Cuprinsul revistelor din anul 1960

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1960
SERVI ORDINAȚI AI LUI DUMNEZEU - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1960
DUMNEZEUL CEL MARE CARE „FACE LUCRURI MINUNATE” - *PAG. 39*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1960
CE FERICIȚI SUNT CEI CU FIRE BLÂNDĂ ȘI PAȘNICI ! - *PAG. 77*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1960
CUM ACȚIONEAZĂ ASTĂZI SPIRITUL LUI DUMNEZEU? - *PAG. 115*

Revista nr. 5 – 1 martie 1960
FIȚI IUȚI SĂ ASCULTAȚI, ÎNCEȚI LA VORBIRE - *PAG. 155*

Revista nr. 6 – 15 martie 1960
ONESTITATE FAȚĂ DE INTERESELE LUMII NOI - *PAG. 193*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1960
METODA DE ÎNVĂȚARE A MAESTRULUI - *PAG. 231*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1960
DEZARMAREA UNIVERSALĂ PRIN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR - *PAG. 269*

Revista nr. 9 – 1 mai 1960
SĂ TRĂIM ACUM PENTRU LUMEA NOUĂ - *PAG. 307*

Revista nr. 10 – 15 mai 1960
BOTEZ CONFORM VOINȚEI DIVINE - *PAG. 347*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1960
VORBIȚI DINTR-O INIMĂ BUNĂ - *PAG. 385*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1960
PUTEREA AMABILITĂȚII - *PAG. 423*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1960
LOCUIREA ÎMPREUNĂ ÎN CINSTE - *PAG. 457*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1960
TREAZUL „SCLAV FIDEL ŞI PREVĂZĂTOR” - *PAG. 495*

Revista nr. 15 – 1 august 1960
UNITATEA BISERICII CREŞTINE - *PAG. 533*

Revista nr. 16 – 15 august 1960
VEGHEAŢI ASUPRA VOASTRĂ, CĂCI SUNTEŢI VEGHEAŢI! - *PAG. 571*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1960
SĂ ALEGEM FORMA CORECTĂ DE ÎNCHINARE - *PAG. 609*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1960
SĂ SE ADUNE TOATE NAŢIUNILE LA CASA LUI IEHOVA - *PAG. 649*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1960
SFÂNTA BIBLIE – CARTEA MARTORILOR LUI IEHOVA - *PAG. 687*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1960
SIGURANŢĂ ÎN TIMPUL „RĂZBOIULUI ZILEI CELEI MARI A DUMNEZEULUI CEL ATOTPUTERNIC” - *PAG. 725*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1960
CĂSĂTORIA ÎN PARADIS - *PAG. 763*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1960
SĂ SUSŢINEM CARACTERUL ONORABIL AL CĂSĂTORIEI - *PAG. 801*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1960
CREDINCIOŞII CĂSĂTORIŢI CHEMAŢI LA PACE ŞI SALVARE - *PAG. 839*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1960
O MANIFESTARE DE UNITATE ÎNTR-O LUME DEZBINATĂ - *PAG. 877*

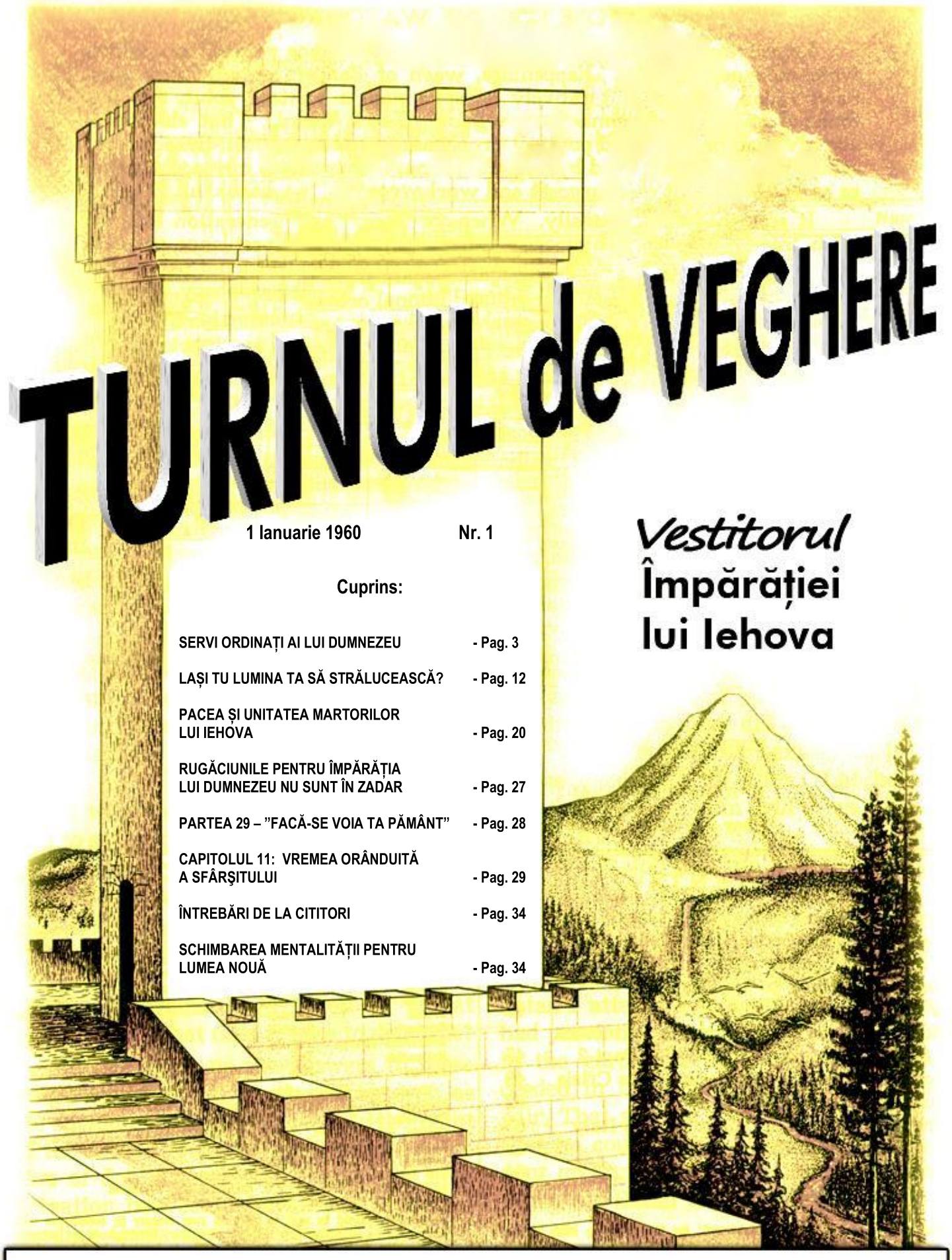

TURNUL de VEGHERE

1 Ianuarie 1960 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SERVI ORDINAȚI AI LUI DUMNEZEU - Pag. 3

LAȘI TU LUMINA TA SĂ STRĂLUCEASCĂ? - Pag. 12

PACEA ȘI UNITATEA MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag. 20

RUGĂCIUNILE PENTRU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU NU SUNT ÎN ZADAR - Pag. 27

PARTEA 29 – ”FACĂ-SE VOIA TA PĂMÂNT” - Pag. 28

CAPITOLUL 11: VREMEA ORÂNDUITĂ A SFÂRŞITULUI - Pag. 29

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 34

SCHIMBAREA MENTALITĂȚII PENTRU LUMEA NOUĂ - Pag. 34

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

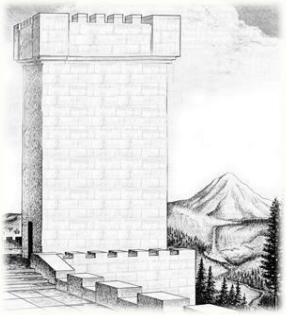

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1960 **Nr. 1**

SERVI ORDINAȚI AI LUI DUMNEZEU

„De asemenea mulţumim lui Dumnezeu fără încetare pentru că atunci când aţi primit cuvântul lui Dumnezeu pe care l-aţi auzit de la noi, l-aţi acceptat nu ca pe cuvântul oamenilor ci aşa cum este cu adevărat, ca pe cuvântul lui Dumnezeu care lucrează şi în voi cei care credeţi.” -1 Tes. 2:13.

Organizaţiile religioase, cum ar fi Protestanţii şi Catolicii, fac mult zgomot ordinării clerului lor. Un pastor într-o adunare trebuie să fi studiat mai întâi într-un seminar teologic timp de câţiva ani şi după ce a absolvit se presupune că el este gata pentru a intra în clasa clerului. După aceea urmează o ceremonie elaborată cu mult fast şi un spectacol public grandios. Mulţi demnitari sunt la îndemână pentru a oficia şi a privi ceremonia. Individul este consacrat sau pus deoparte în serviciul şi închinarea către Dumnezeul său. Pe măsură ce avansează cleric în rangul său de la preot la episcop sau arhiepiscop, este necesar pentru el să treacă prin mai multe ceremonii cu şi mai mare splendoare şi etalare din partea corpului ecleziastic. Mulţi membri din clerul creştinătăţii sunt ordinaţi sau investiţi cu funcţii preoțești, în marile catedrale costisitoare cu expunere generoasă astfel încât să fie un spectacol public elaborat. Dar fondatorul adevăratului creştinism a fost ordinat cu spirit sfânt din cer după ce fiinţa sa a fost scufundată în apele râului Iordan de către un om cu „haină din păr de cămilă şi un brâu de piele în jurul coapselor lui” hrana... erau insecte, lăcuste şi miere sălbatică.”- Mat. 3:4.

2 Ce diferenţă în ordinare! Isus a trecut printr-o procedură atât de simplă pentru a deveni slujitorul ales a lui Iehova. În plus, nu există nici o scriere în Scriptură care să ateste faptul că Isus a umblat la o anumită şcoală ca să fie învăţat pentru slujirea sa deşi cu siguranţă în tinereţea sa el a studiat cuvântul lui Dumnezeu, Scripturile Iudaice. Este destul de evident că nu a fost educat într-o şcoală specială de către scribi sau farisei, liderii religioşi ai acelor zile. Dar citim însă că la vârsta de doisprezece ani, Isus s-a implicat în lucrarea Tatălui său, întrebând oameni cum ar fi, scribii şi fariseii. Istoricul Luca spune că după Paşte, în timp ce se îndreptau spre casă de la Ierusalim, părinţii lui încercau să-l găsească şi „ au început să-l caute printre rude şi cunoştinţe. Dar, negăsindu-l s-au întors la Ierusalim să-l caute acolo. Şi după trei zile l-au găsit în templu, stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări. Toți cei care îl auzeau erau uimiţi de priceperea şi răspunsurile Lui.” - Luca 2:44-47.

Cuprins

3 Acest tânăr băieţaş, de doar doisprezece ani, le-a spus părinţilor: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?” Totuşi, Isus s-a întors acasă împreună cu părinţii săi şi scrierile arată: „ Isus creştea în înţelepciune, statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.”-Luca 2:49, 52.

4 Cu toate acestea, a venit vremea ca Isus să se ocupe tot timpul de lucrarea Tatălui Său iar când a ajuns la vârsta de treizeci de ani, el s-a dus la Ioan Botezătorul, un profet a lui Iehova care boteza în râul Iordan. În acest loc izolat era „ un glas a unui om plângând în pustiu, pregătiți calea lui Iehova, neteziți-i cărările.” Acesta era Ioan Botezătorul, el l-a scufundat pe Isus cu totul în apă și apoi l-a scos afară din ea. În acest fel Isus și-a arătat devotamentul față de împlinirea voii Tatălui său iar Iehova l-a recunoscut ca fiind Fiul sau preaiubit în care își găsea plăcerea. „ De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă; și iată! Cerurile s-au deschis și a văzut Spiritul lui Dumnezeu coborându-se în chip de porumbel și venind peste El. Iată! De asemenea, s-a auzit un glas din ceruri care spunea: ‚Acesta este Fiul meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea.’” (Matei 3:3, 16, 17). Isus era acum Hristosul, unsul. Fusese ordinat de Dumnezeu și trebuia să înceapă lucrarea sa de predicare ca un slujitor hirotonit. „ Mai mult, Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod.”- Luca 3:23.

5 Nimeni nu poate spune că ordinarea lui Isus a fost una de paradă, făcută cu mulți preoți sau clerici. Nu a existat nici o procesiune. Nici nu a fost absolvent a vreunei școli teologice cunoscute. Era fiul unui dulgher, el însuși un dulgher, care trebuia să păşească acum înainte pentru a prelua vocația preoției.

6 Toți discipolii lui Isus au fost botezați asemănător, complet scufundați în apă și după ce au fost instruiți cu privire că Împărăția lui Dumnezeu este aproape, Isus i-a trimis în lume să transmită mesajul Împărăției așa după cum făcea și el. Ei au fost bine pregătiți. Cunoșteau cuvântul și voia lui Dumnezeu și trăiau după cum Isus le spunea să trăiască. Fără să le fi fost predat în seminarii teologice totuși erau ordinați preoți ai lui Dumnezeu. Mai târziu Iehova i-a folosit pentru a organiza primii creștini în adunări și au numit supraveghetori pentru a păstorii turma lui Dumnezeu dar nu să domnească peste ea. În acele zile fiecare persoană care devenea creştină, devenea un slujitor ordinat, pentru că Iehova îi făcea „ ambasadori ai lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin [ei].”-2 Cor. 5:20.

7 După învierea din morți a lui Isus, el a vorbit ucenicilor săi și le-a spus: „ Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al sfântului Spirit, învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit.” (Matei 28:19. 20). Apostolilor nu li s-a spus să facă nimic diferit în ceea ce privește modul de botezare a adevăraților urmași ai lui Hristos Isus decât ceea ce li se făcuse în cazul lor sau după exemplul stabilit de Isus Hristos. Deci, nu există niciun ritual religios formal prin care trebuie să treacă cineva pentru a deveni unul dintre preoții sau slujitorii aleși ai lui Dumnezeu. Hristos Isus a stabilit un model simplu.

Cuprins

8 Bineînțeles, botezul în apă nu face pe nimeni un slujitor ordinat. Dumnezeu face ordinarea celui botezat care l-a recunoscut deja pe Iehova Dumnezeu ca Suveranul Stăpânitor și pe Isus Hristos ca Salvatorul său, recunoscând de asemenea că el însuși este un păcătos și că are nevoie de meritul sacrificiului lui Hristos pentru a avea o poziție corectă înaintea lui Dumnezeu. Când cineva este botezat în apă, acest lucru are o mare însemnătate pentru că aici cel botezat declară în mod public că este dedicat sau pus deoparte pentru slujirea și închinarea lui Iehova. Bineînțeles, trebuie să știe ce face și să continue să se dovedească vrednic de scopul său înalt. Acceptându-l pe cel botezat, Dumnezeu îl alege în lucrarea divină.

9 A fi ordinat înseamnă a fi investit cu funcții de slujire sau să fii numit autoritar. Isus a fost numit autoritar de către Dumnezeu pentru a face un anumit serviciu care a fost voia lui Dumnezeu pentru el. Isus, a citit în sinagoga din Nazaret din cartea lui Isaia: „„Spiritul lui Iehova este peste mine pentru că m-a uns să vestesc săracilor vestea bună; m-a trimis să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, de a predica anul de îndurare a lui Iehova.' În urmă a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a stat jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile ațintite spre el. Atunci a început să le spună: ‚Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.'"-Luca 4:18-21.

10 A fost profețit în Isaia 61:1, 2 că Hristos va face această lucrare de aceea Isus a putut cita din scriptură și să spună că o împlinea. Isus a fost ordinat, numit în această lucrare la râul Iordan în momentul botezului său. Acolo, spiritul lui Iehova s-a coborât peste el și acum el era autorizat să facă lucrarea lui Dumnezeu. Acum era momentul ca el să vorbească și să facă o declarație publică. Isus a făcut în mod sigur asta.

11 Toate persoanele care au citit Scripturile Grecești știu despre programul extraordinar de predicare și învățătură pe care Isus l-a efectuat pe parcursul a trei ani și jumătate de slujire. Ei știu de asemenea despre lucrarea pe care apostolii au făcut-o, lucrare la care apostolul Pavel se referă când spune: „ Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la neprihănire." (Rom. 10:10). Creștinii astăzi procedează la fel. Aceeași însărcinare care a avut-o și Isus de a duce vestea bună, de a propovădui captivilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii și de a vesti anul de îndurare a lui Iehova, a fost dată mai departe urmașilor lui credincioși creștini. O expresie similară și foarte pozitivă a acestei probleme a fost făcută pentru zilele noastre de către însuși Isus pe Muntele Măslinilor. El a spus: „ Această veste bună a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca să slujească drept mărturie tuturor neamurilor și atunci sfârșitul va veni." (Matei 24:14). Dar apostolii și toți urmașii lui Isus aveau să facă din predicarea vestei bune misiunea vieții lor.

Scopul slujbei

12 Această problemă a ordinării cuiva ca slujitor înaintea lui Dumnezeu sau în fața guvernelor lumești, nu este o problemă ușoară. Implică fiecare cuvânt a cuiva,

Cuprins

gând sau faptă, o urmare adevărată a principiilor stabilite de Isus Hristos, da, a umbla pe urmele lui. Dar cât de departe ajunge această ordinare a unui creştin înaintea lui Dumnezeu? Este un slujitor ordinat doar atâta vreme cât predică această veste bună cuiva? Sau această ordinare, pentru că este dedicată lui Iehova Dumnezeu, este o ordinare 24 din 24 de ore? Poate cineva să se desprindă de vocația pe care o practică și pentru o perioadă scurtă de timp să se comporte altfel, sau este obligat să păstreze tot timpul veşmintele sale de slujitor? Scriptura arată că în tinerețe Isus a fost tâmplar dar și-a schimbat vocația. I-ar fi plăcut să își schimbe vocația mai devreme însă nu a fost voia lui Dumnezeu. A trebuit să ajungă la vârsta de treizeci de ani mai întâi, vârsta la care un levit devine preot cu drepturi depline, în conformitate cu legea iudaică. Apoi când a fost ordinat de Dumnezeu el și-a pus în primul rând în minte să facă voia Tatălui său și anume, să predice despre Împărăția cerurilor ca fiind aproape. Și-a învățat discipolii să facă același lucru sau să urmeze aceeași vocație.

13 Sensul teologic al cuvântului *vocație* este: „ o chemare în slujba lui Dumnezeu într-o anumită condiție sau formă de viață mai ales legată de viața preoțească sau religioasă așa cum arată formarea cuiva, înclinații naturale și deseori prin convingerea unei invitații divine. Condiția sau forma de viață la care cineva primește o asemenea chemare. O invitație oficială la o anume funcție eclesiastică, la o preoție.” Isus a avut într-adevăr o asemenea „chemare în slujba lui Dumnezeu.” El a fost chemat la o activitate sau carieră deosebită. Vocația sa era acum „ căutarea mai întâi a Împărăției și a neprihănirii ei.” (Matei 6:33). Deci ca o anumita persoană să devină un urmaș ordinat a lui Isus Hristos trebuie să trăiască de acum înainte o viață creștină în acest mod. Apostolii lui Isus au trebuit să facă acest lucru pentru a dovedi că vocația lor era aceea de a fi ordinați slujitori înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă în fața guvernelor lumești, oamenii i-au privit ca pe niște pescari, colectori de taxe sau constructori de corturi.

14 A fi un creștin dedicat astăzi, nu este o ocupație cu jumătate de normă altfel de cum era atunci. Este o vocație cu timp integral. Un adevărat creștin nu este acela care merge duminica timp de câteva ore la biserică sau la programul de rugăciune. O persoană cu adevărat dedicată, un slujitor ordinat înaintea lui Dumnezeu, trebuie să fie creștin toată viața sa din momentul în care îl urmează pe Isus Hristos și calcă pe urmele sale. În lume un om poate spune că vocația sa este aceea de tâmplar, zidar, inginer, doctor și că își câștigă existența din această ocupație. Dar dacă acea persoană își dedică viața lui Iehova Dumnezeu și este botezat în apă, atunci acea ocupație pe care o are cade pe locul doi și slujba creștină trebuie să devină lucrul de cea mai mare importanță, adevărata sa vocație pentru că a fost chemat în slujba lui Dumnezeu. Isus a spus: „ Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea ei și toate celelalte vi se vor da pe deasupra.” Principala slujba a unui creștin, principalul său interes este deci chemarea la o viață creștină. Aceasta trebuie să fie aceea. Vocația sa

Cuprins

trebuie să fie aceea de slujitor ordinat înaintea lui Iehova Dumnezeu. Poate să renunțe la slujba lumească dar nu trebuie niciodată să renunțe la chemarea divină în serviciul lui Dumnezeu. Dacă un credincios renunță la slujire își pierde viață veșnică. Care este mai importantă atunci?

15 Dedicarea în slujba lui Iehova și simbolizarea acestei dedicări prin botezul în apă nu reprezintă aderarea la unele organizații religioase lumești. Nu este un pas atât de minor. Este cel mai mare lucru pe care cineva îl face în viața sa. Scufundarea în apă reprezintă o declarație făcută tuturor creștinilor și oamenilor din lume că începând din acel moment el este dedicat lui Dumnezeu, pentru a sluji în lucrarea sa. Aceasta este vocația lui, și începând de atunci, fiecare cuvânt a lui Dumnezeu așa cum este scris în Biblie, trebuie să îi fie model. Ca un adevărat creștin, el trebuie să se comporte după cum a spus apostolul Pavel: „ Atunci când ați primit cuvântul lui Dumnezeu pe care l-ați auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum este în adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu care lucrează și în voi care credeți.” -1Tes. 2:13.

16 Ați primit și ați acceptat cuvântul lui Dumnezeu, nu-i așa? Ce este acum necesar? Apostolul Pavel a spus că este necesar și atunci când cineva mănâncă și bea. Poate suna absurd dar haideți să citim ce scrie Corintenilor: „ Deci fie că mâncați, fie ca beți sau faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru adunarea lui Dumnezeu. După cum mă străduiesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu ci a celor mulți ca să fie mântuiți.” (1Cor. 10:31-33). Pavel a fost interesat să salveze vieți „mâncând sau bând ori făcând altceva.” Dar cum poate mâncatul sau băutul cuiva să salveze vieți? Pavel explică acest lucru în capitolul opt și zece din prima epistolă către Corinteni.

17 Pavel știa că oamenii creștini trebuiau să stea departe de aducerea de sacrificii idolilor (Fapte 15:29); dar a explicat Corintenilor: „ Să mâncați tot ce se vinde pe piață fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Căci, pământul cu tot ce cuprinde el este al lui Iehova’. Dacă vă poftește un necredincios la o masă și doriți să vă duceți, să mâncați din tot ce vă va pune înainte fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Dar dacă vă va spune cineva” , Lucrul acesta a fost jertfit idolilor’, să nu mâncați nu din cauza celui care v-a înștiințat ci din pricina cugetului. Vorbesc aici nu de cugetul vostru ci de cugetul altora. Căci de ce să fie judecată slobozenia mea de cugetul altuia? Dacă mănânc aducând mulțumiri de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulțumesc? (1 Cor. 10:25-30). S-ar fi putut ca în piețe, carnea vândută să fie oferită idolilor dar cum ar putea să știe o persoană acest lucru? S-ar fi putut ca el să nu fi întrebat dacă carnea cumpărata sau o parte din ea a fost oferită unui idol. Deci, Pavel spune, dacă o persoană te invită la masă ,mănâncă ceea ce are. Pavel știa că „un idol nu este nimic în lume și că există doar un Dumnezeu.” (1 Cor. 8:4). Dar dacă cineva care mănâncă cu voi spune: „aceasta este oferită unui idol,” atunci pentru cugetul acelui om să nu mâncați nimic din ea. Pentru cugetul vostru? Nu, ci pentru cugetul celeilalte persoane. Puteți să îl poticniți prin faptul că mâncați.

Cuprins

18 Pavel a susținut că libertatea unui creștin sau cunoștința ar trebui „să nu devină cumva o piatră de poticnire pentru cei slabi.” Dacă mănânci mâncarea oferită idolilor după ce ai mulțumit lui Dumnezeu pentru ea, poți totuși să ruinezi un om. „ Dacă păcătuiți astfel împotriva fraților și le răniți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască. (1 Cor. 8:9, 12, 13). Ordinarea lui Pavel, punerea lui deoparte în slujba lui Dumnezeu, a cuprins învățături și despre cum să mănânce și să bea. A inclus fiecare acțiune a sa în toate lucrurile. Pavel era interesat să salveze vieți. Și deci a spus: „Nu nimici prin mâncarea ta pe acela pentru care a murit Hristos... pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare și băutură ci neprihănire, pace și bucurie în spiritul sfânt.” „ Toate lucrurile sunt îngăduite dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite dar nu toate zidesc. Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia. „-Rom. 14:15, 17; 1 Cor. 10:23, 24.

19 Pot Creștinii astăzi să privească lucrurile în mod diferit și să își permită să mănânce și să bea poticnind astfel un evreu, un grec sau pe vreun frate din adunare? Nu! Suntem în aceeași situație ca și Pavel. Mai degrabă el ar „ mulțumi toți oamenii în toate lucrurile, căutând nu folosul personal ci a celor mulți ca să fie mântuiți. „ (1 Cor. 10:33). Ai face la fel? Dacă ești un slujitor ordinat la fel cum a fost și Pavel, cu siguranță că da.

Mâncare, băutură, vorbire și muncă

20 Dar, cineva spune, lucruri ca acelea nu se întâmplă în zilele noastre. Oamenii nu aduc jertfe idolilor. Atunci, ce spuneți despre obiceiul de a bea? Se bea foarte mult astăzi, și Pavel menționează că băutura este ceva de care trebuie să ne ferim. Oamenii beau tot felul de băuturi, dar băutura care cauzează cele mai mari tulburări în mințile unor oameni este băutura alcoolică. Poate o persoană care dorește să bea un pahar de vin va susține că Pavel l-a sfătuit pe Timotei să bea puțin vin pentru stomac. Altul ar putea spune că primul miracol înfăptuit de Isus a fost înmulțirea vinului. Un altul va spune că vinul aduce bucurie inimii. Ceea ce se spune este adevărat, și în cele mai multe țări și state este permis consumul de băuturi alcoolice dar este în avantajul fratelui nostru? Consumul vostru a unor astfel de băuturi vă va „clădi”? Haideți să ne gândim nu la folosul nostru ci la cel al altor persoane.

21 Să presupunem că este un supraveghetor dintr-o adunare a poporului lui Dumnezeu, un om cu influență, un om respectat de ceilalți care iese câteodată seara cu câțiva prieteni, nu își controlează consumul de băuturi amețitoare și se îmbată. Biblia afirmă foarte clar că bețivii nu vor moșteni Împărăția. „ Ce! Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta. Nici curvarii, închinătorii la idoli,...nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Cor. 6:9, 10). Chiar dacă unora dintre

Cuprins

voi vă plăcea mai mult înainte de aflarea adevărului, Pavel spune, ați fost curățiți. Deci de ce să ne întoarcem din nou la acele obiceiuri și să îl poticnim pe fratele nostru? Un frate îl poate vedea pe acest supraveghetor beat, umblând pe stradă în zigzag. Acest supraveghetor este uimit, deranjat și ofensat că un slujitor ordinat din adunarea sa ar putea să creadă atât de neînsemnată ordinarea sa în fața lui Dumnezeu încât ar putea deveni un bețiv. Această neglijență în băutură a devenit o cauză a poticnirii unui frate în adunarea lui Dumnezeu.

22 Haideți să îl urmărim pe acest om beat un pic mai departe. În timp ce se apropie de casa în care locuiește, vecinul său cu care studiază Biblia observă că e beat și se poticnește și el pentru că el credea că acest slujitor ales trăia o viață de creștin. Deci, vecinul decide să nu mai studieze Biblia cu această persoană și îi spune soției sale: „ Dacă Biblia a avut acest impact asupra lui, sunt oameni mai buni cu care să ne asociem, oameni care nici măcar nu cred în Dumnezeu. De ce să îmi schimb felul de viață și să încep ceva nou când unul dintre oamenii cei mai proeminenți din adunare, care se pretinde a fi un slujitor ordinat, e beat?”

23 Câtă dreptate a avut Pavel când a spus: „De aceea, ori de mâncați, ori de beți sau faceți altceva, faceți toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu.” (1 Cor. 10:31). Era acest lucru spre slava lui Dumnezeu? În mod sigur un creștin nu dorește să poticnească un evreu, un grec, un vecin, un prieten sau pe unul dintre frații săi din adunarea lui Dumnezeu. Un slujitor ales trebuie să fie interesat în salvarea vieților oamenilor pentru lumea cea nouă a lui Dumnezeu. „ Atunci să urmărim lucrurile păcii și ale zidirii unuia de către altul. Nu strica pentru mâncare lucrul lui Dumnezeu. Într-adevăr, toate lucrurile sunt curate dar rău este pentru omul care mănâncă spre poticnire. Este bine să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticnește.”- Rom. 14:19-21.

24 Un creștin trebuie să aibă grijă și în alte privințe. Pavel prezintă acest adevăr atunci când le scrie Colosenilor: „ Cuvântul lui Hristos să locuiască în voi cu bogăție. Învățați-vă și sfătuiți-vă între voi cu toată înțelepciunea. Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-i în psalmi, în laude,și în cântări. Orice ați face cu cuvântul sau cu lucrul, să faceți tot în numele Domnului Isus, mulțumindu-i lui Dumnezeu Tatăl prin el.” - Col. 3:16, 17.

25 Pavel spune să ne păzim cuvintele și lucrul, care ocupă zilnic o bună parte din timpul nostru. Dar cum să ne adresăm oamenilor și cum să lucrăm pentru stăpânul nostru? În mod sigur pregătirea noastră creștină se exprimă în aceste două lucruri.

26 Sunt cuvintele care ne ies din gură decente, curate, de ajutor și respectabile? Am fi mulțumiți ca Dumnezeu să asculte tot ce spunem? Iacov a scris despre cuvinte când a spus: „ Oare din aceeași fântână țâșnește și apă dulce și apă amară? ...Nici apa sărată nu poate produce apă dulce.” Cât despre un membru oarecare din comitet, el a spus: „ Limba este un foc... nici un om nu o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Iehova și pe Tatăl și totuși cu ea blestemăm oamenii care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gura iese și binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei.” Gura unui slujitor ales trebuie să învețe

Cuprins

și să sfătuiască pe alții cu bunătate. Nu ar trebui să fie laudă și minciună. Gura ar trebui să se roage lui Iehova întotdeauna. „ și roada neprihănirii este semănată în pace pentru toți cei ce fac pace.” –Iac. 3:6-12, 18.

27 Slujitorii aleșii a lui Iehova nu pot avea dublă personalitate cu două vocabulare, unul curat și drept, altul murdar și rău. Un creștin poate să se educe să fie în măsură să folosească cuvinte bune care să exprime gândurile sale clar și cu putere. Creștinul nu trebuie să aibă un vocabular pe care să îl folosească în adunarea poporului lui Dumnezeu și un altul crud, dur și murdar pe care să îl folosească la locul de muncă. Amintiți-vă ce a spus Pavel: „Cel ce voiește viața și dorește să vadă zile bune să își oprească limba de la rău și buzele sale să nu vorbească vicleșug, să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și să o urmeze. Căci ochii lui Iehova sunt peste cei drepți și urechile lui spre rugăciunile lor iar fața lui Iehova este împotriva celor ce fac răul. „-1 Petru 3:10-12.

28 Apoi mai este cealaltă parte a vieții de creștin - lucrul. Petrecem destul de mult timp pe un anumit tip de muncă dar cum muncește cineva pentru a-și câștiga pâinea de zi cu zi? Toți oamenii încheie un contract cu angajatorul lor. Când un patron angajează un om pentru a face o anumită treabă, el este de acord să îi plătească un salariu. Angajatul nu trebuie să se eschiveze de la munca sa sau să muncească mai puțin decât a spus că va munci. El trebuie să fie cinstit și să dea angajatorului său tot ce are mai bun. Dacă o persoană este angajată ca tâmplar pe perioada unui anumit număr de ore el trebuie să fie silitor și să facă o treabă bună ca tâmplar pe tot parcursul acelor ore. El nu este plătit să trândăvească. El este plătit să lucreze. Dacă un creștin lucrează într-un magazin deținut de un om bogat, el nu are dreptul să fure de la acesta pentru că este bogat, și nici nu are dreptul să fure de la clienți cerându-le o sumă mai mare decât valorează bunurile cumpărate și să păstreze diferența. Acesta este furt. Un om poate fura de la angajatorul său și prin faptul că trândăvește la locul de muncă. Persoana respectivă așteaptă să fie plătită de către angajator. De ce să nu aibă pretenția angajatorul să se facă munca pentru care plătește? „orice faceți ... în muncă, faceți tot în numele Domnului Isus.” Așa faceți?

29 Pavel nu a considerat că Onisim, un sclav a lui Filimon, ar trebui păstrat de angajatorul său. Când Onisim a devenit creștin, Pavel a aflat că a fost sclav și l-a trimis înapoi la stăpânul său. Sclavul, acum creștin, încă aparținea lui Filimon chiar dacă Filimon era de asemenea creștin. Scriind despre Onisim, Pavel a spus: „ Te îndemn [Filimon] cu privire la copilul meu, căruia i-am devenit tată în timp ce eram în lanțuri, Onisim, care era nefolositor înainte dar acum este folositor mie și ție. În acest moment îl trimit înapoi la tine, da, el, este inima mea.” Chiar dacă Pavel l-a găsit pe Onisim care fugise de stăpânul său, mai mult în folosul său, Pavel a dorit să se întoarcă înapoi la stăpânul său, pentru că așa era corect, și acolo era locul lui prin lege, ca Filimon să îl poată „avea pentru totdeauna, nu ca pe un sclav ci mai mult decât atât, ca pe un frate iubit, atât pentru mine și cu atât mai mult pentru voi amândoi în relații noi și în Domnul.” (Filimon 10-12, 15, 16). Scripturile spun ca nu contează în ce situație se găsește cineva, sclav sau muncitor

Cuprins

liber, un creştin trebuie să lucreze ca şi cum ar face-o „în numele Domnului Isus, mulţumind lui Dumnezeu Tatăl prin el.”

30 Creştinii trebuie să fie cinstiţi. Ei trebuie să fie sinceri. Trebuie să demonstreze că sunt slujitori ordinaţi nu doar când predică vestea bună, ci în tot ce fac, pentru ca toţi oamenii să poată fi salvaţi. Prin aceasta ei demonstrează că „ cuvântul lui Dumnezeu lucrează în cei ce cred.’ Eşti tu un creştin făcând fapte bune în mâncatul, băutul, vorbitul, muncitul sau predicatul tău sau făcând altceva, făcând tot spre gloria lui Dumnezeu pentru ca cineva să poată fi salvat? Cauţi pacea şi o urmezi’? un creştin ştie că „ochii lui Iehova sunt asupra celor neprihăniţi,” asupra slujitorilor aleşi. -1 Petru 3:11, 12.

„Fiţi sfinţi în toată purtarea voastră.”-1 Pet. 1:15.

Întrebări pentru studiu

1. Ce diferenţă este între ceremoniile de numire în rang ale clerului Creştinătăţii şi cea a lui Isus?

2,3. Deşi nu avea o educaţie teologică, ce arată că Isus era calificat pentru a prelua serviciul?

4,5. (a) Ce moment decisiv a venit pentru Isus, şi cum a arătat Tatăl că aprobă alegerea sa în lucrare? (b) A fost această numire o ceremonie exagerată?

6. Cum au devenit discipolii lui Isus slujitori numiţi, şi câţi din zilele noastre care devin creştini au fost unşi pentru slujire?

7. Ce poruncă a lui Isus arată că discipolii săi erau numiţi pentru lucrare?

8. Cine face în adevăr şi faptă numirea slujitorilor lui Dumnezeu şi ce legătură are botezul cu aceasta?

9, 10. (a) Ce înseamnă a fi numit în rang? (b) Cum a arătat Isus ce îi stabilea să facă acea autoritate?

11. Ce ne spune despre lucrarea lui Isus interpretarea noastră a Scripturilor Greceşti, şi a fost sarcina sa (de a împlini acea lucrarea) încredinţată altora? Cui?

12. Cât de importantă este lucrarea de serviciu, şi ce întrebări oportune se pot pune?

13. Care este sensul teologic al cuvântului *vocaţie*? Cine trebuie să urmeze un asemenea drum?

14. (a) Când trec pe plan secund vocaţii precum cea de tâmplar, de zidar, de inginer sau doctor. (b) De ce cei care sunt numiţi nu trebuie să renunţe niciodată.

15. Ce declară cel care face o dedicare, şi cum vede el Cuvântul lui Dumnezeu?

16, 17. (a) Ce implică faptul că o persoană a acceptat cuvântul lui Dumnezeu? (b) Cum a arătat Pavel asta?

Cuprins

18, 19 (a) De ce era Pavel atât de îngrijorat de conștiința fraților lui? (b) Ar trebui continuatorii lui Cristos din ziua de azi să fie și ei îngrijorați? De ce?

20. (a) De ce, deși consumul de mâncare de orice fel nu trebuie să constituie o problemă pentru creștinii de acum, ce se recomandă, și cu ce argumente în privința lui? (b) Cu toate acestea, ce trebuie să luăm în seamă în privința consumului de băutură?

21, 22. (a) Ce rele exemple poate da fraților un supraveghetor neglijent? (b) Cine, în afară de frați, poate fi poticnit?

23. În ce fel sunt foarte oportune cuvintele lui Pavel din scrisorile lui către Corinteni și Romani?

24, 25. În ce alte moduri trebuie să-și păzească pașii creștinul?

26. Ce fel de cuvinte trebuie să folosească slujitorii numiți și de ce este dificil uneori să ne controlăm vorbire?

27. Poate avea un slujitor numit două feluri de vorbire? Ce spun Pavel și Petru în această privință?

28. (a Cum ar trebui să-și vadă preocupările laice un slujitor creștin numit? (b) Cum altcumva, în afară de a lua bunurile altora, poate cineva fura?

29. Ce atitudine a luat apostolul Pavel față de sclavul Onisim, o dată ce acesta a devenit creștin?

30. Deci, cum trebuie să fie atunci creștinii?

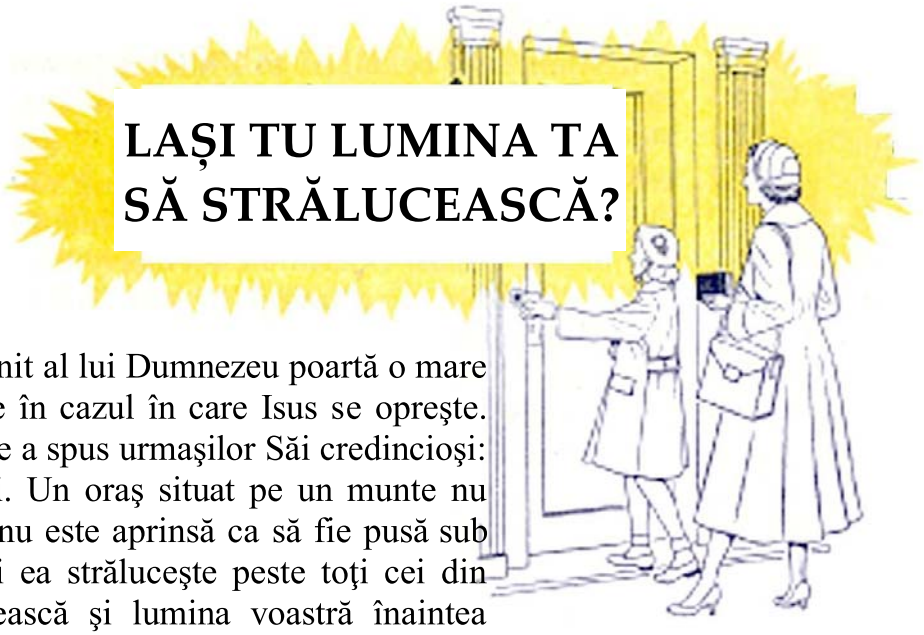

LAȘI TU LUMINA TA SĂ STRĂLUCEASCĂ?

UN SLUJITOR hirotonit al lui Dumnezeu poartă o mare responsabilitate. El începe în cazul în care Isus se opreşte. Acesta a fost Maestrul care a spus urmaşilor Săi credincioşi: “Voi sunteţi lumina lumii. Un oraş situat pe un munte nu poate fi ascuns. O lampă nu este aprinsă ca să fie pusă sub baniţă, ci pe lampadar, şi ea străluceşte peste toţi cei din casă. Tot aşa să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5:14-16)

Această lumină a adevărului străluceşte în lume zi şi noapte, din cauza caracterului activ al creştinilor adevăraţi. Atunci când slujitorii hirotoniţi propovăduiesc din casă în casă, lumina străluceşte. Dar acesta nu este singurul moment în care lumina este lăsată să strălucească. Aceasta trebuie să strălucească în timp ce se ia masa, în timp ce se bea, în timpul convorbirii sale generale, în timpul lucrului, precum şi atunci când el este în adunarea poporului lui Iehova

Cuprins

Dumnezeu. În nici un moment, un Creştin nu poate ascunde sau dezactiva lumina sa. "Voi sunteţi lumina lumii. . . . Lumina voastră să strălucească înaintea omenirii."

[2] Un slujitor hirotonisit al lui Dumnezeu priveşte către viitor. Deci, atunci, dacă el "iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune, . . . să caute pacea şi s-o urmărească." (1 Petru 3:10, 11). În timp ce el urmăreşte pacea, nu are timp pentru ilegalităţi şi astfel nu iese din armonia Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă el face acest lucru, va fi văzut. Ca slujitor, el trebuie, douăzeci şi patru de ore pe zi, să dovedească faptul că este demn de a trăi o viaţă de creştin. El este observat la fel ca un oraş situat pe un deal; nu există nici un loc în care să se ascundă. Acesta este acolo pentru a fi văzut de la multe mile depărtare. Nu puteţi ascunde faptul că oraşul este acolo, la fel cum nu puteţi ascunde nici lumina unui creştin adevărat. Lumina unui slujitor hirotonisit străluceşte în continuu. Este mereu aprinsă, cu excepţia cazului în care slujitorul înăbuşă lumina din proprie iniţiativă, prin modul în care el mănâncă, bea, discută, munceşte sau propovăduieşte vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Dar el niciodată nu lasă să se întâmple acest lucru! Lăsaţi oamenii de toate felurile să vadă faptele voastre neprihănite, deoarece când ei vor vedea munca voastră neprihănită toate felurile de oameni îl vor slăvi pe Tatăl vostru care este în ceruri.

[3] Propovăduirea din casă în casă că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape, este vitală şi foarte importantă; şi această veste bună îi ajută pe oameni să vadă cu mai multă claritate marile binecuvântări pe care Dumnezeu le are păstrate pentru credincioşi. Dar să lăsăm de asemenea să se remarce lucrurile neprihănite ale creştinului, felul în care trăieşte, cum se comportă el însuşi la locul de muncă şi la joacă, modul în care copiii săi însuşi se comportă, modul în care se amestecă cu oamenii în cadrul adunărilor, împreună cu capacitatea lui de învăţare. Da, toate aceste lucruri spun despre el dacă lasă lumina sa să strălucească.

[4] Un individ care s-a dedicat în slujirea lui Iehova Dumnezeu şi care a fost botezat în apă, nu se poate spune despre el că este un creştin cu un program scurt pe zi. El trebuie să fie un creştin cu program întreg. Se poate ca el să nu fie capabil să îşi petreacă toată ziua treaz, predicând din casă în casă şi să efectueze studii Biblice, aşa cum fac misionarii şi pionierii. Dar acest lucru nu face nici o diferenţă în a fi creştin. Poruncile lui Dumnezeu sunt aceleaşi pentru toţi creştinii. Mulţi creştini printre martorii lui Iehova Dumnezeu sunt menţionaţi ca pionieri şi misionari, propovăduitori cu program întreg. Aceste persoane au fost capabile să îşi pună în ordine afacerile proprii, astfel încât aceştia să poată petrece tot timpul lor pentru a preda şi pentru a sluji altor persoane să meargă din casă în casă şi să efectueze studii Biblice în casele credincioşilor. Este foarte uşor de văzut că nu toate persoanele care şi-au dedicat viaţa lui Iehova Dumnezeu şi care au fost botezate, îşi pot dedica tot timpul lor muncii de predicare, dar, cu siguranţă, ei trebuie să îşi dedice tot timpul lor pentru viaţa cretină. Ei trebuie să dovedească că sunt slujitori hirotonisiţi înaintea lui Iehova Dumnezeu, la fel de sigur ca unul care îşi evanghelizează toate orele în care el nu doarme. Toţi creştinii trebuie să fie purtători de lumină pentru tot timpul, aşa cum a fost şi Isus Cristos, deoarece aceştia merg pe urmele Lui.

Cuprins

[5] Atunci, ce putem noi concluziona? Aceasta: Un creştin, fie el un pionier, sau un misionar, sau o persoană cunoscută ca fiind un editor al adunării, trebuie să fie un slujitor hirotonisit înaintea lui Dumnezeu, cu program întreg. Conform Sfintelor Scripturi, în scrierile lui Pavel, precum şi în cele ale lui Petru şi însuşi în cuvintele lui Isus Cristos, trăirea unei singure vieţi a unui creştin trebuie să fie "continuaţi, apoi, căutând mai întâi Împărăţia şi neprihănirea sa." În plus, Isus a spus: "Dacă respectaţi poruncile Mele, veţi rămâne în iubirea Mea, aşa cum şi eu am respectat poruncile Tatălui şi rămân în iubirea Lui." (Ioan 15:10) Nu există nici o excepţie; toţi creştinii au aceleaşi porunci, acelaşi Răscumpărător, acelaşi Dumnezeu.

Munca devine evidentă

[6] Ceea ce este o persoană cu adevărat, în cele din urmă se va manifesta. Pavel i-a subliniat lui Timotei: "Păcatele unor oameni sunt dezvăluite public şi duc direct la judecată, dar păcatele altor oameni sunt dezvăluite mai târziu. Tot aşa, şi faptele bune sunt dezvăluite public, iar cele care nu sunt aşa nu pot fi ţinute ascunse." (1 Timotei 5:24, 25) Un simplu exemplu ne va ajuta să vedem punctul de vedere al lui Pavel. A fost un hoţ într-un anumit oraş care a jefuit case timp de doi ani şi încă un om care, pentru prima dată, a încercat să jefuiască o casă. Pentru primul său risc de începător, el a fost prins când pleca din casă cu bunuri furate. El a fost predat poliţiei. Procesul a avut loc. Martorii au depus mărturie şi el s-a dovedit a fi un hoţ. Hotărârea: şase luni de închisoare. Păcatele acestui om au fost "dovadă publică, ceea ce duce imediat la judecată."

[7] Dar despre primul hoţ, care a fost prins furând acum doi ani? El decide să facă un alt jaf. De data aceasta, însă, el este prins. Poliţia îl arestează. El este adus în faţa instanţei şi cu probele prezentate, se dovedeşte nu numai că a jefuit ultima casă în care a intrat în mod ilegal, dar că a jefuit mai multe case pe parcursul ultimilor doi ani! În timp ce acest hoţ ar fi putut avea o reputaţie bună în comunitate până la această dată, acum însă "păcatele sale, de asemenea, au devenit clare" dar mai târziu, după doi ani. Nimeni nu poate ascunde totdeauna modul său real de viaţă. Dacă el este un hoţ, în cele din urmă acest lucru va deveni evident.

[8] Pavel motivează că, aşa cum păcatele unor oameni sunt evidenţiate imediat şi păcatele altor oameni devin evidente mai târziu, astfel încât acelaşi lucru este adevărat cu munca neprihănită a unor persoane. Poate că o altă ilustrare va arăta în mod clar acest adevăr. O femeie cu mult zel în propovăduirea veştii bune din casă în casă are un succes excelent la oamenii interesaţi de Cuvântul lui Dumnezeu, rezultând în multe case în care se studiază Biblia. Prin lucrările sale neprihănite, dar într-o perioadă scurtă de timp, mai multe persoane vin la Sala Împărăţiei a martorilor lui Iehova Dumnezeu, studiază împreună cu adunarea, încep propovăduirea veştii bune pentru ei înşişi, îşi dedică viaţa lor în slujirea lui Iehova Dumnezeu şi sunt botezaţi. Lucrarea neprihănită a acestei femei este manifestată public imediat, tuturor adunărilor.

[9] Pe de altă parte, există o altă femeie în aceeaşi adunare, la fel de zeloasă în a ieşi şi a practica munca de martor, dar dintr-un anumit motiv, oamenii pe care ea îi

Cuprins

întâlneşte şi cu care a studiat, nu vin la Sala Împărăţiei atât de repede. A studiat cu ei pentru mai bine de un an, dar încă nu a obţinut nici un rezultat.

[10] Se întâmplă ca soţul celei de-a doua femei să nu fie interesat de Biblie şi mesajul ei şi timp de doi ani el a fost contrar pentru această muncă de slujire. Când ei s-au căsătorit acum zece ani, ei au fost oameni foarte lumeşti, ieşeau la petreceri, mergeau noaptea la cluburi şi se îmbătau. A fost o viaţă sălbatică, dar mai degrabă una nefericită, cu multe scandaluri de familie de-a lungul perioadei de după trezirea din beţie şi în alte momente. Copiii lor i-au ţinut acasă mai târziu, dar adevărata fericire lipsea. Nu a existat pace în casă. Cu toate acestea, un pic după doi ani, această femeie a început să studieze Biblia cu unul dintre martorii lui Iehova Dumnezeu. Acesteia nu i-a luat foarte mult timp să aprecieze ceea ce a scris Pavel la Tesaloniceni: "De fapt, iată de ce îi şi mulţumim neîncetat lui Dumnezeu, deoarece, când aţi primit cuvântul lui Dumnezeu . . . l-aţi primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, aşa cum este într-adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu." (1 Tesaloniceni. 2:13). Ea a vrut mântuire, deoarece ea a învăţat că se poate bucura de o viaţă mai bună. Ea însăşi s-a dedicat slujirii lui Iehova Dumnezeu. Ea a fost botezată în apă şi s-a dovedit ea însăşi ca fiind un slujitor hirotonisit, făcând ca în mintea ei să trăiască o viaţă de bun creştin, împreună cu munca ei de propovăduire. Ea a lăsat lumina sa să strălucească. Ea a participat la toate întâlnirile de la Sala Împărăţiei şi i-a adus şi pe copii cu ea, şi în plus, să studieze cu ei acasă. Dar soţul ei nu a venit niciodată la Sala Împărăţiei cu ea. Colegii săi martori din cadrul adunării nu au ştiut prea multe despre soţul ei sau despre viaţa ei de acasă, deoarece soţul ei nu a permis nici unui martor al lui Iehova Dumnezeu să vină în casa lui.

[11] Această femeie, acuma un slujitor hirotonisit, a trebuit să arate muncă neprihănită acasă, precum şi în afară, urmând mereu poruncile lui Dumnezeu. Ea a citit la Petru pentru sfaturi, care a scris sub inspiraţia Duhului Sfânt: "Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund. Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în folosirea de bijuterii de aur sau în purtarea de mantii, ci să fie persoana ascunsă a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu. Pentru că aşa se împodobeau odinioară şi femeile sfinte care sperau în Dumnezeu, fiindu-le supuse soţilor lor, aşa cum Sara asculta de Avraam, numindu-l 'domn.' Iar voi aţi devenit fiicele ei dacă faceţi mereu binele şi nu vă temeţi de nimic ce ar putea provoca spaimă."—1 Petru 3:1-6.

[12] Acestei femei consacrate, o bună gospodină, o mamă iubitoare, nu i s-a permis să îi vorbească despre adevăr soţului ei. Acest lucru el i-a interzis. Cu toate acestea, marea schimbare pe care el a văzut-o în ea prin lucrurile neprihănite, spuse mai tare decât cuvintele. Ea nu şi-a mai dorit să se îmbete. Dispoziţia ei s-a schimbat. Casa ei a fost întotdeauna curată şi în ordine; mesele ei au fost mai bune şi mereu servite la timp. Copiii erau bine crescuţi şi învăţaţi să îşi iubească şi să îşi

Cuprins

respecte tatăl. Condiţiile de acasă erau mult mai bune decât erau ei obişnuiţi să fie. Dar de ce?

[13] Ei bine, după doi ani de viaţă ca un creştin şi în acelaşi timp ridicându-se cu un tratament dur, într-o zi, cu venirea ei de la serviciu de teren, soţul ei i-a zis: "A existat o mare schimbare în tine. Ce ai făcut pentru a te schimba?" Desigur, singurul răspuns a fost: "Încerc să trăiesc în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, căutând pacea şi urmând-o." El a răspuns: "Dacă Cuvântul lui Dumnezeu te-a făcut să faci atât de multe lucruri neprihănite, poate că dacă aş lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze asupra mea, eu, de asemenea, aş deveni un credincios." El a făcut acest lucru!

[14] Deci, în viaţa acestei femei vom vedea munca sa neprihănită "devenind evidentă mai târziu." Da, Cuvântul lui Iehova Dumnezeu este adevărat: "Tot aşa, şi faptele bune sunt dezvăluite public, iar cele care nu sunt aşa nu pot fi ţinute ascunse."—1 Timotei 5:24, 25.

[15] În timp ce lucrurile neprihănite ale unor oameni produc rezultate bune rapid, încă, lucrurile neprihănite ale altor persoane devin evidente, în cele din urmă, chiar şi după mulţi ani. Niciodată să nu deveniţi descurajaţi deoarece se pare că nu veţi obţine nici un rezultat din munca voastră neprihănită. Continuă să fii un creştin. Mântuirea va veni la unii prin voi, permiţând luminii voastre să strălucească, chiar dacă aceasta se arată în lucruri mici, mâncând, bând, conversând, muncind sau făcând orice altceva. Fiţi siguri că, orice aţi face, este pentru slava lui Iehova Dumnezeu. O persoană nu ar trebui să caute avantajul propriu, ci mai mult pentru acesta că ar putea fi salvat! Amintiţi-vă, această femeie creştină nu a căutat propriul avantaj, ci pe cel al soţului ei, deci el, de asemenea, ar putea primi salvarea şi ar putea primi cota de bucurie de a trăi în lumea cea nouă a lui Dumnezeu. Fii un creştin toată ziua, dovedeşte a fi un slujitor hirotonisit înaintea lui Dumnezeu.

[16] Un slujitor hirotonisit, în slujba sa din casă în casă, sau făcând lucruri neprihănite pentru angajatorul său, sau acasă alături de soţia sa şi copiii săi, şi conducând el însuşi în mod corespunzător adunarea, nu încearcă să se fălească cu acest lucru. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să îl îndrume, şi, pentru că el urmează Cuvântul, viaţa devine plăcută şi paşnică. "Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile lui spre implorarea lor." (1 Petru 3:12) Noi suntem sfătuiţi să "aveţi mare grijă să nu vă arătaţi neprihănirea în faţa oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei; altfel nu veţi avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri." (Matei 6:1) "Faceţi toate lucrurile pentru slava lui Dumnezeu." Nu fiţi ipocriţi!

[17] Nu faceţi lucrurile pe care le faceţi pentru a fi văzuţi de oameni, dar, orice aţi face, faceţi cu privire la Iehova Dumnezeu şi lăsaţi-L să vă dea recompensa. Să nu păreţi a fi slujitori ai lui Dumnezeu în acelaşi mod cum fac clericii din ziua de astăzi, punând o aparenţă de sfinţenie înaintea adunării lor. Nu fiţi clasificaţi sau descrişi de către Isus Cristos ca Fariseii şi cărturarii care au fost în zilele Lui. Isus a spus despre ei: "Toate lucrările pe care le fac, le fac ca să fie văzuţi de oameni . . . Le place locul de seamă la cină, le plac scaunele din faţă în sinagogi, şi saluturile în pieţe şi să fie numiţi Rabi de oameni. . . . Cine se înalţă va fi umilit şi

Cuprins

cine se umileşte va fi înălţat. Vai de voi, scribi şi Farisei, ipocriţilor! pentru că voi închideţi Împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; pentru că nici voi nu intraţi şi nici pe cei ce se îndreaptă într-acolo nu-i lăsaţi să intre. Vai de voi, scribi şi Farisei, ipocriţilor! pentru că voi străbateţi marea şi uscatul ca să faceţi un prozelit şi, când ajunge aşa, îl faceţi de două ori mai bun de Gheenă decât voi." (Matei 23:5-15) Un slujitor hirotonisit adevărat direcţionează atenţia oamenilor către Dumnezeu, nu către sine. Acordând o atenţie deosebită constantă Cuvântului lui Dumnezeu şi propovăduindu-l, o persoană nu se va salva numai pe sine, ci şi pe aceia care îl ascultă.—1 Timotei 4:16.

Controlaţi de Cuvântul lui Dumnezeu

[18] Întreaga viaţă a unui creştin trebuie să fie controlată de către Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuie să creadă ceea ce spune acesta şi să facă exact ceea ce spun poruncile lui Iehova Dumnezeu. El trebuie să aprecieze neprihănirea lui Dumnezeu şi să îşi dorească să trăiască în conformitate cu ceea ce este scris în Biblie. Isus a fost cel care a spus: "Continuaţi să căutaţi mai întâi Împărăţia şi neprihănirea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." (Matei 6:33) Unele persoane, când citesc acest text, citesc doar "continuă atunci, căutând mai întâi Împărăţia," pentru că este pe măsura interesului lor. Ei sunt îngrijoraţi pentru Armaghedon, bătălia din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic, momentul în care Iehova Dumnezeu va distruge toată răutatea de pe pământ şi va stabili lumea Sa nouă neprihănită. De ce sunt atât de îngrijoraţi? Deoarece ei vor să trăiască în paradis, să aibă o viaţă perfectă, pace şi fericire, hrană şi adăpost şi toate lucrurile bune pe care lumea cea nouă le oferă.

[19] Cu toate acestea, acele persoane care caută numai Împărăţia şi nu neprihănirea lui Iehova Dumnezeu, acum trebuie să citească întregul text. Isus Cristos a spus: "Continuaţi, apoi, căutând mai întâi Împărăţia şi neprihănirea sa." Neprihănirea sa, de asemenea, este ceva ce trebuie căutat în continuare. În prezent este vorba despre faptul că trebuie să cunoaştem principiile lui Iehova Dumnezeu despre adevăr şi neprihănire şi cum să trăim. Dacă un creştin este în căutarea neprihănirii lui Iehova Dumnezeu, apoi el va dori să ştie despre ceea ce ar trebui să facă un creştin. Spre exemplu, Biblia spune că un singur bărbat sau femeie nu trebuie să trăiască în curvie. "Dar, dacă n-au stăpânire de sine, să se căsătorească, fiindcă este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune." (1 Corinteni 7:9) Atunci când s-au căsătorit, nici tovarăşul nu poate trăi în adulter, pentru că aceasta nu este căutarea neprihănirii sale. "Aţi auzit că s-a zis, 'Să nu comiţi adulter.'"—Matei 5:27.

[20] În Cuvântul lui Dumnezeu există sfatul excelent despre cum ar trebui persoanele singure să trăiască şi cum să se comporte cuplurile căsătorite, despre creşterea copiilor, despre lucrările care urmează să fie efectuate de către adunarea lui Dumnezeu, şi despre modul cum ar trebui supraveghetorii să se comporte. Există un sfat dat cu privire la iubirea faţă de aproape şi despre a fi ospitalieri cu străinii. Sfatul este dat pe o cale morală de viaţă, la fel ca şi limba sa, ceea ce mănâncă, ceea ce bea, ceea ce lucrează, ca şi onestitatea lui, dispoziţia sa generală.

Cuprins

El cu siguranţă nu poate fi un criminal, un hoţ, un beţiv, un idolatru, un mincinos, o persoană lacomă, un speculant, un defăimător. Întreaga viaţă a unui creştin este guvernată de către principiile Scripturale stabilite în mod clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Deci, atunci, să continuăm în căutarea neprihănirii lui Dumnezeu, precum şi Împărăţia, dar nu numai Împărăţia. Dacă faci bine, promisiunea este aceea că celelalte lucruri îți vor fi adăugate ție.

[21] Prin a face ceea ce este neprihănit, un creştin adoptă o nouă personalitate şi îşi conformează viaţa după voia lui Dumnezeu în neprihănire adevărată şi bunătate. Apostolul Pavel spune în scris către Efeseni: "Că trebuie să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare; şi că trebuie să fiţi înnoiţi în forţa care vă îndrumă mintea, şi să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată neprihănire şi loialitate." (Efeseni 4:22-24) Un Creştin ştie că Satan, zeul acestei lumi, "a orbit minţile necredincioşilor" şi îi ţine în întuneric. Diavolul doreşte ca toate creaturile umane să se comporte după propriile sale dorinţe înşelătoare. "Pentru că tot ce este în lume—dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă—nu provine de la Tatăl, ci provine din lume." (1 Ioan 2:16) Deci, Diavolul ar dori să păstreze toată lumea 'conformată la primul său curs de conduită, care devine corupt.'

[22] Dar când cineva află adevărul, el îi poate schimba personalitatea, punând-o deoparte pe cea veche cu limbajul său urât pe care l-a folosit odată. El va pune deoparte, de asemenea, obiceiurile sale leneşe sau necinstite de lucru, şi atât de multe obiceiuri proaste care ar putea interfera cu lăsarea luminii să strălucească. El ştie că "faţa lui Iehova este împotriva celor care fac lucruri defăimătoare." Astfel că, creştinul face o mare schimbare în scopul de a "căuta pacea şi de a o urma," pentru că el ştie că "ochii lui Iehova sunt peste cei neprihăniţi."—1 Petru 3:11, 12.

[23] Cuvântul lui Dumnezeu are un efect puternic asupra unei persoane care este sinceră. Sute de mii de persoane au permis Cuvântului lui Dumnezeu să îi călăuzească până când au văzut importanţa de a deveni un slujitor hirotonisit înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă cele mai multe dintre guvernele lumeşti nu le recunosc ca atare. Totuşi ei continuă să lase luminile lor să strălucească. Nu numai că se conformează ei înşişi cu vechiul curs de conduită, dar ei adoptă o viziune cu totul nouă în viaţă, ştiind că Cuvântul lui Dumnezeu este la lucru, încă, în alţi credincioşi şi aceşti credincioşi permit Cuvântului lui Dumnezeu să aibă un efect asupra vieţilor lor. Pavel ştia că "voi trebuie să vă înnoiţi în forţa de acţionare a minţii voastre." Şi ce este acea forţă care acţionează mintea? Este spiritul lui Iehova Dumnezeu, forţa Sa activă, ceea ce este descoperit nouă prin Cuvântul Său. Studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu astfel încât să adoptaţi o nouă personalitate, un potrivit slujitor hirotonisit cu program întreg şi să îl mulţumiţi pe Dumnezeu. Desigur, personalitatea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam în creaţia originală în grădina Edenului, a fost în conformitate cu voia lui Dumnezeu; şi a fost în neprihănire adevărată şi bunătate cu care El l-a făcut pe acest om. El a fost o creatură perfectă. El a fost pus pe un pământ perfect. Personalitatea sa trebuie să fi avut calitatea de pace cerută, pentru că în grădina Edenului el a fost în pace cu

Cuprins

toate animalele, o condiţie pe care profetul Isaia o descrie că va exista în paradis pe pământ, sub Împărăţia cerurilor după bătălia de la Armaghedon.

[24] Este cu siguranţă voia lui Dumnezeu astăzi, pentru ca o persoană să caute pacea cu Dumnezeu şi să arate blândeţe şi neprihănire, pentru că poate fi el acela care va fi ascuns în ziua mâniei lui Iehova Dumnezeu. (Zaharia 2:3) Martorii lui Iehova Dumnezeu din toate părţile lumii vor să dovedească că ei înşişi sunt slujitori vrednici ai lui Dumnezeu, prin propovăduirea neabătută a veştii celei bune a Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei doresc să arate aprecierea faţă de hirotonisirea pe care au primit-o de la Domnul Iehova şi să dovedească prin fapte neprihănite că ei pot trăi viaţa creştină. Vocaţia lor este chemarea lor în slujirea divină a Dumnezeului lor. Prin punerea în această nouă personalitate, care a fost creată în conformitate cu voia lui Dumnezeu în neprihănire adevărată şi bunătate, ei pot sluji mai bine şi să realizeze mai mult. Martorii lui Iehova, slujitorii hirotonisiţi ai lui Dumnezeu, îşi vor dedica timpul lor deplin vieţii creştine şi se vor comporta ei înşişi în această lume veche aşa cum a făcut şi Isus Cristos. Ei îşi amintesc ceea ce El le-a zis: “Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.” (Ioan 15:19) Dar chiar dacă lumea îi urăşte, martorii lui Iehova Dumnezeu vor să arate dragoste faţă de toate persoanele din lume şi să stea în pace cu ele. Ei “vor căuta pacea şi o vor urma. Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei neprihăniţi.”

[25] Ca slujitori hirotonisiţi înaintea lui Iehova Dumnezeu, martorii lui Iehova vor face voia Lui. “De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui. El n-a comis păcat, iar în gura lui nu s-a găsit înşelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu ameninţa, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă neprihănit.” (1 Petru 2:21-23) Pentru El, de asemenea, slujitorii Săi hirotonisiţi se angajează în tot ceea ce fac neprihănit.

Întrebări pentru studiu

1. De ce este potrivit să comparăm activitatea unui serv numit cu un oraș aflat pe munte și cu o lampă aprinsă?

2. În afară de munca cea bună în predicare a creștinilor, ce ar mai trebui ca oamenii să vadă într-o lumină favorabilă?

4,5. (a) Pot exista creștini „cu jumătate de normă”, și de ce? (b) Pot toți creștinii să-și dedice aceeași parte de timp vestirii veștilor bune? (c) La ce concluzie ajungem, deci, în această privință?

6,7. Cum putem explica versetele 1 Timotei 5:24, 25 în legătură cu uneltirile oamenilor răi?

8. Cum pot deveni evidente dintr-o dată lucrările unei persoane drepte?

9, 10. De ce lucrările drepte ale altei persoane pot rămâne ascunse pentru multă vreme?

11. În timpul în care faptele drepte sunt ascunse, ce sfat al lui Petru este urmat?

Cuprins

12-14. După ce oamenii văd lucrările drepte, devin acestea evidente pentru toți?

15. Ce alinare este, atunci, pentru noi toți, și ce vrem să dovedim că suntem prin aceasta?

16. Sunt lucrările drepte ale unui serv numit împlinite doar pentru a fi văzute de oameni? Dacă nu, de ce?

17. (a) În ce fel suntem preveniți în privința înfăptuirii lucrărilor noastre bune? (b) Ce cuvinte potrivite ne-a dat Isus despre purtarea bună si rea?

18. Ce parte din Matei 6:33 se mulțumesc să citească unii oameni?

19. Ce mai trebuie luat în seamă din Matei 6:33?

20. Ce fel de sfaturi găsim în Cuvântul lui Dumnezeu?

21, 22. Care sunt roadele vechii firi (sau personalități)? Dar ale noii firi?

23. (a) Cum putem obține noua fire? (b) Ce fire avea la origine Adam?

24, 25. Care este voința lui Iehova pentru servii numiți și cum vor răspunde ei voinței Lui?

PACEA SI UNITATEA
MARTORILOR LUI IEHOVA

A FACE un lucru bun, aduce întotdeauna satisfacţie şi o pace interioară. Făcătorii voinţei lui Iehova Dumnezeu vor şti că "belşugul de pace aparţine celor care iubesc legea Ta, şi pentru ei nu este piatră de poticnire." (Psalmii 119:165). Acest lucru este cu siguranţă adevărat, în ceea ce îi priveşte pe martorii lui Iehova Dumnezeu, care trăiesc împreună în pace şi unitate la nivelul lumii. Ca şi slujitori hirotonisiţi, ei recunosc faptul că legea iubirii lui Iehova Dumnezeu şi respectarea ei de către aceştia sunt esenţiale pentru pace şi fericire în viaţă. Căutând pacea şi urmând-o, este un curs înţelept, şi o persoană poate avea încredere că ochii lui Iehova Dumnezeu va fi asupra ei.

[2] În timp ce mulţi oameni nu recunosc sau nu cred că satisfacţia reală în viaţă poate veni de la a face voia lui Iehova Dumnezeu, încă alţii se bucură să înveţe despre ce este voia lui Dumnezeu şi apoi să o facă. Biblia ne informează că îngerii ascultă de glasul Cuvântului Lui. Ar trebui să nu fim oameni? " Iehova însuşi şi-a întărit tronul în ceruri şi Împărăţia Sa se întinde peste toate lucrurile. Binecuvântaţi-l pe Iehova, o, îngeri ai săi, tari în putere, care împliniţi Cuvântul Său, ascultând de glasul Cuvântului Său. Binecuvântaţi-l pe Iehova, voi, toate armatele lui, slujitorii lui, care faceţi voinţa Lui."—Psalmii 103:19-21.

[3] Cu siguranţă că îngerii din ceruri din organizaţia lui Iehova Dumnezeu nu sunt încăpăţânaţi. Mai degrabă, ei apreciază suveranitatea lui Iehova Dumnezeu peste tot şi că voinţa Sa se face. Mai mult, "voi, slujitori ai Lui," slujitori hirotonisiţi ai lui Iehova Dumnezeu pe pământ, trebuie să recunoaşteţi că Iehova este Conducătorul Suveran şi că voi, de asemenea, trebuie să "faceţi voia Sa." Voinţa

Cuprins

Sa este ca voi să propovăduiţi această veste bună a Împărăţiei în toată lumea, cu fermitatea unui martor.

[4] Fără îndoială, Iehova Dumnezeu are o organizaţie vizibilă şi o organizaţie invizibilă. În ceea ce priveşte organizaţia vizibilă al lui Iehova Dumnezeu, apostolul Pavel spune că aceasta va funcţiona împreună ca fiind un singur om. Nici o persoană nu poate pretinde că este cu adevărat creştin şi încă să mai spună că de el nu este nevoie în organizaţia lui Iehova Dumnezeu şi să se separe el însuşi de aceasta. Separatismul nu se potriveşte cu facerea voinţei lui Iehova Dumnezeu. Pavel a avut acest fapt foarte clar în minte, atunci când a scris către Corinteni, spunând: "Dacă piciorul ar zice: 'Fiindcă nu sunt mână, nu fac parte din corp,' asta nu înseamnă că el nu face parte din corp. Şi dacă urechea ar zice: 'Fiindcă nu sunt ochi, nu fac parte din corp,' asta nu înseamnă că ea nu face parte din corp. Dacă tot corpul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp, pe fiecare dintre ele, aşa cum i-a plăcut." (1 Corinteni 12:15-18) Deci, toţi creştinii trebuie să fie în acest organism sau organizaţie pe care Dumnezeu o foloseşte. Nu există nici un separatism în propriul vostru corp, sau este?

[5] Cel care mărturiseşte a fi un creştin, trebuie să fie întotdeauna o parte a organizaţiei vizibile a lui Iehova Dumnezeu. El trebuie să fie o "parte de lucru" al trupului, nu a ţesutului mort şi a deşeurilor sau materiei inutile, care sunt izgonite prin intermediul canalelor adecvate. Pentru a fi o parte din acest organism creştin, trebuie să fie întotdeauna un slujitor cu program întreg, "ascultând glasul Cuvântului Său" şi "făcând voia Sa." Nici un creştin nu poate spune vreodată altui creştin: "Nu am nevoie de tine." Numai pacea şi unitatea, identitatea în organizaţie, trebuie să existe pentru creştini şi să facă într-adevăr voia lui Dumnezeu. Pavel a mers pentru a descrie această unitate a creştinilor: "Ochiul nu-i poate zice mâinii: 'Nu am nevoie de tine'; nici capul nu le poate zice picioarelor: 'Nu am nevoie de voi.'" (1 Corinteni 12:21) Martorii lui Iehova Dumnezeu recunosc acest principiu şi acesta este motivul pentru care nu există diviziuni în cadrul societăţii Noii Lumi a martorilor lui Iehova Dumnezeu. Toţi aceştia sunt slujitorii Săi hirotonisiţi şi individual, ei trebuie să trăiască ca şi Creştini. Toţi aceştia au obligaţia de a propovădui vestea cea bună şi în jurul lumii ei fac doar acest lucru.

Rezultatele slujirii sârguincioase

[6] În atribuirea propovăduirii lor, unica dorinţă a martorilor lui Iehova Dumnezeu este de a-i ajuta pe alţii să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Aceştia sunt sârguincioşi în activitatea lor de predare şi în aceea de a-i ajuta pe ceilalţi să caute pacea şi să o urmeze. În anul 1959 au fost 803.482 de martori ai lui Iehova Dumnezeu, în medie, care au propovăduit vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu, în fiecare lună. Comparând acest lucru cu zece ani în urmă, au existat 279.421 de propovăduiri în fiecare lună, pe tot parcursul anului 1949. Acest lucru înseamnă o creştere în organizaţie, dar în timp de zece ani, o creştere de 524.061 de martori ai lui Iehova Dumnezeu. A fost pacea şi unitatea din cadrul organizaţiei

Cuprins

care au făcut acest lucru posibil. “Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei neprihăniţi.”—1 Petru 3:12.

[7] Să vedem cât de mare a fost creşterea care a avut loc pe tot parcursul anului 1959. În anul 1958 au fost, în medie, 717.088 de martori ai lui Iehova Dumnezeu care au propovăduit în fiecare lună, şi 803.482 în anul 1959. Acest lucru înseamnă că pe tot parcursul anului, 86.394 de persoane din toate naţiunile, seminţiile, limbile, triburile şi limbajele, li s-au alăturat martorilor lui Iehova Dumnezeu, astfel încât aceştia, de asemenea, pot declara acest mesaj paşnic al lumii. O creştere de doisprezece la sută din numărul celor care “caută pacea şi o urmează” a fost realizată.—1 Petru 3:11.

[8] Dar notaţi şi acest lucru, de asemenea: înainte ca anul de slujire al martorilor lui Iehova Dumnezeu s-a încheiat, au existat 871.737 de persoane care s-au asociat cu martorii lui Iehova Dumnezeu şi au realizat lucrul de slujire. Acest lucru înseamnă că din numărul mediu de slujitori în anul 1958, care a fost de 717.088, ajungând în vârf în anul 1959, când s-a înregistrat o creştere de 21,5 la sută.

[9] Aceştia nu sunt doar oameni care s-au asociat ei înşişi cu martorii lui Iehova Dumnezeu—a căror număr este mult mai mare—dar aceştia sunt persoane creştine care propovăduiesc vestea cea bună. Cum se poate dovedi că ei au făcut o lucrare bună? Luaţi în considerare orele petrecute de către ei în câmpul de slujire! Raportul anului de slujire 1959, arată că aceşti bărbaţi şi femei aparţinând tuturor păturilor sociale, au propovăduit 126.317.124 de ore. Aceasta reprezintă o creştere de 15.926.180 de ore, mai multe decât în anul precedent. Vă puteţi aminti cum Ioan, în scrierea relatării de la Apocalipsa, în capitolul al şaptelea, a declarat: “M-am uitat şi iată! o mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, semințiile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, . . . şi zi şi noapte îndeplinesc pentru el un serviciu sacru în templul său.” (Apocalipsa 7:9, 15). Putem spune că această mare mulţime este literalmente de a face acest lucru acum. Dacă reduceţi aceste 126.317.124 de ore pentru a reprezenta zile şi oameni, acest lucru înseamnă că ar fi 14.414 de persoane fizice propovăduind douăzeci şi patru de ore pe zi, zi şi noapte, pentru 365 de zile ale anului. Unde este acea organizaţie astăzi care îi are pe acei mulţi slujitori propovăduind douăzeci şi patru de ore în fiecare zi din casă în casă, vorbind cu alte persoane despre minunatele promisiuni ale lui Dumnezeu?

[10] Multe persoane se întreabă de ce martorii lui Iehova Dumnezeu înregistrează o creştere minunată a numărului lor. De ce această creştere rapidă în număr a persoanelor care doresc să facă numai bine? Acest lucru se datorează faptului că martorii lui Iehova Dumnezeu propovăduiesc adevărul din Biblie, şi adevărul îi eliberează de erorile religioase false. Este la fel de simplu ca aceasta. Slujitorii hirotonisiţi ai lui Iehova Dumnezeu au o credinţă adevărată în Biblie şi ei doresc ca şi alţii să aibă această credinţă. Ei nu îşi ascund credinţa lor. Ei îşi lasă lumina lor să strălucească, şi atunci când alte persoane văd adevărul ei lasă adevărul să strălucească în ei, de asemenea.

[11] Pe data de 23 Martie, anul 1959, martorii lui Iehova Dumnezeu au comemorat moartea lui Isus Cristos, şi atunci au fost 1.283.603 de persoane la

Cuprins

întâlnirea lor în jurul lumii. Au fost numai 14.511 dintre cei care au pretins a fi din trupul lui Isus Cristos şi care, în mod corespunzător, au luat din embleme, vinul şi pâinea. Restul s-au declarat a fi aşa cum s-au simţit, sau au dorit să fie, parte a acestei "mari mulţimi" care stă înaintea tronului lui Dumnezeu şi fac servicii sfinte zi şi noapte, împreună cu lui Dumnezeu. Foarte probabil, în a zecea zi a lunii Aprilie, care cade Duminica în anul 1960, vor exista mult mai multe aderări la această mare mulţime pentru celebrarea morţii lui Isus Cristos. Această zi merită cu adevărat sărbătorită, pentru că "salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului." (Apocalipsa 7:10) Mântuirea nu vine dintr-o altă cale, şi martorii lui Iehova Dumnezeu sunt fericiţi să declare că ei cred în jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos, nu numai mergând la această celebrare a Memorialului doar o singură dată pe an, dar, în plus, lucrând unul cu celălalt, făcând voia Dumnezeului lor pe toată perioada anului.

[12] În anul 1959 mult mai multe persoane din lume au dorit să arate credinţa lor în Isus Cristos şi să fie creştini şi ele au dovedit aceste lucruri prin lucrul lor. Au existat 86.345 de bărbaţi şi femei care au fost botezaţi prin scufundarea completă în apă, indicând faptul că ei şi-au dedicat vieţile lor în slujirea lui Iehova Dumnezeu şi că de acum înainte au de gând să ducă o viaţă pe deplin creştină pentru lauda lui Iehova. Ei îşi demonstrează acum credinţa lor prin lucruri bune.

[13] Aceste persoane care au fost botezate în cursul anului au fost mai întâi ajutate să înţeleagă Biblia, având parte de studii Biblice în propriile case. Martorii lui Iehova Dumnezeu vizitează casele persoanelor interesate, săptămânal, şi desfăşoară un studiu care durează o oră, din una din publicaţiile Societăţii, împreună cu Biblia în sine. Pe parcursul anului 1959 slujirea martorilor lui Iehova Dumnezeu în toate cele 175 de ţinuturi, în care aceştia şi-au desfăşurat activitatea, ei au efectuat 606.075 de studii Biblice în fiecare săptămână.

[14] Ce creştere minunată a studiilor Biblice a fost atinsă! Comparând anul 1958 cu anul 1959, vom vedea acolo că s-a înregistrat o creştere de 97.755 de studii Biblice. Zece ani în urmă, martorii lui Iehova Dumnezeu au efectuat 174.404 de studii Biblice în fiecare săptămână. Acum ei merg în 606.075 de case săptămânal, prezentând mesajul lui Dumnezeu pentru omenire. Cât de departe ajunge acest lucru bun despre care Iehova Dumnezeu ştie, pentru că "ochii Săi sunt deasupra celor neprihăniţi."

[15] Martorii lui Iehova Dumnezeu apreciază că dacă ei pot sta în pace şi linişte în casele oamenilor şi să folosească Biblia persoanei cu care studiază, ei le pot arăta care este sensul adevărat al lui Dumnezeu şi care este voia Sa. Orice persoană care va studia Biblia o oră pe săptămână cu un învățător, va fi uimită de ceea ce ea va afla în această perioadă scurtă de timp. Cu cât o persoană petrece mai mult timp pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât ea va fi mai nerăbdătoare pentru a vedea îndeplinite rugăciunile cu care s-au rugat cele mai multe persoane din întreaga Creştinătate la un moment sau altul: 'Vie Împărăţia Ta. Facă-se voia Ta pe pământ aşa cum se face şi în cer.' Creştinii adevăraţi doresc să facă acea voie a lui Dumnezeu acum şi pentru totdeauna.

Cuprins

[16] Martorii lui Iehova Dumnezeu, încearcă să ajute cât mai mulţi oameni posibil, care, eventual, pot spori activitatea lor de propovăduire, prin oferirea de ajutor pentru studiul Bibliei, tuturor persoanelor interesate. Ei distribuie Biblii, cărţi legate, broşuri, şi abonamente obţinute pentru revistele *Turnul de Veghere* şi *Treziţi-vă!* şi distribuie copii individuale ale acestor reviste. Milioane de înscrisuri care stârnesc interesul pentru studiul Bibliei sunt distribuite anual de către aceştia. Ei organizează discuţii publice la Sala Împărăţiei a lor, şi toate aceste modalităţi diferite de a propovădui vestea cea bună au un efect foarte amplu asupra celor care doresc să asculte şi să înveţe. Pentru a vă oferi o idee asupra a ceea ce fac martorii lui Iehova Dumnezeu într-un an, compararea lucrărilor realizate în anul 1958 şi în anul 1959 este prezentată în tabelul de mai jos.

	ANUL 1959	**ANUL 1958**	**DIFERENŢA**
CĂRŢI PLASATE	3.952.160	3.394.524	MAI MULT DE 557.636
BROŞURI PLASATE	11.472.134	12.643.921	MAI PUŢIN DE 1.171.787
ABONAMENTE	1.247.972	1.255.047	MAI PUŢIN DE 7.075
REVISTE PLASATE	92.310.778	86.498.251	MAI MULT DE 5.821.527
APELURI EFECTUATE	44.240.218	36.398.025	MAI MULT DE 7.842.193
STUDII BIBLICE PURTATE	606.075	508.320	MAI MULT DE 97.755
ÎNTÂLNIRI PUBLICE ŢINUTE	631.906	531.653	MAI MULT DE 100.253

[17] Activitatea martorilor lui Iehova Dumnezeu nu s-a limitat doar la o singură ţară sau o singură limbă. În literatura de specialitate, Watch Tower and Tract Society sunt publicate în 128 de limbi diferite. Jurnalul său principal, revista *Turnul de Veghere*, este tipărită în cincizeci şi cinci de limbi, semilunar şi lunar. *Treziţi-vă!,* tovarăşa sa, este tipărită în douăzeci şi unu de limbi diferite. Adevărul este disponibil, practic, pentru oricine din lume într-o formă sau alta, dacă persoana respectivă o doreşte.

Purtarea sarcinii

[18] Sub supravegherea Societăţii Turnului de Veghe, martorii lui Iehova Dumnezeu încearcă să ajungă în fiecare cotlon şi fiecare colţ de pe pământ, astfel încât să continue munca de misionar. Multe persoane se dedică propovăduirii cu program întreg din casă în casă, şi efectuării de studii Biblice. Au existat 28.688 de persoane, numiţi pionieri, care şi-au dedicat tot timpul lor propovăduirii veştii bune. În afară de acest grup au existat 5.442 de persoane, pe care Societatea i-a numit pionieri speciali care erau trimişi în teritoriu izolat pentru a începe noi adunări, iar aceştia au fost ajutaţi financiar de către martorii lui Iehova Dumnezeu prin intermediul Societăţii. Mulţi din grupul de pionieri speciali sunt pionieri misionari care au fost instruiţi la Şcoala Gilead şi trimişi în slujire în străinătate.

Cuprins

[19] Pentru ca Societatea să îşi desfăşoare activităţile sale în străinătate, i-a ajutat şi i-a susţinut pe pionierii speciali şi a slujit adunarea cu funcţionari de circuit şi districtuali la nivel mondial, iar aceasta a costat Watch Tower and Tract Society, 2.282.026,14 de dolari. Împărţind această sumă în părţile sale componente, Societatea a cheltuit 471.267,66 de dolari pentru a sprijini activitatea misionară în regiuni străine, 1.451.145,74 de dolari pentru a-i ajuta pe pionierii speciali din diferite ţări în optzeci şi cinci filiale ale organizaţiei , şi bilanţul, 359.612,74 de dolari, pentru slujitorii de circuit şi district, aşa cum au călătorit de la adunare la adunare. Cu toate acestea, în acest ultim caz, acest lucru nu înseamnă toate cheltuielile, deoarece slujitorii de circuit şi district, de obicei, au grijă de fraţii pe care ei îi vizitează. Aceştia sunt găzduiţi de către editorii adunării şi hrana este prevăzută pentru ei, deoarece fraţii lor apreciază profund slujirea lor pentru adunare.

[20] La sfârşitul anului 1959 au fost în slujire 19.982 de adunări în 175 de ţări ale lumii, şi acestea au fost împărţite în 1.492 de circuite şi 180 de districte. Întâlniri regulate în circuite şi adunări în districte au loc în fiecare an, astfel încât martorii lui Iehova Dumnezeu din adunări diferite se pot aduna împreună pentru ajutor spiritual suplimentar şi de formare în munca lor de slujire.

[21] La cea de-a optzeci şi cincea filială din întreaga lume există familii mari şi mici Betel, şi în acest grup sunt 1.236 de persoane. Ei au avut ocazia minunată de a face şi distribuirea literaturii Societăţii şi păstrând toţi slujitorii hirotonisiţi cu tot cu nevoile lor ale Bibliei şi altă literatură tipărită, precum şi în cursul anului trecut când au tipărit în instalaţiile proprii de imprimare 5.367.197 de cărţi, 19.443.542 de broşuri, 89.007.520 de copii ale revistei *Turnul de Veghere,* 71.392.713 de copii ale revistei *Treziţi-vă!,* precum şi 477.086.675 de alte piese de materiale tipărite precum ar fi broşuri, reclame publicitare ale lecturilor publice, 72.348.403 de copii ale Rezoluţiei în cincizeci şi trei de limbi diferite, calendare, foi cu antet şi alte consumabile de birou.

[22] Această muncă şi această distribuire a literaturii în formă tipărită şi propovăduirea din casă în casă, nu au fost toate realizate fără dificultăţi. În ceea ce priveşte organizaţia în sine care este în cauză, nu a fost pace şi unitate între aceşti creştini, dar o mare împotrivire a fost adusă să suporte împotriva multora dintre poporul lui Dumnezeu, în special în spatele Cortinei de Fier şi în ţările Comuniste. Dar chiar şi acolo este minunat să vedem că a existat o creştere în cadrul activităţii de lucru clandestin, în ciuda faptului că astăzi nu mai sunt, în medie, 120.952 de editori propovăduiesc în ţinuturile comuniste şi au atins un nou vârf de editori, 131.996, pe perioada anului 1959 de slujire. Într-adevăr, în ţările comuniste a existat o creştere de douăzeci şi doi la sută din numărul celor care s-au asociat cu poporul lui Iehova Dumnezeu, dedicându-şi vieţile lor în slujirea Sa şi mergând să propovăduiască vestea cea bună a Împărăţiei.

[23] Cel care citeşte *Anuarul Martorilor lui Iehova* din anul 1960, va vedea că a fi un creştin în această lume veche nu este deloc uşor. Aceasta are greutăţile sale şi binecuvântările ei pe măsură. Pavel a declarat foarte bine: “Dacă un mădular suferă, toate celelalte mădulare suferă cu el sau, dacă un mădular primeşte glorie,

Cuprins

toate celelalte mădulare se bucură cu el." (1 Corinteni 12:26). Cât de adevărat este acest lucru! Organizaţia vizibilă al lui Iehova Dumnezeu este menită să fie împreună atât de strâns, încât dacă ceva afectează o parte din organizaţie, aceasta este resimţită şi de către ceilalţi membri, deoarece toate sunt un trup, una în spirit, una în minte, una în credinţă, care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu. În cadrul organizaţiei martorilor lui Iehova Dumnezeu, în sine, există pace şi unitate, şi indiferent ce presiuni sunt aduse din exterior, ei vor rezista împreună acestor presiuni, dovedindu-se a fi slujitorii creştini ai lui Dumnezeu urmând pacea şi lăudându-L pe Iehova Dumnezeu zi şi noapte.

Întrebări pentru studiu

1. Ce lucru este esențial pentru pace și unitate în rândul Martorilor lui Iehova?
2,3. Pentru a asigura pacea și unitate, ce exemplu dat de îngeri trebuie să își însușească oamenii?
4,5. De ce nu se poate izola (nu pot fi pustnici) poporul lui Iehova, și cum arată Pavel că această unitate trebuie să existe? (b) Drept urmare, cum este menținută unitatea?
6. Ce creștere s-a înregistrat în rândul servilor uniți ai lui Iehova în ultimii 10 ani?
7,8. Care a fost creșterea doar dintr-un an, și ce nou număr maxim de vestitori ai Împărăției a fost atins?
9. Cum au oferit serviciu sfânt zi și noapte martorii lui Iehova în anul de serviciul 1959?
10. Care sunt motivele marii creșteri de vestitori ai Împărăției?
11. Câți au participat la Comemorarea morții lui Cristos, și cum își declară Martorii lui Iehova credința în jertfa răscumpărătoare?
12,13. Înainte ca 86.345 de oameni să-și manifeste simbolic dedicarea prin botez cu apă, ce lucrare legată de aceștia au făcut Martorii lui Iehova?
14, 15. Ce creștere s-a petrecut în activitatea de studiu al Bibliei?
16. Care sunt diferitele mijloace de care Martorii lui Iehova se folosesc în predicare, și ce au realizat în 1959 prin aceste diferite mijloace?
17. Cât de extins (în sensul propriu) este lucrul Martorilor lui Iehova?
18, 19. Ce lucrare a continuat Societatea Turnului de Veghere în 1959, cu ajutorul poporului lui Dumnezeu de peste tot, și cu ce cheltuieli?
20, 21. Prezentați în linii mari creșterile de care s-a bucurat organizația în diferite domenii în anul de serviciu 1959.
22. Confruntată cu opoziția, a cunoscut lucrarea vreun declin anul trecut?
23. (a) Ce este evident dintr-o lectură a *Anuarului Martorilor lui Iehova?* (b) Ce stare binecuvântată se va menține în rândul poporului lui Iehova?

Cuprins

RUGĂCIUNILE PENTRU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU NU SUNT ÎN ZADAR

”Vie împărăția ta!” Această cerere, împreună cu restul rugăciunii-model pe care le-a spus-o Isus Cristos discipolilor săi, este fără îndoială cea mai cunoscută parte a Bibliei. De-a lungul anilor, ea a fost repetată de nenumărate ori de milioane de oameni. – Mat. 6:10, *AV*

Au trecut mai mult de nouăsprezece secole de când a spus Isus pentru prima oară acea rugăciune. S-ar putea oare ca acestei rugăciuni să nu i se răspundă niciodată? Dacă este așa, atunci cu siguranță că toate aceste rugăciuni au fost în zadar. Nu trebuie să ne temem de acest lucru. Isus Cristos ne-a învățat să ne rugăm pentru venirea împărăției lui Dumnezeu deoarece știa că la timpul fixat al Domnului aceasta avea să fie instaurată, că va veni împotriva lumii lui Satan pentru a o distruge, și că va restabili paradisul pe pământ. Rugăciunile făcute cu credință sunt întotdeauna auzite. – Mat. 17:20

Biblia nu lasă nicio îndoială în această privință. Iehova va acționa cu siguranță deoarece el este Atotputernicul Dumnezeu și este bun la modul suprem. El are atât voința, cât și mijloacele necesare. În plus, situația din prezent ridică o întrebare despre supremația sa. El va răspunde, așadar, la rugăciunile pentru împărăția sa ”pentru ca oamenii să știe că tu, al cărui nume este Iehova, numai tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul”. – Ps. 83:18

Când se va întâmpla acest lucru? Cu siguranță nu în zilele noastre, spun unii. Dimpotrivă, împlinirea profeției biblice arată că împărăția lui Dumnezeu a fost deja instituită, după cum se arată în Apocalipsa 11:15-18. Aici se arată că întemeierea împărăției lui Dumnezeu în ceruri coincide cu timpul când națiunile devin furioase, ceea ce s-a întâmplat din plin din 1914 încoace.

Mai mult, Isus a făcut o legătură între venirea împărăției lui Dumnezeu și cea de-a doua prezență a sa și ne-a spus cum putem ști când se va întoarce el: după mulțimea războaielor nemaiîntâlnite până acum, după foamete, cutremure, răutate și predicarea despre împărăția lui Dumnezeu – lucruri care se întâmplă din 1914 încoace. Generația care vede aceste lucruri, a spus Isus, nu va trece înainte ca totul să se împlinească. Așadar, putem fi sigur că această generație va vedea pe deplin răspunsul la rugăciunile pentru venirea împărăției lui Dumnezeu. – Mat. 24:7-14, 34; Luca 19:12,15

Aceste rugăciuni nu au fost în zadar. Ele vor fi pe deplin ascultate. Acestea au servit și la a menține împărăția lui Dumnezeu pe primul loc în inimile și în viețile servilor săi, ajutându-i să ”caute mai întâi împărăția”. Așadar, continuați să vă rugați ”Să vină împărăția ta”, căci în timpul acestei generații ea va veni împotriva lumii lui Satan pentru a o distruge, aducând apoi cu ea o lumea nouă dreaptă. – Mat. 6:33

Cuprins

PARTEA 29 – ”FACĂ-SE VOIA TA PĂMÂNT”

De-a lungul secolelor de când a început conflictul dintre regele nordului și regele sudului în secolul al patrulea înainte de era creștină, identitatea celor doi regi s-a schimbat. În 64 î.e.n., conducătorii Imperiului Roman și-au asumat rolul regelui nordului. La moartea împăratului roman Teodosius în 393 (e.n.) imperiul a fost divizat într-o parte estică și una vestică. Dar nu s-a putut vorbi efectiv despre un Imperiu de Vest și un Imperiu de Est decât după ce papa romano-catolic Leo III l-a încoronat rege pe Charlemagne, iar Imperiul de Est a avut mai târziu capitala la Constantinopol. Aceasta a fost în ziua de Crăciun a anului 800.

78. Din 911 (A.D.) împăraţii din vest erau aleşi. Cinci secole mai târziu, domnia a fost obţinută de casa Habsburg a Austriei şi a fost deţinută de ei până în 1806, când Sfântul Imperiu Roman a fost dizolvat. Imperiul German a primit acest titlu în timpul domniei lui Otto cel Mare. În 961 el a fost încoronat ca rege al Italiei; pe 2 februarie 962, Papa Ioan XII l-a încoronat ca Otto I, împărat al Sfântului Imperiu Roman. A devenit cunoscut ca Sfântul Imperiu Roman de neam german. Capitala sa a fost în Germania, iar, în cea mai mare parte, împăraţii şi supuşii lor au fost germani. Sub Otto I, Germania şi Italia au avut o relaţie foarte strânsă, dar cu Germania la conducere, Italia fiind tratată până la urmă ca o provincie cucerită. Napoleon Bonaparte a fost cel care a adus sfârşitul Sfântului Imperiu Roman în 1806. Atunci când el, ca împărat al Franţei, a refuzat să recunoască existenţa Sfântului Imperiu Roman, împăratul Francisc II a dezlegat statele germanice de supunerea faţă de Sfântul Imperiu Roman. El a renunţat la demnitatea din cadrul imperiului roman şi şi-a asumat titlul de împărat al Austriei. În acest fel, după 1.006 ani, Sfântul Imperiu Roman, care a fost înfiinţat de către papa romano-catolic şi de Carol cel Mare, a avut un sfârşit deloc glorios. S-a dovedit a nu fi împărăţia milenară a lui Dumnezeu.

79. În 1870 Italia a devenit regat independent de papii romani de la Vatican. În anul următor a fost format noul imperiu german, iar Wilhelm I a fost declarat Cezar sau Kaiser. Regele modern din nord a devenit identificabil. În timp, Germania, Austro – Ungaria şi Italia au format o alianţă, care exista la momentul izbucnirii primului război mondial.

80. Marea Britanie a preluat puterea imperială la începutul secolului al şaptesprezecelea şi a devenit cea de a şaptea putere a lumii în viziunea istorică a Bibliei, iar împreună cu Statele Unite ale Americii au format puterea dublă Anglo – Americană a lumii. În timpul războiului Marii Britanii cu Napoleon Bonaparte, armata engleză i-a alungat pe francezi din Egipt, după ce francezii îl cuceriseră în întregime în 1798. Cu toate că Egiptul a intrat sub conducerea Turciei, Egiptul a fost efectiv controlat de către guvernarea engleză din 1882. Egiptul a fost, în fapt,

Cuprins

colonie engleză, chiar dacă se afla sub conducerea khediv-ului, pentru că armată britanică a fost cantonată în Egipt, iar englezii făceau legea. Apoi, în 1914, din cauza khediv-ul egiptean care a trecut de partea Turciei, care s-a alăturat Germaniei în primul război mondial, englezii au preluat Egiptul, l-au detronat pe khediv şi au declarat Egiptul Protectorat Britanic. Astfel democratele Marea Britanie şi Statele Unite au devenit oponenţii profeticului împărat de miazănoapte, şi împreună au preluat poziţia de împărat de miazăzi.

81. Din acest punct de vedere, restul previziunii istorice pe care îngerul lui Iehova i-a adus-o lui Daniel în al treilea an al domniei lui Cirus cel Mare al Persiei ne aduce înţelesul „vremea sfârşitului" acestei lumi vechi. - Daniel 8:19, JP; RS.

Întrebări pentru studiu

78. Când titlul de împărat în vest a devenit electiv, cui i-a revenit în final şi i-a rămas în posesie, şi cum a fost înfiinţat şi desfiinţat Sfântul Imperiu Roman de neam german?
79. Când s-a format noul Imperiul German şi care a fost alianţa triplă formată?
80. Cum a luat fiinţă cea de a şaptea putere a lumii şi când a preluat efectiv poziţia împăratului de miazăzi?
81. Din acest punct de vedere, ce spune pentru noi restul profeţiei lui Daniel?

CAPITOLUL 11:
VREMEA ORÂNDUITĂ A SFÂRŞITULUI

[*] La "vremea orânduită a sfârşitului" războaiele reci şi fierbinţi dintre împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi au adus ameninţarea dezastrului asupra civilizaţiei create de om. Cei doi împăraţi s-au preocupat cu diplomaţia lor amăgitoare şi războaiele lor nu numai fără a lua seama la interesele omenirii, dar şi fără respect pentru Împărăția lui Dumnezeu, adevăratul guvern al întregului pământ. Profeţind despre vremurile noastre, îngerul lui Dumnezeu i-a zis proorocului Daniel: "Cei doi împăraţi nu vor căuta decât să-şi facă rău unul altuia, vor sta la aceeaşi masă şi vor vorbi cu viclenie. Dar nu vor izbuti, căci sfârşitul nu va veni decât la vremea hotărâtă."—Daniel 11:27, *Le; JP*.

[†] La puţin timp după re-instaurarea Imperiului German la 1 ianuarie, 1871, interesele acestui împărat de la miazănoapte au început să intre în conflict cu cele ale împăratului mai modern de la miazăzi, puterea mondială anglo-americană. Împăratul germanic de la miazănoapte era cel mai activ şi cel mai puternic apărător al celei de-a şasea puteri a lumii, o putere trecută, Roma. Când Parlamentul german şi-a început lucrările în octombrie 1871, împăratul Wilhelm I şi-a exprimat

[*] La această "vreme orânduită a sfârşitului," ce ameninţare aduc războaiele dintre împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi, şi de ce?
[†] Ce interese au intrat în conflict începând de la 1871, şi totuşi ce convingere referitoare la pace a fost exprimată?

Cuprins

convingerea că "noul Imperiu German va fi un scut de încredere al păcii." S-a dovedit aceasta a fi adevărul sau o minciună?

[‡] Împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi stăteau "la aceeaşi masă," întreţinând relaţii şi declarându-şi prietenia. Dar în sinea lor, ei căutau să facă rău, dacă nu unul altuia, atunci cu siguranţă Împărăției promise şi mult aşteptate al lui Dumnezeu. Cei doi împăraţi pretindeau că domnesc "de la Dumnezeu" şi că guvernează prin drept divin, ca "stăpânirile cele mai înalte" care erau "orânduite de Dumnezeu." (Romani 13:1, *AV; Luther*) Împăratul de la miazăzi avea deja un imperiu mondial, cel mai mare care fusese văzut în lume până atunci. Acest imperiu nu privea cu ochi buni ascensiunea puterii noului Reich sau Imperiu German.

[§] În 1888 nepotul lui Wilhelm I a urmat la tronul imperiului german, sub numele de Wilhelm II, sau, cum i se spunea în mod obişnuit, Kaiser Wilhelm. Un istoric afirmă: "El credea ferm în dreptul divin al regilor, şi mai exact al Kaiserilor. De multe ori, se referea la sine însuşi ca 'unealta Domnului,' şi era excesiv de preocupat cu armata, ... Dar ambiţia şi egoismul său nu aveau limite. Este un lucru acum unanim recunoscut că el a început să plănuiască dominaţia asupra lumii chiar din prima zi a domniei sale; că el a decis … ca el, Wilhelm, să arate lumii cum un singur om se poate înălţa pe cele mai înalte culmi şi să conducă nu doar Germania, dar, prin intermediul Germaniei, să conducă întreaga lume civilizată."[*] "El a declarat că el îi datora 'acea imensă responsabilitate doar Creatorului, din care rezultă că nimeni, nici un ministru sau parlament sau popor nu îl poate înlocui pe suveran.'... " El a construit o armată puternică şi bine pregătită, în care avea mare încredere; şi a mai construit şi o marină puternică, cu numeroase nave *undersee* sau submarine, printre altele; şi a pornit o puternică extindere, comercială şi colonială, a Reichului german. El a extins influenţa Reichului până în Turcia şi Asia Mică, în căutarea unei rute directe, pe pământ, spre Golful Persic. El a întărit interesele Germaniei în Orientul Îndepărtat, Africa şi America de Sud. Se pregătea ceva!

[**] Ambii împăraţi au devenit membri ai Curţii Internaţionale de Arbitraj de la Haga. Se putea deci presupune că aveau intenţii paşnice unul faţă de celălalt, şi faţă de alte popoare, dar nu şi de "pace cu Dumnezeu" sau pace cu Împărăția prevestită a lui Dumnezeu. Ce altceva se putea petrece, în afară de faptul că cei doi stăteau “vorbind cu viclenie” “la aceeaşi masă” diplomatică? Nu la "masa lui Iehova," care este masa adevărului, ci la "masa dracilor," care este masa "învăţăturilor dracilor." (1 Corinteni 10:20, 21; 1 Timotei 4:1, 2, *NW; RS;* Maleahi 1:7, 12, *AS)* Totuşi, aceste vorbe şi comportament viclean, atât unul faţă de celălalt cât şi faţă de Iehova Dumnezeu şi Hristosul său, nu au rezultat într-o lume a păcii sau închinarea în faţa Împărăției prevestite a lui Dumnezeu şi a lui Hristos. Nu le-

[‡] În ce fel căutau să facă rău, în sinea lor, aceşti doi împăraţi?

[§] Ce scop evident aveau planurile lui Kaiser Wilhelm II, şi ce a făcut el pentru a atinge acel scop?

[5] La care "aceeaşi masă" erau aşezaţi cei doi împăraţi, şi ce au discutat acolo?

Cuprins

a adus nici celor doi împăraţi puterea politică, comercială sau militară pe vecie, deoarece sfârşitul celor doi "împăraţi" "nu va fi decât la vremea hotărâtă" de Iehova Dumnezeu.

†† Referindu-se la împăratul de la miazănoapte, îngerul lui Iehova i-a spus lui Daniel: "Când se va întoarce în ţara lui cu mari bogăţii, în inima lui va fi vrăjmaş legământului sfânt, va lucra împotriva lui, şi apoi se va întoarce în ţara lui." (Daniel 11:28, *Le)* Kaiserul Wilhelm s-a întors în ţara – sau la condiţia pământească – a împăratului de la miazănoapte din vechime, construind o formă de guvernare absolutistă, cu scopul de a mări Reichul german şi de a-i extinde

influenţa în toate colţurile lumii. În acest fel Germania imperială dobândea "mari bogăţii", de multe feluri. El a transformat Germania în membrul cel mai important al unei Triple Alianţe, sau *Dreibund*, alcătuită din Austro-Ungaria, Italia şi Germania, cu aprobarea papei de la Vatican. Ca să citãm o autoritate:

‡‡ "Mai ales în ceea ce priveşte menţinerea Triplei Alianţe, împăratul a urmat politica [Cancelarului] Bismarck. . . . Wilhelm a înlăturat cu perspicacitate tradiţia [anti-catolică] a *kultur-kampf* lăsată moştenire de Bismarck, prin concesii, de pe urma cărora a profitat, stabilind o alianţă implicită între şcolile Vaticanului şi cele germane prin politicile sale anti-revoluţionare, şi remodelând şcolile înseşi." *

§§ Din moment ce nu numai Italia, ci şi Austro-Ungaria, erau ţări romano-catolice şi apropiate de papa de la Vatican, era de aşteptat ca papa să sprijine

---

††-7(a) Cum s-a întors împăratul de la miazănoapte "înapoi în ţara lui cu mari bogăţii"? (b) Care era potentatul religios a cărui favoare a dobândit-o el?

§§ Pe cine sprijinea papa, Tripla Alianţă sau Tripla Antantă, şi de ce?

Cuprins

Tripla Alianţă (*Dreibund*) împotriva împăratului de la miazăzi şi a Triplei Antante, alcătuită din Anglia protestantă, Franţa republicană şi Rusia ortodoxă şi ţaristă.

[***] În primele zile ale Imperiului German renăscut, de fapt începând de la 1877, poporul ales dintre membrii "templului" lui Iehova declarau deschis, în publicaţiile lor, că vremurile neamurilor ne-evreieşti sau "vremurile orânduite ale neamurilor" se vor sfârşi în 1914. În acel an Împărăția lui Dumnezeu va fi fost pe deplin instaurată în ceruri pentru a veghea ca voia Sa să se facă pe pământ. Aceasta era în concordanţă cu legământul lui Iehova cu Regele David pentru o Împărăție eternă în mâinile Moştenitorului său în veci, Isus Hristos. (2 Samuel 7:12-16; Psalmii 89:28-37; Luca 22:28, 29) Kaiserul Wilhelm ca şi ceilalţi conducători lumeşti au tratat mesajul clasei sanctuarului lui Iehova, referitor la sfârşitul vremurilor neamurilor în 1914, cu dispreţ. Aceasta s-a petrecut deşi Watch Tower Bible & Tract Society avea o filială puternică în Barmen-Elberfeld, Germania, încă de la 1903. Nimeni nu putea nega că în sinea lui împăratul germanic de la miazănoapte era împotriva sfântului legământ al Împărăției lui Iehova Dumnezeu. Planurile Kaiserului nu includeau transferul suzeranităţii imperiale lui Isus Hristos în momentul ascensiunii lui pe tronul ceresc în 1914, ca semn de recunoaştere al Moştenitorului Împărăției întregii lumi. Astfel el "a lucrat împotriva lui" adică a acţionat cu un scop şi s-a întors la planurile sale care urmăreau să instaureze dominaţia mondială a Kaiserului german. Prin rivalitate economică şi concentrarea de forţe militare, el a semănat seminţele războiului fierbinte, Primul Război Mondial.

[†††] Problema dominaţiei mondiale devenea una fierbinte. În timpul celor patru decenii dintre 1870, când a început războiul franco-prusac şi a reapărut Reichul german, şi până în 1910, s-au făcut mai mulţi paşi spre o "dominaţie europeană a lumii" decât se făcuseră în cele patru secole dinainte.[*] Aceasta era datorită materialismului! În 1895, Kaiserul Wilhelm anunţa că deja "imperiul german a devenit un imperiu mondial." El s-a implicat în Orientul Mijlociu, căci, patru ani mai târziu, un grup de bancheri germani a obţinut de la sultanul Turciei o concesiune să construiască o cale ferată care să străbată partea asiatică a Turciei, de la strâmtoarea Bosforului, pe malul din faţa Constantinopolului, spre sud-est, până la Bagdad, în Mesopotamia (Irakul de azi). Căutând şi alte căi de comunicare imperiale, el a declarat: "Viitorul Germaniei se află pe mările lumii." Tonajul total al flotei sale a crescut atât de mult încât mai era depăşit doar de cel al marinei britanice. Împăratul de la miazăzi urmărea aceste evoluţii cu îngrijorare.

[‡‡‡]Cu atâta material exploziv adunat la un loc, nu mai era nevoie decât de o scânteie pentru a porni o conflagraţie mondială. Şi aceasta a fost aprinsă—pe 28 iunie, 1914, odată cu asasinarea arhiducelui Austriei, Ferdinand, şi a soţiei lui în

---

[***] În ce fel era împăratul de la miazănoapte, în sinea lui, "împotriva sfântului legământ"?

[†††] Cum a devenit problema dominaţiei mondiale una fierbinte, începând din 1870?

[*] *Contemporany Europe Since 1870*, de Carlton J. H. Hayes (1953), pagina 264. Ibidem, paginile 149,150.

[‡‡‡] Cum s-a declanşat în cele din urmă conflagraţia mondială, şi cum s-a petrecut aceasta "la vremea hotărâtă "?

Cuprins

Bosnia, o provincie anexată de Austro-Ungaria, aliatul Germaniei, în 1908. Împăratul de la miazănoapte a profitat de ocazie pentru a-şi atinge scopul de a domina lumea, pe socoteala împăratului de la miazăzi. Îngerul lui Iehova spusese: "La o vreme hotărâtă, va porni din nou împotriva împăratului de miazăzi; dar de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte." (Daniel 11:29, *Le)* "Vremea hotărâtă" era anul 1914, însemnat în calendarul lui Dumnezeu, în aşa fel încât cei 2520 de ani ai "vremii hotărâte a neamurilor" să sfârşească în toamna acelui an. În acel moment se sfârşea timpul acordat lor de Iehova Dumnezeu ca să stăpânească pământul, fără vreun amestec al Împărăției lui Dumnezeu. Acestea erau "cele şapte vremuri" începute în 607 î. Chr., de la distrugerea Împărăției model al lui Iehova din Ierusalim de către neamuri, distrugerea templului său din acel oraş, şi pustiirea pământului regatului lui Iuda.—2 Cronici 36:17-21; Luca 21:24.

§§§ Aşadar, în toamna lui 1914, venise vremea hotărâtă de Iehova ca Împărăția sa să fie reinstaurată, nu la Ierusalim pe pământ, ci în ceruri, la dreapta sa, unde Fiul său, Isus Hristos, aşteptase ca vrăjmaşii lui să-i fie făcuţi aşternut al picioarelor lui.—Psalmii 110:1; Evrei 10:12, 13.

**** S-au bucurat oare neamurile "creştinătăţii" în 1914 că se apropia vremea venirii Împărăției lui Dumnezeu, aşa cum anunţa clasa ”sanctuarului” lui Iehova? Cei douăzeci şi patru de bătrâni reprezentaţi care stăteau aşezaţi înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie s-au bucurat şi au zis: "Îţi mulţumim, Iehova Dumnezeu Atotputernice care eşti şi care erai, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare şi ai început să împărăţeşti." Dar profeţia spune că neamurile lumii nu s-au bucurat: "Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea … să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pământul!" (Apocalipsa 11:16-18). Chiar mai înainte ca cele "şapte vremuri" să sfârşească în toamna lui 1914, datorită faptelor lor, neamurile se găseau în imposibilitate de a aclama şi de a accepta Împărăția lui Dumnezeu, care urma să fie reinstaurată.

†††† După asasinarea moştenitorului tronului regal, Austro-Ungaria a declarat război Serbiei pe 28 iulie. Aliatul său în *Dreibund,* Germania, i-a oferit sprijin şi a declarat război Rusiei la 1 august, şi apoi Franţei pe 3 august. Ziua următoare, împăratul de la miazăzi, prin intermediul Angliei, a declarat război Germaniei. Italia, un membru al *Dreibund,* s-a declarat stat neutru, dar apoi a intrat în război de partea împăratului de la miazăzi un an mai târziu. Turcia şi Bulgaria s-au alăturat Germaniei. După aceea Anglia a preluat controlul asupra Egiptului, în regim de protectorat, ca să oprească trupele Kaiserului şi ale Turciei din a tăia Canalul Suez şi a invada Egiptul, vechiul pământ al împăratului de la miazăzi. Acum că Anglia controla Egiptul, împăratul de la miazăzi ajunsese să reprezinte

---

§§§ Ce anume venise vremea să fie reinstaurat în toamna lui 1914?

**** Când s-a instaurat Împărăția în 1914, s-au bucurat naţiunile creştinătăţii alături de cei "douăzeci şi patru de bătrâni"?

†††† Cum "a pornit din nou împotriva împăratului de miazăzi" împăratul de la miazănoapte în 1914?

Cuprins

sistemul democraţiei liberale, sau regimul constituţional, ca şi spiritul capitalismului liber-întreprinzător.

‡‡‡‡ Astfel, "de data aceasta," în 1914, pentru despoticul împărat de la miazănoapte nu mai era "ca înainte", când el era puterea mondială a Romei imperiale, a şasea putere a lumii din istorie menţionată în Biblie. Acum, "de această dată," împăratul neînsemnat de la miazănoapte avea de a face cu împăratul de la miazăzi, care avea rolul celei de-a şaptea puteri a lumii, cea mai mare dintre cele şapte puteri mondiale. Pe lângă aceasta, începând cam de pe la 1 octombrie 1914, împăratul de la miazănoapte mai trebuia să se confrunte în încercarea sa de a acapara puterea mondială şi cu Împărăția reinstaurată al lui Iehova Dumnezeu împărăţind în ceruri.

Care este semnificația ilustrației care apare la pagina 220 a cărții „Voința ta se va face pe pământ”? - B.T., Statele Unite.

Acest desen ilustrează tema capitolului 10, Nordul împotriva Sudului. Sudul este reprezentat de piramide, care reprezintă Egiptul și sunt asociate cu el, regele Sudului. Nordul este înfățișat de un păstor din Siria, căci sirienii erau mari păstori și Siria juca rolul regelui Nordului.

În *Traducerea Lumii Noi* a Vechiului Testament, „Iehova” figurează ca YHVH. Nu ar trebui să fie YHVH? – B.Y., Statele Unite.

Numele este redat astfel în *Traducerea Lumii Noi*, în loc de „Y H V H”, deoarece caracterul ebraic, al treilea din nume, este pronunțat ca un „w”, nu ca un „v”. Acest fapt este indicat de unele traduceri în care numele divin este redat în engleză ca „Yahweh” în loc de „Jahveh”.

SCHIMBAREA MENTALITĂȚII PENTRU LUMEA NOUĂ

Sarcina încredințată de Iehova Dumnezeu lui Ieremia a fost de a-și schimba mentalitatea. Deși, după propria estimare, Ieremia era doar un băiețandru, a acceptat acea sarcina și s-a dovedit credincios, lăsându-l pe Dumnezeu să îi dicteze atât esența, cât și maniera de prezentare a mesajului său. Aceleași principii se aplică și purtătorilor de cuvânt al lui Iehova din ziua de azi. Dacă dorim să ne împlinim sarcina cu credincioșie și întocmai, trebuie să „fim înnoiți în forța care ne îndrumă mințile” – Efeseni 4:23.

O asemenea prefacerea a minți necesită, în primul rând, să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, împreună cu ajutoarele pe care ni le-a oferit. Este, de

‡‡‡‡ De ce a fost diferit "de această dată" pentru împăratul de la miazănoapte faţă de "ca înainte"?

Cuprins

asemenea, esențial să medităm asupra lucrurilor pe care le-am învățat. Mai mult, trebuie să ne asociem cu frații noștri la întâlnirile adunării. Și nu trebuie să trecem cu vederea nici rugăciunea.

Ce însemnătate au toate acestea în practică și în cadrul imaginii profetice prezentate de Ieremia? Că, atât prin cuvintele, cât și prin faptele noastre trebuie să spunem: „Jos cu cele vechi! Sus cu cele noi!" Înseamnă că ne vom dezbăra de toate noțiunile greșite și sentimentale ce țin de un popor apostat, după planul lui Iehova. Acest popor, pe numele său, Creștinătatea va fi distrusă așa cum merită, la fel de sigur precum a fost distrus și vechiul Ierusalim. Trebuie deci să încetăm să ne rugăm pentru ea – sau să îi cântăm cântecele patriotice care sunt de fapt rugăciuni în numele unei părți a Creștinătății – mai mult decât i-a fost îngăduit lui Ieremia. – vezi Ieremia 7:16.

Pe atunci, Iehova Dumnezeu i-a încredințat lui Ieremia o sarcină dublă – „Iată că te-am pus astăzi … ca să smulgi din rădăcină şi să dărâmi, să distrugi şi să sfărâmi, să construieşti şi să plantezi" Ieremia a smuls din rădăcină și a dărâmat Ierusalimul, predicând că este condamnat la pieire. De asemeni, a fost însărcinat să planteze și să construiască. A făcut acesta vorbind despre o miraculoasă restaurare a poporului lui Iehova. – Ieremia 1:10.

Ca și el, noi, clasa Ieremia de azi, avem o sarcină dublă de îndeplinit. Prin vestirea neînfricată despre răzbunarea lui Iehova care va fi împlinită la vremea Armaghedonului, facem o lucrare de distrugere, de dărâmare. Și, predicând vestea bună a întemeierii Împărăției și a binecuvântărilor pe care le va aduce în curând lumii pe care Dumnezeu o iubește atât de mult, facem o lucrare de construire și plantare. Drept răspuns la mesaj, o mare mulțime, precum o turmă de oi, au luat poziție de partea lui Iehova și s-au alăturat lucrării de predicare.

Plină de înțeles pentru noi, în zilele acestea este și imaginea profetică a jugului. Așa cum Ieremia, pe atunci, i-a prevenit pe oameni despre jugul de fier care î-l va înlocui pe cel de lemn pe care falsul profet Anania l-a stricat, tot astfel trebuie să-i avertizăm acum pe cei binevoitori față de Dumnezeu că, dacă nu se supun de bunăvoie jugului de lemn al dedicării lui Dumnezeu, vor ajunge sub jugul de fier al distrugerii la Armaghedon. A lua jugul Regelui Isus Cristos, care domnește, înseamnă dulce înviorare pentru sufletul cuiva.

Într-adevăr, avem temă care să ne impulsioneze la începerea unui nou an și a unei noi campanii de abonare la *Turnul de veghere* !

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1960 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DUMNEZEUL CEL MARE CARE „FACE LUCRURI MINUNATE”	- Pag. 39
”ȘI DUREREA NU VA MAI FI”	- Pag. 48
FERICITA FAMILIE A LUI DUMNEZEULUI FĂCĂTOR DE MINUNI	- Pag. 50
ACESTA ESTE UN TIMP DE JUDECATĂ	- Pag. 59
PARTEA A 30-A ”FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT”	- Pag. 64
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag. 70
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 72
ANUNȚURI	- Pag. 74

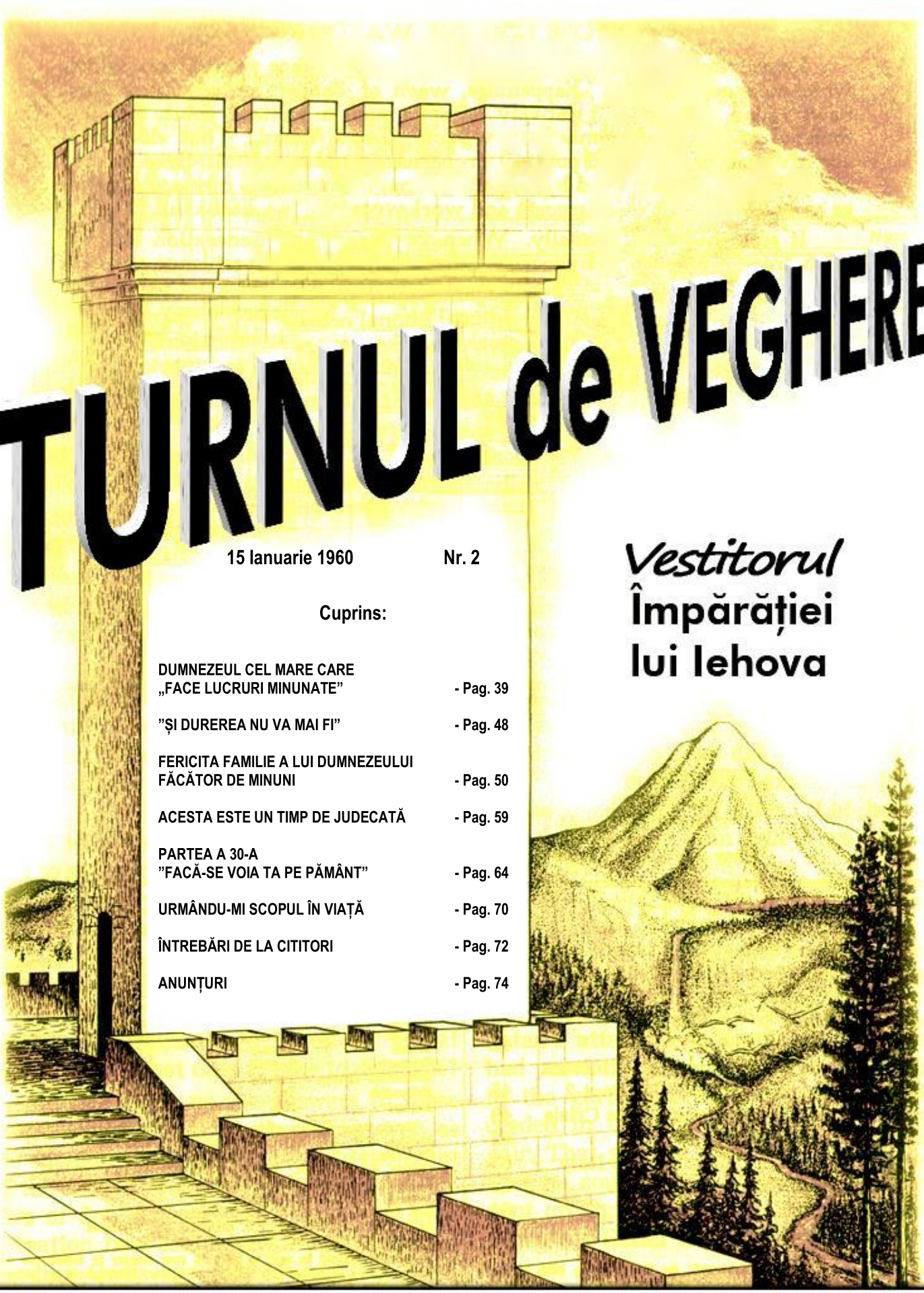

”VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

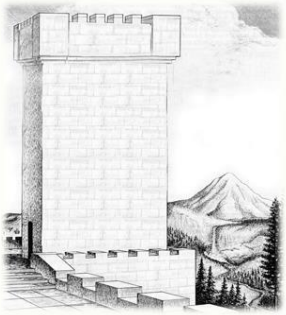

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1960 **Nr. 2**

Dumnezeul cel Mare care „FACE LUCRURI MINUNATE"

"Căci Tu eşti mare şi faci lucruri minunate, Tu eşti Dumnezeu, numai Tu. Învaţă-mă, o, Iehova, calea Ta! Voi umbla în adevărul tău. Unifică-mi inima ca să se teamă de numele Tău!" —Psalmii 86:10, 11.

AL OPTZECI ŞI ŞASELEA Psalm este o rugăciune a lui David. Deşi primul a fost rostit acum trei mii de ani, el poartă, astăzi, o multitudine de semnificaţii pentru iubitorii neprihănirii. Acesta Îl preamăreşte pe Unicul, care singur are rezolvarea la problemele istovitoare ale acestei perioade ale erei spațiale . Ascultaţi ruga lui David care îşi revarsă inima Marelui Dumnezeu care este demn de toată lauda: "Căci Tu, o, Iehova, eşti bun şi gata să ierţi şi mare este bunătatea iubitoare faţă de toţi cei ce te cheamă. Te voi chema în ziua necazului meu, căci Tu îmi vei răspunde. Te laud, Iehova, Dumnezeul meu, cu toată inima mea şi voi glorifica numele Tău pe veşnicie, căci mare este bunătatea Ta iubitoare faţă de mine.. . . Dar Tu, o, Iehova, eşti un Dumnezeu îndurător şi binevoitor, încet la mânie şi bogat în bunătate iubitoare şi credință.. . . Căci Tu, o, Iehova, m-ai ajutat şi m-ai mângâiat." —Psalmii 86:5, 7, 12-17.

[2] Ce alt Dumnezeu a fost vreodată numit mai departe să aducă slavă sinceră ca Iehova, Dumnezeul lui David? Lăsaţi-i pe Catolici şi pe Budişti să îşi ia rozariile lor, şi să cânte *Ave Maria* sau *O-Kyo* de peste o mie de ori. Lăsaţi-i pe preoţii Protestanţi să ridice cântări evlavioase unui dumnezeu al cărui nume nu îl cunosc. Lăsaţi miile de secte religioase de pe pământ să se roage, fiecare conform Crezului său. Poate oricare dintre închinătorii lor, să înceapă să exprime profunzimea aprecierii pe care David o avea pentru Dumnezeul său? David L-a *cunoscut* pe Dumnezeul său. Credinţa sa era plină de viaţă şi semnificativă. S-a concentrat în a-L servi cu sfinţenie pe Iehova, Creatorul Cerului şi pământului şi chiar a Izvorului vieţii. — Psalmii 36:7-9.

[3] Din prisosul Său de bunătate, Iehova a început să facă "lucruri nemaipomenite" pentru David, când l-a ales de tânăr şi l-a uns să fie încoronat ca rege în Israel.

Cuprins

“Şi, din ziua aceea, spiritul lui Iehova a început să acţioneze asupra lui David.” (1 Samuel 16:7, 11-13) Îl vedem pe David încrezător în puterea lui Iehova, aşa cum se grăbeşte cu praştia şi cu pietre pentru a-l înfrânge pe uriaşul Goliat! Vedeţi faptele minunate pe care le face Iehova pentru ca David să supravieţuiască anilor de urmărire de către regele Saul, în cele din urmă să fie înălţat la tronul lui Iehova pe Sion, muntele “frumos în semeţia lui, exultarea întregului pământ”! (Psalmii 48:2) Îl vedem câţiva ani mai târziu cum Îi aduce laudă lui Iehova, pentru promisiunea minunată a unei Împărăţii veşnice în linia regală a lui David, Împărăţie care va aduce însă pace şi bucurie nemăsurată pentru toate neamurile de oameni de pe acest pământ!—1 Samuel 17:38-51; 26:18-20; 2 Samuel 7:16, 18-24.

[4] David ar putea să declare ‘cu toată inima sa’: “Nu este nimeni ca Tine printre dumnezei, o, Iehova, şi nu există lucrări ca ale Tale!” (Psalmii 86:8) În zilele lui David, ca şi astăzi, pământul era plin de o multitudine de zei. Cu toate acestea, Buddha, Brahma, Confucius şi dumnezeul treime al Creştinătăţii ”, nu au intervenit încă, să adauge confuzie la scena religioasă, au existat o mulţime de zei la care să se închine, în credinţa Filistiei, Asiriei şi Babilonului şi altor popoare din împrejurimile Israelului. Aşa cum ei au ieşit la război, aceste naţiuni poartă imaginile dumnezeilor lor în versuri, din care flutură flamura lor naţională. Unii dintre aceşti zei, cum ar fi Moloh al lui Amon şi Chemoş al lui Moab, au fost cunoscuţi ca “zei de foc,” şi au pretins sacrificii umane. Baal-Peor a fost închinat cu ritualuri sexuale obscene. David, nu numai că s-a menţinut separat de această lume nemiloasă, desfrânată a religioniştilor confuzi, ci a şi îndepărtat influenţa lor contaminată conducându-i direct în afara ţinutului dat de la Dumnezeu a Israelului. — Deuteronomul 11:22-25; 2 Samuel 8:1-3, 14.

[5] David L-a lăudat pe Iehova pentru toate operele Sale grandioase de creaţie: “Cerurile anunţă gloria lui Dumnezeu, întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor sale.” (Psalmii 19:1) Mai mult decât atât, el L-a lăudat pe Iehova pentru toate faptele Sale minunate înscrise în “cartea” Sa, înscrierile din Biblie care au fost terminate până la acel moment. Zeii naţiunilor lumeşti nu au lăsat astfel de înscrieri; într-adevăr, ei nu au desăvârşit nimic demn de laudă sau de a fi consemnat. Este Iehova singur, “Marele Împărat” şi care este “mare şi foarte mult să fie lăudat,” care a motivat să fie scrisă mărturia lucrărilor Sale minunate şi rezultatele Sale veşnice. (Exodul 17:14) David a triumfat, nu numai în promisiunea divină a unei Împărăţii veşnice, ci şi în toate celelalte profeţii glorioase care privesc în jos la zilele noastre.

[6] Acum, în această zi a lui Iehova, Marele Dumnezeu al Cerurilor “face lucruri minunate” de neîntrecut în toată istoria! Este ziua în care David a privit înainte cu bucurie. Este ziua în care profeţie cu profeţie se apropie de marea îndeplinire. Iar anul 1914, Iehova a stabilit Împărăţia veşnică a Cerurilor în mâinile unuia mai

Cuprins

mare decât David, fiul Său Isus Cristos. În 1919 el a dus mai departe pe acest pământ o societate a Noii Lumi, pentru a predica "această veste bună despre Împărăţie. . . ca mărturie pentru toate naţiunile." (Matei 24:14) Ca un nucleu al acestei societăţi a Noii Lumi, rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova este folosită ca "semne şi minuni," să fie văzută de către toţi oamenii. (Isaia 8:18) Şi acum, de sutele de mii ale oamenii de bună credinţă, "lucrurile preţioase a tuturor naţiunilor," se strâng în societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, pentru că ei văd în ea o pace şi o bucurie care contrastează puternic cu dezacordurile şi cu vrajbele lumii vechi. (Hagai 2:7, *AS*; Isaia 2:2-4) Minunată înfăţişare! Este exact cum şi David însuşi a profeţit: "Toate naţiunile pe care le-ai făcut vor veni şi se vor pleca înaintea Ta, o, Iehova, şi vor da glorie numelui Tău!" —Psalmii 86:9.

[7] Încă multe fapte minunate sunt păstrate. Iehova va "stabili evenimentele uimitoare pe pământ" atunci când vine înainte spre războiul Său la Armaghedon, unde El va şterge "sistemul actual de lucruri rele", ca politica şi militarismul, cu templele şi cu zeii acestuia. (Psalmii 46:8, 9; Iov 38:22, 23) Incomparabil, minunile pe care Iehova va dori, apoi, să le săvârşească, va îmbrăca acest pământ cu frumuseţe şi pace paradisiacă. (Psalmii 37:9, 11; 104:24) Într-adevăr, lucrările felurite ale lui Iehova sunt "minunate în ochii noştri," determinând "oamenii de bună - credință" din zilele moderne să strige: "Nu este nimeni ca Tine printre dumnezei, o, Iehova, şi nu există lucrări ca ale Tale"! — Psalmii 118:23, 24; 86:8.

SĂ ÎI EVITĂM PE DUMNEZEII FALŞI

[8] Marele Dumnezeu, Iehova, va continua să facă lucruri minunate faţă de toţi cei care vin la El cu dăruire. Ca "un întreg devotament exigent al lui Dumnezeu" El pretinde această dăruire tuturor celor care primesc mila Lui. (Deuteronomul 6:14, 15) Ei înşişi trebuie să se detaşeze de mulţimea de zei confuzi ai păgânătăţii şi ai Creştinătăţii. Mai mult, ei trebuie să fie preciși în sprijinul lor de închinare lui Iehova, aşa cum a fost uns Fiul Isus Cristos pe acest pământ, şi ca David, care L-a reprezentat tipic pe Isus prin rostirea: "Căci zelul pentru casa Ta m-a mistuit." (Psalmii 69:9; Ioan 2:17) Ei trebuie să aprecieze marea prăpastie care Îl separă pe Iehova de toţi ceilalţi zei falşi. "Dumnezeul care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, El, care este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini, nici nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, ci el însuşi dă tuturor viaţă, suflare şi toate lucrurile." (Faptele 17:24, 25) Dumnezeu nu este onorat de templele religioase grandioase ale Creştinătăţii. El nu are nici o parte cu dizgraţioşii, fioroşii idoli ai păgânătăţii, oglindire a zeilor care vânează de teamă şi superstiţie. Iehova apelează la inimile oamenilor prin adevărul Biblic, şi prin dragostea Lui mare, pe care le-a insuflat-o prin intermediul Societăţii Noii Lumi de pe pământ. După cum spune apostolul: "Dar noi iubim pentru că El ne-a iubit primul." — 1 Ioan 4:19.

[9] "Voi umbla în adevărul Tău," a declarat David. (Psalmii 86:11) Cum poate cineva să meargă atât azi? Făcând adevărul descoperit al lui Iehova, centrul, punctul central al întregii sale vieţi. Acest lucru înseamnă studiu personal. Aceasta înseamnă întrunirea în mod regulat cu societatea Noii Lumi a martorilor lui

Cuprins

Iehova, nu pentru exerciţii religioase formaliste, ci pentru studiul Biblic deschis, ‘clădind unul pe altul în cea mai Sfântă Credinţă.’ (Iuda 20, 21) Aceasta înseamnă ascultare faţă de porunca lui Isus: “Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i. . ., învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit Eu.” (Matei 28:19, 20) Aceasta înseamnă să îi încurajăm cu adevărul pe cei care sunt supăraţi pe această lume imorală. “Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume.” — Iacov 1:27.

[10] Cum se poate menţine singur “nepătat din cauza lumii”? Printre altele, El trebuie să se menţină liber de contaminarea religiei lumeşti. Deoarece, din vremurile lui David, mulţi zei noi şi religii s-au ridicat să conducă captiv minţile şi vieţile omenirii. Există, de exemplu, religia lui Confucius, care este venerată de Chinezi. Confucius a pronunţat principiul negativ, “Nu face altora ceea ce nu ai vrea să ţi se facă ţie,” şi a legat acest lucru cu un regulament formal al tuturor căilor şi obiceiurilor de viaţă. Ca urmare, s-au înregistrat puţine progrese în China, pentru două milenii şi jumătate. Cât de diferită de dragostea pozitivă pentru Dumnezeu şi om, după cum a poruncit în Biblie —o iubire care este în viaţă, progresivă şi care produce roade bune! — Matei 22:36-40; Ioan 15:8-10.

[11] Apoi, există Hinduismul, cu cei 330 milioane de zei şi zeiţe, şi temple de ritualuri care, în multe cazuri, sunt şocante pentru cei care apreciază standarde morale şi decente. Mai mult decât atât, creşterea înceată a Indiei, inclusiv responsabilitatea faţă de milioanele de vaci sacre înfometate ale sale, dovedesc că Hinduismul nu este o religie care aduce binecuvântările spirituale sau materiale pentru aderenţii săi. Chiar Primul Ministru Nehru “i-a mustrat pe conaţionalii săi cu privire la atitudinea lor faţă de vaci.” Hinduismul este mult diferit faţă de închinarea unui singur Dumnezeu şi Creator, Iehova, care deţine “vite peste o mie de dealuri,” şi care este capabil să asigure nevoile spirituale şi materiale ale întregii Creaţii care serveşte în armonie cu voinţa Sa! — Psalmii 50:10, *AS;* 104:27, 28.

[12] Shinto a fost cel care a inspirat fanatismul Japoniei în al doilea Război Mondial şi îndreptat către Asia şi Pacific, şi în această zi, oglinda tradiţională, bijuteria şi sabia lui Jimmu Tenno, primul împărat al Japoniei de acum 2600 de ani în urmă, care este descris ca strănepot al zeiţei soarelui însăşi, sunt venerate în multe temple japoneze. Cu toate acestea, rugăciunile lui Shinto nu au adus victoria în Japonia, mai mult decât rugăciunile Catolicilor sau Protestanţilor, care au adus victoria pentru partenerii Axei Italiei şi Germaniei. Nici Buddha nu a susţinut cauza Axei. Deşi despre rugăciunile lui Nichiren, fanatic Budist din secolul al treisprezecelea, se spune că au adus un taifun care a respins o invazie Mongolă a Japoniei, rugăciunile multor secte Budiste ale Japoniei, nu au putut împiedica invazia de pe cer a Celui de-al Doilea Război Mondial. Nu e de mirare că mulţi din Japonia şi-au pierdut credinţa lor în vremea războiului “zeilor”! Japonia este acum un câmp pregătit pentru predicarea Împărăţiei de pace a lui Dumnezeu. — Ioan 4:35, 36.

[13] Cu toate acestea, ce este Creştinătatea lui “Dumnezeu”? Moneda Americană a ţării poartă inscripţia, “Noi credem în Dumnezeu.” Care “Dumnezeu”?

Cuprins

Dumnezeul "bisericii alese de tine"? Desigur, cele două sute şi ceva de secte Catolice, Protestante şi Evreieşti din Statele Unite ale Americii, împreună cu sectele lor înrudite din lumea Occidentală, nu se pot închina la acelaşi Dumnezeu. Învăţăturile lor sunt toate amestecate şi contrare una alteia. Ei nu au pus "predarea sănătoasă", consistentă a Bibliei. În schimb, au urmat istorisirile neadevărate. (2 Timotei 4:3, 4) Ei nu s-au rugat 'cu toată inima lor' aşa cum a făcut David: "Învaţă-mă, o, Iehova, calea Ta! Voi umbla în adevărul Tău." (Psalmii 86:11, 12) Prin urmare, ei merg printr-un labirint al unei doctrine confuze. Ei nu numai că dispreţuiesc doctrina pură a lui Iehova, ci elimină chiar şi numele Lui de la locul Său de drept în traducerile lor moderne ale Bibliei, înlocuind expresia cu "Domnul."

[14] Rezultatele confuziei religioase a Creştinătăţii vor fi văzute în creşterea ratei criminalităţii, a delincvenţei juvenile şi în creşterea alarmantă a ratei divorţului şi ateismului. Este tot ceea ce Domnul Iehova a prezis pentru Creştinătatea păgână în aceste "ultime zile." (Matei 7:15-23; 2 Timotei 3:1-7; Ieremia 5:29-31) Creştinătatea Îl neagă pe Cristos atât în doctrina ei, cât şi în modul ei de viaţă. Ei proclamă ca Statele Unite ale Americii să fie speranţa lumii, sau să fie în concurenţă cu comunistul "rege de la miazănoapte" prin stocarea de arme nucleare, şi tot nu va salva Creştinătatea de la distrugerea Armaghedonului alături de Iehova şi domnia regelui de acum, Cristos, pe care mărturiseşte că o slujeşte. — Daniel 11:38; Luca 6:46-49.

TIMPUL DE A FUGI

[15] Această lume şi religiile sale poliglote, stau condamnaţi înaintea Domnului Iehova şi a Executorului Său, Isus Cristos. Cum trebuie să acţioneze bărbaţii în acest moment, 'în favoarea inimii lui Iehova, ' aşa cum a făcut David? (Faptele 13:22) Profetul Ieremia vorbeşte despre această lume religioasă, sub simbolul "Babilonului," şi spune, "Fugiţi din mijlocul cetăţii Babilon şi fiecare să-şi scape sufletul! Să nu vă pierdeţi viaţa din cauza nelegiuirii ei. Căci acesta este timpul de răzbunare al lui Iehova. El o răsplăteşte după cum merită. Cetatea Babilon. . . Ea a îmbătat tot pământul... . . De aceea, naţiunile se poartă nebuneşte." —Ieremia 51:6, 7.

[16] Vedeţi naţiunile zilelor moderne "acţionând nebuneşte"? Atunci, *fugiţi!* Spune profetul. Dar cum? Prin separarea de politica lor zgomotoasă, de militarismul lor fără inimă, de morala lor degradată şi de religia lor stupefiantă. Îmbătată cu religie falsă, indiferent dacă aceasta este bisericească, slăvită de puterea militară sau de închinarea statului Comunist, naţiunile au ignorat avertismentul lui Dumnezeu. Sabia lor zgomotoasă le-a adus nu numai în pragul unui "război cald" nuclear, dar mai mult decât atât, la un pas de distrugerea teribilă şi minunată de către Marele Dumnezeu Iehova. Cu toate acestea, în interiorul acestor naţiuni, oamenii iubitori de pace şi bună voinţă, se trezesc în deşertăciunea zeilor naţionalişti ai strămoşilor lor. Ei fug de sprijinul "falsităţii pure" a religiilor Creştinătăţii şi a păgânismului, şi se dedică ei înşişi Domnului Iehova, adevăratul Dumnezeu şi Creator a noii lumi trainice de sănătate şi pace.

Cuprins

[17] Aceştia sunt oameni de bună credinţă pe care David îi prevedea în Psalmul 86:9, şi care sunt, de asemenea, descrişi la Ieremia 16:19, 20: “O, Iehova, forţa mea şi fortăreaţa mea, locul meu de refugiu în ziua necazului. Naţiunile vor veni de la marginile pământului la Tine şi vor zice: ‘Partea strămoşilor noştri n-a fost decât minciună, deşertăciune şi lucruri care nu sunt de nici un folos.’ Poate omul pământean să-şi facă dumnezei, care nu sunt dumnezei?” Furia lui Iehova va arde în curând împotriva zeilor falşi ai naţiunilor, şi cu privire la aceasta, El declară: “De aceea, iată că îi fac să cunoască, îi fac să cunoască de data aceasta mâna Mea şi puterea Mea şi vor şti că numele Meu este Iehova.” —Ieremia 16:21.

[18] Nu este un lucru teribil pentru Domnul Iehova să şteargă naţiunile şi religiile lor? *Ar fi* un lucru teribil dacă Domnul Iehova ar permite naţiunilor lăudăroase să continue profanarea lucrării Sale, pe pământ, chiar la distrugerea tuturor formelor de viaţă cu dispozitivele lor nucleare. Din fericire, El a propus să îi ruineze mai întâi. (Apoc. 11:18) Mai mult decât atât, din moment ce El a hotărât un pământ curat şi o singură religie adevărată pentru toată omenirea, El va distruge, de asemenea, toţi zeii falşi şi religiile. (Ţefania 2:11, *AS*) Fugiţi de religia Babiloniană acum. Oferă-i o scăpare sufletului tău eliminând toate petele unei religii false, şi de acum înainte păstrează-te curat de petele sale!

[19] Spui ‘cu toată inima ta, ’ aşa cum a făcut David, “Instruieşte-mă, O Iehova, despre drumul Tău”? Este hotărârea Ta că “voi umbla în adevărul Tău”? Pentru a face acest lucru, înseamnă să se dedice lui Iehova şi să se menţină în permanenţă pe studierea şi incursiunea în doctrina Sa. Se solicită pentru progres continuu. Religiile Creştinătăţii s-au împotmolit în crezuri formaliste de secole. Cu toate acestea, în societatea Noii Lumi a lui Iehova, nu există nici măcar un moment în picioare încă. Pavel a spus: “Acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate.” (Evrei 6:1) Aşa cum Regele David a fost solicitat ‘pentru a citi în cartea legii lui Dumnezeu în toate zilele vieţii sale, astfel încât să înveţe să se teamă de Domnul Dumnezeul său Iehova, ’ aşa omul de astăzi al lui Dumnezeu trebuie să studieze zilnic Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât el “poate fi pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună.” —Deuteronomul 17:19; 2 Timotei 3:16, 17.

[20] Unele persoane se mulţumeau ele însele cu o cunoaştere superficială a scopurilor lui Dumnezeu. Ei au învăţat câte ceva despre binecuvântările noii lumi a lui Dumnezeu, sau au format o simpatie personală pentru slujitorul martorilor lui Iehova care îi cheamă. Pentru un timp, ei înşişi s-au alăturat societăţii Noii Lumi “cu linguşire.” (Daniel 11:34) Ei spun, “Eu cred că sunteţi nişte oameni minunaţi,” dar ei nu ajung mai departe. Ei nu studiază Biblia, astfel încât să discearnă sensul său real şi puterea. Ei nu sunt lăsaţi ca ele să prindă rădăcini în inimile lor, astfel încât aceştia să se poată dedica lui Iehova şi să suporte rezultatele cu răbdare. (Luca 8:15) Cât este de necesar, nu numai să înveţe “primele principii” a învăţăturii lui Iehova, ci, de asemenea, să “examineze cu atenţie Scripturile în fiecare zi,” aprofundându-ne în interiorul Bibliei cu toate ajutoarele de studiu oferite! În acest fel, unul va deveni încrezător în credinţa sa şi înzestrat pentru a

Cuprins

explica cu încredere şi altora toate faţetele minunate ale adevărului. Însuşeşte adevărul şi umblă totdeauna în el!. — Faptele 17:11.

[21] Pentru a elibera inima şi mintea pentru slujirea dedicată adevăratului Dumnezeu, trebuie să *ştim* Biblia. În aceste chestiuni, cum ar fi neutralitatea în timp de pace sau de război, cinstind steaguri, ceremonii patriotice, politice, purificarea sângelui, făcând oferte la idoli şi oferind omagii la mormintele strămoşilor cuiva, fiecare trebuie să îşi ia personal atitudinea, în conformitate cu ceea ce el a studiat în Cuvântul lui Dumnezeu şi să ştie să fie neprihănit. El trebuie să cunoască principiile pe care Dumnezeu le stabileşte în Cuvântul Său şi să fie dispus să se roage lui Dumnezeu, chiar la mare sacrificiu personal, trăind în conformitate cu aceste principii. Aceasta nu este pur şi simplu o chestiune de a şti texte izolate din Biblie, care poate dovedi atitudinea cuiva. Cel care 'umblă în adevărul lui Iehova' trebuie să fie matur în cunoaşterea întregii mari teme a Bibliei, profunzimea înţelesului din spatele promisiunilor Împărăţiei lui Iehova şi realitatea de a duce o viaţă dedicată pentru separarea de lumea lui Satan. El trebuie să aibă un discernământ profund aşa cum este voinţa Domnului Iehova pentru toate ocaziile, şi el trebuie să realizeze acea voinţă. — Evrei 5:14; Coloseni 1:9, 10.

[22] O familie poate pretinde copiilor ei să pună mâncare şi băutură înaintea unui idol în fiecare zi, sau să facă pelerinaje periodice la mormintele străbunilor. Poate cel ce merge în adevărul lui Iehova să facă aceste lucruri? Probabil ne va aminti de Scriptura de la 2 Corinteni 6:16: "Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, aşa cum a zis Dumnezeu: 'Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.'" Bucurându-se de acest privilegiu de a merge cu Dumnezeu cel Luminos, el va examina Scripturile cu sârguinţă pentru a stabili în inima sa, principiile lui Dumnezeu cu privire la actul de idolatrie. Cu toate acestea, dacă familia obiectează, şi chiar devine exigentă în opoziţiile sale, atunci ce mod de a acţiona va aborda el? El îşi va arăta, desigur, dorinţa de a coopera în treburile obişnuite ale vieţii. În dragoste, în bunătate şi în plăcere, el va fi o mărturie de viaţă la schimbarea care a avut loc în interiorul lui, de când s-a dedicat el însuşi adevăratului Dumnezeu. Cu toate acestea, în privinţa închinării, atitudinea sa trebuie să fie fermă cu principiile pe care Iehova le exprimă prin Cuvântul Său. Chiar dacă ar trebui să vină la persecutarea chinuitoare, el va găsi curajul în cuvintele lui Isus, prevestind situaţia: "Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să fac dezbinare: fiul împotriva tatălui, fiica împotriva mamei şi nora împotriva soacrei. Duşmanii omului vor fi cei din casa lui." (Matei 10:34-36) Aveţi curaj! Deşi se pot pierde relaţii de prietenie în această lume veche, direcţia integrităţii va câştiga mulţi prieteni în societatea Noii Lumi a lui Iehova, şi, de asemenea, prietenia lui Iehova şi a Regelui Său, care determină pacea odihnitoare şi viaţa veşnică în lumea cea nouă! — Matei 19:29.

[23] Cel care reţine rapid principiile teocratice în rugăciune, va câştiga "pacea lui Dumnezeu care întrece orice gândire" şi o tărie interioară învinge lumea. (Filipeni

Cuprins

4:6, 7) În timpul celui de-al doilea Război Mondial, atitudinea martorilor lui Iehova din Germania, a fost aceea de a refuza să îi salute pe Naziştii zvastici sau pe Hitler, iar neutralitatea lor, în ceea ce priveşte acest război de agresiune, a adus asupra lor una dintre cele mai crude persecuţii din istorie. Un scriitor o descrie: "Atunci când martorii lui Iehova nu au renunţat la lupta pentru convingerile lor religioase, a fost lansată o campanie de teroare împotriva lor, care a depăşit orice a fost comis împotriva altor victime ale Nazismului, în Germania. . . Suferinţele Martorilor lui Iehova în tabere, au fost chiar mai rele decât cele care au fost împărţite Evreilor, pacifiştilor sau Comuniştilor. Aşa mică cum este secta, fiecare membru pare a fi o fortăreaţă care poate fi distrusă, dar niciodată luată." Mergând cu Dumnezeu în învăţătura Sa adevărată, şi tu poţi deveni o astfel de fortăreaţă!

[24] Cei care trăiesc după principiile Bibliei, vor aprecia că cei mai mulţi opozanţi sunt laşi la inimă. Când ei văd o atitudine de nezdruncinat pentru principiile cinstite, în multe cazuri, ei vor renunţa la luptă. Ei vor recunoaşte libertatea înţeleaptă a Creştinilor de a se închina la adevăratul Dumnezeu. În cazul în care aceştia au fost sinceri în opoziţiile sale, sinceritatea cea mai mare şi convingerea cea mai mare a celui mai dedicat Creştin, îi poate chiar convinge să aibă un interes şi, în timp, să îmbrăţişeze aceeaşi credinţă preţioasă. (1 Petru 3:1, 2) Amintiţi-vă că apostolul Pavel, pe care Iehova l-a folosit pentru a explica multe din principiile divine, el însuşi a fost, odată, un persecutor războitor pentru poporul adevărat al lui Dumnezeu. — Galateni 1:13-16, 23, 24.

[25] În unele ţări Estice, religia este strâns identificată cu aproape fiecare activitate a vieţii. Persoana care abandonează religia naţională sau tribală, este considerată nu numai ca un proscris de familia sa, ci, de asemenea, ca un proscris de către toată societatea. În unele locuri, fiecare persoană de sex masculin este necesar să devină preot pentru o parte a vieţii sale. Recent, în Birmania, fostul premier U Nu a ilustrat acest obicei, îmbrăcând o haină portocalie de preoţi Budişti, pentru o lună. În cazul în care o religie locală este atât de profund înrădăcinată în vieţile oamenilor, o credinţă puternică, o credinţă atotbiruitoare, este necesar să se elibereze în căile de adevăr ale lui Iehova şi să menţină acea atitudine. Dar poate fi făcută şi se face! Aşa cum spune apostolul, "Şi iată victoria care a învins lumea: credinţa noastră." (1 Ioan 5:4) Toţi cei care venerează această credinţă şi privilegiul unei asocieri continue în societatea Noii Lumi a Domnului Iehova, se va dezvolta puternic! Deşi ei pot deveni proscrişi ai societăţilor lumeşti, Isus îi asigură: "Tot ce-mi dă Tatăl va veni la mine; şi pe cel care vine la mine nu-l voi alunga. Fiindcă iată voinţa Tatălui Meu, ca oricine îl vede pe Fiul şi manifestă credinţă în El să aibă viaţă veşnică." —Ioan 6:37, 40, *RS.*

[26] Toţi cei care câştigă libertatea societăţii Noii Lumi a lui Dumnezeu, trebuie să fie atenţi, pentru că noul lor mod de gândire Creştin dobândit, nu este întinat de către gândurile şi căile păgâne. "' Fiindcă gândurile voastre nu sunt gândurile mele şi căile mele nu sunt căile voastre ", zice Iehova." (Isaia 55:8) Noul Creştin trebuie, de multe ori, să scape de atitudini locale. În multe ţări Orientale, nu este obiceiul de a se merge la un templu pentru instrucţie religioasă. De asemenea, în ţinuturilor din Vest, religia este considerată adesea ca accesoriu la viaţă, şi este

Cuprins

solicitată numai pentru nunţi, înmormântări, parade de “Paşte” şi când se doreşte. Prin urmare, cel care îşi identifică mintea sa peste gândurile lui Iehova, trebuie să îşi formeze obiceiul, la început ciudat pentru el, de a participa cu regularitate la întâlnirile de studiu a Bibliei, de mai multe ori pe săptămână. Dar el trebuie să meargă, dacă este să devină în întregime priceput în căile Marelui Dumnezeu al adevărului. Atitudinile faţă de zilele de sărbătoare naţională, vacanţe şi timp liber, trebuie să se schimbe. Acesta nu este modul lui Iehova de a risipi timp în aceste zile rele, ci mai degrabă, El le spune Creştinilor să umble ca persoane înţelepte, “răscumpărând orice moment prielnic pentru voi înşivă” şi “înţelegeţi care este voinţa lui Iehova.” (Efeseni 5:15-17) Orele sunt prea preţioase să fie irosite pe lumea veche. La "Crăciun", de Anul Nou, în zilele de sărbătoare sau în weekend-urile libere, este timp pentru a fi cumpărate pentru serviciul Noii Lumi. Folosiţi-l cu înţelepciune. — Efeseni 4:22; Coloseni 4:5.

27 “În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.” (Filipeni 4:8) Acestea sunt lucruri cu care se umple mintea şi inima. Unde vor fi găsite astăzi, aceste lucruri adevărate şi demne de laudă? Nicăieri în lumea lui Satan! Acestea vor fi găsite doar în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie, şi acestea pot fi luate în considerare în asocierea preţioasă cu alte societăţi ale Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Orele cele mai importante ale fiecărei săptămâni sunt acele ore pe care le petreci în cadrul întrunirilor, având în vedere scopurile minunate ale Împărăţiei Marelui Dumnezeu al adevărului, şi orele pe care le dedici predicării şi învăţării din uşă în uşă. În toată viaţa ta dedicată şi cu toată inima ta, continuă să Îl lauzi pe Iehova, pentru că El “face lucruri minunate.” Iehova—El singur—este MARELE DUMNEZEU.

Întrebări pentru studiu

1. Ce semnificație are Psalmul optzeci și șase pentru iubitorii dreptății de astăzi?
2. În ce fel diferă rugăciunea lui David de cele ale adepților religiei din timpurile moderne?
3. Ce ”lucruri minunate” a făcut Iehova în ceea ce-l privește pe David?
4. De ce putea David să afirme ”Nu este nimeni ca tine printre dumnezei, o, Iehova”?
5. Pentru ce alte lucrări minunate putea David să îl preamărească pe Dumnezeu?
6. (a) Ce scopuri minunate ale Împărăției împlinește Iehova din 1914 încoace? (b) Cum au recunoscut oamenii buni semnele și minunile lui Dumnezeu?
7. Ce lucrări minunate trebuie să urmeze în viitorul apropiat?
8. (a) Ce înseamnă a venit la Iehova prin dedicare? (b) De ce nu este Iehova onorat de religiile Creștinătății și păgânătății de astăzi?
9. Ce înseamnă ”a umbla în adevărul tău”?

Cuprins

10. (a) Ce include faptul de a ne păstra ”nepătați de lume”? (b) În ce fel sunt contrare învățăturile confucianiste și cele biblice?

11. Le-a adus hinduismul binecuvântări adepților săi? În ce fel contrastează acesta cu Biblia?

12. Ce se poate spune în favoarea șintoismului și a budismului japonez?

13. (a) De ce este Creștinătatea confuză în ceea ce-l privește pe ”Dumnezeul” ei? (b) Arătați contrastul dintre acțiunile Creștinătății și cele ale lui David?

14. (a) Care sunt roadele confuziei Creștinătății? (b) Ce soartă așteaptă Creștinătatea și de ce?

15. Cărui avertisment trebuie să-I dea acum ascultare toți iubitorii dreptății?

16,17. (a) Ce include ieșirea din Babilonul modern? (b) Cum subliniază Ieremia necesitatea de a fugi din ”marea minciună” care este religia modernă?

18. De ce va duce națiunile și religiile lor la ruină?

19. Ce înseamnă faptul de a spune ”Învață-mă, O, Iehova, despre căile tale”?

20. (a) Ce greșeală au făcut unii? (b) Ce este necesar să facem pentru a umbla în adevăr?

21. În ce măsură ar trebui să cunoască o persoană Biblia?

22. (a) Ilustrați cum poate aplica cineva principiile Bibliei. (b) Ce încurajare puternică le oferă Biblia celor care își păstrează integritatea?

23. Cum pot învinge lumea închinătorii la Iehova? Ilustrați.

24. Cum servește trăirea la nivelul principiilor biblice ca o mărturie pentru alții?

25. (a) Când este nevoie în special de o credință care să poată învinge totul? (b) Ce asigurare puternică le dă Isus oamenilor credincioși?

26. (a) La ce trebuie acordat atenție în ceea ce privește gândurile și atitudinile? (b) Ce obiceiuri trebuie să-și formeze creștinii în armonie cu chemarea divină?

27. Unde și cum vor fi găsite astăzi lucrurile adevărate și demne de laudă?

”Și durerea nu va mai fi”

”Să nu mai fie durere! Ce veste binevenită ar fi aceasta!” exclamă oamenii care suferă de atâta timp. ”Dar chiar nu va mai fi” ați putea spune. ”Oamenii nu vor învinge niciodată pe deplin suferința”. Este adevărat, dacă sfârșitul durerii ar depinde de oamenii imperfecți și egoiști, acesta nu ar mai veni niciodată, însă nu depinde de ei. Sfârșitul durerii este promis de Dumnezeu însuși și de aceea putem fi siguri că va veni.

Apostolul Ioan a auzit sub inspirație în viziunea sa o voce de la tronul lui Dumnezeu care spunea: ”Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi popoarele sale. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” Oare nu ar trebui să așteptăm acest lucru de la un Dumnezeu atotputernic ce își iubește creaturile? Cu siguranță! – Apoc. 21:3,4

Cuprins

Omul este de circa șase mii de ani în sclavia durerii – fizică, mentală și emoțională. Suferințele îndurate de mințile tulburate sunt de nedescris. Apoi mai sunt și cele mai intense tipuri de durere fizică, cele cauzate de unele tipuri de cancer, de angina pectorală și de o afecțiune a maxilarului numită *tic douloureux.* Alte lucruri care cauzează multă suferință sunt durerile de ordin emoțional cum ar fi teama, vinovăția, îngrijorarea și frustrarea. Apostolul Pavel avea mare dreptate când a remarcat că ”toată creația continuă să geamă împreună și să sufere împreună, până acum”. – Rom. 8:22

Astăzi se pot obține multe calmante pentru durere de la orice farmacie de colț de stradă. Când acestea nu au efect, se poate recurge la doctori și la chirurgi și este mângâietor să știm că aceștia pot face mult mai multe lucruri pentru a ne alina durerile. Dar în ciuda tuturor eforturilor lor, sclavia durerii de orice fel continuă la nivel mondial și mulți devin plini de amărăciune din cauza acestei sclavii. Unii chiar îl blestemă pe Dumnezeu din cauza suferințelor lor, așa cum i-a sugerat lui Iov soția sa din cauza suferințelor prin care trecea. O astfel de atitudine, după cum a remarcat însuși Iov, este nechibzuită, ca să nu spunem mai mult. – Iov 2:9,10

În primul rând, să observăm că durerea nu este un rău fără rost. Departe de aceasta! Durerea este un aranjament înțelept al Creatorului prin care suntem avertizați de unele pericole. Persoanele ale căror corpuri sunt insensibile la durere - și sunt astfel de cazuri – sunt foarte nenorocite. Unele dintre acestea au umblat zile întregi cu un os fracturat fără să știe. Alții s-au ars foarte rău la cuptoare și radiatoare s-au rănit în alte feluri fără să își dea seama deoarece nu pot să simtă durere. Totuși, deși Dumnezeu ne-a creat în mod înțelept cu capacitatea de a simți inclusiv durere ei nu și-a propus ca noi să fim în sclavia durerii.

Această sclavie nu este din cauza lui Dumnezeu ci din cauza primilor noștri părinți. Atunci când, din cauza neascultării egoiste, ei au fost condamnați să se întoarcă în țărâna din care fuseseră luați, Dumnezeu i-a spus Evei: ” Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naşte copii şi dorinţa ta se va ţine după soţul tău, iar el va stăpâni peste tine". Şi lui Adam i-a zis: "Fiindcă ai ascultat de glasul soţiei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: "Să nu mănânci din el", blestemat să fie pământul din cauza ta! Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieţii tale. Spini şi mărăcini îţi va da şi vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce.” Dumnezeu nu a decretat în mod arbitrar ca bărbatul și femeia să sufere, ci durerea era o parte a imperfecțiunii, păcatului și morții; este o parte a procesului prin care murim. – Gen. 3:16-19

Dar ce se poate spune despre numărul mare de oameni care sunt în sclavia durerii din cauza propriei lor nechibzuințe? Se poate ca ei să se fi îmbuibat cu mâncăruri și cu băutură de-a lungul anilor, sau să fi atins alte extreme în ceea ce privește plăcerea sau lucrarea. Cât de multă suferință a fost cauzată din cauza neglijenței în casă, în fabrici și pe stradă! Cu siguranță, mulți care îl învinuiesc pe Dumnezeu, dacă ar fi sinceri, ar trebui să recunoască că ei sunt cei vinovați.

Cuprins

Nu ar trebui să trecem cu vederea faptul că atitudinea noastră mentală față de durere poate fie să o intensifice, fie să îi scadă din severitate. Judecând asupra ei ne poate face să o îndurăm, sau chiar să ne bucurăm când o simțim, așa cum au făcut apostolii deoarece fuseseră considerați demni de a suferi pentru Cristos. De asemenea, dacă ne ocupăm mințile cu altceva sau ne menținem ocupați putem să uităm de durere, cel puțin temporar. – Faptele 5:40,41

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să îndurăm durerea, căci el nu numai că ne spune de ce a permis existența ei, ci ne și asigură că ea se va sfârși în curând. Unul dintre principalele motive pentru care a permis Dumnezeu durerea este pentru a dovedi că Satan a mințit când s-a lăudat că îi poate îndepărta pe toți oamenii de la Dumnezeu. Astfel, citim în Iov 2:1-11 că Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l facă să sufere pe Iov pentru a-i testa integritatea. A meritat? Cu siguranță! Aceasta l-a justificat pe Iehova Dumnezeu arătând că Satan Diavolul este un mincinos și i-a adus bogate recompense lui Iov. Când scopul lui Dumnezeu în această privință va fi cu totul împlinit, atunci sclavia omului în fața durerii se va sfârși. – Iov 42:12-17; Iac. 5:11

Mai departe, așa cum am observat, sclavia durerii este o parte a imperfecțiunii, păcatului și morții. Deoarece Dumnezeu are scopul de a pune capăt acestor rele pe baza jertfei Fiului său și prin împărăția sa, sclavia din lanțurile suferinței se va sfârși și ea. (Ioan 1:29) La timpul fixat al lui Dumnezeu cei ascultători se vor bucura de beneficiile jertfei lui Cristos sub conducerea împărăției pentru care s-au rugat. Cristos va domni în ea până când îi va pune pe toți dușmanii la picioarele sale, inclusiv sclavia durerii și ultimul dușman, moartea. (1 Cor. 15:25,26) Da, atunci Dumnezeu ”va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici jale, nici țipăt, nici durere.” Atunci, cuvintele profetice care au acum o aplicare spirituală se vor împlini atunci și în sens literal: ”Binecuvântează-l pe Iehova…o, sufletul meu,…care îți vindecă toate bolile.” ”Și nici un locuitor nu va mai zice: Sunt bolnav!”. – Apoc. 21:4; Ps. 103:1,3; Isa. 33:24.

Când vor începe să se întâmple toate acestea? În zilele noastre. Împlinirea profeției biblice arată că trăim la sfârșitul acestui sistem vechi de lucruri și în pragul unor ceruri noi și unui pământ nou în care va locui dreptatea; o lume fără păcat, fără moarte și fără durere. – 2 Pet. 3:13

Așadar, fie ca toți să primească mângâiere și speranță. În loc să vă răzvrătiți, rugați-vă lui Dumnezeu pentru durere ca să puteți suporta cu răbdare și cu bucurie în timp ce așteptați ziua binecuvântată când nu va mai exista durere.

Fericita familie a lui Dumnezeului făcător de minuni

Există o familie pe pământ în zilele noastre care este extrem de fericită. Este familia fericită a marelui Dumnezeu, Cel care “face lucruri minunate.” Membrii familiei Sale sunt împrăştiaţi printre toate naţiunile şi popoarele pământului, dar toţi sunt fericiţi, uniţi prin închinarea celui mai iubitor Tată, în tot universul. Ei sunt fericiţi pentru că Tatăl lor, Iehova, a stabilit împărăţia cerurilor în mâinile

Cuprins

Fiului Său, Isus Cristos, şi pentru că El a pus în faţa lor minunata posibilitate a unei vieţi de familie îmbelşugate pentru întreaga eternitate. Ei sunt fericiţii copiii ai fericitului Dumnezeu.

[2] Majoritatea familiilor astăzi, din mijlocul omenirii, sunt nefericite. Acest lucru se întâmplă pentru că ei "se împotrivesc învăţăturii sănătoase care este în armonie cu glorioasa veste bună a fericitului Dumnezeu." (1 Timotei 1:9-11) Într-o măsură niciodată înainte cunoscută, familiile umane sunt despărţite prin divorţ, delincvenţă şi de ură. De ce este aşa? Deoarece ei nu au ajuns să-L cunoască pe fericitul Dumnezeu, Iehova, singura şi adevărata Sursă a unităţii şi a fericirii. În schimb, oamenii au acumulat pentru ei înşişi o multitudine de zei falşi. Există "zei" sectari la fel de numeroşi precum sectele Creştinătăţii, dar există şi "zei" strămoşeşti şi naţionali. În jertfirea "zeului" său comunist, China cea Roşie a rupt viaţa de familie şi a separat sexele în comune. Alţii au pus apărarea pe seama Organizaţiei Naţiunilor Unite. Mulţi indivizi au devenit adepţii unor "stele" ale firmamentului imoral ale cinematografiei, sau a unor eroi militari, politici sau sportivi. Înclinaţia materialistă a acestei vârste moderne sunt descrise în mod corespunzător de apostolul Pavel: "Dumnezeul lor este pântecele lor, iar gloria lor este în ruşinea lor şi nu se gândesc decât la lucrurile de pe pământ." (Filipeni 3:19) Ei sunt, de fapt, în robia oarbă a lui Satan, "dumnezeul acestui sistem de lucruri." (2 Cor. 4:4) Ei nu sunt fericiţi.

[3] Doar "vestea bună glorioasă a fericitului Dumnezeu," este suma tuturor mesajelor măreţe conţinute în Cuvântul Său, Biblia, care poate face fericiţi pe oameni astăzi. Doar această veste bună cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu este cea care poate conduce oamenii afară din întunericul acestei lumi nebune spre lumina glorioasă şi unitatea de care se bucură familia lui Dumnezeu în cer şi pe pământ. Cei care caută adevărata fericire trebuie să se închine fericitului Dumnezeu şi Tatălui tuturor lucrurilor vii, aşa cum a făcut apostolul: "De aceea, îmi plec genunchii înaintea Tatălui, căruia orice familie din cer şi de pe pământ îi datorează numele."—Efeseni 3:14, 15.

[4] Omul care este făcut "cu puţin mai prejos decât cei de natură divină" nu este capabil să vadă familia lui Dumnezeu în ceruri prin intermediul viziunii omului. Cu toate acestea, prin ochiul discernământului spiritual, instruit prin Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, el poate înţelege mult cu privire la gloria acestei familii şi gloria superioară a Tatălui său. El poate aprecia înştiinţarea veselă a serafimului ceresc: "Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oştirilor. Tot pământul este plin de gloria Sa." (Isaia 6:3) Într-adevăr, gloriile creaţiilor lui Dumnezeu pe pământ reflectă unele dintre gloriile mult mai măreţe care umple creaţia superlativă a lui Dumnezeu din cerurile invizibile.

[5] Priveşte, pentru un moment, la unele dintre aceste glorii ale creaţiei lui Dumnezeu. Indiferent unde a fost nealterată de mâinile oamenilor căzuţi, natura respiră înţelepciune, frumuseţe şi armonie. Procesiunea anotimpurilor cu culorile lor în schimbare şi infinita varietate şi frumuseţe care pătrunde creaţiile umane, animalele şi plantele—toate aceste mărturii cu privire la Creatorul iubitor, Cel care a făcut totul "orice lucru frumos la timpul lui." (Eclesiastul 3:11) Aceste minuni au

Cuprins

fost transmise potrivit legilor divine, din veac în veac, înainte ca vreodată omul modern să înceapă să polueze pământul şi aerul cu produse secundare ale ştiinţei sale, iar mintea oamenilor cu învăţăturile sale ateiste. Oameni ai ştiinţei nucleare, înclinaţi spre deprinderea unuia pe celălalt de pe faţa pământului, ar face bine să ia o pauză şi să se gândească cum Creatorul, Iehova, a folosit fisiunea nucleară în scopuri paşnice de-a lungul a miliarde de ani. Acesta a fost Iehova, Organizatorul perfect, care a făcut cuptorul nuclear numit soare şi a plasat pământul pe orbită—nu prea departe, nu prea aproape—pentru ca muritorii lumeşti să poată primi exact cantitatea de energie potrivită pentru a menţine viaţa. La fel ca bătrânul David, oamenii zilelor moderne cu credinţă şi cu umilinţă sunt obligaţi să declare: "Când văd cerurile tale, lucrările degetelor tale, luna şi stelele pe care le-ai făcut, îmi spun, ce este omul muritor ca să-ţi aminteşti de el şi fiul omului pământean ca să te îngrijeşti de el? . . . O, Iehova, Domnul nostru, cât de măreţ este numele tău pe tot pământul!"—Psalmii 8:3-9.

[6] Numele lui Iehova este cu adevărat maiestuos pe întreg pământul. Iar dacă deplinătatea pământului este gloria Lui, cu atât mai mult deplinătatea creaţiei Sale spirituale este inegalabilă! Aici, din nou, este înţelepciunea şi organizarea, dar pe o scală magnifică: "M-am uitat până când au fost puse nişte tronuri şi Cel Bătrân de Zile s-a aşezat: straiele sale erau albe ca zăpada, iar părul capului său era ca lâna curată; tronul său era flăcări de foc, iar roţile acestuia erau un foc arzător. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea lui. O mie de mii îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea lui." Miriade de îngeri, care slujesc în mare unison! Şi acum Domnul, "Cel Bătrân de Zile," a dat în mâinile lui Cristos, da, "Celui ca un fiul al omului . . . stăpânire, demnitate şi o împărăţie, pentru ca toate popoarele, naţiunile şi oamenii de toate limbile să-i slujească: Stăpânirea lui este o stăpânire veşnică, care nu va trece, iar împărăţia Lui este o împărăţie care nu va fi distrusă."—Daniel 7:9-14, *AS*.

[7] Ezechiel 1:4-28 oferă, de asemenea, o viziune strălucitoare a tronului ceresc şi strălucirea gloriei lui Iehova împrejurul Lui. Aici organizaţia credincioasă din ceruri a lui Iehova este înfăţişată cu "patru creaturi vii," hotărâte în deplinătatea lor şi mereu gata să îndeplinească în mod zelos porunca lui Iehova, pentru că ei "mergeau înainte şi înapoi asemenea fulgerului." Fiecare dintre capetele acestor creaturi vii este arătat ca având o faţă de om, o faţă de leu, o faţă de taur şi o faţă de vultur, simbolizând calităţile care provin de la Iehova, în echilibru perfect, şi care caracterizează întreaga Sa familie a cerului şi a pământului: iubire nemărginită, dreptate curajoasă, putere irezistibilă şi înţelepciune prevăzătoare. Apocalipsa 4:1-8 oferă o viziune similară a organizaţiei glorioase a creaturilor sfinte a lui Iehova, a organizaţiei Sale universale consacrate şi lucide, care exultă mereu declarând: "Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este şi care va veni."

[8] Organizaţia universală a lui Iehova îi serveşte în relaţia de familie ca o "soţie" consacrată sau un ajutor. Este atentă, iubitoare şi harnică, la fel precum o soţie credincioasă dintr-o familie umană fericită. (Proverbele 31:10-31) În ceea ce priveşte această organizaţie conjugală, care cuprinde şi pe copii săi unşi şi

Cuprins

consacraţi de pe pământ, Iehova declară: “Şi naţiunile vor vedea neprihănirea ta, O, femeie, şi toţi împăraţii, gloria ta. . . . şi vei deveni o coroană de frumuseţe în mâna lui Iehova şi un turban regesc în palma Dumnezeului tău. . . . Şi aşa cum un mire exultă datorită miresei lui, tot aşa Dumnezeul tău va exulta datorită ţie.” (Isaia 62:2, 3, 5) Aşa cum profeţia a prezis, oamenii de bună voinţă din toate naţiunile se alătură acum la rămăşiţa fiilor lui Iehova născuţi de spirit, pentru a vedea neprihănirea, slava şi frumuseţea organizaţiei familiale universale a lui Iehova. Ei vin din întunericul şi bezna care învăluie naţiunile lumeşti să se bucure de lumină şi adevăr, pentru că acum “gloria lui Iehova a strălucit peste tine.”—Isaia 60:1-8.

[9] Vă doriţi bucuria şi pacea pe care numai Iehova v-o poate oferi? Apoi ţineţi bine seama de învăţătura pe care el o trimite mai departe prin intermediul organizaţiei sale conjugale, căreia îi este scris: “Toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova şi mare va fi pacea fiilor tăi.”—Isaia 54:13.

ÎNVĂŢĂTURĂ SĂNĂTOASĂ PENTRU FAMILIA LUI DUMNEZEU

[10] În această profeţie remarcabilă cu privire la consumarea actualului sistem de lucruri, Isus a prezis cele două războaie mondiale, suferinţa, creşterea numărului de nelegiuiri—da, chiar acel“dumnezeu” fals, care provoacă pustiirea, Naţiunile Unite. El a prezis, de asemenea, că “această veste bună a împărăţiei” va fi propovăduită pe întreg pământul, şi el a identificat instrumentul care îl va folosi pentru aceasta, precum şi pentru a aduce învăţătura sănătoasă tuturor propriilor familii ale lui Dumnezeu de pe pământ. El a spus: "Cine este cu adevărat sclavul fidel şi prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa. Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale.”—Matei 24:7, 8, 12, 14, 15, 45-47.

[11] Acest sclav este adevărat, spre deosebire de străjerii Creştinătăţii cărora le place să dormiteze. (Isaia 56:10) “Sclavul,” şi anume, corpul compus al rămăşiţei de fii unşi şi consacraţi ai lui Iehova de pe pământ din zilele noastre, este atent la privilegiile Împărăţiei Sale şi ascultă cu sârguinţă de Stăpânul său, Isus Cristos. El a salutat fericit pe Stăpân atunci când a sosit în anul 1918 pentru a judeca pe Creştinii pretinşi. În această perioadă de inspecţie Stăpânul a declarat: “Bine, sclav bun şi credincios! Ai fost credincios peste puţine lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25:21) După ce a fost pus peste multe lucruri—într-adevăr, peste toate interesele Împărăţiei Stăpânului pe pământ—această organizaţie “sclav” urmează cu credinţă călăuzirea Cuvântului lui Iehova şi spiritul în publicarea instrucţiuni Bibliei, “hrană la timpul potrivit,” şi în a vedea că acesta se revarsă din ce în ce mai mare până la marginile finale ale pământului.

[12] Prin slujirea îmbucurătoare a “sclavul fidel şi prevăzător”, toate familiile lui Dumnezeu de pe pământ primesc hrana lor corectă. Acest lucru este vital pentru

Cuprins

clădirea lor. Pentru a menţine bucuria şi sănătatea spirituală, toţi trebuie să luaţi masa în mod regulat la masa de familie, şi pentru acest motiv "sclavul" a desemnat supraveghetori în mai mult de 19.000 de adunări pe întreg pământul. Aceştia văd că întrunirile adecvate pentru învăţătura sănătoasă sunt dispuse de patru sau de cinci ori în fiecare săptămână şi că fiecare membru al familiei adunării este ajutat să participe şi să împărtăşească în serviciul lui Dumnezeu. În acest sens, ei "fac ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă. " (Galateni 6:10) Răspândită în 175 de naţiuni şi teritorii, şi cu toate părţile lucrând împreună într-o unitate completă, această familie este cu siguranţă familia cea mai minunată vreodată apărută pe faţa acestui pământ. Este "casa lui Dumnezeu" din zilele moderne.—Efeseni 2:19.

[13] Învăţătura sănătoasă de la fericitul Dumnezeu este cel mai deosebit lucru astăzi. Cu toate acestea, în această lume dezordonată mulţi se luptă pentru o educaţie în domeniile ştiinţific, filosofic sau cultural. De-a lungul scurtei lor vieţi, ei pot spera cel mai bine la a se specializa într-un domeniu îngust. Mult mai vast şi mult mai palpitant, este domeniul educaţiei divine care acum a început prin intermediul familiei lui Dumnezeu din societatea Lumii Noi. Aceasta nu se limitează la zece ani sau aşa ceva de şcolarizare lumească, şi nici la o viaţă de şaptezeci sau optzeci de ani. Aceasta nu se termină cu o absolvire şi nici nu se va sfârşi atunci când marii oameni ai ştiinţei moderne vor fi distruşi complet la Armaghedon, cu instrumentele lor de distrugere, prin ceea ce le face Dumnezeu. Aceasta este educaţia care merge înainte pentru totdeauna, specializată în studii diferite, în timpuri diferite.—Eclesiastul 3:1.

[14] În acest moment educaţia divină este specializată în adevărurile minunate cu privire la împărăţia stabilită a lui Iehova. Prin urmare, este important ca toate familiile lui Dumnezeu să acorde atenţie în primul rând studiului lor Biblic personal şi să fie prezenţi în Sala Împărăţiei locale în mod regulat, făcând tot posibilul pentru a deveni echipaţi drept muncitori aprobaţi de Dumnezeu, "mânuind corect cuvântul adevărului." (2 Timotei 2:15) O educaţie de bază străveche bună este de asemenea importantă pentru cei din familia lui Dumnezeu. Dar pentru ce scop? Pentru înaintarea în această lume? Nici gând, dar este importantă numai în măsura în care aceasta îi înzestrează şi le asigură mediul pentru rolul lor în calitate de slujitori. Păstraţi educaţia străveche la locul ei. Cei care sunt interesaţi în procesul de învăţare lumesc superior, sau cei care încearcă să-şi "dezvolte caracterul" colindând de la o cultură la alta, sunt predispuşi la a se îneca în filozofia acestei lumi. (Coloseni 2:8) Toţi ar trebui să îşi stabilească un scop al lor acum pentru a câştige prin intermediul noii lumi a lui Dumnezeu. Mai târziu vor exista posibilităţi din belşug de a colabora la alte studii, potrivit sezonului şi scopului divin.

[15] Fiziologii au arătat astăzi că omul foloseşte doar o fracţie din creierul său. În articolul său "Puterile Creierului Tău Nerealizate" Bruce Bliven a spus: "Capacitatea creierului este aproape inepuizabilă." De ce să ne trudim să folosim acea fracţie a unui creier în exercitarea temporară a cunoaşterii lumeşti, atunci când în noua lume, cu perfecţiunea restaurată, omul va fi capabil să-şi folosească

Cuprins

toate puterile sale mentale asigurate în mod divin, în trecerea perspectivelor glorioase ale cunoaşterii, pe care intelectualii moderni nu au început niciodată nici chiar să o încerce! Posibilităţi de realizare în noua lume sunt nelimitate. Marile capodopere ale artei lumeşti, muzicale şi ale invenţiei ştiinţifice ale acestei epoci prezente, vor estompa în mediocritate şi în insignifianţă pe lângă marea artă a producţiei noii lumi. Omul nu va mai trudi pentru lăcomie sau pentru război, ci toate realizările lui vor fi pentru pace şi pentru gloria veşnică a lui Iehova Dumnezeu. —Psalmii 104:24, 31; Isaia 65:22-25.

[16] Ce bucurie ar fi să continuaţi să primiţi cunoştinţe într-o minte perfectă şi sănătoasă, în noua lume! Cum vi se pare efortul acum, greu ar părea pentru unii, de a lua în minţi imperfecte cuvintele divine şi învăţăturile sănătoase care duc la viaţa veşnică!—Ioan 6:63, 68.

EDUCAŢIE FAMILIALĂ PENTRU VIAŢĂ

[17] Pentru a umbla cu adevăratul Dumnezeu şi familia Sa fericită, este necesar ca toţi să-şi îndeplinească responsabilităţile lor în familiile lor lumeşti individuale. Aveţi proprii voştri copii? Dacă da, atunci, faceţi tot ce puteţi pentru a vă educa copiii potrivit principiilor divine? Sau sunteţi mulţumiţi să le permiteţi să fugă peste tot cu lumea, lăsând lucrurile să treacă până o "oportunitate mai favorabilă" apare pentru educaţia divină?

[18] Această lume este faţă în faţă cu cea mai mare criză a sa. Este ca şi acea criză care l-a luat prin surprindere pe Iuda şi care a fost o introducere la pustiirea Ierusalimului din anul 607 î.Cr. La acea vreme, evreii erau înghiţiţi de materialism şi religia falsă. Unii şi-au sacrificat chiar şi copiii lor în flăcările zeului păgân Moloh. (Ieremia 32:35) Oricât de oribil ar putea suna acest lucru, îi găsim o paralelă astăzi, când Creştinătatea s-a întors de la învăţătura sănătoasă a Bibliei şi a permis copiilor lor să fie înghiţiţi de materialismul şi delincvenţa zilelor moderne. Niciodată nu se va întâmpla acest lucru copiilor societăţii Lumii Noi! Părinţii să fie mereu cu băgare de seamă, îndrumându-şi copiii lor în dragoste şi potrivit principiilor divine. —Efeseni 6:1-4; Proverbele 22:6.

[19] Părintele înţelept îşi ţine astăzi copiii lui aproape de el. El este interesat de ei, şi studiază în mod regulat Biblia cu ei, acasă. El urmează toate sfaturile înţelepte ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-şi instrui în mod corespunzător copiii săi. Când vine vorba de momentul întrunirii, el apreciază faptul că aceasta nu este o chestiune de a-i întreba pe copii, V-ar face *plăcere* să mă însoţiţi? Sau de a le sugera, Vă simţi prea obosiţi în seara asta, dragilor? Nici nu îi i-a cu el doar pentru că nu este nimeni acasă care să aibă grijă de ei. El nu îşi lasă copiii acasă, de teamă că ar putea fi prea zgomotos la întrunire. El îi i-a pe cei mici la întrunire, fie că ei vor să meargă sau nu, iar dacă aceştia nu se poartă cum se cuvine, el îi corectează, nu mituindu-i cu bomboane, ci aplicându-le un pui de bătaie bună după cum este necesar. Ei înţeleg repede că sunt acolo pentru a asculta şi pentru a învăţa. Proverbele 13:24; 23:13, 14; Deuteronomul 4:9, 10.

[20] Pe măsură ce criza din lume creşte, la fel şi necesitatea protecţiei copiilor creşte. Atunci când Iuda sub credinciosul rege Iosafat s-a confruntat cu o criză

Cuprins

similară, ei s-au adunat şi au căutat sfatul lui Iehova. Cine s-a adunat? Doar adulţii? Înscrierea spune: "Chiar oamenii din Iuda s-au adunat să-l întrebe pe Iehova. În tot acest timp, tot Iuda stătea în picioare înaintea lui Iehova, chiar şi copiii mici, soţiile şi fiii lor." (2 Cronici 20:4, 13-17) Cu această ocazie, toate familiile lui Iuda, "chiar şi micuţii lor," au văzut mântuirea lui Iehova, în numele lor. Părinţi, aceasta înseamnă protecţie şi viaţă pentru copii voştri, pentru că au participat la întrunire cu voi, nu doar din când în când, atunci când simt ca le place, ci *întotdeauna*, potrivit propriului vostru exemplu teocratic stăruitor. Până când aceştia vor creşte până la vârsta responsabilităţii individuale, aceasta este o decizie importantă pe care o luaţi pentru ei.—Deuteronomul 6:4-7; 29:10-13.

[21] Despre iezuiţi s-a relatat: "Dă-mi un copil de şase ani şi îl voi face un catolic." Ei îşi dau seama că întreaga viaţă unei persoane poate fi modelată în cursul acestor ani fragezi. Părinţii din marea familie a lui Dumnezeu ar trebui să fie şi mai dornici faţă de copiii lor. A lor este oportunitatea, nu pentru a modela minţile tinere pentru o credinţă sectară, ci mai degrabă pentru "învăţătura sănătoasă a glorioasei bune veşti" care duce la viaţă veşnică. Dacă această modelare începe în primii ani, primele întrebări ale copilului vor fi cu privire la Iehova şi scopurile Sale. Chiar cu mult înainte de vremea grădiniţei, principiile de protecţie ale învăţăturii Bibliei vor prinde rădăcini în acea inimă tânără. Din fragedă pruncie, el poate participa la discuţiile zilnice ale familiei despre textul din *Anuar*. Mai târziu, în timp ce învaţă să citească, părinţii evlavioşi îl pot instrui, nu doar prin studiul său obişnuit, ci, de asemenea, ajutându-l să se pregătească pentru a lua parte la reuniuni.

[22] Există o soră pionier specială în Hong Kong, care are un bebeluş. De la vârsta de două săptămâni acel copil a participat în mod regulat la întruniri, de mai multe ori pe săptămână, în coşul său. Prin prompta colaborare a rudelor, mama a fost capabilă să aloce 150 de ore pe lună în slujirea Împărăţiei, întrucât copilul avea doar câteva săptămâni, şi copilul mergea de asemenea, după caz. Acum, cine va avea posibilitatea cea mai bună de a creşte ca un slujitor matur şi stăruitor al lui Dumnezeu: Bebeluşul acelei mame tinere chinezoaice, sau "copilul modern" care este lăsat să se facă plăcut?

[23] Cât de fericiţi sunt asociaţiile de fraţii şi surori din familia de pe întreg pământul a lui Dumnezeu ale martorilor lui Iehova, şi cât de îmbucurătoare este perspectiva de a supravieţui împreună în noua lume a lui Dumnezeu de neprihănire! Dar cât de mare este bucurie atunci când familiile lumeşti sunt unite în cadrul mai marii familii a oamenilor lui Dumnezeu! Soţilor, ajutaţi-vă soţiile!

Cuprins

Soţiilor, ajutaţi-vă soţii! Merită toate procesele de planificare şi discuţiile pline de tact pe care le puteţi face, pentru a vă ajuta partenerul de căsătorie să înţeleagă împreună cu voi speranţa glorioasă a lumii noi atât de aproape la îndemână. În acest sens, unii şi-au pierdut o oportunitate minunată, prin frica de om şi din lipsă de credinţă. Ei s-au temut de ceea ce un soţ ar putea spune sau ar putea face atunci când vor aflat că au adus mărturie pentru Iehova. Aşa că ei au ţinut soţul în întuneric, ca să spunem aşa. Biblia spune: "În iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama, pentru că teama este o piedică." (1 Ioan 4:18) Spune-i partenerului de căsătorie despre glorios veste bună a Împărăţiei. Oferă-i posibilitatea de a te însoţi. Aveţi credinţa că Iehova va îndrepta problema.

[24] În discuţiile cu astfel de membrii ai familiei, utilizaţi înţelepciunea în subiectele de conversaţie alese. Nu stârniţi antagonisme prin obţinerea de puncte controversate încă de la început. Mai degrabă, vorbiţi despre marile adevăruri cu privire la iubitorul şi înţeleptul Creator şi Dumnezeu, despre perspectiva glorioasă de pe pământul paradis, despre minunata iubire şi unitate care există în societatea Lumii Noi, precum şi despre principiile sale morale înalte. Construiţi aprecierea minunatei organizaţii pe care Iehova o are pretutindeni în lume. Atunci când punctele controversate apar pe neaşteptate, să fiţi pregătiţi cu raţionamente scripturale logice şi folosiţi-le firesc, dar cu convingere. Amintiţi-vă, "Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi exercită putere." (Evrei 4:12; 2 Corinteni 10:3-5) Folosiţi-l cum se cuvine, şi pentru mântuirea altora din familia voastră.

[25] Fericiţi sunt toţi cei care găsesc şi care rămân credincioşi locului lor în familia universală a lui Dumnezeu. În mod sigur că această familie este creaţia cea mai minunată a lui Dumnezeu făcătorul de minuni! Înainte de tronul glorios al lui Iehova din ceruri, "miriade de miriade şi mii de mii" de îngeri sfinţi continuă să slujească în mare unitate. Înălţată drept capitală şi ca "ceruri noi" mai presus de toate acestea este Împărăţia lui Dumnezeu în mâinile lui Isus Cristos, şi cu El sunt cei înviaţi ai "turmei Sale mici," cei 144.000. Ca parte lumească a acestei familii universale, ni se iveşte acum "o nouă lume," societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, umplând globul cu laudele pentru unicul mare Dumnezeu. Iată mulţimile care invadează acea familie! Oh, unitatea tuturor celor din familia lui Dumnezeu! Este un fel de unitate despre care Isus a vorbit atunci când era pe pământ cu ucenicii Săi: " Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toţi să fie una, aşa cum tu, Tată, eşti în unitate cu mine şi eu sunt în unitate cu tine, ca şi ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis." "Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor."—Ioan 17:20-22; 10:16.

[26] Deoarece această lume veche, şubredă a lui Satan, cu religia sa falsă şi cu naţiunile sale "nebune", se aliniază pentru distrugere la Armaghedon, Iehova oferă speranţa inspirată de promisiunea Sa cum că lumea nouă veşnic paşnică este aproape. Cât de iubitor şi generos va continua El să fie ca bun Tată al întregii Sale familii universale! Ce siguranţă semnificativă are promisiunile Lui îndeplinite acum: "Iată! Eu fac toate lucrurile noi." "Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt

Cuprins

demne de încredere şi adevărate." "Cui îi este sete îi voi da fără plată din izvorul apei vieţii." (Apocalipsa 21:1-7) Fie ca toţi cei care iubesc adevărul şi neprihănirea să bea profund acum din apa vieţii, pentru ca ei să rămână credincioşi locului lor pentru totdeauna în familia fericită a marelui Dumnezeu, Cel care "face lucruri minunate." Să se roage la Tatăl 'cu toată inima lor,' aşa cum a făcut David: "Tu eşti Dumnezeu, numai Tu. Învaţă-mă, O, Iehova, calea Ta. Voi umbla în adevărul Tău. Unifică-mi inima ca să se teamă de numele Tău."—Psalmii 86:10, 11.

Întrebări pentru studiu

1. De ce este peste măsură de fericită familia lui Dumnezeu în prezent?
2. (a) De ce sunt majoritatea familiilor umane nefericite astăzi? (b) Ce se poate spune despre "dumnezeii" moderni?
3. Care este singurul lucru care îi poate face fericiți acum pe oameni?

4,5. (a) Cum pot oamenii de pe pământ să aprecieze gloria familiei lui Iehova din ceruri? (b) Care sunt unele dintre lucrurile glorioase din creația lui Iehova care depun mărturie despre măreția sa?

6. Ce dezvăluie Daniel 7:9-14 referitor la (a) gloria tronului ceresc al lui Iehova și (b) o împărăție veșnică?

7. Ce indică Ezechiel 1:4-28 despre însușirile lui Iehova și despre organizația sa universală? Ce arată Apocalipsa 4:1-8?

8. (a) În ce fel servește organizația universală a lui Iehova ca o "soție" devotată? (b) Cine sunt cei ce ajung să aprecieze acum gloria lui Iehova și a organizației sale?

9. Cum poate găsi astăzi familia lui Dumnezeu fericirea și pacea?

10. Cum a identificat Isus instrumentul prin care să-i fie aduse învățături sănătoase familiei lui Dumnezeu de pe pământ?

11. Cum a arătat "servul" că este treaz în ce privește privilegiile Împărăției?

12. Ce organizație minunată a fost creată pentru hrănirea spirituală a familiei lui Dumnezeu?

13. În ce feluri îi este educația spirituală superioară celei lumești?

14. (a) De ce este necesar acum să ne specializăm în educația divină? (b) Cum ar trebui privită și ținută la locul potrivit educația laică?

15,16. (a) Ce posibilități nelimitate le va oferi oamenilor educația în lumea nouă? (b) Ce efort valoros trebuie să depună toți acum?

17,18. (a) Ce responsabilitate serioasă au acum părinții? (b) Cum scoate în evidență criza din prezent această responsabilitate?

19. Cum își păzesc astăzi părinții înțelepți copii?

20. (a) Ce exemplu demn de urmat se poate găsi la conduita Iudei sub conducerea regelui credincios Iehosafat? (b) Ce decizie importantă trebuie să ia părinții pentru copii lor?

21, 22. (a) Cum pot fi minţile tinere modelate din anii cei mai fragezi? (b) Ce început minunat a făcut o tânără mamă în acest sens?

23. Cum pot soții să le ajute pe soțiile lor necredincioase și soțiile pe soții lor necredincioși?

Cuprins

24. Cum se pot folosi Scripturile şi înţelepciunea pentru a-i salva pe membrii familiei?
25. Cum trebuie să vedem minunata structură şi unitate a familiei lui Dumnezeu?
26. (a) Ce asigurare semnificativă conţin acum promisiunile lui Iehova? (b) Ce ar trebui să facă acum iubitorii adevărului şi dreptăţii?

ACESTA ESTE UN TIMP DE JUDECATĂ

Cum este omenirea judecată astăzi? Pe ce baze judecata este interpretată? Care va fi rezultatul?

S-AR putea să nu-ţi dai seama, dar sunteţi judecaţi pentru viaţa voastră. Ceea ce faceţi şi ceea ce spuneţi vă poate aduce fie o judecată favorabilă fie una nefavorabilă. S-ar putea dovedi nefavorabilă, executarea acesteia vă va costa viaţa. Responsabilitatea de a trecerea o astfel de judecată nu se sprijină pe umerii poliţiei secrete, judecători numiţi din punct de vedere politic sau judecători aleşi prin votul poporului. Iehova Dumnezeu, Creatorul vostru şi Conducătorul suprem al universului, este judecătorul vostru.

Dacă comportamentul vostru faţă de legile şi scopurile Sale nu a fost cel adecvat, nu veţi putea obţine o decizie favorabilă recurgând la mită, la înşelăciune sau la argumente inteligente. El nu poate fi mituit şi nu există nici o cale să puteţi ascunde ceva de la El. El vă cunoaşte şi cele mai intime gânduri. "Nu există creaţie care să nu fie dezvăluită privirii sale, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor aceluia căruia trebuie să-i dăm socoteală." "Iehova va sta veşnic pe tron, îşi întăreşte tronul de judecată. El însuşi va judeca lumea cu neprihănire; El va judeca grupurile naţionale cu integritate."—Evrei 4:13; Psalmii 9:7, 8.

Nu este necesar să stai personal în faţa marelui Judecător aşa cum obişnuiţi să staţi în faţa unui judecător uman, cu scopul de a fi judecaţi. Din tronul Lui înalt din ceruri El îşi poate îndrepta atenţia spre pământ şi poate judeca oamenii de acolo. "Ochii Săi privesc, ochii Săi scânteietori îi cercetează pe fiii oamenilor. Iehova însuşi îl cercetează atât pe cel neprihănit, cât şi pe cel păcătos, iar sufletul Său îl urăşte negreşit pe cel ce iubeşte violenţa."—Psalmii 11:4, 5.

PERIOADELE JUDECĂŢII

Au existat anumite perioade în istoria umană când Iehova Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia spre pământ pentru judecată. Oameni pe care i-a pus sub supraveghere au fost judecaţi după cursul lor de acţiune faţă de principiile şi

Cuprins

scopurile Sale neprihănite. Prima pereche umană, de exemplu, a fost sub judecata divină, dar comportamentul lor necorespunzător le-a adus o condamnare la moarte.

Oameni care au trăit imediat înainte de potopul din vremea lui Noe au trecut printr-o perioadă de judecată care s-a sfârşit atunci când Potopul i-a măturat pe cei mai mulţi dintre ei din existenţă. Din cauza desconsiderării păcătoase a lor faţă de Dumnezeu şi faţă de scopurile Sale, El i-a judecat în mod ostil. "El nu s-a reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al neprihănirii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni nelegiuiţi."—2 Petru 2:5.

Nu există nimic în Biblie care să sugereze că aceste persoane au fost sau vor fi pedepsite într-un iad de foc. Din vremea lui Adam chiar până în prezent, pedeapsa pentru răutatea nu a cunoscut chinul într-un iad de foc, ci mai degrabă moartea—o tăiere de la viaţă. "Căci plata păcatului este moartea." "I Iehova îi păzeşte pe toţi cei ce-l iubesc, iar pe toţi cei păcătoşi îi va nimici."—Romani 6:23; Psalmii 145:20.

După ce a amintit de lumea distrusă de Potop şi de oraşele Sodoma şi Gomora care au fost distruse de incendiu, Petru afirmă: "Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie nimiciți." (2 Petru 2:9) Aceste două perioade de judecată remarcabile au fost dovezi ale acestui lucru. Oamenii păcătoşi din fiecare perioadă au fost reţinuţi, sau li s-a permis să rămână, pe parcursul perioadelor de judecată până la momentul executării lor. Iar persoanele cu devoţiune evlavioasă care au primit o judecată favorabilă au rămas neschimbate.

Aceste perioade de judecată sunt exemple pentru noi. Acestea sunt imagini profetice ale marii perioade de judecare în care noi trăim acum. Isus însuşi a arătat acest lucru atunci când a spus: "Aşa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului . . . De asemenea, va fi ca în zilele lui Lot."—Luca 17:26, 28.

De-a lungul secolelor Iehova Dumnezeu a permis celor păcătoşi să rămână pe pământ şi să-l domine, şi ei au continuat să facă acest lucru şi în perioada actuală de judecată. Cei care sunt judecaţi ca fiind nedrepţi nu vor supravieţui la sfârşitul acestei perioade, în timp ce persoanele cu devotament evlavios vor supravieţui. "Căci cei binecuvântaţi de El vor stăpâni pământul, iar cei blestemaţi de El vor fi nimiciţi." (Psalmii 37:22) Ei vor fi nimiciți din existenţă.

JUDECĂŢILE DIVINE SUNT HOTĂRÂTOARE

Întrucât judecătorul suprem nu face niciodată vreo greşeală, nu este necesar ca el să ia în curs de revizuire orice judecată pe care a făcut-o. Judecăţile Sale sunt hotărâtoare. Asta înseamnă că oamenii care au pierit în potopul din vremea lui Noe nu vor fi înviaţi pentru a fi din nou judecaţi. Acelaşi lucru este valabil şi cu oamenii din Sodoma şi Gomora, precum şi cu Adam şi Eva. Toţi au avut ziua lor de judecată în faţa marelui Judecător al universului şi toţi au fost condamnaţi la

Cuprins

nimicire. Ei nu vor avea niciodată din nou o existenţă conştientă. Acelaşi lucru va fi valabil şi pentru cei din perioada prezentă de judecată, pe care Dumnezeu îi va distruge în cele din urmă.

Judecarea infailibilă de către Iehova Dumnezeu a celor nelegiuiţi în perioada prezentă de judecată va fi la fel de hotărâtoare cum a fost şi sentinţa de condamnare la moarte pentru oamenii în perioadele de judecată trecute. Ei nu vor mai sta înaintea Lui după moarte pentru o altă judecată. Promisiunea de la Evrei 9:27 nu se aplică acestora. Aceasta spune: "Oamenilor le este rânduit să moară doar o dată, iar apoi vine judecata." Persoanele la care se referă aici sunt cele care mor din cauza păcatului lui Adam, şi nu pentru că au fost judecaţi în mod ostil de Dumnezeu după moarte şi apoi executaţi de acesta. Astfel de persoane pot muri doar o singură dată din cauza păcatului lui Adam, dar în timpul domniei de 1.000 de ani a lui Cristos vor fi înviaţi şi judecaţi din punct de vedere al demnităţii lor, pentru a continua viaţa pe baza cursului de acţiune pe care îi iau faţă de principiile şi scopurile lui Dumnezeu apoi.—A se vedea *Turnul de Veghere* din 15 iunie 1947, paginile 180-182.

Cu ceea ce vă confruntaţi în prezent este o judecată pentru supravieţuire în războiul care vine a zilei celei mari a Dumnezeului, Cel Atotputernic atunci când El îşi va îndeplini promisiunea Sa de lungă durată de a distruge această lume păcătoasă sau acest sistem de lucruri. Sunteţi într-o poziţie similară cu cea a oamenilor care au trăit în perioada de judecată dinaintea Potopului. Ca şi ei, voi sunteţi sub supraveghere divină, cu comportamentul vostru faţă de scopurile lui Dumnezeu şi faţă de slujitorii împărăţiei Sale determinând judecata voastră. Isus a arătat acest lucru într-o profeţie cuprinzătoare înscrisă în capitolul douăzeci şi cinci al lui Matei. El a asemănat acolo prezenta judecată a omenirii cu separarea făcută de către păstor între oi şi capre.

Deoarece marele Judecător, Iehova Dumnezeu, l-a ales pe Cristos să-l reprezinte în această lucrare judecătorească, Isus vorbeşte despre sine ca fiind Cel care săvârşeşte actuala judecare. În capitolul al cincilea al lui Ioan, acesta arată că el a primit această autoritate de la marele Judecător, spunând: "Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredinţat-o Fiului. Şi i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului." (Ioan 5:22, 27) Acest lucru a fost prezis de profetul Isaia: "Un lăstar va ieşi din trunchiul lui Iese şi un vlăstar din rădăcinile lui va da rod. . . . Şi El nu va judeca după cele văzute de ochii săi, nici nu va mustra după cele auzite cu urechile sale. Îi va judeca pe cei de condiţie umilă cu neprihănire."—Isaia 11:1, 3, 4.

Isus Cristos, este Judecătorul autorizat în mod divin, prin urmare, Cel care săvârşeşte judeca actuală a omenirii, în timpul acestei perioade hotărâtoare de judecată pentru lumea veche. În profeţia Lui, în care El însuşi se aseamănă cu un păstor, El spune: "Când va sosi Fiul omului în gloria Sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul Său glorios. Şi toate naţiunile vor fi adunate înaintea Sa şi El îi va separa pe oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile de capre. Şi va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga Sa."—Matei 25:31-33.

Cuprins

ÎNCEPUTUL ULTIMELOR ZILE

Momentul pentru această judecare a naţiunilor, după cum veţi observa, a fost stabilit pentru ultimele zile, atunci când Cristos va fi întronat în gloria Împărăţiei. Ar putea să nu aibă loc după distrugerea sistemului lumesc de lucruri de forţele cereşti, întrucât Cristos nu a putut separa atunci oamenii aşa cum oile sunt separate de capre. Întronarea Sa la puterea Împărăţiei la cea de-a doua Sa prezenţă ar trebui să fie într-un moment când cei păcătoşi încă există, un moment înaintea nimicirii lor. Acest lucru a fost prezis la Psalmul 110, versetele unu şi doi, unde Cristos, Domnul lui David, a poruncit: " Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi."

Evenimentele din lume din anul 1914 î.Cr. formează marele semn al celei de-a doua prezenţe a lui Cristos, că a fost dat în capitolul douăzeci şi patru de la Matei. Această dată este, de asemenea, confirmată de faptul că vremea neamurilor sau vremea naţiunilor, care a început în anul 607 î.Cr. s-a sfârşit atunci. Trei ani şi jumătate mai târziu, El a început lucrările de judecare, în primul rând a "casei lui Dumnezeu" şi apoi a naţiunilor din această lume. Aceasta corespunde cu cei trei ani şi jumătate care au trecut de la momentul în care Isus a fost uns ca rege, până când a intrat în templul din Ierusalim şi l-a curăţit. Când probele sunt examinate cu atenţie, se dovedeşte în concluzie faptul că ne aflăm în ultimele zile ale acestei lumi—lunga perioada de judecată prezisă.

Modul în care oamenii răspund la propovăduirea pe întreg pământul a bunei veşti a Împărăţiei lui Dumnezeu şi modul în care aceştia se poartă cu slujitorii lui Iehova care săvârşesc această propovăduire determină dacă aceştia sunt clasificaţi drept oi sau capre. Clasei oilor Isus spune: "Adevărat vă spun, Întrucât i-aţi făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre aceşti fraţi ai mei, mie mi l-aţi făcut." Iar clasei caprelor El spune: "'Adevărat vă spun, Întrucât nu i-aţi făcut lucrul acesta unuia dintre aceştia care sunt cei mai mici, mie nu mi l-aţi făcut.' Şi aceştia vor merge în nimicirea veşnică, iar cei neprihăniţi la viaţă veşnică."—Matei 25:40, 45, 46.

Dacă sunteţi cei care urmează politica de a face ceea ce credeţi că este drept şi niciodată afectând alte persoane, dar totuşi ignoraţi vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu şi lucrurile pe care le solicită, nu vă puteţi aştepta la o judecată favorabilă. Nu ceea ce credeţi că este drept contează, ci ceea ce crede Dumnezeu că este drept.

Stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu sub conducerea lui Cristos este cea mai bună veste care a fost proclamată vreodată, deoarece înseamnă că numele lui Iehova Dumnezeu va fi în curând justificat de ocările pe care această lume i le-a adus. Aceasta înseamnă sfârşitul, care se apropie, a unei lumi care s-a întrecut pe sine în răutate,ca și lumea care a fost distrusă de Potop. Aceasta înseamnă că cei blânzi de pe pământ, că persoanele cu devoţiune evlavioasă care se bucură de vestea cea bună a Împărăţiei vor moşteni pământul şi se vor bucura de pace şi de viaţa veşnică sub conducerea neprihănită a acestui guvern ceresc. Orice persoană cu iubire pentru neprihănire, cu iubire faţă de Dumnezeu şi cu iubire faţă de Cristos nu va ignora această veste bună. Ei, în schimb, o vor primi cu plăcere şi se vor alătura celorlalţi în proclamarea ei.

Cuprins

UN MOMENT SERIOS

Deoarece perioada de judecată care s-a sfârşit o dată cu Potopul a adus un final permanent al acelor persoane, astfel încheierea perioadei prezentei judecăţi va încheia în mod permanent existenţa conştientă a celor care sunt evaluaţi în mod ostil. Este, prin urmare, un moment foarte serios.

Părinţii care resping vestea cea bună a Împărăţiei şi care ignoră bunele principii şi minunatele scopuri ale lui Iehova Dumnezeu, nu se pot gândi că copiii lor minori vor supravieţui executării judecăţii divine. Până când un copil va ajunge la vârsta la care acesta va putea fi considerat responsabil pentru acţiunile sale, aceasta se află în responsabilitatea familiei. Pedeapsa sau binecuvântarea divină care revine părinţilor săi în mod automat cade pe el. Acest principiu este văzut la Ezechiel 9:6, unde porunca lui Dumnezeu a fost de a "omorî complet pe bătrân, pe tânăr, pe fecioară, pe copil şi pe femei; dar să nu vă apropiaţi de nici un om care are semnul."—*AS.*

Copiii iresponsabili ai oamenilor care au pierit în timpul potopului, nu au fost păstrați cu Noe în corabie, ci au fost nimiciţi împreună cu părinţii lor păcătoşi. Acelaşi lucru a fost adevărat şi în ceea ce priveşte oraşele Sodoma şi Gomora. Dacă aceste oraşe ar fi avut zece persoane neprihănite, acestea ar fi fost cruţate. Fără îndoială, au existat mai mult de zece copii iresponsabili în aceste oraşe; cu toate acestea, Dumnezeu a distrus cele două oraşe.

Deoarece cursul lor de acţiune i-a afectat în mod direct pe copiii lor minori, părinţii au o responsabilitate serioasă. Ei nu îşi pot permite să considere scopurile declarate ale lui Dumnezeu într-o manieră pasivă. Nu acesta este modul în care pot primi o judecată favorabilă atât pentru ei cât şi pentru copiii lor minori. Părinţii care manifestă iubire pentru Dumnezeu şi Împărăţia Lui într-un mod activ sunt clasaţi cu oile şi vor fi binecuvântaţi de El, cu privilegiul de a fi păstrați, împreună cu copiii lor.

Acest moment al judecăţii este un moment foarte serios pentru oamenii din toate categoriile sociale. Cursul de acţiune al fiecărei persoane însuşit cu privire la Împărăţia şi scopurile lui Iehova Dumnezeu poate însemna fie moartea veşnică, fie menţinerea într-o lume nouă neprihănită.

Pe parcursul a mai mult de patruzeci de ani din anul 1918, atunci când judecata divină a început cu cei care pretindeau a fi casa lui Dumnezeu, o mare mulţime de oameni au răspuns la predicarea bunei veşti a Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei formează o societate a Noii Lumi, care au făurit "din săbiile lor, pluguri şi din suliţele lor, cosoare." (Isaia 2:1-4) Ei se bucură de pace în timp ce trăiesc într-o lume sfâşiată de război. Ca şi cele şase persoane care au fost păstrate în viață la potop împreună cu Noe și soția sa, ei vor fi păstrați în viață în timpul iminentei bătălii a Armaghedonului, când forțele cerești ale lui Dumnezeu vor aduce această perioadă de judecată la un final cataclismic.—2 Tesaloniceni 1:6-9; Ţefania 3:8.

În vremurile trecute, Dumnezeu a scăpat cu vederea ignoranţa faţă de poruncile şi scopurile Sale, dar în timpul perioadei prezente de judecată, El nu mai face aşa. Propovăduirea pretutindeni în lume a bunei veşti a împărăţiei Sale stabilite, elimină orice scuză pentru ignoranţă. Dacă preţuiţi viaţa voastră, nu veţi respinge

Cuprins

ceea ce aţi citit ca fiind fără importanţă, ci veţi face orice efort pentru a afla mai multe despre scopurile lui Iehova şi despre ceea ce El solicită de la voi, pentru conservarea într-o lume neprihănită sub conducerea împărăţiei Sale. Acţionând în armonie cu voinţa Lui, judecarea voastră pentru viaţă nu se va sfârşi cu o judecată nefavorabilă de moarte, ci cu o judecată favorabilă de viaţă.

Partea a 30-a ”Facă-se voia Ta pe pământ”

Conflictul de veacuri dintre regele simbolic al nordului şi regele sudului, conflict care a fost prezis în profeția lui Daniel, capitolul 11, a intrat acum în al douăzecilea secol al erei noastre creştine. Pe data de 1 ianuarie 1871, Imperiul German a fost restabilit și la scurt timp a format o triplă alianță sau ”Dreibund” cu Austro-Ungaria și Regatul Italiei. Pe de altă parte, în 1882, Imperiul Britanic a obținut controlul virtual asupra teritoriului Egiptului. În acest fel, puterea mondială dual㠠Anglo-americană efectiv a ”intrat în pielea” regelui sudului. În 1914 e.n. a izbucnit războiul între cei doi regi. Cu privire la acest eveniment, Daniel 11:29 a profețit că lucrurile nu vor mai sta la fel ca în trecut pentru regele nordului, căci acum el nu mai este decât o putere secundară și se confruntă nu numai cu o putere de primă mână, puterea dublă Anglo-americană, ci și cu împărăția lui Dumnezeu întemeiată în ceruri în 1914.

16. Comentând asupra acestei lipse de asemănare cu vremea de mai înainte, îngerul i-a spus lui Daniel: "Şi nişte corăbii din Chitim vor înainta împotriva lui; iar el, deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mânios împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân; ci, la întoarcere, se va înţelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt." (Daniel 11:30, *Le)* Deşi înarmat cu a doua flotă ca mărime a lumii şi cu multe submarine distrugătoare, împăratul de la miazănoapte s-a dovedit incapabil să ţină piept "corăbiilor din Chitim" trimise împotriva lui. Acestea nu erau venite literalmente din Cipru, vechiul Chitim, deşi pe 5 noiembrie 1914 Marea Britanie a anexat insula Cipru, pentru a preveni ocupaţia lui de către Turcia filo-germană. Aşa cum arată istoricul evreu Josephus, termenul Chitim se referea nu numai la Cipru ci şi la ţărmurile Italiei. Este interesant de remarcat că Italia a intrat în război de partea Angliei în 1915, conform Tratatului de la Londra, şi astfel flota ei romană s-a alăturat flotei împăratului de la miazăzi. Dar iniţial "corăbiile din Chitim" erau în primul rând marea flotă engleză.

17.Alte "corăbii din Chitim" au venit dinspre vest mai târziu, după ce submarinul german U-20 a torpilat *Lusitania*, vasul de croazieră al liniilor Cunard din Anglia, în largul coastelor Irlandei, pe 7 mai 1915, ceea ce a dus la moartea a 124 de americani. Un conflict diplomatic a izbucnit între America şi Germania. Criza s-a agravat, şi pe 6 aprilie 1917, preşedintele american Wilson a declarat că exista o stare de război cu Germania. Apoi navele de război americane au venit dinspre vest să intre în luptă cu împăratul de la miazănoapte, şi trupele americane au sosit pe continentul european. Împăratul de la miazăzi, dubla putere mondială anglo-americană, era acum pe deplin în război cu împăratul inamic. În septembrie

Cuprins

1916, totuşi, englezii începuseră să folosească un model ciudat de cuirasat terestru împotriva împăratului de la miazănoapte, tancurile cu şenile.

18. Este relevant că în 1917, după abdicarea ţarului Rusiei, Kaiserul Wilhelm l-a trimis pe Nikolai Lenin din Elveţia, prin Germania şi Suedia, în Rusia pentru a răspândi bolşevismul sau comunismul, cu scopul de a slăbi şi a distruge armata rusă. (Aşa afirmă generalul Ludendorff, aliatul lui Adolf Hitler, în memoriile sale.) Prin această strategie, împăratul de la miazănoapte ajuta cauza comunismului internaţional.

19. Totuşi, în noiembrie 1918, împăratul de la miazănoapte deveni "deznădăjduit" şi se întoarse, înfrânt, şi se retrase din război. Kaiserul Wilhelm, care domnise de la moartea tatălui său, Frederick III, în 1888, a renunţat la tron şi a fugit în exil, şi Germania a devenit republică. Astfel s-a sfârşit Primul Război Mondial. Dar Primul Război Mondial, împreună cu foametea, bolile şi persecuţiile împotriva clasei sanctuarului lui Iehova, au însemnat 1914 d. Chr. ca anul când cele "şapte vremuri," "vremea orânduită a neamurilor," s-au sfârşit, şi când Împărăția lui Dumnezeu s-a născut în ceruri şi a început "vremea hotărâtă a sfârşitului" vechii lume conduse de Satan.—Matei 24:7-9; Luca 21:10-17.

20. În ceea ce îl priveşte pe Kaiserul Wilhelm, în inima lui fusese vrăjmaş legământului sfânt. (Daniel 11:28, *JP)* Din moment ce el a rămas în exil până la moartea sa, pe 4 iunie 1941, cum a mai "luptat împotriva sfântului legământ" şi "a lucrat împotriva sa" împăratul de la miazănoapte? Aceasta s-a întâmplat odată cu acapararea puterii de către Adolf Hitler, un austriac, ajutat de politicieni germani catolici, ca de exemplu Franz von Papen. În ianuarie 1933, preşedintele von Hindenburg l-a demis pe Schleicher şi l-a numit pe Hitler cancelar al Germaniei, şi pe Von Papen vice-cancelar. Apoi, preşedintele von Hindenburg a declarat: "Şi acum, domnilor, înainte cu Dumnezeu!"* De fapt era 'ÎNAINTE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU!' La acel moment erau mai mult de 19.200 martori ai lui Iehova în Germania, şi erau foarte cunoscuţi. Printre primele lucruri pe care le-a făcut Fuhrerul nazist Hitler a fost să îi scoată în afara legii pe martorii lui Iehova, să le confişte obiectele de cult şi să îi trimită în închisori şi lagăre de concentrare. La 1 aprilie 1933, Hitler a devenit dictator, deoarece Reichstagul german şi-a transferat puterile legislative guvernului lui Hitler, pe o perioadă de patru ani. Dintr-o singură lovitură, republica germană era desfiinţată, şi se instaura "Al Treilea Imperiu German." Primul fusese Sfântul Imperiu Roman de Neam German, de la 962 la 1806; şi al Doilea – Imperiul Hohenzollern de la 1871 la 1918. Al Treilea era dictatura lui Hitler.

21 Şi totuşi, cum "a lucrat împotriva lui"? Pe 8 septembrie 1926 Germania fusese primită în Liga Naţiunilor, dar dictatorul nazist Hitler a scos Germania din Ligă pe 14 octombrie 1933. Cu îndrăzneală, el a înregistrat succes după succes pe pământ, anexând Austria şi apoi zona Sudetă a
Cehoslovaciei, şi formând Puterile Axei, care includeau şi îndepărtata Japonie. O mare parte a succesului lui se datora înţelegerii lui "cu cei ce vor părăsi legământul

Cuprins

sfânt." Aceia care pretindeau că sunt în favoarea legământului Împărăției lui Dumnezeu erau membrii clerului creştinătăţii, şi mai ales cei din ierarhia romano-catolică. Aceştia nu aşteptaseră ca Moştenitorul de drept, Isus Hristos, să vină în Împărăția Sa în 1914, ci îşi instauraseră propriul guvern politico-religios şi creaseră Sfântul Imperiu Roman. La începutul lui iulie 1933 vice-cancelarul von Papen, ca trimis al lui Hitler, a negociat un concordat cu Papa Pius XI; şi prin aceasta papa accepta să se desfiinţeze partidul catolic de centru din Germania, în schimbul promisiunii lui Hitler că biserica catolică va continua să aibă deplină libertate religioasă în Germania. Aceasta a fost un pas înainte pentru Hitler înspre scopul său de a avea un singur partid politic în ţară, partidul naţional socialist.

22. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, *New York Times* din 17 februarie 1940 publica într-un articol datat "Washington, 16 februarie" următoarele informaţii romano-catolice: "Aseară [preotul romano-catolic] Dr. Edmund A. Walsh, regent al Şcolii de Diplomaţie Externă a Universităţii [Catolice] Georgetown a prezentat obiectivele Germaniei în război ca fiind o renaştere a Sfântului Imperiu Roman . . . Dr. Walsh a afirmat că îl ascultase pe Adolf Hitler spunând că Sfântul Imperiu Roman, care era un imperiu germanic, trebuie reîntemeiat." Este bine cunoscut faptul că partenerul lui Hitler (care fusese botezat în religia catolică) în Puterile Axei era Mussolini, Ducele Italiei, care a semnat un concordat cu Papa Pius XI în 1929 prin care oraşul Vaticanului devenea un stat independent. Câţiva ani mai târziu, cu binecuvântarea preoţilor catolici, trupele lui Mussolini invadau Etiopia, o ţară ne-catolică, şi pe 9 iulie 1936 Mussolini proclama restauraţia Imperiului Roman al Cezarilor şi îl proclama pe Regele Victor Emmanuel ca Împărat al Etiopiei. În decembrie 1937 Ducele Mussolini scotea Italia fascistă din Liga Naţiunilor.

"LOCAŞUL" ŞI "URÂCIUNEA"

23. Cum rămâne totuşi cu cei care nu vor să accepte vreo înţelegere cu împăratul de la miazănoapte şi care rămân credincioşi sfântului legământ al Împărăției Fiului lui Iehova? Îngerul răspunde la această întrebare. În loc să prezinte numeroasele detalii ale celui de-al Doilea Război Mondial, el se mulţumeşte să vorbească în principal despre membrii clasei sanctuarului. Prin aceasta, îngerul ne arată o remarcabilă transformare în personalitatea şi naţionalitatea împăratului de la miazănoapte, zicând: "Nişte oşti trimise de el vor veni şi vor spurca Sfântul Locaş, cetăţuia, vor face să înceteze jertfa necurmată şi vor aşeza urâciunea pustiitorului [monstruozitatea pustiitoare, *Le*]."—Daniel 11:31, *JP*.

24. Menţiunea "oştilor" care "vor veni trimise de el" denotă partizanii împăratului de la miazănoapte, forţele armate prin care el se confruntă cu împăratul democratic de la miazăzi într-un al doilea război mondial. Dar lucrurile au avut o evoluţie surprinzătoare înainte, în timpul şi după acest al doilea război purtat pentru dominaţia lumii. Împăratul de la miazănoapte ajutase deja

Cuprins

comunismul mondial în 1917, când revoluţionarul Lenin s-a întors din exilul în Elveţia înapoi în Rusia cu un permis de liberă trecere de la guvernul Kaiserului Wilhelm. După aceea comuniştii au răsturnat guvernul rus şi au înfiinţat Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cu un guvern totalitar şi o dictatură. Această URSS a fost primită în Liga Naţiunilor pe 17 septembrie 1934. A purtat negocieri cu democraţiile occidentale.

25. În august 1939 Anglia şi Franţa erau în mijlocul negocierilor cu guvernul comunist când subit s-a petrecut aşa-numita "trădare a democraţiilor occidentale." Împăratul nazist de la miazănoapte era aproape pregătit să declanşeze al Doilea Război Mondial, şi trebuia să îşi asigure flancul de est. Cu acest scop a semnat tratate de cooperare cu Rusia. Astfel, pe 19 august capitala rusă anunţa că încheiase un acord comercial pe şapte ani cu Germania nazistă. Într-un mod şi mai surprinzător, pe 24 august Moscova a produs din nou surpriză şi consternare în occident când a semnat un pact de ne-agresiune pe zece ani cu Germania. Exista oare vreo înţelegere la mijloc? Trecerea timpului a oferit răspunsul. La 1 septembrie "oştile" sau forţele armate naziste au invadat Polonia, aprinzând scânteia conflagraţiei celui de-al Doilea Război Mondial. Acestea au înaintat, datorită unei tactici rapide ca fulgerul, sau *Blitzkrieg*. Apoi, pe 17 septembrie, guvernul comunist a ordonat la rândul său trupelor sale să intre în Polonia din cealaltă parte. Cinci zile mai târziu Germania nazistă şi Uniunea Sovietică comunistă au anunţat că îşi împărţeau teritoriile ocupate ale Poloniei conform unei linii de demarcaţie convenită de comun acord. Două luni mai târziu Rusia sovietică a atacat Finlanda, şi Rusia a fost prima ţară care să fie exclusă din Liga Naţiunilor.

26. Timp de aproape doi ani Rusia comunistă a rămas aliatul împăratului nazist de la miazănoapte. Era un regim dictatorial; ca şi aliatul său, ea năzuia să domine lumea. Doar vicleanul atac al lui Hitler împotriva Rusiei, pe 22 iunie 1941, a putut forţa Rusia să treacă de partea împăratului democratic de la miazăzi. Dar faptul că Rusia a luptat de partea democraţiilor occidentale a ajutat-o să înfrângă Germania nazistă şi să preia rolul împăratului de la miazănoapte, totalitar şi dictatorial. În 1945 Rusia comunistă a luat parte la victoria Aliaţilor asupra duşmanului nazisto-fascist. A urmat împărţirea Germaniei cucerite între Cele Patru Puteri, şi anume Franţa, Anglia, America şi Rusia. Conform înţelegerii de la Yalta, Rusia a preluat controlul asupra Germaniei de est. Împăratul germanic de la miazănoapte ca rival al celei de-a şaptea puteri a lumii, puterea anglo-americană, înceta să mai existe. O nouă putere politică trebuia să îi ia locul, astfel încât rivalitatea dintre cei doi împăraţi pentru dominaţia lumii să poată continua, până la deznodământul final, sau până la un rezultat indecis.

27. Cine era în stare să facă asta? Şi cine a reuşit? Desfăşurarea evenimentelor a arătat repede răspunsul—Uniunea Sovietică, puterea comunistă al cărei scop este şi în ziua de azi să domine lumea, încă din momentul în care acaparase puterea în Rusia în 1917. I-a simţit puterea. Nu şi-a redus forţele sub nivelul stării de război. A început să acţioneze împotriva principalului său rival, conform poziţiei sale de forţă. Statele Unite ale Americii ieşiseră din Al Doilea Război Mondial ca cea mai puternică naţiune de pe pământ. Aşadar, un război

Cuprins

propagandistic şi economic a fost pornit împotriva democraţiei americane, un război rece. Rusia comunistă a declarat efectiv acest război la începutul lui 1947. Blocada terestră instituită de comunişti împotriva Berlinului de vest începând cu 26 iunie 1948 a fost unul din momentele tensionate ale războiului rece, dar blocada a fost anihilată de podul aerian al americanilor. Pentru mult timp, Rusia comunistă a blocat reunificarea Germaniei sub un singur guvern. A continuat să ocupe Germania de est ca stat-satelit, asigurându-se că o formă de guvernare comunistă a fost instituită acolo înainte de a recunoaşte Germania de Est ca un stat politic, în sfera de influenţă comunistă. Este imposibil să nu recunoaştem identitatea împăratului de la miazănoapte după al Doilea Război Mondial.

28. Proorocirea îngerului a fost adeverită înainte şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: "vor spurca Sfântul Locaş, cetăţuia." Acest locaş este rămăşiţa sau cei care au mai rămas din "casa spirituală" alcătuită din "pietre vii" a lui Iehova. În această casă sălăşluieşte el în spirit. Isus Hristos, Regele de-acum, este Piatra din capul unghiului a acestui locaş sau casă spirituală. Aceasta este casa lui Iehova şi este menită exclusiv închinării către el. Alături de ea se află o "mare mulţime" de oameni dedicaţi în credinţă, care îl venerează şi slujesc pe Iehova Dumnezeu în companie cu clasa sanctuarului, cu cei "sfinţi". Locaşul este o cetăţuie, deoarece este învelită într-o tărie spirituală de neînfrânt. Este acoperită cu putere de la Dumnezeu Atotputernicul. Tăria i-a fost încercată şi dovedită, căci a trecut prin al Doilea Război Mondial şi a supravieţuit nazismului, fascismului şi stalinismului, până în zilele noastre.

29. Daniel 8:11, 13 a proorocit dărâmarea locului sau temeliei acestui locaş şi nimicirea ei. Aceasta s-a întâmplat în timpul Primului Război Mondial. A fost cauzată de "cornul mic" simbolic, "împăratul fără ruşine şi viclean," adică a şaptea putere a lumii, puterea mondială dual anglo-americană. Dar pângărirea "locaşului, cetăţuii" de mai târziu a însemnat teribila persecuţie a clasei sanctuarului înainte, în timpul şi după al Doilea Război Mondial, de către împăratul de la miazănoapte, în ţinuturile Puterilor Axei şi ale Uniunii Sovietice. Întreaga "mare mulţime" de credincioşi de bună credinţă care îl venerau pe Iehova împreună cu clasa sanctuarului lui a suferit deopotrivă cu acei "sfinţi" ai "neamului sfânt" al Israelului spiritual al lui Iehova. Această persecuţie – lagăre de concentrare, închisori, muncă forţată., execuţii, decapitări, scoaterea în afara legii a întâlnirilor şi a literaturii biblice, şi alte mijloace – a fost o profanare a lăcaşului lui Iehova. Împăratul de la miazănoapte nu era singur în această sfidare a lui Dumnezeu. Împăratul de la miazăzi a demonstrat acelaşi spirit ca în timpul Primului Război Mondial şi a comis la rândul său profanări pline de răutate. Dar oare au reuşit persecuţiile fanatice să distrugă templul şi pe cei care venerau acolo? În nici un caz. Dar de ce nu au reuşit? Îngerul lui Iehova explică asta mai târziu.

30. Simultan cu profanarea lăcaşului lui Iehova s-a petrecut "încetarea jertfei necurmate." În traducerea textului este folosit cuvântul "jertfă". În textul ebraic cuvântul "necurmat" este folosit pentru mai multe lucruri de natură sacră legate de templul lui Iehova şi preoţii săi. Aşadar aici cuvântul "necurmat" s-ar putea aplica mai multor lucruri în afara de "jertfă." "Necurmat" ar putea include

Cuprins

întregul proces de rugăciune în templu, care trebuia să aibă loc zilnic, constant, periodic. La apogeul puterii nazisto-fasciste împăratul de la miazănoapte a luat instrumentele jertfei spirituale de la rămăşiţa sanctuarului şi de la credincioşii de bună credinţă. Interzicând şi confiscând Biblia şi literatura biblică şi închizându-i pe martorii lui Iehova sau izgonindu-i în ascunzători, împăratul de la miazănoapte şi aliaţii lui au făcut să înceteze ceremoniile publice ale "jertfei de mulţumire" către Dumnezeu. Un observator din afară ar fi zis că acestea au fost oprite, dar ele au continuat fără întrerupere în ascuns, şi oriunde unde martorii lui Iehova erau ţinuţi prizonieri..

ÎNTREBĂRI

16. Care erau "corăbiile din Chitim" care au venit la început împotriva împăratului de la miazănoapte?

17.Cum au venit mai multe corăbii din Chitim mai târziu, când cea de-a şaptea putere a lumii a intrat pe deplin în război împotriva împăratului de la miazănoapte?

18. Cum a ajutat împăratul de la miazănoapte comunismul mondial în 1917?

19. Când a "deznădăjduit, şi s-a întors" împăratul de la miazănoapte, şi cum, şi datorită căror evenimente mondiale a rămas 1914 marcat ca fiind un an important?

20. Odată Kaiserul Wilhelm exilat, cum s-a manifestat "mânia împotriva legământului" împăratului de la miazănoapte?

* Vezi *Contemporary Europe Since 1870*, de C. J. H. Hayes, paginile 583ff.

* Vezi *Anuarul Martorilor lui Iehova*, 1934, paginile 127-146.

21. Cum a "lucrat împotriva lui" atunci împăratul de la miazănoapte, "în înţelegere cu cei care au părăsit legământul sfânt"?

22. Conform informaţiilor romano-catolice, care erau obiectivele de război ale împăratului de la miazănoapte, şi cum au fost dezvăluite ambiţiile imperiale ale aliatului său italian?

23. Cum face referire în această fază îngerul lui Iehova la clasa sanctuarului în legătură cu împăratul de la miazănoapte?

24. Ajutaţi de Kaiserul Wilhelm în 1917, ce au făcut comuniştii în Rusia, şi în ce Ligă a fost primită noua Rusie?

25. Cum s-a petrecut "trădarea democraţiilor occidentale" de către guvernul sovietic comunist, şi de ce a fost el exclus din Ligă?

26. Cum şi-a pierdut Al Treilea Imperiu German poziţia de împărat al nordului?

27. Cum a continuat rivalitatea dintre împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial în 1945?

28. Ce era "lăcaşul, cetăţuia," care a fost profanat?

29. Cum s-a petrecut profanarea acestui templu, şi cine a comis aceasta?

* Vezi capitolul 9, pagina 78.

30. Cum a fost oprită şi "jertfa necurmată"., aşa cum proorocise Daniel 11:31?

Cuprins

Urmându-mi scopul în viață

Povestită de N.H. Barber

Nu voi uita niciodată prima dată când am ieșit în serviciul Celui Preaînalt. A fost o zi frumoasă de „vară indiană” sau toamnă din anul 1920, în Winnipeg, Canada. Fratele meu și cu mine distribuiam doar pliante, dar mulțumirea și pacea pe care le-am primit din acest mic serviciu m-a asigurat că Atotputernicul, spre deosebire de stăpânii de pe pământ, se bucură chiar și ce serviciile mici și imperfecte închinate lui. Așa cum auzul adevărului aduce o anume bucurie și liniște a gândurilor, tot astfel pasul serviciului aduce o bucurie chiar mai mare.

Când, mai târziu, m-am implicat în distribuirea literaturii din casă în casă, am simțit bucurii și binecuvântări mai mari. Din acea zi, nu a fost lucrare de predicare din casă în casă în care să nu mă bucur de bunătatea personală a unora, aprecierea Cuvântului lui Iehova a altora, și, peste toate, binecuvântarea lui Iehova, de pace a gândurilor și mulțumire.

După ce am fost botezat în 1921, am început să îmi urmez scopul în viață, dedicându-mi tot timpul lăudării lui Iehova Dumnezeu (Psalmul 145:2) În *Turnul de Veghere* a apărut o solicitare pentru tineri care să fie folosiți pentru serviciu la Betel. Cererea mea a fost acceptată, și în luna mai a anului 1923, eu și fratele meu am sosit la casa Betel din Brooklyn pentru a începe munca la tipografia societății din Strada Concord, nr. 18. Acesta a fost începutul unei perioade neobișnuite și minunate pentru mine. Încă de când eram mic, nu-mi era ușor să mă conformez cu rigorile de virtute ale unei organizări teocratice. Aveam multe de învățat și aveam nevoie de multă disciplină. Era mult zel în rândurile fraților, toți uniți în dorința de a produce „cărți mai multe și mai bune”. An de an, am avut privilegiul de a fi martor al marii creșteri până când, în scurt timp, sediul din Strada Concorde nu mai putea găzdui acel stup de activitate. În 1926, s-au pus în aplicare planurile Societății de a construi o nouă tipografie. În 1927 era deja gata și ne mutam în ea. Aceasta a creat precedentul pentru nevoile mereu în creștere ale organizației lui Iehova, până azi, când putem vedea vastele adăugiri la clădirea originală.

Deși o persoană se poate bucura de privilegiile de serviciu pe care i le oferă Iehova, s-ar putea să nu urmeze cel mai bun drum și să rămână acolo unde se află. Acesta a fost și cazul meu. În 1929, am părăsit cu nesăbuință Betelul și am încercat aranjamentul lumesc al lucrurilor. Am învățat curând că acolo nu era nimic pentru mine. Unii oameni se pot bucura de tot ce această lume rea are de oferit, dar eu nu eram unul dintre ei. După puțin mai mult de un an, m-am găsit dorindu-mi să fi rămas la Betel, dar nu mai era nimic de făcut în privința asta.

Am fost foarte recunoscător să încep lucrarea de pionierat în 1930 și să fiu permanent în serviciul lui Iehova, continuând să-mi urmez scopul în viață. Chiar îmi plăcea munca de pionier. Nu mi-a lipsit nici o masă, deși era timpul marii crize. Nu aveam niciodată motive reale de îngrijorare. În 1944, am fost făcut pionier special. Apoi, în 1946 am avut privilegiul de a participa la cursurile școlii

Cuprins

de iarnă Gilead. Ca oricine care s-a bucurat de mari privilegii, îmi voi aminti întotdeauna de Gilead ca de una dintre cele mai senine și fericite perioade din viața mea. Îi voi mulțumi mereu lui Iehova pentru minunatul aranjament și privilegiu de care m-am bucurat fiind acolo.

După ace am absolvit Gileadul, mi s-a încredințat o misiune în Burma. Dacă nu ar fi fost înțeleptul sfat ce mi s-a dat de organizația teocratică, m-aș fi îndoit de abilitatea mea de a-mi urma scopul în viață într-un loc atât de îndepărtat. Dar servirea lui Iehova este ceea ce contează cu adevărat. Orice loc este la fel de bun pentru a o face. Dacă milioane de oameni puteau trăi în Burma, puteam și eu.

Mă bucur mult că sunt misionar într-o țară unde este mare nevoie. Acest fapt, dincolo de faptul că sunt aici pentru că am fost însărcinat de organizația teocratică a lui Iehova, mă face să mă bucur că sunt în serviciul permanent al lui Iehova pe un teren străin. Cineva ar putea spune: clar, Burma trebuie să fie un loc ideal în care să lucrezi. La aceasta, aș răspunde: nu neapărat. Desigur, totul depinde de cum privești o misiune în străinătate. Dacă o persoană se bucură că este folosită de Iehova, atunci orice loc este la fel de bun pentru ea. Dar dacă privește din perspectiva a cât de mult i se va potrivi, atunci îi va fi cu mult mai greu, probabil, să fie fericit.

Sunt recunoscător lui Iehova că am putut uita toate preferințele și adversitățile personale legate de acest teritoriu și îl privesc ca pe o favoare fără margini de la Dumnezeu, un prețios privilegiu de serviciu. Sincer să fiu, clima tropicală nu este întocmai preferata mea. Și nici modul de viață al oamenilor de aici nu este cel pe care l-aș alege eu. Însă trebuie să iau în considerare lucruri mai importante decât aceste probleme superficiale. Faptul că pot să le ofer ajutor unor oameni foarte săraci spiritual este un privilegiu mai presus de orice putere umană de exprimare.

Acești oameni sunt un popor politicos și deloc violent. Tactul este un mare stimulent atunci când le este prezentată vestea bună a împărăției. Aici foarte puțini oameni îți trântesc ușa în față și rareori se înfurie cineva pe vestitorii împărăției. De multe ori acestora li se oferă câte o cană de ceai sau alte umile expresii de bunătate. Se găsește o mare bucurie în învățarea acestei limbi neobișnuite și orientale pe care puțini vestici au ajuns să o cunoască.

Tocmai datorită acestei repartiții misionare din Burma mi-am găsit și partenera de viață. Mi-am ales ca parteneră o soră pioneră care a fost născută și crescută în Burma. Aceasta m-a ajutat să continui să îmi urmez scopul în viață în această repartiție de serviciu. Pe parcursul ultimilor cinci ani, eu și soția mea l-am servit fericiți pe Iehova împreună în acest teritoriu unde nevoia spirituală a oamenilor este mare.

Am așteptat întotdeauna cu nerăbdare congresele internaționale ale organizației teocratice. Începând cu cel din 1924 din Columbus, Ohio și până la cel din 1958 din New York, am avut marele privilegiu de a asista la toate în afară de unul singur. Deși am fost nevoit să călătoresc între 12000 și 16000 de kilometri pentru a ajunge la fiecare din ultimele trei, nu am ezitat să o fac. De neuitat este cea mai mare și cea mai frumoasă dintre toate aceste ocazii pline de bucurie,

Cuprins

Congresul Internațional Voința Divină al martorilor lui Iehova ținut în anul 1958. A fost cel mai mare deoarece până acum nu s-au mai strâns niciodată într-un singur loc atât de mulți servi dedicați ai lui Iehova. Spiritul lui Iehova a fost cu siguranță prezent din abundență la acest minunat congres.

Stindardul teocratic a fost înălțat chiar mai sus la acest măreț congres. Falsa religie a fost denunțată din nou. Am fost cu adevărat fericit deoarece am putut face parte din acel mare auditoriu care a adoptat Rezoluția care promitea credința și separarea de lume.

Mulțumită sfaturilor potrivite și înțelepte date de Societate prin intermediul publicațiilor sale și cu ajutorul spiritului lui Iehova, am putut să îmi urmez scopul în viață în ultimii treizeci și opt de ani de viață din care doisprezece i-am petrecut într-o țară străină. Cu cât mă bucur de acest mare privilegiu, cu atât mai mult îi mulțumesc lui Iehova deoarece a fost mai bun decât ar fi putut să fie orice stăpân și deoarece m-a ținut în viață și m-a îndrumat. Îmi doresc numai să îi fiu pe plac pentru totdeauna în timp ce îmi urmez scopul în viață.

- În capitolul douăzeci și trei din Faptele, versetele unu la cinci, Pavel îl numește pe marele preot Anania un ”perete văruit”. Apoi se scuză, spunând: ”Este scris: Să nu vorbiți injurios despre un conducător al poporului vostru”. Cum putem justifica acuzația pe care o face *Turnul de Veghere* cu privire la conducătorii Creștinătății având în vedere că și noi, ca și Pavel, realizăm că deși sunt preoți falși, ei sunt totuși conducătorii poporului? –F. W., U.S.A.

În primul rând, să observăm că Biblia nu se contrazice niciodată. Deși este adevărat că în Exod 22:28 poporului Israelului I s-a spus să nu blesteme niciodată vreo căpetenie a poporului lor, este adevărat și că profeților lui Dumnezeu li s-a poruncit de repetate ori să pronunțe acuzații foarte aspre împotriva conducătorilor Israelului. În plus, publicațiile Turnul de Veghere sunt justificate să facă ”acuzații clocotitoare” împotriva conducătorilor Creștinătății în lumina referinței pe care o face Isus la conducători în Luca 13:31-35; Matei 23:1-37, Ioan 8:44 și Apocalipsa 1:1 și 13-1 la 18:9. Acestor referințe le sunt adăugate și toate cele făcute de către profeți evrei din vechime.

Prin urmare, când Pavel, scuzându-se, a citat Exodul 22:28, el trebuie să se fi referit la conducătorii credincioși ai poporului lui Iehova. Cu siguranță că conducătorii răi nu sunt mai presus de critică și denunțare, mai ales atunci când oamenii trebuie să fie avertizați cu privire la ei. După cum a spus Isus: ” Sunt nişte călăuze oarbe şi, dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” (Mat. 15:14) În cazul lui Pavel, acesta era înaintea Curții Supreme ebraice și nu

Cuprins

voia să manifesta dispreț față de acea curte. Astfel, când și-a dat seama că îl demascase pe bună dreptate pe conducătorul acesteia, preotul Anania, numindu-l un perete văruit, și-a cerut scuze pentru a nu-și prejudicia cazul înaintea curții de judecată. 'Fraților, eu sunt un fariseu, un fiu de fariseu; din cauza speranței învierii sunt judecat eu.' Astfel, Pavel a acționat în mod înțelept, cu tact și, am putea spune, chiar și în conformitate cu principiul enunțat în Eclesiastul 10:20 despre a nu vorbi de rău regele, ca nu cumva spusele noastre să ajungă la urechile sale.

În mod asemănător, oricând ne aflăm înaintea unor conducători sau judecători ai țării ne vom comporta politicos cu reprezentanții teritoriului în care trăim și legii acestuia. Cu siguranță că nu ne-am adresa acestora cu termeni acuzatori folosiți în diversele publicații pe care le distribuim. Aceasta deoarece nu vrem să devenim martiri așa cum s-a întâmplat cu Ștefan când, potrivit cu Faptele 7:51-53, el i-a spus Curții Supreme a Sanhedrinului din Ierusalim: " Oameni încăpăţânaţi, cu inima şi cu urechile necircumcise, voi întotdeauna vă împotriviţi spiritului sfânt. Aşa cum au făcut strămoşii voştri, aşa faceţi şi voi! Pe care dintre profeţi nu i-au persecutat strămoşii voştri? Da, i-au omorât pe cei care au anunţat dinainte venirea Celui drept, ai cărui trădători şi ucigaşi sunteţi voi acum, voi, care aţi primit Legea transmisă prin îngeri, dar n-aţi respectat-o." Ștefan a fost justificat în ceea ce a spus, ceea ce se arată și prin faptul că Iehova Dumnezeu i-a arătat o viziunea cerească chiar în timpul când era ucis cu pietre.

În concluzie, se poate spune că porunca din Exodul 22:28 li se adresa izraeliților individuali și enunța o regulă generală legată de Exodul 10:20, și se aplica în principal conducătorilor drepți. Această poruncă nu poate fi folosită pentru a anula celelalte porunci pentru care martorii lui Iehova publică totuși "acuzații clocotitoare" împotriva conducătorilor ca și clasă, care sunt astăzi într-o poziție similară ca autoritate cu conducătorii din vechime ai Israelului. Cu toate acestea, înțelepciunea și tactul indică faptul că nu ar trebui să ne facem vinovați de a comite impolitețuri personale față de acești conducători atunci când suntem înaintea lor. Putem întotdeauna să îi considerăm pe oameni nevinovați în lipsa unor dovezi care să arate contrariul, deși uneori conduita lui Ștefan s-ar putea să fie cea indicată de spiritul lui Dumnezeu ca model de urmat.

- În *Turnul de Veghere* din 1 februarie 1959 la subiectul "Paradis", în ultimul paragraf al primului articol apare afirmația: "Enoh va fi înviat în paradisul restaurat aici pe pământ". Cum trebuie să înțelegem acest lucru având în vedere că am fost învățată că Enoh, împreună cu alți oameni credincioși din vechime, va lua parte la o înviere timpurie? – G.G., U.S.A.

Atunci când publicațiile Societății fac referire la învierea timpurie, aceasta nu se referă la o înviere imediat după Armaghedon. De fapt, s-ar putea chiar să treacă mai mulți ani între cele două evenimente. Trebuie să păstrăm în minte faptul că imediat după ce bătălia de la Armaghedon va reuși legarea lui Satan și a demonilor săi, va începe domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos. De aceea, s-ar putea chiar să treacă un număr considerabil de ani din acea domnie, și tot ar fi devreme, având

Cuprins

în vedere întreaga perioadă a domniei. Aşadar, ”timpuriu” ar putea să însemne după ce supraviețuitorii Armaghedonului se vor fi curățat de oase și de dărâmături și vor fi început să transforme pământul într-un paradis sub binecuvântările lui Iehova prin Cristos.

Adam a trăit într-un paradis, deşi acesta nu s-a extins pe tot pământul. Fără îndoială că atunci când martorii credincioşi pre-creştini se vor întoarce la învierea timpurie, ei vor fi înviați în acele zone ale pământului unde vor fi și supraviețuitori ai Armaghedonului care au transformat acea parte a globului într-un paradis. Pe lângă aceasta, și paradisul spiritual îi va fi supraviețuit Armaghedonului și toți cei înviați de timpuriu vor intra în acel paradis. Astfel, paradisul propriu-zis nu trebuie să se extindă pe tot pământul înainte ca cei înviați de timpuriu să poată intra în paradis. Fără îndoială că mai târziu, când va avea loc învierea omenirii în general, paradisul va fi aproape coexistent pe pământ. Totuși, nu știm în ce măsură vor lua parte cei ce se vor întoarce atunci la extinderea paradisului astfel încât acesta să includă întreaga suprafață a pământului.

Anunțuri

SERVICIUL DE TEREN

Ca un ajutor pentru a ”reînnoi mintea pentru lumea nouă”, martorii lui Iehova vor oferi pe parcursul lunii ianuarie tuturor persoanelor sincere un abonament pe un an la revista *Turnul de Veghere* și trei broșuri biblice informative la prețul de un dolar. Pentru informații referitoare la modul de a împărți aceste publicații, scrieți-ne sau contactați adunarea la cea mai apropiată Sală a Împărăției martorilor lui Iehova.

CE VĂ VA ADUCE ANUL 1960?

Vă va aduce anul 1960 pace a minții? Vă va aduce securitate și speranțe pentru viitor? Vă va aduce credință și favoare de la Dumnezeu? Se poate! Citirea regulată a Bibliei și respectarea îndeaproape a învățăturilor ei vă va aduce toate aceste lucruri și multe altele. Pentru a fi sigur că puteți aprecia ceea ce citiți, aveți nevoie și de *Turnul de Veghere.* Studiați-l împreună cu Biblia voastră și primiți tot ce are mai bun pentru dumneavoastră noul an. Trimiteți acum 1$ pentru un abonament de un an la revistă și veți primi gratuit și broșurile *”Vestea bună a împărăției”*, *După Armaghedon – Lumea nouă a lui Dumnezeu* și *Vindecarea națiunilor s-a apropiat.*

STUDIILE DIN ”TURNUL DE VEGHE” PENTRU SĂPTĂMÂNILE

28 februarie: Mărețul Dumnezeu care ”face lucruri minunate”. Pagina 37

6 martie: Familia fericită a Dumnezeului care face minuni. Pagina 44

Cuprins

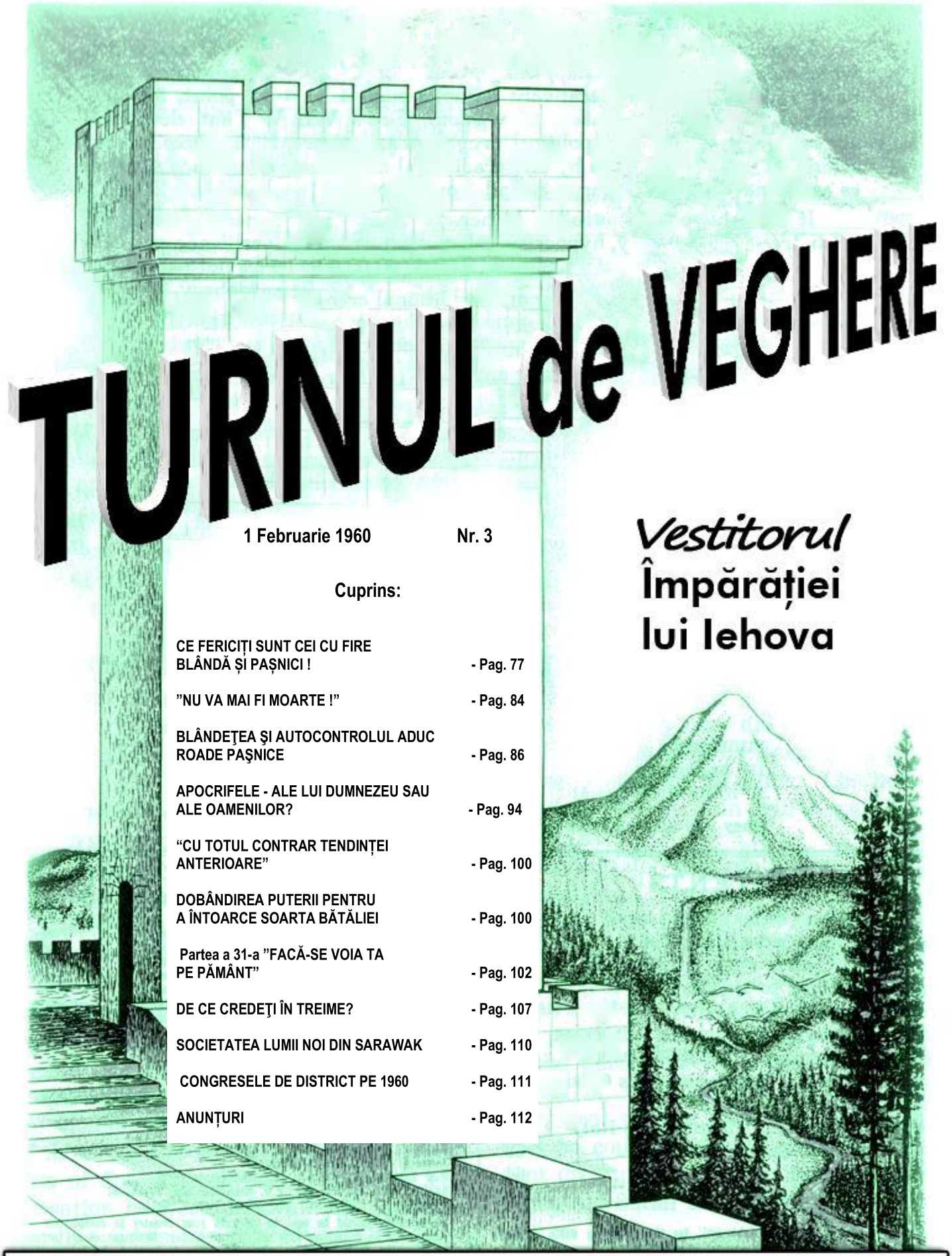

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1960 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CE FERICIȚI SUNT CEI CU FIRE BLÂNDĂ ȘI PAȘNICI ! - Pag. 77

”NU VA MAI FI MOARTE !” - Pag. 84

BLÂNDEŢEA ŞI AUTOCONTROLUL ADUC ROADE PAŞNICE - Pag. 86

APOCRIFELE - ALE LUI DUMNEZEU SAU ALE OAMENILOR? - Pag. 94

“CU TOTUL CONTRAR TENDINȚEI ANTERIOARE” - Pag. 100

DOBÂNDIREA PUTERII PENTRU A ÎNTOARCE SOARTA BĂTĂLIEI - Pag. 100

Partea a 31-a ”FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag. 102

DE CE CREDEŢI ÎN TREIME? - Pag. 107

SOCIETATEA LUMII NOI DIN SARAWAK - Pag. 110

CONGRESELE DE DISTRICT PE 1960 - Pag. 111

ANUNȚURI - Pag. 112

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

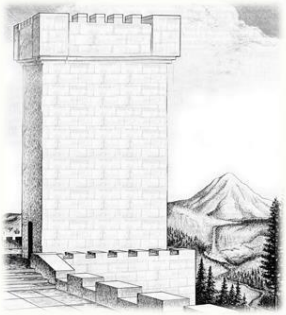

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1960 **Nr. 3**

Ce fericiți sunt cei cu fire blândă și pașnici!

'Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul!
Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!' Matei 5:5, 9

Fericirea şi blândeţea sunt atât de inseparabil legate, încât este imposibil pentru cei împăciuitori să o aibă pe una fără cealaltă. De aceea se poate spune fără a greşi că nici odată în istorie nu a mai existat o adunare atât de fericită de oameni împăciuitori, ca atunci când Adunarea Internaţională a Voinţei Divine a Martorilor lui Iehova s-a întrunit la New York, din 27 iulie până în 3 august, 1958, pentru că niciodată până atunci nu se mai întâlniseră atâţia oameni împăciuitori în acelaşi loc. Este imposibil pentru orice alt grup de oameni să mai realizeze o convenţie ca aceasta, pentru că numai martorii lui Iehova pot aduce pe pământ pacea, blândeţea şi fericirea ce radiază în permanenţă din însăşi personalitatea Dumnezeului Celui Prea Înalt.

2. Scripturile ne spun iar şi iar că Dumnezeul cel fericit, Iehova, este „îndelung răbdător şi bogat în bunătate” (Exodul 34:6 Numeri 14:18, Neemia 9:17 Psalmi 86:15,103:8, 145:8, Ioel 2:13, Iona 4:2, Naum 1:3) Având o fire atât de blândă şi stăpânită, Conducătorul Suprem al universului este răbdător, iertător, iubitor şi neţărmurit de milostiv, nefiind egalat de nimeni. De aceea , cu siguranţă, şi martorii Săi credincioşi şi devotaţi trebuie să dea dovadă de aceste calităţi dumnezeieşti în orice moment şi în orice situaţie, fie că ei sunt izolaţi, aşa cum se întâmplă de multe ori în lagărele comuniste ale sclaviei, fie că sunt adunaţi la un loc, aşa cum s-a întâmplat atunci când peste două sute de mii dintre ei au venit la adunarea din oraşul New York. A proceda astfel nu este ceva lăsat la bunul plac al fiecăruia, este ceva obligatoriu, pentru că este voinţa lui Iehova.

3. Isus Cristos, Conducătorul Martorilor lui Iehova , nu a făcut excepţie. El a fost chiar cel mai blând şi cel mai bun dintre oamenii ce au călcat sau vor călca pe acest pământ. Când i-a îndemnat pe ceilalţi să-şi ia asupra lor jugul Său şi să devină ucenicii Lui, Isus a spus „Eu sunt blând şi smerit cu inima ” (Matei 11:29) . El, care era atât de paşnic încât s-a dovedit pe deplin demn de titlul de „Prinţ al Păcii”, nu numai că dădea dovadă de blândeţe în viaţa Sa personală, dar le şi propovăduia blândeţea celorlalţi , astfel încât şi ei să ducă o viaţă plină de pace şi

Cuprins

blândeţe. Iată cum a formulat Isus odată acest principiu creştin fundamental : „Dar Eu vă spun vouă care Mă ascultaţi: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi. Dacă te bate cineva peste un obraz, întoarce-l şi pe celălalt.” (Luca 6:27-29) Uneori, Isus şi tovarăşii Săi de drum erau foarte osteniţi de atâta mers şi de convorbirile lor şi aveau nevoie de puţină singurătate şi odihnă. Dar mulţimea îi deranja cu brutalitate. În loc să-i mustre cu asprime, Isus îşi înăbuşea propriile sentimente şi se dedica cu blândeţe şi înţelegere nevoilor spirituale şi fizice ale acestora. (Matei 14:13-23, Marcu 6:31- 46). Mai târziu, când Isus , în mod paşnic a intrat călare în Ierusalim, fără nici o luptă şi s-a prezentat ca Rege, s-au îndeplinit cuvintele profetului :”Spuneţi fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar ” - Matei 21:4, 5; Zaharia 9:9, AS.

4. Cât a fost Păstorul lor, în toate faptele Sale, acest om atât de puternic, Isus, nu a fost nici odată agresiv faţă de duşmanii Săi, niciodată intolerant faţă de cei ce i se opuneau, niciodată nu şi-a pierdut răbdarea faţă de tovarăşii Lui, nici chiar atunci când se afla sub o presiune extremă. El nu şi-a pierdut niciodată stăpânirea de sine. Niciodată nu a avut accese de furie. Când se afla în cele mai grele momente, când se afla în ghearele duşmanilor Săi, când Îl blestemau şi Îl băteau şi Îl scuipau, chiar atunci când gloata dezlănţuită L-a luat şi L-a ţintuit pe stâlpul de tortură, ca să moară fără nici o vină , în toate aceste momente Isus a dat dovadă de o linişte şi o stăpânire de sine care dovedeau fără tăgadă că El era chiar Fiul lui Dumnezeu. El era Fiul cel înţelept şi fericit care bucura inima Tatălui Său ceresc, îndeplinindu-I dorinţa divină. - Proverbe 27:11.

5. Cu siguranţă, această „blândeţe şi înţelepciune” a lui Cristos era ceva despre care fericiţii adepţi şi apostoli ai lui Isus le-au scris altora şi pe care în vieţile lor personale l-au imitat. (2 Corinteni 10). Ei nu erau aroganţi, impulsivi şi lăudăroşi, ci, dimpotrivă , erau modeşti , blânzi şi umili în inima lor, asemenea Învăţătorului lor. În mod repetat, aceşti scriitori inspiraţi vorbesc despre ei ca simpli „robi” ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos. (Romani 1:1; Filipeni 1:1; Tit 1:1, Iacov. 1:1; 2 Petru 1:1; Iuda 1). În loc să fie gata de conflicte, certăreţi şi irascibili , ei erau blânzi şi înţelegători şi plini de respect faţă de ceilalţi oameni şi de greutăţile lor. De exemplu, apostolul Petru a scris : „De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia cu evlavia, dragostea de

Cuprins

fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni." (2 Petru 1: 5-7). Iacov de asemeni vorbeşte de auto-control: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu." (Iacov 1:19, 20, 3:13). Iată mărturia apostolului Pavel: „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi. Vă aduceţi aminte, fraţilor, de osteneala şi munca noastră. Cum lucram zi şi noapte, ca să nu fim sarcină nici unuia din voi, şi vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu. Voi sunteţi martori, şi Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă şi fără prihană faţă de voi care credeţi." - 1 Tesaloniceni: 2: 7, 8, 10.

BLÂNDEŢE CREŞTINĂ CREATĂ DE SPIRITUL LUI DUMNEZEU

6. Făcând un salt de 19 secole în timp, descoperi că martorii unşi ai lui Iehova azi sunt precum discipolii fericiţi din secolul întâi „trimişi împuterniciţi ai lui Cristos" (2 Corinteni. 5:20) Deci este voinţa, scopul şi plăcerea lui Iehova ca fiecare din aceşti împuterniciţi să aibă aceleaşi calităţi de blândeţe şi auto-control ca şi Împuternicitul Conducător, Isus. Aceasta nu înseamnă că martorii lui Iehova sunt o neam superior de oameni care sunt născuţi cu temperamente blânde şi au mult auto-control. Nu, deloc. Ca toţi oamenii pământului şi ei sunt descendenţi ai păcătoşilor Adam şi Eva. Ei sunt concepuţi în păcat şi sunt născuţi cu nelegiuirea în ei, dispoziţiile neplăcute iar temperamentele rebele din fire. - Iov 15:14; Psalmi. 51:5; 53:2, 3; Eclesiastul. 7:20; Romani. 3:10; 5:12; Iacov. 3:2; 1Ioan 1:8.

7. Blândeţea paşnică, deci, vine din altă sursă şi prin alte mijloace decât prin latura nelegiuită a caracterului uman. Că o transformare completă trebuie să aibă loc şi chiar are loc atunci când o persoană devine unul din Martorii lui Iehova nu poate fi contestat. Întrebarea este, cum şi prin ce mijloace? Ca un pom să dea roade bune el are nevoie în primul rând de pământ de calitate, plus de alte lucruri. Aşa şi aici. Mai întâi trebuie să fie îndeplinită condiţia unei „inimi bune şi curate" (acesta e pământul) (Luca 8: 11-15) Pe urma ia timp şi muncă să plantezi sămânţa, să o veghezi, să cultivi, să uzi şi să hrăneşti plăntuţa. Această cerinţă de timp şi muncă este necesară din parte individului, dar, ca şi în cazul pomului , înainte ca fructul dulce şi dorit al blândeţii creştine să apară, puterea sau spiritul lui Dumnezeu trebuie să vină şi să activeze inima şi mintea. (1 Corinteni 3: 6, 7). Scriptura spune clar că „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" sunt roade produse de Spiritul lui Iehova. - Galateni 5: 22, 23.

8. Pentru ca un individ să aibă Spiritul lui Iehova, el trebuie întâi să se dedice lui Iehova. Aceasta înseamnă că voinţa lui personală trebuie să caute, să găsească, să preia şi să îndeplinească Voinţa divină. Apoi el este botezat în apă înaintea unor martori ca simbol al devotamentului său. Acest prunc nou născut în

Cuprins

adevăr continuă apoi să se hrănească din Biblie, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, şi acesta, la rândul lui îi dă puterea să ajungă la maturitate. Petru scrie celor ce nu reuşesc să progreseze: „Lepădaţi, dar, orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire; şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire” (1 Petru 2: 1,2) Pavel de asemeni sfătuieşte: „cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul.” - Efeseni 4: 22 – 24.

9. Astfel dezbrăcându-şi vechea personalitate ereditară şi păcătoasă, Martorii lui Iehova se înveşmântează cu o personalitate nouă, teocrată, asemeni lui Dumnezeu, caracterizată de blândeţe, toleranţă şi auto-control. „Astfel, dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare.” Ce veşminte frumoase care îl identifică şi-l disting pe servul Dumnezeului Prea Înalt! - Coloseni 3: 12.

PERSONALITĂŢI MODELATE DUPĂ NOUL MERS AL LUCRURILOR

10. Modul de viaţă ca cel descris şi recomandat mai sus înseamnă fără îndoială o schimbare radicală în structura gândirii cuiva. Reacţiile individului la influenţele externe sunt complet alterate. Reacţiile la circumstanţe şi mediu se schimbă drastic. Dar apostolul ştie că o transformare completă în procesul mental este necesară căci el scrie: „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită.” (Romani 12: 2) Toţi cei ce fac asemenea transformări în vieţile lor devin de fapt parte a Societăţii Noi şi blânde al lui Iehova, care este fundamental diferită de societatea veche şi răzvrătită a Diavolului.

11. Acestora care si-au transformat modul de viaţă şi au cultivat o atitudine ca cea a lui Cristos, apostolul Petru scrie: „Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu şi vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii şi morţii.” (1 Petru 4: 3 – 5). Aşa cum a avertizat Petru, de multe ori, rude, foşti prieteni şi asociaţi că vorbesc abuziv de cei care se rup de sistemul aflat sub conducerea diavolului şi fac tot ce pot ca să descurajeze pe doritorii de viaţă să-şi schimbe obiceiurile. Dar cei devotaţi voinţei lui Iehova niciodată nu trebuie să simtă că datorită relaţiilor de sânge sau a unor legături financiare sau sociale sunt obligaţi în vreun fel să continue să trăiască şi să se poarte ca cei ce compun prezentul sistem. A face asta înseamnă condamnare la

Cuprins

moarte. Iehova nu face compromisuri în această privinţă. Nici cei devotaţi lui: „Aşadar, fraţilor, noi nu mai datorăm nimic firii pământeşti, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiţi după îndemnurile ei, veţi muri; dar dacă, prin Duhul, faceţi să moară faptele trupului, veţi trăi. Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8: 12 – 14) Cu siguranţă nu există legături de sânge sau asocieri comparabile cu aceasta. Ce privilegiu fantastic – să fii fiu veşnic al Dumnezeului Suprem şi Conducător al întregului univers!

12. Lumea lui Satan, în loc să producă roadele spiritului lui Iehova, a recoltat o pleiadă de lucrări nelegiuite, produse de carne răzvrătită decăzută. „Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.” (Galateni 5: 19 – 21). Lucrările cărnii nu dau celor care se lasă în voia lor bucurie adevărată nici chiar pentru moment în condiţiile prezente, iar în ce priveşte viitorul, toţi cei care beau această drojdie vor muri cel târziu la bătălia de la Armaghedon. Prin urmare persoanele raţionale profită cu bucurie de posibilitatea înlocuirii lucrărilor cărnii distrugătoare, cu roadele dătătoare de bucurii ale spiritului.

13. Având toate acestea în vedere este într-adevăr un lucru ciudat că cei legaţi de vechiul sistem ridiculizează şi privesc de sus blândeţea de spirit şi autocontrolul ca fiind slăbiciuni, slăbiciuni fără coloana vertebrală, slăbiciuni ce trebuie evitate. Aşa-zişii patroni de succes din lume, liderii sindicali, marii bogătaşi, reprezentanţii puterii politice şi judecătoreşti, autorităţile militare şi politice, conducătorii mari şi puternici, şefii şi dictatorii sistemului satanic se laudă că sunt duri şi ne înduplecaţi, că sunt iuţi la mânie, că au vorba iute , sunt lipsiţi de răbdare, se înfierbântă uşor şi, de cele mai multe ori sunt cruzi şi imprevizibili şi, după modelul şefilor, masele sunt îndemnate să-i copieze. Fără îndoială, în Proverbe 29:22 se spune adevărat că „Un om mânios stârneşte certuri, şi un înfuriat face multe păcate.” Nu e de mirare atunci, că pe acest pământ plin de oameni „mânioşi” şi „nelegiuiţi”, actualul sistem se află într-o stare atât de nefericită, pentru că într-adevăr lumea de azi este o lume a urii, a războaielor, o lume a crimelor şi abuzurilor şi toate zecile de milioane de tablete de aspirină ce se consumă zilnic, toate tranchilizantele şi „medicamentele miraculoase”, toate balsamurile unsuroase ale psihologilor, „pentru linişte sufletească” nu reuşesc să potolească suferinţele şi durerile de cap ale acestei vechi lumi muribunde.

14. Cât de diferite şi de dătătoare de viaţă sunt condiţiile din Societatea Lumii Noi a lui Iehova! E adevărat că ei sunt pe pământ, dar în loc să imite caracteristicile detestabile ale majorităţii oamenilor, sau în loc să urmeze politicile şi practicile necinstite ale majorităţii oamenilor, Martorii ascultă de poruncile divine din Proverbe 22:24 : „Nu te împrieteni cu omul mânios şi nu te însoţi cu omul iute la mânie ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui şi să-ţi ajungă o cursă pentru suflet.” Iar apostolul a spus : „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune ” -

Cuprins

1Corinteni 15: 33.

15. De aceea blândeţea, în loc să fie dovada slăbiciunii şi laşităţii, este o caracteristică a celor care sunt foarte curajoşi şi puternici, cu mult mai puternici decât puternicii conducători militari şi civili ai acestei lumi. „Cel încet la mânie preţuieşte mai mult decât un viteaz, şi cine este stăpân pe sine preţuieşte mai mult decât cine cucereşte cetăţi.” (Proverbe 16:32).Un exemplu de tărie este blândeţea Martorilor lui Iehova care trăiesc în ţări cu regimuri totalitare, care în mod fizic au fost împiedicaţi să participe la Adunarea Voinţei Divine de la New York. Ei nu au încercat să fugă sau să-şi ascundă identitatea sub o mască a compromisului şi o mantie a ipocriziei. Acei Martori fericiţi din acele ţări întunecate au rămas fără frică neclintiţi pe locurile hotărâte de Dumnezeu, ca adepţi uniţi ai adevăratului Dumnezeu, Iehova, şi , dând dovadă de un calm şi o stăpânire de sine pline de măreţie, chiar atunci când erau torturaţi până la moarte , ei au câştigat respectul şi admiraţia multora dintre duşmanii lor.

16. Urmând acest curs Martorii persecutaţi au îndeplinit voinţa Tatălui Lor, aşa cum e redată aceasta în Cuvântul Său. „Când izbucneşte împotriva ta mânia celui ce stăpâneşte, nu-ţi părăsi locul, căci sângele rece te păzeşte de mari păcate.” Dar indiferent că sunt în închisoare sau nu, camere de tortură sau lagăre de concentrare, aceşti Martori fericiţi arată aceeaşi blândeţe faţă de toţi cei cu care vin în contact „Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeţe şi teamă ”- Ecl. 10: 4; 1 Petru 3: 15.

17. Care sunt beneficiile obţinute prin urmarea unei căi de disciplină creştină ca cea descrisă aici? Bine, nimeni nu a văzut vreodată o persoană veselă şi radiantă care avea în acelaşi timp o criză de mânie. Motivul este că veselia şi mânia nu pot merge mână-n mână. Când una vine alta pleacă. Martorii lui Iehova sunt binecuvântaţi mai presus de toţi pentru că sunt cei mai fericiţi, cei mai împăciuitori şi mulţumiţi oameni de pe pământ. Dar asemenea câştiguri imediate sunt de mai mică importanţă în comparaţie cu binecuvântările finale de departe mai măreţe ce vor fi date acestor oameni.

18. Ca introducere în celebrul discurs al lui Isus de pe muntele măslinilor, Marele Învăţător n-a spus pur şi simplu: „Fericiţi sunt cei ce sunt conştienţi de nevoile lor spirituale” „Fericiţi cei împăciuitori” sau „Fericiţi cei blânzi” Deşi e adevărat că un anumit grad de fericire vine persoanei care îşi are îndeplinite nevoile spirituale şi care este blând şi paşnic, totuşi nu acestea sunt rezultatele mari sau binecuvântările măreţe promise de Cristos. Scopul venirii lui Isus pe pământ a fost să aducă mărturie adevărată legată de Împărăţia glorioasă şi în acea situaţie scopul a fost atins, căci, Isus a spus astfel: „Ferice de cei săraci în duh, *căci a lor este Împărăţia cerurilor!* Ferice de cei împăciuitori, *căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!* Ferice de cei blânzi*, căci ei vor moşteni pământul!*” - Matei 5: 3, 9, 5.

19. Aceasta deci dă o înţelegere şi o apreciere cuprinzătoare a bucuriei de nedescris pe care o au Martorii credincioşi ai lui Iehova. În primul rând, faptul de a fi Martor la mânia lui Iehova la neobişnuita bătălie de la Armaghedon, când în toată splendoarea şi măreţia El îi va smulge din rădăcini şi îi va distruge pe nelegiuiţi şi apoi ca „fiu al lui Dumnezeu” personal să primeşti ca bun etern şi

Cuprins

moştenire un loc de slujire sub conducerea paşnică a Împărăţiei – ce justificare măreaţă a Numelui lui Iehova va fi aceasta! Asta cu siguranţă va fi o binecuvântare minunată şi un privilegiu senzaţional pentru cei blânzi, o binecuvântare ce va depăşi fără îndoială simpla libertate de care se bucură acum, libertate de turbulenţele prezente şi de amarul ce copleşeşte această lume bolnavă care plânge!

Întrebări pentru studiu

1. Ce congres care a făcut istorie s-a ținut în 1958, și de ce este imposibil ca alte organizații să îl imite?
2. (a) Ce calități neprețuite personifică Iehova? (b) Care este voința divină a lui Iehova pentru poporul său în această privință ?
3. 3, 4. Prin învățături și exemplu, ce fel de om s-a dovedit a fi Isus?
5. Ce au spus Petru și Iacov despre stăpânirea de sine, mânie, blândețe și umilință? (b) Cum a dovedit Pavel blândețe creștinească?
6. Prin naștere și natură, ce fel de firi au martorii lui Iehova din ziua de azi, și de ce?
7. Când oamenii devin creștini adevărați, cum se îndeplinește transformarea radicală din firile lor?
8. De ce este dedicarea atât de importantă în viața unui creștin?
9. Descrieți frumoasele veşminte pe care servii lui Iehova au privilegiul de a le purta.
10. Ce înseamnă “a fi transformat prin prefacerea minții tale”?
11. (a) Cum îi văd deseori prietenii și rudele pe cei care abandonează practicile lumii vechi? (b) Este acesta un preț prea mare de plătit?
12. Ce recoltă este condamnat să semene cel care rămâne de partea lumii lui Satan?
13. (a) Cum văd cei puternici și din poziții înalte în acest sistem rău blândețea și stăpânirea de sine? (b) Este calea stabilită de conducătorii acestei lumi vechi una bună de urmat?
14. Cum este posibil pentru creștini să trăiască aici pe pământ și totuși să nu sufere de migrena incurabilă a acestei lumi?
15, 16 (a) Atunci, poate o fire blândă şi atentă să denote laşitate? (b) Ce exemplu de putere este dat de martorii lui Iehova, atât de-o parte cât și de alta a gratiilor închisorii?
17. Cine sunt cei mai fericiți oameni de pe pământ din ziua de azi, și de ce?
18, 19. Ce binecuvântări neprețuite le sunt promise celor care sunt într-adevăr blânzi și împăciuitori.

Cuprins

NUMAI cei care au avut pe cineva drag, şi care fost luat de lângă ei de moartea poate şti golul înspăimântător, sentimentul teribil al pierderii, durerea sfâşietoare pe care moartea le lasă în urmă prin vizita sa nepoftită. Pentru astfel de persoane, moartea nu este un prieten. Un prieten nu ar provoca un astfel de chin sau suferinţă, răni atât de adânci şi de lungă durată. În loc să fie un prieten, moartea este un duşman formidabil.

Încercarea de a vă convinge că moartea nu există de fapt, ci este doar o uşă spre o viaţă nouă nu schimbă cruda realitatea. Taie brusc, cu cruzime preţuita existenţă a tinerilor şi bătrânilor. Absenţa unei persoane dragi luate de moarte cât şi realizarea şocantă că el sau ea nu va mai intra niciodată din nou în casă şi nu te va mai îmbrăţişa cu afecţiune şi nu va mai vorbi cu tine, face ca existenţa cât şi finalitatea îngrozitoare a sa să fie simţită continuu. Moartea este foarte reală şi lasă cicatrice dureroase în inimile celor vii.

Dorinţa tuturor persoanele normale este de a scăpa din gheara morţii, pe cât de mult posibil, precum şi pentru a păstra cei dragi ai lor. Gândiţi-vă ce ar însemna să vedeţi un moment în care moartea nu ar mai exista! Niciodată nu ar mai trebui să te mergeţi la vreun cimitir şi să jeliţi pierderea celui iubit. Nu aţi mai experienţa niciodată durerea de a privi la vreun reper care spune unde cel drag se odihneşte în pământ sub picioarele voastre. În schimb, cei dragi vor fi mereu cu voi pe pământul celor vii.

Că un astfel de moment va veni, nu este imaginaţie goală. Va fi o realitate la fel de sigură precum aceea că soarele răsare în fiecare dimineaţă. Este o promisiune demnă de încredere, dată de către singurul capabil să o îndeplinească. Promisiunea se găseşte în Cuvântul Său la Apocalipsa 21:4, care spune: “El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” Este, de asemenea, prezentată şi în cartea lui Isaia: “El va înghiţi cu adevărat moartea, pentru totdeauna, iar Domnul Iehova va şterge lacrimile de pe toate feţele.”—Isaia 25:8.

Îndeplinirea acestei minunate promisiuni va veni atunci când împărăţia lui Iehova sub Cristos va şterge de pe faţa pământului actualul sistem păcătos de lucruri şi îl va înlocui cu o lume nouă neprihănită. Sub conducerea acelei împărăţii, moartea care a fost inevitabilă pentru toată omenirea din cauza păcatului lui Adam nu îşi va mai exercita puterea asupra omului. Aceasta va înceta să mai existe, pentru că beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Cristos vor fi apoi folosite în favoarea oamenilor ascultători care îşi doresc viaţa pământească.

Cuprins

Acest lucru nu înseamnă că animalele, păsările şi peştii nu vor muri. Nici o astfel de promisiune nu le-a fost dată. Ele mor, nu din cauza păcatului lui Adam, ci pentru că în mod evident nu a fost scopul lui Dumnezeu pentru ca acestea să trăiască la nesfârşit. Cuvântul Său vorbeşte despre animalele lipsite de raţiune ca fiind "născute să fie prinse şi omorâte." (2 Petru 2:12) Promisiunea cum că "moartea nu va mai exista" se poate aplica, prin urmare, numai oamenilor.

Ce se întâmplă dacă o persoană ar deveni rebelă atunci când moartea nu mai există? Nu ar exista nici o cale să se sfârşească viaţa lui? Da, ar exista. Sfârşitul morţii nu înseamnă că dacă vreo persoană ar deveni păcătoasă, aceasta va fi ferită de distrugere. Biblia spune: "Moartea şi Hadesul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta înseamnă moartea a doua; iazul de foc." (Apocalipsa 20:14) Este evident din aceasta că moartea simbolizată de iazul de foc va fi întotdeauna posibilă pentru om, dar nu inevitabilă. Atâta timp cât o persoană rămâne ascultătoare Suveranului Suprem, aceasta nu o va experimenta. Moartea care a venit în mod automat la toţi oamenii, din cauza păcatului lui Adam este moartea care este distrusă prin aruncare în iazul de foc. Oricine moare în lumea nouă a lui Dumnezeu va muri din cauza răutăţii sale, şi nu lui Adam. Este moartea moştenită de la Adam, care se face referire atunci când Biblia spune: "Ca ultim duşman, moartea va fi distrusă."—1 Corinteni 15:26.

Distrugerea morţii adamice va însemna, de asemenea, sfârşitul Hadesului, sau mormântului comun al omenirii. Nu va mai fi inevitabilul viitor pentru toţi cei care se nasc. Nu numai că va înceta să mai ia oameni, ci va înceta să-i mai ţină pe cei care sunt acolo. Prin înviere, mulţimile care au mers în mormântul comun al omenirii şi care au fost păstraţi în memoria lui Dumnezeu se vor întoarce la viaţa umană. Isus a promis acest lucru atunci când a spus: "Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară, cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri josnice, pentru o înviere a judecăţii."—Ioan 5:28, 29.

Această promisiune încurajatoare dă speranţă celor ce plâng. Îndepărtează sentimentul îngrozitor al finalităţii cum că moartea aduce şi dă speranţa că cei dragi care au murit vor trăi din nou. Până la sosirea momentului când cei morţi vor fie ridicaţi de către Dumnezeu, ei vor continua într-o stare de inconştienţă pe care Isus a asemănat-o cu somnul atunci când a spus: "Lazăr, prietenul nostru, se odihneşte, dar mă duc acolo să-l trezesc din somn." (Ioan 11:11) Aşa cum l-a trezit pe Lazăr şi l-a adus înapoi la o existenţă conştientă, astfel el va trezi mulţimi în timpul domniei lui de 1.000 de ani. Dacă oricare dintre cei înviaţi ar trebui să aleagă un curs al rebeliunii şi să fie judecaţi în mod ostil de către Dumnezeu, ei ar muri din nou. Aceasta ar fi a doua şi ultima moarte pentru ei. Aceasta este moartea veşnică simbolizată prin iazul de foc.

Deoarece sfârşitul morţii adamice va însemna că oamenii vor fi capabili să trăiască la nesfârşit, atâta timp cât aceştia sunt ascultători, noi nu trebuie să tragem concluzia că pământul va deveni suprapopulat. Cel care poate pune capăt morţii şi să învie pe cei morţi este capabil să prevină ca omenirea să devină prea populată.

Cuprins

Ne putem uita înainte cu încredere absolută la un timp când moartea nu va mai exista, pentru că Cel care a promis asta nu poate să mintă. Acel timp este în durata de viaţă a oamenilor care trăiesc acum.

Blândeţea şi autocontrolul aduc *roade paşnice*

"Cine este înţelept şi priceput printre voi?
Să-şi arate faptele prin purtarea lui bună, cu o blândeţe care vine din înţelepciune.
În plus, rodul neprihănirii este semănat în pace pentru cei care fac pace.."—Iac. 3:13, 18.

ESTE voinţa lui Iehova ca martorii lui fericiţi să producă continuu o recoltă abundentă de roade spirituale. Acest produs al spiritului lui Dumnezeu nu se compune numai din bunătate, credinţă, bucurie, iubire şi bunăvoinţă, ci, de asemenea, din pace, blândeţe, îndelungă răbdare şi din autocontrol. Acum, dacă astfel de fructe delicioase cum este acesta urmează să fie adus pe lume, atunci nu numai sămânţa trebuie să fie semănată în condiţii potrivite, ci, de importanţă asemănătoare este şi faptul că sămânţa corectă trebuie să fie plantată. Legea veche a lui Iehova a interzis Israelului să planteze seminţe amestecate sau două feluri de seminţe împreună. Şi Isus a spus: "Culeg oamenii vreodată struguri din spini sau smochine din mărăcini? Un pom bun nu poate da roade rele, nici pomul rău nu poate da roade bune." Deci, asiguraţi-vă că plantaţi doar de felul bun, fel corect de sămânţă. "Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera; pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică. Să nu renunţăm deci să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală." Apoi apostolul adaugă acest punct important: "Într-adevăr, apoi, cât avem timp favorabil, să facem ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă."—Leviticul 19:19; Deuteronomul 22:9; Matei 7:16, 18; Galateni 5:22, 23; 6:7-10.

[2] În rânduiala teocratică a lucrurilor, anumiţi slujitori ai Domnului sunt numiţi în calitate de supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 20:28) În astfel de poziţii cu responsabilitate, ei trebuie să preia conducerea în a duce roade paşnice şi să facă fapte bune faţă de toţi, în special faţă de cei înrudiţi cu ei, fraţii lor credincioşi şi surorile lor credincioase din adunarea lui Dumnezeu. Este un lucru lăudabil, spune Scriptura, pentru ca un slujitor consacrat al Domnului să caute numirea în funcţia de supraveghetor. Acest lucru se datorează faptului că tocmai cele mai înalte cerinţele trebuie să fie îndeplinite înainte ca cineva să fie calificat pentru a sluji în această calitate. Printre premisele de a primi o funcţie administrativă de la Iehova ca supraveghetor, o persoană trebuie să "aibă o mărturie favorabilă de la oameni din exterior", să nu fie "un beţiv scandalagiu, nici

Cuprins

un bătăuş, . . . nici războitor.” El nu trebuie să fie niciodată bătăuş, niciodată autoritar sau dictatorial sau despotic, niciodată teroristul arogant al turmei, niciodată irascibil sau certăreţ. Mai degrabă, pentru a se ridica la înălţimea standardelor lui Iehova, el trebuie să fie “cumpătat în obiceiuri, cu o minte sănătoasă, ordonat.” El nu trebuie să “vorbească de rău pe nimeni,” ci el trebuie să fie “rezonabil” faţă de toţi, să înţeleagă alţi oameni cât şi problemele lor, “arătând toată blândeţea faţă de toţi oamenii.”—1 Timotei 3:1-3, 7; Tit 3:2.

[3] Tânărul Timotei a fost un astfel de supraveghetor calificat în adunarea Creştină timpurie, căruia apostolul şi supraveghetorul Pavel i-a dat câteva sfaturi bune despre ce să facă atunci când izbucnesc dispute de invidie, gelozie şi violenţă. Anumite dispute ar putea apărea chiar în mijlocul adunării, a spus Timotei, între cei care sunt plini de mândrie şi bolnavi psihic, ca reacţii la întrebările dogmatice. “Din aceste lucruri,” a spus apostolul, “se nasc invidia, cearta, vorbirea jignitoare, suspiciunile rele, certurile violente pentru nimicuri ale unor oameni cu mintea coruptă şi lipsiţi de adevăr.” În aceste condiţii, ceea ar fi trebuit Timotei să facă? I s-a spus să nu aibă nimic de-a face cu aceşti scandalagii sau cu veninul lor otrăvitor. El a trebuit să se grăbească şi să fugă de răutatea lor şi să urmărească “neprihănirea, devoţiunea sfântă, credinţa, iubirea, perseverenţa, blândeţea.” Aici, Pavel a pus blândeţea în aceeaşi clasă cu celelalte cinci cerinţe esenţiale.—1 Timotei 6:4, 5, 11.

[4] Un alt supraveghetor din primul secol, numit Tit, se spunea că responsabilitatea lui de supraveghere era de a “continua să le amintească [adunărilor] . . . să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie certăreţi, să fie rezonabili, arătând toată blândeţea faţă de toţi oamenii. Căci şi noi eram altădată fără minte, neascultători, induşi în eroare, sclavi a tot felul de dorinţe şi plăceri, trăind în răutate şi invidie, fiind urâţi şi urându-ne unii pe alţii.” (Tit 3:1-3) Ca un motiv pentru a fi blând faţă de toţi ceilalţi oameni, Tit a fost de a reamintit adunării cum însuşi blândul şi iubitorul Dumnezeu a fost faţă de noi, salvându-ne, nu datorită vreunei activităţi de neprihănire pe care am săvârşit-o pentru a-L obliga pe Dumnezeu faţă de noi, ci salvându-ne potrivit milei Lui divine faţă de noi prin Isus Cristos, Fiul Său altruist. De ce blândeţe a dat dovadă, într-o măsură fără precedent, Dumnezeu Cel Preaînalt faţă de noi! Împreună cu această blândeţe, cât de multă răbdare a avut Dumnezeu faţă de noi şi faţă de omenire de-a lungul secolelor şi până în prezent! Acest lucru nu se

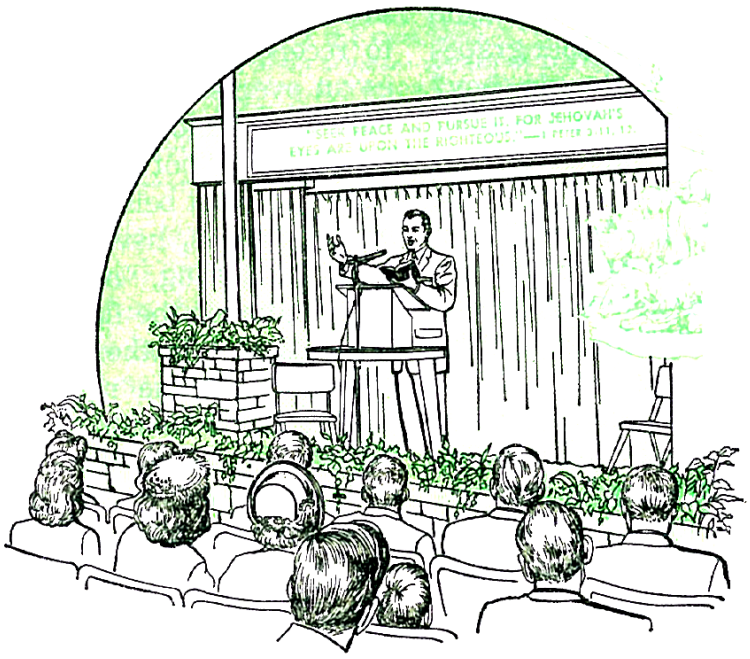

Cuprins

datorează faptului că Dumnezeu este lent sau indiferente, ci pentru că El nu doreşte ca noi să fim nimiciţi. El a dorit să avem timpul necesar pentru a veni la căinţa care conduce la mântuire. Astfel, putem considera răbdarea blândă a lui Dumnezeu că este cu noi, ca pronunțând mântuirea noastră .—Tit 3:4-7; 2 Petru 3:9, 15.

[5] Astăzi nu se cere mai puţin de la supraveghetorii credincioşi Creştini. Ei trebuie, de asemenea, să amintească continuu adunărilor să fie în subordonare umilă şi supunere binevoitoare faţă de "Mântuitorul nostru, Dumnezeu" şi să-L imităm în conduita noastră faţă de alţii în ceea ce priveşte de blândeţea modului de a se purta faţă de alţii. Fiul Său, "Isus Cristos, Mântuitorul nostru," L-a imitat pe Tatăl Său ceresc, în acest sens, iar noi ar trebui, de asemenea, să facem la fel.

SUPRAVEGHETORII ŞI PĂSTORUL SUNT TURMA LUI DUMNEZEU!

[6] Există câteva motive foarte bune pentru noi, să luăm în considerare în mod repetat, de ce Scripturile se referă la poporul Domnului şi ilustrează poporul Domnului ca fiind "oaie", în loc de alte animale, ca de exemplu, vaci, porci, catâri, urşi, lupi, câini sau capre. Oile sunt uşor de condus de propriul lor cioban. Ele sunt creaturi blânde, gingaşe şi paşnice, nu numai faţă de alte animale, ci, de asemenea, şi faţă de propria lor rasă. Tuturor celorlalte bine-cunoscute animale le lipsesc grade variate ale acestor caracteristici de dorit. Şi pentru că oile sunt atât de gingaşe, păstorii lor trebuie să le trateze în consecinţă. Păstorilor turmei lui Dumnezeu, care sunt numiţi ca atare de către spiritul sfânt, apostolul Petru le scrie: "Bătrânilor [supraveghetorilor] din mijlocul vostru le dau acest îndemn, căci şi eu, de asemenea, sunt bătrân [un supraveghetor] la fel ca ei . . . Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare, nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă."—1 Petru 5:1-3.

[7] Fiţi atenţi, voi supraveghetori şi slujitorilor în serviciu, voi toţi! Sunteţi numiţi agenţi în adunările locale, slujitori ai circuitului, slujitori ai cartierului, slujitori ai sucursalei, slujitori zonali—voi toţi oameni maturi, de influenţă pe care spiritul sfânt al lui Iehova i-a numit să aibă grijă de şi să păstorească turma Lui fericită—nu uitaţi niciodată că trebuie să fiţi în mod excepţional paşnici, iubitori, blânzi, răbdători, gingaşi şi buni, mai ales faţă de oaia delicată a Domnului în grija şi supravegherea voastră. Nu uitaţi niciodată că aceste calificări trebuie să le aveţi înainte şi după ce sunteţi recomandaţi pentru numirea în speciala funcţie de administrator din această societate teocratică. "Un supraveghetor," este scris, "trebuie să fie liber de acuzaţie ca administrator al lui Dumnezeu, să nu fie încăpăţânat [nu, ci călăuzit de voinţa divină], nici iute la mânie, nici beţiv scandalagiu, nici bătăuş, nici lacom de câştig necinstit, ci ospitalier, iubitor de bine, cu o minte sănătoasă, drept, loial, stăpân pe sine, ţinând strâns la cuvântul

Cuprins

fidel în ce priveşte arta de a preda, ca să fie capabil să îndemne prin învăţătura sănătoasă şi să-i mustre pe cei care contrazic.”—Tit 1:7-9.

[8] Auto-controlul sau controlul spiritului trebuie să fie auto-impuse. Auto-controlul trebuie să fie supravegheat în mod vigilent şi păzit şi exercitat, dacă se dovedeşte a fi util în mod eficient atunci când este nevoie. Amintiţi-vă de supraveghetorul Moise, despre care este scris: “Bărbatul Moise era, fără îndoială, cel mai smerit dintre toţi oamenii de pe faţa pământului”? (Numeri 12:3) Cu toate acestea, acest acelaşi Moise a ratat intrarea în Ţara Făgăduinţei, toate datorită unui singur acces de mânie, el şi-a pierdut controlul asupra temperamentului său. Acesta este datorită faptului că un supraveghetor nu trebuie să devină slab de fire şi să-şi piardă controlul temperamentului său, nici măcar pentru un moment. Dacă el este lipsit de auto-control şi nu are nici o putere de stăpânire de sine, atunci, după cum spun Proverbele, el este “oraş gata să se prăbuşească, rămas fără ziduri.” În sens contrar, supraveghetorii credincioşi trebuie să fie fortificaţi puternic şi demni de încredere în vreme de nevoie, capabili să ofere protecţie, sprijin şi apărare celor mai slabi din adunare, iar ei pot face acest lucru doar dacă în orice moment dau dovadă de blândeţe cu auto-control.—Numeri 20:9-12; Proverbele 25:28.

[9] Aşa cum deja am citat din Scripturi, un supraveghetor trebuie să rămână ferm la Cuvântul credincios al lui Dumnezeu şi el trebuie să fie în măsură să îndemne prin învăţătura că este sănătos şi “să mustre pe cei care contrazic.” Prin urmare, este necesar ca un supraveghetor, din când în când, să mustre şi să corecteze pe cei care devin lipsiţi de echilibru şi deformaţi în gândirea lor, să-i certe pe cei care contrazic adevărul. Dar, niciodată, un astfel de sfat nu ar trebui să se acorde într-o manieră stăpânitoare sau războinică sau într-un acces de furie. Vechea lume are o teorie, ‘foc de luptă cu foc,’ dar în cadrul organizaţiei lui Iehova această practică nu îşi are locul. Mult mai bine este să lupţi împotriva unui incendiu literal cu apă rece decât să arunci peste el un amestec exploziv fierbinte. La fel este şi înţelepciunea divină şi sfatul care înlătură disputele încinse dintr-o adunare cu apa rece şi răcoritoare a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu într-o manieră liniştită şi blândă. Înţelepciunea divină spune: “Un răspuns blând îndepărtează furia, dar un cuvânt care provoacă durere stârneşte mânia. Un bărbat furios stârneşte vrajbă, dar cel încet la mânie potoleşte cearta.” “Mai bun este cel răbdător decât cel cu spiritul trufaş.” În mod sigur, un supraveghetor răbdător care spune adevărul într-o manieră prietenească şi blândă este pe deplin capabil să facă faţă oricărui fel de opoziţie care apare în cadrul adunării, pentru că, pe drept cuvânt, limba pe care o posedă, atunci când este controlată şi folosită aşa cum Iehova porunceşte, este o armă puternică, atât de puternică, încât “o limbă blândă poate zdrobi un os.” În acord cu aceste principii ale adevărului instrucţiunile teocratice ale apostolului Pavel trimise tuturor supraveghetorilor spune: “Un sclav al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, capabil să predea, stăpânindu-se în situaţii rele, învăţându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc.”—Proverbele 15:1, 18; 25:15; Eclesiastul 7:8; 2 Timotei 2:24, 25.

Cuprins

[10] Scopul de a-i mustra pe cei care se împotrivesc, sau pe cei care rătăcesc de la credinţă, ar trebui să fie pentru a proteja turma lui Dumnezeu de influenţele corupte şi filosofii false, şi în acelaşi timp, pentru a restabili, şi nu pentru a nimici pe cei care sunt supuşi greşelii. "Fraţilor, chiar dacă un om face un pas greşit înainte să-şi dea seama, voi, care sunteţi calificaţi spiritualiceşte, căutaţi să-l îndreptaţi pe un astfel de om în spiritul blândeţii, menţinându-ţi privirea asupra ta însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu." Dacă de oile sănătoase trebuie să avem grijă cu tandreţe, cu atât mai mult oile bolnave ar trebui să li se acorde o consideraţie prietenoasă! Supraveghetorii, prin urmare, care sunt puternici şi maturi din punct de vedere spiritual ar trebui să exercite o consideraţie prietenoasă atunci când încearcă să sprijine şi să ajute pe cei care sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Să-şi amintească că oile nu sunt ale lor. Oile sunt ale Domnului. Deci, să nu fie tratate ca pe un servitor, şi nici chiar atunci când pentru un timp acestea rătăcesc. Dar atunci când "lupii prădători" se strecoară deghizaţi în oi, cu scopul de a corupe turma, atunci supraveghetorii ca ciobani credincioşi se va ocupa rapid de ei în funcţie de ceea ce sunt ei în realitate. "Înlăturaţi-i pe oamenii păcătoşi din mijlocul vostru."—Galateni 6:1; Matei 7:15; Ioan 10:11-13, Faptele Apostolilor 20:29, 30; 1 Corinteni 5:9-13

[11] Toate aceste sfaturi şi înţelepciuni minunate din Cuvântul inspirat al lui Iehova, care sunt aici cu tot dinadinsul îndreptate către supraveghetorii şi slujitorii în serviciu, se aplică cu o forţă egală fiecăruia dintre martorii lui Iehova. Nici un novice, nici un prunc în adevăr, sau, de fapt, nici un individ care a fost asociat toate viaţa lui cu organizaţia lui Iehova, să nu creadă nici un moment că lui îi este cerut mai puţin decât celor care au luat conducerea, atunci când vine vorba de calitatea fructelor pe care le poartă. Dumnezeu nu pune preţ pe rangul persoanelor, pe sex sau pe vârstă. Ca şi în vechiul Israel, aşa şi astăzi, există o lege pentru toţi supraveghetorii, şi oameni deopotrivă, precum şi pentru necunoscuţi şi străini. Toţi sunt în aceeaşi competiţie, aceeaşi cursă, o cursă pe viaţă şi pe moarte. Toţi, prin urmare, să alerge aşa cum Paul sfătuieşte: "Fiecare om care ia parte la o competiţie manifestă stăpânire de sine în toate lucrurile. . . . Prin urmare, . . . Îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat." Atunci când Pavel a scris către "cei fideli, uniţi cu Cristos Isus," s-a adresat tuturor Creştinilor adevăraţi, spunând; "Eu . . . vă implor să umblaţi într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu toată umilinţa şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura păcii. Există un singur corp." Este nevoie de toţi membrii din acest organism pentru a menţine această pacea şi unitatea Creştină. Deci, ceea ce se cere supraveghetorilor în ceea ce priveşte blândeţea temperamentului, răbdarea, gingăşia, auto-controlul, îndelunga răbdare, smerenia, iubirea şi aşa mai departe, se cere, de asemenea, fiecăruia dintre oamenii consacraţi ai lui Iehova.—Exodul 12:49; Leviticul 24:22; 1 Corinteni 9:25-27; Efeseni 1:1; 4:1-4.

Cuprins

EXERCITAREA BLÂNDEŢII ŞI AUTO-CONTROLULUI ACASĂ

[12] Unele dintre problemele cele mai dificile ale vieţii sunt cele casnice. Mărturie, stau numărul impresionant de oameni căsătoriţi nefericiţi, prevalenţă a delincvenţei părinteşti şi a copilului, numărul îngrozitor de locuinţe sparte şi creşterea ratei divorţului ca dovadă a defalcării şi declinului moral al societăţii nefericite a acestei lumi vechi. Soţii şi soţiile se ceartă şi se învrăjbesc atât în privat cât şi în public. Variază de la delincvenţa juvenilă cu istericale copilăreşti şi se potriveşte până la deschiderea unui mic asalt şi uciderea părinţilor. Este prea evident faptul că pacea şi liniştea nu locuiesc în aceste case, pentru că există o lipsă completă de blândeţe a Creştinătăţii şi auto-control.

[13] În cazul în care soţii şi soţiile sunt martori fericiţi ai lui Dumnezeu Iehova, unii nu găsesc astfel de condiţii deplorabile. De ce nu? Pur şi simplu pentru că aceleaşi principii Creştine de răbdare, iubire, blândeţe, de lungă suferinţă, toleranţă şi control al temperamentului, dezvoltate şi practicate în adunare, sunt reportate în viaţă, în cercul familiei. "Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul. Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele." Aceste instrucţiuni sunt date atât pentru soţi cât şi pentru soţii: "Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii." Nu există absolut nici o scuză sau un motiv, şi nu există probleme atât de mari sau situaţii de urgenţă atât de importante, încât să îi justifice pe oamenii căsătoriţi să îşi piardă controlul propriilor emoţii şi al temperamentului. În cazul în care soţii şi soţiile efectuează voinţa divină, atunci aceştia trebuie să fie uşor temperaţi, grijulii şi să fie toleranţi faţă de ceilalţi şi faţă de copiii lor, în acelaşi timp.—Coloseni 3:18, 19, 13.

[14] Unii ar putea spune că acest lucru este foarte bine, într-o casă teocratică unde amândoi, soţ şi soţie, se dedică slujirii lui Dumnezeu Iehova, dar ce ziceţi despre casa în care, probabil, o soţie Creştină este căsătorită cu un bărbat care nu este în adevăr? Există atât de multe astfel de case în ziua de astăzi, şi în cazul în care capul familiei nu este un Creştin adevărat, el este menit să îşi piardă cumpătul şi să fie nerezonabil şi să fie sincer la timp. Cu toate acestea, acest lucru nu justifică de ce soţia renunţă la starea ei de plăcere, în loc să se alăture soţului ei în starea lui de spirit nefericită. În aceste condiţii, tovarăşul consacrat, ar trebui să urmeze voinţa divină: "Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii [soţii] nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor . . . podoaba voastră să fie . . . persoana ascunsă a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu." Făcând acest lucru, cel consacrat, soţia uşor temperată, se va bucura de o fericire şi o mulţumire neîmpărtăşită de către soţul ei cu un temperament mai dur.—1 Petru 3:1-4.

[15] Nu numai părinţii trebuie să fie uşor temperaţi în casa Creştină, unul faţă de celălalt, dar aceştia trebuie să aibă grijă, de asemenea, să transmită această dispoziţie şi copiilor lor. "Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova." Disciplina copiilor este absolut

Cuprins

necesară, pentru că Dumnezeu Iehova sfătuieşte: “Nuiaua şi mustrarea dau înţelepciune; dar copilul lăsat de capul lui îi aduce ruşine mamei sale. Disciplinează-ţi fiul, şi el îţi va da odihnă şi va aduce multă plăcere sufletului tău.” Este un act de iubire şi nu unul de ură sau rea voinţă faţă de copil, deoarece părinţii doresc să administreze corect disciplina lor. “Cine îşi reţine nuiaua îşi urăşte fiul, dar cine îl iubeşte caută să-l disciplineze.”—Efeseni 6:4; Proverbele 29:15, 17; 13:24.

[16] Acum copiii tăi, şi acest lucru include, de asemenea, şi adolescenţii, au în vedere faptul că această disciplină prescrisă de către Dumnezeu Iehova este un medicament pentru binele tău, deoarece neascultarea şi încăpăţânarea se potrivesc cu mânia şi acestea sunt moduri ale păcatului şi ale morţii, iar acestea sunt legate de inima ta, încă de la naştere. Să vrei să trăieşti sub conducerea Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu, aceste tendinţe diabolice ereditare trebuie să fie eradicate forţat şi înlocuite cu calităţi dumnezeieşti, şi nuiaua parentală de corecţie te va ajuta să faci acest lucru “Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua disciplinării o va îndepărta de el.”—Proverbele 22:15.

[17] Pot exista cazuri rare, în cazul în care un copil este atât de împietrit în încăpăţânare, încât nici nuiaua de corecţie nu poate alunga acest lucru. În zilele lui Israel, părinţii erau instruiţi de către Iehova Dumnezeu să ia un astfel de rebel pentru părinţii de la oraş şi ei, la rândul lor, ei l-au luat pe cel incapabil de îndreptare şi l-au surprins cu moartea. Nu au existat minori delincvenţi în cadrul unui astfel de sistem. (Deuteronomul 21:18-21) Deci, de asemenea, societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova Dumnezeu, nu poate şi nici nu va tolera ca delincvenţa juvenilă să existe în mijlocul ei. Deci, pentru a evita o posibilă moarte printr-o lovitură, fiind deztovărăşit din adunare, copiii teocratici înţelepţi dându-şi seama că trebuie să urmeze ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: “Copii, ascultaţi de părinţii voştri în uniune cu Domnul, pentru că acest lucru este neprihănit.” “Voi Copiii, ascultaţi de părinţii voştri în totul [aceasta nu lasă nimic], pentru că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu.” “Ascultă-l pe tatăl tău, din care te-ai născut, şi n-o dispreţui pe mama ta doar pentru că a îmbătrânit.”—Efeseni 6:1; Coloseni 3:20; Proverbele 23:22.

[18] Deci, căsătorit sau singur, adulţi sau minori, din rămăşiţă sau din “marea mulţime,” supraveghetori sau nu, unul şi toţi ai martorilor lui Iehova Dumnezeu cu ajutorul Duhului Sfânt, şi prin exercitarea blândeţii şi auto-controlului, sunt capabili să producă o cultură abundentă şi nesfârşită de paşnice roade. Sub privirea iubitoare a lui Iehova Dumnezeu , organizarea lor în frumuseţea păcii şi a unităţii, este ca în grădina Edenului. Acest lucru se datorează faptului că fiecare are un respect profund şi iubire pentru legile şi poruncile lui Iehova Dumnezeu, împreună cu zelul şi devotamentul în îndeplinirea voinţei divine totale. “Fiul meu, nu uita legea mea şi inima ta să respecte poruncile fiindcă ţi se vor adăuga multe zile, ani de viaţă şi pace.” “Cei ce iubesc legea ta au belşug de pace şi pentru ei nu este piatră de poticnire.”—Proverbele 3:1, 2; Psalmii 119:165.

[19] Toate persoanele de peste tot care sunt de bună voinţă şi care iubesc pacea şi unitatea, dacă doriţi să le împărtăşiţi din fericire pe toate şi să trăiţi în viaţă veşnică

Cuprins

şi mulţumire într-o grădină de paradis în temeiul regulii sub regulile Împărăţiei Lui Dumnezeu, atunci asociaţi-vă repede voi înşivă cu martorii iubitori de pace ai lui Iehova Dumnezeu, şi împreună cu ei fiţi uşor temperaţi, iubitori, şi auto-controlaţi. Continuaţi să vă supuneţi voinţei divine, care include Psalmul 37: "Nu te aprinde de mânie din cauza răufăcătorilor. . . . Căci se vor ofili repede ca iarba . . . Lasă mânia şi părăseşte furia . . . Fiindcă răufăcătorii vor fi nimiciţi, dar cei ce speră în Iehova vor stăpâni pământul. Încă puţin şi cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi. Dar cei smeriţi [cei uşor temperaţi] ei înşişi vor stăpâni pământul şi îşi vor găsi desfătarea în belşug de pace."—Psalmii 37:1, 2, 8-11.

Întrebări pentru studiu

1. (a) În ce constă rodul plin de pace al spiritului lui Dumnezeu? (b) Dacă există o recoltă abundentă de astfel de roade, ce precauții trebuie luate?
2. Este potrivit pentru un serv dedicat să caute numirea ca supraveghetor? (b) Înainte ca o persoană să se califice pentru numirea ca supraveghetor, ce reputație trebuie să aibă?
3. Ce sfaturi bune a dat supraveghetorul Pavel lui Timotei, în 1 Timotei 6?

4,5. Față de cine le-a reamintit apostolul Pavel creștinilor din primul secol să arate blândețe, și de ce? (b) În această privință, ce se cere de la creștinii secolului douăzeci?

6, 7. (a) Ce animal îi ilustrează bine pe servii lui Dumnezeu, și de ce? (b) Cum îi admonestează Petru și Pavel pe cei însărcinați cu supravegherea turmei lui Dumnezeu?

8. (a) Din ce motive nu i-a fost permis lui Moise să intre în țara promisă? De ce este foarte important pentru un supraveghetor să aibă întotdeauna deplină stăpânire de sine?

9. (a) Cum ar trebui administrate mustrările și corecțiile celor neascultători? (b) Dacă apare opoziție în afara sau în sânul adunării, este cineva îndreptățit să își piardă cumpătul și să devine foarte furios?

10. Ce scop se servește prin mustrarea celor care greșesc și se îndepărtează de credință, și cum trebuie tratați cei ce suferă de asemenea boli spirituale?

11. Se cere mai puțină umilință, blândețe, stăpânire de sine și alte calități de la cei ce nu sunt supraveghetori sau servi în serviciu?

12. Unde se întâlnește absența blândeții și stăpânirii de sine, și la ce a dus aceasta?

13. De cealaltă parte, atunci când soții și soțiile împlinesc voința divină, ce condiții fericite de viață de cuplu vor apărea?

14. Acolo unde un cămin este dezbinat, ce sfat divin trebuie urmat de acela dintre soți care este creștin?

15. Ce sfat scriptural trebuie să urmeze părinții cu copii minori, dacă doresc să fie binecuvântați cu pace și mulțumire în căminul lor?

16. Cât de importantă este corectarea părintească pentru copii tăi care doresc să trăiască în lumea nouă a lui Dumnezeu.?

Cuprins

17. (a) Explicați de ce nu exista delicvență juvenilă în vechiul Israel atunci când se aplicau legile lui Iehova (b) De ce problema delicvenței este aproape inexistentă în rândul martorilor lui Iehova de azi?
18. În ce privință este organizația martorilor lui Iehova precum grădina Edenului și roadele sale minunate, și cum este acest lucru posibil?
19. Cum pot fi asigurați cei care iubesc pacea și mulțumirea că se vor bucura de ea în vecii vecilor?

SUNT Apocrifele scrierile lui Dumnezeu sau ale oamenilor? Sunt parte din "toată Scriptura [care] este inspirată de Dumnezeu" şi sunt benefice pentru fiinţa noastră "pe deplin competentă, complet echipată pentru orice lucrare bună"? Sau aceasta aparţine "tradiţiei oamenilor," la "lucruri elementare ale lumii," împotriva cărora apostolul Pavel i-a avertizat pe Creştini? Care sunt faptele?—2 Timotei 3:16, 17; Coloseni 2:8.

Sensul originar al termenului "apocrifă" este foarte clar din folosirea lui de către Isus: " Căci nu este nimic ascuns care să nu fie dezvăluit şi nimic *tăinuit cu grijă* care să nu ajungă cunoscut şi să nu iasă la lumină." În timp, însă, termenul a luat conotaţii nefavorabile privind "scrierile sau declaraţiile de autor îndoielnice sau de autoritate." Ca cele mai frecvente utilizate astăzi, "Apocrifele" se referă la cele unsprezece scrieri canonice suplimentare declarate de către Biserica Romano Catolică în Consiliul său de la Trent (anul 1546), dar care sunt contestate de către alţii.—Luca 8:17.

Aceste unsprezece scrieri suplimentare sunt Tobit, Judith, Înţelepciunea (lui Solomon), Eclesiastul, Baruh, 1 şi 2 Macabei, un supliment de Estera şi trei completări la Daniel: Cântarea celor Trei Copii Sfinţi, Suzana şi Bătrânii, precum şi Distrugerea lui Bel şi a Dragonului. Scriitorii Catolici se referă la aceste cărţi *deuterocanonice,* ca la sensul "celui de-al doilea (celui întârziat) canon," spre deosebire de cele *protocanonice.*

ISTORIA DIN APOCRIFE

Există puţine informaţii cu privire la momentul despre cine a scris diversele cărţi ale Apocrifelor. Ce dovezi sunt punctate în al doilea şi în primul secol Î.Cr.? *Versiunea Septuaginta* Grecească a fost realizată fără Apocrife, aceste scrieri fiind adăugate mai târziu la aceasta. Ele au devenit o parte a Bisericii Catolice, deoarece Ieronim a folosit *Septuaginta* ca şi bază pentru traducerea lui Latină, *Vulgata*.

Cuprins

Scrierile Apocrife au fost plasate în *Septuaginta*, oriunde s-a părut că se potriveau cel mai bine şi acolo au rămas până în momentul Reformei. Luther, datorită influenţei pe măsură a Bibliei, cărturar şi reformator radical, Karlstadt, a adunat într-un singur loc Apocrifele, între Evrei şi Scripturile Creştine Greceşti, şi, în acelaşi timp, a remarcat faptul că acestea nu au avut aceeaşi greutate de autoritate la fel ca şi restul Bibliei.

Anterior cu mai mult de un secol, iubitorul Bibliei, Wycliffe a lăsat Apocrifele în întregime în afara traducerii sale. Coverdale, cu toate acestea, care în anul 1535 a produs primul album Biblic Englezesc în imprimare, a adus Apocrifele înapoi în Biblie. *Versiunea Împăratului Iacob* din anul 1611 conţinea, de asemenea, Apocrifele. De fapt, Arhiepiscopul de Canterbury, George Abbott, a decretat pedeapsa cu închisoarea de un an pentru oricine îndrăznea să publice o Biblie fără Apocrife! De altfel, trebuie menţionat faptul că Apocrifele acestor Biblii Protestante Englezeşti conţineau paisprezece scrieri, Biserica Romano Catolică văzând forma, în Consiliul de la Trent, şi a dat dispoziţie să se renunţe la trei dintre cele găsite în *Vulgata.* Acestea trei au fost Rugăciunea lui Manase şi 1 şi 2 Ezra (cunoscut, de asemenea, în *Septuaginta* ca 3 şi 4 Ezra, ca şi în versiunile 1 şi 2 Ezra se referă la Ezra [Esdras] şi la Neemia).

Dar Apocrifele nu au rămas în Biblia Englezească Protestantă. Cei râvnitori, Puritanii, astfel, s-au opus prezenţei sale, pentru că ei au fost acuzaţi de "persecutarea Apocrifelor." Un astfel de zel similar a fost afişat de către Protestanţii Scoţieni, care au simţit atât de puternic cu privire la problema pe care au dat-o Bibliei Societăţii Britanice, un ultimatum: Eliminaţi Apocrifele, sau noi vom întrerupe suportul nostru financiar!

În acest moment, Apocrifele sunt în creştere în popularitate. Savanţii liberali şi Biblia modernistă şi teologii susţin că Apocrifele au influenţat formarea religiei Creştine şi că, prin urmare, pentru a înţelege pe deplin acest lucru, o persoană trebuie să fie familiarizată cu Apocrifele. Ei susţin că nici Biblia nu este completă fără acestea, şi că ar trebui citită mai pe larg şi luată mult mai în serios. Astfel, se întreabă, Ce avantaj au Eclesiasticii peste Înţelepciune şi Baruh? De ce ar trebui ca Estera să fie o parte din canonul Bibliei şi nu Judith? De ce sunt 1 şi 2 Cronici o parte din Biblie şi nu 1 şi 2 Macabei?

Astfel, avem două opinii opuse astăzi, în ceea ce privesc Apocrifele, cu acelaşi rezultat: Liberalii şi moderniştii, crezând că nu există nici un astfel de lucru ca sursă de inspiraţie divină sau revelaţie, susţin că Apocrifele sunt la fel de bune ca şi Biblia. Teologii romano catolici, crezând că Apocrifele care urmează să inspire, susţin că Apocrifele sunt la fel de bune ca şi Biblia, de fapt, o parte din ea. Cu toate acestea, vor arăta că amândouă sunt greşite.

DOVEZILE EXTERNE ÎMPOTRIVA APOCRIFELOR

De când autenticitatea Bibliei a fost demonstrată în mod repetat în coloanele acestei reviste prin linii de împlinire a profeţiei, descoperiri arheologice, armonie, şi candoarea scriitorilor, şi aşa mai departe, aici discuţia va merge mai departe cu dovezile interne şi externe care vin să arate că Apocrifele nu ar fi putut, eventual,

Cuprins

să fie inspirate. Partea principală a dovezii externe este faptul că nici unul dintre scriitorii Bibliei Creştine nu spune vreodată citate din Apocrife, deşi au folosit, fără îndoială, *Septuaginta*, care la vremea lor, conţinea Apocrifele. Deşi trebuie să recunoaştem că această situaţie în sine nu este concludentă, aceşti scriitori, de asemenea, nu au reuşit să citeze din anumite cărţi canonice, cum ar fi Estera, Eclesiastul şi Cântarea lui Solomon, dar faptul că nici una din cele paisprezece scrieri din Apocrife găsite în Septuaginta nu este citată nici măcar o singură dată, indică faptul că acesta a fost modul deliberat de proiectare.

Mai mult, argumentând împotriva canonicităţii Apocrifice, este faptul că nici Marea Sinagogă a Evreilor Palestinieni, nici istoricul Josephus, nici Filon, conducând din primul secol apologet Evreiesc, nu au recunoscut nici o carte din Apocrife ca fiind inspirate. Scripturile Ebraice ale lor au constat exclusiv din douăzeci şi patru de cărţi, care sunt aceleaşi cu cele treizeci şi nouă de cărţi general acceptate de către Scripturile Ebraice canonice. (În versiunea Ebraică, 1 şi 2 Samuel, 1 şi 2 Regi, 1 şi 2 Cronici, Ezra şi Neemia, sunt luate în considerare ca patru în loc de opt cărţi, şi cei doisprezece profeţi mici, de la Osea, până la Maleahi, ca fiind doar o singură carte.)

Nu fără greutate, de asemenea, este faptul că învăţaţii şi cercetătorii Bibliei numiţi şi "părinţii bisericii" din primele secole ale erei noastre comune de siguranţă au oferit Apocrifelor o poziţie inferioară. De asemenea, se pare că au fost mai mulţi învăţaţi ai Bibliei, iar aceştia mai mult s-au opus Apocrifelor. Astfel, Augustin, care s-a aplecat spre cunoaşterea Apocrifelor, nu a fost de aproape savantul Bibliei, aşa cum a fost Ieronim, traducătorul *Vulgatei,* el fiind cel care a scris odată despre Laeta, o cunoscută Doamnă, în ceea ce priveşte educaţia fiicei sale: "Toate cărţile Apocrife ar trebui evitate; . . . ele nu sunt operele autorilor ale căror nume se disting, [pentru că] ele conţin mult din ceea ce este incorect, şi . . . aceasta este o sarcină care necesită o mare prudenţă pentru a găsi aur în mijlocul lutului."—McClintock & *Enciclopedia* lui Strong, Volumul 1, pagina 290.

1 ŞI 2 MACABEI, BARUH

Cea mai importantă dintre cărţile Apocrife trebuie să fie plasată 1 Macabei, carte a unui autor necunoscut şi cu o dată incertă. O istorie patriotică a Evreilor, le cuprinde pe acestea patruzeci de ani, de la anul 175 Î.Cr. la anul 135 Î.Cr. "Stilul lor este simplu, concis şi cumpătat, şi obiectiv"; care este remarcabil, deoarece mizează pe zelul priceput şi religios a lui Matatia şi al celor patru fiii ai săi, fondatorii şi liderii Macabei. Este o istorie bună, dar este a lui Dumnezeu sau a oamenilor?

Categoric a oamenilor. Astfel, *Enciclopedia Evreilor* ne spune că în ea "istoria este scrisă din punct de vedere uman." Autorul ei pare să fi fost un Saduceu, astfel că el ignoră crimele comise în timpul marilor preoți din acea vreme, trădând astfel lipsa lui de obiectivitate. O altă autoritate scuză "cele câteva inexactităţi geografice," dar istoria divină nu face astfel de erori. Mai mult decât atât, elementele profetice, miraculoase şi Mesianice, sunt complet lipsite de orice referire la speranţa învierii. Scriitorul, chiar studios, evită numirea Creatorului ca

Cuprins

fiind “Dumnezeu” sau “Iehova.” Cât de superioară este în aceste privinţe cartea inspirată 1 Cronici!

Dar despre 2 Macabei? Contrar a ceea ce putea fi de aşteptat, cronologic nu urmează 1 Macabei astfel cum cărţile Cronicii se succed. Aceasta a fost scrisă în întregime, 1 Macabei şi, aparent, de către un Fariseu care nu a avut nici o aversiune faţă de înregistrarea crimelor marilor preoți. Aceasta acoperă de la cincisprezece la douăzeci de ani, de la anul 180 Î.Cr. la anul 160 Î.Cr., autorităţile nefiind de acord cu aceste date. Aceasta începe mai devreme de 1 Macabei şi acoperă aproape o jumătate de perioadă de timp. Stilul ei este exact opusul: emoţional, înflorit, senzaţional, şi abundă în referiri la îngeri şi miracole.

Aceasta susţine că profetul Ieremia, la distrugerea Ierusalimului, a luat tabernacolul (care a fost înlocuit cu un templu înainte cu 420 de ani) şi l-a dus pe muntele, de unde Moise a văzut ţara Canaanului. Se face referire la oferirea de rugăciuni pentru cei morţi care “este fără precedent în literatura Iudaică.” (2 Macabei 12:43-45) Este evident că exagerează şi este plină de erori istorice şi cronologice evidente. Dar nu este nevoie să o dăm pe aceasta singură afară, după cum scriitorul însuşi recunoaşte că lucrarea este de origine umană, spunând:

“Şi aici se va termina. Şi dacă am făcut bine, şi cum se cuvine povestea, este ceea ce am dorit: dar dacă e insuficient şi josnic, este ceea ce am putea atinge. Pentru că este dureros să bei vin sau apă simple, şi ca şi vinul amestecat cu apă, este plăcut, şi găseşte un gust plăcut: chiar şi un discurs atât de fin încadrat, face plăcere urechilor celor care citesc povestea. Şi aici trebuie să fie un scop.” (2 Macabei 15:37-39) Cine spune că vinul şi apa simple sunt dureroase şi că vinul amestecat cu apă este mult mai bun—şi ce înseamnă? Putem găsi vreo paralelă în Biblie făcută de către un scriitor care îşi cere scuze pentru eforturile sale şi mărturiseşte să lupte pentru efect?

Cartea lui Baruh, de asemenea, se dovedeşte ea însăşi de origine umană prin greşelile sale tipic Apocrifelor. Ea pretinde să spună despre Evreii captivi în Babilon, colectându-le banii şi a-i trimite la preoţii din Ierusalim în al cincilea an al oraşului, care a fost ars de către Nabucodonosor, când, de fapt, la acel moment nu era nici un om şi nici o fiară acolo. Acest lucru arată Iehonia împreună cu ceilalţi Evrei din Babilon, când, de fapt, el a fost în închisoare. Acesta spune că Evreii vor fi în Babilon timp de şapte generaţii, când, de fapt, ei erau acolo doar de şaptezeci de ani. Şi vorbeşte despre Evreii care “erau vechi într-o ţară străină,” deşi au fost acolo doar cinci ani. Nu e de mirare că Ieronim nu s-a gândit la cele corespunzătoare ale traducerii!—Baruh 1:2-7; 3:11; 6:3.

ÎNŢELEPCIUNEA (LUI SOLOMON) ŞI ECLESIASTUL

Chiar şi Cartea lui Baruch mărturiseşte să fie slujitorul lui Ieremia, dar nu este, aşa că Înţelepciunea declară că vorbeşte în numele lui Solomon, dar a fost scrisă cu mai multe secole după vremea lui Solomon. Nu numai că a citat din Biblie cărţi scrise cu mult după ziua lui Solomon, dar le cita din *Versiunea Septuagintă.* Un exemplu tipic este Înţelepciunea 15:10 luată din Isaia 44:20. Originea sa umană este în continuare trădată de faptul că aceasta contrazice Cuvântul lui Dumnezeu

Cuprins

despre om, fiind creat muritor şi supus morţii dacă este neascultător. Înţelepciunea spune: "Dumnezeu l-a creat pe om să fie nemuritor şi l-a făcut să fie o imagine a propriei Sale eternităţi." "În vederea neînţelepciunii, părea să moară, . . . încă, speranţa lui este plină de nemurire." Şi nu mai este nemurirea în mod repetat atribuită omului, dar trupul omului este înfăţişat ca un obstacol în calea simplă a sufletului, care, la moarte este "primit."—Înţelepciunea 2:23; 3:2, 4; 16:14.

Eclesiastul are distincţia de a fi cea mai mare dintre cărţile Apocrife şi de a avea un autor cunoscut cu siguranţă, unul Isus, fiul lui Sirah. Aceasta are o minciună în primul său Prolog (scris de către altul), pentru că aceasta susţine că acest Isus "nu a fost mai puţin celebru pentru înţelepciune şi învăţare" decât a fost Regele Solomon. Autorul însuşi, cu toate acestea, îl al doilea său Prolog îşi cere scuze: "Scuză-ne, putem părea concişi pentru unele cuvinte, pe care ne-am străduit să le interpretăm. Pentru că aceleaşi lucruri rostite în Ebraică şi traduse în altă limbă, nu au aceeaşi forţă în ele." De fapt, este o auto justificare apologetică.

Cât de evident este că această carte este a unui om mai degrabă decât a lui Dumnezeu şi acest lucru poate fi văzut în continuare, de înţelepciunile sale lumeşti şi, în special, de către opinia joasă a scriitorului a părţii femeieşti. În contrast cu Cuvântul lui Dumnezeu, care îl acuză cinstit pe omul Adam pentru problemele noastre, el spune: "Din femeie a venit la începutul păcatului, şi prin ea vom muri cu toţii." "Daţi-mi . . . orice răutate, dar răutatea unei femei." (Dar de ce vrei orice nelegiuire?) "Toate sunt răutăţi, dar puţin răutatea unei femei." Totuşi unii ar pune aceste două cărţi pe acelaşi plan cu cărţile de "înţelepciune" ale Bibliei.—Eclesiastul 25:24, 13, 19.

TOBIT, JUDITH ŞI COMPLETĂRILE

În Tobit ni se cere să credem că un Evreu pios a fost orbit de către balegă de pasăre, care i-a căzut în ambii ochi; că un înger pretinde unui om să devină tovarăş de drum cu fiul său, pe care bătrânul l-a trimis pentru a strânge o datorie; că pe acea cale fiul a câştigat inima, ficatul şi fierea unui peşte; că prin arderea inimii şi ficatului el a provocat un miros urât care a alungat un demon anumit, care, în gelozie a omorât şapte bărbaţi ai unei anumite femei; că această văduvă şi-a căsătorit apoi fiul, care, după împlinirea misiunii sale, s-a întors acasă şi a restaurat vederea tatălui său, prin aruncarea fierii peştelui pe ochii lui. Ar putea să fie ceva mai vrednic de laudă în lumina Scripturilor? Ar putea fi această carte a lui Dumnezeu?

Dovedindu-se însăşi, de asemenea, de origine umană, dar cu motive diferite este Cartea lui Judith. Aceasta povesteşte despre o femeie frumoasă decapitând principalul conducător al duşmanilor Evreilor, care rezultă în eliberarea lor. În timp ce povestea în sine nu este neverosimilă, detaliile sunt atât de non-istorice astfel încât să îndrume locaţia sa pe un flux de timp imposibil. Pe de o parte se pretinde să se vorbească despre condiţiile existente după ce Evreii s-au întors din captivitate, dar se menţionează de Ninive, armatele Asiriene şi de Regele Nabucodonosor, toţi aceştia pierind cu mult înainte ca Evreii să se fi întors în Palestina, şi chiar îl numesc pe Nabucodonosor, regele Asirienilor. Autorităţile

Cuprins

afirmă că "inadvertenţele geografice sunt la fel de jenante," şi dezaprobă că, cărţile apocrife "demonstrează că toată adevărata conştiinţă istorică a fost să părăsească poporul" ceea ce se aplică mai ales la Cartea lui Judith. Având în vedere toate acestea, ce îndoială poate exista acolo cu privire la originea sa?

Dar ce putem spune despre suplimentul de la Estera, 10:4 la 16:24, care figurează în Apocrife? Aceasta nu călătoreşte mai bine în lumina criticii obiective. Ea ne cere să credem că Mardoheu a fost "un mare om fiind un slujitor la curtea regelui" în al doilea an al lui Artaxerxe, la 150 de ani după ce a fost luat prizonier prima dată când Nabucodonosor a venit împotriva Ierusalimului. Şi susţinând că Mardoheu a ocupat această poziţie atât de devreme în timpul domniei regelui, acest lucru nu numai că contrazice o parte canonică a Esterei, dar, de asemenea, mai târziu face propriile sale referiri la avansarea lui. Generos cu trimiteri la Dumnezeu şi acte de pietate, în mod evident au fost adăugate pentru a oferi Esterei o tonalitate religioasă. Dar referirile la Dumnezeu în sine, nu dovedesc originea divină mai mult decât lipsa lor care dovedeşte originea umană.

Cântarea celor Trei Copii Sfinţi, se citeşte ca şi cum unul dintre ei a oferit la început o rugăciune, pentru dispoziţia celor ai lui Ezra şi Neemia, iar apoi îngerul Domnului "a lovit flacăra de foc din cuptor." După aceasta urmează cântecul, care este foarte asemănător cu Psalmul 148. Cântecul, cu toate acestea, face referire la templul lui Iehova Dumnezeu, preoţi şi heruvimi, care nu se încadrează la toate cu condiţiile pustiite din Ierusalim la momentul potrivit. Aceasta se compune din şaizeci şi opt de versete care au fost interpolate între versetele 23 şi 24 din 3 Daniel.

Suzana şi Bătrânii, capitolul 13 din Daniel, vorbeşte despre doi bătrâni încadrând o femeie virtuoasă, deoarece ea a refuzat să aibă relaţii cu ei, acest lucru cauzând ca ea să fie condamnată la moarte. Tânărul Daniel expune duplicitatea lor, prin chestionarea lor separată. Bătrânii mor, iar Suzana este cruţată şi Daniel devine celebru. Dacă acest lucru i s-a întâmplat tânărul Daniel, de ce acest lucru apare ca o anexă şi de ce a fost mai întâi scrisă în limba Greacă, astfel cum au fost scrise şi cele două completări la Daniel, atunci când cartea în sine a fost scrisă în Ebraică şi Aramaică?

Apocrifele rămase scrise care urmează să fie luate în considerare, sunt Distrugerea lui Bel şi a Dragonului. În prima jumătate, Daniel expune o păcăleală practicată de către preoţii lui Bel în mâncarea hrănii lui Bel şi care se presupune că era consumată de idol. A poruncit să se închine unui dragon viu, pe care îl face să explodeze prin hrănirea cu un amestec de smoală, grăsime şi păr. Pentru aceasta adepţii săi l-au aruncat pe Daniel în groapa cu lei. În timp ce un înger îl ia pe profetul Habacuc, care se întâmplase să fie departe, îl duce la groapa lui Daniel un castron cu terci de ovăz. După şapte zile Daniel este eliberat şi duşmanii lui sunt aruncaţi în groapa cu lei. Este recomandată o astfel de poveste la judecata noastră ca şi Cuvântul lui Dumnezeu?

Astfel o autoritate a însumat cazul împotriva scrierilor Apocrife: "Ei nu au avut pedeapsa Evreilor şi a Bisericii Creştine timpurii; . . . ei, în întregime doresc spiritul profetic. . . ; nu numai că nu pretind inspiraţie, dar se tânguie după aceasta;

Cuprins

sunt caracterizate în multe pasaje de un aer de romantism străin şi mitologie la măreţia simplă a Bibliei; se contrazic şi unele fapte bine cunoscute din istoria seculară; nu învaţă doctrine conţinute în Biblie. . . ; şi par să nu fi fost citate niciodată în calitate de autoritate de către Domnul sau de către apostolii Săi."—*Dicţionar de Cunoştinţe Religioase,* Abbott, paragrafele 50, 51.

Într-adevăr, Apocrifele nu sunt ale lui Dumnezeu, ci sunt ale oamenilor. Ce lipsă de înţelegere şi apreciere la locul scrierilor sale pe acelaşi plan cu cele de la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia! Ei bine, poate avertismentul lui Pavel să se aplice împotriva acordării de atenţie basmelor Evreieşti la Apocrife.—Tit 1:14.

"CU TOTUL CONTRAR TENDINȚEI ANTERIOARE"

În volumul "Înaintarea către barbarism", F.J.P. Veale, un avocat englez, discută cu "întregul caracter al conflictelor armate și al relațiilor internaționale" care s-a transformat după 1914. "Ce este atât de remarcabil la această dezvoltare", scrie el, "este că a evoluat complet contrar tendinței ilustrate de evenimentele anterioare. Pe parcursul secolelor, până în 1914, cu câteva fluctuații temporare, manierele au devenit în general și în mod constant mai blânde, și, mai ales în război, metodele sălbăticiei primitive au fost treptat înlocuite de o crescândă colecție de restricții și rețineri. De obicei, se consideră că respectarea acestora trasează diferența dintre războiul sălbatic și civilizat … S-a stabilit treptat un cod de conduită care a devenit recunoscut formal de toate națiunile civilizate. O istorie a conflictelor armate, scrisă în 1913, ar fi o simplă consemnare a acestui proces lent și fluctuant, dar, care, în ansamblu, un progres … O asemenea inversare bruscă și completă a procesului de ameliorare treptată a conflictelor, care a avut loc timp de mai bine de 2000 de ani cere neapărat o explicație. Nu se justifică oare supralicitarea termenului "epocal" pentru aceste schimbări?

Explicația pentru creșterea epocală a nenorocirilor și comportamentului barbar începând cu 1914, așa cum a fost discutată deseori în detaliu de publicația noastră, este că trăim în "zilele din urmă" când "momente critice greu de depășit vor veni" – după 2 Timotei 3:1-5.

Dobândirea puterii pentru a întoarce soarta bătăliei

Profeția lui Isaia, capitolul 28, ilustrează într-o imagine vie felul în care Iehova îi vede pe liderii creștinătății, pe de-o parte, iar de cealaltă parte ne dă cuvinte de încurajare. Îi demască pe acești lideri drept ceea ce sunt cu adevărat, bețivii lui Efraim contemporani, atât de plini de vinul propagandei lui Satan încât

Cuprins

nu doar că visează la lucruri zadarnice, dar varsă mizerie. În același timp, această profeție conține promisiunea ce ne bucură inimile: "În ziua aceea, Iehova al oştirilor va fi ca o coroană împodobită şi ca o ghirlandă de frumuseţe pentru cei rămaşi din poporul său, ca un spirit de dreptate pentru cel ce se așează la judecată şi ca o putere pentru cei ce resping lupta de la porți." – Isaia 28:5, 6.

Deși acești beți ai lui Efraim din zilele noastre iau în derâdere mesajul pe care îl aducem lor, drept prea simplu pentru atenția lor. Curând, Iehova se va ridica la luptă așa cum a făcut-o pe muntele Perazim și la Gabaon, în zilele lui David, împlinind astfel lucrarea lui neobișnuită.

Dar, până la acea zi încărcată de evenimente mai avem încă mult lucru de făcut. Trebuie să ne implicăm în războiul spiritual încuviințat de Dumnezeu, "Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva … forţelor spirituale rele din locurile cereşti." (Efeseni 6:12) Pentru a respinge forțele de asalt ale lui Satan de la porțile noastre, Iehova Dumnezeu trebuie să devină vitejia noastră. Despre noi, ca și despre Isus, este adevărat că nu putem realiza nimic prin propriile eforturi. Totul depinde de Iehova, așa cum o arată Isaia 28:5,6.

Cum devine Iehova putere și curaj pentru noi pentru a respinge lupta de la poartă? În primul rând, oferindu-ne cunoașterea conținută de Cuvântul său: "Omul care are cunoștință înnoiește puterea", ni se spune „și în mulțimea sfătuitorilor este salvarea". Da, această cunoștință este că grija lui Iehova ne face scutul credinței atât mare, cât și impenetrabil pentru săgețile lui Satan; iar cunoașterea lui Iehova ne face dibaci în mânuirea „sabiei spiritului" – Proverbe 24:5, 6; Efeseni 6:16, 17.

Aplicarea practică a acestui sfat înseamnă să apreciem fiecare număr al *Turnului de Veghere*, *Treziți-vă* și *Serviciul Împărăției* ca și cărțile și broșurile care vin de la noi de la masa lui Iehova prin servul credincios și discret. Ați terminat de citit exemplarul vostru din *Martorii lui Iehova în scopul divin?* Citiți regulat noul nostru *Anuar*?

Pentru ca Iehova să devină puterea și curajul nostru în războiul spiritual trebuie și să ne folosim bine de îngrijirile lui date prin întruniri de adunare și diferitele congrese. Cât de multă nevoie avem unul de celălalt! Așa cum apostolul Pavel a spus-o atât de bine în 1 Corinteni 12, suntem ca mădularele unui trup uman. La ce ar folosit o mână sau un ochi fără restul corpului? Într-adevăr „doi sunt mai buni decât unul" și „funia împletită în trei nu se rupe ușor". Așa că „să nu neglijăm întrunirea noastră" – Eclesiast 4:9-12; Evrei 10:25.

Vital este și spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forța sa activă, cu care ne înzestrează ca răspuns la rugăciunile noastre, și să nu ne depărtăm de la cuvântul său, organizația sa și calea noastră stăruitoare de acțiune. Prin aceasta, Iehova devine putere și curaj pentru noi, așa cum stă scris: „Nu prin oștiri, nici prin putere, ci prin spiritul meu", a spus Iehova al oștirilor." - Zaharia 4:6, *AS*.

Cuprins

Partea a 31-a ”Facă-se voia Ta pe pământ”

Analizăm acum unele chestiuni despre care s-a profețit că se vor petrece în ”timpul sfârșitului” acestui sistem lumesc de lucruri. Când a început primul război mondial în 1914, puterea conducătoare a restabilitului Imperiu German a fost descoperită ca ocupând rolul ”împăratului nordului”, în timp ce puterea dublă anglo-americană juca rolul opus de ”împărat al sudului”. Daniel a prezis în capitolul 11 versetul 31 (JP) despre simbolicul ”împărat al nordului”: ”Şi de la el se vor ridica nişte braţe, care vor profana sanctuarul (clasa creștină a templului lui Iehova Dumnezeu), fortăreaţa, şi vor îndepărta jertfa zilnică (’jertfa de laudă’ spirituală oferită lui Iehova Dumnezeu de clasa templului de pe pământ). Şi vor aşeza lucrul detestabil care cauzează îngrozirea (lucrul dezgustător care cauzează pustiire, Le).” După întâiul război mondial, acest ”lucru dezgustător care cauzează pustiire” a fost stabilit sub forma Ligii Națiunilor, care au fost aclamate de organizațiile religioase ca ”expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Astfel, ne confruntăm acum cu o întrebare.

"URÂCIUNEA PUSTIITORULUI"

31. Cum se face, totuşi, că în această etapă a profeţiei, îngerul spune: "Şi vor aşeza urâciunea pustiitorului," "monstruozitatea pustiitoare"? Oare aceasta este în contradicţie cu înfiinţarea Ligii Naţiunilor, care a fost numită "urâciunea pustiitorului" şi care a fost creată la îndemnul împăratului de la miazăzi în 1919? * Într-adevăr, nu! Să ne amintim că acea groaznică imitaţie a regatului instituit al lui Dumnezeu, Liga Naţiunilor, era "chipul fiarei." Acest chip al fiarei sălbatice cu şapte capete şi zece coarne a fost propus spre înfiinţare de fiara simbolică cu două coarne, puterea mondială dublă a Angliei şi Americii, şi aceasta s-a petrecut spre sfârşitul Primului Război Mondial, în 1918. (Apocalipsa 13: 11-15) Acel "chip," fiind o Ligă, era alcătuit din a şaptea putere a lumii şi din rămăşiţele celor şase puteri ale lumii dinainte. Prin urmare, ea exprima toate cele şapte puteri ale lumii şi era ea însăşi "al optulea împărat," a opta putere a lumii. Apocalipsa 17:7-11 arată că la un moment dat această fiară simbolică, cu şapte capete, dispare pentru o perioadă: "Fiara pe care ai văzut-o era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc." Ceea ce înseamnă că fiara e sortită să revină!

32. Deşi Liga Naţiunilor a fost formal desfiinţată pe 10 ianuarie 1946, când prima Adunare Generală a Naţiunilor Unite şi-a început lucrările la Londra, în Anglia, de fapt ea încetase de a mai fi o organizaţie a păcii mondiale în septembrie 1939. În acel moment a izbucnit al Doilea Război Mondial la instigarea necugetată a împăratului nazist de la miazănoapte. În acel moment Liga Naţiunilor s-a dovedit

Cuprins

a fi un eşec lamentabil, şi s-a scufundat fără suflare în "adânc", lăsând în urmă o rămăşiţă ca un trup mort, fără puterea de a aduce pacea.

33. Şi totuşi, a rămas în adânc? În septembrie 1942, clasa sanctuarului lui Iehova s-a adunat, organizând 53 de convenţii care şi-au pornit lucrările simultan în tot atâtea oraşe din America, între 18 şi 20 septembrie. Adunarea a căpătat proporţii globale când peste 80 de convenţii pe patru continente, neincluzând insulele, s-au alăturat, cu acelaşi program. Duminică, pe 20 septembrie, în oraşul-cheie Cleveland, Ohio, preşedintele Watch Tower Bible & Tract Society s-a adresat convenţiilor văzute şi nevăzute, citind documentul "Pacea—Poate Ea Rezista?" În acest document el s-a referit la Apocalipsa 17:7-11. El a arătat astfel că acest al Doilea Război Mondial se va încheia, şi, în timpul păcii care nu va dura mult, fiara internaţională a păcii mondiale se va ridica din adânc dar va fi în cele din urmă distrusă. * Anul următor, miniştrii de externe ai Rusiei comuniste, Marii Britanii, Americii şi Chinei s-au întâlnit la Moscova ca să exprime necesitatea unei noi organizaţii mondiale care să includă toate "statele iubitoare de pace," deoarece Liga Naţiunilor putea fi considerată defunctă. Conferinţa de la Dumbarton Oaks a avut loc la începutul toamnei anului următor, şi acolo reprezentanţii aceloraşi patru naţiuni au conturat planul unei carte a unei Organizaţii permanente a Naţiunilor Unite. Această Cartă a fost analizată minuţios şi în cele din urmă adoptată de o conferinţă a 51 de naţiuni în San Francisco, California. La 24 octombrie 1945, Rusia comunistă a depus instrumentul de ratificare a cartei Naţiunile Unite şi Carta acestei organizaţii internaţionale a intrat în vigoare în aceeaşi zi, la puţin timp după ce Japonia capitulase şi al Doilea Război Mondial se sfârşise pe 2 septembrie.

34. Fiara stacojie cu şapte capete se ridicase iarăşi din adânc, şi pe 10 ianuarie 1946 îşi începuse prima sa Adunare Generală la Londra, în Anglia. Era aceeaşi fiară, deoarece Naţiunile Unite semănau în mod izbitor cu Liga Naţiunilor, care se desfiinţase şi mai apoi îşi transferase bunurile materiale către ONU. Aşadar Daniel 11:31 nu demonstrează netemeinicia ideii că "urâciunea pustiitorului" a fost creată mai întâi în 1919 de către a şaptea putere a lumii, împăratul de la miazăzi. Mai degrabă Daniel 11:31 arată în mod indirect că acest groaznic "chip al fiarei" urma să fie aruncat în adânc, neajutorat, de un alt război mondial pornit de către împăratul nazist de la miazănoapte; şi că "chipul" groaznic pe care îl vor venera neamurile lumii urma să fie adus iar la lumină cu ajutorul împăratului comunist de la miazănoapte. Văzute în această lumină, Daniel 11:31 şi Daniel 8:11-14 sunt în deplină armonie reciprocă. Împreună, cele două secţiuni sunt în concordanţă cu Apocalipsa 13:11-15 şi cu Apocalipsa 17:7-11. Îngerul lui Iehova ne-a arătat adevărul.

OBSTACOLELE ÎN CALEA PROPOVĂDUIRII

35. Dacă împăratul de la miazănoapte nu poate distruge prin persecuţie, atunci el ademeneşte prin cuvinte înşelătoare, dulci. Îngerul lui Iehova a avertizat

Cuprins

despre acest lucru, spunând: "Va ademeni prin linguşiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaşte pe Dumnezeul lor vor rămâne tari şi vor face mari isprăvi. Înţelepţii poporului vor învăţa pe mulţi. Unii vor cădea pentru o vreme, loviţi de sabie şi de flacără, de robie şi de jaf." (Daniel 11:32, 33, *Le)* Împăratul de la miazănoapte, fie nazist fie comunist, încearcă să atragă de partea lui masele de credincioşi. Poziţia în faţa oamenilor obişnuiţi ar fi întărită dacă el ar avea sprijin religios, chiar dacă aceasta nu îi alină conştiinţa lui, sau pe cea a poporului. El trebuie să domine sistemele religioase, asigurându-se că există lideri ai clerului care să sprijine politicile totalitare ale împăratului de la miazănoapte. În loc de un sistem religios cu ramificaţii internaţionale sau în străinătate, el preferă un sistem religios naţional independent care să se supună doar guvernului naţional. Pe cine poate - şi pe cine va reuşi - el ademeni şi corupe prin linguşeli în aşa fel încât să sprijine pe împăratul totalitar de la miazănoapte? Doar "pe cei ce rup legământul." Tocmai de aceea i s-au supus organizaţiile religioase ale creştinătăţii de sub dominaţia împăratului de la miazănoapte. Aparent, ele astfel obţineau beneficii de la el, în aşa fel încât să fie libere de persecuţii şi să poată să slujească în bisericile lor în mod public.

36. Nu este cazul şi cu clasa sanctuarului, aceia care îl ştiu pe Dumnezeu după numele său şi după Cuvântul lui descoperit. Ei nu vor lucra cu răutate împotriva legământului Împărăției lui Iehova, în care au fost incluşi "împreună moştenitori cu Hristos." "Cetăţenia lor este în ceruri." Ei nu fac parte din lumea aceasta, aşa cum nici Isus nu făcea parte. Ei refuză să fie prieteni ai acestei lumi şi astfel să îl facă pe Dumnezeu duşmanul lor şi să piardă Împărăția. Ei ştiu porunca Regelui care împărăţeşte, Isus Hristos, despre "vremea sfârşitului" acestei lumi: "Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul." De aceea ei ignoră momelile tentante ale împăratului de la miazănoapte şi rămân tari în credinţă şi în devotamentul lor exclusiv faţă de Iehova Dumnezeu. Ca martorii Lui ei continuă să predice vestea bună a Împărăției instaurat al lui Dumnezeu către toate neamurile.—Romani 8:17; Filipeni 3:20; Matei 24:14.

37. Clasa sanctuarului este alcătuită din oameni "înţelepţi," discreţi, care îşi dau seama că principiul abnegaţiei faţă de Dumnezeu trebuie să le fie călăuză în comportament. Acţionând cu înţelepciune, ei îşi continuă călătoria spre Dumnezeu în integritate şi nepătare. Conştienţi că au fost unşi cu duhul lui Dumnezeu să predice, ei predică, pentru că astfel "vor învăţa pe mulţi." Ei îi ajută pe mulţi să vadă că problema supremă a suveranităţii universale trebuie rezolvată în favoarea lui Iehova Dumnezeu. Şi astfel ei îi ajută pe mulţi să ia partea regatului Lui şi să renunţe la a mai lucra în van pentru ca lumea să fie dominată de împăratul de la miazănoapte, sau de împăratul de la miazăzi.

38. Acest sprijin fără concesii în favoarea suveranităţii universale a lui Dumnezeu şi vestirea regatului Fiului său Isus Hristos ca împărat, în ţinuturile împăratului de la miazănoapte – fie el nazist sau comunist - a însemnat suferinţă. Isus a proorocit această suferinţă prin persecuţie în timpul acestei "vremi orânduite a sfârşitului" lumii lui Satan. (Matei 24:7-13) Aşadar, deoarece clasa sanctuarului

Cuprins

refuză să slujească Statul politic, ei au fost persecutaţi fără milă de împăratul de la miazănoapte, sub ambele înfăţişări ale sale, ca nazist şi comunist. El i-a împins să "cadă." Cum? "Cu sabia" condamnărilor la moarte; "cu focul" acuzaţiilor furioase în public, al interdicţiilor, publicităţii negative, şi al manifestărilor pârjolitoare a mâniei oficialităţilor; "prin robie" în închisori, la muncă forţată, lagăre de concentrare şi deportare, în exil şi ascunzători subterane; şi "prin jaf " prin invadarea caselor, Sălilor Regatului şi a adunărilor fără mandate legale, laolaltă cu confiscarea literaturii biblice şi chiar şi a Cuvântului lui Dumnezeu însuşi, deoarece clasa sanctuarului se hrăneşte cu Cuvântul Lui şi predică Evanghelia lui a mântuirii printre cei iubitori de adevăr şi dreptate. Aceste persecuţii au dăinuit ceva timp, şi mai ales între momentul când Fuhrerul nazist a acaparat puterea dictatorială în 1933, până după moartea lui Hitler, pe parcursul regimului dictatorial al comunistului Stalin, şi până în prezent. În Europa de est, o parte dintre martorii lui Iehova au îndurat ani de persecuţii naziste, şi apoi au văzut cum opresiunea comunistă a început imediat după aceea.

39. Dumnezeul milei i-a ajutat pe membrii inteligenţi ai clasei sanctuarului său să străbată această persecuţie a împăratului de la miazănoapte în ţinuturile lui, ca şi persecuţiile pe care acesta le poate instiga prin propagandă şi agenţi secreţi în alte ţinuturi. Cu dragoste, Iehova şi-a ţinut cuvântul, prin îngerul său: "Când vor cădea, vor fi ajutaţi puţin, şi mulţi se vor uni cu ei din făţărnicie. Chiar şi din cei înţelepţi, mulţi vor cădea, ca să fie încercaţi, curăţaţi şi albiţi, până la vremea sfârşitului, căci sfârşitul nu va fi decât la vremea hotărâtă." (Daniel 11:34, 35, *Le)* Se prooroceşte că această persecuţie va continua până când va veni "vremea sfârşitului" împăratului de la miazănoapte, la Armageddon. Atunci când Diavolul sub chipul lui Gog din Magog îşi va porni atacul final, în forţă, "din fundul miază - noaptei" împăratul comunist de la miazănoapte se va număra cu siguranţă printre forţele lui de atac. (Ezechiel 38:1-9; 39:1, 2, *AS)* Aşadar până atunci clasa sanctuarului lui Iehova se poate aştepta să trebuiască să cadă sub "împăratul" totalitar şi dictatorial.

40. În eforturile lor de până acum, ei au fost într-adevăr "ajutaţi puţin." *(JP)* Aceasta s-a întâmplat datorită înfrângerii Germaniei naziste şi a Italiei fasciste şi a Japoniei imperiale, partenerii în Axă; "pământul" democratic s-a deschis şi a înghiţit "râul" vărsat de Satan Diavolul prin mijlocirea împăratului nazist de la miazănoapte. (Apocalipsa 12:15-17) Înfrângerea lor a contribuit la eliberarea clasa sanctuarului lui Iehova, ca şi a altora în ţinuturile care căzuseră în mâinile împăratului nazist de la miazănoapte şi aliaţilor lui, în Germania de vest, Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Franţa, Italia, Filipine, Coreea, Birmania, Siam, Indonezia, Malaiezia, Singapore, insula Wake, Hong Kong, Grecia, dar nu şi în Rusia. De asemenea, într-un număr de ţări, tribunalele au emis decizii favorabile martorilor lui Iehova şi i-au eliberat de sub restricţiile şi oprimările împăratului de la miazănoapte sau ale celor care i se asemănau în spirit. În timpul unor mari adunări ţinute în 199 oraşe din întreaga lume, între 30 iunie 1956 şi 1 martie 1957, martori ai lui Iehova, în număr total de 462.936, au adoptat o petiţie plină de patos adresată lui Nikolai A. Bulganin, pe atunci Prim Ministru al Uniunii Sovietice, la

Cuprins

Moscova, cerând ajutor pentru miile dintre fraţii lor în spirit, persecutaţi cu cruzime în Rusia şi Siberia. Această petiţie nu le-a adus victimelor persecutate de împăratul de la miazănoapte nici un fel de sprijin sau ajutor de la oficialii guvernului sovietic, dar totuşi le-a oferit un mare sprijin moral, şi multă încurajare.

41. Pentru membrii clasei sanctuarului care cădeau sub loviturile împăratului de la miazănoapte, cel mai mare ajutor a venit de la "oile" pe care Isus le proorocise în profeţia sa despre sfârşitul acestei lumi. Prin contrast cu "caprele," aceşti oameni de bună credinţă strânşi ca într-o turmă au avut înţelegere pentru fraţii în spirit cu al lui Isus, care sunt parte din templul lui Iehova. Ei au venit în grupuri din ce în ce mai mari începând cu 1931, dar mai ales începând cu 1935, când numărul din august al revistei *The Watchtower* a publicat o interpretare a Apocalipsei 7:9-17 cu scopul de a lumina şi a încuraja pe aceste "alte oi" ale Păstorului ceresc. (Ioan 10:16) Ei au primit Evanghelia Împărăției întemeiate a lui Dumnezeu şi a ajutat clasa sanctuarului în felul descris de Isus în parabola oilor şi caprelor. (Matei 25:31-46) Dar ei au oferit cel mai important ajutor dedicându-se Stăpânului ceresc al universului şi adunându-se laolaltă cu clasa sanctuarului şi alăturându-li-se deschis în a predica Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu în aşa fel încât şi alte "oi" să li se alăture. Ei se alătură în a sluji cu clasa sanctuarului, mărturisesc alături de ei şi suferă alături de ei, cu credinţă, persecuţiile împăratului de la miazănoapte ca şi cele ale împăratului de la miazăzi, până la moarte.

42. Dar mulţi care "se vor uni cu ei din făţărnicie" nu vor face asta din toată inima sau din motive sincere, ci doar ca o formă de linguşeală sau viclenie, pentru motive egoiste. Unii din aceştia s-au dovedit a fi spioni ai împăratului de la miazănoapte. Alţii laudă pe martorii lui Iehova în comentariile lor, dar nu merg mai departe în a sluji şi servi pe Iehova însuşi. Mulţi admiră şi laudă credinţa, constanţa şi integritatea martorilor lui Iehova, dar se abţin de la a I se dedica Lui şi a deveni martorii lui activi, care să propovăduiască. Acest fapt desluşeşte că acum este încercată adevărata credinţă în Dumnezeu adevărat printre cei care pretind că sunt dintre "celelalte oi" sau care primesc, pentru un timp, educaţie în Biblie de la martorii lui Iehova. Ei ar trebui să caute nu să capete bunăvoinţa oamenilor ci bunăvoinţa lui Dumnezeu.—Galateni 1:10.

43. Dumnezeul izbăvirii a tolerat toate aceste persecuţii ale martorilor săi pentru a îi încerca pe aceia care proclamă că îl caută şi îl iubesc. Prin încercările de foc ale persecutorilor şi opresorilor, Iehova topeşte minereul acelora care pretind că sunt poporul lui pentru a descoperi şi a îi cerne pe aceia care sunt doar zgură, şi pentru a îi scoate la lumină, curăţa şi păstra pe aceia care sunt metalul preţios şi pur. Iehova este repus în drepturi ca Stăpânul ales al vieţilor lor prin aceşti nepătaţi care I se dedică cu dragoste. Iehova a permis astfel ca mii dintre martorii săi înţelepţi să cadă sub persecuţie, şi chiar să moară ca martiri, pentru a rafina calităţile martorilor care supravieţuiesc şi a îi respinge pe cei nehotărâţi să reziste până la final şi astfel să fie salvaţi. (Matei 24:9-13) Cei cu discernământ în Iehova, care văd şi evaluează problema supremă a suveranităţii universale, sunt hotărâţi să se supună curăţirii şi albirii prin persecuţie, până la vremea sfârşitului

Cuprins

ÎNTREBĂRI

31. Care era "urâciunea pustiitorului," şi cum arată Apocalipsa 17:7-11 că trebuie să se petreacă revenirea ei?

* Vezi capitolul 9, paginile 79 (alineatul 27) până la 82.

32. Când şi cum a dispărut "fiara " în "adânc"?

33. Care au fost etapele prin care această "fiară" a păcii mondiale reapare din "adânc"?

* Vezi broşura *Pacea—Poate Ea Rezista?* paginile 18-22. Copyright 1942.

34. Cum se face că era aceeaşi fiară, şi deci cum este Daniel 11:31 în deplină armonie cu Daniel 8:11-14?

35. Ce organizaţii nepolitice încearcă împăratul de la miazănoapte să atragă de partea lui, şi pe cine reuşeşte el să corupă prin linguşeală?

36. Pe cine nu reuşeşte astfel împăratul de la miazănoapte să corupă?

37. În ce mod sunt membrii clasei sanctuarului înţelepţi, şi cum îi învaţă ei pe mulţi?

38. Cum au fost ei împinşi să "cadă," şi de ce?

39. Până când va continua această cădere, conform profeţiei?

40. Totuşi, cum au fost ei "ajutaţi puţin"?

* Vezi *The Watchtower* din 15 aprilie 1957, paginile 249-254.

41. De unde a venit totuşi cel mai mare ajutor, şi cum?

42. Cum "se unesc mulţi cu ei" din făţărnicie?

43. Care este scopul lui Iehova atunci când el permite ca mulţi din cei înţelepţi să "cadă," şi ce sunt cei înţelepţi hotărâţi să facă?

Atenție, baptiști!

În 1856, Uniunea Biblică Americană a publicat o versiune engleză revizuită a Noului Testament care a fost folosită pe o scară largă de baptiști. Comisia executivă a Societății Americane Baptiste pentru Publicații a numit în 1833 un comitet pentru a pregăti o ediție îmbunătățită a acestei traducere. Această ediție îmbunătățită a fost publicată și distribuită mai târziu de Societatea Americană Baptistă pentru Publicații din Philadelphia. Acest comitet baptist a respins textul înșelător și trinitarist din 1 Ioan 5:7, așa cum se găsea în versiunea King James – vezi *Noul Testament – versiunea Uniunii Biblice Americane,* pg. 544.

De ce credeți în treime?

DE SECOLE, milioane de oameni au crezut în doctrina Treimii, care ne învaţă că “în unitatea Dumnezeirii sunt Trei Persoane, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, aceste Trei Persoane fiind cu adevărat distincte una de cealaltă. Astfel, în cuvintele Crezului atanasian: ‘Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, şi Duhul Sfânt este

Cuprins

Dumnezeu, şi totuşi, nu sunt trei Dumnezei, ci doar un Dumnezeu.'" (*Enciclopedia Catolică*) Credeţi această doctrină? De ce?

Multe persoane cred că Sfânta Treime este o învăţătură Creştină bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Cu toate acestea, scriitori timpurii Romano Catolici nu au ezitat să admită că Trinitatea nu a putut fi dovedită numai de Scriptură. Cardinalul Hosius este citat că ar fi spus: "Noi credem doctrina unui Dumnezeu tri-unic, deoarece noi am primit-o prin tradiţie, deşi nu se menţionează deloc în Scriptură." (*Adunarea Catolică Fidei,* Capitolul XXVI) Alte persoane sunt sincere cu privire la declararea Trinităţii ca fiind de origine păgână. Arthur Weigall, în cartea sa *Păgânismul în Creştinătatea Noastră,* declară: "Isus Cristos nu a menţionat niciodată un astfel de fenomen, şi nicăieri în Noul Testament nu apare cuvântul 'Trinitate'." El vorbeşte despre ideea unei Trinităţi egale "care a fost adoptată numai de către Biserică [Romano Catolică] la 300 de ani de la moartea Domnului nostru; şi originea concepţiei este în totalitate păgână."

La pagina 198 a cărţii sale, Weigall oferă un scurt istoric al doctrinei Trinităţii, spunând: "În Secolul Patru Î.Cr. Aristotel scria: 'Toate lucrurile sunt trei, şi de trei ori este tot: şi permiteţi-ne să folosim acest număr în închinarea la zei; pentru că, după cum spun Pitagoreicii, totul şi toate lucrurile sunt obligate prin trei, pentru că sfârşitul, mijlocul şi începutul au acest număr în totul, şi acestea compun numărul Treimii.' Egiptenii antici, a căror influenţă asupra gândirii religioase timpurii a fost profundă, şi i-au aranjat pe zeii lor în trinităţi: exista trinitatea lui Osiris, Isis, şi Horus, trinitatea lui Amen, Mut, şi Khonsu, trinitatea lui Khnum, Satis, şi Anukis, şi aşa mai departe. Trinitatea Hindusă a lui Brahman, Siva, şi Vishnu este altul dintre multele cazuri şi pe scară largă a acestei concepţii teologice. Creştinii timpurii, cu toate acestea, nu se gândeau prima dată la ideea de a aplica credinţa lor proprie. Ei au plătit devoţiunea lor faţă de Dumnezeu Tatăl şi faţă de Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, şi ei au recunoscut existenţa misterioasă şi nedefinită a Duhului Sfânt; dar nu a existat nici un gând ca acestea trei să fie o reală trinitate, egală şi unită în Una singură, şi Crezul Apostolilor, care este cel mai veche dintre articolele formulate ale credinţei Creştine, nu menţionează despre acest lucru."

Totuşi există persoane care insistă asupra faptului că doctrina Trinităţii este o doctrină Creştină bazată pe Sfintele Scripturi. Să cercetăm şi să vedem.

Mai întâi de toate, cuvintele "trinitate," "triunitar," "Dumnezeu-om," "prima persoană," "a doua persoană," "a treia persoană," "trei persoane," nu apar nicăieri în textul inspirat nici de Bibliile Catolice şi nici de cele Protestante. Nicăieri în Biblie nu găsim termeni precum "Dumnezeu Fiul," sau "Dumnezeu, Duhul Sfânt," ci mai degrabă citim "Fiul lui Dumnezeu," "spiritul lui Dumnezeu," sau doar "Duhul Sfânt." Nicăieri în Scriptură Dumnezeu nu este destăinuit ca fiind trei persoane, ci întotdeauna ca un singur Dumnezeu. Acum, în cazul în care cuvintele sunt foarte necesare pentru a exprima doctrina Trinităţii, şi ele nu apar

Cuprins

în Sfintele Scripturi, cum putem noi presupune că doctrina a fost găsită sau predată acolo? Imposibil.

Există trei texte (1 Ioan 5:7, *AV;* Mate 28:19; 2 Corinteni 13:14) care vorbesc despre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt în legătură formală, dar nici unul dintre acestea nu spun nimic despre o trinitate. Dacă doctrina Trinităţii este doctrina centrală a religiei "Creştine", de ce, în cele 31.173 de versete din Biblie, ar trebui să existe doar trei care folosesc Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt în legătură formală, şi unul dintre acestea, care este, 1 Ioan 5:7 să fie indiscutabil fals? Ioan a scris această scrisoare în limba Greacă în primul secol, dar 1 Ioan 5:7 nu poate fi găsită în nici un manuscris Grecesc scris mai devreme de secolul al cincisprezecelea. În ceea ce priveşte versetul, Episcopul Lowth spune: "Cred că nu există nici unul dintre noi, în cel mai mic grad familiarizat cu critica sfântă, şi având utilizarea de înţelegere a acestuia, care ar fi dispus să se lupte pentru autenticitatea versetului 1 Ioan 5:7." Doctorul Adam Clarke, în al său *Comentariu,* închide o disertaţie de lungă durată privind acest verset, în aceste cuvinte: "Pe scurt, aceasta nu se află pe nici o autoritate suficientă pentru a autentifica orice parte a unei revelaţii care se pretinde că a venit de la Dumnezeu." Prin urmare, 1 Ioan 5:7 este respinsă de către toţi savanţii imparţiali ai Cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce priveşte Matei 28:19 şi 2 Corinteni 13:14, ei nu spun nimic despre a fi trei persoane egale într-un singur Dumnezeu. Ei nu spun că fiecare dintre aceştia menţionaţi este un Dumnezeu. Ei nu spun că toţi trei sunt egali în substanţă, putere şi veşnicie. Ei nu spun că toţi trebuie să fie închinaţi. Din moment ce ei nu spun aceste lucruri, atunci ei nu predau trinitatea, pentru toţi cei care fac aceste cereri cu privire la trinitate. Peabody, un scriitor cu o reputaţie extremă, spune, în a sa *Lectură despre Doctrinele Creştine,* pagina 41: "Eu sunt pregătit să susţin, fără teamă de contradicţie, că doctrina egalităţii a Tatălui cu Fiul şi cu Duhul Sfânt nu poate fi găsită în orice lucrare Creştină reală din primele trei secole şi că nu poate fi găsită, cu referire la natura Divină, în orice lucrare Creştină reală din primele două secole, nici o declaraţie echivalentă cu doctrina, sau să se apropie de ea, sau să fie în concordanţă cu doctrina modernă a Trinităţii." De ce este acest lucru în aşa fel? Deoarece doctrina Treimii este de origine păgână, astfel cum subliniază şi istoricii. Creştinii timpurii din primul secol nu cred în ea. Ei nu se închină la un Dumnezeu triunic. Nu există absolut nici un motiv Scriptural pentru a crede în Trinitate. Tradiţia în sine, nu este un motiv suficient, deoarece Isus Cristos a declarat că 'Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcut invalid din cauza tradiţiei.'—Matei 15:6.

Slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu Iehova, au crezut în El ca fiind unul singur: "Domnul nostru Iehova este unul singur, Iehova." a spus Moise. (Deuteronomul 6:4) Isus Cristos a spus acelaşi lucru la Marcu 12:29. Este un lucru serios faptul că noi ne închinăm adevăratului Dumnezeu Iehova, deoarece nu există mântuire în nici unul altul: "Oricine va chema numele Domnului Iehova va fi salvat," a spus Petru. Cheamă-L, închină-te lui Dumnezeu Iehova, şi ia cunoştinţă de adevăratul Dumnezeu şi Isus Cristos, deoarece aceasta înseamnă viaţă veşnică.—Faptele Apostolilor 2:21; Ioan 17:3.

Cuprins

Societatea Lumii Noi din Sarawak

Provincia Sarawak este situată în partea de nord-vest a marii insule Borneo. Are o populație împrăștiată pe o rază mare, constând în mare parte din chinezi, malaiezieni, indieni și băștinași, dayacii. Mesajul Împărăției a răzbit în cele din urmă și până aici, ca și cele două filme ale Societății Watch Tower "Societatea Lumii Noi în acțiune" și "Fericirea Societății Lumii Noi", care au fost difuzate. Prin acestea, mulți din Kuching și împrejurimi au aflat pentru prima dată despre martorii lui Iehova și despre lucrul lor.

Explorând toate străzile pentru locații unde să fie prezentate filme, martorii au reușit să facă rost de găzduire într-o sală a asociației chineze din centrul orașului, și asta gratuit. Optzeci și cinci de persoane au dorit să vadă primul film. Proprietarului i s-a oferit niște literatură în limba chineză pentru care nu doar că și-a exprimat sincere mulțumiri, dar s-a oferit să ne lase să folosim din nou sala pentru același scop, oricând în viitor. Oferta sa generoasă a fost acceptată și mai târziu a fost prezentat al doilea film. În ciuda unei ploi tropical torențiale, 65 de oameni au venit să vadă filmul, incluzând pe mulți care au venit să-l vadă și pe primul și care, s-a observat, au adus cu ei prieteni și vecini.

A fost posibil ca filmul să fie difuzat și la Spitalul de Boli Mintale din Sarawak. Personalul a ridicat un cadru uriaș de bambus pentru ecran și l-a așezat în centrul complexului, care era înconjurat de o alee acoperită. A plouat din nou, dar publicul a putut vedea confortabil filmul de sub acest acoperiș, deși ecranul se afla totuși în ploaie. Personalului i-a plăcut foarte mult filmul, ca și pacienților și oamenilor din satele înconjurătoare – aproape 200 de oameni în total.

Un chinez binevoitor ieșit la pensie a întrebat dacă se poate ca filmul să fie difuzat la el acasă. Cu câteva săptămâni înainte de difuzare, și-a vizitat prietenii și vecinii invitându-i să vină. În seara difuzării, a amplasat un semn mare în fața casei sale care anunța despre film. Mai mult de 150 de oameni au fost martori la fericirea mondială a societății Lumii Noi. Fiul proprietarului a citit comentariul filmului în chineză, făcând astfel posibil ca toată lumea să înțeleagă detaliile filmului.

S-au făcut aranjamente și pentru a difuza unul dintre filme la căminul unui om care trăia la aeroportul din Kuching, cu care s-a inițiat și un studiu biblic. Atunci când au ajuns cu echipamentul, martorii au constatat că electricitatea se întrerupsese. Cu toate acestea, responsabilul aeroportului s-a oferit să le dea înspre folosință linia lor de alimentare, din moment ce aveau un generator propriu. Așa că, în loc să fie difuzat într-o casă mică câtorva persoane, filmul a fost văzut de practic întregul personal al aeroportului și de familiile lor, căci ecranul a fost fixat pe zidul exterior al sediului poliției. Mulți alții, care se relaxau la un restaurant din apropiere, au putut să îl vadă.

Probabil unii dintre cei mai plini de apreciere spectatori ai filmului au fost pacienții Leprozeriei Rajah Brooke Memorial. Acolo directorul, foarte impresionat de literatura Turnului de Veghere, a aranjat ca filmul să fie vizionat în clădirea ce

Cuprins

servește drept cinematograf. Cu puțin timp înainte de începerea filmului, un sunet straniu a răsunat în valea junglei. Era sunetul foarte puternic produs de lovirea unui tip de lemn de alt lemn – modul obișnuit de a chema oamenii să se adune. Apoi, un șir constant de persoane au început să coboare din vale. Mulți erau pacienți din saloanele coloniei, și mai mulți încă proveneau din "kampongs", satele băștinașilor dimprejur. Cinematograful era locația perfectă; iar deschiderea sa laterală îl menținea răcoros, dar ferit de ploaie. Locurile au fost rapid ocupate, și mai mulți au stat pe podeaua de ciment, umplând locul. Mai mulți, încă, au stat afară pe un petec de iarbă care înconjura clădirea. Mai mult de 350 de persoane au vizionat activitățile societății Lumii Noi, iar după difuzarea filmului mai mult de 250 de materiale în trei limbi au fost distribuite.

Câteva zile mai târziu, al doilea film a fost difuzat, comentariul fiind citit în chineză de un om binevoitor. În jur de 270 de oameni au fost prezenți. Un om care a acompaniat martorii din Kuching, și care a studiat de puțin timp Biblia cu ei, a comentat: "Pot vedea acum că felul vostru de a boteza este felul Bibliei, felul corect."

Astfel, doar în câteva luni, într-o țară cu o populație foarte disipată, la 13 difuzări ale filmelor, mai mult de 1360 de persoane au văzut dovadă că Iehova Dumnezeu are o societate a Lumii Noi care operează pe tot globul în ziua de azi, și că doar prin ea se poate găsi adevărata fericire.

Congresele de district pe 1960

Fiecare congres de district din cursul acestui an va fi numit "Congres de district care urmărește pacea" , în concordanță cu programul pentru 1960. Oricât de multe filiale ale Societății Watch Tower Bible and Tract se va considera de cuviință vor face pregătiri pentru unul sau mai multe congrese de district în teritoriile de sub supravegherea lor. Se vor publica anunțurile cuvenite pe cât de curând posibil în publicațiile oficiale ale Societății, conținând locațiile acestor congrese și datele pentru fiecare dintre aceste congrese de patru zile, astfel încât toți cei interesați să participe să poată alege cea mai adecvată locație de congres pentru ei și să-și facă pregătirile necesare. În acest moment, suntem încântați să vă anunțăm următoarele congrese, pentru care s-au încheiat pregătirile. Lista este completă pentru SUA, Canada și Marea Britanie:

Datele și orașele congreselor

16 - 19 iunie Manchester, Anglia.
23 - 26 iunie: Nashville, Tennesee; Fort Worth, Texas.
30 iunie - 3 iulie: Toronto, Ontario – Canada.
7 - 10 iulie: Los Angeles, California.
14 – 17 iulie: Washington, D.C.; Sydney, N.S. – Canada; Wembley, Middlesex – Anglia.

Cuprins

21 – 24 iulie: Sacramaneto, California; Birmingham - Anglia; Viena – Austria.
28 – 31 iulie: Detroit, Michigan; Edmonton, Alberta – Canada; Glasgow – Scoția.
4 – 7 august: Salt Lake City, Utah.
11 – 14 august: Boston, Massachusetts.
25 – 28 august: Miami Beach, Florida; Kansas City – Missouri.
Portland, Oregon: data va fi publicată mai târziu.

(Alte informații despre locațiile congreselor și cazare vor fi anunțate mai târziu)

„Strânge poporul, pe bărbaţi, pe femei, pe copii şi pe locuitorul străin care este înăuntrul porţilor tale, ca să asculte şi să înveţe, căci trebuie să se teamă de Iehova, Dumnezeul vostru, şi să aibă grijă să îndeplinească toate cuvintele legii acesteia. – Deuteronom 31:12."

ANUNȚURI

Serviciul de teren

În marea bătălie pentru adevăr și dreptate, *Turnul de Veghere* își va oferi ajutorul pentru a "dobândi putere și curaj pentru a întoarce soarta bătăliei" către un bun sfârșit. În februarie, abonamentul pe un an la această revistă va fi oferit pentru 1 dolar, împreună cu trei broșuri biblice gratuite pentru noii abonați. Dacă doriți să luați parte la această lucrare, întrebați la cea mai apropiată Sală a Regatului sau scrieți la acest birou.

Speranța de pace

Pacea este dorința tuturor popoarelor, și totuși națiunile acestei lumi nu au putut ajunge la ea, nici măcar în granițele statelor naționale. Violența a devenit atât de obișnuită încât multe persoane o văd ca pe un rău inevitabil al vieții. Dar este oare așa? Nu se vor schimba niciodată aceste condiții? Pentru liniștea voastră și încredințarea de fericirea din viitor, solicitați și citiți frumos ilustrata carte *De la paradisul pierdut la paradisul Regăsit*, pentru doar 75 de cenți.

Subiecte săptămânale de studiu din "Turnul de Veghe"

13 martie: "Cât de fericiți sunt cei blânzi și împăciuitori!" – pg. 69
20 martie: "Blândețea și stăpânirea de sine dau roade pașnice" – pg. 75

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1960 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CUM ACȚIONEAZĂ ASTĂZI SPIRITUL LUI DUMNEZEU?	- Pag. 115
O SOCIETATE FĂRĂ CRIMĂ	- Pag. 120
APĂRAŢI-VĂ ABILITATEA DE GÂNDIRE	- Pag. 122
CĂUTAŢI ASOCIERI DREPTE	- Pag. 130
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag. 138
NORI DE LĂCUSTE	- Pag. 140
PARTEA A 32-A ”FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT”	- Pag. 141
CRUCEA ÎN ÎNCHINARE	- Pag. 147
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 149
ANUNȚURI	- Pag. 151

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

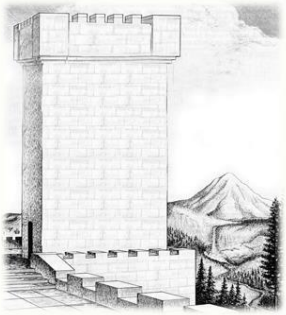

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1960 **Nr. 4.**

Cum acționează astăzi SPIRITUL lui Dumnezeu?

Modul în care se manifestă însuşi spiritul lui Dumnezeu în prezent reprezintă vindecări fizice miraculoase? Cum poate fi călăuzită o persoană după acesta?

"DEODATĂ s-a auzit din cer un zgomot la fel ca suflul unui vâjâit puternic, şi a umplut toată casa în care stăteau. Şi au văzut nişte limbi ca de foc care s-au împărţit peste ei, şi s-au aşezat câte una pe fiecare dintre ei, şi toţi s-au umplut cu spiritul sfânt, şi au început să vorbească în limbi diferite, aşa cum spiritul le-a îngăduit să se exprime." – Faptele 2:2-4.

Acest eveniment remarcabil s-a întâmplat în oraşul Ierusalim cu aproape 1927 ani în urmă. S-a întâmplat în ziua Rusaliilor, care a fost a cincizecea zi după ce primele roade ale recoltei orzului au fost oferit lui Iehova prin fluturarea unui mănunchi de cereale înaintea altarului. Persoanele care au experimentat această revărsare a spiritului au fost ucenicii lui Isus Cristos. Revărsarea spiritului sfânt al lui Dumnezeu asupra lor nu a fost manifestată vizibil doar de "limbile ca de foc", ci, de asemenea, şi prin vorbirea lor în limbile cu care erau nefamiliarizaţi până în acel moment. A fost dovada clară că Dumnezeu i-a ales ca slujitori ai lui.

Isus a prezis acest eveniment atunci când a spus urmaşilor săi: "Veţi fi botezaţi în spiritul sfânt nu peste multe zile după aceasta." (Faptele 1:4, 5) Este o dovadă clară că spiritul sfânt este puterea invizibilă de la Dumnezeu pentru că ei au fost botezaţi prin el. Este forţa lui activă, prin care îi determină ca scopurile Sale să fie îndeplinite. Ar putea fi comparată cu energia electrică care este emisă în mod

Cuprins

invizibil de o sursă, cum ar fi staţia de radiodifuziune sau radarul. Efectul său ar putea fi, de asemenea, comparat cu cea a unui magnet. Obiectele pot fi învăluite sau cufundate în acel câmp magnetic. Aşa se întâmplă şi cu persoanele care sunt botezate în spiritul lui Dumnezeu sau forţa Sa activă.

Când spiritul acţionează asupra unei persoane este capabil să facă lucruri pe care alţi oameni nu le-ar putea face. A adus apă dintr-o stâncă pentru Moise şi a împărţit apele Mării Roşii în faţa lui. A înzestrat pe Samson cu puteri fizice supraomeneşti, astfel încât acesta a fost capabil să ducă în spate, porţile imense ale unui oraş. A pricinuit incendiu pentru a arde un altar şi jertfa corespunzătoare la o rugăciune a lui Ilie. Prin Elisei a înălţat morţi şi a vindecat lepra. A înzestrat autorii Bibliei şi alţi oameni evlavioşi cu abilitatea de a prezice cu acurateţe lucruri uimitoare din viitorul îndepărtat al vremii lor.

Deşi a lucrat cu putere asupra oamenilor înainte de venirea lui Cristos, ei nu s-au născut ca fii spirituali ai lui Dumnezeu aşa cum erau cei 120 de creştini la Rusalii. Acest lucru a fost ceva nou. Deoarece au fost născuţi de spiritul lui Dumnezeu au avut un destinul ceresc de a deveni creaturi spirituale şi de a conduce împreună cu Cristos în ceruri. Prin înviere ei ar deveni un grup de co-stăpânitori cu Cristos, cu El, ca conducător. "Căci într-adevăr am fost botezaţi printr-un singur spirit într-un singur corp... Acum sunteţi trupul lui Cristos, şi mădulare individuale." – 1 Cor. 12:13, 27.

SPIRITUL LUI DUMNEZEU ÎN ZILELE NOASTRE

Din moment ce spiritul sfânt al lui Dumnezeu a acţionat asupra creştinilor în primul secol şi asupra persoanelor credincioase de-a lungul secolelor înaintea erei creştine, nu este înţelept să ne aşteptăm să acţioneze şi asupra creştinilor din zilele noastre? Însă nu putem să ne aşteptăm ca spiritul să acţioneze în mod identic ca şi în acele epoci trecute.

Spiritul nu cauzează acum persoane decedate, care urmează să fie înălţate la viaţa umană, leproşi care să fie fizic vindecaţi, jertfe pentru a fi arse de focul ceresc şi persoane pentru a avea puteri fizice supraomeneşti. Spiritul lui Dumnezeu nu funcţionează în acelaşi mod în zilele noastre în ciuda cererilor anumitor persoane religioase care au puterea de a săvârşi acte miraculoase de vindecare fizică. În cazul în care a făcut-o, persoanele asupra cărora a acţionat ar fi putut vindeca complet pe toţi cei care veneau la ele. Când a acţionat prin apostoli, persoanele bolnave şi urâte au fost vindecate complet. Petru a vindecat un om care s-a născut cu o malformaţie la picior care îl împiedica să meargă. Omul a fost imediat vindecat, astfel încât a putut să sară. Dar nu este cazul şi în ceea ce-i priveşte pe aşa-numiţii astăzi "tămăduitori". Mii de oameni vin la ei cu speranţă şi pleacă dezamăgiţi. – Faptele 5:16.

Spiritul lui Dumnezeu nu acţionează astăzi prin "tămăduitori" mai mult decât acesta acţionează prin intermediul aşa-numitului "dintele lui Buddha" din Ceylon sau prin imagini ideale, care se presupune că au puteri vindecătoare.

Ar trebui, de asemenea, menţionat faptul că spiritul lui Dumnezeu nu acţionează asupra nimănui pentru a-l face să bolborosească, să se rostogolească pe

Cuprins

podea şi să acţioneze ca şi cum ar fi posedat. El acţionează, în schimb, într-un mod calm şi sensibil. Scripturile declară: "Înţelepciunea cea de sus este înainte de toate castă, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune." (Iacov 3:17) Spiritul lui Dumnezeu, sau forţa activă, acţionează în acelaşi mod, deoarece acţionează potrivit înţelepciunii divine.

DARURILE SPIRITULUI

Pentru apostoli a fost posibil să săvârşească acte de vindecare miraculoasă şi să vorbească în limbi necunoscute, deoarece spiritul le-a împărtăşit daruri neobişnuite pentru a ajuta la fondarea adunării creştine. "Acum există diferite daruri, dar este acelaşi spirit." – 1 Cor. 12:4.

După moartea ultimului apostol aceste daruri miraculoase care au făcut prezenţa spiritului lui Dumnezeu atât de evidentă în primul secol au dispărut. Acum, că adunarea creştină a ajuns la maturitate, nu mai are nevoie de aceste daruri care au ajutat la stabilirea acesteia în fază incipientă. Acum, spiritul săvârşeşte lucrări mai mari de vindecare spirituală.

BOTEZUL SPIRITULUI ÎN ZILELE NOASTRE

Fără botezul spiritului nu este posibil pentru un creştin să devină un fiu spiritual al lui Dumnezeu şi un membru al trupului lui Cristos de co-stăpânitori. "Dacă cineva nu se naşte din apă şi din spirit, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu." (Ioan 3:5) Prin urmare, botezul spiritului este o cerinţă necesară astăzi pentru cei care au privilegiul de a avea o înviere la viaţa spirituală. Doar un număr relativ mic dintre aceste persoane care sunt răscumpăraţi de pe pământ să conducă alături de Cristos, mai sunt pe pământ în zilele noastre. Aceştia reprezintă doar o rămăşiţă din numărul total de 144.000. "Am văzut, şi iată! Mielul stătea pe muntele Sion, şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii având scrise pe frunţile lor numele Său şi numele Tatălui Său... Aceştia au fost cumpăraţi din mijlocul omenirii ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel." – Apoc. 14:1, 4.

Botezul spiritului este comun tuturor celor care alcătuiesc în acest grup ales. "Este un singur trup, şi un singur spirit, întocmai cum este o singură speranţă la care aţi fost chemaţi; un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez." (Efeseni 4:4, 5) Spiritul nu se manifestă asupra acestor persoane astăzi într-un mod remarcabil aşa cum a făcut-o la Rusalii. Cu toate acestea, duc mărturia cu spiritul lor, sau dispoziţia mentală, că sunt născuţi din spirit şi sunt destinaţi pentru viaţa în ceruri alături de Cristos. "Spiritul însuşi mărturiseşte împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu." – Rom. 8:16.

Această rămăşiţă a celor născuţi din spirit sunt împuterniciţi de spirit să predice adevărurile creştine pe care le-au învăţat din Cuvântul lui Dumnezeu. "Spiritul Domnului Iehova este peste mine, pentru că Iehova M-a uns să anunţ vestea bună celor umili." (Isaia 61:1) Vestea cea bună se referă la Împărăţia lui Dumnezeu şi la schimbarea pe care o va aduce asupra lumii. Ei nu pot să tacă, pentru că mântuirea lor depinde de predicarea lor aşa cum a făcut Cristos. "Căci din inima se manifestă

Cuprins

credinţă pentru neprihănire, iar cu gura se face o declaraţie publică pentru mântuire." – Rom. 10:10.

Prin aceste spirite unse spiritul lui Dumnezeu acţionează în zilele noastre pentru a furniza hrană spirituală pentru oamenii tuturor naţiunilor. Aşa cum a acţionat prin intermediul acestora, în primul secol asupra celor care au fost uniţi într-o singură organizaţie a proclamatorilor împărăţiei lui Dumnezeu, aşa face şi în zilele noastre. Rămăşiţa, împreună cu o mare mulţime de camarazi, formează organizaţia creştină din zilele moderne prin care spiritul lui Dumnezeu acţionează şi determină ca următoarea profeţie să fie îndeplinită: "Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci sfârşitul desăvârşit va veni." – Matei 24:14.

Spiritul lui Dumnezeu acţionează asupra creştinilor din zilele noastre, nu doar prin botezarea anumitor persoane pentru a fi membrii turmei mici de moştenitori ai Împărăţiei lui Cristos, ci prin îndrumarea lor într-un modul în care ar trebui să meargă pentru a primi consimţământul lui Iehova. Provoacă o campanie educaţională la nivel mondial pentru a continua să facă cunoscut numele lui Iehova Dumnezeu, adevărurile şi scopuri Sale. Atunci când integritatea lor este pusă la încercare prin persecuţii şi probe lumeşti, acestea îi întăreşte. Datorită protecţiei lor lumea lui Satan nu a putut să îi distrugă ca organizaţie şi nici să le nimicească mărturia dată numelui şi împărăţiei lui Iehova.

ROADELE SPIRITULUI

Deşi spiritul lui Dumnezeu nu unge "alte oi" pentru a fi împreună moştenitori în împărăţia cerească cu Cristos, El acţionează asupra lor pentru a produce roade bune. Prin intermediul spiritului său aceste persoane umile care par slabe în ochii lumii sunt făcute puternice şi sunt capabile să săvârşească o lucrare extraordinară de propovăduire la nivel mondial, în ciuda puternicei opoziţii. "Pentru toate lucrurile am tărie datorită celui care îmi dă putere." – Filipeni 4:13.

Aceşti stăruitori proclamatori ai numelui şi împărăţiei lui Dumnezeu produc roadele spiritului menţionate în Scripturi deoarece au spiritul Său peste ei: "Rodul spiritului este iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine." (Gal. 5:22, 23) Barierele politice, rasiale şi lingvistice nu îi împiedică să-şi manifeste dragostea unul faţă de celălalt, şi această dragoste nu se transformă în ură atunci când liderii politici decid să poarte un război. Această profeţie este împlinită în ei: "Ei vor făuri din săbiile lor fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; nu vor mai ridica sabia naţiune contra naţiune, şi nu vor mai învăţa războiul." (Mica 4:3, *AS*) Ei sunt capabili să trăiască în pace, deşi sunt în mijlocul unei lumi păcătoase, gata de război datorită spiritului lui Dumnezeu care este peste ei.

Pentru a menţine roadele spiritului ei continuă să fie separaţi de lume şi să nu fie ademeniţi în activităţile sale nebiblice. Ei îşi schimbă modul de gândire, din cel de gândire greşită, într-unul care ar putea fi în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. "Renunţaţi să vă mai conformaţi acestui sistem de lucruri, şi transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să vă puteţi dovedi vouă înşivă care este buna,

Cuprins

acceptabila şi completa voinţă a lui Dumnezeu." (Rom. 12:2) Acţiunea spiritului lui Dumnezeu face această schimbare posibilă. Aşa cum Cristos a spus în ceea ce-i priveşte pe apostolii săi, astfel el poate spune şi cu privire la rămăşiţa acelor spirite unse şi camarazii lor: "Ei nu fac parte din lume la fel cum nici eu nu fac parte din lume." – Ioan 17:16.

ACŢIONEAZĂ ASUPRA ORGANIZAŢIEI

În primul secol a condus apostolii, iar spiritul lui Dumnezeu le-a explica lucrurile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. Aşa cum a acţionat prin intermediul organizaţiei creştine atunci, aşa face şi în zilele noastre. "Pentru noi Dumnezeu le-a dezvăluit prin spiritul Său, pentru că spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile profunde ale lui Dumnezeu." (1 Corinteni 2:10) Aceste lucruri profunde sunt făcute cunoscute de către Spiritul Sfânt prin organizarea teocratică a Martorilor lui Iehova. Ca şi cei care sunt responsabili cu furnizarea hranei spirituale pentru poporul lui Dumnezeu, cercetează cu sârguinţă Scripturile pentru cunoaşterea exactă, spiritul lărgind înţelegerea lor încetul cu încetul. Astfel, într-un mod treptat, lumina înţelegerii Cuvântului lui Dumnezeu devine din ce în ce mai strălucitoare cu cât ne apropiem mai mult de data divină stabilită pentru Armaghedon.

Acest lucru ar putea fi comparat cu ceea ce apostolul Pavel a spus: "Căci în prezent vedem în linii nedesluşite cu ajutorul unei oglinzi de metal, însă atunci vom privi faţă în faţă. În prezent cunosc parţial, însă atunci voi cunoaşte cu exactitate". (1 Cor. 13:12) Cunoaşterea exactă nu vine dintr-o dată. Deoarece este treptată, creştinul trebuie să-şi potrivească înţelegerea odată cu intensificarea luminii. Acesta este modul în care spiritul acţionează astăzi. El nu inspiră pe nimeni să facă interpretări infailibile ale Scripturilor, ci exercită o influenţă asupra slujitorilor lui Dumnezeu pentru a-i determina să studieze Biblia, astfel încât să ajungă să cunoască anumite adevăruri.

Spiritul Sfânt acţionează într-un mod similar cu privire la modul de operare al organizaţiei mondiale a martorilor lui Dumnezeu din zilele moderne. El nu îi inspiră pe cei cu funcţii de răspundere, ci permite supraveghetorilor şi slujitorilor în serviciu să planifice activitatea organizaţiei. Acesta le permite libertatea mişcării personale. Atâta timp cât planurile lor sunt în armonie cu Scripturile şi scopurile lui Dumnezeu le va face să prospere şi le va sprijini. Deci, ei înşişi se vor dedica lucrării de propovăduire despre care Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu spune că trebuie făcută acum, şi vor urma modelul stabilit de Isus şi apostoli. Ei îşi bazează deciziile pe principiile găsite în Biblie. În orice moment ei îşi arată o bunăvoinţă de a se supune conducerii spiritului.

O persoană nu se poate aştepta să fie îndrumată de Spiritul lui Dumnezeu, dacă refuză să se asocieze cu organizaţia teocratică prin care El acţionează. În primul secol El a acţionat prin intermediul organizaţiei condusă de apostoli. În acest secolul XX acţionează prin intermediul organizaţiei condusă de rămăşiţa acelor spirite născute ale lui Cristos. Aceasta este organizaţia care avansează interesele Împărăţiei lui Dumnezeu prin proclamarea bunei Sale veşti pretutindeni. Aceasta

Cuprins

este organizaţia care a rămas nepângărită de lume şi ca urmare, este detestată de aceasta, după cum a prezis profeţia. Aceasta este organizaţia care adună, într-o societate Noua Mondială, oamenii umili din toate părţile lumii care iubesc neprihănirea şi îi învăţă cum să Îl slujească pe Dumnezeu. Cei care sunt astfel adunaţi beneficiază de influenţa Spiritului deoarece acesta acţionează asupra organizaţiei.

Deşi Spiritul lui Dumnezeu nu acţionează astăzi în acelaşi mod spectaculos cum a făcut-o de Rusalii, el, totuşi, cauzează o muncă educaţională imensă care urmează să fie făcută în onoarea numelui lui Iehova. Cei care urmează îndrumările Lui, în armonie cu Noua societate Mondială, sunt călăuziţi de-a lungul drumului îngust care duce la viaţa veşnică sub conducerea neprihănită a Împărăţiei lui Dumnezeu.

O societate fără

CRIMA este o boală parazitară care slăbeşte tăria şi vitalitatea societăţii umane de secole întregi. Este ca o caracatiţă uriaşă ale cărei tentacule înspăimântătoare ajung până în aproape fiecare parte a societăţii umane. Puterea sa distrugătoare se vede adesea chiar şi în poziţiile înalte ale guvernelor seculare. Exemple remarcabile pentru ceea ce se întâmplă când câştigă controlul deplin asupra unui guvern se văd în informaţiile sângeroase ale suferinţei umane provocate de regimurile totalitare din ultimii zeci de ani.

La fel ca multe boli ascunse din organismul uman, crima înfloreşte şi se răspândeşte sub suprafaţa societăţii. Cu toate că prezenţa sa otrăvitoarea este dezvăluită de ştiri frecvente despre jafuri, delapidări, violuri, omoruri, lupte de bandă şi aşa mai departe, măsura în care societatea este stricată de ea nu este cunoscută în general. Înţepăturile ocazionale ale comisiilor de investigaţie aduc la suprafaţă mult putregai, din locuri în care poate că nu s-ar fi bănuit existenţa unei infracţiuni. Opinia publică şocată poate începe o campanie de curăţare, silind crima să se retragă din zona investigată, dar, când lucrurile se liniştesc, va începe să se strecoare înapoi.

În ciuda eforturilor poliţiei, infracţiunile majore cunoscute continuă să crească în Statele Unite. Din 1946 în 1957, acestea au crescut cu un ritm de trei ori mai mare decât creşterea populaţiei statului. Creşterea populaţiei pentru persoanele cu vârsta sub optsprezece ani a fost de 22% din 1952, dar, în aceeaşi perioadă, arestările a astfel de persoane a crescut cu 55%.

Cuprins

Crima nu se limitează la delincvenţi juvenili, politicieni corupţi şi escrocii din lumea interlopă. Oamenii de rând consideraţi drept cetăţeni cinstiţi sunt adesea demascaţi ca fiind necinstiţi din punct de vedere infracţional. Luaţi, de exemplu, obiceiul răspândit între angajaţi de a fura de la angajatorii lor. În Statele Unite, numai necinstea angajaţilor costă afacerile de la 500 de milioane la un miliard de dolari pe an.

Oricărui om care iubeşte dreptatea ar trebui să i se facă greaţă de starea coruptă a societăţii moderne. El este revoltat de boala dăunătoare a crimei care s-a răspândit în societate şi o strică. Nu e de mirare că Dumnezeu, prin Cuvântul Lui, le-a poruncit creştinilor să nu se împrietenească cu lumea. A fi prieten cu ea ar însemna a fi duşmanul lui Dumnezeu. (Iac. 4:4) Dar fiindcă societatea modernă este coruptă, nu înseamnă că o societate fără crimă este imposibilă. Nu înseamnă că oamenii nu pot trăi într-o societate care respectă principiile biblice, care este curată şi cinstită din punct de vedere moral şi care este unită în iubire creştină în loc să fie dezbinată de ură, invidie, răutate şi ceartă.

O societate fără crimă poate fi realitate, dar nu poate fi mijlocită prin eforturile poliţiei sau a grupurilor care încearcă să îndrepte infractorii. Nu poate fi creată de politicieni sau de eforturile unite ale guvernelor lumii. Munca este prea mare pentru oricare dintre ei. Este o sarcină pe care doar Iehova Dumnezeu o poate săvârşi. Aceasta cere un veac cu totul nou—o lume nouă. Schimbarea este prezisă la 1 Ioan 2:17 şi spune: „Lumea piere şi la fel şi poftele ei, dar cel care face voia lui Dumnezeu rămâne veşnic.”

Executorii cereşti ai lui Dumnezeu vor stârpi şi vor distruge pe toţi care continuă să urmeze pofte nelegiuite. Nici o cantitate de şicane din partea unui criminal nu îi va aduce scăparea de la executarea judecăţii divine. Observaţi cum a prezis Biblia cu mult timp în urmă că va scăpa Dumnezeu de răul de pe pământ: „Dar călcătorii de lege vor fi cu siguranţă nimiciţi toţi laolaltă; viitorul oamenilor păcătoşi va fi într-adevăr sfârşit.” „Căci cei cinstiţi sunt cei care vor locui pe pământ, şi cei fără prihană sunt cei care vor rămâne în el. În ceea ce îi priveşte pe cei răi, ei vor fi prăpădiţi de pe pământ; iar cât despre trădători, ei vor smulşi din el.”—Ps. 37:38; Prov. 2:21, 22.

Cu siguranţă Cel care a închis în atom energia extraordinară pe care omul o captează acum în reactoarele sale nucleare şi în bombele nucleare este capabil să localizeze şi să distrugă orice infractor în viaţă şi orice încălcător stăruitor al legii divine. Cu toate că o persoană poate să fi reuşit să îşi ascundă faptele criminale de ochii altor oameni, ea nu poate să le ascundă de ochii lui Dumnezeu. „Nu este facere care să nu fie vădită văzului Lui, dar toate lucrurile sunt goale şi descoperite ochilor Celui cu care avem o socoteală.” „Păcatele unor oameni se văd deschis, ducând imediat la o judecată, dar cât despre alţi oameni, şi păcatele lor se vor vedea mai târziu.”—Evr. 4:13; 1 Tim. 5:24.

Că va urma o societate fără crimă după ce Dumnezeu va distruge veacul rău de acum ne este garantat de tipul de guvern care va conduce omenirea şi de felul de oameni care vor moşteni pământul. După cum veţi observa la 1 Ioan 2:17, citat mai sus, „cel care face voia lui Dumnezeu rămâne veşnic.” Cei care fac voia lui

Cuprins

Dumnezeu nu sunt cei care contribuie la coruperea societăţii moderne. Ei sunt cei la cere se referă Proverbe 2:21 drept „cinstiţi” şi „fără prihană” care vor rămâne pe pământ după ce Dumnezeu îl va fi curăţat de rău. Isus a făcut referire la ei în predica Sa de pe munte, când a zis: „Fericiţi sunt cei blânzi, întrucât ei vor moşteni pământul.”—Mat. 5:5.

Guvernul care îi va conduce pe cei „blânzi” care fac voia lui Dumnezeu este identificat în Biblie drept împărăţia lui Dumnezeu. Este un guvern ceresc cu Cristos drept Împărat. Cu toată omenirea sub conducerea Împărăţiei, crima nu va fi în stare să corupă societatea Noii Lumi a oamenilor drepţi. Atunci se poate spune: „Bunătatea iubitoare şi credincioşia s-au întâlnit; dreptatea şi pacea s-au sărutat. . . . şi dreptatea va privi în jos chiar din ceruri.”—Ps. 85:10, 11.

Să îi judece pe cei bolnavi dintre oameni, să îi scape pe fiii celui sărman şi să nimicească pe înşelaţi. În aceste zile va răsări cel drept.—Ps. 72:4, 7.

Apăraţi-vă abilitatea de gândire

“Păzeşte înţelepciunea practică şi capacitatea de gândire, şi ele se vor dovedi a fi viaţă pentru sufletul tău.”
– Prov. 3:21, 22.

IEHOVA Dumnezeu este marea Personalitate a gândirii care a existat veşnic şi care este Sursa sau Creatorul tuturor lucrurilor existente. Ca o demonstrare a înţelepciunii sale, el a creat alte personalităţi gânditoare în trupuri de spirit şi trupeşti, corpurile umane. În trupurile umane, mintea unei personalităţi gânditoare există ca funcţie a creierului viu. Existenţa personalităţii inteligente, raţionale a minţii, este una dintre dovezile că omul a fost creat de o inteligenţă superioară, de Dumnezeu în persoană, deoarece o forţă iraţională simplă sau o limitare impersonală nu ar putea duce mai departe personalităţile gânditoare raţionale, inteligente, individuale existente în omenire. Deşi oamenii de ştiinţă pot cântări, măsura şi analiza creierul din punct de vedere fizic şi pot determina anumite funcţii ale sale, totuşi cu toate instrumentele lor, ei nu pot cerceta mintea sau inteligenţa omului. Eforturile lor de a judeca mintea prin compararea comportamentului cu anumite teorii nu este nici exactă, nici ştiinţifică. Cu toate acestea, formarea minţii şi păzirea capacităţii de gândire a unei persoane sunt mai

Cuprins

importante decât orice altceva, pentru că viaţa veşnică a omului este dependentă de acestea. "Păzeşte înţelepciunea practică şi capacitatea de gândire, şi ele se vor dovedi a fi viaţă pentru sufletul tău." (Prov. 3:21, 22; Matei 15:18-20; Romani 8:6) Sfatul logic privind păzirea capacităţii de gândire a omului se găseşte în Cuvântul lui Iehova, Cel care poate măsura gândurile omului. "Iehova cunoaşte gândurile oamenilor." – Ps. 94:11.

[2] Capacitatea de gândire permite omului să facă mai mult decât să urmeze pur şi simplu un set de reguli detaliate. Dar, la fel cum sistemul digestiv involuntar perfect necesită ca omul să îi dea hrană, apă şi aer înainte să funcţioneze corect, aşa se întâmplă şi cu capacitatea gândirii voluntare perfecte a omului, el trebuie să primească informaţii pentru procesare, înainte ca această capacitate să funcţioneze. Lui Adam i-au fost date anumite învăţături, dar el trebuia să se gândească asupra acestei informaţii şi să determine modul în care el ar putea duce la bun sfârşit aceste învăţături, cum ar fi cultivarea grădinii şi denumirea animalelor. În acelaşi fel s-a întâmplat cu Noe, un om imperfect; Dumnezeu i-a dat câteva învăţături detaliate despre cum să pregătească arca, dar Noe totuşi a trebuit să se gândească asupra acestor învăţături, să le compare cu alte cunoştinţe pe care le-a primit în timp ce era om cu frica lui Dumnezeu, şi apoi a planificat şi a executat astfel de planuri de asamblare a materialelor de construcţii, pentru a construi arca, în care să adune animalele şi să se aprovizioneze cu hrana lor. Iehova se aşteaptă ca oamenii să îşi folosească capacitatea de gândire. – Gen. 2:15, 19; 6:13-21.

[3] Ce este această capacitate de gândire? Este procesul de a lua în considerare prin intermediul simţurilor sau informaţiilor constând în declaraţii de principiu sau exemple practice, analizarea, compararea şi conectarea împreună a tuturor acestor idei, să tragă concluzii din acest proces, amintindu-le, şi apoi inspirându-se din astfel de idei şi concluzii, să ia decizii, pentru a face faţă problemelor sau chiar pentru a iniţia planuri constructive şi progresive pentru avansarea în viitor. Procesul de gândire începe să funcţioneze încă de la naştere, îndată ce simţurile încep să trimită informaţii către creier. Cu cât cunoştinţele şi experienţa avansează, cu atât capacitatea de a gândi şi a raţiona se dezvoltă. Nimeni nu trebuie să creadă că această chestiune a dezvoltării capacităţii sale de gândire se adresează doar celor studioşi. Fiecare om normal a primit un mecanism de gândire precis, şi de-a lungul vieţii sale omul a dobândit informaţii prin lectură, văzând, auzind şi experimentând lucruri; şi acesta este modul în care omul a dobândit toate aceste informaţii şi a reacţionat la acestea, astfel rezultând personalitatea individuală a omului. Dar, pentru că multe persoane nu şi-au folosit mintea pentru nimic mai mult decât principiile de bază ale vieţii zilnice, este necesar ca ei să înveţe să se antreneze, să se dezvolte şi să păzească această capacitate de gândire dacă vor primi viaţa veşnică.

SUPUNE-ŢI GÂNDIREA CREATORULUI

[4] Primul lucru esenţial în dezvoltarea capacităţii de gândire a unei persoane este dobândirea cunoştinţelor. "Fiul meu,... când înţelepciunea intră în inima ta şi înseşi cunoştinţele devin plăcute adevăratului tău suflet, însăşi capacitatea de gândire te

Cuprins

va veghea, însuşi discernământul te va proteja, ca să te scape de calea rea." (Prov. 2:1, 10-15) Oricine ar trebui să observe aici folosirea cunoaşterii, înţelepciunii şi discernământului sau înţelegerii. De când Dumnezeu a creat pe om după chipul său, rezultă că singura cale realistă de a instrui capacitatea de gândire a unei persoane este aceea de a lua scopurile lui Dumnezeu în considerare. Nimeni nu poate dobândi cunoştinţe, fără a recunoaşte relaţia sa cu Dumnezeu. "Frica de Domnul este începutul cunoştinţei." (Prov. 1:7) Cunoştinţe care aparţin de scopurile lui Dumnezeu se găsesc în Biblie. – Ps. 19:7-11; Ioan 17:17; 2 Tim. 3:16, 17.

[5] Astăzi, tendinţa acestei lumi este de a căuta gândirea independentă ca obiectiv ideal, dar chiar şi ca gândire idealistă a unui om de ştiinţă care încearcă să ignore legea gravitaţiei este sortită eşecului, astfel este gândirea idealistă a celor care încearcă să ignore realitatea omului dependent de Dumnezeu. "Nu-i aparţine omului care umblă nici măcar să-şi îndrepte paşii." (Ieremia 10:23; Prov 16:1-3) Atunci când oamenii încearcă să gândească independent de Dumnezeu, ei dau de o parte standardul perfect al bunătăţii, neprihănirii, virtuţii şi fidelităţii şi devin victime ale propriilor înclinaţii egoiste, păcătoase şi degradează propria lor capacitate de gândire. – Rom. 1:21-32; Efes. 4:17-19.

[6] Întrucât scopul propovăduirii Cuvântul lui Dumnezeu este să facă fiecare gândire ascultătoare de Cristos, rezultă că fiecare ar trebui să respingă scopul gândirii independente. (2 Corinteni 10:5). Creştinul trebuie să se îmbrace cu o personalitate nou creată după voia lui Dumnezeu. (Efeseni 4:20-24) Consecinţa acestui lucru este acela că toţi creştinii vor fi uniţi cu Dumnezeu în gândirea lor, la fel şi unul cu altul. (1 Corinteni 1:10;. Rom 15:5) În ceea ce priveşte gândirea colectivă sau mentalitatea maselor nu se face astfel, după cum au susţinut unii. Din aceasta rezultă că fiecare credincios dedicat este instruit să-şi folosească capacitatea sa de gândire, nu independent ci individual, dar în acelaşi timp supusă lui Dumnezeu şi în colaborare cu tovarăşul lui. Pentru o astfel de dezvoltare a personalităţii individuale Dumnezeu a creat mintea şi inima umană şi a furnizat toate cunoştinţele şi învăţăturile necesare, astfel încât nenumăratele milioane de persoane, chiar dacă sunt personalităţi individuale, vor trăi în unitate şi pace, deoarece îşi recunosc dependenţa de Dumnezeu şi interdependenţa tuturor membrilor familiei umane a lui Dumnezeu unul altuia. – Rom. 12:4, 5; 1 Cor. 12:12-14, 25; Gal. 5:26; Efes. 4:16; 1 Ioan 4:7, 20, 21.

CUM SĂ ÎNVEŢI, SĂ REŢII ŞI SĂ-ŢI AMINTEŞTI

[7] Pentru dobândirea cunoştinţelor o persoană ar trebui să se străduiască cu sârguinţă şi insistenţă şi să fie docil ca un copil. "Strigă după înţelegere"; "continuă să o cauţi ca pe argint." (Proverbe 2:1-5) "O persoană înţeleaptă va asculta şi va dobândi mai multă învăţătură, iar un om înţelept este cel care dobândeşte îndrumare iscusită." (Prov. 1:5) Acest lucru înseamnă bunăvoinţa de a învăţa noi idei şi bunăvoinţa de a potrivi gândirea unei persoane după noile cunoştinţe, de a corecta gândurile unei persoane acolo unde este necesar şi de a îndepărta vechile idei care sunt considerate a fi false. Iată unde unii fac o greşeală. Când studiază

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu ei acceptă doar ideile care se potrivesc cu opiniile lor preconcepute, şi astfel fiecare gând care le cere să-şi schimbe modul de gândire ei îl resping. Acest lucru nu reprezintă încercarea de a instrui capacitatea cuiva de gândire în armonie cu gândurile lui Dumnezeu, ci pur şi simplu o verificare în Biblie pentru a vedea dacă se potriveşte cu ideile proprii. Oricare din noi ar trebui să urmeze exemplul psalmistului care exprimă atitudinea sa în Psalmul 119. Observă cât de des a studiat, a meditat şi a acceptat căile lui Dumnezeu, amintirile Lui, rânduielile Lui, poruncile Lui, spusele Lui, legea Lui, deciziile Lui nepărtinitoare, ordinea sau legea Lui şi ale Lumii Sale. – Ps. 25:9; Matei 18:3; Romani 12:02; 1 Pet. 2:1-3.

[8] Gândirea corectă pretinde fiecărei persoane să înţeleagă sensul cunoştinţei şi să-l memoreze, după cum Isus a explicat în pilda semănătorului. (Matei 13:23; Luca 8:15) În ceea ce priveşte memoria, care este baza reală a capacităţii de gândire, pentru a reţine şi a-şi aminti gândurile o persoană trebuie să acorde atenţie şi să observe cu acurateţe. Isus a subliniat acest lucru în aceeaşi pildă, spunând: "Fiţi atenţi cum ascultaţi." (Luca 8:18; Marcu 4:23, 24) Nu lăsaţi niciodată simţurile să devină mate sau tocite, astfel încât lucrurile importante să scape cuiva din vedere. (Rom. 11:7; 2 Corinteni 3:15; 1 Petru 5:8; 2 Petru 3:5, 8) Apoi, o persoană trebuie să fixeze astfel de informaţii în memorie astfel încât să şi le poată amintit şi utiliza. Oricare face acest lucru, nu memorând cuvinte, ci, în cazul evenimentelor şi exemplificărilor, vizualizându-le pe acestea cât de viu posibil. Cu declaraţiile de principii sau alte idei abstracte, oricine ar trebui să lege astfel de idei cu ceea ce deja ştie, să potrivească informaţiile într-un exemplu al adevărului înţeles de oricine, să compare gândurile şi să caute informaţii noi, diferite sau mult mai complete care ar putea necesita corectarea gândurilor oricărei persoane. Încercaţi să vedeţi, în exemplele de conduită umană, care principii erau în funcţiune. Cel mai important este să determinaţi ce înseamnă toate cunoştinţele pentru sine, ce responsabilităţi va da, cum ar trebui aplicate. Aceasta este capacitatea de gândire în funcţiune, şi astfel oricine poate trage concluzii valoroase şi poate reţine informaţiile în memorie într-un mod în care şi le poate aminti şi folosi când este cazul. – 2 Petru 1:15.

[9] Pentru a evita uitarea, oricine trebuie să continue să stârnească memoria. (Iacov 1:25) "Pentru legile Tale voi arăta o dragoste. Nu voi uita cuvântul tău." (Ps. 119:16, 93) Luaţi în considerare sfatul despre stârnirea memoriei: "Din acest motiv voi fi întotdeauna dispus să vă reamintesc aceste lucruri, deşi le cunoaşteţi şi sunteţi ferm stabiliţi în adevărul care este prezent în voi. Dar consider că este drept, atâta timp cât sunt în acest tabernacol, să vă trezesc prin aduceri-aminte." (2 Petru 1:12, 13.) "Preaiubiţilor, aceasta este deja a doua scrisoare pe care v-o scriu, în care, la fel ca în prima, vă trezesc capacitatea de a gândi clar printr-o aducere-aminte, că ar trebui să vă amintiţi cuvintele rostite anterior de sfinţii profeţi şi de porunca Domnului şi Salvatorului nostru prin apostolii voştri." (2 Pet 3:1, 2) Această stârnire a memoriei se face prin revizuirea a ceea ce omul a învăţat şi a experimentat, făcând acest lucru prin meditaţie, conversaţie, participând la întâlniri şi predicând din casă în casă. – Ps. 119:52, 61; Rom. 15:14, 15; Evrei 10:32,33.

Cuprins

[10] Capacitatea de gândire trebuie, de asemenea, să rămână echilibrată. "Adunaţi-vă gândurile pentru activitate, rămâneţi complet cumpătaţi." (1 Petru 1:13.) Acest lucru va asigura pe oricine că nu "gândeşte despre sine mai mult decât este necesar să gândească; ci că gândeşte astfel încât să aibă o minte sănătoasă." (Rom. 12:3) Acest lucru ţine seamă de bunăvoinţa de a accepta pedeapsa şi mustrarea. "Mustrările disciplinei sunt calea vieţii." (Prov. 6:23; Psalmi 141:5) Oricine va fi gata, da, nerăbdător să accepte corecţie atunci când nu are o părere prea bună despre sine. (Evrei 12:5-11) Nu toate mustrările altora sunt aduse asupra aceleiaşi persoane. Din moment ce fiecare persoană este în poziţia de a vedea mult mai multe din greşelile şi defectele proprii decât sunt alţii şi din moment ce poate discerne greşelile prin gândirea proprie, rezultă că autocorectarea şi mustrarea sunt foarte importante. (Ps. 19:12, 13; 51:3, Proverbe 28:13) Oricine ar trebui să compare continuu gândurile şi acţiunile sale cu Cuvântul lui Dumnezeu, încercând să vadă dacă acestea sunt în armonie cu adevărul. (2 Corinteni 13:5) Prin dezvoltarea autocriticii în lumina Cuvântului lui Dumnezeu oricine ar putea beneficia de multă corectare. (Ps. 119:59, 60, 71; 139:23, 24) Acest lucru nu presupune auto condamnare, ci capacitate de auto-criticare constructivă, ceea ce înseamnă dezvoltare şi avantaj. Este o parte a discernământului unei persoane, care permite fiecăruia să se convingă de lucruri mult mai importante. (Filipeni 1:9, 10; Col. 1:9, 10) Astfel de discernământ menţine pe oricine umil în gândirea lui, ţine conştient pe oricine de faptul că cunoaşterea sa este limitată, ţine pe oricine de o parte de a deveni prea sigur de sine, încrezut şi critic faţă de alţii. Acesta protejează pe oricine împotriva opiniilor părtinitoare bazate pe cunoştinţe incomplete, care ar putea poticni pe alţii. – Prov. 3:7, 26:12; Rom. 12:16; 1 Cor. 8:2; Gal. 6:3.

[11] Menţinerea capacităţii de gândire activă va permite persoanelor să continue să înveţe şi să gândească sănătos, chiar dacă au făcut bine acest lucru de-a lungul anilor. Unii susţin că, întrucât îmbătrânesc nu ar trebui să se aştepte să înveţe lucruri noi. Acest lucru nu este adevărat. Cel mai important lucru este faptul că aceste persoane îşi păstrează dorinţa de a învăţa şi îşi menţin mintea activă. Ei trebuie să fie dispuşi să accepte idei noi şi să-şi schimbe obiceiurile. Desigur, din moment ce o persoană în vârstă are mult mai multe informaţii clasate în memoria sa, compararea şi potrivirea acestora îi poate solicita mult mai mult efort şi timp. Informaţiile noi şi mai complete vor afecta pe cei în vârstă prin numărul mai mare de idei stabilite şi va presupune mai multă muncă pentru a potrivi gândirea lor după cunoştinţele noi, pentru a îndepărta informaţiile incorecte şi pentru a corecta concluziile bazate pe informaţii eronate sau incomplete. Dar anii de instruire şi activitatea mentală ar trebui să permită persoanei în vârstă să facă acest lucru. "Instruieşte-l pe înţelept şi el va deveni şi mai înţelept. Împărtăşeşte cunoştinţele cu cel neprihănit şi el va spori învăţarea." – Prov. 9:9.

Cuprins

INSTRUIREA PERCEPŢIEI
PRIN ÎNAINTAREA ÎN GÂNDIRE

[12] Adevăratul test pentru a observa dacă capacitatea de gândire a fost instruită în mod corespunzător, constă în aplicarea cunoştinţelor atât în gândirea productivă şi constructivă cât şi în activitate. Deşi docili precum copiii, toţi trebuie să se străduiască să fie maturi şi dezvoltaţi în ceea ce priveşte capacitatea de înţelegere şi productivitate. (1 Corinteni 14:20). "Hrana tare aparţine oamenilor maturi, celor care, prin utilizarea capacităţile lor perceptive au fost instruiţi pentru a distinge binele şi răul." (Evrei 5:14) Percepţia este abilitatea rapidă şi precisă de a judeca o idee sau o acţiune cu un sentiment precis al simţirii pentru ceea ce este bine şi rău. Cum poate cineva să-şi instruiască capacităţile sale perceptive? Gândindu-se continuu la cum aceste informaţii se aplică sieşi şi nu studiind şi gândind în mod obiectiv şi rămânând detaşat. (1 Corinteni 10:6-12) Apoi, atunci când se iau deciziile, oricine învaţă să asambleze principiile şi exemplele biblice fundamentale, vede modul în care acestea se potrivesc problemei şi decid în consecinţă. Acest proces va fi lent şi dificil la început, dar prin practică devine mai rapid şi mai precis.

[13] Un exemplu de gândire pripită ar fi în cazul în care cineva care trebuie să decidă cu privire la o chestiune legată de menţinerea integrităţii sale faţă de Iehova atunci când viaţa sa este în pericol. Sentimentul său ar putea să-i spună că ar trebui să-i cruţe viaţa orice ar fi, şi citind Matei 12:1-12 el poate concluziona că Isus a justificat încălcarea legii Sabatul lui Dumnezeu dacă ar fi beneficiat de viaţa umană. O astfel de gândire greşită a rezultat datorită utilizării de informaţii incomplete şi observării incorecte. Înţeleptul va lua în considerare Matei 10:28, 16:25, Faptele 5:29; Exodul 20:8-11; 31:12-17, 35:1-3, Numeri 15:32-36, Deuteronomul 5:12 - 14, şi el va învăţa în primul rând că menţinându-şi integritatea până la moarte este un principiu stabilit de Cuvântul lui Dumnezeu. O comparare mai atentă între Matei 12:1-12 cu celelalte scripturi în ziua Sabatului va arăta că Isus nu a încălcat niciodată legea Sabatului, pentru că nu a fost niciodată împotriva legii Sabatului să mănânce, să elibereze un animal care a căzut într-o groapă, sau să vindece bolnavii. Prin cunoaştere exactă şi discernământ corect oricine este capabil să gândească sănătos şi să ia decizii corecte.

[14] Acest lucru a fost exemplificat de către cei trei evrei în Babilon. Ei ştiau legea lui Dumnezeu care se referea la închinarea la imagini şi au înţeles principiul implicat. Un idol a fost un idol fie el politic sau religios, şi Iehova le-a spus că servind guvernul nu înseamnă că ei ar putea încălca legea Lui. Poziţiile lor, libertatea personală sau vieţile lor nu erau la fel de importante precum fidelitatea faţă de Dumnezeu. Principiile de fidelitate şi loialitate s-au întipărit în mintea lor, şi capacităţile lor perceptive au fost bine instruite. Ei nu au meditat mult asupra deciziei lor, ci au răspuns imediat, indiferent de ceea ce Dumnezeu a ales să le transmită sau nu, ei nu se vor închina. Gândirea lor era sănătoasă şi fermă şi aveau binecuvântarea lui Iehova. - Dan. Cap. 3; Evrei. 11:34, 39, 40.

Cuprins

[15] A gândi sănătos şi ferm presupune ca orice persoană să mediteze asupra unor astfel de probleme înainte ca acestea să apară. Nu oricine poate lua atitudinea de care altul se îngrijorează atunci când vine momentul. Momentul în care o persoană studiază Biblia sau *Turnul de Veghere* este atunci când aceasta ar trebui să se gândească cu atenţie la toate principiile implicate. În timp ce citim despre creştinii credincioşi menţinându-şi integritatea, fiecare ar trebui să cântărească principiile implicate şi să determine pentru el însuşi o direcţie credincioasă similară. (Evrei 12:1-3) Acest tip de gândire sănătoasă, profundă, subiectivă este făcută atunci când cineva studiază acele căi de luare a deciziilor viitoare. Deşi sub presiunea actuală a unei decizii, probabil sub persecuţia severă, şi fără o Biblie sau chiar fără posibilitatea de a-şi aminti şi a cântări cu atenţie toate argumentele, creştinul va fi capabil totuşi să ia decizii solide. Dacă el este grav rănit şi se află sub presiunea membrilor familiali necredincioşi şi o mulţime impresionantă de doctori de a lua o transfuzie de sânge, gândirea şi decizia lui înaintată îi vor permite să-şi explice decizia luată cu calm şi să şi-o menţină. Imposibilitatea de a lua în considerare Cuvântul lui Dumnezeu anticipat supune gândirea unei persoane sentimentului şi experienţei în locul principiului.

[16] Gândirea corectă avansată a întărit pe Isus în direcţia Sa credincioasă. El a ştiut Cuvântul lui Dumnezeu şi cum i se aplică lui şi a fost capabil să-şi întărească anticipat decizia Sa de a îndura suferinţă. Când Petru, fără să fi dat aceeaşi consideraţie voinţei lui Dumnezeu în această privinţă, a obiectat, Isus l-a certat prin cuvintele: "Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, pentru că gândeşti, nu cu gândurile lui Dumnezeu, ci cu cele ale oamenilor. (Matei 16:23) Aceasta a fost aceeaşi lipsă de gândire avansată adecvată care l-a lăsat pe Petru slăbit, astfel încât el l-a negat pe Isus. (Matei 26:33-35, 70-75) Dar cât de sănătos a gândit el atunci când, s-a întărit cu Cuvântul şi spiritul lui Dumnezeu şi instruindu-şi capacităţile de gândire, el a declarat: "Trebuie să-l ascultăm pe Dumnezeu ca stăpânitor, mai degrabă decât de oameni!" (Faptele Apostolilor 5:29) Deci, toţi ar trebui să-şi păzească capacitatea lor de gândire întărind-o pe aceasta atunci când au şansa. Apoi, mecanismul de gândire a fiecăruia va fi alert, sănătos şi capabil să păzească pe oricine la necaz.

[17] Acum, în aceste ultime zile, capacitatea de gândire a tuturor oamenilor este pusă la cea mai mare încercare din toate timpurile, cu Satan Diavolul practicând înşelăciune mai mult ca oricând. Prin urmare, toţi ar trebui să fie harnici să dobândească cunoştinţe exacte, să fie în alertă pentru a observa în mod corect, pentru a compara toate ideile şi a le fixa în memorie şi pentru a-şi păstra capacitatea lor de gândire activă şi în orice moment supusă voii lui Dumnezeu. (Gal. 6:5) "Sfârşitul desăvârşit al tuturor lucrurilor s-a apropiat. Prin urmare, fiţi sănătoşi la minte şi fiţi vigilenţi în vederea rugăciunilor." (1 Pet. 4:7) Păziţi-vă capacitatea voastră de gândire prin studiu şi rugăciune şi "pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire vă va păzi inimile voastre şi puterile mentale prin Isus Cristos." – Filipeni 4:6-9.

[Note de Subsol]

Cuprins

Acele persoane mai în vârstă îşi pot păstra capacitatea lor de gândire activă, deşi bine pusă la punct de-a lungul anilor a fost bine ilustrată într-un articol "Mintea ta se îmbunătăţeşte cu vârsta", care a fost exprimată succint de *American Weekly* (publicaţia săptămânală americană) şi tipărită în *Reader's Digest*, ianuarie, 1959. Un grup de 127 persoane care, ca începători ai colegiului au dat un test de inteligenţă în 1919, au dat acelaşi test cu mai mult de treizeci de ani mai târziu. Punctajele acestui test nu numai că au fost mai mari la chestionarele de informaţii generale şi în gândirea practică, ci şi la testele care necesită logică şi gândire clară. Un alt grup de persoane au dat în mod regulat, încă din copilărie, teste legate de "noţiuni generale de stăpânire". Abilităţile lor mentale au crescut în mod constant odată cu vârsta de la douăzeci de ani la peste cincizeci de ani fără nici un fel de semn că înaintarea în vârsta a limitat o astfel de creştere. Persoanele cu o inteligenţă medie au continuat să obţină scoruri mai mari chiar la vârsta de şaptezeci şi optzeci de ani. Un studiu al Universităţii din Michigan a arătat că memoria şi abilitatea de a învăţa nu scade odată cu înaintarea în vârstă mai mult decât inteligenţa generală. Nu a existat nici o diferenţă între abilitatea tinerilor, a celor de vârstă mijlocie sau a bătrânilor în a-şi aminti evenimente specifice. Şi într-un experiment absurd persoanele în vârstă, deşi pregătirea lor durează mai mult timp, au fost mai precise în a-şi aduce aminte cuvintele. Într-un alt test de la Colegiul Profesorilor din Columbia, persoanele până la şaptezeci de ani ar putea învăţa limba rusă şi stenografia la fel de uşor precum colegii lor mai tineri. Factorul esenţial este reprezentat de acele persoane care îşi instruiesc capacitatea lor de gândire atunci când sunt tinere şi îşi păstrează astfel gândirea activă, prin utilizarea de-a lungul anilor. Această chestiune a fost testată, de asemenea, strict fizic de către tânărul medic danez, Niels A. Lassen, care a arătat că, spre deosebire de alte funcţii fizice care se deteriorează odată cu vârsta, nu există nici o diminuare a asimilării şi a consumului de oxigen a creierului şi, prin urmare, *posibilitatea activităţii mentale* cu înaintarea în vârstă.

Întrebări pentru Studiu

1. De unde provine abilitatea de a gândi, şi de ce este important să o apărăm?
2. Ce exemple ilustrează folosirea acestei abilităţi?
3. Ce este procesul de gândire, şi de ce este necesar să-l antrenăm?
4. (a) Ce este necesar pentru ca abilitatea de gândire să funcţioneze? (b) Ce cunoştinţe sunt necesare pentru o gândire corectă, şi de ce?

5,6 (a) De ce trebuie să evităm gândirea independentă? De ce asta nu înseamnă psihologie de masă? (b) În ce privinţă trebuie să ne coordonăm gândirea cu a celorlalţi, şi de ce?

7. Care trebuie să fie atitudinea unei persoane care absoarbe cunoştinţe?

8,9 (a) Cum ne putem îmbunătăţi abilităţile de a reţine şi a ne aminti informaţii? (b) Ce sfat dă Scriptura pentru a ne aminti ce am învăţat?

10 . (a) În ce fel ar trebui să acceptăm corecţiile, criticile? (b) Cum ajută discernământul gândirea unei persoane?

Cuprins

11. Cum pot continua să înveţe persoanele mai în vârstă, şi cu ce eforturi în plus?
12. Care este adevăratul obiectiv gândirii mature, şi cum se ajunge la acesta?
13. Cum se poate ilustra diferenţa dintre abilitatea de gândire folosită corect şi greşit, şi cum diferă rezultatele?
14. Cum au arătat cei trei evrei că şi-au păzit abilitatea de gândire?
15, 16 (a) Ce este necesar pentru o gândire corectă, hotărâtoare? Ilustraţi. (b) Cum au dovedit aceasta Isus şi Petru?
17. De ce este atât de important în ziua de astăzi să ne păstrăm întreagă capacitatea de a gândire, şi ce factor final este menţionat?

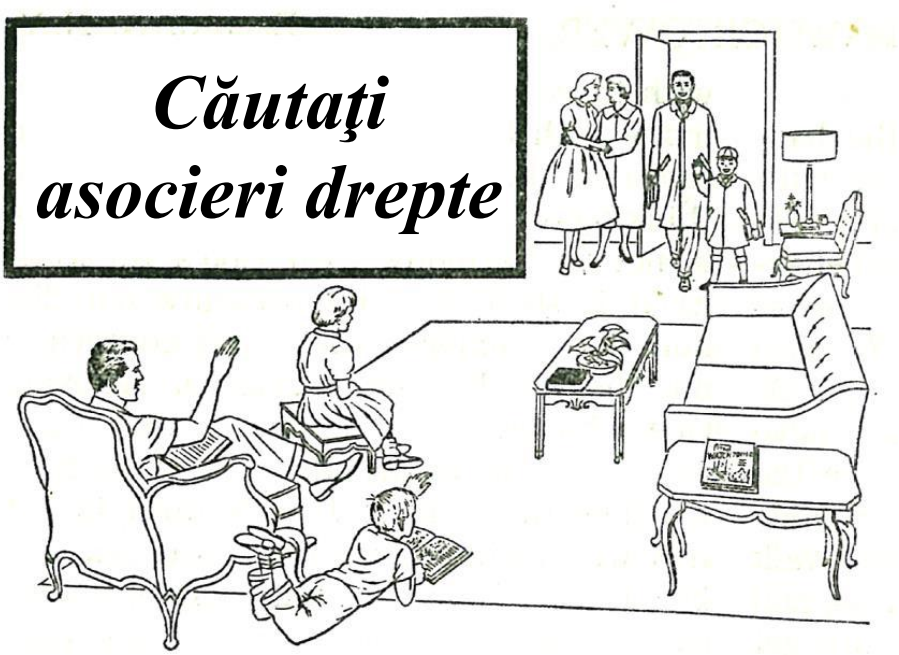

SE ZICE CĂ, „Îţi dai seama ce fel de om este după tovarăşii pe care îi are.” În timp ce aceasta poate că nu este o cale corectă de a judeca un om, totuşi este foarte adevărat că tovărăşia pe care o are un om poate avea o mare influenţă asupra lui, fie pozitivă, fie negativă. După cum a spus înţeleptul Rege Solomon: „Cel care umblă cu oameni înţelepţi se va face înţelept, dar cel care are de-a face cu cei neghiobi o va duce rău.” (Prov. 13:20) Iar astăzi mai mult ca niciodată există o influenţă rea tot mai mare pentru a-i îndepărta pe oameni de gândurile nobile şi pure ale Creatorului lor iubitor, Iehova, şi îi îndreaptă spre gândurile egoiste, trupeşti şi materialiste ale acestei lumi, care se află sub Satan Diavolul. Astfel devine esenţial ca toţi oamenii care iubesc dreptatea să fie despărţiţi de această lume şi să I se închine lui Dumnezeu prin întovărăşirea cu El şi imitarea căilor Lui.—2 Cor. 4:4; Ioan 15:17-19.

[2] Căutarea tovărăşiilor bune este o chestiune de viaţă şi de moarte. Acest lucru a fost demonstrat în vremea potopului din ziua lui Noe, când demonii se întrupaseră ca să contribuie la înjosirea şi stricarea rasei umane. Citim: „Prin urmare, Iehova a văzut că răutatea omului se făcuse mare pe pământ şi fiecare înclinare a gândurilor

Cuprins

din inima lui era numai rea tot timpul.” Dar Noe nu s-a luat după mulţime; el nu s-a întovărăşit cu ei şi nu s-a împrietenit cu gândurile lor murdare. „Noe era un om drept. El se dovedise fără cusur printre cei din vremea lui. Noe umbla cu Dumnezeu.” El şi familia lui au ales tovărăşia potrivită şi au supravieţuit acelei catastrofe a lumii.—Gen. 6:1-12; Evr. 11:7; 2 Pet. 2:5.

[3] Dacă tovărăşia bună este o chestiune de viaţă şi moarte în zilele lui Noe, aşa trebuie să fie şi pentru cei care trăiesc în vremea sfârşitului, despre care Isus a spus că va fi ca zilele lui Noe. După ce a descris răutatea societăţii umane în ultimele zile, apostolul Pavel a sfătuit, „Îndepărtaţi-vă de acestea,” evitând astfel tovărăşiile rele. (Mat. 24:37-39; 2 Tim. 3:1-5) Căutarea tovărăşiilor bune este, de asemenea, foarte influenţată în zilele noastre de împlinirea profeţiilor Bibliei care au de-a face cu strângerea laolaltă în aceste ultime zile a rămăşiţei credincioase a fraţilor spirituali ai lui Cristos şi cu repunerea acestora în casa lui Dumnezeu sub mai marele Noe, Isus Cristos. La această restabilită congregaţie a martorilor unşi, care alcătuiesc rămăşiţa templului spiritual, vine o mulţime mare de bărbaţi şi femei din toate naţiunile, căutând tovărăşiile bune, astfel încât să înveţe căile lui Dumnezeu şi să umble pe cărările Lui.—Isa. 2:2-4; Apoc. 7:9, 14.

EVITAŢI TOVĂRĂŞIILE RELE

[4] În legătură cu evitarea răutăţii lumii şi cu întovărăşirea cu poporul lui Dumnezeu, apostolul Pavel a scris: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu necredincioşii. Căci ce *tovărăşie* au dreptatea şi fărădelegea? Sau ce *părtăşie* are lumina cu întunericul? . . . Sau ce *soartă* are omul credincios cu un necredincios? . . . Căci noi suntem un templu al lui Dumnezeu cel viu; aşa cum a zis Dumnezeu: ‚Voi locui în mijlocul lor şi voi umbla în mijlocul lor, şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.’ ‚De aceea, ieşiţi din mijlocul lor, şi *despărţiţi-vă* de ei,’ zice Iehova, ‚şi nu mai atingeţi lucrul necurat,’ ‚şi vă voi primi.’ ‚Eu vă voi fi un Tată, iar voi veţi fi fiii şi fiicele Mele,’ zice Iehova cel Atotputernic.” Observaţi sfatul repetat de a evita tovărăşiile greşite, ‚îndepărtaţi-vă de aceştia,’ ‚ieşiţi din mijlocul lor,’ ‚despărţiţi-vă de ei,’ şi apoi ‚vă voi primi.’ Nu trebuie să fie nici o *tovărăşie, părtăşie, soartă,* nici o împărtăşire cu necredincioşii. Cu alte cuvinte, fără tovărăşii cu ei dacă vreţi să fiţi tovarăşi cu Dumnezeu.—2 Cor. 6:14-18; Ezec. 37:27, *RS;* Isa. 52:11; Ezec. 20:41, *RS.*

[5] Aceasta nu înseamnă, bineînţeles, că creştinul consacrat trebuie să se izoleze de orice contact cu veacul actual. În cursul muncii sale, al traiului de zi cu zi şi al propovăduiri, el intră în contact cu angajatorul său, cu colegii lui de lucru, cu parteneri de afaceri, cu familia, cu vecinii şi cu alţii. A evita orice contact ar însemna aproape să pleci de pe pământ. (1 Cor. 5:10) Dar, a se ‚îndepărta de aceştia,’ a evita tovărăşia cu ei înseamnă a nu fi părtaşi la gândurile celor care nu sunt în armonie cu gândurile lui Dumnezeu, adică, a nu lua parte la gândurile sau purtarea lor. Gândirea persoanelor cu idei materialiste nu este în armonie cu gândirea lui Dumnezeu. Chiar dacă aceste cunoştinţe nu sunt necinstite sau imorale, principala lor preocupare nu este închinarea şi slujirea faţă de Iehova. Un om care se întovărăşeşte cu regularitate cu ei va gândi în curând la fel ca ei. Dacă

Cuprins

cineva îşi expune mintea gândurilor lor, atunci credinţa acestuia în noua lume va slăbi, înflăcărarea va fi stinsă, integritatea va cădea şi conştiinţa va fi distrusă, astfel încât acesta să nu ia în serios cerinţele de studiu şi slujire ale lui Iehova. Obiceiurile utile de studiu şi slujire care fuseseră formate se vor strica. Acesta este pericolul la care s-a gândit apostolul Pavel când i-a avertizat pe creştini împotriva asocierii cu cei care nu aveau nici o speranţă într-o înviere şi, astfel, niciun stimulent real pentru bună purtare. „Nu vă înşelaţi. Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune. Veniţi-vă în fire pe o cale dreaptă şi nu săvârşiţi păcate, căci unii sunt fără cunoştinţa lui Dumnezeu.” (1 Cor. 15:33, 34) De ce să împărtăşiţi gândurile celor care nu au nici o cunoştinţă despre Dumnezeu şi niciun interes pentru aceasta?—Fil. 3:18, 19.

6 Dar mai sunt cei care cred că îşi pot permite să caute tovărăşii cu prieteni sau rude lumeşti pentru amuzament. Dar cum poate un creştin să se ‚dezbrace de omul vechi care se potriveşte felului în care v-aţi purtat înainte’ şi să ‚îmbrace omul nou care a fost făcut după voia lui Dumnezeu în dreptate adevărată’ dacă continuă să se întovărăşească cu cei care încă mai au dorinţe înşelătoare? (Efes. 4:22-24) Mai bine, „nu vă faceţi *tovarăşi* cu ei; căci voi aţi fost odată în întuneric, dar acum sunteţi lumină în legătură cu Domnul. Mergeţi mai departe drept copii au lumini . . . Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului; şi *nu mai luaţi parte* cu ei la lucrările neroditoare care sunt ale întunericului.” (Efes. 5:7-11) Şi Petru a sfătuit pe cine să îşi „trăiască cea mai rămas din timpul lui în trup, nu mai pentru poftele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu. . . . Fiindcă nu mai *alergi* [sau întovărăşeşti] cu ei pe acest drum . . . ei se miră şi vorbesc urât despre tine.” Trebuie să fim ca nişte străini şi locuitori temporari în ceea ce priveşte comportamentul acestei generaţii.—1 Pet. 4:2-4; 2:11, 12.

7 Pericolul tovărăşiei rele a fost subliniat de Iehova în legile Sale pentru izraeliți, pe când aceştia se pregăteau să se mute în Ţara Făgăduinţei şi, astfel, să aibă un contact mai apropiat de păgânii din Canaan. „Nu trebuie să închei niciun legământ cu ei şi nici să le arăţi vreo favoare. Şi să nu faci legături de cununie cu ei. Fiica ta să nu o dai fiului lui . . . Căci îi va face pe ai tăi [copii] să nu Mă urmeze şi vor sluji cu siguranţă alţi dumnezei.” Istoria Israelului din acea vreme este o dovadă tragică pentru ceea ce se întâmplă când cineva încalcă acest principiu.—Deut. 7:2-4.

8 Dacă cineva are o conştiinţă curată, adică, dacă are conştiinţa sensibilă la principiile lui Iehova, atunci acesta nu s-ar putea bucura de tovărăşia cu această lume. Vă amintiţi cum s-a simţit Lot pe când trăia în Sodoma? Citim că el „era foarte întristat de răsfăţul oamenilor care nesocoteau legea cu destrăbălarea lor—căci acel om drept, prin ceea ce a văzut şi a auzit cât timp a locuit în mijlocul lor de la o zi la alta, îşi chinuia sufleul neprihănit din pricina faptelor lor nelegiuite.” (2 Pet. 2:7, 8) Cu toate că trăia acolo şi le propovăduia, totuşi Lot nu le-a împărtăşit gândurile şi nici nu li s-a alăturat în purtarea lor; sufletul lui era trist şi chinuit din cauza purtării lor. Dacă un creştin din ziua de azi se bucură de tovărăşia cu această lume şi cu gândirea ei, atunci ceva nu este în regulă cu conştiinţa lui. Dacă această conştiinţă este educată cum se cuvine, atunci ar trebui să fie întristată

Cuprins

de o asemenea tovărăşie. De asemenea, dacă purtarea şi vorbirea cuiva sunt astfel încât persoanele lumeşti se bucură să aibă pe cineva ca el în compania lor, atunci ceva nu este în regulă cu comportamentul acestuia; căci dacă purtarea şi vorbirea cuiva ar fi corecte, atunci ar trebui să le tulbure conştiinţa altora din cauză că îi mustră sau îi condamnă.—1 Pet. 3:16; Efes. 5:11.

[9] Un om n-ar trebui să se amăgească niciodată să creadă că prin astfel de tovărăşii chiar ajută pe alţi oameni să afle adevărul. Dacă ia parte la gândurile şi faptele greşite ale tovarăşilor lumeşti, individul nu îi va aduce niciodată la adevăr, dar aceştia îl vor îndepărta probabil pe cel credincios de adevăr. (1 Cor. 5:6) Doar când un individ demonstrează gândurile lui Dumnezeu în vorbire şi purtare, când un individ împărtăşeşte gândurile lui Dumnezeu cu alţii, când un individ împărtăşeşte lumina cu ei, atunci acesta îi poate scoate din întuneric şi îi duce în lumină.—1 Pet. 2:9; Fil. 2:15, 16.

[10] Dar, pot întreba unii, nu s-a întovărăşit Isus cu păcătoşi dispreţuiţi şi cu strângători de taxe? Ba da, dar El nu a făcut-o ca să ia parte la gândurile lor şi să fie tovarăş cu ei în discuţiile şi purtarea lor. El se afla acolo ca martorul principal al lui Iehova ca să împărtăşească gândurile lui Iehova acestor oameni. Aşa şi astăzi, martorii lui Iehova urmează acelaşi exemplu. Ei nu se izolează prin neprihănire de sine, precum cei pe care i-a pomenit Isaia, şi nu zic că sunt mai sfinţi decât alţii. Ei vizitează tot felul de oameni în casele lor şi pe străzi şi vorbesc cu ei şi aud la ce se gândesc aceştia astfel încât să îi poată ajuta. Dar ei nu participă la gândirea lor, ei nu iau parte la atitudinea lor. Ei sunt tovarăşi cu lumina şi vor să împartă lumina cu alţii.—Luca 7:34; Isa. 65:5; Mat. 5:16.

[11] Funcţia unui slujitor creştin al lui Dumnezeu poate fi comparată cu cea a unui doctor care slujeşte unui popor superstiţios şi încărcat de boli din junglă. Un astfel de doctor nu va ezita să îi ajute pe aceşti oameni, dar el nu se va gândi nici măcar o clipă să împărtăşească gândurile din minţile superstiţioase ale pacienţilor săi sau să le fie tovarăş în obiceiurile lor producătoare de boli şi în condiţiile neigienice. El nu vrea să împartă boala cu ei; el vrea să împartă cu ei cunoştinţa lui despre vindecare şi obiceiuri de trai igienice. El vrea să îi facă bine, nu să se îmbolnăvească pe sine; să îi înveţe să îşi îmbunătăţească condiţiile, nu să îşi strice propriile obiceiuri de trai curat. Aşa le va predica martorul creştin al lui Iehova în ziua de azi oamenilor de toate felurile, ca să îi ajute să ajungă la sănătatea spirituală, dar nu îşi va înjosi niciodată standardele ca să înceapă să împărtăşească gândurile acestei lumi.—Luca 5:30-32; Apoc. 22:1, 2.

CĂUTAŢI TOVĂRĂŞII PENTRU ZIDIRE

[12] Pentru a câştiga şi a păstra sănătatea spirituală, individul trebuie să se întovărăşească cu oameni sănătoşi din punct de vedere spiritual. Pentru a dobândi înţelepciune, individul trebuie să se întovărăşească cu oameni înţelepţi. Pentru a le da slujitorilor Săi tovărăşii bune, Iehova i-a strâns laolaltă în aceste ultime zile într-o adunare globală, societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Dacă vrem să împărtăşim gândurile lui Iehova şi gândurile noii Sale lumi a dreptăţii, atunci trebuie să ne întovărăşim cu cei care au astfel de gânduri. Acest lucru a fost

Cuprins

adevărat când s-au reunit primii creştini şi este adevărat astăzi. „Ei stăruiau să se dăruiască învăţăturilor apostolilor şi în *tovărăşia unii cu alţii,* în a lua masa împreună şi în rugăciuni.” (Fapt. 2:42) Creştinii credincioşi s-au întovărăşit unii cu alţii ca să capete tărie spirituală, ca să îşi stimuleze şi să îşi sensibilizeze conştiinţele la fapte bune. Unde puteau căpăta mai bine acest lucru decât în tovărăşie cu adunarea în care erau apostolii şi alţi slujitori maturi şi înflăcăraţi ai lui Dumnezeu?

[13] Pavel a scris în această privinţă: „Ţineţi minte pe cei care vă conduc, care v-au spus cuvântul lui Dumnezeu, şi în timp ce cercetaţi cum se arată purtarea lor, urmaţi pilda credinţei lor.” (Evr. 13:7) Da, căutaţi tovărăşii cu cei care sunt exemple de credinţă, urmăriţi-le purtarea, vedeţi cât de bine vă asemănaţi cu exemplul lor credincios şi faceţi îmbunătăţirile necesare. Nu căutaţi tovărăşii cu cei care vă vor scuza conştiinţa, ci cu cei care o vor mustra. „Urechea care ascultă mustrarea vieţii stă bine între oameni înţelepţi.” „Urmaţi pilda Mea în uniune, fraţilor, şi fiţi cu ochii pe cei care umblă pe o cale care se potriveşte cu pilda pe care o aveţi în noi.” „Urmaţi pilda Mea, aşa cum Eu sunt Cristosul vostru.” Acest lucru cere ca individul să caute tovărăşia potrivită cu oameni maturi şi înflăcăraţi din punct de vedere spiritual, cu slujitori în congregaţie şi alţii.—Prov. 15:31; Fil. 3:17; 1 Cor. 11:1.

[14] Cea mai bună cale de a vă întovărăşi cu cei ‚care v-au vorbit adevărul,’ cei care sunt exemple, este să participaţi cu regularitate la toate întâlnirile congregaţiei. Aceasta este un ajutor plăcut şi o experienţă întăritoare pentru toţi cei a căror viaţă de zi cu zi le cere să fie între oameni laici ai căror vorbire şi purtare le întristează sufletul. „Învăţaţi-i şi sfătuiţi-i pe alţii cu psalmi, laude lui Dumnezeu, cântece duhovniceşti cu bunăvoinţă, cântându-I lui Iehova în inimile voastre.” „Fiţi cuprinşi de duh, vorbindu-vă în psalmi şi laude lui Dumnezeu şi în cântece duhovniceşti.” Participarea la întâlnirile la care cineva povesteşte trăiri sau face observaţii sau ascultă la discuţii pline de învăţăminte din Cuvântul lui Dumnezeu va ajuta pe cineva să se întovărăşească cu Dumnezeu şi să Îi împărtăşească gândurile. Aceasta este tovărăşia pe care ar trebui să o aibă cineva.—Col. 3:16; Efes. 5:18-20.

[15] Această întovărăşire trebuie sporită tot mai mult întrucât se apropie sfârşitul complet al acestui veac. „Să ţinem strâns mărturisirea deschisă a nădejdii noastre . . . Şi să avem grijă unii de alţii ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune, fără să părăsim adunarea noastră laolaltă, după cum au unii obiceiul, ci încurajându-ne unii pe alţii, cu atât mai mult cu cât vedeţi că se apropie ziua.” Când cineva renunţă la tovărăşia bună, discernământul spiritual este distrus, conştiinţa devine insensibilă şi omul cade în păcat, aşa cum a pomenit apostolul Pavel chiar după ce a dat sfatul adunării laolaltă: „Căci dacă păcătuim cu bună ştiinţă după ce am primit cunoaşterea curată a adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcatele noastre.” (Evr. 10:23-26) Aşa că de ce să urmăm obiceiul unora care renunţă la întâlnirile congregaţiei din cauza lipsei de preţuire, a unei reuniuni de familie cu cei care nu sunt în adevăr sau a altor interese personale? Nu a zis Isus: „Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei care aud cuvântul lui Dumnezeu şi îl

Cuprins

fac”? (Luca 8:21) Nu este o adunare a familiei lui Dumnezeu în supunere faţă de porunca Lui mai importantă decât a fi pe placul altora care nu Îl iubesc pe Dumnezeu? Aceste câteva ore în fiecare săptămână sunt foarte valoroase, pline de expresiile gândurilor pe care omul ar trebui să le împărtăşească. Aici este deşteptată conştiinţa unui individ ca să „cerceteze ce este bine primit de Domnul,” şi să ‚fie foarte atent cum umblă, întrucât un om înţelept se foloseşte de clipa potrivită,’ şi ‚să nu mai necugetat, ci zăreşte mai departe care este voia lui Iehova.’—Efes. 5:10, 15-17.

ÎNTOVĂRĂŞIREA SOCIALĂ

[16] Întrunirile pentru distracţie socială sunt şi ocazii în care un individ îşi împărtăşeşte gândurile cu alţii. Un om ar trebui să fie la fel de atent şi selectiv în alegerea celor cu care se întovărăşeşte din punct de vedere social şi la ceea ce face, cum este în alegerea întâlnirilor religioase la care participă. Chiar şi pentru destinderea socială, omul ar trebui să îşi dorească să împartă gânduri care sunt ziditoare, care încurajează ardoarea şi credinţa în slujba lui Iehova, care pune accent pe curăţenie, virtute şi integritate şi exprimă preţuirea şi recunoştinţa faţă de Dumnezeu. Şi aici ar trebui ‚să ne vorbim în psalmi şi laude lui Dumnezeu, dând mereu mulţumire pentru toate lucrurile Dumnezeului şi Tatălui nostru.’ (Efes. 5:19, 20) Regula este valabilă şi pentru amuzament şi relaxare, „Să căutăm lucrurile care ne aduc pace şi lucrurile care sunt ziditoare pentru noi.”—Rom. 14:19; 1 Tim. 4:12; 2 Tim. 2:22; Tit 2:6-8; 3:8; Col. 3:16, 17; Rom. 15:2.

[17] De ce să lăsăm discuţiile să urmeze gândirea acestei lumi sau să aibă vreo influenţă din ea şi să începem jocuri prosteşti în care atât vorbirea, cât şi purtarea devin deocheate, vulgare sau poate chiar imorale? A imita această lume înseamnă a se întovărăşi cu ea. Cu cât de mult mai bine ar fi pentru cei care sunt maturi să vadă că discuţia este ziditoare şi interesantă pentru toţi cei prezenţi, bătrâni şi tineri. Poate că se pot organiza diverse tipuri de chestionare biblice în care întrebările să fie educative, dar să ţină seama de diversele nivele de cunoştinţă ale celor prezenţi. Puteţi cita o scriptură şi să vedeţi cine, sau care echipă, îşi poate aminti cartea, capitolul şi versetul, sau să daţi informaţiile şi să vedeţi cine poate cita textul. Descrieţi trăsăturile unei persoane cunoscute din Biblie şi vedeţi cine o poate identifica după nume; acelaşi lucru poate fi făcut cu locuri sau evenimente istorice. Povestiţi trăiri, respingeţi obiecţiile, discutaţi puncte noi sau interesante din *Turnul de veghere* sau din alte publicaţii, sau noi lucruri din evenimentele din lume care împlinesc profeţia sau familiarizaţi în general mai bine pe cineva despre condiţii pentru discuţiile despre subiecte interesante. Slujitorii lui Iehova nu sunt limitaţi. Ei pot beneficia din discuţiile despre multe alte subiecte, aşa cum se pot bucura de rostirea unor glume bune. Dar ţineţi minte, toate lucrurile să intre în regulă, ‚lucrurile care aduc pacea şi lucrurile care sunt ziditoare pentru noi.’

[18] Această regulă îl va ajuta pe om să stabilească nu doar ce să facă pentru recreerea socială, ci şi cât de des. De asemenea, va preveni dezvoltarea găştilor sociale într-o congregaţie, întrucât acestea nu sunt ziditoare. Sfatul de a ne întovărăşi cu cei cu gânduri teocratice, oameni maturi din punct de vedere spiritual

Cuprins

şi de a le împărtăşi ideile nu înseamnă să îi ignorăm pe cei mai noi şi mai slabi din congregaţie. Dimpotrivă, toţi oamenii maturi vor depune un efort pentru a se întovărăşi cu cei mai slabi sau mai puţin maturi şi cu cei care sunt şovăielnici sau timizi, atât la întâlniri, cât şi la întâmpinarea acestora în casele lor pentru o masă, o gustare de seară sau o seară socială împreună, astfel încât să se cunoască mai bine, să îi ajute să îi cunoască pe alţii mai bine şi să lucreze pentru zidirea lor. Cu principiul căutării lucrurilor care sunt ziditoare, nimeni nu ar trebui să aibă o preferinţă exclusivă pentru întovărăşirea cu cei faimoşi din punct de vedere laic sau cu cei care o duc mai bine din punct de vedere financiar, creând astfel ‚deosebiri de clasă.' Întovărăşiţi-vă cu toţi fără subiectivitate, lucrând pentru zidirea celor săraci şi a celor bogaţi deopotrivă, a celor slabi şi a celor puternici totodată. Fraţii care sunt faimoşi în această lume şi au mai multe mijloace materiale trebuie să arate grijă în ospitalitatea lor, fără să caute tovărăşia numai cu supraveghetori de seamă din organizaţie, de parcă ar putea dobândi un fel de faimă spirituală prin tovărăşie. Bineînţeles, este biblic să arătaţi ‚oameni mai bătrâni care conduc pe o cale dreaptă şi care muncesc din greu în vorbire şi în învăţătura onoarei îndoite,' iar omul care le arată ospitalitate acestora are o ocazie nemaipomenită să fie zidit spiritual prin discuţia constructivă despre Cuvântul lui Dumnezeu. Dar motivul trebuie să fie aici zidirea spirituală prin tovărăşie şi nu faimă prin tovărăşie.—Rom. 14:1; 15:1, 2; 1 Cor. 14:12; 1 Tes. 5:14; Iac. 2:2-5, 9; 1 Tim. 5:17, 18.

[19] În sfârşit ajungem la elementul foarte important al întovărăşirii prin ceea ce citeşte un individ, la ce se uită, ce ascultă sau la ce se gândeşte. Şi aici individul împărtăşeşte gândurile altora şi se concentrează pe materialul de citit, mintea este foarte uşor de impresionat. Dacă cineva nu vrea să se unească în tovărăşie cu batjocoritori necredincioşi ai Cuvântului lui Dumnezeu sau cu oameni imorali şi depravaţi, atunci nu ar trebui să le împărtăşească în particular gândurile şi faptele citind despre ei. Dacă, preacurvia şi necurăţia ar trebui să nu fie nici măcar pomenite în rândul vostru,' atunci aceştia nu trebuie ascultaţi. (Efes. 5:3, 12) Dacă aceste lucruri sunt ‚ruşinoase de povestit,' atunci sunt ruşinoase şi pentru a se scrie despre ele sau pentru a se citi despre ele. A citi astfel de povestiri în ziare, reviste, cărţi sau a vedea imoralitatea sugerată în filme înseamnă a avea tovărăşie cu oamenii imorali ai căror fapte sunt descrise sau cu cel care inventează povestea. Unul care face acest lucru nu îşi ţine niciodată mintea şi poftele în concordanţă cu Cel Sfânt. De aceea, când cineva citeşte, ascultă la radio sau se uită la televizor sau la un film, acesta trebuie să se asigure că este într-o tovărăşie bună, căutând tovărăşiile bune. Poate că informaţia este educativă sau informativă, sau poate amuzantă, dar întotdeauna trebuie să fie ziditoare. Mintea nu poate conţine atât gândurile lui Dumnezeu, aşa cum sunt dezvăluite în Cuvântul Lui, şi în acelaşi timp să împărtăşească gândurile oamenilor necredincioşi, cu gânduri pătimaşe şi imorale.—1 Pet. 1:13-16; Iac. 3:11; 4:8.

[20] Da, calea înţelepciunii este de a evita tovărăşiile nepotrivite şi de a căuta tovărăşii bune. „Când înţelepciune intră în inima ta . . . gândind că iscusinţa va veghea asupra ta. . . ca să te scape de calea cea rea, de omul care vorbeşte lucruri

Cuprins

rele, de cei care părăsesc cărările cinstei ca să umble pe căile întunericului, de cei care se bucură când fac rău, care se veselesc de lucrurile stricate ale răutăţii; de cei ale căror cărări sunt necinstite şi de cei care sunt nesinceri în drumul lor obişnuit . . . *Ţelul* este să puteţi *merge pe calea* oamenilor buni şi să puteţi rămâne pe cărările celor drepţi. Căci cei cinstiţi sunt cei care vor locui pe pământ, şi cei fără prihană sunt cei care vor rămâne în el." (Prov. 2:10-22) Gândirea acestei lumi înseamnă moarte. Gândurile lui Dumnezeu înseamnă viaţă. „Lumea piere şi la fel şi poftele ei, dar cel care face voia lui Dumnezeu rămâne veşnic." (1 Ioan 2:17) Căutaţi tovărăşii rele şi acestea vor ţine puţin timp. Tovărăşiile bune vor continua pe vecie. Căutaţi tovărăşii bune şi bucuraţi-vă de ele pe vecie.

Întrebări pentru studiu

1. Cum poate anturajul, cuiva să îl afecteze? Cum a arătat Solomon aceasta?

2.Cum au fost demonstrate consecinţele companiei potrivite şi nepotrivite în zilele lui Noe?

3. (a) Ce evoluţie a faptelor prezisă de apostolul Pavel în 2 Timotei 3:1-5 face vital să evităm compania nepotrivită în ziua de azi? (b) Prin ce împlinire a profeţiei din timpul nostru s-a îngrijit Dumnezeu de companie potrivită în toată lumea?

1. (a) Ce sfat puternic se găseşte în 2 Corinteni 6:14-18 despre evitarea companiei rele? (b) Ce companie potrivită este menţionată?

5,6 (a) La ce se face şi la ce nu se face referire în sfatul despre compania rea, şi cum poate o asemenea asociere să afecteze devoţiunea cuiva? (b) Ce sfat dat creştinilor din perioada timpurie accentuează aceasta?

7. Ce recomandă legea lui Dumnezeu dată prin Moise în privinţa relaţiilor apropiate cu adepţii religiilor false?

8,9 (a) Cum au fost afectat de comportamentul oamenilor fără niciun Dumnezeu din zilele sale? (b) De ce este greşit dacă un creştin se bucură de compania celor din lume şi este încurajat de ei să se poarte asemenea lor? (c) Care sunt, în acest mod, posibilităţile de a le face adevărul cunoscut necredincioşilor?

10,11 (a) De ce nu a fost greşit ca Isus să fie în compania păcătoşilor, şi în ce fel îi urmează exemplul Martorii lui Iehova în ziua de azi? (b) În cel fel este această atitudine similară unui doctor care intră în strâns contact cu pacienţii bolnavi?

12. Cine ne poate fi companie bună în ziua de azi, şi ce exemplu a fost dat în acest sens de creştinii din secolul I?

13. Care sunt beneficiile companiei creştinilor maturi, şi ce sfat scriptural acoperă acest punct?

14,15 (a) Cum este un creştin întărit de participarea la convenţii? (b) De ce abandonează unii întrunirile, şi care sunt posibilele consecinţe?

16. (a) Cum şi de ce trebuie să fim selectivi în privinţa socializării? (b) Ce regulă din Biblie se aplică şi aici?

Cuprins

17. Care sunt unele dintre modurile în care adunările cu prilej social pot fi interesante, relaxante, şi totuşi constructive?
18. La ce alte lucruri trebuie să fim atenţi atunci când lucrăm pentru creşterea tuturor din congregaţie?
19. În ce alte privinţe trebuie să fim atenţi când evităm compania rea şi o căutăm pe cea bună, şi de ce?
20. Care este speranţa pentru cei ce se întovărăşesc cu cei drepţi, integri?

Urmându-mi scopul în viaţă

povestită de Harold A. Morris

La vârsta de 18 ani, băieţii sunt plini de ambiţii şi vise pe care speră să le împlinească într-o bună zi. Au toată viaţa înainte. Bătrâneţea, slăbiciunea şi moarte sunt departe de a-i sta în gând, şi se consideră deseori mult mai înţelepţi decât sunt de fapt. Este foarte puţin probabil ca băieţii la vârsta aceasta să ia seamă de sfatul înţeleptului Rege Solomon, în afara cazului în care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale. „Amintiţi-vă, deci, de marele vostru Creator acum, în zilele tinereţii voastre”, a spus Solomon. Ei bine, eu eram unul dintre cei care n-au dat niciun fel de ascultare acestui sfat. Într-adevăr, am fost crescut într-o casă care putea fi considerată creştină, dar îmi lipseau multe din punct de vedere spiritual..

Pe când colegii mei absolveau liceul, eu mă aflam în spital, operat de urgenţă de apendicită. Operaţia m-a ţinut în spital o lună întreagă, şi m-am refăcut acasă încă o lună. Din moment ce nu mai era posibil să merg la facultate în toamna aceea, am mers să lucrez într-un alt oraş. Acolo am făcut cunoştinţă cu un martor al lui Iehova şi am început să învăţ despre scopurile minunate ale lui Iehova, de a restabili paradisul pe pământ. L-am chemat în repetate rânduri pentru a absorbi mai multe cunoştinţe despre minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Aceste cunoştinţe mi-au dat un scop pentru care merita să trăiesc.

Într-o seară, martorul m-a invitat să merg cu el la studiul din *Turnul de Veghere*. Am acceptat cu promptitudine invitaţia. Obişnuit fiind cu serviciile religioase obişnuite, primul studiu mi s-a părut ciudat. Se vedea clar, totuşi, că toţi cei de acolo erau studenţi în Biblie. Erau sinceri şi prietenoşi, aşa cum nu mai văzusem până atunci. După studiu, adunarea a făcut aranjamente de participare la un congres zonal ce avea să se ţină în două săptămâni în Indianapolis. Congresul mi-a lăsat o impresie puternică şi profundă. Niciodată nu am văzut atât de mulţi oameni fericiţi şi atenţi la nevoile celorlalţi. Aceasta m-a făcut să mă conving că erau, într-adevăr, poporul lui Iehova. Cu şase luni mai târziu, la următorul congres zonal, am făcut un important pas înainte în urmarea scopului meu în viaţă, primind botezul.

Pe când îmi făceam planuri pentru pionierat, părinţii mei credeau că nu eram în toate minţile pentru că părăseam o slujbă bună pentru a merge să predic. Credeau că am mers prea departe cu religia. Un frate tânăr din congregaţie s-a decis să meargă cu mine în Greenville, Carolina de Nord. A fost un sentiment minunat să mă desprind şi să încep să-mi urmez scopul în viaţă prin serviciul permanent în slujba lui Iehova. Acestea se petreceau în mijlocul lui februarie 1942. Intenţionam să continui lucrarea de pionierat cât de mult timp puteam. Sunt fericit să pot spune că mi-am petrecut aproape jumătate din viaţă în acest serviciu fericit.

Fraţii din Carolina de Nord ne-au fost de mare ajutor, şi ne-am bucurat de experienţe minunate. De fapt, adunarea a crescut atât de rapid încât curând am putut merge şi altundeva. Societatea ne-a desemnat oraşul Louisville, Kentucky. Pe când mă aflat acolo, a apărut în revista *Consolarea*, acum *Treziţi-vă!* un articol despre deschiderea şcolii Gilead. M-am bucurat mult să aflu despre planurile şi pregătirile pentru instruirea şi trimiterea de misionari în alte ţări, dar nu mă puteam imagina ca făcând parte din acest aranjament. Cu mare surprindere am primit un formular de aplicaţie pentru a participa la cursurile şcolii Gilead. Aceasta se petrecea în decembrie 1943. Scrisoarea arăta clar că nu era un privilegiu de privit superficial. Restul vieţii mele avea să fie afectat de decizia pe care aveam să o iau. După gândire şi rugăciune, am completat formularul şi l-am trimis.

Am fost invitat să particip la al treilea curs al Colegiului Gilead, care începea în februarie 1944. Gilead era o punte către mai mari privilegii de serviciu. După absolvire, eu şi partenerul meu am fost desemnaţi să lucrăm în Connecticut. Acesta a fost urmată de 6 luni de muncă la Bethel. În cele din urmă, misiunea în străinătate pe care am aşteptat-o luni întregi ne-a fost încredinţată. Urma să mergem în Bolivia.

Atunci când am sosit în La Paz, Bolivia, pe 25 octombrie 1945, nu era nimeni să ne aştepte. Nu ştiam pe nimeni din ţară. Ne-am bucurat de multe ori că eram privilegiaţi să iniţiem aici ceva ce nu avea să fie uitat niciodată. Până când literatura pe care am comandat-o avea să sosească (cam la 3 luni după sosirea noastră), a trebuit să lucrăm cu 3 exemplare ale cărţii *„Adevărul vă va elibera”* traduse în spaniolă, plus un exemplar în engleză şi o Biblie în spaniolă şi una în engleză. Deşi nu puteam decât să preluăm comenzi pentru materiale scrise, am fost capabili totuşi să începem studii biblice cu oamenii care arătau interes.

Mai multe ajutoare au sosit opt luni mai târziu, când au venit încă alţi patru misionari. Toţi 6 am rămas neclintiţi în misiunea noastră teocratică şi continuăm să hrănim oile din această ţară. Considerăm Bolivia casa noastră. Îi mulţumim lui Iehova şi organizaţiei sale că a făcut posibil să servim aici.

O dată cu sosirea tot mai multor misionari, vestea bună a Împărăţiei a început să se răspândească şi în alte părţi ale Boliviei. Oameni de bine au început să se asocieze cu Societatea Lumii noi. Nu după mult timp, fraţii locali au depăşit ca număr misionarii, şi, pe când noi aveam congrese de circuit, tot

Cuprins

mai mulţi dintre ei aveau părţi de program, ca şi responsabilitatea de a plănui şi organiza activităţi de congres.

În 1952, trei dintre noi şi-au petrecut vacanţa vizitând patru oraşe unde martorii lui Iehova nu era cunoscuţi. În timpul anilor care au trecut de atunci, am luat parte la organizarea lucrării în aceste locuri. Lucrarea a început abia de curând în ultimul dintre cele patru oraşe, deoarece clima de acolo este foarte rece şi vânturile sunt frecvente. La doar şapte luni după ce 2 misionari s-au stabilit acolo, opt noi vestitori au început să declare în public scopurile lui Iehova. Acum, acolo funcţionează o adunare.

Pe când exista doar un congres de circuit în Bolivia, îi cunoşteam pe toţi fraţii şi pe majoritatea celor noi care ajungeau să cunoască adevărul. Dar acum, cu şase circuite, nu pot vedea vestitorii decât o dată pe an la congresele noastre naţionale. În timpul ultimului dintre ele, i-am privit pe cei 36 de fraţi care urmau să fie botezaţi şi am constatat cu uimire că îi ştiam doar pe câţiva dintre ei. Acesta este un semn clar al creşterii. A boteza 36 de oameni într-o zi diferă sensibil de a boteza 23 într-un întreg an, cum a fost cazul în 1956.

Pentru că sănătatea l-a lăsat pe servul de filială, mi s-a cerut să îi ţin locul până când altcineva va putea fi trimis. Deşi nu mă simţeam potrivit pentru munca de birou, m-am bucurat de acele 10 luni. Era mereu câte ceva de făcut. Erau probleme de rezolvat, rapoarte de alcătuit, materiale literare de trimis, pliante de tipărit, noi case misionare care urmează să fie stabilite, congrese de supravegheat şi predicare personală la adunarea locală.

A fost o mare plăcere să particip la marea adunare internaţională din 1958 şi să pot vizita încă o dată vechi prieteni şi rude. Când vacanţa mea se apropia de sfârşit, eram totuşi gata să mă întorc în Bolivia. Iubesc munca de aici, între aceşti oameni însetaţi spiritual.

M-am bucurat să văd la congres mulţi fraţi care plănuiau să servească unde este mai mare nevoie, să vorbesc cu tineri care se gândeau să facă din serviciul permanent scopul lor în viaţă. Nu vor regreta niciodată că au urmat această cale. Atunci când mă gândesc la ce am făcut, şi la ce aş fi putut face urmând alt scop, sunt convins că am urmat doar scopul care merita. Dacă aş putea lua viaţa de la capăt, nu aş alege alt scop de urmat.

Nori de lăcuste

În consemnările sale din *Călătorii în Deşertul Arabiei*, Charles M. Doughy descrie o invazie a lăcustelor: „Norii celui de-al doilea roi de lăcuste ... zbătându-se şi strălucind precum firicelele de praf în lumina soarelui, au zburat deasupra noastră timp de câteva zile, dense precum ploaia, de aproape de sol până sus în văzduh. Ele coboară ca păsările, lăsându-şi cataligele lungi pe pământ; acestea au invadat chioşcurile şi, orbite de foame, au încercat să ne muşte picioarele pe când stăteam la cafea. Sunt purtate în voia vântului, ca în Psalmi: „Sunt purtat încolo şi

Cuprins

încoace ca o lăcustă" ... Copii strâng lăcuste şi le înşiră pe o creangă, iar nomazii le coc pe cărbuni, smulgând membrele arse şi capul, iar corpul insectei care rămâne este bun de mâncat; dar nu şi cel al acestor roiuri din urmă, apărute la vremea uscării ierbii."

Partea a 32-a "Facă-se voia Ta pe pământ"

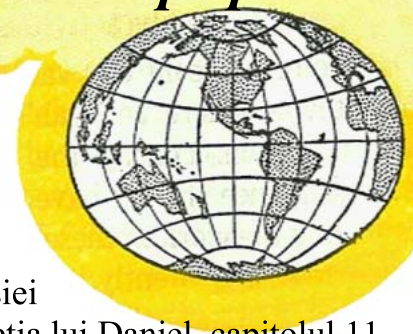

Odată cu înfrângerea puterilor Axei Nazisto-fascistă în 1945, guvernul comunist al Rusiei a preluat rolul de "rege al nordului", prezis în profeția lui Daniel, capitolul 11. Acest lucru a fost esențial pentru readucerea la viață a "urâciunii pustiirii", sub forma organizației Națiunilor Unite, în anul 1945.

Aceasta a dus mai departe și persecutarea clasei "sanctuarului" de creștini credincioși unși ai lui Iehova. Spre ajutorarea acestei clase unse de spirit a sanctuarului de pe pământ, i s-a alăturat și o mare mulțime de credincioși asemănători oilor, "alte oi", destinați să trăiască veșnic pe pământ sub conducerea împărăției lui Dumnezeu. Unele persoane s-au alăturat temporar clasei sanctuarului încercând să îi lingușească pe membrii ei, însă "alte oi" rămân alături de clasa sanctuarului lui Iehova, deși persecutarea unora dintre aceștia până la moarte violentă a constituit o mare încercare a devoțiunii lor nestrămutate pentru Iehova Dumnezeu. Astfel, acești creștini credincioși și dedicați au fost curăţaţi de această persecuție aprinsă din partea regelui simbolic al nordului.

44. Îngerul lui Iehova a oferit o descriere exactă a împăratului de la miazănoapte din secolul douăzeci: "Împăratul va face ce va voi; se va înălţa, se va slăvi mai presus de toţi dumnezeii şi va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; şi va propăşi până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini." (Daniel 11:36, *Le)* Pe lângă faptul că în vechime împăratul de la miazănoapte se autointitula dumnezeu sau accepta titlul de zeu, urmaşul său din vremurile moderne încearcă să joace rolul lui Dumnezeu. El vrea ca singura putere sau voinţă să fie a sa. În acest scop, el foloseşte căi lipsite de conştiinţă pentru a asuma puteri totalitare şi dictatoriale de a guverna. Acesta a fost cazul nu doar în ţinuturile naziste şi fasciste după Primul Război Mondial, ci şi sub înfăţişarea lui comunistă, după al Doilea Război Mondial. Cel puţin în închipuirea sa, el s-a înălţat, depăşind în măreţie, deasupra oricărui "dumnezeu" lumesc al oamenilor, deşi în realitate el încă nu îşi asigurase dominaţia asupra împăratului de la miazăzi.

45. Împăratul de la miazănoapte a pornit chiar şi împotriva lui *El elim,* Dumnezeul dumnezeilor, care este Iehova. El nu îşi dă seama că este judecat în

Cuprins

faţa Dumnezeului adevărat, Judecătorul Suprem, despre care Psalmul 82: 1, 2 spune: "Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor. 'Până când veţi judeca strâmb şi veţi căuta la faţa celor răi?'" Incredibile şi nemaivăzute sunt lucrurile spuse de împăratul de la miazănoapte, în sfidarea lui, atât sub masca nazistă cât şi cea comunistă, împotriva poporului Dumnezeului lui Daniel. Prin faptă, dacă nu prin cuvânt, el neagă existenţa lui Dumnezeu. Anunţând-şi scopurile de a domina lumea şi astfel a exclude regatul lui Dumnezeu în mâinile lui Hristos, el vorbeşte împotriva lui Iehova, al cărui regat venit martorii lui Iehova îl propovăduiesc tuturor neamurilor. În ceea ce îl priveşte pe poporul ales al lui Iehova, el nu dă crezare poruncii lui Isus: "Daţi, dar, cezarului ce este al cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." (Luca 20:25) El neagă drepturile lui Dumnezeu. El pretinde că Statul politic are dreptul asupra tuturor lucrurilor ce ţin de supuşii săi.

46. El le cere cetăţenilor să venereze Statul făcut de oameni la îndemnul Diavolului. Pentru el omul nu este decât o maşinărie lumească, pe care Statul să o exploateze până la moarte. De când a lansat sateliţii artificiali Sputnik pe orbită pe 4 octombrie 1957, el se simte ca stăpânul universului, mai ales din moment ce sateliţii lui nu l-au descoperit pe Dumnezeu cel nevăzut în spaţiul dintre pământ şi soare. El a înregistrat succese în a instaura forma de guvern comunistă pe o treime din suprafaţa pământului, neştiind că Dumnezeu în ceruri râde şi tolerează aceste lucruri "până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini." În "războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic" Iehova va pune capăt acestei revolte şi învinuiri. Ce se va întâmpla atunci va fi nu ceea ce hotărâse împăratul de la miazănoapte, ci ceea ce a hotărât Dumnezeu Cel Atotputernic.

DUMNEZEUL ÎMPĂRATULUI

47. Împăratul de la miazănoapte nu este cineva cu care Iehova Dumnezeu nu se aştepta să aibă de a face. Încă din vremurile din vechime îngerul lui Dumnezeu l-a descris pe împărat ca fiind foarte modern, zicând: "Nu va ţine seamă nici de dumnezeii părinţilor săi, nici de dorinţa femeilor; cu un cuvânt, nu va ţine seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toţi. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetăţuilor; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoşteau părinţii săi, îi va aduce cinste cu aur şi argint, cu pietre scumpe şi lucruri de preţ." (Daniel 11:37, 38, *Le)* "Dumnezeii părinţilor săi" nu sunt dumnezeii vreunui om anume, cum ar fi Hitler sau Stalin, ci dumnezeii părinţilor acestei funcţii politice care se

Cuprins

numeşte "împăratul de la miazănoapte." În timpul celor mai bine de două mii de ani în care a domnit, "împăratul" a trecut prin mai multe schimbări, de la dinastia seleucidă a regilor elenici, la împăraţii păgâni ai Romei, împăraţii romano-catolici şi cei greco-ortodocşi, împăraţii germanici ai Sfântului Imperiu Roman, Kaiserii austrieci şi germani, conducătorul imperial al nazismului şi, ultimul, conducătorul imperial al comunismului. Şi totuşi Satan, care este "dumnezeul veacului acestuia," a fost de fapt dumnezeul lor, în tot acest timp, atât al împăratului de la miazănoapte cât şi al împăratului de la miazăzi. (2 Corinteni 4:4) Aşadar, cum îi ignoră împăratul de la miazănoapte pe "dumnezeii" părinţilor?

48. Nu numai că nu ţine seama de dumnezeii bărbaţilor care conduc ţări, el nu ţine seama nici de vreun dumnezeu al femeilor. "Femeile" menţionate în această profeţie sunt slujnicele regimului împăratului de la miazănoapte, sau slujnicele vechii spiţe de "părinţi" ai acestui împărat. Ca "femei," ele sunt vasele mai slabe. De aceea modernul împărat de la miazănoapte nu ar ţine seama de dumnezeul la care ar ţine mai cu seamă aceste fiinţe mai slabe. Dumnezeul lor este neînsemnat, inferior.

49. Şi nici de vreun alt dumnezeu de altundeva nu ţine el seama, pentru că el se slujeşte pe sine însuşi ca dumnezeu. El este mai important. El este deasupra tuturor lucrurilor. De ce să ne mai mirăm, atunci, că le cere tuturor supuşilor săi să slujească Statul, sau, mai exact, să slujească dictatorul! Cât de babilonic şi diabolic! Căci vechiul împărat al Babilonului spusese împotriva lui Iehova Dumnezeu: "Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu . . . voi fi ca Cel Preaînalt." Prin aceasta împăratul Babilonului era o reprezentare profetică a lui Satan Diavolul. (Isaia 14:4, 12-14) De la sinuciderea lui Adolf Hitler după ce pierduse al Doilea Război Mondial în 1945, împăratul de la miazănoapte, acum comunist, nu a mai fost legat de creştinătate, deşi a avut de a face cu puterile religioase ale lumii creştine în Polonia, Ungaria şi în alte părţi. Considerând că religiile vechi sunt precum opiul care a înceţoşat minţile popoarelor, el a creat de fapt o religie Roşie pentru popor. Dar în ceea ce îl priveşte pe el, el îl slujeşte pe "dumnezeul cetăţuilor." Hitler, nazistul făcuse acelaşi lucru.

50. Pe lângă cinstea pe care împăratul de la miazănoapte i-a arătat-o dumnezeului militarismului modern şi ştiinţific în timpul regimului nazist, el a mers încă şi mai departe sub aspectul său comunist. În 1958 avea cea mai mare armată din lume, deşi redusese numărul trupelor convenţionale. Armata avea şi sprijinul a douăzeci de mii de avioane de luptă. Dimensiunile armatei lui erau necunoscute din cauza impenetrabilei Cortine de Fier. Numărul submarinelor lui era între 500 şi 700, cea mai mare flotă de submarine din istorie, mai mare decât flota de U-boat a Germaniei. După ce a cucerit Germania de est, a pus mâna pe cât mai mulţi experţi germani în rachete şi proiectile posibil şi i-a pus să lucreze la fabricarea de rachete şi proiectile în Rusia. Sistemul de educaţie din Rusia s-a specializat în ştiinţă şi în pregătirea de ingineri, cu scopul de a ajunge să domine întreaga lume din punct de vedere militar şi economic. De fapt, ştiinţele tehnice au devenit zeul, idolul său. El a încercat să ocupe toate "cetăţuile" sau fortificaţiile, prin a deveni cel mai puternic în acele domenii sau tărâmuri de care are nevoie pentru a domina lumea, inclusiv pe împăratul de la miazăzi, dubla putere mondială

Cuprins

anglo-americană. Împăratul de la miazăzi a declanşat apogeul celui de-al Doilea Război Mondial când a lansat două bombe atomice asupra Japoniei în august 1945, dar în următorii ani, la rândul lui, împăratul comunist de la miazănoapte şi-a creat propriile bombe atomice. Apoi l-a urmat pe împăratul de la miazăzi şi şi-a creat propriile bombe cu hidrogen.

51. Totuşi, în ceea ce priveşte programul de rachete, el l-a depăşit pe împăratul rival şi la 27 august 1957 a anunţat că lansase cu succes o rachetă balistică intercontinentală, lovind ţinta la o distanţă uriaşă. După mai puţin de două luni, la 4 octombrie, el a provocat mare uimire şi frică în partea americană a împăratului de la miazăzi când a lansat racheta care a trimis Sputnik 1, în greutate de 184 de livre, pe orbită în jurul pământului. Trei zile mai târziu el a vorbit din noua sa cetăţuie sau poziţie de forţă şi a acuzat Statele Unite ale Americii de incitarea la război a două ţări vecine, Siria şi Turcia. În a treia zi a lunii următoare a lansat o rachetă care a trimis pe orbită un al doilea Sputnik, în greutate de peste 500 de kilograme, şi cu câinele Laika pasager la bord. America şi-a lansat pe orbită primul satelit, Explorer, în greutate de 30,8 livre, la 31 ianuarie 1958.

52. Împăratul de la miazăzi l-a acuzat constant pe împăratul comunist de la miazănoapte de blocarea tuturor eforturilor spre dezarmare internaţională prin Naţiunile Unite. La 31 martie 1958, Uniunea Sovietică a declarat public că înceta testele cu bombe atomice şi cu hidrogen, dar că le va relua dacă celelalte ţări, America şi Anglia, nu ţineau seamă de exemplul comunist şi hotărau să continue cu propriile lor teste. Ca o sfidare a acelei provocări, şi pentru motive care îi erau vitale, America a început seria de teste nucleare anunţate, la poligonul de pe insula Eniwetok din oceanul Pacific la 28 aprilie 1958, iar Anglia a lansat o bombă nucleară dintr-un avion în regiunea insulei Christmas din Pacific în ziua următoare. Toate aceste pregătiri militariste fuseseră extrem de costisitoare. Dar împăratul de la miazănoapte i-a lipsit pe supuşii săi de bogăţii materiale pentru a-l sluji cu aur, argint, pietre preţioase şi alte lucruri scumpe pe acest dumnezeu al realizărilor ştiinţifice, pe care nu-l cunoşteau " părinţii" împărăţeşti.

53. Cu ajutorul acestui "dumnezeu" ţinut la loc de cinste, împăratul de la miazănoapte şi-a extins teritoriile sau sfera sa de influenţă. Îngerul lui Iehova a prezis aceasta, spunând: "Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaşte, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulţi şi le va împărţi moşii ca răsplată." (Daniel 11:39, *Le)* Acest "dumnezeu" foarte avansat, al ştiinţei moderne, este străin în sensul că le era necunoscut şi străin "părinţilor" împăratului de la miazănoapte.

54. În timpul atacurilor pornite sub înfăţişarea nazismului german, acelor oameni din ţinuturile cucerite care i s-au supus împăratului de la miazănoapte li s-a arătat mare cinste. El i-a pus să conducă popoarele răzvrătite. El le-a împărţit pământuri peste care să domnească, dacă i se aducea tributul voit. Împăratul nazist de la miazănoapte a găsit într-adevăr din aceia care să primească moşii de la el, "contra cost." Printre aceştia se număra şi clerul romano-catolic. Istoricii nu au uitat că atunci când Hitler a ocupat Austria în 1938 cardinalul Theodor Innitzer al Vienei i-a scris, şi a încheiat scrisoarea cu "Heil Hitler!" Şi de asemenea că atunci

Cuprins

când episcopii romano-catolici din Germania s-au strâns la Conferinţa de la Fulda în 1940 au votat să îi jure credinţă lui Hitler, care fusese botezat catolic.

55. Mai târziu, sub înfăţişarea comunistă, împăratul de la miazănoapte a pornit atacuri, împreună cu "dumnezeul său străin." A rămas în Germania de est până când oamenii cumpăraţi de el au instaurat un Stat comunist acolo. O "republică populară" comunistă a fost instituită în Ungaria, care s-a dovedit incapabilă să iasă de sub dominaţia sovietică, totuşi, aşa cum a arătat suprimarea revoltei populare de către trupele sovietice de ocupaţie, în 1956. Alte ţinuturi în Europa au fost transformate în state-satelit comuniste. S-a convenit ca până şi Coreea să fie împărţită în două, cu un regim comunist la nord de paralela 38. Dar lacomii comunişti au invadat Republica Coreei de Sud în 1950, ceea ce a provocat războiul din Coreea, unde Naţiunile Unite, conduse de partea americană a împăratului de la miazăzi, au intervenit pentru a salva Coreea de Sud de la a fi înghiţită. Un stat-marionetă comunist a fost instaurat în Mongolia Exterioară, pe care China Liberă a fost obligată să îl recunoască în anul în care al Doilea Război Mondial s-a sfârşit. Apoi, în 1949, trupele Chinei comuniste s-au răspândit peste întregul vast teritoriu al Chinei. În decembrie anul acela, ei deja ocupaseră întregul teritoriu al Chinei continentale. Preşedintele chinez şi armata naţionalistă s-au refugiat pe insula Formosa, sau Taiwan. Într-adevăr, împăratul de la miazănoapte a găsit pe aceia cărora să le împartă moşii şi să îi pună să domnească peste mulţi.

56. Împăratul de la miazăzi este hotărât să îşi păstreze poziţia dominantă pe pământ şi să apere "lumea liberă," aşa cum pretinde el. El a fost îndemnat să pornească un război preventiv înainte ca împăratul de la miazănoapte să devină prea puternic, dar el este conştient că un război nuclear în epoca explorării spaţiului ar însemna sinucidere. Referindu-se la el, Daniel 8:25 *(JP)* spune că el va fi "zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omeneşti" în bătălia universală a Armaghedonului. Dar mulţi oameni se tem că un al treilea război mondial, un război nuclear, va fi declanşat prin accident sau prin greşeală sau de către vreun dement iresponsabil. Şi totuşi împăratul de la miazăzi şi împăratul de la miazănoapte vor fi participanţi la Armaghedon. La vremea potrivită, ne spune profeţia, Dumnezeul Cel Atotputernic va semăna confuzie în rândurile tuturor celor de pe pământ care se opun suveranităţii sale universale, aşa încât sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său.—Ezechiel 38:21, *AV*.

57. Din acest punct de vedere, cuvintele îngerului lui Iehova pot fi citite după cum urmează: "La vremea sfârşitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Şi împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care şi călăreţi, şi cu multe corăbii; va înainta asupra ţărilor lui, se va revărsa ca un râu şi le va îneca." (Daniel 11:40, *Le)* Cei doi "împăraţi" vor continua să coexiste în rivalitate până la "vremea sfârşitului" la Armaghedon. Împăratul de la miazăzi trebuie să acţioneze în vreun fel, fie cu scopul de a preveni, fie de a se apăra. În lupta confuză dintre "cei doi împăraţi" - duşmani feroce ai lui Iehova Dumnezeu şi ai regatului lui - "împăraţii" vor avea prilejul şi ocazia să testeze şi să îşi folosească arsenalele de felurite arme îngrozitoare şi ucigaşe, unul împotriva celuilalt.

Cuprins

58. Profeţia despre ce se va întâmpla cu împăratul de la miazănoapte spune: "Va intra şi în ţara cea minunată, şi zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul şi fruntaşii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui. Îşi va întinde mâna peste felurite ţări şi nici ţara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur şi de argint şi pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii şi etiopienii vor veni în alai după el." (Daniel 11:41-43, *JP)* "Ţara cea minunată" în care năvăleşte împăratul de la miazănoapte este cheia în a înţelege corect mişcările împăratului la "vremea sfârşitului" lui la Armaghedon. Când îngerul lui Iehova a vorbit despre "ţara cea minunată" în prima parte a proorocirii sale (Daniel 11:16, *JP)* el a prezis că împăratul de la miazănoapte - în persoana regelui Siriei Antioh III cel Mare - va năvăli în ţinutul lui Iuda, ţara poporului lui Iehova, şi o va cuceri pe toată.

ÎNTREBĂRI

44. Mai presus de ce anume s-a înălţat şi slăvit împăratul de la miazănoapte, şi în ce măsură?
45. Cine este Dumnezeul dumnezeilor, şi cum a vorbit împăratul de la miazănoapte "cuvinte nemaiauzite" împotriva lui?
46. Cum l-a făcut această prosperitate să se simtă, şi până când va continua el să prospere, şi ce se va întâmpla atunci?
47. Cine sunt "părinţii" de ai căror dumnezei nu ţine seama împăratul de la miazănoapte în această vreme?
48. Cine sunt "femeile" de a căror "dorinţă" nu ţine seama împăratul de la miazănoapte?
49. Cui slujeşte cu adevărat împăratul de la miazănoapte, precum babilonienii, şi ce religie a creat el pentru poporul lui?
50. Cum l-a cinstit împăratul de la miazănoapte pe "dumnezeul cetăţuilor"?
51. Cum l-a depăşit el pe împăratul de la miazăzi în ceea ce priveşte rachetele şi proiectilele?
52. În ce măsură l-a cinstit împăratul de la miazănoapte pe dumnezeul pe care nu-l cunoşteau părinţii săi cu aur, argint, pietre preţioase şi lucruri de preţ?
53. În ce fel este dumnezeul pentru care el face aceste lucruri "necunoscut"?
54. Pe cine a pus el "să domnească peste mulţi," şi pe cine a găsit el gata să le împartă moşii "contra cost"?
55. Cum va ataca împăratul comunist de la miazănoapte împreună cu "dumnezeul lui necunoscut" şi cum va găsi pe aceia cărora să le împartă moşii "contra cost"?
56. Ce este împăratul de la miazăzi hotărât să facă, dar cu stăpânire de sine, şi totuşi ce îi va împinge Dumnezeu să facă pe duşmanii lui la Armaghedon?
57. Cum se face atunci că "La vremea sfârşitului împăratul de la miazăzi se va împunge cu el"?
58. De ce trebuie să înţelegem ce înseamnă "ţara minunată" aici, şi ce am descoperit că însemna ea în Daniel 11:16?

Cuprins

CRUCEA ÎN ÎNCHINARE

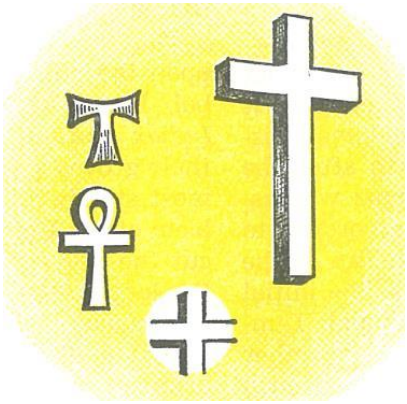

Nu există niciun alt simbol între numeroasele biserici ale creştinătăţii care să fie considerat mai creştin decât cel al crucii. A fost simbolul bine cunoscut al creştinismului timp de multe secole. Mulţimi nespuse s-au rugat înaintea ei în bisericile lor şi s-au plecat înaintea ei în casele lor. Apare în interiorul şi în exteriorul clădirilor bisericilor, pe veşminte preoţeşti, pe copertele Bibliilor, pe sicrie şi morminte, pe lanţuri şi cercei, pe felicitări de Crăciun şi pe podoabe de Crăciun şi pe un număr mare de alte lucruri. Este fără îndoială simbolul religios predominant în ţările care pretind că sunt creştine.

În general, oamenii din creştinătate cred că crucea este numai creştină, că începutul ei ca simbol religios a fost cu Cristos, despre care cred că a fost ucis pe o cruce. Dar ceea ce presupun ei nu este conform unui lucru cert. Dacă ar merge la un muzeu bun care are antichităţi egiptene, atunci probabil că ar vedea în unele dintre expoziţii cruci religioase care au fost puse pe aceste artefacte de către oameni care au trăit cu multe sute de ani înaintea lui Cristos.

Crucea egipteană antică era în formă de „T" şi avea frecvent un cerc prins de vârf drept mâner. În dicţionarele moderne este numită ankh sau *crux ansata.* Aceasta a fost adesea asociată cu zeul egiptean Osiris, al cărui sceptru se termina cu una. Zeul egiptean Kneph era reprezentat cu o cruce în interiorul unui cerc.

FOLOSITĂ ÎN TOATĂ LUMEA

Egiptenii antici nu erau singurii care foloseau crucea ca un simbol religios sacru. A fost populară în religiile păgâne din lumea întreagă. În această privinţă, *Enciclopedia Britanică,* Ediţia a 11-a, Volumul 7, spune: „Diverse obiecte, datând din perioade cu mult înaintea erei creştine, au fost găsite, însemnate cu cruci de diferite structuri, în aproape fiecare parte a lumii. India, Siria, Persia şi Egipt au produs toate nenumărate modele, în timp ce multe exemplare, datând din Epoca de Piatră târzie până în timpurile creştine, au fost găsite în aproape toate părţile Europei. Folosirea crucii ca simbol religios în timpurile pre-creştine, şi în rândul popoarelor ne-creştine, pot fi considerate probabil ca aproape universală, şi în foarte multe cazuri era oarecum legată de vreo formă de închinare la natură."

A fost folosită ca simbol religios sub forma unei zvastice în India şi China cu vreo zece secole înainte de era creştină. În Pacificul de Sud, crucea apare pe statuile antice ale Insulei Paştelui şi pe pietrele sfinte ale Noii Guineei estice. În Noua Zeelandă, crucile din piatră verde erau purtate de către păgânii Maoris. Crucile erau folosite şi de către locuitorii timpurii din New Mexico, căci au fost găsite acolo în movilele de scoarţă. Sunt prezente şi între pictogramele din Dakota.

Cuprins

Cu privire la folosirea crucii în rândul poporului timpuriu din Mexico, *Dicţionarul standard de folclor, mitologie şi legendă* zice: „Exploratorii timpurii din Mexico au fost uimiţi să găsească că crucea avusese acolo o semnificaţie religioasă necontestabilă. Acum se crede că crucea mexicană purtată de zeiţa aztecă a ploilor a fost asociată cu soarele sau cu vântul."

Această asociere a crucii cu venerarea soarelui nu este surprinzătoare, întrucât asta era ceea ce făceau caldeenii din Mesopotamia, şi de acolo s-a împrăştiat omenirea în toate părţile pământului după marele Potop. Zeul lor era asociat cu soarele, şi, potrivit lui Alexander Hislop, „Taul ocult al caldeenilor şi egiptenilor" a fost „iniţiala numelui lui Tammuz." Cu toate că lui Tammuz îi fuseseră date diverse nume de către popoare după simbolul lui, crucea *tau* a continuat să aibă o folosinţă comună. Întrucât Constantin era un roman păgân, iar crucea era un simbol religios pentru romanii păgâni, este semnificativ că a avut o viziune cu acest simbol în cerul de sub soare.

Crucea a fost adesea asociată în vremurile antice cu falicism, sau cu venerarea sexuală. Acest lucru era inevitabil din moment ce era considerată un simbol al vieţii. *Crux ansata,* o cruce cu un cerc în vârf, reprezenta puterea activă a generaţiei şi puterea pasivă a producerii. Acesta poate fi motivul pentru care forma femeiască scoasă dintre ruinele Troiei avea o cruce în regiunea pubiană. Crucile *tau* întoarse au fost folosite ca simboluri falice în Grecia, Roma şi Japonia.

În Roma păgână, crucea era însemnată pe veşmintele oficiale ale preoţilor şi era purtată atârnată de un lănţişor de către fecioarele călugăriţe. În Asiria era purtată ca pandantiv de către regii asirieni. Arheologul A. H. Layard a declarat că a fost găsită pe sculpturi asirieni în Khorsabad, pe tăvălugi asirieni şi pe fildeşe din Nimrud. Toate erau folosite cu mult timp înainte de venirea lui Cristos.

Caduceul, un toiag înaripat încolăcit cu şerpi, era de fapt o cruce a cărei bară transversală fusese înlocuită cu aripi. Era purtat de zeul Mercur şi de câţiva alţi zei. Această asociere a unui şarpe cu crucea era practicată şi de egipteni.

Druizii faimoşi din Britania considerau crucea un simbol religios sacru. Cu privire la cum o foloseau, cartea *Antichităţi indiene* zice: „Druizii cu dumbrăvile lor erau obişnuiţi să aleagă pomul cel mai impunător şi cel mai frumos ca emblemă a Zeităţii pe care o venerau, şi după ce tăiau ramurile laterale, fixau două dintre cele mai mari dintre ele în partea cea mai înaltă a trunchiului, astfel încât acele ramuri se întindeau în fiecare parte precum braţele omului, şi, împreună cu trupul, reprezentau înfăţişarea unei cruci uriaşe, iar pe scoarţă, în mai multe locuri, era sculptată şi litera Tau."

Închinarea druizilor înaintea crucii este arătată şi de faptul că îşi construiau unele temple în formă de cruce. Templul druid de la Classerniss de pe Insula Lewis din Scoţia a fost construit în acest fel, precum şi peştera druidică de la New Grange din Irlanda. În India există câteva temple antice hinduse construite în aceeaşi formă. Un exemplu remarcabil este templul foarte vechi din peşteră din Elephanta, aproape de Bombay. A fost săpată din piatră tare şi i s-a dat forma unei cruci.

Cuprins

Toate aceste mărturii dovedesc că crucea nu este specifică creştinismului, ci aparţine în realitate păgânismului. Bineînţeles, unii vor afirma că simbolul poate fi folosit pe bună dreptate de către creştini fiindcă Cristos a murit pe o cruce, dar nu este aşa. Cristos nu a murit pe o cruce.

STÂLPUL A FOST INSTRUMENTUL MORŢII

Isus Cristos a fost omorât pe un stâlp vertical care nu avea nici o traversă. Neînţelegerea se datorează în mare parte unor traducători ai Bibliei care au tradus cuvintele greceşti *staurós* şi *xylon* cu cruce. Poate că au fost influenţaţi să facă astfel de convingerea tradiţională a creştinătăţii că Cristos a murit pe cruce. Cuvântul *staurós* înseamnă un stâlp vertical sau un ţăruş, în timp ce *xylon* înseamnă pur şi simplu lemn. Chiar şi sensul de bază al lui *crux,* echivalentul din latină pentru *staurós,* este numai un instrument de executare din lemn pe care este răstignit sau spânzurat un criminal. Fiindcă înţelesurile iniţiale ale acestor cuvinte au fost lărgite mai târziu pentru a include şi pe cel de cruce, aceasta nu înseamnă că scriitorii Bibliei s-au referit la cruce când au vorbit despre instrumentul morţii lui Isus. *Enciclopedia Britanică,* Ediţia a 11-a, zice: „Lipsius şi alţi scriitori vorbesc despre un singur stâlp vertical de care erau legaţi infractorii ca o cruce, iar unui astfel de stâlp i s-a dat numele de crux simplex.” Pe acest stâlp simplu a fost răstignit Isus cu mâinile prinse cu pironi deasupra capului.

Creştinii timpurii nu au considerat stâlpul de tortură al lui Cristos un simbol sacru al creştinismului. Ei nu ar fi încălcat porunci biblice închinându-i-se. În ceea ce îi privea pe ei, era un lucru pe care îl urau şi care, conform obiceiului evreiesc, ar fi trebuit îngropat şi ascuns vederii. Abia când organizaţia declarată creştină a început să se strice prin adoptarea convingerilor, simbolurilor şi obiceiurilor păgâne a fost asociată crucea cu creştinismul. Până atunci, creştinii declaraţi nu urmau obiceiul păgân de a venera simboluri.

Creştinii apostaţi au adoptat simbolul popular păgân al vieţii şi l-au făcut să pară creştin, pretinzând că Cristos a murit pe o cruce. „În bisericile egiptene,” zice *Enciclopedia Britanică,* „crucea este un simbol păgân pentru viaţă împrumutat de creştini şi tălmăcit în maniera păgână.” Crucea necreştină nu are loc în închinarea creştină. A o considera sacră înseamnă a încălca porunca biblică: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu necredincioşii. Căci ce tovărăşie au dreptatea şi fărădelegea? . . . nu mai atingeţi lucrul necurat.”—2 Cor. 6:14, 17.

Este potrivit sau nu pentru un creştin dedicat să se ridice în picioare atunci când se cântă imnul naţional? De ce? – R.S., S.U.A.

Cuprins

Un imn naţional este de fapt o rugăciune către Dumnezeu în numele unei naţiuni care aparţine sistemului lui Satan, şi care cere invariabil prosperitate materială şi existenţă îndelungată pentru acea naţiune. În calitate de creştini care urmează exemplul lui Isus Cristos, nu ne pute ruga pentru nici o parte a lumii lui Satan sau pentru vreunul din lucrurile din ea (Ioan 17:9) Luaţi seamă de asemeni şi că profetului Ieremia, care s-a aflat într-o poziţie comparabilă cu a noastră, i s-a poruncit de cel puţin trei ori să nu se roage pentru naţiunea şi poporul său. – vezi Ieremia 7:16; 11:14; 14:11.

Deci, în calitate de creştini, conştiinţa ne împiedică se ne alăturăm sentimentelor de rugăciune ale imnului naţional în numele unu sistem de lucruri pe care Iehova Dumnezeu l-a condamnat la distrugere. Nici nu putem vorbi scriptural sau să ne purtăm în acord cu cuvintele sale, care pretind binecuvântările lui Dumnezeu asupra războaielor unei naţiuni lumeşti. Noi nu ne lăudăm cu niciuna dintre naţiunile pământeşti, ci cu Iehova şi Regele şi împărăţia sa.

Conform obiceiului, o persoană arată că este în asentimentul cântecului prin simpla ridicare în picioare. Acest fapt a fost scos în evidenţă de acţiunile anumitor ofiţeri aliaţi care au refuzat să se ridice la intonarea imnului naţional german o vreme după încheierea celui de-al doilea Război Mondial. Din moment ce creştinul nu simpatizează cu sentimentele niciunui imn naţional din această lume veche, nu trebuie să le dea altora impresia că ar fi, ridicându-se atunci când acesta este intonat sau cântat. Nu poate face această acţiune în cinstea imnului naţional al ţării sale de rezidenţă, în aceeaşi măsură în care nici cei trei evrei nu puteau face acţiunea specială cerută de regele Nabucodonosor. – Daniel 3:1-23.

Trebuie să menţionăm, totuşi, că există o diferenţă între ridicarea pentru imnul naţional şi ridicarea pentru ceremoniile de salut al steagului cerute copiilor în şcoli. Nu pare să se ridice nici o obiecţie la ridicare lor în picioare în aceste circumstanţe, fiind similare cazului în care adulţii se ridică atunci când judecătorul întră în sala de judecată. Ceremonia salutului steagului constă în anumite mişcări ale mâinilor şi un jurământ oral. Deşi se poate abţine de la acestea, un copil se poate ridica din respect pentru steag şi principiile bune pe care le reprezintă acesta, fără să participe totuşi la ceremonia de salut a steagului.

La ce se referă apostolul în Romani 8:39 prin expresia „nici înălţime, nici adâncime”? – F.G., S.U.A.

Aici, apostolul vorbeşte despre înălţime şi adâncime ca tipuri de creaţie, spunând: „Nici înălţime, nici adâncime şi nici o altă creaţie”. Înălţimea şi adâncimea sunt creaţii într-un sens relativ, prin comparaţie cu altceva. Prin aceasta, apostolul Pavel scoate aici în evidenţă faptul că nici o poziţie înaltă sau una inferioară a fiilor zămisliţi din spirit ai lui Dumnezeu nu îi va putea separa de iubirea lui Dumnezeu.

Dar înălţimea şi adâncimea pot fi înţelese nu doar în sens abstract, ca referire la statut, poziţie. Pot fi înţelese şi în sens concret, însemnând ceva ce ocupă o poziţie înaltă, ce se află sus, sau ceva ce se află jos. Adică, nici ceva ce se află jos şi are tendinţa de a trage în jos, sau ceva ce se află sus şi are tendinţa de a

Cuprins

ridica, de a exercita o influenţă superioară asupra cuiva nu îi va putea separa pe cei zămisliţi din spirit, cei ce sunt moştenitorii lui Dumnezeu şi co-moştenitori împreună cu Isus Cristos, de iubirea lui Dumnezeu pentru ei, şi nici măcar de iubirea lui Cristos pentru ei. Acelaşi principiu rămâne adevărat, desigur, şi cu privire la „marea mulţime" de „alte oi" din ziua de azi.

Observaţi că aici Pavel nu discută despre hotărârea lui fermă de a nu îngăduit ca nimic să-i răcească dragostea sa pentru Dumnezeu, ci tocmai inversul. El accentuează faptul că absolut nimic din tot universul nu îl poate priva pe Dumnezeu de dragostea sa pentru fii săi zămisliţi din spirit. Convingerea nezdruncinată că aşa sunt lucrurile este o alinare pentru noi toţi.

Anunţuri

MINISTERUL DE TEREN

În marea bătălie pentru adevăr şi dreptate, *Turnul de Veghere* ne ajută să obţinem putere şi curaj pentru a întoarce soarta bătăliei spre un deznodământ încununat de succes. În februarie, abonamentul pentru un an la această revistă va fi oferit pentru 1 dolar, împreună cu trei broşuri biblice oferite gratuit noilor abonaţi. Dacă doriţi să luaţi parte la această lucrare, întrebaţi la cea mai apropiată Sală a Regatului sau scrieţi acestui birou.

ADUNARE DE DISTRICT

Congresul care urmăreşte pacea ce se va ţine în Portland, Oregon, se va desfăşura între 28-31 iulie. Cel din Anchorage, Alaska, între 21-24 aprilie. Consultaţi numărul 1 din februarie al *Turnului de Veghere* pentru lista completă.

TIMPUL ESTE O COMOARĂ

Nu păstraţi timpul. Cheltuiţi-l. Dar cheltuiţi-l cu folos şi obţineţi ceva în schimbul lui. Obţineţi maximum din timpul dvs. de lectură citind cele două reviste biblice, *Turnul de Veghere* şi *Treziţi-vă!* Vă veţi primi înapoi investiţia cu dobândă – cunoştinţă care duce la viaţă. Abonaţi-vă astăzi pe un an la fiecare dintre reviste şi primiţi şase broşuri gratuite. Trimiteţi doar 2 dolari.

ANUNŢ DESPRE COMEMORAREA DIN 1960

Se apropie timpul când poporul lui Iehova, atât rămăşiţa cât şi celelalte oi se vor strânge ca adunări pentru participarea la cea mai importantă dintre comemorări, comemorarea anuală a morţii Domnului Isus Cristos. Data din acest an este duminică, 10 aprilie. Fiecare adunare ar trebui să înceapă pregătirile pentru Comemorare, şi toate persoanele care sunt într-adevăr binevoitori faţă de Iehova Dumnezeu şi Fiul său Isus Cristos vor face aranjamente clare de participare.

STUDII SĂPTĂMÂNALE DIN „TURNUL DE VEGHERE"

27 martie: „Păziţi-vă abilitatea de a gândi", pg. 105

3 aprilie: „Căutaţi tovărăşiile potrivite", pg. 111.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Martie 1960 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FIŢI IUŢI SĂ ASCULTAŢI, ÎNCEŢI LA VORBIRE - Pag. 155

GUVERNARE PRIN DUMNEZEU - Pag. 162

CARE ESTE CALEA LUI DUMNEZEU SPRE SALVARE? - Pag. 163

SĂ FIM ÎNCEŢI LA MÂNIE - Pag. 168

NINIVE – „CETATEA SETOASĂ DE SÂNGE” - Pag. 175

PARTEA A 33- A — „FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag. 180

RECONCILIEREA VIITOARE CU GUVERNAREA PERFECTĂ - Pag. 186

‘ACURATEŢE ÎN CELE MAI MICI DETALII’ - Pag. 187

SCRISORI - Pag. 188

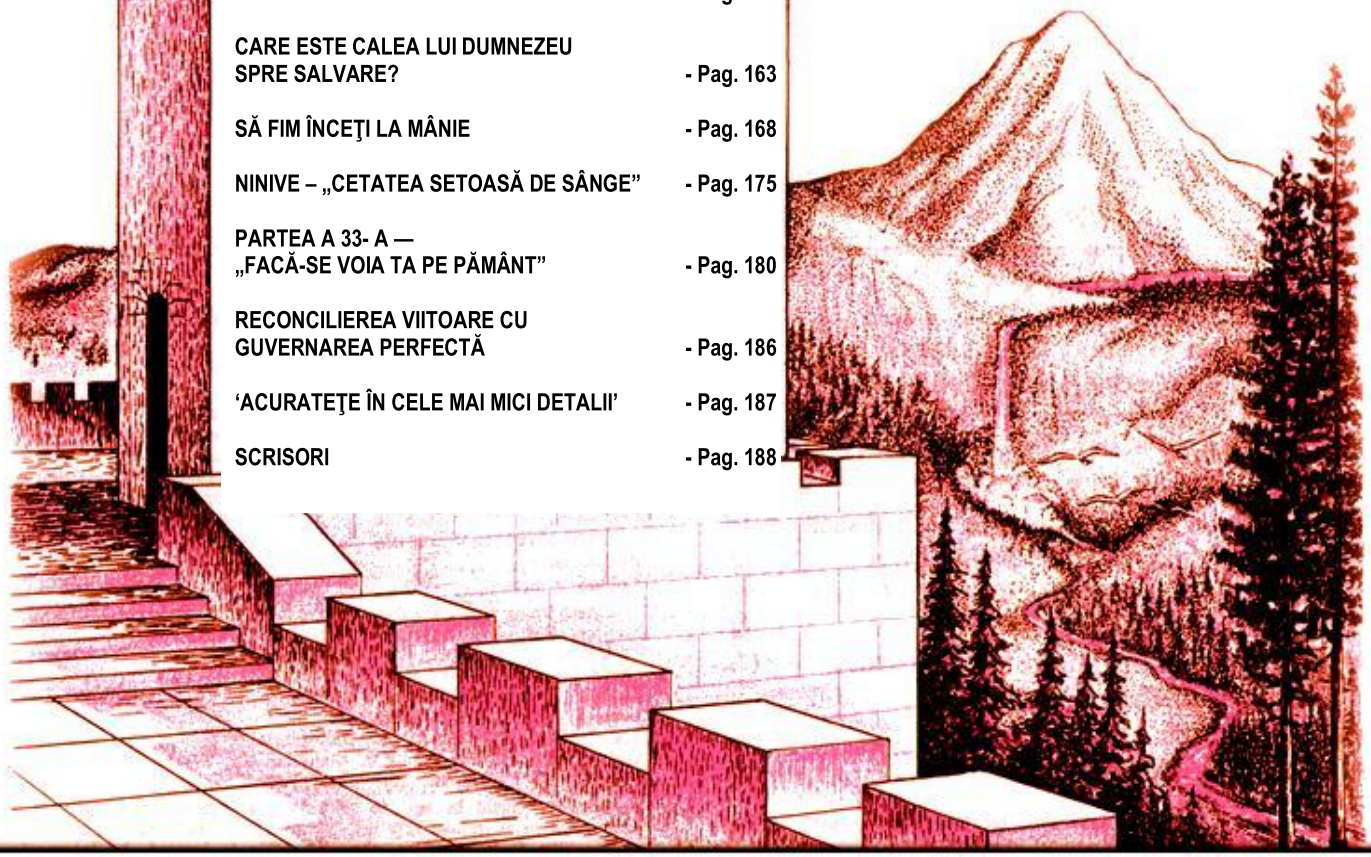

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

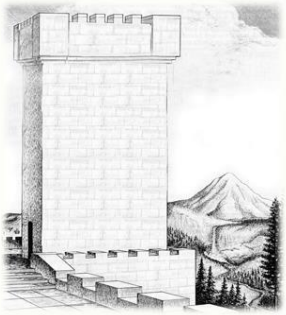

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1960 Nr. 5

Fiţi iuţi să ascultaţi, înceţi la vorbire

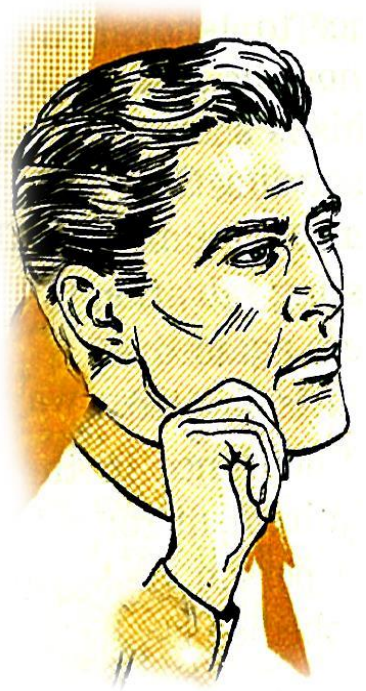

Ştiţi bine lucrul acesta, preaiubiţii mei fraţi! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; - Iacov 1: 19.

Rolul de baza al limbii este să-l glorifice pe marele Creator, pe Iehova cel Atotputernic, Dumnezeu. Ca instrument de lauda al lui Dumnezeu, limba este folosită azi în lumea întreagă să vestească naşterea împărăţiei cerurilor. Aceasta este vestea bună de care Isus a spus că „va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” Cât de nepreţuită este limba care rosteşte acest mesaj de bucurie! „Limba celui neprihănit este argint ales”, Voinţa neprihănită a lui Dumnezeu este ca adevăraţii Creştini să răspândească celorlalţi vestea cea bună. „Propovăduieşte Cuvântul, stăruie asupra lui la timp şi ne la timp” - Matei 24: 14; Proverbe 10: 2 0; 2 Timotei 4: 2.

2. Li se poate părea ciudat unora că, ştiind necesitatea urgenţei rostirii mesajului împărăţiei, discipolul Iacov a scris următorul sfat inspirat: „Ştiţi bine lucrul acesta, preaiubiţii mei fraţi! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie”. Nu legat de predicarea împărăţiei trebuie Creştinii să fie „ înceţi la vorbire”. Discipolul Iacov se referea la altceva.

3. Ideea sfatului divin din Iacov 1:19 este că fiind „grabnici la ascultare, înceţi la vorbire, zăbavnici la mânie” ne păzim să nu stricăm slava pură şi ne păzim să nu aducem ruina asupra noastră mai ales prin folosirea greşită a limbii. Daca vreun creştin crede că nu e nevoie să-şi înfrâneze limba ar trebui să ia aminte la următorul sfat divin: „Dacă crede cineva că este creştin, şi nu-şi înfrânează limba, ci îşi înşeală inima, închinarea unui astfel de om este zadarnică” Dacă acest creştin vrea să nu-şi facă slava zadarnică în ochii lui Dumnezeu, el trebuie nu numai să-l laude pe Dumnezeu anunţându-i împărăţia măreaţă dar limba

Cuprins

să-i fie şi o binecuvântare pentru omenire. Ca un ajutor la înfrânarea limbii, Iacov recomandă să fim „grabnici la ascultare, înceţi la vorbire” - Iacov 1:26.

4. Când realizăm marea putere a limbii, vedem adevărata valoare a sfatului lui Iacov. Într-adevăr limba este un mădular mic, dar frâul calului şi cârma vasului sunt şi ele obiecte relativ mici, iar efectul lor este uriaş. „De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată, şi corăbiile, cât de mari sunt, şi, măcar că sunt mânate de vânturi iuţi, totuşi sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot aşa şi limba este un mic mădular, şi se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târâtoare, de vieţuitoare de mare se îmblânzesc şi au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi.” Deoarece modul în care un Creştin îşi foloseşte limba înseamnă diferenţa dintre viaţă şi moarte şi cum nici un om astăzi nu-si controlează perfect limba, ţine de înţelepciune să nu fim repezi la vorbă. - Iacov 3:3-8.

PREA MULTĂ VORBĂ

5. A fi iute la rostit vorbe care nu sunt dăunătoare la prima vedere tot poate fi în defavoarea unui creştin. Cineva poate să vorbească prea mult şi astfel să nu fie „grabnic la ascultare”. Trebuie să existe un echilibru între cât vorbim şi cât ascultăm. Deoarece în primul rând trebuie să fim grabnici la a auzi Cuvântul adevărului de la Dumnezeu, unele persoane nu avansează la maturitate spirituală fiindcă nu ştiu să asculte. Petrec prea mult timp vorbind. Servii de la martorii lui Iehova au avut câteodată studii biblice la domiciliu cu persoane vorbăreţe sau guralive. Aceste persoane de multe ori avansează puţin spiritual din cauza vorbitului care le răpeşte din timp. Asemenea persoane trebuie să înţeleagă că „un om înțelept ascultă şi astfel învaţă mai mult”. Deci cum asculţi are influenţă directă asupra învăţăturii. Vorbitul are locul lui dar nu poate suprima ascultatul, mai ales când persoana este instruită asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Când Maria, sora Martei, „s-a aşezat jos la picioarele Domnului” era timpul să înveţe. Aşa că „a ascultat cuvintele lui”. - Proverbe 1: 5; Luca 10: 39.

6. Se observă astăzi în conversaţii că mulţi oameni nu ascultă. Ei vor să vorbească numai ei. Când trebuie să asculte şi ei continuă să vorbească, ei pot pierde o instruire importantă. Cel ce ascultă prea des are gândul în altă parte, poate îşi repetă în minte cuvintele pe care le va emite când poate să prindă un început de conversaţie. Câte odată pare imposibilă educarea acestor persoane, deoarece regula din Biblie este „Dacă vezi un om care vorbeşte nechibzuit, poţi să nădăjduieşti mai mult de la un nebun decât de la el” „Nebunul spune o mulţime de vorbe” Nu e de mirare că mulţi oameni întreabă fără rost „Ce-ai spus?” imediat după ce a vorbit cineva cu ei! Dacă n-ar fi atât de preocupaţi să vorbească, probabil că nu l-ar pune pe vorbitor să repete. Atenţia e ceva pe care trebuie s-o îmbunătăţim în mod continuu, căci atât de mult din învăţătura noastră depinde de ea.—Proverbe 29:20; Eclesiastul 10:14.

Cuprins

FOCALIZAREA ATENŢIEI

7. Când ţi se predă Cuvântul Domnului, aşa cum se întâmplă la congresele sau la adunările mari ale poporului lui Iehova, nu e momentul pentru a sta de vorbă. Iată ce ne sfătuieşte Cuvântul lui Iehova: „Păzeşte-ţi piciorul când intri în Casa lui Dumnezeu şi apropie-te mai bine să asculţi decât să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu ştiu că fac rău cu aceasta. Nu te grăbi să deschizi gura" Uneori la o mare adunare oamenii îşi vorbesc unii altora fără să fie nevoie, discutând cu cei pe care nu i-au văzut de mult şi fac acest lucru tocmai atunci când de pe platforma sunt rostite importante adevăruri biblice. Aceasta arată lipsă de respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru organizaţia sa. Trebuie să „ne apropiem mai bine ca să ascultăm" în timpul şedinţelor şi a sesiunilor de la adunări. Apoi e timp pentru conversaţii. - Eclesiastul 5:1,2

8. A avea auzul iute înseamnă să asculţi cu atenţie, lăsând adevărurile lui Dumnezeu să pătrundă adânc în mintea şi în inima ta. Unii pot asculta, fără însă a da cu adevărat atenţie celor auzite. Mintea nu trebuie să umble razna. Atenţia pe care trebuie să o dăm învăţăturilor din Cuvântul lui Dumnezeu este atât de importantă, încât un apostol al lui Cristos a spus: „De aceea, cu atât mai mult, trebuie să ne ţinem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtaţi de ele.". Deci un creştin trebuie să fie cu atenţia trează atunci când primeşte învăţătura Bibliei. Conştient de necesitatea de a avea mintea trează, omul nu trebuie să mănânce prea mult înainte de o întâlnire, ştiut fiind că este greu să asculţi când eşti somnoros. De asemenea, ascultarea cu atenţie sporeşte, dacă se asigură o bună ventilaţie a încăperii unde are loc adunarea şi, dacă este posibil, se menţine o temperatură potrivită, astfel încât să nu fie nici prea frig, nici prea cald. Deci, faceţi tot ce se poate, pentru a „acorda mai mult decât atenţia obişnuită" adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. „Ferice de omul care m-ascultă, care veghează zilnic la porţile mele." - Evrei 2:1; Proverbe 8:34.

ÎNŢELEPCIUNEA ŞI MUSTRAREA

9. În general, auzul treaz te ajută să fii mai înţelept. Cuvântul Domnului spune „Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii" „Cum puteți face asta, daca nu ascultați? De multe ori este nevoie să ascultăm cu răbdare ambele părţi, nu să ne grăbim cu cuvintele. Dacă cineva nu ascultă destul, el poate să tragă concluzii greşite. Pavel zice că supraveghetorii adunărilor creştine trebuie să fie „înţelepţi" (1 Timotei 3:2,3) De aceea, în relaţiile lor cu fraţii creştini, supraveghetorii trebuie să fie „iuţi la auz."- Filipeni 4:5.

10. Un mare pericol , atunci când nu ai auzul iute, este acela de a nu putea beneficia de sfat şi mustrare. În general, urechilor nu le place să audă mustrări. Dar creştinul trebuie să-şi înveţe urechile să prindă cu iuţeală mustrarea. „Mustră pe cel înţelept, şi el te va iubi!"„Ascultă sfaturile şi primeşte învăţătura ca să fii înţelept pe viitor!" „O mustrare pătrunde mai mult pe omul priceput, decât o sută de lovituri pe cel nebun." Pentru a fi înţelept şi înţelegător, omul trebuie să-şi înveţe urechile să asculte imediat sfatul şi mustrarea şi să nu se supere sau să se

Cuprins

simtă jignit de aceasta. „Urechea care ia aminte la învăţăturile care duc la viaţă locuieşte în mijlocul înţelepţilor” - Proverbe 9:8; 19:20; 17:10, 15:31.

11. El trebuie să fie cu deosebire iute la ascultat atunci când îndrumătorii îl mustră sau îl sfătuiesc. Apostolii lui Isus trebuiau să fie iuţi la ascultare. Odată Iacov şi Ioan au fost iuţi la mânie şi au vrut să cheme focul din cer pentru a distruge pe locuitorii unui sat samaritean neprimitor. Luca 9:55 spune că Isus „S-a întors spre ei, i-a certat ” Ei nu s-au supărat. Ei a trebuit să fie iuţi la ascultare pentru a profita de mustrarea lui Isus. „Cine îşi aduce aminte de certare apucă pe calea vieţii; dar cel ce uită mustrarea apucă pe căi greşite” - Proverbe 10:17.

RĂSPUNSUL BLÂND

12. Cei ce sunt iuţi la ascultarea Cuvântului Domnului, a sfaturilor şi poruncilor sale, sunt cei mai înclinaţi să fie „înceţi la vorbire, înceţi la mânie.” Cel ce este încet la vorbire este cel ce nu se repede să răspundă îmbufnat când este sfătuit sau când este certat. Când cineva este într-o situaţie care să-l supere, cu atât mai mult trebuie să nu se grăbească să răspundă sau să întoarcă vorbele mânioase. Atunci când aduce celorlalţi mesajul împărăţiei, trimisul lui Dumnezeu poate uneori să fie certat sau poate deveni ţinta unor vorbe aspre. Dar trimisul împărăţiei va trece cu bunătate peste aceste afronturi, pentru că el ştie că nimic bun nu iese dacă răspundem cu rău la rău. El ştie, de asemenea că „o limbă dulce poate zdrobi oase”. Cineva poate avea tăria osului, dar acest înveliş tare poate fi înmuiat cu o vorbă blândă. „Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet şi sănătoase pentru oase”. Răspunzând cu mânie la mânie, nu facem decât să îngreunăm sarcina viitorului trimis ce va veni după noi. De aceea, trimisul împărăţiei vorbeşte cu blândeţe şi prietenie. „Un răspuns blând potoleşte mânia, dar o vorbă aspră aţâţă mânia. Limba înţelepţilor dă ştiinţă plăcută, dar gura nesocotiţilor împroaşcă nebunie.” Proverbe 24:15;16:24; 15:1,2.

NU TE GRĂBI SĂ TE PLÂNGI

13. Nu ne vom repezi să ne plângem prosteşte sau să dăm vina pe alţii atunci când suntem cumpătaţi la vorbă. Dacă minţile noastre sunt pline de adevărurile Împărăţiei şi suntem ocupaţi cu rostirea acestor adevăruri, ocupaţi cu redarea bunei vestiri a Împărăţiei, ocupaţi să-i încurajeze pe alţii folosind ca model experienţele slujirii Împărăţiei, ocupaţi cu extinderea slujirii proprii, ocupaţi să-i încurajăm pe alţii să-şi extindă slujirea, vom fi mai puţin tentaţi să lăsăm limba să erupă într-o năvală de vorbe fără rost, prosteşti şi văicăreţe. Asemenea vorbe nu sunt constructive. Ne sfătuieşte Pavel: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.” - Efeseni 4:29

14. Iuţeala în găsirea de cusururi nu împarte „har celor ce-l aud”. Un spirit văicăreţ este un obstacol colosal care trebuie depăşit, pentru a ţine în frâu limba. Recunoaştem nimeni nu are limba perfect ascultătoare şi fratele tău mai

Cuprins

greşeşte dar şi tu greşeşti. Nu aştepta perfecţiune din partea lor şi Iehova nu va cere acest lucru de la tine. Admite că vor exista greşeli ale limbii, dar în acelaşi timp recunoaşte că acestea sunt lucruri mici pe lângă marile adevăruri ale împărăţiei.

15. Cineva iute la văicăreală poate pune la îndoială unele din deciziile comitetului de slujire care ţine de adunare. Poate chiar să vorbească cu alţii, fiind grabnic la a răspândi doleanţele la cât mai mulţi. Acesta nu apreciază organizaţia teocrată a lui Iehova pe pământ şi acţiunile de acest gen sunt de fapt împotriva lui Dumnezeu. Iehova prin spiritul sfânt, i-a numit pe aceşti servi şi ei au răspunderea îngrijirii adunării şi trebuie să o menţină curată şi sănătoasă spiritual. Dacă aceşti servi nu se îngrijesc bine de interesele împărăţiei, atunci Iehova îi va înlătura în acelaşi mod în care au fost numiţi, prin organizaţia sa vizibilă. Deci nu fi grabnic la a rosti vorbe care dărâmă ci îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi, câtă vreme se zice: „astăzi". - Evrei 3:13.

NU PONEGRI PE NIMENI

16. A fi ponderaţi la vorbă înseamnă că vom fi atenţi să nu vorbim pe nimeni de rău. Când vorbim despre oameni există totdeauna pericolul să ponegrim bunul nume al cuiva. Cum nimeni nu-i perfect ar fi uşor să găsim defecte oricui, da chiar şi nouă înşine. Aşa că Pavel dă următorul sfat: „Adu-le aminte... să nu ponegrească pe nimeni" Bunul nume al altora trebuie respectat, nu ponegrit de alţii prin distorsiunea voită sau nu a faptelor, creând astfel o impresie greşită în mintea ascultătorilor. Faptul că cineva a rostit cuvinte negândite nu micşorează daunele aduse reputaţiei cuiva. Chiar dacă defectele nu sunt distorsionate sau mărite când le găseşti altora le aduce acestora batjocură, devine greu pentru ei să mai aibă prieteni. „Omul stricat pregăteşte nenorocirea, şi pe buzele lui este ca un foc aprins. Omul neastâmpărat stârneşte certuri, şi pârâtorul dezbină pe cei mai buni prieteni." Dacă cineva are cu adevărat dragoste creştină nu va face cunoscute tuturor defectele fratelui său, căci dragostea „nu se poartă necuviincios" „Cine acoperă o greşeală, caută dragostea, dar cine o pomeneşte mereu în vorbirile lui, dezbină pe prieteni." Nu le crea altora probleme în a avea prieteni.—Tit 3:1, 2; Proverbe 16:27, 28; 1 Corinteni 13:5; Proverbe 17:9.

17. În zilele apostolului Pavel existau Creştini declaraţi care îşi foloseau limbile în moduri păguboase. Pavel însuşi a devenit victima clevetitorilor, de limbi grabnice în a aduce injurii. Asemenea vorbe au trezit indignarea lui Pavel aşa cum scrie în scriptură: „Vântul de miazănoapte aduce ploaia, şi limba clevetitoare aduce o faţă mâhnită". Aşa că a scris: „La înfăţişare vă uitaţi?...chiar dacă m-aş lăuda ceva mai mult cu stăpânirea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi ruşine. Zic aşa, ca să nu se pară că vreau să vă înfricoşez prin epistolele mele. „De fapt", zic ei, „epistolele lui sunt cu greutate şi pline de putere; dar, când este de faţă el însuşi, este moale, şi cuvântul lui n-are nici o greutate." Cine judecă aşa să fie încredinţat că, aşa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de faţă, tot aşa vom fi şi în faptă, când vom fi de faţă!" „Chiar dacă sunt un necioplit în vorbire,

Cuprins

nu sunt însă şi în cunoştinţă; şi am arătat lucrul acesta printre voi, în tot felul şi în toate privinţele." „Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc aşa cum n-aş vrea să vă găsesc, şi eu însumi să fiu găsit de voi aşa cum n-aţi vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, pizmă, mânii, dezbinări, vorbiri de rău, bârfe, îngâmfări, tulburări." „Cum am spus, când am fost de faţă a doua oară, tot aşa şi azi, când nu sunt de faţă, spun iarăşi mai dinainte celor ce au păcătuit mai înainte şi tuturor celorlalţi că, dacă mă voi întoarce la voi, n-am să cruţ deloc; căci căutaţi o dovadă că Hristos vorbeşte în mine" — Proverbe 25:23; 2 Corinteni 10:7-11; 11:6; 12:20; 13:2, 3.

18. Deoarece erau grabnici în a vorbi ce nu trebuie, membrii acelei adunări Corintene trebuiau mustraţi. Pavel a avut curajul să le dea acea mustrare dreaptă. Deşi se puteau simţi jigniţi un timp, le prindea bine şi cu timpul ar aprecia acea mustrare. „Cine mustră pe alţii găseşte mai multă bunăvoinţă pe urmă, decât cel cu limba linguşitoare." - Proverbe 28: 23.

19. Cei ce vor să-şi folosească limbile la multă vorbă să-şi amintească mereu că vor mânca roadele limbii lor. „Din rodul gurii lui îşi satură omul trupul, din venitul buzelor lui se satură. Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte, îi va mânca roadele." Dacă roadele limbii sunt roadele Împărăţiei adică predicarea veştii bune, aceasta duce la viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu. Dar dacă cineva e grabnic la vorbe putrede, injurioase şi prosteşti, atunci va fi aşa cum i-a avertizat Isus pe Farisei: „Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit." ce mult adevăr sunt în următoarele vorbe: „Căci cine iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la cuvinte înşelătoare " - Proverbe 18:20, 21; Matei 12:36, 37; 1 Petru 3:10.

„ÎNGĂDUIŢI-VĂ UNII PE ALŢII"

20. Fie ca ne aflăm în adunare sau în sânul familiei, sunt multe lucruri mici care nu contează prea mult dacă sunt făcute sau nu. Graba în a căuta nod în papură în aceste lucruri mărunte dovedeşte lipsă de echilibru. Dovedeşte lipsă de iubire, pentru că „dragostea nu caută folosul său" Astăzi în lume există tendinţa de a acţiona cu iuţeală, insistând pentru calea proprie, fiind gata de a spune vorbe critice, cicălitoare. Există tirani ai cuvântului pentru lucrurile mici. Nu e de mirare atunci că a apărut această remarcă lumească: „Soţia mea e prea frumoasă pentru a încăpea în cuvinte, dar nu pentru a încăpea în certuri." Asemenea ironii nu trebuie să existe între creştini. Urmaţi Cuvântul Domnului, aşa cum este exprimat în Filipeni 2:14: „Faceţi toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli" Faceţi într-adevăr aşa cum a spus apostolul : „Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul" Dacă urmaţi acest sfat, veţi avea unitate şi o atmosferă plăcută, atât în familie, cât şi în adunare. „.Iată, ce plăcut şi ce dulce este să locuiască fraţii împreună!" - 1 Corinteni 13:5, Coloseni 3:13, Psalmi 133:1.

Cuprins

FERIŢI-VA DE VORBELE SPUSE LA MÂNIE

21. Mai ales când este provocat să se înfurie, Creştinul trebuie să fie „zăbavnic la vorbă.” Altfel, el ar putea spune lucruri regretabile, aspre , căci acest lucru se întâmplă mai ales când suntem provocaţi, la supărare. „Cine vorbeşte mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-şi ţine buzele, este un om chibzuit.”. Exemplul lui Moise ne arată cât de uşor este să păcătuieşti cu limba, la mânie. Israeliţii cârtitori „au mâniat pe Domnul la apele Meriba; şi Moise a fost pedepsit din pricina lor. Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului , şi Moise a vorbit în chip uşuratic cu buzele” Când israeliţii aveau nevoie de apă, Iehova i-a poruncit lui Moise să ia toiagul său şi să facă să ţâşnească apa dintr-o stâncă. Moise a făcut aşa, dar din cauză că era supărat pe israeliţii care se plângeau, el a grăbit să răspundă: „Ascultaţi, răzvrătiţilor! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta? ” Mai târziu, Iehova i-a spus lui Moise: „Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să Mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-o dau. ”A plătit un preţ scump fiindcă a vorbit aspru. - Proverbe 10:19, Psalmi 106:32, 33, Numeri 20:10, 12.

22. Moise nu era un răzvrătit în inima lui. Mai degrabă, într-un moment de furie, s-a pripit să răspundă. El nu a vorbit spre slava lui Dumnezeu. Cuvintele lui Moise lăsau impresia că el şi Aron erau cei ce dădeau oamenilor de mâncare, când de fapt, Iehova era cel ce îi hrănise în toţi acei ani petrecuţi în pustie. Nici nu se poate spune că Moise era mândru sau arogant. „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului.” Totuşi el a păcătuit cu limba. Chiar şi cel mai umil serv al lui Dumnezeu trebuie să fie atent cum vorbeşte. „Cine-şi păzeşte gura, îşi păzeşte sufletul; cine-şi deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui.” - Numeri 12:3, Proverbe 13:3.

23. Deci păstraţi în inima voastră sfatul lui Iacov: „fii grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie” El vă va ajuta să culegeţi roade pe gustul lui Dumnezeu. Vă va ajuta să va folosiţi limba spre a-l slăvi pe Creator. Vă va ajuta să îndepliniţi voinţa divină exprimată în Romani 14:19: „Aşadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea şi zidirea noastră.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este scopul limbilor vorbite de oameni şi de ce sunt aşa de multe limbi vorbite astăzi?
2, 3. Ce a vrut să spună în principiu discipolul Iacob când spunea să fim „înceţi la vorbă”?
4. Cum descrie Iacob limba şi efectul pe care aceasta îl poate produce, şi care este cursul înţelepciunii?
5. Care este pericolul serios în a vorbi prea mult şi care este relaţia dintre ascultat şi învăţat?
6. De ce unele persoane sunt ascultători slabi? Şi care este rezultatul?
7. Când este momentul să fiţi grăbiţi la ascultat în special şi de ce?
8. De ce este aşa de important să fim atenţi şi ce ne ajută în această privinţă?

Cuprins

9. De ce să ne grăbim să ascultăm este un ajutor în a fi rezonabil şi de ce este acest lucru aşa de important pentru supraveghetori?
10, 11. (a) Care este pericolul în a nu fi grăbit în a asculta şi cum ne arată Cuvântul lui Dumnezeu că urechile noastre trebuie antrenate? (b) Ce putem spune despre supraveghetori atunci când vorbesc sau când sfătuiesc?
12. Atunci când persoanele care nu sunt bine îndrumate îl ocărăsc pe preotul Împărăţiei, cum va răspunde el?
13. Ce protejează împotriva grabei în a vorbi prosteşte şi a ne plânge şi ce sfat a dat Pavel referitor la vorbit?
14. De ce graba în a vorbi şi a ne plânge neînţelept şi cum putem recunoaşte aceasta?
15. Dacă cineva se grăbi în a se plânge, cum ar trebui el să se poarte şi de ce această cale este greşită?
16. Când vorbim despre personalităţi care este pericolul omniprezent şi care este sfatul Bibliei în această privinţă?
17, 18. Ce spunea Pavel despre vorbitul urât şi ce reproşa el celor care vorbeau necorespunzător?
19. Dacă cineva doreşte să vorbească foarte mult, ce ar trebui să considerăm noi?
20. Care este tendinţa în lumea prezentă şi de ce nu trebuie să fie creştinii aşa?
21. De ce trebuie să fim „reţinuţi la vorbă”, în special când suntem provocaţi la mânie şi ce exemplu vedem când se vorbeşte iute la mânie?
22. De ce cuvintele pripite ale lui Moise nu au fost cauzate de o inimă rebelă sau mândră şi ce lecţie învăţăm noi?
23. Cum ne va ajuta sfatul lui Iacob?

Guvernare prin Dumnezeu

O CONDUCERE de către Dumnezeu nu este un lucru ciudat pentru acest pământ. În Eden, omul era condus de Dumnezeu. Câteva secole mai târziu, izrealiţii se bucurau de domnia lui Dumnezeu. Iehova le-a dat cele Zece Porunci şi multe alte legi, care sunt scrise în Biblie. El a înfiinţat pentru ei un sistem de închinare. El a numit regi asupra lor şi a întemeiat dinastia lui David. El i-a îmbrăcat ţi i-a hrănit. El le-a luptat războaiele şi le-a binecuvântat pacea. I-a făcut o naţiune sfântă. Iehova era conducerea lor, după cum declarau ei: „Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este dătătorul nostru de Lege, Iehova este Regele nostru; El însuşi ne va mântui.”—Isa. 33:22.

Acea conducere unică de către Dumnezeu era caracteristică. Arăta înspre conducerea veşnică de către Dumnezeu care va stăpâni acest pământ. De aceea i-a învăţat Isus pe oameni să se roage: „Vie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:9, 10) Timpul întemeierii conducerii veşnice în ceruri, conform profeţiei biblice, a fost anul 1914.

Cuprins

Aşadar, să se ştie că adevăraţii creştini de pe pământ trăiesc sub împărăţia cerească adevărată a lui Dumnezeu chiar acum! Isus Cristos, „Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor," este căpetenia conducerii cereşti nou-născute. (Apoc. 17:14) Domnia princiară stă pe umerii Lui. El este Prinţul Păcii. „Bogăţia domniei prinţului şi pacea nu vor avea sfârşit," zice profeţia lui Isaia. Toate împărăţiile de pământ care se opun acelui guvernământ ceresc care conduce acum îşi vor avea sfârşitul la Armaghedon, războiul din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic.—Isa. 9:7; Apoc. 16:16; Dan. 2:44.

Este împărăţia lui Dumnezeu o conducere adevărată? Da! Are un Împărat, pe Isus Cristos, şi 144. 000 de regi asociaţi. Pe pământ are supuşi care se închină domniei şi puterii sale. De fapt, societatea Noii Lumi face chiar acest lucru. Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca conducător de drept. Trăieşte după acest lucru în structura şi activităţile sale organizaţionale, şi persistă în Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce asigură omenirii un caracter lucrător şi legi drepte. Conducerea Împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu are aproape un milion de reprezentanţi pe pământ, care i se supun şi îi respectă legile. Aceşti reprezentanţi pledează pentru conducerea Împărăţiei peste tot în lume ca fiind singura speranţă a omenirii, aşa cum a spus Isus că se va face, la Matei 24:14.—Apoc. 14:1-3; 20:4.

Prin urmare, conducerea de către Dumnezeu este o realitate în zilele noastre! Nimeni nu trebuie să o aştepte. Făpturile de pe pământ trebuie numai să se alieze cu ea prin credinţă, să trăiască după principiile ei, să o mărturisească altora şi să aibă încredere că va realiza planul lui Dumnezeu.

Care este calea lui Dumnezeu

spre salvare ?

Mântuire de la ce? De ce nu poate nimeni să o ignore?

DACĂ un doctor v-ar spune că veţi muri într-un anumit număr de săptămâni, aţi sări de bucurie? Aţi da o petrecere? Ar fi sosirea ultimei zi din viaţa voastră cea mai fericită zi din viaţa voastră? Bineînţeles că nu! Ar fi cea mai nefericită zi pentru voi şi pentru cei dragi. Nici un om sănătos la cap nu ar fi fericit că moare. Este firesc să vă doriţi să trăiţi în continuare.

Din pricina dragostei voastre pentru viaţă este prevederea lui Dumnezeu pentru mântuire de cea mai mare importanţă pentru voi. Este mijlocul prin care vă este lungită viaţa nelimitat. Este mijlocul prin care puteţi fi eliberaţi de blestemul morţii, care, în acest moment, vine inevitabil la toţi oamenii. Desigur, ceva ce

Cuprins

poate face atât de mult merită atenţia voastră. Merită timpul de care este nevoie pentru a învăţa despre ea.

Din vremea în care primul om a încălcat cu bună ştiinţă legea lui Dumnezeu şi a adus moartea asupra sa, moartea a fost biruitoarea omenirii. Aşa cum sunt transmise slăbiciunile care îl fac pe un individ deosebit de predispus la anumite boli de la părinţi la copiii lor, aşa şi moartea ne-a fost transmisă de către primii noştri părinţi. Sfânta Biblie subliniază acest lucru când zice: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, iar moartea prin păcat, şi astfel moartea s-a răspândit la toţi oamenii pentru că toţi păcătuiseră."—Rom. 5:12.

Nu a existat nici o cale prin care omul să se scape de moartea moştenită sau să îi elibereze pe cei care fuseseră deja luaţi de către ea. Numai Iehova Dumnezeu, Creatorul omului, l-ar putea salva din această situaţie neplăcută. Întrucât El a oferit mijloacele pentru mântuire, ar fi o nebunie să le ignorăm sau să refuzăm să îi primim binefacerile.

Nu numai că cei vii pot beneficia de prevederea lui Dumnezeu pentru mântuire, dar chiar şi morţii o pot face. Ei pot fi salvaţi din ghearele morţii şi aduşi înapoi la viaţă, nu prin puterea omului, ci prin a lui Dumnezeu. În această privinţă, Isus Cristos, care joacă un rol important în pregătirea lui Dumnezeu pentru mântuire, a zis: „Nu vă miraţi de acest lucru, fiindcă vine ceasul în care toţi cei din mormintele de pomenire vor auzi glasul Lui şi vor ieşi, cei care au făcut lucruri bune, la o înviere la viaţă, cei care au săvârşit lucruri rele, la o înviere pentru judecată." (Ioan 5:28, 29) Aceasta se întâmplă în clipa aleasă de Iehova Dumnezeu.

Că viaţa veşnică este posibilă este arătat de aceste cuvinte: „Mai mult, acesta este lucrul făgăduit pe care chiar El ni l-a făgăduit, viaţa veşnică." (1 Ioan 2:25) Stăpânul absolut nu face promisiuni pe care să nu le ţină. Promisiunea Lui de mântuirea de la moarte se va împlini pentru cei care Îl iubesc şi I se supun. Nimeni nu se poate aştepta ca El să dea viaţa veşnică oamenilor care refuză revoltaţi să I se supună sau care ignoră pregătirea Lui pentru mântuire. „Iehova îi păzeşte pe toţi cei care Îl iubesc, dar pe toţi cei răi îi va nimici."—Ps. 145:20.

IZVORUL MÂNTUIRII

Cu toate că unele guverne politice vor ca oamenii să apeleze la ei pentru salvare, de fapt există o singură sursă, Iehova Dumnezeu, la care trebuie omul să recurgă pentru aceasta. El este Salvatorul omului. El a scăpat rasa umană de la nimicirea totală în timpul marelui Potop şi a scăpat naţiunea Israelului din robie de mai multe ori. Regele David L-a văzut ca pe izvorul mântuirii când a zis: „Iehova este stânca mea şi fortăreaţa mea şi Cel care se îngrijeşte de izbăvirea mea. Dumnezeul Meu este piatra mea. Mă voi adăposti la El, scutul meu şi cornul meu de mântuire, turnul meu de siguranţă."—2 Sam. 22:2, 3.

Aşa cum a izbăvit oameni neprihăniţi de la Potop şi de la distrugerea Sodomei şi Gomorei, aşa îi va izbăvi pe neprihăniţi de le distrugerea acestui lumi păcătoase de acum. Dar va face mai mult decât atât. Îi va izbăvi de moartea adamică. Acest lucru a devenit posibil prin faptul că El a oferit mijloacele pentru a anula urmările păcatului lui Adam.

Cuprins

Întrucât Adam a fost un om desăvârşit înainte de ce să păcătuiască, doar viaţa altui om desăvârşit ar putea răscumpăra sau aduce eliberare pentru descendenţii lui. Era imposibil pentru rasa umană să producă singură acest om desăvârşit, fiindcă toţi se năşteau imperfecţi pentru că îşi primiseră puterea de viaţă prin păcătosul Adam. „Cine poate face din cineva necurat ceva curat? Nu este nici unul.”—Iov 14:4.

În calitate de sursa mântuirii pentru omenire, Iehova Dumnezeu a dat omul desăvârşit, a cărui viaţă putea răscumpăra rasa umană, transferând forţa de viaţă a principalului Său Fiu din ceruri în pântecul unei fecioare. Fiindcă pruncul care s-a născut nu îşi primise viaţa prin linia de descendenţă a lui Adam, ci de la Dumnezeu, era desăvârşit. Astfel, Isus Cristos a devenit asemenea lui Adam şi capabil să răscumpere omenirea dându-şi viaţa de om desăvârşită. „Aşa cum a venit Fiul omului, nu ca să I se slujească, ci să slujească şi să Îşi dea sufletul [sau viaţa] drept răscumpărare în schimbul multora.”—Mat. 20:28.

PĂRERI DIFERITE DESPRE MÂNTUIRE

Aşa cum ne putem aştepta de la o lume care crede prea mult în filozofia omenească, există multe păreri cu privire la mântuirea omenească. Există, de exemplu, persoane religioase care sunt de părere că credinţa în Isus este practic tot ceea de ce este nevoie pentru mântuire. Unii dintre propovăduitorii lor pot fi auziţi din când în când îndemnând oamenii, într-un mod foarte emoţional, să creadă în Domnul Isus Cristos şi să fie mântuiţi. Odată ce un om este astfel „mântuit,” se crede că este „mântuit” întotdeauna. Se consideră că a dobândit mântuirea şi că nu trebuie să se teamă niciodată că o va pierde. I s-a zis că a fost mântuit de la iadul de foc despre care se crede că îi aşteaptă pe cei nemântuiţi sau pierduţi. În această privinţă, evanghelistul Billy Graham a zis: „Grozăvia iadului L-a făcut pe Dumnezeu să născocească ispăşirea miraculoasă a lui Cristos pe cruce. . . . Pierderea completă a omului a inspirat mântuirea cea mai extremă a lui Dumnezeu. . . . Cu siguranţă că trebuie să ne ferim de iad, din pricina preţului pe care l-a plătit Dumnezeu ca să ne izbăvească de el.”

Altă părere despre mântuire este cea pe care o au cei care cred în mântuirea universală. Oamenii care au această părere cred că este de necrezut că Dumnezeu i-ar chinui pe cei nemântuiţi pe vecie. Ei cred în repunerea totală a tuturor păcătoşilor în cinstea lui Dumnezeu. Unul dintre adepţii timpurii ai mântuirii universale, un episcop cu numele de Titus, a zis, în 364 d.Cr., că asprimea chinurilor iadului i-ar „conduce pe păcătoşi la pocăinţă şi astfel la izbăvire.”

Acei oameni care devin puţin zăpăciţi de părerile diferite despre mântuire îşi creează adesea o teorie a lor. Ei ajung la concluzia că atâta timp cât un om duce o viaţă bună şi nu îi face rău aproapelui său, doar de atât este nevoie pentru mântuire. Ei cred că Dumnezeu nu se aşteaptă la nimic mai mult de la ei.

În sfârşit ajungem la acei oameni care neagă nevoia omului pentru izbăvire. În ochii lor, Vărsarea sângelui lui Cristos drept jertfă de răscumpărare nu a avut nici o valoare. Aceasta nu este o părere pe care o au doar ateii, ci o au şi unele persoane care pretind că sunt creştine. Manualul de Ştiinţă creştină, *Ştiinţă şi sănătate cu*

Cuprins

cheie la Scripturi, spune: „Sângele material al lui Isus nu a fost mai eficace pentru a curăţa de păcat când a fost vărsat pe un copac blestemat decât atunci când Îi curgea prin vene în timp ce se îngrijea zilnic de treburile Tatălui Său."

Părerile diferite despre mântuire pot părea logice pentru oamenii care le deţin, dar acest lucru nu înseamnă că sunt corecte. Există un singur loc în care se pot găsi informaţii de competenţă pentru acest subiect, iar acesta este Sfânta Biblie.

CE TREBUIE FĂCUT PENTRU A FI MÂNTUIT

Cuvântul scris al lui Dumnezeu descoperă că este nevoie de mai mult decât de declaraţia de credinţă în Isus pentru izbăvire. Nu este de ajuns doar ca cineva să spună că crede. Când Pavel şi Sila i-au spus temnicerului macedonean: „Crede în Domnul Isus şi vei fi izbăvit," (Fapt. 16:31) ei nu limitau mântuirea la convingerea că Cristos este Mântuitorul. Ei ştiau că este vorba de mai mult. Pe lângă convingerea că Cristos este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul omenirii, şi cunoştinţa Scripturilor este necesară, precum şi dorinţa de a urma pilda lui Cristos. Credinţa Lui în Tatăl ceresc a fost arătată prin faptele Lui în care i-a învăţat public pe alţii adevărurile spirituale care au adus cinste Tatălui Său şi mângâiere oamenilor. Acest exemplu minunat trebuie urmat de către cei care spun că cred în Cristos. Credinţa lor trebuie să fie însoţită de lucrări asemănătoare. Acest lucru este evidenţiat de către scriitorul Bibliei, Iacov, care a zis: „Arată-mi credinţa ta fără fapte, iar eu îţi voi arăta credinţa mea prin faptele mele."—Iac. 2:18.

Când un om, pe baza cunoştinţelor biblice pe care le-a dobândit, crede că Cristos este Mântuitorul pe care L-a dat Dumnezeu şi arată acest lucru prin faptele sale, el se poate considera pe calea spre mântuire. Ar fi o greşeală ca el să creadă că este mântuit acum şi nu poate cădea. El trebuie să arate prin stăruinţa sa în credinţa creştină că este vrednic de mântuire: „Cel care crede că stă bine în picioare, să aibă grijă să nu cadă."—1 Cor. 10:12.

El nu este pe cale să fie mântuit de la chinurile unui iad în flăcări, dat fiind că un astfel de loc există doar în imaginaţia oamenilor greşit informaţi. Cuvântul lui Dumnezeu nu spune nimic despre chinul veşnic al sufletelor pierdute într-un iad de foc ca fiind o pedeapsă pentru răutate. În schimb, el spune pur şi simplu astfel: „Preţul păcatului este moartea." „Sufletul care păcătuieşte va muri." „El îi va nimici pe toţi cei răi." (Rom. 6:23; Ezec. 18:4, *AS;* Ps. 145:20) Prevederea iubitoare a lui Dumnezeu este mântuirea de la moartea veşnică. Înseamnă libertate faţă de blestemul morţii, care vine de la păcatul lui Adam.

Izbăvirea de la moarte este un dar de la Dumnezeu pentru cei care ascultă de El, nu pentru cei care sunt neascultători. Nu este pentru cei păcătoşi, ceea ce înseamnă că nu toţi oamenii vor beneficia de el. Biblia îl limitează la oamenii de tot felul care arată credinţă. „Căci nu îmi este ruşine cu evanghelia; ea este, de fapt, puterea de mântuire a lui Dumnezeu pentru toţi cei care au credinţă." Cu privire la cei care nu au credinţă, apostolul Petru spune că Dumnezeu „va păstra oamenii nelegiuiţi ca să fie despărţiţi în ziua judecăţii." Adică, ei vor fi despărţiţi de viaţă. El continuă zicând că vor „fi omorâţi în calea lor de nimicire."—Rom. 1:16; 2 Pet. 2:9, 12.

Cuprins

CERINŢE ESENŢIALE PENTRU MÂNTUIRE

Pentru ca un om să obţină mântuirea, Dumnezeu cere ca el să aibă credinţă în El şi în Isus Cristos. Un om nu se poate aştepta la ocrotirea lui Dumnezeu dacă refuză să aibă credinţă în Tatăl ca Mântuitor şi în Cel pe care Tatăl L-a trimis ca să facă posibilă mântuirea. Este scris: „Căci ‚oricine strigă numele lui Iehova va fi mântuit.'" (Rom. 10:13) Aceasta trebuie făcută prin credinţă, nu numai în Iehova şi Fiul Lui, ci şi în veridicitatea Cuvântului Său. „Mai mult, fără credinţă este imposibil să fiţi pe bunul Lui plac, căci cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că El ajunge răsplătitorul celor care Îl caută sincer."—Evr. 11:6.

Persoana necredincioasă nu schimbă realitatea prin faptul că neagă existenţa păcatului şi nevoia de mântuire. Cu toate că poate refuză să o recunoască, tot este un păcătos. „Dacă zicem ‚Noi nu avem nici un păcat,' noi ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi." (1 Ioan 1:8) Când un om are credinţă că Cuvântul scris al lui Dumnezeu este adevărat, atunci va recunoaşte că este într-o stare păcătoasă din cauza păcatului adamic şi că are nevoie de un Mântuitor. El va arăta căinţă pentru păcatele sale faţă de Dumnezeu din cauza nedesăvârşirii. „Adevărat, Dumnezeu a trecut cu vederea vremurile unei astfel de neştiinţe, dar acum El îi spune omenirii că trebuie să se căiască toţi, de peste tot."—Fapt. 17:30.

Este drept ca Făcătorul să ceară supunere de la om. În trecut, cei care Îi erau supuşi erau cei pe care îi ocrotea. Nu este cu nimic diferit în ziua de azi. Mântuirea prin viitorul război al Armaghedonului şi mântuirea de la moarte depinde de supunerea faţă de Iehova Dumnezeu şi de Isus Cristos, pe care L-a uns să fie conducătorul pământului. Acest lucru este arătat la Evrei 5:9, care spune despre Cristos: „După ce fusese făcut desăvârşit, El a ajuns răspunzător de mântuirea veşnică a tuturor celor care Îi sunt supuşi." Şi aici Scripturile arată că mântuirea are limite şi nu este universală.

Răbdarea pe calea spre viaţă este de asemenea o cerinţă pentru mântuire. Nu este deloc bine dacă un om începe pe o cale credincioasă de supunere faţă de Dumnezeu şi nu reuşeşte să rămână pe ea. El trebuie să rămână credincios câtă timp trăieşte, chiar dacă credinţa lui aduce ameninţarea morţii. „Dar cel care rabdă până la sfârşit este cel care va fi mântuit."—Mat. 24:13.

Un om trebuie să îşi arate credinţa în modul în care a făcut-o Cristos dăruindu-I-Se lui Iehova Dumnezeu, simbolizând acea dăruire prin botezul în apă şi făcând mărturisire publică a adevărului. El trebuie să fie un învăţător al Cuvântului şi planurilor lui Dumnezeu. El nu poate tăcea, crezând că credinţa singură este de ajuns pentru mântuire. Tăcerea nu este calea lui Dumnezeu spre ea. „Căci cu inima arată omul credinţa pentru dreptate, dar cu gura face el mărturisirea deschisă pentru mântuire."—Rom. 10:10.

Pentru cei puţini aleşi pentru a domni cu Cristos în ceruri, mântuirea vine printr-o înviere din starea de moarte. Dar pentru marea mulţime de oameni de toate soiurile care prevăd viaţă veşnică pe pământ, mântuirea va veni în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Cristos va folosi în acea clipă asupra lor binefacerile jertfei Sale de răscumpărare, ca să poată fi scăpaţi de păcatul adamic, eliberaţi de

Cuprins

moarte şi ridicaţi la desăvârşire umană într-un paradis pământesc. Acesta este rezultatul sigur al urmării căii lui Dumnezeu spre mântuire.

Să fim înceţi la mânie

„Mânia omului nu face dreptatea lui Dumnezeu.”—Iac. 1:20.

MÂNIA în sine nu este rea. Mânia lui Iehova este o reacţie justificabilă a lui Dumnezeu cel cu totul drept împotriva păcatului, răutăţii şi tuturor formelor de nedreptate. „Din pricina lucrurilor spuse înainte, furia lui Dumnezeu se abate asupra fiilor nesupunerii.” Furia lui Dumnezeu este în întregime sub controlul calităţilor Sale de dreptate, înţelepciune, dragoste şi putere. „Iehova este încet la mânie”—aşa afirmă profeţii Naum, Ioel şi Iona. Psalmistul zice: „Iehova este îngăduitor şi îndurător, încet la mânie.” Şi Iehova singur dă această descriere la Exod 34:6: „Iehova a trecut pe lângă faţa lui [Moise] şi a mărturisit: ‚Iehova, Iehova, un Dumnezeu îndurător şi îngăduitor, încet la mânie şi bogat în bunătate iubitoare.’” Astfel, Iehova dă exemplul de a fi încet la mânie.—Efes. 5:6; Naum 1:3; Ioel 2:13; Iona 4:2, *AS;* Ps. 145:8.

[2] Cât de potrivit este atunci ca Dumnezeu să ne ceară să fim înceţi la mânie. Când a explicat de ce a fi încet la mânie este deosebit de important pentru oameni nedesăvârşiţi, scriitorul inspirat Iacov a zis: „Căci mânia omului nu face dreptatea lui Dumnezeu.” Acest lucru este adevărat din multe motive. Mânia omului este stârnită adesea fără o pricină suficientă; adesea depăşeşte pricina, dacă chiar există vreo pricină. Mânia omului are tendinţa să lucreze fără atenţia cuvenită pentru consecinţe; de aceea îl duce pe om la tot de felul de răutăţi. Mânia omenească duce deseori la pierderea stăpânirii de sine—la dezlănţuiri furtunoase şi „crize de furie” violente, iar acest lucru intră în categoria acelor lucruri nelegiuite despre care Biblia spune că: „Cei care săvârşesc astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.” Nu, mânia omului nu îl îndrumă să trăiască după standardele drepte stabilite de Dumnezeu.—Iac. 1:20; Gal. 5:20, 21.

[3] Prin urmare, martorul creştin al lui Iehova este foarte interesat în a fi încet la mânie, ca să poată câştiga încuviinţarea lui Dumnezeu cel drept. „Iehova este drept în toate căile Sale,” şi, prin urmare, expresia mâniei Sale este dreaptă. Dar când un om acţionează la mânie, de obicei nu săvârşeşte dreptatea divină; într-adevăr, de obicei face ceva de ce îi va părea rău mai târziu. Legea divină este sigură: „Neghiobul se înfurie şi este încrezut. Cel care este iute la mânie va săvârşi o nebunie.” Nu ne-a scăpat din atenţie că atunci când bărbaţii şi femeile sunt iuţi la mânie, de obicei se fac de râs. Acest lucru ar trebui să ne lase o impresie adâncă. Nu numai că cel iute la mânie are tendinţa să se facă de râs, dar urmarea acţiunilor lui va fi tot atât de absurdă. Cei care sunt iuţi la mânie de obicei îi rănesc pe ceilalţi, fie prin lovituri verbale, fie prin lovituri fizice. Mânia umană tinde astfel să fie egoistă şi vătămătoare.—Ps. 145:17; Prov. 14:16, 17.

Cuprins

[4] Mânia dezinteresată şi dreaptă se numeşte indignare. Când conştiinţa unui individ a fost educată conform legilor drepte ale lui Dumnezeu, ea reacţionează spontan la ceea ce este greşit sau rău în ochii lui Dumnezeu. Indignarea lui Isus a rezultat în vorbe şi fapte hotărâte care realizau dreptatea lui Dumnezeu. (Marcu 3:5; Ioan 2:14-17) Mânia dreaptă a lui Isus Cristos a fost întotdeauna sub controlul Lui, mereu bazată pe temeiul adevărului şi dreptăţii. Totuşi, indignarea oamenilor nedesăvârşiţi ar putea duce la nedreptate, dacă este provocată de o neînţelegere sau o judecată greşită. Pe când Isus se afla în Betania, o femeie a turnat ulei parfumat pe capul Lui. „La vederea acestui lucru, unii şi-au arătat necazul: ‚De ce a avut loc această risipă de mir? Căci acest mir ar fi putut fi vândut pentru mai bine de trei sute de dinari şi daţi săracilor!' Şi simţeau o mare nemulţumire faţă de ea. Dar Isus a spus: ‚Lăsaţi-o în pace. De ce încercaţi să o necăjiţi? Ea a făcut o faptă bună pentru Mine.'" Isus le-a explicat apoi de ce nu era cazul să fie indignaţi. Deci, chiar şi când este vorba despre ceea ce oamenii numesc indignare, face parte din înţelepciune să fiţi înceţi în exprimarea ei, ca să fie lăsat prilejul ca toate datele şi împrejurările să fie înţelese.—Marcu 14:3-9.

[5] Înainte de a ajunge la o cunoştinţă a voii dumnezeieşti, un individ este adesea iute la mânie, poate că are crize explozive de furie, ducând la vorbe murdare şi fapte violente. „Toţi dintre noi ne-am lăsat duşi odată de poftele firii noastre omeneşti, făcând lucrurile pe care le-au voit trupul şi gândurile." După ce un individ ajunge la o cunoştinţă a voii drepte a lui Iehova, acesta trebuie să facă o schimbare. Cuvântul lui Dumnezeu le porunceşte creştinilor: „Dar acum lepădaţi-vă cu adevărat de ele, de urgie, de mânie, de răutate, de clevetire şi de vorbe murdare din gura voastră." Observaţi ce nedreptate este strâns legată de urgie şi mânie—„răutate, clevetire şi vorbe murdare." Cât de important este să faceţi această schimbare, de la a fi iute la mânie la a fi încet la mânie!—Efes. 2:3; Col. 3:8.

ÎMBRĂCAREA OMULUI NOU

[6] A fi încet la mânie face parte din semnul caracteristic al ceea ce Biblia numeşte „omul nou." Când descrie schimbarea care trebuie făcută de către cei care caută încuviinţarea divină, apostolul Pavel scrie: „Dezbrăcaţi-vă de omul vechi care se potriveşte felului în care v-aţi purtat înainte şi care este stricat după poftele lui amăgitoare, dar să fiţi înnoiţi în duhul care vă pune mintea în mişcare şi să îmbrăcaţi omul nou care a fost făcut după voia lui Dumnezeu." Aşa că este voia lui Dumnezeu să se facă această schimbare. Spiritul lui Dumnezeu este duhul prin care cineva îşi înnoieşte mintea, prin care trebuie pusă în mişcare mintea sa. Cunoştinţa corectă a voii dumnezeieşti va juca de asemenea un rol important în efectuarea acestei schimbări: „Dezbrăcaţi-vă de omul cel vechi cu obiceiurile lui, şi îmbrăcaţi-vă cu omul nou prin care se înnoieşte cunoaşterea curată după chipul celui care a făcut-o." „Omul nou" nu este un fel de mască ce arată frumos şi pe care cineva şi-o pune peste „omul vechi." Nu, „omul nou" nu este o schimbare a caracterului în care cineva manifestă o fire dulce pe dinafară, iar pe dinăuntru este tot acelaşi „om vechi," mintea nefiind cu adevărat înnoită după duhul lui

Cuprins

Dumnezeu şi a voii divine. Nu există nesinceritate sau ipocrizie legate de „omul nou.” Este autentic. Nu este „omul vechi” mascat. Chiar arată mărturia din adâncul inimii a roadelor duhului lui Dumnezeu: „Roadele duhului sunt dragostea, veselia, pacea, răbdarea îndelungată, mărinimia, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine.”—Efes. 4:22-24; Col. 3:9, 10; Gal. 5:22, 23.

[7] Schimbarea pe care o vrea Dumnezeu nu este imposibil de făcut. Unii oameni sunt sceptici, mai ales cei care nu se întovărăşesc cu martorii lui Iehova. Mulţi dintre aceşti oamenii care au scris o temă despre societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova consideră această chestiune de a-şi potrivi atitudinea mintală după voia lui Dumnezeu drept o simplă teorie frumoasă. Ei nu pricep sensul spiritual, forţa impulsivă. Ei nu înţeleg puterea cunoştinţei corecte, puterea duhului lui Dumnezeu, puterea unei dăruiri lui Dumnezeu pentru a face voia Lui. Adevărul despre „omul nou” este că nu este o teorie; nu este deloc făcută de om. „Omul nou,” zise Pavel, „a fost făcut după voia lui Dumnezeu.”—Efes. 4:24.

[8] Aşadar, Cuvântul lui Dumnezeu nu este scris în ideea că o schimbare nu poate fi făcută. Este scris în ideea că o schimbare poate fi făcută şi trebuie făcută. Dumnezeu nu primeşte scuza unui creştin declarat care poate că spune: „Păi, am avut mereu o fire iute; este temperamentul meu, nu mă pot schimba acum.” Când exprimă voia lui Dumnezeu la Efeseni 4:31, apostolul nu face excepţii pentru cei ai căror temperamente îi fac predispuşi la a fi iute la mânie. El spune cu tărie voia lui Dumnezeu: „Toată amărăciunea răutăcioasă şi mânia şi urgia şi ţipatul şi clevetirea să fie luate de la voi, împreună cu toată răutatea.” Deci, convingerea generală că firea iute şi explozivă este o trăsătură moştenită şi că nu poate fi îngrădită sau schimbată este greşită. Există dovezi din belşug că schimbarea poate fi făcută. Mii de oameni din societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova au avut odinioară o fire iute; astăzi sunt „înceţi la mânie.” Ei s-au îmbrăcat cu adevărat cu „omul nou,” ştiind că Biblia este scrisă cu această idee, nu că nu ne putem schimba, ci că *putem!*

[9] Ce trebuie să facă un individ pentru a se schimba? Trebuie să caute cunoştinţa corectă a Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru necesită studiul privat al Bibliei. Necesită întovărăşire cu cei care fac voia divină şi care au îmbrăcat „omul nou.” Prin participarea la întâlnirile congregaţiilor martorilor lui Iehova, omul este zidit din punct de vedere spiritual necontenit, putând să facă progrese în mod constant în îmbrăcarea „omului nou.” Este adevărat, este nevoie de timp pentru a deveni un om nou, dar, prin concentrarea minţii la a face schimbările necesare, individul câştigă încuviinţarea şi ajutorul lui Dumnezeu. Rugaţi-vă ca duhul lui Dumnezeu să vă pună mintea în mişcare.

[10] Ţineţi minte, de asemenea, că „un om furios stârneşte ceartă.” Pe de altă parte, „unul care este încet la mânie liniştеşte certurile.” (Prov. 15:18) Întrucât pacea şi unitatea trebuie să predomine în organizaţia lui Iehova, nu este loc pentru cei care îşi lasă firea iute să provoace probleme şi certuri între oamenii lui Iehova. Dacă cineva care este întovărăşit cu societatea Noii lumi persistă în a-şi lăsa firea necontrolată să stârnească ceartă, îngerii lui Iehova vor lua măsuri împotriva unui astfel de răufăcător şi îl vor înlătura din organizaţia lui Dumnezeu. Este o

Cuprins

chestiune gravă ca cineva să se împotrivească voii şi duhului lui Dumnezeu prin refuzul de a îmbrăca „omul nou.”

MÂNIA OMULUI PRODUCE NEDREPTATE

[11] În hotărârea împotriva faptului de a fi iute la mânie, Cuvântul lui Dumnezeu stârpeşte cauza atât de multor răutăţi. Chiar şi dacă aruncăm doar o privire ocazională în ziare, observăm cum mânia omenească se leagă uşor de dorinţa de a le face rău altora sau de a le provoca suferinţă. Întrucât există de obicei o pierdere a stăpânirii de sine în acelaşi timp, ce violenţă îngrozitoare poate rezulta dintr-o fire iute! Ziarele povestesc deseori despre bătăile şi uciderile provocate de iuţimea firii. Un ziar a povestit recent despre un băieţel care şi-a omorât mama într-o „criză de furie” fiindcă nu l-a lăsat să folosească telefonul. Cât de multe crime au fost săvârşite într-un atac de furie! Nu pot fi numărate. Chiar şi soţii şi soţiile, dezvăluie ziarele, se omoară între ei destul de des, fiindcă unul dintre ei şi-a pierdut stăpânirea de sine într-o criză de furie. Biblia spune cum „Cain s-a aprins de atâta furie.” Urmarea a fost uciderea fratelui său. Regele Saul a aruncat o suliţă înspre propriul său fiu, Ionatan. „Mânia lui Saul s-a aprins împotriva lui Ionatan. . . . Atunci Saul a aruncat suliţa înspre el ca să îl lovească.” Nu e de mirare că Biblia interzice firea iutea şi crizele de furie şi le spune creştinilor să le fie luate toată mânia şi furia, împreună cu toată răutatea.—Gen. 4:5; 1 Sam. 20:30, 33.

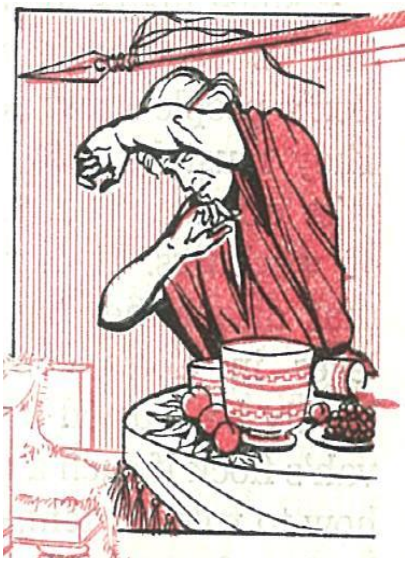

[12] Legiuitorii lumeşti fac legi împotriva crimei, dar nu fac legi împotriva „crizelor de furie.” Ei nu elaborează legi împotriva iuţimii la mânie. Dar legea lui Dumnezeu interzice chiar aceste lucruri. Aşa că legea divină ajunge chiar la rădăcina cauzei atât de multor răutăţi.

[13] Legea lui Moise interzicea crima, dar legea pe care a stabilit-o Isus Cristos este mult mai cuprinzătoare: „Aţi auzit că celor din timpuri străvechi li s-a zis, ‚Să nu ucizi; dar oricine săvârşeşte o ucidere va fi răspunzător înaintea curţii de justiţie.’ Totuşi, eu vă zic că oricine rămâne furios pe fratele lui va fi răspunzător înaintea curţii de justiţie.” (Mat. 5:21, 22) Se poate ca cineva să aibă motive bune pentru a fi furios, dar dacă rămâne furios pe fratele său, atunci poate păcătui, întrucât furia prelungită prea mult tinde să devină răzbunătoare. Aşa porunceşte Cuvântul lui Dumnezeu: „Fii furios, dar să nu păcătuieşti; nu lăsa soarele să apună cu tine într-o stare mâniată, şi nici nu lăsa loc pentru Diavol.” Dacă ne culcăm furioşi, atunci îngrijim furia şi o ţinem caldă—aceasta îi dă Diavolului o şansă, ca

Cuprins

să zicem aşa, şi putem ajunge pe mâinile sale, fiindcă „furia omului nu face dreptatea lui Dumnezeu.” Aşadar, nu doar firea iute produce nedreptate, ci şi atunci când cineva îşi îngrijeşte mânia, lăsând-o să fiarbă şi să se transforme în revanşă sau sete de răzbunare. „Nu întoarceţi rău pentru rău nimănui,” zice Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu vă răzbunaţi, dragilor, ci daţi pace furiei.”—Efes. 4:26, 27; Iac. 1:20; Rom. 12:17, 19.

CONVINGERI GREŞITE

[14] Multe sunt convingerile greşite cu privire la mânia omului. A da frâu liber unei firi mânioase, de exemplu, se consideră uneori o dovadă de tărie a personalităţii. Astfel, unele persoane pot crede că o fire explozivă este o dovadă de putere. Ce prostie! Când o persoană face o criză de furie, spunem că s-a pierdut cu firea. Ea şi-a pierdut într-adevăr stăpânirea de sine. Cum ar putea exista vreo putere reală în lipsa autocontrolului? Ah, există putere, dar este distrugătoare, prăpăditoare, mortală. Un cuceritor puternic poate asedia o cetate, dar fără autocontrol ar putea să prăpădească acea cetate prin vreo izbucnire nebunească a firii. Aşadar, ce sunt puterea şi tăria adevărate? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde: „Cel care este încet la mânie este mai bun decât un om puternic, şi cel care îşi stăpâneşte duhul este mai bun decât cel care prinde o cetate.” A fi încet la mânie înseamnă putere - putere mai mare decât cea a unui războinic viteaz. Omul care îşi stăpâneşte firea este un om puternic, nu cel care îşi pierde firea. Crizele de furie nu numai că înlocuiesc judecata şi stăpânirea de sine, ci le şi alungă pe uşă şi trântesc în spatele lor. Crizele de furie şi dezlănţuirile mânioase nu trebuie văzute ca tărie sau indignare.—Prov. 16:32.

[15] Bineînţeles că există un loc în care indignarea şi fapta hotărâtă să se bazeze pe ea, aşa cum a făcut Isus în cazul schimbătorilor de bani din templu. (Ioan 2:13-17) Sunt momente în care a nu fi indignat ar fi greşit şi ar ilustra o simpatie faţă de greşeală sau o teamă înceată faţă de urmarea în cazul în care i s-ar împotrivi. Dar doar pentru că un om are crize de furie nu înseamnă că este mai revoltat decât cei care sunt înceţi la mânie. Un om cu stăpânire de sine poate avea de două ori mai mult acest sentiment, dar el îl dirijează, precum exploziile din cilindrul unui motor cu benzină, spre rezultate drepte.

[16] Întrucât mânia omului nu dă roade care să fie bine primite de Dumnezeu, supraveghetorii poporului lui Dumnezeu trebuie să dea pilda potrivită. Ei trebuie să fie înceţi la mânie, înceţi la a se supăra. Firea iute este un semn de slăbiciune. Este genul de slăbiciune care îl descalifică pe individ de la privilegiile de supraveghetor în congregația lui Dumnezeu. Cu greu se poate avea încredere într-un individ ca într-un supraveghetor al turmei lui Iehova, dacă un astfel de om nu a învăţat cum să îşi stăpânească firea. „Un supraveghetor trebuie să fie fără de învinuire ca stolnic al lui Iehova, să nu fie încăpăţânat, nici înclinat spre furie, . . . [ci] cu stăpânire de sine.” (Tit 1:7, 8) Dacă un supraveghetor este predispus la furie, el ar putea aduce necazuri şi dezbinare în congregație, chiar şi prăpădirea. Aşadar, Cuvântul lui Dumnezeu îi descalifică pe acei oameni care sunt iuţi la furie; ei sunt prea slabi ca să fie supraveghetori!

Cuprins

[17] Există o convingere că a da frâu liber mâniei cuiva este o cale bună de a scăpa de ceva rău, o cale bună de a scăpa de sentimente înăbuşite. Nu este adevărat. Şi ce dacă unii psihiatrii lumeşti cred că poate este bine ca cineva să îşi descarce nervii în acest mod? Creştinii trebuie să lase Cuvântul lui Dumnezeu să le îndrume purtarea, nu teoriile oamenilor. Cuvântul lui Iehova nu are nimic bun de zis despre cei care dau frâu liber mâniei, nici nu spune că astfel de fapte îndeplinesc vreun bine.

[18] Chiar şi din punct de vedere fizic, nu rezultă nimic bun din crizele de furie. Creatorul omului zice: „O inimă care este vioaie face bine ca tămăduitor, dar un duh care este rănit usucă oasele.” (Prov. 17:22) Un om cuprins de sentimentele de mânie şi ciudă şi răzbunare îşi face numai rău singur. Tot mai mulţi medici atenţionează despre acest caracter dăunător. În *Corpul şi mintea voastră,* Dr. Frank G. Slaughter scrie: „Studii ale Drs. B. Mittelman şi H. G. Wolff au arătat că la pacienţii cu ulcer, ciuda şi mânia au provocat secreţia crescută a sucului gastric foarte acid, o creştere însemnată a contracţiilor stomacului, şi o creştere generală în fluxul sângelui prin membrana mucoasă dintre stomac şi duoden. . . . Întrucât aceste schimbări sunt de obicei asociate cu o intensificare a simptomelor de ulcer, resentimentul a cauzat într-adevăr o durere acută. . . . membrana mucoasă a stomacului este sensibilă şi uşor de rănit şi în mod normal este acoperită cu un strat de mucus, care fereşte membrana stomacului de a fi digerată de către acidul hidrocloric care îl scaldă în continuu. În analize ale stomacului normal s-a văzut că mare parte din stratul de mucus este spălat atunci când au loc secreţii crescute din cauze emoţionale. De asemenea, erau frecvente şi mici hemoragii şi fisuri în membrana mucoasă a stomacului şi duodenului. Aşa că avem aici toţi factorii necesari pentru a provoca ulceraţii; dacă se repetă destul de des, atunci vor face fără îndoială tocmai acest lucru.”

[19] Dar efectele mâniei şi furiei pot fi mult mai grave decât răul pe care îl pot face stomacului cuiva. „O inimă liniştită este viaţa trupului omenesc,” zice Biblia. (Prov. 14:30) Recent, şapte experţi de inimă au oferit sfaturi despre evitarea atacurilor de cord bruşte. Ei au recomandat o inimă calmă, evitarea mâniei şi supărării. Unul dintre medici, Dr. Harry Gold, profesor la Farmacologie Clinică la Facultatea de Medicină a Universităţii Cornell, a zis, după cum a scris publicaţia New York *Times* la 1 decembrie, 1955: „Trebuie să ne convingem pacienţii că în clipe de supărare şi mânie, când încearcă să omoare pe cineva, ei săvârşesc de fapt chiar opusul—se omoară singuri.” Aceşti experţi de inimă, care au avertizat împotriva mâniei şi supărării, poate că s-au gândit la cazul faimosului chirurg scoţian, John Hunter. El a suferit un atac de cord care aproape că l-a omorât. Fiind doctor, el ştia importanţa emoţiilor în influenţarea inimii. Când şi-a revenit, a zis: „Viaţa mea este în mâinile oricărui ticălos care vrea să mă enerveze şi să mă tachineze!” Totuşi, el nu a putut să îşi stăpânească firea şi într-o zi a pierdut controlul într-un atac de furie când a fost contrazis de alt medic; a suferit un atac de cord care l-a omorât. Cât de înţelept este să urmezi sfatul Creatorului omului: „Lasă mânia în pace şi leapădă supărarea, nu te arăta înfierbântat numai pentru a face rău”!—Ps. 37:8.

Cuprins

[20] Ce nebunie e să crezi că pierderea auto-controlului într-o criză de furie este o cale bună de a elibera sentimentele înăbuşite! „Ca o cetate surpată, fără ziduri, este omul care nu are nici un frâu pentru duhul lui.” (Prov. 25:28) Aşadar, Cuvântul lui Dumnezeu nu este de acord cu acele convingeri că o fire iute poate fi uneori dovada unei personalităţi puternice şi că ar fi bine ca omul să îşi elibereze sentimentele înăbuşite într-o criză de furie. Izbucnirile firii nu curăţă atmosfera; ele o otrăvesc. Otrava îi poate contamina pe alţii, aşa avertizează Iehova: „Să nu ai tovărăşie cu nimeni care este mânios, şi să nu te însoţeşti cu omul care are izbucniri de furie, ca să nu te obişnuieşti cu cărările sale şi să îţi fie hotărât o cursă pentru sufletul tău.”—Prov. 22:24, 25.

[21] Nu doar prin evitarea rănirii sănătăţii proprii se fereşte creştinul de iuţimea firii. Înainte de toate, el este interesat să facă voia divină, trăind după principiile drepte care se găsesc în Sfintele Scripturi. Deşi unor oameni poate că nu le este ruşine de firea lor rea şi poate că sunt chiar destul de mândri de ele, adevăratul creştin ia calea înţelepciunii şi devine încet la mânie: „Un om cu pricepere are un duh potolit.” „Cel nebun îşi lasă toată firea afară, dar cel care este înţelept o ţine liniştită până la sfârşit.” „Cel care este încet la mânie este bogat în pricepere, dar cel care este nerăbdător înalţă nebunie.”—Prov. 17:27; 29:11; 14:29.

[22] A fi încet la mânie înseamnă şi a fi încet la a se supăra. Acest lucru fereşte de irascibilitate—o sensibilitate excesivă faţă de nimicuri, o supărare cu mult peste ceea ce înseamnă ele cu adevărat. Omul nou nu deţine şi nu poate deţine un spirit hipersensibil, un spirit care este gata-gata să se aprindă la atacuri reale sau închipuite. Nu, omul nou, creat după voia lui Dumnezeu, nu se supără uşor: „Nu te grăbi să te superi în sufletul tău, căci supărarea stă în sânul neghiobilor.” (Ecl. 7:9) Dacă apare într-adevăr o răutate în calea noastră, tot suntem de vină în ochii lui Dumnezeu dacă ne supărăm repede, dacă ne mâniem repede: „Pătrunderea unui om îi încetineşte hotărât mânia, şi este frumos de partea lui să treacă peste greşeli.”—Prov. 19:11.

[23] Atunci care este leacul pentru o fire iute? Este acelaşi remediu ca pentru urechea care nu este grăbită să asculte şi pentru limba care nu este înceată la vorbire. Este aceste: Dorinţa neclintită de a face voia lui Dumnezeu şi de a fi pe placul Lui. O astfel de persoană va îmbrăca omul nou şi va face „tot ce îi stă în putinţă ca la sfârşit să fie găsit fără pată şi fără prihană şi în pace.”—2 Pet. 3:14.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu este nedreptate produsă de mânia lui Dumnezeu şi cum ne dă Iehova un exemplu?
2. De ce e bine ca oamenii imperfecţi să nu fie iuţi la mânie?
3. La ce duce iuţeala la mânie?
4. (a) Ce este indignarea şi cine a exemplificat folosirea ei corespunzătoare? (b) De ce nu este înţelept ca să ne grăbim să ne exprimăm măcar şi indignarea?
5. După ce cineva ajunge să cunoască adevărul lui Dumnezeu, ce fel de schimbări trebuie să facă acesta?

Cuprins

6. (a) Să nu fie iute la mânie este o parte a cunoaşterii de bază care trebuie să fie făcută? (b) De ce nu este noua personalitate dornică să afişeze dezvoltarea caracterului?
7. Cum văd unele persoane de lume noua personalitate şi de ce este înţelegerea lor greşită?
8. De ce nu este schimbarea noii personalităţi imposibilă, şi face Dumnezeu o excepţie pentru cei care au moştenit un temperament care este iute la mânie?
9. Cum face cineva schimbarea noii personalităţi?
10. Cum afectează temperamentul agresiv pacea şi unitatea şi de ce este vital pentru aceia asociaţi cu societatea Noii Lumi să arate noua personalitate?
11, 12. De ce condamnă Cuvântul lui Dumnezeu iuţeala la mânie şi cum exemplifică Biblia şi ziarele înţelepciunii legii divine?
13. Cum de este legea pe care ne-a dat-o Isus Cristos mai presus de Legea lui Moise şi ce pericol îl pândeşte pe acela care continuă să fie mânios cu fratele său?
14. Ce credinţe greşite există despre temperamentul agresiv şi de ce sunt aceste credinţe false?
15. De ce este un timp pentru indignare şi cum de se indignează o persoană iute la mânie mai repede decât cel care nu este iute la mânie?
16. De ce nu trebuie să fie supraveghetorii iuţi la mânie?
17, 18. Ce se crede despre exploziile de mânie şi de ce este fals, atât din punct de vedere spiritual, cât şi fizic?
19. Ce înţelepciune au descoperit experţii în Biblie din porunca: „Nu vă răzbunaţi şi nu fiţi mânioşi”?
20. Cum descrie Cuvântul lui Dumnezeu pe omul care dă frâu liber mâniei sale şi ce pericol pândeşte pe cei care se asociază cu astfel de persoane?
21. Care este răscumpărarea primordială pentru un creştin care nu este iute la mânie şi cum ne arată Scripturile că acesta este calea înţelepciunii?
22, 23. (a) Dacă nu suntem iuţi la mânie aceasta ne păzeşte de ce tendinţă? (b) De ce este nevoie pentru a vindeca pe cineva iute la mânie?

NINIVE – „Cetatea setoasă de sânge”

„VAI de cetatea sângeroasă!”—aceasta a fost hotărârea lui Dumnezeu pentru Ninive, odinioară cetatea regină a pământului. Capitala Asiriei sub cei mai mari regi ai ei, Ninive era ca o groapă cu lei: Sălbăticia şi lăcomia domneau în totalitate. Ninive s-a îmbogăţit prin războaie, devenind cea mai mare şi cea mai de temut cetate de pe suprafaţa pământului.—Naum 3:1, *AV*.

Nu este surprinzător că războiul, vărsarea de sânge şi cruzimea erau distracţiile preferate ale

Cuprins

conducătorilor din Ninive. Prin urmare, chiar întemeietorul lui Ninive a fost Nimrod cel crud şi nemilos: „El a plecat în Asiria şi s-a apucat să zidească Ninive şi Rehobot-Ir şi Calah şi Resen între Ninive şi Calah: aceasta este marea cetate.”—Gen. 10:11, 12.

Ninive, împreună cu periferiile ei, cum ar fi Calah şi Resen, alcătuiau o mare cetate. Din cauza răutăţii sale mari, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Iona la Ninive. Căinţa oportună a ninivitenilor la predica lui Iona a scăpat cetatea de distrugerea rapidă a cetăţii prin mâinile lui Dumnezeu. Dar locuitorii acestei mari cetăţi au recidivat şi au luat-o din nou pe căile lor rele. În timpul domniilor Regilor Sargon, Sanherib, Esar-haddon şi Ashurbanipal, Ninive a ajuns la culmea răutăţii sale şi a faptelor sale sângeroase.

Ninive înghiţea o cetate, îşi aducea prăzile şi trata prizonierii cu cruzime. După cum spune C. W. Ceram în *Zei, morminte şi cărturari:* „Ninive a rămas întipărită în conştiinţa omenirii cu nimic altceva decât crimă, jafuri, asupriri şi abuzarea de cei slabi; prin războaie şi tot felul de violenţe fizice; prin faptele unei dinastii de conducători însetaţi după sânge, care ţineau oamenii cu groază şi care erau adesea lichidaţi de către adversari mai cumpliţi decât ei înşişi.”

Când armatele asiriene se întorceau la Ninive cu prizonieri, prinşii îndurau cruzimi de nedescris. Erau conduşi adesea cu frânghii legate cu cârlige înfipte în nasul sau în buzele lor. Regele din Ninive îi orbea uneori pe prizonieri scoţându-le ochii cu vârful unei suliţe. Alţi prizonieri erau răstigniţi sau arşi de vii. Ninive era inima unei mari puteri militare, care făcea praf fără milă toate statele şi popoarele mai slabe.

NEGUSTORI ŞI PREOŢI LACOMI

Războaiele erau benefice pentru negustorii cetăţii, care, după numărul lor, erau ca stelele de pe cer. Prada curgea în marea cetate. Magazinele din Ninive erau aprovizionate cu toate instrumentele de lux pe care i le putea oferi lumea. Ce comori umpleau cetatea! Mărturisea profetul lui Dumnezeu, Naum: „Prăvăliile nu mai au sfârşit, o bogăţie de tot soiul de lucruri de preţ.”—Naum 2:9, *AT.*

Cu toată această sălbăticie, Ninive era extrem de religioasă. Exista o pleiadă întreagă de zei, mulţi dintre ei fiind importaţi din Babilon. Observaţi numărul de zeităţi pomenite în acest fragment din *Analele lui Ashurbanipal:* „Prin porunca lui Ashur, Sin, Shamash, Ramman, Bel, Nabu, Iştar din Ninive, Ninib, Nergal şi Nusku, am intrat în ţara lui Mannai şi am trecut prin ea învingător. Cetăţile ei, mari şi mici, care erau fără număr, până la Izirtu, le-am prins, le-am nimicit, le-am pustiit, le-am dat foc.”

Preoţii din Ninive nu se împotriveau deloc războiului. „Lupta era afacerea naţiunii,” zice volumul *Cetăţi antice,* „iar preoţii erau instigatori neîncetaţi la război. Ei se

Cuprins

întreţineau în mare parte din prăzile cuceririlor, din care le era atribuit mereu un procentaj fix înainte de ce să le fie împărţite altora, căci acest soi de jefuitori era extrem de religios." Preoţii lacomi săreau de bucurie când vedea că armatele pleacă şi se întorc cu pradă.

IEHOVA HOTĂRĂŞTE DISTRUGEREA CETĂŢII NINIVE

Ce să credem despre jefuitorii acestui oraş? Ce să credem despre o cetate ai cărei locuitori se desfătau în cruzime drăcească? Ce să credem despre o cetate trufaşă, arogantă, care şi-a zis: „Eu sunt, şi nu este nimeni altcineva"? Merita nimicirea. Dar cine putea distruge o cetate atât de mare precum Ninive? Iehova, Dumnezeul cerului şi pământului, putea, şi prin profetul Său, Naum, Iehova a mărturisit: „Iată, sunt împotriva ta, zise Iehova oştirilor, şi îţi voi descoperi poalele pe faţă; şi voi arăta neamurilor goliciunea ta, şi regatelor ruşinea ta. Şi voi trimite o mizerie urâcioasă asupra ta, şi te voi înjosi, şi te voi face de ocară. Şi se va întâmpla ca toţi cei care se uită la tine să fugă de tine şi să zică, Ninive este nimicită: cine o va plânge?"—Tef. 2:15, *AT;* Naum 3:5-7, *AS.*

Dar cum va realiza Iehova distrugerea lui Ninive? Armatele vrăjmaşe vor asedia Ninive. „Apărarea este pregătită." Soldaţii duşmani vor câştiga intrarea în cetate: „Porţile râului sunt deschise, iar palatele se prăbuşesc." Prezicând osânda lui Ninive într-un limbaj grafic, profetul lui Iehova a mărturisit: „Pocnetul biciului, uruitul roţilor hodorogite, tropăitul cailor şi durduitul carelor; călăreţii năvalnici, scânteile săbiilor, strălucirea suliţelor, şi o mulţime de răniţi, o grămadă de trupuri neînsufleţite şi morţi fără număr! Ei se poticnesc de morţi!" Ostaşi asirieni morţi murdăreau pământul; învingătorii călcau şi mergeau peste cadavre.—Naum 2:5, 6; 3:2, 3, *AT.*

Zilele de pradă ale lui Ninive se terminau, iar oamenii se întrebau unde se află această mare cetate de lei. Profetul lui Dumnezeu zice: „Unde este culcuşul acela de lei, şi peştera puilor lor, pe unde umbla leul şi leoaica să aducă prada puilor, fără să îi tulbure nimeni? Unde sfâşia leul destulă pradă pentru puii lui şi sugruma pentru leoaicele lui, umplându-şi culcuşul cu pradă şi vizuina cu ce răpise?"—Naum 2:11, 12, *AT.*

Dacă prinţii şi negustorii din Ninive au crezut că această profeţie era de necrezut şi exagerată, atunci profetul lui Dumnezeu le-a amintit să se gândească la soarta faimoasei cetăţi egiptene a Tebei. În ciuda unei puteri militare formidabile şi în ciuda invincibilităţii sale lăudate, Teba a fost rasă de pe suprafaţa pământului; şi a fost dărâmată de nimeni altul decât regele Asiriei. Într-adevăr, Regele Ashurbanipal a făcut o legendă din căderea Tebei: „Toată cetatea . . .au prins-o mâinile mele—argint, aur, pietre preţioase, tot ce era în palatul ei, tot ce era în ea; veşminte pestriţe, pânze, cai şi oameni, bărbaţi şi femei." Aşa îi spune profetul lui Ninive: „Eşti mai bună decât Teba, care a stat pe marele Nil? . . . dar chiar şi a ajuns o pribegie; a fost prinsă; chiar şi copiii ei au fost făcuţi bucăţi . . . Şi tu vei tremura şi vei leşina; şi tu vei căuta adăpost de vrăjmaşul tău."—Naum 3:8-11, *AT.*

Cuprins

TRANSFORMATĂ ÎN RUINE

Soarta lui Ninive era pecetluită, căci cuvintele lui Iehova nu pot da greş niciodată. S-a întâmplat prin 633 î.Cr. Fortăreaţa presupus invincibilă a lui Ninive a căzut uşor în mâinile asediatorilor, mezii şi caldeenii. Regele babilonian Nabopolassar, în analele sale, descrie prinderea lui Ninive de către mezi şi babilonieni: „Pe malul Tigrului au pornit împotriva lui Ninive: un atac măreţ pe care l-au făcut asupra cetăţii, . . . s-a făcut un prăpăd mare al oamenilor cârmuitori. . . . Comoara cetăţii, o grămadă de nenumărat, au jefuit-o, şi au făcut din cetate o dărâmătură şi o ruină.”—*Texte antice din Orientul Apropiat legate de Vechiul Testament.*

Ce sărbătoare în toată lumea la vestea căderii lui Ninive! Chiar şi această bucurie a fost prezisă de profetul lui Dumnezeu: „Oricine va aude vestea despre tine, va bate din palme asupra ta. Căci împotriva cui nu s-a îndreptat mereu răutatea ta?” „Cetatea sângeroasă” îşi merita soarta. S-ar fi ridicat Ninive din nou? Niciodată; nu va fi nevoie ca Dumnezeu să mai abată altă distrugere asupra lui Ninive: „El este pe cale să îndeplinească nimicirea deplină; El nu se va răzbuna de două ori pe duşmanii Săi.” Ce sfârşit urât pentru Ninive! „El va face din Ninive o pustietate.”—Naum 3:19; 1:9; Tef. 2:13, *AT.*

Căderea lui Ninive a fost prăpădul ei. Atât de totală a fost prăpădirea ei încât chiar şi locul ei a fost uitat în curând. Aflăm din *Anabasis* de că, atunci când acest istoric grec a trecut pe lângă locul lui Ninive la începutul secolului al cincilea î.Cr., se pierduse atât de mult încât nici măcar nu i-a auzit numele. Dar Herodot? Acest istoric scrie despre Tigru ca „râul pe care a stat înainte oraşul lui Ninive.” Abia trecuseră două secole de la căderea lui Ninive, şi totuşi Herodot trece peste ea de parcă fălcile istoriei şi-ar fi deschis gura şi ar fi înghiţit cetatea, fără să lase nici măcar un vestigiu vrednic de văzut în urmă. Alexandru cel Mare poate să fi trecut peste ruinele lui Ninive; victoria sa la Gaugamela a fost obţinută aproape în văzul ruinelor lui Ninive. Dar istoricii lui Alexandru, cu excepţia lui Arrian, nu fac nici măcar o aluzie la Ninive. Scriitorul grec Lucian a scris, prin anul 150 d.Cr., că „nici o urmă a ei nu a rămas.” Dispărută din istorie!

Înainte de era marilor descoperiri arheologice, scepticii au ridiculizat Biblia, negând că Ninive ar fi putut exista vreodată. A venit vremea când oamenii vizitau zona în mare, căutând după vreo urmă a lui Ninive. La sfârşitul secolului al şaisprezecelea Sir Anthony Shirley a vizitat zona şi a zis: „Ninive, cea pe care Însuşi Dumnezeu a numit-o Marea Cetate, nu avea nici măcar o piatră care să stea şi să poată aminti despre existenţa unui oraş.”

SĂPĂTURI LA NINIVE ŞI PERIFERIILE EI

De la începutul secolului al nouăsprezecelea, arheologii au săpat diferite părţi din Ninive şi periferiile ei. Zona de săpare este enormă. Zona are o movilă care este una dintre cele mai mari din Mesopotamia, şi este estimat că 14 000 000 de tone de pământ trebuie mutate pentru a o scoate la lumină în întregime. „Ninive este un sit atât de imens,” zice *Dicţionarul Bibliei al lui Harper,* „încât se poate să

Cuprins

nu fie scos niciodată în întregime la lumină, după cum a subliniat Albrecht Goetze. . . . Cu toate că savanţii cercetează Ninive de aproape 100 de ani, stratul de mai jos a rămas neatins."

Ce au găsit savanţii în ruinele lui Ninive? O mulţime de obiecte, monumente de multe feluri şi rămăşiţele palatelor care trebuie să fi fost, în zilele lor, minuni ale lumii.

Inscripţiile şi monumentele sunt de acord cu Biblia că Ninive a fost un culcuş de lei. De fapt, lei imenşi cu capete de om, împreună cu tauri uriaşi cu aripi, au fost găsiţi păzind templele şi palatele. Leii par să fi fost un fel de emblemă naţională. Străzile din Ninive, care odată răsunau cu tropăitul soldaţilor, erau pavate cu bucăţi de piatră de var care arată şănţuleţele adânci făcute de carele de război cu vreo douăzeci şi cinci de secole în urmă.

Sir Austen Layard, autor de seamă al operei *Ninive şi rămăşiţele ei,* a ţinut o cuvântare la Londra, în 1854, şi a zis: „Dar cine ar fi putut să creadă că s-ar fi găsit chiar şi însemnări care, în ceea ce priveşte minuţiozitatea amănuntelor lor, şi precizia minunată a enunţurilor lor, să confirme aproape cuvânt cu cuvânt textul din Scripturi?" Au fost descoperite inscripţii care pomenesc asemenea personaje din Biblie precum Iehu, Menahem, Omri şi Hazael. Ezechia este pomenit în propria povestire a lui Sanherib despre invazia sa în Palestina.

A fost descoperit palatul lui Sanherib, scoţând la vedere şaptezeci şi unu de încăperi şi peste trei kilometri de sculpturi. Intrarea sa magnifică a fost împodobită cu zece tauri imenşi cu aripi şi cu capete de om, boii fiind înscrişi cu analele a şase de ani ai domniei sale. Suprafeţele interioare ale zidurilor palatului său străluceau odinioară cu tencuieli de cărămizi emailate, albastre, portocalii şi roşii. Podelele erau din marmură incrustată cu metal arabesc. Pe un zid al palatului sunt arătaţi războinici asirieni răstignind prizonieri şi arzându-i de vii. Senherib este arătat stând pe un tron, cu o procesiune lungă de prinşi înaintând spre rege. O inscripţie spune: „Sanherib, regele lumii, regele ţării lui Ashur."

Alt palat dezgropat îi aparţinea Regelui Ashurbanipal. Ce surpriză i-a întâmpinat pe savanţii din această locaţie—biblioteca regală a regelui! Cuprindea mii de tăbliţe de lut. Regele obţinuse câteva din acele tăbliţe din surse private, dar cea mai mare parte consta în copii pe care le făcuse după originalele împrăştiate în toate ţinuturile tărâmului său. Printre tăbliţele găsite se numărau relatările babiloniene despre facere şi despre Potop. Unele tăbliţe aveau inscripţii scrise cu litere atât de mici încât era nevoie de o lupă pentru a le citi. O inscripţie arată marele interes pe care îl avea Regele Ashurbanipal în librăria sa: „Am citit minunatele tăbliţe de lut de la Sumer şi scrierea ocultă acadiană, care este greu de însuşit. M-am veselit la citirea înscrierilor pe piatră din vremea înainte de potop."

Regele Ashurbanipal, ca alţi regi asirieni, era crud şi nemilos. El închidea prizonierii în cuşti, expunându-i la batjocura spectatorilor; silea prizonierii să poarte în braţe în procesiuni capetele foştilor lor camarazi. După propria lor mărturisire, din propriile lor însemnări reiese că Ninive era unul dintre cele mai războinice cetăţi de pe suprafaţa pământului. „Vai de cetatea sângeroasă!"

Cuprins

Soarta ei era meritată şi de neevitat. Astăzi, ruinele şi dărâmăturile ei sinistre sunt o vizuină pentru animale sălbatice, şi stâlpii palatelor sunt stinghii pentru păsări. Călătorul în Iraq care vizitează ruinele lui Ninive face bine să se gândească la cuvintele profetului Ţefania, cuvintele care exprimă hotărârea lui Dumnezeu: „Va face din Ninive o pustietate, o secetă ca în deşert; turme de vite se vor culca în mijlocul ei, toate dobitoacele de pe câmp. Pelicanul şi ariciul vor locui în cetatea ei; bufniţa va ţipa la ferestre, dropia la prag; căci Eu voi nimici cetatea ei. . . . Cum a ajuns un pustiu, un culcuş pentru fiare!”—Ţef. 2:13-15, *AT*.

Partea a 33- a —„Facă-se voia ta pe pământ”

Odată cu răsturnarea Axei Puterilor Nazisto-Fasciste la sfârşitul Celui De-al Doilea Război Mondial în 1945, factorii de conducere ai Rusiei Comuniste au preluat rolul de „împăraţi ai nordului”, a căror lungă istorie este stabilită în profeţia lui Daniel, capitolul unsprezece. Acest împărat simbolic al nordului sfidează nu doar pe împăratul sudului, puterea dual mondială anglo-americană, ci şi pe Dumnezeul dumnezeilor, şi anume Iehova, Dumnezeul profetului Daniel. Versetele 41-43 (JP) spun: „El va intra în ţinutul minunat şi multe ţări vor fi răsturnate; dar acestea vor fi salvate din mâna sa, Edom şi Moab, şi conducătorul copiilor lui Ammon. El îşi va întinde mâna peste toate ţările şi ţinutul Egiptului nu va scăpa. Dar el va avea putere asupra comorilor de aur şi argint şi peste toate lucrurile preţioase ale Egiptului şi libienii şi etiopienii vor fi la picioarele lor.” Ce înseamnă acest lucru?

59. În prima viziune a lui Daniel, Daniel 8:9, 23-25 *(JP)* vorbeşte despre "ţara minunată" spre care "cornul mic" sau "împăratul fără ruşine şi viclean" îşi va întinde puterea în vremea de pe urmă a regatelor lumeşti, în care suntem acum. În acea profeţie "ţara cea minunată" căpăta un înţeles spiritual. Ea reprezenta nu Palestina, ci condiţia pământească a poporului templului lui Iehova în legătură cu Iehova prin noul Său legământ. În acelaşi fel, în ultimele fapte ale împăratul de la miazănoapte, această "ţară minunată" spirituală a poporului templului este ţinutul pe care el îl invadează. El a mai încercat deja mai înainte să profaneze lăcaşul. (Daniel 11:31, *JP)* Dar acum, la vremea orânduită de Dumnezeu pentru bătălia de la Armaghedon împăratul de la miazănoapte porneşte să distrugă "ţara cea minunată", să o nimicească de pe faţa pământului. În această direcţie, el lucrează ca un instrument lumesc al lui Gog din Magog, care este Satan Diavolul . Ezechiel 38:14-17; 39:1-6 *(JP)* prooroceşte că Gog şi hoardele lui pământeşti reuşesc să invadeze această "ţară minunată" a Israelului spiritual restaurat. Aceasta înseamnă venirea vremii când Iehova porneşte războiul din ziua cea mare. În consecinţă, în Daniel 11:41, poporul templului este avertizat despre atacul final al împăratului de la miazănoapte sub conducerea nevăzută a lui Gog din Magog.

Cuprins

60. Pentru a asigura simetria înţelesului spiritual al "ţării minunate" a Israelului spiritual, ţinuturile lui Edom, Moab şi căpetenia copiilor lui Amon trebuie să vie văzuţi într-un sens spiritual, mai degrabă decât sa se considere că se referă la Iordania azi, a cărei capitală este Amman (Rabbath Ammon din vechime). Poporul templului lui Iehova nu este acum în Republica Israel, deşi câţiva membri se găsesc acolo. Rămăşiţele poporului templului se află peste tot pe suprafaţa pământului, şi "ţara" lor sau condiţia lor lumească înfloreşte cu frumuseţea prosperităţii spirituale. De aceea, aşa cum Edom, Moab şi Amon se învecinau cu ţara poporului lui Iehova în vremurile vechi, tot aşa şi Edomul, Moabul şi Amonul simbolic din profeţie trebuie să reprezinte pe cei ale căror vieţi se mărginesc şi au de a face cu poporul templului lui Israel de azi. Edomiţii, moabiţii şi amoniţii din vechime erau duşmani vechi şi implacabili ai poporului credincios al lui Iehova. Pentru aceasta, ei au suferit judecata lui Dumnezeu. (Ieremia 48:1 până la 49:22; Ezechiel 25:1-14; 35:1-15, *AS)* Este acceptabil să credem că ei îi reprezintă pe duşmanii neîndurători ai poporului templului lui Iehova, Israelul său spiritual de azi.

61. Este firesc ca duşmanii poporului templului să se alieze, sau să fie de partea împăratului de la miazănoapte. Aşadar el nu şi-ar întinde mâna asupra acelora simbolizaţi de Edom, Moab şi Amon. Aceste organizaţii moderne vor fi cruţate sau vor scăpa de mâna lui, în timp ce multe alte "ţări" sau organizaţii, instituţii sau situaţii pământeşti moderne vor fi "răsturnate."

62. Deşi edomiţii, moabiţii şi amoniţii din profeţie ar putea scăpa de mâna împăratului comunist de la miazănoapte, ei nu vor fi apăraţi de mâna lui Iehova la Armaghedon. În vremurile de demult, Amon, Moab şi poporul de pe muntele Seir (edomiţii) au năvălit împotriva Ierusalimului, în vremea Regelui Iosafat, dar prin puterea lui nemaivăzută Iehova a semănat confuzia între ei şi astfel ei, înnebuniţi, s-au omorât între ei. Aşadar, la bătălia care va să vină, la Armaghedon, prin puterea sa de neoprit Iehova va semăna tulburare şi confuzie printre duşmanii poporului templului său, edomiţii, moabiţii şi amoniţii din profeţie. Ei îşi vor folosi armele de distrugere pentru a se omorî între ei. (2 Cronici 20:1-24) Cei care vor scăpa din acest măcel vor fi urmăriţi şi nimiciţi de armatele de îngeri ale lui Iehova conduse de Hristos. Poporul templului lui Iehova din "ţara minunată" va fi ocrotit şi va scăpa.

63. Îngerul lui Iehova a proorocit şi alte atacuri ale împăratului comunist de la miazănoapte înainte de sfârşitul său la Armaghedon: "Îşi va întinde mâna peste felurite ţări şi nici ţara Egiptului nu va scăpa Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur şi de argint şi pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii şi etiopienii vor veni în alai după el." (Daniel 11:42, 43 *Le)* În vremea trecută a regilor Ptolemeici, Egiptul era o ţară îmbelşugată. Portul şi capitala sa, Alexandria, era întrecută doar de Roma, şi era un mare centru comercial şi cultural.

64. În ceea ce priveşte Egiptul modern, şi-a căpătat independenţa pe deplin în 1936 d. Chr. şi Înaltul Comisar englez a plecat, iar trupele britanice au fost retrase din ţară, cu excepţia celor care păzeau Canalul Suez şi baza navală englezească din Alexandria, care au rămas. În timpul celui de-al Doilea Război

Cuprins

Mondial trupele britanice l-au oprit pe împăratul nazist de la miazănoapte de la a ajunge şi a pune mâna pe Canalul Suez şi Alexandria şi a invada Egiptul. În 1945 Egiptul a fost una din cele 51 de ţări care au fondat Naţiunile Unite. În 1952 Regele Farouk a fost expulzat şi au avut loc schimbări de guvern. În cele din urmă colonelul Gamal Abdul Nasser a devenit preşedinte al republicii. Englezii s-au retras din Alexandria şi de la Canalul Suez la 13 iunie 1956. Criza Canalului Suez a avut loc mai târziu în 1956, şi la sfârşitul său preşedintele Nasser câştigase un respect sporit din partea întregii lumi arabe. La 1 februarie 1958, republicile Egiptului şi Siriei s-au unit într-un singur stat numit Republica Arabă Unită. Pentru această unire preşedintele Nasser i-a mulţumit lui Allah. La 8 martie 1958, regatul Yemenului s-a alăturat Republicii Arabe Unite, şi au format Statele Arabe Unite, iar preşedintele Nasser s-a rugat la Allah ca reprezentant al acestei uniuni extinse. El şi-a declarat răspicat hotărârea de a îşi conduce ţara pe un curs de "neutralitate pozitivă" spre blocul comunist de est şi blocul democrat de vest.

65. În profeţia îngerului către Daniel, Egiptul era capitala împăratului de la miazăzi. De aceea atacul împotriva Egiptului va veni dinspre nord, ca să îl împingă pe împăratul de la miazăzi înapoi. Împlinirea profeţiei în zilele noastre nu se referă literalmente la ţinutul Egiptului, deoarece "ţara cea minunată" din nord a căpătat un înţeles spiritual sau simbolic. În acelaşi fel, aşadar, Egiptul trebuie să fie interpretat spiritualiceşte, precum în ultima carte a Bibliei, care vorbeşte despre "cei doi martori" ai lui Iehova: "Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles spiritual, se cheamă ‘Sodoma’ şi ‘Egipt’, unde a fost răstignit şi Domnul lor." (Apocalipsa 11:8) Din moment ce Domnul Isus Hristos a fost de fapt ucis la Ierusalim, în Iudea, înseamnă că el putea fi ţintuit în "Egipt" doar în sensul spiritual în care Egiptul simboliza această lume, o lume despre care Isus a spus că el şi credincioşii săi ucenici nu sunt parte. (Luca 13:33, 34; Ioan 15:18, 19; 17:14-16) Aceasta este lumea unde împăratul comunist vrea să cucerească poziţia dominantă. El pretinde acum că poate obţine dominaţia mondială fără un război general, doar prin campanii ideologice, comerciale, ştiinţifice şi culturale. El s-a pornit nu numai să câştige de partea lui blocul naţiunilor neutre, ci şi să atragă sau să submineze naţiunile de partea împăratului democratic de la miazăzi, dubla putere mondială anglo-americană. Aşadar, el continuă să "îşi întindă mâna peste felurite ţări [sau domenii de interes lumesc]" prin diverse căi.

66. În trecut, el a ieşit în evidenţă prin infiltrarea de spioni comunişti şi agenţi sabotori, prin mită şi corupţie, prin acorduri comerciale, prin oferirea de împrumuturi şi asistenţă tehnică, prin ameninţări la adresa naţiunilor care căutau să se apere, prin luarea de iniţiative în propagandă pentru a-şi pune duşmanii într-o lumină proastă, prin intermediul radioului, prin conferinţe politice la diverse nivele şi chiar la vârf, şi prin discursuri chiar şi în Adunarea Naţiunilor Unite. El s-a pretins campionul forţelor păcii şi a făcut propuneri de pace. El a promis eliberarea în jugul colonialismului, al imperialismului şi al capitalismului militarist. El a făcut muncă de pionierat în domeniul rachetelor şi a lansat primul şi al doilea satelit în spaţiul cosmic, cu ajutorul unor rachete balistice intercontinentale în

Cuprins

1957-1958, Anul Internaţional al Geofizicii. * El a purtat un teribil "război rece" şi a mai dus şi un război să înrobească mintea oamenilor. El a atacat în cuvinte vehemente alianţele defensive ale naţiunilor, cum ar fi NATO şi SEATO şi Pactul de la Bagdad. El a făcut vizite oficiale de curtoazie naţiunilor neutre şi le-a furnizat echipament militar acelora cărora împăratul de la miazăzi nu vroise să le furnizeze. El şi-a înteţit atacurile în toate direcţiile.

67. Doar viitorul ne poate arăta cât de departe va fi ajuns împăratul de la miazănoapte când "îşi va ajunge sfârşitul". Dar se prooroceşte că el va pune mâna pe comori de aur, argint şi toate bogăţiile acestei lumi materialiste şi comerciale, inclusiv petrol. Cei care sunt vecini cu această lume, reprezentaţi prin vecinii Egiptului, libienii şi etiopienii, vor fi "în urma lui," urmându-l pe împăratul de la miazănoapte, fie forţaţi fie de bunăvoie, din lăcomie. Aceasta se dovedeşte desigur a fi o pagubă însemnată pentru împăratul de la miazăzi, în felurite moduri.

68. Nici el nu îl nimiceşte pe împăratul de la miazăzi, şi nici împăratul de la miazăzi nu îl nimiceşte pe el. Şi atunci totuşi ce îl împinge pe împăratul de la miazănoapte să facă pasul final spre propria sa distrugere? Îngerul lui Iehova ne arată răspunsul, în profeţie: "Dar nişte zvonuri venite de la răsărit şi de la miazănoapte îl vor înspăimânta, şi atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească şi să nimicească cu desăvârşire pe mulţi. şi va întinde corturile palatului său între mare şi muntele cel slăvit şi sfânt [mândrul munte sfânt, *JP];* Apoi îşi va ajunge sfârşitul, şi nimeni nu-i va fi într-ajutor."—Daniel 11:44, 45, *Le.*

69. Zvonurile înspăimântătoare venite dinspre răsărit şi miazănoapte nu pot fi venite de la împăratul de la miazăzi, şi nici din împărăţia lui de la miazănoapte. Zvonurile trebuie să vină din afara ţinuturilor împăratului de la miazănoapte şi ale împăratului de la miazăzi, între care acest pământ este împărţit. Naţiunile neutre au o importanţă redusă, deoarece nu sunt puteri nucleare. Deşi s-a profeţit că Gog din Magog cel simbolic va veni "din fundul miazănopţii" (Ezechiel 39:2, *Le),* totuşi zvonurile înspăimântătoare nu vin de la Satan Diavolul, deoarece acest Gog din Magog simbolic îi conduce în alaiul său atât pe împăratul de la miazănoapte cât şi pe împăratul de la miazăzi. De la cine vin, atunci, aceste zvonuri, cu efect înspăimântător?

70. În profeţia lui Daniel, împăratul de la miazănoapte a năvălit spre miazăzi, a intrat în Egipt, a pus mâna pe multe bogăţii şi a convins popoarele de la miazăzi, pe libieni şi pe etiopieni, să îl urmeze în alai. Din această poziţie strategică în sud a împăratului de la miazănoapte, "ţara cea minunată" sau ţinutul Iudeii era spre nord şi est, sau nord-est, la fel cum vechea Iudee era la nord-est de Egipt. Zvonurile înspăimântătoare trebuie aşadar să vină de la poporul templului lui Iehova din "ţara cea minunată" a prosperităţii spirituale. Până acum, poporul templului, cu ajutorul oferit de marea mulţime sau "alte oi," au răspândit mesajul suveranităţii universale a lui Iehova, a instaurării regatului lui de către Hristos la vremea de sfârşit a "vremii orânduite a neamurilor" în 1914, şi a "războiului din ziua cea mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic," cunoscut şi ca bătălia de la

Cuprins

Armaghedon. În ceea ce priveşte ce vor conţine aceste zvonuri astfel încât împăratul să pornească cu mânie pentru a nimici poporul templului şi cei care slujesc cu ei, şi a îi lăsa pradă distrugerii, e ştiut de acum şi va fi hotărât de Iehova.

71. Din moment de zvonurile de fapt izvorăsc de la Iehova şi prin Regele său care împărăţeşte, Isus Hristos, Scriptura arată corect că zvonurile vin dinspre nord şi dinspre est. Scripturile îl localizează pe Iehova Dumnezeu aproximativ în nord. (Psalmul 75:6, 7; 48:2) Despre El, Regele eternităţii, şi despre Regele său care împărăţeşte, Isus Hristos, se vorbeşte în mod simbolic ca fiind "împăraţii care au să vină din răsărit" adică dinspre est, care vor porni împotriva organizaţiei prefigurate de Babilon de pe fluvial Eufrat. (Apocalipsa 16:12) Iehova vorbeşte despre cum îl va chema pe Regele său care domneşte dinspre est sau răsărit. (Isaia 46:10, 11) Aşadar, nu numai zvonurile, ci şi forţele distrugerii vor veni asupra împăratului de la miazănoapte din acele direcţii. Deoarece aceste zvonuri trebuie să ajungă la acest împărat prin mijloacele pământeşti de comunicare ale lui Iehova, astfel încât să îl înfurie pe împărat, împingându-l pe calea sa spre distrugere, această proorocire afirmă un lucru clar: poporul templului lui Iehova şi marea mulţime de oameni care slujesc alături de ei vor persevera în a se supune poruncii din Matei 24:14 şi a predica "Evanghelia Împărăției" întregii lumi locuite, până la "vremea sfârşitului" împăratului de la miazănoapte. El nu îi va putea opri!

72. Împăratul de la miazănoapte va porni ca să prăpădească şi să nimicească pe mulţi, dar cât de departe va merge în scopurile sale distructive? Unde îşi stabileşte baza de operaţiuni? Îngerul lui Iehova a proorocit că împăratul îşi va întinde corturile palatului său "între mare şi muntele cel slăvit şi sfânt."—*JP*.

73. Din punctul de vedere al lui Daniel, aceste corturi ar fi amplasate între Marea Mediterană, Marea cea Mare, şi muntele sfânt al lăcaşului sau templului lui Iehova. Datorită întinderii sale incomparabil mai mari prin comparaţie cu Marea Moartă şi Marea Galileii din Palestina, în ebraică Mediterana putea fi descrisă ca "mări." Aşadar, tabăra împăratului ar fi în ţinutul poporului ales al lui Iehova, "ţara cea minunată," şi atacul principal al împăratului se va da împotriva "muntelui cel slăvit şi sfânt," unde se află lăcaşul lui Iehova şi unde "poporul lui sfânt" împreună cu cei de bună credinţă se vor aduna să slujească. Este limpede că împăratul de la miazănoapte este decis să nimicească complet închinarea la Iehova, al cărui templu împăratul de la miazănoapte l-a profanat şi distrus în vremurile trecute. Supravieţuirea sa durabilă şi creşterea de neoprit**,** chiar şi în locuri ascunse, îl supără pe împărat. Ştirile pe care poporul templului şi "celelalte oi" care slujesc le propovăduiesc din casă în casă şi în mod public sau nu, pe ascuns, tulbură puterea dictaturii comuniste**.** O campanie împotriva acestor vestitori ai Regatului capătă mai multă importanţă decât campania agresivă a împăratului împotriva împăratului de la miazăzi. Relaţiile dintre împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi nu sunt la fel de importante şi ameninţătoare. În realitate, conducătorul nevăzut, simbolizat de Gog din Magog, îi manipulează pe amândoi împăraţii în a i se alătura într-un ultim atac total asupra "ţinutului minunat" al lui Iehova.

74. Muntele pe care era templul lumesc al lui Iehova până în anul 70 d. Chr., şi la care regatul Iordaniei nu vroia să renunţe deoarece Templul Stâncii al

Cuprins

mahomedanilor a fost acolo nu mai este un loc sfânt pentru Iehova Dumnezeu. De aceea acest munte pământesc din Orientul Mijlociu nu este adevărata ţintă a furiosului împărat de la miazănoapte. Adevărata ţintă este rămăşiţa poporului templului lui Iehova şi marea mulţime de "alte oi." Aceştia îl slujesc pe Iehova şi refuză să slujească "chipul fiarei" sau auto-zeificatului împărat de la miazănoapte sau Statul politic sau "dumnezeul cetăţuilor." Va reuşi oare împăratul de la miazănoapte? Va pune el capăt acestei slujbe dezaprobată, hulită şi interzisă? Vocea din proorocire răspunde: "Apoi îşi va ajunge sfârşitul, şi nimeni nu-i va fi într-ajutor." "Vremea sfârşitului" lui vine, şi vine la "vremea hotărâtă."

75. El nu a dat crezare "zvonurilor venite de la răsărit şi de la miazănoapte" care îl avertizau că va fi nimicit pentru că l-a atacat pe Iehova Dumnezeu şi Împărăția Sa. El îşi poartă războiul prea departe în momentul când, condus de Gog, atacă lăcaşul lui Iehova de pe "muntele slăvit şi sfânt." Acolo îşi găseşte sfârşitul, la Armaghedonul, la vremea hotărâtă de Iehova pentru aceasta. El nu are pe nimeni care să îl ajute, nici măcar împăratul de la miazăzi, deoarece şi acel împărat este nimicit în Armaghedon: "el va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omeneşti," (Daniel 8:25, *JP)* Diavolescul Gog din Magog, Satan Diavolul, împreună cu toţi demonii săi, nu se vor dovedi în stare să îl ajute pe împăratul de la miazănoapte în ultima sa bătălie din istorie, deoarece Gog însuşi va fi nimicit şi distrus.

76. De ce acest "împărat de la miazănoapte" care a domnit două mii de ani "îşi va ajunge sfârşitul" astfel, acolo, lipsit de apărare? Proorocirea îngerului oferă răspunsul grandios şi impresionant, în continuare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

59. În Daniel 8:9, 23-25, ce ni se arată că simbolizează "ţara cea minunată", şi de aceea cine este avertizat în Daniel 11:41 despre atacul final al împăratului de la miazănoapte?

60. Ce înţeles, deci, capătă aici Edom, Moab şi fruntaşii copiilor lui Amon, şi deci pe cine reprezintă ei?

61. Aşadar, de ce nu îşi întinde împăratul de la miazănoapte mâna asupra lor, aşa cum face asupra altor "ţări"?

62. De mâna cui nu vor fi cruţaţi edomiţii, moabiţii şi fruntaşii copiilor lui Amon, şi unde?

63. Din moment ce Daniel 11:42, 43 vorbeşte despre "bogăţiile Egiptului," când era Egiptul pământesc o ţară bogată?

64. Când şi-a câştigat Egiptul modern independenţa, şi ce a dus la crearea Republicii Arabe Unite ca o ţară neutră?

65. De ce Egiptul din Daniel 11:42, 43 trebuie interpretat simbolic, şi în ce fel plin de lăcomie este interesat împăratul de la miazănoapte interesat de acest Egipt simbolic?

66. Cum şi-a înteţit atacurile împăratul de la miazănoapte, oriunde a găsit ocazia, după cel de-al Doilea Război Mondial?

Cuprins

[*] La 15 mai 1958, Uniunea Sovietică a lansat cel de-al treilea Sputnik, în greutate de 2.925,53 livre (1.327 kilograme).

67. Ce prezice Daniel 11:43 că va cuceri împăratul de la miazănoapte, şi în ce fel vor fi libienii şi etiopienii "în alaiul său "?

68. Ne arată oare profeţia lui Daniel că împăratul de la miazănoapte îl va nimici pe împăratul de la miazăzi, sau că el însuşi va fi nimicit de împăratul de la miazăzi?

69. De la cine este imposibil să vină acele zvonuri înspăimântătoare către împăratul de la miazănoapte?

70. Deoarece vin dinspre răsărit şi miazănoapte, de la cine, deci, trebuie să vină zvonurile înspăimântătoare, şi ce spun ele?

71. Pe lângă zvonuri, ce altceva va mai veni dinspre miazănoapte şi răsărit împotriva împăratului de la miazănoapte, şi deci cât timp vor veni zvonurile spre el?

72. În eforturile lui de a distruge, unde îşi va întinde el corturile palatului, aşa cum zice îngerul lui Iehova?

73. Aşa cum arată baza de operaţiuni, care ar fi principala direcţie de atac a împăratului de la miazănoapte, şi cine i se va alătura în acest atac?

74. De ce adevăratul scop al atacului lui este "muntele slăvit şi sfânt," şi ce spune profeţia despre succesul atacului său?

75. De ce poartă el războiul prea departe, şi de nu va avea pe nimeni care să îl ajute?

76. Cum aflăm de ce trebuie el să "îşi ajungă sfârşitul" la Armaghedon, lipsit de apărare?

Reconcilierea viitoare cu guvernarea perfectă

NICIODATĂ înainte acest pământ nu a cunoscut atâta luptă, confuzie şi necinste în cadrul şi între popoare ca astăzi. Care este remediul? Avem nevoie de o guvernare mondială perfectă cu puterea de a aplica decretele sale perfecte.

Ca şi martori creştini ai lui Iehova, ştim că doar Dumnezeu este cel care asigură o astfel de guvernare mondială pentru om. Este împărăţia pentru care oamenii s-au rugat de nouăsprezece secole. Iehova se va asigura că oamenii de bună credinţă vor veni spre el într-o zi şi vor putea să se bucure complet de această guvernare. Cuvântul Său nu lasă nici un loc de interpretare. De fapt, chiar rugăciunea lui Isus este o garanţei că regula împărăţiei lui Dumnezeu va domni peste acest pământ. Şi toţi cei care se vor bucura de beneficiile sale trebuie să devină supuşii săi loiali.—Matei 6:9, 10.

Îndeplinirea profeţiei din Biblie ne arată că împărăţia lui Dumnezeu a domnit în mijlocul duşmanilor din 1914. În scurt timp, în cadrul acestei generaţii, ne asigură Isus, împărăţia lui Dumnezeu va marca finalul tuturor opoziţiilor, atât vizibile, cât şi invizibile, şi va stabili domnia dreaptă asupra pământului. De aceea, este foarte

Cuprins

urgent ca toţi oamenii de bună credinţă faţă de Dumnezeu să fie informaţi asupra guvernării sale perfecte, astfel încât ei să se reconcilieze cu aceasta înainte să fie prea târziu, înainte ca acea guvernare perfectă să ucidă toţi duşmanii lui Dumnezeu la Armaghedon.

Acest privilegiu şi responsabilitate trebuie să ne spună totul despre acea guvernare perfectă şi reconciliere cu aceasta? Toţi aceia care au fost deja reconciliaţi cu aceasta, spun: „De aceea, suntem ambasadorii, suntem cei care îl înlocuiesc pe Cristos, ca şi cum Dumnezeu ar acţiona prin intermediul nostru. Ca înlocuitori ai lui Cristos, noi vă implorăm: „Reconciliaţi-vă cu Dumnezeu.”—2 Cor. 5:20.

Ce veşti bune aducem în această mediere de reconciliere! Iată, avem în faţă o guvernare perfectă care va face ca totul să fie perfect: va aduce o pace perfectă asupra pământului, o vreme perfectă, hrană perfectă şi totul va fi din belşug. Programele de sănătate mentală şi fizică vor aduce omenirii corpuri perfecte, minţi perfecte şi chiar o dispoziţie perfectă! Şi, deasupra tuturor, toţi aceia care sunt uniţi în religia perfectă, venerând pe adevăratul Dumnezeu Iehova şi iubindu-şi aproapele ca pe el însuşi. Şi, atunci, în loc să moară oameni, aceştia vor veni înapoi din morminte.—Isa. 11:9; Ioan 5:28, 29; Apoc. 21:4.

Cu siguranţă, în ceea ce priveşte acest mesaj şi în ceea ce priveşte graba în care trăim noi, toată lumea care ştie că aceste lucruri sunt adevărate, va face tot posibilul pentru a se împăca cu acea guvernare. Toată lumea trebuie să se întrebe: Cu adevărat fac tot posibilul, acord atâta timp cât ar trebui, atât în ceea ce priveşte propovăduirea pentru alte persoane şi propovăduirea ori de câte ori am ocazia? Şi ce pot să spun despre calitatea celor propovăduite de mine? Sunt eu cu adevărat un învăţător? În timpul lumii martie să profităm cu toţii de toate şansele pe care le avem pentru a ne împăca cu guvernarea perfectă a lui Dumnezeu.

‘Acurateţe în cele mai mici detalii’

Scriind în *Biblia ca o istorie,* Werner Keller citează un exemplu din ceea ce el consideră că „demonstrează cât este de exactă Biblia chiar în cele mai mici detalii şi cât de mult ne putem baza pe datele şi informaţiile sale.” Scriitorul Keller citează în primul rând din cartea *Romanţa ultimei cruciade*, de Maiorul Vivian Gilbert, un ofiţer în armata britanică: „În Primul Război Mondial, un comandant de brigadă din armata lui Allenby în Palestina îşi căuta odată Biblia cu o lumânare, căutând un nume. Brigada sa primise ordine să cucerească satul care se întindea pe o stâncă pe cealaltă parte a văii adânci. Acesta se numea Michmash şi numele îi părea cumva familiar.

“În cele din urmă, el a descoperit în 1 Samuel 13 şi citim acolo: ‘Şi Saul, şi Ionathan, fiul său şi oamenii care erau prezenţi cu el, au stat în Gibea lui of Benjamin, dar filistinii îşi stabiliseră tabăra la Michmash.’ Şi apoi a continuat să

Cuprins

povestească cum Ionathan şi cel care îi purta armele au traversat în timpul nopţii la garnizoana „filistinilor” de cealaltă parte, şi cum au trecut de cele două pietre ascuţite: ‘era o piatră ascuţită de cealaltă parte şi o piatră ascuţită pe partea opusă: numele uneia era Bozez şi al celeilalte Seneh.’ [1 Sam. 14:4] Ei au urcat stânca şi au anihilat garnizoana ‘pe o întindere de o jumătate de acru de pământ, unde o pereche de boi puteau să tragă la jug.’ Corpul principal de duşmani trezit de lupta corp la corp, s-a gândit probabil că fuseseră înconjuraţi de trupele lui Saul şi ‘s-au îndepărtat şi au continuat să se bată unul pe celălalt.’ [1 Sam. 14:14-16].”

Tersely spune şi restul poveştii, după cum ne spune scriitorul Keller: “Saul a atacat cu întreaga sa forţă şi a bătut duşmanul. … Comandantul de brigadă s-a gândit că trebuie să existe un pasaj îngust printre stânci totuşi, între cele două arcuri de sprijin şi la finalul acestuia să fie „acea jumătate de pogon de pământ.” El l-a trezit pe comandant şi au citit pasajul încă o dată împreună. Au trimis patrule. Ei au găsit trecătoarea, care era de abia ţinută de turci şi care ducea după cele două stânci crestate—evident Bozez şi Seneh.

“Din nou în vârf, nu departe de Michmash ei au văzut la lumina lunii o fâşie de pământ plată. Comandantul de brigadă şi-a schimbat planul de atac. În loc să folosească întreaga brigadă, el a trimis o companie prin trecătoare la adăpostul întunericului. Cei câţiva turci pe care i-au întâlnit au fost copleşiţi fără zgomot, stâncile au fost escaladate şi imediat, înainte de ivirea zorilor, compania a preluat posesia „jumătăţii de pogon”. Turcii s-au trezit şi au fugit deoarece au crezut că sunt înconjuraţi de armata lui Allenby. . . . ‘Şi aşa,’ concluzionează Maiorul Gilbert, ‘după mii de ani trupele britanice au copiat cu succes tacticile lui Saul şi Jonathan.’”

Ce ar trebui să facă un comitet de adunare în cazul unei persoane care a comis fapte care ar merita la punerea acesteia în perioadă de probă sau excomunicare a ei, persoană care pretinde acum, în lumina celor spuse în *Turnul de Veghere* din 1 august 1958 despre botezuri valide şi lipsit de validitate, că botezul său nu a fost unul valid?

Noi ştim cu toţii foarte bine că creştinătatea acţionează pentru a fi organizaţia lui Iehova şi în noul legământ cu el. Nu s-a renunţat niciodată la această relaţie, deşi este o pretenţie falsă şi o prefăcătorie. Totuşi, deoarece apariţia a ceea ce creştinătatea aruncă în faţa lumii şi cere de la aceasta, le face conform cererilor sale îndrăzneţe, Iehova Dumnezeu va judeca creştinătatea la fel, ca şi cum aceasta ar fi de fapt sub legământ cu el. Aceasta va fi judecată pentru că nu este credincioasă şi pedepsită în consecinţă deoarece a acţionat ipocrit şi a adus ocară asupra numelui său.

Astfel, dacă o persoană care s-a dedicat lui Dumnezeu prin Cristos şi după discuţia de botez, se botează în apă, dar apoi continuă să se asocieze cu congregaţia, chiar dacă întâmplător, pretinzând că este dedicat, membrul botezat al congregaţiei şi care nu a renunţat niciodată la relaţia sa cu congregaţia, atunci

Cuprins

persoana respectivă trebuie judecată de congregaţie conform faptelor pe care le comite acea persoană.

Congregaţia se bazează pe corectitudinea persoanei şi consideră că respectiva persoană a intrat de bună voie în cadrul congregaţiei prin dedicare şi botez. Congregaţia nu este Dumnezeu, care poate să citească inimile, şi nu are puterile supranaturale pe care le-a avut Petru şi alţi apostoli, pentru a şti dacă o persoană este sinceră şi corectă şi că nu este necinstită şi ipocrită. Dacă o persoană îşi permite să fie acceptată de congregaţie pe baza propriei înţelegeri a congregaţiei şi consideraţii asupra problemei, atunci persoana aceasta este de acord să fie judecată şi tratată conform standardelor pe care congregaţia le-a adoptat încă de când a fost fondată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă, după ce o persoană face o faptă rea pentru care merită să nu mai fie membru al congregaţiei, în primul rând acea persoană demonstrează că nu este ceea ce a pretins tot timpul a fi şi ce a lăsat congregaţia să creadă că este, atunci el cu siguranţă încearcă să profite de congregaţie şi încearcă să fugă de responsabilitate şi de ceea ce trebuie să suporte ca o consecinţă a faptelor sale. Acum el nu poate să pretindă că nu era dedicat în totalitate şi că botezul său a fost o greşeală şi că în realitate el nu a fost niciodată membru al congregaţiei şi al societăţii Lumii Noi şi că astfel nu poate fi pedepsit sau dat afară din cadrul acesteia.

Aceasta vine în special când persoana respectivă face o confesiune. Dacă în sinea sa acesta nu se consideră un membru al congregaţiei, atunci de ce să facă o confesiune congregaţiei în primul rând? O persoană care nu este dedicată şi care nu este botezată nu este obligată să îşi mărturisească toate păcatele şi fărădelegile pe care le-a comis înainte de a se dedica congregaţiei şi să ceară iertare. Tot ce trebuie făcut este să îşi cureţe viaţa şi apoi să se dedice şi să acţioneze în armonie cu dedicarea şi să se prezinte pentru botez.

Dar fie că mărturiseşte sau nu, când o persoană este găsită vinovată de comportament neadecvat, aceasta trebuie să fie judecată conform faptelor pe care acesta le-a prezentat societăţii Lumii Noi şi trebuie de aceea să fie supravegheat sau exclus din congregaţie, după cum este necesar. Dacă după ce a fost repus în drepturi, el este încă convins că nu s-a dedicat înainte de botezul său şi de aceea nu este valabil, acesta trebuie, dacă nu s-a făcut deja aşa, să facă o alegere inteligentă şi obligatorie în faţa lui Dumnezeu acum că el s-a căit şi şi-a dovedit căinţa prin lucrări care să fie grăitoare în acest sens şi atunci el trebuie să fie botezat. El nu se poate juca cu Iehova Dumnezeu. Aceasta este o problemă serioasă şi trebuie tratată cu seriozitate.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Martie 1960 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ONESTITATE FAŢĂ DE INTERESELE LUMII NOI - Pag.193

VIAŢA ÎNTR-O NOUĂ LUME DREAPTĂ - Pag.201

SCRIBII LUI DUMNEZEU – CINE ERAU EI? - Pag.203

SĂ LUCRĂM DIN TOATĂ INIMA - Pag.208

ÎNREGISTRAREA DIN BIBLIE A CREAŢIEI JUSTIFICATĂ - Pag.214

CE ESTE SUFLETUL TĂU? - Pag.215

PARTEA 34—„FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag.217

Cap. 12: RIDICAREA DOMNULUI PE TRONUL ÎMPĂRĂŢIEI SALE - Pag.217

SĂ ÎMI URMĂRESC SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.224

SCRISORI - Pag.227

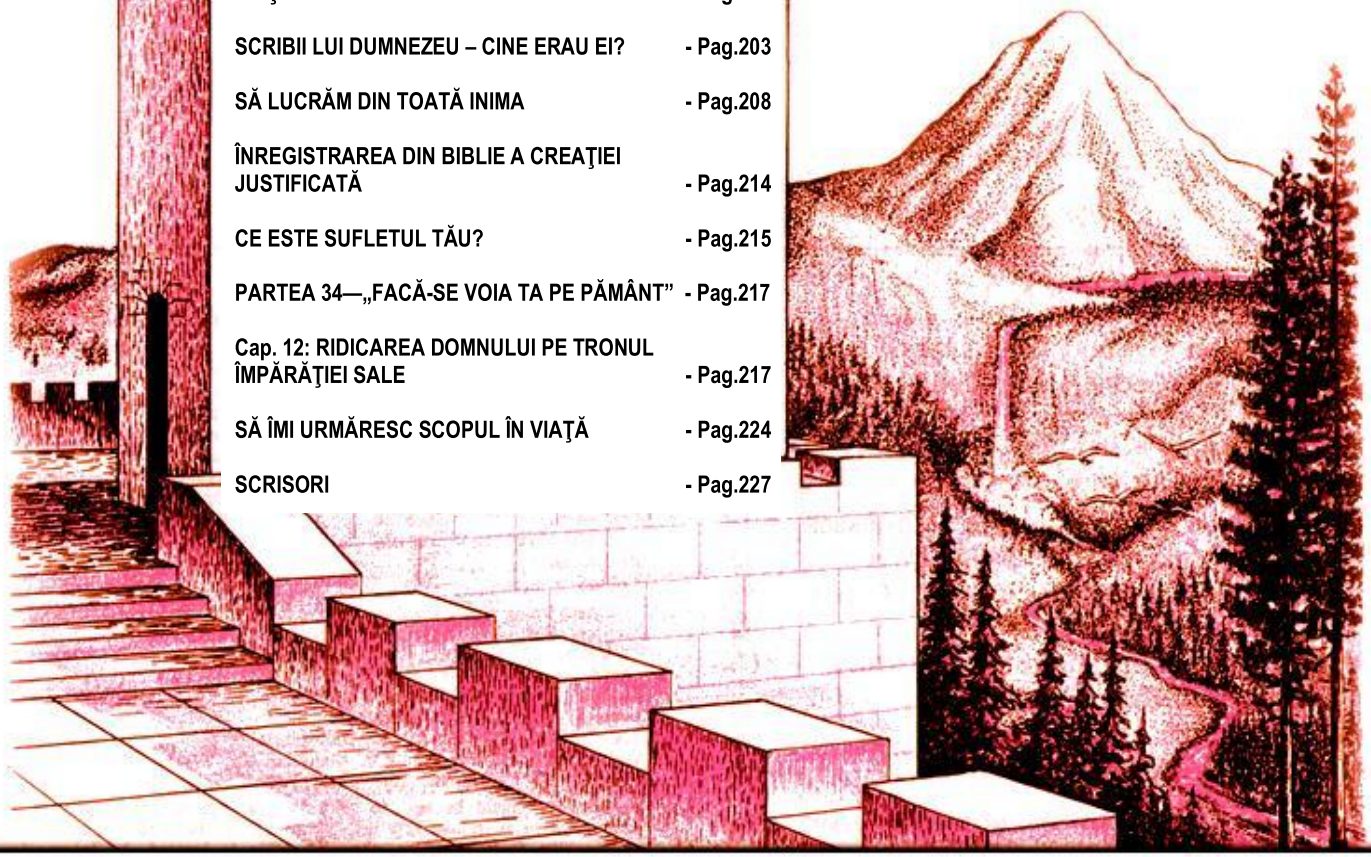

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

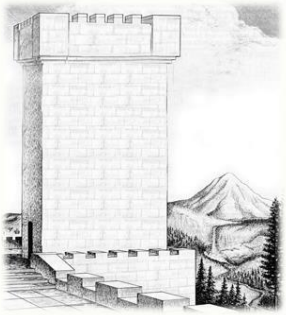

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1960 **Nr. 6**

Onestitate
faţă de interesele lumii noi

"Trebuie să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta." – Marcu 12:30.

IEHOVA subliniază prin Cuvântul Său că el este un Dumnezeu care cere devotament total. El caută în creaturile Sale stăruinţă şi slujire din toată inima. Având în vedere problema care implică numele Său şi supremaţia Sa, el nu poate tolera indiferenţa sau lipsa de entuziasm din partea celor care vor vorbi pentru El. El însuşi este plin de dorinţă pentru noua Sa lume, care va susţine onoarea Sa. Această lume nouă este una din preocupările Sale şi de aceea susţine cu tărie interesele Sale. Buna credinţă este caracteristică lui Iehova.

[2] Isus Cristos a fost un exemplu perfect de dăruire, de devotament în slujirea Sa şi în acţiunile Sale. Volumul mare de lucru, de care s-a ocupat în trei ani şi jumătate de serviciu, este o minune la care să reflectăm. El a slujit un popor de peste două milioane de oameni, zi după zi, mulţimile au făcut presiune continuu asupra Sa şi el i-a slujit din toată inima, uneori lăsând pentru mai târziu hrana sau somnul. Deseori, după o zi lungă de slujire, El îşi petrecea timpul învăţându-şi şi instruindu-şi ucenicii; chiar după aceasta petrecea o noapte întreagă în rugăciune. El şi-a deschis cu adevărat sufletul către moarte. În toată această activitate, a fost el vreodată superficial? A lăsat el vreodată la o parte lucrul Său? Înscrierea din Marcu 7:37 spune că mulţimile de oameni "au fost uimiţi peste măsură şi exclamau: ‘El a făcut toate lucrurile bine.’" Ce exemplu excelent de bună credinţă în slujire! Ei bine, a spus el: "Hrana mea înseamnă pentru mine să fac voia Celui care M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui." El era încântat de lucrul său precum celui ce se bucură de o masă bună. Motivul? Legea lui Dumnezeu era în inima lui. " Cine este instruit în mod desăvârşit va fi ca învăţătorul său" – cel

Cuprins

puţin sârguinţa Sa şi devotamentul Său exclusiv faţă de interesele Noii Lumi a lui Iehova. – Ioan 4:34; Luca 6:40.

[3] Omul reflectă capacitatea de a fi implicat din toată inima în preocupările sale pământeşti. Priveşte copilul când se joacă. Cum pune toată inima în această activitate, chiar uitând de pericol, frig, căldură sau de oboseală! El îşi dă tot interesul şi toată atenţia şi nu este nerăbdător să renunţe, făcând acest lucru numai atunci când trebuie. Cum stau lucrurile cu adulţii? Când vine vorba de lucruri în care au găsit interes nu există nici o şovăiala în preocupările lor. Sportivul este un exemplu bun: Fie că este vorba de vânătoare, pescuit, sau atletism, inima lui îl îndrumă la acţiune. Adesea puterile sale fizice sunt taxate şi uneori pot fi greu potrivite entuziasmului, dorinţei şi activităţii, dar cu nerăbdare, chiar gâfâind, el urmăreşte obiectul interesului său. Odată un alergător la un concurs a pus totul în cursa lui şi şi-a atins scopul său ajungând câştigător, dar apoi a scăzut mort de epuizare. Întreaga lui inimă s-a silit, chiar în detrimentul vieţii sale. Pavel a luat notă de entuziasmul şi intensitatea rivalilor în întrecerile din vremea lui şi s-a inspirat din ele pentru a ilustra direcţia creştinismului. El a spus: "Deci, atunci, pentru că suntem înconjuraţi de un aşa mare nor de martori, ne-a permis, de asemenea, să dăm deoparte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor, şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, cum ne uităm ţintă la lider şi la desăvârşirea credinţei noastre, Isus." Da, pune deoparte tot ce ar putea să-ţi distragă atenţia de a fi implicat din toată inima în cursă şi de a fi preocupat sau absorbit în privirea exemplului perfect de credinţă stabilit de Isus. – Evrei 12:1, 2.

[4] Aici apostolul Pavel a atras atenţia unei parţi a căldurii sufleteşti din fiinţa noastră, asupra credinţei, prin intermediu acțiunii desfășurate. Căldura sufletească nu este un secret nici un sentiment mai mare decât este credinţa. Credinţa nu este demonstrată de slujitorii lui Iehova. Credinţa solidă în comportament relevă cordialitatea slujitorului faţă de Stăpânul său. Dacă unul are cu adevărat credinţă în Iehova şi în preţioasele Sale promisiuni, el îşi va demonstra credinţa pe baza a ceea ce el face, prin atitudinea sa faţă de scopurile şi interesele lui Iehova, întocmai ca Isus Cristos care a perfecţionat credinţa noastră. – Iacov 2:17.

CREDINŢĂ SINCERĂ ÎN ACŢIUNE

[5] "Marele nor de martori care ne înconjoară", menţionat de Pavel către Evrei include un număr mare de martori ai lui Iehova din cele mai vechi timpuri. Credinţa lor nu a fost şovăielnică sau şubredă faţă de promisiunile Noii Lumi a lui Iehova. Indiscutabil ei au fost sinceri, manifestându-şi complet credinţa lor prin ceea ce au făcut. Abel, de exemplu, cu mult mai puţine informaţii de la Iehova decât avem noi acum cu privire la noua lume, şi-a manifestat credinţa prin dăruirea din toată inima a ceea ce avea mai bun, "întâii născuţi ai turmei sale, " ca jertfă înaintea Lui Iehova. Cain a adus o jertfă şovăielnică din "câteva roade ale pământului." Pe care a considerat-o Iehova mai potrivită? Jertfa de credinţă făcută din toată inima de către Abel, a fost cel mai bun din turmele sale. Deci, de la prima

Cuprins

generaţie a familiei umane istoria adevărată prezintă dorinţa sinceră a lui Iehova şi nu şovăielnică. – Geneza 4:3-5; Evrei 11:4

[6] Deşi înregistrarea din Biblie despre Enoh este pe scurt, nu există nici o îndoială în ceea ce priveşte faptul că a fost un slujitor al lui Iehova, care şi-a arătat credinţa lui din toată inima prin îndeletnicirile sale, slujind ca un profet al lui Iehova în mijlocul oamenilor răi. El a prezis distrugerea nelegiuirii care trebuie să preceadă înfiinţarea noii lumi, astfel slujind interesele Noii Lumi. – Geneza 5:22; Evrei 11:5; Iuda 14, 15.

[7] Sunt înregistrate mult mai multe despre slujirea lui Noe din toată inima faţă de Iehova. Niciodată nu i-a venit în minte vreo îndoială despre ceea ce a prezis Iehova, şi l-a îndrumat să-şi exprime credinţa prin acţiunile sale, arătându-şi "frica de Dumnezeu şi construind arca pentru salvarea familiei sale." Este adevărat că nimeni nu a văzut un potop sau a auzit de o astfel de arcă înainte, dar Noe şi familia sa nu a pus la îndoială o clipă ceea ce Iehova le-a spus. Ei s-au dăruit în totalitate construirii arcei potrivit sfaturilor lui Iehova. Ei au avut timp limitat pentru a termina această construcţie imensă. Arca a fost de 450 metri lungime, 75 metri lăţime şi 45 metri înălţime, cu trei nivele şi multe camere în interior. Propovăduirea s-a împlinit, de asemenea, şi toate acestea în mijlocul unei populaţii de oameni răi şi de îngeri materializaţi. O lume veche se sfârşeşte; o altă lume urmează să fie în curând. Conştiinciozitatea muncii lor a fost recompensată; arca imensă plutea de multe luni după venirea potopului, şi ei au supravieţuit. Astfel, o altă lume a luat naştere, dar perioada de timp lăsată de Iehova pentru refacerea stării paradisului pe pământ încă nu venise. Noi oportunităţi vor oferi oamenilor posibilitatea de a-şi manifesta credinţa sinceră în acţiunile lor. – Geneza 6:9 - 8:5; 2 Petru 2:5; 3:6.

[8] Avraam a trebuit să fie deschis. Nu a fost un lucru mărunt să împacheteze toate bunurile şi să se mute pe teritoriul străin cu familia, slujitorii, animalele şi posesiunile, luându-şi rămas bun de la rude şi lăsând în urmă o moştenire bună. Credinţa lui a fost pusă la cele mai severe încercări atunci când Iehova I-a poruncit lui Avraam să îl ofere pe Isaac, fiul pe care îl iubea foarte mult, ca o jertfă de tot. Avraam a mers înainte fără nici o ezitare fiind capabil să îl jertfească până şi pe Isaac, crezând în inima sa că Iehova este capabil să-l ridice din morţi. Prin aceste fapte ale sale credinţa lui a fost perfectă. Iehova a intervenit prin îngerul Său, cruţându-l pe Isaac şi promiţându-i lui Avraam că urmaşii lui vor deveni nenumăraţi prin intermediul lui Isaac, ca boabele de nisip lângă mare. Avraam a trăit pentru a vedea fiii lui Isaac, şi toţi au locuit în corturi, "aşteptând oraşul cu temelii adevărate, cetate al cărui constructor şi creator este Dumnezeu." Chiar dacă ei nu se aşteptau să vadă crearea noii lumi în vremea lor, acţiunile sale au fost sincere, în armonie cu voinţa lui Iehova, fiindu-le schimbată viaţa în totul prin credinţa lor fermă în promisiunile lui Iehova. "În credinţă au murit toți aceștia, deşi nu au primit îndeplinirea promisiunilor, dar le-au văzut de departe şi le-a salutat şi declarat public că sunt străini şi rezidenţi temporari pe pământ... Prin urmare, Dumnezeu nu este ruşinat de ei, să fie chemaţi de Dumnezeul lor, pentru că el a făcut un oraş pregătit pentru ei." Ei ar fi putut să se întoarcă la locul din care au

Cuprins

plecat dacă ar fi fost în continuare şovăielnici faţă de promisiunile lui Iehova, dar ei nu au fost. Ei au slujit din toată inima unde Iehova i-a îndrumat. – Genesa 22:1-19; Evrei 11:8-20; Iacov 2:21-23.

[9] Cei mai faimoşi gemeni ai Bibliei dau un contrast în atitudinile lor faţă de interesele Lumii Noi. Fiii gemeni ai lui Isaac aveau caractere diferite. Când au venit promisiunile lui Iehova, Iacov a fost interesat din toată inima, dar Esau a avut mai mult interes de sine, mergând la vânătoare şi trăind în câmp deschis. Promisiunea lui Iehova către Avraam şi moştenitorul lui şi partea urmaşului său este comparată ca o mică valoare cu pâinea şi tocana de linte; astfel Esau şi-a arătat dreptul prin naştere de a fi demn de dispreţ în ochii lui prin vânzarea lui Iacov pentru puţină mâncare. Şi, spre deosebire de Iacov, a luat neveste dintre cele necredincioase, aducând astfel multă amărăciune părinţilor săi. Iacov a fost interesat din toată inima de promisiunea lui Iehova şi şi-a ales cu grijă neveste care au crezut în Iehova şi care ar putea coopera în menţinerea îndrumării teocratice din cercul familiei. Credinţa l-a îndrumat pe Iacov să-l slujească cu ardoare pe Iehova şi Iehova i-a schimbat numele în Israel, astfel el devenind conducătorul poporului, prin care moştenitorul promis a venit. Dar urmaşii lui Esau din Edom s-au opus hotărârii lui Iehova şi poporului Său, de cealaltă parte duşmanii lui Iehova şi ai poporului său , au fost condamnaţi la nimicire. În timpul domniei războinice a Macabeilor înainte de Hristos au fost complet supuşi, pentru ca niciodată să nu mai răsară din nou ca o naţiune. – Geneza 25:27-34; 26:34, 35; 32:28; Ieremia 49:7-22.

[10] Preocupările materiale nu permiteau închinarea pură în viaţa unor oameni, dar Moise nu era printre ei. Născut într-un timp de primejdie pentru naţiunea lui când copii de sex masculin au fost condamnaţi la moarte încă de la naştere, Moise a fost ferit, iar Iehova îl folosea în scopul lui. Primii ani ai lui Moise "s-au petrecut cu mama sa, care a slujit ca "doică" pentru prinţesa egipteană. În acest timp Moise a primit educaţie despre promisiunile şi voinţa lui Iehova. Mai târziu, el a fost "instruit în toată înţelepciunea egiptenilor... el a fost puternic în cuvintele şi în faptele lui." Care învăţătură a avut cel mai mare efect asupra lui? "Prin credinţă, Moise, atunci când a crescut, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând să fie molestat cu poporul lui Dumnezeu, mai degrabă decât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului, pentru că el preţuia ocara lui Cristos ca bogăţie mai mare decât comorile Egiptului, pentru că el privea cu atenţie spre plata recompensei. " Deşi nu se simţea pregătit să vorbească în faţa Faraonului, el s-a lepădat complet de sarcinile legate de cele zece plăgi asupra Egiptului, fără a lăsa nici o întrebare în minţile egiptenilor că el a fost din toată inima de partea lui Iehova. – Faptele 7:22; Evrei 11:24-26.

[11] După eliberarea din Egipt, Moise iese în evidenţă ca un lider şi un profet în Israel. El a fost plin de dorinţă pentru cauza lui Iehova. De fiecare dată când Israelul a afişat un spirit de ceartă sau rebeliune, Moise a demonstrat că el a fost din toată inima pentru neprihănire. Cum ar putea fi el altfel decât furios, când naţiunea a făcut viţelul de aur să se închine la el în loc să se închine lui Iehova sau atunci când Core şi oamenii lui s-au răzvrătit împotriva numirilor teocratice realizate în slujba lui Iehova? Când în Israel s-au alăturat în închinarea imorală a

Cuprins

lui Baal-Peor, pe bună dreptate, Moise a ordonat uciderea tuturor oamenilor implicaţi în această activitate. El a condus armatele lui Israel în campanii de succes împotriva regilor amoriţilor Sihon şi cu Og.

[12] Moise a dat energiile lui cu bucurie să fie judecător pentru ai ajuta pe fraţii săi Israeliţii. El a fost puternic şi sincer în loialitatea sa faţă de Iehova, dovedind credinţă prin faptele sale. El a dat un de exemplu de slujire cu bună credinţă pentru tot poporul, de care acesta a beneficiat, văzându-l slujindu-i lui Iehova. Buna lui credinţă s-a dovedit a fi foarte puternică, prin cuvintele de consfătuire el a salvat poporul, aşa cum este înregistrat în Deuteronomul. Expresia lui în Deuteronomul 31:1-8 dovedeşte puterea sa de credinţă după mulţi ani în slujba lui Iehova. Prin credinţa sa Moise s-a calificat pentru a fi un profet al lui Iehova, chiar unul din Psalmi (90) îi este atribuit lui, şi, probabil, psalmul nouăzeci a fost, de asemenea, scris de el. Ce ar fi pierdut dacă alegea "comorile din Egipt".

[13] Pentru cei ce nu erau din Israel, cerinţa lui Iehova a fost aceeaşi. Acceptarea credinţei a fost demonstrată de slujirea din toată inima. Cercetarea atentă a cuvintelor despre Rahav în Iosua 2:9-13 ne va dovedi tuturor credinţa ei de neclintit în puterea lui Iehova şi certitudinea de distrugere a Ierihonului. Ea a protejat spionii, i-a ajutat să scape şi le-a dat informaţii exacte cu privire la sentimentele oamenilor, despre venirea poporului lui Israel, când Iosua a transmis un mesaj ce ar putea avea efect de încurajare a oştirilor lui Israel. Atentă a respectat condiţiile pentru eliberare aşa cum s-a subliniat de către reprezentanţii lui Iehova şi astfel nu a pierit când Ierihonul a fost înfrânt. Nu numai credinţa ei a fost singura care i-a salvat viaţa, ci şi faptele: "Nu a fost, de asemenea, prostituata Rahav declarată neprihănită prin fapte, după ce i-a primit cu ospitalitate pe mesageri şi i-a trimis pe o altă cale?" Mai mult de atât viaţa a fost câştigată de Rahav. Ea a abandonat prostituţia, a devenit soţia lui Salmon şi a avut privilegiul de a fi o străbună a lui Cristos. – Iacov 2:25; Matei 1:5; Evrei 11:31.

[14] Slujitorii sinceri ai lui Iehova sunt teocratici. Ghedeon având încredere că Iehova era cu el, fără frică a înaintat cu pregătirile pentru lupta cu Madian. Iehova a făcut clar acest lucru, el a fost Eliberatorul, eliminând ezitarea şi teama. Treizeci şi două de mii de oameni au fost adunaţi. Prima dată, 22000 s-au retras; apoi au fost 9700 de trimişi acasă. Doar 300 de oameni au rămas pe deplin în alertă. Gideon nu a ezitat. Cu conştiinciozitate îl urma pe Iehova, Gideon conducea 300 de bărbaţi cu ulcioare de lut mari şi goale, torţe şi trâmbiţe au înconjurat pe trei laturi tabăra marelui duşman de peste 120.000 de războinici. Nu a fost loc pentru cei fără tragere de inimă sau necredincioşi dintre bărbaţi; pe aceştia Iehova i-a eliminat. Tactica lui Iehova, în conducerea oştirii mici, de a sufla din trâmbiţe şi să strige, "sabia lui Iehova şi a lui Gideon!" a stârnit frică în inimile duşmanilor, care îi determina să fugă dezordonaţi în noapte. Ghedeon şi cei 300 de suliţaşi, deşi obosiţi, nu s-au oprit din mers până ce regii lui Madian au fost luaţi şi victoria a fost desăvârşită. Entuziasmul nu le-a dispărut înainte ca lupta să se termine. Iehova i-a dăruit această victorie remarcabilă lui Ghedeon, însă aceasta nu a schimbat entuziasmul lui Ghedeon faţă de Iehova sau să-l facă să-şi piardă echilibrul. El a rămas teocratic în perspectiva lui. El a fost folosit de Iehova pentru a face lucrul

Cuprins

lui Iehova. Mai târziu, oamenii din Israel l-au ales pe Ghedeon pentru a deveni conducătorul lor însă el a respins, spunând: "Iehova este cel care va domni peste voi." – Judecători 8:23; Evrei 11:32.

ALTE EXEMPLE DE BUNĂ CREDINŢĂ

15 Presiunea de douăzeci de ani nu le-a schimbat lui Barac şi lui Debora iubirea pentru Iehova. Ei au îndurat ca și credincioşi pentru supremaţia lui Iehova, aşteptând momentul eliberării de sub conducerea regelui Iabin din Canaan şi generalul Sisera. Barac cu zece mii de izraeliți, deşi foarte mult în inferioritate numerică, confruntându-se cu un armament superior, au răspuns din toată inima la cuvintele lui Iehova prin prorociţa Deborac: "Scoală-te, pentru că aceasta este ziua în care Iehova Îl va da cu siguranţă pe Sisera în mâna ta. Nu este Iehova, cel care a ieşit înainte ta? "Prin puterea lui supremă Iehova ar fi putut cu siguranţă să învingă armatele Canaanului, fără nici o acţiune din partea lui Barac, dar Iehova a vrut să vadă poporul său că nu îl îngreunează nimic atunci când se iveşte o problemă care implică numele Său, să fie "un popor care şi-a riscat sufletele lor punându-le îi primejdie de moarte." Deci Iehova s-a luptat pentru slujitorii lui, pentru carele de război şi a ţinut departe inundaţiile de ei. Această bătălie a dat de asemenea oportunitatea altei femeie, Iael, să-şi arate dragostea în al sluji pe Iehova singură, fără teama de al pune pe Sisera în moarte. – Judecători 4:14, 21; 5:18; Evrei 11:32.

16 Un alt luptător pentru cauza lui Iehova a fost Samson. Filistenii au fost duşmanii asupritori ai poporului lui Iehova, astfel Iehova l-a ridicat pe Samson "să preia conducerea pentru salvarea Israelului din mâna Filistenilor." Spiritul drept al lui Iehova l-a îndrumat să ia o soţie din rândul filistenilor, aşa ar fi putut avea o oportunitate să distrugă mulţi dintre bărbaţii răi, ceea ce el a şi făcut. Mai târziu, cu încredere deplină în Iehova, el însuşi a permis să fie legat şi dat în mâinile Filistenilor. Cu ajutorul spiritului lui Iehova a rupt legăturile sale şi a ucis o mie de duşmani de unul singur. Cartea Judecătorilor înregistrează faptele sale, multe împotriva Filistenilor răi, a atins punctul culminant trăgând în jos mii de case de închinare falsă la Dagon şi nu a lăsat pe Filisteni să atribuie capturarea lui Samson dumnezeul lor demon. Handicapul fizic grav de orbire nu-l demoraliza. Iehova l-a folosit pe dreptul său slujitor corect până la sfârşit. – Judecători 13:5; 16:30; Evrei 11:32.

17 Iefta este remarcat luptând din toată inima pentru noua lume. Fiind fiul unei prostituate şi fiind dispreţuit de alţii nu a fost demoralizat în slujirea lui faţă de Iehova. Aceasta nu a fost o problemă importantă. Prima lui preocupare a fost să dea afară dominaţia lui Ammon peste închinătorii lui Iehova. Sub spiritul lui Iehova, Iefta a mers mai departe la luptă, dar înainte de a atrage inamicul el a făcut un jurământ celebru, jurământul unui om în întregime interesat de victorie pentru onoarea numelui Lui Iehova: " „Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, ori cine va ieşi pe porţile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va fi închinat Domnului, şi-l voi aduce ca ardere de tot.” " – Judecători 11:30, 31.

Cuprins

[18] Cu victoria câştigată, la întoarcerea sa triumfală a ieşit să-l întâlnească doar fiica sa, singurul lui copil. Evident Iefta a determinat pe fiica lui să fie din toată inima dedicată lui Iehova ca şi el, pentru că ea s-a arătat foarte interesată, prima dată în victoria lui Iehova şi ea şi-a exprimat dorinţa ei puternică de a urma jurământul. Ea a devenit un lucru dedicat lui Iehova şi astfel a trebuit să fie trimisă la preoţi de la tabernacolul din Silo, unde nu i-a fost permis să aibă un soţ sau o familie dar a servit alături de Gabaoniţi în închinarea lui Iehova. Acest spirit de sacrificiu de sine din partea lui Iefta şi singurul lui copil iese în evidenţă în Biblie ca un exemplu de bună credinţă pentru toţi părinţii şi copiii teocratici încă din acel moment. – Judecători 11:34-39.

[19] David a crescut de la cioban la rege. Dobândirea importanţei şi autorităţii sale îl va abate de la buna credinţă faţă de Iehova? Ca un tânăr el a luptat cu Goliat, în numele lui Iehova şi a oştirilor, care a dus credinţă în inima lui în loc de scut şi suliţă în mână. Mai târziu el a îndurat pericolele de preocupări criminale ale regelui Saul şi pericolele de pe teritoriul Filistenilor. El a condus lupta în multe bătălii grele, învingând iebusiții şi stabilindu-se singur la Ierusalim şi apoi câştigând dominaţie asupra duşmanilor pe termen lung, Filistenilor, şi extinderea frontierelor naţiunii prin victorii militare. Pe scena internă acolo a venit o sabie în propria sa casă atunci când Absalom s-a revoltat, de asemenea el a avut probleme cu soţia sa, Michal, fata lui Saul. Credinţa din toată inima lui David şi a iubirii sale pentru închinarea şi justificarea lui Iehova, interesul său mare în chivotul lui Iehova şi pregătirea materialului pentru construirea templului de la Ierusalim, care Iehova îl atribuie lui Solomon, îl dezvăluie ca un închinător adevărat pasionat toată viaţa lui. Psalmii pe care el i-a compus reflectă devotamentul său. Cuvintele Sale de încheiere către Solomon, succesorul său la tron, să ţină poruncile lui Iehova arată starea inimii sale ca fiind în întregime pentru Iehova. În toate experienţele sale David s-a dovedit pe sine exclusiv dedicat lui Iehova şi statornic în a aduce laudă lui Iehova. – 1 Regi 2:3; Ps. 108:1, 3; Evrei 11:32

[20] Au fost mulţi profeţi înainte de zilele lui Hristos. Dintre cei mai proeminenţi este și Samuel. Acesta este un exemplu de martor pentru Iehova care a servit exclusiv din momentul în care a fost înţărcat până la moartea sa. În tinereţea sa a servit cu marele preot Eli la tabernacolul din Silo, dar nu a urmat exemplul rău al fiilor lui Eli, care a convieţuit cu femeile care slujeau la intrarea cortului întâlnirii. El a rămas curat din punct de vedere moral. Samuel a denunţat practicile idolatre printre poporul de legământ ai lui Iehova, a oferit jertfe corespunzătoare şi a continuat să judece Israelul în toate zilele vieţii sale, călătorea în mod regulat prin naţiune ca un slujitor. El a devenit un om nefericit în inimă sa atunci când oamenii au întrebat de un rege, respingând conducerea lui Iehova peste ei. Samuel a fost cel care, fără teamă de ceea ce ar face nesupuşii regelui Saul, l-a înfruntat prin cuvintele: " Îi plac lui Iehova la fel de mult jertfele arse şi jertfele, ca ascultarea de glasului lui Iehova? Uită-te! Că ascultarea este mai bună decât un sacrificiu şi luarea aminte mai bună decât grăsimea berbecilor, pentru că răzvrătirea este la fel ca ghicirii ... Din moment ce ai respins cuvântul lui Iehova, în consecinţă, el te respinge ca rege ". Mai târziu, în faţa posibilităţii lui Saul, de al ucide, Samuel a

Cuprins

făcut voia lui Iehova prin ungerea lui David ca rege. Tipul acesta de bună credinţă al profetului a fost plăcut lui Iehova. – 1 Samuel 2:22, 7:16, 15:22, 23; Evrei 11:32.

[21] Credinţa şi sinceritatea faţă de Iehova, au fost găsite în bărbaţii bătrâni, care s-au dovedit a fi acceptabili pentru Iehova. Prin spiritul pentru Iehova au strâns înregistrări de secole, aceasta este de neegalat de către orice alt grup de oameni, nici vitejii din Egipt, nici preoţii Babilonului, nici prinţii de Persia şi Grecia. Numai martorii credincioşi ai lui Iehova ar putea fi descrişi ca fiind cei care "prin credinţă au învins împărăţii, au înfăptuit neprihănirea, au obţinut promisiuni, au oprit gurile leilor, au strâns vigoarea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, de la un stat slab a devenit unul puternic, au devenit viteji în război, au pus pe fugă armatele străinilor. Femeile au primit morţii lor prin înviere, dar alţi oameni au fost torturaţi, deoarece nu au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, pentru că aceasta ar putea atinge o înviere mai bună. Da, alţii au primit încercări prin bătăi de joc şi biciuiri, într-adevăr, mai mult decât atât, lanţuri şi închisori. Ei au fost omorâţi cu pietre, alţii au fost judecaţi, au fost tăiaţi cu fierăstrăul în bucăţi, au murit sacrificaţi de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, în timp ce aceştia au fost în nevoie, în necaz, sub maltratare, şi lumea nu a fost demnă de ei. Au rătăcit prin pustiu, şi prin munţi şi peşteri şi crăpăturile pământului. "Da, cum a scris Pavel, timpul nu ar reuşi să spună în detaliu despre toate faptele şi actele de credinţă înregistrate pentru noi în Scriptura ebraică. Dar înregistrarea este acolo, şi pentru un scop bun: pentru ca noi să fim mişcaţi de aceste *exemple* de oameni sinceri, care cu secole în urmă au acţionat cu credinţă deplină în stabilirea noii lumi drepte, acum atât de la îndemână şi pentru ca noi să învăţăm că sunt bărbaţi şi femei cu credinţă deplină, care îl iubesc pe Iehova cu toată inima lor, care obţin consimţământul marelui Învietor şi Dătător de viaţă. – Evrei 11:32-38; 1 Corinteni 10:11.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce caută Iehova în fiinţele sale?
2. De ce putem spune că Isus Cristos era dedicat din toată inima?
3. (a) Un om poate fi dedicat din toată inima? De ce? (b) Ce sfat le dă Pavel celor care ar trebui să fie creştini dedicaţi din toată inima?
4. Ce relaţie este între dedicarea din toată inima şi credinţă?
5. De ce este Abel un exemplu pentru creştinii de astăzi?
6. Cum a deservit Enoch interesele Noii Lumi?
7. Prin ce fapte şi-a demonstrat Noe şi familia sa credinţa?
8. (a) Cum era dedicat Avraam din toată inima pentru noua lume? (b) De ce nu îi este ruşine lui Iehova să fie numit Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob?
9. Explicaţi atitudinea lui Iacob şi Esau faţă de interesele Noii Lumi şi rezultatele acesteia.
10. Ce alegere înţeleaptă a făcut Moise în Egipt?
11, 12. Ce servicii din toată inima a făcut Moise pentru Israel?

Cuprins

13. Cum a venit o binecuvântare pentru un ne-izraelit care era dedicat din toată inima lui Iehova?
14. (a) Ce evenimente din viaţa lui Ghedeon ne arată atitudinea lui Iehova faţă de cei care nu sunt foarte implicaţi? (b) cum s-a arătat Ghedeon că este teocratic?
15. (a) Cum era Barac dedicat din toată inima faţă de Iehova? (b) Ce exemple avem pentru femeile credincioase în zilele lui Barac?
16. Menţionarea evenimentelor în viaţa lui Samson care demonstrează dedicarea sa exclusivă.
17. De ce a depus jurământul Iefta?
18. De ce sunt Iefta şi fiica lui exemple pentru familiile teocratice de astăzi?
19. Prin ce evenimente de viaţă a demonstrat David că este dedicat în totalitate lui Iehova?
20. Cine este un exemplu remarcabil care şi-a petrecut viaţa întreagă servindu-l pe Iehova şi ce prin ce teste a trebuit el să treacă?
21. Ce dovadă de neegalat avem acum şi pe care o putem lua în calcul şi ce efect ar trebui să aibă asupra noastră când învăţăm despre ea?

Viaţa într-o nouă
lume dreaptă

„NU este corect.” Cât de des îşi spun oamenii în ziua de azi aceste cuvinte! Astfel adeverim potopul de nedreptate care a înghiţit această lume. Ce este corect nu este la fel de important ca ceea ce este avantajos pentru majoritatea oamenilor. Afundate în nedreptatea acestei lumi, politica şi comercialismul sunt cunoscute ca şi practici corupte şi înşelătoare. Unde este iubitorul de dreptate care să caute practicarea principiilor drepte?

Dacă merge la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, iubitorul de dreptate este încântat; căci în el va citi o făgăduinţă sigură pentru o viaţă într-o nouă lume dreaptă: „ Există ceruri noi şi un pământ nou pe care le aşteptăm potrivit făgăduinţei Lui, iar în acestea va domni dreptatea.”—2 Pet. 3:13.

O promisiune mare! O lume în care „va domni dreptatea”! Fără lipsuri ale celor necesare pentru viaţă într-o astfel de lume! Din cauza nedreptăţii din ziua de azi—nu din cauza unei lipse de rodnicie a pământului—milioane de oameni nu au hrana, hainele sau locuinţele cuvenite. Rivalitatea internaţională opreşte cursul liber al trebuinţelor vieţii, iar conducătorii dictatori îşi tratează supuşii cu cruzime, întocmai cum zice Proverbe 28:15, 16: „Ca un leu care rage şi un urs năvalnic este cârmuitorul rău peste un popor umil. O căpetenie care duce lipsă de pricepere adevărată este şi bogat în obiceiuri necinstite.” Atât de multe sunt obiceiurile necinstite în afacerile comerciale, în politica şi în religiile din ziua de azi, încât aproape zilnic există dezvăluiri noi, dar fac prea puţin ca să stârpească nedreptatea din inimile oamenilor. Dar viaţa în noua lume a lui Dumnezeu va fi liberă de practici frauduloase, într-adevăr, liberă de toţi oamenii nelegiuiţi.

Cuprins

Iehova Dumnezeu Şi-a arătat deseori puterea pentru a elimina oameni nelegiuiţi şi pentru a-i izbăvi pe cei drepţi. A făcut-o pe vremea lui Noe şi în zilele lui Lot. „Dumnezeu," scrie apostolul Petru, „nu a şovăit să pedepsească lumea străveche, dar l-a păstrat pe Noe, un propovăduitor al dreptăţii, împreună ci alţi şapte, când a adus potopul asupra unei lumi de oameni nelegiuiţi; şi a osândit cetăţile Sodoma şi Gomora şi a făcut cenuşă din ele, dând o pildă pentru oamenii necredincioşi despre lucrurile care vor veni, şi l-a scăpat pe Lot, care era foarte întristat de răsfăţul oamenilor care nesocoteau legea cu destrăbălarea lor." În vederea acestor lucruri ni se asigură că: „Iehova ştie cum să izbăvească oamenii cucernici de ispită şi să ţină oamenii nelegiuiţi pentru ziua de jucată ca să fie nimiciţi."—2 Pet. 2:4-9.

Judecata pe care Dumnezeu a săvârşit-o asupra lumii dinainte de potop şi asupra cetăţilor Sodoma şi Gomora a fost profetică; adică, a stabilit „o pildă pentru oamenii nelegiuiţi a lucrurilor care vor veni." Următorul eveniment la care tânjesc toţi oamenii drepţi este războiul lui Dumnezeu de la Armaghedon, când Domnul Isus Cristos, în calitate de Împărat și Domnitor al lui Iehova, va pune capăt la orice fel de nedreptate.

Domnul Isus Cristos nu este un Împărat nedovedit, căci El a fost ispitit şi încercat complet în ceea ce priveşte dragostea Lui pentru dreptate. Când a fost pe pământ, El a refuzat cu dispreţ oferta Diavolului de a-I da conducerea asupra acestei lumi nelegiuite. El I-a rămas credincios Tatălui Său şi principiilor divine de dreptate. Aplicând Psalmi 45:7 la Isus Cristos, scriitorul inspirat al Evrei 1:8, 9 spune: „Dar în ceea ce Îl priveşte pe Fiul: ‚Dumnezeu este scaunul Tău de domnie pe vecie, şi toiagul împărăţiei Tale este toiagul legilor drepte. Tu iubeai dreptatea şi urai fărădelegea.'" Cât de mult ne încântă inima această garanţie că Împăratul noii lumi iubeşte dreptatea, că sceptrul Lui este unul al „legilor drepte"! Mai mult, întrucât se zice despre Împăratul lui Dumnezeu că „Dumnezeu este scaunul Tău de domnie pe vecie," avem altă garanţie a noii lumi a dreptăţii; căci la Psalmi 97:2 citim despre scaunul de domnie al lui Dumnezeu: „Dreptatea şi judecata sunt locul ales al scaunului Său de domnie."

Aşadar, sfârşitul obiceiurilor necinstite, al asupririi, egoismului şi răutăţii este aproape. Bucuraţi-vă în ştiinţa că în această generaţie oamenii de bună credinţă faţă de Dumnezeu, oameni care iubesc dreptatea, vor fi izbăviţi de Dumnezeu, astfel încât să câştige accesul într-o lume în care „va domni dreptatea." Oferind această întrevedere profetică a vieţii în noua lume dreaptă sub Împăratul cu sceptrul principiilor drepte, psalmistul zice: „O Dumnezeule, dă-I hotărârile Tale judecătoreşti Împăratului, şi dreptatea Ta fiului Împăratului. Să stăruiască pentru pricina poporului Tău cu dreptate şi pentru cea a celor îndureraţi cu hotărâre judecătorească. Munţii să aducă pace oamenilor, la fel şi colinele, prin dreptate. . . . În zilele Lui va răsări dreptatea, şi bogăţia păcii până când luna nu va mai fi."—Ps. 72:1-8.

Nici o nedreptate nu va prinde rădăcini în acea lume nouă. Numai „cel drept va răsări." Duse vor fi atunci lipsurile groaznice de locuinţe, dispărute vor fi lipsurile de alimente. Chiar şi acum, spune Dr. Josué de Castro, „lumea are la dispoziţia sa resurse suficiente pentru a asigura un regim alimentar adecvat pentru toată lumea,

Cuprins

de peste tot.” Într-adevăr, unele guverne au surplusuri mari de alimente, care sunt fie înmagazinate, fie distruse sau eliminate într-un alt mod. Dar milioane de oamenii mor de foame pe un pământ capabil să producă un belşug pentru toţi. Viaţa în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu nu va cunoaşte nici un fel de lipsă. Atunci, pretutindeni în lume, profeţia lui Isaia va avea o împlinire literală: „Ei vor zidi cu siguranţă case şi le vor locui; şi vor sădi cu siguranţă podgorii şi le vor mânca roadele. Ei nu vor zidi şi vor lăsa pe altcineva să locuiască; ei nu vor sădi şi lăsa pe altcineva să mănânce. Căci ca zilele unui pom vor fi zilele poporului Meu; iar lucrul mâinilor lor aleşii Mei o vor folosi cu deplinătate.” „Şi lucrul dreptăţii adevărate trebuie să se facă pace, iar slujba dreptăţii adevărate linişte şi siguranţă până în timpuri necunoscute.”—Isa. 65:21, 22; 32:16, 17.

Cum vă puteţi bucura de viaţa veşnică pe pământ într-o lume dreaptă? Faceţi ceea ce sfătuieşte Cuvântul lui Dumnezeu: „Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veţi fi ascunşi în ziua furiei lui Iehova.” (Tef. 2:3, AS) Învăţaţi căile drepte ale lui Dumnezeu acum. Folosiţi principiile divine în viaţa voastră. Îndrumaţi-i pe alţii spre închinarea la Iehova Dumnezeu, ajutându-i şi să câştige viaţa veşnică într-o lume nouă.

Scribii
lui Dumnezeu – cine erau ei?

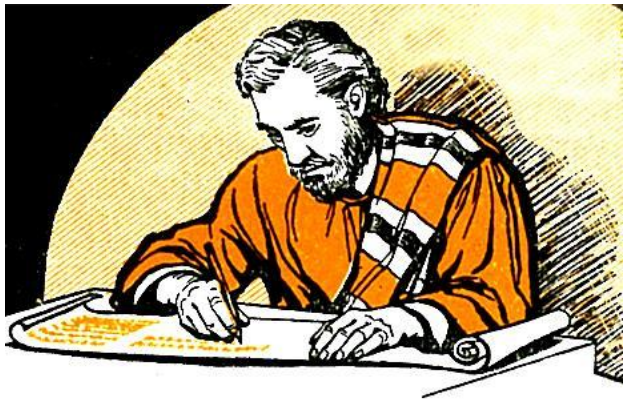

Autorul Bibliei este Unul, Iehova Dumnezeu. Totuşi, El a folosit reprezentanţi omeneşti pentru a scrie Cuvântul pentru noi. Dar cine erau aceşti scriitori?

IEHOVA Dumnezeu singur a scris cele Zece Porunci pe tăbliţe de piatră. Pentru tot restul Bibliei a folosit instrumente umane pentru a-Şi însemna Cuvântul. Au fost vreo treizeci şi cinci de astfel de scriitori, cu toţii evrei. Ei veneau de pe toate potecile vieţii şi erau despărţiţi unu de altul în timp cu vreo 1500 de ani. Aceşti oameni sfinţi „vorbeau de la Dumnezeu întrucât erau sprijiniţi de duhul sfânt.”—2 Pet. 1:21; Rom. 3:1, 2.

Să ştim cine erau mai exact ei fiecare în parte ne va întări credinţa. Este adevărat, nu avem o mărturie directă în fiecare caz, dar există dovezi suficiente astfel încât un creştin poate să pună pe fugă orice sceptic al cărui atac asupra autenticităţii Bibliei se bazează pe o ceartă despre cine a scris cărţile în parte.

Pentateucul, sau primele cinci cărţi ale Bibliei, îi sunt atribuite lui Moise. Acesta a fost iniţial un singur volum şi a fost împărţit de dragul confortului. Cu

Cuprins

toate că citim în mod repetat despre scrierea lui Moise sau că i se poruncea să scrie, cărţile în sine nu spun în atât de multe cuvinte că Moise le-a scris.—Ex. 34:27; Num. 33:1, 2; Deut. 31:9.

Că într-adevăr le-a scris Moise nu este numai o concluzie logică şi glasul tradiţiei evreieşti. Ci şi mărturia restului Bibliei. Găsim vreo două sute de referiri la „cartea legii lui Moise," şi aşa mai departe, în douăzeci şi şapte de cărţi diferite.—Ios. 8:31; 2 Regi 21:8; Ezra 6:18; Fapt. 15:21.

În lumina celor de dinainte, cea mai mare parte a Pentateuculului nu pune nici o problemă; Moise pur şi simplu a însemnat ceea ce a văzut şi a auzit. Dar cum rămâne cu tot ceea ce este însemnat în Pentateuc despre facere, căderea omului în păcat, Potop, zidirea turnului Babel, şi a celor de acest fel? Dovezile cele mai recente arată că Moise a obţinut aceste informaţii din cel puţin unsprezece istorii scrise înainte.

Descoperirile arheologice vorbesc despre scrierea înainte de Potop. Că Adam ştia să scrie este astfel o deducere raţională, care este obţinută prin ceea ce citim la Genesa 5:1: „Aceasta este cartea poveştii lui Adam." Cuvântul tradus aici „poveştii" este *toledóth,* şi înseamnă, printre alte lucruri, istoria sau povestea originii, „origini istorice." Apare la încheierea unui document şi este cunoscut drept emblemă a scriitorului, identificându-l pe scriitorul celor anterioare. Aceeaşi expresie se găseşte la Genesa 2:4, unde citim: „Aceasta este povestea cerurilor şi pământului în vremea în care au fost făcute." Cel mai probabil este că Adam a scris-o şi pe aceasta. Pe lângă aceste două povestiri, Biblia vorbeşte despre alte nouă pe care le-a folosit Moise, la Genesa 6:9; 10:1; 11:10, 27; 25:12, 19; 36:1, 9; 37:2.

Arheologia arată că cronicile sau povestirile au fost scrise cu un stilou în formă de pană pe tăbliţe de lut, care erau coapte la soare. Cunoscută drept scriere cuneiformă, a mai fost folosită chiar şi după folosirea cernelii şi a papirusului. Documentele de lut erau transmise din generaţie în generaţie, şi fără îndoială că au fost purtate unele şi la Potop de către Noe şi fiii săi. Moise, fiind deprins cu toate învăţăturile egiptenilor, nu ar fi întâmpinat nici o greutate să le descifreze şi să le traducă în ebraica pe care o vorbeau el şi poporul lui în vremea Exodului. Nu că Moise le-ar fi copiat neapărat cuvânt cu cuvânt; inspiraţia l-a călăuzit să le redacteze pe acestea, la fel cum l-a călăuzit cu privire la ce să scrie despre vremurile lui. Aceste unsprezece cronici ajung de la creaţie până la Genesa 37:2, până în vremea lui Iacob şi a fiilor săi. În afară de Adam, scriitorii sau proprietarii lor au fost Noe, fii lui Noe, Terah, Ismael, Isaac, Esau şi Iacob. Restul povestirii dinaintea vieţii sale, Moise ar fi putut să o obţină uşor de la tatăl său Amram, care fără îndoială că a auzit-o din gura bunicului său Levi, care avusese o viaţă lungă.—Fapte 7:22.

DE LA IOSUA LA ESTERA

Ajungând acum la cartea lui Iosua, probe indirecte sprijină cu tărie tradiţia evreiască că poartă numele celui care a scris-o. Iosua 6:25 arată că Rahav era în viaţă pe vremea când se scria cartea, indicând astfel că era scrisă de către cineva

Cuprins

care trăia pe vremea întâmplărilor însemnate. Logic, scriitorul a fost Iosua. De altfel, ce este mai raţional decât să tragem concluzia că aşa cum Iehova l-a folosit pe Moise să însemne întâmplările din timpul vieţii sale (şi mai mult), aşa l-ar fi putut folosi pe urmaşul lui Moise să facă acelaşi lucru? Ca însoţitor al lui Moise, Iosua a avut din plin ocazia să înveţe despre însemnarea evenimentelor.

Cine a scris următoarea carte, Judecătorii? Samuel, cel mai probabil. Această carte foloseşte în mod repetat expresia „în acele zile nu era nici un rege în Israel," sugerând că exista un rege în Israel când a fost scrisă. Cartea spune şi că iebusiţii mai erau încă în Ierusalim. Întrucât aceştia au fost izgoniţi la începutul domniei Regelui David, rezultă că această cartea trebuie să fi fost scrisă în timpul domniei Regelui Saul şi, astfel, în timpul vieţii lui Samuel. Nu l-ar fi folosit Iehova în mod logic pe principalul Său purtător de cuvânt de pe pământ din acea vreme ca să scrie Cuvântul Lui?—Jud. 1:21; 17:6.

Aceeaşi linie de argumentare arată spre Samuel drept scriitorul cărţii lui Rut. Totuşi, când vine vorba despre cele două cărţi ale lui Samuel ne aşteaptă o surpriză, fiindcă este foarte clar că el nu ar fi putut-o scrie pe a doua; de fapt, nici măcar pe prima, căci ne spune despre moartea lui Samuel la 1 Samuel 25:1. O înşelătorie? Nicidecum! Cele două cărţi au fost iniţial un singur volum şi, de aceea, este logic să tragem concluzia că acei doi profeţi, Natan şi Gad, care cel mai probabil că l-au completat, în calitate de succesori ai lui Samuel, au preferat să rămână anonimi.—1 Cron. 29:29.

Ajungând la cele două cărţi ale Regilor, şi aici deducerile biblice susţin tradiţia evreiască în numirea scriitorului, şi anume, pe Ieremia. Multe cuvinte şi expresii ebraice apar numai în aceste două cărţi şi în profeţia lui Ieremia; indicând acelaşi scriitor. Ambele opere arată preţuirea Legii şi zelul arzător pentru închinarea pură la Iehova. Cărţile Regilor vorbesc despre situaţia Ierusalimului după ce începuse captivitatea, sugerând că scriitorul nu fusese dus la Babilon, aşa cum nici Ieremia n-a fost. Cartea lui Ieremia şi cărţile Regilor se completează reciproc, întâmplările fiind schiţate pe scurt într-una atunci când sunt acoperite în întregime în cealaltă. Deosebit de revelator este faptul că cărţile Regilor, cu toate că îi înfăţişează pe profeţi, nu îl pomenesc deloc pe Ieremia, aşa cunoscută cum era lucrarea lui. Singura explicaţie logică este că, dat fiind că ne-a vorbit despre lucrarea sa în cartea care îi poartă numele, a lăsat deoparte orice pomenire despre sine în cărţile Regilor.

Importanţa elementului preoţesc în 1 şi 2 Cronici arată spre un preot precum Ezra drept scriitorul lor, la fel cum fac asemănările găsite în cuvintele de încheiere de la 2 Cronici şi cuvintele de început de la Ezra. Că au fost scrise pe timpul lui Ezra este vădit din numeroasele expresii caldeene pe care le conţin, evident dobândite în Babilon. Prin urmare, tradiţia evreiască nu arată spre Ezra fără un motiv bun ca fiind scriitorul pentru 1 şi 2 Cronici.

Cartea lui Ezra vorbeşte despre două grupuri de exilaţi care se întorc din Babilon în Ierusalim. Ezra a preluat conducerea în cea de-a doua dintre acestea şi este logic că ne vorbeşte despre aceasta, ceea ce face la persoana întâi în capitolele

Cuprins

7, 8 şi 9. Fără să lase nici o îndoială cu privire la scriitorul următoarei cărţi a Bibliei, aceasta începe cu expresia „Cuvintele lui Neemia.”

Dar cartea Esterei? Cine era la fel de apt ca vărul ei Mordeheu pentru a fi scriitorul acesteia? El se afla cu siguranţă în poziţia de a cunoaşte toate datele şi avea binecuvântarea lui Iehova asupra sa. Marea Sinagogă a evreilor şi Josephus au ajuns la aceeaşi concluzie.

DE LA IOV LA MALEAHI

Cartea lui Iov poate fi cea mai veche dintre toate cărţile Bibliei, iar referirile la Iov de la Ezechiel 14:14, 20 şi de la Iacov 5:11 dovedesc că Iov chiar a trăit. Cât despre scriitorul ei, toate dovezile arată spre Moise. Iov este plin de artă poetică măreaţă şi puternică, aşa cum găsim la Exod 15 şi Deuteronom 32. Expresii similare se găsesc în cartea lui Iov şi în Pentateuc. Mai mult, se pare că întâmplările din Iov au avut loc pe vremea când Israelul era asuprit şi astfel Moise ar fi putut afla despre Iov pe când se afla în sălbăticia Madianului, după ce fugise de Faraon. De asemenea, creştini conducători timpurii l-au creditat pe Moise ca fiind scriitorul cărţii lui Iov.

Contrar impresiei generale, David nu a scris toţi psalmii. El a scris doar şaptezeci şi doi din o sută cincizeci. Printre alţi scriitori ai psalmilor se numărau Moise, Solomon, Asaf şi fiii lui Core. Treizeci şi patru dintre psalmi sunt anonimi. Cât despre cartea următoare, Proverbe, aceasta arată singură că Solomon a scris primele douăzeci şi nouă de capitole, Agur pe al treizecilea şi Regele Lemuel pe al treizeci-şi-unulea. Cartea Eclesiastul (1:1, 12) îl identifică pe Regele Solomon drept scriitorul ei, aşa cum face titlul următoarei cărţi, Cântarea cântărilor.

Scriitorii următoarelor cinci cărţi ale Bibliei au fost Isaia, Ieremia (două), Ezechiel şi Daniel. A existat un o adevărată mare de scrieri care au încercat să dovedească faptul că Isaia nu a scris toată cartea care îi poartă numele. Cu toate acestea, defăimătorii lui nu se pot pune de acord dacă a fost scrisă de doi, trei sau chiar mai mulţi „Isaia” diferiţi. Dar nu poate avea o carte diferite stiluri pentru a se potrivi cu diverse mesaje fără a fi nevoie de mai mulţi scriitori? Sigur că poate! Apostolul inspirat Pavel rezolvă problema pentru creştini, fiindcă citează din presupusele fragmente diferite ale cărţii şi îl creditează pe Isaia cu toate acestea. A se vedea Romani, capitolele nouă şi zece.

Profetul Ieremia este creditat pe bună dreptate ca fiind scriitorul cărţii Plângerilor. Stilul de scriere, precum şi timpul scrierii, arată fără îndoială spre el.

Cartea lui Daniel a fost mereu o ţintă aleasă de mai marii critici. Se pare că s-au înţeles cu toţii că nu ar fi putut fi scrisă decât cu o sută de ani după viaţa lui Daniel. Totuşi, mare parte din atacurile lor a fost nimicită de către descoperiri arheologice, iar pentru creştini cuvintele lui Isus Cristos rezolvă problema, căci El a citat din carte şi a pus-o pe seama lui Daniel.—Mat. 24:15.

După Daniel urmează doisprezece aşa-zişi profeţi mai mici, iar fiecare profeţie este identificată după numele scriitorului ei. Dacă există o excepţie, aceasta ar putea fi Maleahi, al cărui nume înseamnă „Solul lui Jah,” şi care poate să fi fost un pseudonim folosit de profetul Neemia pentru a nu atrage atenţia asupra sa.

Cuprins

Toate datele se potrivesc perfect cu vremea lui Neemia, şi totuşi Maleahi nu este pomenit de către Neemia. Ardoarea lui Maleahi poate fi comparată cu siguranţă cu cea arătată de Neemia.

SCRIPTURILE CREŞTINE GRECEŞTI

După cum se poate constata, Moise a început să scrie pentru Biblie prin 1513 î.Cr., iar Scripturile Ebraice au fost încheiate cu scrierea lui Neemia sau Maleahi prin 442 î.Cr. Aproape cinci secole nu a mai fost nici o scriere inspirată de către nici un scriitor al lui Dumnezeu. De ce? Fără îndoială din cauză că evenimentele din acea perioadă nu aveau nici o semnificaţie profetică. Dar când Fiul lui Dumnezeu a venit la neamul lui Israel ca Mesia lor făgăduit, acest lucru nu a mai fost aşa. Acum se întâmplau evenimente de cea mai mare importanţă şi existau dezvăluiri noi ale voii lui Dumnezeu pentru slujitorii Lui de pe pământ. Aceasta a dus la adăugarea a douăzeci şi şapte de cărţi la Cuvântul lui Dumnezeu, numit greşit „Noul Testament," aşa cum Scripturile Evreieşti sunt numite greşit „Vechiul Testament."

Cine au fost scriitorii cărţilor Scripturilor Creştine Greceşti? Manuscrisele antice pe papirusuri şi mărturia creştinilor timpurii ajută în mod invariabil să răspundem la această întrebare. Ei creditează cele patru Evanghelii celor ale căror nume le poartă. Trimiterea lui Luca la propria sa Evanghelie în cartea Faptele Apostolilor, precum şi folosirea persoanei întâi în povestirea unora dintre călătoriile sale cu Pavel, dovedesc că într-adevăr el a scris ambele cărţi. În timp ce unii au insistat că nu apostolul Ioan a scris Evanghelia care îi poartă numele, s-a dovedit că aceştia greşesc de către o descoperire arheologică a unui fragment din Evanghelia lui, scrisă între anii 100 şi 150 şi care a fost găsită în Egipt. Pentru ca un fragment să ajungă în Egipt în acea dată, Evanghelia lui Ioan trebuie să fi fost scrisă în timpul vieţii sale şi nu cu vreo cincizeci de ani mai târziu, cum susţin mai marii critici.

Cât despre următoarele scrisori, scrise de Pavel, toate în afară de ultima îl identifică pe el drept scriitorul lor. Că el a scris şi scrisoarea către Evrei reiese din următoarele lucruri: creştinii timpurii îl numesc pe Pavel drept scriitor; o listă de început a tuturor scrisorilor sale conţine şi Evrei; stilul scrierii, folosirea unei logici şi ordonarea mărturiei biblice sunt toate în cea mai bună manieră a lui Pavel. Cât despre celelalte Scripturi Creştine Greceşti, acestea îşi numesc toate scriitorii: Iacov, Petru (două scrisori), Ioan (trei scrisori şi Apocalipsa) şi Iuda.

Astfel avem vreo treizeci şi cinci de scriitori, începând cu Moise şi terminând cu apostolul Ioan, acoperind o perioadă de vreo 1600 de ani şi fiind folosiţi pentru a scrie cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei. Datele şi probele indirecte se unesc ca să dovedească faptul că scriitorii acestor cărţi chiar au trăit pe vremea în care susţineau ei că au trăit şi că au scris. Astfel de informaţii nu sunt numai o chestiune interesantă, ci ne şi întăresc credinţa. Mai mult, ele ne permit să răspundem la atacurile făcute asupra autenticităţii Cuvântului lui Dumnezeu, care rezistă în ciuda tuturor eforturilor duşmanilor săi de a-l distruge.—1 Pet. 1:25.

Cuprins

Să lucrăm
din toată inima

„Orice faceţi, lucraţi la aceasta cu tot sufletul, ca pentru Iehova.”—Col. 3:23.

IEHOVA Dumnezeu şi Isus Cristos sunt lucrători. „Tatăl Meu a lucrat până acum, iar Eu lucrez,” a zis Isus. Lucrările minunate de facere ale lui Iehova, la care Isus a luat parte înainte de a veni pe pământ, se pot vedea zilnic. Dar ce fel de lucrări a făcut Isus când a fost pe pământ ca om? El a preamărit numele Tatălui Său, Iehova, în auzul oamenilor. Lucrul Lui era de cea mai bună calitate. Lucrarea Tatălui care L-a trimis a avut folosul Lui neîmpărţit şi a fost cu totul dăruit facerii acestuia când avea prilejul. Isus S-a bucurat de viaţa Sa activă pe pământ fiindcă Îşi făcea lucrul cu tot sufletul. Interesele Lui erau strâns legate de cele ale lui Iehova. La sfârşit a putut să spună: „Te-am preamărit pe pământ, sfârşind lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac. Aşa că acum Tu, Tată, preamăreşte-mă lângă Tine cu slava pe care am avut-o lângă Tine înainte de ce să fi fost lumea.”—Ioan 5:17; 9:4; 17:4, 5, 26.

[2] De la moartea lui Isus şi învierea Lui, Iehova a avut slujitori pe pământ care să facă lucrarea Lui. Este lucrarea care Îl slăveşte pe Iehova. Când ne oprim să ne gândim cât de mic este acest pământ în univers şi la minuţiozitatea fiinţelor din el, atunci trebuie să fim impresionaţi de mărinimia şi de bunătatea iubitoare a lui Iehova în acordarea oamenilor neînsemnaţi privilegiul de a lucra cu El. „Noi suntem tovarăşii lucrători ai lui Dumnezeu.” Noi „lucrăm împreună cu El.” De ce a făcut Dumnezeu acest lucru? Nu că ar avea nevoie de noi ca să îi facem treaba, dar a fost pe placul Lui să le permită slujitorilor Săi să ia parte la aceasta: „Căci Dumnezeu este cel care, de dragul bunei Sale plăceri, lucrează în voi pentru ca voi să voiţi şi să lucraţi totodată.” Preţuind această relaţie strânsă cu Iehova, cum ar putea un creştin adevărat din ziua de azi să facă altfel decât cu tot sufletul lucrarea lui Dumnezeu?—1 Cor. 3:9; 2 Cor. 6:1; Fil. 2:13.

[3] Creştinul trebuie să creadă din plin în Iehova, altfel ar fi variabil sau inconstant în lucrarea lui şi în cele din urmă nu ar primi nimic de la El. „Cel care se îndoieşte este ca un val de mare purtat de vânt şi bătut încolo şi-ncoace. De fapt, acel om să nu creadă că va primi ceva de la Iehova; el este un om nehotărât [cu sufletul îndoit, *notă marginală*], nestatornic în toate căile sale.” Slujitorul arată cât de multă credinţă are în lucrările şi faptele sale, dacă sunt din tot sufletul sau „cu sufletul îndoit.” Cei care sunt statornici sunt întregi la suflet şi sinceri în credinţa lor.—Iac. 1:6, 7.

[4] Aşa judecă ucenicul Iacov: „Ce folos are, fraţilor, dacă unul zice că are credinţă dar el nu are lucrări? Credinţa nu îl poate mântui, nu-i aşa? . . . Cu toate acestea, unul va zice: ‚Tu ai credinţă, iar eu am lucrări. Arată-mi credinţa ta în afară de lucrări, iar eu îţi voi arăta credinţa mea prin lucrările mele.’ Credeţi că este un Dumnezeu, nu-i aşa? Bine faceţi. Dar şi dracii cred şi se cutremură. Dar

Cuprins

vrei tu să ştii, o, omule gol, că credinţa în afară de fapte este zadarnică? . . . Vedeţi că un om este socotit neprihănit după faptele sale, şi nu doar prin credinţă. . . . Într-adevăr, aşa cum trupul este mort fără pâine, aşa şi credinţa este moartă fără fapte." În această legătură, Iacov îi pomeneşte pe Avraam şi pe Rahav drept exemple ale celor care şi-au demonstrat credinţa prin fapte şi au fost pe placul lui Iehova.—Iac. 2:14-26.

[5] Valoarea lucrării în credinţă înaintea lui Dumnezeu se înţelege din cuvintele Bibliei: „El va da fiecăruia după faptele sale," şi, „Crezi că Cel care cântăreşte inimile nu o va pricepe şi că Cel care îţi păzeşte sufletul nu va ştii şi nu va răsplăti El cu siguranţă omului de pe pământ după faptele lui?" „Căci noi toţi trebuie să ne arătăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să îşi primească răsplata pentru lucrurile făcute." Cristos, în calitate de Judecător numit de Iehova, se uită în inimile oamenilor. El nu poate fi înşelat de nici o înfăţişare exterioară prefăcută şi ţipătoare a faptelor de către nimeni care nu are credinţă în Iehova şi nu Îi respectă legile, căci El a zis când a vorbit despre roadele pe care le dau oamenii: „Mulţi Îmi vor zice în acea zi: ‚Învăţătorule, Învăţătorule, nu am proorocit noi în numele Tău, şi nu am scos draci în numele Tău, nu am săvârşit multe lucrări puternice în numele Tău?' Şi totuşi le voi mărturisi: Nu v-am cunoscut niciodată. Plecaţi de lângă Mine, lucrători ai fărădelegii." Roadele bune ale slujbei Împărăţiei produse de către fiecare în parte este factorul care stabileşte a cui inimă este potrivită cu Iehova.—Rom. 2:6; Prov. 24:12; 2 Cor. 5:10; Mat. 7:17-23.

DAŢI ROADE BUNE ACUM

[6] Aşa cum ramurile viţei de vie dau roade, creştinii trebuie să fie rodnici în slăvirea lui Dumnezeu. Isus a zis: „Eu sunt viţă de vie curată, iar Tatăl Meu este agricultorul. El ia fiecare ramură din Mine care nu dă roade, iar El curăţă fiecare care dă roade, ca să dea mai multe roade. Voi deja sunteţi curaţi din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneţi în uniune cu Mine, iar Eu în uniune cu voi. Aşa cum ramura nu poate da singură roade dacă nu rămâne în viţa de vie, în acelaşi fel nici voi nu puteţi, decât dacă rămâneţi în uniune cu Mine." Nu se poate găsi nici o altă cale de a produce ceea ce este pe placul Cultivatorului, Iehova, decât în uniune cu Isus Cristos, care se află la conducerea rânduirii organizaţionale a lui Iehova. Cuvântul adevărului este auzit de către slujitorii Săi unşi şi ar trebui să ducă la producerea mai multor roade de către ei; altfel va urma tăierea ramurii neroditoare. Aşa că primirea adevărului de către ucenicii lui Cristos nu trebuie să fie doar o experienţă spirituală. Adevărul trebuie să se aşeze în inimă şi să aibă efectul cuvenit asupra acesteia. Cu inima arată omul credinţă pentru dreptate. Când auziţi discuţii despre Biblie sau despre alte publicaţii teocratice sau când le citiţi, ar trebui să aveţi aceeaşi reacţie ca cea trăită de ucenicii care vorbeau cu Cristos

Cuprins

cel înviat de-a lungul drumului: „Şi a început de la Moise şi de la toţi profeţii, şi le-a tâlcuit lucrurile care erau legate de El din toate Scripturile. Iar ei şi-au spus: ‚Nu ne ardeau inimile în timp ce El ne vorbea pe drum, de parcă ne-ar fi deschis pe deplin Scripturile?’” Au fost îmboldiţi să meargă să le spună altora, inclusiv celor unsprezece apostoli, ceea ce învăţaseră.—Ioan 15:1-4; Luca 24:27, 32.

[7] Vă arde inima din preţuire şi în pură bucurie faţă de adevărurile minunate pe care le auziţi? Vă urneşte inima la lucru din tot sufletul de a da roade, aşa cum au făcut urmaşii credincioşi ai lui Cristos, spre slava lui Iehova în timp ce aflaţi lucrurile bune din Cuvântul Lui? Când aveţi ocazia de a primi adevărul, cum ar fi atunci când primiţi articolele *Turnului de veghere,* vă bucuraţi şi vă adânciţi imediat în ele? Sunteţi fericiţi la auzirea Cuvântului pentru că vreţi din toată inima să acţionaţi în conformitate cu acesta? Iacov sfătuieşte: „Faceţi-vă împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători, amăgindu-vă singuri cu judecăţi greşite. Căci dacă cineva aude cuvântul şi nu îl împlineşte, acesta este ca un om care se uită la chipul lui firesc în oglindă. Căci el se uită la sine, şi pleacă şi uită de îndată ce fel de om este. Pe de altă parte, cel care priveşte atent la legea desăvârşită care este a slobozeniei şi stăruieşte în ea, acest om, fiindcă s-a făcut, nu un ascultător uituc, ci un împlinitor al lucrării, va fi fericit în lucrul său.” Calea de a ţine minte adevărul este de a-l folosi; calea de a-l uita este a nu-l folosi. Umpleţi-vă inima cu adevăr şi apoi lăsaţi-l să plece mai departe. Veţi fi mereu fericiţi dacă sunaţi la casele oamenilor şi le vorbiţi despre Iehova oamenilor de pretutindeni, dând multe roade.—Iac. 1:22-25; Ioan 15:8; Prov. 18:4.

[8] Astăzi Iehova are o organizaţie care să vă ajute să puneţi cuvântul adevărului adânc în inima voastră. Iehova dă hrană spirituală tuturor ramurilor producătoare de roade prin studiul Bibliei şi al ajutoarelor de studiu furnizate prin Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere la întâlniri săptămânale regulate. Dacă cineva crede că poate obţine toată binefacerea de care este nevoie din studiul personal de acasă, fără să meargă la întâlniri şi fără să înveţe în compania altora, atunci acesta se amăgeşte singur. Congregația este vitală pentru toţi creştinii. Isus zis: „Unde sunt doi sau trei care s-au întâlnit în numele Meu, acolo sunt în mijlocul lor.” Ce privilegiu este să fii prezent la a lua parte la învăţătura de la Isus Cristos! Aceasta este rânduiala lui Iehova prin Isus Cristos. Dar dacă cineva începe să gândească greşit în inima sa despre organizaţia lui Iehova, atunci va începe să o arate. Unul dintre primii paşi greşiţi este a nu se întâlni cu regularitate cu alţi slujitori ai lui Iehova pentru studiu. Puţin câte puţin, acesta devine un obicei, iar peste o perioadă de timp va apărea un sentiment de indiferenţă sau de independenţă. El începe să uite să viziteze casele altora cu regularitate în lucrul de teren ca să le spună altora evanghelia şi să Îl slăvească pe Iehova. Ceea ce face nu mai este din tot sufletul.—Mat. 18:20.

[9] Cu toate că un individ a împărtăşit o vreme hrana spirituală în compania lui Isus Cristos, dacă nu mai are tragere de inimă acesta se va găsi mai devreme sau mai târziu în afara organizaţiei lui Iehova, slab din punct de vedere spiritual şi, în sfârşit, ca o ramură care este retezată pentru că nu dă roade. El va fi ca cei pomeniţi de Isus la Luca 13:25-27: „Când odată Stăpânul casei se va scula şi va

Cuprins

încuia uşa, voi veţi începe să staţi afară şi bateţi la uşă, zicând: ‚Doamne, deschide-ne.' Dar El vă va da ca răspuns: ‚Nu ştiu de unde sunteţi.' Atunci veţi spune: ‚Am mâncat şi am băut în faţa Ta, şi ai învăţat mulţimea pe drumurile noastre largi.' Dar El va vorbi şi vă va spune: ‚Nu ştiu de unde sunteţi. Plecaţi de lângă Mine, lucrători ai nedreptăţii!'" Unde fuseseră? Trebuiau să fie înăuntru cu „Stăpânul casei." De fapt, relativ „puţini" dintre cei care într-un moment sau altul au participat la întâlnirile din zilele apostolilor au continuat să o facă cu regularitate în cursul anilor. Astăzi, un raport de câteva persoane este asemănător. Dispoziţia inimii apare în timp. Adesea cei cu cele mai mari handicapuri, cum ar fi dizabilităţile fizice, distanţe lungi de parcurs pe vreme rea, sau împotrivirea familiei, sunt cei care sunt mereu prezenţi la întâlniri, pe când alţii poate că trăiesc aproape de locul de întâlnire sau au o maşină cu care să călătorească şi nu vor să se sinchisească deloc şi vin numai din când în când. Care vor reuşi să obţină viaţa veşnică? „Acum un anume om i-a zis: ‚Stăpâne, sunt puţini cei care vor fi mântuiţi?' El le-a spus: ‚Străduiţi-vă cu curaj să intraţi pe uşa îngustă, fiindcă mulţi, vă zic, vor căuta să intre dar nu vor fi îndeajuns de puternici.'" Cei care se străduiesc studiază cu regularitate şi iau parte la hrana spirituală de la întâlniri şi se menţin astfel „îndeajuns de puternici." Ei nu uită să se reunească cu regularitate ca să îi stimuleze pe alţii la dragoste şi fapte bune. Orice are de a face cu congregaţiile este important, şi toţi trebuie să colaboreze în fiecare amănunt, păstrând Sălile Împărăţiei şi celelalte locuri de întâlnire în cele mai bune condiţii, pentru a slujii ca centre de închinare fericită şi pură. Contribuiţi în sprijinul lor. Întâmpinaţi străinul cu căldură.—Luca 13:23, 24; Evr. 10:24, 25.

LUCRUL SUPRAVEGHETORILOR

[10] Întâlnirile de studiu sunt o păşune pentru oile Stăpânului. Cei însărcinaţi să se ocupe de supravegherea întâlnirilor primesc un lucru suplimentar care merită atenţia lor din toată inima. Supraveghetorul pregăteşte fiecare parte a lucrului cu multă grijă. El ştie că este nevoie de timp pentru a face lucrurile bine şi pune deoparte în acest scop timpul necesar. Importanţa de a hrăni oile bine a fost subliniată de către Isus faţă de Simon Petru, un lucrător cu toată inima deja, şi este însemnată pentru îndrumarea supraveghetorilor din congregaţiile martorilor lui Iehova din ziua de azi. Orice nepăsare faţă de organizarea hranei corespunzătoare pentru oi prin întâlniri va arăta nu numai o lipsă de dragoste faţă de oi, ci şi o lipsă de dragoste faţă de Stăpân, căci, când i-a vorbit lui Petru, Isus s-a îndoit de trei ori dacă Petru Îl iubea. Dragostea pentru Stăpân, Isus Cristos, îi îmboldeşte pe slujitori în lucrul lor cu oile.—Ioan 21:15-17.

[11] Acest lucru din toată inima se leagă direct de lipsa de egoism şi de bunăvoinţă. Dragostea este dezinteresată şi caldă. Ca un adevărat sub-păstor, supraveghetorul ajută cu drag oile să îşi îndure slăbiciunile, fără să se mulţumească cu calea cea mai uşoară. La fel ca Pavel, voi veţi spune: „Cu toate că sunt slobod de toţi oamenii, m-am făcut robul tuturor." Şi, nu slujiţi „în silnicie, ci din voinţa voastră, . . .cu sinceritate," „fiind atenţi, nu la foloasele treburilor voastre, ci la foloasele altora." Ca slujitor, nu puneţi treburile personale sau socializarea înainte

Cuprins

de sarcinile serviciului, ci vă îngrijiţi de interesele fraţilor voştri şi arătaţi aceeaşi atitudine mintală ca a lui Isus Cristos cel smerit.—1 Cor. 9:19; 1 Pet. 5:2, 3; Fil. 2:3-8; Rom. 15:1.

[12] Sub-păstorilor, ţineţi minte pe Cristos, pe care apostolul Pavel Îl identifică drept „marele păstor al oilor cu sângele unui legământ veşnic, Domnul nostru Isus." Sângele Lui a fost vărsat în numele oilor Sale. Astfel Isus a dat exemplul mergând până la extrem în dragostea Sa faţă de oile Sale. Un om angajat va fugi când pericolul vine la oi, dar adevăraţii sub-păstori vor urma pilda lui Isus Cristos şi vor da totul dacă este nevoie pentru binele oilor, fie ce o fi. Mai ales în ţările comuniste există acum un pericol mare în a fi un supraveghetor, dar sub-păstorii dăruiţi nu au dat înapoi. Ei îşi văd de responsabilităţile lor, aşa cum fac toţi sub-păstorii credincioşi în supravegherea sufletelor şi în a da socoteală Marelui Păstor, Isus Cristos.—Evr. 13:17, 20; Ioan 10:11-13.

COOPERARE DIN TOT SUFLETUL

[13] Şi care ar trebui să fie atitudinea tuturor din congregaţie faţă de supraveghetorul numit? Trebuie să există o cooperare deplină pentru a realiza tot ceea ce a dat Iehova să se facă. Slujitorii nu pot face toată lucrul de teren, dar ei preiau conducerea. În unitate există puterea de care este nevoie pentru a da roade în slava numelui lui Iehova. Lumea din ziua de azi nu este unită şi toţi par să încerce să vadă cât de puţină muncă pot face ca să supravieţuiască. Spre deosebire, lucrul şi cooperarea martorilor lui Iehova în realizarea lucrurilor sub îndrumarea supraveghetorilor aleşi sunt privite cu uimire de lume. Adunarea Internaţională a Voii Divine din 1958 a fost un exemplu remarcabil, dar aşa este orice altă întâlnire sau activitate. Martorii lui Iehova urmează porunca: „Ascultaţi-i pe cei care vă cârmuiesc şi fiţi supuşi." În lucrul lor de ocrotire a oilor, supraveghetorii îi vizitează şi îi sfătuiesc pe cei mai slabi din punct de vedere spiritual, sperând că astfel salvează vieţi. Nimeni care este vizitat astfel nu ar trebui să se simtă jignit, ci ar trebui mai degrabă să aprecieze eforturile făcute ca fapte de mare dragoste, şi să reacţioneze. Dacă „marele păstor," Isus Cristos, ar veni El însuşi, atunci aţi primi sfatul Lui, aşa că de ce nu şi pe cel al sub-păstorilor Lui reprezentanţi? Cooperaţi cu căldură cu supraveghetorii în lucrul lor în mijlocul turmei, „ca să poată face acest lucru cu bucurie şi nu cu suspine, căci astfel ar fi dăunător pentru voi."—Evr. 13:17.

[14] Ştiind dinainte că unii vor cădea într-o stare de nepăsare sau de indiferenţă şi că şi-ar putea muta ochii de la a privi cu atenţie la „desăvârşitorul credinţei noastre" la bogăţii şi materialism, Cristos l-a făcut pe Ioan să scrie congregaţiei din Laodicea: „Îţi ştiu faptele, că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii ori rece, ori fierbinte. Aşadar, fiindcă eşti călduţ, şi nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Fiindcă tu zici: ‚Sunt bogat şi am strâns bogăţii şi nu am nevoie de nimic,' dar tu nu ştii că eşti nefericit şi vrednic de milă şi sărac şi orb şi dezgolit, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţat prin foc ca să te faci bogat, şi veşminte

Cuprins

de trup albe ca să te îmbraci şi ca să nu se vadă ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi ca să îţi freci ochii şi ca să poţi vedea. Pe toţi cei pe care îi îndrăgesc îi cert şi îi pedepsesc. De aceea, fiţi stăruitori şi căiţi-vă." Toţi creştinii trebuie să fie cu ochii în patru împotriva acestei condiţii, dar este mai ales sarcina supraveghetorilor. Aceasta este vremea de a căuta mai întâi împărăţia, de a fi cu adevărat dăruit. Indiferenţa este dezgustătoare pentru Cristos. Dacă cineva a alunecat în indiferenţă, atunci să îşi schimbe repede starea inimii. Primiţi ajutorul unui supraveghetor. Frecaţi alifia de ochi spirituală a adevărului pe ochi şi căpătaţi o vedere limpede a foloaselor Noii Lumi. Aţi găsit marea comoară a Împărăţiei; acum să nu o pierdeţi. Căiţi-vă şi deveniţi râvnitori. Nu fiţi ca Israelul din vechime, cu o inimă împărţită, pe care Iehova l-a găsit vinovat şi l-a izgonit. „Sfârşitul deplin al tuturor lucrurilor s-a apropiat. De aceea, fiţi sănătoşi la minte şi fiţi treji în vederea rugăciunilor." „Puneţi-vă mereu la încercare dacă sunteţi în credinţă, dovediţi-vă mereu ceea ce sunteţi."—Apoc. 3:15-19; 1 Pet. 4:7; 2 Cor. 13:5; Osea 9:17; 10:2.

[15] Spaţiul nu ne permite aici să vorbim despre toate căile pe care un slujitor al lui Iehova îşi dovedeşte lucrul din toată inima în interesul Noii Lumi. Puteţi ,să vă puneţi la încercare dacă sunteţi în credinţă' analizând ceea ce faceţi. În organizaţia teocratică din ziua de azi sunt oferite o varietate de sarcini şi privilegii de slujire. Sunteţi unit cu o congregaţie? Lucraţi împreună cu ei din tot sufletul. Sunteţi numit supraveghetor sau slujitor în serviciu? Lucraţi cu dragoste. Conduceţi un centru de slujire? Puneţi-vă inima în acesta. Aveţi întâlniri de pregătit? Vă sunt atribuite sarcini la o adunare? Studiaţi? Propovăduiţi din casă în casă? Reveniţi mereu acolo unde se găsesc oameni interesaţi? Vă întoarceţi să căutaţi pe cineva care nu a fost acasă prima oară când l-aţi vizitat? Aveţi copii de educat pentru viaţa în noua lume? Aveţi rapoarte de slujire de păstrat în ordine? Există ocazii pentru propovăduiri întâmplătoare? Apăraţi onoarea lui Iehova la fiecare ocazie? Daţi tot ce aveţi mai bun în „jertfa voastră de laudă" lui Iehova? Ţineţi minte jertfa lui Abel. Când trebuie făcut lucrul special într-un timp foarte limitat, o faceţi din toată inima? Amintiţi-vă cum a construit Noe arca. Când există un apel pentru a merge acolo unde nevoia este mare, vă gândiţi la Avraam? Când vă confruntaţi cu capcanele materialismului, alegeţi cu înţelepciune, la fel ca Moise. Vă este viaţa în pericol faţă de duşmanul potrivnic? Fiţi fără frică, la fel ca Ghedeon. Aveţi un handicap fizic care intervine în slujirea voastră? Lucraţi totuşi din toată inima, la fel ca Samson cel orb. Sunteţi un tânăr slujitor al lui Iehova care îşi alege lucrul vieţii? Amintiţi-vă exemplele lui Samuel şi al fiicei lui Iefta. Aţi fost mulţi ani în slujbă? Continuaţi cu râvnă, la fel ca David. Atâta vreme cât există case de vizitat în lucrul de învăţare, ce veţi face? Predicaţi cum a făcut-o Isus Cristos. Orice lucru pe care Iehova îl deschide înaintea voastră prin organizaţia Lui merită atenţia voastră cea mai mare. Fiecare atribuţie este un privilegiu. Fiecare sarcină este importantă. Dacă Îl iubiţi cu toată inima, orice faceţi veţi „lucra la acest lucru cu tot sufletul, ca pentru Iehova."—Evr. 13:12-15; Col. 3:23.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin ce sunt Iehova şi Cristos exemple pentru oameni?
2. Aceia care sunt devotaţi acum lui Iehova au un privilegiu nemeritat şi cum ar trebui să îi facă aprecierea acestuia să se simtă?
3. Poate o persoană să fie dedicată complet fără să creadă complet în Iehova?
4. Care este legătura dintre credinţă şi lucrări?
5. Cât de valoroase sunt lucrările sincere de credinţă?
6, 7. (a) Explicaţi ilustrarea lui Isus de la Ioan 15:1-4. (b) Ce efect are auzirea adevărului asupra servitorilor lui Dumnezeu? (c) Ce trebuie făcut cu Cuvântul lui Dumnezeu şi ce beneficii vin pentru cei care îl folosesc?
8. De ce sunt întrunirile congregaţionale foarte importante şi ce pericol există dacă cineva nu participă cu regularitate la întruniri?
9. (a) Ce se alege de cei care nu sunt dedicaţi din toată inima când primesc hrana spirituală în compania lui Cristos? (b) Ce eforturi trebuie depuse de ce „care sunt salvaţi”? (c) În legătură cu congregaţia, ce fac lucrătorii dedicaţi din toată inima în continuare?
10. Care este obligaţia supraveghetorului din cadrul congregaţiei în ceea ce priveşte hrana spirituală?
11. Ce calităţi se regăsesc în supraveghetorii dedicaţi din toată inima?
12. Cu exemplul Marelui Păstor în faţa lor, cât de departe vor merge sub-păstorii credincioşi în interesul oilor?
13. Care trebuie să fie atitudinea tuturor celor din cadrul congregaţiei faţă de supraveghetorul numit?
14. (a) Dacă activitatea cuiva dovedeşte că este lipsit de entuziasm, ce ar trebui să facă această persoană conform cuvintelor creştine din Apocalipsa 3:15-19? (b) Ce se va alege de persoana lipsită de entuziasm, de cei cu inima împărţită?
15. (a) Ce întrebări prezentate aici vă pot ajuta să „vă testaţi în continuare dacă aveţi credinţă”? (b) Cum vă arătaţi iubirea pentru Iehova cu întreaga inimă?

Înregistrarea din Biblie a creaţiei justificată

În publicaţia periodică *Förkunnaren,* care înseamnă Editor, adică, al Cuvântului lui Dumnezeu, astronomul Arvid Ljunghall, Dr., a scris un articol ingenios despre ştiinţele naturale şi ce se spune în Biblie despre creaţie. El trage concluzia: „Se poate spune atunci că, epoca de creare a noului lucru din punctul de vedere creştin, se pare că s-a descoperit şi sunt dovezi de necontestat că lumea noastră are un timp limitat, că a fost o vreme când universul şi materia nu au existat şi că de aceea trebuie să fi avut loc creaţia. Astfel, ne confruntăm cu un fapt remarcabil că povestea din Biblie despre creaţie, care a fost atât de neştiinţifică, atât de ciudată pentru gândirea ştiinţifică, când secolul nostru era la început, este în întregime pe aceeaşi lungime de undă cu ideea modernă a universului.” „Acela care doreşte să fie cinstit în ceea ce priveşte creştinătatea şi vine din credinţa că există un Dumnezeu, care este creatorul tuturor lucrurilor, acela nu are nevoie să creadă în

Cuprins

pofida tuturor poeziilor şi judecăţilor, împotriva tuturor investigaţiilor ştiinţifice şi raţionamentelor. Credinţa sa este complet în rând cu ideea universului a ceea ce ştiinţa reprezintă astăzi .”—*Svenska Dagbladet,* 16 decembrie 1958.

Ce este *sufletul tău?*

MULŢI oameni ne-creştini din Malaya cred că sufletul omenesc este un om mic şi invizibil, de mărimea unui deget, care corespunde în formă, proporţii şi înfăţişare cu omul în al cărui corp trăieşte. Se crede că sufletul unui om gras este un suflet gras, iar sufletul unui om slab este un suflet slab. Alte popoare primitive cred că este o pasăre mică, umbra lor sau reflecţia lor. În general, aceşti oameni cred că sufletul părăseşte trupul prin gură sau nări atunci când omul doarme şi că se întoarce atunci când acesta se trezeşte. Unii oameni din Bombaz consideră că este o crimă să pictezi pe faţa unui om care doarme, deoarece ei cred că sufletul acestuia nu îl va recunoaşte când se va întoarce şi că nu va intra înapoi în corp, lăsându-l astfel să moară.

În Celebes era obicei să se prindă cârlige de peşte în nasul, buricul şi picioarele unui om, astfel încât sufletul lui să poată fi prins facă ar fi încercat să scape. În Borneo se crede că este o mică pasăre invizibilă, iar când un bărbat este rănit, femeia sau ruda lui va merge în locul în care a fost rănit şi va încerca să îi momească sufletul înapoi presărând cu orez pe pământ şi chemându-i sufletul. Ea strânge apoi boabele de orez, le duce acasă şi le toarnă pe capul bărbatului rănit, chemându-i din nou sufletul, aşa cum ar striga un om o pasăre.

Este puţin probabil să vedeţi sufletul în acelaşi chip în care îl fac aceşti oameni. În loc să credeţi că este un om muc sau o pasăre în interiorul vostru care vrea să iasă prin nasul sau gura voastră şi să hoinărească pe acolo, probabil că îl socotiţi ca fiind ceva foarte mic şi nevăzut, care rămâne în corpul vostru până la moarte, moment în care părăseşte trupul pentru a vă continua existenţa conştientă în altă parte.

Publicaţia romano-catolică cu titlul „Caseta cu întrebări” defineşte sufletul în acest fel: „Sufletul este legea fundamentală a vieţii noastre individuale conştiente, legea prin care simţim, gândim şi voim. . . . Sufletul este o substanţă simplă, adică nu este alcătuit din părţi diferite; este, de asemenea, o substanţă spirituală, adică existenţa lui este independentă de materie.” Această definiţie, în principiu, este conceptul despre suflet care este deţinut de obicei de-a lungul creştinătăţii. Este oarecum similar cu părerile despre suflet exprimate de filozofii din Grecia antică. Cicero, de exemplu, a zis: „Întrucât natura sufletului nu este compusă şi nici nu are nici un amestec care să nu fie omogen şi asemănător, deduc că este nedivizabil, şi, dacă este nedivizabil, că nu poate pieri.”

Cuprins

CE SPUN SCRIPTURILE?

Decât să apelaţi la filozofi moderni sau antici pentru o explicaţie despre ceea ce este sufletul, cel mai bun loc la care să recurgem este Cuvântul scris al Celui care a creat sufletele omeneşti. Tatăl ceresc ştie cu siguranţă mai multe despre acest subiect decât oricare om.

În timp ce căutaţi în Cuvântul Lui scris, puteţi fi surprinşi că nu găsiţi nimic despre faptul că i-a dat omului un suflet nemuritor care locuieşte în trupul omului şi îl părăseşte la moarte. Aţi putea arăta, totuşi, spre fragmentul care zice, „Atunci ţărâna se întoarce în pământ aşa cum a fost să fie şi duhul se întoarce la Dumnezeul adevărat care l-a dat," şi să întrebaţi dacă acesta nu confirmă existenţa unui suflet nemuritor în om. Dar uitaţi-vă din nou în scriptură. Nu spune nimic despre suflet şi nemurirea lui. Dacă vreţi să consideraţi că cuvântul „duh" înseamnă suflet, atunci va trebui să adoptaţi credinţa filozofului păgân grec Pitagora, care învăţa că sufletul are o existenţă anterioară, căci scriptura spune că duhul „se întoarce la Dumnezeu."—Ecl. 12:7.

Cuvântul „duh," aşa cum este folosit aici, are acelaşi înţeles ca la Genesa 6:17, care vorbeşte despre distrugerea fiinţelor vii la marele Potop. „Iată-Mă! Aducând un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer în care este duhul vieţii,—tot ce este pe pământ va înceta să mai sufle." (*Ro*) *Traducerea Noii Lumi* spune: „să prăpădească orice făptură în care duhul vieţii lucrează."

Mai degrabă decât să se refere la un ceva intangibil din corpul uman, care îl părăseşte la moarte şi continuă existenţa conştientă a unei persoane într-un alt tărâm, cuvântul „duh" înseamnă doar forţa de viaţă care a venit de la Dumnezeu şi care însufleţeşte toate lucrurile vii. Este folosit în acest sens la Eclesiastul 3:19, care spune: „Căci este o soartă în ceea ce îi priveşte pe fiii omeniri şi o soartă care le priveşte pe dobitoace, şi toţi au aceeaşi soartă. Aşa cum moare unul, aşa moare şi celălalt; şi cu toţii au acelaşi duh." Sau se poate spune că au cu toţii aceeaşi răsuflare, căci respiraţia este legată inseparabil de forţa de viaţă a unei fiinţe.

În general, Biblia foloseşte cuvântul „suflet" pentru a se referi la fiinţa vie în sine. Este folosit în acest sens la Genesa 2:7, care spune: „Iehova Dumnezeu a început să îl facă pe om din ţărâna şi să îi sufle în nări suflul vieţii, iar omul s-a făcut un suflet viu." Astfel, sufletul a fost rezultatul unirii corpului, făcut din elemente pământeşti, cu suflul vieţii, care venea de la Dumnezeu. De aceea numeşte Biblia şi animalele drept suflete. „Şi Dumnezeu a spus mai departe: ‚Apele să mişune un roi de suflete vii.'"—Gen. 1:20; Num. 31:28.

Păstrând în minte că sufletul este mai degrabă o fiinţă vie decât ceva spiritual din interiorul unei fiinţe vii, puteţi înţelege de ce Biblia vorbeşte despre suflete că sunt ucise, cad într-o groapă, sunt sfâşiate ca de un lei, sunt cumpărate şi sunt hrănite cu carne.—Ezec. 13:19; Iov 33:18; Ps. 7:2; Lev. 22:11; Deut. 12:20.

Ceea ce a spus Ilie când a înviat un copil mort nu schimbă această vedere şi nu sprijină convingerea că omul are un suflet nemuritor care părăseşte corpul. Când a spus, „O, Iehova, Dumnezeul meu, Te rog, fă ca sufletul acestui copil să vină înapoi în el," Ilie nu se gândea ca popoarele primitive care cred că sufletul părăseşte corpul şi hoinăreşte prin împrejurimi. Ilie s-a rugat pentru întoarcerea

Cuprins

vieţii copilului şi nu pentru întoarcerea unui suflet nemuritor plecat. Unele traduceri ala Bibliei, cum ar fi *O traducere americană* şi *Biblia accentuată* a lui Rotherham, folosesc „viaţă” aici în loc de „suflet.” Acesta este unul dintre cazurile în care „suflet” este folosit pentru a face referire la viaţa cuiva ca sufletul unei fiinţe. Altul este cel în care Isus a zis: „Nu vă speriaţi de cei care ucid trupul dar nu pot ucide sufletul, ci mai degrabă temeţi-vă de cel care poate nimici atât sufletul, cât şi trupul în Gheenă.” Aceasta arată nu numai că sufletul nu este nemuritor şi că poate fi distrus, ci şi că Dumnezeu îi poate reda viaţa unui om care a fost omorât de oameni răi.—1 Regi 17:21; Mat. 10:28.

Prin urmare, o înviere este speranţa pentru viaţa viitoare a celor din memoria lui Dumnezeu. În loc să rămâneţi un suflet mort pe termen nelimitat atunci când forţa de viaţă vă părăseşte, există speranţa scripturală că Dumnezeu vă va reda forţa de viaţă, ca să puteţi fi din nou un suflet viu. Această înviere din morţi va fi la o nemurire ca fiinţe spirituale pentru unii şi cu o perspectivă la viaţa veşnică ca suflete omeneşti pentru majoritatea. Aşadar, în loc să aveţi un suflet care se poate despărţi de trup, sunteţi un suflet.

Partea 34—„Facă-se voia Ta pe pământ”

Din al cincilea verset al capitolului unsprezece al profeţiei lui Daniel, mesajul profetic care i-a fost trimis de îngerul lui Iehova a fost devotat luptei dintre împăratul nordului şi împăratul sudului. După ce a trenat mai mult de 2.200 de ani de-a lungul istoriei, această luptă a culminat acum în „războiul rece” între puterea guvernantă comunistă a blocului estic de naţiuni şi guvernarea dominantă democratică a blocului vestic de naţiuni. Profeţia ne asigură împotriva oricărei dominări mondiale viitoare de către „împăratul nordului comunist în închiderea capitolului unsprezece cu următoarea declaraţie: „Şi se va ajunge ca în final să nu mai fie nimeni care să îl ajute.” (Le) Îngerul care a adus această profeţie lui Daniel a spus că el coopera cu arhanghelul Mihail şi că Mihail era „prinţul” ceresc al lui Daniel. Mihail este de aceea „prinţul” adevăraţilor creştini de astăzi care sunt parte a sanctuarului creştin, al templului spiritual în care sălăşluieşte Iehova Dumnezeu prin spiritul Său sfânt sau forţa activă.

CAPITOLUL 12

RIDICAREA DOMNULUI PE TRONUL ÎMPĂRĂŢIEI SALE

[*] Generaţia aceasta a omenirii trăieşte vremuri care au fost de dinainte hotărâte. Creatorul omenirii a făcut ca timpul acesta să fie astfel, El care cu mii de ani în urmă a spus: „Să fie nişte luminători în

Cuprins

întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii." (Genesa 1:14). Creatorul a vrut ca oamenii pe pământ să ţină socoteala timpului. El însuşi ţine socoteala timpului omului, în funcţie de timpul Său neschimbat şi fără cusur, tot atât de exact ca soarele, luna şi stelele în a arăta timpul pe pământ.

† Studiind cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia, omul poate descoperi timpul lui Dumnezeu sub îndrumarea forţei nevăzute şi active a Creatorului, sfântul Său Spirit. Pentru a le întări fraţilor săi spirituali încrederea în aceasta, apostolul creştin Pavel scria: „Cât despre vremuri şi soroace, n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când vor zice: «Pace şi linişte!», atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ." (1 Tesaloniceni 5:1-4) În această eră a spaţiului nuclear, când pacea şi securitatea internaţionale sunt atât de frenetic invocate, care este evenimentul marcat de Creator ?

‡ Acest timp a început în anul 1914 (d.Hr.). În acel an important au luat sfârşit „vremurile naţiunilor", cei 2.520 de ani. Dacă mergem înapoi pe firul timpului, scăzând aceşti ani din 1914, ajungem în anul 607 Î.Hr. Acel an marca răsturnarea „tronului pământesc al lui Iehova" şi distrugerea cetăţii Ierusalimului şi a sanctuarelor lui şi devastarea totală a regatului lui Iuda. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, descendentul natural al primului rege din seminţia lui Iuda în Ierusalim a venit pe pământ ca Moştenitor de drept al tronului răsturnat. El se chema Isus. A fost denumit Hristos pentru că a fost uns cu Spiritul lui Iehova să domnească în regatul lui Dumnezeu. Coborâse din ceruri să se nască, luând trup de om şi slujindu-i lui Iehova. Pe pământ a purtat numele de Isus. Care era numele lui în ceruri, înainte de a se întrupa ? Putem oare afla ? Putem să aflăm şi vom afla.

§ Deşi era moştenitorul unic al Regelui David şi era uns cu spirit şi nu cu ulei sfânt, nu i-a fost cerut să stea pe „scaunul de domnie al lui Iehova", nici chiar când a intrat triumfător în Ierusalim în primăvara anului 33. Înalţii preoţi evrei şi ajutoarele lor, precum şi alţi lideri religioşi l-au condamnat la moarte chiar în ziua Paştelui. În cea de-a treia zi s-a sculat din morţi şi, patruzeci de zile mai târziu, s-a ridicat înapoi la ceruri. Cum se numeşte El de atunci ? Luând numele care i se cuvine, a aşteptat de-a dreapta Tatălui până în 1914. În acel an, când venise „vremea naţiunilor", Domnul s-a suit pe tronul Său.

** Profeţiile îngerului lui Iehova au atras atenţia asupra venirii la tron în 1914 a Fiului lui Dumnezeu uns în ceruri, spunându-i lui Daniel astfel : „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi

Cuprins

până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte." – Daniel 12:1, *JP*.

†† Dar unde anume se menţionează în Daniel 12:1 numele lui Isus ? Nu se menţionează, întrucât această profeţie a fost rostită şi scrisă cu peste cinci sute de ani înainte ca Moştenitorul Regelui David să se nască la Bethleem şi să fie numit Isus. Cu toate acestea, Daniel 12:1 vorbeşte despre un fiu al lui Dumnezeu. Cine ? Mihail. În conversaţia care a precedat sau a introdus acest verset, îngerul i-a vorbit lui Daniel despre fiul ceresc al lui Dumnezeu ca despre „Mihail, unul dintre cei mai de seamă domni" şi ca „Mihail, domnul tău". Iar în Daniel 12:1, îngerul l-a numit „ocrotitorul copiilor poporului tău". Era aşadar Prinţ al lui Dumnezeu şi Prinţ peste popoarele lui Dumnezeu, popoarele lui Daniel. Era deci fiul lui Dumnezeu. Iehova l-a menţionat ca fiu când a vorbit despre facerea lumii ca vremea „când stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie." (Iov 38:7) Când Isus Hristos era pe pământ ca unul din neamul lui Daniel, fiind uns domn sau rege peste poporul acestuia, Mihail era oare în ceruri şi domnea de acolo asupra poporului lui Daniel, inclusiv asupra lui Isus ? Cum putem oare şti ?

‡‡ Ca să aflăm toate acestea, trebuie să ne punem întrebarea: Ce spune Daniel 12:1 despre Mihail în ceruri ? Spune astfel: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail." Ce înseamnă aceasta ? Înseamnă că Mihail devine rege în ceruri. De mai multe ori în Daniel 11 expresia „se ridică" este folosită cu sensul de a prelua puterea şi a-şi începe domnia ca rege: „Iată că vor mai fi încă trei împăraţi în Persia" … Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpâni cu o mare putere … În vremea aceea însa se va ridica în locul ei un lăstar din aceeaşi rădăcină cu ea … Cel ce-i va lua locul va aduce un asupritor în cea mai frumoasă parte a împărăţiei; În locul lui se va ridica un om dispreţuit, fără să aibă putere împărătească;" (Daniel 11: 2, 3, 7, 20, 21; 8:22, 23, *JP*) Mihail începe să domnească în ceruri în timpul ultimilor ani ai regelui din miazănoapte, sau „la o vreme hotărâtă." Acea vreme a fost marcată de Dumnezeu ca 1914. – Daniel 11:29, *JP*.

§§ Ridicându-se să domnească în timpul conflictului dintre regele de la miazănoapte şi cel de la miazăzi, Mihail se ridică să stăpânească, să supună duşmanii naţiilor peste care este „rege". Astfel el a stat în mijlocul duşmanilor săi. Cu mai bine de 530 înainte de naşterea lui Isus, sau cu mai mult de 2.440 de ani înainte de 1914, lui Mihail i-a fost profeţit că va face asta. În 1914, la sfârşitul „vremurilor naţiunilor" cine urma să conducă lumea ca rege conform cu alte profeţii biblice ? Moştenitorul Regelui David, cel care are dreptul să domnească în regatul reînnoit al lui Dumnezeu. Cine este acest moştenitor după numele avut pe pământ ? Este Isus Hristos, slăvit în ceruri la dreapta Tatălui său. El este Fiul omului care, în Daniel 7:13, 14, este adus pe tronul Celui îmbătrânit de ani, şi căruia i-au fost date gloria, puterea şi slava.

Cuprins

[***] Mai mult, cine este Cel a cărui putere este trimisă din Sionul ceresc cu porunca: „Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi” ? (Psalmul 110: 1, 2) Este Isus Hristos. „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi.” (Evrei 10: 12-14) Identificarea lui Mihail este inevitabilă. Acel Mihail care se ridică ca „domn măreţ” să împlinească profeţiile din Daniel 12: 1 este Domnul Isus Hristos la dreapta Tatălui Său.

[†††] Restul din Daniel 12: 1 (*JP*) vine în sprijinul acestei identificări, spunând: „aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău [poporul lui Daniel] va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte.” Venirea lui Mihail să stăpânească în mijlocul vrăşmaşilor săi şi să-i supună cheamă la un război cum nu se mai văzuse până atunci, o vreme de strâmtorare mai tulburătoare decât oricare alta înaintea ei. A fost astfel nu doar pentru că războiul care a izbucnit în 1914 a cuprins tot pământul, ci pentru că frământarea a învăluit deopotrivă cerul şi pământul.

[‡‡‡] Din moment ce Isus Hristos glorificat este Mihail, marele stăpânitor al popoarelor lui Dumnezeu, în momentul izbucnirii acestei catastrofe, se cuvenea ca Isus, profeţind sfârşitul acestui pământ, să prezică şi această vreme de restrişte şi să o facă prin cuvintele profeţiilor lui Daniel. În profeţiile sale, Isus citează de două ori din cartea lui Daniel şi spune: „De aceea, când veţi vedea "urâciunea pustiirii", despre care a vorbit prorocul Daniel, "aşezată în Locul Sfânt" – cine citeşte să înţeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi … Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate.” – Matei 24:15-22

[§§§] Isus a spus aceasta ca răspuns la întrebarea apostolilor săi: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?" (Matei 24:3)[*] Sau, în Noua traducere universală a Sfintei Scripturi: „Spune-ne, când se vor întâmpla toate acestea şi care va fi semnul prezenţei Tale şi al sfârşitului tuturor lucrurilor ? ". Începutul acestor nenorociri este o dovadă a faptului că Isus Hristos, care este Mihail, stăpânitor al cerurilor, s-a ridicat pe tronul regatului înnoit al lui Dumnezeu. Acest fapt vesteşte că „această stare” a „tuturor lucrurilor” trebuie să ia sfârşit.

[****] Ultima carte din Biblie, Apocalipsa, pe care Isus i-a revelat-o apostolului Ioan, cuprinde mai mult de patruzeci de citate parţiale din cartea lui Daniel. Înfăţişând prin semne naşterea regatului lui Dumnezeu prin încoronarea şi

Cuprins

ridicarea la tron din ceruri a lui Isus Hristos, Apocalipsa prezice că nenorocirea nemaiîntâlnită vreodată va include, de asemenea şi cerul. Vorbind despre naşterea fericită a Regatului ca un prunc, descoperirea lucrurilor nevăzute din cer spune astfel: „Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie. Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satan, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreuna cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos!»" (Apocalipsa 12:5-10) Mihail conduce în acest război împotriva lui Satan, Diavolul.

†††† Este acest Mihail, Isus Hristos înviat, slăvit şi ridicat la tron ? Da. Este aici la fel ca Mihail care l-a ajutat pe îngerul ce i-a revelat lui Daniel visul profetic. (Daniel 10:13, 21, *JP*) Înainte de anul 2 Î.Hr. unicul fiu al lui Dumnezeu din ceruri se numea Mihail, acest nume însemnând „Cine este ca Dumnezeu ?" Când s-a golit de puterile sale cereşti pentru ca duhul său să fie printr-o minune transferat în pântecele fecioarei evreice Maria, şi s-a născut numindu-se Isus, a renunţat la numele Mihail ? Nu ! Înainte de naşterea lui Isus Hristos erau trei oameni în Israel amintiţi sub numele de Mihail*, totuşi Fiul lui Dumnezeu nu va fi cunoscut pe pământ sub acest nume. „Îi vei pune numele Isus", îngerul Gabriel i-a spus Fecioarei Maria. (Luca 1:26-31; 2:21) Aşadar, pe pământ nici măcar nu se bănuia că el fusese Mihail din ceruri şi „unul dintre cei mai mari stăpânitori". Daniel 8:11, 25 (*JP; AS*) vorbeşte de Iehova ca „Dumnezeu Tare" sau „ Domnul domnilor". Iehova este cel mai mare dintre Domni, şi împreună cu El, Fiul său Mihail este „unul dintre cei mai mari Domni". El a devenit Domnul Păcii. – Isaia 9:6.

‡‡‡‡ Când Isus omul a murit şi a înviat şi s-a ridicat din nou la ceruri, care a fost de atunci numele său ? A continuat să fie doar Isus Hristos ? Nu, nu a rămas doar cu numele lui pământesc. Şi-a reluat denumirea cerească de Mihail. Numele de Isus Hristos a fost păstrat pentru a se arăta identitatea cu Fiul lui Dumnezeu întrupat pe pământ. Numele Mihail a fost reluat pentru a face din nou legătura cu existenţa sa preumană. Ca şi Mihail, el era cel din împărăţia cerurilor care formau adunarea de îngeri sfinţi, femeia lui Iehova, sau „femeia simbolică a lui Iehova", prevăzută pentru a fi Sămânţa care va fi înţepată în călcâi de Şarpe, şi care, la rândul său, va zdrobi capul Şarpelui. (Genesa 3:15) Astfel, era drept ca slăvitul Isus Hristos, al cărui călcâi a fost zdrobit pe pământ, să poarte luptă împotriva lui Satan şi a demonilor lui, aşa cum o făcuse şi Mihail, şi să-i arunce afară din cer. Iuda 9 îl numeşte „arhanghelul Mihail" care purtase luptă în ceruri cu Satan şi-l învinsese.

Cuprins

§§§§ Din moment ce slăvitul Isus Hristos este Mihail, marele domn care îi ajută pe copiii poporului lui Daniel, este domnul lăcaşelor sfinte. Poporul lui Daniel este astăzi, ca şi Daniel, martor ai lui Iehova. Ei sunt urmaşii sfinţi ai lui Iehova, templul Lui din „pietre vii", „casa Lui spirituală" în care El trăieşte prin propriul duh sfânt. Isus Hristos preaslăvit, sau Mihail, este principala piatră de temelie a acestui sanctuar viu. El este stăpânitorul acestui sanctuar, iar acesta este construit pe propria sa fiinţă. Astfel, este datoria lui să se ridice şi să-i scape de vrăjmaşi pe cei care recunosc acest sanctuar.

***** Mai mult ca niciodată El trebuie să le fie Domn. De ce ? Pentru că el este Păstorul Drept al lui Iehova care a renunţat la viaţa sa pe pământ pentru „mica lui turmă" care va moşteni Împărăţia Cerurilor. „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale." (Matei 1:21; Ioan 10:11-15; Luca 12:32; Romanii 8:16, 17) Ca domn, el are mai multă putere ca niciodată, pentru că „s-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru că, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul." (Filipeni 2:8-11; Matei 28:18) În 1914 el a fost făcut Rege peste întregul univers creat de Iehova. El va dovedi că este Domn al Păcii. – Isaia 9:6.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost posibil ca vremurile în care trăim să fie de dinainte hotărâte ?
2. Dacă ar fi posibil să descifrăm timpul lui Dumnezeu, cum am putea face asta şi ce am vrea să ştim despre timpul acestei generaţii ?
3. De ce a început acest timp însemnat în 1914, şi cum ne face asta să vrem să ştim care era numele lui Isus în ceruri?
4. Cum s-a întors în ceruri şi începând de atunci ce anume este interesant referitor la identitatea lui ?
5. Cum a descris Daniel 12:1 ridicarea la tron a Fiului lui Dumnezeu ?
6. (a) De ce nu este pomenit numele lui Isus în acest verset, şi totuşi cum este identificat Fiul lui Dumnezeu ? (b) Ce întrebare se ridică referitor la locul unde se afla Mihail cu cinci sute de ani în urmă ?
7. Ce înseamnă ridicarea lui Mihail, care a adeverit profeţiile din Daniel 12:1, şi când a avut loc acest eveniment ?
8. (a) De ce s-a ridicat Mihail să stăpânească ? (b) Când i-a fost profeţit lui Mihail că va face toate acestea, şi în alte profeţii, cine este cel care se va ridica să stăpânească în 1914 ?
9. Cine este cel căruia i s-a poruncit să stea în mijlocul duşmanilor şi să îi înfrângă, şi cu cine este el identificat ?

Cuprins

10. Ce eveniment spune Daniel 12:1 că marchează ridicarea lui Mihail, şi care este amploarea evenimentului ?
11. De ce era potrivit ca Isus să citeze din cartea lui Daniel atunci când a profeţit sfârşitul lumii ?
12. Ca răspuns la ce întrebare pusă de apostolii săi a spus Isus cele de mai jos, şi ce anume demonstrează începutul acestei nenorociri ?
* Citat din *Scrierile sacre ale apostolilor şi evangheliştilor lui Isus Hristos, numite Noul Testament*. Tradusă din greacă de Dr. George Campbell, Dr. James MacKnight şi Dr. Philip Doddridge. Cu prefaţă, referinţe şi anexă de Alexander Campbell, Ediţia a patra, Bethany, districtul Brooke, Virginia. Tipărit şi publicat de M'Vay & Ewing, 1835. În Matei 13:39, 40 această traducere spune: „Recolta este finalul acestor lucruri … şi aşa va fi la finalul acestei lumi". În Matei 28:20: „sfârşitul veacului".
13. Câte citate parţiale din cartea lui Daniel conţine Apocalipsa după Ioan, şi pe cine înfăţişează Apocalipsa ca ducând război în ceruri împotriva lui Satan ?
14. Când era pe pământ ca fiu al omului, cum de nu a fost bănuit că în ceruri fusese însuşi Mihail şi unul dintre prinţii din cer ?
* Numeri 13:13; 1 Cronici 5:13, 14; 6:40; 7:3; 8:16; 12:20; 27:18; 2 Cronici 21:2; Ezra 8:8.
15. După ce s-a întors în Ceruri, care era numele său şi de ce era drept ca el să fie cel care îl aruncă pe Satan din Ceruri ?
16. De ce este el Domnul Împărăţiei sfinte şi care este datoria lui faţă de cei care recunosc acest sanctuar ?
17. De ce trebuie acum mai mult ca niciodată ca Isus să devină Domnul celor ce-i recunosc Împărăţia ?

Doar o „Formă de devoţiune dumnezeiască"

Profeţia despre ultimele zile ale Bibliei spune că oamenii vor avea „o formă de devoţiune dumnezeiască, dar care se va dovedi că are o putere falsă." (2 Tim. 3:5) În această privinţă, este interesant să observăm că revista *Cosmopolitan* în numărul său din aprilie 1958, spunea: „În plus, este clar că o persoană poate să profeseze o credinţă, dar să trăiască după alta. Sondajele au descoperit acest lucru după ce americanii au fost întrebaţi despre credinţa lor în Dumnezeu. Deşi nouăzeci şi şapte la sută şi-au exprimat imediat credinţa, mai mult de şaptezeci la sută au admis că totuşi credinţa nu joacă un rol important în viaţa lor. Pentru mulţi americani, succesul sau prestigiul social este cel mai important lucru în viaţă, aceasta este credinţa lor adevărată. Pentru mulţi oameni, să urmeze un lider politic sau un dictator este credinţă."

Cuprins

Să îmi urmăresc scopul în viaţă

Aşa cum este povestit de Robert N. Tracy

Ne amintim de vechiul dicton pe care l-am auzit aşa de des în tinereţe: „Trăieşte şi învaţă, mori şi uită totul.” La fel ca şi multe alte lucruri, ca şi Moş Crăciun, care s-au dovedit a fi false, la fel şi această veche zicală cunoscută în toată lumea. Familia mea a acceptat imediat mesajul Bibliei adus nouă de martorii lui Iehova, deşi am fost crescut ca un metodist strict. Am început să vedem că era posibil să înveţi să trăieşti mereu într-un pământ frumos.

În ceea ce mă priveşte, am ajuns să apreciez organizaţia înainte să înţeleg toate doctrinele care se învăţau aici. După mai multe luni când i-am însoţit pe ceilalţi în serviciu, am fost botezat la o adunare zonală pe 2 septembrie 1939 în râul îngheţat la Fulton, New York. A doua zi sângele fierbea în mine când un necioplit a venit înarmat cu bâte de baseball pentru a ne deranja adunarea, iar primarul şi poliţia stăteau ca simpli spectatori. Acest incident doar mi-a întărit jurământul meu de dedicaţie pentru Iehova.

Marea convenţie naţională din Detroit, Michigan, in 1940 s-a dovedit a fi un eveniment decisiv în viaţa familiei noastre. Încă pot să ne văd cu ochii minţi pe noi şase, mama mea, cei doi fraţi, două surori şi pe mine, adunaţi în jurul mesei de bucătărie luând hotărârea să nu ratăm niciodată o adunare dacă era posibil să participăm cu toţii, şi să intrăm în serviciul de pionierat imediat ce era posibil, chiar dacă însemna să intrăm unul câte unul.

Imediat după aceea doi dintre fraţii mei au putut să facă acest pas spre serviciu. Când a venit rândul meu, un accident de maşină a adus o povară financiară neaşteptată pentru noi. Cele şase luni ale mele de muncă specială seculară au ajuns să fie opt. Până atunci avusesem parte de lumea veche de mă săturasem. Să ajut la administrarea magazinului de îngheţată al tatălui meu însemna să mă asociez, să vorbesc şi să lucrez cu oameni care nu aveau decât aşa de puţine speranţe pentru viitor, persoane care petreceau ore nesfârşite cu bârfe şi discuţii fără sens, care se bucurau de poveştile murdare şi vieţile imorale şi care râdeau când vedeau pe cineva cinstit. Ziua Anului Nou în 1943 a însemnat prima zi de pionierat pentru mine. Pe măsură ce timpul trecea, vremea rea, câinii răi, oamenii fanatici, indiferenţa faţă de adevărurile Bibliei, toate au devenit parte a serviciului zilnic. Totuşi, am avut parte de multe experienţe fericite. Şi totuşi, ceea ce făcea ca tot restul să pălească, era bucuria simplă că făceam ceea ce era bine.

Când benzina s-a raţionalizat, lucram în zonele rurale pe biciclete, întorcându-ne acasă noaptea obosiţi. Dar hrana şi odihna făceau ca ziua următoare să fie plină de posibilităţi. Într-o zi când partenerul meu de serviciu era bolnav, am mers singur la ţară. În acea seară am pedalat spre casă după o zi de propovăduire, după ce plasasem opt cărţi legate.

Anunţul referitor la Şcoala Turnul de Veghere Gilead a tulburat minţile a numeroşi pionieri, inclusiv pe a mea. Se pare că mai aveam un drum lung de

Cuprins

parcurs până să fiu privilegiat să fiu chemat acolo. Reflectând la cei doi ani anteriori în serviciul de pionierat, am simţit că puteam face lucrurile mai bune. Mai erau atât de multe lucruri de făcut în afară de pionierat. Casa trebuia zugrăvită, apoi acoperişul avea nevoie de şindrile, era nevoie ca ferestrele din acoperiş să fie reparate. Şi atunci pentru lucrarea seculară era nevoie de timp. Un frate matur m-a încurajat să scriu societăţii, să spun cinstit despre situaţia în care mă aflam, de ce puteam să depăşesc cota şi să promit că, dacă mi se va oferi şansa, aş putea să fac orice însărcinare pe care ar fi putut să mi-o dea Societatea. Răspunsul Societăţii includea şi o aplicaţie pentru a intra în serviciul special de pionierat.

Imediat după aceea ajunsesem să trăiesc într-un trailer, la trei mile faţă de locul unde locuisem douăzeci şi doi de ani. Pe scurt, familia mea vânduse casa şi cea mai mare parte din mobilă, cumpărase un trailer şi venise cu mine în serviciul de pionierat. Grupul nostru era format din mama mea, un frate şi cele două surori. Echipamentul includea două maşini şi un trailer plătit. Situaţia financiară: niciun ban. Viaţa părea plină de semne de întrebare!

Cinci luni de activitate de propovăduire, apoi am mers la Gilead ca student în clasa a şasea. La şcoală nu aveam timp de gândit la trecut sau la viitor, doar la prezent. Minţile noastre erau fixate pentru a digera cursurile intensive. Viaţa în instituţie era riguroasă, dar nici nu am fi vrut să fie altfel. Cum să studiezi şi să urmezi instrucţiunile erau punctele importante pe care le vom lua cu noi indiferent unde am fi mers după absolvire.

Misiunea mea m-a dus la Boston ca servitor al fraţilor. La acel moment se considera printre unii martori că cei care absolveau la Gilead erau oamenii miracolului care învăţaseră în cinci luni aproape tot ce era de ştiut. Doar ei puteau să pregătească un discurs de o oră întru-un moment, nu-i aşa? Unele dintre primele congregaţii pe care le-am deservit aveau servitori care erau în adevăr când eu m-am născut. Deşi iniţial m-am simţit ca un începător, m-am adaptat destul de bine la noua mea însărcinare.

Într-o zi am deschis un plic care venea de la biroul Preşedintelui şi iată – primisem o însărcinare în America de Sud. După adunarea internaţională de la Cleveland in 1946, am mers la Bethel pentru a cunoaşte într-o lună doar toate informaţiile pe care le puteam culege referitor la procedura privind această însărcinare. Familia mea a venit la New York pentru a-şi lua rămas bun şi înainte să îmi dau seama eram în trenul care se îndrepta spre Miami şi două zile mai târziu zburam peste Marea Caraibilor către Colombia. La unsprezece ore de la plecarea din Miami am aterizat la Bogotá, destinaţia noastră. Care a fost prima mea impresie? Să fiu cinstit, era o schimbare radicală. În câteva ore, părăsisem un stil de viaţă şi ajunsesem într-o lume diferită, printre o rasă stranie, vorbind o limbă pe care noi nu o înţelegeam. O ploaie mocănească a căzut peste oraş şi peste locuitorii ei lipsiţi de culoare pe când noi mergeam spre casa misionară.

Am constatat că viaţa de misionar nu este simplă. Rezultatele vin doar după o lucru istovitor, combinat cu multă răbdare cu oameni care nu au avut şansa de a citi Biblia. Şi nici nu fuseseră obişnuiţi cu o organizaţie. Totuşi, simţeam o bucurie imensă când propovăduiam unei persoane care nu auzise niciodată de martorii lui

Cuprins

Iehova şi apoi când studiam cu acea persoană şi vedeam cum avansează, cum se dedică şi devine un propovăduitor matur. Să învăţăm să vorbim spaniola şi să învăţăm să înţelegem oamenii au fost factorii importanţi de care ne-am bucurat în cadrul lucrării misionare. De asemenea, am încercat întotdeauna să nu uităm că încercăm să învăţăm oamenii să trăiască după felul Lumii Noi, nu după modelul nord american.

Ceea ce m-a ajutat foarte mult a fost atitudinea mamei mele. Deşi a fost afectată foarte rău de artrită după ce am plecat din State, nu m-a rugat niciodată să vin acasă să fiu cu ea. Realizează că absolvenţii lui Dumnezeu trebuie să fie acolo unde au fost pregătiţi să lucreze – în locurile îndepărtate de pe planetă.

Au trecut treisprezece ani de când mi-am început viaţa ca misionar. Pot să recomand cu sinceritate şi altora? Răspunsul meu este cel mai bine ilustrat de experienţa pe care am avut-o de când m-am întors în state în 1950, după o absenţă de peste trei ani. Aş vrea să stau acolo? Cu două luni înainte să plec eram nerăbdător să mă întorc la misiunea mea în Colombia. A fost fascinant să fac lucrarea de circuit şi districtuală în această ţară, să fiu martor la botezul a peste o sută de persoane în acelaşi timp şi să văd că propovăduitorii au ajuns să fie de la treizeci până la aproape 1.400 într-un timp foarte scurt.

În 1952 m-am căsătorit cu o absolventă de la Gilead şi după şapte ani de căsătorie suntem amândoi fericiţi să ne urmărim scopul în viaţă împreună ca misionari. După cinci ani pe care i-am petrecut fără să ne întoarcem în State, am putut să participăm la Adunarea Internaţională a Voii Divine în New York în 1958. Cum să poată cineva descrie acel eveniment glorios doar în câteva cuvinte? Ne-a depăşit cu siguranţă aşteptările. Discuţiile au fost aprinse, iar sfaturile puternice. Planurile gigantice pentru extindere păreau minunat de logice. Aveam încredere că aceste veşti bune al împărăţiei lui Dumnezeu stabilită va fi propovăduită în toată lumea cu spiritul lui Iehova asupra noastră.

Vizitarea rudelor şi a vechilor prieteni s-a terminat în curând şi venise momentul să ne întoarcem la misiunea noastră. Eram fericiţi să aducem cu noi o familie de trei pentru a servi acolo unde era mai mare nevoie. Vagoane ale fraţilor noştri columbieni au fost acolo să ne întâmpine la aeroport. Ce primire acasă plină de bucurie!

Am primit un nou privilegiu acum—acela de a servi ca servitor zonal pentru Zona Indiilor de Vest, să vizitez sucursalele de acolo şi casele misionare şi să fac un raport pentru biroul Preşedintelui asupra celor ce se întâmplau în acea parte a lumii.

Când mă gândesc la anii minunaţi care au trecut de când sunt propovăduitor ca pionier sau misionar, ar fi ciudat să mă gândesc la un altfel de stil de viaţă. Acasă este acolo unde faci să fie acasă. Prin mila lui Iehova, noi suntem fericiţi să continuăm în acest serviciu într-un ţinut unde este nevoie de mult lucru. Ştim că bucuria noastră vine atunci când facem ceea ce este drept, nu doar să ne gândim la aceasta. În cele din urmă, să înveţi să trăieşti de-a pururi este un lucru minunat şi din 1943, de când am început serviciul de pionierat, cu siguranţă am învăţat că „viaţa nu este rezultatul lucrurilor pe care cineva le posedă.”—Luca 12:15.

Cuprins

● Este necesar ca o soră să îşi acopere părul când se roagă în prezenţa unui frate consacrat care nu este soţul său? Este necesar pentru ea să facă acest lucru când conduce un studiu din Biblie în această situaţie, în prezenţa unui servitor al congregaţiei care o pregăteşte sau când un servitor de circuit o însoţeşte?—M. S., S.U.A.

Se pare că nu există nici un motiv ca o femeie consacrată să se roage în prezenţa bărbaţilor consacraţi. (1 Cor. 11:3). În casa Bethel din Brooklyn nici o soră nu a fost chemată să conducă familia în rugăciune. Atâta timp cât este prezent un bărbat, în congregaţie sau în casă, el trebuie să prezinte cererea lui Iehova Dumnezeu. Dacă un soţ neconsacrat doreşte ca soţia sa să prezinte rugăciunea, ea poate să facă acest lucru, dar atunci, din respect pentru faptul că el este capul familiei, ea trebuie să aibă capul acoperit. (1 Cor. 11:5, 10). Când soţul nu este acasă, dar există băieţi consacraţi minori, fii, mama trebuie să aibă capul acoperit dacă se roagă. Atunci rămâne la latitudinea ei dacă este ea cea care oferă rugăciunea sau va ruga unul din fii săi consacraţi să o ofere. Dar niciodată un fiu nebotezat nu trebuie să reprezinte membrii familiei în rugăciune. Când o mamă consacrată sau fiicele ei consacrate sunt prezente acasă, mama poate chema pe una dintre fiicele sale consacrate să se roage dacă doreşte. În acest caz, nici una dintre ele nu trebuie să aibă capul acoperit.

Totuşi pot exista multe situaţii când este bine ca o soră să conducă un studiul din Biblie în prezenţa unui frate consacrat, ca acelea menţionate în întrebare, ea poate conduce un studiu al Bibliei acasă cu un frate care s-a botezat recent şi care încă are nevoie de ajutor. Atunci cum se procedează? În aceste cazuri, fratele consacrat trebuie să ofere rugăciunea şi sora poate conduce studiul cu capul acoperit. Ea face acest lucru din respect pentru ordinea teocratică, deoarece el, dar şi ea, sunt membrii ai congregaţiei lui Dumnezeu şi în congregaţie bărbatul este acela care trebuie să înveţe. (1 Tim. 2:11, 12). Dacă o soră dedicată conduce un studiu cu soţul său nededicat sau cu o altă persoană, dar în prezenţa soţului său nededicat, ea trebuie să aibă capul acoperit. Acest lucru trebuie făcut ca recunoaştere a faptului că soţul ei ar trebui să fie acela care să ofere educaţia biblică în prezenţa familiei sale aşa cum este reprezentantă de soţia sa.

Legile lui Moise în multe feluri aduc aminte femeilor izraelite de poziţia preferată ocupată de bărbaţi înaintea lui Iehova, astfel încât ele să nu piardă din vedere că bărbatul este conducătorul şi să nu cadă în greşeala pe care a făcut-o Eva. Astfel, identificarea cu semnul fizic care distinge oamenii lui Iehova din cadrul legământului se făcea doar pentru bărbaţi, şi anume circumcizia. Dar, perioada de necurăţenie a mamei după ce dădea naştere unei fetiţe era de două ori mai lungă decât pentru un băieţel. Când Isus a hrănit ca prin minune mulţimile, apostolii săi au numărat doar bărbaţii prezenţi: „Aceia care mâncau numărau

Cuprins

aproape cinci mii de bărbaţi, în afară de femei şi copii.”—Ex. 12:48; Lev. 12:2, 5; Matei 14:21; 15:38.

La fel ca şi în congregaţiile creştine, prin intermediul prevederii privind acoperirea, este indicată poziţia teocratică a femeii în relaţia cu bărbatul. În plus faţă de simbolistica sa bogată, aceasta lucrează în interesul armoniei şi păcii. Aceasta serveşte şi ca o măsură de siguranţă pentru femeile creştine să nu aibă vreo influenţă feminină necorespunzătoare şi a preveni pe bărbaţii creştini să nu cadă în acelaşi păcat ca al lui Adam, Samson, Împăratul Solomon şi aceia din congregaţia din Tiatira.—Apoc. 2:20-23.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1960 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

METODA DE ÎNVĂŢARE A MAESTRULUI - Pag.231

CÂND VA FI ERADICATĂ ASUPRIREA? - Pag.239

ANIVERSAREA CE TREBUIE SĂ FIE ŢINUTĂ DE CREŞTINI - Pag.241

ATITUDINI RELIGIOASE CÂND PREDICA MAESTRUL - Pag.244

SĂ ÎMI URMĂRESC SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.251

ABSOLVIREA LA GILEAD ÎNSEAMNĂ CONSTRUIREA UNUI VIITOR - Pag.256

PARTEA 35—„FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag.257

CAPITOLUL 13: BUCURIA DE ASTĂZI A LOCAŞULUI SFÂNT - Pag.261

PĂSTRAŢI LIBERTATEA PENTRU A FACE VOIA LUI DUMNEZEU - Pag.264

SCRISORI - Pag.265

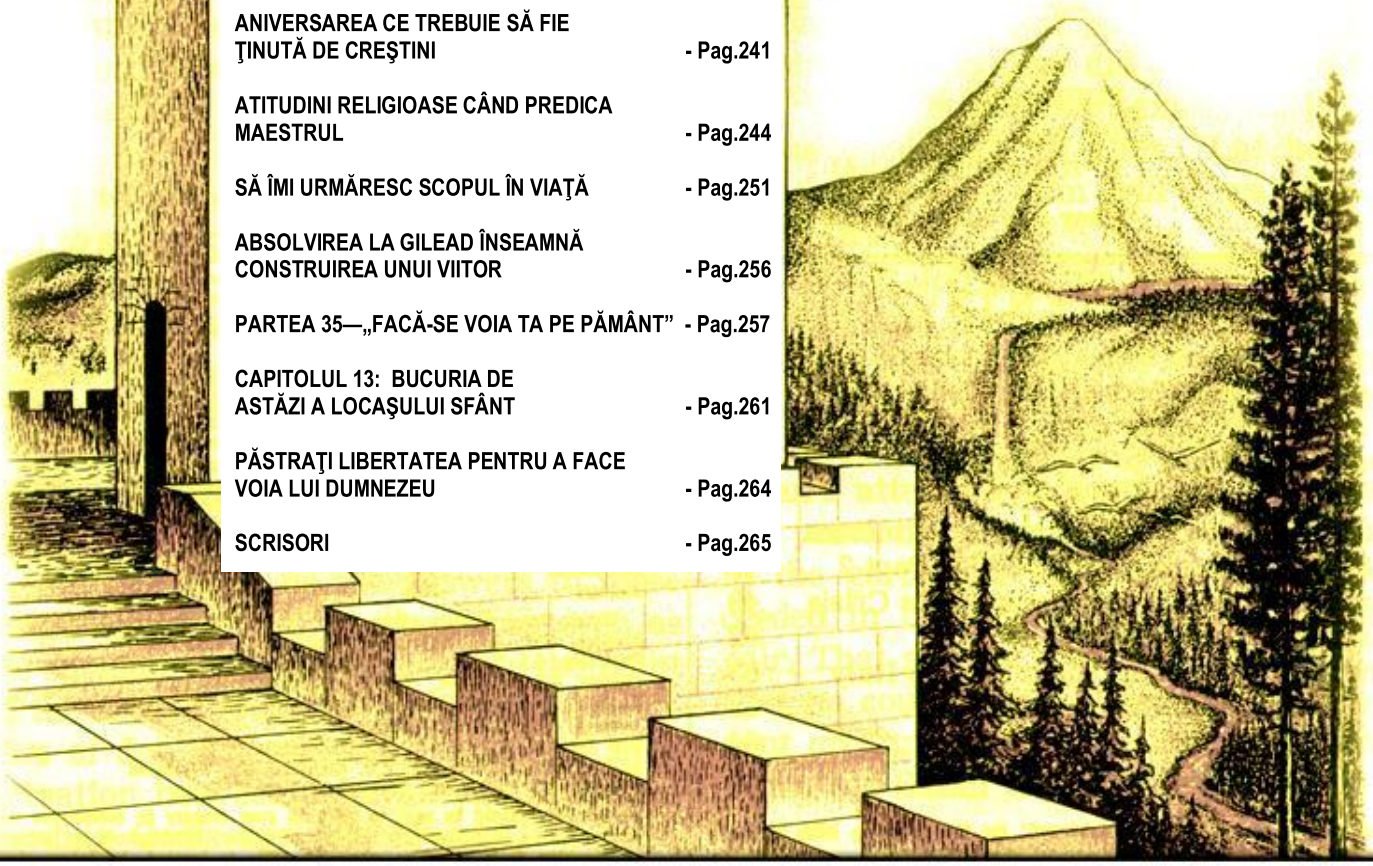

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

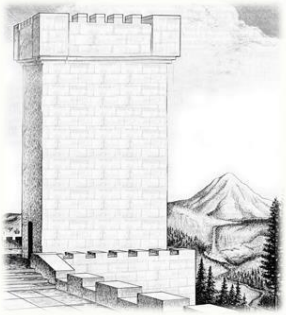

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1960 Nr. 7

Metoda de învăţare a Maestrului

"Nici că a vorbit vreodată vreun om în aşa fel." –Ioan 7:46.

Atunci când el a fost pe pământ acum o mie nouă sute de ani obişnuia să i se spună Stăpân, Domn, Învăţător şi Instructor. (Matei 8:19, 21, margin; Luca 5:5; 8:24,45) Acesta era Isus, a cărui naştere la Bethleem a fost anunţată de către îngeri şi pe care Dumnezeu Tatăl său ceresc l-a trimis şi l-a uns cu spiritul său sfânt să predice şi să dea învăţături oamenilor. (Luca 2:4-14; 3:21-23; 4:16-22) Niciodată nu a fost un mai mare învăţător pe pământ decât Isus! Nici un om imperfect nu poate covârşi eficacitatea lui în misiune. Aşa cum Isus însuşi a spus: „ un elev nu este mai presus ca învăţătorul său, dar" a adăugat el, „ oricine care este instruit perfect va fi precum învăţătorul lui." Isus Învăţătorul, Maestru i-a îndrumat pe discipolii săi să predice precum el, şi i-a instruit să înveţe aşa cum a învăţat el. Atunci când îl copiem pe Isus prin răspândirea cuvântului lui Dumnezeu şi nu prin ideile noastre, arătăm că îi urmăm lui. Atunci când adoptăm aceleaşi metode de predat ca şi Isus, atunci devenim „ precum învăţătorul nostru." Va fi atunci recunoscut despre noi, aşa cum a fost despre apostoli, că am învăţat de la Isus. – Luca 6:40; Fapte 4:13.

2. Mesajul dat de Isus era: „ Căiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape." Când a trimis pe cei doisprezece discipoli ai lui să propovăduiască el le-a spus: „ când veţi merge, predicaţi, spunând, „Împărăţia Cerurilor este aproape." Da, Împărăţia este aproape prin persoana Regelui uns însuşi. În ceea ce priveşte timpul de sfârşit, în care trăim noi acum, el a spus: „ Aceste veşti bune cu privire la Împărăţie vor fi predicate în toate ţinuturile nelocuite în scopul unei mărturii". Din nou este acest mesaj al Împărăţiei pe care apostolii lui Isus trebuie să-l predice, însă de această dată este vestea bună că în Împărăţia Sfântă a lui Dumnezeu s-a stabilit, că „ acum au venit să înfăptuiască salvarea şi puterea şi Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea lui Cristos, fiul lui." Isus a făcut ca Împărăţia să fie vie în minţile ascultătorilor săi, şi noi ar trebui să învăţăm să facem la fel. El ştia de asemenea că există piedici ce aveau să împiedice pe unii în a adopta veştile cele bune, şi el a ajutat ca aceştia să fie daţi la o parte din calea Sa. Ascultându-l pe

Cuprins

Isus noi putem învăța cum putem fi trimişi şi eficienţi. - Matei. 4:17; 10:7; 24:14; Apoc. 12:10.

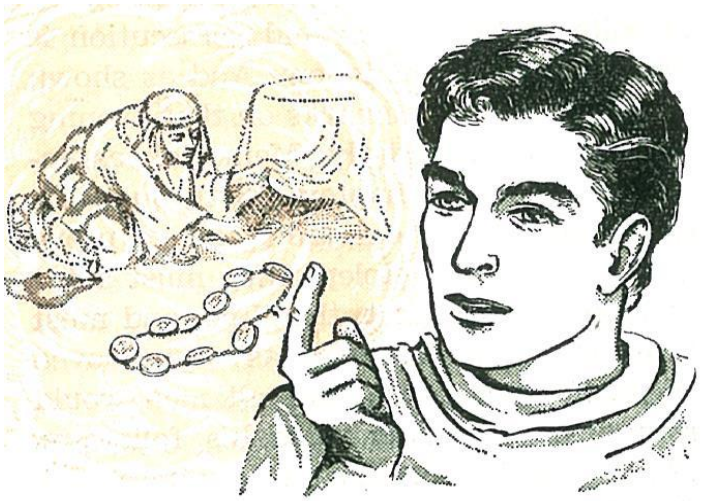

3. Modalitatea de predare pe care Isus a abordat-o ca fiind eficientă acum, a fost eficientă şi în primele secole. Oamenii din zilele noastre sunt asemeni acelora din zilele acelea, cercetători, curioşi, şi vroiau să ştie de ce? Cum? Unde? Cu toate acestea vremurile se schimbă şi condiţiile lumii în care trăim pot să varieze,însă natura de bază a oamenilor rămâne aceeaşi. Aşa cum era atunci, aşa este şi acum; oamenii au aceleaşi slăbiciuni, dorinţe, griji, şi deci este aceeaşi nevoie de milă, confort, speranţă şi siguranţă. Nu trebuie să fim capabili să înfăptuim miracole pentru a-i convinge pe alţii de adevăr, dar trebuie să avem cunoştinţe ascuţite şi spiritul de organizaţie. Isus a scos în evidenţă aceasta în felul următor: „ Eu sunt viţa de vie adevărată iar Tatăl meu este Cultivatorul... La fel cum creanga nu poate susţine fructul de una singură decât dacă rămâne prinsă de viţa de vie, în acelaşi fel nici voi nu veţi putea , decât dacă veţi rămâne în unitate cu mine.” Trebuie să stăm aproape de Cuvântul lui Dumnezeu să urmăm cu grija exemplul lui Isus pentru a fi eficienţi în misiune. –Ioan 15:1,4.

4. Isus ştia cum vor reacţiona oamenii în circumstanţe variate, şi a folosit această cunoştinţă pentru a puncta câteva ilustraţii. Arătând de ce a mers la păcătoşi, cei care au fost precum oile rătăcite, pentru a-i învăţa, el le-a spus: „ Care femeie, care are zece drahme, dacă pierde una, nu aprinde lampa şi mătură casa şi cercetează cu grijă până o găseşte? Şi când a găsit-o cheamă femeile care îi sunt prietene şi vecine împreună, spunând: „ Bucuraţi-vă cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem”. A cercetat o casă întreagă să găsească o singură moneda pierdută. Chiar dacă încă mai avea nouă, ea o vroia pe cea pierdută, şi când a găsit-o s-a bucurat pentru una mai mult decât s-ar fi bucurat pentru celelalte nouă pe care le avea deja, căci moneda cea pierdută făcea parte din setul de zece. Acesta se poate să fi fost cusută de coroniţa ei de la căsătorie ca parte din zestrea sa de nuntă. Deci, datorită legăturilor sale, acea monedă pierdută era de neînlocuit. Absenţa coroniţei, fiind un articol de pus pe cap putea de asemenea ridica suspiciuni şi în privinţa virtuţii sale ca şi femeie căsătorită. Sau, dacă setul de zece monezi ar fi făcut parte din obiectele de familie, atunci ar fi fost special preţuit, şi fiecare monedă din acel set ar fi avut o valoare deosebită. Setul nu ar fi fost complet fără fiecare monedă. Pierderea fie şi a unei singure monezi ar fi putut ridica suspiciune asupra oricărui vizitator ce venea în casă înainte ca pierderea să fie descoperită. Prin urmare cei care vizitau casa ar fi fost îngrijoraţi din cauza pierderii monezii şi s-ar fi bucurat să fie dovediţi nevinovaţi de hoţie în ceea ce priveşte obiectele de

Cuprins

familie. Astfel, atunci când cea care a pierdut moneda ar fi scormonit întreaga sa casă şi ar fi găsit moneda deci şi-ar fi retras obligaţiile faţă de vizitatorii săi prin anunţarea că a găsit ceea ce căuta, toţi prietenii şi toţi vecinii săi s-ar fi bucurat cu ea, o dată pentru că au fost disculpaţi de orice suspiciune de hoţie, şi a doua oară pentru că obiectele de familie au fost restaurate complet.

5. Nu este aceasta adevărată şi pentru oamenii din zilele noastre?Lasă-ţi o persoană să piardă o piesă originală dintr-un set nepreţuit care are şi o valoare sentimentală, sau chiar onoarea sau virtutea familiei sale, şi nu este fericit până când nu găseşte ce a pierdut şi poate, cu bucuria uşurării, să anunţe toţi prietenii şi vecinii succesul găsirii acelui lucru. Astfel, de asemenea, „ Fiul Omului a venit să caute şi să salveze ceea ce a fost demult pierdut.” Cât de clar a ilustrat Isus această problemă! El i-a înţeles pe oameni, şi aceasta a fost arătat în modul în care a vorbit. - Luca 15:8,9; 19:10.

6. Faptul că el se foloseşte de ilustraţii a devenit ceva caracteristic metodei sale de propovăduire. În loc să se folosească de comparaţii complicate, el se foloseşte de probleme întâmpinate de zi cu zi. S-a folosit de lucruri mărunte pentru a explica lucruri măreţe, şi de lucruri uşoare pentru a face clare lucruri grele. Ce femeie nu ar fi putut aprecia instantaneu ilustraţia în care se coase un petec nou pe un pergament vechi? Ce om care face agricultură nu ar vedea şi nu s-ar identifica pe sine cu povestea omului ce a plecat să semene seminţe ce au căzut pe tipuri diferite de sol? Acestea erau lucruri din viaţa de zi cu zi, şi atunci când adevăruri spirituale se leagă de asemenea evenimente adevărurile pot fi vizualizate şi mult mai uşor de reţinut. - Matei. 9:16; 13:3-9, 18-23.

7. Aceste ilustraţii au adus în prim plan atât de puternic acele lucruri aşa de bine ilustrate încât nu aveau cum să fie argumentate. Majoritatea oamenilor cred mai degrabă ceea ce văd decât ceea ce pur şi simplu doar au auzit. Dacă foloseşti un exemplu, o ilustraţie, este mai uşor pentru ei să accepte ceea ce tu predai, deoarece ei pot vedea, sau vizualiza, adevărul ce este implicat în aceea. De exemplu, când Isus a vorbit împotriva lăcomiei şi lipsei de milostenie el nu a spus pur şi simplu , „ nu este frumos să fi lacom”, Nu; El a povestit despre un om care vroia să –şi aranjeze conturile cu robii săi. Unul dintre robi îi datora lui zece mii de talanţi însă nu îi putea plăti. „Prin urmare sclavul a căzut în genunchi şi a început să îl roage pe acesta spunând: „fi răbdător cu mine şi îţi voi plăti înapoi totul”. Mişcat până la mila de acestea, stăpânul sclavului aceluia l-a lăsat liber şi i-a anulat datoria. Însă acel sclav a plecat să-l găsească pe unul dintre fraţii lui sclavi care îi datora lui 100 de dinari; şi, apucându-l, a început să-l stranguleze, spunând: „Plăteşte tot ceea ce îmi datorezi” prin urmare prietenul său sclavul a căzut în genunchi şi a început să îl roage spunând: „Fi răbdător cu mine şi-ţi voi înapoia tot ce îţi datorez”. Cu toate acestea, el nu se ruga, însă a plecat şi l-a aruncat pe bietul sclav în închisoare. „vă puteţi imagina? Unui om i s-a iertat datoria de peste zece milioane de dolari, iar el s-a întors şi l-a aruncat în închisoare pe un altul pentru că nu a reuşit să-i plătească şaptesprezece dolari! Cum ar putea cineva să apere vreodată o asemenea lăcomie şi să încerce în mod sincer să se înrădăcineze în vieţilor acestora. Matei. 18:23-35.

Cuprins

8. Isus era pentru adevăr într-o manieră de necompromis; era dinamic precum mândria rănită, drept cu sine şi apăsător în ceea ce priveşte tradiţiile. Modalitatea unui om de discurs scoate la iveală ce fel de persoană este, iar discursul lui Isus era viguros. Descrierile lui erau vii. Ascultătorii lui ascultau cum acesta zugrăvea picturi din cuvinte despre oameni care în loc să vadă parul din ochiul lor îl vedeau pe cel din ochii altora, păstori ce ofereau perle porcinelor, case construite pe nisip ce se prăbuşeau în timp ce acelea din piatră rămâneau în picioare, oameni ce tăiau mâini şi care scoteau ochi pentru a scăpa de la distrugere, batjocoritori ce purtau pietre de moară atârnate de gâtul lor care erau târâţi în mare, cămile ce încercau să fie observate prin urechile unor ace de cusut, bărbaţi ce strecurau afară ţânţari şi care înghiţeau cămile. Acum imaginaţi-vă înghiţind o cămilă! Numai o persoană dinamică şi-ar putea imagina o asemenea imagine verbală, deoarece un om vorbeşte în concordanţă cu personalitatea lui. Isus Cristos era Leul din seminţia lui Iuda, era plin de duhul lui Dumnezeu, şi vorbea în concordanţă cu aceasta. Aceia care vor să fie urmaşii săi ar trebui să înveţe maniera Lui de predat şi să urmeze exemplele lui cu vigoare, pledând cu entuziasm pentru adevărul din Biblie.

9. Discursul lui îl arată pe el ca pe cineva care nu se sfieşte sau care este timid, dar ca pe cineva care vorbeşte clar şi eficient. Gândurile lui Isus au crescut deasupra şi peste puterea vocabularului, şi din când în când doar limbajul ilustrativ putea transmite intensitatea sentimentelor celor care îl ascultau. Mulţimile erau uimite la auzul învăţăturilor sale şi la autoritatea discursului său. Cu convingere el a spus adevărul către ei în numele Tatălui său, care l-a trimis pe el printre noi. „ Şi mulţimea impresionată îl asculta pe el cu plăcere," ni se spune. –Marcu 12:37.

10. Avea de asemenea şi alte calităţi, unele mai fine. El se afla în tihnă cu tot felul de oameni tineri sau bătrâni, bărbaţi sau femei, săraci sau bogaţi, drepţi sau păcătoşi - şi vorbea fiecăruia dintre ei într-o baza personală, într-un fel în care acel individ avea nevoie să i se vorbească. Această pătrundere în nevoile altora era una dintre abilităţile sale extraordinare şi a influenţat foarte mult modalitatea sa de propovăduire, de învăţare. Aşa cum a afirmat Ioan 2:25: „ Nu avea nevoie de nimeni să susţină mărturie despre om, căci el însuşi ştia ce se află în om."

11. Apreciind nevoia fiecăruia, le-a vorbit lor cu bună cunoaştere. De exemplu, un tânăr conducător, bogat de altfel, a venit la Isus întrebând ce trebuia să facă pentru a câştiga viaţa, iar Isus i-a spus lui să respecte Poruncile din legea Mozaică, „ Toate acestea le-am păstrat încă din copilărie", răspunse conducătorul. Oare le respectase? Ar fi putut orice om imperfect să respecte acea lege perfectă? Nu. Însă Isus nu a pierdut timpul să conteste aceasta, ci a spus: „ Există încă un lucru ce se vrea de la tine: Vinde toate lucrurile pe care le ai şi împarte-le săracilor, şi vei avea avere în cer; şi vino să devii discipolul meu. „ Omul a plecat trist. (Luca 18:18-23) El nu a fost fericit precum Simon Petru, care şi-a spus sieşi şi fraţilor săi apostoli: „ Priveşte! Am lăsat toate lucrurile şi te-am urmat pe tine." (Matei 19:27). El nu era precum colecţionarul de taxe Zaheu, care cu bucurie l-a primit pe Isus în casa sa şi l-a întreţinut pe el şi l-a ascultat cum îi învăţa şi apoi a spus: „ priveşte! Jumătate din bunurile mele, Stăpâne, le voi da săracilor."

Cuprins

12. Însă de ce stăpânul nu i-a spus lui Zaheu să dea săracilor toate bunurile lui pentru a deveni un discipol şi să îl urmărească pe Isus? Motivul pentru aceasta a fost acela că Zaheu vroia să facă dreptate cu cealaltă jumătate din bunurile sale şi prin aceasta să arate că este un adevărat urmăritor al lui Isus. Zaheu nu a reţinut cealaltă jumătate din bunuri materialistic vorbind ci, în interes de justiţie, pentru a se descărca de obligaţiile sale drepte. Zaheu a spus, în ceea ce priveşte modalitatea de folosire a celeilalte jumătăți să nu fie dată săracilor. „ Şi tot ceea ce am luat de la oricine prin falsă acuzaţie le returnez acum de patru ori." Legea Mozaică cerea ca un hoţ ce dispunea de o oaie furată să compenseze cu patru oi; dar dacă proprietatea furată se afla încă în mâinile lui, trebuia să dea o compensaţie dublă decât. (Ex.22:1,4) Zaheu, astfel, a arătat că se căieşte şi nu numai din dragoste pentru cei săraci ci şi pentru dreptatea celor asupriţi ca rod al căinţei sale. Isus a fost mulţumit cu o asemenea împărţire a bunurilor lui Zaheu ca descendent natural al credinciosului Avraam, căci Isus a spus: „ Salvarea acestei zile a venit din această casă, căci el este de asemenea un fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să salveze ce a fost pierdut." –Luca 19:1-10.

13. Când Isus a vizitat casa Mariei şi a Martei el vorbea Mariei în timp ce Marta pregătea o masă festivă. Într-un final Marta s-a plâns: „ Doamne, nu socoteşti că sora mea m-a lăsat singură ca să slujesc? Spune-i dar ca să m-ajute." „ Marta, Marta," Răspunzând Isus a spus, „ te sileşti şi te-ngrijeşti de multe; dar un singur lucru trebuie. Maria însă, partea cea buna şi-a ales care nu se va lua de la ea."(Luca 10:38-42) În timp ce o masă simplă ar fi fost de ajuns, Marta a petrecut prea mult timp cu preparate elaborate pentru oaspetele lor, încât a neglijat lucrurile spirituale mai importante, iar Isus a făcut clar acest lucru. Însă el nu a trecut prin Palestina încercând să-i spună femeii să nu pregătească mese bogate pentru oaspeţi. Îngrijorarea Martei cu privire la detaliile muncii sale în casă era de fapt piatra de care se împiedică singură. Sfatul lui Isus s-a potrivit nevoii ei, aşa cum s-a potrivit tuturor celor care înclinau să fie precum Marta. În alte instanţe ale propovăduirii sale este evident că Isus a arătat înţelegere asemănătoare dând la o parte obstacolele personale ale indivizilor şi apoi alertând persoanele cu privire la acestea. Noi de asemenea ar trebui să fim observatori, observându-le reacţiile şi înclinaţiile celor pe care trebuie să-i învăţăm, iar apoi să luăm acele lucruri în considerare continuând să-i ajutăm.

El a trasat auto-mulţumirea

14. Predica faimoasă a lui Isus de pe munte nu a durat mai mult de douăzeci de minute aşa cum este înregistrat în Matei 5:1 către 7:27, însă s-a prelungit timp de nouăsprezece secole şi nu a fost egalată de nici o altă predică de atunci ! Era undeva în apropierea Capernaum-ului şi mulţimea îl urmărea, şi a urcat pe munte şi s-a aşezat să îi înveţe pe cei care l-au urmărit. Ce oare le-a spus el lor? A fost oare ceva ce majoritatea a acceptat cu plăcere?A spus el că cei bogaţi sunt cei care nu au nici o nevoie, sau cei fericiţi nu au nevoie de nici un confort? Le-a comandat el celor care sunt bine plăcuţi de oameni? Nu! Mai degrabă, le-a spus lucruri uimitoare:

Cuprins

15. „ Fericiţi cei săraci, căci a voastră este Împărăţia lui Dumnezeu. Fericiţi sunteţi voi care flămânziţi acum, căci veţi fi îndestulaţi. Fericiţi cei ce plângeţi, căci voi veţi râde. Fericiţi cei care sunteţi urâţi de către oameni, că de fiecare dată când vă vor exclude şi vă vor ocărî şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră minţind pentru mine. Bucuraţi-vă şi vă fericiţi, căci, priviţi!plata voastră multă este în Ceruri, pentru aceia sunt aceleaşi lucruri pe care strămoşii lor le făceau profeţilor." Era pentru cei înfometaţi, însetaţi, persecutaţi, nevoiaşi şi îndureraţi pe care el i-a pronunţat a fi fericiţi. - Luca 6:20-23.

16. Isus a continuat : " Aţi auzit că le-a fost spus celor din timpurile de demult, „ Nu ucideţi; căci oricine comite o crimă va fi luat în considerare în curtea de justiţie." Oricum, vă spun vouă că toţi cei care continuă să fie mânioşi cu fratele său va fi luat în considerare la curtea de justiţie. „ (Matei 5:21,22) Mulţi pot spune, „ Nu am comis niciodată o crimă. Am respectat acea lege. „ Dar câţi pot spune, „ Nu am fost niciodată mânios pe fratele meu?" Atunci Isus a spus: „ aţi auzit că aceasta a fost spusă, „ nu trebuie să comiteţi adulter." Însă vă spun vouă că toţi care vă uitaţi la o femeie ca şi când aţi avea o pasiune pentru ea comiteţi adulter cu ea în inima voastră." (Matei. 5:27,28) Mulţi din auditoriul lui ar putea fi în stare să spună: „ Nu am comis niciodată adulter", însă câţi dintre ei ar putea spune cu sinceritate că nu au avut niciodată în viaţa lor un gând, o poftă trupească? Isus a mai spus: „ aţi auzit că acestea au fost spuse, „ Ochi pentru ochi, şi dinte pentru dinte." Cu toate acestea vă spun vouă: nu rezistaţi lui căci este rău; dar oricine vă va lovi pe voi peste obrazul drept, întoarceţi-l lui şi pe celălalt." Mulţi oameni pot spune că se ţin deoparte de lupte, dar dacă cineva vine şi îi provoacă lovindu-i primii, câţi ar putea să-şi ţină firea şi mâinile pentru a evita o ceartă?- Matei 5:38,39.

17. „ Aţi auzit cele ce-au fost spuse: „ Trebuie să vă iubiţi aproapele şi să vă urâţi duşmanul". Cu toate astea, vă spun vouă: „Iubiţi-vă duşmanii şi rugaţi-vă pentru cei ce vă persecută pe voi. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc pe voi, ce recompensă veţi avea?"(Matei 5:43,44,46) E uşor să iubiţi pe cei ce vă iubesc pe voi, însă este extrem de dificil să iubiţi pe cei ce vă persecută şi vă urăsc pe voi. Iehova este capabil să-şi iubească duşmanii, şi noi trebuie să urmăm exemplul lui dacă e să fim noi copiii lui. De ce să laşi comportamentul tău să fie guvernat de comportamentul nepotrivit al altora? De ce să urâm doar pentru că şi ceilalţi o fac? De ce să intrăm într-un cerc vicios de transmitere a răului pentru rău? De ce să cădeţi voi la baza standardelor duşmanilor voştri? Întâlnind ură cu ură se iscă necazurile, în timp ce dacă întâmpini ură cu dragoste ai putea pune capăt dificultăţii. Ce binecuvântare ar fi daca tu prin comportamentul tău drept ai putea învinge peste duşmanii tăi! „ Nu răspundeţi cu rău la rău nimănui", a spus Pavel. „ Însă continuaţi să cuceriţi răul prin bine." – Rom.12:17,21.

18. În învăţăturile sale Isus a atins chiar punctul problemei, răscolind sentimentele cuiva de dreptate cu sine şi automulţumire. El a arătat că este implicat mai mult decât pur şi simplu abţinându-se de la acte de violenţă şi imoralitate. El a scos în evidenţă gândurile care ar putea conduce la asemenea acte greşite, şi a îndrumat alte gânduri pentru a cultiva dorinţe dumnezeieşti aşa încât faptele lor

Cuprins

cele drepte să fie motivate de dragoste. Astfel ei ar evita să cadă în ciclul vicios descris mai târziu de către Iacov când acesta a spus: „ Fiecare s-a săturat să fie tras şi momit de propria dorinţă. Apoi dorinţa, când a devenit fertilă, dă naştere păcatului; în schimb, păcatul, când a fost îndeplinit, aduce moartea.” (Iac. 1:14,15) Creştinii iau sfatul lui Isus la inimă şi se străduiesc în mod sincer să îl aplice, însă ce om fără păcat poate cu sinceritate să spună că el se ridică pe deplin la un standard perfect? Cine poate spune că nu are nevoie de lunga suferinţă a lui Iehova Dumnezeu şi de asigurarea Lui Mesia? În zilele lui Isus asemenea adevăruri care atrăgeau atenţia asupra deficienţelor umane au deranjat foarte tare pe cei ce erau tradiţionalişti religioşi, a căror dreptate de sine era externă păstrând regulile şi reglementările. (Matei 23:23) Isus a lovit tare în automulţumire pentru a-i aduce în simţiri pe cei oneşti şi pentru a-i salva din cursa mândriei şi a dreptăţii de sine.

Activitatea de propovăduire a lui Isus

19. Predica lui a continuat: „ Încetaţi să vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre la fel şi în privinţa a ceea ce mâncaţi şi a ceea ce beţi, sau în privinţa trupurilor voastre şi asupra a ceea ce purtaţi. Oare nu sufletul înseamnă mai mult decât mâncare şi trup şi decât îmbrăcăminte? „ Atunci, luând exemple la îndemână de pe munte, el le-a spus lor să ia aminte că păsările care mănâncă fără însămânţare şi crinii de pe câmp care sunt aşa de frumos îmbrăcaţi fără să se învârtă. Oamenii de asemenea ar trebui să înveţe să se uite la Dumnezeu şi să-i mulţumească Lui pentru lucrurile pe care li le oferă. „ Dacă, acum, Dumnezeu totuşi îmbracă vegetaţia câmpurilor care este aici acum şi mâine este aruncată în cuptor, nu v-ar îmbrăca mai degrabă pe voi cu puţină credinţă?” Isus a subliniat lucrurile spirituale, Împărăţia şi dreptatea lui Dumnezeu, în primul rând, mai degrabă decât să îşi petreacă atâta timp şi neliniște asupra lucrurilor materiale. – Matei 6:25-34.

20. Isus i-a învăţat pe discipolii săi aceea că activitatea era importantă. El a pus accentul mai mult pe facerea de lucruri bune decât de a nu face lucruri rele. Dacă faci ceea ce este bine nu poţi face şi ceea ce este rău în acelaşi timp. „ Fiecare pom sănătos produce fructe sănătoase, însă fiecare pom stricat produce fructe stricate; un pom sănătos nu îndură un fruct stricat, şi nici un pom stricat nu poate produce un fruct bun. Nu toată lumea care îmi spune mie, „Stăpâne, Stăpâne” va intra în Împărăţia cerurilor, însă aceia care fac voia Tatălui meu care este în ceruri, vor intra în Împărăţia acestuia.” Doar pretinzându-ne a fi Creştini şi abţinându-se de la fapte rele nu este suficient. În loc să punem pe hârtie o listă lungă de lucruri pe care discipolii nu trebuiau să le facă, Isus i-a îndrumat pe ei să facă voia Domnului. În principal el s-a confruntat cu acţiuni pozitive, nu cu bunătate negativă. El mai degrabă îi condamnă pe oameni din cauza eşecului de a face lucruri bune decât pentru comiterea lucrurilor rele. De exemplu, erau preoţii şi Levitul care au mers pe partea cealaltă a străzii au lăsat victima unui jaf neajutorată, cei asemeni unei capre care s-au abţinut de la a face bine fraţilor Regelui, iar bogatul care nu a făcut nimic pentru Lazăr cerşetorul. Isus i-a avertizat

Cuprins

pe discipolii săi cu privire la calea nedreaptă, însă a accentuat calea lui Dumnezeu. A lăsat modelul pe care să-l urmeze învăţătorii Creştini. - Matei 7:17,18,21.

21. Acum când Isus a terminat spunând acestea, efectul asupra mulţimilor a fost acela de uimire la această modalitate de a învăţa; căci el îi învaţă pe ei precum o persoană ce are autoritate, şi nu precum cărturarii. „ Care era modalitatea de propovăduire a cărturarilor? Cine erau aceştia? Ce alte grupuri religioase se aflau în Palestina în vremea când Isus propovăduia acolo? Ştiind câte ceva despre situaţia religioasă din Palestina în timpul în care Isus predica ne va ajuta să înţelegem mai bine mai multe evenimente din Biblie. (Matei 7:28,29) Ar trebui şi mai mult să apreciem de ce mulţimile ce ascultau au muţit de uimire la diferenţa dintre modalitatea de învăţare a celorlalți și cea a Stăpânului Isus.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este cel mai mare învăţător care a fost vreodată pe pământ? Ce lucruri trebuie să învăţăm noi de la el şi cu ce rezultat?
2. (a) Ce mesaj a adus Isus şi de ce este bine aşa? (b) Ce veşti bune trebuie propovăduite în zilele noastre şi cum?
3. De ce modalitatea de a propovădui a lui Isus, deşi este veche de secole, este prezintă un interes special pentru noi astăzi şi de ce este nevoie dacă vrem ca propovăduirea noastră să fie fructuoasă?
4, 5. Ce ne arată introspecţia în felul său de a trata oamenii?
6. De ce erau ilustrările sale aşa de eficiente?
7. (a) De ce ilustrările fac mai uşor pentru oameni să accepte ideile noi? (b) Cum a făcut Isus ca denunţarea sa în ceea ce priveşte lăcomia şi lipsa de milă să fie atât de puternică?
8, 9. Ce fel de persoană era Isus, aşa cum ni se arată din discursul său şi cum putem beneficia noi de pe urma exemplului său?
10. Cum de a putut Isus să vorbească oamenilor conform nevoilor individuale ale acestora?
11, 12. De ce l-a sfătuit pe tânărul conducător bogat, dar cine a acţionat conform acestui sfat?
13. (a) De ce i-a spus el Martei că ea era „nerăbdătoare şi tulburată de multe lucruri”, ceea ce nu era înţelept şi este acest sfat bun pentru alţii? (b) Cum putem dezvolta această calitate a predicării pe care Isus a folosit-o atât de eficient?
14, 15. Cum a deschis Isus predica sa de pe munte şi cu ce efect?
16. Ce standarde înalte a stabilit el şi ce efect au avut aceste învăţături asupra celor care îl ascultau?
17. Pe cine ar trebui să iubim şi de ce? Şi cum poate fi cucerită ura?
18. În învăţăturile sale cum ajuns Isus la miezul problemei şi cum reacţionează creştinii la sfatul său?
19. Despre ce îngrijorări ştia Isus şi cum ne-a învăţat el să ne concentrăm atenţia?
20. (a) Ce lucruri a subliniat Isus şi ce dovezi poţi aduce? (b) Ne afectează acest lucru învăţăturile noastre? Cum?

Cuprins

21. Ce efect a avut predica sa asupra celor care îl ascultau şi cum vor aduce o lumină asupra evenimentelor din Biblie care îl implică?

Când va fi eradicată asuprirea ?

DE CE nu au avut succes oamenii cu toate războaiele şi revoluţiile lor să distrugă opresiunea? De ce nu au fondat o societate care să nu fie opresivă? De ce asuprirea nu este distrusă de formele superioare ale economiei, ci o însoţesc? Pentru a răspunde la aceste întrebări este nevoie să înţelegem originea asupririi.

De secole, oamenii s-au rugat, au luptat şi au murit pentru a-i elibera pe cei oprimaţi. Eforturile lor, în cea mai mare parte, nu au dus la nimic, decât că au înlocuit un sistem opresiv cu altul. Karl Marx s-a gândit că poate să demonstreze ştiinţific că lucrurile stau altfel în zilele noastre. El s-a gândit să dezvolte un sistem de guvernare care a considerat că va duce la o emancipare adevărată, nu la o nouă opresiune. Acesta a fost începutul comunismului, cel mai opresiv sistem din toate sistemele care au existat. Oamenii din comunele din China sunt cea mai concludentă dovadă pentru acest lucru, pentru că aproape 98% din ţăranii Chinei au fost adunaţi într-un sistem de colectivizare forţată. Toate drepturile lor personale, toate libertăţile şi bunurile au fost predate Statului. Acesta este rezultatul unui sistem pe care Marx l-a crezut capabil să distrugă oprimarea şi să fie o adevărată emancipare.

Desigur, există multe feluri de oprimare. În multe părţi ale lumii, există ceea ce se poate numi opresiune industrială. Sistemele industriale imense cuprind mii de oameni în slujbe mai mult sau mai puţin servile, guvernându-le orele şi, indirect, standardul lor de viaţă. Pentru lucrătorii care pun presiune pentru condiţii de lucru mai bune şi salarii mari pentru a face faţă costului mare ale traiului, aduce din ce în ce mai multă oprimare. Când angajatorii sunt obligaţi să plătească salarii mai mari, ridică preţul produselor lor pentru a compensa povara suplimentară, preţurile cresc pentru a suporta costurile mai mari şi muncitorul, care trebuie să cumpere produsul, sfârşeşte prin a plătit pentru propria sa mărire de salariu. Greva recentă de 116 zile din industria oţelului din Statele Unite a costat pe cei 500.000 de lucrători din industria oţelului, după cum s-a estimat, în total 1.160.000.000 dolari din salarii. Când îşi vor recupera aceşti muncitori pierderea prin creşterea salariilor. Este posibil ca niciodată. Astfel, grevele şi negocierile colective nu sunt mijloacele prin care opresiunea economică să fie eliminată.

Oprimarea asupra fermierului este destul de mare pentru a deveni o problemă naţională în timpul anilor de alegeri prezidenţiale în America. Marii proprietari de pământuri au sufocat de tot micii fermieri. Cele câteva baniţe de grâne ale lor nu pot rivaliza cu milioanele celor bogaţi. Astfel că micii proprietari sunt obligaţi

Cuprins

adesea să vândă pentru mai puţin decât l-a costat să facă toată munca, ceea ce îl duce la faliment – oprimare.

Marile lanţuri de magazine care sunt operate de corporaţiile gigant au mult de-a face cu stabilirea preţurilor. Adesea, marile corporaţii vând sub preţul micului comerciant până când acesta este scos din afacere şi intră în faliment. Apoi preţurile sunt ridicate. Omul care mănâncă şi cel care produce trebuie să sufere, unul deoarece trebuie să plătească preţuri mari, iar celălalt pentru că trebuie să vândă în pierdere, iar acela care controlează piaţa face profitul. Rezultatul? Micul comerciant iese din afacere şi oamenii suferă.

Investigaţiile recente din Statele Unite referitor la practicile privind preţurile din industria medicamentelor a descoperit un alt tip de oprimare. Unele medicamente vândute de la 7.000 la 10.000% din preţul materialelor! Un medicament care costa 14 cenţi pentru a fi fabricat, se vindea cu 15 dolari. Subcomitetul a fost informat că marile concerne „taxau mai mult populaţia cu 750.000.000$ doar pentru medicamentele pe reţetă”. Costurile medicamentelor pot fi aşa de mari pentru a împiedica ca populaţia să primească tratamentul medical adecvat sau pentru a-i face să ezite înainte să ceară completarea unei reţete atunci când este necesar. Opresorilor puţin le pasă de sănătatea publică atâta timp cât îşi obţin profitul.

Practica coruptă de a răpi copiii negri şi de a-i vinde pentru a deveni servitori este demascată de *Life* la 11 ianuarie 1960, şi era o practică foarte profitabilă în Nigeria. În articol se spune: „Uneori copilul … este vândut unui practicant local al juju care crede că dacă sacrifică o fiinţă umană zeului său, el se va îmbogăţi sau dacă va mânca unele părţi ale fiinţei măcelărite va întineri sau îşi va prelungi viaţa. Preţul actual pentru un copil este de 300£ (846$).”

Impozitarea mare este o altă formă de opresiune. În deceniul trecut, plătitorul american de taxe a plătit 365.000.000.000$ pentru apărare, şi totuşi se simte mai nesigur ca niciodată. Acest lucru înseamnă peste 6.000$ pentru fiecare muncitor american, ceea ce este o povară mult prea mare de suportat.

Ca va fi eradicată asuprirea? Nici o putere nu poate aboli asuprirea atâta timp cât cauza care o face inevitabilă rămâne. Abolirea asupririi înseamnă să ajungem la miezul problemei, adică să ajungem la zeul sistemului, Satan Diavolul. (2 Cor. 4:4) Pentru a-l elimina pe Satan şi pe cei care afişează spiritul său egoist înseamnă să ştergem opresiunea de pe pământ. Acesta este motivul pentru care naţiunile nu au reuşit, deoarece doar Dumnezeu îl poate distruge pe Satan şi rădăcinile sale de lăcomie. Iehova a promis că aşa va face. „Dumnezeu care dă pace îl va zdrobi pe Satan sub picioarele sale în scurt timp”, a scris apostolul Pavel. (Rom. 16:20) Această zdrobire va avea loc la Armaghedon. Războiul lui Dumnezeu împotriva celor păcătoşi. După Armaghedon va fi o lume nouă pe care o va face Dumnezeu, fără oprimare. Conducătorul noii lumi este Isus Cristos, Prinţul Păcii, care, atunci când a fost pe pământ, „a mers prin ţară făcând fapte bune şi vindecând pe toţi aceia oprimaţi de Diavol.” (Faptele Apostolilor 10:38) Acum, de pe tronul ceresc ca Împărat al noii lumi, el va termina definitiv cu toţi opresorii şi cu opresiunea. Toate comunităţile opresive, giganţii şi comercianţii industriali lacomi, opresorii religioşi şi militari vor dispărea. Promisiunea inspirată spune: „El va salva pe cei

Cuprins

săraci care strigă după ajutor şi pe cei loviţi de boală şi pe cei care nu au pe nimeni să îi ajute. De la opresiune şi de la violenţă el le va salva sufletul, iar sângele lor va fi preţios în ochii lor.” „Cei care fac rău vor fi şi ei zdrobiţi, dar aceia care îl ajută pe Iehova sunt aceia care vor stăpâni pământul.”—Ps. 72:12, 14; 37:9.

Aniversarea ce trebuie să fie ţinută de creştini

În 10 aprilie, 1960, după apusul soarelui, creştinii din lumea întreagă se vor aduna pentru a comemora moartea lui Isus Cristos în felul în care l-a poruncit El. Vă veţi afla printre ei?

ÎN fiecare an există multe sărbători ţinute în numele religiei creştine. Dar este doar una care este obligatorie pentru fiecare creştin în parte; doar una care este poruncită anume de Isus Cristos, Conducătorul, Învăţătorul şi Stăpânul creştinilor. Care este acea sărbătoare? Crăciunul? Nu. Paştele? Nu. Este aniversarea morţii lui Isus Cristos, cunoscută ca „Memorialul ,” „Cina Domnului” sau „Masa de seară Domnului.” Ea şi numai ea este aniversarea care este o necesitate pentru toţi creştinii.—Luca 22:19.

Importanţa Memorialului este arătată în primirea a patru însemnări despre ea, Apostolul Pavel, care a primit informaţiile sale prin inspiraţie directă, a scris despre ea: „Căci am primit de la Domnul ceea ce v-am dat vouă mai departe, că Domnul Isus, în noaptea care urma să fie vândut, a luat o pâine şi, după ce a dat mulţumire, a frânt-o şi a zis: ‚Acesta este trupul Meu care este pentru voi. Faceţi aceasta spre pomenirea Mea.’ El a făcut la fel şi cu paharul, după ce a luat cina, spunând: ‚Acest pahar este noul legământ prin preţul sângelui Meu. Faceţi aceasta, ori de câte ori beţi, în pomenirea Mea.’ Căci ori de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi din acest pahar, vestiţi moartea Domnului.”—1 Cor. 11:23-26.

Deoarece această sărbătoare trebuie ţinută de către creştini, martorii lui Iehova au continuat să o sărbătorească chiar şi cu riscul libertăţii lor şi al vieţii lor. Pe lângă alte locuri, ei au făcut asta şi în lagărele de concentrare germane. Ei continuă să o facă şi astăzi în ciuda interdicţiilor adunărilor lor în ţările din spatele Cortinelor de Fier şi a ţărilor precum China Roşie şi Etiopia.

Anul acesta, martorii lui Iehova din toată lumea, de la răsărit şi până la apus, după apusul soarelui, se vor aduna la Sălile Împărăţiei în 10 aprilie. Această dată, 10 aprilie, este singura dată cu litere roşii din calendarul lor. Toate persoanele de bună credinţă faţă de Dumnezeu sunt invitate, da, chiar îndemnate, să participe. Programul, pe scurt, va consta în cântări, rugăciuni, discursuri despre înţelesul

Cuprins

acestei ocazii, trecerea simbolurilor, observaţii finale şi o cântare de final şi o rugăciune.

De ce sărbătoresc martorii lui Iehova Cina Domnului doar o dată pe an şi de ce anume la această dată? Nu o sărbătoresc mulţi creştini învăţaţi de mai multe ori pe an, în timp ce Biserica Romano-catolică, în timpul Liturghiei, o sărbătoresc în fiecare zi în afară de Vinerea Mare? Din ce motive bune a poruncit Isus să comemorăm moartea Sa?

A comemora moartea lui Isus în fiecare an în ziua care a murit este potrivit, logic şi biblic. Sărbătorirea evenimentelor importante sunt ocazii anuale. Nu reduce sărbătorirea unui astfel de eveniment din valoarea lui mai degrabă decât să o sporească? De altfel, Isus a înfiinţat această sărbătoare în noaptea Paştelui evreiesc. Comemora trecerea sau cruţarea primului născut şi eliberarea izraeliţilor din sclavia egipteană şi era sărbătorită la aceeaşi dată în fiecare an la porunca anume a lui Dumnezeu. În trecere, ar trebui să se observe şi că orice israelit care neglija acea sărbătoare era „nimicit din poporul lui.”—Ex. 13:3-13; 34:18; Num. 9:13.

De ce se ţine sărbătoarea pe 10 aprilie? A murit Isus în acea zi? Nu, dar a murit în Nisan 14, care cade pe 10 aprilie anul acesta. Nisan 14? Da, după calendarul lunii pe care Dumnezeu l-a dat izraeliților, anul începea primăvara cu luna nouă cea mai aproape de echinocţiul de primăvară, care cade de obicei pe 21 martie, prima zi de primăvară. Nisan sau Abib, prima lună, începea cu luna nouă vizibilă, cea mai aproape de acea dată. Sărbătoarea Memorialului a avut loc în Nisan paisprezece, când luna era plină. La izraeliți, ca şi în povestirea Genezei despre creaţie, ziua începea seara şi nu la miezul nopţii. De aceea atât crearea de către Isus a Memorialului după apusul soarelui, marţi seara, şi moartea Lui în după-amiaza următoare au avut loc în aceeaşi zi.

DE CE MEMORIALUL ?

De ce a poruncit Isus ca moartea Sa să fie comemorată? Din pricina importanţei sale pentru toţi, de la Iehova şi până la omul cel mai de jos. Cu mai mult de 4000 de ani în urmă, o făptură angelică desăvârşită s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu din cauza ambiţiilor egoiste şi a convins prima pereche de oameni să i se alăture în acea rebeliune apelând la egoismul lor. S-a lăudat că ar putea îndepărta în acelaşi chip toate făpturile lui Dumnezeu, de Dumnezeu. Astfel acesta, Satan Diavolul, a pus problema Cine este conducătorul universului? Legată de aceasta era şi întrebarea: A cui vină era că Adam şi Eva au păcătuit? I-a creat Dumnezeu în aşa fel încât nu erau în stare să îşi păstreze cinstea şi totuşi le-a cerut să facă asta? Astfel încât ocara asupra lui Iehova Dumnezeu care se subînţelege din aceste întrebări să poată fi înlăturat o dată pentru totdeauna, Dumnezeu i-a permis lui Satan, Adam şi Eva să continue o vreme; dându-i lui Satan ocazia deplină pentru a-şi dovedi lăudăroşenia.—Iov, cap. 1, 2; Prov. 27:11.

De-a lungul anilor, oamenii credincioşi precum Abel, Enoh, Noe, Avram şi Moise şi-au păstrat cinstea, justificându-L astfel pe Dumnezeu şi dovedind că Diavolul este un mincinos. Ei au făcut astfel în ciuda tuturor lucrurilor pe care le

Cuprins

putea face Diavolul pe calea ispitei şi prigonirii. Dar putea un om desăvârşit să justifice legea lui Dumnezeu cu desăvârşire, ceea ce era şi ce le ceruse Dumnezeu lui Adam şi Eva? Isus, la vremea morţii Lui, a făcut chiar acest lucru. Prin urmare, exemplul lui de credinţă, înainte de toate, a demonstrat că Diavolul este un lăudăros mincinos şi a curăţat numele lui Iehova de ocară. Mai mult decât atât, ca om desăvârşit, El avea dreptul la viaţă. Prin faptul că Şi-a dat viaţa de om, El a putut transmite acest drept tuturor oamenilor care o merită şi care îl pierduseră din cauza păcatului lui Adam. Aşadar, putem vedea că până la moartea lui Isus nu avusese loc nici un eveniment mai important în ceea ce priveşte atât pe Iehova Dumnezeu, cât şi pe toate făpturile Sale, decât justificarea de către Isus a Tatălui Lui şi oferirea căii spre viaţă tuturor oamenilor care o merită. Cu siguranţă că un astfel de eveniment merită pomenit, în cazul în care un eveniment o merită.

Cina Domnului este aşadar o pomenire a supremaţiei lui Iehova. Aceasta ne aduce aminte cu tărie că El şi numai El merită închinarea noastră. Măreşte cele patru însuşiri minunate ale Lui: înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea care a făcut posibilă justificarea Lui şi dobândirea vieţii veşnice de către noi. Deci prin participarea noastră la Memorialului morţii lui Isus, preţuirea noastră pentru Iehova Dumnezeu creşte şi recunoştinţa noastră pentru tot ce a făcut El pentru noi sporeşte.

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre Isus Cristos. De fapt, comemorarea evidenţiază în mod deosebit drumul faptelor Sale şi ceea ce a făcut El pentru noi şi ce va mai face pentru noi. Cu toate că există în forma lui Dumnezeu, Cuvântul—aşa cum era cunoscut înainte de a veni pe pământ—voia să se smerească şi să devină om şi să îndure tot felul de ocări pe pământ în timp ce îşi îndeplinea cu credinţă sarcina de a fie un martor al adevărului. El şi-a păstrat cinstea chiar până la moartea Sa ruşinoasă şi dureroasă pe cruce. Isus a făcut toate acestea din iubire pentru Tatăl Lui ceresc, făcându-I astfel inima fericită. Memorialul trupului Său pe care l-a dat şi sângele Lui pe care l-a vărsat pentru noi sunt reprezentate de pâinea nedospită şi de vinul roşu. Cât de multe Îi datorăm! Desigur, a avea aceste adevăruri puse atât de expresiv în atenţia noastră este alt motiv puternic pentru care participarea noastră la această sărbătoare creştină este o necesitate pentru noi!—Fil. 2:5-8.

Cina Domnului ne face şi să creştem în preţuirea celor ce ni se cere nouă ca creştini. Trebuie să facem precum Isus, aşa cum citim: „Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă o pildă ca să Îi urmaţi paşii întocmai.” Exemplul Lui de păstrare a cinstei în ciuda ispitelor şi prigonirilor este dat ca să îl urmăm. Şi aşa cum este arătat în următoarele cuvinte ale lui Isus din seara în care a înfiinţat Memorialul , aşa cum este însemnat la Ioan, capitolele 13 până la 17, creştinii trebuie să dea roade şi să se dovedească ucenicii Lui. Ei trebuie să rămână în uniune cu Cristos, Vița de vie, şi trebuie să se iubească unul pe celălalt, aşa cum i-a iubit Isus. Memorialul , sau Cina Domnului, ne face aşadar să ne cercetăm pe noi înşine şi foloseşte să ne însufleţească la eforturi mai mari de a face precum Isus Cristos pentru păstrarea cinstei.—1 Pet. 2:21.

Cuprins

CINE POATE LUA PARTE?

Trăsătura aparte a Comemorării este trecerea pâinii nedospite şi a vinului roşu pe la toţi cei care sunt prezenţi. Dar iau parte toţi cei care sunt prezenţi din ele? Nu; de fapt, în multe, dacă nu în majoritatea cazurilor, nimeni nu va lua parte în ziua de azi. De ce? Deoarece Scripturile arată că Isus a înfiinţat Comemorarea morţii Sale cu cei care făcuse un legământ pentru împărăţia Lui cerească, la care pot fi membri doar 144 000. (Luca 22:28-30; Apoc. 7:1-4; 14:1, 3) Anul trecut, din cei 250 000 prezenţi, doar unul din optzeci şi opt a luat parte. Au luat parte doar cei care aveau o convingere fermă că Dumnezeu se purta cu fiecare dintre ei în parte ca cu nişte fii spirituali şi care avuseseră aşadar o speranţă sigură de soartă cerească.—Rom. 8:15-25.

Cum rămâne cu ceilalţi? Aceştia sunt „celelalte oi," membrii unei „mari mulţimi, pe care nici un om n-a putut să o numere, din toate neamurile." Speranţa lor este de a se bucura de viaţa veşnică în Paradisul pământesc, căci într-o bună zi acest pământ va fi plin de făpturi neprihănite, care se vor închina toate lui Iehova Dumnezeu. Totuşi, nu iau parte la simboluri, ei iau seama de porunca lui Isus de a comemora moartea Lui şi sunt bucuroşi că pot fi prezenţi pentru a se folosi de lucrurile care se spun şi care se fac, fiindcă şi ei au nevoie să îşi păstreze cinstea pentru a lua parte la justificarea numelui lui Dumnezeu şi pentru a dobândi viaţa veşnică.—Ioan 10:16; Apoc. 7:9; Isa. 11:9.

Aşa că toţi oamenii care sunt cu bună credinţă faţă de Dumnezeu, fie că pretind sau nu că sunt creştini devotaţi, să fie prezenţi la sărbătoarea de comemorare a morţii lui Cristos cu martorii lui Iehova la Sălile Împărăţiei lor şi să tragă cât mai multe foloase de acolo.

Atitudini religioase când predica Maestrul

În afară de activitatea zeloasă a lui Ioan Botezătorul, exista un număr de grupuri de iudei care formau atitudini religioase în Palestina, acolo unde Isus și-a început misiunea sa. Unul dintre aceste grupuri erau esenienii, care nu sunt menționați în scrierile inspirate ale apostolilor și discipolilor lui Isus. Aceștia credeau că evlavia le cerea să-și pedepsească trupul, să postească și să trăiască auster, astfel priveau cu dispreț tot ceea ce constituia o plăcere pentru trup. Aceștia se izolau în comunități mici. Esenienii nu erau un grup religios majoritar care-l confruntau pe Isus în activitatea sa de predicare, deși aceștia au fost recent aduși în prim plan datorită descoperirii Manuscriselor de la Marea Moartă ale unor cărți ale Bibliei.

[2] Apoi era un grup de zeloți sau naționaliști. Aceștia dorea ca un iudeu să se ridice pentru a-i conduce într-o revoltă împotriva Romei și să rupă jugul Romei de

Cuprins

la gâturile lor. Galileea era un focar de revolte, şi era locul unde crescuse Isus. Unul din discipolii lui Isus era numit "cel zelos" sau "zelosul", şi probabil era un membru al partidului zelot. Totuşi, el nu a stârnit spiritul naţionalist sau al guvernării locale după ce Isus a hrănit în mod miraculos cinci mii de oameni. "Prin urmare când oamenii au văzut semnele ce le-a săvârşit au început să zică: Acesta este cu siguranţă profetul care trebuia să vină în lume'. Aşadar Isus, realizând că aceştia erau pe cale să vină şi să-l prindă pentru a-l face rege, s-a retras din nou singur în munţi". Aceşti naţionalişti doreau să-l încoroneze rege, în consecinţă în opoziţie cu domnia Romei. Doreau să-l atragă pe Isus, cu puterile sale miraculoase, pentru scopurile lor egoiste. Dar Isus a refuzat cu fermitate să fie distras de la munca pe care Tatăl său ceresc l-a trimis să o săvârşească. Şi a mărturisit lui Pilat: "Pentru acest scop m-am născut şi pentru acest scop am venit pe lume, să aduc mărturie adevărului"—Ioan 6:14, 15; 18:37; Luca 6:15, *margin;* Fapte 1:13.

[3] Un al treilea grup erau Saducheii, care includeau cărturarii şi membri ai Sanhedrinului şi chiar doi preoţi înalţi în rândurile lor (Ioan 11:47; Fapte 5:17; 22:30; 23:6). Aceştia nu erau preocupaţi de venirea lui Mesia, ci erau interesaţi în menţinerea poziţiei lor. Ei aveau o înţelegere funcţională cu Roma. Ei trebuiau să se ocupe de treburile templului, de vânzarea animalelor de sacrificiu în Curtea Neamurilor, şi de schimburile de bani ce aveau loc acolo. Saducheii nu acceptau nici Scripturile inspirate evreieşti nici tradiţiile fariseilor; de fapt, ei credeau doar în legea lui Moise.

[4] Prin urmare au fost saducheii cei care au venit la Isus să obiecteze legat de înviere, pentru că aceştia credeau că Legea lui Moise nu oferea fundamente pentru astfel de învăţătură. Isus s-a întâlnit cu ei pe teritoriul lor, citând din scrierile lui Moise: "Referitor la cei morţi, că aceştia sunt înviaţi, nu aţi citit în cartea lui Moise, în povestirea despre tufişul de spini, cum Dumnezeu i-a spus acestuia: 'Eu sunt Dumnezeul lui Avram şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacob'? El este un Dumnezeu, nu al celor morţi, ci celor vii. Vă înşelaţi amarnic" (Marcu 12:18-27). Aceasta însemna că acei oameni ce erau morţi vor trăi din nou prin înviere. La fel cum unii care erau vii şi s-au înstrăinat de Dumnezeu se spunea despre ei că erau morţi din punctul de vedere a lui Dumnezeu, la fel aceşti morţi aprobaţi erau consideraţi a fi vii din punctul său de vedere—Efes. 2:1; 1 Tim. 5:6; Luca 20:38.

[5] Datorită înţelegerii funcţionale pe care o aveau cu Roma, saducheii nu doreau ca nimeni să stârnească probleme care ar fi putut aduce legiunile romane ce ar fi impus restricţii. Ei doreau să scape de Isus. Pilat însuşi ştia acest lucru şi i-a spus lui Isus: "Poporul tău şi înalţii preoţi [Saducheii] te-au predat mie". În mod foarte logic, ei ar fi cei care ar face cazul lui o problemă de loialitate faţă de Cezar: "Dacă îl eliberezi pe acest om, nu eşti un prieten al lui Cezar. Orice om care se proclamă rege pe sine vorbeşte împotriva Cezarului". Şi când Pilat a întrebat dacă ar trebui să le răstignească regele, au fost înalţii preoţi, sau saducheii cei care au strigat: "Nu avem alt rege decât pe Cezar"—Ioan 18:35; 19:12-16.

Cuprins

CĂRTURARII ȘI FARISEII

[6] Unii cărturari erau saduchei, dar cei mai mulți dintre ei erau farisei, și acesta este fără dubiu motivul pentru care Isus a vorbit despre cărturari și farisei împreună, atât de des în al douăzeci și treilea capitol al lui Matei. Cărturarii preoțești citeau, copiau, învățau și interpretau legea. Ei arăta cum trebuia aplicată în viața de zi cu zi—Mat. 23:2, 13, 15, 23, 25, 27, 29..

[7] Fariseii, care erau tradiționaliști religioși credeau că salvarea putea veni doar prin păstrarea tradițiilor sau a așa-numitei legi nescrise. Ei așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia în propriul lor fel. Acceptau toate scripturile iudaice, dar acestora le adăugau tradițiile orale. Vroiau să stea separați de Roma deoarece credeau că era o contaminare orice legătură cu aceștia. Era de asemenea o contaminare în mintea lor să aibă contact cu oamenii de rând care nu păstrau tradițiile orale.

[8] Din moment ce fariseii erau iubitori ai tradițiilor, nu ne surprinde faptul că ei au fost cei care s-au plâns lui Isus de discipolii săi: "Nu se spală pe mâini înainte de masă". Plângerea nu era făcută pe temeiuri sanitare, ci în apărarea tradițiilor, despre care Isus spunea "că făceau Cuvântul lui Dumnezeu invalid" (Mat. 15:1-6; Marcu 7:1-8). Tradiția spălatului pe mâini s-a dezvoltat de-a lungul timpului. La început a fost un ritual de spălare înainte de mâncare. Apoi spălarea avea loc și înainte și după masă, iar mai târziu adoratorii cei mai riguroși se spălau între felurile de mâncare. Pentru unele mâncăruri, mâinile trebuiau să fie scufundate complet, iar pentru altele mâinile trebuiau să aibă o apă specială vărsată peste ele, curgând în jos pe încheieturi. Această apă era acuma considerată a fi murdară, așa că dacă curgea vreun pic înapoi pe mâini, acestea trebuiau spălate din nou pentru a le curăța de apa murdară. Talmudul stabilește pedeapsa pentru nerespectarea acestui ritual: "Acela care privește cu superficialitate spălatul mâinilor va pieri de pe pământ". Erau ocupați cu spălatul mâinilor, dar nu încercau niciodată să-și curețe inimile!

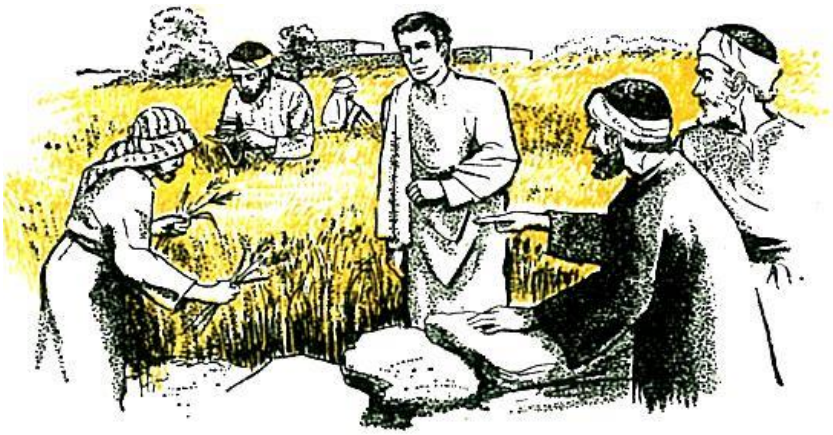

[9] Cine s-ar plânge de smulgerea grâului și mâncarea acestuia de sabat? Matei 12:2 răspunde: "Văzând aceasta fariseii i-au spus: 'Iată! discipolii tăi fac ceea ce conform legii nu este voie să se săvârșească de sabat'". Tradițiile lor de sabat i-au determinat să ridice această obiecție. Sabatul era un subiect delicat și în Talmud există două volume mari referitoare la regulile sabatului. De exemplu, nu ai voie să-ți rozi unghiile de sabat. O femeie nu are voie să se uite în oglindă, pentru că ar putea vedea un fir de păr sur și să-l smulgă, iar aceasta ar reprezenta o muncă. Nu ai voie să porți dinți

Cuprins

falşi, pentru că ar putea cădea, şi faptul de a-i ridica ar însemna a căra o povară de sabat. Un plasture putea fi purtat pe o rană doar dacă împiedica ca aceasta să se înrăutăţească; dacă vindeca rana, aceasta ar fi fost o muncă nelegiuită. Un os fracturat nu putea fi tratat de sabat, numai dacă însăşi viaţa acelei persoane ar depinde de aceasta. Nu poţi mânca oul pe care l-a ouat găina de sabat. Excepţia era dacă găina nu era ţinută de ouătoare, ci era îndopată să mănânce, atunci oul ei putea fi mâncat, deoarece trebuia văzut ca o parte din găină care se desprinde din aceasta!

"OAMENII DE PE PĂMÂNT"

[10] Expresia iudaică *am ha-arets* semnifică "oamenii de pe pământ [sau, teritoriu]" (Ier. 1:18, notă de subsol *marginală*). Aceşti oameni erau trataţi precum noroiul de sub tălpile fariseilor, şi, bineînţeles, saducheii nu vroiau să aibă nimic de-a face cu ei, deoarece ei dispreţuiau pe toată lumea. *Am ha-arets* erau muncitorii săraci care nu cunoşteau Legea sau tradiţiile sau nu le respectau. Nu spuneau rugăciunile formale, nu aveau franjuri pe veştmintele lor conform ritualului şi nici nu purtau filacteriu la devoţiuni, nu-şi educau fiii în spiritul tradiţiilor cum o făceau evreii scrupuloşi. Aceştia erau urâţi şi scoşi în afara legii de către comunitatea de rabini. Un rabin le-a negat orice speranţă de înviere, şi rabinul Hillel a spus: "nici un *am ha-arets* nu este cu adevărat religios". Un bun evreu nu şi-ar lăsa fiica să se căsătorească cu unul de acest fel. Viziunea lor era: "nici un om să nu se asocieze cu păcătoşii nici măcar ca să-i aducă aproape de Tora". Când aceşti religioşi au obiectat la asocierea lui Isus cu păcătoşii, fără îndoială că au inclus şi această clasă.

[11] Isus a dat dovadă de consideraţie faţă de clasa păcătoşilor *am ha-arets*. "Am venit să chem, nu pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi" a spus Isus atunci când fariseii care se declarau neprihăniţi au obiectat legat de asocierea lui cu această clasă de mai de jos. Isus a fost atras de ei: "Văzând mulţimile a simţit o afecţiune gingaşă faţă de ei, pentru că erau chinuiţi şi rătăceau precum oile fără păstor". Aceşti oameni îndelung ignoraţi au răspuns predicii lui Isus; nu au rămas indiferenţi faţă de legea lui Iehova. Imposibilele tradiţii ale celor bătrâni nu le puteau respecta aceşti oameni muncitori—Mat. 9:13, 36.

[12] Cu această cunoaştere a situaţiei putem înţelege mai bine relatarea de la Luca 15:1-10. "Păcătoşii continuau să se apropie de el pentru a-l asculta. În consecinţă, atât fariseii cât şi cărturarii, continuau să murmure, spunând: 'Acest om îi primeşte pe păcătoşi şi mănâncă alături de ei'". Ca răspuns la aceasta Isus a relatat despre un om care avea o sută de oi; atunci când o oaie se rătăceşte el le lasă pe cele nouăzeci şi nouă pentru a o găsi pe acea pierdută şi se bucură extrem de tare după ce o recuperează. Apoi Isus a subliniat: "Vă spun că astfel va fi mai mare bucuria în ceruri pentru un păcătos care se căieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi care nu au nevoie de pocăinţă". A luat propriul punct de vedere al fariseilor, cum că ei sunt drepţi şi că sunt siguri în staulul lui Dumnezeu. Astfel, el îi caută pe cei pierduţi, păcătoşii, şi a spus că mare va fi bucuria atunci când va fi recuperat un păcătos decât în cazul a nouăzeci şi nouă de preadrepţi care credeau că nu au

Cuprins

nevoie de a fi salvați. Pentru a face această idee de două ori mai puternică, a adăugat pilda femeii cu zece monede, care a pierdut una și a căutat-o cu sârguință până a găsit-o și s-a bucurat extrem de regăsirea acesteia care a completat setul ei de monede. Moneda pierdută, oaia pierdută, inclusiv clasa *am ha-arets* sunt cei pierduți și știu acest lucru și caută salvarea este ceea ce îl interesează pe Isus și aduce bucurie lui Iehova atunci când sunt recuperați. Dumnezeu nu era interesat de preadrepții cărturari și farisei, care nu se căiau de conștiința păcatelor.

[13] De ce s-ar bucura Iehova și Isus de tradiționaliști? Tradițiile cărturarilor și ale fariseilor goleau Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate acestea ei apreciau extrem de mult aceste tradiții încât deveneau ridicoli. Ei spuneau că legea scrisă era precum apa, dar tradițiile erau precum vinul. Spuneau că Dumnezeu petrecea întreaga zi studiind cuvântul scris și toată noaptea studiind tradițiile orale. Vă puteți imagina aceasta?

DENUNȚAREA IPOCRIȚILOR

[14] Este de mirare că Isus a spus cuvintele usturătoare regăsite în capitolul treizeci și trei din Matei? "Leagă sarcini grele și le plasează pe umerii umanității, dar ei înșiși nu sunt dispuși să le miște cu degetul lor". Aceste sarcini grele sunt tradițiile orale care erau atât de împovărător de menținut, și nu ar fi eliminat nici măcar o mică regulă pentru a le face mai ușoare. S-au numit pe sine învățători ai poporului, dar în loc să dirijeze atenția poporului spre regatul lui Dumnezeu, ei îi descurajau prin insistențele față de tradițiile împovorătoare. Apoi, când Isus a făcut ceea ce ei eșuaseră să facă, s-au mâniat și au încercat să întoarcă oamenii împotriva lui. Pe bună dreptate a spus Isus: "Ați închis regatul cerurilor în fața umanității; pentru că voi înșivă nu intrați în el, nu permiteți nici altora pe cale să intre"—Mat. 23:4, 13.

[15] "Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, ipocriților! pentru că dați zecimea din mentă şi mărar şi din chimen, dar ignorați aspectele mai importante ale Legii, şi anume, judecata şi mila şi credința. Aceste lucruri erau obligatoriu de făcut, dar cu toate acestea fără ignorarea celorlalte. Ghizi orbi, ce strecurați țânțarul, dar înghițiți cămila!" Erau atât de ocupați cu lucrurile mărunte încât nu au ajuns niciodată la aspectele mai importante ale adevăratului cult. Deşi păstrau aparențele exterioare, eşuau în acțiunea lor. "Vai vouă, cărturarilor și fariseilor, ipocriților! fiindcă curățați exteriorul paharului și al farfuriei, dar în interior ele sunt pline de jaf și exagerare. Farisei orbi, curățați mai întâi interiorul paharului și al farfuriei, pentru ca exteriorul acestora să devină de asemenea curat". Aceştia sunt interesați de aparențele de la suprafață, dar Dumnezeu se uita în interiorul inimii. Deşi la exterior era multă evlavie, dreptatea și mila și credința lipseau cu desăvârşire—Mat. 23:23-26.

[16] O piatră prețioasă poate părea ștearsă, dar este bună în interior. Când o freci și o răzuiești, începe să strălucească. Chiar dacă partea dură neşlefuită din exterior poate părea comună, valoarea ei se extinde dincolo de suprafață. Pe de altă parte, deşi munca de spoială poate ajuta aparența unui cadru al unei case vechi, este nevoie de foarte puțină frecare până când vechile plăci de dedesubt încep să apară.

Cuprins

La fel este și cu oamenii. Iehova nu este interesat de cei care la exterior arată umili. Dacă sunt jigniți în mod greșit, atunci când ei nu merg pe singura cale, sau când trebuie să se schimbe, atunci poți vedea ceea ce este în interiorul lor. Se poate vedea cât de iritabili pot fi, și persoana reală din interior iese la suprafață. Când Iehova adună lucrurile prețioase din toate popoarele, el este interesat de persoanele care sunt precum pietrele prețioase. Cu cât creștinul cu inima bună este frecat mai mult, persecutat, batjocorit și asuprit, cu atât mai mult strălucește integritatea lui, cu atât mai strălucitor reflectă el gloria lui Iehova și cu atât mai orbitoare devine dezaprobarea lor față de minciunile lui Satan cum că oamenii nu-și vor menține credința dacă vor fi puși la încercare—Hagai 2:7, *AS*.

[17] "Vai vouă, cărturarilor și fariseilor, ipocriților! pentru că construiți mormintele profeților și decorați catacombele celor drepți și spuneți: 'Dacă am fi fost în vremurile strămoșilor noștri, nu am fi fost părtași cu aceștia la vărsarea de sânge a profeților'". Dar au fost exact acești ipocriți care l-au ucis pe cel mai mare profet dintre toți, Isus Cristos! Au fost încântați să construiască morminte pentru profeți și să le decoreze pentru a atrage atenția față de propriile lor fapte caritabile, dar vai profetului viu care va îndrăzni să expună ipocrizia lor!—Mat. 23:29, 30.

ATITUDINI RELIGIOASE ASTĂZI

[18] Aceeaşi tipuri de oameni există acum cum erau şi în primul secol. Unii se izolează în construcţii religioase, postesc şi-şi maltratează corpul, crezând că un astfel de tratament este dumnezeiesc, după cum au crezut esenienii. Unii sunt super-patrioţi, care privesc conducătorii umani şi popoarele ca instrumente ale lui Dumnezeu şi vor să ia problemele în mâinile lor şi să aducă pacea în stilul propriu, după cum făceau zeloţii. Saducheii luau doar o parte a Scripturilor evreieşti, lăsând la o parte restul, iar moderniştii religioşi de astăzi făceau la fel. Precum saducheii, ei vroiau să fie în favoarea guvernelor oamenilor. Dar dacă vei merge alături de Dumnezeu nu poţi fi parte a acestei lumi vechi, aşa cum sunt moderniştii. De asemenea, precum fariseii, există astăzi tradiţionaliştii. Unii ţin la tradiţiile religioase păstrate din vechiul păgânism, iar alţii şi-au construit propriile tradiţii pe lângă ce au împrumutat din păgânism. Fundamentaliştii religioşi de astăzi sunt în această categorie. Tradiţia lor legată de trinitate, imortalitatea sufletului, chinurile păcătoşilor, folosirea idolilor şi multe altele, anulează adevărurile simple ale Bibliei, la fel cum se întâmpla cu tradiţiile cărturarilor şi fariseilor.

[19] Sunt prezenţi astăzi şi cei precum *am ha-arets* sau "oameni ai pământului [sau, terenului]". Aceştia sunt oameni sinceri care nu au fost învăţaţi corespunzător de către sistemele religioase ale creştinătăţii, şi cu toate acestea sunt însetaţi şi înfometaţi după dreptate. În mare parte către aceştia se duc cu dragoste martorii lui Iehova, şi găsesc multe urechi care ascultă. La fel cum fariseii batjocoreau pe cei care îl ascultau pe Isus şi spuneau: „Nu aţi fost şi voi induşi în eroare, nu-i aşa? Nici unul dintre conducători sau dintre farisei nu şi-a pus credinţa în el, nu-i aşa? Dar această mulţime ce nu cunoaşte legea sunt oameni blestemaţi", aşadar conducătorii religioşi de astăzi îi sfidează pe cei care-i ascultă pe martorii lui Iehova. Ei spun că doar cei mai de jos, needucaţi ascultă. Se înşeală, la fel cum se

Cuprins

înşelau fariseii, deoarece şi unii conducători şi farisei l-au ascultat pe Isus şi l-au urmat (Ioan 3:1, 2; Fapte 4:36, 37; 6:7). Majoritatea celor care ascultă sunt din această clasă neglijată, dar când încep să urmeze paşii lui Isus şi să se asocieze cu societatea Noii Lumi, aceştia nu mai sunt neglijaţi. Ei sunt ajutaţi cu dragoste să aibă o cunoaştere exactă a Cuvântului lui Dumnezeu; dacă este necesar, ei sunt învăţaţi chiar şi să citească pentru a putea studia Biblia. Ei observă că martorii lui Iehova, exact ca şi Isus, predică în mod diferit. Se bazează pe autoritatea Bibliei, spre deosebire de fariseii şi saducheii moderni cu tradiţiile şi modernismul lor—Ioan 7:47-49.

[20] Dacă suntem adevăraţi discipoli ai lui Isus, trebuie să mergem pe urmele sale, alungând ipocrizia şi tradiţia care-l dezonorează pe Dumnezeu şi să îndreptăm cu credinţă atenţia oamenilor conştienţi de nevoia lor spirituală pentru regatul lui Dumnezeu. Niciodată să nu devenim precum falşii religioşi ai timpului lui Isus care erau interesaţi în a face lucruri doar în stilul lor propriu şi care nu realizau un cult care să fie acceptabil lui Iehova Dumnezeu. Desigur nu putem copia miracolele lui Isus de vindecare şi înviere din morţi, dar putem fi părtaşi la munca de vindecare spirituală. Putem pune adevărul Bibliei în minte şi să-l imprimăm în inima celor receptivi, iar mintea transformată va direcţiona paşii aceluia în slujba lui Dumnezeu, picioare altădată oloage în ceea ce priveşte mersul alături de Dumnezeu. Ochii altădată nevăzători ai adevărului său vor percepe, urechile odată surde mesajului său, vor auzi, trupurile mai demult leproase cu boli spirituale vor deveni curate; iar cei morţi în greşeli şi păcate pot fi înviaţi la viaţa spirituală şi activitate, câştigând o soartă ce nu mai e moartă, ci se dovedeşte vie prin activitatea şi lucrările în serviciul lui Iehova.

[21] Isus a lăsat „un model pentru a-l urma îndeaproape” (1 Pet. 2:21). La fel cum un constructor examinează schiţele sale cu grijă pentru toate detaliile, la fel şi noi trebuie să studiem lucrarea lui Isus pentru a o putea copia îndeaproape. Trebuie să ne străduim să înţelegem oamenii cărora le ducem mărturie, să le vedem nevoile, să facem mesajul puternic şi clar cu ilustrări adecvate, şi să arătăm o dragoste profundă pentru oi, precum a făcut-o Isus. Trebuie să fim neînfricaţi în a spune adevărul tuturor persoanelor, şi trebuie să-i asistăm cu răbdare pe cei de mai jos. Dacă acordăm atenţie permanentă atât nouă cât şi învăţăturii noastre, aceasta va rezulta în salvare pentru noi şi pentru cei care ne ascultă.—1 Tim. 4:16.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce credeau esenienii şi ce practicau?
2. De ce erau zeloţii interesaţi şi cu ce ocazie pare iluzorie influenţa lor?
3. Cine erau saducheii şi cum au văzut ei Roma, Scripturile ebraice şi tradiţiile?
4. Ce le-a răspuns Isus saducheilor la înviere şi de ce?
5. Ce cunoştinţe despre saduchei i-ar identifica ca fiind aceia care au strigat, „Nu avem un alt împărat în afară de Cezar”?
6. Cine erau scribii?
7. Ce credeau fariseii?

Cuprins

8. De ce erau fariseii aceia care s-au plâns de discipolii lui Isus că nu îşi spălau mâinile înainte să mănânce?
9. De ce s-au plâns fariseii de discipolii lui Isus care culegeau grâne în ziua de sabat şi care erau unele din regulile lor privind sabatul?
10. Cine erau *am ha-areti,* şi cum erau ei văzuţi de evreii religioşi?
11. Ce credea Isus despre *am ha-areti?*
12. Cum face cunoaşterea acestor fapte mai clară situaţia povestită la Luca 15:1-10?
13. Ce păreri absurde aveau fariseii despre tradiţiile lor şi Cuvântul lui Dumnezeu?
14. Cum au adăugat scribii şi fariseii mai multe poveri pe umerii oamenilor şi în ce fel au împiedicat ei oamenii să intre în Împărăţie?
15. Ce ne arată că fariseii şi scribii erau interesaţi doar de aspectul exterior al lucrurilor?
16. Ce ilustraţii contrastează aceste aspecte exterioare aparent bune cu cele bune din interior?
17. Ce ne arată ipocrizia scribilor şi a fariseilor în ceea ce îi priveşte pe profeţii lui Iehova?
18. Ce ne arată că aceste tipuri religioase există şi astăzi?
19. (a) Ce clasă se compară cu *am ha-aretii*, şi cum reacţionează liderii religioşi? (b) Ce experimentează aceştia care au fost înainte neglijaţi când se asociază cu societatea Noii Lumi?
20. (a) Ce drum ar trebui să urmăm cu înţelepciune astăzi, dar ce ar trebui să evităm? (b) Cum putem participa în lucrarea de vindecare spirituală?
21. Cum ar trebui să ne străduim să urmăm îndeaproape modelul lăsat de Isus?

Aşa cum este povestit de Jack D. Powers

PRIMUL meu contact cu martorii lui Iehova a fost pe 4 iulie 1939, în Market Street din San Francisco urmărindu-i pe cei care distribuiau informaţii, iar al doilea contact a fost câteva luni mai târziu într-un bar din Sacramento unde am citit revista *Mângâiere,* care acum se numeşte *Treziți-vă!* Ambele contacte mi-au întors lumea pe dos. Eram deranjat de ceea ce credeam că este propagandă fascistă şi, în acelaşi timp, cu o rană adâncă parcă făcută de pumnalul spiritului care demasca fosta mea biserică ca parte principală a sistemului lui Satan. Doar după ce am petrecut o noapte fără somn gândindu-mă la copilăria mea când eram copil de altar în biserica catolică Sf. Victor în cartierul de mine de aur din Cripple Creek în Colorado, la zilele mele ca student la Abbey School pentru băieţii catolici din Canon City şi la zilele pe care le-am petrecut ca membru al clubului Catholic

Cuprins

Newman, când am fost în cele din urmă convins că martorii lui Iehova propovăduiau adevărul. M-am gândit şi la Vinerea mare când mi-am ars genunchii în timp ce îngenuncheam în faţa unei statui a crucii şi cum preotul a refuzat să îmi răspundă la întrebările mele de ce veneram noi astfel de idoli.

Da, toate aceste amintiri confirmau că biserica era mai mult diavolească decât dumnezeiască. Constatasem deja inutilitatea religiei protestante în timp ce eram în călătorie în vacanţă cu preotul episcopal. Când am vizitat un vechi coleg de clasă al său care devenise episcop am fost şocaţi de felul în care vorbea despre afaceri imobiliare şi băutul de cocktail-uri. Ce surpriză a fost un an mai târziu să aflu că el şi-a lepădat rasa şi îşi câştiga existenţa ca brutar! Acum el admite că martorii lui Iehova spun adevărul.

Trecuseră câteva luni de la primele două contacte cu Martorii şi am continuat să urmăresc ceea ce consideram că este scopul meu în viaţă—laborant şi chimist de aur şi argint. În timp ce mă aflam la mina nordică California Feather River în 1940, am ajuns aproape în punctul să mă îndoiesc de existenţa lui Dumnezeu deoarece observam un vid spiritual printre mineri. M-am simţit aşa cum Lot trebuie să se fi simţit în zilele de corupţie din Sodoma şi Gomora. Şi atunci am decis să îmi schimb scopul în viaţă, astfel că mi-am prezentat demisia. Nu ştiam unde merg, dar m-am îndreptat spre sud ca să renunţ la tot. Când m-am oprit să mă odihnesc în Los Angeles, un om de bună credinţă care nu devenise încă unul din martorii lui Iehova a început să îmi adâncească credinţa şi să refacă ceea ce fusese zdrobit.

De atunci lucrurile s-au mişcat foarte repede. În aceeaşi zi am cumpărat o Biblie şi în următoarea duminică am participat la un studiu al *Turnului de Veghere* însoţit de omul de bună credinţă şi prietenii săi. Studiul m-a convins pentru prima oară în viaţa mea că găsisem oameni care credeau cu adevărat în Dumnezeu. Doar uitându-mă la feţele lor când dădeau răspunsurile, când unii citeau sau când vorbeau direct, dar toţi făceau declaraţii publice de credinţă, inima mea s-a umplut de bucurie.

Un frate foarte rapid şi-a notat adresa noastră şi nu după mult timp o soră mai în vârstă a venit pe la noi. Am fost atât de impresionat de înregistrarea cu Judecătorul Rutherford pe care o avea şi noi am ascultat-o, că am întrebat-o dacă aş putea avea câteva înregistrări de genul acesta ca şi alţi oameni să asculte. Mi-a spus că pentru mine ar fi bine să încep lucrarea de propovăduire la adunarea locală a Martorilor care tocmai trebuia să aibă loc. Ce adunare! Am ascultat cu atenţie toate discuţiile şi între sesiuni i-am ţinut ocupaţi pe Martorii lângă care stăteam să îmi răspundă la întrebările mele cele multe din Biblie. Fiecare mi-a răspuns. Niciodată nu o să uit răbdarea şi bunătatea lor.

Apoi a venit convenţia din Long Beach şi am fost conectat pe calea aerului cu Detroit. Cât de mult mi-a plăcut! După aceea, niciodată nu am pierdut un studiu al *Turnului de Veghere* şi am început să particip la întrunirile de serviciu. M-am gândit că niciodată nu am pierdut Slujba atunci când eram în cadrul bisericii catolice, atunci de ce să lipsesc de la întrunire acum când am descoperit adevărul.

Cuprins

Practic, în fiecare zi eram pe teren făcându-mi lucrarea. Tot ce făcusem era să studiez şi să predic până când într-o zi am rămas fără bani. Acum ce era să fac? Nu voiam să mă întorc la vechiul meu stil de viaţă. Cei de la mina din nord se ţinuseră după mine să mă întorc, oferindu-mi o poziţie mult mai bună şi o mărire de salariu. Dar dacă aş fi acceptat, ar fi însemnat să renunţ la propovăduire. Prima mea alternativă era să accept o slujbă de noapte care mi-ar fi asigurat timp liber ziua pentru predicare şi studiu. Dar acest lucru m-a făcut să pierd întrunirile, aşa că nu a durat foarte mult timp. După ce am încercat două sau trei alte slujbe care nu mă satisfăceau pentru că cereau prea mult timp, am găsit o slujbă unde plata era bună şi îmi asigura mult timp liber, dar era doar temporar.

În cele din urmă am început să mă gândesc la pionierat şi cum ar fi dacă ar fi un scop în viaţa mea. Foarte puţini în Hollywood păreau entuziasmaţi despre acest gând, dar am observat că „*Informatorul*" aducea întotdeauna vorba despre ideea de pionierat. Un servitor zonal a fost cel care m-a încurajat. El spunea că Iehova îi susţine pe aceia care lucrau pentru El. Servitorul zonal m-a sfătuit să îmi plătesc datoriile şi să încep pionieratul. El îmi spunea să mă bazez pe Iehova.

BINECUVÂNTAT CA PIONIER

În adâncul sufletului eram hotărât să fac exact acest lucru. Chiar în seara aceea, am primit un telefon tocmai din Santa Maria şi mi se spunea să mă prezint la lucru în dimineaţa următoare. Acest lucru l-am considerat ca un îndemn din partea lui Iehova şi am mers cu maşina toată noaptea. Nu era genul de slujbă pe care l-aş fi ales eu, dar a fost modalitatea de a-mi începe lucrarea de pionierat.

În prima sâmbătă în oraş am găsit propovăduitorii locali la colţul străzii. Era un oraş unde era aşa mare nevoie şi pionierii lucrau acolo. Fiecare minut liber pe care îl aveam departe de tabăra unde lucram, îl petreceam cu un grup de pionieri credincioşi foarte abili. Dar întrunirile erau o problemă. L-am întrebat pe conducătorul taberei dacă puteam avea o oră liberă în timpul cine pentru a participa la studiul Turnul de Veghere sâmbătă seara. El a spus că da şi mă şi lăsa să iau maşina lui pentru a nu pierde mult timp să mă duc şi să vin de la întrunire. Într-un timp scurt, am avut mai mult decât suficienţi bani pentru a-mi plăti datoriile.

Am stabilit ca moment când să-mi prezint demisia, să fie la convenţia de la St. Louis. Când a început convenţia, m-am dus la inginerul şef şi i-am spus că demisionez. Mi-a oferit o mărire de salariu dacă aveam să stau, deoarece aveau nevoie de oameni care să facă toată munca pe care o făceam eu. Parcă Satan însuşi îmi făcea ofertele, dar eram hotărât să îmi urmez scopul meu. Am demisionat şi am participat la convenţia din 1941. Ce binecuvântare! Am fost primul la rând care ca semnat ca pionier la convenţie.

Pionieratul a fost ceva diferit pentru mine şi am făcut multe greşeli. În timpul primei luni am făcut greşeala să pierd prea mult timp reparând un şopron din tabără. La sfârşitul lunii, a venit o scrisoare din partea Societăţii în care se specifica că nu puteau recunoaşte pe nimeni ca pionier dacă nu îşi făcea planul de

Cuprins

ore. Din acea zi mi-am îndeplinit planul de ore. Încă mai păstrez acea scrisoare ca pe un document valoros.

Apoi am rămas fără bani. Am început să văd ce înseamnă să trăieşti din credinţă. Totuşi, până acum, după şaptesprezece ani de serviciu în pionierat, pot să spun că niciodată nu am suferit într-adevăr de foame, deşi am amânat câteodată câte o masă. Ce am pierdut într-o zi, am recuperat în următoarea.

Anul 1941 m-a găsit într-o misiune de pionierat special în San Fernando, care pe atunci era un teritoriu izolat. Aici i-am întâlnit pe Fratele şi Sora Fred Anderson, care au devenit tovarăşii mei pentru anul următor. Am învăţat foarte mult de la aceşti veterani în serviciul lui Iehova. Ei tocmai veniseră din Nevada, de unde de abia scăpaseră să nu fie împăiaţi. Pentru mine, ei erau semne şi miracole.

Nu aveam unde să locuiesc şi puţini bani să închiriez un loc, dar un frate care era complet paralizat în spital după ce primise o bătaie de la o bandă de hoţi, mi-a împrumutat trailerul său. Am parcat în curtea de păsări a unui om de bună credinţă.

Soarele din San Fernando era fierbinte, dar eram hotărât să îmi ating scopul pe care mi-l stabilisem în viaţă. În cele din urmă, am primit o misiune în Reno, Nevada. Încă o dată Iehova a avut grijă ca cei care munceau pentru El să aibă tot ce aveau nevoie. Persoanele nou interesate ne-au dat pături groase şi haine de iarnă pentru acea climă rece. În Rino am stat cu un frate bătrân foarte drăguţ care era coşar. Am petrecut împreună o iarnă foarte plăcută, dar sub ameninţarea persecuţiilor. Poliţia ne deranja mereu. Aproape tot la trei zile ajungeam la secţia de poliţie.

Cea mai violentă opoziţie am întâlnit-o într-o noapte geroasă pe strada principală din Reno. Doi jurnalişti locali încercau să mă bată în timp ce câinele lor mă muşca de picior. Pentru a înrăutăţi lucrurile, strada s-a umplut de privitori care îmi spuneau că sunt spion japonez. Chiar şi un poliţai a început să mă lovească. Chiar în momentul crucial, când credeam că totul este pierdut, o maşină a poliţiei a venit cu sirena pornită. Aceşti poliţai i-au despărţit pe cei din bandă şi i-au luat pe jurnalişti la secţie. Mi-au permis să mă întorc la propovăduirea mea. După aceea, mulţi oameni m-au felicitat pentru că am rezistat şi mi-au acceptat revistele. Între timp, noi trei am primit invitaţii pentru a participa la prima oră de la şcoala Gilead, care însemna lucrare misionară în străinătate.

GILEAD ŞI SERVICIUL ÎN STRĂINĂTATE

Deşi eram absolvent de colegiu cu grad de inginer, cursul de la Gilead m-a ţinut ocupat. Dar ce minunată a fost ziua absolvirii! Mi-a adus mai multă plăcere decât orice zi de absolvire din şcolile lumeşti. Fratele Knorr ne-a spus că noi începeam un nou fel de viaţă şi că va trebui să fim credincioşi până la final. De atunci am văzut pe mulţi colegi de ai mei şi mă bucur că încă îşi urmăresc scopul în viaţă.

Nu toţi dintre noi am plecat imediat şi am primit însărcinări în străinătate după ce am absolvit în 1943. Am fost numit ca servitor pentru fraţii din Statul Ohio. După şase luni am fost chemat la Bethel să mă pregătesc pentru prima mea misiune în străinătate în Argentina. Până să plec, a mai trecut un an, dar ce an

Cuprins

binecuvântat! În tot acest timp mi s-a permis să stau la Bethel şi să lucrez la tipografie. Am învăţat foarte multe.

Mulţi dintre fraţi erau semne şi minuni pentru mine, cum era şi Fratele Van Amburgh. Deşi vorbise în public ani de zile, el ţinea discuţii cu studenţii şi primea sfaturi. Câtă umilinţă! Într-o zi curăţam cartofi în bucătărie şi el a venit la mine şi m-a întrebat dacă îl las să treacă. Eram tare mirat de acest lucru. Cine eram eu să îi dau acestui frate permisiunea să treacă prin bucătărie? El era secretarul Societăţii. Am observat că aceşti fraţi mai bătrâni erau sârguincioşi în ceea ce priveşte serviciul pe teren în ciuda vârstei lor înaintate.

Într-o dimineaţă, Fratele Knorr a comentat în timpul unei discuţii asupra textului zilnic că singura putere capabilă să prevină ca cineva să intre într-o ţară străină ar fi spiritul lui Iehova, deoarece El este Acela care a poruncit ca veştile bune să fie propovăduite tuturor popoarelor. Doar câteva zile mai târziu, departamentul de paşapoarte al guvernului a început să emită paşapoarte pentru noi toţi. Se părea că e un semn că Iehova a considerat că e ziua deschiderii. După ce am primit paşaportul am fost la început dezamăgit deoarece guvernul Argentinei a refuzat să ne acorde viza pe paşaport. Mai târziu misiunea mea s-a schimbat şi noua destinaţie a fost Uruguay.

După ce am obţinut viza uruguaiană, am plecat la New York imediat împreună cu Albert Mann, un coleg care se îndrepta spre Chile. Încă îmi aduc aminte de ziua când am ajuns în America de Sud prin Colombia. Era în 1945. Femei ducând greutăţi mari pe cap, automobile care claxonau şi uşi şi ferestre cu zăvoare şi zăbrele multe sunt scenele pe care nu le voi uita niciodată. Ne-am oprit la Panama cu Harveys, ceea ce este încă foarte viu în amintirile mele. Ar fi trebuit ca Fraţii Knorr şi Franz să fie în Panama City săptămâna viitoare. Am avut privilegiul să îi ajut pe Harveys să se pregătească pentru vizita lor, am marcat teritoriile, am încercat să închiriem scaune, să tipărim semne sandwich şi aşa mai departe, toate într-o limbă străină.

Înainte de a ateriza în Uruguay, am avut privilegiul de a-i ajuta pe fraţii din Buenos Aires să îşi pună sucursala în ordine. Apoi la 1 mai 1945, am aterizat în misiunea din Montevideo, Uruguay. În loc să găsesc propovăduitori care să fie practic izolaţi, l-am găsit pe unul din colegii mei care ajunsese înaintea mea. Mai erau nişte pionieri germani care fuseseră trimişi aici din Germania în timpul persecuţiei lui Hitler. Mă aşteptau cu un mic dejun bun, o cameră curată şi un teritoriu. Am ajuns la şapte dimineaţa şi am petrecut 8 ore pe teren în prima zi.

Prima casă în care am fost nu era o cocioabă amărâtă aşa cum mă aşteptasem după ceea ce văzusem în Panama şi în Colombia. Era biblioteca universităţii. Am descoperit că teritoriul meu era în centrul unui oraş modern în plină dezvoltare. Am propovăduit unui profesor universitar.

Deşi era dificil să lucrez toată ziua singur într-un teritoriu străin, Iehova m-a susţinut cu multe experienţe binecuvântate. Primul meu discurs în public a fost una dintre ele. Am organizat totul în propria noastră casă, folosind două camere. Peste douăzeci de persoane pe care le-am contactat pe teren au venit la primul meu

Cuprins

discurs. Unii dintre ei au devenit propovăduitori şi sunt încă activi. Aşa de mulţi oameni au vrut să studieze şi nu puteam să am grijă de toţi.

După ce am lucrat la Montevideo câteva luni, am fost numit ca servitor de circuit pentru a vizita persoanele interesate care erau izolate în interiorul ţării. Apoi am luat în calcul ceea ce Pavel i-a spus lui Timotei să nu bea apă pentru stomac, deoarece sufeream de diaree cronică. Când eram atât de slăbit, încât nu credeam că voi mai putea continua, am fost însărcinat să lucrez la biroul sucursalei. Deşi nu mi-am revenit niciodată, mi-am recâştigat puterea destul de mult pentru a continua să îmi urmăresc scopul în viaţă.

Planul care ajuta misionarii să participe la adunările internaţionale în New York in 1950, 1953 şi 1958 m-a ajutat pe mine în două feluri. M-a ajutat să fiu revigorat din punct de vedere spiritual la aceste adunări şi m-a ajutat să văd că nu pierdeam nimic cu adevărat importat atâta timp cât eram în misiunile în străinătate. Adunarea din 1958 mi-a întărit hotărârea să continui să îmi urmăresc scopul în viaţă servindu-l pe Iehova cu credinţă aici.

Pot să spun că toate cuvintele lui Isus sunt adevărat când a spus că dacă o persoană îşi abandonează fraţii şi surorile din această lume de dragul Său, va avea mai mult de câştigat. Am ajuns să cunosc sute de fraţi şi surori spirituali. Pentru a-mi urmări scopul în viaţă urmărind calea adevărului a trebuit să îmi părăsesc tatăl şi surorile, nici unul dintre ei nu era favorabil pentru această cale. M-am căsătorit cu una dintre primele misionare care au venit în Uruguay, şi ea a fost un tovarăş credincios care a muncit din greu.

Când privesc în urmă, îi mulţumesc din toată inima lui Iehova pentru că m-a păstrat în serviciul său. De aceea nu am refuzat niciodată o însărcinare, nu mi-am părăsit locul în cadrul organizaţiei sau nu m-am oprit din munca pe teren. Ce privilegiu este ca cineva să îşi dedice tot timpul şi efortul pentru a-l servi pe Iehova!

Absolvirea la Gilead înseamnă construirea unui viitor

7 FEBRUARIE 7 1960, a fost ziua absolvirii la Gilead a celei de-a treizecia şi patra clasă de misionari, şi 2.476 persoane s-au adunat pentru a împărţi cu ei beneficiile spirituale ale acestui eveniment.

Programul a început la ora 9 a.m., iar preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, i-a chemat pe servitorul Fermei Împărăţiei şi pe fiecare dintre cei patru instructori ai Şcolii pentru cuvintele de credinţă şi de sfaturi pentru clasă. Apoi Preşedintele Knorr a vorbit mai mult de o oră pe tema „Construirea Viitorului”

El a indicat celor care îl ascultau că Moise a fost un constructor teocratic de succes deoarece erau un om al credinţei şi iubea dreptatea. Isus a construit congregaţia creştină. Aceia pe care el i-a antrenat au făcut alegerea corectă în ceea ce priveşte construirea viitorului deoarece ei au fost atenţi să construiască fundaţia

Cuprins

corectă, Isus Cristos, piatra de temelie. „Astăzi,” spunea el, „lucrarea de construcţie este în plină desfăşurare … Misionarii sunt trimişi în noi teritorii şi în locuri unde lucrarea de abia începe. De ce? Pentru a construi lucrarea lui Iehova acolo şi pentru a dezvolta organizaţia locală. Dar, trebuie întotdeauna să vă aduceţi aminte că Dumnezeu este cel care face lucrarea cu adevărat. Trebuie să faceţi lucrarea, dar Dumnezeu este acela care o va „face să crească.”’

În continuare, N. H. Knorr a indicat că misionarii trebuie să aibă întotdeauna grijă „să vorbească cuvintele lui Dumnezeu” şi niciodată propriile lor idei. Referindu-se la 2 Corinteni 5:20, el le-a adus aminte că ei erau trimişi pe teren ca „ambasadori care îl înlocuiau pe Cristos”. Astfel, ei trebuie să vorbească doar cu „cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu.” „Dar trebuie să vorbiţi. Nu puteţi construi nimic dacă nu spuneţi nimic.”

Apoi el s-a întors la al cincilea capitol din Galateni şi a discutat despre fructele spiritului. Prima dată a dat definiţia fiecăruia şi apoi a discutat-o, legând-o de alte scripturi. „Având aceste fructe ale spiritului,” a spus el, „vă oferă posibilitatea de a construi viitorul.”

La închiderea programului, cei şaptezeci şi şapte de studenţi au umplut platforma, unde diplomele şi darurile din partea societăţii le-au fost înmânate. În timp ce mulţi au primit însărcinări în America Centrală şi de Sud, unii au plecat spre locuri îndepărtate cum ar fi Japonia, Coreea, Cambogia, Pakistan, Taiwan şi Guam, pentru a continua acolo lucrarea de construcţie creştină.

Partea 35—„Facă-se voia Ta pe pământ”

Capitolul 12 (versetele 1-4) din Daniel este o parte a aceeaşi profeţii care a fost începută de îngerul lui Iehova în capitolul unsprezece. În Daniel 12:1 îngerul îi spune lui Daniel că în timpul seriei finale de conflicte între „împăratul din nord” şi „împăratul din sud”, un prinţ ceresc pe nume Mihail, care reprezintă copiii poporului lui Daniel, se va „ridica” sau îşi va asuma controlul guvernamental. Acesta va veni în cel mai greu moment, întunecat de probleme din istoria omenirii. Dovezile din Biblie ne demonstrează fără putinţă de tăgadă că prinţul ceresc Mihail este Fiul lui Dumnezeu care a coborât din ceruri pentru a deveni omul Isus Cristos în ceruri şi care s-a întors la ceruri după ce a înviat din morţi şi s-a aşezat în dreapta Tatălui său ceresc. În anul 1914, la sfârşitul „perioadei stabilite a popoarelor”, el a fost împuternicit ca Împărat pentru a domni în mijlocul duşmanilor.

18. Mihail din ceruri avea ştiinţa îngerului care i-a revelat visul profetului Daniel. El cunoştea profeţiile din cartea lui Daniel. Când a venit pe pământ ca Isus, uns cu duhul lui Iehova, el arăta că ştie cele scrise în cartea lui Daniel. Ştia de

Cuprins

dinainte că marele Domn al poporului lui Iehova trebuie să vină cu puterea sa împărătească în mijlocul luptei dintre regii simbolici de miazăzi şi de miazănoapte. Când apostolii i-au cerut lui Isus dovada palpabilă a prezenţei lui în Împărăţia cerurilor în momentul în care toate cele lumeşti vor lua sfârşit, Isus le-a răspuns în acord cu cartea lui Daniel. A spus: „Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omori; şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul. De aceea, când veţi vedea "urâciunea pustiirii", despre care a vorbit prorocul Daniel, "aşezată în Locul Sfânt" – cine citeşte să înţeleagă! …" (Matei 24:7-15) Prin evenimentele care au început în 1914 cu primul război mondial între regele de la miazănoapte şi cel de la miazăzi, martorii lui Iehova aveau să ştie că Isus, Domnul lor, era prezent în Împărăţia cerurilor şi că Evanghelia urma să fie propovăduită pe tot pământul ca o mărturie înaintea pieirii lor.

19. În 1919, „urâciunea pustiirii" a luat forma Ligii Naţiunilor şi a fost idolatrizată ca expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Prin acesta, creştinii au încă o dovadă că Mihail se ridicase şi că eram „aproape de sfârşit". Chiar şi persecuţiile care au fost săvârşite într-un anume mod pentru refuzul de a idolatriza această „faţă a fiarei sălbatice" şi pentru loialitatea faţă de adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu, ca de asemenea şi pentru propovăduirea acestei împărăţii pretutindeni, au fost încă o dovadă a faptului că asistam la sfârşitul lumii.

20. Când au văzut crescând întunericul şi frământarea popoarelor după „începutul durerilor" între 1914 şi 1918, cei care aveau ştiinţă despre lucruri au considerat că asistau la împlinirea profeţiilor lui Daniel şi ale lui Isus: „Îndată după acele zile de necaz «soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate.» Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă." (Matei 24:29, 30) Când stelele cad din cer, unde se duc ? Pe pământ ? Pământul nu ar putea face faţă acestei situaţii; nu le-ar putea primi pe toate. Deci un astfel de lucru nu este cu putinţă. Şi totuşi, dacă aceste stele ar cădea din cer, nu ar mai fi lumini dăruite omului, ci ar dispărea toate. Aceasta s-ar adăuga întunericului continuu în cazul în care soarele şi-ar pierde strălucirea iar luna nu s-ar mai vedea noaptea. Lumea veche se scufundă toată în întuneric.

21. Discipolul creştin Luca oferă mai multe amănunte despre profeţia lui Isus referitoare la dovada existenţei Împărăţiei sale şi a „sfârşitului" acestei lumi: „un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii. Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete şi ciume; vor fi arătări înspăimântătoare şi semne mari în cer. Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groaza, în aşteptarea

Cuprins

lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare." (Luca 21:10, 11, 25-27) Ştiri din toată lumea începând cu 1914 sunt o mărturie a împlinirii fără dubii a profeţiilor lui Isus, dovedind că Mihail, Fiul omului, s-a ridicat.

22. Noile lucruri pe care le descoperă ştiinţa modernă şi le aduce în atenţia oamenilor spre alienarea acestora şi născând din ce în ce mai multă frică trebuie incluse în categoria „arătări înspăimântătoare" şi „semne mari" din cer. Aşa numitele raze cosmice necesită tot mai mult studiu ştiinţific. Nu mai departe de 1911, experimentele ştiinţifice referitoare la absorbţia razelor penetrante gama din radium în aer l-au făcut pe Dr. V. F. Hess să creadă că nu toate procesele de ionizare din aer se datorau acestei absorbţii. Experimentele cu baloane realizate mai târziu au ajuns la concluzia reală, aceea a existenţei unei radiaţii puternice venite de deasupra; era vorba de raze cosmice. Cu viteza luminii, razele cosmice sunt purtate prin atmosferă şi în final lovesc pământul cu destulă putere să ajungă la o adâncime de două sute de picioare. Razele cosmice pot atinge o încărcătură energetică de miliarde de electroni-volţi. Soarele sistemului nostru solar are contribuţia lui la naşterea acestor radiaţii.

23. A fost observat faptul că s-a produs o intensificare a razelor cosmice în timpul apariţiei a ceea ce păreau a fi pete pe suprafaţa Soarelui. Pete de întuneric sau pete solare, cum le numim noi. În realitate ele sunt erupţii de energie pe suprafaţa soarelui. În Decembrie 1957, în timpul Anului Internaţional de Geofizica, a fost semnalat faptul ca "în ultimele luni" Soarele a contribuit la realizarea studiilor ştiinţifice demarate. Cum ? "Oferind ceea ce este considerat a fi cel mai mare număr de explozii energetice din istorie … În ultimele luni, Soarele a fost la apogeul ciclului de unsprezece ani de astfel de explozii. Acest interval a dat naştere unui număr impresionant de explozii solare. Exploziile solare eliberează un număr mare de particule care lovesc atmosfera una sau două zile mai târziu, producând furtuni magnetice şi alte fenomene."* Se spune că exploziile solare au cauzat "perturbări ale undelor radio şi TV". Studiile au arătat că, în timpul exploziilor solare, radiaţiile cosmice cresc brusc, iar undele radio sunt afectate. La aproximativ o zi de la producerea exploziei solare, furtuna magnetică îşi face simţită prezenţa pe tot cuprinsul planetei. În momentul unei explozii solare de mare intensitate, reţelele de comunicare sunt aproape în totalitate perturbate în unele zone ale globului. Cablurile de telecomunicaţii şi cablurile electrice îmbrăcate în plumb au fost arse complet, iar peliculele neexpuse la raze X au devenit neutilizabile.

24. Care este sursa acestor raze cosmice ? Nu stelele. A fost dovedit ştiinţific faptul că energia transportată de toate particulele razelor cosmice însumează mai mult decât toată energia eliberată de stele. Razele cosmice par a veni din toate direcţiile cu o aşa de mare forţă că oamenii de ştiinţă nu au găsit încă

Cuprins

o explicaţie satisfăcătoare privind originea lor. Razele cu cea mai mare energie provin din afara Căii Lactee.

25. Au fost realizate studii despre efectele razelor cosmice asupra celulelor vii din corpul animalelor, mai ales pentru a se determina efectele asupra funcţionării creierului. Ce efecte au sau vor avea aceste raze asupra comportamentului oamenilor ? Cu siguranţă, Creatorul razelor cosmice, Iehova, le-ar putea folosi pentru a afecta minţile duşmanilor săi, inclusiv minţile regilor de la miazănoapte şi de la miazăzi, şi i-ar putea aduce în situaţia de a se distruge reciproc: „sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său”. (Ezechiel 38: 21, *AS*) În această profeţie Dumnezeu avertizează că va folosi alte forţe naturale, posibil o ploaie de anti-materie care are proprietatea de a distruge orice lucru material cu care vine în contact. El îi avertizează pe cei trufaşi că va face „lucrare nemaiauzită”. – Isaia 28: 21.

26. Luna a intrat şi ea în atenţia oamenilor de ştiinţă. Experţi în rachete o vor transforma dintr-un luminător inofensiv al nopţii într-un obiect cu posibilităţi înspăimântătoare. Cucerirea lunii a devenit un obiectiv important. Nu numai prin trimiterea de rachete pe lună şi de sateliţi care să o orbiteze, dar şi prin înfiinţarea unor baze umane pe suprafaţa lunii pentru a observa şi controla pământul. Un cercetător suedez a atras atenţia oamenilor de ştiinţă asupra studierii posibilităţii ca detonarea unei bombe cu hidrogen pe lună să cauzeze valuri oceanice dezastruoase pe pământ. O astfel de explozie ar crea, de asemenea, radioactivitate pe lună şi ar îngreuna o viitoare explorare ştiinţifică a acestui spaţiu. Cum stau lucrurile cu „obiectele zburătoare” neidentificate a căror prezenţă a fost semnalată ? Chiar dacă mărturiile pe această temă pot fi dovedite ca fiind în mare parte nefondate, începând cu 1914, oamenii sunt înspăimântaţi de spaţiul cosmic, de soare, de lună şi de stele.

27. Ar trebui ca „cei care îl cunosc pe Dumnezeu” să împărtăşească suferinţa şi frica oamenilor în aşteptarea celor ce se vor abate asupra pământului ? Deloc ! Ei ştiu că Isus a prezis aceste lucruri şi le-a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie … când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21: 28, 31) Astăzi, când lumea trece prin spasmele fricii, adepţii lui Isus şi mulţimi întregi de „alte oi”, au încredere şi îşi înalţă capetele cu veselie. Ei cunosc înţelesul acestor lucruri pe care le văd întâmplându-se. Ştiu că Mihail, Domnul lor, s-a ridicat pe tronul noii Împărăţii a lui Dumnezeu. S-a ridicat să îi izbăvească şi să dovedească puterea absolută a lui Iehova.

Cuprins

CAPITOLUL 13: BUCURIA DE ASTĂZI A LOCAŞULUI SFÂNT

1. Tristă şi lipsită de libertate a fost lumea înainte ca Mihail din ceruri, ridicându-se cu puterea sa împărătească, să-i dezrobească pe cei scrişi în ceruri. Coborât pe pământ sub numele de Isus Hristos, Mihail prevestise aceasta în profeţia care vorbea despre sfârşitul acestei lumi viclene. Prevestise primul război mondial şi arătase că adepţii săi cei mai credincioşi vor fi persecutaţi şi urâţi de toate popoarele pentru că îi slăvesc numele. Unii dintre aceşti urmaşi vor fi îngenunchiaţi şi vor renunţa la luptă. (Matei 24:7-12) Toate acestea s-au petrecut în timp ce în ceruri Mihail şi îngerii săi se luptau cu Satan şi ceilalţi demoni. Poporul , pentru care Mihail era marele Împărat, au căzut robi organizaţiilor diavoleşti de pe pământ.

2. Mihail a permis persecutarea şi nefericita lor înrobire pentru a-i pune la încercare, pentru a-i împărţi în două categorii pe cei care se declarau urmaşi ai săi. Ce fericire fără margini a urmat când Mihail, ducând luptă victorioasă în cer, şi-a eliberat poporul din mâinile împăratului de la miazăzi şi ale celui de la miazănoapte ! El i-a mântuit pe cei cu adevărat sfinţi, care mai rămăseseră printre cei vii pe pământ, „şi anume oricine va fi găsit scris în carte.” - Daniel 12:1 *JP*.

3. Isus le-a spus odată discipolilor săi: „Totuşi să nu vă bucuraţi de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucuraţi-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri”. (Luca 10: 20) Fiind unşi să stăpânească sub chipul simbolic al „celor douăzeci şi patru de bătrâni” în faţa lui Dumnezeu, ei erau cunoscuţi ca „Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri.” (Apocalipsa 4:4, *RS*; Evrei 12:22, 23) Când a venit vremea persecuţiilor şi a robiei, ei au îndurat totul cu credinţă iar numele lor nu au fost şterse din cartea Domnului. Ei au fost eliberaţi la vremea profeţită de Daniel.

4. Îngerul lui Iehova i-a vestit lui Daniel dezrobirea pe care Mihail, Împăratul Ceresc, o va aduce oamenilor: „Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică.” (Daniel 12:2, *JP*) Datorită nedreptei opresiuni din timpul Primului Război Mondial, poporul sfinţilor şi cei care le-au stat alături au fost înfrânţi şi îngenunchiaţi, căci „micul corn” simbolic, „regele cu înfăţişare înfricoşătoare” i-a doborât la pământ şi i-a călcat în picioare, a smuls jertfa necurmată şi i-a surpat locul Locaşului său celui Sfânt.” (Daniel 8:9-11, 23, 24, *JP*) Nu au fost literalmente omorâţi şi îngropaţi, dar Apocalipsa 11:1-2 îi înfăţişează pe martorii lui Iehova ca zăcând morţi în mijlocul străzii acestei organizaţii diavoleşti. Păreau adormiţi în moarte. Cu toate acestea, exista un lucru care trebuia să fie îndeplinit după război, aşa cum însuşi Mihail prezisese în Matei 24:14. Pentru această lucrare, care avea nevoie de martori, erau de trebuinţă cei ce mai rămăseseră din poporul sfinţilor. La vremea de dinainte hotărâtă, în 1919, Mihail, sau Isus Hristos coborât pe pământ, şi-a dezrobit poporul, Israelul spiritual, căci El era marele lui

Cuprins

Împărat. Cu voce de „arhanghel” le-a „poruncit” să se trezească din somnul adânc care-i ţinea captivi. (1 Tesaloniceni 4:16, 17) Ce a urmat ?

5. Perioada ce a urmat imediat războiului a fost un moment de trezire din moarte. Supravieţuitorii poporului sfinţilor au vrut să fie vii, să aibă mai multă putere, să trăiască multe zile şi să afle calea prin care să fie martori ai împărăţiei lui Dumnezeu pe întreg cuprinsul lumii. Acesta era drumul care va duce către viaţa fără sfârşit în împărăţia cerurilor, în noua lume creată de Dumnezeu. Trezindu-se şi alegând să fie martori ai acestei împărăţii, ei au fost aceia dintre „cei mulţi”, care s-au trezit la viaţa fără sfârşit. Datorită dorinţei lor de a sluji intereselor lumeşti ale regatului lui Dumnezeu, Mihail le-a dat misiunea de a fi „sclavul credincios şi discret” care veghează „asupra tuturor avuţiilor sale”. Deplin fericită era această adunare de oameni astfel pusă în slujba Împărăţiei.

6. Dar unii dintre „cei mulţi” s-au trezit şi s-au pregătit pentru perioada de după război, dar trezirea lor a fost marcată de „ocări şi ranchiună nesfârşite”. Între aceştia erau mulţi „bătrâni” ai congregaţiilor aleşi democratic. Ei au refuzat să îşi asume responsabilitatea intereselor Împărăţiei lui
Dumnezeu şi să devină martori ai acesteia pe întreg cuprinsul lumii; şi au abuzat de adunarea „sclavului credincios şi fidel ” care a acceptat această sarcină. Au încercat să-i facă pe alţii să se opună celor care mărturiseau mergând din casă în casă şi în adunări publice. (Faptele 20:20, 25) Numele celor care au format această opoziţie au fost şterse din cartea vieţii. Ei au fost învinovăţiţi pentru abuzurile făcute şi, pentru că erau „ servul rău ”, au fost aruncaţi în întuneric, în această lume blestemată, şi au fost puşi laolaltă cu ipocriţii religioşi, să plângă şi să-şi scrâşnească dinţii cu amărăciune. Ei au primit ocări, nu sfaturi şi au devenit fiinţe respingătoare, în veci neplăcute lui Dumnezeu. – Matei 24:45-51.

7. Profeţind despre cei ce s-au sculat la viaţa veşnică, mărturisind Împărăţia lui Dumnezeu, îngerul a spus astfel: „Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci.” (Daniel 12:3, *Le*) Cei înţelepţi au început să strălucească cu lumină cerească pentru că slava lui Iehova s-a coborât asupra lor, iar ei au ascultat de porunca acestuia să se scoale şi să ducă mai departe lumina. (Isaia 60:1, 2) Aducând vestea bună a noii împărăţii a lui Dumnezeu, ei străluceau precum soarele, a cărui căldură acoperă tot pământul. În întunericul acestei lumi, ei erau ca stelele luminoase pentru că s-au implicat într-o activitate educaţională prin care au adus Biblia şi adevărurile sale în casele şi vieţile „turmelor” rătăcite, îndreptându-le paşii spre calea cea dreaptă, adică spre a-l slăvi şi a face voia lui Iehova. Ei i-au convins pe aceştia să renunţe la a se închina imaginii dezgustătoare a „fiarei sălbatice”, auto-zeificatului împărat de la miazănoapte şi Statului său.

8. Trăind în aceste vremuri ale sfârşitului, de când Mihail, marele Împărat, s-a ridicat în ceruri, traversăm de fapt o perioadă mult mai fericită decât cea a profetului Daniel. Îngerul lui Iehova i-a spus astfel lui Daniel, care se apropia de sfârşitul cărţii sale: „Tu însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea până la vremea sfârşitului. Atunci mulţi o vor citi, şi cunoaşterea va creşte.” (Daniel 12:4, *RS*) Cartea lui Daniel ne-a fost deschisă nouă în “vremea de apoi”.

Cuprins

Semnificaţia cuvintelor acestei cărţi a fost ţinută ascunsă în puterea lui Dumnezeu. Descoperirea ei a fost păstrată în întuneric până ce Domnul a adus-o la lumină ca mare Descoperitor al propriilor sale profeţii. Căutătorii sinceri ai voinţei lui Dumnezeu care se opresc asupra scrierilor lui Daniel pentru a găsi şi a face voia lui Dumnezeu sunt cei care vor primi răsplata. Cunoştinţele lor despre Scriptură cresc. Astfel, ei pot înţelege mai bine voia şi scopul lui Dumnezeu. Aceasta îi face să poată împărtăşi din înţelepciunea lor şi celorlalţi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

18. Fiind Mihail în ceruri, cum a arătat Isus că ştie cuvintele Scripturii şi în timpul cărei lupte a ştiut că trebuie să preia stăpânirea împărăţiei sale ?

19. Pentru creştini, ce dovedesc venirea „urâciunii pustiirii" şi propria lor persecutare ?

20. (a) Ce altă profeţie a lui Isus este împlinită prin răspândirea întunericului şi a fricii după „începutul durerilor" ? (b) Care este rezultatul căderii stelelor din cer ?

21. Ce alte detalii foloseşte Luca pentru a expune profeţiile lui Isus, şi care sunt mărturiile împlinirii acestor profeţii ?

22. Ce lucruri nou descoperite, reprezentând „arătări înspăimântătoare" şi „semne mari" din cer, trebuie, de asemenea, luate în considerare, şi care sunt razele care stârnesc din ce în ce mai mult interes ?

23. Potrivit studiilor, care este contribuţia soarelui din sistemul nostru solar la existenţa acestor raze cosmice, şi care sunt efectele ?

* Potrivit unui comunicat datat 14 decembrie, Boulder, Colorado; publicat în the New York *Times* în 15 decembrie 1957.

24. Ce a fost observat cu privire la sursele acestor raze cosmice ?

25. Cum ar putea Iehova să folosească razele cosmice pentru a-i influenţa pe regii de la miazăzi şi de la miazănoapte, şi ce altă forţă naturală ar mai putea El folosi ?

26. Cum devine luna un spaţiu de temut pentru om şi ce simt oamenii cu privire la spaţiu şi la corpurile cereşti vizibile ?

27. La vederea lucrurilor care se întâmplă azi, ce fac adepţii lui Isus şi de ce ?

1,2. (a) După cum prevestise Isus, în ce a constat perioada de nefericire şi robie care a avut loc înainte ca Mihail să-şi elibereze poporul ? (b) De ce a permis Mihail acest lucru şi cine au fost cei dezrobiţi ?

3. De ce au fost trecute numele lor în cartea vieţii şi de ce nu au fost şterşi din această carte ?

4. Ce înseamnă că mulţi dormeau „în ţărâna pământului" şi când şi de ce au primit ei poruncă să se ridice ?

5. Cum s-au sculat unii „la viaţa veşnică" şi ce mare fericire i-a aşteptat ?

6. Cum s-au trezit alţii la „ocări şi ranchiună nesfârşite" şi cu ce consecinţe asupra numelor lor ?

7. Cum au strălucit atunci cei „înţelepţi" şi cum i-au adus ei pe mulţi spre îndreptare ?

8. În ce sens trăim astăzi vremuri mai norocoase decât cele trăite de Daniel ?

Cuprins

Păstraţi libertatea pentru a face voia lui Dumnezeu

"SĂ VĂ TRANSFORMAŢI, înnoindu-vă mintea, ca să vă puteţi dovedi vouă care este binele şi ce este acceptabil şi pentru a face voia lui Dumnezeu." Ce înseamnă a face voia lui Dumnezeu şi de ce este necesar ca noi să o facem? Cum putem păstra libertatea pentru a face voia deplină a lui Dumnezeu? —Rom. 12:2.

Voia deplină a lui Dumnezeu pentru noi implică fiecare aspect al vieţii noastre, pentru că noi, ca şi creştini dedicaţi suntem servi cu normă întreagă chiar dacă unii dintre noi pot fi servi cu jumătate de normă. Fie că noi mâncăm sau bem, fie că facem lucrarea seculară pentru a asigura lucrurile bune în ochii tuturor oamenilor sau pentru a avea grijă de familiile noastre sau fie că facem orice altceva, toate acestea trebuie făcute pentru Iehova şi în linie cu cerinţele sale drepte. Voia sa completă pentru noi înseamnă că nu doar trebuie să ne supunem, ci să facem acest lucru imediat, nu doar să îl servim, ci să îl servim cu bucurie, nu doar să acceptăm privilegiile, ci să le întâmpinăm. Da, să facem toate acestea „complet dedicaţi lui Iehova."—Col. 3:23.

Devenind liberi să facem voia deplină a lui Dumnezeu, trebuie să fim atenţi să păstrăm acea libertate. De ce? Deoarece sunt mulţi şerpi puşi în calea noastră de Diavol, de lume şi de dorinţele propriului nostru trup căzut. Dacă nu suntem atenţi, toate acestea ne vor aduce în lanţuri din nou, chiar aşa cum s-a întâmplat cu creştinii galateni.—Gal. 5:1-12.

Faţă de ce trebuie să ne păzim libertatea? Împotriva acelor şerpi cum ar fi religia falsă în toate formele sale, obiceiurile naţionale şi practicile patriotice, lucrările numeroase degradante ale trupului, materialismul şi socializarea cu cei care sunt preocupaţi în principal de problemele lumii şi de lucrurile materiale. Cererile Cezarului sunt contrare Scripturii, ispitelor de afaceri, frica de om şi, în special, frica de prietenul cuiva nedevicat, culturii lumeşti şi înţelepciunii lumeşti sunt de asemenea lucrurile de care trebuie să ne ferim pentru a ne păstra libertatea pentru a face voia deplină a lui Dumnezeu.—1 Cor. 15:33; Gal. 5:19-21.

Totuşi, pentru că şerpii sunt mulţi, tot aşa noi avem multe ajutoare pentru a ne păzi libertatea pentru a face voia deplină a lui Dumnezeu. Pentru început, avem studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu şi ajutoarele care ne sunt oferite providenţial pentru a-l înţelege. Avem meditaţia şi rugăciunea frecventă şi cinstită, dar pe ambele avem tendinţa de a le pierde din cauza lipsei de timp. În plus, sunt întrunirile congregaţionale şi adunările mari unde putem fi întăriţi prin asocierea cu alţii care sunt la fel de hotărâţi să facă voia deplină a lui Dumnezeu. Să ne pregătim, să ne antrenăm auto-controlul şi toate celelalte fructe ale spiritului va fi de asemenea de mare ajutor, deoarece ne asigurăm timpul necesar pentru lucrarea Împărăţiei.

Pe măsură ce continuăm să profităm de avantajele tuturor acestor ajutoare pentru a ne asigura libertatea de a face voia deplină a lui Dumnezeu, vom avea parte de comori nepreţuite ale înţelepciunii şi cunoaşterii divine, iubirea sinceră a

Cuprins

prietenilor adevăraţi din cadrul societăţii Noua Lume, bucuriile serviciului benevol şi speranţa sigură în viaţa veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.

● În fiecare an Societatea primeşte o serie de întrebări referitoare la diferite aspecte ale Cinei Domnului. Răspunsurile acestor întrebări sunt următoarele:

Celebrarea morţii Domnului este o ocazie plină de bucurie şi seriozitate. Aceasta merită atenţie plină de credinţă la toate detaliile, în special din partea supraveghetorilor congregaţiei, aşa cum putem fi siguri că şi Isus a fost atent la toate cerinţele privind Paştele.

Pâinea care se foloseşte trebuie să fie nedospită. Faptul că nu este dospită semnifică curăţenia lui Isus. Trupul său fiind perfect şi complet, nu mai trebuia nimic adăugat la acesta. Şi tot aşa, nu este nevoie nici de sare, nici de grăsime pentru frăgezirea aluatului pentru a se face pâinea nedospită. În plus, dacă am adăuga ceva pentru a-i îmbunătăţi gustul nu ar mai fi „pâinea nefericirii”.”—Deut. 16:3; 1 Cor. 5:6-8.

Pasca evreiască poate să întrunească sau nu aceste cerinţă, depinde de modul în care este făcută. Poate să fie nevoie să vă coaceţi propria pâine nedospită aşa cum se face în fiecare an la Brooklyn, Bethel. Fratele care coace pâinea foloseşte următoarea reţetă: o ceaşcă de făină amestecată cu două pahare şi un sfert de apă. Se amestecă bine într-un bol şi apoi se pun la prăjit într-o tigaie nu foarte încinsă, ca pentru clătite, prăjindu-le pe ambele părţi. După ce se întăresc, puneţi-le într-o tavă şi apoi la cuptorul încins la 325 grade până sunt crocante.

În ceea ce priveşte vinul, acesta, în primul rând, trebuie să fie vin fermentat. Nu se poate pune la îndoială faptul că Isus folosea vin fermentat şi nu suc de struguri. Sucul de struguri nu poate ajunge vin vechi în sticle. Într-adevăr, deoarece Isus a băut vin, duşmanii săi l-au acuzat că „este dedat băutului de vin”. În plus, sucul de struguri nu poate să rămână nefermentat din momentul culegerii strugurilor în toamnă până în primăvară, la Paşti, momentul când Isus a instituit celebrarea morţii sale. Mărturia istoriei evreieşti conformul faptul că vinul fermentat era folosit la Paşte.—Matei 9:17; 11:19.

Şi vinul trebuie să fie roşu. Doar vinul roşu este simbolul corespunzător al sângelui, acesta trebuie să fie „sângele strugurelui”. În plus, aşa cum sângele lui Isus era în totalitate adecvat, suficient în sine, ne mai având nevoie de altceva, tot aşa şi „fructul vinului” trebuie să fie folosit pentru a-l simboliza. De aceea, vinul folosit trebuie să fie neîndulcit, cele mai multe vinuri evreieşti de Paşti sunt îndulcite foarte mult şi de aceea nu sunt corespunzătoare. Nici nu trebuie întărit, adică, nu trebuie adăugat nimic, cum ar fi vinul ars pentru a-i creşte cantitatea de alcool, aşa cum se întâmplă cu vinul de Porto. Nici nu trebuie adăugate ierburi sau condimente, aşa cum se întâmplă cu vermuturile şi vinurile precum Dubonnet.

Cuprins

Vinul făcut în casă, neîndulcit este acceptabil, ca şi Burgundy, Chianti, vinul de bordeaux şi zinfandel, pentru a menţiona cele mai obişnuite tipuri de vinuri roşii.—Deut. 32:14.

Simbolurile trebuie să fie la îndemână şi împărţite fiecăruia prezent, deşi poate fi sigur că nimeni nu declară că este unul din rămășiță . Fiecare trebuie să procedeze conform convingerii sale depline a ceea ce reprezintă speranţele sale, cele cereşti sau pământeşti, pe baza planurilor lui Dumnezeu cu el, dacă este părtaş sau nu la momentul la care simbolurile îi sunt înmânate. Aceia care recunosc că sunt dintre cei din rămășiță trebuie de aceea să nu fie izolaţi şi simbolurile trebuie să le fie înmânate doar lor. Va fi nevoie de o binecuvântare separată prima dată asupra pâinii, care trebuie apoi împărţită, apoi asupra vinului, care va fi apoi împărţit şi el. Paharul trebuie să fie mare şi obişnuit, deşi pot fi folosite mai multe pahare dacă este vorba de o congregaţie mare. Obiecţiile capricioase cum ar fi cele legate de sănătate nu pot fi luate în considerare. Paharele mici individuale nu pot descrie împărţirea sângelui lui Cristos, ca şi azimele mici individuale, cum sunt cele folosite de biserica romano-catolică în cadrul slujbei, nu mai reprezintă o singură pâine. Trebuie să observăm că nu trebuie să ţinem simbolurile acoperite până chiar înainte de servire, deoarece aceasta îi conferă un aer de mister şi ceremonial religios, care trebuie evitat.—Rom. 8:16, 17, 24, 25; 1 Cor. 10:15-17.

Desigur, se poate face o excepţie în cazul celor din rămășiță care, datorită infirmităţii sau bolii, nu pot participa. Aceştia vor primi porţii individuale, indiferent de vârsta sau de starea lor fizică, de către un frate competent să discute evenimentul cu ei pe scurt. Acestea trebuie să fie luate în calcul atât de participanţi, cât şi de părtaşi. Persoanele excluse din organizaţie nu sunt binevenite. În cazul în care vor participa şi vor fi părtaşi, aceştia nu vor fi luaţi în calcul. La fel, dacă nou veniţii care nu sunt botezaţi încă sunt părtaşi la simboluri, nici ei nu vor fi luaţi în calcul.

Ce se întâmplă dacă cineva care pretinde că este din rămășiță şi din cauza unor circumstanţe care nu pot fi controlate, nu pot participa la Comemorare şi nu pot fi părtaşi la simboluri? Se pare că acea prevedere plină de milă şi iubire pe care Iehova a lăsat-o de a celebra Paştele o lună mai târziu de către acei evrei care nu ar fi curaţi din punct de vedere ceremonial la 14 Nisan se va aplica şi în cazul lor. Membrul individual din rămășiță va putea să respecte amintirea personală a morţii lui Cristos în a paisprezecea zi a lunii următoare, Iyar conform calendarului evreiesc, sau pur şi simplu treizeci de zile mai târziu.—Num. 9:9-14.

Ceea ce rămâne din simboluri după ce se sfârşeşte sărbătorirea Paştelui, poate fi luat acasă şi mâncat ca orice altă mâncare. Nu mai este nimic sacru în această mâncare după ce evenimentul s-a sfârşit. Dar cu siguranţă aceste simboluri nu trebuie consumate imediat după Cina Domnului în Sala Împărăţie şi cu un spirit de frivolitate, aşa cum s-a mai întâmplat. „Lucrurile trebuie să se întâmple cu decenţă şi după un plan” este sfatul pe care îl considerăm cel mai corespunzător pentru a sărbători moartea lui Cristos. —1 Cor. 14:40.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1960 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DEZARMAREA UNIVERSALĂ PRIN ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR - Pag.269

NE RUGĂM SĂ FIM AUZIŢI - Pag.287

ÎNVAȚĂ BIBLIA CE CREZI TU? - Pag.288

BUNĂTATEA NEMERITATĂ A LUI DUMNEZEU ESTE SUFICIENTĂ - Pag.292

PARTEA 36—"FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT" - Pag.294

O INVITAŢIE PENTRU A LĂUDA PE IEHOVA - Pag.299

ÎNTREBĂRI - Pag.302

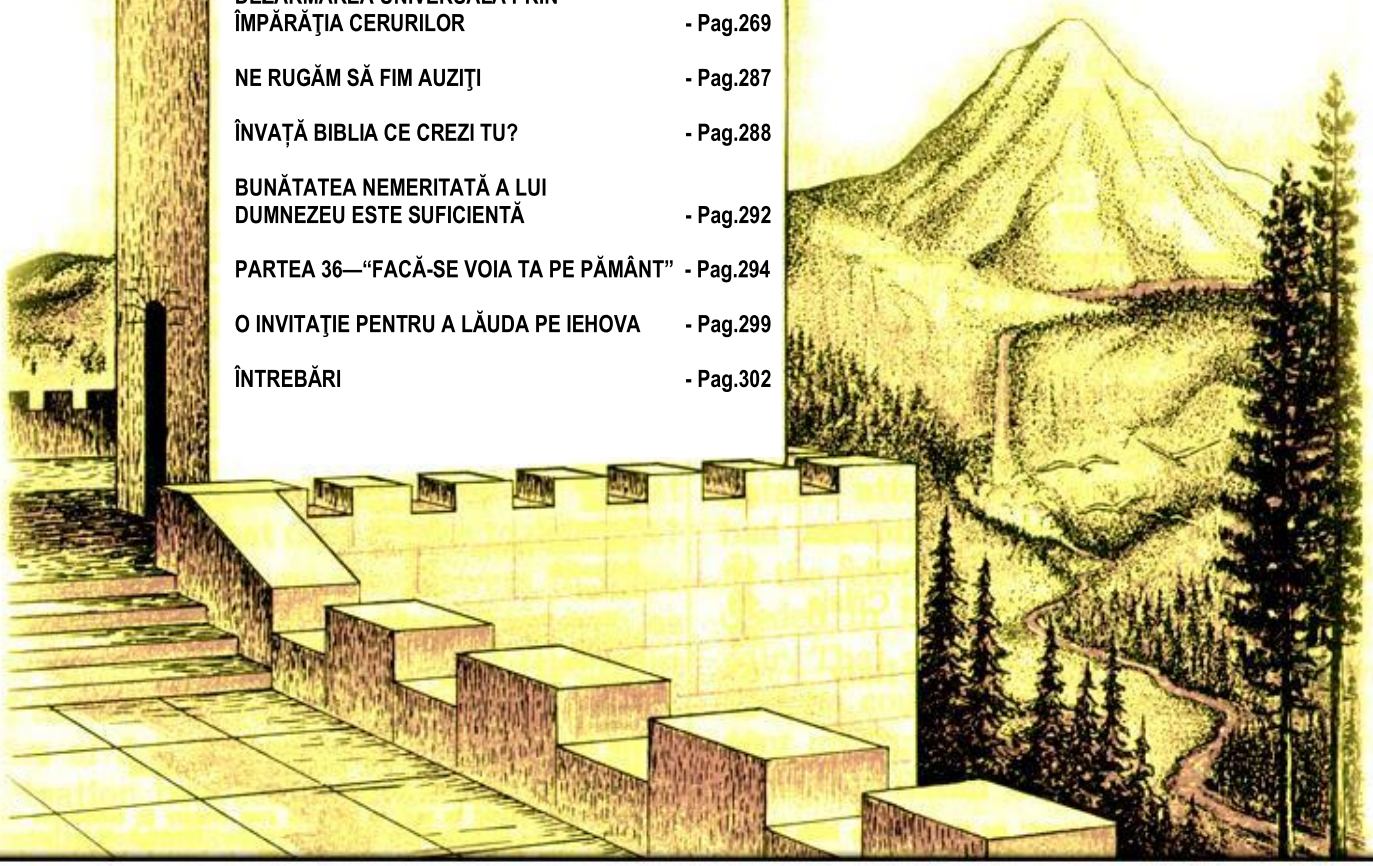

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

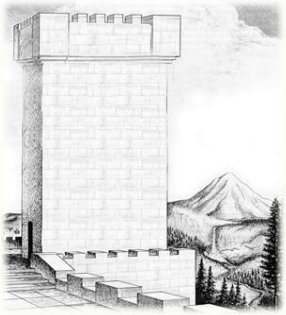

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1960 **Nr. 8**

Dezarmarea universală prin *Împărăția Cerurilor*

”Și nu vor mai învăța războiul”.
– Isa. 2:4, *AV, AS.*

Dezarmarea universală este pe cale de a avea loc în curând. Cu mult timp înainte de venirea acestui secol, al douăzecilea, s-a dat o viziune despre aceasta. E a fost prezisă acum mai mult de douăzeci și cinci de secole în cuvinte care au fost scrise și păstrate până acum. Noi suntem acum generația privilegiată care are ocazia de a trăi și vedea această realitate. Noi, cei împovărați cu cea mai mare și mai costisitoare rezervă de armament din istoria națiunilor, suntem și cei ce se vor bucura de cea mai mare eliberare. Noi, cei torturați acum cu teama de cele mai îngrozitoare mijloace de distrugere în masă, suntem și cei ce vor fi liniștiți de aducerea unei păci de nestrămutat. Noi, cei confruntați acum cu cea mai grea pierdere de vieți omenești și cea mai vastă pustiire a caselor noastre pământești, suntem și cei ce vor apuca un timp când moartea îi va face loc unei vieți cu sănătate și frumusețe perfectă pe un pământ înfloritor ca și primul paradis al omului. Dezarmarea universală va fi înfăptuită într-un mod remarcabil în zilele noastre. Puterile de neînvins care vor dezarma națiunile sunt iminente, iar în timpul nostru ele vor institui o dezarmare reală și durabilă.

Cuprins

2. Cine va avea onoarea de a face să aibă loc dezarmarea universală? Oamenii din această lume așteaptă asta de la om și i-ar atribui lui sau unei instituții omenești această onoare. Spre exemplu, ei au sculptat într-un perete de piatră de lângă Piața Națiunilor Unite din inima New Yorkului următoarele cuvinte profetice: ”Și ei își vor preface săbiile în fiare de plug și sulițele în cosoare: nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni și nu vor mai învăța războiul.” În aceste cuvinte zace promisiunea dezarmării internaționale care trebuie să fie urmată de o eră de pace și fraternitate umană cu o cultivare îmbelșugată a pământului.

3. Orice persoană sau instituție care ar aduce împlinirea acestor cuvinte mișcătoare s-ar bucura într-adevăr de onoare și ar merita pe drept mulțumirile tuturor celor care iubesc viața în pace și fraternitate internațională. Hotărâte să facă organizația Națiunilor Unite această instituție onorată, și conform termenilor cartei lor, Națiunile Unite au creat o Comisie a Dezarmării. Aceasta a funcționat timp de doisprezece ani fără nici un rezultat. În cele din urmă, din cauza unui membru puternic din Consiliul său de Securitate, adevăratele discuții despre dezarmare au fost îndepărtate din cadrul Comisiei de Dezarmare a Națiunilor Unite și transferate către o comisie din afara organizației internaționale.

4. Apoi, în ziua de vineri 18 septembrie 1959, au început să se petreacă lucruri neobișnuite pentru Națiunile Unite. În acel moment rachetele balistice intercontinentale capabile de a transporta bombe atomice sau cu hidrogen peste un întreg ocean erau deja o realitate sumbră. Nu numai că se vorbise despre războiul nuclear și se făcuseră pregătiri pentru el, dar se făcuseră pregătiri și pentru un război chimic și biologic. Luni făcute de om înconjurau pământul sus în spațiu, puse pe orbite cu rachete puternice. Erau chiar și planete făcute de om care orbita în jurul soarelui și numai în duminica anterioară o sferă de 387 kg plecase cu o rachetă de pe teritoriul sovietic comunist și lovise luna în apropierea Mărilor Păcii și Liniștii.

5. Așadar, a fost o după-masă de vineri electrizantă când, pentru prima oară în istorie, șeful Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste a urcat pe scenă la Congresul General al Națiunilor Unite pentru a li se adresa reprezentanților acestei organizații de optzeci și două de națiuni. Discursul său a vizat mai multe aspecte de importanță mondială înainte de a dezvălui planul său referitor la chestiunea arzătoare a zilei. Propunerea sa, una pe care nu o mai făcuse niciodată, a fost pentru o ”dezarmare completă și generală”

Cuprins

a tuturor națiunilor lumii. În decurs de patru ani toate națiunile trebuiau să distrugă armele și forțele armate deținute și să se îndrepte spre o competiție amicală sub auspiciile păcii. Chiar și numai posesia de arme moderne reprezenta un pericol. O ”singură scânteie” putea, așadar, să fie suficientă pentru a porni un război nuclear. Cu toate acestea, cu ”dezarmarea completă și generală” pe care a propus-o el ”pentru state nu aveau să mai rămână posibilități materiale pentru a urmări altceva decât o politică pacifistă”. Astfel, singurele forțe necesare pentru a păzi securitatea internă trebuiau reținute.

6. Această ultimă propunere rusească făcută de însuși premierul sovietic nu a uimit pe nimeni la Congresul General al Națiunilor Unite. Numai cu o zi înainte o parte din posibilele noutăți din discursul premierului au fost îndepărtate când secretarul american de stat și ministrul britanic de externe au predat la Congresul General planul Vestic. Acesta prevedea o dezarmare ponderată care să aibă loc în trei etape până la dezarmarea totală propusă mai târziu de premierul sovietic. Mai mult, fiecare pas în acest scop trebuia să fie supus unui control eficient. Cu referire la problema spinoasă a inspecției și controlului, premierul sovietic a propus și el ca să ”se asigure că nimeni nu își va încălca obligațiile folosind un corp internațional de control, care să cuprindă reprezentanți din toate statele.” Această propunere cuprinzătoare pentru o ”dezarmare completă și generală” a fost primită cu multe îndoieli din partea unora. Dar au fost totuși alții care au propus ca propunerea din partea Rusiei să fie luată în serios și să fie analizată temeinic pentru a se vedea cât de practică este și cum ar putea fi pusă în aplicare. La scurt timp după aceea, Uniunea Sovietică a cerut Congresului General al O.N.U. să considere propunerea premierului pentru o ”dezarmare generală și completă” o ”chestiune importantă și urgentă”.

7. Timp de doisprezece ani până la acest congres, problema dezarmării a fost ignorată iar Comisia de Dezarmare a O.N.U. nu a reușit să facă nimic. Să ne așteptăm ca acum, ca efect al propunerii premierului rus cele optzeci și două de state membre ale O.N.U. să își îndrepte toate atenția spre rezolvarea acestei probleme? Vor lua ele acum în considerare interesele tuturor oamenilor și vor rezolva în sfârșit problema înainte ca temuta ”singură scânteie” să pornească un război nuclear? Chiar și cu propunerea premierului și chiar și realizând nevoia presantă, cred națiunile acum sincer în dezarmarea generală și completă?

8. O.N.U. este succesoarea și moștenitoarea Ligii Națiunilor care a fost instituită după primul război mondial. În 1927, înainte de Conferința de Dezarmare a Ligii, reprezentantul Rusiei comuniste a propus o dezarmare totală a națiunilor. La vremea aceea Uniunea Sovietică era un tânăr guvern revoluționar care se străduia să se mențină și să își revină după războiul mondial. Criticii au crezut că reprezentantul comunist propusese dezarmarea totală pentru a slăbi națiunile mai puternice, deoarece guvernul comunist sovietic însuși era slab. Au trecut aproximativ cinci ani iar pe 2 februarie 1932 Conferința de Dezarmare a avut loc din nou la Geneva, Elveția, sub auspiciile Ligii Națiunilor, cu delegați din șaizeci și patru de țări. Din nou, Maxim Litvinov din Rusia Sovietică a propus o

Cuprins

dezarmare universală. Aceasta a fost respinsă de națiunile ligii, iar conferința a fost închisă fără nici o realizare folositoare pentru oameni.

9. În discursul său din 1959 în cadrul Congresului General al O.N.U., premierul sovietic le-a reamintit celor care îl ascultau de aceste propuneri anterioare. Dar în vederea prezentei puteri a Rusiei comuniste în caz de război ar fi fost ar fi fost absurd ca criticii să pună propunerea sa pentru ”o dezarmare completă și generală” pe seama unei slăbiciuni militare, politice sau economice a țării sale. Cu toate acestea, persoanele care se îndoiau de motivațiile sincere din spatele propunerii premierului și-au amintit că adevăratul scop al propunerii de dezarmare din 1927 a lui Litvinov a fost dezvăluită un an mai târziu la Congresul Internațional Comunist. Acolo s-a proclamat că propunerile de dezarmare ale lui Litvinov nu au fost făcute fiindcă sovieticii ar fi crezut în ele, ci numai pentru a-i forța pe așa-zișii capitaliști să își arate intențiile, căci era sigur că aceștia aveau să respingă aceste propuneri. Aceasta pune acum toate națiunile, capitaliste și comuniste, în această epocă a rachetelor și a spațiului: Chiar cred ele în dezarmarea totală?

OBSTACOLE INSURMONTABILE

10. În ignoranța referitoare la anumiți factori determinanți, am vrea noi să căutăm o speranță falsă și să suferim dezamăgirea și consecințele sale? Nu! Să înfruntăm atunci cu curaj faptele și să decidem care este cel mai bun lucru de făcut. Indiferent dacă națiunile, presate de problemele din prezent, cred sau nu în dezarmarea totală, sunt anumite obstacole supraomenești în calea unei astfel de dezarmări. Un asemenea obstacol, care nu poate fi controlat de națiunile lumești, este puterea invizibilă din spatele tuturor națiunilor și care le domină. Care este aceasta? Domnia invizibilă a celui mai mare dușman al omenirii, ucigașul tuturor oamenilor, Satan Diavolul.

11. Să nu fim ca națiunile necredincioase și să ignorăm acest lucru, considerându-l doar o închipuire, sau ca o idee prea infantilă pentru această epocă modernă științifică. Dumnezeul universal al cerurilor nu o consideră o închipuire tradițională. Fiul său din ceruri, Isus Cristos, nu a considerat-o nici el o închipuire religioasă în urmă cu nouăsprezece secole. Atât Dumnezeul Atotputernic al cerurilor cât și Fiul său Isus Cristos o consideră un fapt real. De aceea ei avertizează omenirea cu privire la acest lucru în cartea din care s-a preluat citatul gravat pe zidul Pieței Națiunilor Unite, și anume Sfânta Biblie. Indiferent dacă suntem creștini sau evrei sau neevrei, a fi avertizați de Dumnezeul Atotputernic și Fiul său ceresc tot înseamnă că am fost avertizați.

12. Dușmanul invizibil care a devenit ucigașul întregii omeniri a fost și cel ce a cauzat uciderea Salvatorului întregii omeniri, Isus Cristos, în urmă cu nouăsprezece secole. De aceea, el nu avea să ezite să aducă distrugerea propriu-zisă a întregii omeniri în războiul universal care va marca zilele noastre. El vrea ca nimeni de pe pământ să nu fie salvat pentru acea măreață epocă în care moartea îi va face loc vieții veșnice pe un pământ paradiziac.

Cuprins

13. Salvatorul nostru ne-a avertizat că Satan Diavolul este conducătorul invizibil al acestei lumi. În noaptea de dinaintea morții sale în afara orașului Ierusalim, Isus Cristos le-a spus celor unsprezece urmaşi credincioşi ai săi? ” Nu voi mai vorbi mult cu voi, pentru că vine conducătorul lumii. El n-are nici o putere asupra mea.” ”Conducătorul acestei lumi a fost judecat”. (Ioan 14:30; 16:11) Cu o ocazie anterioară Isus le-a spus celor care îi amenințau viața la Ierusalim: ” Dacă sunteţi copiii lui Avraam, faceţi faptele lui Avraam. Dar acum voi căutaţi să mă omorâţi pe mine, un om care v-a spus adevărul pe care l-a auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aşa. Voi faceţi faptele tatălui vostru . . . Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru. El a fost un ucigaş când a început şi n-a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbeşte potrivit firii lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii.” (Ioan 8:39-44) Cu aceste cuvinte, Isus îl etichetează pe Satan Diavolul ca ucigașul tuturor celor morți din cauza stării imperfecte a omenirii.

14. Satan a cauzat și prima crimă violentă de pe pământ. Cum s-a întâmplat acest lucru? Cu aproximativ șase mii de ani în urmă omul și-a început existența pe pământ. Nu avea nevoie de armament, nici măcar împotriva animalelor de toate speciile care îl înconjurau în frumoasa lui casă în aer liber, grădina Edenului. Dumnezeu, Creatorul, i-a spus acestui prim om, Adam, că putea evita moartea pentru totdeauna dacă asculta poruncile tatălui său Ceresc, Dumnezeu. Toate animalele se reproducea potrivit speciei lor. Așadar, pentru ca și primul om Adam să poată umple pământul cu oameni după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Dumnezeu a creat femeia și i-a dat-o lui Adam ca soție. Ei au dus o viață pașnică împreună, cultivându-și casa paradiziacă și îngrijind-o. Apoi a intrat în mod invizibil în scenă un împotrivitor şi un calomniator al Tatălui lor ceresc, cu scopul de a porni un război împotriva lui Dumnezeu, Creatorul și a-și supune omenirea sieși. Pentru a lua omenirea captivă, el l-a numit pe Dumnezeu mincinos și a făcut-o pe soția lui Adam, Eva, să creadă acest lucru și să încalce legea lui Dumnezeu cu privire la grădina Edenului.

15. Apoi, prin Eva, Satan a făcut presiuni și asupra lui Adam pentru ca el să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să nu-l asculte. Imediat, Adam și Eva au început să aibă mustrări de conștiință și să se teamă. Ei și-au pierdut pacea cu Dumnezeu, iar cauza care determinase acest lucru era invizibilul Satan, Diavolul. Dumnezeu i-a supus atunci pe Adam și pe Eva judecății, împreună cu Satan Diavolul. Dumnezeu l-a condamnat pe acel împotrivitor și calomniator nou apărut la distrugere, însă o distrugere care nu trebuia să aibă loc decât târziu. Dumnezeu i-a condamnat și pe primii părinți la moarte. Deoarece Satan Diavolul a adus această condamnare asupra omenirii, el a devenit primul criminal, ucigașul întregii omeniri. – Gen. 2:7 – 3:24.

16. În același timp, Domnul Dumnezeu a prezis războiul cu Satan Diavolul și a arătat cine avea să fie cel ce va elibera rasa umană de conducerea invizibilă a lui Satan. Ca și cum Satan ar fi fost doar un simplu șarpe pe pământ, Dumnezeu i-a spus: ” Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) Potrivit acestor cuvinte,

Cuprins

sămânța ”femeii” lui Dumnezeu avea să sufere ceva ca o rană la călcâi, însă avea să își revină și să îl distrugă pe Satan ca pe un șarpe căruia i se zdrobește capul.

17. Biblia spune în următoarele cuvinte că cel ce va face acest lucru are să fie Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu care a devenit un om şi a fost pe pământ timp de treizeci şi trei de ani şi jumătate: ”Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii, încoronat cu glorie şi cu onoare fiindcă a suferit moartea, pentru ca, prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, el să guste moartea pentru fiecare om. Astfel, întrucât "copilaşii" au parte de sânge şi de carne, şi el a avut parte de aceleaşi lucruri, pentru ca prin moartea lui să-l reducă la nimic pe cel care are mijloacele de a cauza moartea, pe Diavolul, şi să-i elibereze pe toţi cei care, de teama morţii, au fost supuşi sclaviei toată viaţa.” (Evr. 2:9,14,15) Astfel, Satan, care are astăzi mijloacele de a cauza moartea omenirii prin războaie nucleare și chimice și biologice, va fi distrus de cineva mai mare decât Națiunile Unite, și anume de Sămânța femeii, Isus Cristos.

18. Pentru că au încălcat legea lui Dumnezeu și au trecut de partea lui Satan Diavolul, primii noștri părinți, Adam și Eva, eu fost alungați din casa lor paradiziacă pe pământul necultivat, pentru a muri acolo ca păcătoși condamnați. Primul fiu care li s-a născut sub condamnarea păcatului a fost numit Cain. Următorul fiu s-a numit Abel. Cain a crescut, gândindu-se evident că, în calitate de întâi născut, el era sămânța care trebuia să îi zdrobească capul șarpelui. El a încercat să se arate fiul promis al lui Dumnezeu, el a adoptat o formă de închinare la Dumnezeu. Însă Dumnezeu a preferat forma de închinare a tânărului Abel. Dumnezeu i-a spus lui Cain că ar trebui să se întoarcă spre facerea de bine și că trebuia să învingă păcatul. Însă Cain nu a ascultat îndrumările lui Dumnezeu. Plin de ură și gelozie, Cain l-a tratat pe Abel ca și cum Abel ar fi fost sămânța Diavolului. Cain l-a ucis apoi pe Abel, devenind primul ucigaș violent de pe pământ. (Gen. 4:1-12) Făcând astfel, Cain a dovedit că nu era un fiu al lui Dumnezeu, ci un fiu al Diavolului, căci Diavolul era în spatele acțiunilor sale. Cu privire la aceasta, Ioan, un discipol al lui Isus Cristos, a spus:

19. ” Copiii lui Dumnezeu şi copiii Diavolului se recunosc prin aceasta: . . . Căci iată mesajul pe care l-aţi auzit de la început: să ne iubim unii pe alţii. Nu cum a fost Cain, care provenea de la cel rău şi şi-a înjunghiat fratele. Şi pentru ce l-a înjunghiat? Pentru că faptele lui erau rele, dar ale fratelui său erau drepte.” – 1 Ioan 3:10-12

20. Lameh, cel de-al cincilea descendent în linie cronologice de la ucigașul Cain, a manifestat și el spiritul violent al stă-strămoșului său, spunându-le aceste cuvinte celor două soții ale sale: ” Voi omorî un om doar dacă m-ar răni, da, un tânăr doar pentru că m-ar lovi. Dacă de şapte ori va fi răzbunat Cain, atunci Lameh de şaptezeci de ori şi încă şapte.” (Gen. 4:17-24) Nu e de mirare atunci că, în timp, ”pământul s-a umplut de violență”. Din acest motiv, Dumnezeu a hotărât să aducă un potop global asupra acelei generații violente și lipsite de credință. Noe și familia sa, care nu erau descendenți ai lui Cain, nu au luat parte la acea violență și distrugere a pământului. Relatarea biblică spune: ”Noe a umblat cu Dumnezeu.” Această conduită pașnică a fost răsplătită. Noe și familia sa au fost avertizați

Cuprins

dinainte cu privire la potop şi li s-a spus cum să îi supravieţuiască. Toţi urmaşii ucigaşului Cain au fost şterşi de pe faţa pământului. (Gen. 6:9 la 9:2) Cu toate acestea, în prezent trăiesc mulţi oameni care au spiritul lui Cain. De aceea, pământul este acum plin de violenţă.

NIMROD, VÂNĂTORUL PUTERNIC

21. Nu trecuse mult timp după marele potop şi Satan Diavolul ridica deja un alt ”fiu al Diavolului” în persoana lui Nimrod, regele Babelului sau Babilonului. Nimrod a recurs la arme, nu numai împotriva animalelor sălbatice, ci şi împotriva semenilor săi. Vânătorii de astăzi nu degeaba sunt numiţi Nimrozi. Primul Nimrod a fost sun strănepot al lui Noe. Relatarea biblică spune despre acest ambiţios şi agresiv Nimrod: ” Acesta a fost primul care a ajuns puternic pe pământ. El a fost un vânător puternic în opoziţie cu Iehova (Dumnezeu). De aceea se zice: "Ca Nimrod, un vânător puternic în opoziţie cu Iehova". La început, regatul lui cuprindea Babelul, Erecul, Acadul şi Calne, în ţara Şinearului. Din această ţară s-a dus în Asiria şi a construit Ninive.” (Gen. 10:8-11) Asiria a ajuns să fie cunoscută ca ”ţara lui Nimrod”. Aceasta era o naţiune foarte războinică şi a devenit a doua putere mondială din istoria Bibliei, detronând Egiptul din poziţia dominantă. (Mica 5:5,6, *AS*) Asiria a ameninţat chiar şi oraşul sfânt Ierusalim în zilele credinciosului rege Ezechia şi a profetului Isaia. Pentru acest motiv, puterea mondială asiriană a suferit un dezastru militar miraculos cauzat de Iehova, Dumnezeul lui Ezechia şi al lui Isaia. – Isa. 36:1 la 37:38.

22. Până în acest an naţiunile şi mai ales puterile mondiale care au urmat succesiv după Asiria, au copiat exemplul lui Nimrod. Ele au recurs la puterea militară şi au construit arme. Aceasta dovedeşte că ele au fost influenţate şi dominate de cel invizibil pe care Isus Cristos îl numeşte ”conducătorul lumii”. Când Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost pe pământ acum nouăsprezece secole, lui i s-a oferit ocazia de a prelua controlul asupra celei de-a şasea puteri mondiale din istoria Bibliei, militaristul Imperiu Roman, precum şi asupra tuturor celorlalte naţiuni şi regate ale lumii.

23. Dar cine i-a oferit lui Isus această ocazie de a domina lumea? ”Conducătorul invizibil al lumii”, Satan Diavolul, în timpul ispitirii din pustiu a lui Isus înainte ca el să îşi înceapă lucrarea de predicare şi de vindecare. După ce Satan i-a arătat ”toate regatele pământului locuit într-o clipită”, el i-a spus lui Isus: ”Îţi voi da autoritate peste toate acestea şi gloria lor, căci mie mi-a fost dată şi o dau cui vreau eu. Dacă te vei închina o dată înaintea mea, va fi toată a ta.” Isus nu a negat că Satan putea să dea o astfel de autoritate şi glorie lumească, însă el i-a poruncit lui Satan să plece deoarece el alesese să continue să se închine lui Iehova Dumnezeu şi să îi servească. (Luca 4:5-8) Isus a refuzat să aibă vreo legătură cu oricare dintre puterile mondiale ale lui Satan.

24. Din zilele pământeşti ale lui Isus şi până acum Satan Diavolul nu a încetat să fie puterea invizibilă din spatele naţiunilor lumeşti şi să le înrobească. La peste douăzeci de ani după ispitirea lui Isus, apostolul creştin Pavel a scris: ”Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl

Cuprins

printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu." (2 Cor. 4:3,4) Mult mai târziu, aproape de sfârşitul secolului I, în jurul anului 96 î.e.n., Ioan a spus că Satan Diavolul încă mai domnea peste naţiuni: " Ştim că cine s-a născut din Dumnezeu nu practică păcatul, ci Acela născut din Dumnezeu veghează asupra lui, iar cel rău nu pune stăpânire pe el. Ştim că provenim de la Dumnezeu, dar întreaga lume zace în puterea celui rău." (1 Ioan 5:18,19) În aproximativ aceeaşi perioadă, Ioan a avut şi o viziune profetică a celui de-al douăzecilea secol în care trăim noi, în care se va purta o bătălie în ceruri între "dumnezeul acestui sistem de lucruri" şi promisa Sămânţă a femeii lui Dumnezeu. Descriind această bătălie invizibilă din secolul al douăzecilea şi rezultatul ei, Ioan scrie:

25. " Şi în cer a izbucnit un război: Mihael şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. Şi am auzit un glas puternic în cer care zicea: "Acum au venit salvarea, puterea, Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său, pentru că acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos! . . . Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!" " – Apoc. 12:7-12

26. A fost oare vai de pământ şi pe mare de când s-a sfârşit primul război mondial în 1918? Avem informaţii din Biblie care ne ajută să aflăm cine este responsabil pentru acestea. Având în vedere că conducătorul înfuriat al lumii ştie că nu mai are decât puţin timp înainte ca Cuceritorul lui să îi zdrobească capul,avem noi acum motive să credem că el va permite să aibă loc o dezarmare universală pentru salvarea, pacea şi prosperitatea oamenilor? Nu, nici măcar dacă naţiunile încearcă să dea ascultare unui politician american "urmărind neîncetat scopul dezarmării universale". (*New York Times,* 23 septembrie 1959) Nici Comisie pentru Dezarmare a Naţiunilor Unite nu va reuşi să îndepărteze acest obstacol supraomenesc din calea dezarmării generale şi complete a naţiunilor, şi anume Satan Diavolul.

LIPSEŞTE MOTIVAŢIA CORECTĂ

27. Un alt obstacol în calea succesului eforturilor internaţionale pentru dezarmarea totală este motivaţia greşită pentru care fac naţiunile aceste eforturi. Motivaţia lor este teama egoistă, nu iubirea pentru dreptate. Ei nu au aprecierea morală corectă. Şi Secretarul american de stat şi-a exprimat la un prânz care a avut loc la patru zile după discursul premierului sovietic despre dezarmarea naţiunilor unite teama că lipseşte o îndrumare morală corectă. El a spus: "Problema controlului va necesita o analiză foarte atentă. A doua problemă pe care va trebui să o analizăm cu multă atenţie şi care nu a fost menţionată deloc în discursul lui este aceasta: presupunerea că se poate ajunge la toate naţiunile lumii pe care le-a

Cuprins

menționat, și anume cele care au acel nivel de forță și armament de care este nevoie pentru securitatea internă. Și atunci ce forță va mai fi în afară de *cea morală* cu care să se mențină pacea între națiuni care insistă să se războiască unele cu altele chiar și cu cuțitele dacă e nevoie?" – *New York Times,* 23 septembrie 1959.

28. Trebuie să existe o "forță morală" susținută de o cunoaștere a cât de rău este să ucizi oameni. Numai o astfel de forță morală ar fi suficient de puternică încât să mențină pacea chiar și printre națiuni care au renunțat la armele nucleare, chimice, biologice și orice alt tip de arme în afară de cuțite. Nici o națiune, nici măcar cele ale Creștinătății, nu au o astfel de poziție morală în armonie cu legea lui Dumnezeu, Creatorul. Chiar și națiunile Creștinătății încalcă cea de-a șasea dintre cele zece porunci date de Dumnezeu: "Să nu ucizi" (Ex. 20:13, *AV; NW*) Chiar și Creștinătatea a folosit procesul descris în numărul din 21 septembrie 1959 al ziarului din Washington (D.C.), *I.F. Stone's Weekly:* "Omul, cu toată iubirea lui pentru război, nu vrea să își ucidă fratele. Înainte de orice război este necesar să-și închipuie dușmanul ca ceva neomenesc. Dușmanul trebuie să fie imaginat atât ca ceva subuman, astfel încât uciderea lui să nu fie un păcat, cât și supra omenesc, astfel încât uciderea lui să fie doar o formă de apărare. – Pagina 4, p 2.

29. Ce denotă aceasta? Apostolul creştin Pavel spune că denotă o lipsă de iubire pentru aproapele precum și pentru Dătătorul celor zece porunci. Iată cuvintele sale: "Cine îşi iubeşte semenul a împlinit legea. De fapt, codul legii: "Să nu comiţi adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu pofteşti" şi orice altă poruncă, este cuprins în acest cuvânt, şi anume: "Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Iubirea nu face rău aproapelui, iubirea este deci împlinirea legii." – Rom. 13:8-10.

30. Astăzi, națiunile sunt reținute de la un al treilea război mondial nu de iubirea pentru Dumnezeu și pentru aproapele, și nici de o teamă de Dătătorul celor zece porunci, ci de teama armamentelor distrugătoare a uneia sau a alteia. Ele se tem de consecințele îngrozitoare pe care le-ar avea un război nuclear. Prezenta pace mondială, așa cum este ea, este o pace de teamă, nu o pace datorată aprecierii morale a dreptății legii lui Dumnezeu referitoare la luare de vieți omenești. Astfel motivația cu care se propune dezarmarea completă și generală a națiunilor este greșită. Motivația nu este iubirea pentru Dumnezeu a nici uneia dintre națiunile religioase ale Creștinătății sau a națiunilor ateiste din comunism. Motivația nu este o dorință din inimă de a respecta poruncile marelui Dătător de viață, ci o teamă morbidă de posibilitățile catastrofice ale unui război în epoca spațiului. Această teamă a fost subliniată și în discursul premierului sovietic ateu atunci când a propus el dezarmarea generală și completă.

31. Mai mult, este foarte probabil ca, așa cum a admis și Congresul Internațional Comunist în 1928, niciuna dintre națiunile de astăzi, capitaliste sau comuniste, să nu creadă cu adevărat în dezarmarea universală. Ele nu consideră că aceasta este realizabilă, posibilă sau practică. Nu au încredere una în cealaltă atunci când vine vorba de un lucru atât de cuprinzător. De aceea, ele se ceartă pline de bănuieli pentru un sistem de control și inspecție. Încă mai permit să izbucnească

Cuprins

războaie minore în zone limitate ale pământului. În consecință, lipsa motivației drepte esențiale se conturează ca un obstacol întunecat în fața realei dezarmări.

32. Să presupunem, totuși, că din cauza urgenței timpului națiunile și-ar reduce armamentul doar la forța polițienească locală necesară pentru securitatea internă sau că ar adopta o forță polițienească internațională, astfel încât națiunile să poată zice ”Pace și securitate!” Ce s-ar întâmpla atunci? Aceasta nu le-ar salva de cel mai îngrozitor dezastru din istoria omenirii. De ce nu? Deoarece națiunile nu s-au dezarmat în privință cu cel mai esențial lucru! De aceea, ele vor continua să se confrunte cu cel mai rău dezastru dintre toate – nu un război mondial nuclear, ci războiul universal cu Dumnezeul Atotputernic al cerurilor. Ceea ce trebuie să ia serios în considerare și să adopte națiunile este dezarmarea față de Dumnezeu, pe care l-au ignorat și pe al cărui scop dezvăluit și declarat l-au tratat cu dispreț, fiind sub influența orbitoare a conducătorului nevăzut al lumii, Satan Diavolul. În această privință, cu siguranță că se va răspunde la rugăciunea profetică a psalmistului inspirat: ”Umple-le faţa de dezonoare, ca să caute numele tău, o, Iehova! Să fie făcuţi de ruşine şi înspăimântaţi pentru totdeauna, să fie făcuţi de ocară şi să piară ca să se ştie că tu, al cărui nume este Iehova, numai tu eşti Cel Preaînalt peste tot pământul!” – Ps. 83:16-18, *Versiunea King James.*

33. Mai mult decât doar să înceteze să se lupte între ele, națiunile ar trebui să înceteze să mai lupte împotriva lui Iehova Dumnezeu și a împărăției sale cerești, care este predicată pe tot pământul locuit de martorii săi din timpurile moderne. Această predicare constituie împlinirea profeției lui Isus cu privire la ”timpul sfârșitului” acestei lumi vechi: ”Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate națiunile și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14, *Versiunea King James*) De aceea, națiunile trebuie să urmeze sfatul legal al unui judecător al curții supreme, fariseul evreu Gamaliel, pe care l-a dat evreilor care li se opuneau apostolilor lui Isus Cristos şi îi persecutau: ” De aceea, vă spun: Nu vă legaţi de oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace (pentru că, dacă acest plan sau această lucrare este de la oameni, va fi distrusă, dar, dacă este de la Dumnezeu, nu-i veţi putea distruge). Altfel, s-ar putea să fiţi găsiţi luptând chiar împotriva lui Dumnezeu.” Faptele 5:38,39, *AV.*

34. Cu toate acesta, profețiile biblice ne avertizează că dumnezeul rău al acestei lumi, Satan Diavolul, nu le va permite niciodată națiunilor pământului să adopte dezarmarea și o relație pașnică cu Iehova Dumnezeu. De aceea, asupra acestei lumi violente trebuie să cadă dezastrul, la fel ca în zilele lui Noe.

ADEVĂRATUL AGENT CARE VA ADUCE DEZARMAREA REALĂ

34. Cele mai serioase obstacole din calea dezarmării totale sunt insurmontabile pentru oameni. Toate eforturile internaționale, cu sau fără Organizația Națiunilor Unite, sunt așadar condamnate să eșueze. Din fericire, totuși, Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie, nu ne lasă fără speranță. Ea ne luminează, înviorează și îndrumă cu aceste informații demne de încredere:

Cuprins

”Dezarmarea universală, urmată de o lume a dreptății dreaptă și fără război, va veni prin împărăția cerurilor, împărăția Dumnezeului cerurilor.

36. Cu nouăsprezece secole în urmă, Fiul său, Isus Cristos a spus în predica sa de pe munte: ”Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor! Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu! Ferice de cei asupriți din pricina dreptății, căci a lor este Împărăţia cerurilor!” (Mat. 5:3,9,10, *AV*) După ce Isus a respins oferta lui Satan de a prelua controlul asupra regatelor lumii și a avea gloria lor, apoi, ca să citǎm in Biblie, ”el a străbătut toată Galileea, predând în sinagogile lor, predicând vestea bună despre Împărăţie şi vindecând tot felul de boli şi tot felul de infirmităţi în mijlocul poporului”. El i-a trimis și pe cei doisprezece apostoli ai săi să predice, spunându-le: ”Când mergeţi, predicaţi, zicând: "Împărăția cerurilor s-a apropiat!" Vindecaţi bolnavi, sculaţi morţi, curăţaţi-i pe leproşi, scoateţi demoni. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.” (Mat. 4:23; 10:7,8, *AV*) Isus și discipolii săi au făcut lucrarea împărăției cerurilor.

37. Este adevărat, Isus și apostolii săi făceau parte din națiunea evreiască, care folosea arme militare în zilele din vechime. Însă atunci Iehova Dumnezeu și-a folosit națiunea aleasă, Israelul, ca forță de execuție pentru a-și distruge dușmanii pământești. Pentru acest motiv, relatarea biblică spune: ”Iehova, Dumnezeul lui Israel, a luptat pentru Israel”. (Ios. 10:14,42; 23:3; 2 Cron. 20:29, *AS*) Dar de când a fost Isus pe pământ, Iehova Dumnezeu nu a mai luptat niciodată pentru Israelul pământesc. El nu a luptat niciodată nici pentru Creștinătate și nu luptă nici acum pentru ea împotriva nelegiuitului comunism. De ce nu? Deoarece Creștinătatea nu este organizația vizibilă a lui Iehova Dumnezeu, deși ea ia numele Fiului său Isus Cristos și pretinde că a încheiat noul legământ cu Iehova Dumnezeu. Faptele arată că ea a încheiat un legământ cu Organizația Națiunilor Unite, care încă nu au dezbătut chestiunea arzătoare a dezarmării complete și generale. Deși Creștinătatea a ajutat la restabilirea republicii Israelului, ea însăși nu aparține ”Israelului spiritual al lui Dumnezeu”. – Gal. 6:16

38. La moartea și înmormântarea lui, Isus Cristos a încetat să mai fie un evreu, sau un israelit, potrivit cărnii. În a treia zi după moartea sa, Iehova Dumnezeu l-a ridicat la viață nemuritoare în ceruri. Atunci Isus Cristos a devenit Capul și Conducătorul Israelului spiritual. Creștinătatea nu a practicat niciodată dezarmarea, însă Isus Cristos a dezarmat Israelul spiritual compus numai din adevărații lui discipoli. La vremea când a fost el trădat dușmanilor săi, apostolul său Petru a scos o sabie și a tăiat urechea unui evreu; însă Isus i-a spus lui Petru să lase sabia și a vindecat urechea omului. (Mat. 26:51-56; Ioan 18:10,11) Isus a practicat principiile pe care

Cuprins

li le-a predat discipolilor săi în predica sa de pe munte. – Mat. 5:9, 21-48; Luca 6:27-36.

39. După aceea, Petru nu a mai atins niciodată sabia. În schimb, el a scris, spunând că Isus a suferit pe nedrept lăsând un exemplu de imitat pentru discipolii săi atunci când aceştia suferă pe nedrept. De aceea, el a adăugat: ”Totuşi, niciunul dintre voi să nu sufere ca ucigaş, ca hoţ, ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dar, dacă suferă pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să continue să-l glorifice pe Dumnezeu în numele acesta.” – 1 Pet. 2:21-25; 4:15,16.

40. Fariseul evreu Saul din Tars a luat cândva parte la uciderea creştinilor. Dar după aceea el a fost corectat şi a devenit apostolul Pavel şi a încetat să mai ucidă. El i-a spus tânărului Timotei: ”Ca soldat bun al lui Cristos Isus, fii părtaş la suferirea răului.” (2 Tim. 2:3, *AV*) Ca buni soldaţi ai lui Isus Cristos, Pavel şi Timotei le-au spus creştinilor din Corint: ” Căci, deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos.” (2 Cor. 1:1; 10:3-5, *AV*) Creştinilor din Efes, Pavel le-a descris tipul de război pe care îl purtau şi armele acestui război, astfel: ” Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti. De aceea, luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu.” Ce armură? Brâul adevărului, ”platoşa dreptăţii”, încălţările ”pregătirii veştii bune de pace”, ”scutul credinţei”, ”coiful salvării şi sabia spiritului care este cuvântul lui Dumnezeu şi rugaţi-vă mereu”. (Ef. 6:11-18, *AV*) Cu astfel de arme spirituale ei puteau să lupte împotriva dumnezeilor falşi ai acestei lumi şi demonii lui cu puteri supraomeneşti.

41. În armonie cu acest lucru, apostolii Petru şi Pavel nu au servit niciodată drept capelani ai forţelor armate ale acestei lumi. Nu au binecuvântat niciodată, nici nu au stropi cu „apă sfinţită” armele sau forţele armate ale acestei lumi. Petru şi Pavel au folosit Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care este „mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri.” (Evr. 4:12) Ei sunt adevăratele noastre exemple.

GOG DIN MAGOG ÎMPOTRIVA DEZARMĂRII

42. Creştinii adevăraţi şi supuşi împlinesc astăzi porunca lui Isus din Matei 24:14 şi predică vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu drept mărturie pentru toate naţiunile. Ei îi imită pe Petru şi Pavel şi luptă *numai* cu arme spirituale. Cum, atunci, ar putea să fie adusă dezarmarea universală de împărăţia cerurilor, care este împărăţia lui Dumnezeu? Va sosi şi se va împlini, dar nu prin convertirea guvernelor naţionale spre a urma modelul lui Petru şi Pavel, ci atunci când împărăţia cerurilor va lupta în războiul universal, războiul împotriva lui Gog din Magog, prezis în profeţia lui Ezechiel, cap. 38 şi 39. Conform acestei profeţii, Gog din Magog este împotriva dezarmării naţiunilor pământeşti şi îi va conduce în

Cuprins

lupta lor finală împotriva lui Iehova Dumnezeu și a împărăției sale întemeiate. *Enciclopedia Britanică* (ediția a 11-a, din 1910-1911, vol. 12, pag. 190) spune despre Gog: „Un nume ebraic găsit în Ezechiel 38-39 și în Apocalipsa 20, care indică o putere anti-teocratică care se va manifesta în lume imediat înainte de dezlegarea finală (...) Magog este probabil o formă contractată a numelui Mat-gog, *mat* fiind un substantiv comun asirian care înseamnă „pământ”.”

43. Oricum, investigațiile biblice recente au dovedit că Gog din Magog este un simbol profetic al dumnezeului fals al acestei lumi, Satan Diavolul, când acesta va iniția atacul său final împotriva martorilor creștini ai împărăției cerurilor. Acest Gog din Magog simbolic a fost deja izgonit din ceruri încă de când acolo s-a născut împărăția lui Dumnezeu, și acum aduce necazuri și nenorociri asupra pământului și a mării. Ultima nenorocirea pe care o va aduce asupra națiunilor va fi să le conducă într-un atac total împotriva împărăției cerurilor, a împărăției lui Dumnezeu prin Cristos, pe care națiunile au respins-o încontinuu încă din 1914 e.n. . Ei au făcut acest lucru prin mânia și furia a două războaie mondiale și persecutarea acelor creștini care s-au supus poruncii lui Isus de a predica vestea bună a împărăției drept mărturie pentru toate națiunile, fie comuniste, fie ne-comuniste. (Apocalipsa 11:15-18) Acești martori ai împărăției sunt, logic, aceia care vor fi atacați de cei ce venerează armele fizice sau militarismul. Profeția lui Daniel despre aceștia arată că regele simbolic al nordului și regele simbolic al sudului vor avea roluri proeminente în acel atac. – Dan. 11:36 – 12:1.

44. Cercetările biblice recente, făcute în lumina istoriei secolului 20 au arătat că sistemul dual de putere anglo-american prea rolul simbolicului „rege al sudului”, iar, după răsturnarea liderului nazist Adolf Hitler și Puterilor Axei din 1945, sistemul politic comunist a preluat rolul „regelui nordului”. Cei doi rivali economici, politici și militari, regele nordului și al sudului vor duce, posibil, un război rece sub aparența coexistenței pașnice, dar de fapt sunt reuniți sub Gog din Magog împotriva împărăției domnitoare a cerurilor, împărăția lui Dumnezeu.

45. Cu privire la politica militaristă și programul de înarmare al „regelui nordului”, Daniel 11:37-39 (*AS*) spune profetic: „El nu va ţine seama de Dumnezeul părinţilor lui şi nu va ţine seama nici de dorinţa femeilor, nici de vreun alt dumnezeu, ci se va preamări deasupra tuturor. Dar, având în vedere poziţia lui, îi va da glorie dumnezeului fortăreţelor; îi va da glorie cu aur şi argint, cu pietre preţioase şi lucruri scumpe unui dumnezeu pe care părinţii lui nu l-au cunoscut.” Având în vedere această descriere a „regelui nordului” din ziua de azi, propunerea lui de dezarmare generală și completă a tuturor națiunilor nu ar putea niciodată să însemne dezarmare totală împotriva lui Iehova Dumnezeu și Isus Cristos și Israelului spiritual. Așa că se va alătura atacului sub comanda lui Gog.

46. Profeția lui Ezechiel dezvăluie că acest atac sub God din Magog va fi un atac al forțelor internaționale unite împotriva poporului restabilit al lui Iehova Dumnezeu. Astfel, Iehova îi spune lui Gog din Magog prin profetul său, Ezechiel: „La sfârşitul anilor vei intra în ţara al cărei popor a fost adus înapoi de la sabie, a fost adunat din multe popoare şi adus pe munţii lui Israel (...) Şi vei urca în mod sigur împotriva poporului meu, Israel, ca nişte nori care acoperă ţara. Lucrul acesta

Cuprins

se va întâmpla la sfârşitul zilelor; da, te voi aduce împotriva ţării mele, ca să mă cunoască naţiunile când mă voi sfinţi prin tine înaintea ochilor lor, Gog! "Şi, în ziua aceea, în ziua când Gog va veni pe pământul lui Israel", zice Domnul Suveran Iehova, "mi se va sui în nări furia."" (Ezechiel 38:8, 16, 18; 39:1, 2, *AS*) Se referă acest lucru, atunci, la evreii sau israeliții care s-au întors în Palestina și au întemeiat Republica Democratică Israel? Deloc! De ce nu?

47. Pentru că poporul Republicii Israel nu reprezintă Israelul spiritual, al cărui Conducător și rege este Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Republica Israel este membră a Națiunilor Unite, care nu recunosc împărăția cerurilor. Mai mult, descrierea făcută de Iehova prin Ezechiel poporului său „în zilele din urmă" nu se potrivește Republicii Israel. Descrierea lui Dumnezeu spune: „Au scoşi dintre popoare şi locuiesc cu toţii în siguranţă". Acest fapt îl face pe Gog să spună: „Voi urca împotriva ţării cu sate deschise, fără ziduri. Voi veni asupra celor care trăiesc în linişte, care locuiesc în siguranţă, care locuiesc cu toţii fără ziduri şi nu au nici zăvoare, nici porţi." (Ezechiel 38:8, 11, *AS*). O asemenea descriere a unui popor pașnic, neînarmat, care crede în Iehova nu se potrivește Republicii militariste a Israelului, din 1948 până acum. Toți istoricii știu că Republica Israel a luptat cu arme moderne pentru întemeiere și menținere; că soldații săi au invadat peninsula Sinai în timpul crizei Canalului Suez din 1956 și că, și în acest moment se păzește puternic înarmată de dușmanii cu care se învecinează și a încheiat chiar și un contract cu Germania de Vest pentru a vinde muniție fabricată în Israel.

48. Precum Creștinătatea, Republica Israel nu este nici ea în noul legământ promis de Iehova Dumnezeu și validat prin sângele de jertfă al lui Isus Cristos. Israel este doar în legământul Națiunilor Unite, care recurge la forță politică și militară. – Ier. 31:31-34; Mat. 26:26-29; Luca 22:14-20; Evr. 8:6-13; 13:20.

SALVAREA ISRAELULUI SPIRITUAL NEÎNARMAT

49. Examinarea organizațiilor religioase de pe întreg pământul dezvăluie că cei cărora li se aplică profeția despre atacul lui Gog sunt creștini dedicați și botezați care sunt izraeliți spirituali ce poartă sfântul nume al lui Dumnezeu ca martori ai lui Iehova. Așa cum a prezis Isus Cristos despre "timpul sfârșitului" acestei lumi vechi, acești martori ai lui Iehova sunt urâți de toate națiunile și persecutați, chiar și în națiunile religioase ale Creștinătății. În consecință, ceea ce numește profeția lui Iehova "munții Israelului" și "țara Israelului" nu este acea mică parte din Orientul Mijlociu ocupată de Republica Israel. Ea este prezenta poziție teocratică ocupată de martorii lui Iehova de pe pământ. Ei au fost strânși din toate națiunile, limbile, culturile şi rasele pentru a ocupa această poziție Ei i se închină lui Iehova potrivit noului său legământ și servesc ca supuși și martori ai împărăției cerurilor, împărăția lui Dumnezeu prin Cristosul său.

50. În ciuda faptului că sunt urâți de o lume ostilă, acești martori ai lui Iehova s-au dezarmat literalmente și se încred în Dumnezeul lor Iehova pentru a fi ocrotiți. Ei nu au așteptat ca organizația internațională a Națiunilor Unite să împlinească cuvintele gravate pe zidul Pieței ei din New York, citate din cartea profetului lui Iehova, Isaia, capitolul doi, versetul patru: "Din săbiile lor vor făuri

Cuprins

pluguri şi din sulițele lor, cosoare. Nici o naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul.”Încă de la primul război mondial, martorii lui Iehova au practicat între ei aceste cuvinte ale profetului lui Iehova. Ei au văzut împlinirea acelor cuvinte inspirate aplicată lor, nu după atacul internațional al lui Gog din Magog asupra lor, ci se aplică acum, de la instituirea împărăției cerurilor în 1914, da, *acum* în acest „timp al sfârșitului” lumii când națiunile sale sunt înarmate cu cele mai moderne arme. Astfel, în 1958, la un congres internațional din New York și ale congrese generale din nouăzeci de alte orașe din afara Statelor Unite, sute de mii de martori ai lui Iehova au adoptat public o rezoluție prin care au jurat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor să respecte profeția de mai sus a lui Isaia. Pe lângă aceasta, ei au distribuit peste 72 de milioane de exemplare tipărite ale acestei Revoluții în cincizeci și trei de limbi de pe tot globul. Ei sunt acum un exemplu practic al dezarmării totale!

51. Martorii lui Iehova sunt acum alertă și așteaptă atacul lui Gog din Magog cu forțele sale omenești și demonice. Ei se așteaptă ca Iehova Dumnezeu și Isus Cristos să lupte pentru Israelul spiritual. ” "Voi chema sabia împotriva lui în toată regiunea mea muntoasă", zice Domnul Iehova. "Sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său. Mă voi judeca cu el prin ciumă şi sânge; voi face să cadă o ploaie năprasnică, grindină, foc şi sulf peste el, peste trupele lui şi peste popoarele cele multe care vor fi cu el. Şi mă voi preamări, mă voi sfinţi şi mă voi face cunoscut sub ochii multor naţiuni; şi vor şti cu siguranţă că eu sunt Iehova." ”Îţi voi doborî arcul din mâna stângă şi voi face să-ţi cadă săgeţile din mâna dreaptă . . . În ziua aceea îi voi da acolo lui Gog un loc, un loc de înmormântare în Israel”. (Ezec. 38:21-23; 39:3,11, *AS*) Astfel, împărăția cerurilor va împlini dezarmarea universală spre gloria lui Iehova.

52. În acel război universal cuvintele spuse de Isus lui Petru vor fi adevărate: ”Toţi cei care iau sabia vor pieri de sabie.” (Mat. 26:52, *AV*) Dar cei ce ascultă cuvintele din Isaia 2:4 și care sunt atacați de Gog din Magog vor supraviețui războiului universal, așa cum Noe și familia lui au supraviețuit potopului.

53. Toate relicvele armamentelor militare din prezent vor fi distruse de acești izraeliți spirituali pe care Iehova Dumnezeu îi va salva în războiul universal. El spune următoarele despre activitățile de pe pământ de după război: ”Locuitorii oraşelor lui Israel (Israelul spiritual, cei ce vor supraviețui) vor ieşi şi vor arde armele; vor face focul cu armele, cu scuturile mici şi cu scuturile mari, cu arcurile, cu săgeţile, cu bâtele şi cu lăncile, da, şapte ani vor face focul cu ele. Nu vor aduce vreascuri de pe câmp şi nu vor strânge lemne de foc din pădure, deoarece vor face focul cu armele." "Îi vor prăda pe cei care-i prădaseră şi-i vor jefui pe cei care-i jefuiseră", zice Domnul Iehova.” (Ezec. 39:3,9,10, *AS*) Potrivit timpului necesar pentru a arde toate armele, cantitatea de armamente militare ale națiunilor conduse de Gog din Magog trebuie să fie imensă. Însă armamentele lor nu vor fi de nici un folos împotriva Dumnezeului Atotputernic, Iehova al oștirilor, și Cristosului său.

54. Ce bucurie va fi atunci, la victoria oștirilor lui Iehova asupra puterilor armate ale acestei lumi! Niciodată acest frumos pământ, parte a creației lui

Cuprins

Dumnezeu, nu se va mai cutremura sub războaiele internaționale ale celor care încalcă cele 10 porunci ale sale. Lumea nouă a lui Iehova va începe doar cu acei locuitori ai pământului care s-au supus deja dezarmării cu teamă de Iehova şi imitându-l pe Isus Cristos. Teama impusă față de națiunile sălbăticite va fi un lucru al trecutului. Chiar și teama de a fi rănit de fiarele sălbatice, la propriu, va fi alungată, căci, despre tărâmul pământesc al împărăției cerurilor, Iehova Dumnezeu spune prin profetul său, Isaia: ”Nu se va face niciun rău şi nu se va face nici o stricăciune pe tot muntele meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova aşa cum fundul mării este acoperit de ape.” (Isa. 11:6-11, *AS*). Pe pământ nu vor mai fi oameni de felul lui Nimrod.

55. Iar Satan Diavolul, acel Șarpe și Balaur simbolic, nu va mai fi dumnezeu fals care domină pământul, nevăzut, promovând înarmarea. Omenirea supusă va umbla în teama singurului Dumnezeu viu și adevărat, Iehova. Fiul Său, Isus Cristos va fi Regele lor ceresc, Sămânța femeii lui Dumnezeu care va zdrobi capul Șarpelui. Iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproape va fi motivul ce pleacă din inimă care îi va face pe toți cei care vor căpăta viață eternă pe pământ sub împărăția cerurilor să păstreze dezarmarea universală, trăind pașnic împreună într-un paradis pământesc etern.

[Note de subsol]
Citate din King James sau Versiunea Autorizată a Sfintei Biblii și profeția lui Isaia, cap. 2, ver. 4.
Vezi pag. 232, § 2 și nota lui de subsol
Vezi pag. 238, § 24, 25.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este aproape dezarmarea universală şi cine se va bucura de acest lucru?
2. Cui îi atribuie oamenii onoarea de a face ca acest lucru să se adeverească şi ce promisiune vedem în cuvintele profetice pe care acestea le-au scris?
3. Pentru a face din Naţiunile Unite o agenţie onorabilă, ce Comisie a fost alcătuită şi cu ce rezultate?
4. Ce zi neobişnuită a venit pentru O.N.U. şi până atunci care erau cele mai noi rezultate obţinute de oameni?
5. Ce s-a întâmplat la O.N.U. vineri după amiaza şi care ar fi trebuit să fie rezultatele planului propus atunci?
6. De ce nu a lăsat ultima propunere a Rusiei adunarea cu gura căscată şi ce i-a cerut Uniunea Sovietică Adunării să facă după aceea?
7, 8. (a) În ceea ce priveşte impasul de doisprezece ani, ce întrebări ar trebui să ne punem? (b) Ce respingeri anterioare ale acestui plan fac ca îndeplinirea sa să nu fie posibilă nici acum?

Cuprins

9. (a) De ce nu pot fi aduse acum unele critici referitor la scopurile planului aşa cum a fost făcut în 1927? (b) Ce proclamare din 1928 aduce o suspiciune asupra tuturor popoarelor acum în ceea ce priveşte dezarmarea?
10, 11. (a) Indiferent în ce cred popoarele, ce obstacol rămâne în ceea ce priveşte dezarmarea? (b) De ce este în avantajul nostru să nu considerăm acest fapt doar un produs al imaginaţiei?
12. Ce nu ar ezita duşmanii nevăzuţi ai omenirii să facă acum şi ce motive avem să credem acest lucru?
13. Cum a avertizat Isus că acesta a fost conducătorul lumii şi cum l-a categorisit pe acesta ca pe un ucigaş mincinos?
14, 15. (a) Ce altceva a mai îndemnat Satana şi ce pas iniţial a făcut el în această direcţie? (b) Şi apoi cum a devenit acesta de fapt ucigaşul întregii omeniri?
16. Ce a mai prezis Iehova tot atunci referitor la Satana?
17. Cum spune un scriitor al Bibliei că acela care îl va zdrobi pe Şarpe va fi Isus Cristos?
18, 19. (a) Cine este acela care a devenit primul ucigaş violent pe pământ şi de ce? (b) Al cui fiu s-a dovedit el a fi, aşa cum ne este explicat de Ioan?
20. Al cui spirit violent a exprimat şi al cui spirit Noe, şi cu ce consecinţe pentru fiecare?
21. Nu la mult timp după Potop cine a fost crescut ca „fiu al Diavolului" şi de ce Asiria a ajuns să fie cunoscută ca ţara sa?
22. Pe cine au copiat până acum popoarele lumii şi de cine s-a dovedit a fi dominat drumul lor?
23. Cum i-a fost oferită lui Isus şansa de a prelua dominaţia asupra lumii şi ce a ales El să facă?
24, 25. (a) Cum s-a spus cu certitudine că până la finalul primului secol, Satana va domina încă popoarele? (b) Ca dovadă a acestui lucru, ce dovadă se aduce în descrierea războiului din ceruri şi a rezultatului său?
26. Cine este de aceea, obstacolul super-uman în calea dezarmării complete a popoarelor?
27. Ce alt obstacol mai există şi a exprimat Secretarul de Stat American frica în ceea ce priveşte lipsa lucrului de care era nevoie?
28. Ce consideraţie morală indică chiar şi creştinătatea că nu o are şi ce proces a folosit pentru a împinge la încălcarea celei de-a şasea porunci?
29. In Romani capitolul treisprezece ce ne indică Pavel că denotă acesta?
30. De ce este motivul popoarelor pentru a stăvili al treilea război mondial greşit?
31. Ce necredinţă din partea lor este chiar posibilă astăzi şi ce se întrevede astfel ca o piedică reală în calea dezarmării?
32. (a) Dacă popoarele s-a dezarma, atunci cum ar mai putea ele să strige „Pace şi siguranţă!", cu ce s-ar mai înfrunta ele? (b) Ce este nevoie să facă popoarele şi ce rugăciune ar trebui să le fie îndeplinită?
33. Ce ar trebui popoarele să nu mai facă şi acest lucru ar fi în acord cu sfatul lui Gamaliel?

Cuprins

34. Ce nu va permite Satan popoarelor sale să facă şi astfel, ce se va întâmpla cu ele?
35. De ce sunt eforturile omenirii condamnate la eşec şi ce informaţie fericită risipeşte lipsa de speranţă?
36. Cui a spus Isus că îi aparţine împărăţia cerurilor şi cum şi-au arătat El şi discipolii Săi lucrarea lor?
37. De ce era vechiul Israel un popor înarmat, dar de ce creştinătatea nu se mai bucură de ajutorul de care s-a bucurat odată vechiul Israel?
38. Al cărui popor a devenit Isus Cristos Conducător, şi cum a practicat El ceea ce i-a învăţat în Predica de pe Munte?
39. Ce sfat scris asupra acestui subiect a dat Petru după aceea?
40. (a) Ce a spus Pavel despre războiul dus de el şi Timotei? (b) Cum a descris el războiul cu creştinii efeseni şi de armura de care era nevoie?
41. În ce funcţii ecleziastice de astăzi nu au servit Petru şi Pavel şi ce arme au folosit ei?
42. Pe cine imită adevăraţii creştini şi cum atunci se va întâmpla dezarmarea universală?
43. Cine se dovedeşte a fi Gog şi Magog, conform investigaţiilor recente şi cum va aduce el nefericirea finală asupra pământului şi a mării?
44. Cine şi-a asumat rolul împăratului din nord şi cine pe cel al împăratului din sud?
45. După părerea lui Daniel 11:37-39, de ce propunerea privind dezarmarea a împăratului din nord nu va însemna dezarmarea totală?
46. Împotriva căror oameni şi cărui ţinut spune Ezechiel că atacul lui Gog se va îndrepta?
47, 48. De ce Ezechiel nu se referă la evrei sau izraeliţi că au stabilit Republica lui Israel peste ei?
49. Atunci cui se aplică profeţia privind atacul lui Gog şi, în consecinţă, care este „ţinutul lui Israel" atacat"?
50. În cine se încred aceşti oameni pentru protecţie şi cum vor deveni ei un exemplu practic în ceea ce priveşte dezarmarea totală?
51. În cadrul acestui atac pe cine aşteaptă ei să lupte pentru Israelul spiritual şi cum va realiza atunci împărăţia din ceruri dezarmarea universală?
52. Ce cuvinte ale Isus către Petru vor fi adevărate atunci şi cine va supravieţui?
53. Ce vor face supravieţuitorii cu relicvele armamentului militar şi ce indică perioada de timp ocupată?
54. De ce nu va mai bubui pământul sub focul războiului internaţional şi de ce chiar şi frica de fiarele sălbatice va trece?
55. Ce influenţă privind armamentul va pierde poziţia de zeu, şi care va fi motivul care va îndemna omenirea spre o dezarmare continuă?

Cuprins

NE RUGĂM
să fim auziţi

VĂ RUGAŢI pentru a fi auziţi de oameni sau pentru a fi auziţi de Dumnezeu? Dacă vă rugaţi pentru a-i impresiona pe oameni, sunteţi ca cei pe care i-a condamnat Isus când a spus: „Nu trebuie să fiţi ca ipocriţii, deoarece lor le place să se roage stând în sinagogi şi în colţurile deschise care sunt vizibile oamenilor. Vă spun cu adevărat: Ei îşi primesc răsplata complet.” (Matei 6:5) Răsplata lor este admiraţia oamenilor, dar nu sunt auziţi de Dumnezeu. Se poate ca voi să nu fiţi cei care se roagă de dragul aparenţelor, ci mai degrabă din dorinţa sinceră de a fi auziţi. Dacă sunteţi, fiţi siguri că vă rugaţi aşa cum trebuie dacă urmaţi instrucţiunile din Biblie.

Sinceritatea în rugăciune poate fi indicată prin efortul de a afla ce are de spus Dumnezeu în Cuvântul său scris. Dacă vă aşteptaţi ca El să vă asculte, trebuie ca şi voi să fiţi dispuşi să îl ascultaţi pe El. Dacă urmărirea lucrurilor materiale şi a plăcerilor nu este mai importantă decât instrucţiunile pe care El le are pentru voi în Cuvântul Său scris. Dacă consideraţi că sunteţi prea ocupaţi pentru a considera ceea ce are El de spus, cum vă aşteptaţi ca rugăciunile voastre să fie ascultate? Respectaţi Cuvântul său scris şi căutaţi înţelepciunea făcând ceea ce spune el: „Acumulaţi înţelepciune, acumulaţi înţelegere. Nu uitaţi şi nu vă întoarceţi de la spunerea cuvintelor.” (Prov. 4:5) Prin studierea cuvintelor sale veţi afla cum doreşte el să fie abordat prin rugăciune.

Deoarece Dumnezeul Atotputernic nu este surd sau neatent, nu este necesar să repetaţi aceeaşi rugăciune mereu. Aceasta este o repetiţie fără sens şi este contrară instrucţiunilor din scriptură. „Când vă rugaţi, nu spuneţi mereu aceleaşi lucruri, aşa cum fac oamenii din toate popoarele, pentru că îşi imaginează că vor fi auziţi dacă vor fi folosite aceste multe cuvinte.” (Matei 6:7) Se poate ajunge foarte uşor la el când este abordat aşa cum spun Scripturile că este acceptabil pentru el. „Iehova este aproape de toţi cei care îl cheamă, de aceia care îl cheamă în adevăr.”—Ps. 145:18.

Dacă nu îl chemaţi cu credinţă, nu vă puteţi aştepta să vă audă, „pentru că acela care îl abordează pe Dumnezeu trebuie să creadă că el este şi că devine cel care îl răsplăteşte pentru că l-a căutat cu sinceritate.” (Evrei 11:6) Dacă îl căutaţi cu sinceritate, veţi studia Cuvântul său scris cu atenţie, cu scopul de a obţine cunoştinţe că este o fundaţie necesară pentru credinţă. Veţi afla prin studiile voastre că rugăciunile nu trebuie spuse pentru scopuri egoiste. Ele trebuie să pună înainte voia lui Dumnezeu. Astfel, preţuiţi Cuvântul lui Dumnezeu. Urmaţi instrucţiunile sale. „Pentru că ochii lui Iehova sunt aţintiţi asupra celor drepţi şi urechile sale sunt îndreptate spre rugăminţile lor.”—1 Pet. 3:12.

Cuprins

Învață *Biblia* ce crezi tu?

Credințele false, datorite
propriei admiteri a clerului,
abundă în creștinătate.
Ce credințe populare se năruie sub testul adevărului?

"Oamenii se vor duce la orice biserică" admite un cleric din Honolulu "fără suspiciune legată de o doctrină falsă". Astfel, în această eră a înșelăciunii și a falsității, milioane de persoane nu sunt critice nici măcar când este vorba de sfere vitale ale credințelor religioase; acceptă ceea ce aud fără să cerceteze, chiar dacă doctrinele diferitelor biserici se află în conflict una cu cealaltă. Da, și chiar dacă Biblia a prezis o abundență de credințe religioase false pentru aceste vremuri: "Va fi o perioadă de timp când nu se vor acomoda cu învățăturile sănătoase, dar, în conformitate cu propriile lor dorințe, vor aduna învățători pentru ei pentru a-și gâdila urechile, și își vor întoarce urechile de la adevăr, întrucât acestea vor fi abătute cu relatări false"—2 Tim. 4:3, 4.

Învață Biblia ceea ce credeți voi? Mulți oameni nu știu dacă Biblia învață ceea ce ei cred, pentru că nu sunt învățați sau încurajați să urmeze regula Scripturii: "Asigurați-vă de toate lucrurile" (1 Tes. 5:21). Un pedagog a punctat recent de ce oamenii nu sunt învățați să-și testeze credințele și de ce oamenii acceptă deseori chiar și doctrine neverosimile. Profesorul Walter Kaufmann de la Universitatea Princeton vorbea despre eșecul moral şi intelectual al religiei organizate, într-o adresă a Colegiului Colby, Waterville, Maine. Răspunzând adresei pedagogului, ziarul *Press Herald* din Portland (Maine), din data de 24 februarie 1959 spunea:

"Afirmând că gândirea critică este încă descurajată, el a subliniat că, chiar şi în Statele Unite, astăzi, se aude foarte rar ceva de această natură la radio, televizor sau în reviste de circulaţie de masă. Prof. Kaufmann a sugerat că dorinţa de aprobare socială solicită acceptarea verbală a convingerilor religioase, în multe cazuri. . . . Afirmând că mulţi conducători religioşi recunosc în privat neverosimilitatea doctrinelor lor, Prof. Kaufmann denunţă făţărnicia care îi împiedică să afirme aceste lucruri în public. "Dacă aceşti lideri ar spune ceea ce cred cu adevărat" a comentat el, "religia organizată s-ar prăbuşi, şi am rămâne cu religiile individuale'".

Ar trebui să ne temem de prăbușirea a ceea ce este fals? Bineînțeles că nu, căci Isus Cristos a spus: "Adevărul vă va elibera" (Ioan 8:32). Falsitatea nu poate

Cuprins

elibera pe nimeni. Dar datorită dorinței pentru aprobarea socială, dorinței de a mulțumi mulțimile, oamenii acceptă doctrine fără să le testeze în ceea ce privește adevărul lor. Pentru că este mai ușor să mergi cu mulțimea, decât să explici mulțimii de ce nu se poate merge alături de ea, multe persoane vor crede ceea ce crede mulțimea, dar popularitatea nu s-a dovedit niciodată a fi un mijloc pe care să te poți baza pentru a judeca calitatea unei credințe. Așa cum susține un scriitor: "Faptul că o opinie este larg împărtășită nu este o dovadă că nu este una total absurdă; într-adevăr, raportat la prostia majorității omenirii, o credință larg împărtășită este mai degrabă una nebună, decât una de bun-simț"

Isus nu a acceptat niciodată o doctrină sau o credință doar pentru că era acceptată de mulțime; Isus nu a pus bazele unei religii care să satisfacă mulțimile. Creștinii trebuie să-l mulțumească pe Dumnezeu.

FALSELE CREDINȚE "CHIAR MAI MULTE DECÂT SE POT NUMĂRA"

Simplul fapt că clericii admit în privat și uneori chiar în public că multe doctrine sunt neverosimile și false ar trebui să determine oamenii să-și verifice credințele cu Biblia. Acum câțiva ani Dr. W. L. Pettingill de la Prima Biserică Baptistă din New York, spunea: "Învățătura creștină care este împărțită acuma este un blestem și nu o binecuvântare.... Mare parte este religie falsă ce ignoră învățătura lui Cristos. Nouăzeci și nouă la sută din religia din acest oraș ar trebui eliminată pentru că nu se poate să crezi în om și în Dumnezeu în același timp"—New York *Times,* octombrie 10, 1949.

Un alt cleric, Dr. Daniel A. Poling, a răspuns unei întrebări în ediția din martie 1957 a *Christian Herald* în rubrica "Doctorul Poling răspunde întrebărilor dumneavoastră". Unui cititor care auzise că existau cel puțin optzeci de doctrine false în religia populară, clericul îi răspunde: "În ceea ce privește doctrinele false, pot fi optzeci sau pot fi o mie. Sunt sigur că există în număr dincolo de puterea de numărare, dar din moment ce-l cunoști pe Domnul și ai fost sub bunăvoința Sa în toți acești ani, cu siguranță ai mărturia în inima ta zi de zi. Ai tot ceea ce este nevoie pentru liniștea interioară și pentru salvarea ta eternă".

Dar vorbește Iehova Dumnezeu în acest fel? Justifică Cuvântul său Sfânt, Biblia, falsele doctrine, le respinge ca pe ceva trivial, ca și când creștinul nu are nici o responsabilitate de a ști dacă crede adevărul sau o eroare? Ce suntem noi să gândim despre creștinismul cu falsele sale credințe "mai multe decât pot fi numărate"? Spunea Isus Cristos: "Nu există copac bun care să producă fructe putrede". Credințele false sunt fructe putrede care identifică organizațiile religioase conform regulii oferite de Isus: "Fiecare copac este cunoscut după propriile sale fructe"—Luca 6:43, 44

În loc să spună că credințele nu sunt importante, Cuvântul lui Dumnezeu declară: "Continuați să cercetați dacă sunteți în credință, continuați să dovediți ceea ce voi înșivă sunteți" (2 Cor. 13:5). Nu aveți de ce să vă temeți dacă veți face acest test, pentru dovedirea credințelor noastre prin singurul standard de judecare a

Cuprins

învățăturilor creștine - Sfânta Biblie. Într-adevăr *nu* ar trebui să ne temem să facem acest test. Creștinii nu trebuie să-i mulțumească pe oameni, ci să-l mulțumească pe Dumnezeu.

Folosirea Scripturilor pentru a testa doctrinele este calea pe care Biblia o recomandă. Când Pavel și Sila s-au dus în Berea, le-au predicat evreilor. Cum au răspuns acești evrei acestei predici creștine? Ei "au fost mult mai nobili în gândire decât cei din Tesalonic, deoarece au primit cuvântul cu cea mai mare agerime, examinând cu atenție Scripturile zilnic pentru a vedea dacă aceste lucruri erau așa" (Fapte 17:11). Berenii nu erau fanatici sau nechibzuiți. Nu se bazau doar pe cuvântul omului. Berenii se asigurau de toate lucrurile. Cum? "Examinând cu atenție Scripturile". Aceasta este calea prin care creștinii ar trebui să testeze credințele lor religioase. Haideți atunci, să examinăm cu atenție Scripturile pentru a testa unele credințe comune.

Să luăm credința numită salvarea universală. Învață Biblia că toți oamenii vor fi salvați indiferent de parcursul acțiunilor lor? Să-l lăsăm pe Isus Cristos să răspundă: "Acela care exercită credința în Fiu are viață veșnică; acela care nu este supus Fiului, nu va vedea viața". Există o pedeapsă pentru ignorarea voită și nesupunerea voinței revelate a lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus, la războiul lui Dumnezeu de la Armaghedon, "aduce pedeapsa cuvenită asupra celor care nu-l cunosc pe Dumnezeu și asupra celor care nu se supun veștii bune despre Domnul nostru Isus. Aceștia vor plăti pedeapsa distrugerii veșnice". Nu, Biblia nu învață despre salvarea universală, ci mai degrabă, spune că cei care câștigă viața veșnică trebuie nu doar să creadă în Domnul Isus, ci să fie și discipolii săi ascultători—Ioan 3:36; 2 Tes. 1:8, 9.

Zeciuiala este o credinţă larg acceptată în creştinătate, bisericile zeciuind enoriaşii cu zece la sută din venitul lor. Învaţă Biblia acest lucru ca pe o doctrină creştină? Zeciuiala a fost parte a Legii lui Moise. Dar creştinii nu sunt sub această lege, după cum scrie apostolul lui Cristos: "Nu sunteţi sub Lege, ci sub bunătatea nemeritată". Atunci când şi-a trimis discipolii în lume să predice, Isus nu i-a instruit să zeciuiască oamenii. El a spus: "Aţi primit gratuit, daţi în mod gratuit". Modalitatea creştinească de a strânge fonduri pentru activitatea lui Dumnezeu este prin contribuţii voluntare. Se face cunoscută nevoia şi apoi creştinii oferă în mod voluntar. Nu trebuie să existe nici o constrângere, nici o presiune, aşa cum spune Pavel: "Fiecare să facă aşa cum îi dictează inima lui, nu cu părere de rău sau din constrângere, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu bucurie"—Rom. 6:14; Mat. 10:8; 2 Cor. 9:7.

Învaţă Biblia convingerea larg răspândită că pământul va fi distrus într-o zi? Atunci când Biblia vorbeşte despre sfârşitul lumii, aceasta nu se referă la sfârşitul planetei Pământ, ci mai degrabă la sfârşitul acestui sistem de lucruri. Lume s-a sfârşit odată în zilele lui Noe. Pământul care a fost distrus atunci, nu era această planetă, ci societatea umană rea de la acea vreme. A scris apostolul Petru: "Au fost ceruri în cele mai vechi timpuri şi un pământ stând compact în afara apei şi în mijlocul apei prin Cuvântul lui Dumnezeu, şi prin aceste mijloace, lumea de atunci a fost distrusă atunci când a fost invadată de apă. Dar prin acelaşi cuvânt, cerurile

Cuprins

şi pământul, care sunt acum, sunt stocate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua judecăţii şi a distrugerii oamenilor nelegiuiţi". Pentru a distruge societatea oamenilor nelegiuiţi, Dumnezeu nu are nevoie să distrugă această planetă, după cum a dovedit în zilele lui Noe. De pe planeta Pământ, psalmistul inspirat a scris: "El a fondat pământul pe locurile sale stabilite; nu vor fi făcute să se clatine pentru timpuri nedefinite, nici pentru totdeauna". Adevărata credinţă a Bibliei este faptul că "cei blânzi vor stăpâni ei înşişi pământul" şi că pământul va deveni un paradis global - 2 Pet. 3:5-7; Ps. 104:5, 37:11, Luca 23:43.

IMAGINILE ŞI NEMURIREA SUFLETULUI

Cum rămâne cu credința că imaginile sunt ajutoare pentru cultul creştin? O atentă cercetare a Bibliei și a istoriei ne arată că primii creştini evitau cu atenție utilizarea imaginilor. Spune *Enciclopedia Britanica,* Vol. XII, pag 750 (ediția1907): “Era o acuzație comună adusă împotriva creștinilor de către dușmanii lor că ‘nu aveau altare, temple, sau imagini cunoscute’; și că ‘nu stabileau nici o imagine sau formă a vreunui zeu’, iar această acuzație nu a fost niciodată respinsă”. Justificând utilizarea imaginilor spunând că onoarea dată acestora este doar relativă, nu este susținută de Biblie. Dumnezeu le-a spus izraeliților să nu se închine nici unei imagini (Lev. 26:1). Când israeliții s-au închinat vițelului de aur la Sinai, ei intenționau să aducă o îmbunătățire religiei lor. Aceștia spuneau: “Este o sărbătoare a lui Iehova mâine”. Dumnezeu nu a aprobat folosirea unei imagini în cultul propriu-zis. Dacă nu ar fi fost rugămintea lui Moise, Iehova ar fi distrus întreaga națiune a Israelului. Principiile Bibliei exclud credința că imaginile sunt ajutoare creștine pentru cult. A spus Isus “Dumnezeu este un Spirit, iar cei care i se închină trebuie să o facă cu spirit și adevăr”—Ex. 32:5; Ioan 4:24.

Dar în ceea ce privește credința atât de răspândită în creștinătate - nemurirea sufletului? Este pe larg acceptată, dar învață Biblia această credință? Comentând asupra faptului că Scripturile Evreiești nu conțin această doctrină, istoricul John Lord scrie în cartea sa *Beacon Lights of History*: “Acest fapt este atât de remarcabil, încât unii urmăresc doctrina în sine până la înțelepții Greciei sau Egiptului, după cum era în mod obișnuit înțeleasă; și anume, o existență *necesară* a sufletului după moarte. Și se înarmează cu acele declarații ale apostolilor care reprezintă o nemurire fericită, ca dar special al lui Dumnezeu - nu o existență necesară... Dacă nemurirea nu ar fi un dar, ci o existență necesară, cum presupunea Socrate, pare ciudat că filosofii păgâni au speculat mult mai profund decât patriarhii estului, pe acest subiect misterios. Nu putem presupune că Platon a fost mult mai bine instruit pe un asemenea subiect, decât Avram şi Moise”.

Adevărul este că nemurirea sufletului este o doctrină păgână. “S-a strecurat în biserică” spunea mai demult primul ministru britanic William Gladstone, “pe o ușă lăturalnică - ușa din spate a filosofiei grecești”. Adevărata credință a Bibliei este că omul *este* un suflet; nu *are* un suflet. Descriind omul, sufletul uman, Geneza 2:7 spune: “Iehova Dumnezeu a început să creeze omul din praful pământului și să sufle în nările sale suflul vieții, iar omul a ajuns să fie un suflet viu”. Acest suflet

Cuprins

uman nu este nemuritor, ci moare. Cercetează Scripturile la Ezechiel 18:4. Se spune acolo: “Sufletul care a păcătuit, trebuie să moară”

CHINUL VEȘNIC ȘI TRINITATEA

Chinul veşnic într-un iad încins este o credinţă care se năruie atunci când se realizează că fundamentul său este doctrina nemuriri sufletului. Adevărata convingere a Bibliei este că iadul este mormântul comun al umanităţii. Nu este unul etern. Isus Cristos s-a dus în iadul Bibliei şi a fost ridicat din acesta (Fapte 2:31). Iadul (sau Hadesul) este chiar pe cale să fie distrus prin faptul că este golit de ocupanţii săi morţi prin învierea din morţi: „Moartea şi Hadesul au renunţat la cei morţi din ele, şi au fost judecate separat conform faptelor lor. Şi Moartea şi Hadesul au fost zvârliţi în iazul de foc. Aceasta înseamnă a doua moarte, iazul de foc” (Apoc. 20:13, 14). În loc să fie iadul un loc de foc, acesta este distrus fiind azvârlit în iazul de foc simbolic, care este, o stare de distrugere veşnică. Faptul că iadul este un loc de chin este o concepţie falsă: „În ceea ce-i priveşte pe morţi ei nu sunt conştienţi de nimic” —Ecl. 9:5.

Şi cum e cu doctrina populară a creştinătăţii – trinitatea? Nu ar trebui să mai fie deja o surpriză pentru cineva că aceasta este de origine păgână. Doctrina, pe lângă faptul că este implauzibilă şi nerezonabilă, este nescripturală. Nici o scriptură nu învaţă despre trinitate. Conform trinităţii, Tatăl şi Fiul sunt co-eterni; dar despre Isus Cristos Biblia spune că acesta este „întâiul născut din întreaga creaţie” şi „începutul creaţiei de către Dumnezeu”. Nici nu sunt Tatăl şi Fiul co-egali, pentru că Isus a declarat: „Tatăl este mai mare decât mine”. În ceea ce priveşte spiritul sfânt, nu este o persoană, ci forţa activă invizibilă a lui Dumnezeu.—Col. 1:15; Apoc. 3:14; Ioan 14:28.

Aşadar, trinitatea este o altă credinţă falsă a creştinătăţii care sunt “mai multe decât pot fi numărate”. De ce să rişti cu credinţele false? Dovedeşte ceea ce este fals şi respinge. Dovedeşte ceea ce este adevărat şi ţine-te de acesta. Doar adevărul te poate elibera şi ajuta să scoţi în evidenţă fructele bune ale religiei drepte care este acceptabilă în faţa lui Dumnezeu.

Bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu este suficientă

Apostolul Pavel s-a rugat odată repetat lui Dumnezeu să fie eliberat de o anume suferinţă. Dar în loc să primească răspunsul său, Dumnezeu i-a spus lui Pavel: „Bunătatea mea pe care nu o meriţi este suficientă pentru tine; pentru că puterea mea este perfectă în slăbiciuni.” Că Pavel a învăţat complet această lecţie este evident din ceea ce le-a scris creştinilor filipeni câţiva ani mai târziu: „Am învăţat, că în orice situaţie mă aflu, eu sunt de ajuns. Pentru toate lucrurile am putere prin virtutea aceluia care îmi împarte puterea mie.”—2 Cor. 12:9; Filip. 4:11, 13.

Cuprins

Din următoarea experienţă se poate vedea că bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu este suficientă pentru creştinii de astăzi, aşa cum a fost pentru Pavel acum nouăsprezece secole:

Acum doi ani un martor al lui Iehova a mers la o casă unde asistenta l-a chemat. Ea l-a dus la patul doamnei din casă, o mamă care se pare că avea douăzeci şi ceva de ani şi care era legată de aparatele de respiraţie artificială deoarece avea poliomielită. Această boală fusese aşa de crudă cu ea încât era paralizată de la gât în jos. Îşi putea mişca doar capul şi îl putea întoarce dintr-o parte în alta. Când a auzit ceea ce avea martorul de spus, ea şi-a exprimat dorinţa de a primi revistele Turnul de Veghere şi *Treziţi-vă!* care i-au fost oferite şi ea a spus că va fi bucuroasă să le citească.

Martorul, împreună cu un prieten, s-au întors foarte repede la această invalidă. Ea s-a bucurat să îi vadă, avea întrebări din Biblie şi era bucuroasă că ei veniseră să o vadă din nou. Aşa că ei au venit să o vadă des, timp de cincisprezece, douăzeci de minute, deoarece ea obosea repede. „Nu am mai auzit nimic de felul acesta până acum," astfel spunea ea. Ea a spus că în timpul celor şapte ani de când era paralizată, veniseră la ea mulţi reprezentanţi religioşi, mulţi dintre ei erau vindecători prin credinţă. „Dar," spuse ea, „indiferent cât de mult încercam eu, nu mergea niciodată." Aceşti vindecători au sfârşit prin a-i spune că fie ei îi lipsea credinţa sau Dumnezeu o pedepsea pentru păcatele ei din trecut. Din acest motiv, ea a rămas descurajată de religiile de toate felurile şi la început i-a pus şi pe Martori în aceeaşi categorie cu toţi.

Imediat totuşi ea a observat că martorii lui Iehova erau diferiţi, dar nu putea să spună tocmai despre ce era vorba. Ea în curând a văzut speranţa noii lumi a lui Iehova şi faptul că Satana era responsabil pentru nefericirile oamenilor şi căpăta din ce în ce mai mult sens pentru ea. Ea a fost impresionată din ce în ce mai mult de faptul că martorii lui Iehova deschid Biblia şi o lasă pe ea să citească răspunsurile din aceasta la multele ei întrebări. Acest lucru nu mai fusese făcut de niciunul din reprezentanţi religioşi care veniseră la ea înainte.

Acum ea are cartea *De la paradisul pierdut la Paradisul recâştigat* şi le citeşte celor doi copii ai ei care îi întorc paginile. Ea are o placă mare fixată de pat cu cleme care îi ţin cărţile. Stă în pat şi citeşte şi se bucură de adevăr. A învăţat că pentru a fi salvată, o persoană trebuie să mărturisească. Are un telefon special prin care îşi poate suna prietenii şi să le spună despre lucrurile bune pe care le-a aflat despre Iehova şi noua sa lume. Copii ei îi dau numerele de telefon ale străinilor pe care ea îi sună şi astfel le mărturiseşte.

Ea a întrebat dacă poate fi considerată ca unul dintre poporul lui Iehova şi să îşi raporteze activităţile congregaţiei. Cât de fericită a fost când i s-a spus că şi ea putea fi una dintre „celelalte oi " ale lui Isus! Este întotdeauna zâmbitoare şi emană speranţa şi credinţa nou găsită în Iehova. Toţi cei care o ştiau dinainte văd schimbarea în ea pe care a adus-o această nouă religie. Este o bucurie să vezi cât e de nerăbdătoare să propovăduiască veştile bune ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Ea spune că în trecut a dat vina pe Dumnezeu pentru multe lucruri în mod greşit. Acum vrea să facă tot ce îi stă în puteri pentru a justifica pe Dumnezeu în

Cuprins

ochii oamenilor. Ea este foarte atentă şi inteligentă în toate sensurile. Ea propovăduieşte altora cu regularitate şi conduce studii ale Bibliei acasă – cu toate că nu îşi poate mişca decât capul, într-o parte şi în alta. Acum aşteaptă cu nerăbdare să fie botezată, în ciuda stări ei de sănătate, deoarece ea spune: „Acum am descoperit adevărul în sfârşit!”

Ce dovadă elocventă prezintă această tânără mamă invalidă că bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu este suficientă pentru servitorii săi!

Partea 36—“Facă-se voia Ta pe pământ”

Conflictul îndelung, de mii de ani, între împăratul din nord şi cel din sud, aşa cum este prezis de profeţia lui Daniel, capitolul unsprezece, avea să-l sfârşească Mihail, Prinţul ceresc care lua apărarea oamenilor lui Daniel, care stătea în puterea Împărăţiei. Prinţul Mihail este acum Domnul nostru glorificat, Isus Cristos, ridicarea lui Mihail în Împărăţia sa cerească a avut loc la sfârşitul „timpurilor naţiunilor”, în 1914 D.Ch. După terminarea primului război mondial pe pământ, care a marcat începutul domniei sale cereşti, el a ridicat rămăşiţa adepţilor săi credincioşi din somnul lor adânc de moarte al inactivităţii şi i-a pus să lumineze oamenii din toate popoarele prin propovăduirea veştilor bune ale Împărăţiei stabilite. Sub influenţa luminată a spiritului sfânt al lui Dumnezeu, aceşti creştini treziţi, studiază paginile Cuvântului lui Dumnezeu şi el îi binecuvântează cu din ce în ce mai multă cunoaştere. La porunca sa prin Mihail, ei s-au ridicat şi au început să păşească în lumina adevărului dezvăluit al lui Dumnezeu, strălucind astfel ca un soare cu raze glorioase, pentru a aduce turma mare a „celorlalte oi” în dreptate.

„VREMURI” ŞI „ZILE” PROFETICE

9. Când Daniel a avut ultimele revelaţii în cel de-al treilea an al lui Cir, regele Persiei, se afla pe malul râului Tigru din Mesopotamia, în vechime cunoscut sub numele Hidechel. (Daniel 10:4) După ce a avut revelaţia, i-au fost arătate, de asemenea, căile de împărţire a timpului, care sunt de mare preţ pentru cei ce caută fericirea în „vremea sfârşitului” acestei lumi. Astfel el a spus: „Şi eu, Daniel, m-am uitat şi iată că alţi doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de râu, şi altul dincolo de malul râului. Unul din ei a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de în, care stătea deasupra apelor râului: "Cât va mai fi până la sfârşitul acestor minuni?” (Daniel 12:5, 6, *Le*) Îngerul care s-a arătat ca un om îmbrăcat în haine de in şi stătea deasupra apelor râului Tigru, era ajutorul lui Mihail, îngerul care a răspuns rugăciunilor lui Daniel, arătându-i lucrurile în vis. Alţi doi îngeri au apărut, unul chiar pe malul râului unde se afla Daniel. Pentru binele acestuia din urmă, şi în special pentru binele nostru, al celor de astăzi, unul dintre cei doi îngeri l-au

Cuprins

întrebat pe cel care adusese vestea lui Daniel, cât va fi până la „sfârşitul acestor minuni", până la împlinirea celor arătate profetului. Răspunsul dat a fost acesta:

10. „Şi am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de în, care stătea deasupra apelor râului; el şi-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă şi mâna stângă şi a jurat pe Cel ce trăieşte veşnic că va mai fi o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme şi că toate aceste lucruri se vor sfârşi când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot." (Daniel 12:7, *Le*) Această profeţire a vremurilor a fost făcută jurând pe numele Celui nemuritor, Împăratul eternităţii, Iehova. Fiind făcut cu ambele mâini ridicate la cer, jurământul capătă de două ori mai multă putere. Fiind ridicate, mâinile îngerului puteau fi văzute de oricine ar fi stat pe ambele maluri ale râului Tigru. Jurământul face ca adevărul acestei profeţii despre vremurile viitoare să fie la fel de sigur ca şi nemurirea lui Iehova.

11. Cele trei referiri temporale „o vreme, vremuri, jumătate de vreme" trebuie avute în vedere aici. Cuvântul ebraic „vreme" este tradus „vremea de apoi" în Daniel 8:19, şi înseamnă un timp delimitat. Cât se întinde acest timp ? *O traducere americană* redă întreaga expresia ebraică ca „un an, ani, jumătate de an"; traducerea lui James Moffatt, „trei ani şi o jumătate de an". Această perioadă ce cade în interiorul „vremii sfârşitului", care a început în anul 1914 (A.D.), trebuie să fi durat chiar trei ani şi jumătate. Se poate să fi început nu mai devreme de debutul „vremii sfârşitului", la mijlocul anului 1914.

12. Când aceşti trei ani şi jumătate se vor sfârşi, se va sfârşi, de asemenea, şi zdrobirea puterilor poporului sfânt al lui Iehova, a sfinţilor acestuia, a celor aleşi.* Acest interval de timp corespunde fără îndoială cu perioada amintită de Daniel 7:25 (*JP*) referitoare la cornul simbolic, puterea dual anglo-americană, şi abuzurile lor împotriva poporului sfinţilor: „El … va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va încumeta să schimbe vremurile şi legea; şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme." Aceşti trei ani şi şase luni au început în prima jumătate a lunii Noiembrie 1914 şi s-au sfârşit în ziua de 7 Mai 1918.** La această dată, regele de la miazăzi, adică Marea Britanie şi Statele Unite ca aliaţi de război, a dat lovitura de graţie neamurilor sfinţilor, lovind în timpul summit-ului organizaţiei deja consacrate a lui Iehova, cu sediul central în Brooklyn, New York, arestându-i pe preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere şi pe secretarul său trezorier şi rupând legăturile Societăţii din Brooklyn sediul central, cu filialele agenţiile sale din alte ţări. În data de 20 Iunie 1918, cei doi oficiali ai societăţii împreună cu şase alte personalităţi proeminente care se ocupau cu publicarea Cărţii Sfinte, au fost condamnaţi la optzeci de ani de închisoare. Toţi fraţii lor spirituali de pe întreg cuprinsul lumii au fost şocaţi şi îndureraţi, fără puterea de a mai face ceva. Această întâmplare a demobilizat organizaţia lui Iehova într-o măsură care nu s-a mai repetat vreodată de atunci, nici măcar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Cuprins

13. Personajul principal din spatele acestei lovituri date sfinţilor lui Iehova a fost însuşi Satana, care pretinde a fi stăpânul regatelor acestui pământ şi a gloriei lor. (Matei 4:8, 9; Luca 4:5, 6). În 1914, când Mihail s-a ridicat, războiul începuse în ceruri pentru alungarea Diavolului şi a demonilor săi. Diavolul a fost înfrânt de Mihail, şi există dovezi în Scriptură care arată că până la celebrarea anuală a cinei Domnului, pe 26 Martie 1918, Satana era aruncat din ceruri pe pământ. Pentru că ştie ca mai are doar „o scurtă perioadă de vreme" până ce va fi săgetat în inimă în bătălia Armaghedonului, este peste măsură de furios, mai ales pe cei care au mai rămas din neamul sfinţilor. Împotriva acestora el a purtat război pe toate căile posibile. (Apocalipsa 12:7-17) Dar de data aceasta nu a mai putut să-şi arate puterea pe care şi-o arătase în 1918. Niciodată el nu va mai putea să sfărâme poporul de sfinţi ai lui Iehova în „tărâmul sfânt" când va juca rolul lui Gog din ţara lui Magog şi va veni dinspre nord cu cetele lui vizibile şi invizibile pentru a distruge pe cei sfinţi şi alte „turme". El însuşi va fi lovit. Puterea lui de a distruge va lua sfârşit. – Ezechiel de la 38:1 la 39:16.

14. După ce perioada de trei vremuri şi o jumătate de vreme a luat sfârşit în 1918, şi celelalte lucruri profeţite trebuia să ajungă la „sfârşit" sau să fie împlinită la vremea de apoi. Profetul Daniel nu a putut să descifreze semnificaţia lucrurilor văzute în vis. El a mărturisit: „Eu am auzit, dar n-am înţeles; şi am zis: «Domnul meu, care va fi sfârşitul acestor lucruri?» El a răspuns: «Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului. Mulţi vor fi curăţaţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul şi niciunul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege.»" (Daniel 12:8-10, *JP*) Daniel şi-a sfârşit drumul în moarte după ce visele sale revelate au fost aşternute în cuvinte, în jurul anului 537 Î.Hr., închizând cartea profeţiilor sale.

15. Isus Hristos pe pământ a arătat o bună înţelegere a profeţiilor lui Daniel. În „vremea sfârşitului", începând cu 1914, el este cel căruia Dumnezeu îi descoperă cuvintele, ca un izvor de înţelesuri şi semnificaţii ale cărţii lui Daniel. (Apocalipsa 5:1-5) Vrem să înţelegem cartea cu minunatele ei referiri la timpurile noastre ? Atunci, cu ajutorul lui Iehova care ni l-a dat pe fiul Său trebuie să ne curăţăm de această lume, trebuie să ne purificăm cu dreptatea sângelui Mielului şi să devenim mai devotaţi lui Iehova şi Împărăţiei acestuia. Numai cei care cunosc Scriptura vor putea înţelege cartea lui Daniel şi restul Bibliei. Nici unul dintre cei vicleni nu pot şi nu vor putea înţelege această carte şi nici nu vor fi mântuiţi. În aceste vremuri dificile ei vor persevera în răutate, în special faţă de martorii lui Iehova, până ce vor fi distruşi ca nefericiţi soldaţi ce au luptat împotriva lui Dumnezeu. – 2 Timotei 3:1-5.

1.290 DE ZILE

16. Lovirea şi zdrobirea puterii poporului sfânt al lui Iehova în 1918 nu a determinat sfârşitul acestora. Aceasta este „vremea sfârşitului", dar nu al sfinţilor, ci al regilor de la miazăzi şi miazănoapte şi al tuturor neamurilor care s-au declarat neutre. Este vremea în care poporul sfinţilor şi „celelalte turme" care îl slăvesc pe Dumnezeu se vor mântui. După ce a spus că cei înţelepţi vor înţelege, îngerul lui

Cuprins

Iehova a adăugat: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată şi de când se va aşeza urâciunea pustiirii, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile.” (Daniel 12:11, *Le*)

17. Perioada în care sacrificiul continuu al slăvirii lui Dumnezeu a fost întrerupt fusese deja prezis de Daniel 8:11. A avut loc în 1918, când vremea, vremurile şi jumătatea de vreme s-au împlinit.* Sistarea sacrificiului continuu a continuat şi în anul următor, până în 26 Martie 1919, dată la care preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, secretarul trezorier şi ceilalţi şase întemniţaţi au fost eliberaţi pe cauţiune. Instaurarea „urâciunii pustiirii” a avut loc atunci când adorarea „imaginii fiarei sălbatice”, acel înlocuitor groaznic al împărăţiei lui Dumnezeu, Liga Naţiunilor, a fost înfiinţată de organizaţiile religioase ale Creştinătăţii. Prin intermediului Consiliului Federal al Bisericilor lui Hristos din America aceasta a fost datată la sfârşitul lui Ianuarie 1919.† Până la această dată, ambele lucruri avuseseră loc. Aşadar, aceasta este data de unde trebuie să înceapă numărătoarea.

18. După ce cele 1.290 de zile au început să fie numărate, Mihail a eliberat poporul său, în Martie 1919. În data de 13 Aprilie 1919, erau mai mulţi de 17.961 de oameni care sărbătoreau Cina Domnului pe întreg pământul. ‡ În timpul celor 1.290 de zile, activitatea organizaţiilor sfinte ale lui Dumnezeu a fost reorganizată, îmbunătăţită şi consolidată pentru a putea da martorii necesari, înainte de sfârşitul acestei lumi. La timpul cuvenit, ce întâmplare a marcat sfârşitul acelor 1.290 de zile ? Aceste zile trebuie privite calendaristic. Astfel, profeţiile divine consideră că o lună are treizeci de zile, în medie. Perioada de 1.290 de zile este cu exact treizeci de zile sau cu o lună mai lungă decât cele 1.260 de zile din profeţie. Apocalipsa 11:2, 3 arată că 1.260 de zile înseamnă patruzeci şi două de luni. Patruzeci şi două de luni înseamnă trei ani şi şase luni. În profeţie, aceşti trei ani şi şase luni nu sunt afectaţi de nici un an bisect sau de vreun an evreiesc Veadar, în care o a treisprezecea lună calendaristică este adăugată calendarului evreiesc pentru a aduce anii selenari la durata anilor solari. Dacă cele 1.260 de zile din profeţie înseamnă trei ani şi şase luni, atunci 1.290 de zile înseamnă trei ani şi şapte luni. Numărate de la sfârşitul lui Ianuarie 1919, unde se sfârşesc cei trei ani şi şapte luni ?

19. Ne duc la sfârşitul lui August şi începutul lui Septembrie 1922. Era în prima jumătate a lunii Septembrie 1922 când au răsunat cuvintele minunate: „Fiţi adevăraţi şi credincioşi martori ai Domnului. Luptaţi în continuare până ce urmele Babilonului vor fi pustiite. Duceţi mesajul în toate colţurile lumii. Lumea trebuie să ştie că Iehova este Dumnezeu şi că Isus Hristos este Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor. Aceasta este ziua cea mare. Priviţi, Domnul s-a ridicat pe tronul său ! Voi sunteţi emisarii săi. Aşa că duceţi vestea, duceţi vestea, duceţi vestea Împăratului şi a împărăţiei lui.” Aceste cuvinte au fost rostite în Ziua de 8 Septembrie în timpul celor nouă zile ale convenţiei internaţionale a martorilor lui

Cuprins

Iehova de la Cedar Point, Ohio, la sfârşitul cuvântării adresate de preşedintele Societăţii Turnul de Veghere pe tema „Împărăţia". În această cuvântare, J. F. Rutherford a demonstrat cu fapte din Scriptură că „mesagerul legământului" lui Iehova a venit la templu, sanctuarul spiritual, în primăvara anului 1918 pentru judecată. Judecata care avea să înceapă de la „Casa lui Dumnezeu" se afla acum în plină desfăşurare ! (1 Petru 4:17; Maleahi 3:1-5, *SA*) Pentru a marca această judecată asupra creştinilor a fost adoptată o rezoluţie.

20. Duminică după-amiază, Septembrie 10, preşedintele Rutherford şi-a ţinut cuvântarea pe tema „Milioanele care trăiesc acum nu vor muri niciodată". La sfârşitul acestei cuvântări a introdus o rezoluţie intitulată „O provocare adresată conducătorilor lumii", care a fost adoptată cu ovaţii de 18.000 din cei 20.000 de oameni prezenţi. Această rezoluţie anunţa că „vremea popoarelor" a luat sfârşit în anul 1914; că împărăţia lui Dumnezeu a fost înfiinţată de către Christos în cer; că Liga Naţiunilor a fost o înşelătorie „ şi ea trebuie să eşueze, deoarece Dumnezeu a decretat aceasta"; că Împărăţia lui Mesia prin Iehova Dumnezeu va curăţa complet toate rele omenirii; şi că supunându-se dreptei împărăţii, oamenii vor continua să trăiască şi nu vor pieri de pe pământ.* Această rezoluţie îndrăzneaţă a fost prima dintr-o serie de şapte rezoluţii adoptate la adunările anuale generale ale martorilor lui Iehova din 1922 până în 1928. Aceste rezoluţii au fost răspândite printre apostaţii creştinătăţii. Din rezoluţia iniţială, „O provocare", au fost distribuite 45.000.000 de copii în mai multe limbi, în întreaga lume.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

9. Unde era Daniel când a avut această viziune şi ce întrebare a auzit ?

10. Care a fost răspunsul la întrebarea auzită de Daniel şi cum a fost întărit adevărul care avea să se întâmple ?

11. Ce perioadă de timp trebuie luată în considerare, este ea reală sau simbolică, şi când a început ea ?

12. Cu ce perioadă din Daniel 7:25 corespunde perioada de aici şi cum a fost lovită activitatea organizaţiei într-un mod fără precedent, în punctul culminant al acelor zile ?

* Doar schimbând vocala ce trimite la textul biblic ebraic din Daniel 12:7 şi rearanjând cuvintele ebraice, traducerea devine forţată: „după ce puterea celui care a zdrobit poporul sfinţilor se va sfârşi, toate celelalte lucruri se vor sfârşi." – *AT; Mo.*

** Vezi capitolul 8, paginile 60,61, paragrafele 25-27; capitolul 9, paginile 78 – 80

13. Cine a fost în spatele aceste zdrobiri şi ce fapt demonstrează că puterea acestuia a ajuns la sfârşit ?

14. După ce au luat sfârşit cele trei vremuri şi o jumătate de vreme, ce alte lucruri trebuie să se săvârşească la timpul corespunzător, şi de ce nu a primit Daniel o relevare a lucrurilor auzite, chiar şi până în prezent ?

Cuprins

15. Cine a fost folosit pentru a dezlega pentru noi înţelesurile din carte şi ce trebuie noi să facem pentru a fi printre înţelepţii care vor înţelege ?
16, 17. (a) Pentru cine a venit „vremea sfârşitului” ? (b) De unde trebuie să înceapă numărătoarea celor 1.290 de zile ?
† Vezi capitolul 9, paginile 80 – 82 .
* Vezi capitolul 9, paginile 78 – 80 . În timpul regimului nazist dintre 1933 şi 1945, regele de la miazănoapte a încercat să pună capăt sacrificiului continuu, dar nu a avut aceleaşi rezultate ca în 1918. – Daniel 11:31, *AS*.
18. În legătură cu cele 1.290 de zile, când şi-a dezrobit Mihail poporul, şi cât înseamnă în ani solari cele 1.290 de zile ?
‡ Vezi *Turnul de Veghere* din 5 Mai 1919, pagina 151. Cifrele prezentate acolo nu conţin grupe de mai puţin de treizeci de oameni.
19. Către finalul celor 1.290 de zile, ce mesaj nemaipomenit a fost adresat, şi ce judecată a fost semnalată atenţiei noaste ?
20. Ce expresie a judecăţii asupra creştinilor declaraţi a fost prezentată şi care a fost apoi şirul evenimentelor care s-au întâmplat ?
* Vezi ediţia *Turnul de Veghere* din 1 Noiembrie 1922; precum şi ediţia 11 Octombrie 1922 a *Epoca de Aur*, paginile 22-26.

Ce poate fi un privilegiu mai mare decât să-l slujeşti pe Iehova Dumnezeu, Suveranul Suprem al universului? Nimic nu se poate compara cu aceasta. Invitaţia este extinsă tuturor celor care îl iubesc: „Cântaţi-i lui Iehova, voi toţi cei de pe pământ! Anunţaţi zilnic salvarea pe care acesta o oferă! Relataţi popoarelor gloria sa, printre toţi oamenii faptele sale minunate”. Aţi răspuns acestei invitaţii de a-l lăuda pe Iehova? —1 Cron. 16:23, 24.

Iehova este autorul promisiunii pentru salvarea umanităţii de la păcat şi moarte. „A iubit lumea atât de mult încât a dat pe singurul său Fiu născut, pentru ca oricine are credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică”. El este de asemenea Acela care îi protejează pe slujitorii săi, împiedicând duşmanul să-i copleşească. Aşadar lui a strigat slujitorul său David în semn de apreciere: „te-ai dovedit a fi

Cuprins

pentru mine un refugiu, un turn puternic, din cauza inamicului". El va continua să fie un astfel de refugiu şi turn puternic poporului său în timpul distrugerii din bătălia de la Armaghedon, acum atât de aproape. Tuturor celor care se vor folosi de promisiunile sale, a dat porunca: „Anunţaţi zilnic salvarea pe care o oferă" — Ioan 3:16; Ps. 61:3.

Trăim vremurile în care Dumnezeu acţionează pentru a aduce lumea nelegiuită la un sfârşit, pentru a justifica propriul său nume greşit interpretat şi pentru a vărsa binecuvântări nesfârşite asupra celor care-l preamăresc. Aceste lucruri le va îndeplini prin regatul său, care este acum în deplină funcţionalitate în ceruri sub domnia Fiului său numit Isus Cristos. Ca răspuns la importantul anunţ al funcţionalităţii Regatului, cei credincioşi din reşedinţele cereşti l-au preamărit pe Dumnezeu spunând: „Îţi mulţumim, Iehova Dumnezeule, cel Atotputernic, cel care este şi cel care a fost, pentru că ai luat marea ta putere şi ai început să domneşti ca rege". Auzind vestea cea bună că regatul lui Dumnezeu domneşte, îl preamărim la fel aici pe pământ pe Dumnezeu, ne unim în a-i oferi mulţumiri, şi începem proclamarea veselă a faptului că „regatul lumii a devenit regatul Domnului nostru şi al Cristosului său, iar el va conduce ca rege pentru totdeauna?" Suntem invitaţi să facem aceasta şi ce privilegiu este să răspundem acum acestei invitaţii! — Apoc. 11:15-17.

MOTIVE PENTRU STUDIUL BIBLIEI

Când studiezi Biblia, fie singur, fie cu unul din martorii lui Iehova, nu uita motivul pentru fiecare sesiune de studiu. Aceasta pentru ca să "fii pătruns de cunoașterea adecvată a voinței lui în toată înțelepciunea și discernământul spiritual, pentru a umbla demn de Iehova până la sfârșit, făcându-i pe plac în întregime cu rodul produs prin fiecare lucru bun". Atunci când îi cunoaștem voia, trebuie să ne conformăm acesteia. Ar trebui să ne influențeze viețile și să ne determine să facem schimbările necesare "pentru a umbla demn de Iehova." " Prin urmare, pune deoparte orice întinăciune şi orice lucru de prisos, răutatea morală, şi acceptăm cu blândeţe implantarea cuvântului care este capabil să ne salveze sufletele". Dacă am răspuns așadar cuvântului lui Dumnezeu, lăsând de-o parte răutatea morală și dacă am acceptat implantarea cuvântului și avem cu adevărat credință în Dumnezeu și în promisiunile sale, atunci este privilegiul nostru, și responsabilitatea noastră să răspundem invitației divine de a fi martori pentru Iehova și regatul său. Procedând așa îl mulțumim pe Dumnezeu, deoarece îi oferim lui "un sacrificiu sau o laudă acceptabilă, care este, rodul buzelor ce declară public numele său"—Col. 1:9, 10; Iac. 1:21; Evr. 13:15.

Niciodată nu trebuie să respingem din mințile noastre seriozitatea acestei probleme. Viața noastră și viețile celor la care suntem trimiși depind de răspunsul nostru. (Ezech. 3:17-21) Nu doar o singură dată într-o profesiune de credință, ci zilnic , ca dovadă a credinței noastre trebuie să pledăm pentru calea lui Dumnezeu. "Pentru că cu inima se exercită credința pentru dreptate, dar cu gura se declară în mod public salvarea" (Rom. 10:10). La fel de important precum credința în Dumnezeu, în Fiul său și în noua lume a dreptății este credința noastră în

Cuprins

importanța ridicării la înălțimea cerințelor divine de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, salvarea de la păcat și de la moarte și viața în noua lume. Încercând zilnic să săvârșiți voința divină, declarând public lucrurile pe care le-ați învățat din Biblie "vă veți salva atât pe voi cât și pe cei care vă ascultă" (1 Tim. 4:16). Doar dacă oamenii învață cerințele drepte ale lui Dumnezeu și se conformează acestora vor fi eu cruțați atunci când această lume veche va fi distrusă la Armaghedon.

CUM SĂ SLUJEȘTI

Domnul Isus a stabilit modelul pentru noi cum să-l slujim pe Dumnezeu. La începutul misiunii sale pământești a citat mandatul său, așa cum apare înregistrat în cartea profetului Isaia. Se spune, în parte: "Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că m-a ales pentru a declara vestea cea bună săracilor,...să predic anul acceptării lui Iehova" (Luca 4:18, 19). El a studiat Cuvântul lui Dumnezeu așa cum apare în Scripturi, s-a rugat Tatălui său pentru spiritul acestuia și a urmat calea Sa. În acest timp, el nu a ascuns veste bună de cei care au avut parte de multe din bunurile acestei lumi, ci a predicat-o unor oameni precum bogatul Zaheu şi conducătorul Nicodim, cu toate acestea el nu a fost precum "fariseii care erau iubitori de bani" și care tratau restul omenirii ca și cum nu ar fi reprezentat nimic. El avea considerație pentru cei mai de jos și pentru săraci. El a venit "să-i caute și să-i salveze pe cei ce erau pierduți" - "oile pierdute ale casei lui Israel". El avea o "afecțiune gingașă față de ei, pentru că erau înşelaţi şi rătăceau precum oile fără păstor". A mers în casele oamenilor pentru a-i învăța. Le-a explicat răbdător promisiunile făcute în Cuvântul lui Dumnezeu. A recunoscut urgența situației, pentru că era o vreme a judecății. A fost un timp acceptabil pentru a răspunde promisiunilor lui Iehova de eliberare prin recunoaşterea şi urmarea lui Mesia. Mulţimi de oameni l-au urmat pentru pâinea pe care el le-o dădea, pentru vindecările pe care le făcea, chiar pentru a asculta lucrurile pe care le învăţa, dar numai câțiva au răspuns invitaţiei lui: "Urmează-mă". Dar pe cei care au manifestat o dorinţă de a-l sluji pe Dumnezeu şi de a împărtăși vestea cea bună cu alţii, i-a luat cu el cât a predicat, astfel încât aceştia să poată să acumuleze experienţă în misiune. În toate acestea, el a stabilit un model pentru ca noi să-l urmăm—Luca 19:10; Mat. 10:6; 9:36; Ioan 1:43.

Isus i-a instruit pe discipolii săi că aceştia urmau să fie martorii săi în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului și i-a asigurat că va fi alături de ei. Ca răspuns la porunca sa, sunt bărbați, femei și copii astăzi, în 175 teritorii care au studiat Cuvântul lui Dumnezeu, cum a făcut Isus, care se roagă Tatălui pentru spiritul său, cum acesta făcut-o, și care merg pe urmele sale slujindu-l pe Dumnezeu ca martori la fel cum acesta a făcut-o. Ei sunt martorii lui Iehova. Întocmai după cum le-a promis, Isus a fost alături de ei. Ei au cuvintele sale scrise în Biblie și acordă atenție la ce a spus acesta. Se adună regulat în Sălile Regatului lor pentru a studia Biblia și se echipează ca predicatori și învățători ai mesajului Regatului; și, așa cum a promis Isus, unde doi sau trei se întâlnesc împreună în numele său, el este prezent prin spiritul sfânt (Fapte 1:8; Mat. 28:20; 18:20). Echipați astfel, ei sunt lucrători care nici pe departe nu le este ruşine şi sunt capabili să mânuiască

Cuprins

cuvântul adevărului corect. Când persoanele cu bună voinţă îşi exprimă dorinţa de a împărtăşi învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu altora, aceştia sunt bineveniţi să beneficiezi ei înşişi de aceeaşi educaţie gratuită şi să primească instruirea personală din partea unui serv instruit în câmpul real al misiunii. Acesta este modelul stabilit de Isus şi este cel pe care-l urmează martorii lui Iehova astăzi. În fiecare zi, anul trecut, în medie 236 de persoane din toate părţile lumii şi-au exprimat dorinţa să-l slujească pe Iehova şi să se folosească de această liberă pregătire pentru a deveni misionari calificaţi. Unii au reuşit să dedice mult timp acestei misiuni, în timp ce circumstanţele altora a făcut posibil pentru aceştia să petreacă doar câteva ore pe lună vizitându-i pe alţii cu vestea cea bună a Regatului, dar lucrul important este că aceştia îşi dovedesc dragostea pentru Dumnezeu răspunzând invitaţiei de a fi martorii săi.

Totuşi nu toţi cei care aud mesajul răspund invitaţiei divine de a sluji. De ce nu o fac? Profetul Ezechiel îi descrie în următorul fel: “Stau în faţa ta ca popor al meu, şi aud cuvintele tale, dar nu le practică; pentru că cu gura lor arată mai multă dragoste, dar inima lor merge după profitul lor. Iată că tu eşti pentru ei ca un cântec foarte frumos al unuia cu o voce frumoasă şi care cântă bine la un instrument; pentru că ei vor auzi cuvintele tale, dar nu le respectă” (Ezech. 33:31, 32, *AS*). Ei sunt precum cei care l-au ascultat pe Isus dar nu i-au răspuns invitaţiei, "Urmează-mă". Ce greşeală săvârşesc ei! Câtă nebunie să auzi cuvintele vorbite la porunca lui Dumnezeu şi să nu acţionezi conform acestora! Iehova cere iubire, nu doar exprimată în vorbe, ci demonstrată prin supunere faţă de poruncile sale.

Acum este timpul când, în armonie cu profeţia lui Isus legată de timpul sfârşitului, “această veste bună a Împărăţiei” este predicată pe tot pământul locuit cu scopul de a fi mărturie tuturor naţiunilor înainte de venirea sfârşitului. Ţine-te de marile oportunităţi pe care aceasta ţi le deschide. Acum, înainte ca sfârşitul să vină, anunţă salvarea pe care o oferă Dumnezeu, ca să poţi fi unul dintre cei care primesc beneficiile acesteia. Fii parte la proclamarea stabilirii regatului lui Dumnezeu, astfel încât să poţi fi unul dintre slujitorii acestuia şi să primeşti beneficiile sale pentru totdeauna—Mat. 24:14.

● Cineva de pe pământ a auzit vreodată vocea lui Iehova?—N. P., S.U.A.

Apostolul inspirat Ioan spune, la Ioan 1:1-3, că Isus Christos în existenţa sa preumană era cunoscut ca Logos sau Cuvântul, purtătorul oficial de cuvânt al lui Dumnezeu Iehova. Se înţelege, atunci, că în marea majoritate a cazurilor de-a lungul Bibliei unde este menţionat Iehova ca vorbind oamenilor săi, el a făcut acest lucru reprezentat şi nu direct. Dumnezeu a vorbit în primul rând prin purtătorul său de cuvânt principal, Cuvântul.

Cuprins

Astfel, atunci când Iehova i-a apărut lui Moise în tufişul arzând şi i-a vorbit, el a făcut acest lucru printr-un mesager angelic, aşa cum ne este arătat în Exodul 3:2 şi confirmat în Faptele Apostolilor 7:30, 35. Moise le-a reamintit şi izraeliţilor de experienţa lor pe Muntele Sinai: „Iehova a început să vă vorbească din mijlocul focului. Sunetul cuvintelor era ceea ce auzeaţi voi, dar nu vedeaţi nici o formă – nimic, decât o voce. Şi el a început să vă spună despre legământul său, care vă poruncea să-l îndepliniţi – Cele Zece Porunci, după care El le-a scris pe două tăbliţe de piatră." (Deut. 4:12, 13) Atât Ştefan, cât şi Pavel au explicat foarte clar că acest lucru s-a făcut printr-un mijlocitor , spunând că Legea era „transmisă de îngeri". La Evrei 2:2, se specifică foarte clar că se „*vorbea* prin îngeri."—Faptele Apostolilor 7:53; Gal. 3:19.

Totuşi, există trei situaţii menţionate în cuvântul lui Dumnezeu când singurul Fiu născut din spirit al lui Dumnezeu sau purtătorul său de cuvânt principal a fost aici pe pământ şi când Iehova Dumnezeu i-a vorbit. În aceste trei locuri, atât contextul, cât şi situaţiile ne indică faptul că vocea auzită era a lui Iehova Dumnezeu însuşi. De exemplu, la momentul botezului lui Isus, povestea ne spune: „Iată! şi, era o voce din ceruri care a spus: „Acesta este Fiul Meu, cel iubit, pe care eu l-am aprobat.'" (Matei 3:17) Când Petru, Iacob şi Ioan l-au însoţit pe Isus Cristos pe munte şi au fost martori la scena transfigurării, s-a auzit vocea lui Iehova, spunând: „Acesta este Fiul Meu, Cel Iubit, pe care eu l-am aprobat, ascultaţi-l." (Matei 17:5) Într-o altă situaţie, Isus a cerut: „Tată, slăvit fie numele tău." Povestea spune atunci: „ Atunci s-a auzit o voce din ceruri: „L-am glorificat şi îl voi glorifica din nou.'"—Ioan 12:28.

Celor care nu îl iubeau pe Iehova şi care nu recunoşteau faptul că Isus este Mesia, Cristos le-a spus odată: „Şi Tatăl care m-a trimis pe mine a mărturisit despre mine. Nu i-aţi auzit vocea în acel moment şi nu i-aţi văzut faţa, iar cuvântul său nu sălăşluieşte în voi, deoarece acela pe care el l-a trimis pentru voi, nu este crezut de voi." (Ioan 5:37, 38) Iehova Dumnezeu este un spirit şi de aceea este invizibil ochiului uman. În consecinţă, nici un om, care este trup şi sânge nu a putut vreodată să vadă pe Iehova vorbind, dar unii oameni i-au auzit vocea. Aceia necredincioşi, totuşi, aceia cărora Isus le vorbea, nu au auzit niciodată vocea lui Iehova ei înşişi.—Ex. 33:20.

● La Daniel 11:37 (*AS*) citim referitor la „împăratul din nord": „Şi nici nu va lua în seamă … dorinţa femeilor." Cine sunt femeile la care se face referire aici?—J. H., S.U.A.

De multe ori în Scripturi, de la Genesa la apocalipsa, o femeie este folosită pentru a reprezenta un oraş sau o organizaţie. (Gen. 3:15; Isa. 62:2; Gal. 4:26; Apoc. 12:1) Aşa cum Dumnezeu i-a dat lui Adam o femeie, „ca să îi fie de ajutor", tot aşa organizaţiei au servit ca ajutoare sau servitoare pentru aceia care intrau în alcătuirea ei sau care ajungeau să îi controleze. Acest lucru nu este valabil doar pentru Iehova, aşa cum se observă din referinţele străine, ci şi pentru Satana Diavolul, care şi el are femeia sa: „Şi femeia pe care ai văzut-o înseamnă marele oraş care are o împărăţie peste împăraţii de pe pământ."—Apoc. 17:18.

Cuprins

Termenul „femei” la Daniel 11:37 trebuie să se aplice într-un sens simbolic, deoarece „împăratul din nord” nu este doar un singur om, ci se referă la factorii de conducere a puterii mondiale totalitariste moderne. De aceea, termenul „femeile” se referă la toate aceste grupuri sau organizaţii care servesc ca vase mai slabe sau ajutoare ale împăratului din nord în cadrul domeniilor sale. Acestea sunt organizaţii şi entităţi care au anumite dorinţe, forme de venerare sau „zei” proprii, dar care sunt ignorate de împăratul din nord în venerarea sa a „zeului fortăreţei”. Printre aceste „femei” incluse sunt şi ţările satelite, în special conducătorii lor, care au anumite dorinţe şi ambiţii sau dorinţe ale lor referitoare la ţinuturile lor, dar care sunt ignorate de împăratul din nord dacă acestea nu coincid cu ambiţiile sale, aşa cum a fost în special cazul Ungariei şi aşa cum s-a observat într-o oarecare măsură în presă recent referitor la Polonia. Se poate spune că Mareşalul Tito şi-a scos Iugoslavia sa de sub dominaţia Rusiei comuniste deoarece nu dorea să se subordoneze dorinţelor sale; el nu voia să joace rolul femeii sau al servitoare pentru Rusia comunistă. Toţi aceia care se supun sunt ca „femeile” în faţa împăratului din nord, dominant.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1960 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ TRĂIM ACUM PENTRU LUMEA NOUĂ - Pag.307

DE CE MURMURAŢI? - Pag.316

BOTEZUL -PRIN CUFUNDARE SAU STROPIRE?- Pag.318

CUM ESTE FINANŢATĂ LUCRAREA ÎMPĂRĂŢIEI? - Pag.323

ÎNCURAJAREA CUNOŞTINŢEI CURATE LA SLUJITORI - Pag.326

BENEFICIUL DE A TRĂI PENTRU LUMEA NOUĂ A LUI DUMNEZEU - Pag.328

PARTEA A 37- A – „FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag.335

ÎNTREBĂRI - Pag.341

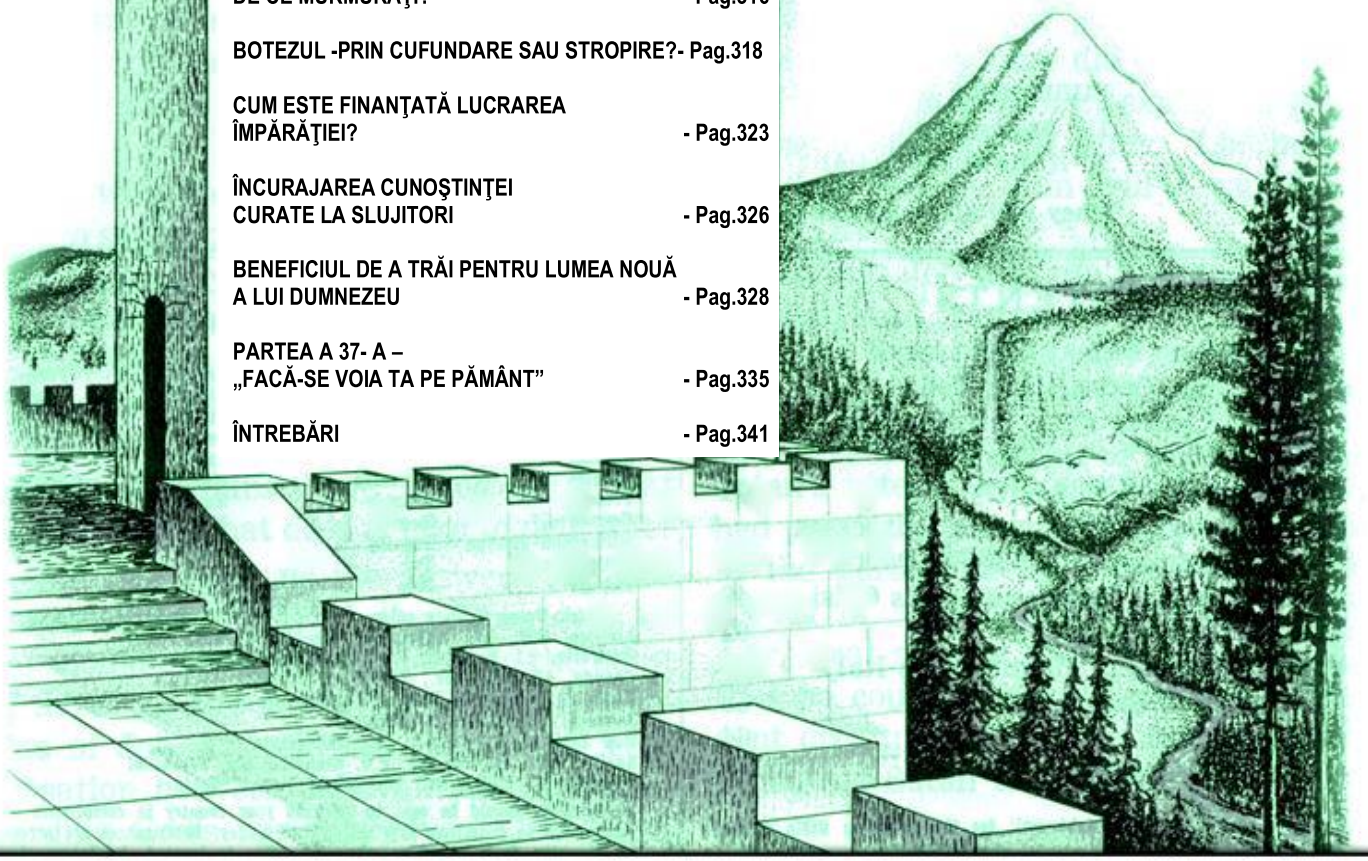

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

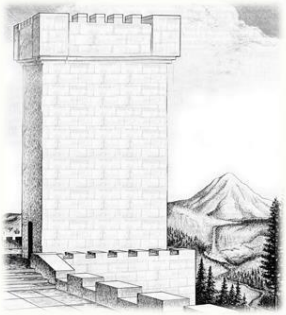

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1960 **Nr. 9**

Să trăim acum pentru lumea nouă

Este oare scopul lui Dumnezeu de a avea o nouă lume în care să domnească dreptatea. A fost speranţa unei astfel de lumi care a încurajat primii creştini din zilele apostolilor; într-adevăr, i-a împins să îşi schimbe vieţile. În loc să trăiască pentru lucrurile în jurul cărora naţiunile lumii se rotesc şi pe care le oferă, ei au început să trăiască pentru noua lume. Apostolul Petru a scris: " De când toate aceste lucruri (lucrurile vechii lumi din jurul lor) sunt în aşa fel încât să fie distruse ce fel de persoane ar trebui să fiţi în acte sfinte de comportament şi fapte de devotament evlavios...! Dar acolo sunt noi ceruri şi noi pământuri pe care noi le aşteptăm aşa cum El a promis şi în ele să domnească dreptatea." – 2 Pet.3:11-13

2 Cu mult înainte de zilele lui Petru, Iehova, Creatorul universului, a făcut cunoscută dorinţa Lui de a avea o nouă asemenea lume. El a transmis prin profetul Isaia:" Căci aici creez noi ceruri şi un nou pământ, şi lucrurile vechi nu vor fi amintite, nici nu vor veni în inimă." (Isa.65:17). A fost dorinţa Lui de la început de a avea o lume atât de dreaptă, şi a fost doar din cauza răzvrătirii oamenilor în Eden, că această lume a devenit una în care slăbiciunile şi nedreptatea înfloresc, unde păcatul a adus suferinţă şi moarte pentru locuitorii lumii în loc de a fi un paradis al păcii şi al bucuriei cu viaţă veşnică pentru cei care îl locuiesc. Dar Dumnezeu nu a abandonat acel scop pătrunzător al Său, pentru că El promite că cei neprihăniţi „vor conduce lumea şi vor locui în ea pentru vecie." – Ps.37:29.

3 Lumea „celor neprihăniţi" înseamnă a fi „corect, drept, virtuos, care respectă legea." Atunci este dorinţa spusă a lui Dumnezeu de a avea o lume curată, reclădită într-o stare de frumuseţe paradisiacă ca în Edenul de la început , în care „domneşte dreptatea". Este o lume în care justiţia, adevărul şi cinstea vor înflori, unde toţi locuitorii pământului vor respecta legea, aceasta este, ascultarea legii divine, îndeplinind voinţa divină. Este pentru asemenea condiţii pe pământ pentru

care Isus ne-a spus să ne rugăm în rugăciunea Sa de căpătâi:" Vie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta,precum în cer,aşa şi pe pământ." – Matei 6:9,10.

4 Astăzi noi nu trăim într-o asemenea lume. Locuitorii acestei lumi nu convieţuiesc împreună în pace şi nici majoritatea nu fac dreptate unii pentru ceilalţi. Virtutea este ceva uşor de lepădat. Acum este mai puţin respect pentru păstrarea legilor potrivite, chiar şi legile oamenilor, pentru cele mai sus spuse,arată că nelegiuirea continuă să se înmulţească. Dar cel mai deranjant pentru persoanele sincere este faptul că aceasta lume arată puţin sau chiar deloc respect pentru legea divină a lui Dumnezeu. Situaţii asemănătoare au existat pe pământ în zilele lui Noe,când „răutatea oamenilor a devenit mare pe pământ şi fiecare aplecare a gândurilor inimii lor era rea tot timpul".(Gen.6:5) Din cauza răutăţii lor Dumnezeu a distrus acea societate slabă a oamenilor prin potop, dând voie doar lui Noe şi familiei lui să se salveze. Biblia vorbeşte despre aceasta ca despre o distrugere a „pământului". Nu că pământul în adevăratul sens al cuvântului a fost distrus; ce a fost distrusă a fost societatea oamenilor care trăiau pe pământ, care trăiau doar pentru ideile lor lumeşti deteriorate şi care L-au uitat pe Dumnezeu. – 2Pet. 3:5,6.

5 Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost un mic exemplu despre cum Dumnezeu va distruge răul prezent din lume. Isus însuşi a avertizat despre acestea şi a spus: „Pentru că aşa cum a fost în zilele lui Noe,aşa va fi venirea Fiului omului ." (Mat. 24:37) A fost clar prezis că înainte de sfârşitul acestei lumi rele, starea acestei lumi va fi similară cu cea care a precedat potopul. Observaţi cât de adevărate sunt faptele acestor vorbe inspirate: „ În ultimele zile,momente grele vor veni cărora le vom face faţă cu greu. Pentru oameni vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, îngâmfaţi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi,fără recunoştinţă, fără dragoste de copii, fără iubire de natură, nici deschişi la nici o împăcare, calomniatori, fără control de sine, fără frică, fără iubire de Dumnezeu, trădători, încăpăţânaţi, plini de iubire de sine, iubitori de plăceri mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu." (2 Tim. 3:1-4) O privire atentă asupra altor profeţii din Biblie fac şi mai sigur faptul că noi trăim acum în aceste ultime zile, şi asta înseamnă că sfârşitul acestei lumi rele din prezent va fi trăit în timpurile noastre.

Adunarea oilor într-o societate a lumii noi

6 Distrugerea acestei lumi rele va avea nevoie de implicarea vieţilor unui număr mare de oameni. Dar în marea Lui dragoste şi milă de copii, Dumnezeu îşi doreşte ca,înainte ca această lume să se sfârşească, El va aduna dintre neamuri pe aceia care iubesc ceea ce este corect, care doresc să vadă dreptatea înflorind,care arată credinţa în Cuvântul biblic al lui Dumnezeu şi în promisiunea noii lumi, a căror credinţă este astfel încât sunt pregătiţi să lase în urmă această lume şi căile sale rele şi,în schimb, să se armonizeze cu principiile dreptăţii care vor guverna noua lume a lui Dumnezeu.

7 Că o astfel de adunare de iubitori de dreptate va avea loc în zilele noastre este clar din Scripturi, Isus însuşi a dat parabola „oilor şi a caprelor" pentru a arăta aceste lucruri. Relatarea parabolei în Matei 25:31-46 indică faptul că această lume va fi o adunare de oameni din toate neamurilor şi o separare a lor de lume în o

Cuprins

asemenea cale pe care ei o pot vedea ca pe o lume separată şi reunită. Mai departe Isus a arătat că acolo va fi o asemenea adunare de oi ca indivizi pentru a forma o lume identificabilă în acele ultime zile când el a spus:" Mai am şi alte oi ,care nu sunt din turma aceasta; şi pe acestea de asemenea trebuie să le aduc, şi ele îmi vor auzi vocea, şi vor deveni o singura turmă cu un singur păstor." (Ioan 10:16) Aceste sunt cele care răspund apelului la Ţefania 2: 3(AS): „Căuta-ţi-l pe Domnul, toţi cei blânzi de pe pământ, care i-aţi îndeplinit voia, căutaţi dreptatea,căutaţi blândeţea: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." Vezi Isaia 2:1-3.

8 De aceea toate persoanele care trăiesc astăzi au şansa de a învăţa adevărul şi apoi de a lua o decizie despre propriul destin. O decizie trebuie luată: Vei continua să trăieşti ca această lume rea din prezent, angajat în aceste practici greşite,să fi parte ai ei şi să mori în ea? Sau vei învăţa despre noua lume, dorindu-ţi dreptatea,să trăieşti în ea pentru totdeauna? Vei părăsi această lume de nedreptate şi să trăieşti *acum* pentru noua lume?

9 Este o alegere care nu poate fi făcută în timp nelimitat. Nimeni nu poate spune cu înţelepciune, „Ei bine, când va veni lumea cea nouă mă voi schimba. Desigur voi fi dispus să mă supun la tot ceea ce Dumnezeu vrea să facem în acea lume nouă." Nu! *Acum* este timpul să începem să trăim pentru lumea nouă, mărturisind că suntem adoratori adevăraţi al lui Dumnezeu în duh şi adevăr, şi suntem oi, iubitori de dreptate, pentru că „Tatăl este în căutarea unui astfel de adoratori care să i se închine." – Ioan 4:23.

10 Înainte ca sfârşitul acestei lumi să vină numit în Biblie bătălia de la Armaghedon, Iehova Dumnezeu oferă şansa popoarelor lumii să înveţe adevărul,să i se conformeze, şi apoi să îşi demonstreze credinţa urmând calea dreptăţii, mărturisind că ei sunt acei oameni care ar trăi drept în noua lume perfectă a lui Dumnezeu dacă vor avea ocazia. Dacă aceasta este dorinţa ta sinceră de a primi îngăduinţa lui Dumnezeu şi a câştiga o viaţă de la el în acea lume nouă,atunci vei răspunde bucuros cuvintelor: "Părăsiţi purtarea după acest sistem de lucruri, şi transformaţi-vă prin ajungerea la înnoirea minţii voastre,prin care vă puteţi demonstra bunătatea, acceptarea şi voinţa totală a lui Dumnezeu." – Rom. 12:2.

11 Martorii lui Iehova, ca o adunare creştină de oameni, încearcă să urmeze porunca Bibliei. Ei sunt oameni adunaţi din toate neamurile pământului. Ei cred în promisiunea biblică a noii lumi şi au început să trăiască pentru ea acum. Pentru acest motiv ei sunt de fapt *O nouă societare a lumii.* Acest lucru simplu îi face în mod vizibil diferiţi. Credinţa lor în această nouă lume nu este un lucru negativ,ci este pozitiv. Este o credinţă vie şi le oferă un suport real în care să creadă. De aceea îi descoperi sunând la casele oamenilor pentru a le vorbi

Cuprins

despre speranţa lor. În acest sens ei sunt privilegiaţi să împlinească una dintre profeţiile zilelor noastre: „Şi această veste a lui Dumnezeu va fi predicată în toate locurile pământului pentru a mărturisii tuturor neamurilor,şi apoi sfârşitul realizat va veni.” (Mat. 24:14) Dar ei ştiu că trebuie mai mult să trăieşti pentru lumea nouă decât să predici despre ea. A trăi pentru lumea nouă înseamnă a trăi în armonie urmând principiile dreptăţii ale Creatorului în tot ceea ce faci, iar aceste principii trebuie să fie în toate faptele omului, părinte sau copil, angajator sau angajat, lucrător sau jucător.

12 Pentru cei care urmează o astfel de cale va fi o mare schimbare, dar cu siguranţă o schimbare în bine. De obicei o astfel de schimbare este înţeleasă greşit. Această lume este condusă de o serie de principii şi idei; lumea cea nouă este condusă de către altele – de către principiile şi scopurile divine. Când ne conformăm celor din urmă, oamenii pot vedea în asta ceva ciudat; noi nu ne mai conformăm modului lor de a gândi şi a acţiona. Aceasta poate duce chiar la opoziţie şi dușmănie din partea persoanelor pe care în trecut le-am crezut prietene. Nu a trecut şi Isus prin aşa ceva? Şi nu a scris apostolul Petru: „Pentru că tu nu continui să mergi alături de ei ..., ei sunt nedumeriţi de te vorbesc de rău”? (1 Pet.4:4) Dar pentru oamenii credincioşi contează în primul rând să îl mulţumească pe Dumnezeu, aşa că un lucru important pe care tu trebuie să îl şti este ”ce cale trebuie să urmezi şi să îl mulţumeşti pe Dumnezeu” nu doar pe oameni. – 1 Tess.4:1; Col. 1:10; 1Tes. 2:4.

13 Dacă este dorinţa ta sinceră să îţi laşi viaţa în mâinile lui Dumnezeu în noua sa lume dreaptă, atunci este în interesul tău să te gândeşti cu grija la câteva dintre principiile de bază ale comportamentului pe care Dumnezeu le cere de la cei care se adună astăzi de partea Sa de favoare şi binecuvântare şi reunirea într-o singura turmă a Societăţii Noii Lumi. Deciziile pe care tu trebuie să le iei sunt asemănătoare cu cele pe care au trebuit să le ia cei care au trăit în zilele începutului Creştinismului, când pentru prima dată au fost puşi faţă în faţă cu adevărul predicat de apostoli şi au văzut alegerea între a merge pe calea pe care o urmau dinainte pentru a trăi în pace cu neamurile din jurul lor şi de a alege schimbarea de care era nevoie dacă voiau să intre într-o relaţie bună cu Creatorul lor.

Principii de a trăi în noua lume

14 În jurul anului 60 sau 61 (A.D.) apostolul Pavel le scria creştinilor de pe muntele Efes. Înainte ca ei să audă adevărul predicat lor,membrii acelor timpuri adunaţi au trăit ca toţi ceilalţi oameni de pe pământ. Dar acel gen de viaţă nu era cel care îl mulţumea pe Dumnezeu. Aşa că Pavel le-a scris că ar trebui să „nu mai urmeze aceeaşi cale neprofitabilă a minţii lor pe care o urmează celelalte neamuri care sunt în întunericul gândurilor, şi despărţiţi de viaţa care îi aparţine lui Dumnezeu, datorită ignoranţei care este în ei, datorită insensibilităţii inimilor lor. Ajungând să treacă toate normele morale, s-au dat pe ei pentru a elibera comportamentul muncii necurate a fiecărui tip de încăpăţânare.” – Efes. 4:17-19.

15 Era oare acel exemplu de viaţă cel pe care Isus li l-a dat lor să urmeze? Mai mult ca sigur că nu! „ Însă voi nu aţi învăţat că Cristos este astfel, prevăzător,

Cuprins

într-adevăr, aceea că voi l-aţi auzit pe el şi noi am fost învăţaţi de către el, prin mijloacele lui, aşa cum adevărul este în Isus, ar trebui să daţi deoparte vechile personalităţi care sunt în concordanţă cu vechiul vostru curs de viaţă şi comportament şi care este corupt în ceea ce priveşte dorinţele înşelătoare ale acestui comportament; dar ar trebui să fiţi noi în ceea ce priveşte forţa care vă guvernează mintea, şi să preluaţi noua voastră personalitate care a fost creată conform voii lui Dumnezeu în dreptatea adevărată şi bunătate şi iubire." – Efes.4:20-24.

16 Apoi Apostolii continuă să menţioneze pe nume câteva dintre lucrurile rele care erau practicate de către naţiunile care nu mai puteau fi experimentate de către creştini. Ce are să vă spună este la fel de important pentru noi să trăim acum în timpul sfârşitului al acestui sistem de lucruri dacă vrem să urmăm exemplul creştinilor de demult să şi învăţăm să trăim pe placul lui Dumnezeu şi să primim aprobarea lui. În primul rând, luaţi aminte versetul 25 capitolul 4 din Efeseni care spune că dacă dăm deoparte înşelăciunea ar trebui „ să vorbim adevărul, fiecare.... cu aproapele lui." Acest principiu a fost spus şi de Iehova cu multe sute de ani în urmă prin intermediul profetului său Zaharia(capitolul 8, versetele 16,17,AS): „ Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le facem: Să vorbim fiecărui om despre adevărul pe care trebuie să-l spună aproapelui său; să înfăptuiască judecata adevărului şi păcii în porţile voastre; şi să nu lase nimeni să conceapă răul în inimile voastre împotriva aproapelui vostru; şi să nu iubească jurământul strâmb: căci acestea sunt lucruri pe care le urăsc, zice Iehova."

17 Nesinceritatea, care include lucruri precum minciuna, înşelăciunea, furtul şi infidelitatea, sunt toate la fel de comune în această lume, nu-i aşa? Le găsim pe toate drumurile vieţii, printre oameni de toate vârstele. NU numai copii mint pentru a fi scăpaţi să fie găsiţi că au făcut orice rău,ci şi adulţii arată nesinceritate în legăturile lor unii cu alţii, în afaceri, atunci când încearcă să scape de anumite responsabilităţi ale unor datorii sau răspunderi, sau să acopere unele fapte greşite. Din această cauză, oamenii au început să îşi piardă încrederea unii în alţii. Unii susţin chiar, că din cauză că alţi oameni sunt necinstiţi cu ei este dreptul lor să fie la fel cu ei. Însă dacă vrem să facem ceea ce este drept nu mai putem continua să mergem „ asemeni naţiunilor care merg de asemenea în direcţii profitabile ale minţii lor."

18 Sunt multe motive pentru care oamenii nu sunt oneşti unii cu ceilalţi şi de ce se recurge la a minţi şi a înşela. Aşa cum am menţionat mai sus, unul dintre motivele pentru care minţim este să scăpăm de pedeapsă pentru lucruri rele pe care le-am înfăptuit. Frica este cu siguranţă o influenţă puternică în vieţile multora şi este unul dintre motivele de bază pentru care minţim. În unele regiuni oamenii sunt crescuţi cu frica de „spirite" ale strămoşilor morţi, şi încă de mici sunt învăţaţi că este necesar să înşele aceste „spirite" pentru a evita răul. Cei care au aceste credinţe, deseori cred că minţind şi înşelând pentru un asemenea scop nu este un lucru rău; însă aceste idei sunt cu siguranţă pentru a răni conştiinţa unora şi pentru a trezi în ei abilitatea de a vorbi adevărul mai degrabă decât să mintă în afacerile cuiva cu alţi oameni. Unii adopta atitudinea că minciuna este un lucru rău dar

Cuprins

atunci când cineva este prins că minte, însă dacă el face acest lucru cu succes, atunci este desemnat ca fiind „deştept" şi că a făcut ceva demn de admiraţie. Aceasta este într-adevăr o viziune perversă a ceea ce este rău şi a ceea ce este bine. Încă unii mint din mândrie. De fapt, este adevărat să spui că unii oameni îşi trăiesc întreaga viaţă fiind o minciună totală, pretinzând că sunt ceva ce nu sunt cu adevărat, şi trebuind să inventeze poveşti neadevărate ale exploatărilor lor pentru a-şi susţine clauzele. Unii mint cu voie pentru a înşela, pentru a conduce greşit ca să obţină pentru ei înşişi anumite avantaje în defavoarea altora pentru egoismul de a câştiga ceva doar pentru ei.

19 Când cineva învaţă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, vede nevoia de a da deoparte toate practicile nesincerităţii. Frica este înlocuită cu dragostea; dragostea pentru Iehova, pentru principiile lui şi pentru fraţii lor creştini. Învăţând că strămoşii sunt cu adevărat morţi în mormintele lor şi nu vii acolo undeva sub formă de „spirite", aceia care obişnuiau să aibă aceste credinţe nu se vor mai teme pentru aceasta şi nu vor mai simţi nevoia să îşi înşele acei strămoşi. Creştinul ştie că nu îl poate înşela pe Dumnezeu, şi chiar dacă încearcă să înşele sau să mintă pe alţi oameni, Iehova, care poate vedea şi cele mai ascunse gânduri ale inimii, nu va putea fi înşelat, iar dezaprobarea sa faţă de aceştia poate avea rezultate dezastruoase. Mândria, o altă cauză pentru care minţim, este ceva ce Dumnezeu urăşte, însă aprobă umilinţa. Astfel nu este loc în Noua Lume a lui Dumnezeu care va creşte pentru asemenea lucruri precum înşelătoria, minciuna şi alte forme ale neonestităţii.- 1Cor.4:5; 1 Tes. 2;4; Fapte 5:3-5; Mic. 6:8,1 Ioan 4:18; Matei 22:37-39; Prov.16:5.

Sinceritatea în diferite relaţii

20Astfel printre aceia care sunt acum adunaţi din toate naţiunile ale acestei lumi într-o singură „turmă" ca fiind oile lui Iehova neîncrederea şi suspiciunea vechii societăţi sunt înlocuite de încredere şi siguranţă. Da, chiar acum principiile Cuvântului lui Dumnezeu schimbă vieţile oamenilor aşa încât ei să se poată bucura de înfrăţirea creştină fără frici care să afecteze asocierile celor din vechea lume. Aceasta nu înseamnă că martorii lui Iehova sunt, de exemplu, oameni creduli, uşor de înşelat, dând crezare fiecărui în parte, aşa cum erau. Ei au exersat prudenţa sensibilă şi sunt în alertă pentru a avea de a face cu orice persoană rea care ar putea încerca să infiltreze calea lui în frăţia lor din motive de câştig personal, de a profita de bunătatea şi încrederea exersată în Noua Societate. Cei care sunt aşa de rău intenţionaţi se arată repede prin faptele lor că ei nu sunt iubitori ai adevărului şi dreptăţii din inimă, iar creştinii maturi, în curând vor vedea rapid deghizarea lor ipocrită. - Matei. 7:20.

21 Cum rămâne cu persoanele care deţin şi conduc o afacere? Poate el ca un bun creştin să folosească mijloace înşelătoare să ţină pasul cu competiţia şi sa-şi crească profitul? Următorul principiu din Biblie subliniază foarte bine aceasta răspunzând astfel: „ Nu trebuie să comiţi nedreptate în judecată, în măsurare, în cântărire.... Trebuie să demonstrezi că ai cântare potrivite, greutăţi potrivite." Astfel un om de afaceri creştin nu şi-ar înşela clienţii făcând măsurători greşite a

Cuprins

banilor lor sau unele manopere greşite pentru a face un profit necinstit. Asemenea el va negocia în mod cinstit şi onest cu angajaţii săi. - Lev.19:35,36; Col. 4:1.

22Aceasta nu înseamnă că un creştin poate să se ducă de colo colo şi să le spună altora cum să-şi gestioneze afacerile, ca şi când el ar fi judecătorul unor asemenea probleme. Scopul a ceea ce este scris aici nu este acela de a încerca să spunem oamenilor lumii cum să-şi conducă propriile vieţi. Ceea ce este prezentat aici sunt doar principiile care ar trebui să guverneze modul de viaţă al creştinilor, pentru ca aceia ce doresc să înceteze să mai trăiască în acelaşi fel în care naţiunile o fac şi vor să trăiască în armonie cu dreptatea ale Noii Lumi să poată fi ajutaţi să facă acest lucru.

23Acelaşi principiu de sinceritate se aplică în mod egal persoanelor implicate în relaţii cu angajaţii lor. Atunci când o persoană îşi dă acordul să muncească pentru cineva pentru un salariu convenit, atunci acea convenţie ar trebui onorată. Dacă o persoană dă greş în a-şi duce la capăt munca din cauza leneviei, aceea ar fi cu adevărat o formă de nesinceritate, nu-i aşa? La fel ar fi necinstit dacă o persoana foloseşte timpul pe care a fost de acord să-l folosească pentru a-i munci celui care l-a angajat şi pentru care este plătit, să întreprindă orice altă activitate, chiar dacă are impresia că celălalt lucru pe care îl face este mai interesant sau chiar mai benefic pentru el însuşi şi pentru alţii. Pentru a folosi timpul angajatorului său în această direcţie fără ca acesta să ştie şi să îi acorde permisiunea este nedrept faţă de înţelegerea semnată. Un muncitor onest şi sârguincios câştigă respectul unei reputaţii onorabile.(1 Tes. 4;11,12) Un angajat sau un servi creştin îşi face munca cum trebuie, nu doar să facă pe plac oamenilor sau să primească aprobarea oamenilor, dar şi pentru că este drept să facă aşa, el este onest, şi se gândeşte că un asemenea curs îi face pe plac lui Iehova şi acesta îl va recompensa. În Efeseni 6:5-8 Pavel scrie: „ Voi sclavilor,fiţi ascultători celor care sunt stăpânii voştri în sensul carnal, cu frică şi cutremur în sinceritatea inimilor voastre, aşa cum pentru Cristos, nu prin calea serviciilor de faţadă precum oamenii care fac pe plac altora, ci ca sclavi ai lui Cristos, făcând voia lui Dumnezeu cu trup şi suflet. Fiţi sclavi cu bună intenţie, lui Iehova, şi nu oamenilor, căci voi ştiţi că fiecare, orice bine ar fi făcut, va primi răsplata din partea lui Iehova.” – Compară cu Coloseni 3:22-25

24Continuând în capitolul patru din Efeseni(Versetul 28), Apostolii dau o altă regulă a vieţii în Noua Lume: „ Fie ca hoţul să nu mai fure, ci puneţi-l pe el să muncească din greu, făcând lucrul bun cu mâinile lui, ca să aibă ceva ce poate să împartă celor aflaţi la nevoie.” Să furi înseamnă să iei ceva ce nu ai dreptul, în secret, fără să fi văzut. Este uşor de înţeles că intrând într-o casă noaptea când stăpânul nu este acolo şi să iei de acolo bani sau alte bunuri, cum ar fi îmbrăcăminte, înseamnă să furi. Însă ce putem spune despre cineva care trebuie să se ocupe cu mâncarea sau alte bunuri sau echipamente în cazul în care este angajatul cuiva ca servitor într-o casă sau într-un birou de afaceri sau o fabrică? Este cineva liber să ia pentru el din asemenea lucruri?

25Este un obicei în anumite sate sau comunităţi din unele ţări ca un călător în trecere să poată să ia nişte mâncare, pentru ca să îşi poată relua călătoria

Cuprins

revigorat. Acesta este un obicei de bun simţ şi arată o ospitalitate lăudabilă. Toţi oamenii dintr-o astfel de comunitate înţeleg acest obicei acolo unde este practicat, şi nu este privit în nici un mod ca fiind un furt, nici măcar atunci când călătorul foloseşte mâncarea în absenţa proprietarului. Acest obicei ne reaminteşte nouă de proviziile făcute pentru un străin, un călător sau acea persoană săracă sub legea Evreiască. (Vezi Leviticul 19:9,10). Însă obiceiurile se schimbă, şi, cu toate că acest obicei încă mai este practicat în unele comunităţi rurale, nu este un obicei comun şi practicat în oraşele mari sub condiţiile civilizaţiei moderne. Astfel cineva trebuie să se adapteze situaţiei în care se află. Un sfat sigur cu privire la ceea ce înseamnă furtul şi ceea ce nu se cheamă furt este să ne întrebăm pe sine: „ Am dreptul oare să iau asta?" Aceasta este, „ Am permisiunea proprietarului să folosesc aceste bunuri sau această mâncare sau aş putea să o iau?" dacă este ceva ce aparţine angajatului cuiva am putea întreba: „ Aş putea lua asta dacă angajatul meu ar fi aici şi m-ar vedea că o iau?" Dacă îţi dai seama că răspunsul este „NU" la oricare dintre aceste întrebări, atunci vei şti că ar însemna să furi luând lucrul în discuţie.

26 În concordanţă cu sfatul apostolului, creştinul ar trebui să fie un muncitor mai harnic, făcând cu mâinile sale ceea ce este bine, nu rău; fiind cinstit şi vrednic, neavând nevoie să fure pentru a avea cele necesare de mâncare. În loc de asta, nu numai că va procura pentru propriile-i nevoi şi pentru nevoile nevestei şi copiilor lui, dacă este căsătorit, însă va fi capabil să îşi poată ajuta fraţii creştini în adunare, care ar fi putut suferii pierderi neaşteptate sau dezastre. Şi, de asemenea, va fi capabil să contribuie la fondurile locale ale organizaţiei pentru a ajuta să se întâmpine eventualele costuri şi pentru a avansa munca predicării veştilor bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu în vecinătatea lui.

27Acest sistem vechi de lucruri este plin de egoism. Oamenii arată această prin atitudinea lor cu privire la viaţă, căutând să ia cât mai mult fără să returneze cât de puţin din ceea ce ar putea returna. La acest egoism recurg liderii politici şi religioşi pentru a câştiga suport în partea organizaţiilor lor. Se observă în modul în care oamenii se grăbesc să împrumute bani de la cine pot, însă returnându-i greu, şi deseori cel ce-a împrumutat nu are intenţia de a-i mai returna. Unii vor încerca chiar să se justifice spunând că faptul că împrumuţi de la un om bogat fără să returnezi nu este un lucru chiar atât de rău, de când bogatul nu are nevoie de acei bani pentru sine. Cât de des se întâmplă ca certurile şi luptele să fie rezultatul datoriilor ce nu sunt returnate! De aceea Psalmul 37:21 spune că este „ cel viclean[cel care]împrumută şi nu mai returnează."

28Iehova nu îl binecuvântează pe cel viclean. Nu îi binecuvântează pe cei care sunt egoişti, apucând, fiind interesaţi doar de ceea ce pot obţine în viaţă în timp ce fac cât mai puţin posibil pentru alţii în schimb. Cei care doresc viaţă în Noua Lume trebuie să îşi cultive dragostea mai degrabă decât egoismul, spiritul de a dărui în loc de lăcomie. Decât să intre în datorii pentru a-şi creşte posesiunile materiale, creştinii învaţă să fie mulţumiţi cu lucrurile necesare, muncind cu sârguinţă pentru a câştiga astfel de lucruri prin muncă cinstită. Apostolul Pavel a fost atent să nu pună nici un fel de povară asupra fraţilor săi. Doar pentru că era un

Cuprins

apostol nu s-a folosit de poziţia lui să câştige bunuri materiale de la fraţii săi creştini. Nu a râvnit la „aurul sau argintul” lor. Ca un apostol cu normă întreagă a apreciat ajutorul din partea organizaţiilor pentru ca el să îşi poată dedica tot timpul misiunii, însă acolo unde acest ajutor voluntar nu era să vina el era pregătit să lucreze cu propriile mâini la construirea corturilor aşa încât să fie atent la nevoile sale materiale. - Fapte 20:33,34; 18:3; 1Tes. 2:9.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce intenţionează Dumnezeu să aibă şi ce a scris Petru despre acest lucru?
2. Care a fost urmarea răzvrătirii omului în Eden? Înseamnă aceasta că Dumnezeu a renunţat la planul Lui de a avea o lumea neprihănită?
3. Ce vrea să însemne că ‚neprihănirea va domni pe pământ’?
4, 5. (a) De ce a adus Dumnezeu potopul pe pământ? (b) Ce reprezenta potopul şi în ce fel se aseamănă condiţiile din ziua de azi de pe pământ cu cele dinainte de potop?
6, 7. (a) La ce fel de oameni le arată Iehova acum milostenie? (b) Cum vorbeşte Isus despre adunarea iubitorilor dreptăţii în ziua de azi?
8. Cu ce alegere se confruntă toţi oamenii care trăiesc acum?
9, 10. (a) De ce nu trebuie omul să şovăiască în a lua o hotărâre? (b) Ce hotărâre vor lua iubitorii dreptăţii conform textului de la Romani 12:2?
11. Ce anume îi face pe martorii lui Iehova atât de vizibil diferiţi?
12. Cum îi consideră lumea pe cei care fac schimbarea către viaţa în Noua Lume şi ce trebuie să ţinem minte?
13. Cum s-au confruntat oamenii cu o problemă similară în zilele de început ale creştinismului?
14, 15. De la ce purtare le-a spus Pavel creştinilor din Efes să se îndepărteze?
16. Despre ce principii fundamentale vorbeşte Pavel la Efeseni 4:25?
17, 18. (a) Ce părere au oamenii din această lume veche despre rea-credinţă? (b) Care sunt câteva dintre motivele pentru care oameni spun minciuni?
19. De ce nu poate fi loc în societatea Noii Lumi pentru minciună şi înşelăciune?
20. Deşi există încredere şi credinţă în rândul martorilor lui Iehova, de ce anume se cuvine să fie ei cu ochii-n patru?
21. Cum se aplică principiul cinstei la un creştin care conduce o afacere?
22. În ce scop sunt prezentate informaţiile din acest articol?
23. Cum poate un om să fie necinstit în ceea ce îi priveşte munca şi din ce motiv extrem de important trebuie creştinul să fie un muncitor sârguincios?
24. Ce alt principiu al vieţii în Noua Lume este enunţat la Efeseni 4:28?
25. Ce întrebări se pot pune pentru a se proteja împotriva furtului?
26. Ce poate face un muncitor cinstit şi sârguincios?
27, 28. (a) Cum sunt oamenii adesea necinstiţi când împrumută bani? (b) Cum vorbeşte Biblia despre cei care refuză să înapoieze ceea ce au împrumutat? (c) Ce însuşiri bune trebuie să cultive un creştin, şi ce însuşiri rele trebuie să înlăture?

Cuprins

De ce
murmuraţi ?

Sunetele murmurate ale naturii sunt o plăcere să le asculți. Briza ușoară ce murmură printre frunzele copacilor este așa o plăcere încât a determinat poeți și compozitori să scrie sonete si melodii. La fel de plăcut este murmurul pâraielor pe măsură ce-și croiesc drumul prin pădure și pe pajiști.

Totuși, nu poate fi spus același lucru despre murmurul făcut de limba omului. Este departe de a fi plăcut și încântător auzului. *Webster* îl definește ca "o plângere sau bombăneală înceată șoptită; cârtire". Observați că este ceva murmurat încet; nu este ceva exprimat deschis și direct. Aparent, cel care murmură are dubii, fie conștient sau inconștient, în legătură cu înțelepciunea cârtelii sale, dacă nu chiar și cu fundamentul sau motivele pe care le are pentru aceasta.

Astăzi auzim cârteli la fiecare pas: copiii cârtesc împotriva părinților; soțiile împotriva soților; angajații împotriva angajatorului lor, şi mulțimi neștiute cârtesc împotriva a ceea ce Dumnezeu permite, acuzându-l de răul din lume. De ce? Nu sunt alții în situații similare, care nu cârtesc? Fără niciun dubiu că da!

Nu există niciodată motive întemeiate pentru a cârti. Este neînțelept, în cel mai bun caz. Îl face pe cel care murmură și mai nefericit și îi supără pe alții, dacă nu chiar îi infestează cu spiritul cârtelii. Deseori conduce la resentimente şi la urmarea unui parcurs prostesc. Se poate spune despre cel care cârtește că îi lipsește dragostea de Dumnezeu și de aproape, dacă nu cumva și de dragostea față de sine.

Cei care cârtesc împotriva lui Dumnezeu arată o lipsă de dragoste pentru el, pentru că dacă iubim pe cineva, vom încredere în el şi astfel nu vom cârti împotriva lui. Aceasta a fost problema cu israeliții. Abia ce au fost salvați la Marea Roşie că au început să cârtească legat de mâncare şi băutură. A existat vreun pericol ca oricare dintre ei să piară de foame şi de sete? Deloc. Mai târziu, când cele zece iscoade necredincioase s-au înapoiat cu un raport nefavorabil, spunând că nu vor putea lua pământul spre care se îndreptau, din nou, au murmurat. Nu săvârşise Dumnezeu multe minuni pentru ei, până la acel timp? Nu putea el, de asemenea, să se ocupe de orice duşmani ar întâlni, din moment ce a fost capabil să învingă măreția Egiptului? Nu le promisese el că îi va duce într-o ţara unde curge lapte şi miere? Ba da. Dar, din cauza lipsei de iubire a existat o lipsă de credinţă şi de încredere, şi astfel au murmurat - Ex. 16:, 7, 8; Num. 13:25-14:29.

Cei care astăzi cârtesc din cauză a ceea ce Dumnezeu permite, demonstrează o lipsă asemănătoare de iubire, de credinţă şi încredere în Dumnezeu. Nu suntem noi beneficiarii de zi cu zi a bunătăţii lui Dumnezeu? Nu vedem la tot pasul dovada înțelepciunii şi puterii sale? Nu am putea judeca, prin urmare, că trebuie să aibă motive întemeiate pentru a permite condiţii care pe noi ne necăjesc? Cu siguranţă! Nu numai ca are astfel de motive întemeiate, dar el a determinat ca acestea să fie înregistrate în Cuvântul Său, Biblia. Un studiu al acelui Cuvânt, cu ajutoarele pe

Cuprins

care le-a oferit în mod providenţial, vă va ajuta să îi înțelegeți motivele sale, cel mai important fiind justificarea suveranităţii sale.

Apoi, din nou, cârteala poate fi din cauza lipsei de iubire față de aproapele. "Dragostea acoperă o sumedenie de păcate", dar cel ce cârtește nu poate acoperi defectele altora sau să fie indulgent cu ei, astfel încât el cârtește. Acesta se pune singur în postura de judecător şi murmură pentru că alţii nu se ridică la standardul său personal, uitând cu desăvârșire că "fiecare stă sau cade în fața propriului stăpân" şi că el însuşi, de asemenea, nu-şi atinge scopul—1 Pet. 4:8; Rom. 14:4.

Această lipsă de dragoste, uneori se manifestă în murmur de invidie. Aceasta este ceea ce i-a provocat pe Core, Datan şi Abiram să cârtească împotriva purtătorilor de cuvânt aleşi ai lui Dumnezeu, Moise şi Aaron. Acești cârtitori, din cauza lipsei de iubire, au trecut în întregime cu vederea faptul că Dumnezeu însuşi i-a numit pe Moise şi Aaron pentru a conduce poporul, precum şi faptul că nu toți pot conduce, și că unii trebuie neapărat să se și supună - Num. 16:1-40.

Chiar acest spirit a fost manifestat de unii în parabola dată de Isus legată de lucrătorii în vie. După cum vă amintiţi, toți au primit acelaşi salariu, la sfârşitul zilei, deşi au lucrat un număr diferit de ore. Cei care au lucrat o zi întreagă au murmurat pentru că ceilalţi au primit la fel ca ei, deşi ei au primit conform înțelegerii. Acestor cârtitori stăpânul viei le-a zis: "Nu este legitim ca eu să fac ce vreau cu lucrurile mele? Sau este ochiul vostru rău pentru că eu sunt bun?" Da, lipsa de iubire faţă de aproapele lor i-a determinat să murmure din invidie - Mat. 20:1-15.

Murmurul nu se poate datora doar lipsei de iubire faţă de Dumnezeu şi de aproapele; ci poate fi, de asemenea, din cauza lipsei de iubire pentru sine. Bombănirea, așa cum a fost menţionat, este, de asemenea, o formă de murmur. Persoanele care nu au suficientă iubirea de sine vor bombăni mereu, învinovățindu-se pe ei, murmurând împotriva lor, şi cauzându-și suferință lor, precum şi celor din jurul lor. Sau, fiind frustrați cu ei înşişi, ei vor vântura voința lor bolnavă asupra altora, murmurând împotriva lor. Faptul că ni se porunceşte să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înşine arată că avem într-adevăr nevoie de o anumită cantitate de iubire de sine. Prin urmare, nu ar trebui se aşteptăm prea mult de la noi înşine, ci să avem o viziune rezonabilă în ceea ce privește eşecurile şi realizările noastre.

Cel care este tentat să cârtească ar trebui să se întrebe: Îmi lipsește dragostea pentru Dumnezeu, pentru aproapele meu sau pentru mine? Ar fi permis Dumnezeu condiţiile care mă necăjesc dacă ceva bun nu ar fi fost câştigat din aceasta? Îmi lipsește aprecierea prestaţiilor pe care le primesc de la cei împotriva cărora murmur? Am încercat să discut cu amabilitate şi calm cu cel față de care sunt tentat să murmur? În cazul în care nimic nu poate fi făcut în legătură cu condiţiile, de ce beneficiez eu murmurând? Sunt prea sever cu mine însumi?

În special, toți acei creștini consacraţi din societatea Noii Lumi ar trebui să se examineze atunci când sunt tentați să cârtească. Iehova conducea organizaţia sa înainte ca noi să fi devenit o parte din aceasta; aşadar, să ne punem cu umilinţă încrederea şi credinţa noastră în el şi în instrumentele pe care el le-a ales să

Cuprins

acţioneze ca supervizori în diferite domenii. Dacă este într-adevăr nevoie să se corecteze condiţiile, ai răbdare şi credinţă că Dumnezeu le va corecta în propriul său timp. Între timp, nu te fă nefericit pe tine şi pe alţii, murmurând. Da, de ce să murmurăm?

Botezul – prin cufundare sau stropire?

O scurtă istorie aruncă multă lumina asupra originii şi semnificaţiei acestei importante ceremonii creştine.

Mii de turişti trec pe lângă aceasta fără ca măcar să se gândească asupra acesteia de două ori. Nu se întreabă niciodată legat de schimbare, sau dacă o fac, rar găsesc răspuns la întrebarea lor.

Scena poate avea loc la orice biserică extrem de veche, dar să o luăm ca exemplu pe cea din Florenţa, Italia. Mii de vizitatori se învârt prin Piaţa Duomo din centrul oraşului. Privesc la clădirea magnifică de acolo din marmură verde şi albă, de 82 de picioare (25 metri). Ei ştiu că este un loc de botezare, dar rareori se întreabă de ce a fost nevoie de o clădire atât de mare.

Merg mai departe spre Pisa, aproximativ cincizeci de mile mai departe. Acolo, în piaţa în care se regăseşte atât catedrala, cât şi faimosul turn înclinat, se află un alt loc de botezare, 115 picioare (35 metri) în diametru. Dar vizitatorii trec pe lângă, foarte rar gândindu-se la schimbare care trebuie să fi avut loc în ceea ce priveşte botezul de la momentul în care a fost stabilit modelul acestor clădiri.

La privirea unui loc de botez similar la Poitiers, aproximativ la 200 de mile sud-vest de Paris, am devenit cu adevărat curios legat de această diferenţă. Bazinul de botez de acolo are aproape şase metri în diametru. Mai la sud, la Marsilia, la fosta Catedrala de la Major, locul de botez a fost de mai mult de opt picioare în diametru. Oriunde te uiţi, fie în celebrul palat Lateran din Roma, în ruinele de la Tipasa, şaptezeci de kilometri la vest de Alger, în Africa de Nord, în locuri mici, în nordul Italiei cum ar fi Albenga, Grado, Parma, Pistoia, Torcello sau Volterra, sau în alte locuri unde există biserici extrem de vechi, veţi găsi aceste locuri speciale de botez. Unele dintre ele încă mai au bazinele de botez mari (francezii le numesc *piscines*-acelaşi cuvânt pe care îl utilizează pentru iazuri de peşte şi bazine de

Cuprins

înot!), care sunt rămăşiţe ale timpului în care botezurile au fost mult diferite de ceea ce sunt astăzi.

Dacă ai o minte incisivă, te vei întreba de ce s-a făcut schimbarea.

ORIGINEA BOTEZULUI

Deşi Biblia arată că oamenii erau botezaţi înainte de Isus Cristos, primul botez *creştin,* evident a fost botezul lui Cristos. Ioan Botezătorul boteza oamenii în râul Iordan în anul 29 era noastră. Boteza, după cum afirmă istoricul de încredere, "pe cei care se căiau spre iertarea păcatelor". Îi pregătea pentru Mesia, al cărui sacrificiu va aduce cu adevărat iertarea păcatelor —Marcu 1:4; Evr. 9:22.

În fiecare dintre aceste botezuri era folosită multă apă. Nimeni nu era doar stropit puţin. Nici Isus nu a fost botezat prin vărsare (turnarea cu mâna) sau stropire (împrăştiere). Matei spune: "Imediat Isus s-a ridicat din apă". Marcu vorbeşte de asemenea despre Isus "ieşind din apă". Isus a fost în aceasta, fiind de fapt *scufundat* în Râul Iordan—Mat. 3:16; Marcu 1:10.

Era nevoie de multă apă pentru scufundarea, sau pentru cufundarea în apă, a celor care erau botezaţi. Astfel, citiţi în Scripturile Sfinte: "Ioan boteza de asemenea în Aenon lângă Salim, pentru că acolo era o mare cantitate de apă". De asemenea, eunucul etiopian înainte de convertire, a spus: "Iată! o apă; ce mă împiedică să fiu botezat?" Nu doar un bazin, ci un "masă" de apă era necesară, pentru că aceste botezuri erau toate prin scufundare (Ioan 3:22, 23; Fapte 8:36). Acest fapt este dovedit nu doar de Biblie, ci de asemenea de istorici laici şi religioşi - chiar de către istoricii religiilor care nu mai practică botezul prin scufundare!

CE SPUN ISTORICII

Larousse din secolul XX, cea mai cunoscută enciclopedie din Franţa spune: "primii creştini au primit botezul prin scufundare oriunde se găsea apă". Predecesorul actualului Larousse, mult mai marele *Mare Dicţionar Universal al secolului XX* a spus pentru aproape o sută de ani: *"Botezul prin scufundare,* Botezul oferit prin cufundarea catihetului în apă. *În primele secole ale Bisericii se oferea* BOTEZUL PRIN SCUFUNDARE". *Dicţionarul Enciclopedic Quillet* adaugă: "Cele mai vechi cristelniţe erau formate dintr-un bazin suficient de mare pentru ca adulţii să poată fi scufundaţi în ele; pentru că, în zilele de început ale Bisericii, botezul se realiza prin scufundare".

Botezul Adulţilor, scris cu aprobarea Bisericii de către Robert Lesage drept ghid pentru membrii noi, spune la pagina 18: "De fapt, prin scufundare era administrat botezul pe timpul primului secol al bisericii".

Starețul catolic Jules Corblet, Canon onorific la Amiens, ofițer al Academiei și director al *Revizuirea Artei Creștine*, a scris două volume despre botez intitulate *Istoria Dogmatică, Liturgică și Arheologică a Tainei Botezului*. Al doilea volum al său începe cu acest paragraf:

Cuprins

"Exemplul Domnului nostru, botezat în Iordan ar determina în mod natural ca râurile să fie alese ca prime locuri ale botezurilor; nimic, în altă parte nu ar putea fi mai favorabil pentru *scufundarea* mulțimilor care s-au convertit la creștinism, decât aceste mari fluxuri de apă. Dar, cum nu existau râuri peste tot, scriitorii primului secol [Iustin, Clement, Victor I, Tertullian, etc.] s-au îngrijit să remarce că mările, lacurile, helești și iazurile sunt la fel de bune pentru scufundarea botezului".

"PĂRINȚII BISERICII" COMENTEAZĂ

Corblet îi citează pe părinții străvechi ai Bisericii ca dovadă că în vremurile de la începuturi se practica scufundarea. Gregory din Nyssa (aproximativ 331-396) spunea despre apă: "Ne ascundem în aceasta, precum Mântuitorul s-a ascuns pe pământ". Cyril din Jerusalem (315-386) a spus că suntem complet înconjurați de apă. Epiphany a remarcat că apele îmbăiau, nu doar un membru, dar că acestea înconjurau și purificau întregul corp. John Chrysostom (345-407) a spus: "Scufundarea capului în apa botezului este o reprezentare a mormântului omului bătrân, care este cufundat înăuntru ca într-un mormânt, pentru a ieși din aceasta cu o nouă viață la care acesta a fost înviat". Jerome (aproximativ 340-420) vorbea despre o triplă scufundare a capului și Augustin (354-430), afirmă Corblet, vorbea despre curățarea completă a trupului.

Enciclopedia Britanica, varianta în limba engleză volumul 3, pagina 83, îl citează descrierea lui Cyril din Ierusalim asupra botezului realizat cu aproximație în anul 340 era noastră. Persoana care urma să fie botezată intră într-o cameră interioară, se pregătește, este condus la bazinul de botez, și "este scufundat la fiecare întrebare, de trei ori".

Deși botezul creștin, conform Bibliei, nu este nici pentru curățarea trupului, nici pentru iertarea păcatelor, și deși trebuie făcut o singură dată, aceste afirmații arată clar că practica scufundării pe care a stabilit-o Isus încă era funcțională la sute de ani după moartea sa, și că doar de la acel moment încolo a fost schimbată.

Abatele Corblet a spus în *Locuri Consacrate Administrării Botezului*, pagina 13: "Locul de botez a fost special construit pentru botezul adulților. Atunci când, în secolul opt, cel al tinerilor copii a devenit generalizat, a trebuit să se abandoneze încetul cu încetul aceste monumente izolate, pentru a le înlocui cu bazine de botez plasat în biserici. Unde se foloseau în continuare baptiseriile, s-au înlocuit bazinele mari cu un bazin de scufundare pentru copii".

Această schimbare, și programele religioase de construcții ale secolelor nouă până în secolul treisprezece, au adus distrugerea multora dintre bazinele de scufundare care erau anterior utilizate pentru adulți. Totuși, câteva dintre acestea încă mai există, drept mărturii tăcute, dar elocvente ale acestei schimbări.

Cuprins

CÂND A AVUT LOC SCHIMBAREA

Corblet spune: "Majoritatea teologilor şi a liturgicilor admit de o manieră generală: în primul rând, că a existat scufundare totală încă din vremurile evanghelice până aproximativ în secolul al paisprezecelea; în al doilea rând, că din secolul al treisprezecelea până în al cincisprezecelea, scufundarea parţială a corpului s-a folosit cu vărsarea [turnarea] pe cap; în al treilea rând, că din secolul al cincisprezecelea vărsarea singură a înlocuit vărsarea însoţită de scufundare". Acest istoric al bisericii subliniază faptul că un conciliu bisericesc ţinut în Liege, Belgia în 1287 indica că scufundarea era încă singura formă de botez utilizată acolo. "Sfântul Thomas [1225-1274] vorbea de aceasta [de stropire] ca despre o practică ieşită din comun şi a spus că un preot va păcătui cumplit dacă va boteza altfel decât prin scufundare, deoarece acesta nu se va conforma ceremonialului Bisericii Latine".

În 1526 o adunare bisericească din Chartres, Franţa, a conferit preoţilor libertatea de a folosi oricare metodă. Dar mai bine de o sută de ani mai târziu, în 1655, Ritualul de la Poitier încă recomanda ca preoţii să "scufunde cu îndemânare copilul de trei ori, fiind atent să nu-l rănească".

Totuşi, valul schimbării a fost multă vreme categoric împotriva principiului scufundării pe care Isus îl stabilise. Deja eliminase ideea că botezul, aşa cum a fost în vremea lui Isus, era pentru persoanele suficient de mature pentru a avea cunoştinţe şi credinţă şi care anunţau public că-şi dedică viaţa lor lui Dumnezeu. În locul acelui sensul originar, botezul a fost redus la puţin mai mult decât un act ceremonial ce vine după naştere.

Louis Réau, membru al Institutului Francez şi istoric al bisericii, crede că a fost această schimbare de la botezarea doar a adulţilor care a condus gradual la schimbarea de la scufundare la stropire. Schimbarea era necesară, spune el, deoarece era periculos să scufunzi copiii cu totul sub apă. El evidenţiază totuşi, că această schimbare nu a avut loc dintr-o dată, ci că "o lungă perioadă de tranziţie trebuia permisă în care ceremonia botezului a fost în acelaşi timp parţial *scufundare şi stropire".* Dovada pentru aceasta este că anumite locuri de botez mai vechi sunt prea puţin adânci ca scufundarea să fie posibilă, şi că operele de artă ale epocii arată o persoană stând în apă, care-i ajunge probabil până la genunchi, în timp ce mai multă apă îi este turnată peste cap.

SCHIMBAREA CEREMONIEI DETERMINĂ SCHIMBAREA SEMNIFICAŢIEI

Schimbarea ceremoniei a diminuat atât din importanţa ei cât şi din semnificaţie. Ideea devotamentului personal a fost abandonată complet. Schimbarea a ajuns în acel punct despre care vorbea *Mărturia Creştină*, un săptămânal catolic, publicat în Paris. Acesta spunea că majoritatea oamenilor vin acum la biserică "cum o făceau părinţii şi bunicii lor," doar pentru botez, prima împărtăşanie, căsătorie şi înmormântare. Pentru aceşti oameni, spunea el, botezul abia sfinţeşte momentul

Cuprins

naşterii. “Alte religii, alte civilizaţii ar traduce aceasta prin alte acţiuni, dar semnificaţia nu ar fi deloc diferită”.

După cum spune Réau, Biserica a schimbat semnificaţia botezului. Nu mai este pentru adulţi, “pregătiţi o lungă perioadă de timp şi deplin conştienţi de angajamentul lor”. În schimb, a devenit ceva pentru copii care nu au nici cunoaşterea şi nici abilitatea de a face un angajament personal.

Biserica, prin botezarea copiilor în loc de a boteza adulţi, şi prin stropire în loc de scufundare “a şters semnificaţia simbolică a botezului primitiv”, când, printre alte lucruri, “scufundarea semnifica moartea ‘omului vechi’ îngropat sub apă şi ieşirea din apa de botez [semnifica] naşterea la o nouă viaţă”.

REZULTATELE LUĂRII ACESTUIA ÎN SERIOS

Totuşi, există oameni astăzi, care ţin la acel botez primitiv stabilit de Isus. Ei nu consideră botezul imediat necesar pentru iertarea păcatelor moştenite ale copiilor; ei acceptă răscumpărarea lui Cristos ca fiind suficientă pentru aceasta. Ei nu privesc botezul ca o accedere în comunitatea bisericii, ci, în schimb, ştiu că semnifică devotamentul lor public faţă de Dumnezeu.

Ei ştiu că botezul este o cerinţă creştină, dar ei botează doar oameni care sunt suficient de în vârstă pentru a decide singuri, care înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu şi care s-au dedicat Acestuia. Mai mult, ei botează doar prin scufundare totală, aşa cum Isus a fost *scufundat* în râul Iordan. Astfel, ei păstrează simbolul important al botezului - acela al morţii voluntare faţă de cursul anterior al vieţii şi al învierii la noua viaţă, în slujba lui Dumnezeu.

Luând în serios aceste probleme, aşa cum Isus şi apostolii lui au făcut-o, ei nu consideră necesar să se plângă, aşa cum a făcut-o prima pagină din *Mărturia Creştină*, că doar unul din zece enoriaşi botezaţi este creştin. În schimb, gradul lor de lucrători creştini zeloşi, profesori voluntari efectivi ai altora, se află într-o creştere furtunoasă pe întregul pământ. În mod regulat, sute de persoane nou dedicate sunt botezate la adunările semestriale şi anuale ce au loc pe tot pământul. Peste şapte mii au fost botezaţi la o întrunire în 1958 în New York.

De ce atât de mulţi iau acest "jug", pe care Cristos a spus că adepţii săi trebuie să-l ia asupra lor? Nu doar pentru că aceasta este o poruncă creştin, dar şi pentru că aceste principii, aşa cum existau ele în vremea lui Isus, sunt atât de palpitante încât atunci când cineva află despre ele îşi dă seama că trebuie să le spună altor oameni.

Atunci când martorii lui Iehova spun că botezul trebuie să fie prin scufundare, şi că aceasta trebuie să fie un simbol al devotamentul faţă de Dumnezeu, ei urmează exemplul care a fost stabilit de Isus, de discipolii săi şi de către toţi primii creştini. Pentru cei care nu sunt de acord cu acest principiu pe care l-a stabilit Isus, ei răspund simplu că nici un om care pretinde să-l urmeze pe Cristos nu are vreodată dreptul de a nega exemplul său, sau chiar de a sugera că acesta a fost unul greşit.

Cuprins

Cum este finanţată lucrarea Împărăției?

Prima întrebare care vine în minte multor străini care trec de clădirea în construcție, de zece etaje, din Brooklyn, New York, care găzduieşte sediul central internaţional al martorilor lui Iehova este, "Cum sunt finanţate toate acestea?" Atunci când le se spune că noua clădire de douăsprezece nivele care se construiește peste drum, de asemenea, aparține Societății Turnului de Veghere, precum şi un grup de clădiri cu mai multe etaje pentru fabrica Societăţii la un kilometru distanţă, întrebarea lor devine tot mai insistentă: "De unde primiți banii?".

Din moment ce Societatea Turnului de Veghere nu este angajată în afaceri comerciale, ci în activitatea filantropică a educaţie Biblice, este o enigmă pentru astfel de persoane modul în care pot fi ridicate şi menţinute de către societate clădiri atât de mari şi atractive. Dar aceste clădiri care sunt utilizate pentru publicare Bibliilor şi a literaturii Biblice şi pentru locuinţele celor care lucrează în tipografie nu sunt numai cheltuieli financiare ale societăţii. Peste tot în lume îşi menţine optzeci şi cinci de filiale cu un personal de 1236 de persoane pentru a le opera. În plus faţă de această, menţine un număr mare de case de misionari. Nevoilor de bază ale misionarilor şi a altor reprezentanţi speciali ai Societăţii sunt îngrijite astfel încât aceștia să acorde atenţia lor completă educării oamenilor de bunăvoinţă în multiplele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Toate acestea costă bani.

O cheltuială financiară mare este producerea unor cantităţi imense de Biblii şi literatură Biblică. În 1959, Societatea Turnului de Veghere a produs peste 734 milioane de bucăți de materiale tipărite. Este nevoie de o mulţime de bani pentru a oferi materialele și utilajele de precizie, necesare pentru a realiza atât de multe imprimări. Deci, întrebarea cu privire la modul în care o astfel de operaţiune filantropică imensă este finanţat este una inevitabilă pentru străini.

Unele persoane ar putea crede că acestea se fac din banii obţinuți din Biblii şi din literatura Biblică produsă de Societate, dar nu este aşa. Contribuţiile mici primite de la persoanele care iau literatura de specialitate nu acoperă costurile de

Cuprins

operare ale activităţilor societăţii. Alte persoane ar putea spune că banii provin din solicitări, din programe de strângeri de fonduri, precum bingo sau zeciuiala. Dar aceasta este de asemenea o concluzie greşită.

De la momentul înființării Societății Turnului de Veghere din 1884, aceasta nu a solicitat bani niciodată. Tombolele, jocurile de bingo şi alte programe de strângere de fonduri, atât de frecvent utilizate de către grupurile bisericești nu au fost niciodată utilizate de Societatea Turnului de Veghere. Ce poate fi încă şi mai surprinzător pentru cine nu este bine familiarizat cu martorii lui Iehova este faptul că societatea nu a făcut să treacă o farfurie de colectare în niciun moment în timpul celor şaptezeci şi şase ani de existenţă. Farfuriile de colectare nu sunt niciodată observate la vreo reuniune pe care o sponsorizează.

Zeciuiala nu răspunde nici ea la întrebarea, pentru că martorii lui Iehova nu o privesc ca o cerinţă creştină. A fost inclusă în legea mozaică pentru a sprijini preoţia levitică, dar creştinii nu se află sub această lege. Cristos a eliminat-o. Pe lângă aceasta, preoţia levitică nu mai există. Zeciuiala, prin urmare, nu este practicată de către martorii lui Iehova.

OFERTELE VOLUNTARE

Este scris la Proverbe 3:9: “Cinsteşte-l pe Iehova cu toate lucrurile tale de valoare”. Aceasta este ceea ce au făcut toate persoanele interesate de munca Societății Turnului de Veghere. În mod voluntar, ei oferă de bună voie, sau fac contribuții Societății pentru a menține munca de proclamare a numelui şi a scopurilor lui Iehova care continuă şi se extind. Ei recunosc aceasta drept o obligație scripturală.

În capitolul opt al lui Luca găsim exemplul unei femei creştine care oferă ajutor material lui Cristos şi apostolilor săi, pentru ca misiunea creştină să poată continua din sat în sat, şi din oraş în oraş. În versetul al treilea afirmă că aceste femei realizau “misiunea alături de ei din avutul lor”. Aici avem un exemplu de oferire voluntară pe care martorii lui Iehova îl urmează astăzi. Făcând contribuții benevole Societății Turnului de Veghere ei slujesc mii de reprezentanți speciali ai Societății care îşi dedică întregul lor timp misiunii.

Corintenii sunt un alt exemplu de dăruire voluntară. Scriindu-le, apostolul Pavel spunea: “Prin dovada pe care această misiune o oferă, ei îl preamăresc pe Dumnezeu pentru că sunteţi supuşi veştii bune despre Cristos, aşa cum şi recunoaşteţi public, şi pentru că sunteţi generoşi în contribuţia voastră pentru ei şi pentru toţi”—2 Cor. 9:13.

Este o generozitate similară din partea martorilor lui Iehova la nivel mondial, care face posibilă întreţinerea multiplelor sucursale ale societăţii, unităţi de imprimare, case de misionariat şi activităţi misionare. Niciun ban din contribuții nu este astfel folosit pentru a plăti oficialii şi reprezentanţii speciali pentru a lucra pentru societatea. Aceste persoane care lucrează cu normă întreagă în filialele sale sau ca reprezentanţi speciale pe teren, fac acest lucru voluntar, nu pentru plată.

Cuprins

CONTRIBUȚIA MICĂ A VĂDUVEI

La un moment dat, Isus Cristos a privit oamenii făcând contribuţii pentru întreţinerea templului din Ierusalim. El a fost impresionat de devotamentul arătat de către o văduvă care a adus o contribuţie, deşi ea avea foarte puţine posesiuni materiale. Ceea ce ea pus în trezoreria sacră a templului au fost două monede mici, de o valoare foarte mică. În comparaţie cu ceea ce alţii au contribuit şi cu cheltuielile pentru întreţinerea templului, contribuţia ei a fost una infimă. Isus, însă, nu a considerat-o ca fiind lipsită de valoare, din cauza micimii ei. În schimb, el a spus: "Adevărat vă spun vouă, că această văduvă săracă a oferit mai mult decât toţi cei care aruncă bani în trezorerie; pentru că toți dau din surplusul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ceea ce avea, întreaga ei viaţă" - Marcu 12:43, 44.

Generozitatea văduvei a fost mare. Aceasta a arătat dragostea ei pentru Dumnezeu. Acelaşi lucru se poate spune despre acei martori ai lui Iehova, care sunt săraci, dar care fac contribuţii regulate organizației teocratice, în ciuda veniturilor lor modeste. Deşi ofertele lor benevole poate nu sunt mai mari de câteva monede de mică valoare, ofertele lor sunt apreciate de către Societatea Turnului de Veghere. Generozitatea acestor oameni umili arată devotamentul lor faţă de Iehova şi aprecierea lor pentru munca pe care Societatea o face.

Dacă o persoană ar lua atitudine susținând că povara financiară pentru predicarea veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu ar trebui să fie suportată de către Martorii care au locuri de muncă bine-plătite, acesta nu ar da dovadă de atitudinea lăudabilă a văduvei. El nu ar arăta aprecierea pentru lucrarea lui Dumnezeu. El poate fi în imposibilitatea de a contribui mai mult decât cu o monedă de mică valoare, dar contribuţia lui este importantă. Cât de mică este aceasta, ea îi ajută la lucrarea Împărăţiei. De asemenea, îi dă acestuia satisfacţia ce vine din exprimarea, într-un mod material, a dragostei lui pentru serviciul lui Dumnezeu.

Este privilegiul martorilor lui Iehova şi a persoanelor interesate, de a sprijini financiar activităţile teocratice în teritoriile lor. Într-o oarecare măsură, o pot face la nivel local, ajutând cu cheltuielile de la locul adunării congregaţie, sau de la Sala Împărăţiei. Fiecare Sală a Împărăţiei are o casetă de contribuţie unde contribuţiile voluntare se poate face fără ca nimeni să știe cât de mult contribuie o persoană. Nici o pledoarie pentru bani nu este realizată vreodată congregației, niciun plic parfumat pentru monede nu este trimis pentru a le primi contribuţiile şi nici o promisiune nu este cerută vreodată. Ca şi contribuţiile benevole făcute de către văduvă şi de către alţii, în Ierusalim, la fel membrii fiecărei congregații a martorilor lui Iehova lasă în mod voluntar în caseta de contribuţii a Sălii Împărăţiei tot ceea ce simt că sunt în măsură să ofere.

Ofertele benevole făcute direct unei filiale a societății susțin activităţile teocratice în toată ţara sau în ţările aflate sub jurisdicţia sa. Astfel de donaţii ajută la cheltuieli de funcţionare ale sucursalei şi a caselor de misionari, ajută servii speciali pe teren, fac posibilă organizarea întrunirilor, finanţează cazurile juridice în apărarea lucrării şi susține alte cheltuieli. Martorii din fiecare ţară sunt fericiţi să efectueze această sarcină financiară, pe lângă întreţinerea Sălilor lor locale ale

Cuprins

Împărăţiei. Ei nu doresc să depindă de fraţii lor spirituali din alte ţări să o facă pentru ei.

Fiecare Martor doreşte să participe la finanţarea lucrării Împărăţiei, indiferent cât de mică trebuie să fie oferta sa. El apreciază avertismentul dat de apostolul Pavel: "Fiecare să facă aşa cum i-a dictat inima lui, nu cu părere de rău sau din obligaţie, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu bucurie." -2 Cor. 9:7.

Pentru că societatea să poată planifica cheltuielile pentru anul în curs, aceasta trebuie să cunoască aproximativ cât de mult plănuiesc să contribuie martorii lui Iehova şi persoanele interesate. Ceea ce promit ei nu este un jurământ, ci doar o estimare a ceea ce ei speră să doneze în cursul anului. Numiți-le perspectivele lor de contribuţie. Este o promisiune voluntară, precum cea făcută de către Corinteni: "M-am gândit că este necesar să-i încurajez pe fraţi să vină la tine în avans şi să pregătească în avans darul tău bogată promis anterior" - 2 Cor. 9:5.

Dacă intenţionezi să faci una sau mai multe contribuţii Societății Turnului de Veghere în următoarele douăsprezece luni, expediază o carte sau o scrisoare filialei din ţara dumneavoastră declarând ceea ce speri să contribui acelui birou pentru a ajuta la lucrarea de predicare a Împărăţiei lui Dumnezeu. Numeşte-o "Perspectivele Contribuţiei." Pe pagina a doua a acestui număr al Turnului de Veghere este o listă a ramurilor societăţii vorbitoare de limbă engleză. O listă completă a sucursalelor se află pe spatele celor mai multe dintre cărţile şi broşurile societăţii. În Statele Unite comunicatul ar trebui să fie trimis la: Biblia Turnului de Veghere şi Societatea Tractului din Pennsylvania, Oficiul trezorial, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, NY. Răspunsul dumneavoastră prompt la această cerere va ajuta societatea să planifice activităţile sale.

Cum sunt finanţate facilităţile şi misiunea Societății Turnului de Veghere nu este nici un mister. Fără a recurge la sistemele de strângere de bani utilizate de către bisericile creştinătăţii, este capabilă să desfăşoare o muncă filantropică extinsă de educare în domeniul Bibliei, deoarece martorii lui Iehova şi persoanele interesate fac contribuţii voluntare din lucrurile lor de valoare. -1 Cron. 29:17.

Încurajarea cunoştinţei curate la slujitori

„FIŢI PLINI de cunoştinţa curată a voii Lui în toată înţelepciunea şi priceperea duhovnicească, ca să păşiţi vrednici de Iehova şi ca să fiţi pe placul Lui până la capăt în toate lucrurile.” Toţi creştinii îşi doresc să fie pe placul lui Iehova, atât pentru că Îl iubesc, cât şi pentru că a fi pe placul Lui înseamnă viaţa veşnică. De aceea, ei vor ţine cont de acest sfat, mai ales în luna mai, care este tema acestui text. — Col. 1:9, 10.

De ce este cunoştinţa curată atât de esenţială? Pentru că slujeşte ca lumină pentru cărarea noastră. Cunoştinţa despre Cuvântul lui Dumnezeu este indispensabilă pentru ca noi să rămânem în echilibru şi să luăm deciziile corecte. Şi ce decizii ni se cere să luăm aproape în fiecare zi! Decizii legate de slujirea

Cuprins

noastră şi de viaţa veşnică, de familiile noastre, de ocupaţia noastră laică, de apropiaţii şi de semenii noştri. Câteodată ni se cere să luăm astfel de decizii pe loc, iar dacă nu ne-am pregătit în întregime cu cunoştinţă curată, atunci firea noastră imperfectă ne poate induce să facem greşeli grave, care să dăuneze nu doar foloaselor noastre spirituale, ci şi celor ale tovarăşilor noştri.

Dacă vrem să încurajăm cunoştinţa curată despre voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să fim harnici în studiu. Studiul necesită timp, aşa că trebuie să punem deoparte timp pentru studiu individual, nu să aşteptăm până când vom avea timp liber, căci acest lucru poate că nu se va întâmpla niciodată. Procuraţi-vă timpul pentru studiu. Luaţi timp din cel pe care îl petreceţi uitându-vă la emisiuni televizate şi la filme, mergând la baluri şi petreceri, sau alte forme de distracţie, citind ziarele şi revistele lumeşti. Nu că acestea ar fi rele în sine, dar cantitatea timpului petrecut cu ele trebuie acordată unui lucru mai important—încurajarea cunoştinţei curate la servi.

Nu trebuie doar să facem rost de timp pentru studiu, ci trebuie şi să facem acel timp să conteze prin calitatea studiului. Trebuie să ne concentrăm, să ne dedicăm subiectului vizat, să înlăturăm gândurile care ne distrag atenţia şi să nu ne lăsăm mintea să hoinărească. Când citim, să ne întrebăm lucruri precum: De ce este aşa? Cum poate fi aşa? În acest mod ne vom asigura de toate lucrurile şi vom stabili ferm în minţile noastre ceea ce este bine.

Ca să ţinem minte mai bine, trebuie să ne antrenăm procesul de memorie şi să ne amintim prin repetiţie. După ce citiţi un paragraf, încercaţi să vă amintiţi de ideile principale. După ce terminaţi un fragment al textului, faceţi acelaşi lucru, iar apoi, când terminaţi tot articolul sau capitolul, încercaţi să vă amintiţi tema, punctele cheie, principalele argumente şi textele dovadă esenţiale. Iar când studiem, să nu uităm de rugăciune. Mulţumiţi-I lui Dumnezeu pentru aceste informaţii şi cereţi-I ajutorul în înţelegerea şi preţuirea acestuia. În toate aceste moduri vom încuraja cunoştinţa curată în noi înşine.

Bineînţeles, în vederea sarcinii noastre de serviciu şi poruncii de a ne iubi aproapele ca pe noi înşine, trebuie şi să căutăm să încurajăm cunoştinţa curată la *alţi* slujitori. Unul dintre modurile în care putem face acest lucru este să ne pregătim temeinic lecţiile de studiu şi să dăm mărturii publice competente la adunări. Îi putem ajuta la fel şi pe cei cu care lucrăm în programul de pregătire; şi, mai ales, toţi cei care au privilegiul de a conduce întrunirile de studiu au obligaţia de a încuraja cunoştinţa curată la slujitori prin conducerea pricepută a acestor studii. Dacă fiecare s-ar pregăti pentru fiecare întrunire de parcă el însuşi ar conduce-o, ce întruniri energice, interesante şi edificatoare am avea!

Aşadar, haideţi cu toţii să ‚încurajăm cunoştinţa curată la toţi servii', la noi înşine şi la fraţii servi, în cursul lunii mai, astfel încât să păşim vrednici pentru Iehova pentru a fi pe placul Lui în toate lucrurile, până la sfârşit.

Cuprins

Beneficiul de a trăi pentru lumea nouă a lui Dumnezeu

Nu este oare adevărat că astăzi, în această lume, oamenii devin repede furioşi, pierzându-şi controlul? Adesea, acest lucru duce la un discurs dur şi abuziv, chiar la vorbe necurate şi murdare. Un astfel de discurs arată o lipsă de bunătate şi consideraţie pentru ceilalţi şi este o dovadă de amărăciune, gelozie care sunt parte a condiţiilor rele din jurul nostru. Scriitorul Bibliei Iacov, întreabă prin urmare: "Cine este înţelept şi înţelegător între voi? Lasă-l să arate din conduita sa dreaptă operele sale, cu o blândeţe care aparţine înţelepciunii. Dar dacă aveţi invidie amară şi certuri în inimile voastre, nu vă lăudați şi nu minţiți împotriva adevărului. Acest lucru nu este înţelepciune care vine de sus. . . Pentru că unde există gelozie şi certuri, acolo este dezordine şi fiecare lucru josnic" (Iac. 3:13-16). De aceea Pavel spune în mod corespunzător, la Efeseni 4:29-32: "Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci doar unele bune pentru zidire, după cum este nevoia, ca să le dea ce este folositor celor care-l aud.... Orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Şi fiţi buni unii cu alţii, plini de o tandră compasiune, iertându-vă cu mărinimie unii pe alţii, aşa cum şi Dumnezeu, prin Cristos, v-a iertat cu mărinimie".

[2] Chiar şi atunci când ar fi necesar să se dea o corectare sau o mustrare, precum părintele unui copil, sau precum un supraveghetor unui creştin din adunare, discursul cuiva nu trebuie să reflecte un spirit necontrolat. Dacă cineva se simte momentan depăşit de focul furiei, acela este timpul să păstreze tăcerea până când mânia s-a răcit şi poate vorbi în această privinţă, cu echilibru adecvat. În astfel de circumstanţe ar trebui să fie "lent în ceea ce priveşte vorbitul," şi mai degrabă să-şi amintească că "un om furios stârneşte certuri". Pentru a obţine aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să învăţăm să trăim în pace, să fim paşnici, pentru că "fericiți sunt cei paşnici, deoarece aceştia vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu" - Iac. 1:19; Prov. 15:18; Mat. 5:9.

[3] Există situaţii în care cineva poate fi stârnit în mod corespunzător de indignare dreaptă împotriva a ceea ce este greşit şi rău. Dar pentru a fi determinat la indignare împotriva a ceea ce este greşit, din dragoste pentru Domnul şi pentru ceea ce este drept, şi pentru că este deranjat să vadă numele şi poporul Lui ocărâți, este determinat la furie din cauza sentimentelor personale rănite de mândrie sau ură pentru o altă persoană, sau pentru a acoperi teama de a fi descoperit în ceva greşit ce a făcut.

[4] Orice lucru care ar funcţiona contrar liniştii şi ordinii aranjamentelor lui Dumnezeu de viaţă pentru poporul său, nu poate avea loc în societatea sa a Lumii Noi care acum se formează. Acest lucru înseamnă că lucrurile cum ar fi bătaia sau starea de ebrietate (care atât de des duce la ceartă) nu au loc în viața din Noua Lume - Rom. 13:13.

Cuprins

PRINCIPII PENTRU CĂSĂTORIE ȘI COMPORTAMENT MORAL

[5] Atunci când Dumnezeu i-a pus pe bărbat și pe femeie în grădina paradisului Eden a fost scopul Lui ca aceștia să se reproducă și să se înmulțească pentru a deveni o societate de oameni care în cele din urmă să populeze întregul pământ cu un neam de drepți. Așadar, pentru a se putea înmulți, Dumnezeu i-a creat cu aptitudinea de a se reproduce, și de aceea el a făcut două sexe, masculin și feminin. Prin împreunarea bărbatului cu femeia în uniune sexuală aceștia ar naște copii "după neamul lor". Acesta ar fi un lucru drept și adecvat de făcut pentru ei, și intenția a fost așadar să fie o experiență plăcută pentru ei. Dar Dumnezeu a stabilit anumite limitări în exercitarea privilegiului uniunii sexuale. Trebuia să fie practicat doar în cadrul aranjamentului căsătoriei - soțul cu propria soție, soția cu soțul ei.

[6] Deși într-o vreme Dumnezeu le-a permis izraeliților să practice poligamia, totuși nu acesta era scopul lui Dumnezeu pentru ei, nici nu le-a poruncit el să adopte această practică. La instituirea primei căsătorii, Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură soție. Și așa a spus Isus mai târziu referitor la practica iudaică a poligamiei și divorțului: "'Nu ați citit voi că acela care i-a creat la început i-a făcut bărbat și femeie și a spus: "Din acest motiv un bărbat va lăsa pe tatăl său și pe mama sa și va rămâne lângă soția sa, iar cei doi vor fi un singur trup"? Ca să nu mai fie doi, ci un singur trup. Prin urmare, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă'. I-au spus lui: 'De ce, atunci, Moise prescrie oferirea unui certificat de despărțire și divorțul de aceasta?' Le-a spus acestora: 'Moise, din considerație pentru insensibilitatea voastră, a făcut o concesie acceptând divorțul vostru de soțiile voastre, dar acesta nu a fost cazul la început. Vă spun vouă că cine divorțează de soția sa cu excepția motivelor de adulter și se căsătorește cu alta, comite adulter'"—Mat. 19:4-9.

[7] Principiile Bibliei în legătură cu căsătoria sunt într-adevăr foarte simple. Un bărbat creştin poate avea numai o soţie în viaţă, şi o femeie creştină poate avea doar un bărbat în viaţă. Bărbatul poate avea relaţii sexuale *doar* cu soţia şi cu nici o altă femeie; soția poate avea relaţii sexuale numai cu soțul ei și cu nici un alt bărbat. Cei doi au devenit un singur trup. Dacă unul dintre parteneri moare, atunci aceasta, desigur, încheie căsătoria şi cel rămas se poate recăsători (Rom 7:2, 3) Dar în timpul în care cei doi încă trăiesc, singurul motiv scriptural pentru divorţ, care permite recăsătorirea este în cazul în care fie bărbatul, sau femeie, trece în afara limitărilor căsătoriei şi are relaţii sexuale cu o altă persoană, devenind astfel un singur trup cu această altă persoană, comițând astfel adulter. Pentru că dacă o persoană căsătorită are relaţii sexuale cu orice persoană, alta decât partenerul lui de căsătorie este o încălcare şi o întinare a legii lui Dumnezeu cu privire la căsătorie (Evrei 13:4) Astfel, Biblia nu permite ca o căsătorie să fie încheiată printr-un divorț pentru alte motive, cum ar fi eşecul de a avea copii, diferența de religie, boală sau maladie, cruzime, şi aşa mai departe. În cazul în care o persoană obţine un divorţ pentru oricare dintre aceste motive, el nu ar fi din punct de vedere

Cuprins

scriptural, liber să se recăsătorească şi, prin urmare, ar comite adulter dacă procedează în acest sens.

[8] Având în vedere că relaţia sexuală este permisă numai în starea căsătoriei, aceasta înseamnă că persoanele necăsătorite nu se pot deda la acestea. Persoanele care au fost de acord să se căsătorească, şi anume, sunt logodite, trebuie prin urmare, să se ferească în comportamentul lor şi să se abţină în mod corespunzător, aşteptând până după căsătorie pentru a începe o relaţie intimă, care pe bună dreptate, aparţine numai căsătoriei. Orice relație sexuală necorespunzătoare din partea persoanelor necăsătorite sau persoane singure este curvie şi este condamnată de către Iehova Dumnezeu. De aceea, Pavel a scris către Efeseni, care au întors spatele lor lumii vechi şi căilor acesteia: "Lăsați curvia şi necurăţia de orice fel. . . să nu fie nici măcar menţionate printre voi. . . Pentru că voi ştiţi asta,. . . că nici o persoană adulteră sau necurată sau lacomă - ceea ce înseamnă a fi un închinător la idoli - nu are nici o moştenire în Împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu"—Efes. 5:3-5.

[9] Lipsa de respect demonstrată de această lume veche față de principiile drepte ale lui Dumnezeu cu referire la căsătorie a dus la tot felul de probleme: căsătorii distruse, familii distruse și copii ajungând rău datorită lipsei de grijă și educație și exemplu părintesc. Cei care doresc să vadă viața în noua lumea a lui Dumnezeu, unde căsătoria va exista doar în armonie cu legea divină, nu-și permit să copieze căile pervertite ale acestei lumi în această problemă. Chiar și acum, în timp ce trăim în această lume, cei care trăiesc pentru noua lume trebuie să urmeze principiile lui Iehova legat de căsătorie și moralitate. De aceea este corect și adecvat ca congregațiile creștine să fie alerte să mențină asocierile lor curate, alungându-i din mijlocul lor pe care practică de bunăvoie aceste lucruri greșite—1 Cor. 5:11, 13; 6:9, 10.

[10] Datorită seriozității căsătoriei şi pentru a proteja împotriva oricărui abuz al drepturilor și privilegiilor sale, se cuvine ca o căsătorie dintre un bărbat şi o femeie să fie înregistrată în mod corespunzător şi recunoscută de către comunitate. În majoritatea ţărilor, o căsătorie trebuie să fie înregistrată la autoritatea administraţiei publice locale şi astfel să devină oficial cunoscută, iar cuplul va primi un certificat de căsătorie.

[11] Baza pentru o căsătorie de succes este iubirea şi nu satisfacţia egoistă a pasiunii carnale. În unele comunităţi era obişnuit pentru bărbaţi să privească femeia de sus, ca pe ceva mult inferior acestora, chiar până acolo încât o soţie este privită ca fiind mai mult o proprietate decât un tovarăș de ajutor şi companion. În aceste condiţii, nu există nici o împărţire a vieţii împreună, în felul în care Dumnezeu a intenţionat să fie căsătoria. A te conforma cerinţelor vieții Lumii Noi, înseamnă o schimbare completă în atitudinea faţă de căsătorie şi responsabilităţile față de partenerul de căsnicie. Soţul trebuie să recunoască faptul că soţia sa nu este doar un sclav sau servitor în casă. Ea, de asemenea, poate primi de la Iehova Dumnezeu aceleaşi binecuvântări de viaţă ca el însuşi, şi slava şi slujirea ei sunt la fel de acceptabile şi plăcute Lui. Deoarece omul şi nevasta lui, au ajuns amândoi să înveţe despre speranța Lumii Noi ei au ceva de împărtăşit, ceva pentru care să

Cuprins

lucreze *împreună*. Bărbatul va încuraja soţia sa, va vorbi cu ea de speranţele lor şi despre lucrul lor creştin. Mai degrabă decât ca un bărbat să-şi neglijeze soţia lui ca să fie cu prietenii lui lumeşti, el va vedea necesitatea de a învăţa cum să trăiască cu soţia şi copiii ca o familie, educându-i acasă într-un studiu al Bibliei şi în cultul adevărat al lui Dumnezeu. Soţia, pe de altă parte, va arata dragostea și respectul cuvenit pentru soțul ei, cooperând cu el în creşterea copiilor în "disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova". În acest fel, soţul, soţia şi copiii sunt aduşi împreună în dragoste şi înţelegere, în bunătate şi ajutor, trăind şi muncind împreună pentru noua lume. - Efes. 5:22, 23, 28, 33; 6:1-4.

[12] Toate tipurile de imoralitatea sunt astăzi practicate în această lume rea: relaţii sexuale superficiale dintre tineri necăsătoriţi, bărbaţi şi femei care sunt căsătoriţi ce au relaţii sexuale cu alţii, şi, în unele cazuri, chiar cupluri căsătorite care sunt de acord să facă schimb de parteneri pentru a satisface dorinţele lor egoiste. Minţile lor sunt atât de pervertite încât caută să atragă pe alţii în astfel de practici greşite, sub mantaua învățăturii religioase false. Toate aceste lucruri sunt rele şi încalcă principiile lui Dumnezeu legate de căsătorie. Nu este de mirare, atunci, că apostolul a scris că astfel de oameni se află "în întuneric mintal, şi înstrăinați de viaţa care aparţine lui Dumnezeu. . . Ajunşi să fi depăşit orice simţ moral, ei s-au dedat unui comportament superficial să practice cu lăcomie necurăţia de orice fel" (Efes. 4:18, 19). Iar ucenicul Iuda avertizează poporul lui Dumnezeu că unii astfel de oameni ar chiar " aluneca în", "oameni nelegiuiţi, transformând bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru comportamentul superficial". Și astfel, Iuda îi mustră pe creștinii cărora le-a scris "să ducă o luptă grea pentru credinţă" - Iuda 3, 4.

[13] Ce vremuri binecuvântate vor fi când pământul va fi curățat pentru totdeauna de asemenea greșeli; când onestitatea și integritatea și cinstea vor înflori iar minciuna, furtul și înșelăciunea nu vor mai exista; când oamenii se vor trata unii pe alții cu încredere nu cu suspiciune; când în loc de sunete dure de supărare, încăierări și discursuri abuzive vom putea să ne bucurăm de calma și fericita atmosferă a dragostei, bunătății și considerației; când viața familiei va înflori în curățenie morală și copii vor fi crescuți cu afecțiune și un puternic antrenament pentru a se bucura de binecuvântările unui paradis pe pământ! Ce schimbare va fi față de cum este lumea acum! Descriind acele timpuri, Apocalipsa 21:3, 4 spune: "Priviți! Cortul lui Dumnezeu cu oamenii, și el va trăi cu ei, și ei vor fi oamenii lui. Și Dumnezeu însuși va fi cu ei. Și le va șterge toate lacrimile din ochii lor, și moartea nu va mai exista, nici jale, nici țipete, nici durere. Pentru că lucrurile dintâi au trecut."

[14] Nu doriți să trăiți într-o astfel de lume? Dacă da va trebui să începeți să trăiți pentru acea lume nouă de acum. Ce este de câștigat dedicându-ne tot timpul nostru și energia lucrurilor acestei lumi vechi? Înțeleptul Solomon a răspuns acestei întrebări: "Fiindcă ce are omul din toată truda cu care se trudeşte sub soare şi din strădania inimii lui? Căci în toate zilele lui îndeletnicirea lui nu înseamnă decât durere şi necaz, de asemenea nici noaptea inima lui nu are odihnă. Şi aceasta este deşertăciune." (Eclesiastul 2:22, 23) A trăi pentru lumea nouă nu are ca și

Cuprins

consecințe infatuarea, ci furnizează recompensele vieții veșnice în mulțumire și fericire adevărată.

[15] Timpul rămas pentru noi de a ne întoarce de la a trăi în concordanţă cu modul naţiunilor spre a trăi în acord cu principiile drepte ale lumii noi este scurt. Despre cel care vrea să urmeze calea aceasta apostolul Petru scrie că acesta ar trebui "să trăiască restul vieții sale în acest corp carnal nu pentru dorințele omului ci pentru voia lui Dumnezeu". Aceasta este o poruncă foarte pozitivă dar câți o duc la îndeplinire? Întreabă-te, eu o fac? Apostolul accentuează în continuare instrucțiunile sale spunând: "Pentru că timpul care a trecut este suficient pentru tine ca să fi lucrat în voia națiunilor". Asta este exact ceea ce Pavel sublinia în scrisoarea sa către Efeseni: "Fiţi cu băgare de seamă căci nu umblaţi ca nişte neînţelepţi ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând pentru voi orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiţi iraţionali, ci înţelegeţi care este voinţa lui Iehova." - 1Petru 4:2,3 Efeseni 5:15-17.

CUM SĂ FACI SCHIMBAREA LA VIAŢĂ ÎN NOUA LUME

[16] Nu putem face schimbarea de la viaţa în lumea veche la viaţa în lumea nouă doar prin propriile noastre eforturi. Apostolul ne avertizează că avem un mare adversar, Satan Diavolul, care, împreună cu spiritele sale demonice rele, amăgesc popoarele şi se străduiesc să-i determine pe toţi să facă ceea ce este rău şi nu ce e bine. Pentru a depăşi toate amăgirile şi capcanele sale avem nevoie de mai mult decât o simplă dorinţă din partea noastră de a face ceea ce este bine. Avem nevoie de ajutorul lui Iehova, iar acesta El îl oferă în mod liber celor care doresc cu adevărat să-l venereze şi să-l slujească. Prin intermediul Cuvântului său, Biblia, el oferă cunoaştere detaliată, şi prin studierea Bibliei ajungem să înţelegem voinţa şi scopurile sale. Cu ajutorul spiritului său sfânt, care este forţa activă invizibilă a lui Dumnezeu, el ne întăreşte şi ne dă puterea de a face voia sa. Prin intermediul organizaţiei sale vizibile dintre martorii săi credincioşi de pe pământ el ne ghidează şi ne direcţionează în felul în care să folosim cunoaşterea dobândită într-un mod practic şi ne aduce în unitate cu alţii care trăiesc acum pentru lumea nouă. Studiind cu sârguinţă Cuvântul lui Dumnezeu, căutând ajutorul spiritului sfânt şi al organizaţiei sale, putem „pune completa armură dată de Dumnezeu” şi astfel să rezistăm influenţelor rele ale lui Satan şi ale lumii sale rele. —Efes. 6:10-18.

[17] Viaţa noastră pentru lumea nouă nu

Cuprins

înseamnă că suntem eliberaţi automat de orice obligaţii faţă de aranjamentele oamenilor în această lume. Un creştin primeşte multe beneficii din serviciile realizate de guvernămintele umane. De exemplu, legile sunt făcute să-i înfrâneze pe oamenii răi de la a-i răni pe ceilalţi şi de la a le distruge proprietatea, iar poliţia serveşte pentru a aplica aceste legi şi a proteja oamenii de criminali şi aşadar să păstreze ordinea în comunitate. Spitalele, şcolile şi alte servicii sunt oferite de care beneficiem cu toţii. Datorită unor astfel de servicii, guvernul cere plata unor taxe. Creştinii sunt paşnici, supuşi legii şi îşi plătesc taxele. Ei nu încearcă să păcălească guvernele acestei lumi de ceea ce le aparţine pe drept. Ei urmează principiul expus de Isus în Matei 22:21: „Daţi Cezarului ce este al Cezarului". În armonie cu acest principiu, martorii lui Iehova, de exemplu, urmează legile ce guvernează obţinerea proprietăţii pentru a construi Sălile Împărăţiei, sau pentru a organiza adunări obişnuite şi mari. Totuşi, ei nu fac compromisuri plătind Cezarului ceea ce de fapt aparţine lui Dumnezeu, ci plătesc înapoi "ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu." Acesta este motivul pentru care respectă porunca Bibliei de a predica vestea cea nouă a Împărăţiei lui Dumnezeu chiar acolo unde guvernele totalitare şi comuniste încearcă să-i interzică, şi nu-şi încalcă neutralitatea creştină şi astfel nu se implică în certurile internaţionale sau inter-rasiale ale acestei lumi vechi. Mai presus de toate, ei îl preamăresc în mod exclusiv pe Dumnezeu, din moment ce acest drept îi aparţine acestuia şi nu oamenilor—Fapte 5:27-29.

[18] Trăind pentru noua lume nu trebuie să facem acest lucru din mândrie sau din sentimente de auto-neprihănire. Nu este o chestiune de a încerca să demonstrăm că suntem mai buni sau mai neprihăniţi decât alţii, astfel încât să ne putem lăuda. Noi nu ar trebui să măsurăm ceea ce suntem sau ceea ce noi încercăm să facem împotriva a ceea ce alţi oameni imperfecţi fac. Mai degrabă, ar trebui să folosim drept tijă a noastră de măsurare, exemplul perfect al lui Isus Cristos, care a făcut întotdeauna voia Tatălui său şi a fost perfect în viaţa sa pentru noua lume. Noi suntem departe de acest standard, nu-i aşa? Deci, nu avem nimic în noi înşine, de care să ne lăudăm. Noi nu meritărm darul minunat al vieţii veşnice. Mai degrabă, viaţa veşnică în noua lume este un rezultat al bunătăţii nemeritate de la Dumnezeu. (Efes. 2:8-10) Deşi imperfectă, putem demonstra că avem inima bună. Prin sprijinul nostru cu toată inima pentru scopurile lui Iehova şi pentru Împărăţia Sa sub Isus Cristos, şi prin eforturile noastre sincere, în încercarea de a practica dreptatea acum, putem demonstra că suntem genul de oameni care apreciază bunătatea lui Dumnezeu şi principiile sale de viaţă, şi că vom continua să facem acest lucru atunci când condiţiile din Lumea Nouă vor fi pe deplin în vigoare pe pământ. Este atât de corect acum de a "căuta pacea şi de a o urmări. Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei neprihăniţi" (1 Pet. 3:11, 12). Aceasta înseamnă a fi creştin nu doar cu numele, nu doar prin apartenenţa la anumite organizaţii, ci mai degrabă a fi un închinător *autentic* al lui Dumnezeu în spirit şi adevăr

[19] Aşadar, aici este o şansă senzaţională! Trăim acum în pragul lumii noi a dreptăţii. Vei fi unul dintre cei care vor intra în binecuvântările vieţii veşnice? Sperăm că da. Martorii Lui Iehova sunt foarte recunoscători că pot împărtăşi această perspectivă fericită cu tine. Te invită să te asociezi cu ei, să înveţi alături

Cuprins

de ei cunoştinţele exacte despre voinţa lui Dumnezeu, să te bucuri de aceeaşi credinţă încrezător în speranţa lumii noi, da, şi să te alături lor în a face publică această speranţă şi altora. Fă-ţi viaţa cu adevărat utilă trăind acum pentru lumea nouă!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce au de zis Iacov şi Pavel despre mânie, ceartă şi folosirea greşită a limbii?
2. Ce sfat trebuie urmat atunci când cineva este biruit pentru moment de patima mâniei?
3, 4. Cu alte lucruri nu îşi au locul în societatea Noii Lumi?
5. Cu scop a creat Dumnezeu cele două sexe şi ce limită a stabilit pentru privilegiul uniunii sexuale?
6. (a) A fost planul lui Dumnezeu ca în Israel să se practice poligamia? (b) Ce a zis Isus despre căsătorie şi divorţ la Matei 19:4-9?
7. (a) Numai cu cine poate avea relaţii sexuale un bărbat sau o femeie? (b) Care sunt singurele motive de divorţ pentru care se îngăduieşte recăsătoria?
8. Cum trebuie să facă persoanele necăsătorite sau cuplurile logodite?
9. Care a fost rezultatul lipsei de respect din această lume faţă de principiile de căsnicie ale lui Dumnezeu? Cum rămâne societatea Noii Lumi curată de practicile greşite?
10. De ce se cuvine ca o căsătorie să fie însemnată legal?
11. Care este fundamentul pentru o căsnicie reuşită şi ce schimbări sunt necesare pentru ca o familie să trăiască împreună în armonie cu principiile biblice?
12. De ce este necesar ca, creştinii din ziua de azi să „ducă o luptă grea pentru credinţă?”
13. Descrieţi condiţiile care vor domni pe pământ atunci când acesta va fi curăţat complet de răutate.
14, 15. (a) De ce este înţelept să alegem să trăim acum pentru noua lume făgăduită de Dumnezeu? (b) Dacă vrem să trăim pentru noua lume, atunci de ce porunci trebuie să ascultăm, potrivit lui Petru şi Pavel?
16. Care singurul mod prin care putem învăţa să trăim pentru noua lume şi să continuăm să facem acest lucru?
17. (a) Ne eliberează faptul că trăim acum pentru noua lume de toate obligaţiile faţă de sistemul actual de lucruri? (b) Care sunt câteva dintre modurile în care urmăm porunca lui Isus de la Matei 22:21 –„daţi Cezarului ce este al Cezarului”? (c) Cum să Îi dăm „lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”?
18. (a) Chiar dacă începem acum să trăim pentru noua lume, de ce nu este aceste un motiv de laudă? (b) De ce anume putem da dovadă prin eforturile noastre sincere de a face ceea ce este bine?
19. Ce invitaţie li se oferă aici tuturor iubitorilor dreptăţii?

Cuprins

„Este mai uşor să ne alăturăm decât să nu o facem”

A zis David W. Barry, director executiv al Societăţii New York City Mission: „În ziua de azi există puţine lucruri prin care putem deosebi un membru al bisericii de un individ care nu este membru al bisericii, ceea ce se întâmplă la toate confesiunile; calitatea de membru este cerută în mod activ, iar cerinţele acesteia nu sunt prea grele, astfel încât adesea este mai uşor să ne alăturăm decât să nu o facem.”

Partea a 37- a —„Facă-se voia ta pe pământ”

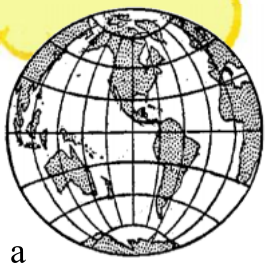

În capitolul al doisprezecelea, şi ultimul capitol din profeţia lui, Daniel, aproape de sfârşitul privilegiilor sale profetice, spune că a auzit profeţii angelice legate de perioade de timp de un veac, de veacuri şi de jumătate de veac (sau, 1260 de zile) şi de 1290 de zile. Această perioadă din urmă a ajuns la punctul său culminant în 1922, la adunarea internaţională a martorilor lui Iehova de la Cedar Point, Ohio, unde chemarea emoţionantă la activitatea de slujire a fost exprimată în cuvintele istorice: „Aşadar, anunţaţi, anunţaţi, anunţaţi, Împăratul şi Împărăţia Lui.” Pe lângă aceasta, la sfârşitul cuvântării de la reuniunea publică, pe tema „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată,” publicul de 18000-20000 de oameni a adoptat hotărârea cutezătoare denumită „O provocare pentru puterile lumii,” care declara eşecul categoric al societăţii ocrotitoare a naţiunilor seculare şi triumful inevitabil al Împărăţiei lui Dumnezeu prin Cristos, sub care toţi oamenii ascultători „vor continua să trăiască şi să nu piară niciodată de pe pământ” într-o stare paradisiacă.

1.335 DE ZILE

21. Fără îndoială că acea convenţie de la Cedar Point (Septembrie 5-13, 1922) a marcat apogeul celor 1.290 de zile pentru clasa sanctuarului. Iehova a prezis şi alte fapte, care aveau să fie exprimate tot prin delimitări în timp a profeţiilor sale, descriind ce vor însemna ele pentru poporul său consacrat. Pentru a le pune răbdarea la încercare, el l-a inspirat pe înger să spună lui Daniel astfel: „Ferice de cine va aştepta şi va ajunge până la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile!” (Daniel 12:12 *AT*) Această perioadă se va adăuga celor 1.290 de zile şi va fi mai lungă cu patruzeci şi cinci de zile sau o lună şi jumătate. Ea va reprezenta trei

Cuprins

ani, opt luni şi cincisprezece zile şi se va calcula de la sfârşitul celor 1.290 de zile, care au culminat cu cea de-a doua convenţie de la Cedar Point în Septembrie, 1922. Următoarea perioadă de 1.335 de zile se va sfârşi în luna mai 1926.

22. Pe parcursul acestei perioade, Iehova şi-a ajutat poporul să aştepte şi să îndure, continuând propovăduirea Împărăţiei Domnului pe o scară tot mai largă. Rezultatul a fost că au fost aduşi în locaşul sfânt mai mulţi oameni care au devenit o parte a rămăşiţei consacrate a lui Iehova. Aceasta s-a reflectat în numărul tot mai mare al celor care participau la sărbătorirea anuală a Cinei Domnului, 32.661 participanţi în 1922; 42.000 în 1923; 62.696 în 1924; şi 90.434 în 1925.* Evident, au fost unii care nu au aşteptat până la sfârşitul perioadei anunţate, pentru că în 1926 s-a înregistrat o scădere a numărului participanţilor la sărbătorirea Cinei Domnului din 27 Martie, la 89.278. Anul 1925 a fost unul al încercărilor grele pentru mulţi dintre poporul lui Iehova. Unii au încetat să mai aştepte şi au luat calea lumii.

23. Apoi a venit luna Mai 1926. Între 1 şi 3 Mai a avut loc adunarea generală de la Basel, Elveţia. Între 13-16 Mai o altă adunare generală a fost organizată la Magdeburg, Germania, unde preşedintele Rutherford a ţinut o prelegere cu tema „Alinarea dăruită oamenilor” în faţa a 25.000 de oameni. Dar punctul culminant al adunărilor din acea lună a fost atins la Londra, Anglia, capitala celui mai mare imperiu din istorie, Imperiul Britanic. Convenţia se ţinea aşadar în locul unde se afla principalul susţinător al Ligii Naţiunilor, îngrozitoarea „imagine a fiarei sălbatice”, improvizaţia politico-religioasă a împărăţiei a lui Dumnezeu. Sesiunile acestei reuniuni au avut loc între 25 şi 31 Mai; stricteţea, falsa pietate, restricţiile religiei tradiţionale impuse poporului lui Dumnezeu au fost arătate şi respinse. În data de 28 Mai preşedintele Rutherford a depus spre adoptare cea de-a 5-a rezoluţie dintr-o serie de rezoluţii anuale, intitulată „Mărturie asupra stăpânitorilor lumii”. Încântătoarea carte „Eliberarea” a fost, de asemenea, lansată în aceeaşi zi.

24. Sâmbătă seara, în data de 30 Mai, a avut loc punctul culminant al întâlnirii în cea mai mare sala auditorium din Londra, Royal Albert Hall. În acea seară au fost într-adevăr vizate puterile lumii, Rutherford vorbind sălii înţesate de lume pe tema „De ce se clatină puterile lumii – Remediul” şi susţinându-şi rezoluţia care fusese depusă spre a fi adoptată. Ca o consecinţă a faptului că cea de-a şaptea putere a lumii fusese adusă în centrul atenţiei, puterea dual anglo-americană a comis acea „urâciune a pustiirii”* şi cele 2.300 de zile profetice şi-au început cursul, pentru a marca momentul când locaşul sfânt al lui Iehova va fi repus în deplinătatea drepturilor sale. – Daniel 8:13, 14, *RS*.

25. Odată cu această convenţie internaţională organizată la Londra a început o perioadă de bucurie care nu s-a sfârşit şi nu se va sfârşi. Cât de fericită a fost clasa sanctuarului pentru că a aşteptat până la terminarea celor 1.335 de zile ! Oamenii trăiau fericirea de a fi printre cei privilegiaţi să fie martorii Preaînaltului

Cuprins

Dumnezeu al cărui nume este Iehova. La începutul anului, prima apariţie a *Turnului de Veghere* la 1 Ianuarie 1926 prezenta articolul „Cine îl va slăvi pe Iehova ?" În data de 29 Mai, când a avut loc convenţia de la Londra, cei prezenţi au ieşit în stradă ca martori ai Lui şi au împărţit oamenilor 110.000 de copii ale noii broşuri *„Ghid pentru oameni"* Vorbind despre acest succes al activităţii de martor, raportul *Turnului de Veghere* (din 15 Iulie 1926) privind convenţia de la Londra se închidea cu aceste cuvinte pline de însemnătate: „Niciodată nu s-a mai întâmplat un lucru asemănător în timpul vreunei alte convenţii. Prietenii se agitau cu entuziasm. Simţeau că au făcut ce trebuia pentru a se supune poruncii lui Iehova: «Îmi sunteţi martori – zice Domnul – că Eu sunt Dumnezeu»". (Isaia 43:12, *AS*) Cu şi mai mare bucurie cei sfinţi au adoptat numele de „martori ai lui Iehova" la adunarea internaţională de la Columbus, Ohio, în data de 26 Iulie 1931.

26. Într-o zi, în viitorul nu foarte îndepărtat, credinciosul martor al lui Iehova pre-creştin, profetul Daniel, va afla cum s-au împlinit vremurile vestite de înger în secolul al douăzecilea şi cum au afectat ele clasa sanctuarului. Îngerul lui Iehova a arătat cum va fi posibil ca Daniel să afle toate acestea, spunând: „Iar tu, du-te, până va veni sfârşitul; tu te vei odihni şi te vei scula iarăşi odată în partea ta de moştenire, la sfârşitul zilelor". (Danie 12:13, *Le*) Când Daniel a ajuns la capătul zilelor, şi-a aflat odihna în Şeol, sau mormântul comun al omenirii, în somnul morţii. El nu s-a ridicat la ceruri. Isus, care coborâse din ceruri, a hotărât astfel. (Ioan 3:13) Ca martor al lui Iehova care „a făcut lucruri bune", Daniel aşteaptă împlinirea cuvintelor lui Isus: „Nu vă miraţi de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată." (Ioan 5:28, 29) Partea de moştenire a lui Daniel va fi în noua lume a lui Dumnezeu după bătălia Armaghedonului. El va învia şi se va ridica să-şi stăpânească moştenirea sub împărăţia de o mie de ani a lui Hristos. El va avea înainte viaţa veşnică. Acceptând răscumpărarea Împăratului său, Păstorul cel Drept, Daniel va deveni fiu al Tatălui pentru eternitate. (Isaia 9:6) Pentru că dovedise credinţă ca prinţ pământesc peste poporul lui Iehova cu mult timp în urmă, fără îndoială că va fi unul dintre cei pe care Isus îl va pune „prinţ pe tot pământul" – Psalmul 45:16.

CAPITOLUL 14
FERICIRE PE PĂMÂNT CÂND SE VA FACE VOIA LUI

[*] Isus Hristos era pe pământ atunci când i-a învăţat pe ucenicii săi să se roage Tatălui lui ceresc, Iehova: "Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." (Matei 6:9, 10) La acea vreme ucenicii săi erau cu toţii evrei prin naştere. Strămoşii lor pe pământ trăiseră sub porunca lui Iehova, Împărat în zilele când el orânduise judecători care să conducă Israelul, cum ar fi Iosua, Gideon,

Cuprins

Barac, Samson şi Samuel, şi pe vremea când Regele David şi urmaşii lui domneau, aşezaţi pe "tronul lui Iehova." În 607 î. Chr. acea împărăţie model a lui Iehova Dumnezeu a fost înfrântă, aşa cum poruncise el; şi în vremea lui Isus acel "om dispreţuit," Împăratul Tiberius Caesar, domnea în ţinutul evreilor prin intermediul procuratorului roman, Pilat din Pont. Ucenicii evrei ai lui Isus puteau aprecia corect îndemnul de a se ruga pentru ca împărăţia lui Iehova Dumnezeu să fie readusă şi să îşi exercite puterea pe pământ, astfel încât să se facă voia Tatălui ceresc aici pe pământ precum în ceruri. Acea împărăţie trebuie să vină, nu pentru a distruge adăpostul omului, pământul, ci pentru a veghea la împlinirea voii lui Dumnezeu pe pământ precum în ceruri.

† În 1914 (d. Chr.) Mihail a venit cu puterea şi slava Împărăţiei. Sau, aşa cum s-a arătat în viziunea din Daniel 7:13, 14, slăvitul Fiu al omului a fost adus înaintea Celui Veşnic de zile şi lui i s-a dat împărăţia veşnică al cărei Moştenitor de drept, era. Iehova, Cel Veşnic, i-a dat împărăţia lui Isus Hristos deoarece el avea "dreptul" la ea. (Ezechiel 21:27, *RS)* Acea împărăţie a pornit de îndată la război cu Satan şi demonii săi şi i-a izgonit pe pământ, unde aşteaptă războiul universal al "zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic." Împărăţia şi-a îndreptat puterea înspre pământ, mai ales în numele clasei sanctuarului şi a marii mulţimi de "celelalte oi" care trebuiau strânse la un loc. (Ioan 10:16) Şi totuşi acea împărăţie nu a "pornit" împotriva împăratului de la miazănoapte şi a împăratului de la miazăzi în bătălie la Armaghedon ca să distrugă toate împărăţiile acestei lumi. Precum stânca din profeţie, tăiată din munte fără să fie atinsă de mâna omului, acea împărăţie, instaurată de Dumnezeu în ceruri, nu a venit mai apoi să lovească în picioarele de lut şi fier ale chipului de metal din visul lui Nebuchedneţar, şi să distrugă toate stăpânirile pământeşti reprezentate de acel chip. Mai întâi, trebuiau împlinite alte părţi ale voii lui Dumnezeu, înainte ca această orânduire a lumii să fie nimicită la Armaghedon.

‡ Oricât de mult ar vrea Satan Diavolul să se întâmple aceasta ca parte a planurilor lui nesăbuite de a "conduce sau distruge," scopul lui Iehova Dumnezeu nu este să pustiască pământul prin războiul dintre împărăţia lui şi lumea lui Satan. Lumea condusă de Satan timp de patru mii de ani trebuie ştearsă pentru a face loc pentru lumea nouă şi dreaptă a lui Iehova, condusă de Vlăstarul "nevestei" lui, Isus Hristos. Din moment ce aceasta este o lume care trebuie să fie distrusă în acel război universal, oamenii trăind pe pământ nu vor putea să fugă de acel război, nici călătorind prin spaţiu, nici în submarinele atomice capabile să stea mult timp sub apă, ci vor trebui să facă faţă distrugerii. Începând cu 1914, au trebuit ca ei să fie avertizaţi despre ce se va întâmpla, şi să fie informaţi despre orice mijloace de scăpare oferite de Dumnezeu. Aceasta necesita ca o mărturie universală să fie depusă în faţa tuturor raselor şi neamurilor, pe toată suprafaţa pământului locuit, înainte să vină sfârşitul lumii lui Satan, sub ambele sale înfăţişări, atât cea vizibilă cât şi cea invizibilă.

Cuprins

[§] Dumnezeu Atotputernicul nu este obligat să facă aceasta, dar din milă şi iubire el a ales să trimită avertismente înainte de a porni distrugerea duşmanilor săi. Era nevoie de cineva care să servească ca vestitor al mesajelor de avertisment, şi ca ghid însoţitor spre adăpost. Pe cine a ales Iehova să facă acest lucru de mărturie? Îngerii din ceruri? Nu; ci pe clasa sanctuarului, din care o parte rămăsese pe pământ. Iată de ce stânca simbolică a lui Dumnezeu, împărăţia Fiului său, nu a venit să lovească şi să distrugă chipul simbolic al organizaţiei lui Satan pe pământ în 1918, când "Locaşul său cel sfânt a fost surpat" şi membrii clasei sanctuarului "au fost călcaţi în picioare." Dar Mihail din ceruri a venit cu puterea Împărăţiei şi i-a mântuit pe aceşti credincioşi, deoarece ei au fost "găsiţi scrişi în Carte." Pe aceştia el i-a trimis să depună mărturie despre Împărăţia anunţată pretutindeni. (Matei 24:14) Oricine vrea aceasta poate să respingă "Evanghelia împărăţiei", dar cei care au primit mărturia în inimile lor şi şi-au pus toate speranţele de mântuire în Împărăţie vor fi cruţaţi în timpul bătăliei de la Armaghedon.

[**] La o dată verificabilă, la sfârşitul "vremii hotărâte a neamurilor," împărăţia lui Dumnezeu s-a născut în 1914 şi Mihail şi îngerii lui au pornit bătălia împotriva părţii nevăzute a lumii lui Satan în ceruri. Partea demonească a lumii lui Satan a fost izgonită în partea nevăzută a spaţiului cosmic din apropierea pământului, unde împăratul de la miazănoapte şi împăratul de la miazăzi trimit rachete purtătoare de sateliţi sau nave spaţiale. Dar ziua şi ora când Mihail, Fiul lui Dumnezeu în puterea Împărăţiei, porneşte bătălia de la Armaghedon nu sunt cunoscute, ceea ce înseamnă că nici anul când se va petrece aceasta nu poate fi ştiut dinainte. În anul în care Iehova a nimicit "lumea cea veche," "lumea celor nelegiuiţi," lui Noe i s-a spus, după ce terminase arca cu trei etaje menită să asigure supravieţuirea familiei lui şi a speciilor de animale, despre ziua când potopul va pogorî asupra pământului. (2 Petru 2:5; Facerea 7:1-11) "Oamenilor nelegiuiţi" nu li s-a descoperit ziua, dar ei au avuseseră destule semne pe care să le audă şi vadă, când Noe predicase, şi când el terminase de construit arca şi când adunase animalele şi păsările în ea, încât să ştie că potopul ce va acoperi întregul pământ se apropia. Putem noi, astăzi, şti când va veni Fiul lui Dumnezeu cu împărăţia Lui împotriva lumii lui Satan, la Armaghedon? Proorocirea lui Isus despre sfârşitul lumii spune:

[††] "Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului. . . . De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi."—Matei 24:36-44; Luca 21:26, 27; 2 Petru 2:5.

[‡‡] Trebuie să remarcăm că potopul care a nimicit lumea nu s-a năpustit asupra celor care nu au luat seamă până când Noe nu şi-a urcat familia şi păsările şi

Cuprins

animalele docile la bordul arcei ce putea înfrunta potopul. Din fericire, aşadar, pe lângă păsări şi animale, mai erau şi opt oameni care au supravieţuit distrugerii vechii lumi, şi au pornit să trăiască pe pământul de după potop, în lumea care a dăinuit până la această "vreme hotărâtă a sfârşitului." Ferice de familia lui Noe pentru că luase seamă şi i se alăturase lui în a predica şi a construi arca şi a aduna animalele mai neînsemnate! În acelaşi fel, Iehova nu a pogorât nimicirea asupra celor răi, care nu au luat seamă, în 1918. Cei de care El se va îndura trebuie scoşi de sub ameninţarea pericolului. "Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot [nepotul credinciosului Avraam]", a spus Isus, proorocind despre sfârşitul acestei lumi, "se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieşit Lot [şi familia lui] din Sodoma, a plouat foc şi pucioasă din cer şi i-a pierdut pe toţi. Tot aşa va fi şi în ziua când Se va arăta Fiul omului."—Luca 17:28-30; Facerea 19:1-26; 2 Petru 2:6-9.

§§ Unul din cei doi îngeri care l-au ajutat pe Lot şi pe fiicele lui să iasă din oraşul sortit pierzaniei, şi în afara pericolului, i-a spus lui Lot: "Grăbeşte-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo [în Ţoar]!" (Genesa 19:22). Aşa cum ne arată această scenă plină de învăţătură, Mihail, Prinţul cel mare, şi îngerii săi nu vor face nimic ca să distrugă lumea desfrânată a lui Satan înainte ca cei reprezentaţi de Lot şi fiicele sale, adică "celelalte oi," nu vor fi fost scoşi în afara acestei lumi sortite pierzaniei de către clasa sanctuarului lui Iehova, aceia aleşi de el încă în trup. Isus a prezis cum Iehova va interveni în orânduirea lui Satan pentru a scurta perioada de necazuri şi astfel a le permite celor aleşi de Iehova să îndeplinească lucrul de mântuire a "celorlalte oi." Isus a spus: "Pentru că în zilele acelea va fi un necaz aşa de mare cum n-a fost de la începutul lumii pe care a făcut-o Dumnezeu până azi, şi cum nici nu va mai fi vreodată. Şi dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor aleşi [şi totuşi în carne şi oase]."

*** Adeverind cuvintele din Marcu 13:19, 20, Mihail i-a mântuit pe membrii clasei sanctuarului în 1919. De ce? Pentru ca ei să poată reînnoi "jertfa necurmată" de a îl lăuda pe Dumnezeu pentru mântuirea lor, dar şi pentru a ajuta pe multele "celelalte oi" să se adăpostească în împărăţia lui Dumnezeu. Acolo, sub protecţia divină cu rămăşiţa aflată în locaşul sfânt, aceste "celelalte oi" nu vor fi nimicite laolaltă cu Sodoma modernă când flăcările distrugerii vor cădea asupra ei ca un necaz aşa cum omenirea nu a mai cunoscut vreodată de la facerea ei.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

21, 22. (a) Ce altă perioadă de timp a semnalat Dumnezeu în profeţiile sale ? (b) Când a început această perioadă şi ce s-a întâmplat cu cei care au aşteptat ?

Cuprins

[*] Cifrele privind numărul total de participanţi din întreaga lume nu reprezintă grupuri de mai puţin de douăzeci de participanţi la Cina Domnului, excepţie făcând unele rapoarte din ţări străine.

23. Care au fost evenimentele care s-au întâmplat în Mai 1926 şi când a avut loc punctul culminant al acestei luni?

24. Cine a fost vizat în seara de sâmbătă, 30 Mai 1926, şi ce evenimente s-au întâmplat pentru a marca ce perioadă de timp ?

[*] Vezi capitolul 9, paginile 82 - 85.

25. Pentru cei care au avut răbdare şi au aşteptat, ce perioadă a început în vremea convenţiei de la Londra, şi care au fost rezultatele ?

26. (a) Cum va afla Daniel despre împlinirea profeţiilor arătate de înger ? (b) Pentru ce moştenire se va ridica Daniel şi ce ar putea deveni el ?

1. (a) De ce ucenicii pe care Isus i-a învăţat rugăciunea cea bună puteau aprecia îndemnul de a se ruga pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu? (b) De ce trebuie să vie acea împărăţie?

2. (a) Ce i s-a dat Fiului omului în 1914 ca împlinire a cuvintelor din Daniel 7:13, 14, şi ce a făcut acel lucru pe pământ şi în cer? (b) De ce nu a pornit împotriva împăratului de la miazănoapte şi a împăratului de la miazăzi?

3. Contrar planurilor lui Satan, ce nu se va întâmpla ca parte a scopurilor lui Iehova în războiul universal care va să vină, şi deci ce implică aceasta în ceea ce îi priveşte pe oameni?

4. Era Dumnezeu obligat să facă aceasta, şi pe cine va pune el să facă munca de mântuire, şi cine va fi cruţat în timpul Armaghedonului?

5.6. (a) La ce dată care poate fi calculată a adus Fiul lui Dumnezeu împărăţia lui Dumnezeu, şi la ce dată care poate fi calculată a venit potopul din vremea lui Noe? (b) Ce a spus Isus referitor la aflarea momentului când el va porni cu împărăţia lui împotriva lumii lui Satan la Armaghedon

7. a) Doar după ce se întâmplase ce anume a pornit potopul, şi din ce motive asemănătoare nu a coborât mânia lui Dumnezeu asupra oamenilor în 1918? (b) Ca pildă, ce a spus Isus referitor la "vremea lui Lot"?

8. (a) Ce i-a spus unul dintre îngeri lui Lot, privitor la ceea ce nu putea el să facă? (b) Ce cuvinte a folosit Isus când a vorbit despre scurtarea vremurilor de necaz, dintr-un motiv asemănător?

9. Conform acelor spuse, ce a făcut Mihail la vremea potrivită, şi de aceea cine nu va fi nimicit când noua Sodomă va fi distrusă de foc?

● La Genesa 3:16, Traducerea Noii Lumi spune: „Femeii i-a spus: ‚Voi spori cu mult durerea sarcinii tale; în chinurile facerii vei da naştere la copii, iar dorinţa ta va fi pentru soţul tău, şi el te va stăpâni.’” Scripturile care au de-a face cu naşterea par să sprijine toate ideea că naşterea este dureroasă. Dar, dacă scriitorii ar fi trăit

Cuprins

în zilele noastre, când se fac multe pentru a înlătura temerile care erau legate înainte de naştere, nu ar fi fost diferite gândurile lor despre acest subiect?—B. F., S.U.A.

Traducerile moderne (*RS, AT, Mo, NW*) folosesc la Genesa 3:16 cuvântul „durere” în legătură cu naşterea. Cuvântul ebraic este *'itsabón.* Dicţionarele ebraice moderne definesc acest cuvânt drept „muncă grea, durere, jale, întristare.” Iehova Dumnezeu a folosit acelaşi cuvânt când a vorbit cu Adam, la Genesa 3:17. Lameh a folosit acelaşi cuvânt la Genesa 5:29, iar Traducerea Noii Lumii îl traduce „durerea” mâinilor noastre. Desigur, când o persoană trebuie să muncească din greu cu mâinile lui, atunci mâinile lui nu au parte de confort, linişte şi scutire.

Apoi mai este cuvântul ebraic folosit la Genesa 3:16, şi anume, *'etseb,* pe care *Traducerea Noii Lumi* îl redă „chinurile facerii.” Acest cuvânt ebraic apare la Psalmi 127:2; Proverbe 5:10; 10:22; 14:23; 15:1, în textul ebraic. *Traducerea Noii Lumi* traduce cuvântul respectiv cu sensul de durere.

De ce se întâmplă aşa? Deoarece cuvântul *'etseb* şi sinonimul lui, *'itsabón,* au ca rădăcină verbul ebraic *'atsáb.* Acest verb apare la Genesa 6:6; 34:7; 45:5, precum şi în multe alte cărţi ale Scripturilor Evreieşti. Înseamnă, în toate cazurile, a trece printr-o experienţă neplăcută, a trăi ceva dureros şi chin. Aşadar, la Genesa 6:6 scrie că Iehova Dumnezeu „ a simţit durere în inima Lui.” La Genesa 34:7 scrie că fiilor lui Iacov „le-au fost rănite simţirile” când au aflat că sora lor, Dinah, a fost violată, abuzată sexual.

Cuvintele lui Iehova Dumnezeu către Eva au fost confirmate de către experienţa femeii la naştere în toate miile de ani din zilele ei şi până într-ale noastre. Totuşi, aceasta nu înseamnă că durerea nu poate fi redusă prin câteva metode pregătitoare care sunt naturale în modul lor de aplicare. Naşterea încă este o experienţă tulburătoare din punct de vedere fizic, cu toate că este întâmpinată cu tărie pentru că femeile ştiu la ce trebuie să aştepte şi cum să coopereze cu natura, pentru că se bucură să aducă pe lume o fiinţă umană.—Ioan 16:21.

Cu câţiva ani în urmă s-a făcut un film în Franţa, care a glorificat virtuţile naşterii naturale; s-a numit „Cazul straniu al doctorului Laurent.” A arătat cum a făcut faţă tânăra mamă chinurilor facerii şi a suportat naşterea. Nimeni care a văzut filmul nu a putut rămâne cu îndoiala că naşterea este o experienţă dureroasă. Este, dar nu trebuie asociată cu o durere atât de sfâşietoare încât să inspire groază.

● Băiatul nostru, în vârstă de şaptesprezece ani, a fost greu de ţinut în frâu câţiva ani, şi câteodată ne ameninţă că ne va lua viaţa dacă nu suntem de acord cu ceea ce gândeşte şi cu ceea ce face. Are o fire agresivă. Nu prea încearcă să îşi găsească de lucru, dar zice că este responsabilitatea noastră să îl sprijinim din punct de vedere financiar în orice îşi doreşte. Ce să facem?—E. D., S.U.A.

Pentru a birui pornirile capricioase ale copiilor este nevoie de multă răbdare din partea părinţilor. Deşi trebuie să există fermitate, trebuie de asemenea să nu existe nici o îndoială cu privire la faptul că părinţii îşi iubesc copiii cu adevărat. Autoritatea şi judecata biblică trebuie aplicate în continuare, iar exemplul

Cuprins

părinţilor trebuie să arate că şi ei se supun acestora. Până la o anumită vârstă, copiii vor fi ascultători, dar când un adolescent izbucneşte într-o rebeliune deschisă pot fi necesare măsuri mai stricte.—Evr. 12:7-11.

Pe vremea Israelului din vechime, atunci când un fiu se răzvrătea deschis, părinţii lui îl dădeau pe mâna oamenilor mai bătrâni din oraş ca să fie pedepsit. Aceştia hotărau moartea prin lapidare. Răzvrătirea nu putea fi scuzată din cauza tinereţii. Cu toate că în ziua de azi nu avem o Teocraţie caracteristică care să ne conducă ţara, avem o conducere teocratică acasă şi în adunare, precum şi un cod civil al ţării. Când un copil refuză să recunoască conducerea teocratică de acasă, trebuie să se recurgă la conducerea teocratică din adunare. Dacă copilul rebel refuză să asculte glasul adunării, părinţii sunt cu totul îndreptăţiţi să îl dea pe mâna autorităţilor ţării, pentru ca acestea să facă cu el ceea ce consideră ele că este cel mai bine. Posibilitatea acestei măsuri poate fi suficientă pentru a aduce copilul răzvrătit pe calea cea bună.

Este adevărat, părinţii au obligaţia să îi întreţină pe copiii lor, dar numai atâta vreme cât copiii nu sunt capabili să se întreţină singuri şi atâta vreme cât ei recunosc căpetenia părinţilor şi cooperează cu restul membrilor familiei. Dacă refuză să facă acest lucru, atunci nu au dreptul să beneficieze de acoperişul părinţilor. Aici se poate aplica şi regula exprimată la 2 Tesaloniceni 3:10: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, atunci să nici nu mănânce.”

● În discuţiile cu Adventiştii de Ziua a Şaptea, aceştia fac adesea referire la Isaia 66:23 pentru a dovedi că sabatul va fi respectat în noua lume. Cum trebuie interpretată această scriptură?—J. F., Elveţia.

Dacă acest text poate fi folosit pentru a dovedi că sabatul îi leagă pe creştini pentru un timp nelimitat, atunci Adventiştii de Ziua a Şaptea trebuie să respecte şi lunile noi mozaice, căci şi ele au fost pomenite în acest text. Şi acestea au fost o parte integrală a rânduielilor de sub legământul vechii Legi. (Num. 10:10; 28:11; 1 Cron. 23:31) Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel le pomeneşte pe amândouă atunci când arată că creştinii nu mai sunt obligaţi să respecte cerinţele legământului Legii: „Voi păziţi migălos zilele şi lunile, anotimpurile şi anii. Mă tem pentru voi, că oarecum am trudit în zadar în ceea ce vă priveşte.” „Aşadar, nimeni să nu vă judece pentru ceea ce mâncaţi, beţi sau în ceea ce priveşte o zi de sărbătoare sau păzirea lunii noi sau a sabatului.”—Gal. 4:10, 11; Col. 2:16.

Sub rânduiala Legii, zilele de sabat numerotau săptămânile, iar lunile noi numerotau lunile. Putem să ne aşteptăm ca şi în noua lume să existe un sistem de socotire a timpului, aşa că, de fapt, se spune că atunci, din săptămână în săptămâna şi din lună în lună, sau mereu şi neîncetat, locuitorii noii lumi vor veni să se închine înaintea lui Iehova. Dacă înţelegem la ce se referă Isaia 66:23, putem vedea că nu contrazice, pentru că nici nu poate, ceea ce spun restul Scripturilor inspirate despre legământul Legii, care nu mai este obligatoriu pentru creştini.

● Când citim cu voce tare din Psalmi, să citim cu voce tare şi cuvântul *Selah?*—L. E. M., S.U.A.

Cuprins

Când se citesc Psalmii biblici în public, nu pare să existe niciun motiv pentru a citi cuvântul *Selah.* După cum s-a spus în nota de subsol a *Traducerii Noii Lumi* de la Psalmi 3:2, *Selah* este termenul evreiesc tehnic pentru muzică sau recitare, sens care nu a ajuns şi la noi. De aceea apare cu caractere italice în *Traducerea Noii Lumi.* Întrucât nici cititorul şi nici ascultătorul nu înţeleg ce înseamnă acest cuvânt, cititorul nu îi transmite nici o idee ascultătorului atunci când pronunţă cuvântul. De aceea, cuvântul poate fi omis fără nici o problemă şi fără să se piardă nimic din textul Psalmilor.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1960 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

BOTEZ CONFORM VOINŢEI DIVINE	- Pag.347
CU CE TE LAUZI TU?	- Pag.354
REALIZĂRILE ADUNĂRILOR DEPĂŞESC AŞTEPTĂRILE	- Pag.356
L-A DEZAMĂGIT „ATÂT PE DUMNEZEU, CÂT ŞI PE OM”	- Pag.360
„CE MĂ ÎMPIEDICĂ SĂ FIU BOTEZAT?”	- Pag.361
IEHOVA A DEVENIT REGE	- Pag.368
PARTEA 38—„FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT”	- Pag.372
ÎNTREBĂRI	- Pag.378

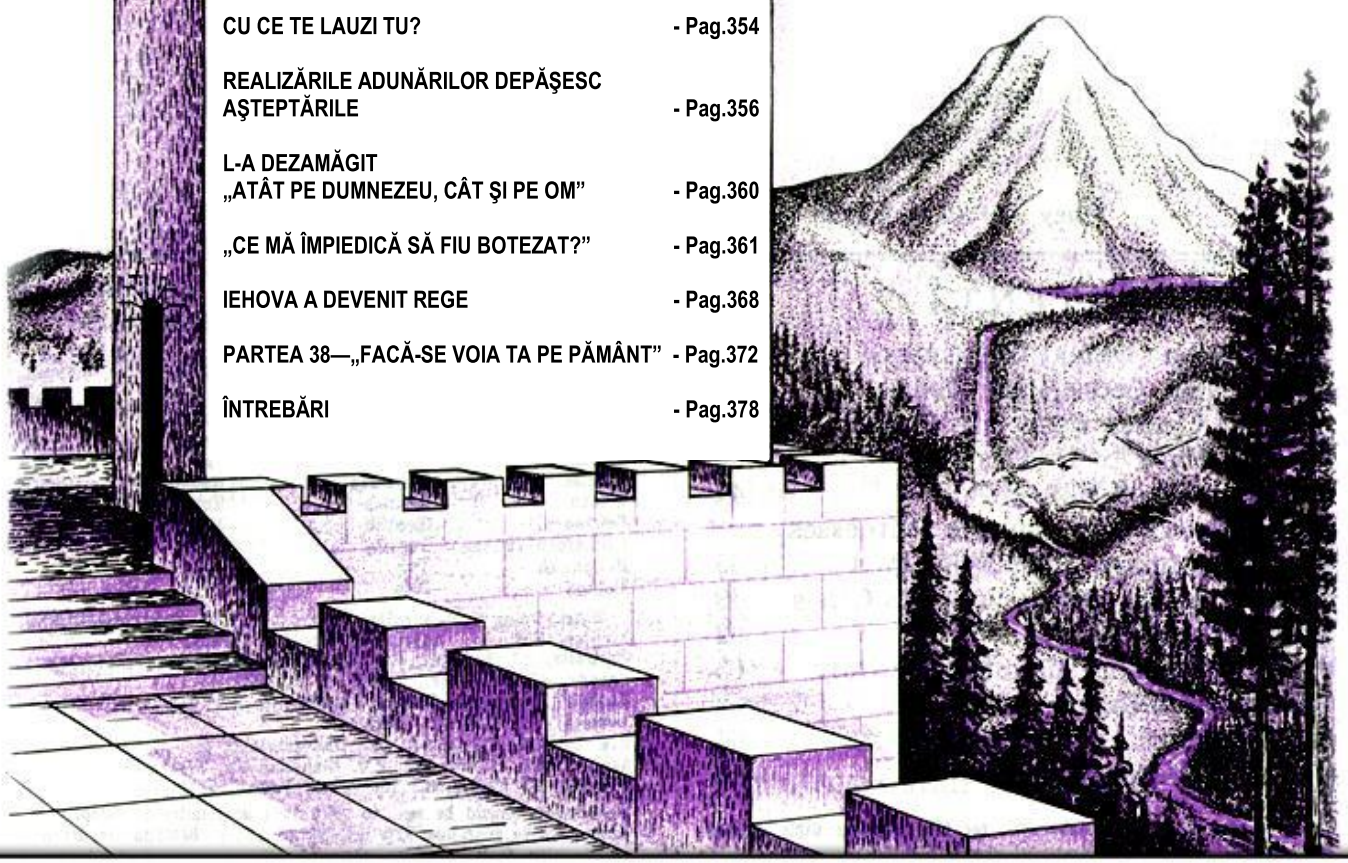

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

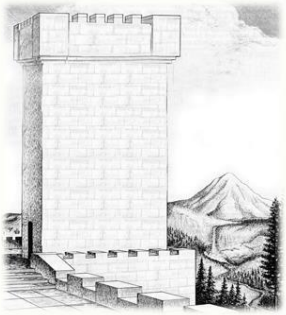

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1960 **Nr. 10**

Botez

conform voinţei divine

„Răbdarea lui Dumnezeu aştepta în zilele lui Noe, în timp ce arca era construită, în care puţini oameni, adică opt suflete, au fost duse în siguranţă peste apă. Ceea ce corespunde acestui lucru vă salvează acum pe voi, adică, botezul.” – 1 Petru 3:20, 21.

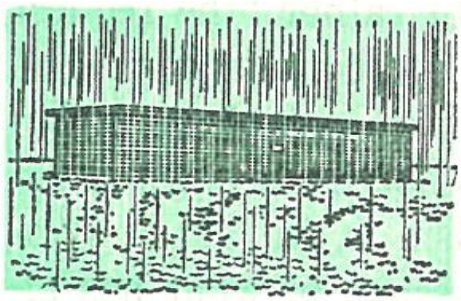

TRĂIM cu siguranţă timpuri importante. Întreaga lume, sistemul de lucruri prezent, se grăbeşte cu putere şi orbeşte spre distrugere în războiul universal al Armaghedonului, când problema din vechime legată de supremaţia lui Iehova şi domnia universală va fi rezolvată o dată pentru totdeauna. Dar afară din lumea aceea condamnată, Dumnezeu Atotputernic îi cheamă pe oamenii de bună voinţă din toate popoarele, neamurile şi limbile să vină şi să găsească refugiu în dreapta lume nouă pe care o creează. În fiecare an mii şi mii, din toate cele patru zări ale pământului, răspund chemării şi iau poziţie în numele lui Iehova şi a Împărăţiei Sale Său. În timp ei învaţă că este privilegiul şi obligaţia lor să se boteze, conform voinţei divine.

[2] Ce legătură are, deci, botezul cu posibilităţile de a fi salvat din lumea veche muritoare, în lumea nouă veşnică, pe care viul Dumnezeu o construieşte? Apostolul Petru făcea referire la profeţia lui Isaia despre noile ceruri şi noul pământ, care spune: „’Căci iată, creez aceste noi ceruri şi nou pământ, şi vechile lucruri nu vor fi amintite, nici nu vor mai urca în inimă. ...Nu vor face rele şi nu vor distruge nimic peste tot muntele meu sfânt.’ A spus Iehova.” (Isaia 65: 17-25) Astfel Petru a scris: „Noi ceruri şi un nou pământ ne aşteaptă conform promisiunii Sale şi în acestea domneşte dreptatea.” Apoi continuă spunând:

Cuprins

„Consideraţi răbdarea Domnului nostru drept salvare”; şi în alt loc, după cum este citat mai sus, vorbeşte despre cum răbdarea lui Dumnezeu a aşteptat în zilele lui Noe, şi menţionează că opt suflete au fost duse în siguranţă peste ape. Apoi argumentează: „Ceea ce corespunde acestui lucru, vă va salva acum pe voi, şi anume, botezul, (nu prin punerea deoparte a murdăriei cărnii, dar prin cererea făcută lui Dumnezeu pentru o bună conştiinţă) prin învierea lui Isus Cristos.” – 2 Petru 3:12, 13, 15; 1 Petru 3: 20, 21.

[3] Avem cuvintele Stăpânului care se aplică acum, pentru că a spus că aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa vor fi şi zilele Fiului omului (Matei 24:37) Atunci, Iehova a distrus prin potop sistemul de lucruri existent atunci, dar a salvat opt persoane, care au ţinut cont de avertismentul Său. Cu alte cuvinte, botezul întregii lumi cu apă a adus moartea majorităţii oamenilor şi salvarea a numai câţiva. Astfel acum, când ordinea lucrurilor prezente va dispărea, oamenii fără credinţă vor fi distruşi, dar cei care au auzit şi s-au supus mesajului de avertisment al lui Iehova, vor fi salvaţi. La aceste fapte se referă Petru când vorbeşte despre botezul salvator.

[4] Nu s-a referit totuşi la faptul că actul de scufundare literală în apele unui râu sau lac este modul de salvare, ci condiţia de a fi exclusiv devotat lui Dumnezeu, astfel apa de botez este un simbol. Cum se poate acest lucru? Ei bine, cei care au fost cu Noe în arcă şi au fost botezaţi de el, când arca era înconjurată de apele dezlănţuite care cădeau din ferestrele cerurilor, au trebuit mai întâi să fie credincioşi mesajului de avertisment al lui Iehova, care a ajuns la ei direct prin Noe; apoi au trebuit să *lucreze* cu el la arcă şi astfel să demonstreze credinţa lor în cuvântul lui Dumnezeu şi voinţa lor de a i se supune. Şi au trebuit să continue să rămână în acea condiţie până în ziua în care Iehova însuşi a închis uşa în spatele lui Noe şi a celor care au intrat în arcă cu el. – Geneza 7:13-16.

[5] Ce, atunci, corespunde în zilele noastre arcei în care Dumnezeu l-a salvat pe Noe? Este cumva aranjamentul pe care Iehova Domnul îl construieşte prin Fiul Său, prea măritul Isus Cristos, „noul sistem de lucruri.” Aici pe pământ acel sistem de lucruri este acum reprezentat de martorii lui Iehova, care au intrat în el şi sunt organizaţi ca o Societatea a Lumii Noi pentru a fi martori ai numelui şi scopurilor lui Iehova, Regelui şi a Împărăţiei Sale şi pentru a trăi conform dorinţei divine, astfel arătând oamenilor de bună credinţă calea spre salvare.

[6] Toţi cei care intră în această societate a Lumii Noi pentru a învăţa modul de a trăi şi de a se oferi lui Iehova Domnul cu dedicare, trebuie să fie botezaţi conform poruncii lui Isus din Matei 28:19, 20: „Mergeţi astfel şi faceţi discipoli din oamenii tuturor popoarelor, *botezându-i* în numele Tatălui şi al Fiului şi al Spiritului Sfânt, învăţându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit. Şi iată! Sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului lucrurilor.” Astfel, botezul în apă nu este lăsat drept o alegere pentru cei care vor să facă voinţa divină, căci Iehova îşi face încă discipoli din oamenii tuturor popoarelor, dar aceasta este o cerinţă care trebuie îndeplinită; şi un număr mereu crescător de persoane dedicate se supun unui asemenea botez în fiecare an. Un exemplu important pentru acestea a fost oferit în acea zi memorabilă din timpul Adunării Internaționale a Martorilor

Cuprins

lui Iehova cu titlul ” Voința Divină” din vara anului 1958, când 7136 de oameni au fost scufundaţi în apă.

CINE POATE FI BOTEZAT?

[7] În ceea ce priveşte cine ar trebui să fie botezat şi în ce mod, pentru a fi în armonie cu voinţa divină, Petru a spus că botezul ne salvează, nu curăţirea murdăriei cărnii, ci mai degrabă „cererea făcută lui Dumnezeu pentru o conştiinţă bună.” Astfel, botezul copiilor este exclus imediat, deoarece un copil nu poate face o astfel de cerere către Dumnezeu. Botezul este, de fapt, un simbol, un act de mărturie a ceva ce a avut deja loc în inima celui botezat: faptul că s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu, pentru a trăi de atunci înainte conform voinţei sale divine. Asta a însemnat propriul botez al lui Isus. El este cel mai important Exemplu de urmat de către toţi care vor să-l slujească pe Iehova Dumnezeu.

[8] Matei ne spune că Ioan Botezătorul îi scufunda pe Evreii care se căiseră pentru păcatele lor împotriva Legii legământului, pe care Iehova o făcuse cu acel popor. Într-o zi Isus a venit la Ioan pentru a se boteza. Dar Ioan a ezitat să îl boteze, deoarece el ştia că Isus nu încălcase legământul. Isus a spus atunci că trebuia să fie făcut, pentru a „îndeplini toate cele care sunt drepte.” (Matei 3:15) Şi apostolul Pavel scrie la Evrei 10:9, că în acele timpuri Isus a îndeplinit cuvintele psalmului: „Iată! Voi face voia Ta, O Doamne”. (Psalmi 40:7, 8) Isus se dedicase acum să facă lucrarea specială pe care voinţa divină o prescrisese pentru El şi care era scrisă în „paginile cărţii”, adică, în Scripturile Evreieşti, care conţineau „cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu.” (Romani 3:1, 2) Astfel, când Ioan l-a scufundat pe Isus complet sub apa râului Iordan, acela a fost un act simbolic care mărturisea că modul pământesc de viaţă al lui Isus de până atunci murise.

[9] Isus a stabilit modelul în ceea ce priveşte motivul pentru care botezul trebuie făcut în acel fel, prin scufundare completă, pentru a fi o imagine, un simbol. Cel botezat, fiind scufundat complet, este „îngropat” în apă. Că acesta era modul în care Ioan îi boteza pe oameni se arată prin, pe lângă faptul că traducerea cuvântului grecesc care a fost tradus cu „a boteza”, înseamnă de fapt „a coborî în apă, a scufunda”, afirmaţia găsită în relatarea apostolului Ioan: „Ioan [adică, Botezătorul] boteza oameni şi în Enon lângă Salim, deoarece era o cantitate mare de apă acolo.” (Ioan 3:23) Dar botezătorul nu lăsa persoana scufundată sub apă să moară în apă. Nu, botezătorul îl ridica din nou, ca simbol al faptului că trebuie să intre acum într-un nou mod de viaţă, devotat complet lui Iehova Dumnezeu, a cărui voinţă divină trebuie de atunci înainte să-i fie ghid. Cei care sunt botezaţi, mărturisesc astfel că s-au eliberat de vechea lume, în care au fost născuţi ca şi copiii imperfecţi ai lui Adam, şi care este condusă de Satan, marele duşman al lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale; şi au venit să caute adăpost în rânduiala pe care Iehova a făcut-o pentru bărbaţii şi femeile care cred şi care corespunde arcei literale din vremea lui Noe.

[10] Când Isus a poruncit urmaşilor Săi să facă discipoli din oamenii tuturor popoarelor, El a spus, după cum este citat mai sus, că aceşti discipoli ar trebui să fie botezaţi „în numele Tatălui şi al Fiului şi al Spiritului Sfânt.” Astfel, botezul

Cuprins

trebuie să fie o mărturisire a faptului că cel botezat a ajuns să-L recunoască pe Iehova Dumnezeu ca fiind Cel Suprem, Creatorul Atotputernic şi dătătorul de viaţă, Dumnezeu cel drept şi Atotştiutor şi Salvatorul iubitor din mâinile păcatului şi ale rezultatelor lui nefericite. Trebuie de asemenea, să fi văzut problema importantă care umbreşte tot în lume şi care va fi stabilită în curând pentru totdeauna, spre slavă eternă a lui Iehova, şi anume, problema dominaţiei universale: Este Iehova Dumnezeu cel care va domni în univers, sau Diavolul? În legătură cu această mică problemă: Pot oamenii de pe pământ să-L slujească pe Iehova cu integritate când sunt supuşi încercărilor şi persecuţiilor? Având aceste cunoştinţe, cel care va fi botezat conform voinţei divine, s-a dedicat lui Iehova, vrea să facă voia Sa cu orice preţ. – Iov 1:9-11; Iuda 25.

[11] Astăzi de asemenea, cel botezat trebuie să mărturisească că a văzut că Iehova i-a dat primului Său născut, iubitului Său Fiu, Isus Cristos, numele care este mai presus decât toate numele, astfel încât nu există salvare în niciun altul. Isus Cristos este Regele ales al lui Iehova şi a venit acum în gloria Împărăţiei Sale şi ca Judecător drept, şi toţi cei care doresc să trăiască trebuie „să-L sărute pe Fiu", adică să-L preamărească ca Rege şi să se supună ordinelor Sale, şi într-un timp scurt El va deveni Tatăl lor Etern. – Faptele 4:12; Matei 25:31; Psalmii 2:12; Isaia 9:6, *AS*.

[12] Faptul că botezul este făcut de asemenea în numele sfântului sfânt înseamnă că cel botezat mărturiseşte faptul că a ajuns să cunoască că spiritul sfânt este forţa activă a Dumnezeului viu, pe care El o trimite prin Fiul Său, Isus Cristos, şi care lucrează în interesul poporului lui Iehova, luminând şi îndreptând societatea teocratică pe pământ astăzi aşa cum a făcut în timpurile apostolilor; şi că cel scufundat s-a pus în slujba acestei forţe sfinte. – Faptele 1:8; 20:28; Ioel 2:28, 29.

[13] Acest spirit sfânt sau forţă iluminatoare şi care dă putere de la Dumnezeu, este cea care a venit asupra lui Isus când Acesta s-a ridicat din apele Iordanului; şi acum observaţi ce a făcut apoi. După ce fusese în sălbăticie timp de patruzeci de zile şi fusese ispitit de către Diavol, a început să afirme: „Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat. Căiţi-vă şi aveţi credinţă în vestea cea bună." (Marcu 1:15) Diavolul îi oferise lui Isus toate regatele acestei lumi, dar Isus a refuzat să aibă ceva de-a face cu el, deoarece „pe Iehova, Dumnezeul tău trebuie să-L slăveşti şi doar Lui trebuie să-i faci slujba sfântă." (Luca 4:6-8) Împărăţia lui *Iehova* era cea pe care El o dorea şi pentru acesta vroia să lucreze, să fie martor şi să sufere persecuţii, da, era voitor chiar şi să-Şi dea viaţa pentru ea. Şi de ce a fost omorât? Datorită loialităţii Sale absolute faţă de Împărăţia lui Iehova, care este instrumentul justificării numelui sfânt al Tatălui Său şi aducerii salvării creaturilor supuse, prin sângele izbăvitor al lui Isus. – Ioan 18:33-37; 19: 12 – 16.

[14] Având în vedere exemplul Său de credinţă, cel care se gândeşte să se boteze ar trebui să se întrebe: Sunt voitor să fac la fel ca şi Cristos, să proclam Împărăţia cerurilor şi să îi rămân loial? Mă pot vedea ca făcând parte din acea mulţime fericită pe care Ioan a descris-o în Apocalipsa, care se află în faţa tronului şi strigă cu bucurie: „Îi datorăm salvarea Dumnezeului nostru, care stă pe tron şi Mielului"? Aceştia sunt ilustraţi ca având ramuri de palmier în mâini; la fel ca atunci când

Cuprins

Isus şi-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim, pe un măgar tânăr, mulţimea care se adunase atunci a luat ramuri din palmieri şi a mers în întâmpinarea Sa şi a strigat: „Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova, chiar Regele Israelului!" În mulţimea mare de credincioşi care L-au „cunoscut" acum şi l-au preamărit public, îşi au locul toţi cei care se dedică acum lui Iehova Dumnezeu. – Apocalipsa 7:9, 10; Ioan 12:12-15.

[15] Botezul sau scufundarea marchează de fapt anunţul public a ceva nou. Aici se află acum o persoană care şi-a dedicat viaţa lui Iehova Dumnezeu. Astfel el, într-o manieră de a spune, încheie contractul făcut în rugăciune care îl leagă de Iehova, de a se supune dorinţei Sale divine şi de a sprijini cauza Sa demnă. Se aşteaptă ca el să fie, ceea ce Iacov 1:25 numeşte „înfăptuitor al lucrării" şi el trebuie să fie „fericit în lucrul său." Salvarea nu este asigurată odată ce a fost făcut pasul spre botez, ci trebuie, după cum spune Pavel, „să lucraţi în continuare spre salvarea voastră cu teamă şi tremurând." (Filipeni 2:12) Când cineva s-a dăruit lui Iehova pentru a fi slujitorul Său, nu trebuie să părăsească serviciul lui Iehova – înseamnă viaţa sa şi este *pentru viaţa sa*! Pentru a trăi veşnic trebuie să fim pentru totdeauna slujitorii supuşi ai lui Iehova. Pentru a fi astfel, trebuie să intrăm acum în societatea Lumii Noi, care se află sub comanda şi conducerea unui mai mare Noe, Isus Cristos. Aceasta cere să studiem cuvântul lui Dumnezeu, atât singuri cât şi la adunările care sunt stabilite pentru scopul acesta şi acestea ne menţin potriviţi spiritual pentru a împărtăşi vestea bună a Împărăţiei conducătoare. Apostolul Pavel a oferit sfaturi bune în această privinţă când a scris Evreilor (10: 23 – 25): „Să susţinem puternic declararea publică a speranţei noastre fără să ne descurajăm, căci cel care a promis este credincios. Şi să ne îndemnăm unul pe celălalt la iubire şi lucrări drepte, fără să abandonăm adunările noastre laolaltă, după cum au obiceiul unii, ci să ne încurajăm unul pe celălalt şi cu atât mai mult cu cât vedem că se apropie ziua." Ziua la care se face referire s-a apropriat foarte mult într-adevăr. Acest lucru nu trebuie uitat niciodată.

[16] Cel care se supune botezului ar trebui să-şi amintească de asemenea că nu trebuie să lase bogăţii materiale să-l atragă şi să-i cauzeze părăsirea cursului corect al devoţiunii exclusive faţă de Iehova, nici chiar să primească unele avantaje economice temporare din folosirea metodelor egoistei vechi lumi. Pericolul de a fi prins în mreje şi de a lăsa lucrurile materiale să însemne mai mult decât înaltele principii ale modului de viaţă al Noii Lumi trebuie mereu avut în vedere. Nu ar trebui să ne zădărnicească de la urmarea drumului drept nici reputaţia rea sau ameninţările de persecuţie apărute datorită participării în lucrarea de a fi martori. ‚Gândiţi-vă la Isus' ne sfătuieşte apostolul, ‚care a îndurat discuţii contradictorii din partea păcătoşilor.' Gândiţi-vă la apostolul Ioan, care l-a slujit pe Iehova cu credinţă chiar şi la bătrâneţe, deşi asta însemna să fie exilat şi să fie pus la munci grele ca şi prizonier pe insula Patmos; şi la felul cum Pavel însuşi a continuat să fie credincios în mijlocul marii şi continuei persecuţii. (Evrei 12:2, 3; Apocalipsa 1:9; 2 Corinteni 11:23-27) Gândiţi-vă la martorii lui Iehova din Germania în timpul lui Hitler şi acum în spatele Cortinei de fier şi în alte părţi sub diverse dictaturi, cum

Cuprins

suferinţele şi lipsurile i-au îndemnat doar să aibă un zel mai puternic şi cum Iehova a binecuvântat eforturile lor.

[17] Nu trebuie să devenim niciodată atât de siguri de noi încât să credem că suntem imuni la tentaţia de a părăsi serviciul lui Iehova dintr-un motiv sau altul. Ar trebui să ne amintim că Regele însuşi, Isus Cristos, a avertizat în Matei 24:12, 13: „Datorită fărădelegii, iubirea celor mulţi va slăbi. Dar cel care va îndura până la sfârşit va fi cel salvat.” Trebuie să fim conştienţi de asemenea de lucrurile mici în aparenţă care se află în legătură cu lucrarea lui Iehova; de exemplu, să ne menţinem înţelegerile în cadrul programului de pregătire care este condus în cadrul adunării martorilor lui Iehova, să nu neglijăm să raportăm rezultatele slujbei şi aşa mai departe.

[18] În Apocalipsa 12:9, 17 citim că „marele balaur..., şarpele original, cel numit Diavolul şi Satan,” care a fost acum aruncat în apropierea pământului, este mânios şi poartă război împotriva celor „care respectă poruncile lui Dumnezeu şi au fost martori a lucrului de suferinţă a lui Isus.” Din acest motiv este cu atât mai mult necesar să fim mereu atenţi, să ne punem armura completă de la Dumnezeu şi să învăţăm cum să folosim sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu, atât cât să ne apărăm şi să fim capabili să ne opunem inamicului. (Efeseni 6:11-18) Atacul, este de fapt cea mai bună apărare. În războiul spiritual, în care slujitorii lui Iehova sunt angajaţi, acest lucru înseamnă să meargă şi să le spună altor oameni despre marele şi minunatul nostru Dumnezeu şi să le arate cum trebuie să trăiască. Creştinul nu ar trebui să se gândească la adevăr doar în cadrul adunărilor, ci ar trebui să-l poarte în inimă. Psalmistul spune: „Cât de mult iubesc legea Ta! Mă gândesc la ea întreaga zi.” (Psalmii 119:97) Şi nu doar în timpul zilei se întâmplă lucrul acesta, ci şi în timpul nopţii: „O Doamne, tu eşti Dumnezeul meu, te caut mereu ... Când Te amintesc pe Tine asupra patului meu, în timpul vegherii de noapte meditez asupra Ta cu voce tare.” (Psalmii 63: 1, 6) Când inima este plină de adevăr, nu este greu să vorbeşti cu alţii despre acesta; şi asta ar trebui să facem, deoarece „cu gura facem declaraţii publice pentru salvare”, spune Pavel în Romani 10:10. Şi Petru spune că creştinii ar trebui să fie mereu „pregătiţi să se apere în faţa oricui [le] cere un motiv de speranţă” pe care îl au. – 1 Petru 3:15; Luca 6:45.

[19] Dacă din iubire ne dedicăm şi ne supunem poruncii de a fi botezaţi, atunci să păstrăm şi celelalte porunci ale lui Dumnezeu, aşa cum este şi declararea în public a credinţei şi participarea la adunări, şi ne va fi mai uşor, pentru că şi acestea sunt fructele iubirii de asemenea. Practicarea iubirii în legătură cu fraţii creştini are drept rezultat o apreciere mai înaltă a cerinţelor lui Dumnezeu. Proverbul spune: „Cu fier, fierul este ascuţit. Aşadar un om ascute faţa altuia.” (Proverbe 27:17) Să nu mai participăm în serviciu activ după botez, la fel ca şi abţinerea de la botez, ne-ar lăsa afară din cercul intern de apropiere faţă de Dumnezeu. În Faptele 2:46, 47 citim că „zi după zi ei [apostolii şi ceilalţi primi creştini] erau în aşteptare continuă la templu *într-un singur gând*... rugându-se la Dumnezeu şi găsind acceptare în faţa tuturor oamenilor.” Astăzi marea mulţime de „alte oi” care s-au alăturat rămăşiţei moştenitorilor uniţi ai lui Cristos au fost botezaţi într-un singur gând şi s-au unit într-un singur gând în predicarea veştii celei bune a Împărăţiei.

Cuprins

[20] Făcând aceste lucruri aceşti creştini luptători spirituali vor cânta de asemenea cântecul batjocoritor împotriva lui Satan, conducătorul tiranic al vechii lumi, spunându-le oamenilor că timpul lui este limitat, până când marele Justificator al lui Iehova, Regele regilor şi Domnul domnilor, îl va trimite pe el şi hoardele lui de demoni nelegiuiţi în abis. Totuşi, înainte să se întâmple acest lucru, Satan, Gog al profeţiei lui Ezechiel, va face un ultim, complet şi disperat atac asupra poporului lui Iehova, despre care profetul relatează în capitolele 38 şi 39 şi atunci vor fi salvaţi doar aceia care ‚au recunoscut credinţa lor în Cristos, Regele, în faţa oamenilor.' – Isaia 14:3-20, Luca 12:8, 9.

[21] Acum, în ceea ce priveşte modul potrivit pentru a ne boteza, trebuie să ne amintim că Iehova cercetează inimile şi încearcă minţile celor pe care îi acceptă să fie botezaţi. Proverbele 21:2 spun: „Iehova estimează inimile." Stăm în picioare sau cădem în faţa Lui şi suntem răspunzători în faţa Lui. Astfel este potrivit ca fiecare care are în vedere să se boteze să se cerceteze în amănunt în lumina cuvântului lui Dumnezeu pentru a vedea dacă este ceva ce l-ar împiedica cu adevărat să se boteze. Acest lucru va fi discutat pe larg în articolul viitor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce apel transmite Iehova înainte de Armaghedon şi cu ce reacţie?
2, 3. Ce importanţă are botezul în legătură cu planul lui Iehova de a-i mântui pe oameni?
4, 5. Ce li s-a cerut celor care au fost mântuiţi pe vremea lui Noe? Care sunt cerinţele echivalente pentru mântuirea din zilele noastre?
6. Este botezul o chestiune de alegere pentru cei care doresc să împlinească voia divină?
7, 8. Ce simbolizează botezul, aşa cum este descris în cazul lui Isus?
9. Cum trebuie săvârşit actul botezului pentru a face simbolul potrivit?
10-12. (a) Ce înseamnă că botezul se face „în numele Tatălui?" (b) În numele „Fiului"? (c) În numele „Spiritului Sfânt"?
13. Ce a făcut Isus după ce a căpătat Spiritul Sfânt în urma botezului?
14. Ce trebuie să se întrebe cineva care are de gând să fie botezat?
15. (a) Începutul cărui lucru îl marchează botezul? (b) Ce trebuie să facă cel botezat pentru a trăi pentru totdeauna? Ce sfat a dat Pavel în această privinţă?
16. (a) La ce trebuie să fie atent să evite cel botezat? (b) Ce purtare sub prigonire capătă încuviinţarea lui Iehova?
17. Ce avertisment deosebit a transmis Isus pentru zilele noastre?
18. Omul trebuie să se gândească la adevăr numai când participă la întruniri?
19. Care trebuie să fie cauza dedicării şi botezului, şi cum se manifestă această putere stimulatoare în vremea noastră?
20. (a) Ce cântece cântă acum creştinii împotriva lui Satan? (b) Cine va scăpa când Gog îşi va realiza atacul final?
21. De ce se cuvine ca cineva care intenţionează să fie botezat să se analizeze singur şi la ce trebuie să se uite atunci?

Cuprins

Cu ce te lauzi tu?

LAUDA nu este greşită ea însăşi. Depinde cu ce sau cu cine te lauzi. Lauda cu lucrul greşit sau persoana s-ar putea să nu fie doar prostească ci şi dăunătoare şi chiar rea. Astfel prezintă această problemă singurul Ghid sigur al omului, Biblia.

Unii oameni se laudă cu strămoşii, naţionalitatea sau rasa lor; alţii, cu farmecele fizice, hainele fine sau alte posesii materiale. Mai sunt alţii care se laudă cu realizările lor culturale, ştiinţifice sau artistice. Şi apoi sunt aceia care se laudă cu titlurile lor religioase. Toate aceste tipuri de laudă arată o lipsă de înţelegere şi apreciere a relaţiei cu Creatorul omului şi cu aproapele său.

În mod potrivit, Cuvântul lui Dumnezeu le cere celor care se laudă: „Ce vă face să fiţi diferiţi de ceilalţi? Într-adevăr, ce aveţi şi ce nu aţi primit? Dacă, acum, aţi primit într-adevăr lucrul acesta, de ce vă lăudaţi ca şi cum nu l-aţi fi primit?" – 1 Corinteni 4:7.

Atingând cu forţă acelaşi punct, profetul lui Iehova îl aseamănă pe om cu ferăstrăul şi cu securea: „S-ar ridica securea asupra celui care taie cu ea, sau s-ar mări ferăstrăul mai mult decât cel care îl mişcă înainte şi înapoi?" O analogie extremă? Deloc! Precum securea şi ferăstrăul sunt cu totul dependente de mâinile umane pentru a îndeplini ceva, aşa şi omul este complet dependent de Creatorul său pentru scânteia sa de viaţă, mijloacele pentru a o susţine, precum şi capacităţile sale mentale şi fizice. Dacă omenirea de pretutindeni ar aprecia acest adevăr, ce armonie şi pace am vedea între rase, popoare şi oameni! – Isaia 10:15.

Poate cineva dintre voi va spune: în mod cert mă pot lăuda dacă îmi folosesc capacităţile şi oportunităţile într-un mod înţelept, din moment ce atât de puţini reuşesc acest lucru. Nu, acest lucru nu este posibil; Cuvântul lui Dumnezeu exclude şi acest tip de laudă. În primul rând, toate darurile lui Dumnezeu sunt condiţionate. Astfel, El cere, pe bună dreptate, ca cei care primesc darurile Sale să arate apreciere pentru acestea folosindu-le în cel mai bun mod posibil. Cum a spus marele Învăţător, Isus Cristos: „După ce aţi făcut tot ce vi s-a dat de făcut, spuneţi: ‚Suntem slujitori netrebnici. Ceea ce am făcut, este ceea ce trebuia să facem'". – Luca 17:10.

Mai mult, nu contează cât de mult şi înţelept veţi lucra, dacă vom avea succes vor fi invariabil implicaţi şi factori asupra cărora nu vom avea control; aşa cum fermierul depinde de vreme. Pentru creştini, binecuvântarea lui Dumnezeu este factorul cel mai important. Observaţi cu câtă forţă şi-a spus punctul de vedere apostolul Pavel corintenilor care se gândeau doar la dorinţele trupeşti: „Eu am plantat, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut planta să crească; astfel, nu El plantează sau udă planta, dar Dumnezeu o face să crească. Suntem colaboratorii lui Dumnezeu." – 1 Corinteni 3: 6, 7, 9.

Fiecare ar trebui să se păzească de lauda propriilor virtuţi sau putere morală. „Lăsaţi-l pe cel care consideră că are o poziţie fermă să se ferească să nu cadă.” Apostolul Petru a fost atât de sigur pe el însuşi încât s-a lăudat că şi dacă toţi apostolii l-ar fi părăsit pe Isus, el nu ar fi plecat, şi a repetat lauda după ce Isus l-a avertizat că îl va renega de trei ori chiar în acea seară. Credea că are o poziţie fermă, dar cu mult înainte ca acea noapte să se sfârşească, Petru îi dovedise Stăpânului său adevărul cuvintelor Sale, renegându-l de trei ori. – 1 Corinteni 10:12; Matei 26:31-35, 69-75.

Lauda despre planurile noastre de viitor, Scripturile ne arată că nu este nici ea înţeleaptă. „Nu vă lăudaţi cu ziua ce vine, pentru că nu ştiţi ce vă aduce ziua.” Cât de nesigură este viaţa poate fi văzut şi din incidentele, accidentele şi dezastrele pe care presa le arată zilnic. Astfel, „nu-l lăsaţi pe acela care se încinge să se laude ca acela care se dezleagă.” – s-ar putea să nu se întoarcă viu pentru că „nu cei iuţi câştigă cursa, nici cei puternici lupta.” De ce nu? „Pentru că timpul şi întâmplările neprevăzute îi ajung pe toţi.” - Proverbe 27:1; 1 Regi 20:11; Eclesiastul 9:11.

Discipolul Iacov foloseşte cuvinte puternice când vorbeşte despre astfel de lăudători: „Nu ştiţi care va fi viaţa voastră mâine. ... În schimb ar trebui să spuneţi: ‚Dacă vrea Iehova, vom trăi şi vom face acest lucru.’ Dar acum vă mândriţi cu lăudăroşenia proprie. Orice astfel de mândrie este rea.” – Iacov 4: 13-16.

Poate cea mai comună, dar şi cea mai puţin înţeleaptă, dintre laudele omeneşti este divinizarea unui erou, lauda liderilor umani, religioşi, politici, financiari, culturali şi alţi asemenea, şi a realizărilor omului. Acest tip de laudă nu va aduce doar dezamăgiri, dar va aduce şi mânia lui Iehova Dumnezeu. De ce? Deoarece exaltarea şi închinarea la creaturi îi fură lui Dumnezeu ceea ce i se datorează pe drept şi în totalitate Lui. Astfel, de asemenea, lăudând Naţiunile Unite ca fiind unica speranţă, înlăturăm remediul divin oferit de Împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, „să nu se laude nimeni cu oameni,” nici cu realizările oamenilor. Acea porunca a fost prima dată deoarece câţiva oameni se lăudaseră cu persoane ca apostolii Petru şi Pavel. Dacă nu a existat nici un motiv ca ei să se laude cu aceştia, în mod sigur nu există niciunul să ne lăudăm cu nimeni care trăieşte astăzi! - 1 Corinteni 3:21.

Şi în cele din urmă, să observăm că prin eternitate nimeni nu va avea motive pentru a se lăuda pentru câştigarea salvării. Totul va fi datorat bunătăţii nemeritate a lui Iehova, după cum arată clar şi Cuvântul Său: „Prin această bunătate nemeritată, într-adevăr, aţi fost salvaţi prin credinţă; şi aceasta nu se datorează vouă, este darul lui Dumnezeu. Nu, nu se datorează lucrărilor, pentru ca nici un om să nu aibă motiv de laudă.” - Efeseni 2:8, 9.

Cuprins

Există doar Unul singur cu care ne putem lăuda şi cu cât învăţăm mai multe despre El, cu atât vom vrea să ne lăudăm mai mult. El este Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Regele eternităţii, Sursa vieţii, Tatăl luminilor cerului, Dătătorul fiecărui dar bun şi al fiecărui prezent perfect; Cel perfect în putere, înţelepciune, dreptate şi iubire. Da, „cel care se laudă, să se laude cu Iehova.” - 1 Corinteni 1:31; 2 Corinteni 10:17.

Realizările adunărilor depăşesc aşteptările

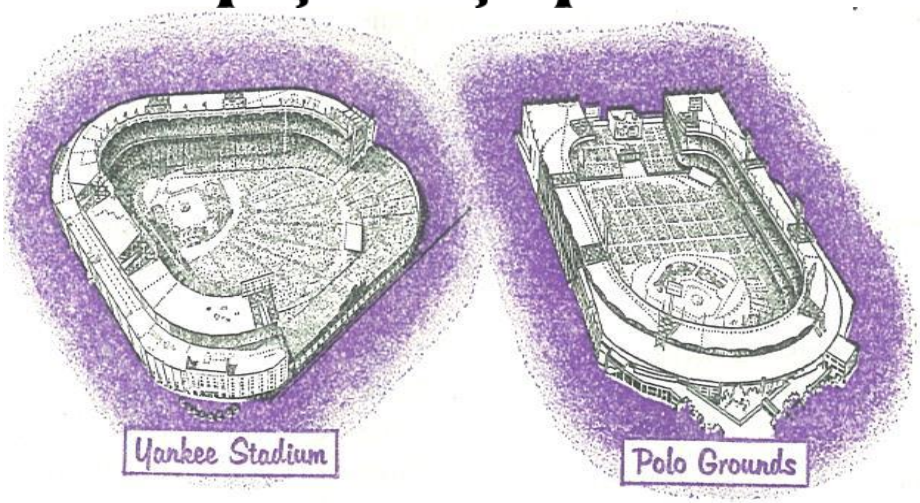

REALIZĂRILE sunt mai mari decât aşteptările! Cât de adevărată este această afirmaţie, nu în lumea veche, ci în societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova! Dar nu la aceasta trebuia să ne aşteptăm? Nu le-a spus Isus apostolilor Săi că vor căpăta „însutit acum” pentru tot la ceea ce renunţaseră ca să Îl urmeze pe El? Şi nu a zis apostolul Pavel: „Ochii n-au mai văzut şi urechile n-au mai auzit, şi nici nu au mai fost născocite în inima omului, lucruri precum cele pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc,” dar pe care ‚Dumnezeu le-a descoperit prin Spiritul Său’? Nu încape nici o îndoială, că pacea cu Dumnezeu, înţelegerea intenţiilor Lui, nădejdea noii lumi, întovărăşirea cu cei care au o atitudine de gândire asemănătoare, învăţarea treptată a noilor adevăruri şi privilegiul de a le transmite altora, depăşesc cu mult ceea la ce s-au aşteptat oamenii cu inimi cinstite când au intrat pentru prima oară în legătura cu poporul lui Iehova.—Marcu 10:30; 1 Cor. 2:9, 10.

O dovadă izbitoare a acestui lucru se poate vedea în binecuvântările primite la adunările mai mari organizate de societatea Noii Lumi. Cei mai convingători le explică tuturor celor prezenţi că „toţi copiii voştri vor fi persoane învăţate de către Iehova,” că este bine şi plăcut când fraţii se întâlnesc în unitate, de asemenea, că „este mai multă bucurie în a da decât în a primi.”—Isa. 54:13; Ps. 133:1; Faptele Apostolilor 20:35.

Cuprins

În acest moment, toţi martorii lui Iehova şi tovarăşii lor de bună credinţă aşteaptă cu nerăbdare Adunările Regionale căutătoare de Pace, care vor avea loc în toată lumea în anul 1960. Se pregăteşte multă fericire pentru toţi cei care vor fi prezenţi, şi putem fi siguri că toţi vor găsi că şi de această dată realizările vor depăşi aşteptările, la fel ca la adunările anterioare.

Acest lucru a fost cu siguranţă valabil pentru Adunarea Creşterii Teocraţiei care au avut loc la Yankee Stadium în 1950. Au umplut locul Martorii? Nu numai că l-au umplut, ci a fost ticsit, cu un total de 123707 de oameni la discursul public de duminică. Timp de opt zile, Martorii din şaizeci şi şapte de ţări au ascultat programele Bibliei prezentate în douăzeci şi una de limbi diferite, şi au fost botezate 3381 de persoane. Acolo au fost publicată *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Creştine Greceşti.* Ce surpriză a fost aceasta! De asemenea, *Turnul de veghere* a apărut pentru prima dată sub forma sa actuală, un ziar de 32 de pagini în loc de 16. Tot nou a fost pentru studiul Bibliei *„Aceasta înseamnă viaţa veşnică”,* precum şi mai multe broşuri, inclusiv o nouă carte de cântece. Pe lângă aceste publicaţii în limba engleză au fost şi multe altele noi în alte limbi.

Acea adunare din 1950 numai ce se încheiase când atenţia martorilor lui Iehova din toată lumea s-a îndreptat către şirul de adunări „Închinarea curată” care urmau să aibă loc în Europa şi care şi-au atins punctul culminant la o adunare de la Griffith Stadium, Washington, D.C., în octombrie. Sute de Martori din străinătate s-au strâns la Londra, Paris, Rotterdam, Frankfurt şi în alte locuri pentru aceste adunări. Cât de bucuroşi au fost că au depus eforturi ca să participe şi cât de fericite au fost gazdele lor de la adunările din oraşe să le ureze bun venit fraţilor lor din atât de multe locuri îndepărtate! La adunarea din Londra au fost prezentate un set de tratate iar pentru studiul Bibliei, *Ce a făcut religia pentru omenire?* Aici s-a explicat că profeţia de la Isaia 32:1, 2, cea despre „prinţi”, se împlineşte în acest moment. După ce au auzit relatările încântătoare de la aceste adunări, nu puţini dintre cei care nu s-au dus din străinătate pentru ele s-au hotărât că dacă va mai avea loc vreodată o serie de adunări europene, atunci vor participa la ele. Aceştia şi-au căpătat şansa în 1955. Dar între timp au avut loc minunatele adunări regionale din 1952 şi nemaipomenita Adunarea a Societăţii Noii Lumi din 1953, care a avut loc tot la Yankee Stadium.

La cât de mari au fost speranţele pentru aceasta, şi aici realizările au depăşit aşteptările. S-au botezat mai mulţi de 4640; au participat mai multe persoane la cursul public—165829; şi s-au publicat aproape de trei ori mai multe publicaţii—şaptezeci şi cinci în total. Printre cele mai de seamă în limba engleză s-au numărat *„Asiguraţi-vă de toate lucrurile,” „Ceruri noi şi un pământ nou,”* şi *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Evreieşti,* Vol. I, care conţine Octateuhul, adică cele opt cărţi de la Genesa până la Rut. Aici a fost lansat programul de pregătire, care are scopul de a-i face pe toţii Martorii să fie capabili să vorbească la fiecare uşă. Şi printre cele multe lucruri noi care au fost învăţate s-a numărat şi faptul că „lucrurile de preţ” din toate naţiunile, de la Hagai 2:7, erau marea mulţime de „alte oi” care se adună acum, şi că Gog, din profeţia lui Ezechiel, nu era nimeni altul decât însuşi Satan Diavolul.

Cuprins

La încheierea celei de-a doua adunări de la Yankee Stadium, una memorabilă, preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, a vorbit despre planurile pentru adunările din 1955, care urmau să se întindă peste tot în Statele Unite şi în toată Europa. Timp de doi ani, Martorii le-au aşteptat cu nerăbdare, bucurându-se între timp de adunările regionale din 1954. Ei şi-au făcut planuri, eu economisit şi au muncit pentru ele, şi le-au făcut subiectul rugăciunilor lor. Drept urmare, când a venit vremea, mii de Martori, din toate cele patru colţuri ale lumii, au călătorit în Europa pentru „probabil cea mai mare mişcare în masă a americanilor prin Europa de la invazia Aliaţilor din timpul celui de-al II-lea Război Mondial."

„Împărăţia triumfătoare" a fost numele acestor adunări şi s-au dovedit un triumf pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Fiecare a durat cinci zile şi au început la Chicago, Illinois, şi s-au încheiat la Helsinki, Finlanda. În literatura biblică nouă lansată la adunările vorbitorilor de limba engleză au fost incluse şi *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Evreieşti,* Vol. 11, *Calificaţi pentru a fi slujitori, Puteţi supravieţui la Armaghedon în Noua Lume a lui Dumnezeu* şi *Ce spun Scripturile despre „Supravieţuirea după moarte"?* Apreciată de către toţi, dar mai ales de cei care au venit pe ascuns din Estul Germaniei la adunările germane din Nürnberg şi Berlin, a fost cuvântare „Prudenţi precum şerpii printre lupi," care a arătat că Scripturile justifică „strategia de război" de a ascunde date reale de duşman.

Cortina de Fier i-a împiedicat pe Martori să îşi viziteze fraţii din Rusia. Aşadar, elementul adunărilor regionale din 1956 a fost cât se poate de bine venit: o cerere către U.R.S.S., care cerea, printre alte lucruri, că Martorilor din afara de Rusiei să li se permită să îşi viziteze fraţii care locuiesc în această ţară.

Şi pentru adunările regionale bogate, „Înţelepciune dătătoare de viaţă", din 1957 a fost valabil faptul că realizările depăşesc aşteptările. Deosebit de remarcabile au fost cele cinci discuţii bazate pe cele cinci cărţi poetice ale Bibliei. *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Evreieşti,* Vol. III, care este alcătuit din aceste cărţi, a fost publicat la încheierea ultimei discuţii, „Femeia iubită din cântecul fără egal."

Şi ce convenţie a fost Adunarea Internaţională „Voia Divină" a Martorilor lui Iehova din anul 1958! Timp de opt zile, mulţimi imense de Martori din 123 de ţări diferite au umplut Yankee Stadium şi Polo Grounds. S-au auzit multe adevăruri noi uimitoare, cu privire la profeţiile lui Isaia, Ieremia şi mai ales Daniel. Printre noile publicaţii lansate s-au numărat şi lecturile foarte frumos şi simplu scrise: *De la paradisul pierdut la paradisul recâştigat, „Facă-se voia Ta, pe pământ,"* şi *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Evreieşti,* Vol. IV. Poate că elementul cel mai emoţionant a fost adoptarea Hotărârii care a demascat trădarea creştinătăţii şi a arătat lumii unde se găseau Martorii: neclintiţi pentru numele lui Iehova, pentru Cuvântul şi împărăţia Lui. Ilustrativ pentru splendoarea adunării a fost numărul celor botezaţi—7136—şi prezenţa la întrunirea publică—253922.

Ni se pare de parcă ar fi fost ieri când am avut parte de Adunările Regionale încurajatoare „Servi treji" din 1959. În Statele Unite au avut loc douăzeci şi două, la care au participat 230566 de persoane la cursurile publice, iar 4890 şi-au simbolizat consacrarea prin botezul în apă. De interes special au fost cele două

Cuprins

cuvântări, „Înţelepciunea reală în era spaţială” şi „A rămâne ‚curat de sângele tuturor oamenilor.’” O bucurie deosebită de la majoritatea acestor adunări a fost noua publicaţie, *Martorii lui Iehova în planul divin,* care cuprinde o istorie completă şi actuală a martorilor moderni ai lui Iehova.

Într-adevăr, toţi cei care au participat la unele sau la toate aceste adunări au avut motive să declare că realizările au depăşit aşteptările. Au aflat că Iehova se ţine de promisiunea Sa: „Aduceţi toată zeciuiala în hambar, ca să fie hrană în casa Mea; şi puneţi-Mă astfel la încercare, zice [Iehova] oştirilor, dacă nu voi deschide ferestrele cerului pentru voi şi nu voi revărsa pentru voi o binecuvântare îmbelşugată.”—Mal. 3:10, *RS.*

Pe lângă toate cele de mai sus, au fost şi multe alte bucurii care le-au fost oferite celor care au fost prezenţi la aceste adunări. Gândiţi-vă la bucuriile de speranţă şi pregătire, de a plănui şi de economisi pentru a participa la adunări, mai ales pentru cei din străinătate. Gândiţi-vă la bucuriile de a călătorii împreună la şi de la adunări, fără să uităm de ocaziile de a da mărturie pe drum. Iar la adunări, pe lângă ospăţul spiritual oferit, s-au numărat şi bucuriile de a se întâlni cu vechi prieteni şi de a-şi face prieteni noi, de a sluji într-un birou de adunare, precum şi pe terenul de slujire.

Îl veţi pune la încercare pe Iehova în acest an participând la cel puţin una dintre Adunările Regionale căutătoare de Pace? Dacă obstacolele din faţa acestui lucru par de neînvins, atunci amintiţi-vă că Dumnezeu ne binecuvântează conform credinţei noastre şi că, prin natura lucrurilor, cu cât mai mari sunt costurile şi eforturile, cu atât mai mare va fi apetitul şi desfătarea noastră spirituală; cu cât plătim mai mult pentru ceva, cu atât îl preţuim mai mult. Aşa că toţi cei care iubesc pacea şi o caută, martori ai lui Iehova şi tovarăşii lor de bună-credinţă, „să guste şi să vadă că Iehova este bun,” fără să lase nici o piatră neîntoarsă în eforturile lor de a participa la aceste adunări şi să afle că încă odată realizările pot fi într-adevăr mai mari decât aşteptările.—Ps. 34:8.

ADUNĂRILE DIN 1960

Adunările căutătoare de Pace vor avea loc în următoarele locuri din Statele Unite, Canada şi Anglia:

16-19 IUNIE: *Manchester, Anglia,* Stadionul de Fotbal din Manchester City.

23-26 IUNIE: *Fort Worth, Tex.,* Will Rogers Memorial Coliseum; *Nashville, Tenn.,* Grandstand, Tennessee State Fairgrounds.

30 IUNIE– 3 IULIE: *Toronto, Ont., Canada,* Grandstand, Exhibition Park.

7-10 IULIE: *Los Angeles, Calif.,* Wrigley Field.

14-17 IULIE: *Sydney, N.S.,* Sydney Forum; *Washington, D.C.,* Griffith Stadium; *Wembley, Middlesex, Anglia,* Empire Pool.

Cuprins

21-24 IULIE: *Sacramento, Calif.,* Grandstand, State Fairgrounds; *Birmingham, Anglia,* Bingley Hall.
28-31 IULIE: *Detroit, Mich.,* Briggs Stadium; *Edmonton, Alta., Canada,* Edmonton Gardens; *Portland, Oreg.,* Multnomah Stadium; *Glasgow, Scoţia,* Crossmyloof Ice Rink.
4-7 AUGUST: *Salt Lake City, Utah,* Utah State Fairgrounds Coliseum.
11-14 AUGUST: *Boston, Mass.,* Fenway Park.
25-28 AUGUST: *Kansas City, Mo.,* Kansas City Municipal Stadium; *Miami Beach, Fla.,* Sala de Expoziţii din Miami Beach.

Preşedintele Societăţii va vizita filialele din Europa şi va sluji la adunări, sau le va vorbi congregaţiilor din următoarele oraşe:
LILLE, FRANŢA: 10-12 iunie, Palais de la Foire Commerciale.
PARIS, FRANŢA: 13 iunie, Salle Pleyel.
MANCHESTER, ANGLIA: 16-19 iunie, Terenul de fotbal din Manchester City.
OSLO, NORVEGIA: 22 iunie, Nordstrandshallen.
GOTHENBURG, SUEDIA: 23-26 iunie, Svenska Mässan.
HELSINKI, FINLANDA: 30 iunie, 1 iulie, Messuhalli.
AALBORG, DANEMARCA: 2, 3 iulie, Aalborg Race Track.
HAGUE, OLANDA: 7-10 iulie, Houtrusthallen.
BRUSSELS, BELGIA: 11, 12 iulie, Dancing Palace.
LUXEMBOURG, LUXEMBURG: 13, 14 iulie, Teatrul Oraşului.
STUTTGART, GERMANIA: 14-17 iulie, Neckar Stadium.
VIENNA, AUSTRIA: 21-24 iulie, Primărie.
BOSTON, MASSACHUSETTS: 11-14 August, Fenway Park.
KANSAS CITY, MISSOURI: 25-28 August, Stadionul Municipal.

L-a dezamăgit „atât pe Dumnezeu, cât şi pe om”

În prima lui predică în calitate de rector al Bisericii Episcopale Protestante Golgota din New York, preotul Albert Brown Buchanan a declarat că creştinismul creştinătăţii „a devenit respectabil şi foarte sterp.” Numind New York-ul „cea mai mare regiune misionară de pe suprafaţa pământului,” preotul a explicat că bisericile au eşuat, cu atât mai mult cu cât „specialiştii în psihiatrie fac mai multe pentru a salva sufletele decât bisericile creştine.” În continuare, Buchanan a zis: „Creştinismul s-a periclitat în încercarea de a obţine încuviinţare şi un succes vast. . . . Ne simţim din ce în ce mai copleşiţi de propria noastră slăbiciune, de propria noastră neputinţă. . . . Biserica l-a dezamăgit atât pe Dumnezeu, cât şi pe om în New York.”—New York *Times,* 14 septembrie, 1959.

Cuprins

MAREA lucrare de a crea discipoli din oameni din toate popoarele şi de a-i boteza şi-a găsit unul dintre primii săi convertiţi în persoana unui ministru de cabinet din Etiopia, un prozelit Evreu, care se întorcea în ţara sa natală după o călătorie la Ierusalim în care se rugase în templu. Stătea în carul său citind profeţia lui Isaia. Îngerul lui Iehova i-a spus lui Filip să meargă şi să-i predice şi aşa a făcut Filip. După explicaţia lui Filip asupra faptului că împlinirea profeţiei lui Isaia i se aplică lui Isus, eunucul Etiopian s-a hotărât. Asta era! Acesta era adevărul! Astfel, după cum spune relatarea din Faptele 8:36-38: „Acum când călătoreau pe drum, au ajuns la o întindere de apă şi eunucul a spus: ‚Iată! O întindere de apă; ce mă împiedică să mă botez?’ Cu aceasta a poruncit să se oprească carul şi au coborât amândoi în apă, Filip şi eunucul, şi l-a botezat.”

[2] Filip nu l-a împiedicat pe eunucul etiopian să se boteze. Ştia că, drept prozelit Evreu, avea destule cunoştinţe şi înţelegere pentru a ştii ce făcea. Filip ştia că aceasta nu era o decizie pripită luată dintr-o dată. Mai ştia de asemenea că etiopianul era un candidat pentru botez datorită curăţiei morale. Nu se întorcea de la templu unde fusese în rugăciune şi nu făcuse o călătorie grea pentru a ajunge acolo? Nu a fost Filip chemat de îngerul sfânt pentru a fi martorul acestui om, acest fapt indicând că Dumnezeu ‚estimase inima’ etiopianului şi îl chema în societatea lui Dumnezeu pentru a sluji? Ba da. Deci, de ce ar împiedica Filip botezul?

[3] Nici un om nu poate împiedica pe altul să se boteze dacă îndeplineşte cerinţele lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu este cel care decide ce calificări trebuie să aibă candidaţii pentru botez. Persoanele care nu îndeplinesc cerinţele pe care Iehova le pune, sunt automat împiedicaţi de El să se boteze, fiind nepotriviţi. Botezătorul, sau un serv creştin înţelegător, botezat şi hirotonisit care cunoaşte faptele, va explica apoi de ce persoana respectivă nu este potrivită. Cei care doresc să facă voia divină trebuie să vină la Dumnezeu în termenii Săi şi să îndeplinească condiţiile Sale. Doar acele persoane care recunosc domnia universală a lui Iehova, care au încredere în răscumpărare şi sunt curăţiţi, care se supun domniei Fiului lui Iehova, Isus Cristos, şi care urmează conducerea Spiritului Sfânt, sunt potrivite pentru botez. Astfel, ar trebui să se observe că înţelegerea şi recunoaşterea acestor învăţături fundamentale este chiar mai mult decât este cunoaşterea amănunţită a Scripturii. Cunoaşterea avansată detaliată a Scripturilor poate, şi deseori aşa se

Cuprins

întâmplă, să vină *după* botez. Pavel a spus despre creştinii din timpul său: „Dar aţi fost curăţiţi, dar aţi fost sfinţiţi, dar aţi fost declaraţi drepţi în numele Domnului nostru Isus Cristos prin spiritul Dumnezeului nostru.” - 1 Corinteni 6:11.

[4] O altă cerinţă pentru candidaţii pentru botez ne este menţionată la Isaia 52:11: „Întoarceţi-vă, plecaţi de aici, nu atingeţi nimic necurat, ieşiţi din mijlocul ei, păstraţi-vă curaţi, voi cei care duceţi uneltele lui Iehova.” Astfel, este clar că toţi cei care vor să facă voia divină trebuie să se separe de lume şi să fie curaţi. Trebuie să facă orice ajustări sunt necesare în vieţile lor pentru a se conforma standardelor morale menţionate în Cuvântul lui Dumnezeu.

[5] Astfel, cerinţele pentru botez pot fi rezumate după cum urmează: (1) să avem destulă cunoaştere şi înţelegere pentru a ştii cu ce suntem de acord, şi (2) să fim curaţi din punct de vedere moral. În unele ţări societatea martorilor lui Iehova a trebuit să ia unele măsuri pentru a se asigura că ambele cerinţe sunt îndeplinite. Dacă cineva nu înţelege încă implicaţiile botezului, atunci nu supervizorii din societate sunt cei care-l împiedică să se boteze. Ci mai degrabă, botezul este amânat temporar din cauza incapacităţii candidatului. Acesta nu înţelege şi astfel nu ar putea să fie în armonie cu cerinţele lui Dumnezeu. În acelaşi fel, un copil sub vârsta înţelegerii, nu este potrivit pentru botez pentru că nu înţelege ce înseamnă. La unii adulţi se poate observa lipsa înţelegerii seriozităţii pasului pe care îl fac. În unele ţări unde acest lucru este des întâlnit, societatea le cere candidaţilor să îndeplinească o anumită perioadă de studiu înainte ca aceştia să fie acceptabili. În acelaşi fel, persoanele care trebuie să facă modificări ale standardelor lor morale de viaţă pentru a fi în acord cu cerinţele drepte ale lui Dumnezeu, nu ar trebui să fie botezate până când acele schimbări nu au fost făcute.

[6] Acum, pentru toţi aceia care au atins un punct din viaţa lor în care au acceptat adevărul şi sunt pregătiţi pentru a veni la Iehova Dumnezeu drept vase curate, a venit timpul când trebuie să-şi pună aceeaşi întrebare ca şi eunucul etiopian: „Ce mă împiedică să mă botez?” Întrebarea lui a fost una de auto control. Toată lumea trebuie să răspundă la acea întrebare cu o conştiinţă bună faţă de Dumnezeu.

[7] Dacă recunoaştem adevărul că Iehova există şi Fiul Său conduce, că răscumpărarea Lui se aplică fiecăruia şi că Isus Cristos împarte Spiritul Sfânt împreună cu societatea vizibilă a Lui Dumnezeu pe pământ; dacă nu avem nici o problemă să ne asociem cu viaţa curată care ne ia timp să ne readaptăm; dacă ne-am gândit serios să ne oferim viaţa în serviciul lui Dumnezeu, ce putem răspunde în bună conştiinţă întrebării: „Ce mă împiedică să mă botez?” Nimic, decât să exprimăm aceleaşi concluzii ca şi Etiopianul: Nu ne împiedică nimic! Iată! Momentul în care realizăm acest lucru, că nu ne mai împiedică nimic, este momentul în care trebuie să-i fim supuşi lui Dumnezeu şi să nu amânăm primirea apei botezului.

[8] Totuşi, sunt unele persoane dedicate, care dintr-un motiv sau altul amână botezul. În unele ţări, şi 28% dintre cei care predică Împărăţia lui Dumnezeu, nu au fost încă botezaţi. Dacă îi sunt dedicaţi lui Dumnezeu, prin Cristos, care este motivul pentru care nu s-au botezat? Ce îi împiedică? Câţiva dintre ei sunt copii în cunoaştere şi înţelegere şi ar trebui să studieze mai mult pentru a avea o apreciere

Cuprins

potrivită. Alţii, noi în adevăr, nu au avut timp să se elibereze de obiceiurile necurate ale lumii sau să-şi îndrepte modul de viaţă cu sexul opus. Aceştia ar trebui să-şi îndrepte viaţa mai întâi, să devină curaţi şi să rămână curaţi. Dar de departe, cel mai mare număr al acestor persoane sunt cei care au destulă cunoaştere pentru a ştii seriozitatea pasului dedicării. Ei sunt curaţi. Dacă s-au dedicat şi încă amână botezul, ei nu respectă o poruncă. Dacă nu s-au dedicat încă, atunci răspunsul este foarte simplu: Ar trebui să se dedice lui Dumnezeu complet şi să nu se abţină.

[9] Ce împiedică o persoană curată? Nimic, cu excepţia unui mic gând din mintea ei care crede că amânând dedicarea încă puţin, va putea îndeplini mai bine responsabilităţile. Acest lucru nu este adevărat. În Asia, în Africa, în multe ţări unde oamenii aveau o cât de mică bază creştină, aceia care doreau să facă voia divină, au ajuns la concluzia că trebuie să-şi schimbe viaţa după modul creştin de a trăi pentru a fi potriviţi să fie salvaţi. Oh, se poartă o luptă internă un timp, dar imediat ce lupta a luat sfârşit şi au început să-şi dea seama că acesta este adevărul, acele persoane se dedică în scurt timp lui Iehova şi se supun scufundării în apă. Dar, amintiţi-vă, botezul este simbolul; nu este dedicarea voastră. Scufundarea în apă nu face o schimbare. Inimile trebuie să se fi schimbat. În multe cazuri această schimbare are loc în câteva luni. Apoi, trebuie să ne menţinem credincioşi dedicării.

[10] Cum, atunci, putem răspunde lui Dumnezeu cu bună conştiinţă că există un motiv bun pentru a amâna dedicarea şi botezul? Nu există un astfel de răspuns. Unii pot gândi că ştiu pe cineva care s-a dedicat şi a dat greş. Acest lucru este posibil, dar cum rămâne cu acei mii şi mii de oameni dedicaţi peste tot în lume care nu dau greş, care au rămas credincioşi dedicării lor şi botezului, fiind supuşi unui mare stres, persecuţii şi presiuni de toate felurile? Sunt în mod cert mai multe exemple de oameni care s-au dedicat şi au avut succes, decât sunt de cele care s-au dedicat şi au dat greş. Nu trebuie să fim temători. Dacă ştim că trebuie să ne dedicăm lui Dumnezeu şi să fim botezaţi şi nu facem acest lucru, responsabilitatea în faţa lui Iehova este aceeaşi, ca şi cum am fi făcut lucrul acesta. Cel care se dedică şi greşeşte nu va supravieţui Armaghedonului, dar nici cel care a amânat dedicarea şi nu a făcut paşii care să-l facă potrivit pentru viaţă. Amândoi vor fi la fel de morţi. De ce să ne aflăm în oricare dintre aceste categorii?

[11] Ar putea dorinţa pentru un timp mai favorabil în care să ne dedicăm viaţa lui Dumnezeu datorită ezitării de a renunţa la plăcerile lumii, să împiedice botezul? În mod sigur nu ar putea exista o perioadă mai bună decât momentul prezent. Cât despre urgenţa timpului prezent şi plăcerile lumii, apostolul previne la 1 Ioan 2:17: „Lumea trece şi la fel şi dorinţa ei, dar cel care face voia lui Dumnezeu va rămâne etern.” Nu există motiv pentru a întârzia, ci există motiv prezent pentru a ne hotărî să facem voia divină până la capăt. Nu va fi niciodată un timp mai bun sau mai urgent decât acum.

[12] Cel care se supune botezului a rupt vechile legături cu creştinismul sau cu păgânismul. Acest pas care pare greu este făcut zilnic. În Africa influenţa vracilor şi frica de voodoo au fost distruse prin hotărârea noilor creştini dedicaţi şi botezaţi.

Cuprins

În Orient stăpânirea puternică a divinizării străbunilor a fost repudiată chiar şi de bătrânele bunici care şi-au venerat străbunii timp de multe decade. Acest pas le-a făcut să piardă vechi prieteni şi cunoştinţe – ceva ce nu este uşor pentru ele, deoarece pentru cei mai mulţi oameni din Orient poziţia în rândul prietenilor şi vecinilor lor este mai important decât orice altceva în viaţă. Din tot felul de vechi credinţe, oamenii au venit, dedicându-se şi simbolizând acea dedicare prin scufundarea în apă. Apoi continuă să se înalţe în integritate. Au făcut ce le spun Scripturile să facă, la 2 Corinteni 6:17: „'Astfel ieşiţi din rândul lor şi separaţi-vă,' spune Iehova, 'şi nu mai atingeţi lucrurile necurate,' şi Eu vă voi lua la mine.'"

[13] Exact asta a făcut Iehova astăzi. Cât de minunat este şi ce uimitor a fost să vedem spiritul lui Iehova lucrând în minţile celor legaţi în trecut de obiceiuri păgâne pentru a-i face să repudieze venerarea demonilor şi să devină închinători credincioşi ai lui Iehova! Asta înseamnă să le schimbe ideile şi câteodată să schimbe chiar şi circumstanţele, dar nimic nu i-a împiedicat să se dedice şi să se boteze. Unii dintre cei botezaţi au fost urmaşi ai lui Buddha, străduindu-se să atingă neantul nonexistenţei. Unii au fost Confucianişti, crezând că cea mai bună modalitate de a trăi era să urmeze un curs pasiv al dezvoltării personalităţii. Unii erau naţionalişti Shinto convinşi care-l venerau pe împăratul japonez; alţii erau Taoişti, Mahomedani, Hinduşi, venerau demoni şi ateişti. Iehova i-a acceptat pe toţi. Dedicarea şi botezul au devenit poarta prin care au fost luaţi înăuntru. Toţi cei dedicaţi de azi care se gândesc să amâne botezul ar trebui să privească la aceste exemple de credinţă, moderne şi minunate de azi din fiecare parte a globului pământesc. Prin faptul că nu s-au abţinut, ei au depăşit toate obstacolele care i-ar fi împiedicat să se boteze.

[14] Dedicarea nu se poate face „cu jumătate de inimă." Traducerea din subsolul Psalmului 119:113 înlocuieşte expresia „pe cei cu mintea împărţită i-am urât", cu traducerea principală „pe cei cu inima nehotărâtă i-am urât". Cei care înţeleg necesitatea dedicării şi a botezului, dar pentru un motiv oarecare se abţin, au într-adevăr o minte nehotărâtă. O parte din minte îi îndeamnă să se dedice, cealaltă îi influenţează să încerce să mai ţină încă puţin de plăcerile strălucitoare ale acestei lumi. Cea mai mare dintre cele două porunci ale lui Isus a fost să „îl iubiţi pe Iehova Dumnezeul vostru cu *toată* inima şi cu *tot* sufletul." (Matei 22:37) Nu există loc pentru jumătate de dedicare acolo. Iacov (4:8) îi atenţionează „pe cei indecişi" să se aproprie de Dumnezeu şi El „se va apropria de voi." Cei care sunt reţinuţi se reţin şi pe ei în afara acelei relaţii apropriate, calde cu Creatorul nostru, care vine din dedicare completă.

[15] Porunca lui Isus de a merge şi a face discipoli din oamenii tuturor popoarelor, botezându-i, le-a fost dată creştinilor credincioşi din primele adunări. Aceşti creştini loiali i-au învăţat pe noii convertiţi de seriozitatea botezului. Astfel, astăzi, este răspunderea celor maturi să predea seriozitatea botezului. Face parte din dezvoltarea celor slabi, pentru care cei puternici sunt răspunzători în faţa marelui Păstor. Prin predare răbdătoare, diplomată şi prin exemplu, ei dezvoltă în noua persoană dorinţa de a se boteza. Acest lucru se face gradat, însă de la începutul studiului săptămânal de acasă al Bibliei, pe care îl conducem cu persoana bine

Cuprins

voitoare. Pavel spune: „Căci ‚oricine strigă numele lui Iehova va fi salvat'. Totuşi, cum vor ... auzi ei fără cineva care să le predice?" (Romani 10:13-15) La fel, cum vor ştii oamenii de bună credinţă calea de a traduce noul lor adevăr învăţat în mod de viaţă al Noii Lumi şi dedicare, dacă creştinii maturi nu dezvoltă în inimile acestor persoane de bună voinţă dorinţa?

[16] Încurajarea botezului poate fi exagerată până la punctul în care decizia botezului nu mai este luată de individ şi acest lucru ar trebui evitat. Toţi creştinii se interesează în mod personal de viitorii lor fraţi şi vor ca aceştia să facă următorul pas de supunere pentru viaţă şi să fie botezaţi. Totuşi, nici un creştin nu poate îndemna pe altcineva să se boteze împotriva voinţei sale. Botezul urmează o dedicare privată a inimii de a face voinţa divină a lui Iehova. Trebuie să fie o decizie luată liber, cel care se decide ştiind bine ce presupune aceasta şi vrând să accepte responsabilităţile serviciului care vin cu această decizie. Practica de a fi supus bătrânilor care există în ţările Orientale nu poate fi aplicată când vine vorba de decizia asupra botezului. Nu ar trebui să ne botezăm pentru a le face pe plac părinţilor sau capului influent al familiei, care se întâmplă să fie unul dintre martorii lui Iehova.

[17] Ar trebui să ne apărăm de botezul prematur. Botezarea prematură fără a avea apreciere, are drept rezultat persoane nehotărâte care se uită înapoi la lume şi le este dor de lucrurile lăsate în urmă. Primul lucru care ar trebui înţeles este că este necesară separarea persoanei de lume. Isus a spus: „Nici un om care a pus mâna pe plug şi se uită la lucrurile lăsate în urma nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 9:62) În anul 1959, 86.345 persoane au pus mâna pe plug. Fie să nu se mai întoarcă niciodată înapoi şi să se uite la lucrurile lăsate în urmă!

[18] În cazul eunucului etiopian, când Filip l-a auzit citind profeţia lui Isaia, l-a întrebat: „Ştii cu adevărat ce citeşti cu voce tare?" (Faptele 8:30) Acesta era de fapt un test pentru etiopian şi apoi, explicându-i Scripturile, Filip s-a asigurat că acesta ştia. Un serv care discerne poate să le arate studenţilor lucrurile pe care aceştia trebuie să le ştie astfel încât aceştia să vadă necesitatea de a se dedica şi nu va trebui să i se *ceară* să se dedice lui Dumnezeu. Un serv învăţat şi cu discernământ ştie cum să facă acest lucru. La Proverbele 20:5 stă scris: „Sfaturile din inima omului sunt ca şi apa adâncă, dar un om cu discernământ le poate scoate de acolo." Servul matur nu se va sfii să îi spună unui viitor candidat la botez care sunt cerinţele morale ale lui Iehova. Candidatul nou va căuta apoi sfatul său. Cei care poartă vasele lui Iehova, trebuie să fie curaţi. Acolo unde standardele morale trebuie schimbate pentru a fi conforme cu principiile Bibliei, este nevoie ca servul să aşeze apele adânci ale sfatului cu tact astfel încât candidatul să înceapă să-şi rearanjeze viaţa acolo unde este necesar. Dacă un serv s-a sfiit să discute aceste probleme, candidatul s-ar putea să se lovească de problemă dintr-odată şi să fie pentru el un şoc, ca apa rece.

[19] Supraveghetorii şi conducătorii studiului în cadrul organizării adunării se interesează de noile persoane bine voitoare. În prima epistolă către Tesaloniceni, în al doilea capitol, versetele 3-12, rolul supraveghetorului matur şi al conducătorului este pe scurt următorul: „Căci chemarea pe care o facem nu vine din greşeală sau

Cuprins

din necinstire... niciodată nu am venit nici cu discursuri măgulitoare, (la fel cum ştiţi şi voi) sau cu un pretext pentru lăcomie... am venit blânzi în mijlocul vostru,...cu scopul ca voi să mergeţi demni de Dumnezeu care vă chema spre Împărăţia şi gloria Sa." Dorinţa de a-şi dedica viaţa lui Dumnezeu este dezvoltată cu răbdare de către servii maturi, supraveghetorii şi conducătorii studiului în cadrul adunării.

[20] Acum, înainte ca o persoană să se hotărască să se dedice să devină unul din slujitorii ascultători ai lui Iehova, orice i s-ar întâmpla în urma acestei decizii, trebuie să fi luat în considerare costul. În cartea Eclesiastul sau Kohéleth (5:5, 6), scrie: „Mai bine să nu promiţi decât să promiţi şi să nu îndeplineşti." Nu există constrângeri din partea lui Dumnezeu în privinţa aceasta. Dar dacă cineva a simţit că Iehova e bun, va dori fără dubiu să fie de partea Sa, aşa cum Apostolii i-au răspuns lui Isus: „Stăpâne, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice." – Ioan 6:68.

DE CĂTRE CINE?

[21] Şi *cine* ar trebui să-l boteze? Ei bine, în aceste zile ale Împărăţiei stabilite al lui Dumnezeu, cine aici pe pământ predică acele cuvinte ale vieţii veşnice? Nu există nici un dubiu în privinţa aceasta; martorii lui Iehova sunt aceştia, cei asupra cărora a pus cu bucurie şi plăcere numele Său sfânt şi în grija cărora a depus interesele Împărăţiei Sale. Astfel, este corect ca scufundarea în simbolul dedicării să fie făcută de unii dintre aceşti martori şi de nimeni altcineva. Pregătirile pentru botez sunt făcute mereu la fiecare adunare regională şi la fiecare circuit al Martorilor şi pot fi făcute ocazional în adunările locale când circumstanţe deosebite cer acest lucru.

[22] Înaintea acceptării candidaţilor pentru botez trebuie ca aceştia să răspundă la două întrebări, astfel încât toţi cei care sunt adunaţi împreună cu ei să fie martori care au auzit din gurile candidaţilor că aceştia înţeleg ceea ce fac şi că au făcut paşii necesari. Cei care pot răspunde întrebărilor afirmativ ar trebui să spună, „*Da*", după fiecare întrebare, şi să răspundă tare şi în unison, adică, în acelaşi timp.

[23] Prima întrebare este: Ai recunoscut în faţa lui Iehova Dumnezeu că eşti un păcătos care trebuie salvat, şi ai recunoscut în faţa Lui că salvarea ta vine de la El, tatăl, prin Fiul Său Isus Cristos?

[24] A doua întrebare este: Pe baza acestei credinţe în Dumnezeu şi în prevederile Sale pentru salvare te-ai dedicat complet lui Dumnezeu pentru a face voia Sa de acum înainte, în timp ce El îţi arată care este aceasta prin Isus Cristos şi prin Biblie sub puterea luminătoare a spiritului sfânt?

[25] Toţi cei care au răspuns cu „Da" la aceste două întrebări sunt potriviţi pentru a fi botezaţi şi ar trebui să fie botezaţi în cadrul aceluiaşi circuit sau întrunire regională a martorilor lui Iehova. Cei botezaţi ar trebui să-şi amintească ziua; este ziua simbolizării dedicării lor, dedicare datorită căreia primesc hirotonisirea de a predica vestea cea bună a Împărăţiei cerurilor. Ar trebui să noteze data şi anul, ca să nu le uite niciodată. Şi ar trebui să-şi amintească de asemenea că acea zi de bucurie şi fericire puternică nu este una în care să arate veselie sau fanatism; este o

Cuprins

ocazie serioasă şi cei care sunt botezaţi ar trebui să aibă o atitudine care să îndemne la rugăciune, la fel cum am citit despre Isus, că s-a rugat când a ieşit din apă. – Luca 3:21.

[26] Concluzia la această problemă este, astfel, că este necesar ca toţi care află adevărul despre Iehova Dumnezeu şi despre Fiul Său, Răscumpărătorul şi Salvatorul omului, şi îşi asumă poziţia prin dedicare de partea Creatorului pentru a fi botezaţi fără greşeală în simbolizarea acesteia, conform voinţei divine, şi apoi vor continua să se supună cu iubire acelei voinţe. Deoarece „cel care face voia lui Dumnezeu va rămâne veşnic.” – 1 Ioan 2:17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. De ce nu l-a împiedicat Filip pe nou convertitul etiopian să se boteze?
3-5. Ce cerinţe trebuie să îndeplinească o persoană pentru a se califica la botez?
6, 7. (a) Cine trebuie să răspundă la întrebarea dacă există ceva care să împiedice botezul? (b) Când trebuie să aibă loc consacrarea şi botezul?
8, 9. (a) De ce amână unii consacraţi pasul botezului? (b) Va ajuta o astfel de amânare la îndeplinirea cerinţelor?
10. De ce nu trebuie să se teamă cineva să se dăruiască cu toate că unii nu au reuşit să fie credincioşi?
11. Poate exista un moment mai prielnic pentru consacrare decât cel prezent?
12, 13. Daţi exemple recente despre cum au fost rupte legături anterioare de către membri diverselor crezuri şi cum au luat ei o poziţie fermă pentru închinarea curată la Iehova.
14. De ce nu trebuie consacrarea să fie niciodată „fără tragere de inimă”?
15. Cum trebuie să ia naştere dorinţa pentru consacrare şi botez în inimile oamenilor de bună-credinţă?
16, 17. (a) Poate cineva să exagereze când încurajează botezul? (b) De ce trebuie să ne ferim de botezul prematur?
18, 19. Ce responsabilitate au supraveghetorii şi alţi creştini maturi faţă de cei nou interesaţi?
20. (a) Ce se sfat se dă la Eclesiastul 5:5, 6? (b) Cine mai vorbeşte de fapt în zilele noastre ca apostolii, cum este însemnat la Ioan 6:68?
21. Cine trebuie să săvârşească botezul ca să fie în armonie cu voia divină?
22-24. (a) Candidaţilor trebuie să li se pună întrebări înainte de a fi admişi la botez? De ce? Cum trebuie să răspundă? (b) Care este esenţa primei întrebări? (c) Dar a celei de-a doua?
25. Ce trebuie să ţină minte cel botezat?
26. Ce trebuie să facă toţi cei care află adevărul şi îşi iau poziţia în favoarea lui Dumnezeu?

Cuprins

Iehova a devenit Rege

Dumnezeu a condus mereu pământul?
Ce va însemna Împărăţia Lui pentru omenire?

TIMP de mulţi ani vechiul popor al Israelului a trăit în sclavie sub tirania Egiptului. Faraonul Egiptului a iniţiat chiar o politică de genocid pentru a-l extermina. Câtă bucurie a fost atunci în Nisan 14, anul 1513 Î.Cr., când aceştia au părăsit Egiptul! În mod corespunzător Dumnezeu le-a poruncit să-şi amintească această zi. Deşi Faraonul la puţin timp după aceea i-a pus din nou în pericol la Marea Roşie, pentru o perioadă scurtă de timp, şi chiar ei au trebuit să lupte ca să câştige pământul din Canaan, data aceea a marcat un punct de cotitură, începutul izbăvirii lor complete. – Exodul, capitolele 1-15.

În timpurile moderne alte popoare comemorează anual alte date ca fiind puncte de cotitură în căutarea libertăţii lor. Pentru oamenii din Statele Unite ale Americii această zi este 4 Iulie 1776; pentru cei din Brazilia este 15 Noiembrie 1899; pentru cei din China este „dublul zece”, 10 Octombrie 1911.

Dar cea mai importantă dată pentru toţi oamenii este 1914 (aproximativ 1 Octombrie), pentru că aceasta a marcat cel mai important punct de cotitură din toată istoria. În urma acestei date toţi oamenii bine voitorii faţă de Dumnezeu s-au eliberat nu doar de tiranii politici, dar şi de toate formele de tiranie, ale demonilor nevăzuţi, ale giganţilor economici, ale societăţilor religioase puternice şi chiar s-au eliberat de păcat, boală, durere şi moarte. Cum? Deoarece din acel an se aplică cuvintele profetice: ”Cântaţi un nou cântec lui Iehova... Spuneţi celorlalte popoare:’Iehova Însuşi a devenit Rege.’” – Psalmii 96:1, 10.

IEHOVA CA REGE

Dar poate că veţi întreba, Nu a Fost Dumnezeu mereu Rege – din clipa în care a avut un singur supus, Fiul Său Unic? Da, această afirmaţie este adevărată în ceea ce priveşte domeniile Sale cereşti, dar nu şi în ceea ce priveşte cele pământeşti. În timp ce Adam şi Eva au rămas supuşi domnia lui Dumnezeu s-a extins şi asupra acestui pământ, dar nu a mai continuat după rebeliunea lor. De atunci nu a existat o domnie directă a lui Dumnezeu asupra acestui pământ, cu excepţia unei regiuni mici stăpânite de poporul lui Israel şi în timpul în care regii săi „au stat pe tronul lui Iehova.” Aceştia au fost vice regi pentru Iehova. Când ultimul dintre aceşti regi, Zedechia, a fost înlăturat, a început „timpul fixat al popoarelor.” – 1 Cronici 29:23; Luca 21:24.

Adevărat, oricând au fost în joc scopurile Sale, Iehova şi-a exercitat domnia „în împărăţia oamenilor”, manevrând oameni şi popoare conform voinţei Sale suverane. Dar asemenea oameni şi popoare nu au fost vice regii Săi sau împărăţiile Sale. Totuşi, au fost vice regii şi împărăţiile lui Satan Diavolul. De aceea acesta este numit „conducătorul lumii,” şi „stăpânul acestui sistem al lucrurilor,” în a

Cuprins

cărui putere „stă întreaga lume.” Dacă ar fi fost altfel, Isus nu ne-ar fi învăţat să ne rugăm să vină Împărăţia Domnului. – Daniel 4:17, *AS*; Ioan 16:11; 2 Corinteni 4:4; 1 Ioan 5:19.

De ce a tolerat Dumnezeu răscoala pe pământul acesta şi pentru atât de mult timp? A acceptat-o doar pentru că – şi asta temporar – Satan s-a lăudat că îi va întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu. (Iov, capitolele 1, 2) La timpul Său fixat, Iehova va acţiona, deoarece nu poate permite să existe aceste condiţii pentru totdeauna fără, de fapt, a nega domnia Sa, ceea ce este imposibil pentru El să facă. (2 Timotei 2:13) Când îşi arată suveranitatea stabilind conducerea directă peste acest pământ, se aplică cuvintele profetice: „Iehova însuşi a devenit rege!” „Yahweh a devenit rege.” – Psalmii 97:1, *Ro*.

Eşecul celor mai mulţi dintre traducătorii Bibliei de a aprecia aceste adevăruri explică de ce cele mai multe versiuni redau cuvintele psalmistului, „Iehova [sau, Domnul] este conducătorul!” (*AS, AV, RS, AT*) Şi astfel aflăm că unii comentatori ai Bibliei folosesc aceste cuvinte fie legate de conducerea eterna a lui Dumnezeu, fie de unele sărbătoriri anuale ale Evreilor. Totuşi, astfel de redări şi explicaţii nu se află în acord nici cu primul cuvânt evreiesc folosit, nici cu circumstanţele care au dus la apariţia Psalmului 96.

Cuvântul original evreiesc redat aici prin atât de multe ”domnii” nu înseamnă o domnie continuă sau eternă, ci se referă la începutul unei domnii. De aceea scriitorii Bibliei îl foloseau în legătură cu începutul domniilor lui Adonia, Iosafat si Ezechia. – 1 Regi 1:18; 22:41; 2 Cronici 29:1.

Se poate vedea că este vorba despre indicarea începutului unei domnii şi prin observarea circumstanţelor care l-au făcut pe Regele David, să exclame, „Iehova Însuşi a devenit rege!”. Chivotul sfânt a legământului a fost luat de preoţi în bătălii pentru a asigura victoria lui Israel, ca şi cum ar fi un talisman care ar face minuni, deşi Israeliţii nu se aflau în graţiile lui Dumnezeu. Spre uimirea Izraeliților, Filistenii au luat chivotul, dar mai târziu au fost bucuroşi să îl lase izraeliților, datorită haosului pe care l-a provocat între ei. Timp de ani întregi şi-a luat locul în casele a doi Leviţi, Abinadab şi Obed-Edom, până când Regele David a ordonat aducerea sa la Muntele Sion. Deoarece acest chivot era simbolul prezenţei lui Iehova, David putea acum să strige că Însuşi Iehova a început să conducă pe muntele regal. – 1 Cronici 16:7-36.

DIN ANUL 1914

Iehova Dumnezeu conduce cu ajutorul şi prin Fiul Său Isus Cristos. Astfel, când Isus a urcat la ceruri, la patruzeci de zile după învierea Sa, Dumnezeu I-a spus: „Stai la dreapta Mea până când îţi voi aşeza duşmanii ca scăunel la picioarele Tale.” Când a venit acel timp, cuvintele profetice au fost îndeplinite: „Eu, chiar Eu, mi-am aşezat regele asupra Sionului, muntele Meu sfânt. ... Tu eşti fiul Meu; Eu, astăzi, am devenit tatăl Tău. Cere-Mi să Îţi dau popoarele drept moştenire şi capetele pământului să fie ale Tale.” – Psalmii 110:1, 2:6-8.

În conformitate cu aceste profeţii Isus Cristos s-a asemănat cu un nobil care a mers într-o ţară îndepărtată pentru a primi un regat şi apoi s-a întors, astfel legând

Cuprins

în mod clar începutul Împărăţiei lui Dumnezeu cu întoarcerea lui Cristos. Când trebuia să se întoarcă? Pentru a răspunde la această întrebare Isus a dat profeţiile înregistrate la Matei 24, 25, Marcu 13 şi Luca 21. Printre mărturiile diferite care marchează semnul întoarcerii lui Isus putem enumera războaie, foamete, cutremure şi epidemii. A prevăzut de asemenea că necinstea va creşte mult şi că „aceasta veste a Împărăţiei va fi predicată peste tot pământul locuit pentru a fi martorul tuturor popoarelor." Faptele arată că toate aceste cuvinte ale lui Isus par să se împlinească mult mai puternic începând cu anul 1914.

Începând cu acel an vedem de asemenea împlinirea profeţiei lui Pavel: „Dar să ştiţi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora li se va face faţă greu. Deoarece oamenii se vor iubi pe ei, vor iubi banii, ... fără să se controleze, cruzi,... vor iubi plăcerea mai mult decât îl vor iubi pe Dumnezeu, vor avea o formă de devoţiune, dar se va dovedi falsă pentru puterea lor." – 2 Timotei 3:1-5.

Mulţi batjocoresc, ridiculizează şi îşi bat joc când astfel de lucruri le sunt spuse, dar nu pot indica o altă perioadă din timp în istoria mondială când aceste profeţii au avut asemenea împliniri complete. De fapt, ridiculizarea lor este o dovadă în plus, deoarece a fost prezis: „În ultimele zile vor apărea ridiculizatori cu batjocoririle lor, continuând conform propriilor lor dorinţe şi spunând: ‚Unde este prezenţa promisă a acestui lucru? De ce, din ziua în care strămunii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă să existe exact ca în momentul începutului creaţiei.'" – 2 Petru 3:3, 4.

ÎMPĂRĂŢIA STABILITĂ ÎN CERURI

Că anul 1914 marchează într-adevăr anul în care Iehova a devenit Rege este dovedit în mod clar de vocile din ceruri pe care le-a auzit Ioan în viziunea sa apocaliptică: „Împărăţia lumii a devenit Împărăţia Domnului nostru şi a lui Cristos şi El va domni ca şi rege pentru totdeauna." „Îţi mulţumim, Iehova Doamne, Atotputernicul, cel care este şi a fost, deoarece ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să domneşti ca rege. Dar popoarele s-au mâniat şi a venit mânia Ta la timpul fixat... pentru a-i ruina pe cei care distrug pământul." Anul 1914 marchează fără niciun dubiu timpul când popoarele s-au mâniat mai tare ca niciodată. – Apocalipsa 11:15-18.

Apostolul Ioan continuă să spună şi ce s-a întâmplat în continuare în ceruri în acel moment. După ce prezintă societatea cerească de creaturi angelice a lui Dumnezeu purtând simbolul „unei femei îmbrăcată în soare," şi pe Satan Diavolul ca „un balaur de culoarea focului ," el descrie începutul Împărăţiei lui Dumnezeu ca pe naşterea unui fiu „care este destinat să păstorească toate popoarele cu un toiag de fier."

Din moment ce Satan a fost conducătorul acestei lumi rele sau sistem de lucruri începând cu anul 607 Î.C, fără nici o întrerupere, nu ne putem aştepta ca el să lase naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu să aibă loc fără să lupte. Astfel citim că „a izbucnit război în ceruri: Mihail [Isus Cristos] şi îngerii Săi s-au luptat cu balaurul, şi balaurul şi îngerii săi au luptat dar nu au învins, şi nu s-a mai găsit un loc pentru ei în ceruri. Astfel că balaurul cel mare a fost aruncat jos, şarpele original, cel

Cuprins

numit Diavolul şi Satan, care induce în eroare tot pământul locuit; a fost aruncat pe pământ şi îngerii săi au fost aruncaţi cu el." În Daniel 10:13 putem vedea că acest conflict este o luptă adevărată, aici ni se spune despre un moment în care unul dintre îngerii lui Dumnezeu a fost ţinut timp de douăzeci şi unu de zile de către unul dintre demonii lui Satan. – Apocalipsa 12:7-9.

Exact cât a durat acest război din ceruri, Biblia nu ne spune. Totuşi, în conformitate cu ceea ce alte profeţii descoperă despre Iehova şi fiul Său care vine în templul spiritual al lui Dumnezeu pentru judecată în anul 1918, rezultă că războiul din ceruri trebuie să fi durat cel puţin până atunci. Acea victorie a însemnat bucurie pentru cei din ceruri, dar „necaz pentru pământ." – Apocalipsa 12:12.

Dar, am putea să ne întrebăm, de moment ce timpul sosise ca Dumnezeu să-şi extindă domnia directă asupra pământului, Mihail şi îngerii Săi nu au insistat cu atacul lor asupra lui Satan şi a demonilor săi şi nu au scăpat pământul de influenţa lor dăunătoare? În primul rând din cauza a patru motive, după cum arată explicit Scripturile: (1) Pentru a face cunoscut numele şi Împărăţia lui Iehova peste tot pe pământ. (2) Pentru a permite poporului lui Dumnezeu, care au fost indus în eroare, să-şi revină, să se cureţe şi să devină activi în serviciul lui Dumnezeu. (3) Pentru a ajuta oamenii cu bună voinţă faţă de Dumnezeu să ţină cont de chemarea: „Ieşiţi din [Babilonul anti-tipic, sau organizaţia lumii lui Satan], poporul meu, dacă nu vreţi să împărţiţi cu ea păcatele ei şi dacă nu vreţi să aveţi parte de plăgile ei." (4) Pentru a-i avertiza pe cei răi astfel încât atunci când vor fi distruşi de mâna lui Dumnezeu în Armaghedon vor ştii că este de la Dumnezeu şi că El este suprem. – Exodul 9:16, Isaia 12:1; Apocalipsa 18:4; 16:14, 16.

ÎMPĂRĂŢIA PE PĂMÂNT

Odată cu distrugerea răului pe pământ şi cu aruncarea lui Satan şi a demonilor săi în abisul fără fund timp de o mie de ani „pentru a nu mai induce în eroare popoarele", Împărăţia va aduce bucurie acestei lumi, libertate de constrângeri şi împlinirea dorinţelor fiecărei inimi cinstite. Atunci voia lui Dumnezeu va fi făcută pe pământ ca şi în ceruri. Atunci pământul „se va umple de cunoaşterea lui Iehova aşa cum apa acoperă fiecare mare." Atunci cei blânzi vor domni pe pământ şi-şi vor găsi bucuria în abundenţa păcii." Atunci Dumnezeu „va şterge fiecare lacrimă de la ochii lor şi moartea nu va mai fi, şi nici jalea, nici plânsetele, nici durerea nu vor mai exista. – Apocalipsa 20:3; Isaia 11:9; Psalmii 37:11; Apocalipsa 21:4.

Mai mult de atât, sub domnia lui Dumnezeu, omenirea va scăpa în mod gradat de toată imperfecţiunea şi păcatul. Atunci oamenii nu vor mai plânge aşa cum a făcut apostolul Pavel: „Aceasta îmi doresc, dar nu fac; dar ceea ce urăsc, fac. Ce om nenorocit sunt!" Ce binecuvântare va fi eliberarea de acea frustrare! – Romani 7: 15, 24.

În mod sigur, vestea cea bună că aceste binecuvântări sunt la uşa noastră, ne dă motiv să cântăm. Cei care au speranţa sigură a acestor lucruri, le fac publice acum peste tot, în aproape 175 de ţări şi teritorii, folosind publicaţii în peste 125 limbi. Aduc această veste bună oamenilor prin cuvânt vorbit, pagină scrisă, radio şi

Cuprins

televiziune. Vorbesc despre aceasta pe străzi, la uşi şi în casele oamenilor la fel ca şi în Sălile Împărăţiei.

Lăsaţi toţi oamenii de bună credinţă să-şi îndrepte inimile către Dumnezeu. Lăsaţi-i să nu fie temători din cauza eşecurilor lor ca oameni, nici să nu spere degeaba că într-un fel, odată oamenii vor aduce dreptate şi pace pe acest pământ. Să nu permită prejudecăţilor religioase să le închidă urechile la acest cântec frumos care spune că Iehova însuşi a început să domnească ca Rege şi astfel aceste binecuvântări sunt iminente. Mai degrabă, să-şi pună încrederea în Iehova şi în Împărăţia Sa. Să înveţe acest nou cântec şi ei şi apoi să cânte împreună astfel ca şi alţii să audă. Toţi cei care vor face acest lucru vor deveni cei mai fericiţi oameni de pe pământul de azi şi vor avea şansa de a se bucura de fericire eternă în noua lume fericită a lui Dumnezeu.

Partea 38—„Facă-se voia Ta pe pământ”

Ce minunate vor fi binecuvântările pământeşti acordate omenirii atunci când voia Tatălui ceresc, Iehova Dumnezeu, se va face pe pământ! Din anul 1914 d.Cr., omenirea trăieşte în „vremea sfârşitului” acestui sistem global al lucrurilor rele. Pentru a da un avertisment despre sfârşitul care se apropie cu un timp de necaz aşa cum omenirea nu a mai cunoscut de la vremea creaţiei, Iehova Dumnezeu a crescut cu bunăvoinţă rămăşiţa copiilor Săi spirituali pe pământ, care sunt clasa sanctuarului pentru că locuieşte în ei prin intermediul Spiritului Său Sfânt de parcă aceştia ar fi un sanctuar sau un templu. El a făcut din rămăşiţa Lui propovăduitori ai dreptăţii, la fel ca Noe, care cu patru mii de ani în urmă a avertizat de nimicirea sortită să se abată asupra lumii rele învechite printr-un potop global. Noe, nevasta lui, cei trei fii şi cele trei nurori au supravieţuit potopului în arca construită la porunca lui Dumnezeu.

10. Precum nevasta lui Noe, care a supravieţuit, cu fii şi norele ei, membrii rămăşiţei clasei sanctuarului se aşteaptă să supravieţuiască cataclismului de la Armaghedon, precum unui potop, împreună cu marea mulţime a celorlalte oi care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu, care I se dedică pe deplin prin mijlocirea lui Noe Cel Mare, Isus Hristos. Ei iau aminte la cuvintele de îmbărbătare ale apostolului Petru. Petru a descris sfârşitul vechii lumi şi apoi a asemănat distrugerea ca prin foc a orânduirii Diavolului cu un incendiu cuprinzând cerurile şi pământul. El a spus: "Şi că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi." Ca să arate căci clasa sanctuarului va supravieţui, evitând să devină nelegiuiţi, şi rămânând fără pată şi evlavioşi precum un templu, Petru a adăugat:

Cuprins

11. "Cerurile aprinse vor pieri, şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului! Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiţilor, fiindcă aşteptaţi aceste lucruri, siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină şi în pace. Să credeţi că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire."—2 Petru 3:6, 7, 12-15.

12. Marea mulţime de "alte oi", supravieţuitori alături de rămăşiţa clasei sanctuarului, se va găsi într-o poziţie minunată pentru a reînnoi slujba lui Iehova pe pământul curăţat, la fel cum fii lui Noe şi nevestele lor i s-au alăturat lui Noe şi nevestei lui în a aduce mulţumiri şi jertfe lui Iehova Dumnezeu imediat după potop.

13. Pentru ca să vie voia Tatălui ceresc şi să se împlinească pe pământ precum în ceruri, el creează şi întemeiază noile ceruri şi noul pământ făgăduite. Împărăţia cerească pentru a cărei venire îi învăţase Isus pe ucenicii săi să se roage sunt noile ceruri făgăduite, alcătuite din Isus Hristos şi cei 144.000 de alţi membri ai clasei sanctuarului. Într-adevăr, rămăşiţa din "casa spirituală" se aşteaptă să supravieţuiască Armaghedonului şi să dedice "noul pământ" slujbei lui Iehova după distrugerea vechii lumi. Şi totuşi, ei aşteaptă şi clipa când îşi vor încheia existenţa pământească în noua lume şi se vor jertfi întru lauda şi justificarea lui Dumnezeu. Ei nu se aşteaptă să doarmă în pace ci să parcurgă imediat o înviere spirituală din morţi, la o viaţă eternă în ceruri alături de celălalt Mare Moştenitor, Isus Hristos. Ei vor fi printre cei "douăzeci şi patru de bătrâni" îmbrăcaţi în alb, încoronaţi şi aşezaţi pe tronuri în jurul tronului lui Iehova. (Apocalipsa 2:10, 11; 20:6; 4:4; 1 Corinteni 15:42-54) Ei vor părăsi "noul pământ " unde se face voia lui Dumnezeu.

l4 Noul pământ va fi alcătuit din "celelalte oi" dedicate, pentru care s-a jertfit Păstorul cel Bun. (Ioan 10:14-16) Aceste alte oi vor supravieţui după sfârşitul vechii lumi şi a cerurilor rele, şi vor fi membrii acestui nou pământ de după Armaghedon. Prin supunerea lor continuă şi statornică faţă de noua împărăţie din ceruri, ei vor dobândi dreptul la viaţă fără de moarte, în veci, pe pământ.

15. Aceşti supravieţuitori ai Armaghedonului nu sunt singurele "celelalte oi" care vor fi. Multe din aceste alte oi vor fi murit înainte de Armaghedon, odihnindu-se în morminte. Printre aceste alte oi se numără cei drepţi precum Daniel şi alţi martori ai lui Iehova dinainte de vremea lui Hristos, începând de la Ioan Botezătorul şi sfârşind cu primul martir, Abel. Păstorul cel Bun şi-a jertfit viaţa, şi-a dat sufletul, şi pentru toţi aceştia. La vremea potrivită, în timpul Împărăţiei, ei vor fi readuşi la viaţă pământească când "va fi o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi." (Faptele 24:15) Aceşti oameni drepţi, cum ar fi Daniel, David şi Abel, vor deveni repede o parte credincioasă a noului pământ al noii lumi a lui Dumnezeu.

16. Apostolului Ioan i s-a arătat o viziune în imagini uimitoare cu venirea lumii noi şi a capitalei sale sub Hristos ca Mireasă spirituală. Ioan spune: "Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era. Şi eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru

Cuprins

bărbatul ei." (Apocalipsa 21:1, 2) "Marea nu mai era," pentru ca astfel voia Tatălui din ceruri să se facă pe pământ.

17. Aceasta nu trebuie să ne facă să credem, în mod greşit, că marile întinderi de apă, atât de esenţiale pentru vieţuitoare, şi care diferenţiază globul pământesc de celelalte planete din sistemul solar, vor dispărea, laolaltă cu multitudinea uimitoare de vietăţi, plante şi animale, care trăiesc în adâncul mărilor! Nu; va dispărea acea parte diabolică a omenirii, aceea din care se ridicaseră cele patru fiare din viziunea lui Daniel, ca să distrugă omenirea, şi aceea din care se înălţase fiara cu şapte capete şi zece coarne ca să lucreze ca organizaţia vizibilă împuternicită de Satan Diavolul, în întregul său. (Daniel 7:2, 3, *BS;* Apocalipsa 13:1, 2) Va dispărea acel grup de oameni lipsiţi de linişte, exploatat de organizaţia Diavolului, Babilon, pentru propriile sale scopuri, şi care împrăştie în jur murdărie precum iarba de mare şi mâlul!—Isaia 57:20, 21; Apocalipsa 17:1, 2, 15.

18. Acest "nou pământ" simbolic va fi unul al păcii deoarece are binecuvântarea lui Dumnezeu. Va fi "pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui." (Luca 2:14, *margin)* Prinţul Păcii şi cei 144.000 de supuşi fericiţi şi plini de linişte ai săi vor împărăţi în noile ceruri şi vor păstra pace pe pământ. La momentul culminant al Armaghedonului el îl va lovi pe primul Şarpe, Satan Diavolul. El va fi aruncat şi demonii săi în Adânc pentru o mie de ani, pentru a-l împiedica pe Satan să facă rele care să îi împingă pe oameni la ruină şi să tulbure liniştea.

19. Care era totuşi scopul iniţial al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte pământul? Acesta era ca copiii săi pământeşti, la acea vreme Adam şi Eva, să acopere pământul cu oameni desăvârşiţi, după asemănarea lor, şi să supună pământul şi stăpânească peste toate felurile de vieţuitoare de pe pământ. (Genesa 1:26, 28) După venirea împărăţiei Lui, această parte neschimbată a voinţei lui Dumnezeu trebuie făcută pe pământ. Prin mijlocirea marii mulţimi a "celorlalte oi" care vor fi supravieţuit după bătălia de la Armaghedon, Dumnezeu va începe să umple pământul cu oameni drepţi. După Armaghedon, supravieţuitorii căsătoriţi şi supravieţuitorii necăsătoriţi ce se vor căsători vor naşte copii născuţi în virtute, care nu vor muri ci vor profita de avantajele vieţii veşnice pe pământ, pe care Împărăţia le oferă. Această naştere a copiilor înclinaţi către virtute pe "noul pământ" va fi continuată sub "Tatăl pentru veşnicie". El este "ultimul Adam", preaslăvitul Fiu al omului. "Pământul locuit care va să vină" îi va fi supus lui. (Isaia 9:6; 1 Corinteni 15:45; Evrei 2:5; Psalmii 8:4-8) El este al doilea şi Mai Marele Noe, în a cărui arcă simbolică marea mulţime a "celorlalte oi" din cele trei mari ramuri ale familiei omului vor fi supravieţuit după sfârşitul acestei lumi haine.—1 Petru 3:20, 21.

20. "Celelalte oi" şi urmaşii lor, pregătiţi în calea cea dreaptă, vor fi găsiţi în toate colţurile lumii. Ei se vor dedica muncii de a îndeplinii voia lui Dumnezeu, să supună pământul şi stăpânească peste felurile de vieţuitoare. La începuturile omului, Adam şi Eva urmau să înceapă cu Paradisul lor, cu grădina din Eden, şi să supună tot pământul din afară, până ar fi ajuns la perfecţiunea şi frumuseţea Paradisului. După Armaghedon toţi cei "ce prăpădesc pământul" vor fi fost nimiciţi. Doar aceia dornici să muncească pământul şi "să-l lucreze şi să-l

Cuprins

păzească" vor mai rămâne. (Apocalipsa 11:18; Genesa 2:15) Sub "ultimul Adam" din ceruri şi alături de "domni în toată ţara," celelalte oi şi copiii lor ca o turmă de oi vor începe să supună pământul.

21. Cu trecerea timpului, cu binecuvântarea şi sub călăuzirea împărăţiei lui Dumnezeu, întregul pământ va fi "precum Eden," ba chiar "ca o grădină a Domnului." (Psalmii 45:16; Isaia 51:3) Dumnezeu va face pentru aceste oi credincioase aşa cum a fost de acord să facă pentru vechiul Israel dacă i se supuneau ca Rege al lui Israel: "Domnul te va copleşi cu bunătăţi, înmulţind rodul trupului tău, rodul turmelor tale şi rodul pământului tău, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor tăi că ţi-o va da. Domnul îţi va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită ţării tale ploaie la vreme şi ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale." (Deuteronom 28:11, 12) În ceea ce priveşte paradisul mondial, voia lui Iehova se va face cu siguranţă pe pământ.

22. Acum mult timp, credinciosul Iacov şi familia lui, şaptezeci de suflete, s-au stabilit în Egipt ca să stea acolo pentru un timp. Într-o perioadă de 215 ani petrecuţi în Egipt şi în ciuda persecuţiilor faraonilor de mai târziu, copiii lui Israel au ajuns să se numere cu milioanele, cu "aproape şase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii." (Genesa 46:26, 27; Exodul 1:1-5, 12; 12:37) După Armaghedon probabil că vor fi nu şaptezeci, ci sute de mii de "alte oi" care au supravieţuit, cu care se va putea începe popularea pământului cu urmaşi drepţi. Fără să mai trebuiască să sfideze tirania diabolică a faraonului, şi sub binecuvântarea împărăţiei lui Dumnezeu, aceşti cu mult mai mult de şaptezeci de "alte oi" care vor supravieţui ar trebui să se înmulţească şi să ajungă câteva milioane într-o perioadă nu prea lungă de timp. Nici unul din cei supuşi nu va pieri.

23. La vremea potrivită, Fiul preaslăvit al omului, "ultimul Adam," va face ca naşterile să înceteze. El nu îi va lăsa pe supravieţuitorii Armaghedonului să se înmulţească peste măsură pe pământ, şi să-l populeze pe deplin. De ce? Pentru că el va îndeplini ceea ce a prezis: "Cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-l vor asculta vor învia. … vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată." (Ioan 5:25, 28, 29) Cei care în trecut au făcut lucruri bune, precum Daniel, Avraam, Isaac şi Iacov, şi Moise şi Regele David, şi celelalte oi care au murit înainte de Armaghedon, vor ieşi din morminte, cu siguranţă la începutul domniei de o mie de ani a lui Isus Hristos şi a celor 144000 de moştenitori alături de el. (Luca 20:35-38; Evrei 11: 2, 39, 40) Ca dovadă a acestui lucru, apostolul Pavel a spus: "va fi o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi." (Faptele 24:15) Cei nedrepţi, cei care în trecut au făcut răul, care vor învia pentru a fi judecaţi, vor avea ocazia să dobândească viaţă în veci în împărăţia de pe pământ. În mod chibzuit, trebuie să rămână destul loc pe pământ pentru aceştia, în aşa fel încât pământul să fie populat în mod îndestulător, cu o densitate şi o întindere a populaţiei mulţumitoare.

24. Domnia de o mie de ani a lui Hristos este o zi a judecăţii. (2 Petru 3:7, 8; Faptele 17:30, 31) Şi totuşi, Psalmii 96:12, 13 şi 98:8, 9 cheamă întreg pământul

Cuprins

să se bucure şi să strige de veselie căci Iehova vine să judece neamurile cu dreptate şi credinţă. În vremurile de demult, când Iehova era Regele lui Israel el a pus judecători după cum era nevoie. Acei judecători au servit la a îi mântui pe izraeliţi de duşmanii lor şi la a îi întoarce de la slujirea idolilor falşi înapoi la a îl sluji cu adevărat pe Dumnezeul şi Împăratul lor. (Judecătorii 2:18) Şi aşa, el îl face pe Împăratul Isus Hristos Judecător, ca să îi mântuiască pe toţi locuitorii pământului de slăbiciunile şi imperfecţiunile lor moştenite. El va folosi beneficiile jertfei sale pământeşti pentru a îi desăvârşi pe supuşii săi credincioşi, întru trup, minte şi spirit. El nu va lăsa miliardele de cei care fac răul, odată readuşi la viaţă, să se adune într-o "mare" care să slujească organizaţiilor răului pe pământ. El îi va judeca în aşa fel încât să tindă spre desăvârşire pământească, şi astfel să fie consideraţi demni de a locui în fericire deplină în Paradisul pământesc, în veci.—Isaia 11:1-9.

25. În timpul "zilei judecăţii" de o mie de ani, oricare dintre cei nedrepţi care se opun dreptei judecăţi şi nu vor să se căiască şi să facă voia lui Dumnezeu, vor fi condamnaţi de Isus Hristos Judecătorul ca nedemni de a li se mai da alte şanse. Lor nu li se va permite să pângărească sfântul Paradis, sălaşul Edenului, ca nişte adversari şi obstacole în calea "celorlalte oi" aflate pe cărarea cea bună. Ei vor fi pedepsiţi prin "a doua moarte" a nimicirii complete, pe vecie. Astfel, la sfârşitul celor o mie de ani, toţi cei care vor trăi în Paradisul acoperind întreg pământul vor fi oameni la fel de desăvârşiţi precum Adam şi Eva când au fost făcuţi şi trimişi în grădina Edenului. La acel moment, proorocirea din Apocalipsa 21:3, 4 va fi fost împlinită: "Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."

26. Aceasta este vremea când împărăţia de o mie de ani a lui Hristos se sfârşeşte şi "El va da împărăţia în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, . . . Căci trebuie ca El să împărăţească până va pune pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea." Această dare a împărăţiei în mâinile lui Dumnezeu are scopul ca astfel "Dumnezeu să fie totul în toţi." (1 Corinteni 15:24-28) Şi totuşi, în acest moment de perfecţiune a omului şi în Paradis, Satan Diavolul şi demonii săi îşi fac din nou apariţia. Este voia lui Dumnezeu ca Satan "trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme" la sfârşitul celor o mie de ani petrecuţi în Adânc. (Apocalipsa 20:1-3, 7) Astfel că la acel moment trebuie să aibă loc dezlegarea acelor forţe ale spiritelor rele. “De ce?” ar putea întreba cineva, surprins.

27. La începuturile omului, Dumnezeu a lăsat ca Adam şi Eva să fie puşi la încercare de primul Şarpe, Satan Diavolul. Într-o manieră asemănătoare, întreaga omenire desăvârşită din viitorul lăcaş al Paradisului pământesc trebuie supusă la o ultimă încercare decisivă. Pentru a se asigura că toţi cei care au fost binecuvântaţi cu darul vieţii eterne în Paradis vor face voia lui Dumnezeu pe pământ în veci, aşa cum îngerii credincioşi fac în ceruri, Împăratul în veci trebuie să îi supună pe aceşti oameni desăvârşiţi la o încercare decisivă**.** Ei sunt de-acum direct sub mâna lui.

Cuprins

28. Acesta este motivul pentru care "Satan va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colţuri ale pământului." El va purta război împotriva împărăţiei lui Iehova Dumnezeu pe pământ. Chestiunea pe care o va disputa el va fi suveranitatea universală a lui Iehova, şi dacă ea cuprinde pământul Paradis**.** Nu ni se arată cum el şi demonii lui vor încerca să amăgească omenirea ajunsă la desăvârşire. Oricum ar încerca el, fiecare persoană va trebui să hotărască pe cont propriu dacă va fi pe deplin şi în veci credincios suveranităţii universale a lui Iehova - dacă va rămâne constant în dăruirea lui către Dumnezeu prin mijlocirea lui Hristos, în vecii vecilor**?**

29. Numărul celor care din egoism se vor lăsa amăgiţi rămâne la fel de greu de stabilit ca şi firele de nisip de pe malul mării. Toţi aceştia vor fi nimiciţi într-atât de tare de parcă ar fi fost aruncaţi într-un iaz de foc şi pucioasă, de parcă ar fi plouat cu foc din cer, aşa cum plouase cu foc peste Sodoma şi Gomora, distrugând acele oraşe din temelii. Ei vor muri "de a doua moarte," o moarte pe care Isus Hristos nu o va nimici. (Apocalipsa 20:7-9, 14, 15) Şi apoi, Satan Diavolul şi demonii săi, îndeplinindu-şi menirea de a fi fost eliberaţi doar pentru "puţin timp," vor fi ei înşişi nimiciţi în acelaşi iaz de foc şi pucioasă, "focul cel veşnic care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui." (Apocalipsa 20:10; Matei 25:41) Aleluia! Şarpele şi urmaşii lui – văzuţi şi nevăzuţi – sunt astfel în cele din urmă loviţi în cap şi nimiciţi pentru totdeauna. Cerurile şi pământul sunt izbăvite pentru totdeauna!

30. Cei ale căror inimi vor rămâne desăvârşite vor trece de această încercare de descoperire a sinelui. Acum, pe deplin asigurat de loialitatea lor de nezdruncinat şi de credinţa lor totală, Iehova, Judecătorul Suprem, va anunţa cu bucurie acceptarea acestor constanţi credincioşi. El o să îi justifice, adică să îi declare pe deplin drepţi. Ei nu au urmat exemplul dat de "primul om, Adam," ci cel al "celui de-al doilea Adam," iubitul lor "Tată în veci," Isus Hristos. Odată ce au fost găsiţi şi declaraţi drepţi, Iehova Dumnezeu le va da dreptul la darul vieţii veşnice. Ei se vor bucura de Paradis în veci, în noua lume a lui Iehova, făcând voia lui pe pământ aşa cum este ea făcută în ceruri.—Romani 8:33; 6:23.

31. Conform planului făurit de Iehova şi neschimbat de la începuturi, voia sa sfântă, desăvârşită şi plină de iubire va fi astfel "precum în cer aşa şi pe pământ." Rugăciunea pe care preaiubitul său Fiu ne-a învăţat să o înălţăm va fi fost pe deplin ascultată.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

10,11. (a)Cine se mai aşteaptă să supravieţuiască după Armaghedon laolaltă cu marea mulţime de "celelalte oi"? (b) Ca argumente sunt în favoarea acestor aşteptări, şi la ce cuvinte de îmbărbătare ale lui Petru se gândesc ei?

12. Laolaltă cu ceilalţi supravieţuitori, ce va putea face marea mulţime, la fel cum făcuseră Noe şi familia lui imediat după potop?

13. (a) Ce creează şi întemeiază Iehova, pentru ca voia lui să se facă pe pământ precum în ceruri (b) Deşi ei vor supravieţui după Armaghedon, cum se aşteaptă ei să devină o parte a celor "douăzeci şi patru de bătrâni" aşezaţi în jurul tronului lui Dumnezeu?

Cuprins

14, 15. Marea mulţime de supravieţuitori după Armaghedon sunt singurele "celelalte oi" care vor fi pe pământ, şi ce fapte ale Păstorului cel Bun arată dacă aşa va fi?

16,17. (a) În ce imagini i s-a arătat apostolului Ioan venirea noii lumi? (b) Ce trebuie să înţelegem din cuvintele lui, "şi marea nu mai era"?

18. De ce noul pământ va fi unul al păcii?

19. (a) Care era planul iniţial al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte acest pământ (b) Sub cine şi în ce fel va începe să se facă aceasta după Armaghedon?

20,21. (a) Cum va începe marea mulţime care va supravieţui după Armaghedon să supună pământul? (b) Ce va face Iehova pentru ei, aşa cum făcuse pentru cine în vechime, în aşa fel încât voia lui să se facă pe pământ?

22. În lumina cărei experienţe a izraeliţilor pe când erau în Egipt, timp de 215 ani, de ce "celelalte oi" care supravieţuiesc după Armaghedon se pot aştepta să se înmulţească până la câteva milioane într-un interval nu prea lung de timp?

23. (a) Cum şi de ce nu le va lăsa "al doilea Adam" pe "celelalte oi care vor supravieţui să suprapopuleze mai apoi pământul sau să îl populeze pe de-a întregul? (b) Când vor ieşi din morminte cei care au făcut binele, şi ce se va întâmpla cu cei nedrepţi când vor învia?

24. Ce fel de zi va fi domnia de o mie de ani a lui Hristos, şi totuşi de ce ne îndeamnă Psalmii 96 şi 98 să ne bucurăm pentru că va fi o astfel de zi?

25. Ce se va întâmpla cu cei care se vor opune judecăţii cele drepte, şi astfel care va fi situaţia tuturor celor trăind pe pământ când se vor sfârşi cei o mie de ani?

26. La acea vreme, ce se va întâmpla cu împărăţia, şi cine va ieşi la lumină în acelaşi timp?

27. Ce a fost lăsat să se întâmple la începuturile omului în Eden, şi ce trebuie să se întâmple acum cu omenirea desăvârşită din Paradisul readus?

28. Ce chestiune va disputa atunci Satan, şi ce decizie va trebui să ia fiecare pe cont propriu?

29. Câţi se vor lăsa amăgiţi, şi ce se va întâmpla cu ei, şi de asemenea cu Satan şi demonii săi?

30. Cine va trece de această încercare finală, şi cum îşi va exprima Marele Judecător acordul, şi cu ce rezultate pentru cei astfel acceptaţi?

31. Ce rugăciune învăţată de la Fiul lui Dumnezeu se va fi împlinit astfel pe deplin?

● Dr. Bruce M. Metzger, un membru al facultăţii din Princeton, New Jersey, Seminarul Teologic, scrie: „În *Traducerea Noii Lumi* se spune (pagina 9 a volumului Noului Testament), ‚Fiecărui cuvânt de mare importanţă i-am atribuit un singur înţeles şi am rămas la acel înţeles în măsura în care ne-a îngăduit-o

Cuprins

contextul.' Întrebarea mea vine de la nereuşita de a respecta această regulă auto-impusă la Filipeni 2:11, unde cuvântul *kyrios,* altminteri tradus ‚Iehova' de 237 de ori, nu este tradus ‚Iehova' în ciuda aluziei clare la Isaia 45:23 şi următoarele în care apare cuvântul Isaia. Se poate ca teologia ariană a traducătorilor să a trecut peste aşa-zisa lor regulă de traducere?" Consideraţi că această întrebare merită un răspuns complet şi amănunţit?—S.U.A.

Câţiva cititori ai *Turnului de Veghere,* evident nefamiliarizaţi cu Noul Testament Grecesc, ne-au scris o întrebare asemănătoare, evident inspirată de către publicitatea pe care Dr. Metzger a făcut dezbaterii acestei chestiuni. Doctorul citează din al doilea paragraf din pagina nouă din Prefaţă, unde se spune:

„Fiecărui cuvânt de mare importanţă i-am atribuit un sigur înţeles şi am rămas la acel înţeles în măsura în care ne-a îngăduit-o contextul. Ştim că acest lucru ne-a impus o constrângere asupra modului nostru de exprimare, dar ne asigură trimiteri mai bune şi o comparaţie mai demnă de încredere a textelor sau versetelor care au legătură unele cu celelalte. În acelaşi timp, pentru a reda bogăţia şi diversitatea limbii scriitorilor inspiraţi, am evitat să traducem două sau mai multe cuvinte greceşti cu acelaşi cuvânt în limba engleză, căci acest lucru ascunde diferenţa de nuanţă în înţeles dintre mai multe cuvinte traduse astfel."

Doctorul în teologie citează o parte din cele de mai sus şi îşi lasă cititorul să îşi imagineze că traducătorii *Traducerii Noii Lumi a Scripturilor Creştine Greceşti* au fost arbitrari sau că au hotărât automat când au tradus cuvântul grecesc *ky'rios* (fără articolul hotărât grecesc) cu numele divin, Iehova. Dar traducătorii arată chiar în Prefaţă că nu au acţionat în mod arbitrar când au tradus cuvântul grecesc *ky'rios* (fără articolul hotărât) în limba engleză cu Iehova. Dacă dr. Metzger a citit toată Prefaţa din volumul de mai sus, atunci ar fi trebuit să afle cu ce motiv au redat traducătorii Noii Lumi numele divin, Iehova, în traducerea în limba engleză a Scripturilor Creştine Greceşti. Începând cu pagina 19, el ar fi trebuit să citească următoarele:

„REDAREA NUMELUI: Ce trebuie să facă traducătorul modern? Este el îndreptăţit, da, autorizat să introducă numele divin într-o traducere a Scripturilor Creştine Greceşti? Toţi cititorii greci trebuie să mărturisească faptul că în *LXX* cuvintele greceşti *ky'ri·os* şi *the·os'* au fost folosite pentru a înlătura numele specific al Divinităţii Supreme. Fiecare dicţionar grecesc-englez complet spune că aceste două cuvinte greceşti au fost folosite drept echivalente pentru numele divin. De aceea, traducătorul modern este îndreptăţit să folosească numele divin drept echivalent pentru acele două cuvinte greceşti, adică, în locuri în care Matei etc., citează versete, pasaje şi expresii din Scripturile Evreieşti sau din *LXX* în care apare numele divin."

Apoi, la paragraful acela se adaugă o notă de subsol de trei paragrafe, cu citate din trei dicţionare greacă-engleză diferite, pentru a arată că în versiunea *Septuaginta* grecească a Scripturilor Evreieşti, cuvintele greceşti *ky'rios* şi *theos'* au fost folosite pentru a înlocui numele divin, Iehova.

Acum, la pagina 20 din Prefaţă, paragraful unu spune: „Cum să ştie sau stabilească un traducător modern când să redea cuvintele greceşti Κύριος şi Θεός

Cuprins

cu numele divin în versiunea lui? Stabilind unde au citat scriitorii creştini inspiraţi din Scripturile Evreieşti. Atunci trebuie să recurgă la original ca să se asigure dacă numele divin apare acolo sau nu. În acest mod el poate să stabilească identitatea pe care să le-o dea cuvintelor *ky'ri·os* şi *the·os'* şi le poate îmbrăca cu o personalitate."

Această Prefaţă arată că în cursul vremii, s-au făcut nouăsprezece traduceri ale Scripturilor Creştine greceşti, sau a unor părţi din ele, din greacă în vechea ebraică biblică, şi că aceşti traducători evrei, inclusiv Profesor Franz Delitzsch, precum şi Dr. Isaac Salkinson şi Dr. Christian David Ginsburg, au folosit numele Iehova sau tetragrama evreiască (cu simboluri de vocale) pentru traducerea scrierilor apostolilor şi ucenicilor lui Cristos, cunoscute în general drept Noul Testament. Astfel, înainte de ce să apară *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Creştine Greceşti,* aceşti traducători evrei au trecut numele divin în scrierile creştine numite în mod oficial Noul Testament.

Aşadar, la pagina 20 din Prefaţă, Comitetul Traducerii Bibliei Noii Lumi spune în al doilea paragraf: „Pentru a evita ca un traducător să depăşească limitele în domeniul explicaţiilor, noi am încercat să fim cât se poate de prudenţi atunci când am redat numele divin, analizând întotdeauna cu atenţie Scripturile Evreieşti. Am căutat un acord cu noi în versiunile evreieşti pe care le-am consultat pentru a ne confirma propria traducere. Astfel, din cele 237 de ori în care am redat numele divin în textul versiunii noastre, există doar două cazuri în care nu avem niciun sprijin sau nici o concordanţă din partea unei versiuni evreieşti. Dar în aceste două cazuri, adică Efeseni 6:8 şi Coloseni 3:13, ne simţim sprijiniţi cu tărie de context şi de textele înrudite în ceea ce priveşte redarea numelui divin. Notele din marginea de mai jos arată sprijinul pe care îl avem pentru traducerile noastre din partea versiunilor evreieşti şi a altor autorităţi."

În vederea celor de mai sus, ne întrebăm de ce membrul facultăţii Seminarului Teologic de la Princeton a citat numai o parte din pagina 9 din Prefaţa mai sus pomenită şi nu v-a citat toate informaţiile de mai sus din Prefaţă, legate de modul în care au stabilit traducătorii dacă se cuvine să treacă numele divin înapoi în Scripturile Creştine. Aceste fragmente, asupra cărora teologul nu vă atrage atenţia, arată de ce *ky'rios* (fără articolul hotărât) nu este redat întotdeauna Iehova în *Traducerea Noii Lumi.*

Teologul zice că Filipeni 2:11 face referire în mod clar la Isaia 45:23 şi la textele următoare. Să vedem. Aceste versete, după cum au fost traduse în *Versiunea Americană Standard,* spun: „Am jurat pe Mine însumi, cuvântul a ieşit din gura Mea în dreptate, şi nu se va întoarce, că în faţa Mea se va apleca fiecare genunchi, va jura fiecare limbă. Numai în Iehova, se spune despre Mine, este dreptate şi tărie; chiar la El vor veni oamenii; iar toţi cei care au fost aţâţaţi împotriva Lui vor fi supuşi ruşinii. În Iehova va fi îndreptăţită toată sămânţa Israelului şi se va mândri."

Totuşi, la Filipeni 2:9-11 din *Versiunea Americană Standard* scrie: „De aceea L-a şi înălţat Dumnezeu, şi I-a dat un nume care peste orice alt nume; pentru ca în numele lui Isus să se închine fiecare genunchi, al lucrurilor din cer şi lucrurilor de

Cuprins

pe pământ şi lucrurilor de sub pământ, şi ca fiecare limbă să mărturisească faptul că Isus Cristos este Domnul [*ky'ri·os*], spre gloria lui Dumnezeu Tatăl."

Nu este acelaşi lucru ca citatul de la Isaia. Filipeni 2:11 nu spune că fiecare limbă trebuie să *Îi jure* lui Isus. Spune că fiecare limbă trebuie să mărturisească ceva legat de Isus spre gloria lui Dumnezeu Tatăl. Aşa că nu este o referire la Isaia 45:23 în sensul că cere ca Isus să fie identificat cu Iehova.

Ţineţi minte că „Iehova" este un nume, un nume divin, dar că Filipeni 2:9-11 zice că numele Fiului lui Dumnezeu este Isus, nu Iehova; iar numele Isus înseamnă de fapt „Iehova este mântuire" sau „mântuirea lui Iehova." Aşadar, ceea ce spune Filipeni 2:11 este că fiecare limbă va mărturisi că Isus ocupă o anumită funcţie titulară, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, şi anume, domnia. Acest titlu de „Domn" în textul grecesc este *ky'rios* (fără articolul hotărât).

Oricine este familiarizat cu Noul Testament în greacă ştie că acest cuvânt *ky'rios* (fără articolul hotărât) este folosit în locuri în care cineva i se adresează cuiva şi de aceea nu înseamnă Iehova. Înseamnă Domn sau Stăpân. Acesta este motivul pentru care *Traducerea Noii Lumi* şi alte versiuni redau cuvântul *ky'rios,* fără articolul hotărât, în locurile corespunzătoare. De asemenea, când *ky'rios* este folosit ca titlu, atunci apare fără articolul hotărât, în cazuri precum cel de la Filipeni 2:9-11.

Toate versiunile englezeşti din creştinătate, chiar şi cele în ebraică, arată că la Filipeni 2:11 cuvânt *ky'rios* fără articol este folosit ca titlu, nu ca nume personal. Acesta este motivul pentru care *Traducerea Noii Lumi* redă Filipeni 2:11: „Fiecare limbă să mărturisească faptul că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl." Niciun creştin nu trebuie să mărturisească faptul că Isus Cristos este Iehova, pentru că nu este adevărat. Isus ne-a spus să ne rugăm pentru numele Tatălui Său ca să fie preamărit sau sfinţit, şi fiecare savant biblic informat ştie că numele lui Dumnezeu Tatăl este Iehova.

Apostolul Pavel zice la 1 Corinteni 8:5, 6: „Căci deşi sunt cei care sunt numiţi ‚zei', fie că în cer sau pe pământ, aşa cum sunt mulţi ‚zei' şi mulţi ‚domni', pentru noi este de fapt un singur Dumnezeu Tatăl, din care sunt toate lucrurile, şi noi suntem pentru El, şi este un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile, şi noi suntem prin El." Aşadar, ceea ce trebuie să mărturisească creştinii este că Isus Cristos este Domnul, sau *ky'rios* (fără articolul hotărât).

Cuvântul *ky'rios* fără articolul hotărât este folosit astfel şi la 1 Corinteni 12:3. Acolo, în textul grecesc apare aceeaşi expresie ca la Filipeni 2:11, şi anume, *KYRIOS YESOUS.* În ambele texte, cuvântul grecesc *ky'rios* este un titlu cu care trebuie să fie adresată o persoană cu un anumit titlu. De aceea ar fi greşit, mai bine spus ridicol, să se traducă expresia *KYRIOS YESOUS* prin „Iehova Isus." Niciuna dintre traducerile evreieşti nu o redă „Iehova Isus," ci recunoscu cuvântul grecesc *ky'rios* acolo ca un titlu şi astfel folosesc cuvântul evreiesc *Adón,* care înseamnă Domn, în loc de numele Iehova.

Aşadar, *Traducerea Noii Lumi* este consecventă, şi nu încalcă nici o regulă generală stabilită în Prefaţa sa atunci când traduce expresia de la 1 Corinteni 12:3, precum şi de la Filipeni 2:11, „Isus este Domnul," nu „Isus este Iehova." Aşa că

Cuprins

traducătorii nu trebuie acuzaţi că sunt influenţaţi de teologia antitrinitară a lui Arius pentru că procedează aşa.

O traducere recentă numită „Noul Testament Original" al unui evreu numit Hugh J. Schonfield, publicată în 1955, redă expresia ca o adresare către Isus, spunând: „Şi nimeni nu poate spune ‚Domnul Isus!' decât prin Spiritul Sfânt." (1 Corinteni 12:3) Acest traducător evreu redă Filipeni 2:11astfel: „Şi fiecare limbă să Îl aclame pe Isus Cristos drept Stăpân, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl."

Este foarte uşor pentru un teolog trinitar al creştinătăţii să găsească un cusur la traducerea Bibliei care să nu se potrivească cu doctrina sa trinitară. Dar când o face ascunzând baza pe care se face traducerea criticată şi redarea ei în concordanţă, este el oare corect şi competent? Sau demonstrează el că are dreptate? Vă lăsăm pe voi să răspundeţi la întrebare.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1960 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

VORBIŢI DINTR-O INIMĂ BUNĂ - Pag.385

SE CONFRUNTĂ CIVILIZAŢIA NOASTRĂ CU O PRĂBUŞIRE? - Pag.392

SUNT MARTORII LUI IEHOVA CREŞTINI? - Pag.394

VORBIRE ŞI SALVARE - Pag.399

ÎN URMĂRIREA SCOPULUI MEU ÎN VIAŢĂ - Pag.405

PĂZIREA TURMEI PĂSTORULUI NOSTRU CU ÎNDEMÂNARE - Pag.409

PARTEA 39—„FACĂ-SE VOIA TA PE PĂMÂNT” - Pag.411

AŞA ZISELE ANACRONISME ALE BIBLIEI - Pag.416

ÎNTREBĂRI - Pag.418

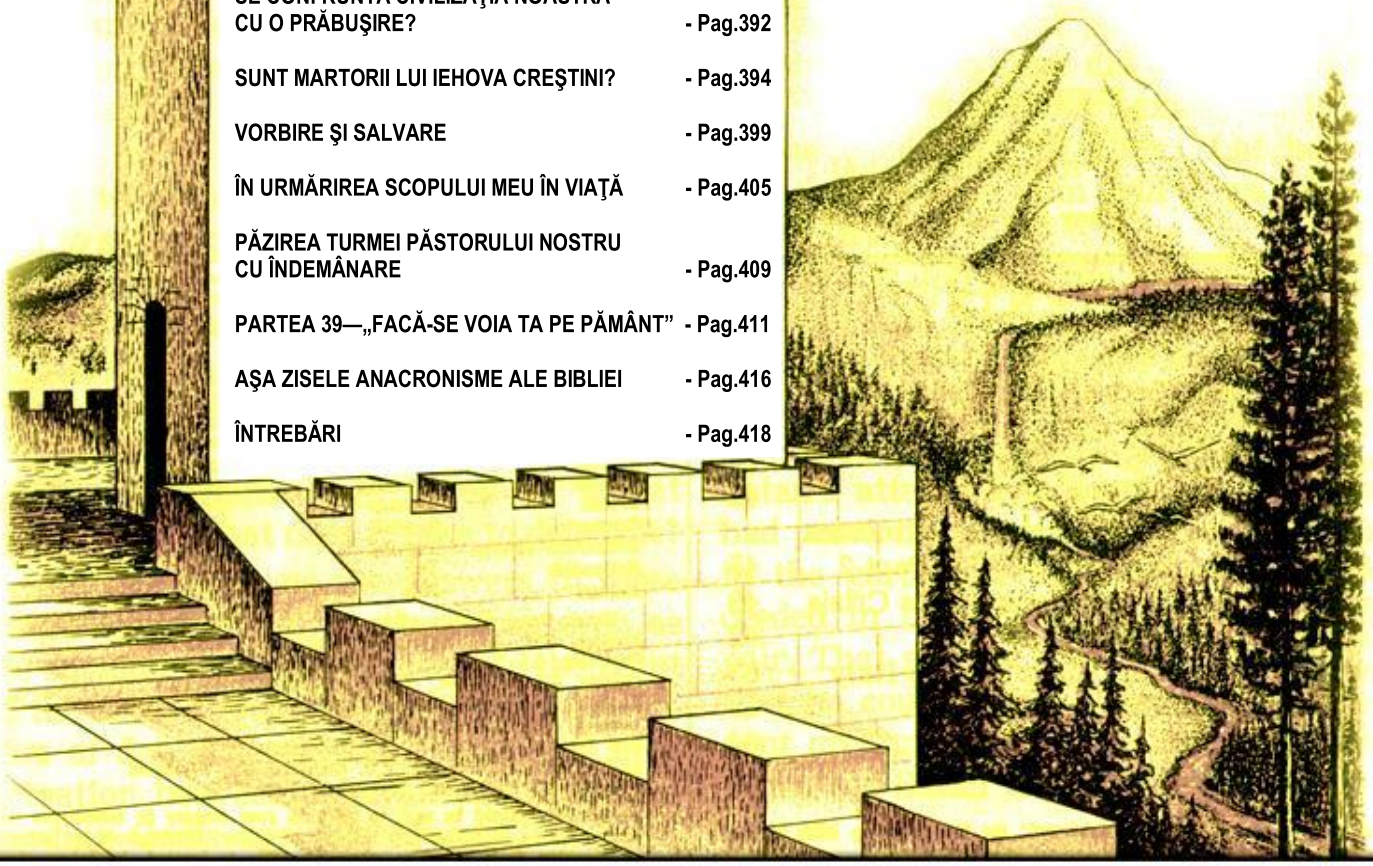

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

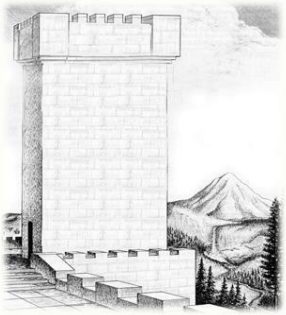

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1960 **Nr. 11**

Vorbiți dintr-o inimă bună

„Pui de năpârci, cum ați putea vorbi lucruri bune când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visteria inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui. Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice lucru nefolositor pe care îl vor fi rostit, căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi condamnat.” -Mat. 12:34-37.

Vorbirea INTELIGENTĂ este la fel de veche ca și familia umană. Din ziua în care omul a fost creat, abilitatea de a vorbi a fost unul dintre darurile lui Iehova pentru acesta. Cu adevărat este o comoară extraordinară. Cât de binecuvântați sunt oamenii că pot cu ușurință să comunice unul cu celălalt prin puterea vorbirii! Este atât de obișnuit printre oameni încât mulți nu sunt recunoscători și nu se opresc niciodată să mulțumească marelui Creator pentru privilegiul minunat de a vorbi. Dar cât de dificil ar fi să urmăm multe din activitățile zilnice fără a putea vorbi! Observând pentru un moment problemele surdo-muților, asta ar trebui să convingă pe oricine de marea înțelepciune și inteligență folosită de Iehova în proiectarea celei mai înalte forme de viață pământești, omul. În fiecare zi ar trebui să îi mulțumim lui Iehova pentru abilitatea pe care o avem și anume de a vorbi.

2 Iehova a creat gura omului, limba și gâtul ca omul să poată vorbi lucruri bune. Aceste părți ale corpului uman funcționează împreună depinzând de alte părți ale corpului. Dacă sunt folosite pentru a vorbi lucruri bune așa cum Iehova și-a propus, celelalte părți ale corpului trebuie să coopereze. Folosirea corectă a puterii vorbirii depinde de ce se află în minte și inimă. Când auzim un om vorbind lucruri bune spre lauda Creatorului, vom realiza că mintea și inima lui au fost deprinse cu Cuvântul lui Dumnezeu. El a depozitat adevărul în siguranță înăuntru așa cum cineva își depozitează comorile bune. Nu toți oamenii vorbesc lucruri bune și Isus explică de ce: „ Voi oamenilor ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum puteți vorbi lucruri bune când sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visteria inimii, dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui. Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da

Cuprins

socoteală de orice lucru nefolositor pe care îl vor fi rostit, căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină şi din cuvintele tale vei fi condamnat." – Mat. 12:33-37.

3 Care este motivul acestei diferenţe între oameni, unii aducând laude lui Dumnezeu şi alţii reproşuri? Istoria familiei umane răspunde acestei întrebări. Diferenţa există de la rebeliune, când Satan Diavolul a vorbit în contradictoriu cu Dumnezeu în grădina Edenului şi când Adam şi Eva au încălcat porunca lui Dumnezeu şi au devenit de asemenea potrivnicii voii lui Dumnezeu. Minţile şi inimile lor au fost contaminate cu minciuni şi gânduri necurate şi astfel este moştenirea care a fost transmisă mai departe familiei umane. Unii oameni vor să lase impresia că vorbesc lucruri bune dar intenţiile lor nu sunt bune după cum se vede în roadele lor. Răstălmăcesc vorbele căutând foloasele proprii şi căutând să câştige onoare printre oameni. Aceştia sunt ipocriţi asemeni fariseilor şi cărturarilor pe care Isus i-a întâlnit aproape de Ierusalim: „ Atunci nişte farisei şi nişte cărturari din Ierusalim au venit la Isus şi i-au spus: ‚de ce calcă ucenicii tăi datina bătrânilor? Căci nu-şi spală mâinile când mănâncă.' Drept răspuns el le-a spus: ‚dar voi de ce călcaţi porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?' De exemplu, Dumnezeu a spus: „ Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta"; şi, „ cine va vorbi de rău pe tatăl sau pe mama sa, să fie negreşit pedepsit cu moartea." Dar voi spuneţi: „dar cine va spune tatălui sau mamei sale: ‚Ori cu ce te-aş putea ajuta i-am închinat lui Dumnezeu,' el nu mai trebuie să îşi cinstească tatăl deloc." şi aţi desfiinţat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. Făţarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi când a zis: „ Norodul acesta se apropie de mine cu gura şi mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de mine. Degeaba mă cinstesc ei, învăţând cu învăţături nişte porunci omeneşti.'" Isus a chemat mulţimea la sine şi a spus: , Ascultaţi şi înţelegeţi: Nu ce intră pe gură spurcă pe om ci ce iese pe gură, aceea strică pe om.'"-Mat. 15:1-11.

4 Conform lui Isus, inima omului trebuie să fie în armonie cu Dumnezeu astfel încât omul să vorbească corect. În zilele noastre pot fi auzite multe doctrine şi filozofii. Teorii stranii au fost avansate de aşa zişii oameni învăţaţi în ştiinţă şi în instituţii educaţionale şi au fost răspândite prin toate mijloacele moderne de propagandă. Învăţăturile lor trebuie cernute afară. Auzind spunându-se multe lucruri dar pe baza cunoaşterii exacte găsite în cuvântul lui Dumnezeu putem determina ce este bine şi acceptabil şi ceea ce nu este. Nu suntem murdăriţi dacă auzim ceva rău, dar dacă repetăm lucrurile rele sau facem lucruri rele, greşim. Din moment ce ne-am născut în împrejurimi rele, determinarea noastră în această lume trebuie să fie aceea de a evita influenţele ei şi de a folosi corect vorbirea noastră. Nu se poate ca un om imperfect să vorbească automat bine. El trebuie să îşi antreneze mintea şi inima şi să se dedice complet Sursei binelui absolut si anume lui Iehova Dumnezeu. Astfel el are o bază bună de a vorbi şi de a face bine. Apostolul Pavel a spus aşa: „ Vă îndemn fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită."-Rom. 12:1, 2.

Cuprins

5 Cum vom fi în măsură sa facem asta? Trebuie să fim determinați să depunem un efort puternic și trebuie să fim ajutați să ne construim și să ne întărim puterile minții pentru a face bine cu limba noastră. Trebuie să căutăm ajutorul din partea Creatorului. „ În orice lucru, prin rugăciune și cereri cu mulțumiri, aduceți cererile voastre lui Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus. În cele din urmă, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească. (Filip. 4:6-8). Cu pregătirea potrivită putem dobândi adevărata înțelepciune și zidi cauzele drepte în inimile noastre ceea ce va duce la vorbirea dreaptă. „Cine are o inimă înțeleaptă își arată înțelepciunea când vorbește și mereu se văd învățături noi pe buzele lui.”-Prov. 16:23.

Să ne păzim limba

6 Dacă cineva este creștin și și-a dedicat trupul ca un sacrificiu viu, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, cu puterea lui de pricepere, aceasta nu înseamnă că are automat dreptul să dea frâu liber limbii. Chiar de la începutul creștinătății, controlarea limbii a reprezentat o problemă. Apostolul Iacov scoate în evidență problema în capitolul trei, versetul 2: „Toți greșim în multe feluri. Dacă cineva nu greșește în vorbire, este un om perfect, capabil să își țină în frâu tot corpul.” Apoi merge mai departe și arată cum omul a învățat să controleze caii cu un căpăstru sau să dirijeze vase cu cârmă mică dar limba micuță în trup reprezintă o problemă mai mare. Este ca un foc mic, ce poate mistui o pădure mare. „toate felurile de animale sălbatice, de păsări, de târâtoare și creaturi ale mării se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc. Dar limba, niciun om nu o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plin de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Iehova,chiar și pe Tatăl, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul.” – Iac. 3:7-10.

7 Spune Iacov că ar trebui să ne considerăm învinși sau să renunțăm la a lupta pentru a ne controla limba? Este o luptă sortită pierzării? Nu are rost să luptăm? Dacă ar fi fost așa, el ar fi continuat cu greu argumentarea zicând: „Nu trebuie să fie așa frații mei. O fântână nu dă din aceeași vână și apă dulce și apă amară nu-i așa? Frații mei, un smochin nu face măsline sau o viță smochine,nu? Nici apa sărată nu poate da apă dulce.” (Iac. 3:10-12). Într-adevăr, nu este îngăduit ca oamenii să abuzeze de puterea de a vorbi blestemând alți oameni sau vorbindu-i de rău. Singura bază pentru a depăși problema este să fii găsit în acord cu înțelepciunea care vine de sus. Pentru a dobândi o asemenea înțelepciune acea persoană are nevoie de blândețe și trebuie să își dorească să se conducă corect. Minținд, lăudându-se, blestemând sau făcând alte lucruri greșite ale vorbirii, toate acestea sunt pământești și demonice la origine. Doar înțelepciunea care vine de sus poate depăși tendințele greșite cu care omul imperfect s-a născut. Înțelepciunea care vine din studierea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie urmărită dacă dorim ca limba să vorbească ceea ce este curat, pașnic și drept. (Citește Iacob 3:13-18.)

Cuprins

8 Dacă era părerea lui Iacob că nu are rost să încercăm să îmblânzim limba pentru că este imposibil, deci putem să lăsăm ca limba să își urmeze cursul, atunci ar fi inutil să încercați să lucrați cu Dumnezeu. Dar nu a zis asta. Legând limba pentru a o controla cu închinarea noastră pură, Iacob a îndemnat: „Dacă cineva crede că este credincios și nu își înfrânează limba ci își înșeală inima, închinarea unui astfel de om este zadarnică. Închinarea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este aceasta: să avem grijă de orfan și de văduvă în necazurile lor, și să ne păstrăm neîntinați de lume.”- Iac. 1:26, 27.

9 Deci, pentru a păstra închinarea neîntinată înaintea lui Dumnezeu, un om trebuie să își antreneze controlul de sine și să vorbească în armonie cu dreptatea lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie o vorbire din mânie care ar aduce dezbinare. „știți bine lucrul acesta preaiubiții mei frați. Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.” (Iac. 1:19, 20). Iacov se adresa acelora care se luptau intre ei și care se vorbeau de rău unul pe celălalt, mândri și lăudăroși. Ei trebuiau să își arate interesul de a-și controla limba și de a păstra pacea congregației. Numai motivele rele din inimă incită la o vorbire denigrantă. Iacov a menționat gelozia, cearta, lauda și minciuna și a arătat cum acestea aduc tulburare. Dacă cineva poartă ură fratelui său, acest lucru se va vedea în vorbirea lui. Dacă este gelos pe privilegiile și binecuvântările altuia, dorește să fie văzut sau să se remarce, el poate să încerca să piardă respectul pentru semenii săi. Unii pot simți că nu sunt suficient de proeminenți și încearcă să iasă în evidență și deci ponegresc sau calomniază născând conflicte. Ei se dovedesc imaturi „oameni buni de nimic”. Un om bun de nimic sapă după rău și pe buzele lui este și a fost un foc arzător. Un om al intrigilor continuă să semene vrajbă și un calomniator dezbină oamenii. (Prov. 16:27, 28). Prin urmare, câştigând atenția și respectul altora semănând ceartă, el își va pierde tot respectul în ochii maturi ai creștinilor. Iehova a binecuvântat pe pacificatori.-1 Pet. 3:8-12.

Păstrând pacea

10 Urmând discuția sa despre îmblânzirea limbii, Iacov vorbește despre războaiele și luptele dintre frați. Trebuie să fi existat un spirit de reciprocitate sau nu puteau exista războaie. O persoană nu poate purta o luptă de una singură. Trebuie să existe cineva care să se lupte cu el. Dacă ar fi existat doar o persoană cu inima rea și care nu putea să își înfrâneze limba, nu ar fi fost necesar ca Iacov să scrie ce a scris. Ar fi fost posibil să se evite situația dintre frați dacă problemele ar fi fost tratate corect urmărind pacea.

11 Cum poate fi păstrată pacea când o persoană vorbește ofensator? Primul lucru care trebuie reținut este să nu se răspundă cu o vorbire asemănătoare. Când un frate vă jignește ca persoană, puteți da dovadă de aceeași putere de auto-control ca și David care a scris: „Ziceam: ‚Voi veghea asupra căilor mele ca să nu păcătuiesc cu limba, îmi voi pune frâu gurii cât va sta cel rău înaintea mea.’” (Ps. 39:1). Acesta este un principiu bun de urmat chiar dacă avem de-a face cu oameni lumești, răi sau cu frați care ne jignesc. Trebuie să ne controlăm spiritul și să nu

Cuprins

lăsăm orice mânie subită sau dezgust care se poate ivi, să ne strice echilibrul. Controlul este dovada maturității spirituale. Cel mai adesea nu este posibil să repari o problemă mergând la persoana ofensată în particular fără a pierde timp. Aceasta este formula pe care Isus a prezentat-o lui Matei 18: 15-17 pentru soluționarea multor probleme.

12 Când un ofensator al inimii bune își vede greșeala, el se va căi și va cere iertare celui pe care l-a jignit. Într-adevăr, ca slujitori ai lui Dumnezeu ar trebui să fim pregătiți și dispuși să iertăm. Iacov încurajează o asemenea iertate arătând că noi toți putem greși cu limba și nimeni nu este perfect. Dacă o problemă poate fi rezolvată între doi indivizi și pot să își ceară scuze și iertare, problema nu va merge mai departe și nu va mai exista posibilitatea ca să ajungă în fața congregației unde ar putea cauza neplăceri sau situații de părtinire. Doar atunci când un ofensator nu ia în seamă asta, ca o ultimă alternativă, este necesar să se caute sfatul slujitorilor congregației și eventual să li se permită să intervină pentru a vorbi cu ofensatorul.

13 O altă oportunitate de a înfrâna limba din respect pentru unitatea congregației este în legătură cu orice încălcare a legii lui Dumnezeu de către un membru al congregației creștine. Când auzim că o anumită persoană a greșit sau a comis o imoralitate, nu este bine să transmitem bârfa repede mai departe și să cauzăm agitație. Chestiuni de această natură sunt treburile slujitorilor congregației care reprezintă congregația și limba controlată le va vorbi. Nu ar trebui să căutam notorietate spunând tuturor ce știm, ci în smerenie luând în considerare interesul adunării ca un întreg. Lasă comitetul congregației să decidă ce acțiuni să ia și ce informație să înainteze adunării. Dacă auzi ceva care este de fapt fals și tu îl răspândești mai departe, ai cădea în clasa de calomniatori. „cine umblă cu bârfe dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat”. –Prov. 11:13.

14 Când o chestiune a fost tratată în mod individual cu un ofensator personal sau dacă adunarea s-a confruntat cu o ofensă care necesită probă sau excluderea unui membru și după un anumit timp un frate sau soră a fost restabilit, nu este adus niciun beneficiu cuiva amintind mereu despre greșeala comisă. Unde este dragostea față de frați în acest mod de a vorbi? Când ceva a fost stabilit și iertat atunci nu mai pomeni de acel lucru. „Cine acoperă o greșeală caută dragostea dar cine o pomenește mereu în vorbirile lui, dezbină pe prieteni.”-Prov. 17:9.

15 Acesta este posibil să nu fie standardul lumii dar este standardul creștinilor iubitori. Când Isus ne-a învățat rugăciunea model în Matei 6:9-13 el ne-a arătat esențialul și prin aceasta el a spus că ar trebui să reținem cât de important este să ierți cu adevărat pe cineva care te-a jignit și să trăiești în pace cu toți oamenii. „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, Tatăl vostru ceresc vă va ierta și pe voi; dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Mat 6:14, 15). Iertați greșelile celorlalți, sau doar credeți că le iertați? Webster spune: „Iertarea presupune renunțarea orice pretenție de câștig sau plată dar de asemenea trebuie să renunțăm la orice dorință de răzbunare și la orice resentiment.” După ce ai fost implicat într-o situație și ai fost de acord să îl ierți pe

Cuprins

cel ce ți-a greșit, mai ai resentimente față de acesta sau poți să îl saluți și să îl tratezi ca pe un frate ca și cum greșeala nici nu ar fi fost comisă vreodată? Poate fi un test important a iubirii tale, dar dacă există un sentimente de răzbunare sau resentiment atunci nu l-ai iertat cu adevărat. Chiar dacă s-ar fi putut să fi foarte nervos în acel moment, dacă ai fost stăpânit de spiritul de auto-control ai fi reflectat la faptul că și tu ai putea greși odată și va trebui să îți înfrânezi limba.

16 Pavel le-a spus Galatenilor în 6:1: „ Fraților, dacă va cădea un om în vreo greșeală, voi cei duhovnicești îndreptați-l pe unul ca acesta cu duhul blândeții, luând seama la tine însuți ca să nu cazi în ispită.” și le-a spus Efesenilor în 4:31, 32: „ Orice amărăciune și supărare și mâhnire și izbucnire și defăimare să piară de la voi, împreună cu orice răutate. Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia așa cum și Dumnezeu v-a iertat vouă în Hristos.” Dacă Iehova și Hristos Isus, care nu comit greșeli, pot cu iubire și pe deplin să ierte greșelile celorlalți, nu putem oare noi care suntem oameni imperfecți, cu smerenie să învățăm să ne iertăm *cu adevărat*?

Alte ofense ale limbii

17 Ceea ce este popular în această lume este de cele mai multe ori greșit. În timp ce lumea se deteriorează din ce în ce mai mult, morala şi etica generală a oamenilor se degradează de asemenea. De aceea am fost sfătuiți să renunțăm la a fi la modă după acest sistem de lucruri ci să fim transformați cu mintea. Exemplul multor artiști notorii și oratori cunoscuți şi tendinţa conversațiilor în cluburi, adunări sociale și chiar în școli printre copii, face ca discursul obscen să fie remarcabil și popular. Văzându-i pe ceilalți, copiii pot fi influențați să creadă că înjurăturile și vorbirea obscenă sunt o dovadă a maturității și a bărbăției cuiva, dar de fapt aceasta dovedește doar caracterul lumesc al acelei persoane. De mai bine de nouăsprezece secole, creștinii s-au inspirat din sfatul apostolului Pavel: „ Curvia sau orice alt fel de necurăție, lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă vorbe porcoase și nici nechibzuite, nici glume proaste care nu sunt cuviincioase; ci mai degrabă cuvinte de mulțumire.”-Efes. 5:3; Col. 3:5-8.

18 Reamintindu-ne de cuvintele lui Iacov din 3:11, poate fântâna vorbirii să dea și apă dulce și apă amară? Ce explicație este acolo pentru o persoană care dorește să vorbească despre obscenitate sau lucruri rele în orice moment, chiar și în asociere cu oamenii lumești la treburi lumești? Este el un slujitor creștin doar în timpul întâlnirilor congregației? Când sunteți cu ceilalți, despre ce vorbiți? Despre lucruri constructive sau spirituale? Când se ivește o ocazie să fiți cu frații voștri, vorbiți despre ultimele spectacole cinematografice sau evenimente sportive, bârfele sau scandalurile zilnice? Hristos Isus ne oferă răspunsurile la toate aceste întrebări în Matei 15:18-20: „ Dar ce iese din gură, vine din inimă și aceea spurcă pe om. De exemplu, din inimă ies gândurile rele, crimele, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, blasfemiile. Acestea sunt lucrurile care spurcă pe om.” Deci se întoarce la ceea ce o persoană are ascuns adânc în inima sa. Ce îl interesează cu adevărat și despre ce va vorbi în mod regulat.

Cuprins

19 Dacă ar fi să analizăm situația, fiecare își folosește puterea de a vorbi guvernată fie de urmărirea lucrurilor cărnii sau are rezultate purtând roadele spiritului. Vorbirea greșită vine din inima dedată spre curvie, necurăție, dușmănie, gelozie, beție, desfrâuri, egoism, mândrie și câștig personal. Cei care nu știu nimic despre dreptatea legii lui Dumnezeu și care nu încearcă să o urmeze, folosesc greșit limba și vorbesc întruna lucruri lumești; aceasta este influența pe care o vedem astăzi pretutindeni în lume. Dar când mintea și inima cuiva au fost atinse de spiritul lui Dumnezeu și când acea persoană și-a transformat mintea, îl vom găsi vorbind lucruri spirituale. El și-a câștigat auto-controlul, care este o roadă a spiritului, și gândește înainte de a vorbi. Nu se dezlănțuie și vorbește fără să gândească, ci este îndelung răbdător, bun și vorbește cu blândețe. Asta nu înseamnă că nu vorbește cu forță în denunțarea răutății dar o face în același mod demn în care Isus Hristos a vorbit împotriva răutății, tradițiilor înșelătoare și a ipocriziei. Îmblânzirea limbii și supunerea sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu și al Cuvântului său sunt strâns legate. Iehova judecă nu după aparențe ci după ceea ce este în inimă. De aceea dorința fiecărui om cu frica de Dumnezeu ar trebui să fie să își umple inima cu lucruri spirituale,să aibă o inimă bună pentru reîmprospătarea și beneficiul altora și să fie ca un izvor de apă care dă neîntrerupt apă dulce în zilele de vară. Vorbirea dreaptă conduce spre salvare. -1 Sam. 16:7; Rev. 2:23; Mat. 23:1-17; Gal 5:16-26.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cui îi datorează omul puterea sa de a vorbi şi cum trebuie să o considere?
2. (a) Cum cooperează corpul omenesc în producerea vorbirii bune? (b) Ce explicaţie se găseşte în Biblie pentru vorbirea bună şi vorbirea rea?
3. (a) De ce vorbesc unii oameni lucruri rele? (b) Ce lumină aruncă asupra acestei chestiuni vorbele lui Isus de la Matei 15:1-11?
4. (a) În ceea ce priveşte vorbirea, ce provoacă murdărirea omului? (b) Care este calea arătată la Romani 12:1, 2 pentru a nu face precum oamenii murdari?
5. Conform Filipeni 4:6-8, ce obiceiuri mentale trebuie dezvoltate, şi ce rezultă din acestea?
6. Ce spun primele versete de la Iacov 3 despre problemele mari în a stăpâni limba?
7. (a) De unde ştim că Iacov nu vrea ca cineva să renunţe la încercarea de a-şi stăpâni vorbirea? (b) De ce este nevoie pentru a vorbi corect, conform lui Iacov 3:13-18?
8. Care este relaţia dintre stăpânirea limbii şi închinarea curată?
9. (a) Ce cauze pot stârni vorbirea care duce la dezbinare şi de ce trebuie evitată o astfel de vorbire? (b) Analizând după 1 Petru 1 Peter 3:8-12, cine capătă binecuvântarea?
10. Ce provoacă cearta între fraţi?
11, 12. (a) Care este exemplul bun al lui David în stăpânirea de sine? (b) Explicaţi formula pentru rezolvarea problemelor prezentată de Isus la Matei 18:15-17.

Cuprins

13. Cum trebuie să manifeste creştinii controlul limbii atunci când au de-a face cu păcate săvârşite de fraţi?
14. Ce influenţă are o inimă plină de dragoste asupra vorbirii legate de încălcători pedepsiţi?
15, 16. (a) Ce înseamnă să ierţi un păcătos şi cum a demonstrat Isus nevoia de a manifesta iertarea adevărată? (b) Cum a arătat Pavel nevoia de umilinţă şi iertare?
17, 18. (a) De ce nu i se cuvine unui slujitor creştin să vorbească obscen? (b) Ce fel de conversaţii produc creştinii maturi? (c) Cum putem explica faptul că cineva vrea să vorbească despre lucruri obscene?
19. (a) În lumina Galatenilor 5:16-26, cum trebuie să privim modul în care cineva îşi foloseşte puterea de a vorbi? (b) De ce este important ca inima să ne fie plină de lucruri bune şi apoi să le rostim?

Se confruntă civilizaţia noastră cu o prăbuşire?

PROGRESELE materiale remarcabile din ultimii şaizeci de ani ne-au catapultat civilizaţia dintr-o epocă a cailor şi căruciorelor într-o epocă de avioane turboreactoare şi rachete cu reacţie. Transformarea este uimitoare, mai ales pentru o perioadă atât de scurtă de timp din istoria omului. Dar acum că am ajuns la un punct avansat al realizărilor tehnologice, există vre-un pericol ca civilizaţia noastră să se prăbuşească aşa cum au făcut-o civilizaţiile din trecut atunci când au ajuns la un anumit nivel de glorie? Se va nărui din cauza degradării morale din interiorul ei? Sunt mulţi oameni care se tem că o va face. Ei văd asemănări tulburătoare între civilizaţia noastră şi cele care s-au prăbuşit.

Ziarul canadian *Victoria Daily Times* a publicat o exprimare a acestei păreri când a zis: „Materialismul—capcana care a făcut să dispară civilizaţiile din trecut—pune în pericol viitorul societăţii Occidentale, i-a avertizat Senatorul Donald Cameron pe 300 de administratori de şcoli. . . . El a zis că există o ‚paralelă înfricoşătoare' între societatea din ziua de azi şi civilizaţiile moarte care au ‚ajuns bogate, uşoare, indiferente şi apatice—şi au murit.'" O declaraţia oarecum asemănătoare a fost făcută de către Wilkes-Barre *Record:* „Viaţa bună nu constă numai în lucruri. Viaţa bună cuprinde caracterul, hotărârea, tăria, dispunerea de a sacrifica ceva atunci când este nevoie de sacrificiu în cauza comună. Indiferent de cât de bogată ar ajunge o naţiune, dacă poporul cade în

capcana satisfacţiei leneşe, dacă valorile lor se limitează din ce în ce mai mult la lucruri strict materiale, atunci naţiunea este osândită la distrugerea finală."

Faptul că societatea modernă este din ce în ce mai interesată de traiul uşor, de bunuri materiale, de servicii uşoare şi de „bani făcuţi repede" decât de morala sa arată că valorile sale se degenerează - Ce venit are o persoană, indiferent de modul în care îl obţine, pare să fie baza pentru statutul social. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru Roma antică materialistă înainte de prăbuşirea sa. Omul din ziua de azi care are o grămadă de bani este omul care este admirat, care este foarte respectat într-o comunitate, care este ales de obicei în funcţii politice. Bunurile materiale pe care le are îi impresionează pe oameni mai mult decât virtuţile morale ale unui om sărac. Maşina pe care o conduce un individ, casa în care locuieşte, hainele pe care le poartă şi firma pe care o deţine sunt lucrurile care îi dau statutul în această civilizaţie materialistă. Nu acestea sunt valorile importante în viaţă. Numai o societate care se degenerează ar crede că sunt.

Cu toate că mulţi oameni vorbesc mult despre valorile morale, puţini dintre ei trăiesc cu adevărat după ele. Acest lucru este evident din dezvăluirile ocazionale de mită în rândul liderilor politici cu moravuri aparent impecabile, de corupţie şi chiar şi tâlhărie în rândul funcţionarilor care aplică legea, de „lovituri pe la spate" în lumea afacerilor, de trişatul din partea concurenţilor de la emisiunile cu întrebări, de hoţie din partea angajaţilor cu o reputaţie aparent bună şi de căutarea înaintării personale pe seama altor oameni. Nu indică aceste acţiuni o civilizaţie bolnavă din punct de vedere moral?

„Valorile noastre, idealurile noastre, sunt cu susul în jos," a zis Dr. Laurence Gould, decan al facultăţii Carleton. „Aruncăm cu vorbe goale în ceea ce priveşte valorile spirituale dar dăm o prioritate mare hainelor de nurcă şi Cadillacurilor." Valorile morale cu susul în jos din această lume justifică adesea furtul, atunci când se face de la cei bogaţi. Pentru că un număr mare de angajaţi canadieni şi americani gândesc astfel, angajatorii au o pierdere anuală totală de cam un miliard de dolari din cauza furtului angajaţilor. Aceasta este dublul sumei pe care publicul o pierde din cauza infractorilor profesionişti. Nu este furatul la fel de greşit din punct de vedere moral când o companie bogată este victima ca atunci când victima este un om sărac? Cum poate morala să aibă reguli diferite?

Întrucât societatea modernă a permis ca valorile morale şi spirituale să degenereze, nu trebuie să ne surprindă când delincvenţa şi înşelăciunea sunt considerate în creştere printre tinerii din ziua de azi. Nu sunt moravurile lor o reflecţie a societăţii în care trăiesc? Adulţii nu se pot aştepta ca copiii să trăiască după un standard moral după care nu trăiesc nici măcar ei. În a ceastă privinţă, Harry M. Grant, administrator asistent la şcolile Moncton din Canada, a zis: „Mult prea des se întâmplă ca oamenii în mare parte să le ceară şcolilor să predea lucruri pe care nici ei nu le folosesc de obicei." El a continuat zicând că există tot mai multe dovezi ale deteriorării structurii sociale şi morale.

Este nevoie de mai mult decât progrese materialiste pentru a crea o civilizaţie măreaţă şi trainică. Este nevoie şi de valori morale înalte şi dragostea pentru Suveranul Suprem, Iehova. Pentru că progresul tehnic a făcut ca societatea

Cuprins

modernă să se considere singură înţeleaptă, ea i-a întors spatele lui Iehova Dumnezeu. Valorile sale materiale o trag către ateism, iar gânditorii ei îşi întind imaginaţia la lungimi mari în efortul de a găsi o explicaţie pentru existenţa omului fără să trebuiască să recunoască un Creator. Această gândire ateistă nu dă naştere la respectul pentru legile evlavioase ale moralităţii. Ea le dărâmă. Îi încurajează pe oameni să stabilească standarde materialiste degeneratoare, creând o situaţie în care nimeni nu poate avea încredere în aproapele său.

Întrucât civilizaţia noastră urmează acelaşi drum materialist şi desfrânat ca cel luat de civilizaţiile care au pierit, cum ne putem aştepta să trăiască? Aşa cum Dumnezeu i-a pus capăt civilizaţiei care a existat înaintea potopului şi aşa cum i-a pus capăt civilizaţiei din Sodoma şi Gomora din cauza stricăciunii morale, aşa îi va pune capăt şi civilizaţiei actuale. El a pus-o pe cântar şi a văzut că este deficientă. Se va prăbuşi în viitorul „război din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic." (Apoc. 16:14; 2 Pet. 3:5-7) Dispreţul crescător faţă de standardele morale este un semn prezis că sfârşitul este aproape. Oamenii care iubesc dreptatea pot spera să vadă după prăbuşirea ei apariţia unei noi civilizaţii cu valori morale şi spirituale înalte. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, aceasta va trăi până în vecii vecilor.

Sunt martorii lui Iehova creştini?

De ce se vorbeşte împotriva lor?
Care este scopul lor?

Printre religiile ortodoxe ale creştinătăţii a fost stabilit un tipar tradiţional de închinare şi practică. Acestea au o clasă a clerului şi o clasă a laicilor, cu preoţia care propovăduieşte şi laici care ascultă. Ei au activităţile sociale, programele de strângere a fondurilor, interesele politice şi multe învăţături şi sărbători acceptate în mod obişnuit. Orice grup religios ce nu se conformează cu acest tipar este, adesea, considerat a fi neobişnuit. Autorităţile politice sau legale pot chiar refuza să îl recunoască ca un grup religios şi îi pot nega libertăţile garantate prin constituţie. Liderii religioşi îl pot ridiculiza, acuzându-l de a fi un prooroc creştin înşelător şi fals. Aceasta a fost experienţă martorilor lui Iehova în acest secol douăzeci.

Tratamentul oferit Martorilor este asemănător cu cel simţit de creştini în primul secol din cauza faptului că nu se conformau la modul de viaţă religios popular printre evreii şi romanii din acele zile. Acei creştini timpurii erau o minoritate a cărei închinare, credinţe şi practici religioase erau în mod izbitor diferite de romanii ce se închinau idolilor şi de susţinători hotărâţi ai iudaismului.

Cuprins

Era ceva popular că lumea să fie neîngăduitoare cu aceştia. Împăraţii romani îi puneau în arene pentru a fi arşi de vii sau sfâşiaţi de fiarele sălbatice. Liderii religioşi ai iudaismului instigau mulţimile împotriva lor, făcând ca ei să fie persecutaţi din oraş în oraş. Isus Christos a prezis aceste lucruri atunci când le-a spus câtorva din acei oameni religioşi ortodocşi: « De aceea vă trimit prooroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii dintre aceştia îi veţi omori şi îi veţi răstigni, şi pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi îi veţi persecuta din oraş în oraş. » (Matei 23:34)

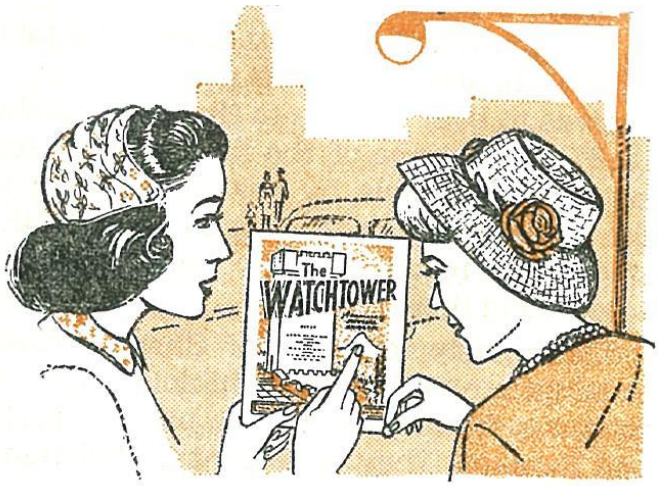

Aceiaşi lideri religioşi au decorat mormintele proorocilor ce au trăit înainte de vremea lor, spunând: "Dacă am fi trăit în zilele străbunilor noştri nu ne-am fi unit cu ei în vărsarea sângelui proorocilor." (Matei 23:30) Dar, totuşi, ei i-au tratat pe creştini aşa cum străbunii lor i-au tratat pe prooroci evrei care nu se conformau cu ce era popular.

Deşi multe secole au trecut de la zilele creştinilor timpurii şi milioane de oameni mărturisesc acum creştinismul, creştinii care nu se conformează sunt încă trataţi greşit. Grupurile religioase ortodoxe ar putea deplânge tratamentul greşit ce a fost arătat creştinilor de la început şi spun că dacă ar fi trăit atunci ei nu s-ar fi numărat printre cei care persecuta, dar se vor întoarce şi îi vor prigoni pe martorii lui Iehova pentru că nu se conformează cu modul de viaţă religios popular din prezent. Isus Christos a prezis că aşa se va întâmpla atunci când El a vorbit discipolilor Săi în ultimele zile: « Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî, şi veţi fi urâţi de toate neamurile din cauza numelui Meu. Va veni vremea când, oricine vă va ucide, va crede că face o slujbă lui Dumnezeu. » (Matei 24:9; Ioan 16:2)

Ce este un creştin ?

Ceea ce determină un creştin nu este aderenţa la credinţele populare acceptate ale organizaţiilor ortodoxe religioase sau participarea la practicile şi sărbătorile religioase faimoase. Conformarea la conceptele populare ale unui creştin nu face o persoană să fie creştină. Ceea ce o face este întrunirea calificărilor Scripturale. Apostolul Petru a spus: « Christos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat un model ca să călcaţi îndeaproape pe urmele Sale. » (1 Petru 2:21) Trebuie să urmăm exemplul lăsat de Christos.

Pe lângă familiarizarea îndeaproape cu Scripturile şi trăirea după principiile lor drepte, Christos a fost martor al numelui şi planurilor Tatălui Său ceresc. « Am făcut numele Tău cunoscut lor şi îl voi face cunoscut. » (Ioan 17:26) El a afirmat că scopul venirii Sale era acela de a fi martor al adevărului. (Ioan 18:37).

Cuprins

Creştinii din primul secol, I-au urmat exemplul şi au fost martori ai adevărului, chiar dacă acest lucru era în opoziţie cu învăţăturile tradiţionale ce erau acceptate în mod popular în acele zile.

Acei discipoli de la început ai lui Christos au refuzat să adopte oricare dintre credinţele filosofice sau formalismele religioase ale grecilor şi romanilor păgâni. Ei ştiau că închinarea unui creştin trebuia să fie pură, nepângărită de către influenţele păgâne. « Nu vă prindeţi la jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură există între neprihănire şi fărădelege? Sau ce legătură are lumina cu întunericul? » (2 Corinteni 6:14)

Împărăţia lui Dumnezeu a fost evidenţiată de propovăduirea făcută de Isus Christos. El a subliniat-o pe aceasta şi le-a spus discipolilor Săi să caute « mai întâi Împărăţia [lui Dumnezeu] şi dreptatea. » (Matei 6:33) Această este o cerere pe care creştini trebuie să o întrunească, şi, asemeni creştinilor de la început, ei nu trebuie doar să caute Împărăţia ci să şi vorbească despre ea. (Matei 10:7)

Aşa cum Isus şi-a păstrat integritatea faţă de Tatăl Său ceresc în circumstanţele cele mai dificile, aşa trebuie să facă şi o persoană ce vrea să fie creştină. Atunci oamenii lumii încearcă să o forţeze să-şi rupă integritatea faţă de Dumnezeu, el trebuie să facă ceea ce a spus Petru: « Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu ca Domn decât de oameni. » (Faptele Apostolilor 5:29) Un creştin nu trebuie să-şi rupă integritatea atunci când asupra lui vin persecuţiile din cauza faptului că a refuzat să se conformeze cu ceea ce este popular dar opus Cuvântului lui Dumnezeu. Nu ne putem aştepta că toţi oamenii să-L vorbească de bine. Toţi cei care doresc să trăiască cu un devotament dumnezeiesc în asociere cu Isus Christos vor fi, de asemenea, persecutaţi. (2 Timotei 3:12; Luca 6:26)

Roadele duhului sunt produse de un creştin tot timpul, nu numai o singură zi pe săptămâna. În legătură cu aceste roade, Biblia spune: « Dimpotrivă, roadele duhului sunt : iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea şi înfrânarea. » (Galateni 5:22, 23) Aceste calităţi trebuie oferite mai mult decât de slujirea cu buzele de orice persoană ce doreşte să fie creştină.

Din cauza faptului că martorii lui Iehova sunt diferiţi de membrii bisericilor ortodoxe în convingeri şi activităţi religioase, iar unele persoane ar putea chiar afirma că aceştia nu sunt creştini; dar haideţi să vedem dacă ei întrunesc cerinţele Scripturale care determină un creştin. Asta este ceea ce contează şi nu ceea ce este popular.

Martori lui Iehova întrunesc cerinţele

Activităţile martorilor lui Iehova se potrivesc cu numele lor. Asemeni lui Isus Christos, care este numit de Scripturi « Martorul credincios şi adevărat, » martorii lui Iehova sunt martori ai numelui, planului şi adevărului lui Dumnezeu. (Apocalipsa 3:14) Aceştia nu Îi ascund numele ci declară în mod public că acesta este Iehova. După cum veţi observa, Acesta apare scos în relief pe coperta acestei reviste, care este principala publicaţie folosită de martori. Este voia lui Iehova că

Cuprins

numele Său să fie făcut cunoscut tuturor locuitorilor pământului. (Psalmi 83:18; Evrei 13:15)

Ca martori ai Săi, aceştia mărturisesc în favoarea faptului că El este Dumnezeul unic şi că Acesta cere în mod drept devotament exclusiv. Gândiţi-vă la această expresie a lor din Turnul de Veghere din data de 1 ianuarie 1956: « Devotamentul exclusiv pentru Iehova reprezintă o cerinţă foarte serioasă. . . . el este exclusiv. Oricine altcineva se află înafara acestei poziţii foarte slăvite pe care numai El o poate deţine. El este singur în locul Său ridicat în univers. Nu va include pe nimeni altcineva cu El. Slava Lui nu o împarte cu nimeni. » Acest lucru elimină devotamentul exclusiv faţă de imaginile şi liderii religioşi. (Exod 20:5)

Asemeni creştinilor de la început, martorii lui Iehova insistă în a-şi păzi închinarea faţă de Iehova Dumnezeu nepângărită. Ei refuză să folosească icoane, simboluri, procesiuni, veşminte preoţeşti şi multele alte lucruri pe care creştinătatea religioasă le-a luat de la religiile păgâne cu multe secole în urmă. Ei refuză să-şi pângărească închinarea cu respectarea sărbătorilor religioase ce au rădăcini în păgânism sau cu crezuri religioase ce au răsărit din filosofiile umane şi nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Această hotărâre de a-şi păstra închinarea nepângărită îi plasează pe Martori în dezacord cu practicile şi credinţele religioase la modă. Pe măsură ce liderii religioşi din zilele lui Isus s-au mâniat cumplit din cauza adevărurilor scripturale pe care Acesta le-a învăţat, aşa şi liderii religioşi din creştinătate se mânie în legătură cu activităţile de propovăduire ale martorilor lui Iehova.

Aşa cum a fost în mod clar arătat de către rezoluţia dată de Martori la Adunarea lor Internaţională a Voinţei Divine din anul 1958, Împărăţia lui Dumnezeu reprezintă tema principala a propovăduiri lor. Se spunea: « Singurul guvern stabil din univers este Împărăţia stabilită a lui Dumnezeu care se află în mâinile Fiului Său uns. » Aceştia urmează exemplul lui Isus « căutând mai întâi Împărăţia şi dreptatea Sa. » (Matei 6:33)

Asemeni creştinilor de la început, martorii lui Iehova îşi menţin integritatea faţă de Dumnezeu în ciuda nenumăratelor eforturi corupte ce sunt făcute pentru a-i reduce la tăcere. În Statele Unire, în anul 1940, 600 de adunări nu i-au redus la tăcere. Hitler a eşuat în a-i frânge în închisori şi lagăre de concentrare acolo unde a torturat 10,000 dintre ei, iar comunişti eşuează în a face aşa ceva în închisorile şi taberele lor de muncă temute. Martorii au aflat că următoarele cuvinte ale lui Isus sunt la fel de adevărate în prezent aşa cum erau şi acum 1900 de ani: « Dacă aţi face parte din această lume, lumea ar iubi ce este al ei. Dar, pentru că nu faceţi parte din această lume, şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, din această cauză lumea vă urăşte. » (Ioan 15:19)

Proclamarea publică a adevărurilor Scripturale este o obligaţie ce stă pe umeri tuturor celor care nădăjduiesc să urmeze exemplul lui Christos. Martorii lui Iehova nu ignoră acest lucru. Cu toţi se implică în serviciu, propovăduind şi altora. În anul 1959, mai mult de 870,000 dintre ei şi-au dedicat 126 de milioane de ore pentru această muncă autorizată divin. Ei sunt conştienţi de faptul că propovăduirea este unul dintre lucrurile cerute pentru obţinerea mântuirii: « Căci

Cuprins

din inimă o persoană caută neprihănirea dar cu gura aceasta face mărturisire pentru mântuire. » (Romani 10:10).

Prin manifestarea roadelor duhului ei oferă dovezi ce indică faptul că sunt creştini. Iubirea, blândeţea şi înfrânarea lor este arătată în mod public atunci când sunt ţinute adunări. La vremea adunării din anul 1958 din oraşul New York, ziarul *Daily News* a spus a spus că o persoană oficială din cadrul Biroului de convenţii şi vizitatori al oraşului New York « i-a numit pe martori 'un bun de valoare al comunităţii' şi a mai spus că 'comportamentul lor a fost nepământesc' în ceea ce priveşte politeţea. »

Convingerile sunt scripturale.

Chiar dacă convingerile martorilor lui Iehova diferă în mod frecvent de ceea ce creştinătatea consideră a fi ortodox, acestea sunt scripturale. Martorii lui Iehova sunt de părere că cei care mor se află într-o condiţie similară cu somnul, o stare de inconştienţă, speranţa pentru cei morţi este de a se trezi la viaţă prin reînviere. Această convingere este scripturală, căci Isus Însuşi a comparat moartea cu somnul. El a spus: « Lazăr, prietenul nostru s-a dus să se odihnească, dar eu merg acolo să-l trezesc din somn. » Însă, Isus a vorbit despre moartea Sa. (Ioan 11:11, 13; Psalmi 146:4; Eclesiastul 9:10)

Soarta celor necredincioşi constituie încă o diferenţă între convingerile Martorilor şi cele ale religiilor ortodoxe. În loc să propovăduiască că cei necredincioşi sunt chinuiţi într-un foc înflăcărat după moarte, ei afirmă că cei necredincioşi merg în moartea veşnică. Şi acest lucru este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este scris: « Iehova îi păzeşte pe toţi cei care Îl iubesc, dar îi va distruge pe toţi cei necredincioşi. » (Psalmi 145:20; Romani 6:23)

O credinţă populară în creştinătate este aceea că Dumnezeu este de fapt trei persoane într-una singură, toate cele trei fiind egale şi eterne. Martorii lui Iehova resping această convingere căci nu poate fi găsită în Biblie. În schimb, această poate fi găsită în hinduism şi în alte religii păgâne. Martorii urmează învăţăturile scripturale conform cărora, Tatăl şi Fiul sunt persoane diferite, Fiul fiind creat de Tatăl. Este scris că Christos « a fost începutul creaţiei făcute de Dumnezeu. » (Apocalipsa 3:14) Iehova este Tatăl Său şi Dumnezeul în faţa căruia se închină. Acestea au fost spuse chiar de Isus: « Eu merg la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru. » (Ioan 20:17)

Mântuirea oamenilor este recunoscută de martori că fiind posibilă decât prin jertfă de răscumpărare a lui Christos şi nu prin alte mijloace. Şi această este o învăţătura Scripturală. (Matei 20:28) Împărăţia asupra căreia a fost făcut Rege este propovăduită de către martori ca fiind o domnie cerească care va stăpâni pământul. Este o domnie chiar reală. (Isaia 9:6, 7; 1 Corinteni 15:24)

Această domnie divină, stabilită în ceruri va fi cea care va distruge toate guvernele şi autorităţile care nu au aprobarea lui Dumnezeu. (2 Petru 3:7) Apoi, pământul va fi locuit de persoane supuse care, datorită credinţei faţă de Creator, vor primi darul vieţii veşnice. Scripturile sprijină această credinţă spunând: « Căci cei binecuvântaţi de El vor avea pământul. » « Fericit este omul care răbda, căci

Cuprins

după ce va fi găsit bun va primi coroana vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor care Îl iubesc. » (Psalmi 37:22; Iacov 1:12)

Acest lucru precum şi celelalte în care cred martorii lui Iehova, deşi sunt diferite de convingerile ortodoxe în creştinătate, sunt scripturale. Acestea sunt lucruri făcute cunoscute de către Cuvântul lui Dumnezeu şi nu provin din religiile păgâne ale vremurilor antice. Prin convingerile şi activităţile lor, martorii lui Iehova demonstrează că sunt creştini adevăraţi. Ei întrunesc calificările scripturale ale unui creştin. Ţelul lor principal este acela de a propovădui veştile bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu « în tot pământul locuit ca o mărturie pentru toate neamurile. » În acest sens şi în multe altele, ei urmează îndeaproape paşii lui Christos aşa cum este cerut adevăraţilor creştini. (Matei 24:14)

Vorbire şi salvare

Păstrarea vieţii reprezintă preocuparea tuturor oamenilor sănătoşi căci Iehova a pus în om o dorinţa de a trăi. Acum, prin cuvântul Său, Iehova arată omenirii că viaţa veşnică este disponibilă tuturor celor care o vor lua în condiţiile puse de Dumnezeu. Omului îi este prezentată o oportunitate de a învăţa ce se află în Cuvântul lui Dumnezeu şi de a-şi umple inima şi mintea cu aceasta şi apoi să o spună pentru propria mântuire dar şi pentru mântuirea altora. « Cuvântul este aproape de tine, în gura şi în inima ta; şi cuvântul acesta este cuvântul credinţei pe care o propovăduim noi. Căci dacă mărturiseşti în văzul lumii că Isus este Domn, şi ai credinţă în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţii, atunci vei fi mântuit. Căci din inimă o persoană caută neprihănirea dar cu gura aceasta mărturiseşte pentru mântuire. » (Romani 10:8-10)

2. Există o relaţie apropiată între obţinerea vieţii veşnice şi modul în care ne folosim puterea de a vorbi. Creaţia lui Iehova a fost pentru plăcerea Lui şi ca să aibă ca rezultat slava numelui Său El i-a făcut pe oameni să fie persoane ce Îl slăvesc pe Dumnezeu. Când sunt ocupaţi cu acest lucru, El se uită la ei cu plăcere. Deşi majoritatea oamenilor nu se află în armonie cu Iehova, nu Îl slăvesc pe Acesta, în mila Sa El le-a acordat o şansă de a câştiga cunoaşterea planurilor Sale şi de a alege viaţa. Pe măsură ce o persoană câştiga o cunoaştere mai precisă de la Dumnezeu, aceasta apreciază mai bine relaţia cu Creatorul. Aceasta învaţă că este privilegiul său să facă publică declararea cu puterea sa de vorbire a slavei lui Iehova. El îşi dă seama , aşa cum a făcut şi psalmistul : « Şi limbă mea va vesti zi de zi dreptatea Ta. » (Psalmi 71:24) Dumnezeu foloseşte acum acest popor dedicat pentru a comunica cu familia umană şi pentru a-I fi martori. Prin ce lumea poate consideră a fi o absurditate, şi anume, propovăduirea, mântuirea va veni pentru mulţi. (Isaia 43:8-12; 1 Corinteni 1:21; 2 Petru 3:9)

3. Forma de declarare publică pentru mântuire la care se referă Pavel la Romani în capitolul 1 este cuvântarea publică, bazată pe credinţa puternică a unei persoane. Cunoaşterea oferită din Cuvântul lui Dumnezeu a fost dată cu încredere pentru a fi folosită în mod liber. Isus le-a reamintit apostolilor, la Matei 10:8, că au primit din abundenţă şi aşa şi trebuie să ofere. El le-a dat ordine să meargă să propovăduiască, să intre în case şi să le vorbească oamenilor, vizitând din casă în casă şi din oraş în oraş, şi nu a lăsat loc de îndoială că acest lucru va avea ca rezultat mântuirea lor. Unele persoane pot concluziona că este o sarcină dificilă aceea de a merge şi de a le vorbi oamenilor despre Împărăţia lui Dumnezeu şi planurile Sale în locurile publice, dar aceasta este una dintre cerinţele pentru mântuire sau viaţă veşnică. Există numai un mijloc de câştigare a mântuirii şi acela este prin Isus Christos, aşa cum a dat Dumnezeu. El este Mediatorul între Dumnezeu şi oameni, care a indicat cum propovăduirea publică din casă în casă şi din oraş în oraş are ca rezultat faptul că propovăduitorul este indicat pentru mântuire înaintea Tatălui. Isus a spus: « De aceea, oricine îşi va mărturisi credinţa în Mine înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar oricine se leapădă de Mine înaintea oamenilor, de acela Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. » (Matei 10:32, 33) Dacă cineva nu declară public şi din casă în casă înaintea oamenilor, este acelaşi lucru ca şi lepădarea de Isus Christos şi Iehova Dumnezeu, astfel, persoana care prin tăcerea sa se leapădă de Isus Christos va fi lepădată de Acesta înaintea Tatălui din ceruri, pierzând mântuirea,

4. Întrebuinţare zilnică a propovăduirii în slujirea lui Dumnezeu prezintă multe faţete. Limba slujitorului dedicat al lui Dumnezeu este folosită pentru a propovădui şi învăţa. Isus le-a poruncit în mod clar înainte de a urca la cer: « Mergeţi . . . învăţaţi-i să ia aminte la toate lucrurile pe care vi le-am poruncit Eu. » (Matei 28:19,20) Asta a însemnat că o mare campanie de învăţare va fi dusă. Baza pentru această învăţătură poate fi găsită în Biblie. Pentru a fi nişte învăţători pregătiţi, îndrumători trebuie să fie familiarizaţi cu Manualul lor. Marele Învăţător, Isus Christos, era familiarizat îndeaproape cu Manualul din zilele Sale, după cum vedem, din înregistrarea de la Luca 4:17, conform căreia El s-a ridicat în sinagogă şi a putut deschide pergamentul cu rapiditate la ceea ce noi numim acum capitolul 61 din Isaia. În tot serviciul Său, El a citat din prooroci, din scrierile lui Moise şi din Psalmi ; şi înainte de ridicarea Lui la cer, aşa cum Luca 24:27 ne spune, El a început cu Moise şi cu toţi prooroci şi a interpretat, tălmăcit, toate lucrurile despre El din Scripturi. Versetul 45 arată cum El a deschis minţile pentru a prinde însemnătatea Scripturilor. Astfel Isus a dat exemplul învăţăturii asigurându-se că cei pe care îi învăţa înţelegeau însemnătatea a ceea ce ei învăţau din Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru I-a adus slava lui Iehova Dumnezeu şi a deschis calea spre mântuire pentru toţi cei care ascultau.

5. Aceasta este metoda de învăţare a mântuiri vieţii folosită de adevăraţii slujitori ai lui Iehova Dumnezeu. Apostolii au folosit-o aşa cum o folosesc şi adevăraţii creştini până în prezent. Pavel l-a sfătuit pe tânărul supraveghetor Timotei: « Ia seama la tine şi la învăţăturile tale. Urmează aceste lucruri căci

Cuprins

făcând aşa ceva, te vei mântui atât pe tine cât şi pe cei care te ascultă. » (1 Timotei 4:16) Timotei a învăţat din studiul Cuvântului lui Dumnezeu şi din îndrumările oferite de mama sa şi de apostolul Pavel. În ultimul sfat a lui Pavel către Timotei, acesta a zis: « Un slujitor al Domnului . . . trebuie să fie blând faţă de toată lumea, să fie în stare să înveţe, să stea departe de rău, să îi îndrepte cu blândeţe pe cei potrivnici cu nădejdea ca Dumnezeu le va da pocăinţă pentru a ajunge la cunoaşterea adevărului şi să-şi vină în fire. » (2 Timotei 2:24-26) « Propovăduieşte Cuvântul şi stăruie asupra lui la timpul potrivit şi la timpul ce nu este potrivit, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura. » (2 Timotei 4:2) Unui alt supraveghetor, Tit, i-a scris un sfat asemănător în legătură cu cuvântarea dreaptă. (Tit 2:1, 6-8) Această este munca care duce atât la salvarea celui învăţat cât şi a discipolului.

6. Pavel nu a dat numai sfaturi , ci a dat şi un exemplu el însuşi, printr-o învăţare credincioasă, nu pentru un câştig egoist şi nici pentru profitul personal al omului care îl urma, ci pentru scopul întăririi altora în cunoaşterea lui Dumnezeu ca şi aceştia să fie capabili să vorbească pentru mântuire în slava lui Iehova şi închinarea acestuia în duh şi adevăr. Folosirea limbii de către apostolul Pavel şi de către asociaţii săi în serviciu a fost întotdeauna pentru binele altora, iar înregistrarea este păstrată în Scripturi ca un exemplu pentru noi despre modul în care creştini Îl imită pe Isus Christos în munca de învăţare pentru slava lui Dumnezeu. Nu numai că noi putem face această declaraţie publică a mântuirii din casă în casă şi atunci când învăţam la vizite, dar putem fi ocupaţi şi în munca de pregătire a altora despre cum sa vorbească şi cum să prezinte mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu cu convingere la pragul uşii. Acestea fac parte din munca de întărire şi ajutare a oamenilor care doresc să Îl slujească pe Iehova ca să câştige mântuire. (2 Timotei 2:2)

Alte declaraţii publice.

7. Iubirea este cea care îndeamnă o persoană să vorbească în mod public la întâlnirile de studiu ale adunării. Creştinul nu se gândeşte numai la el însuşi ci şi la cei care s-au adunat. El doreşte să îi ajute. Este bine să aducem foloase altora. Pavel a scris despre asemenea lucruri, spunând: « Urmăriţi dragostea, dar umblaţi şi după darurile duhului, dar mai ales ca să proorociţi. . . . cel care prooroceşte şi întăreşte şi îi încurajează pe oameni prin cuvintele sale. . . . cine prooroceşte, zideşte adunarea. » (1 Corinteni 14:1, 3, 4)

8. Sistemul de lucruri în care se găsesc creştini nu este unul care cere ca întotdeauna aceştia să stea tăcuţi şi să asculte, ci există şi o împărţire a lucrurilor bune. Acelaşi apostol le-a scris evreilor: « Să ţinem fără şovăire la mărturisirea speranţelor noastre fără să ne clintim . . . Să luăm aminte unii la ceilalţi ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune, şi să nu părăsim adunarea noastră. » (Evrei 10:23-25) În adunările publice trebuie să existe o atenţie către lucrurile spirituale din partea tuturor celor prezenţi şi cu toţi trebuie să împartă lucrurile pe care le-au învăţat de la Dumnezeu. Speranţa că Dumnezeu a zidit în inimile slujitorilor Săi este întărită de cuvântările lor publice la întâlnirile adunării, şi alte persoane

Cuprins

beneficiază de asemenea. Ei sunt îndemnaţi să dea dovadă de iubire şi să facă lucruri bune. Acest privilegiu de a spune lucruri bune în adunare nu trebuie uitat, căci a fi tăcut înseamnă a nu iubi şi a nu vă gândi la ceilalţi. Cunoscând acestea, o persoană este impresionată de necesitatea pregătirii personale de dinainte de a împărţi în a vorbi despre lucrurile spirituale. Acesta nu se aşteaptă să vorbească din inspiraţie, ci îşi pregăteşte mintea şi inima prin studiul de dinainte, în conformitate cu programul anunţat de activitate al adunării. Acesta învaţă să deschidă Biblia şi să se refere la ea în mod public pentru a-i întări şi pe alţii în putere spirituală. Toate aceste cuvântări de la adunare sunt pentru mântuire. (Galateni 6:6)

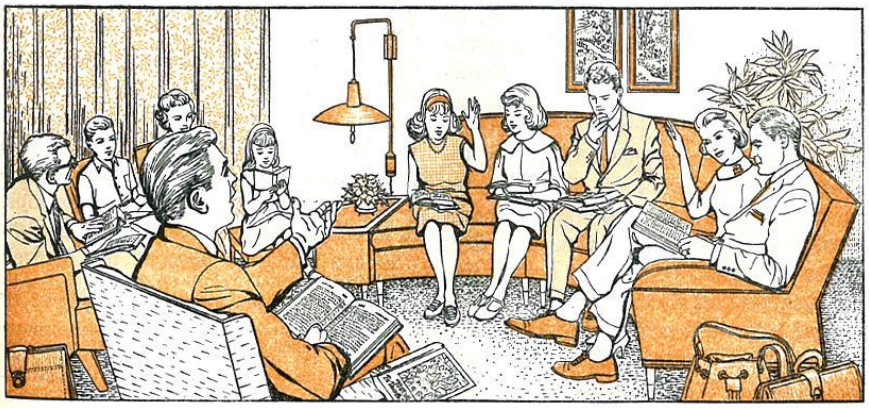

9. Vorbirea este folosită şi în multe alte feluri pentru binele altora. Aceasta este folosită pentru ghidare şi sfătuire. Limba înţelepţilor oferă cunoaştere în timp ce limbă celor nesocotiţi împroaşcă nebunie. (Proverbe 15:2) Atunci când o persoană nu ştie cum se poate descurca cu o problemă sau ce drum să aleagă pentru a merge în direcţia corectă, aceasta poate merge la cel care este instruit în Cuvântul lui Dumnezeu, şi prin puterea cuvintelor acestei persoane i se poate spune ce drum să urmeze şi care va avea ca rezultat mântuirea sa. « Atunci când nu există îndrumare poporul cade, dar biruinţa vine prin numărul mare de sfetnici. » (Proverbe 11:14) Supraveghetorii din adunare trebuie să dea sfaturi bune. (1 Timotei 4:6)

10. Sunt vremuri în care slujitori dedicaţi ai lui Dumnezeu au nevoie de sfaturi, dar nu este necesară o judecată aspră nici măcar atunci când o persoană face o greşeală. Un exemplu din Biblie a folosirii cu îndemânare a cuvintelor în rezolvarea unei probleme este înregistrat la 2 Samuel 12:7-13. Proorocul Natan a fost trimis de către Dumnezeu să îl sfătuiască pe regele David şi să îi întipărească în minte răul pe care l-a făcut în legătură cu moartea lui Urie. Sfatul pentru o inimă bună face bine şi asigură o vindecare şi ajută persoana respectivă să reintre în graţiile lui Iehova Dumnezeu. Atunci când Natan i-a vorbit lui David despre relele sale acesta nu a izbucnit în furie şi l-a denunţat pe Natan şi a ordonat moartea sa de mâinile gărzilor Regelui, ci, mai degrabă, el şi-a recunoscut cu umilinţă păcatele, căci era conştient că făcuse rău. Cuvintele sale au arătat ce era în inima sa bună. Nu a încercat să se justifice. Acest lucru este drept şi plăcut înaintea lui Dumnezeu şi ar trebui să constituie un exemplu pentru toţi criminali împotriva legii drepte a lui Dumnezeu care sunt luaţi în considerare de către Iehova prin reprezentanţii săi vizibili de pe pământ. David a fost capabil să se întoarcă la favoarea lui Dumnezeu înainte de moartea sa, deoarece inima lui era dreaptă.

Cuprins

11. Într-adevăr, noi vedem cum limba celui înţelept, atunci când este folosită în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu oferă vindecarea spirituală. Biblia contrastează cuvântarea vindecătoare cu cea a persoanelor egoiste. « Cel care vorbeşte cu uşurinţă răneşte ca străpungerea unei săbii, dar limba înţeleptului este o vindecare. » (Proverbe 12:18) Interesele celorlalţi trebuie avute în vedere. Vorbirea ar trebui folosită pentru a-i încuraja şi lăuda: « Cuvintele prietenoase sunt precum un fagure de miere, dulci pentru suflet şi sănătoase pentru oase". (Proverbe 16:24) Cei care sunt slujitori ai lui Dumnezeu vorbesc unul cu celălalt în continuare, sfătuindu-se şi întărindu-se unul pe celălalt, iar acest lucru este plăcut de Dumnezeu. Cei care vorbesc unul cu celălalt prin vorbirea despre lucrurile spirituale sunt amintiţi de Dumnezeu pentru mântuire, aşa cum s-a prezis la Maleahi 3:16, 17.

Imitându-i pe cei ce vorbesc drept.

12. Nevoia existentă de mai mult propovăduitori şi învăţători în fiecare comunitate ne lasă impresia că nu mai este timp pentru vorbirea nefolositoare, pentru glumele şi cuvintele obscene şi pentru bârfe. Timpul este preţios; sunt vieţi în joc. Aşa că Pavel a sfătuit: « Niciun cuvânt stricat să nu iasă din gura ta, ci unul bun pentru întărire, după cum e nevoie, ca să ofere ceea ce este bun celor care ascultă. » (Efeseni 4:29) Şi după încheierea celui de-al patrulea capitol despre folosirea bună a vorbirii, Pavel asociază şi aceste cuvinte: « Urmaţi exemplul lui Dumnezeu ca nişte copii prea iubiţi, şi trăiţi în iubire aşa cum Christos v-a iubit pe voi şi S-a dat pe Sine pentru voi. » (Efeseni 5:1, 2) Aici, el atrage atenţia către cele mai măreţe exemple, Atotputernicul Dumnezeu şi Isus Christos.

13. Ce a vorbit întotdeauna Iehova? Adevărul şi înţelepciunea. Ceea ce a spus Dumnezeu şi a fost făcut cunoscut oamenilor a fost întotdeauna pentru a da sfaturi bune. El, cel care este atât de măreţ şi puternic ne vede imperfecţiunile dar nu ne critică şi ne găseşte defecte în continuare. El ne sfătuieşte cum să depăşim tendinţele păcătoase ale trupului şi oferă o parte a duhului Său pentru a-i ajuta pe oameni care încearcă să-L slujească. El vorbeşte cu milă şi bunătate şi cu multă iubire şi răbdare. Cuvintele Sale sunt atât de bune încât sunt asemeni hranei pentru sufletul flămând. Într-adevăr, oamenii nu trăiesc numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Iehova. Creştini sunt lucrători alături de Acesta în calitate de vestitori publici ale veştilor bune de acum şi, de aceea, ei trebuie să caute să urmeze exemplul lui Dumnezeu în fiecare direcţie, mai ales acum în folosirea puterii de a vorbi. (Matei 4:4; 2 Corinteni 2:17)

14. Iehova este puternic atunci când vine vorba despre denunţarea răutăţii şi vorbirea judecăţii Sale împotriva lui Satan şi împotriva sistemului ticălos de lucruri. În acelaşi timp, El ne spune şi planurile Sale, arătarea modului în care binele va veni către persoanele ascultătoare prin distrugerea celor care practică răutatea. Alegerea este simplificată: rămânând pe căile acestei lumi în asociere cu Satan, veţi pieri, sau veniţi de partea lui Dumnezeu şi a lui Christos şi câştigaţi viaţă veşnică. (Deuteronomul 30:19, 20) Dacă lumea lui Satan va fi distrusă, atunci de ce sa fiţi un adept al acesteia? Dumnezeul ne sfătuieşte: « Ieşiţi de acolo,

Cuprins

poporul Meu, dacă ne veţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi să primiţi o parte din nenorocirile ei. » (Apocalipsa 18:4)

15. Dumnezeu este un Învăţător al voinţei sale pentru ceilalţi, aşa cum l-a învăţat şi pe Isus. Isus a acordat atenţie învăţăturii lui Iehova şi despre El s-a scris în mod profetic: « Chiar Iehova Dumnezeu Însuşi Mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu cum să-i răspund celui obosit cu un cuvânt. El Mă trezeşte în fiecare dimineaţă; El îmi trezeşte urechea ca să ascult cum ascultă nişte ucenici. Chiar Iehova Dumnezeu Mi-a deschis urechea iar Eu nu M-am împotrivit şi nici nu M-am tras înapoi. » (Isaia 50:4, 5) Învăţătura lui Iehova către Isus, I-a umplut mintea şi inima şi i-a dat posibilitatea să-şi folosească puterea de a vorbi în mod minunat.

16. Exemplul lui Isus în vorbire ne arată o persoană care a oferit îndrumări cu iubire şi răbdare. El nu doar le-a spus discipolilor Săi de pe pământ ci le-a explicat şi i-a învăţat. Exemplele pildelor şi ilustrărilor Sale sunt nenumărate. Capitolul 13 din Matei conţine exemplificări ale seminţei care creşte. Acestea au fost explicate astfel încât oameni care meritau nu doar L-au auzit spunând ceva ci au şi înţeles însemnătatea. Isus s-a asigurat de faptul că vorbirea Sa a făcut bine discipolilor Săi, celor pe care îi învaţă. Toate cuvintele Sale au fost spuse cu un motiv bun. El mai întâi învăţa şi apoi vorbea. Fiind mişcat de iubire el nu bârfea sau batjocorea. El era dedicat muncii lui Iehova şi avea o însărcinare de a o îndeplini într-un timp scurt. El a umblat cu treburile Tatălui Său, folosindu-şi darul vorbirii pentru mântuirea celor care Îl ascultau. Asta era o transformare care îi întărea întotdeauna pe cei din jurul Său pentru mântuire. El a dezvăluit judecata lui Iehova împotriva celor ticăloşi şi a fost neînfricat în vorbire chiar şi înaintea duşmanilor Săi. Isus ştia când să fie plin de tact şi când să vorbească. Aşa că, El a oglindit această învăţătură de la Iehova, arătându-ne cum Iehova L-a învăţat să vorbească şi să înveţe, şi dezvăluindu-ne ce era din abundenţă în inima Lui bună de fiecare dată când deschidea gura. Acesta este modelul de urmat. Urmaţi exemplul lui Dumnezeu şi al lui Isus Christos !

17. Există multe lucruri bune de spus despre Iehova Dumnezeu şi despre binecuvântarea noii sale lumi. Iehova ne spune nouă aceste lucruri bune prin Cuvântul Său şi prin organizaţia Sa vizibilă. Cu adevărat, niciodată nu este suficient timp tot ceea ce ne dorim să ştim. Atunci cum poate un creştin să-şi găsească timp pentru a se încurca într-o discuţie lumească sau o vorbire neavantajoasă şi să-şi irosească timpul astfel? (Coloseni 4:5, 6) Trebuie să existe autocontrol; Iehova ascultă. (Psalmi 59:7, 12, 13) Chiar şi atunci când purtăm sarcinile lui Iehova noi trebuie să vorbim cu grijă, pentru slava lui Dumnezeu. Moise nu a reuşit să intre în pământul Făgăduinţei şi să se bucure de viaţa de acolo pentru că el a greşit în vorbirea sa de la Meriba. (Numerii 20:10-12)

18. Este vremea să ne verificăm gândurile şi să ne controlăm vorbirea ca să nu avem o limbă asemeni unui cal fugar cu şaua târâtă pe pământ. Noi nu vom avea o unealtă înflăcărată a bârfei ce este asemeni unui băţ de chibrit aprins într-o pădure uscată. Mai degrabă, noi o să fim atenţi să nu pierdem din vedere munca importantă de propovăduire şi învăţare. Ţelul nostru va fi să-L imităm pe Iehova şi pe Christos în folosirea puterilor noastre de gândire şi vorbire pentru mântuirea

Cuprins

altora. Pentru acest lucru, noi îi cerem ajutorul lui Iehova într-un efort de a fi pe placul Dătătorului de viaţă, căci noi nu putem duce la bun sfârşit totul de unii singuri. Faceţi ca această să fie rugăciunea dumneavoastră: » Primeşte cu bunăvoinţă cuvintele din gura mea şi cugetul din inima mea, Iehova, Stânca mea şi Izbăvitorul meu. (Psalmi 19:14)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ocazie vitală se află acum în faţa oamenilor, aşa cum se arată la Romani 10:8-10?
2. Ce paşi treptaţi trebuie să facă cei care urmăresc mântuirea?
3. (a) Unde a spus Isus că urmaşii Lui trebuie să mărturisească public mântuirea? (b) Conform lui Matei 10:32, 33, cum poate tăcerea să conducă la pierderea vieţii?
4. (a) Cine trebuie acum să fie învăţători? (b) Cum se califică un învăţător bun, după cum arată exemplul lui Isus?
5. Cine beneficiază de învăţătura creştină şi cum trebuie să se facă aceasta?
6. Care este exemplul apostolului Pavel când vorbeşte pentru mântuire?
7, 8. (a) Care este alt loc pentru mărturia publică şi ce motiv provoacă această cuvântare? (b) Cum trebuie să se pregătească un individ pentru această formă de mântuire publică şi cine va beneficia de ea?
9. Care este alt mod în care vorbirea poate fi controlată spre folosul altora?
10. (a) Ce metodă de cuvântare iscusită este demonstrată la 2 Samuel 12:7-13 în legătură cu un delict împotriva legii lui Dumnezeu? (b) Ce lecţii se pot învăţa din reacţia lui David la cuvintele rostite de un slujitor ales de Dumnezeu?
11. Cum vindecă şi conduce la mântuire vorbirea celor înţelepţi?
12. (a) Ce fel de cuvântare este oportună? (b) Asupra căror exemple atrage atenţia Pavel?
13, 14. (a) Ce a spus Iehova mereu? (b) Care sunt câteva exemple de lucruri pe care le-a spus Iehova după care ar trebui să Îl imităm?
15. Cum ne-a dat Iehova exemplul Său ca învăţător?
16. (a) Ce fel de vorbire a folosit Isus? (b) Cum este Isus exemplul nostru în metodele Lui de învăţare?
17. (a) Ce trebuie să ne ocupe timpul de vorbire acum? (b) De ce trebuie ca ţelul nostru să fie întotdeauna vorbirea controlată şi ce învăţăm din experienţa lui Moise de la Meriba?
18. Pentru mântuire, ce vom încerca să facem cu ajutorul lui Iehova?

În urmărirea scopului meu în viaţă

După Homer McKay

ÎN TIMP ce scriu aceste rânduri, mă aflu în tren. Afară sunt câmpii cu orez, palmieri şi, ici şi colo, se pot vedea maimuţe în copaci. În gări, oamenii sunt îmbrăcaţi în general în alb, pentru că este tropicele şi este foarte cald. Printre

Cuprins

grămezile de oameni se pot vedea corpurile pe jumătate dezbrăcate şi pictate ale „sadhus," liderii religioşi. Cum am ajuns aici? Păi, totul a început acum vreo douăzeci şi unu de ani, cu toate că pe atunci nu aveam habar că lucrurile pe care le-am învăţat mă vor purta până în cealaltă parte a lumii şi în medii atât de ciudate. În 1939, doi dintre prietenii mei mi-au prezentat adevărurile pe care le învăţa Biblia. Le-am admirat deseori stăruinţa, fiindcă nu numai că eu nu credeam în Biblie, ci nu credeam că există Dumnezeu.

A fost o zi emoţionată pentru mine când am ajuns să recunosc adevărul acolo în Brampton, Ontario, la doar câţiva kilometri distanţă de Toronto în Canada. Când am citit Biblia am început o cu totul nouă viaţă. Am fost impresionat mai ales de martori precum Pavel, care a călătorit pe o întindere atât de mare, dând mărturie oamenilor care nu auziseră niciodată de veştile bune despre Împărăţia lui Dumnezeu. Pe atunci nu ştiam nimic despre niciun fel de muncă de creştin cu normă întreagă. Aşadar, a fost o ocazie destul de fericită în viaţa mea când l-am întâlnit pe slujitorul zonal, Fratele Wainwright. Mi-am stabilit un nou ţel în viaţă—să fiu un slujitor cu normă întreagă. A fost o chestiune de câteva luni până când mi-am făcut consacrarea şi am intrat în slujba de pionier. Apoi a venit interdicţia pentru Societatea Turnului de Veghere în Canada, slujba de pionier se încheiase şi m-am întors la munca laică şi, între timp, m-am căsătorit. Ce schimbări au fost acestea, având puţin mai mult din lucrurile materiale în viaţă.

Înainte ca să se ridice interdicţia, s-a emis un apel prin *Slujba Împărăţiei* (*Informator*) pentru mai mulţi pionieri. Acum conforturile casei şi siguranţa acesteia păreau bune şi nu voiam să le părăsesc, aşa că mi-am uns conştiinţa cu „obligaţia mea biblică," o nevastă de întreţinut şi, pe lângă acestea, Iehova mă folosea drept slujitor în congregaţie, Totuşi, în sinea mea ştiam că îmi dedicasem viaţa întreagă şi nu o parte a acesteia, iar acest lucru mă tulbura. Atunci, într-o zi, am primit o scrisoare specială de la Societate despre slujba de pionier şi mi-am fost mai mult decât greu să mi-o scot din minte. Pe când cugetam la ea, nevasta mea mi-a zis: „Păi, de ce nu mergem?" Şi s-a dus şi „obligaţia" mea. Nu aveam nici o scuză. Nevasta mea şi cu mine am început să facem imediat planuri să renunţăm la casa noastră şi să ne urmăm ţelul din viaţă făcând muncă de pionieri împreună. Jurământul meu mi-o cerea şi o ştiam, aşa că aveam un sentiment real de bucurie şi satisfacţie ştiind că făceam lucrul potrivit. De asemenea, I-am mulţumit lui Iehova că aveam o soţie care era o încurajare în slujirea Lui.

După două săptămâni în Ottawa, prima noastră sarcină, bucuria slujbei de pionier a înlăturat în scurt timp toate regretele pe care le aveam faţă de început. Deşi interdicţia continua pentru literatura noastră, am petrecut o vreme nemaipomenită mergând la uşi doar cu Biblia în mână şi vorbindu-le oamenilor despre adevărurile minunate ale acesteia. În ciuda acestor greutăţi, oamenii îşi luau poziţia în favoarea lui Iehova şi îşi dăruiau vieţile Lui. Collingwood, Ontario, a fost a treia noastră sarcină, iar aici a trebuit să luăm încă o hotărâre, care ne-a schimbat tot restul vieţii. A fost o invitaţie la Şcoala Gilead. Întrebarea era: „Am vrea să mergem într-o sarcină străină?" Fratele Knorr ne ţinuse o prelegere la convenţii despre greutăţile unui teren străin, mâncarea diferită, condiţiile de trai şi

Cuprins

aşa mai departe. Dar munca de pionier mă ajutase să privesc lucrurile aşa cum sunt. Putea exista un singur răspuns în vederea jurămintelor mele de consacrare; în plus, ştiam acum că nu condiţiile în care trăieşte cineva îi aduc fericirea, ci munca pe care o face cineva şi satisfacţie pe care o obţine din aceasta. Acasă era bine, dar Isaia nu I-a zis lui Iehova „Depinde unde mă trimiţi.” Nu. A zis „Sunt aici! Trimite-mă.”

SARCINĂ: INDIA

Absolvirea de la Gilead a fost în februarie 1947. A fost o perioadă minunată, cu studenţi din şaptesprezece ţări—prima clasă internaţională. Următoarele câteva luni le-am petrecut în slujba teritorială din Canada. Au fost nişte luni pline de treabă, unele dintre cele mai fericite pe care le trăisem până atunci. Apoi, într-o zi în Ottawa, ne-am primit sarcina străină. India urma să fie noua noastră casă. Nu puteam să ajungem mult mai departe. Aşa că vaporul nostru, “Marine Swallow,” şi-a ridicat ancora din portul din San Francisco după amiaza târziu la data de 27 noiembrie 1947, iar nevasta mea şi cu mine ne aflam pe el, cu destinaţia spre Orient. Când am ieşit pe Pacific, coasta americană a dispărut din vedere şi ne-am gândit şi am vorbit despre experienţele noastre şi prietenii şi familiile pe care nu ne-am aşteptat niciodată să îi revedem înainte de Armaghedon. Pe de altă parte, imaginaţia noastră îşi forma imagini închipuite cu o ţară nouă în condiţii diferite.

A fost o călătorie minunată, cu prieteni la tot pasul. La Yokohama, singurii doi japonezi care au venit la bord—oficial încă ne aflam în război—au fost prieteni care veniră să ne vadă. La Shanghai şi Singapore, foştii noştri colegi de clasă ne-au întâmpinat pe doc, împreună cu tovarăşii lor de bună credinţă. Tovarăşii noştri pasageri, deşi în cea mai mare parte misionari, au fost surprinşi când, port după port, fraţii noştri au venit să se întâlnească cu noi. Unul a zis: „Se pare că aveţi prieteni peste tot.” Ne-a oferit o şansă extraordinară să le dăm mărturie, căci nu a făgăduit Isus: „Nimeni nu a părăsit casa sau fraţii, sau surorile, sau mama, sau tatăl, sau copiii, sau pământurile de dragul Meu şi de dragul evangheliei care să nu capete însutit în această vreme”?—Marcu 10:29, 30.

La treizeci şi două de zile după ce am plecat din San Francisco, am ajuns în noua noastră casă, Bombay, India. Dacă am fost şocat? Nu acesta este cuvântul. Înainte nu mi-am dat seama niciodată cât de multă nevoie este de o lume nouă. M-am uitat la oamenii loviţi de sărăcie a căror singur adăpost era un trotuar. Pe deasupra de situaţie deja dificilă se mai găseau şi mii de refugiaţi care fugiseră doar cu hainele de pe ei din Pakistan după separare. Pe de altă parte, oare mă bucuram să fiu în noua mea sarcină? Foarte mult. Fraţii noştri indieni s-au grăbit să îşi exprime dragostea şi să ne facă să ne simţim ca acasă şi ne copleşeau cu mulţumiri pentru că venisem să îi ajutăm.

Dar slujba de martor? Păi, şi aceasta a fost o surpriză. Oamenii erau prietenoşi şi ne invitau imediat în casele lor, dar argumentele lor erau cu totul diferite. Pentru că, au zis ei, „cărţile noastre sunt vechi de 25-40000 de ani, în timp ce Biblia este doar ceva nou.” Faptul că au avut câteva manuscrise înainte de secolul al doisprezecelea, sau cam pe vremea când Wycliffe traducea Biblia în engleză, nu părea să conteze. Date ştiinţifice? Păi, erau consideraţi un haos în comparaţie cu

Cuprins

minunile filozofiei hinduse. Nu ştiam noi că ei au avut telefoane, avioane şi televiziune cu mult înainte de Occident? Dar cu toate aceste afirmaţii, tot se credea în cele mai primitive superstiţii: vacile sunt venerate drept mama întregii creaţii, simboluri falice sunt încă remarcabile în multe temple şi sunt o parte a închinării lor. Cât de fericit eram pentru educaţia mea la Gilead şi pentru dovada incontestabilă a autenticităţii Bibliei! La început am crezut că sigur se va întâmpla ceva care să mă facă să plec, totul părea atât de îngrozitor şi de deznădăjduit. Dar aceasta cerea consacrarea mea şi, mă gândeam adesea, „fie că vor asculta, fie că se vor feri", trebuie să aibă o şansă să audă evanghelia.

În scurt timp, ochii mi s-au obişnuit cu toate priveliştile ciudate. Ideile pesimiste au făcut curând loc la o perspectivă mai optimistă atunci când a început să se arate interes. În ciuda celor câţiva creştini nominali, congregaţia noastră începu să crească, odată cu munca în toată India. Era încurajator să vedem că an după an am fost capabili să ne realizăm normele de lucru de sporire a vestitorilor Împărăţiei. Când am ajuns în India, în Bombay se aflau cincizeci şi cinci de vestitori şi o singură congregaţie. Acum, cu doisprezece ani mai târziu, există şase unităţi conduse în trei limbi diferite. Desigur că aceasta este o dovadă scrisă în inimile oamenilor că oamenii de aici iubesc adevărul la fel ca în orice altă parte a lumii, numai să aibă ocazia să îl audă. Cât de fericit am fost să am prilejul să muncesc aici unde nevoia era atât de mare!

În Orient sunt multe boli din cauza lipsei sistemului sanitar, iar tifoida este una dintre ele, aşa că nu era ceva nefiresc să o iau şi eu. Lovit de boală la data de 21 martie 1951, m-am întors la lucru abia în septembrie. Şase luni pot fi o perioadă lungă când cineva este bolnav, dar cu scrisorile de la mulţi prieteni vechi şi noi, împreună cu vizitele regulate ale fraţilor mei, timpul a trecut repede. Vre-un gând de a pleca acasă acum? Deloc. Acum aici eram acasă şi eram cu prietenii mei. Ce fericit am fost în această perioadă pentru programul casei misionarului care mi-a permis să rămân în slujba de misionar!

ADUNĂRI INTERNAŢIONALE

Apoi veni primăvara lui 1953. Pe nevastă-mea şi pe mine ne aştepta o mare surpriză. Eram la cale lungă de casa noastră iniţială, dar Iehova, prin organizaţia Lui, nu ne pierduse urma, căci am primit o invitaţie să participăm la adunarea din New York. Părea de necrezut. Bunătatea lui Iehova părea fără preget când am ridicat ancora din Bombay la data de 7 iunie, 1953, către New York, trecând prin Europa. Ce călătorie plină de bucurii a fost! Mulţi dintre foştii noştri colegi de clasă slujeau prin Europa, şi ce plăcere ne-a făcut să ne întâlnim cu ei după şase ani în sarcinile lor!

Cu toate familiile şi prietenii noştri în adevăr, New York a fost mai mult decât o convenţie; a fost şi o reuniune de familie. Ce bucurie ne-a cuprins inimile, şi mulţumire lui Iehova că am putut sta toţi împreună acolo, să ne desfătăm cu hrana spirituală şi în acelaşi timp să ne povestim trăirile! Ce fericiţi eram că am avut „slujire peste ocean"!

Cuprins

Ei, dacă 1953 a fost încântător, atunci vă puteţi imagina cum m-am simţit în 1958, când Fratele Skinner, slujitorul filialei noastre, a citit o scrisoare care spunea că eu şi nevastă-mea eram invitaţi la Adunarea Internaţională „Voia Divină”. Cu greu mi-am stăpânit lacrimile.

La adunare, unii m-au întrebat despre întoarcerea în India. Cum mă simţeam? Chiar voiam să merg? Cred că este ceva de genul, „Unde îţi este comoara, acolo îţi va fi şi inima.” Am o grămadă de comori în India. Timp de zece ani, împreună cu alţii, am lucrat, în speranţa de a vedea organizată o unitate Marathi —una dintre cele mai mari dintre grupurile locale de limbă. Avusesem multe dezamăgiri cu cei care ar vrea să ‚domnească peste cei din moştenirea lui Dumnezeu’ şi am fost nevoiţi să o luăm de la capăt. Totuşi, chiar înainte de a pleca spre New York, s-a înfiinţat o unitate Marathi şi acum eram nerăbdător să mă întorc ca să văd cum se descurcă. Sunt bucuros să anunţ că se descurcă bine.

Dar acesta nu era singurul motiv pentru care mă grăbeam înapoi. Aţi avut vreodată bucuria de a vă întoarce la un frate sau la o persoană de bună credinţă, ştiind că vă aşteaptă, şi să îi povestiţi despre adunare? În India ştiam că nu este unul, ci sute de fraţi care aşteptau să audă despre voia lui Iehova aşa cum a fost dezvăluită la adunare. De fapt, ne întorceam ca să pregătim cea mai mare întrunire a fraţilor noştri care s-au strâns vreodată laolaltă în India şi să le spunem ce s-a întâmplat la New York. Aici, pentru prima dată, urma să traducem toate cuvântările în cinci limbi simultan, astfel încât toată lumea să poată înţelege. Ah, ce fericire, să priveşti în marea de chipuri fericite şi doritoare şi să vezi cum Iehova a făcut să prospere munca noastră în ultimii zece ani sau mai mult!

Acum sunt 1514 vestitori ai Împărăţiei în India. Cât de fericit sunt că Iehova mi-a permis să mă bucur de aceşti ani şi să îi ajut pe fraţii mei şi persoanele de bună credinţă de aici, unde nevoia este atât de mare. Ştiu că este singura slujbă care merită înainte de Armaghedon şi sunt încrezător, când mă gândesc la anii următori, că dacă îmi respect promisiunile consacrării, atunci voi găsi cea mai mare fericire şi ani de slujbă satisfăcătoare.

Păzirea turmei păstorului nostru cu îndemânare

CE privilegiu este să fi un supraveghetor, să păzeşti turma marelui nostru Păstor, Iehova Dumnezeu! Da, ce onoare, ce responsabilitate, ce provocare! Fiecare supraveghetor trebuie să fie preocupat sincer cu efectuarea datoriilor sale cu îndemânare, ţinând minte că este răspunzător faţă de Iehova Dumnezeu şi că este vorba despre vieţile veşnice ale oilor. Toţi trebuie să îşi dorească să fie un păstor aşa cum a fost Isus, despre care s-a scris în mod profetic: „Şi a început să îi păstorească potrivit cinstei inimii Sale, Şi a început să îi călăuzească cu îndemânarea mâinilor Sale.”—Ps. 78:72.

Cuprins

De ce este nevoie pentru a păstori oile Păstorului nostru cu îndemânare? Cum o putem face cel mai bine? Înainte de a răspunde, să se ia la cunoştinţă că aceste întrebări nu se aplică doar la supraveghetorii numiţi în mod anume prin canalul lui Iehova pe pământ, ci la fiecare creştin consacrat, indiferent de educaţie, vârstă sau sex. Toţi au obligaţia să găsească, să hrănească, să îndrume şi să ocrotească oile din turma Păstorului nostru şi să o facă cu îndemânare.

Pentru a găsi oile trebuie, bineînţeles, să le căutăm. Acest lucru trebuie să îl facem mai ales mergând din casă în casă. De asemenea, le putem oferi reviste trecătorilor pe stradă şi să profităm de ocaziile de a da mărturie ocazională, şi trebuie să le urăm bun venit celor care vin la Sala noastră a Împărăţiei. Pe aceştia trebuie să îi hrănim cu mărturie orală, distribuindu-le literatură şi mergând în vizită la ei. Toţi trebuie încurajaţi să beneficieze de masa spirituală la Sala noastră a Împărăţiei. Şi cum îi călăuzim? Oferindu-le exemplul potrivit, adică să rămânem cinstiţi, atât în ceea ce priveşte purtarea noastră bună de zi cu zi, cât şi în ceea ce priveşte slujirea noastră însufleţită pe teren. De asemenea, să încercăm să trezim în ei dorinţa nu numai de a cunoaşte voia lui Dumnezeu, ci şi de a o împlini. În ceea ce priveşte ocrotirea oilor, acest lucru îl putem face fiind cu ochii-n patru faţă de pericolele cu care se confruntă: oferindu-le o atenţie deosebită atunci când trec printr-o criză, avertizându-i de răul care se poate abate asupra lor dacă se întâlnesc pentru critici mai mari şi alte învăţături distrugătoare de credinţă, şi arătându-le capcanele şi cursele materialismului şi ale purtării nepăsătoare.

Pentru a ne îngriji de oile lui Iehova cu îndemânare este nevoie de cunoştinţă despre numele, planurile şi voia lui Iehova pentru noi, aşa cum se găsesc în Cuvântul Lui. Este nevoie de credinţă; fără să fim ca mulţi studenţi la teologie din ziua de azi, în căutarea credinţei, ci având o credinţă de neclintit în Dumnezeu şi Cuvântul Lui, aşa cum au avut Isus Cristos şi apostolii Lui. Mai mult, este nevoie de dragoste — dragoste pentru marele nostru Păstor, dorind astfel să Îl mulţumim, şi dragoste pentru oile încredinţate în grija noastră. Este nevoie de cunoştinţă şi înţelegere a oilor. Dragostea, înţelepciunea cerească şi practica ne vor face să devenim îndemânatici în înţelegerea oilor, ne vor da discernământul afectiv al gândurilor, pentru a remarca nevoile lor şi problemele lor, şi modul cel mai bun de a ne îngriji de acestea.

Cum trebuie să ne ocupăm de turma Păstorului nostru? Petru ne spune: Noi nu trebuie să facem acest lucru fără tragere de inimă, plângându-ne, cu invidie, cu constrângere, ci de bună voie, apreciind privilegiul. Nu putem sluji nici pentru câştiguri necinstite, pentru avantaje egoiste. Nu, trebuie să slujim din dragoste, cu patimă. Nu trebuie nici să ne umflăm în pene şi să ne dorim să domnim peste oi. Mai degrabă,vrem să fim noi înşine ca un bun păstor, blând, smerit, cumpătat şi supus, şi astfel un exemplu pentru ele.—1 Pet. 5:1-3.

În sfârşit, să nu uităm de obligaţia fiecărui supraveghetor de a se îngriji singur, astfel încât să rămână puternic şi echilibrat din punct de vedere spiritual. Şi aceasta este cuprinsă în îngrijirea pricepută a turmei Păstorului nostru.

Cuprins

Partea 39—„Facă-se voia Ta pe pământ”

Am ajuns acum la al cincisprezecelea şi ultimul capitol din cartea „Facă-se voia Ta pe pământ,” pe care am publicat-o în fragmente în această revistă, începând cu numărul din 1 noiembrie 1958. S-a analizat întrebarea: A cui voie se va face în cele din urmă pe globul nostru pământesc? Prin profeţia însemnată de Daniel am revăzut trecerea celor şapte puteri a lumii pomenite în istoria şi profeţia Bibliei şi am urmărit lupta de mii de ani dintre împăratul nordului şi împăratul sudului. Am văzut cum a culminat în „războiul rece” din ziua de azi dintre blocul de naţiuni comuniste şi blocul de naţiuni democrate. Fiecare dintre noi se confruntă acum cu o problemă vitală.

CAPITOLUL 15: A CUI VOINŢĂ O PREFERI?

[*] O persoană cu o minte foarte practică, cu suflet drept, doreşte să se afle de partea voinței care va câştiga. Astăzi, conducătorii politici şi partidele se luptă cu înverşunare pentru a-şi impune propria voință popoarelor sau pentru ca voința lor să fie legea supremă în lume. A cui voință sau scop va învinge în final? Ce voință va trebui să aleagă o persoană? În problema alegerii, oamenii par a fi prinşi într-un cleşte care se închide, între Nordul comunist şi democratul Sud. Fiecare parte se luptă pentru a-şi impune propria voință, iar persoanele neinformate se întreabă care parte va învinge. Iubitorii Bibliei, informați despre profețiile lui Iehova Dumnezeu, ştiu că nici o parte nu va învinge. Comunismul nu va îngropa democrația vestică. Democrația vestică nu va nimici comunismul. Ambele parți se vor prăbuşi. De ce atunci să favorizăm una sau alta dintre ele?

[†] Pentru a favoriza o parte sau alta înseamnă a le favoriza conducătorul nevăzut, zeul acestei lumi din care fac ei parte. Biblia spune foarte clar despre acest conducător. Spune că Satan Diavolul este „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4). Voinţa lui a fost cea impusă minţilor tuturor celor care se conformează acestei lumi, acestui sistem de lucruri, sistemul lui Satan. Fie că fac parte din blocul estic, fie din cel vestic sau din cel neutru, toate naţiunile au fost strânse laolaltă de demonii lui Satan „pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14,16). Totul este adunat de o parte generală, pentru războiul universal. Prin ideologiile politice ale tuturor părţilor conflictuale " şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satan, acela care înşeală întreaga lume" (Apocalipsa 12:9). Este mai clar ca niciodată că "toată lumea zace

Cuprins

în cel rău" (1 Ioan 5:19). Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi tăgăduit în aceste observaţii.

‡ Nu ne putem ascunde de fapte. Nu putem ocoli faptele. Decizia pe care trebuie să o luăm cu toţii nu este cea între voinţele opuse ale oamenilor, deoarece toţi oamenii sunt supuşi unei voinţe supraumane ale inamicului lui Iehova Dumnezeu. Decizia finală, importantă, este între voinţa lui Satan Diavolul şi voinţa lui Iehova Dumnezeu. Noi suntem obligaţi să alegem fie voinţa lui Satan, fie voinţa lui Dumnezeu. Trebuie să ne întrebăm pe noi înşine: Vrem noi să lucrăm împreună cu Satan, zeul acestei lumi? Putem lucra alături de Iehova Dumnezeu în noua lume dreaptă, aşa cum a făcut apostolul Pavel, care a spus: " Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceţi aşa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu." (2 Corinteni 6:1) Cel care lucrează împreună cu Satan Diavolul va fi distrus împreună cu el atunci când voinţa lui Iehova va învinge.

§ Lumea lui Satan se apropie de "timpul sfârşitului". Se termină. Acest lucru este adevărat, aşa cum arată covârşitoarele dovezi aflate la îndemâna noastră. De ce, în mod prostesc, să ne conformăm acestei lumi sau oricărei părţi din ea şi fim dezamăgiţi de această lume şi să fim nevoiţi să dispărem odată cu ea pentru totdeauna? Sfatul din cuvântul lui Dumnezeu Învingătorul este: " Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită." — Romani 12:2.

** Spunem noi cuvântul lui Dumnezeu: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vie Împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ”? Dacă repetăm această rugăciune, atunci noi ne rugăm ca împărăţia lui Dumnezeu să distrugă toate împărăţiile şi autorităţile de pe pământ. Astfel, este voinţa Lui şi voinţa noastră? Dacă nu este, atunci noi ar trebui să nu mai rostim rugăciunea Domnului. Dar dacă aceasta este, ar trebui cu cinste să facem voinţa lui Dumnezeu şi voinţa vieţilor noastre. Trebuie să ne dedicăm pe noi înşine complet îndeplinirii voinţei lui, şi să trăim în armonie cu voinţa Lui. Nu este prea devreme pentru a ne dedica Lui prin Învăţătorul Rugăciunii Domnului. Ora este târzie.

†† Întregul pământ se află într-o plagă care nu a mai fost egalată de la potop. Şi aceasta are un motiv bun. Distrugerea celei de a şaptea puteri mondiale, puterea dual anglo – americană, este aproape. Gândiţi-vă la asta! Ca în noaptea în care Daniel a interpretat scrierea de mână de pe peretele din sufrageria regelui Belşaţar, o putere mondială, cea mai mare din toate timpurile, este pe punctul de a se prăbuşi! Sfârşitul nu va fi uşor şi liniştit ca atunci când Camera Lorzilor a adoptat Statutul Westminster în 1931, creând British Commonwealth of Nations, despre care London *Spectator* a spus:”Vechiul imperiu britanic a dispărut odată cu războiul, iar locul lui a fost luat de către British Commonwealth.” (26 noiembrie 1931). În plus, sfârşitul creaţiei anglo – americane, a opta putere a lumii, Naţiunile

Cuprins

Unite, este aproape. În vremurile vechi, căderile marilor puteri, Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma şi Liga Naţiunilor, au fost însoţite de mari probleme. Acum, ultimele puteri din toate timpurile se apropie de sfârşit, şi da, şi comunismul! După modelul istoric, problemele nu pot fi altfel decât au fost prevăzute. Problemele deja există. Dar ceea ce va fi mai rău urmează. Sfârşitul va veni, dar nu din mâna oamenilor în războiul lor nuclear sinucigaş, ci din mâna Atotputernicului Dumnezeu, prin Împărăţia Sa cu Cristos la putere. O întreagă lume îşi va găsi sfârşitul!

‡‡ Dacă noi dorim să repetăm rugăciunea Domnului fără ipocrizie, este necesar ca noi să ne dedicăm în totalitate Tatălui nostru din ceruri, pentru îndeplinirea a cărui voinţe ne rugăm. Nu trebuie să ne apropiem de El doar cu buzele, dar să avem inimile departe de El şi de voinţa Lui. Dedicându-ne Lui avem inspiraţie şi un scop în vieţile noastre, o viaţă pentru Dumnezeu şi Împărăţia sa cerească a unei lumi noi binecuvântate, un scop pentru eternitate!

§§ Acesta nu înseamnă să ne alăturăm unor aşa numite biserici sau secte ale lui Cristos sau evreieşti. Înseamnă să-l urmăm pe Păstorul Adevărat al lui Iehova, pe însuşi Isus Cristos. El a fost odată om, şi ca om el a creat modelul perfect pentru a fi urmat de oameni. Când a fost proclamată Împărăţia lui Dumnezeu de către Ioan Botezătorul, aşa cum este propovăduită pretutindeni astăzi de către Martorii lui Iehova, Isus s-a oferit să facă voia lui Iehova în ceea ce priveşte acea Împărăţie. El a acţionat aşa cum spune profeţia din scriptură: "Atunci am zis: ‘Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!’ " (Evrei 10:5-7; Psalm 40:7, 8). Apoi, în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor Săi, Isus a fost botezat ca un simbol public al dedicării sale lui Dumnezeu. Împlinirea credincioasă a acestui devotament a făcut ca el să devină Domnul regatului ceresc al lui Iehova. Devotamentul Său pentru voia lui Dumnezeu a fost în deplină concordanţă cu rugăciunea pe care El ne-a dat-o: „Vie Împărăţia Ta. Facă-se voia Ta” Aşa că haideţi să ne trăim şi noi viaţa în armonie cu rugăciunea noastră. Împărăţia lui Dumnezeu să domnească!

*** Voinţa lui Dumnezeu în ceea ce ne priveşte este scrisă în Sfânta Biblie. În afară de aceasta, Isus ne-a arătat cum se împlineşte voinţa lui Dumnezeu. Pentru a afla care este voinţa lui Dumnezeu nu putem să nu studiem însuşi Cuvântul lui Dumnezeu. Cărţile religioase care ne îndepărtează de Dumnezeu şi de cuvântul Său scris nu ne spun adevărul despre voinţa lui Dumnezeu. Va trebui să facem ca acei credincioşi din oraşul macedonean Berea când apostolul Pavel a fost alungat de către cei care respingeau Biblia în Tesalonic şi a venit şi le-a vorbit: "Iudeii aceştia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna şi cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este aşa. Mulţi dintre ei şi din femeile cu vază ale grecilor şi mulţi bărbaţi au crezut" (Fapte 17:11, 12). Fiecare dintre cei care doresc să cunoască voia lui Dumnezeu ar trebui să aibă propriul exemplar din Sfânta Scriptură, pe cât posibil. Isus a spus

Cuprins

către cei care cunoşteau cuvântul scris al lui Dumnezeu: "Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine." Astfel, Cuvântul scris este cel prin care Iehova ne învaţă şi ne atrage spre Fiul său, Isus Hristos, Conducătorul nostru. (Ioan 5:39; 6:45). Deci, prin Isus, noi vom crede şi vom fi devotaţi lui Iehova Dumnezeu. Noi suntem acum cei care îl urmăm pe Isus.

††† Pentru a înţelege voinţa lui Dumnezeu şi pentru a o desluşi limpede avem nevoie de ajutor. În afară de rugăciune avem nevoie de duhul Său sfânt. Mai avem nevoie şi de ajutorul credincioşilor săi, devotaţi şi bine organizaţi. Cititorul Bibliei din Etiopia a recunoscut aceasta. Când evanghelistul Filip l-a întrebat: "Ştii tu ce înţeles are ce citeşti?", el a răspuns: „Cum aş putea să ştiu, dacă cineva nu mă ajută?". El l-a rugat pe Filip să îl ajute în studiul său. Ajutat astfel, el a înţeles voinţa lui Dumnezeu. I s-a devotat fără întârziere şi a fost botezat cu apă de către Filip ca un simbol al devotamentului său pentru Isus. (Fapte 8:28-39). Apostolul Pavel i-a ajutat pe cei din Berea la studiul Bibliei şi mulţi dintre ei au devenit credincioşi. Acum, la „acest moment hotărât al sfârşitului" încă din 1914, Iehova i-a făcut cunoscuţi pe „oamenii care îşi cunoaşte Dumnezeul lor", şi pe clasa sanctuarului . Împreună cu ei, multe „alte oi" s-au alăturat în devotamentul pentru Dumnezeul pe care îl cunosc, Iehova. Şi aceştia au devenit martori ai lui Iehova. Ca o îndeplinire a versetelor Daniel 11:32, 33; 12:3, aceşti „înţelepţi" dintre oameni „vor învăţa pe mulţi". Da, vor „străluci ca strălucirea cerului" şi vor „învăţa pe mulţi să umble în neprihănire." (*Le*) Aceşti martori ai lui Iehova sunt însărcinaţi de către el să ajute orice cititor al acestei cărţi care are nevoie şi doreşte ajutor.

‡‡‡ Isus Hristos le-a poruncit: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." – acolo unde ne aflăm acum. (Matei 28:19, 20) Toţi cei care devin ucenicii lui Isus devotându-se lui Iehova Dumnezeu precum a făcut şi el trebuie să respecte porunca de a fi botezat cu apă. Ei trebuie de asemenea să accepte învăţătura pe care Dumnezeu o dă prin intermediul organizaţiei sale vizibile de pe pământ.

§§§ Chiar şi după ce se dedică, oricine trebuie să continue studiul Bibliei pentru a îşi extinde cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu, astfel încât să înveţe la rândul său pe alţii. Pavel s-a rugat pentru sfinţii creştini. De ce? „Să vă umpleţi de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească; pentru ca, astfel, să vă purtaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiţi plăcuţi în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune şi crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu." (Coloseni 1:9, 10) În acest scop, un creştin devotat trebuie să caute însoţirea cu poporul devotat al lui Iehova şi să participe la toate întâlnirile lor, dacă este posibil, respectând porunca: „Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii

Cuprins

noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie." (Evrei 10:23-25) În acest mod sigur, oricine îl poate lăuda pe Iehova Dumnezeu în templul său. – Psalmi 150:1.

**** Nu vrem să fim „lucrători ai fărădelegii" şi să fim depărtaţi de la mântuire. Pentru a fi salvaţi, este voia lui Dumnezeu să face astfel. Isus a spus: „Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri." – Matei 7:21-23.

†††† Care este principala voie a lui Iehova în ceea ce ne priveşte în aceste „vremuri ale sfârşitului"? Isus a profeţit cu aceste cuvinte: „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul." (Matei 24:14) Trebuie să dăm această mărturie finală. Trebuie să fim martorii lui Iehova propovăduind această veste bună, până la sfârşit.

‡‡‡‡ Îndeplinirea voii lui Iehova acum pe pământ ne răsplăteşte etern. Înseamnă o viaţă trăita mereu pentru el. „Şi lumea şi pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac." (1 Ioan 2:17) Doar cu supunere iubitoare şi credincioasă pentru Tatăl din ceruri vom putea să ne ridicăm la înălţimea rugăciunii noastre: „Facă-se voia ta în cer ca şi pe pământ" – de-a pururi!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1 În alegerea dintre voinţele pe care Estul şi Vestul încearcă să le impună oamenilor, de ce nu sunt nevoiţi să aleagă iubitorii avizaţi ai Bibliei?

2 Favorizarea uneia sau alteia dintre voinţe înseamnă favorizarea cui, şi prin intermediul a ce înşeală acest favorizat întregul pământ?

3,4 (a) Între voinţele cui se ia decizia finală, de o importanţă supremă, şi ce va însemna pentru oricine colaborarea cu Diavolul? (b) Ce va însemna dacă ne conformăm acestei lumi şi ce ne învaţă Romani 12:2 să facem?

5 Când repetăm rugăciunea Domnului pentru Împărăţia lui Dumnezeu, pentru ce ne rugăm, şi este aceasta voinţa noastră proprie, şi atunci ce va trebui să facem către Dumnezeu?

6 Care sunt puterile mondiale care vor dispărea, şi, conform modelului istoric, de ce nu ne putem aştepta la altceva decât la nenorociri, şi de unde va veni sfârşitul?

7 Dacă noi ne dorim să repetăm rugăciunea Domnului fără ipocrizie, ce este necesar să facem şi cum se va manifesta aceasta în viaţa noastră?

8 Devotându-ne, pe cine urmăm şi ce exemplu de urmat ne-a lăsat, acum când Împărăţia lui Dumnezeu domneşte şi este propovăduită pretutindeni?

Cuprins

9 Pentru a afla care este dorinţa lui Dumnezeu, ce nu putem evita să studiem, şi prin aceasta către a cui voinţă vom fi atraşi să ne devotăm?
10 Pentru a înţelege Cuvântul lui Dumnezeu, ce ajutor ne trebuie, şi prin cine ne arată Dumnezeu acest ajutor necesar în „aceste vremuri hotărâte ale sfârşitului”?
11 Ce poruncă desprinsă din Matei 28:19, 20 trebuie să respecte toţi cei care devin ucenicii lui Isus devotându-se?
12 Chiar şi după ce se devotează, de ce trebuie oricine să continue să studieze Biblia, şi în concordanţă cu aceasta la ce trebuie oricine să participe?
13 Ce trebuie să facem pentru a nu fi îndepărtaţi şi pentru a fi mântuiţi?
14 Care este în principal voia lui Iehova pentru noi?
15 Cât este de mulţumitor pentru noi să îndeplinim voia lui Iehova acum pe pământ şi la înălţimea cărei rugăciuni trebuie să ne ridicăm supuşi?

Aşa zisele anacronisme ale Bibliei

Un argument popular printre critici Bibliei este că aceasta nu poate fi Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu deoarece conţine anacronisme. Ce este un anacronism? Acesta reprezintă « o plasare greşită sau o eroare în tip ; o eroare în cronologia prin care evenimentele sunt plasate greşit unul faţă de celălalt. » (*Webster*)

Pentru a exemplifica: Nici o lucrare literară de dinainte de anul 1939 nu se putea referi la războiul care a început în anul 1914 ca la Primul Război Mondial căci până la acea vreme exista numai un singur război mondial. Acel război era pus şi simplu cunoscut sub denumirea de Războiul Mondial. Prin urmare, dacă se pretinde că o lucrare a fost scrisă de o persoană care a murit înainte de 1939 şi totuşi conţinea expresia Primul Război Mondial, este evident că o asemenea afirmaţie ar fi pusă la îndoială din cauza anacronismului.

Însă, este posibil că mulţi ani de acum încolo, o copie a unei asemenea lucrări să aibă o referinţă la primul Război Mondial. De exemplu, dacă ar fi copiată şi retipărită de mai multe ori, este posibil ca expresia Războiul Mondial să se fi schimbat în Primul Război Mondial fie datorită neglijenţei sau chiar intenţionat pentru a se evită ambiguitatea. Prezenţa acestui anacronism într-o copie cu mulţi ani după, aşadar, nu poate dovedi în sine că lucrarea iniţială nu a fost scrisă de o persoană care a murit înainte de 1939.

Din cauza faptului că manuscrisele Scripturilor Creştine Greceşti au fost descoperite, noi putem spune exact care sunt erorile de copiere care s-au strecurat de-a lungul secolelor şi când. Este posibil că într-o bună azi acest lucru să fie mai adevărat despre Scripturile Evreieşti decât se întâmplă acum. Cu toate acestea,

Cuprins

judecând după Manuscrisul de la Marea Moartă al lui Isaia, este clar că Sfântul Duh al lui Dumnezeu s-a asigurat că aceste erori sunt cu adevărat puţine la număr şi de cele mai multe ori neimportante. Dacă noi suntem dispuşi să examinăm şi să gândim în legătură cu Scripturile, vom observa că de nenumărate ori ceea ce poate pare aşa un anacronism să nu fie unul.

Printre primele lucruri ce par anacronisme în Scripturile Evreieşti este referinţă la oraşul Dan de la Genesa 14:14, unde ni se spune că Avram a urmărit anumiţi regi până la Dan. Dar la Judecători 18:29, noi aflăm că la fii lui Dan, daniţi, după ce au intrat în Canaan, au redenumit oraşul lui Laish, Dan. Din moment ce Moise a murit înainte ca numele să fie schimbat, se afirmă că el nu ar fi putut scrie cartea Genesa.

Însă, anumiţi învăţaţi ai Bibliei insistă că au existat mai multe oraşe cu numele Dan. Ei indică spre oraşul Dan menţionat la Deuteronomul 34:1 şi la Dan-Iaan la care se referă 2 Samuel 24:6. Nu poate fi exclusă nici posibilitatea ca referinţa la oraşul Dan de la Genesa 14:14 este datorată greşelii unei persoane care a copiat sau chiar o alegere intenţionată pentru a se evita ambiguitatea. Oricare ar fi situaţia, aici noi nu avem nici o dovadă care contestă faptul ca Moise a fost scriitorul cărţii Genesa.

Cântecul triumfător al lui Moise, înregistrat în capitolul 15 din Exodul, ce vorbeşte despre victoria asupra oştirilor lui Faraon de la Marea Roşie, este de asemenea contestată ca fiind un anacronism. Conform revistei moderne *Biblia Interpretului*, este imposibil ca acest cântec să fi fost compus de către Moise căci vorbeşte despre efectul pe care l-a avut miraculoasa mântuire a izraeliţilor şi moartea oştirilor lui Faraon la Marea Roşie asupra locuitorilor din Filistia, şeicilor din Edom şi domnilor din Moab şi pentru că face referire la templul lui Iehova. Revista afirmă că acestea sunt anacronisme şi dovedesc faptul că cântecul trebuie să fi fost compus nu numai după ce Israelul a traversat prin sălbăticiune şi a ajuns la aceste popoare, ci şi după ce templul lui Solomon a fost construit cu sanctuarul său, de către cineva care s-a imaginat pe sine în poziţia lui Moise şi i-a atribuit aceste cuvinte acestuia.

Dar toate acestea nu urmează în mod necesar. În timpul şederii sale de patruzeci de ani în Madian, Moise a învăţat fără îndoială foarte multe despre ţările şi popoarele dimprejur, asta dacă nu era deja informat despre acestea datorită învăţăturii primite la curtea lui Faraon. Pe lângă asta, cântecul pune totul la timpul viitor, fiind cu adevărat o proorocie. Acei păgâni *trebuie* sau *vor* auzi, teama *trebuie* sau *va* pune stăpânire pe ei, iar Iehova va aduce poporul Său în templul Său. Toţi cei care admit ca în vremurile trecute Iehova s-a folosit de slujitorii Săi pentru a spune prooroci inspirate nu vor avea nici o dificultate în acceptarea faptului că Moise chiar a scris acest cântec.

Genesa 36:31 a fost numită de către critici Bibliei ca o altă dovadă a unui anacronism bătător la ochi. Scrisă cu mai mult de patru sute de ani înainte de existenţa regilor în Israel, aceasta afirmă: « Aceştia sunt împăraţii care au domnit în ţara Edom înainte ca orice rege să fi domnit peste fii lui Israel. » Un mic raţionament, însă, arată că Moise ar fi putut să facă această afirmaţie chiar dacă nu

Cuprins

existau împăraţi în Israel la acea vreme. Cum aşa? În sensul că Moise era familiarizat cu promisiunea lui Iehova către Avram că « împăraţi se vor ridica de la tine. » Mai departe, Moise însuşi a prezis faptul că poporul său vor cere ca un împărat să domnească peste ei după ce vor intra în ţara Canaanului. El chiar a oferit îndrumări în legătură cu cine poate şi cine nu poate fi selectat şi ce trebuie să facă un asemenea împărat. (Genesa 17:6; Deuteronomul 17:14-20) Iar aici critici sunt din nou reduşi la tăcere de faptul că ar fi putut fi doar o inserare, căci o afirmaţie aproape identică apare la 1 Cronici 1:43 şi care se ocupă cu aceeaşi înregistrare genealogică.

Încă un aşa numit anacronism este găsit la Exodul 16:35. Se spune: « Copiii lui Israel au mâncat mană timp de patruzeci de ani până la sosirea lor la hotarele ţării Canaanului. » Este adevărat, este puţin probabil ca Moise să fi scris acele cuvinte la momentul în care a scris înregistrarea originală despre cum israeliţii primeau mană, dar cine poate contesta că el însuşi a adăugat aceste cuvinte la sfârşitul celor patruzeci de ani din sălbăticiune, atunci când stătea la hotarele ţării Canaanului, ştiind că poporul său nu va mai mânca de atunci înainte mană. Dacă el sau o altă persoană a adăugat aceste cuvinte, acestea nu pot fi folosite pentru a se argumenta că întreaga carte a Exodului nu a fost scrisă de Moise.

Concluziile cărţilor Deuteronomul sau Iosua au fost numite acronime căci acestea vorbeau despre moartea scriitorilor respectivi. Dar o poziţie mult mai chibzuită de luat este aceea că post-scriptumuri au fost adăugate în mod divin pentru a completa înregistrarea scriitorilor lor şi nu dovedesc deloc faptul că aceste cărţi nu au fost scrise Moise şi de Iosua. Asemenea argumente slabe indică doar lipsa de obiectivitate a criticilor Bibliei.

Dacă citim Biblia cu scopul de a găsi greşeli în aceasta, pentru a găsi unele scuze pentru a nu accepta Cuvântul lui Dumnezeu şi Ghidul nostru, vom găsi în mod clar ceea ce căutăm. Dar dacă căutăm adevărul cu o minte deschisă îl vom găsi şi nu ne vom împiedica de aşa numitele anacronisme. Cu siguranţă că bogăţia de dovezi în sprijinul autenticităţii Bibliei nu pot fi lăsate de o parte pe baza acestor argumente slabe ca şi aşa numitele anacronisme.

● **Din când în când se primesc scrisori cu întrebări dacă o anumită împrejurare ar justifica o excepţie de la obligaţia creştinului de a spune adevărul. Ca răspuns la această întrebare se spun următoarele:**

Cuvântul lui Dumnezeu porunceşte: „Spuneţi cu toţii adevărul faţă de aproapele vostru.” (Efes. 4:25) Totuşi, această poruncă nu înseamnă că trebuie să le spunem tuturor care ne întreabă tot ce vor să afle. Trebuie să îi spunem adevărul unui

Cuprins

individ care este îndreptăţit să ştie, dar dacă cineva nu este îndreptăţit, atunci putem fi evazivi. Dar nu avem voie să spunem o minciună.

Astfel o soră trebuie să spună adevărul despre vârsta ei cu scopul de a avea informaţii corecte pe legitimaţia de vestitor, întrucât acest lucru intră în sfera dreptului de a şti. Frica de a o face este un semn de vanitate şi de imaturitate. Această informaţie nu trebuie ascunsă nici de un viitor partener dacă acela consideră că acest lucru este destul de important cât să întrebe. Şi acesta ar avea dreptul să ştie. Aşa că ar depinde de împrejurări dacă un individ poate fi vag în legătură cu vârsta sa sau nu.

Acelaşi principiu se aplică şi în cazul unui pacient care suferă de vreo boală incurabilă. El are dreptul să afle rezultatul unei consultaţii medicale în ceea ce priveşte perspectivele lui de viaţă. Nu i se poate nega dreptul să afle ceea ce este atât de vital pentru el — cât de preţioase îi sunt zilele din pricină că sunt atât de puţine. A-l amăgi pe un astfel de om nu înseamnă încredere, înţelegere şi dragoste, iar cel care practică amăgirea va fi urmărit mereu de o conştiinţă vinovată. Dacă pacientul îi este consacrat lui Iehova, atunci va preţui cu siguranţă că zilele Lui se află în mâinile lui Dumnezeu şi de aceea nu va avea o frică patologică de moarte, ci se va încuraja cu speranţa învierii. Unii care ascund astfel de informaţii, cu intenţia de bunătate, află după aceea că a fost o bunătate greşită.

Există, bineînţeles, momentul şi modul potrivit pentru a divulga asemenea informaţii. Momentul trebuie să fie oportun şi modul compătimitor, dar nu nespus de trist. Nu poate fi nelalocul lui să observăm că un individ poate fi plin de nădejde despre starea sa în ciuda acestui diagnostic, întrucât cunoştinţa medicală nu este infailibilă în ziua de azi. Dragostea, înţelepciunea şi auto-controlul îi vor permite individului să deschidă subiectul în modul potrivit, iar rezultatul poate fi o legătură mult mai mare de afecţiune decât a existat înainte. În astfel de momente se pot pomeni şi nădejdea învierii, binecuvântările de care s-a bucurat deja în calitate de membru al societăţii Noii Lumi, precum şi cele care încă mai urmează.

Dar să îi spunem unui viitor partener despre adevărul nefavorabil despre trecutul nostru, precum cel înainte de ce să devenim martori ai lui Iehova? Dacă se deschide subiectul şi un individ este întrebat, se aplică regula că se spune adevărul întrucât celălalt are dreptul să ştie. Dacă individul nu este întrebat, atunci depinde de discreţia şi conştiinţa individului. Oricum, dacă se întâmplă ca informaţia să fi fost vitală pentru celălalt, iar acela nu a întrebat pentru că pur şi simplu nu i s-a părut posibil, atunci informaţia trebuie dată în mod voluntar, având încredere că dragostea şi înţelegerea vor acoperi chestiunea. Dacă se întâmplă să fie dezamăgit, atunci cu siguranţă este mult mai bine să fie înainte de căsătorie decât după aceea. Aici se aplică principiul faimos exprimat de Isus: „Aşadar, toate lucrurile pe care vreţi să vi le facă oamenii, trebuie să le faceţi şi voi pentru ei; la aceasta se referă, de fapt, Legea şi Profeţii.”—Mat. 7:12.

Totuşi, există o excepţie pe care creştinul trebuie să o păstreze mereu în minte. În calitate de ostaş al lui Cristos, el se află în război teocratic şi trebuie să manifeste o prudenţă sporită când are de-a face cu duşmanii lui Dumnezeu. Astfel, Scripturile arată că, în scopul de a proteja interesele cauzei lui Dumnezeu, se

Cuprins

cuvine să ascundem adevărul de vrăjmaşii lui Dumnezeu. Un exemplu biblic este acela al lui Rahav, prostituata. Ea a ascuns iscoadele izraeliților din pricina credinţei lor în Iehova Dumnezeu al lor. Acest lucru l-a făcut atât prin fapte, cât şi prin vorbe. Că a avut încuviinţarea lui Iehova pentru a acţiona astfel se vede din lauda credinţei ei de către Iacov.—Ios. 2:4, 5; Iac. 2:25.

Acest lucru ar intra în termenul „strategie de război," aşa cum a fost explicat în *Turnul de Veghere,* 1 februarie 1956, şi este în concordanţă cu sfatul lui Isus că atunci când ne aflăm printre lupi trebuie să fim la fel de „prevăzători precum şerpii." Dacă împrejurările ar cere ca un creştin să intre în boxa martorilor şi să jure să spună adevărul, atunci, dacă vorbeşte, trebuie să zică adevărul. Când se află în faţa unei alternative de a vorbi şi de a-şi trăda fratele sau de a nu vorbi şi de a sfida curtea, creştinul desăvârşit va pune bunăstarea fraţilor săi înaintea bunăstării sale, ţinând minte cuvintele lui Isus: „Nimeni nu are dragoste mai mare decât aceasta, când cineva şi-ar da viaţa de dragul prietenilor săi."—Mat. 10:16; Ioan 15:13.

● **La Daniel 10:13 se vorbeşte despre Mihai ca despre „unul dintre mai marii prinţi." Să înţelegem de aici că există şi alţi prinţi mai mari în ceruri în afară de Mihai?—M. P., S.U.A.**

Da, mai este un alt Prinţ Mai Mare în ceruri, însuşi Iehova Dumnezeu. Despre El se spune că este „prinţul prinţilor" la Daniel 8:25, *AS.* A se vedea cartea *„Facă-se voia Ta pe pământ,"* paginile 218, 219, 316.

Totuşi, deşi Iehova este singurul alt Prinţ Mai Mare din cer, şi Satan Diavolul îşi are prinţii mai mari, care în ziua de azi se află în împrejurimile pământului, fiindcă au fost aruncaţi cu Satan la încheierea războiului descris la Apocalipsa, capitolul 12. A se vedea cartea *„Ceruri noi şi un pământ nou,"* pagina 29.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1960 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PUTEREA AMABILITĂŢII	- Pag.423
MAI ASCUŢIT DECÂT ORICE SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI	- Pag.430
„ELIBERAȚI-VĂ DE IUBIREA DE BANI”	- Pag.432
SLUJIREA CĂUTĂTORILOR DE POZIŢIE SOCIALĂ	- Pag.437
SĂ ARĂTĂM AMABILITATE FAŢĂ DE TOŢI OAMENII	- Pag.437
URMAREA ŢELULUI MEU ÎN VIAŢĂ	- Pag.445
« LUMINA VIEŢII »	- Pag.448
„DRAGOSTEA” ÎN SCRIPTURILE CREŞTINE GRECEŞTI	- Pag.449
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.452

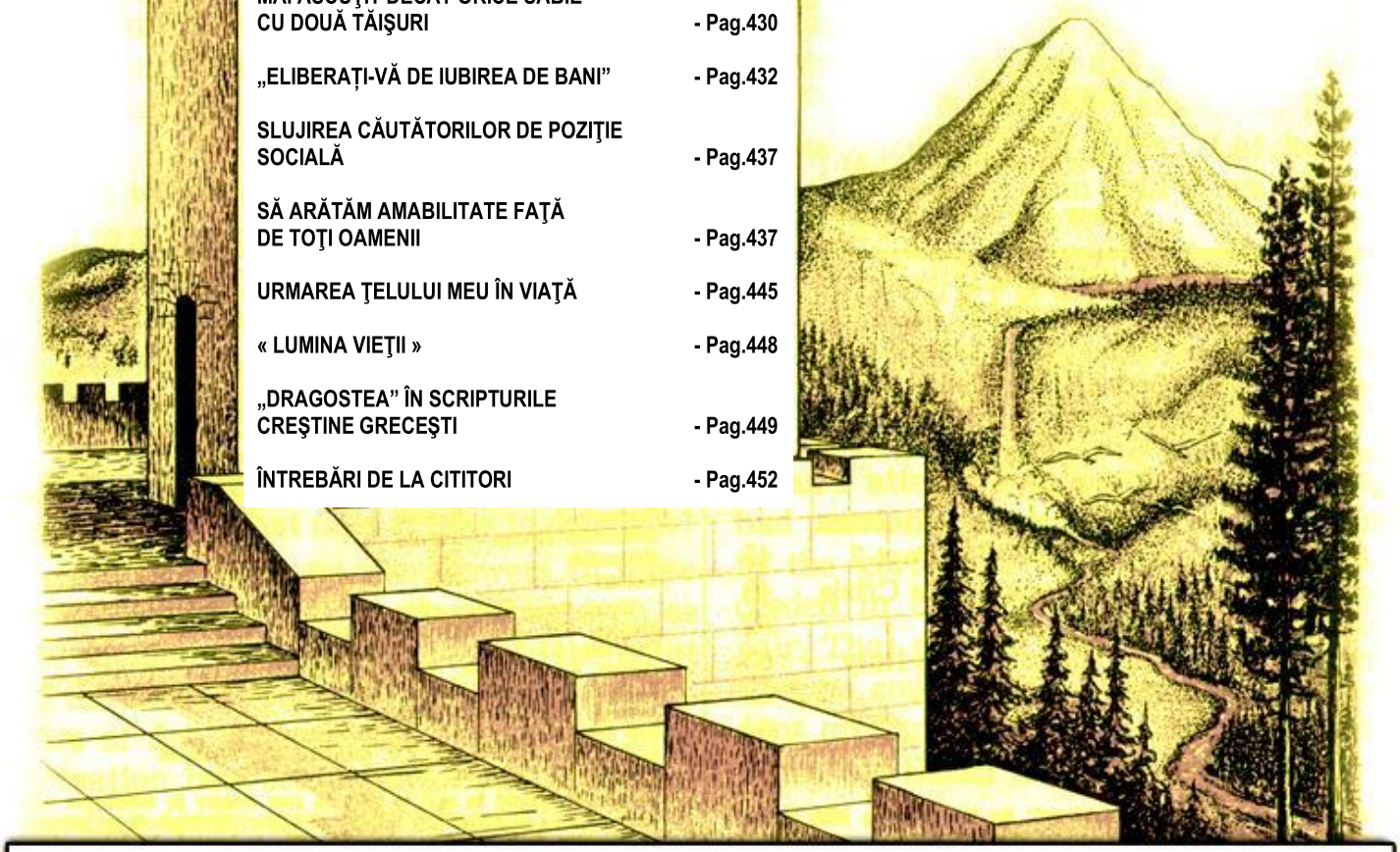

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

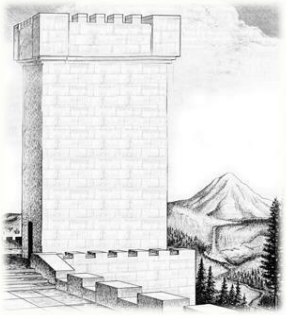

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1960 **Nr. 12**

PUTEREA AMABILITĂŢII

"Continuaţi să iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi să daţi cu împrumut fără dobândă, fără a aştepta ceva în schimb, şi răsplata voastră va fi mare, şi veţi fi fiii Celui Prea Înalt, pentru că El este bun şi faţă de cei nerecunoscători şi răi. Continuaţi să deveniţi plini de milostenie, la fel cum şi Tatăl vostru este milostiv "
- Luca 6:35, 36.

BUNĂTATEA este o putere, deoarece îşi găseşte sursa în Iehova, Dumnezeul Cel Prea Înalt, marele Dătător al "fiecărui dar bun şi fiecărui dar perfect." Fiind exemplul suprem, Iehova arată bunătate faţă de toţi, chiar şi "faţă de cei nerecunoscători şi răi." Pentru că bunătatea ajută creştinul să fie ca Tatăl său în ceruri, este o putere plină de satisfacţii. Câte răsplăţi există în a fi un fiu al Celui Prea Înalt! Adevărat cum şi Isus a spus: "Răsplata ta va fi mare." Aceste cuvinte ne amintesc de regula divină rostită cu mult timp în urmă cu privire la puterea bunătăţii: "Un om cu o bunătate plină de dragoste se ocupă cu satisfacţie de propriul său suflet". Ai putea crede că persoana bună îşi oferă bunătatea; de fapt, acesteia i se întoarce bunătatea pentru a-l răsplăti pe cel care iubeşte şi face lucruri bune, pentru că el vrea să fie ca Tatăl Său în ceruri. - Iac. 1:17; Luca 6:35; Proverbele 11:17.

[2] Multe pot fi citite despre răsplăţile bunătăţii în cărţile din această lume; este o calitate lăudată de către filosofi şi scriitori, care abordează subiectul bunelor maniere, etichetei şi farmecului. Dar cei care se bazează pe aceste lucrări lumeşti nu dau naştere la roadele duhului lui Dumnezeu, iar exteriorul lor extrem de bine lustruit, care arată politeţe şi corectitudine acoperă adesea inimi în întregime în contradicţie cu spiritul lui Dumnezeu. Ce este greşit? Căldura şi dragostea lipsesc, pentru că Iehova şi voinţa sa nu sunt luate în considerare.

[3] Pentru că Iehova este îndepărtat din aceste discuţii lumeşti despre bunătate, nu este de mirare că unele persoane se folosesc de bunătate pentru propriul beneficiu, într-un mod egoist. Acestea arată bunătate, dar speră să primească ceva înapoi, o favoare în schimb. Acestea folosesc bunătatea ca pe bani-pentru a cumpăra ceea ce îşi doresc. Motivul lor este greşit. Când creştinul îşi manifestă bunătatea într-un

Cuprins

mod practic, el face acest lucru "nesperând să primească ceva înapoi." El este bun pentru că îl iubeşte pe Tatăl său ceresc. Atunci când iubim pe cineva suntem adesea surprinşi de cum imităm, aparent fără efort, unele dintre trăsăturile şi calităţile bune ale persoanei iubite. Cum dragostea ne îndeamnă, atunci, să cultivăm intenţionat calităţile care îl fac pe Iehova Dumnezeu să se distingă! "Deveniţi imitatori ai lui Dumnezeu," este porunca divină. Numai fiind un imitator al lui Dumnezeu cineva se poate dovedi a fi un fiu al Celui Prea Înalt. Bunătatea îl ajută pe creştin să-l imite pe Tatălui său din ceruri. - Efeseni 5:1.

[4] Cum îşi manifestă cineva bunătatea? În mai multe moduri: fiind dispus să facă bine tuturor oamenilor, fiind milostiv, fiind plin de compasiune, fiind binevoitor, fiind răbdător, fiind prietenos, fiind ospitalier, fiind generos, fiind politicos, fiind blând şi fiind serviabil. Bunătatea este înrădăcinată în dragoste. Pavel a spus: "Dragostea este răbdătoare şi bună." (1 Corinteni 13:4, AT.) Sau aşa cum *Traducerea Lumii Noi* spune: "Dragostea este îndelung răbdătoare şi serviabilă". Mai mult decât prietenia şi politeţea, bunătatea este serviabilă, da, dispusă să-i ajute pe alţii atât în problemele trecătoare, cât şi în cele spirituale.

O CERINŢĂ DIVINĂ

[5] Bunătatea este strâns legată de iubire în Scripturi, precum cuvintele "bunătate plină de iubire." Aceasta este bunătatea care vine din iubire, genul de dragoste care este statornică şi loială. Persoana cu această bunătate plină de iubire arată sălăşluirea Duhului Sfânt pentru rodul spiritului lui Dumnezeu, în care se află "dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, fapte bune, credinţă, blândeţe, auto-control." Spiritul lui Dumnezeu transformă o persoană, permiţându-i să-şi creeze o "nouă personalitate" necesară adevăraţilor creştini: "Îmbrăcaţi-vă cu dragostea tandră a compasiunii, a bunătăţii, a smereniei minţii, a blândeţii şi a îndelungatei răbdări." Astfel, bunătatea este atât o dovadă convingătoare a dragostei creştine, cât şi o cerinţă divină. - Galateni 5:22, 23; Coloseni 3:12.

[6] În Scriptură stă ca mărturie în numeroase rânduri că Iehova necesită dragoste şi bunătate din partea tuturor celor care vor obţine aprobarea lui: "El le-a arătat lor, oamenilor, ce este bine; şi ce altceva le-ar putea cere Iehova acestora, decât să fie corecţi, şi să iubească cu bunătate, şi să umble smeriţi cu Dumnezeul lor?" Nu este ciudat faptul că Iehova ne cere să iubim cu bunătate. Cât de des scriitorii inspiraţi preamăresc bunătatea lui Dumnezeu! Cât de mult ar trebui să apreciem această calitate a Tatălui ceresc! " Cât de preţioasă este bunătatea ta plină de dragoste, Dumnezeule". Iehova cere, pe bună dreptate, ca în fiecare om să existe această calitate: "Cel mai de preţ lucru într-un om este bunătatea lui plină de dragoste." Nu putem fi pe placul lui Dumnezeu numai prin jertfă. Prin proorocul Osea, Iehova spune: "Eu doresc bunătate, şi nu jertfă." Mari să fie sacrificiile făcute de creştinul în slujba lui Dumnezeu, însă fără bunătatea plină de iubire nu se poate dovedi a fi un fiu al Celui Prea Înalt. Este un lucru la care să reflectăm: faptul că Iehova Dumnezeu a pus bunătatea plină de iubire în această poziţie proeminentă. Fără motivul şi manifestările dragostei, individul nu poate primi o răsplată de la Dumnezeu, indiferent cât de mari sunt sacrificiile: "Dacă aş da toate lucrurile mele

Cuprins

pentru a-i hrăni pe alţii, şi dacă mi-aş încredinţa trupul, m-aş putea lăuda, dar dacă nu am dragoste, nu-mi foloseşte la nimic"- Mica 6:8, AS; Psalmii 36:7; Proverbele 19:22; Osea 6:6, AS, notă de subsol; 1 Corinteni 13:3.

[7] Este clar că motivele omului şi calităţile inimii sale înseamnă mai mult pentru Iehova Dumnezeu decât deşteptăciunea. Dacă Iehova ar fi fost interesat în primul rând de puterea creierului, el ar fi ales înţelepţii şi intelectualii lumii pentru a realiza marea lucrare de a predica vestea cea bună a Împărăţiei pe tot pământul. Dar el nu l-a aşezat pe duhul său în cei mândri şi înţelepţi din această lume; apostolul spune "nu mulţi înţelepţi în felul lumii au fost chemaţi, nu mulţi puternici, nici mulţi de neam ales. . . pentru că nici un trup nu se poate lăuda în ochii lui Dumnezeu". Cel care caută să fie ca Tatăl lui ceresc este cel pe care Dumnezeu îl poate folosi şi cel a cărui "răsplata va fi mare."-1 Corinteni 1:26-29.

[8] Sunt multe răsplăţi pentru practicarea bunătăţii. Este o putere care ne ajută să facem ceea ce este drept în toate treburile vieţii. O atitudine plină de tact, de exemplu, poate fi mai bine înţeleasă atunci când ne dăm seama că ea este înrădăcinată în bunătate. Dacă facem lucrul cel bun, descoperim că facem un lucru plin de tact. Cât de multe reguli obligatorii de etichetă sunt inutile, pentru că la baza bunelor maniere stă bunătatea! Politeţea poate fi definită ca bunătate în nimicuri; curtoazia ca bunătate în lucrurile mici. Bunătatea este exprimată de limbaj, precum şi de fapte. Poate părea un lucru mic să foloseşti cuvântul "te rog", dar atunci când acesta reflectă bunătatea plină de iubire, mai degrabă decât eticheta rece, acesta are o semnificaţie importantă. Nu ne putem gândi că atunci când Avraam, Lot şi Iehova au folosit acest cuvânt a fost doar o simplă formalitate. -Geneza 12:11-13, 19:1, 2, 18-20; 15:5, 22:1, 2.

[9] Bunătatea este o putere, pentru că îi ajută pe creştini să caute pacea şi să menţină armonia. Neînţelegerile dispar şi se deschide calea pentru iertare. În arta dificilă a comunicării, o persoană poate să nu-şi exprime întotdeauna gândurile cu precizia dorită; pot apărea neînţelegeri. Aici bunătate vine să salveze situaţia şi să păstreze pacea. Este uşor să ajungi la înţelegerea corectă prin răbdare şi bunătate; o persoană bună este uşor de iertat. Chiar dacă cineva este tratat cu răutate, bunătatea acelei persoane toceşte înţepătura răutăţii. Bunătatea îi ajută pe toţi să trăiască până la sfatul apostolilor: "Continuaţi să vă înţelegeţi unul cu altul şi să vă iertaţi unul pe altul cu uşurinţă dacă cineva are un motiv de plângere împotriva celuilalt."-Coloseni 3:13.

[10] Bunătatea rezolvă probleme. Atunci când se confruntă cu o situaţie care nu poate fi exact acoperită de Scripturi, creştinul caută un principiu care îl va ajuta la rezolvarea problemei. Acesta îl găseşte în Efeseni 4:32: "Deveniţi buni unii cu alţii." Aşa că atunci când cineva întreabă: 'Ce este de făcut?' răspunsul este clar: fă lucrul bun, pentru că lucrul bun este lucrul corect.

BUNĂTATE NU SLĂBICIUNE

[11] Pentru a fi o putere care să facă bine, atât în ochii oamenilor, cât şi în ochii lui Dumnezeu, bunătatea trebuie să fie fără slăbiciune. Este o greşeală să credem că bunătatea este ceva superficial care permite practici sau condiţii greşite în

Cuprins

adunarea creştină. Supraveghetorul creştin nu poate accepta ceea ce este scriptural greşit într-o credinţă greşită, cu toate acestea el este bun. Bunătatea nu are ochii legaţi să nu vadă răul sau ceea ce nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu. Părinţii de fapt nu sunt buni atunci când îi lasă pe copiii lor să facă tot ce îşi doresc. Din bunătate prost înţeleasă au rezultat numeroase cazuri de delicvenţă juvenilă. Într-o adunare creştină, delincvenţa spirituală poate rezulta atunci când viziunea supraveghetorului asupra bunătăţii este lipsită de fermitate. Adevărata bunătate este fermă în ceea ce este drept în ochii lui Dumnezeu; ea insistă în supunere la poruncile lui Dumnezeu. Adevărata bunătate nu trebuie să conducă la pierderea respectului, determinându-i pe alţii să profite nejustificat de cineva. Domnul Isus Christos a exemplificat perfect amestecul de bunătate şi fermitate.

[12] A mai existat vreodată un om la fel de bun ca Domnul Isus? Fiind un imitator al Tatălui său din ceruri, el a stabilit exemplul perfect pentru adepţii lui. Regi şi conducători din această lume sunt rareori abordabili; pentru orice situaţie aceştia sunt prea ocupaţi. Dar Fiul lui Dumnezeu a fost întotdeauna abordabil şi niciodată prea ocupat pentru a-i ajuta pe alţii, atât în sens material cât şi spiritual. Ce compasiune a arătat! Văzând mulţimile de oameni, "el a simţit o iubire tandră pentru ei, deoarece aceştia erau jupuiţi şi bătuţi ca nişte oi fără păstor." Oameni de toate categoriile s-au simţit liberi să-l abordeze pe Isus. Părinţii nu ezită să-i aducă pe copii la el: "Oamenii au început sa-i aducă copii mici pentru ca el să-i atingă; dar ucenicii i-au mustrat. Văzând aceasta, Isus a fost indignat şi le-a zis: 'Lăsaţi copiii să vină la mine, nu încercaţi să-i opriţi, pentru că împărăţia lui Dumnezeu aparţine acestor persoane'. Şi i-a luat pe copii în braţe şi a început să-i binecuvânteze, punându-şi mâinile peste ei.” Bun în toate felurile, Isus a fost totuşi ferm pentru ceea ce era drept. - Matei 9:36; Marcu 10:13, 14, 16.

[13] Unele persoane pot crede că Domnul Isus a fost rău, atunci când au citit capitolul douăzeci şi trei din Matei, despre cum Isus i-a expus şi i-a denunţat pe conducătorii religioşi ipocriţi. De fapt, liderii religioşi erau persoane rele, care au dispreţuit bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, prin Fiul Său. Isus a spus: "Ierusalime, Ierusalime, criminal de profeţi şi mormânt al celor trimişi aici, cât de des am vrut să-i strâng pe copiii tăi, la fel cum îşi strânge găina puii sub aripile ei! Dar voi, oameni, nu aţi vrut acest lucru." Bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu a fost respinsă! Fiind ferm în a face voinţa divină, Isus a mustrat nu numai clerul ipocrit, dar şi pe proprii ucenici, atunci când ar fi fost rău dacă nu i-ar fi mustrat. Atunci când Isus a spus ucenicilor săi că el "trebuie să treacă prin multe suferinţe şi. . . să fie ucis", făcând acest lucru "cu sinceritate", Petru a obiectat. "Petru l-a luat deoparte şi a început să obiecteze ferm, zicând: 'Fii bun cu tine însuţi, Învăţătorule; nu vei avea acest destin deloc. '" Dar Isus a răspuns: "Stai în urma mea, Satan! Eşti o piatră de poticnire pentru mine, pentru că tu crezi nu gândurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor." Isus nu a fost rău. Adevărata bunătate este o putere pentru că acţionează pentru a încuraja pe cineva să facă voia lui Dumnezeu. Nimeni nu este vreodată bun, dacă îi face sau îi încurajează pe alţii să facă ceea ce nu este in armonie cu voinţa lui Iehova. Isus a afirmat voinţa divină într-o manieră

Cuprins

puternică; totuşi, în faţa acesteia, Petru şi-a exprimat obiecţiile puternice. Acestea au meritat o fermă dezaprobare. - Matei 23:37; Marcu 8:31, 32; Matei 16:22, 23.

[14] Apostolului Pavel i-a administrat, de asemenea, mustrări ferme atunci când ar fi fost greşit şi rău să nu facă acest lucru. Pavel a scris către Corinteni: "Unii sunt îngâmfaţi ca şi cum, de fapt, nu vin la voi. Dar eu voi veni la voi în scurt timp, dacă Iehova doreşte acest lucru, şi voi ajunge să ştiu, nu discursul celor care sunt îngâmfaţi, ci puterea lor. Pentru că Împărăţia lui Dumnezeu nu se află în vorbe, ci în putere. Ce vreţi? ? Să vin la voi cu nuiaua, sau cu dragostea şi blândeţea spiritului?" Pavel nu a luat atitudine în privinţa celor care distrug pacea şi a celor îngâmfaţi şi aroganţi: 'Bunătatea mea îmi cere să-i las să aibă drumul lor.' Nu, el a fost suficient de curajos pentru a folosi nuiaua gurii sale pentru a le administra disciplina corespunzătoare; acest lucru are rezultate benefice, atât pentru persoanele implicate, cât şi pentru adunarea creştină. Rezultatele disciplinei arată că este bun. Iehova însuşi nu dă înapoi de la disciplinarea tuturor celor care ar putea fi fiii săi: "Dumnezeu se ocupă de tine ca şi de un fiu. Pentru că ce fiu este acela pe care tatăl nu-l disciplinează? Dar dacă nu aveţi disciplina la care toţi am devenit părtaşi, sunteţi într-adevăr copii nelegitimi, şi nu fii. Mai mult, avem părinţi care sunt din carnea noastră şi ne disciplinează şi le-am oferit respect. Să nu-i dăm mai mult respect Tatălui vieţii noastre spirituale şi al suflării noastre? Adevărat, nici o disciplină nu pare în prezent să ne bucure, ci să ne îndurereze; totuşi, după ce aceştia au fost instruiţi de acesta, în ei rodesc fructele păcii, şi anume, neprihănirea"-1 Corinteni 4:18-21; Evrei 12:7-9, 11.

[15] Supraveghetorul creştin de astăzi se va ocupa de turma lui Dumnezeu cu dragoste şi blândeţe a spiritului. Acest lucru nu-l împiedică, însă, să se ocupe ferm de cei care ar periclita curăţenia şi pacea adunării. El se va ocupa de un ofensator, într-un mod plin de bunătate; dar dacă nu există nici o ameliorare, supraveghetorul trebuie să utilizeze un discurs puternic. În cazul în care ofensatorul persistă în nelegiuirea lui, supraveghetorul ar putea fi nevoit să vorbească într-un mod aspru şi mustrător. Când Isus şi Pavel i-au certat pe alţii, ei nu şi-au pierdut cumpătul şi nici nu au vorbit într-un mod nepotrivit pentru un slujitor al lui Dumnezeu. Aşa că astăzi supraveghetorul este ferm, dar bun. Scriindu-i lui Tit, apostolul Pavel a spus: "Un supraveghetor trebuie să fie liber de acuzaţii ca administrator al lui Dumnezeu, să nu facă lucrurile după propria voinţă, să nu fie predispus mâniei. . . ci să fie un iubitor de străini, un iubitor de bunătate, înţelept, drept, având bunătate plină de iubire." Fericirea şi sănătatea spirituală a unei adunări creştine depinde într-o mare măsură de bunătatea plină de iubire a supraveghetorului. - Tit 1:7, 8.

[16] Apostolul Pavel a avut multe de spus despre cum să arate bunătatea plină de iubire în adunare. El însuşi a stabilit un exemplu excelent pentru toţi supraveghetorii. El a scris către Tesaloniceni: "Am devenit blânzi în mijlocul vostru, ca atunci când o mamă care alăptează preţuieşte pe copiii ei. Voi sunteţi martori, Dumnezeu de asemenea este, că am avut o bunătate plină de iubire şi am fost drepţi şi fără prihană faţă de voi cei care credeţi." Oferirea de instrucţiuni despre cum să arate bunătate faţă de fiecare persoană din adunare, Pavel a scris supraveghetorului Timotei: "Nu critica sever un om mai în vârstă. Din contră,

Cuprins

roagă-l ca pe un tată, pe bărbaţii mai tineri ca pe fraţi, pe femeile mai in vârstă ca pe mame, pe femeile tinere ca pe surori, cu toată castitatea. Cinsteşte-le pe văduvele care sunt în adevăr văduve." În cercul familiei, unde există dragoste adevărată, fiecare membru îl tratează pe celălalt cu consideraţie şi bunătate. Aşa ar trebui să fie în adunarea creştină. Acelaşi respect şi bunătate vor fi arătate de către supraveghetori, în cazul în care acela e tatăl lor, e mama lor, sunt fraţii săi naturali şi surorile naturale. Făcând acest lucru, supraveghetorul va şti cum să se ocupe, de asemenea, cu blândeţe de cei bolnavi şi infirmi. Aceştia poate nu sunt capabili să facă ceea ce ei şi-ar dori pentru lucrarea creştină; ei pot face numai ceea ce puterea lor le permite. Aceştia nu trebuie să fie trataţi de către supraveghetor ca şi cum sunt necredincioşi adevărului lui Dumnezeu; aceştia au nevoie de încurajare, nu de descurajare. Atunci supraveghetorul bun vine "cu blândeţe plin de compasiune", şi încearcă să înţeleagă limitele altora. Prin propria sa bunătate plină de iubire, supraveghetorul îi încurajează pe toţi să facă tot ceea ce ei sunt capabili să facă pentru a face cunoscută vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. "Continuaţi să deveniţi plini de compasiune", a spus Domnul Isus, "la fel cum şi Tatăl vostru este milostiv." Prin încercarea de a înţelege problemele persoanelor în vârstă şi infirme şi prin oferirea de ajutor, supraveghetorul arată compasiune şi bunătate plină de iubire. - 1 Tesaloniceni 2:7, 10; 1 Timotei 5:1-3; Efeseni 4:32; Luca 6:36

ATRĂGÂND PUTEREA BUNĂTĂŢII

[17] Bunătatea atrage, răutatea respinge. Cum este cineva atras de Iehova datorită bunătăţii sale pline de dragoste! "Bunătatea sa plină de dragoste este nedeterminată în timp" - această asigurare are loc în fiecare verset din Psalmul 136. Astfel, atunci când cineva citeşte Cuvântul inspirat şi învaţă de calităţile bune ale lui Iehova şi de aranjamentul său cel bun pentru iertarea păcatelor, acela este atras de Iehova, prin Fiul său. Această bunătate determină omul să se pocăiască şi se îndepărteze de la cele lumeşti, aşa cum Pavel prezintă în Romani 2:4: "Tu dispreţuieşti bogăţiile bunătăţii sale şi toleranţa şi îndelunga răbdare, pentru că tu nu ştii că calitatea de a fi bun a lui Dumnezeu încearcă să te conducă la pocăinţă". Văzând că bunătatea are aşa o putere de atracţie, creştinul cu seriozitate, cu zel, doreşte intens să fie ca Tatăl său în ceruri, prin propria sa bunătate, el poate atrage şi pe alţii să se închine lui Iehova Dumnezeu.

[18] Soţia creştină cu un soţ necredincios îşi poate atrage perechea la adevărul lui Dumnezeu prin consideraţie şi bunătate. Ea nu încearcă să forţeze adevărul asupra soţului ei, pentru că cunoaşte voinţa divină, exprimată prin Petru: "În acest fel, nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri, pentru că, dacă aceştia nu ascultă cuvântul, pot fi câştigaţi fără a asculta cuvântul, prin purtarea nevestelor lor, pentru că au fost martori la purtarea voastră castă şi la respectul profund." O soţie poate să fi fost la un moment dat lipsită de respect faţă de conducerea soţului ei; ea poate a căutat nod în papură şi poate a fost exigentă în felul ei, cicălitoare şi mustrătoare cu fiecare ocazie. Ea poate nu cunoaşte ceea ce inspiratele Proverbe spun, că "certurile soţiei sunt ca un acoperiş de pe care picură întruna şi care te îndepărtează" că "e mai bine să locuieşti într-un pământ pustiu decât cu o soţie

Cuprins

gâlcevitoare, şi supărăcioasă." Ea poate nu a citit comentariul dat la aceste Scripturi de către Dr. Philip Lai, un medic australian, cu doisprezece ani de experienţă în expediţii polare. Raportând cu privire la un discurs pe care l-a dat în ziarul New York Times din 24 noiembrie 1959, acesta a declarat: "Soţiile cicălitoare, căsătoriile imposibile şi oboseala de 'a ţine pasul cu familia Jones' sunt unele dintre motivele pentru care bărbaţii au plecat să trăiască în deşertul îngheţat din Antarctica. "Răutatea respinge, îi respinge pe unii, se pare, cât mai departe "pe pământul pustiu" de la Polul Sud! Bunătatea funcţionează diferit; ea are o putere de a atrage extraordinară. Soţia care îşi pune "noua personalitate care a fost creată în conformitate cu voia lui Dumnezeu în neprihănire şi bunătate" îl poate câştiga pe soţul ei la adevărul lui Dumnezeu "fără un cuvânt." Aceasta este puterea bunătăţii! -1 Petru 3:1, 2; Proverbele 19:13, 21:19; Efeseni 4:24.

[19] Sfatul apostolilor pentru femeile creştine arată ceea ce este de bază pentru a fi atractive. În unele ţări fetele pot fi trimise în aşa numitele şcoli de bune maniere pentru a putea învăţa cum să fie fermecătoare. Rezultatul? Toate, prea adesea, au un farmec lumesc numit fascinaţie. Sofisticarea lumească şi farmecul îi pot înşela pe cei care merg după standardele lumii vechi, dar cei cu discernământ spiritual nu sunt păcăliţi; ei ştiu că calităţile inimii-altruismul, aprecierea, bunătatea, compasiunea şi blândeţea - sunt de bază pentru adevărata atractivitate: "Nu lăsaţi podoaba voastră să fie cea a împletiturii exterioare a părului şi a podoabelor de aur sau purtarea de haine exterioare, ci sa fie omul ascuns al inimii în îmbrăcămintea incoruptibilă a duhului liniştit şi blând, care este de mare preţ în ochii lui Dumnezeu" - şi în ochii omului. Prin cultivarea roadelor duhului, femeia creştină are un farmec care nu poate fi obţinut prin nici un farmec lumesc şi etichetă. Din nou, totul se rezumă la a pune voia lui Dumnezeu pe primul loc, încercând mereu să fim ca Tatăl nostru din ceruri. - 1 Petru 3:3, 4.

[20] Bunătatea este o putere plină de satisfacţii. Este un fruct al spiritului lui Dumnezeu şi o parte din "noua personalitate." Este o cerinţă divină. Aceasta ajută la rezolvarea problemelor. Este o putere care stă la baza tactului, bunelor maniere şi adevăratei atractivităţi. Goneşte zâzania. Aceasta face uşoară iertarea celorlalţi. Este fermă pentru ceea ce este drept. Îi ajută pe creştini să caute pacea şi îi atrage pe ceilalţi la Iehova şi la adevărul său. Ea ne ajută să ascultăm porunca: "Deveniţi imitatori ai lui Dumnezeu" Dacă am căutat binefacerea şi compasiunea şi bunătatea pentru acest motiv, va fi aşa cum Isus a spus: "Răsplata voastră va fi mare, şi voi veţi fi fiii Celui Prea Înalt "- Efeseni 5:1; Luca 6:35.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum şi de ce este bunătatea o putere?
2, 3. (a) De ce greşesc scrierile seculare despre bunătate, şi cu ce rezultat? (b) Care este motivul potrivit pentru a arăta bunătate?
4. Explicaţi cum manifestă un om bunătate.
5, 6. Daţi motive pentru motivul pentru care manifestarea bunătăţii este o cerinţă divină.
7. Ce caută mai întâi Tatăl ceresc în om?

Cuprins

8. Ce răsplată aduce manifestarea bunătăţii în viaţa de zi cu zi?
9. Cum ajută bunătatea pe cineva să obţină linişte?
10. Prin aplicarea cărui principiu biblic poate rezolva cineva problemele?
11. Care este părerea greşită despre bunătate, şi de ce nu este bunătatea o slăbiciune?
12. Ce se spune despre bunătatea lui Isus Cristos?
13. De ce nu a fost Isus aspru atunci când a demascat preoţimea făţarnică? Dar când l-a mustrat pe Petru?
14. Ce a considerat Pavel necesar să dea din când în când şi de ce a fost aceasta bunătate cu adevărat?
15. Cum tratează supraveghetorul în mot corespunzător turma lui Dumnezeu şi cum se poate purta cu un păcătos?
16. (a) Cum s-a purtat Pavel cu turma lui Dumnezeu şi ce sfat i-a dat unui supraveghetor despre modul în care să arate bunătate? (b) Cum se poartă un supraveghetor în mod potrivit cu cei mai bătrâni şi cu cei neputincioşi?
17. Care este reacţia potrivită la bunătatea iubitoare a lui Iehova?
18. Comparaţi puterea bunătăţii cu cea a asprimii, şi cum poate astfel o nevastă creştină să câştige un soţ necredincios de partea adevărului lui Dumnezeu?
19. Explicaţi cum dobândesc femeile creştine adevăratul farmec.
20. Care sunt răsplăţile puterii bunătăţii?

Mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri

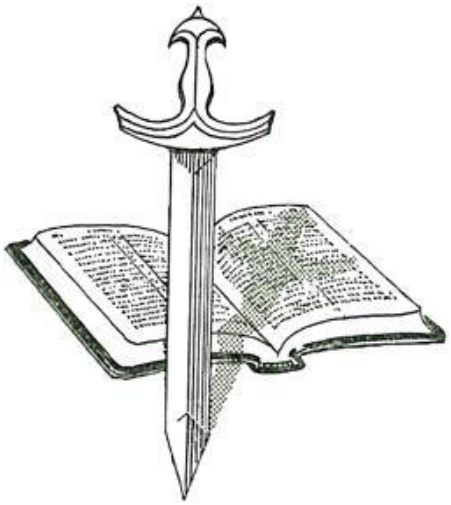

Ce este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri? Conform apostolului Pavel, Cuvântul lui Dumnezeu este, Biblia: « Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo unde se desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, şi poate judeca gândurile şi simţirile inimii. » (Evrei 4:12)

În zilele apostolului Pavel una dintre armele ce erau folosite în luptă era o sabie asemănătoare unui pumnal care avea două tăişuri. Această era folosită în special în lupta de aproape şi mai ales pentru înjunghiat şi nu pentru tăieturi. Prin urmare, aceasta a slujit bine scopului lui Pavel de a ilustra eficacitatea Cuvântului lui Dumnezeu, căci Cuvântul Său tăie adânc şi separă sufletul şi duhul în sensul că distinge între ceea ce pare a fi o fiinţă vie, sufletul şi gândirea noastră, duhul, astfel dezgolind gândurile şi simţirile inimii.

În prezent există nenumărate şcoli opuse de psihologie, toate nădăjduind să cerceteze atent inima umană şi să-i dezvăluie secretele. Dar niciuna, şi nici măcar toate împreună, nu se pot compara cu Cuvântul lui Dumnezeu în această privinţă,

Cuprins

căci acesta a fost scris de Cel care a făcut inima umană. Ceea ce crede Acesta despre inima omenirii căzute ne spune Cuvântul Său: « Inima este foarte înşelătoare şi nespus de rea. Cine o poate cunoaşte? » Nici psihologi şi nici psihiatri, « ci Eu , Iehova cercetez inimă şi cele mai adânci sentimente. » (Ieremia 17:9, 10; margin.)

Printre numeroasele exemple ce arată cât de adânc taie Cuvântul lui Dumnezeu şi cât de bine separă între faptă şi motiv se număra şi cuvintele lui Isus de la Matei 6:1-8. Noi chiar putem să nu fim conştienţi de asta, dar dacă facem faptele de evlavie şi milă în public, dacă le lăsăm să fie văzute şi de alţii, atunci acestea încetează să mai aibă valoare. Chiar motivele noastre devin suspecte şi noi devenim ipocriţi. Acele instituţii caritabile care fac reclamă cu darurile primite cu scopul de a încuraja oferirea lucrează de fapt împotriva celui care oferă. Într-un spirit asemănător la Matei 7:1-5, Isus condamnă ca ipocrizie tendinţa de a folosi, ca să spunem aşa, viziunea telescopică şi microscopică în judecarea altora şi totuşi să fim orbi atunci când ne judecăm pe noi înşine. Lipsa noastră de obiectivitate face ca motivele noastre să fie suspecte. Încercăm noi în mod conştient sau în mod inconştient să ne ridicăm pe noi înşine?

Apostolul Pavel a dat dovadă asemeni discernământului inspirat ascuţit. La 1 Corinteni 13:1-3 el arată că elocvenţa, învăţarea şi faptele caritabile nu ne vor aduce absolut nimic dacă motivul nostru nu este neprihănit. De asemenea, observaţi şi înţelegerea lui intensă a inimii umane atunci când spune în legătură cu contribuţiile pentru fraţii nevoiaşi: « Fiecare să facă aşa cum crede inima lui. » În momentul în care o cauza demnă este adusă în atenţia noastră noi impulsiv luăm decizia să fim generoşi, cu o inimă mare, dar atunci când vine momentul să ne despărţim de banii noştri, cât de dispuşi suntem să ne punem la adăpost, să raţionalizăm şi să simţim că decizia noastră a fost de fapt un jurământ pripit şi că prudenţa indică să oferim mai puţin! Nici nu ar trebui să dăm cu răutate sau sub obligaţie « căci lui Dumnezeu îi place o persoană care oferă veselă. » (2 Corinteni 9:7)

Citând din Scripturile Evreieşti pe subiectul disciplinei divine, Pavel este de asemeni foarte pătrunzător. Atunci când suntem pedepsiţi aspru cel mai probabil vom merge în una din cele două extreme: fie ieşim de sub nuia, împotrivindu-ne şi minimalizând pedeapsa sau ne plângem de milă încât devenim descurajaţi şi renunţăm. Referindu-se la ambele extreme şi de asemenea arătând de ce ar trebui să le evităm, Pavel spune: « Fiule nu dispreţui pedeapsa din partea lui Iehova şi nici nu renunţa atunci când eşti mustrat de El ; căci cel pe care Iehova îl iubeşte pe acela îl pedepseşte. » (Evrei 12:5, 6)

Faptul că apostolul Pavel a învăţat despre Iehova în legătură cu aceste lucruri este în mod evident adus nouă în sfatul său către cei care sunt păstori în adunarea creştină: « Păstoriţi turma lui Dumnezeu ce este în grija voastră, nu de silă ci de bună voie, nu pentru un câştig necinstit ci cu nerăbdare, nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce sunt moştenirea lui Dumnezeu ci făcându-vă pilde pentru turmă. » (1 Petru 5:2, 3)

Cuprins

Petru ştia bine că, aşa cum se întâmplă şi cu oile adevărate, grija pentru oile creştine implică multe greutăţi, multe ore şi muncă grea. Deci care este tendinţa umană decăzută şi egoistă? Ca un păstor să-şi ducă la îndeplinire îndatoririle cu un oftat, pur şi simplu pentru că nu are nici o putere de alegere în această problemă ci este forţat să facă asta, ca şi cum ar căra o greutate împovărătoare. Decât să dea dovadă de o asemenea atitudine sau dispoziţie, el ar trebui să slujească de bunăvoie, apreciind privilegiul.

În continuare Petru îi avertizează pe păstori împotriva slujirii pentru câştigul necinstit. O poziţie de supraveghere atentă are şi ispite distincte. Cât de natural este pentru natura umană egoistă să devină necinstită, profitând în mod egoist de condiţii! Dovezi pentru aceste lucruri sunt înregistrările făcute de păstori în zilele Israelului antic, în zilele lui Isus şi în zilele noastre. Păstorii trebuie să slujească cu înflăcărare nu pentru câştigul personal ci pentru iubirea faţă de Dumnezeu şi oile Acestuia.

Abordând un alt eşec uman, Petru ne avertizează împotriva păstorilor care doresc să stăpânească peste turmă. Cât de uşor este să ne luăm prea în serios atunci când ni se da o poziţie de responsabilitate! Cât de dispuşi suntem noi să obţinem complexul dictatorului sau al şefului şi să conducem cu o mână de fier. Acestea pot fi făcute chiar şi cu o conştiinţă bună din cauza unei estimări exagerate a responsabilităţilor cuiva. Aşa că păstorul este sfătuit să se poarte aşa cum şi-ar dori ca şi oile să se poarte, cu o atitudine umilă. Legea lui Moise a dat un sfat asemănător către cel care a fost făcut rege. Acesta trebui să citească zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu că nu cumva să creadă că este mai bun decât supuşii săi. (Deuteronomul 17:19-20)

Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu chiar este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri. Acesta tăie adânc, separând sau deosebind sufletul de duh, viaţă noastră ca fiinţe umane şi gândirea noastră. Ne dezvăluie gândurile şi intenţiile inimilor noastre prin poruncile sale în legătură cu ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facem.

„Eliberați-vă de iubirea de bani”

Nu banii ci iubirea de bani reprezintă rădăcina tuturor lucrurilor rele. Care sunt aceste lucruri rele ?

Dumnezeul Atotputernic ştie de ce are nevoie omul pentru fericire. În Cuvântul Său, Sfânta Biblie, El oferă mult sfaturi care, dacă este nevoie, pot salva o persoană de la o viaţă de îngrijorare, grijă, supărare şi tragedie. Una dintre formulele pentru fericire ce pot fi găsite în Cuvântul lui Dumnezeu este: « Nu fiţi iubitori de bani. » Cât de puţini din creştini mărturisiţi din lumea creştină ascultă acest sfat! Ce nefericire poate fi evitată dacă nu iubim banii! Ce nor de nenorociri îi învăluie pe cei care sunt iubitori de bani ! (Evrei 13:5)

Cuprins

Spunându-ne de ce este vital ca persoanele creştine să nu fie iubitoare de bani, apostolul Pavel scrie: « Cei care vor să se îmbogăţească cad în ispită şi în capcană şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare care îi aruncă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor lucrurilor rele şi unii care au umblat după această iubire au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu tot felul de chinuri. »(1 Timotei 6:9, 10) Cel care iubeşte banii nu trebuie neapărat să fie bogat, ci se poate număra printre milioanele de oameni cu mijloace modeste sau medii care doresc să fie bogaţi. Această determinare de a fi bogat reprezintă un simptom a iubirii de bani. O persoană în mod intenţionat îşi concentrează eforturile pentru a aduna bani şi bogăţii în cantităţi mari.

Un alt simptom al iubirii de bani este reprezentat de lipsa de conştiinţă a nevoilor spirituale ale unei persoane. Persoana materialistă îşi centrează viaţa în jurul propriei persoane, dorinţele sale şi lucruri materiale. Pe de altă parte, creştinul îşi va centra viaţa în jurul lui Iehova Dumnezeu, Cuvântul Acestuia, serviciului Lui, făcând că lucrurile spirituale să fie miezul existenţei sale. Aşa că rana principală ce vine din iubirea de bani este faptul că năruieşte relaţia cuiva cu Iehova Dumnezeu. Haideţi să vedem cum se întâmplă acest lucru.

În Biblie sunt scrise câteva cerinţe pentru creştini. Aceştia trebuie (1) să urmeze exemplul lui Dumnezeu, (2) să aibă încredere în Dumnezeu, (3) să I se supună lui Dumnezeu şi (4) să Îl iubească pe Dumnezeu. Cei care sunt năpăstuiţi de iubirea de bani batjocoresc aceste cereri divine.

Imitatori ai lumii.

« Urmaţi exemplul lui Dumnezeu », aceasta este voinţa divină. (Efeseni 5:1) Dar iubirea de bani îndeamnă o persoană să urmeze exemplul acestei lumi ticăloase şi căile sale. În loc să imite calităţile lui Dumnezeu - încetineală de la mânie, răbdarea Sa, bunătatea Sa iubitoare, mila Sa, generozitatea Sa, credinţa Sa - persoana care iubeşte banii adoptă căile egoiste, lacome, crude şi fără scrupule. Bunătatea şi generozitatea stau în drumul său de a face bani, iar aceasta distruge asemenea calităţi mărinimoase; ea se forţează şi se pregăteşte să fie dură şi fără milă, obişnuindu-se cu fiecare modalitate de cruzime pe care deşteptăciunea ei o poate concepe. Astfel iubirea de bani conduce rapid o persoană obiceiul rău de a spune minciuni. Orice pentru a câştiga un dolar! Ce înseamnă promisiunile pentru cei care iubesc banii ? Nu înseamnă nimic; acestea sunt doar ceva ce poate fi încălcat atunci când se fac mai mulţi bani. Înţelegeri ? Le păstrează atunci când

Cuprins

este avantajos ; le încalcă atunci când este avantajos din punct de vedere financiar. Aceasta este politică celor care iubesc banii.

Cei care iubesc banii obţin adesea o mulţime de bani, şi totuşi, în ciuda acestui lucru, ei îi vor minţi, îi vor înşela şi îi vor escroca chiar şi pe cei mai buni prieteni pentru a obţine mai mult - numai pentru a adaugă poveri şi mai mari în grămada lor deja încărcată şi pentru a aduna asupra lor dispreţul şi ura celor pe care i-au escrocat.

Pe măsură ce persoana ce iubeşte bani imită din ce în ce mai mult lumea, acesta poate recurge chiar şi la furt şi la tâlhărie. Patru hoţi au fost arestaţi recent după ce au jefuit o bancă din Messapequa, Long Island, New York, de suma de 72,231 de dolari. Trei dintre hoţi le-au spus poliţiştilor că s-au apucat de furt din cauza faptului că aveau datorii, dar celălalt hoţ le-a oferit poliţiştilor o altă explicaţie: « Bineînţeles că aveau datorii, dar cine nu are ? . . . A fost mai mult o dorinţă de bani decât o nevoie. » (ziarul *Journal American*, New York, 10 martie 1959) Ce crime numeroase, ce fapte înfiorătoare, ce acte îngrozitoare sunt comise din dorinţa de a avea bani !

Oare Iuda Iscarioteanul nu L-a trădat pe prietenul său cel mai bun, Isus Christos, în mâinile ucigaşilor pentru treizeci de bucăţi de argint ? Da, iar Biblia spune despre acest iubitor de bani: « El era un hoţ şi ţinea punga după el şi punea în ea ce lua. » (Ioan 2:6) Ce sfârşit nenorocit a avut Iuda! Cât de diferit ar fi putut să fie dacă el nu iubea bani!

Să presupunem că o persoană este hotărâtă să se îmbogăţească printr-o manieră conştiincioasă onorabilă. Poate el evita să cadă « în ispită şi în capcană şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare? » Poate el să nu se străpungă singur « cu tot felul de chinuri? » Poate scăpa el de răul de a imita aceasta lume? Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu declară: « Cel ce se grăbeşte să se îmbogăţească nu va rămâne nepedepsit. Un om pizmaş se grăbeşte să se îmbogăţească, dar el nu ştie ca lipsă va veni peste el. » (1 Timotei 6:9, 10; Proverbe 28:20, 22)

Deoarece el nu urmează exemplul lui Iehova Dumnezeu şi pe cel al preaiubitului Său Fiu, cel care iubeşte bani se împovărează cu griji, nelinişti, absenţe şi nemulţumiri. El nu are niciodată destul. O anchetă făcută de oamenii de ştiinţă pe persoane ce au diferite venituri a arătat că cei care făceau 5,000$ pe an doreau să facă 10,000$ iar cei care făceau 10,000$ doreau 20,000$. Chiar şi cei care aveau milioane de dolari doreau să aibă mai multe milioane. « Este un adevăr general »,spunea raportul, « cu câţi mai mulţi bani are o persoană cu atât aceasta îşi doreşte mai mult. Nu există o satisfacţie reală în bogăţia celui care iubeşte bani sau în mândria sa de proprietar: un iubitor de argint nu se va mulţumi cu argint, şi niciun iubitor de bogăţii nu se va mulţumi cu un venit. Şi acest lucru este vanitate. » (Eclesiastul 5 :10)

Cel care iubeşte banii, trădat într-o multitudine de ocupaţii, nu are timp sau vreo dorinţă de a strânge comori în cer. « Strângeţi-vă comori în cer, » ne-a sfătuit Isus. Dar cel care iubeşte banii nu urmează exemplul lui Isus în această privinţă; el urmează exemplul acestei lumi strângând comori pe pământ, unde, a spus Isus, 'le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapă şi le fură hoţii.' (Matei 6:19, 20)

Cuprins

Încredinţarea în bogăţii

Creştinul trebuie să se încreadă în Dumnezeu şi nu să-şi pună încrederea în bogăţii nesigure. Dar o persoană ce este orbită de iubirea de bani este de părere că viaţa sa depinde de bogăţiile şi posesiunile sale. Arătând caracterul dăunător al încrederii în bogăţii, Isus a spus o pildă: « Pământul unui om bogat rodise mult. În consecinţă, el a început să se gândească, spunând, 'Ce voi face acum că nu mai am loc unde să-mi strâng recoltele?' Aşa că el a spus: 'Îmi voi strica grânarele şi îmi voi construi unele mai mari, şi acolo îmi voi strânge toate recoltele şi toate lucrurile mele, şi voi spune sufletului meu, « Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te.' » Dar Dumnezeu i-a spus lui: 'Nebunule, chiar în noaptea această ţi se va cere sufletul şi ale cui vor fi lucrurile pe care le-ai pregătit ?' Tot aşa se întâmpla şi cu omul care adună comori pentru el dar nu este bogat faţă de Dumnezeu. » (Luca 12:16-21)

Ce lucru oribil să mori fără să fii bogat faţă de Dumnezeu ! Dar cel care iubeşte banii moare, asemeni omului din pilda lui Isus, după ce şi-a adunat o comoară pentru el. Avertizând împotriva acestui drum greşit, Isus a spus: « Vedeţi şi păziţi-vă împotriva oricărui fel de lăcomie, căci şi atunci când o persoană are din abundenţă, viaţă ei nu stă în belşugul avuţiei. » (Luca 12:15)

Ce pagubă reiese din această credinţă că însăşi viaţa cuiva rezultă din lucrurile pe care persoana le avea! Atunci, ce se întâmplă dacă o asemenea persoană îşi pierde, printr-un dezastru sau calamitate, posesiunile în care şi-a pus încrederea? Ei bine, de exemplu, ce s-a întâmplat în anul 1929 când bursa de valori de pe Wall Street s-a prăbuşit? Multe persoană care şi-au pierdut bogăţiile în care îşi puseseră încrederea nu au putut suporta să trăiască. Un chelner de la un local din zona Wall Street, care s-a pensionat recent, i-a spus unui reporter cum prăbuşirea bursei de valori i-a afecta pe cei care se încredinţaseră în bogăţiile lor: « Nici nu puteţi să vă imaginaţi cum era, veneau oameni care aveau un milion de dolari într-o zi şi următoarea zi ei săreau pe fereastră. » Sinuciderea - încă unul dintre lucrurile rele create de iubirea de bani. Cât de diferit este pentru cei care îşi pun încrederea în Dumnezeu! Persoana care se încrede în Dumnezeu putea să-şi piardă toate bunurile şi niciodată nu s-ar fi gândit la sinucidere; oricare ar fi povară acestuia, el nu recurge niciodată la autodistrugere ci urmează sfatul divin: « Încredinţează-ţi soarta în mâna lui Iehova şi El Însuşi te va sprijini. El nu va permite niciodată celui neprihănit să se clatine. » Iehova, Cel care sprijină întregul univers, îl va sprijini şi pe cel ce se încrede în El; dar cel care iubeşte banii nu poate spune: «Mi-am pus încrederea în Iehova fără şovăire.» (Psalmi 55:22; 26:1)

Slujirea pentru doi stăpâni este imposibilă

Apoi, mai există şi cerinţele divine de supunere şi iubire a lui Iehova Dumnezeu. Dar iubirea de bani poate face o persoană să devină un sclav al bogăţiilor şi să ofere acestei lumi supunerea şi slujirea sa. Deci ce rău monstruos este atras de acest lucru? Dispreţuirea lui Iehova Dumnezeu! Cum aşa? Căci cel ce iubeşte bani nu poate iubi şi sluji pentru doi stăpâni. Arătând cât de imposibil este

Cuprins

să fii un sclav pentru doi stăpâni, Isus Christos a spus: « Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci fie va urî pe unul şi va iubi pe altul sau va rămâne lângă unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi Bogăţiilor. » (Matei 6:24) Această regulă divină nu poate fi schimbată, nu există excepţii: Nimeni nu poate sluji, nu se poate supune şi nu poate iubi doi stăpâni. Rămânând lângă Bogăţii, transformându-le pe acestea în idoli săi, dumnezeul său, cel care iubeşte banii Îl dispreţuieşte pe Iehova.

Deşi acesta poate fi considerat un succes în ochii lumi, de fapt, cel care iubeşte banii reprezintă un eşec colosal în ochii lui Dumnezeu! Ceea ce este cu adevărat un succes în viaţă este să trăieşti la înălţimea a ceea ce Isus Christos a spus a fi cea mai mare poruncă dintre toate: « Să-L iubeşti de Iehova, Dumnezeu tău, cu toată inimă şi cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta. » (Matei 22:37) Dar cel care iubeşte banii îşi pune toată mintea în facerea banilor şi cu tot sufletul acesta munceşte până la sfârşit; şi în inima lui el le-a alocat banilor, locul pe care numai Dumnezeu ar trebui să-l ocupe.

Din cauza faptului că atât de multe rele reies din iubirea banilor, nu este surprinzător că cel care iubeşte banii afişează o formă exterioară de frică de Dumnezeu, Rezultă ipocrizia! Farisei din zilele lui Isus erau religioşi la exterior, dar care era oare starea inimilor lor? După ce Isus le-a spus că nimeni nu poate sluji pentru doi stăpâni, farisei şi-au arătat adevărata stare a inimii, aşa cum arată şi mărturia din Biblie: Fariseii care erau iubitori de bani ascultau toate acestea şi au început să-şi bată joc de el. El le-a zis lor: 'Voi căutaţi să vă arătaţi neprihănirea în faţă oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile.' » (Luca 16:14, 15) Farisei au încercat să slujească la doi stăpâni; ei iubeau bani şi erau ipocriţi în închinarea lui Iehova Dumnezeu. Unele persoane care iubesc banii din prezent îi pot păcăli pe alţii,dar aşa cum a arătat şi Isus, Dumnezeu le cunoaşte inimile.

Este adevărat că iubirea de bani este « rădăcină tuturor lucrurilor rele. » Această face ca o persoană să urmeze exemplul acestei lumi, să se încreadă în bogăţii şi să se supună şi să iubească această lume împreună cu bogăţiile ei. Acest lucru este chiar opusul a ceea ce cere Dumnezeu. Nu este de mirare că asemenea rele sunt dezastruoase, aruncându-i pe oameni în distrugere şi pierzanie!

Cum se poate păzi cineva împotriva nefericirii sau pierzaniei? Prin urmare sfatului divin: « Nu fiţi iubitori de bani ci mulţumiţi-că cu ceea ce aveţi. Căci El Însuşi a zis: 'Nu o să te las şi în niciun chip nu te voi părăsi.' » (Evrei 13:5) Un sfat asemănător este oferit de către apostolul Pavel la 1 Timotei 6:7, 8: « Nu am adus nimic în lume şi nici nu putem lua nimic când plecăm. Dar dacă avem cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. »

Oricine poate veni în această lume cu mâna goală. Dacă venim aşa, noi nu suntem obligaţi să luăm nimic când plecăm. Dar noi putem îmbogăţi lumea în ciudă faptului că iniţial eram cu mâna goală. Cum? Nu în sens material; dar putem îmbogăţi lumea prin folosirea înzestrărilor noastre mentale în ajutarea altora de a învăţa adevărul lui Dumnezeu şi în câştigarea vieţii veşnice în noua lumea dreaptă a Sa. Nimeni nu poate cumpăra viaţa în noua lume: « Cei care se încred în avuţiile lor şi care se mândresc cu bogăţia lor cea mare, niciunul dintre aceştia nu poate

Cuprins

mântui vreun frate, şi nici nu pot să-I dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării. » (Psalmi 49:6, 7)

Aşa că de ce să pierdem timp, efort şi energie în încercarea de a ne îmbogăţi, căutând bogăţiile lumeşti ? Asemenea bogăţii nu fac pe nimeni bogat în ochii lui Dumnezeu. Singura cale spre succesul adevărat este aceea de a fi pe placul lui Iehova Dumnezeu prin facerea voii sale. Apoi, acea persoană va fi bogată cu adevărat; şi , « fiind mulţumiţi cu lucrurile avute » noi vom simţi cu adevărat bogăţia şi fericirea.

Slujirea căutătorilor de poziţie socială

La întâlnirea regională a Vestului Mijlociu din 1959 a Bisericilor Creştine Congregaţionale, un purtător de cuvânt oficial s-a plâns de faptul că confesiunea lui era alcătuită în cea mai mare parte din căutători de statut social. Clericul Joseph W. Merchant, secretar pentru slujba bisericilor urbane a Comisiei Bisericilor Creştine Congregaţionale pentru Misiuni Interne, a spus că confesiunea lui îi satisface pe „oamenii de afaceri, profesionişti sau pe funcţionari." El a adăugat: „În ceea ce priveşte aşa-zisele clase inferioare, grupurile principale de protestanţi părăsesc creştinismul pentru Martorii lui Iehova, Armata Mântuirii sau alte secte de vitrină. . . . Mă tem pentru sufletele noastre în cazul în care tindem să devenim capelanii căutătorilor de poziţii sociale, numărându-ne doctoratele de parcă ar fi perle de mare preţ."—New York *Times,* 15 octombrie, 1959.

Să arătăm amabilitate

faţă de toţi oamenii

Aceasta este o lume rece, neospitalieră căci foarte multe persoane nu au o bunătate iubitoare. Este o lume în care străinii sunt priviţi adesea cu o suspiciune glacială. Frica a avut un efect de răcire asupra bunătăţii, şi în multe persoane, iubirea de bani a sufocat ceea ce a rămas din bunătatea lor iubitoare. Privită ca un obstacol în calea câştigului financiar, bunătatea este adesea înlocuită cu imoralitate ; astfel, strălucirea mentală nu a oferit nici o garanţie pentru bunătate. Observând aceste lucruri, Sir Robert Watson-Watt, principalul inventator al staţiei de radar, a spus: « În meseria mea, am avut de suferit mai mult de pe urma oamenilor care sunt geniali şi ingenioşi în procedeele lor, dar care nu au fost educaţi în a se comporta ca nişte fiinţe umane. » Genialitatea fără bunătate iubitoare poate face ca cineva să semene, nu cu Iehova Dumnezeu, care este generos în bunătate iubitoare, ci mai degrabă cu cel care « merge ca un leu, căutând să devoreze pe cineva », Satan Diavolul. Este adevărat că « în ultimele

Cuprins

zile vor fi vremuri grele. Căci oameni se vor fi iubitori de sine, iubitori de bani . . . fără bunătate iubitoare. » (Iona 4:2, AS; 1 Petru 5:8; 2 Timotei 3:1, 2)

2. Din moment ce creştinul trebuie să se dovedească a fi un fiu al Celui Prea Înalt şi nu "un fiu al Diavolului", cum poate trăi el într-o lume fără "bunătate iubitoare"? Îşi poate permite el să cadă în mocirla răutăţii în care se bălăceşte această lume ticăloasă? Îşi poate permite vreodată să încerce să folosească răutatea pentru a înainta în afaceri, interese personale sau creştine? Nu! Nu dacă doreşte să se dovedească a fi un fiu al Celui Prea Înalt, aşa cum arată şi apostolul Ioan: "Prin acestea se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului: oricine nu trăieşte în neprihănire nu este de la Dumnezeu şi nici cine nu iubeşte pe fratele său." "Copiii lui Dumnezeu » nu pot participa la practicile rele ale « copiilor diavolului. » Copiii lui Dumnezeu nu pot aduce, asemeni « copiilor neascultători », roade putrezite, ci trebuie să meargă « ca copii ai luminii, căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr. » Cu siguranţă, « copiii lumini » nu se pot folosi de rele în încercarea de a creşte interesele personale sau interesele lui Iehova; mai degrabă, ei se folosesc de « orice fel de bunătate. » Aşa că bunătatea sau lipsa acesteia oferă dovezi pentru identitatea noastră în calitate de fii. (Faptele Apostolilor 13:10; 1 Ioan 3:10; Efeseni 5:6, 8, 9)

3. Bunătatea îi informează şi pe alţii dacă noi urmăm sau nu exemplul lui Dumnezeu are puterea de a oferi unei persoane o recomandare. Acest lucru este recunoscut chiar şi de lume, aşa cum un om cunoscut s-a dat peste cap pentru a căra o valiză pentru o doamnă mai în vârstă într-o staţie de tren; şi un observator a remarcat: « Este prima dată când văd un propovăduitor mergând. » Dintre toate persoanele, creştini trebuie să fie nişte propovăduitori care merg, vorbirea şi comportamentul lor zilnic recomandându-i ca servi ai lui Dumnezeu. « Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, » a scris apostolul Pavel, « ca serviciul nostru să nu fie defăimat; ci în toate privinţele ne arătăm ca nişte slujitori vrednici ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, . . . prin curăţare, prin cunoaştere, prin îndelungă răbdare, prin bunătate. » (2 Corinteni 6:3-6)

4. Astfel, bunătatea face parte din « orice cale » prin care servii lui Dumnezeu se recomandă tot timpul, în acest mod dovedindu-le şi altora că ei sunt « copiii luminii ». Asta înseamnă că ei trebuie să fie «copiii lui Dumnezeu fără prihană în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, printre care străluciţi ca nişte lumini în lume.» Creştini trebuie să strălucească atât în privinţa luminii adevărurilor Bibliei cât şi prin comportamentul lor; de două ori ei strălucesc orbitor ca lumini într-o lume stricată care «nu are bunătate iubitoare.» (Filipeni 2 :15)

5. Aşa că, dacă creştinul se va recomanda pe sine ca serv al lui Dumnezeu, el trebuie să fie binevoitor să dea dovadă de bunătate către toţi oamenii. Asta îi include şi pe fraţii săi creştini, pe străini, « pe cei ticăloşi şi nerecunoscători », şi da, chiar şi pe duşmanii săi. Domnul Isus a spus: « Iubiţi pe duşmanii voştri şi rugaţi-vă pentru cei ce vă persecută ; ca să dovediţi că sunteţi fii ai Tatălui ce este în ceruri, căci El face să soarele Său să răsară asupra celor ticăloşi şi celor buni şi aduce ploaia asupra celor cinstiţi şi asupra celor necinstiţi. Căci dacă îi iubiţi pe cei

Cuprins

care vă iubesc, atunci care este răsplata voastră? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru măreţ faceţi? Nu fac oare şi oamenii neamurilor acelaşi lucru? Trebuie să fiţi desăvârşiţi aşa cum şi Tatăl vostru din ceruri este desăvârşit. » (Luca 6:35; Matei 5:44-48)

Bunătatea faţă de străini este o responsabilitate

6. Aşa cum a explicat şi Fiul lui Dumnezeu cu tărie, bunătatea faţă de toţi oamenii reprezintă o responsabilitate creştină. Apostolul lui Isus Christos ne atrage atenţia să avem în minte întotdeauna această responsabilitate; Pavel a scris: « Stăruiţi în iubirea frăţească. Nu uitaţi bunătatea faţă de străini, căci unii prin aceasta, fără să ştie, au găzduit îngeri. » Ce răsplată le-a fost dată lui Avram, Lot şi Manoah din cauza faptului că au fost buni faţă de străini! Ei au găzduit îngeri şi au primit binecuvântări din partea Celui Prea Înalt, căci nu au uitat niciodată de bunătatea faţă de străini. (Evrei 13:1, 2; Genesa 18:1-10; 19:1-29; Judecători 13:8-20)

7. Cum pot creştini arăta în prezent bunătate faţă de străini ? Pot face acest lucru urmând exemplul lui Isus Christos. El a dat dovadă de bunătate faţă de toată lumea, şi cel mai important mod prin care a făcut acest lucru a fost prin chemarea altora să se hrănească din hrana spirituală, adevărurile în legătură cu Împărăţia cerurilor. Pentru a creşte interesele Împărăţiei lui Dumnezeu, Isus a dat dovadă de bunătate în orice chip. Chiar de la începutul serviciului său el a dat dovadă de ospitalitate faţă de străini pentru a-i ajuta pe aceştia din punct de vedere spiritual. Atunci când Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Isus în faţa a doi dintre discipoli săi, aceştia L-au urmat pe Isus şi L-au întrebat: « Unde stai? » Isus a răspuns: « Veniţi şi veţi vedea. » « Prin urmare, ei au mers şi au văzut unde stătea El şi au stat cu El în ziua aceea. » Deci, locuinţa lui Isus era un loc ospitalier; El s-a folosit de aceasta ca de un mijloc de a-i ajuta pe alţii să înveţe despre Împărăţia lui Dumnezeu. Dar în primul rând Isus a mers la casele altora, nu pentru a cerşi ci pentru a da; El a dat dovadă de bunătate faţă de străini, ca aceştia să aibă un rol în marea muncă de propovăduire prezisă de Domnul Isus: « Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită în tot pământul locuit ca o mărturie pentru toate neamurile. » În prezent, această mare muncă de propovăduire şi învăţare este realizată în întreaga lume de către martorii lui Iehova şi fericiţi sunt cei care fac parte din ea! Astfel, bunătatea faţă de străini aduce răsplata fericirii în prezent. Apostolul Pavel a scris: « Trebuie să îi ajutaţi pe cei care sunt slabi şi să aveţi în minte cuvintele Domnului Isus, atunci când chiar El Însuşi a zis, 'Există mai multă fericire în a da decât există în a primi.' » (Ioan 1:35-39; Matei 24:14; Faptele Apostolilor 20:35)

8. Din cauza lipsei de bunătate iubitoare printre oamenii din prezent, unii creştini se simt şovăielnici în a merge în casele străinilor cu mesajul Împărăţiei aşa cum au făcut Isus şi apostolii. O asemenea persoană poate simţi că nerecunoştinţa şi răutatea oamenilor în general face foarte dificilă munca de a le aduce lucrurile spirituale. Dar dacă creştinul are bunătate adevărată în inimă, el nu se va abţine de la a împărţi bunătatea spirituală faţă de străini, chiar dacă unii dintre ei ar putea fi

Cuprins

nerecunoscători. Oare nu este Iehova Dumnezeu bun şi faţă de cei nerecunoscători şi ticăloşi ? Iehova Dumnezeu şi-a arătat bunătatea iubitoare faţă de toţi oamenii prin trimiterea Fiului Său în lume, « ca toată lumea ce are credinţă în El să nu fie nimicită ci să primească viaţă veşnică. » Aceasta este o bunătate nemeritată din partea lui Dumnezeu. În ciudă propovăduirii Împărăţiei lui Dumnezeu şi a altor munci bune, creştinul nu este desăvârşit ; el nu îşi poate câştiga mântuirea. Aşa că Iehova ne tratează cu bunăvoinţă. Bunătatea lui Dumnezeu ar trebui să ne inspire să fim ca El ! « Dar atunci când s-a arătat bunătatea şi iubirea pentru om din partea Mântuitorului nostru, Dumnezeu, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire ci pentru îndurarea Lui. » Din moment ce Iehova a dat un exemplu iubitor ca acesta, cum se poate abţine de la a arăta bunătate faţă de străini orice creştin care tânjeşte să fie un fiu al Celui Prea Înalt ? (Ioan 3:16; Tit 3:4, 5)

9. Dacă o persoană primeşte evlavia lui Dumnezeu dar, în schimb, nu este dispusă să arate bunătate faţă de străini prin aducerea la aceştia veştile bune ale Împărăţiei, acea persoană nu se arată ca Tatăl din cer ci îl lasă pe Diavol să îl transforme în ceea ce nu vrea Iehova - rău faţă de străini. Bunătatea faţă de străini reprezintă voinţa lui Dumnezeu pentru creştini. Aşa că servul lui Dumnezeu îi vizitează cu dragă inimă pe străini pentru a le spune acestora despre Împărăţia lui Dumnezeu, deşi, câteodată, va trebui să le vorbească acestora prin vizor. Lipsa de ospitalitatea a stăpânilor caselor nu îl descurajează pe servul lui Dumnezeul ; acesta nu renunţă în a face ceea ce este bun. « Să nu renunţăm la facerea de bine. » (Galateni 6:9)

10. Este un test al bunătăţii creştinului şi iubirii pentru străini cum răspunde acesta la răutate. Atunci când este tratat ce asprime el nu are nevoie să se certe, ci să fie diplomat faţă de toţi, pregătit să înveţe, abţinându-se atunci când este tratat rău, pregătindu-i cu blândeţe pe potrivnici, în speranţa că Dumnezeu le va da pocăinţa ce va duce la cunoaşterea adevărului. (2 Timotei 2:24, 25) Servul creştin anulează ostilitatea cu bunătate: « Binecuvântaţii pe cei ce va prigonesc; binecuvântaţi şi nu blestemaţi. Dar, dacă vrăjmaşului tău îi este foame, hrăneşte-l ; dacă îi este sete, da-i ceva de băut ; căci dacă faci aşa îi vei arunca cărbuni încinşi peste cap. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul cu bine. » (Romani 12:14, 20, 21) Noi citim din nou: « Când suntem ocăriţi noi binecuvântăm, când suntem persecutaţi noi răbdăm ; când suntem vorbiţi de rău, noi răbdăm. » (1 Corinteni 4 :12, 13) Deci, creştinul nu întoarce răul atunci când este ocărit ; el binecuvântează. Atunci când este persecutat, el rabdă sub răutate şi nu este zdrobit cu duhul. Temnicerii şi paznicii închisorii au ajuns la o cunoaştere a adevărului deoarece creştinii ”îi binecuvântează pe cei care îi persecută”. (Faptele Apostolilor 16:25-34)

Bunătatea faţă de fraţi

11. Creştinul are privilegiul de a arăta bunătate nu numai faţă de străini şi faţă de cei care îl persecută ci şi faţă de fraţii săi creştini care nu îl cunosc pe el personal. Apostolul Ioan i-a scris iubitului său prieten Gaiu: « Preaiubitule, tu lucrezi cu credinţă în tot ceea ce faci pentru fraţii tăi şi pentru străini totodată. Ei

Cuprins

au mărturisit despre iubirea ta în faţa adunării. Vei face bine să te îngrijeşti de călătoria lor într-un mod demn de Dumnezeu. Căci în numele Lui ei au plecat, fără să ia vreun ban de la oamenii neamurilor. Prin urmare, este datoria noastră să îi primim cu ospitalitate pe aceste persoane, ca să lucrăm împreună adevărul. Prea iubitule, nu urma răul ci binele. Cel care face bine este de la Dumnezeu. » Astfel, bunătatea nu este arătată numai prin propovăduirea şi învăţarea altora adevărurile lui Dumnezeu ci prin arătarea ospitalităţii şi bunătăţii aşa cum a făcut şi Gaiu. El « lucra cu credinţă, » iar Ioan a vorbit în termeni elogioşi despre el; căci cei care primeau bunătatea lui erau şi străini totodată. Uneori, poate fi neplăcut din punct de vedere financiar să arăţi atât bunătate, dar Gaiu nu invidia în ospitalitatea sa. Bunătatea lui Gaiu i-a adus acestuia multe binecuvântări. Pe lângă scrisoarea ce încălzea inima din partea apostolului Ioan, el a fost binecuvântat cu privilegiul de a-şi folosi casa că un loc de întâlnire a adunării în Corint şi pentru primirea apostolului Pavel: « Gaiu, gazda mea şi a întregii adunări. » Bogat în bunătate şi iubire, Gaiu avea binecuvântări de nespus ; iar mărturia bunătăţii lui se află acolo în veşnicul Cuvânt al lui Dumnezeu. (3 Ioan 5-8, 11; Romani 16:23)

12. O altă persoană ce a oferit un exemplu bun în arătarea bunătăţii faţă de fraţii săi creştini a fost Filimon. Scriindu-i acestuia, Pavel a spus: « Îi mulţumesc întotdeauna Dumnezeului meu atunci când îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, pentru că aud despre iubirea şi credinţa pe care o ai în Domnul Isus Christos şi faţă de toţi cei sfinţi. Căci eu am multă bucurie şi mângâiere pentru dragostea ta, căci inimile celor sfinţi au fost înviorate prin tine frate. » (Filimon 4, 5, 7)

13. De asemenea, şi Onisifor a deschis larg inima apostolului prin bunătatea profundă. El l-a căutat pe Pavel în Roma, l-a găsit şi în mod normal i-a adus apostolului ceva de băut. Pavel a avut adesea motive să-i mulţumească lui Iehova pentru bunătatea lui Onisifor: « Să dea Domnul ca el să capete îndurare de la Iehova în ziua aceea. Tu ştii foarte bine ce ajutor mi-a dat în Efes. » (2 Timotei 1:16-18)

14. Onisifor, Filimon şi Gaiu au fost creştini ce erau vigilenţi în legătură cu bunătatea. Ei nu lăsau ca oportunităţile să treacă pe lângă ei, nu erau atât de absorbiţi în interesele lor personale încât nu se gândeau şi la nevoile altora. În această privinţă nouă ne sunt amintiţi filipeni. În scrisoarea plină de iubire pentru filipeni, noi aflăm despre relaţia apropiată, înduioşătoare dintre Pavel şi adunare. Este adevărat, unul dintre motivele pentru care Pavel a scris epistola a fost acela de a-şi exprima recunoştinţa pentru bunătatea filipenilor. Cu diferite ocazii aceştia i-au oferit lui Pavel înţelegere şi bunătate prin ajutoarele materiale, plus cuvintele de mângâiere şi îmbărbătare. De două ori ei i-au trimis lui Pavel cadouri în timp ce era Tesalonic, iar atunci când apostolul era prizonier la Roma ei l-au trimis pe Epafrodit la el cu o scrisoare în care îşi exprimau iubirea. Pavel l-a trimis înapoi pe Epafrodit cu această scrisoare care indică faptul că filipeni erau menţionaţi adesea în rugăciunile lui Pavel :

15. « Mulţumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi . . . Este drept să mă gândesc astfel despre voi toţi, pentru că vă port în inima mea. Filipenilor, voi înşivă ştiţi, că la începutul declarării veştilor

Cuprins

bune, când am plecat din Macedonia, nici o adunare nu a avut vreo legătură cu mine în ceea ce priveşte oferirea şi primirea, în afară de voi, căci în Tesalonic, aţi trimis ceva pentru nevoile mele o dată şi chiar de două ori. . . . Am de toate, acum că am primit de la Epafrodit ce mi-aţi trimis, ceva mirositor dulce, o jertfă bine primită, pe placul lui Dumnezeu. În schimb, Dumnezeul meu se va îngriji de toate nevoile voastre, după bogăţia Sa, în slava Sa, în Isus Christos. » (Filipeni 1:3, 4, 7; 4:15, 16, 18, 19)

16. Filipeni au fost răsplătiţi pentru această bunătate, aşa cum arată Pavel. Dumnezeu va « se va îngriji pe deplin » de toate nevoile lor. Iehova Dumnezeu se asigură de responsabilitatea de a răsplăti bunătatea, fie că o dăm pe acesta străinilor sau fraţilor creştini. Cuvântul lui Iehova ne asigură de aşa ceva: « Cel care are milă de sărac, împrumută de la Iehova şi El îi va răsplăti binefacerea. » « Aruncă-ţi pâinea pe apă şi după multă vreme o vei găsi iarăşi. » « Ştiţi că fiecare, orice bine face, va primi răsplată de la Iehova. » (Proverbe 19:17; Eclesiastul 11:1; Efeseni 6:8)

Răsplăţi pentru bunătate

17. Aşa că orice semănăm se va întoarce înapoi la noi. Dacă semănăm bunătate vom primi înapoi bunătate; « în timp o vei găsi din nou. » Binecuvântări neaşteptate se abat asupra creştinilor pentru că au dat dovadă de bunătate faţă de toţi oamenii. Să o luăm că exemplu pe Dorca. « Ea făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii, dar în acele zile ea s-a îmbolnăvit şi a murit. » Discipolii din Lida, acolo unde Dorca a murit, au auzit că apostolul Petru se află într-un oraş din apropiere numit Iope. Ei au trimit doi oameni la Petru pentru a-l rugă stăruitor: « Nu pregeta să vii până la noi. » Atunci când Petru a ajuns la Lida « ei l-au condus în cameră de sus toate văduvele l-au înconjurat plângând şi i-au arătat multe din veşmintele pe care le făcea Dorca când era cu ele. » Ne putem imagina foarte bine scena: un grup de văduve, înlăcrimate şi triste de pierderea unei bune prietene şi surori, arătând dovezile iubirii şi bunătăţii lui Dorca, fiecare dintre ele vorbindu-i apostolului despre bunătatea ce i-a fost arătată. Noi ştim ce s-a întâmplat: Petru i-a dat pe toţi afară şi s-a rugat la Iehova. « Ea a deschis ochii şi când l-a văzut pe Petru s-a ridicat. El i-a dat mâna şi a ridicat-o sus şi ia chemat pe sfinţi şi pe văduve sa le-o arate vie. » (Faptele Apostolilor 9:36-41)

18. Ce binecuvântare neaşteptată! Ridicarea dintre morţi ! Acesta a fost primul miracol al reînvierii înregistrat ca fiind înfăptuit de către unul dintre apostoli iar circumstanţele ce au condus la acesta erau înrădăcinate în bunătate. Cine poate spune că acest miracol s-ar fi înfăptuit dacă Dorca nu avea bunătate iubitoare ? Nu numai că Dorca şi văduvele au fost binecuvântate, dar ocazia a oferit şi o mărturie pentru adevăr şi « mulţi au devenit credincioşi în Domnul. » (Faptele Apostolilor 9:42)

19. Cei care eşuează în a arată bunătate faţă de toţi oamenii pierd multe binecuvântări. Aşa cum este adevărat ca « omul ce are bunătate iubitoare face bine sufletului său, aşa este adevărat şi că omul fără milă îşi tulbură însăşi carnea lui. » (Proverbe 11:17) Aceasta este regula divină. Cei care au exemplificat-o bine au

Cuprins

fost Abigail şi Nabal. Abigail « era o femeie cu judecată şi frumoasă la chip dar bărbatul ei era aspru şi rău în fapte. » David a dat dovadă de bunătate faţă de Nabal, iar într-o zi el i-a trimis pe oamenii săi la Nabal să-i ceară de mâncare: « Te rog, dă robilor tăi şi fiului tău David, ce te lasă inima. » Nabal cel crud « le-a vorbit urât. » Acest lucru l-a mâniat pe David ; el şi-a luat sabia şi împreună cu oamenii săi a hotărât să îl răsplătească pe Nabal pentru răutatea sa. Soţia lui Nabal, Abigail, a mers la David şi i-a adus acestuia: « două sute de pâini şi două burdufuri cu vin şi cinci oi pregătite şi cinci măsuri de grâu prăjit, o sută de turte cu stafide şi două sute de legături cu smochine. » Abigail, printr-o rugăciune ce reflectă bunătatea şi judecata ei l-a convins pe David să nu îl pedepsească pe Nabal. Cât despre Nabal, Iehova l-a lovit pe acesta şi a murit. David a recunoscut că Nabal a primit de la Iehova ceea ce merita: « David a aflat că Nabal murise şi a zis, 'Binecuvântat fie Iehova că mi-a apărat pricina în ocăra pe care mi-a făcut-o Nabal.'. . . , Iehova a făcut că răutatea lui Nabal să cadă asupra capului său.' »Cât despre buna şi sensibila Abigail, ea a avut parte de o binecuvântare neaşteptată : « David i-a trimis vorba lui Abigail că vrea să o ia de nevastă. » (1 Samuel 25:3, 8, 14, 18, 38, 39)

20. Noi vom primi din partea lui Iehova ceea ce meritǎm. Răutatea se întoarce la cineva aşa cum se întoarce şi bunătatea. Persoana rea şi crudă pierde binecuvântările arătării bunătăţii şi culege - în mai multe feluri - numai « necazuri pentru carnea lui. » Dacă persoana crudă scapă de răsplata de mâna omului sau pare că nu suferă de emoţii ce rănesc trupul, acesta nu poate scăpa de răsplata din partea lui Iehova, cel care ţine calculele. « Cu siguranţă, » spune Pavel, « omul care face rău va primi înapoi ceea ce a făcut cu răutate şi nu va fi părtinire. » De cealaltă parte, « cel care urmează dreptatea şi bunătatea iubitoare va găsi viaţa, cinstea şi slava. » (Coloseni 3:25; Proverbe 21:21)

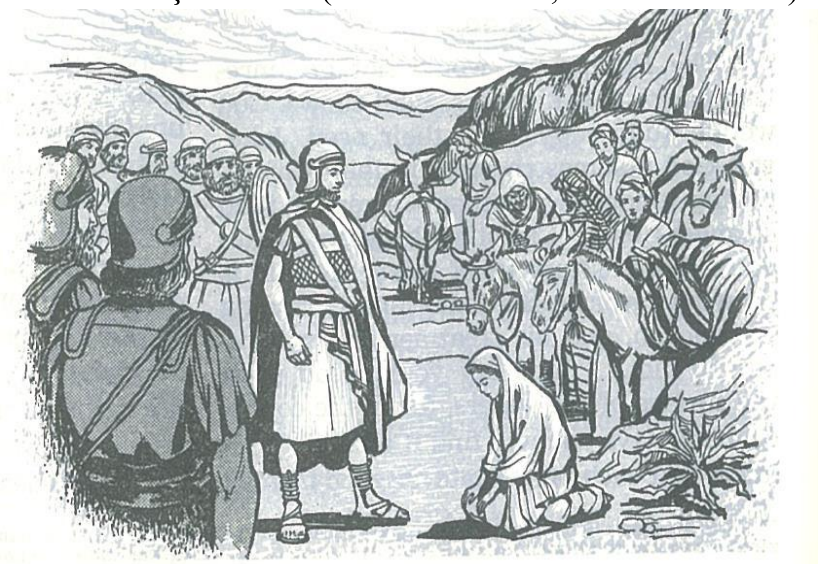

21. Ce mărturii există care arată că Dumnezeu se opune răutăţii - ticăloşiei, cruzimii, zgârceniei, severităţii şi egoismului ! Duhul creştin este la fel ca blânzimea, compasiunea, răbdarea, ospitalitatea şi generozitatea. Cumpătarea creştină nu este nimic neîndestulător, deşi poate fi debordant. Isus a spus: « Dacă daţi, atunci şi oamenii vă vor da vouă. Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, clătinată care se varsă pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura. » (Luca 6:38)

Cuprins

22. Haideţi să ne măsurăm bunătatea cu generozitate. În arătarea bunătăţii faţă de străini prin învăţarea lor a adevărurilor Împărăţiei, creştini au oportunitatea de a arată generozitatea prin oferirea cu mărinimie din timpul lor. Daca măsurăm timpul redus în serviciul preţios al Împărăţiei lui Dumnezeu, atunci când putem să îl măsurăm cu generozitate, nouă ni se vor lua binecuvântările: « Cine seamănă puţin va secera puţin iar cine seamănă mult va secera mult. » Să fim generoşi cu bunătatea noastră faţă de toţi oamenii ne va aduc răsplăţi bogate şi binecuvântări neaşteptate - da, şi « voi vă veţi dovedi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri. » (2 Corinteni 9:6; Matei 5:45)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce efect are lipsa de bunătate iubitoare asupra acestei lumi şi asupra oamenilor?
2. (a) Comparaţi „copiii lui Dumnezeu" cu „copiii Diavolului," arătând care sunt roadele fiecărora. (b) Pot „copiii lui Dumnezeu" să folosească în mod corespunzător asprimea pentru a încerca să promoveze interese personale sau creştine?
3, 4. Cum se pot recomanda creştinii ca slujitori ai lui Dumnezeu?
5. Cum a evidenţiat Isus importanţa de a arăta bunătate faţă de toţi oamenii?
6. Cum a evidenţiat Pavel manifestarea bunătăţii faţă de toţi oamenii?
7. Cum arată creştinii din ziua de azi bunătate faţă de străini şi de ce sunt bucuroşi să o facă?
8. De ce şovăiesc unii să arate bunătate faţă de străini şi care este atitudinea corectă?
9. De ce este important să împărtăşim veştile bune despre Împărăţie cu străini şi îi descurajează oare pe slujitorii lui Dumnezeu lipsa de ospitalitate a gazdelor?
10. Cum arată creştinul bunătate faţă de duşmanii şi prigonitorii săi şi ce binefaceri rezultă din această purtare?
11. Ce exemplu a dat Gaius când a dat dovadă de bunătate?
12, 13. Ce se spune despre bunătatea demonstrată de Filimon şi Onisifor?
14, 15. De ce sunt Onisifor, Filimon şi Gaius exemple bune pentru creştini şi cum au dat dovadă şi filipenii de spirit creştin?
16. Cine îşi asumă datoria de a ne răsplăti pentru bunătatea manifestată faţă de toţi oamenii?
17, 18. Ce binecuvântări neaşteptate s-au ivit datorită bunătăţii demonstrate de Dorca?
19. Care este porunca divină în ceea ce priveşte persoana aspră şi nemiloasă şi cum este ilustrată?
20. De ce este sigur că individul rău şi nemilos va primi răsplata pe care o merită?
21. Cărui lucru i se opune Dumnezeu şi care este spiritul creştin?
22. Cum să îşi împartă creştinii bunătate şi care va fi rezultatul?

Cuprins

Urmarea ţelului meu în viaţă

După Ragna S. Ingwaldsen

25 DECEMBRIE, 1959, a fost o zi fericită pentru mine, nu pentru că lumea sărbătorea, ci pentru că marca a unsprezecea mea aniversare ca misionar în Venezuela. Au fost unsprezece ani fericiţi, plini de experienţe minunate în transmiterea mesajului despre Împărăţia lui Dumnezeu oamenilor amabili din ţara sud-americană.

Dar slujba mea pentru Iehova nu a început acum unsprezece uni. A început cu mult înainte. De fapt, am fost binecuvântat cu privilegiul de a fi crescut în slujba lui Dumnezeu. În 1906, pe când eram un copilaş, mama m-a dus la convenţia din Minneapolis, unde a fost botezată în apă ca simbol al dăruirii ei lui Dumnezeu. De atunci înainte, ea nu a uitat niciodată să insufle în mine o dragoste puternică pentru El şi pentru organizaţia Lui organizată. Am învăţat repede importanţa de a-L sluji pe Iehova prin participarea regulată la munca de martor. Am fost fericit să o însoţesc pe mama şi să ajut să distribui din casă în casă broşuri care se numeau „Publicaţia Lunară a Studenţilor Bibliei."

În 1914 a început marea muncă cu Foto - Drama Creaţiei. Cu toate că eram prea tânăr ca să joc un rol mare în aceasta, am împărţit invitaţii şi am participat la proiecţii. Eram încântat să văd iar şi iar aceste filme şi diapozitive despre întâmplările biblice.

Casa noastră era mereu deschisă pentru pionieri, care, în aceea vreme, se numeau vânzători ambulanţi. Mie mi se părea întotdeauna că ei erau cei care se remarcau drept oameni cu o stimă profundă pentru adevărul lui Iehova. Întrucât şi mama şi mătuşa mea erau vânzătoare ambulante, m-am hotărât să devin şi eu unul cândva. Mi-am dăruit viaţa lui Iehova şi am fost botezat în 1918.

Cât am fost încă la şcoală, am avut privilegiul de a distribui faimoasa carte *Misterul Încheiat,* care a fost folosită drept motiv pentru a trimite pe nedrept câţiva din fraţii noştri la închisoare. Când am participat în munca de a strânge nume pe o cerere pentru eliberarea lor, am fost surprins să văd atitudinea necreştină a profesorilor din şcoli care refuzau să o semneze. Acest lucru m-a făcut şi mai hotărât ca niciodată să îmi urmez ţelul în viaţă de a deveni un vestitor cu normă întreagă a veştilor bune despre Împărăţia lui Iehova.

La convenţia de la Cedar Point din 1922 mi s-a deschis calea de a-mi împlini ambiţia. Aceasta a fost convenţia la care toţi cei prezenţi au fost invitaţi să participe la mărturia în grup. Acest lucru nu se mai făcuse înainte. Nu voi uita niciodată acea zi bogată în evenimente. Am fost încântat să mă număr printre numeroşii fraţi care au format grupuri pentru maşini şi au plecat spre munca de teren. De atunci încolo, mi-a făcut plăcere să Îl vestesc pe Împărat şi Împărăţia Lui. Până în 1941, sănătatea şubredă m-a împiedicat să am o istorie neîntreruptă de pionier, dar de atunci am putut să slujesc fără încetare, urmându-mi ţelul în viaţă.

Cuprins

Oraşul meu natal a fost locul în care am început să Îl slujesc pe Iehova ca pionier. Treptat, mi-am extins activităţile în oraşele periferice. Mai târziu, mi s-a oferit ocazia să lucrez în alte state. Una dintre aceste sarcini m-a dus la Kentucky, unde am lucrat din 1933 până în 1936. Majoritatea oamenilor pe care i-am găsit în zona rurală acolo trăiau în condiţii destul de primitive, iar o mare parte dintre ei erau analfabeţi. Aceasta mi-a dat o anticipare a ceea ce urma să găsesc mai încolo în munca de misionar într-o ţară străină.

Pentru a ajunge la unele din casele din această sarcină în Kentucky, am mers cu maşina în „depresiuni" atât cât am putut şi apoi am mers pe jos. Câteodată a trebuit să ne descălţăm şi să trecem prin apă cu picioarele goale pentru a ajunge la o casă. Cât am lucrat în acest stat colţuros, am învăţat că atunci când greutăţile sunt cele mai mari, bucuriile în slujba lui Dumnezeu pot fi cele mai plăcute.

După ce am revenit la munca de pionier în 1941, am lucrat în interiorul şi în jurul oraşului Chicago timp de cinci ani. Cât am fost acolo, am fost încântat să primesc o invitaţie de a participa la a noua clasă de la Gilead. Îmi plăcuse mereu şcoala, iar acum simţeam emoţia de a sta din nou într-o sală de clasă, dar această sală de clasă era diferită. Aici învăţam adevăruri biblice şi cum să fiu un bun misionar.

Lecţiile şi sfaturile pe care le-am primit la Gilead au slujit să mă sprijine în treburile grele pe care le întâlnisem până atunci. Au slujit oarecum ca un bazin de cunoştinţă spirituală din care am putut să mă învigorez din când în când. Prin bunătatea Lui, Iehova a oferit, prin Gilead, echipamentul încurajator de care am avut nevoie timp de mulţi ani de la absolvire.

În urma absolvirii mele, am fost pionier în Brooklyn timp de un an, vreme în care am primit, împreună cu alţi cinci absolvenţi, o sarcină în Maracaibo, Venezuela. A fost o zi fericită când am navigat de la New York pe vaporul minunat Santa Sofia. După opt zile încântătoare, am ajuns la sarcina noastră. A fost prima oară pentru fiecare dintre noi când am păşit într-o ţară din afara Statelor Unite. Ne-au trecut prin minte multe întrebări. Ne întrebam cum vom reacţiona la oamenii străini şi obiceiurile străine de acolo. Vom putea să ne ţinem de sarcina noastră de misionari? Părerea mea era că anii următori vor răspunde la aceste întrebări, şi aşa a şi fost.

În această ţară străină am învăţat pentru întâia oară semnificaţia adevărată a cuvântului „pionier." Mă aflam acolo, într-o ţară străină, deschizând calea pentru celelalte oi ale Domnului, ca să vină să afle adevărul şi să găsească drumul spre viaţa veşnică. Maracaibo era un oraş cu o populaţie de peste 200000 de oameni, care auziseră foarte puţin despre mesajul Împărăţiei. Nu voi uita niciodată prima seară în care ne-am întâlnit cu câţiva oameni de bună credinţă de acolo.

Unul dintre motivele pentru care am putut să rămân fericit în această ţară atât de diferită de locul unde m-am născut este că m-am decis de la început să iubesc oamenii. Iehova i-a iubit destul cât să ne trimită aici ca să îi ajutăm să afle despre planurile Lui măreţe şi noi trebuie să facem la fel.

Puţin câte puţin, am început să localizăm celelalte oi ale Domnului, pe când propovăduiam din casă în casă. Cât de fericiţi eram să vedem persoane noi în

Cuprins

fiecare săptămână la întrunirile noastre! Trăiam marea bucurie de a vedea cum creşte o congregaţie, de la copilăria ei la o întrunire matură a martorilor lui Iehova.

După cum poate fi aşteptat, am avut obstacole de biruit. Unul dintre acestea a fost nivelul ridicat de analfabetism din rândul oamenilor. Dând dovadă de multă răbdare, am putut să ajutăm mulţi oameni de bună credinţă să înveţe atât adevărul, cât şi să citească. Fie că am lucrat cu oameni care ştia să citească, fie că am lucrat cu oameni care nu ştiau să citească, am găsit multă neştiinţă despre Biblie. Aşadar, am avut o mare satisfacţie în a vedea cum oamenii de bună credinţă găseau texte din Scriptură după ce studiaseră de doar puţină vreme. Când l-am auzit pe unul dintre ei zicând: „Doar gândiţi-vă, dacă nu aţi fi venit în Venezuela, atunci nu am cunoaşte acest adevăr de preţ,” am simţit că sacrificiile pe care le făcusem pentru a veni aici chiar meritau. Când am fost mutaţi în alt oraş după trei ani şi jumătate, eram fericiţi să avem o congregaţie mare de vestitori activi, care să ne ilustreze truda din dragoste.

Noua noastră sarcină era în Barquisimeto, al treilea oraş ca mărime din Venezuela. Întrucât acest oraş are un climat ideal, a fost o schimbare binevenită de la arşiţa constantă din Maracaibo. Am găsit o congregaţie mică de şase vestitori, pe lângă misionarii care erau deja acolo. Am avut din nou plăcerea de a vedea o congregaţie crescând în timp ce am lucrat în mijlocul oamenilor. S-a dezvoltat într-un grup de şaizeci de vestitori până când am fost mutaţi în alt oraş. Ultima noastră zi cu ei a fost cea în care au inaugurat o nouă şi frumoasă Sală a Împărăţiei, ceea ce era împlinirea unui vis de cinci ani. Ne-a fost foarte greu să îi părăsim pe aceşti prieteni pe care învăţasem să îi iubim atât de mult, dar munca Domnului trebuia să se răspândească, aşa că ne-am mutat la a treia noastră sarcină. Aceasta era un oraş mai mic din extremitatea estică a Venezuelei—Cumaná.

Şi aici am găsit multe persoane de bună credinţă, după cum se vede din creşterea pe care o avem deja în congregaţia noastră. Doi noi vestitori ai veştilor bune din acest oraş au participat la Adunarea Internaţionala „Voia Divină” a Martorilor lui Iehova din New York din 1958 şi au fost botezaţi acolo.

Cât de îmbelşugaţi au fost anii pentru mine! Cu toate că şi-au adus încercările şi necazurile, bucuriile pe care le-am găsit în slujba cu normă întreagă pentru Tatăl nostru ceresc le-au compensat peste măsură. A mă culca noaptea ştiind că ziua a fost petrecută în lauda numelui lui Iehova este o bucurie şi o sursă de mulţumire care este greu de exprimat. Mă întreb adesea de ce mulţi care sunt nestingheriţi continuă să ezite să intre în slujba de pionier. Aşa cum Iehova a păstrat ulciorul văduvei plin pe vremea lui Ilie, aşa se ocupă şi de nevoile celora care pun interesele Lui pe primul loc. Acesta este lucrul pe care l-au aflat misionarii în numeroşii noştri ani de slujbă cu normă întreagă.

Experienţele pe care le-am trăit în sarcina mea străină mi-au îmbogăţit viaţa şi mi-au întărit credinţa să am încredere mereu în Iehova. Sunt tot timpul atât de bucuros că nu mi-am amânat slujba de pionier, ci că m-am cufundat direct în ea cu convingerea deplină că Iehova mă va ajuta să îmi urmez ţelul în viaţă.

Cuprins

« Lumina Vieţii »

Viaţă depinde de lumină. Nu numai viaţa umană are nevoie de lumină dar, aşa cum afirmă şi revista *Scientific American*, ediţia din octombrie 1959: « Toată viaţa acestei planete se bazează pe lumina soarelui, adică, pe fotosinteza ce are loc pe planetă. În acest proces lumina este cea care furnizează energia care face moleculele organice din care sunt formate, în principal, toate lucrurile vii. » Prin urmare, lumina şi viaţa sunt legate într-un mod inseparabil.

Atunci, nu este ciudat că citim în Biblie, « lumina vieţii. » Isus Christos a spus la Ioan 8:12: « Eu sunt lumina lumii. Cel care mă urmează nu va merge în întuneric, ci va avea lumina vieţii. »

Cum poate avea cineva « lumina vieţii? » Isus Christos este Cel care dă lumina ce conduce la viaţa veşnică: « Am venit ca o lumina în lume, » a spus El, « ca oricine care îşi pune credinţa în Mine să nu rămână în întuneric. » (Ioan 12:46) Pentru a avea « lumina vieţii, » o persoana trebuie să-şi pună credinţa în Isus Christos şi să devină discipolul Său.

O persoană trebuie să cunoască măreaţa şi divina Sursă de lumină, Iehova Dumnezeu, Cel care a spus la începuturi: « Să se facă lumină, » (Genesa 1:3) Despre această măreaţă Sursă de lumina şi viaţă psalmistul a scris: « Iehova este lumina şi mântuirea mea. Căci la Tine este izvorul vieţii, prin lumina Ta vedem lumina. » (Psalmi 27:1; 36:9) Astfel, toată lumina vine de la Iehova. Isus Christos a reflectat această lumină pe care a primit-o de la Tatăl Său; şi deşi El a putut spune, « Eu sunt lumina lumii, » El L-a identificat pe Tatăl Său ca fiind izvorul luminii Sale: « Eu nu am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl care M-a trimis Mi-a poruncit ce trebuie să spun şi cum să vorbesc. Şi ştiu că porunca Lui înseamnă viaţă veşnică. » (Ioan 12:49, 50)

Isus Christos, ca « lumină a lumii, » i-a învăţat pe apostolii Săi poruncile dătătoare de viaţă ale lui Dumnezeu şi El a făcut chiar mai mult: El i-a făcut pe discipolii Săi purtători ai lumii aşa cum era şi El. Acestora El le-a spus: « Voi sunteţi lumina lumii. Un oraş nu poate fi ascuns atunci când este aşezat pe un munte, şi oamenii nu aprind lumina ca să o pună sub obroc ci o pun în sfeşnic ca să lumineze tuturor celor din casă. Tot aşa, lăsaţi lumina voastră să lumineze înaintea omenirii, ca ei să vă vadă faptele bune şi să Îl slăvească pe Tatăl vostru ce este în ceruri. » (Matei 5:14-16)

Nici o persoană care nu este un purtător al luminii nu poate avea lumina vieţii, căci toţi cei care au lumina vieţii trebuie să lase lumina lor să strălucească înaintea oamenilor, făcând acest lucru pentru slavă lui Dumnezeu, izvorul vieţii.

« Lumina lumii » în prezent

Cine este în prezent « lumina lumii »? Cine are în prezent mesajul luminării în legătură cu Dumnezeu şi Împărăţia Sa prin Isus Christos? Cine în

Cuprins

prezent îl face pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa să fie clar în mintea celor care îşi deschid ochii pentru înţelegerea luminii ? Cine în prezent străluceşte măreţ « cu cunoaşterea glorioasă a lui Dumnezeu prin Christos »? (2 Corinteni 4:6)

Este oare creştinătatea cu religiile sale pământeşti ? Prin propria afirmaţie, preoţia creştinătăţii nu reflectă lumina pură de la Dumnezeu, aşa cum a afirmat şi un articol din ziarul *Theology Today,* din ianuarie 1960: « Cu regret, trebuie să recunoaştem că această lumină nu străluceşte în biserică cu o măreţia poruncitoare. Altor factori, în afară de Christos, le-a fost permis să intre în structura ei, şi biserică tinde să devină din ce în ce mai mult asemeni comunităţilor de care s-a înconjurat. Această nu este atât de mult lumina lumii ci mai degrabă este un reflector al luminilor care strălucesc în lume. »

Isus Christos nu şi-a primit lumina de la această lume; acest lucru nu l-ar fi putut face niciodată « lumina lumii. » În loc să fie « din ce în ce mai mult ca comunităţile de care s-a înconjurat », lumina lumii trebuie să fie, aşa cum a spus Isus, ca un oraş situat pe un munte. Niciun individ nu poate să strălucească aşa în prezent. Isus vorbea unui grup al discipolilor Săi atunci când a zis: « Voi sunteţi lumina lumii. » Aşa că, « lumina lumii » este o organizaţie de creştini purtători a luminii - creştini ce sunt nişte reflexii, dar nu a ceea ce este în lume ci a adevărurilor dătătoare de viaţă şi poruncilor care vin de la Dumnezeu şi care sunt găsite în Cartea luminii, Sfânta Biblie.

În prezent, societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova este organizaţia purtătoare de lumină fiind asemănătoare unui oraş ce este scos în relief în jurul lumii din cauza faptului că toţi membrii ei lasă lumina lor să strălucească înaintea oamenilor. Într-un oraş sunt femei aşa cum sunt şi bărbaţi, şi cu toţi contribuie la diferite funcţii. Aşa şi în această organizaţie asemănătoare unui oraş a purtătorilor luminii, cu toţii contribuie la lumină astfel încât organizaţia să poată arde ca cea mai mare lumină din prezent, « lumina lumii. »

Lumina ce conduce la viaţă veşnică vine de la Iehova, Izvorul divin al luminii şi vieţii. Isus Christos a primit lumina de la Tatăl Său şi a reflectat-o şi altora ca să meargă în lumină şi să fie purtători ai luminii. Ca o organizaţie, adevăraţii discipoli ai lui Isus Christos sunt « lumina lumii », ce străluceşte cu o puternică măreţie pentru slava lui Iehova Dumnezeu şi mântuirea tuturor celor care « au lumina vieţii. »

„Dragostea”
în Scripturile Creştine Greceşti

PE VREMEA când au fost scrise Scripturile Creştine Greceşti, greaca era limba universală. Acest lucru a asigurat distribuirea lor cea mai mare în vremea cea mai scurtă posibilă. În plus, greaca este o limbă foarte specifică şi precisă şi greaca Koine de pe acea vreme era foarte avansată, făcând-o mijlocul cel mai bun pentru exprimarea precisă a gândurilor. Un exemplu pentru acest aspect sunt cuvintele sale pentru „dragoste.”

Cuprins

În limba engleză vorbim despre „dragostea” dintre sexe, „dragostea” unei mame pentru copilul ei, „dragostea” dintre prieteni şi „dragostea” neegoistă a lui Dumnezeu. Totuşi, în limba greacă se folosesc patru cuvinte diferite: *éros, storgé, philéo* şi *agápe.* Pentru că Eros era numele pe care poeţii târzii greci îl dădură zeului dragostei, care era fiul Afroditei, *éros* a ajuns să fie numele pentru dragostea romantică, dragostea pentru sexe. Echivalentul roman pentru Eros este mult mai cunoscutul Cupidon, ilustrat de obicei cu un arc şi săgeţi. Foarte important, termenul *éros* nu se regăseşte nici măcar o dată în Scripturile Creştine Greceşti.

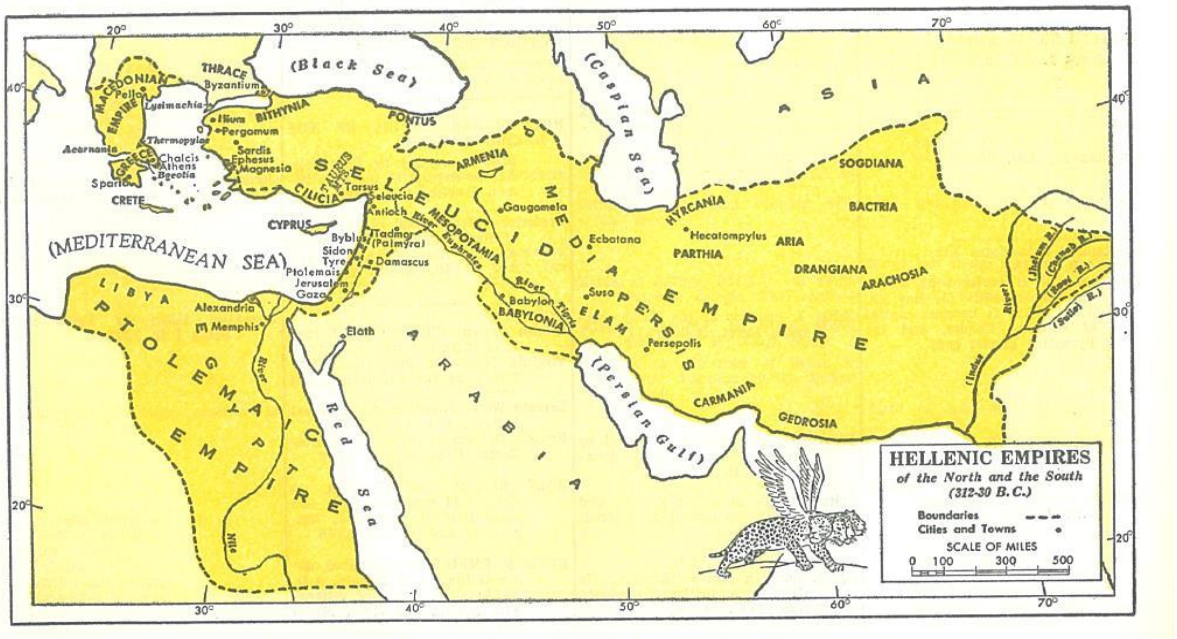

Storgé este termenul folosit pentru a descrie afecţiunea firească bazată pe relaţiile de sânge, explicând expresia „sângele apă nu se face.” Se găseşte doar de trei ori, sub formă de adjectiv, în Scripturile Creştine Greceşti. În două dintre cazuri apare cu prefixul grecesc negativ *a,* care înseamnă „fără.” Astfel, atât la Romani 1:31, când descrie cât de departe au căzut oamenii de perfecţiunea iniţială, şi la 2 Timotei 3:3, când face profeţii despre condiţiile extrem de rele din ultimele zile, Pavel spune că oamenii „nu au nici o afecţiune naturală [*a'storgos*].” Şi când a dorit să sublinieze relaţia familială strânsă care trebuie să existe între creştini, Pavel a folosit un termen compus care leagă *philéo* de *storgé,* zicând: „În dragoste frăţească să aveţi afecţiune duioasă [*philo'storgos*] unul pentru altul.”—Rom. 12:10.

Deşi următoarea cea mai mare formă de dragoste este *philéo,* va ajuta să înţelegem mai bine dacă analizăm mai întâi cea mai mare formă de dragoste, *agápe. Dicţionarul* lui Strong îl defineşte ca „îmbrăţişarea anume a judecăţii şi încuviinţarea deliberată a voinţei drept o chestiune de principiu, datorie şi bună-cuviinţă.” Spre deosebire de *éros,* care nu apare deloc în Biblie, *agápe* apare în toate formele sale de mai bine de 250 de ori în Scripturile Creştine Greceşti; de trei ori mai mult decât *philéo* cu toate formele lui.

Analizând ce înseamnă *agápe*, putem înţelege de ce a scris apostolul Ioan, nu că Dumnezeu este *éros, storgé* sau nici măcar *philéo,* ci că El este chiar

Cuprins

personificarea interesului convins şi dezinteresat în alţii, dragostea *agápe*. Când iubim cu adevărat pe cineva (*agápe*), ne preocupă bunăstarea, interesele şi fericirea acestuia. Astfel, Dumnezeu „ne încredinţează dragostea Sa în sensul că, deşi încă suntem păcătoşi, Cristos a murit pentru noi.”—1 Ioan 4:8; Rom. 5:8.

„Roadele duhului sunt [acest *agápe*] dragostea.” „Prin aceasta vor ştii toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă aveţi [această] dragoste printre voi.” Este genul de „dragoste [care] zideşte,” şi „acoperă o mulţime de păcate.” Nu se bazează pe atracţie fizică, pe evenimentul naşterii, pe a celor din aceeaşi familie, naţiune sau rasă, nici pe compatibilitatea sau asemănarea gândirii, ci numai pe principiu, pe dezinteres, şi este condusă de minţile noastră pentru că o porunceşte Dumnezeu.—Gal. 5:22; Ioan 13:35; 1 Cor. 8:1; 1 Pet. 4:8.

Această dragoste *agápe* ne-a descris-o Pavel, şi cât de iscusit a făcut-o! Nimic din ceea ce facem nu ne va folosi dacă mobilul nostru nu este dragostea. Aceasta este îndelung răbdătoare şi îndatoritoare, nu este geloasă, nu se laudă, nu se umflă , nu se poartă indecent, nu se înfurie şi nu se uită după propriile interese. Nu ţine socoteala rănilor, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură numai de adevăr. Poartă, crede, speră şi îndură toate lucrurile. Nu dă greş niciodată. Nu este de mirare că dintre credinţă, speranţă şi dragostea, „cea mai mare dintre acestea este dragostea”!—1 Cor. 13:1-13.

Dragostea *agápe* ţine seama de toate nivelele, şi de aceea creştinilor se porunceşte să aibă „dragoste arzătoare unii pentru alţii.” Trebuie să lucreze le aceasta ca să o desăvârşească astfel încât să „poată avea libertatea să vorbească în ziua judecăţii.” Nu ni se porunceşte doar să Îl iubim *(agapáo,* forma de verb a cuvântului *agápe*) pe Dumnezeu, ci şi să o facem cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea şi tăria noastră, şi să ne iubim aproapele ca pe noi înşine.—1 Pet. 4:8; 1 Ioan 4:17, 18; Marcu 12:29-31.

Ajungând acum la *philéo,* sau dragostea sau afecţiunea dintre prieteni, aceasta este totodată inferioară şi superioară dragostei *agápe*. Cum aşa? Este inferioară în ceea ce priveşte calitatea, dar superioară în sensul că este un privilegiu. Este primul element din cuvinte precum Philadelphia, dragostea pentru fraţi, sau filozofie, dragostea pentru înţelepciune; filantropie, dragostea pentru omenire, precum şi din multe alte cuvinte folosite în Scripturi care nu au fost redate în limba engleză, precum *philarguría,* dragostea pentru bani (argint), şi *philágathos,* dragostea pentru bine sau virtute. Isus a folosit acest cuvânt când a zis că liderilor religioşi le *plăceau* locurile din faţă din sinagogi şi că lumea era *pasionată* de sine. Indicându-i inferioritatea faţă de dragostea *agápe,* porunca lui Petru este să ,ne adăugăm dragostea [*agápe*] frăţească [*philadelphía*].’—Luca 20:46; Ioan 15:19; 2 Pet. 1:7.

În ceea ce priveşte *philéo,* afecţiune, dat fiind că este un privilegiu, observaţi că, deşi Dumnezeu Şi-a arătat dragostea *agápe* pentru păcătoşi, „Tatăl are afecţiune pentru Fiul.” De aceea le-a garantat Isus urmaşilor Săi că Tatăl nu avea numai dragoste, ci şi afecţiune pentru ei: „Tatăl *însuşi* are afecţiune pentru voi.” Şi de ce? „Pentru că aţi avut afecţiune pentru Mine,” şi nu numai din cauza nevoii lor. Da,

Cuprins

Dumnezeu are afecţiune, sau îi tratează ca pe nişte prieteni, doar pe cei care merită.—Ioan 5:20; 16:27; Iac. 2:23.

La fel cu Isus. El a simţit dragoste (*agapáo*) pentru tânărul conducător bogat, dar a simţit totodată dragoste şi afecţiune (*philéo*) pentru Ioan, apostolul Lui preferat. (Marcu 10:21; Ioan 19:26; 20:2) Când a vorbit cu Petru după învierea Sa, l-a întrebat mai întâi de două ori pe Petru dacă Îl iubea, dar a treia oară l-a întrebat dacă simte afecţiune pentru El. De fiecare dată când a răspuns, Petru cel înflăcărat a folosit termenul mai apropiat: „Învăţătorule, ştii că simt afecţiune pentru Tine.”—Ioan 21:15-17.

Astăzi vedem la tot pasul un accent foarte mare pe *érosul* sexual, în timp ce există tot mai puţină afecţiune naturală, *storgé.* Lumea nu ştie nimic despre dragostea *agápe,* care este rodul duhului lui Dumnezeu şi necesită minte şi voinţă, este cu totul dezinteresată şi se bazează pe principiu. Iehova Dumnezeu este însăşi personificarea acestui fel de dragoste, şi ni se porunceşte să fim asemenea Lui în această privinţă. Aceasta este dragostea pe care trebuie să o avem pentru Dumnezeu, pentru aproapele nostru, pentru duşmanii noştri, da, şi chiar pentru noi înşine. Dar în calitate de creştini, putem exprima *philéo*, afecţiune, doar pentru semenii noştri creştini.—Mat. 5:44-48; 1 Cor. 15:33.

● **În enunţul de la Apocalipsă 5:10, „ei vor domni ca nişte regi peste pământ,” de ce foloseşte *Traducerea Noii Lumi* cuvântul „peste,” în timp ce alte traduceri, precum *Versiunea Regelui James, Versiunea Standard Americană, Douay* şi *Diaglott,* folosesc „pe”?—J. D. J., S.U.A.**

Traducerea Noii Lumi redă la Apocalipsa 5:10 prepoziţia grecească *epí* în legătură cu pământul prin „peste”, la fel cum redă aceeaşi prepoziţie urmată de cazul genitiv (posesiv) prin „peste” la Apocalipsa 9:11 şi 11:6. „Ei au *deasupra* lor un rege.” „Ei au stăpânire *peste* ape.” Astfel, vedeţi că această prepoziţie, urmată de cazul genitiv, se poate referi la loc, atunci când răspunde la întrebarea „Unde?”, şi poate să însemne, aşadar, „peste, pe, în, la, aproape,” dar se poate referi şi la o poziţie la fel ca mai sus, sau să ilustreze întâietatea. Astfel, la Matei 2:22 citim că Arhelaus era rege „al” Iudeii sau „peste” Iudeea, iar la Efeseni 4:6 că Dumnezeu este „peste” toţi. De asemenea, se poate referi că cineva se află la o treabă sau într-o funcţie, ca la Faptele Apostolilor 6:3, unde citim că apostolii căutau şapte fraţi iscusiţi, pe care să „îi numească la slujbele trebuincioase.” A se vedea şi Faptele Apostolilor 8:27; 12:20.

Astfel, în Apocalipsa 5:10 se referă la a fi peste pământ în calitate de conducători, fără a fi întocmai *pe* pământ, pentru că restul Apocalipsei, precum şi alte texte din Scripturile Creştine Greceşti, arată că Isus Cristos şi moştenitorii Lui comuni ai Împărăţiei vor domni în cer, care este scaunul de domnie al lui

Cuprins

Dumnezeu, în timp ce pământul este numai scaunul de la picioare şi, prin urmare, nu este locul în care să domnească Cristos cel preamărit. Aşadar, traducătorii consecvenţi care redau lucrurile *în funcţie de context* vor reda această expresie de la Apocalipsa 5:10 cu „peste pământ." Astfel, *Biblia Completă în Engleză Modernă* de Ferrar Fenton redă acest verset: „Şi i-a prefăcut într-o Împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru; iar ei vor domni peste pământ." A se vedea şi *O traducere americană* de Edgar Goodspeed şi J. M. P. Smith.

Exemplul de mai sus aduce la cunoştinţă adevărul că Biblia nu poate fi tradusă în mod corect fără cunoaşterea şi înţelegerea planurilor lui Dumnezeu.

● **De ce iau martorii lui Iehova numărul 144000 de la Apocalipsa 7 literalmente şi nu în mod simbolic, aşa cum o fac cu alte numere din cartea Apocalipsei?—G. S., S.U.A.**

Nu toate numerele din cartea Apocalipsei trebuie înţelese în mod simbolic. Cele şapte peceţi şi cele şapte vase erau într-adevăr şapte, după cum se ilustrează în *Lumină,* Cărţile I şi II. (Apoc. 5:1; 16:1) Cele patruzeci şi două de luni şi cele 1260 de zile au avut parte de împliniri literale, la fel cum vor avea cei o mie de ani ai domniei lui Cristos. (Apoc. 11:2; 12:6; 20:2, 3, 6, 7) În ceea ce priveşte numărul 144.000, este logic să luăm acest număr literalmente pentru că este comparat cu „marea mulţime" pe care niciun om nu a putut să o numere. (Apoc. 7:9) Mai departe, la Apocalipsa 14:1, 3, citim că Isus Cristos stă pe muntele Sion împreună cu alţi 144.000. Cei 144000 ar fi în mod logic la fel de precis ca acel 1, ajungând la un total de 144.001 care stau pe munte. În plus, de ce să se dea un număr atât de mare şi de specific dacă nu redă o informaţie?

Aparent că cei care au dificultăţi în a accepta acest număr ca fiind literal sunt cei care cred că raiul este destinul tuturor celor care obţin mântuirea. Totuşi, când ne dăm seama că numai sămânţa spirituală a lui Avram, Cristos şi cei care „sunt ai lui Cristos" vor căpăta răsplata cerească, în timp ce marea majoritate a omenirii se va bucura de viaţa veşnică pe pământ în calitate de membrii din toate naţiunile care vor fi binecuvântate în sămânţa lui Avram, atunci numărul 144.000 nu prezintă nici o problemă. (Gen. 22:17, 18; Gal. 3:16, 29) Mai mult, nu a spus Isus că numărul celor care vor căpăta răsplata cerească va fi mic? „Nu vă temeţi, turmă mică, fiindcă Tatăl vostru a încuviinţat să vă dea Împărăţia." În comparaţie cu miliardele de oameni care vor umple în cele din urmă pământul, cei 144.000 sunt destul de puţini.—Luca 12:32.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1960 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LOCUIREA ÎMPREUNĂ ÎN CINSTE - Pag.457

ÎNŢELEPCIUNEA URĂŞTE MÂNDRIA - Pag.468

SUVERANITATE ȘI INTEGRITATE - Pag.470

ESTE ASTROLOGIA PENTRU CREŞTINI ? - Pag.475

POCĂINŢA CARE CONTEAZĂ LA DUMNEZEU - Pag.480

MÂNIE ŞI INDIGNARE - Pag.484

ÎNTRUNINDU-NE ŞI MAI MULT PE MĂSURĂ CE ZIUA SE APROPIE - Pag.489

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.490

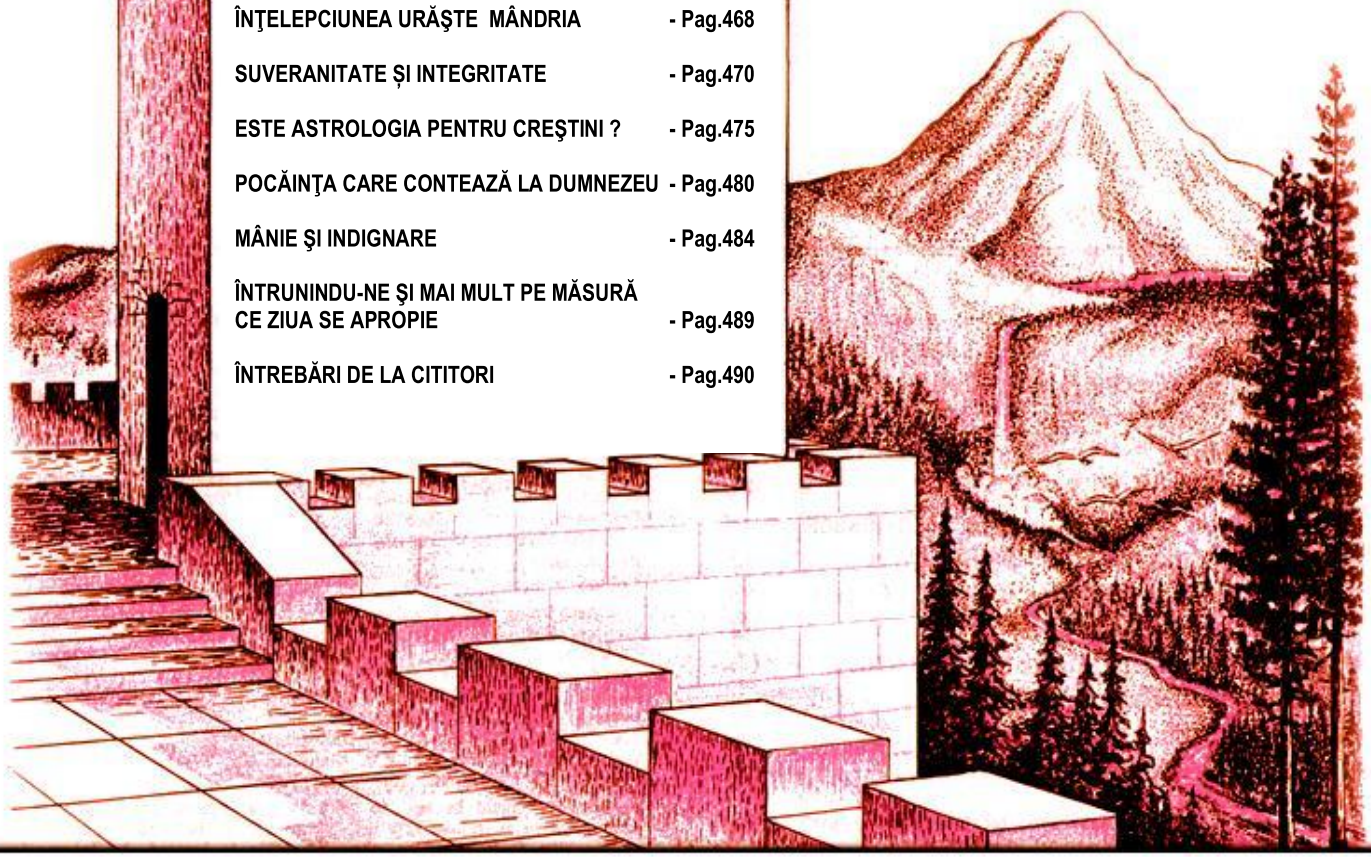

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

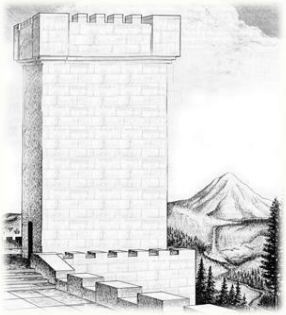

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1960 **Nr. 13**

Locuirea împreună în CINSTE

"Cât de bine şi cât de plăcut este ca fraţii să locuiască împreună în unitate!"
-Psalmii 133:1

Lui IEHOVA i se datorează toată cinstea, lauda şi gloria. Acestea i se datorează atotputerniciei sale şi pentru că în această poziţie el menţine integritatea perfectă. Principiile sale sunt corecte, la fel cum sunt şi legile şi judecăţile sale pe care le păzeşte cu zel, neabătându-se câtuşi de puţin de la loialitatea faţă de acestea. Acestea sunt atât de preţuite de el că nu numai că le respectă, dar impune respectarea acestor principii şi oastei sale de îngeri şi servilor săi credincioşi de pe pământ.

[2] Aşa cum cei care locuiesc împreună în onoare în prezenţa lui Iehova în împărăţia cerească trebuie să aibă o bună reputaţie, la fel şi creaturile sale de pe pământ au o responsabilitate similară. A existat o abatere de la integritate în ceruri atunci când cel care a devenit Satan s-a răzvrătit împotriva ambianţei drepte în care oastea cerească locuia împreună. Ca rezultat, în cel mai scurt timp, el a fost îndepărtat. Acum, el poartă un nume cu o proastă reputaţie. - Apocalipsa 12:9.

[3] De asemenea, o bună reputaţie ar trebui să fie preţuită în rândul oamenilor şi căutată de vreme ce este o cerinţă a Cuvântului lui Dumnezeu. În Proverbe 22:1 (*margin.*), se afirmă: "Un nume bun este mai dorit decât bogăţiile abundente." Vedem de aici că Iehova are mare respect pentru un nume bun. Un astfel de nume este obţinut prin acţiuni exemplare, deoarece o persoană care are verticalitate este onorabilă şi ţine cont de principiile drepte. Deci, este evident că o persoană care posedă un nume bun este de încredere, loială, credincioasă, statornică - fapt care indică o persoană care este demnă de laudă înaintea lui Iehova.

[4] Standardele de onoare sunt menţinute în fiecare moment al vieţii de către servul creştin. Acestea sunt practicate în adunarea creştină, în relaţiile de căsătorie, în afacerile cu asociaţii, faţă de ceilalţi din societatea Lumii Noi; da, şi în această privinţă, şi faţă de ceilalţi oameni de pe pământ. Cu alte cuvinte, în toate relaţiile

Cuprins

sale el este un om cu reputaţie. Atunci când principiile onorabile nu sunt urmate sau sunt încălcate, se dezvoltă imediat dificultăţi; şi în cazul în care acestea continuă, ele conduc la rezultate dezastruoase. Atunci când apar încălcări ale acestora, cum ar fi adulterul, perversiunile, afacerile practicate în mod fraudulos, minciuna sau insulta, consecinţele sunt dezastruoase. Nerespectarea legii lui Iehova şi practicarea lucrurilor rele sunt o violare a standardelor lui Dumnezeu. Cineva care face astfel de lucruri aduce dezonoare lui Iehova Dumnezeu, congregaţiei creştine cu care acesta este asociat, prietenilor săi şi lui însuşi, acestea conducând la îndepărtarea sa din adunare. În consecinţă, convieţuirea armonioasă, în unitate şi într-un mod onorabil nu este numai necesară, ci şi preţuită de către cei care slujesc lui Iehova cu devotament exclusiv.

[5] Acolo unde există un grup de servi creştini credincioşi care stau împreună într-o adunare, relaţia unuia cu celălalt este o imagine reală de cooperare. Aceasta poate fi asemănată cu corpul, care este alcătuit din mai multe membre. Atunci când membrele funcţionează comandate de cap, sunt de aşteptat realizări minunate, pentru că toate lucrează în acelaşi scop. Efortul co-operativ din partea tuturor membrilor poate fi menţinut prin respectarea deplină şi completă a poziţiei celuilalt. Cel mai important lucru este să urmeze exemplul capului. Onorarea capului a fost bine ilustrată de Isus Christos atunci când, în Ioan 5:30, el a declarat faţă de poziţia lui în faţa lui Iehova Dumnezeu, pe care el întotdeauna l-a recunoscut şi însuşit ca şi capul lui: "Eu nu pot face un singur lucru din proprie iniţiativă; aşa cum aud, judec, şi judecata pe care o fac este neprihănită, pentru că nu caut voia mea, ci voia lui care mi-a trimis-o mie." Şi, în Ioan 8:29, "Întotdeauna fac lucrurile care lui îi plac." Deci, în cazul lui Isus Christos nu a existat absolut nici o excepţie în a fi în unitate completă cu Tatăl său; şi, cu adevărat se poate spune că "au locuit împreună în unitate şi onoare."

[6] Acelaşi principiu este recunoscut în organizaţia teocratică când respectul cuvenit şi onoarea sunt atribuite autorităţii. Adunarea creştină nu este în nici un caz un aranjament democratic, ci este complet teocratică, cu servi care sunt numiţi în aceste poziţii de către spiritul lui Iehova, prin intermediul organizaţiei sale. Apostolul Pavel a dat sfaturi cu privire la modul în care această adunare ar trebui să fie corespunzătoare principiilor dumnezeieşti de supraveghere. El le-a solicitat să "aveţi respect pentru cei care lucrează din greu printre voi şi conduc peste voi în Domnul şi vă mustră, şi să le daţi mai mult decât o stimă extraordinară şi dragoste, datorită muncii lor." Nu datorită individului care deţine poziţia, ci datorită poziţiei în sine. Adevăraţii servi creştini deţin această poziţie cu cinstea şi respectul cuvenite. Pavel a dat sfaturi în continuare în numele supraveghetorilor atunci când a declarat: "Fiţi ascultători cu cei care vă guvernează şi fiţi supuşi, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ei vă vor aduce beneficii, făcând acest lucru cu bucurie şi nu cu suspin, pentru că acest lucru ar putea fi dăunător pentru voi." Având grijă în mod corespunzător de poziţia sa de supraveghetor al adunării, supraveghetorul nu emite propriile expresii sau instrucţiuni, ci doar transmite mai departe Cuvântul lui Iehova, Biblia, de vreme ce el este direcţionat prin intermediul organizaţiei lui Dumnezeu care îl guvernează. În toate privinţele, cu

Cuprins

onoare, el continuă să vegheze asupra indivizilor ca o expresie a dragostei pe care el o are pentru fraţii săi. Este, de asemenea, o expresie a iubirii altruiste, deoarece el face aceasta cu bucurie, nu ca şi cum ar fi o povară pentru el. - 1 Tesaloniceni 5:12, 13; Evrei 13:17; 1 Petru 5:2.

FRĂŢIA

[7] Nu numai ca servii creştini primesc instrucţiuni în mod corespunzător de la supraveghetori, dar vor avea parte, de asemenea, de dragoste, respect şi consideraţie pentru fraţii lor cu care au o asociere constantă în adunare. Punând accent, psalmistul a declarat: "Iată! cât de bine şi cât de plăcut este ca fraţii să locuiască împreună în unitate!" (Psalmii 133:1) Cel mai bine este să existe respect şi consideraţie din partea unuia pentru celălalt. Afirmaţia, "familiaritatea naşte dispreţ" nu are loc în structura organizaţiei lui Iehova. De fapt, o cunoaştere mai apropiată ar trebui să-i aducă pe creştini mai aproape unul de celălalt şi să-i facă mai toleranţi unul faţă de altul, în ceea ce priveşte supravegherea neajunsurilor, şi să elibereze micile calităţi înnăscute posedate de fiecare în imperfecţiunea sa. - Coloseni 3:13.

[8] Dacă apar disensiuni între fraţi, acestea sunt soluţionate într-o atmosferă de toleranţă şi grijă pentru cei implicaţi. Astfel evită o situaţie sau o circumstanţă mult mai gravă. Ca un exemplu de atitudine corectă în aceste chestiuni, să ne uităm la experienţa lui Avraam şi Lot. În timp ce călătoreau împreună pe noul lor teritoriu, a apărut o ceartă între păstorii lui Avraam şi păstorii lui Lot. A trebuit ca ei să se separe şi fiecare să ia o altă porţiune de teren. Observaţi aranjamentul generos care Avraam i l-a oferit lui Lot. El a spus: "Te rog, nu lăsa nici o ceartă să continue între mine şi tine şi între păstorii mei şi păstorii tăi, pentru că oamenii sunt fraţi. Nu este tot pământul disponibil pentru tine? Te rog, separă-te de mine. Dacă te duci la stânga, atunci eu voi merge la dreapta; dar dacă tu te duci la dreapta, atunci eu voi merge la stânga." "Astfel că Lot a ridicat ochii şi a văzut câmpia Iordanului, care era o regiune bine-udată înainte ca Iehova să distrugă Sodoma şi Gomora, ca grădina lui Iehova, ca ţara Egiptului până la Ţoar. Apoi, Lot a ales pentru sine toată câmpia Iordanului, iar tabăra lui Lot s-a mutat la est. Astfel s-au despărţit unul de altul. Avram a locuit în ţara Canaanului, iar Lot a

Cuprins

locuit în cetăţile din câmpie [Iordania de Jos] "(Geneza 13:8-12) Acest lucru demonstrează că Avraam nu a fost egoist să se uite la interesul propriu în primul rând, ci a vrut să aranjeze lucrurile pe cale amiabilă. Atunci când este necesară soluţionarea conflictelor sau litigiilor între fraţi, ne-am putea gândi mai bine la această ilustraţie. Evitarea disensiunilor şi a sentimentelor bolnave în cadrul adunării este vitală pentru sănătatea şi creşterea acesteia.

[9] Odată, apostolul Pavel a venit în Corint şi a găsit o situaţie neplăcută în care exista diviziune între unii oameni din adunare. Unii au afirmat că aparţin lui Pavel, alţii au spus că aparţin lui Apollo, iar alţii lui Chifa, şi unii lui Christos. Pavel a spus: "Dezvăluirea că există disensiuni între voi a fost făcută, fraţii mei, de cei din casa lui Cloei." "Acum, vă îndemn, fraţilor, prin numele Domnului nostru Isus Christos, să vorbiţi toţi în acord, şi să nu fie diviziuni între voi, ci să fiţi uniţi în aceeaşi minte şi în aceeaşi linie de gândire." (1 Corinteni 1:10, 11) Acolo unde apar diferenţe de opinie, sursa neînţelegerilor trebuie căutată în aşa fel încât să poată fi eliminată; şi Pavel îi sfătuieşte pe Romani: "Nu întoarceţi nimănui răul la rău. Puneţi lucrurile drepte în ochii tuturor oamenilor. Dacă este posibil, în măsura în care depinde de voi, să fiţi paşnici cu toţi oamenii." Şi, ca un avertisment, Pavel a spus în continuare: "Ţineţi ochii pe cei care creează diviziuni şi cauzează poticniri făcând contrariul a ceea ce aţi învăţat, şi evitaţi-i. Pentru că oamenii de acest gen sunt sclavi, nu ai Domnului nostru Christos, ci ai propriilor burţi, şi prin vorbă curgătoare şi măgulitoare seduc inimile celor sinceri." Acesta este un sfat bun de precauţie. Aveţi grijă şi eliminaţi probleme, astfel încât să menţineţi unitatea adunării. - Romani 12:17, 18; 16:17, 18.

SOLUŢIONAREA DIVERGENŢELOR

[10] Dacă există o diferenţă de opinie între fraţi, sau dacă unul a greşit faţă de celălalt , sau în cazul în care un frate observă că creştinul de lângă el păcătuieşte, sau că are o nemulţumire, ar trebui să meargă la cel direct implicat şi să discute problema cu el. Acest lucru este în întregime conform Scripturii, fiind sfătuiţi: "Dacă fratele tău comite un păcat, arată-i vina doar când sunteţi voi doi singuri. Dacă el te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău." Ce manieră sănătoasă şi logică este să soluţionezi litigiile! Prea frecvent, atunci când are loc o ceartă între două persoane, una dintre ele discută despre ce s-a întâmplat cu mulţi alţii. Acest lucru nu este lucru creştinesc. Chiar dacă acesta merge la o persoană care nu-l ascultă, tot este nepotrivit ca el să meargă să discute problema cu cei care nu sunt implicaţi. Ceea ce trebuie făcut în astfel de situaţii ar fi 'să iei cu tine unul sau doi [fraţi maturi], pentru ca lucrurile spuse să se sprijine pe mărturia a doi sau trei martori.' Dacă această metodă nu reuşeşte, duceţi-l la adunare. - Matei 18:15-17.

[11] Un creştin adevărat îşi va vedea vina şi va cere iertare persoanei nedreptăţite. Ce ar trebui un membru al unei adunări să facă în cazul în este din nou nedreptăţit de către aceeaşi persoană? Atunci, o repetare a aceleiaşi proceduri este admisă, şi din nou ofensatorul ar putea cere iertare. Poate el continua să ceară iertare după săvârşirea de mai multe ori a insultelor, poate spuse neintenţionat? Un frate poate fi iertat sau scuzat de mai multe ori de către fraţii săi creştini? Da, cu siguranţă!

Cuprins

Recunoscând la rândul tău că eşti un păcătos şi că faci multe greşeli, întreabă-te: Aş vrea să fiu iertat doar o singură dată? În această lumină cel nedreptăţit va accepta scuzele celui păcătos. Din această perspectivă apostolul Petru a întrebat: "Maestre, de câte ori poate fratele meu să păcătuiască împotriva mea şi eu să-l iert? Până la şapte ori"? "Isus i-a zis: "Eu nu îţi spun până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte."" - Matei 18:21, 22.

[12] Evident, atunci, este obligatoriu pentru cel abuzat să accepte scuzele agresorului şi să se încheie astfel această chestiune. Dacă acesta nu face acest lucru, atunci el nu va trăi în unitate cu fratele său. În cazul în care acesta continuă să se certe cu fratele său sau nu accepta scuzele sau o situaţie care a fost îndreptată, şi continuă să le spună altora despre cum a fost nedreptăţit, atunci el însuşi devine un violator al principiilor drepte ale lui Dumnezeu. Ni se spune: "Atunci când nu mai sunt lemne se stinge focul, şi când nu mai e nici un clevetitor cearta se potoleşte." (Proverbele 26:20) Acest lucru indică faptul că atunci când o chestiune a fost stabilită în mod corespunzător, aceasta ar trebui să înceteze. Dacă flacăra focului este în continuu răspândită, ea va conduce mai departe la ceartă şi la situaţii jenante, încălcând principiile lui Dumnezeu de unitate şi coabitare împreună în cinste, căci "cum este cărbunele pentru jăratic şi lemnul pentru foc, tot aşa este un om certăreţ pentru agravarea unei certe" (Proverbele 26:21). O astfel de persoană, chiar dacă a fost nedreptăţită iniţial, va fi clasificată ca fiind clevetitoare; şi Biblia spune în mod clar: "Cuvintele unui clevetitor sunt ca lucrurile care sunt înghiţite cu lăcomie, care se duc în jos, în cele mai adânci părţi ale stomacului. Ca zgura de argint pusă pe o bucăţică de lut, aşa sunt buzele aprinse şi cu o inima rea." (Proverbele 26:22, 23). Aspectul exterior al unui om nu poate divulga ceea ce este în interiorul lui, ar putea exista o inimă rea în spatele apariţiei exterioare de nevinovăţie. Este un lucru onorabil să lăsaţi nemulţumirile să moară atunci când este căutată iertarea, atunci când justiţia este îndreptată spre cel agresat şi atunci când problema este lăsată de-o parte. Atunci este cu putinţă convieţuirea în mod onorabil.

CEL CARE ÎŞI BAGĂ NASUL PESTE TOT

[13] A nu te amesteca în treburile altora este o calitate printre servii creştini. Arătaţi respect şi dragoste unul pentru celălalt şi promovaţi unitatea în cadrul organizaţiei. "Este o onoare pentru o persoană să înceteze cearta: dar orice prost se va amesteca." La aproximativ o mie de ani după ce a fost făcută această afirmaţie, un sfat similar a fost acordat creştinilor din Tesalonic: "Pentru că auzim că unii dintre voi merg pe calea greşită, nu lucrează deloc, ci se amestecă în ceea ce nu îi priveşte." A-ţi băga nasul în treburile altora este foarte enervant. Da, şi de obicei nu se opreşte la acest punct; şi atunci când nu se opreşte, apar certuri. - Proverbele 20:3, AV; 2 Tesaloniceni 3:11.

[14] De obicei, acest lucru se întâmplă atunci când oamenii nu au o ocupaţie sau nu se implică în activitatea de serviciu suficient de mult timp, pentru ca timpul lor să fie utilizat avantajos pe deplin. Atunci când oamenii au prea mult timp liber, pot apărea dificultăţi. Ca urmare a acestui pericol în adunarea creştină timpurie, Pavel

Cuprins

a scris: "În acelaşi timp, ele [văduvele tinere] învaţă să nu aibă o ocupaţie, umblând pe lângă case, da, nu doar fără o ocupaţie, ci şi bârfitoare şi care se amestecă în treburile altor persoane, vorbesc de lucruri despre care nu ar fi trebuit să vorbească." Din nou, putem vedea că lipsa de unitate poate intra într-o adunare şi poate apărea cearta între membrii acesteia atunci când unii vorbesc despre aspecte pe care nu ar trebui să le discute, nici să se amestece în treburile altor oameni şi nici să bârfească. Luând în considerare aceste lucruri, să luăm aminte la sfatul bun al lui Petru. "Nici unul dintre voi să nu sufere. . . . ca un băgăcios în treburile altor oameni." Avem o abundenţă de sfaturi care ilustrează prudenţa de a fi cu hărnicie ocupaţi în munca de serviciu; altfel suntem tentaţi să ne angajăm în lucruri despre care am fost avertizaţi să nu ne băgăm, şi astfel punem în pericol armonia şi unitatea organizaţiei lui Iehova. - 1 Timotei 5:13; 1 Petru 4:15; 2 Tesaloniceni 3:11.

ONOARE ÎN CERCUL FAMILIEI

[15] Regula patriarhală a fost dată de către Iehova în trecut. Sub acest acord soţul (şi tatăl) a fost obligat să instruiască întreaga sa familie în conformitate cu legea lui Dumnezeu. Atâta timp cât toţi membrii familiei respectă regulile şi le urmează ascultători, va exista o unitate familială armonioasă. Familia poate fi asemănată cu o organizaţie mică în această privinţă. - Evrei 7:4, *margin.*; Faptele Apostolilor 7:8; 2:29.

[16] În cadrul acordului de familie, şi soţia deţine o poziţie foarte respectată. Femeile sfinte din vechime au ilustrat acest lucru, şi o astfel de informaţie este pusă în atenţia noastră la 1 Petru 3:5, 6: "Astfel sfintele femei de odinioară care credeau în Dumnezeu se împodobeau, supunându-se bărbaţilor lor, ca Sara care asculta de Avraam, numindu-l "domnul ei". Şi aţi devenit copiii ei, cu condiţia să continuaţi să faceţi bine." Locul femeii ca şi companion este, de asemenea, unul onorabil, aşa cum a confirmat scriitorul Proverbelor: "Inima bărbatului se încrede în ea, şi nu duce lipsă de venituri. Ea l-a răsplătit cu bine, şi nu cu rău, în toate zilele vieţii sale. Ea a deschis gura cu înţelepciune, şi legea bunătăţii pline de iubire este pe limba ei. Ea veghează asupra celor ce se întâmplă în casa ei " - Proverbe 31:11, 12, 26, 27.

[17] Atunci când autoritatea parentală este exercitată în mod corespunzător şi copiii răspund, recunoscând-o şi conformându-se acesteia, grupul familial este aşa cum Iehova a intenţionat. Se va avea o conduită onorabilă şi faţă de cei din afara organizaţiei lui Iehova. Toţi vor avea grijă să nu aducă ruşine standardelor ridicate şi principiilor cuvântului lui Iehova. - Efeseni 6:1-3.

[18] Dacă nu sunt luate măsuri disciplinare atunci când copiii le cer, părinţii vor fi neglijenţi în sarcinile lor teocratice, precum şi, în cele din urmă, această atitudine va fi dăunătoare pentru bunăstarea copilului creştin. "Nuiaua şi certarea dau înţelepciune; dar un băiat lăsat de capul lui va provoca ruşine mamei sale." (Proverbele 29:15) Imposibilitatea de a disciplina atunci când este nevoie ar putea afecta unitatea familiei. Părinţii ar trebui să vadă dacă copiii lor au grijă în mod corespunzător de îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, să participe la întruniri

Cuprins

pentru a obţine instrucţiuni adecvate, să existe un studiu biblic în casă pentru progresul spiritual al familiei, precum şi supravegherea modului lor de recreere. Atunci când copiii sunt ocupaţi, este puţin probabil ca aceştia să intre în probleme. Timpul de relaxare necesită o supraveghere la fel de atentă din partea părinţilor ca şi alte activităţi. Prieteniile între copii trebuie şi ele supravegheate. Oricine, bătrân sau tânăr, poate fi afectat foarte mult de persoanele şi lucrurile cu care se asociază. Există o zicală printre oameni, 'Arată-mi prietenii unui om şi-ţi voi spune ce fel de persoană este.' În cazul în care copiii se împrietenesc cu cei ale căror obiceiuri nu sunt compatibile cu standardele înalte ale societăţii Lumii Noi, aceştia vor adopta în curând practici şi idei rele. Să dăm atenţie acestui sfat serios: "Nu fiţi induşi în eroare. Prieteniile rele strică obiceiurile bune". Invers, putem spune că obiceiurile bune duc la mântuirea unei familii. Dacă cineva a fost slăbit de prietenii rele, ar trebui luate acţiuni imediate pentru a-l recupera pe cel rătăcit, după cum se arată în aceste cuvinte: "Treziţi-vă într-un mod drept şi nu păcătuiţi, pentru că unii sunt fără cunoaşterea lui Dumnezeu. Eu vorbesc spre ruşinea voastră." Din moment ce este cu adevărat profetic ce se va întâmpla în cazul în care prieteniile rele sunt tolerate, părinţii ar trebui să elimine astfel de pietre de poticnire din calea vieţii copiilor lor. Această acţiune adecvată va spori binecuvântarea familiei. - 1 Corinteni 15:33, 34.

MORALITATEA

[19] Un creştin poate urma o viaţă curată şi onorabilă pentru mulţi, mulţi ani, trăind în întregime conform principiilor înalte şi măreţe ale lui Iehova. Apoi, cu o faptă imorală, el poate distruge trecutul său bun şi poate pune în pericol locul său în societatea Lumii Noi, sau chiar propria viaţă. Să nu fim înşelaţi şi să urmăm această cale greşită. Un act de curvie sau adulter încalcă integritatea unui creştin şi jurămintele sale de dedicare lui Dumnezeu. Să ne trăim vieţile curat, mai presus de ocară, liberi de mrejele mândriei şi fără desfrânări, aşa cum se practică în acest secol XX. În acest sens, celibatul este foarte respectat în Biblie şi este considerat calea cea bună, pentru că o persoană care trăieşte în celibat este nedivizat în servitutea sa faţă de Iehova. Totuşi acest lucru nu garantează că nu va lua calea care să-l conducă la imoralitate. Această persoană trebuie să fie foarte atentă cum păşeşte, astfel încât să nu se angajeze într-un comportament libertin. "Dacă ei [persoanele singure] nu au auto-control, să se căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească decât să fie mistuite de pasiune." Fără îndoială, nu toată lumea poate să aibă acest cadou al singurătăţii în viaţă. Este adevărat, o persoană singură poate să dedice mai mult timp şi energie serviciului său, dar indiferent de cât de mult timp poate aceasta oferi, este lipsit de valoare dacă nu se poate abţine de la o cale desfrânată. Desfrânarea din partea unei persoane singure nu va fi sancţionată în funcţie de poziţia sa sau de timpul alocat serviciului său, aşa cum se arată clar în Cuvântul lui Dumnezeu. "Din cauza curviei, fiecare bărbat să-şi aibă nevasta lui şi fiecare femeie să aibă bărbatul ei." - 1 Corinteni 7:2, 9.

[20] Legământul de căsătorie între un bărbat şi o femeie este stabilit de Iehova. El a stabilit standardul după care legământul căsătoriei nu trebuie să fie spurcat.

Cuprins

Coroborând aceste lucruri, se precizează în Evrei 13:4: "Căsătoria să fie onorabilă între cei doi, şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu îi va judeca pe curvari şi pe adulteri." -1 Tesaloniceni 4:3; 1 Corinteni 6:15-18.

[21] Convieţuirea în onoare include şi condiţii stabilite de Iehova, care constituie baza căsătoriei pentru un creştin dedicat. Aşa cum suntem puternic îndemnaţi să stăm separaţi de lume, acelaşi lucru este valabil şi în relaţia de căsătorie, şi anume că ar trebui să ne căsătorim "numai în Domnul." Acest lucru stabileşte o cerinţă pentru un martor creştin în anticiparea căsătoriei. Dacă un bărbat are de gând să se căsătorească cu o femeie, ea trebuie să se dovedească a fi o soţie dedicată. O femeie dedicată ar trebui să fie sigură că partenerul ei este eligibil conform aceluiaşi standard. Acest lucru arată respectul cuvenit pentru Iehova, care este autorul căsătoriei. Pentru ca o căsătorie să fie complet onorabilă, ambii participanţi ar trebui să fie dedicaţi. Totuşi, asta nu e tot, comportamentul bun în căsătorie trebuie să continue, astfel încât să aducă onoare autorului său, Iehova.

RELAŢIILE DE AFACERI

[22] O altă situaţie în care comportamentul trebuie să fie onorabil este între angajator şi angajat, şi în special în rândul celor care sunt servi dedicaţi ai lui Iehova. Această relaţie trebuie să fie corectă, cu un comportament corespunzător unor creştini credincioşi. Încrederea în relaţiile de afaceri este o virtute. Cu toate acestea, această relaţie poate fi afectată, aşa cum se întâmplă frecvent, atunci când unul profită de celălalt doar pentru că aceştia sunt legaţi în credinţă. Un creştin va spune, 'Eu lucrez pentru unul dintre martorii lui Iehova şi, prin urmare, pot lua lucrurile mai uşor. Nu este necesar ca eu să muncesc din greu, şi oricând vreau, pot pleca.' Oare acest lucru ar trebui să fie considerat adecvat din partea unui angajat? Cu siguranţă nu, pentru că un angajator are dreptul ca angajatul său să lucreze o zi întreagă şi corectă, şi cu atât mai mult în cazul în care salariatul este în relaţie de legământ cu Iehova. De fapt, un angajat dedicat care lucrează pentru un astfel de om ar trebui să vadă că acesta dă fratelui său creştin plata pentru întreaga zi de lucru.

[23] Viceversa acestui lucru este de asemenea valabilă, atunci când angajatorul nu ar trebui să profite de angajat pur şi simplu pentru că angajatul este un serv al lui Iehova şi un martor coleg al lui Iehova. Pavel a vorbit despre relaţia corectă. "Voi, stăpâni, daţi ce este drept şi ce este corect robilor voştri. . . pentru că şi voi aveţi un Stăpân." Acelaşi lucru este subliniat şi în legea lui Moise, unde se spune: "Nu trebuie să exploatezi un muncitor angajat..., indiferent că este unul dintre fraţii tăi sau că este unul dintre străinii din ţara ta. . . Ar trebui să-i dai plata la sfârşitul zilei de muncă." Prin urmare, adevăraţii creştini respectă politica de echitate, care trebuie să fie practicată în relaţia dintre angajator şi angajat. - Coloseni 4:1; Deuteronomul 24:14, 15.

[24] În alte relaţii de afaceri, atunci când un angajator sau un angajat nu este neapărat implicat, există anumite politici de corectitudine pe care creştinii le urmează în orice moment pentru a sta drepţi şi onorabili în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Acest lucru este valabil în afaceri, în activităţile de comerţ, sau în alte

Cuprins

relaţii. În vânzări, trebuie să fie o singură modalitate de cântărire şi porţionată, la fel cum legea le-a poruncit izraeliţilor să facă: "Nu trebuie să ai în geantă două feluri de greutăţi, una mare şi una mică. Să nu ai în casă două feluri de efă, una mare şi alta mică. Să ai o greutate precisă şi corectă. Să ai o efă precisă şi corectă, pentru ca zilele tale să fie lungi pe pământul pe care Iehova Dumnezeul tău ţi-l dă. Pentru că toţi cei care fac aceste lucruri, cei care fac nedreptăţi, sunt detestaţi de Iehova Dumnezeul tău."(Deuteronomul 25:13-16) Astfel, în afaceri, faptele unui creştin trebuie să fie onorabile nu numai printre cei de aceeaşi credinţă, dar şi în alte cercuri. În Mica 6:11, 13, 16 (Mo) se precizează: "Pot scuza cumpăna nedreaptă şi greutăţile greşite în geanta vânzătorului? Nu, nu; Te voi lovi cu ruină pentru păcatele tale." "Pe tine te voi face detestat, iar pe poporul tău dispreţuit, să suporte batjocura păgânilor."

[25] Practicile lipsite de etică sunt detestate de Iehova; şi dacă cineva din structura organizaţiei teocratice se face vinovat de aceste practici, se cer măsuri disciplinare, în speranţa că pedeapsa va atrage atenţia răufăcătorului asupra faptelor sale şi că o astfel disciplină îl va aduce pe calea cea bună pe cel care practică frauda. Pe de altă parte, dacă nu există pocăinţă şi fapta rea a fost lăsată să se dezvolte, cel vinovat va fi eliminat din societatea Lumii Noi. Astfel că reputaţia creştinilor în relaţiile de afaceri trebuie să fie demnă de încredere, astfel încât nu va exista niciodată un motiv pentru a pune la îndoială integritatea susţinătorilor loiali ai Cuvântului lui Dumnezeu.

[26] Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, în toate relaţiile sale de afaceri, se ridică la standardele lui Iehova şi le urmează cu zel, astfel încât nimic să nu se poată reflecta asupra ei, să aducă dezonoare. Conduita exemplară faţă de toate este demonstrată continuu de ***Societatea de*** Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, are o reputaţie foarte bună în lumea afacerilor din această lume. Acelaşi standard ridicat ar trebui să fie practicat şi de către persoanele care alcătuiesc societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, astfel încât să nu fie adus nici o ocară asupra organizaţiei curate a lui Iehova şi asupra lor ca indivizi. Infracţiunile aducând dezonoare asupra individului creştin şi asupra societăţii Lumii Noi ca un întreg.

[27] Câteva exemple notabile de creştini care au avut o reputaţie excelentă se regăsesc în Biblie şi sunt prezentate astfel încât să putem lua aminte. Ni se spune despre un credincios creştin, Anania, "un om pios care se supune Legii şi este stimat de către toţi evreii care locuiesc acolo." Acest lucru este cu atât mai demn de laudă având în vedere că el a fost creştin şi această opinie vine din partea evreilor. - Faptele Apostolilor 22:12.

[28] Cornelius, pe când era în căutarea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, de asemenea a fost un om foarte respectat în comunitatea unde a trăit. "Cornelius, un ofiţer de armată [*margine*, un centurion; la comanda a 100 de soldaţi], un om drept şi temător de Dumnezeu şi stimat de către întreaga naţiune a evreilor." Cu siguranţă reputaţia sa a fost fără reproş de vreme ce despre el, deşi soldat roman, s-a vorbit în acest mod lăudabil chiar de către evrei. - Faptele Apostolilor 10:22

[29] Conduita Profetului Daniel a fost un exemplu etic. Despre el, oameni au declarat că era imposibil să găseşti vreun motiv împotriva lui Daniel prin care o

Cuprins

lege să-l poată pune în închisoare. "Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă găsim vreunul în legea Dumnezeului lui." Pentru "a-l prinde" a fost necesar ca aceşti oameni răi să-i însceneze o înşelătorie printr-o lege şi să-l facă pe regele Darius să semneze un edict prin care rugăciunea lui Daniel şi adorarea lui faţă de Iehova să constituie o încălcare a legii mezilor şi perşilor. - Daniel 6:5-9, AS.

[30] De asemenea, creştinii vor menţine o relaţie onorabilă, chiar şi între naţiuni, astfel încât să nu se poată spune contrariul. "Menţineţi-vă conduita dreaptă între naţiuni, căci chiar dacă vorbesc despre voi ca despre nişte răufăcători, aceştia ar putea, ca urmare a faptelor voastre bune pe care le văd, să-l slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării." Dacă suntem chemaţi să suferim pentru dreptate şi fapte bune, vom suporta şi nu vom face nici un compromis pentru a câştiga aplauzele oamenilor. Ar fi un comportament dezonorant şi ar aduce dezaprobarea lui Iehova şi lipsa de respect a oamenilor care ar vedea aceasta. - 1 Petru 2:12.

TRĂIND VIEŢI ONESTE

[31] Desigur, este o situaţie onorabilă atunci când o persoană menţine o relaţie bună în adunarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, este de dorit chiar mai mult decât atât, pentru că un creştin ar trebui să aibă o relaţie bună şi cu cei din afară. Acest lucru este arătat în cuvintele lui Pavel către Timotei, în 1 Timotei 3:7, unde se afirmă că supraveghetorul ar trebui să aibă o mărturie favorabilă şi de la oamenii din exterior, pentru ca să nu cadă în ruşine şi în cursa Diavolului. Acest lucru ar fi cu siguranţă evident pentru oamenii din afară care le cercetează în mod constant comportamentul martorilor lui Iehova. Aceştia ar vedea că sunt bărbaţi şi femei integrii, care trăiesc cu adevărat în conformitate cu principiile lui Dumnezeu. Pavel a recunoscut cu uşurinţă această calitate importantă, aşa cum se arată în cuvintele sale către Evrei: "Rugaţi-vă pentru noi, pentru că suntem încredinţaţi că avem o conştiinţă cinstită, astfel că ne dorim sa ne purtăm bine în toate lucrurile." - Evrei 13:18.

[32] Nu ar fi, atunci, înţelept pentru noi toţi să dovedim că am cercetat profund în inimile şi în minţile noastre cuvintele lui Pavel, aşa cum sunt scrise în Filipeni 4:8, 9?" În sfârşit, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este important, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este respectat, orice calitate există şi orice lucru este demn de laudă, continuaţi să ţineţi cont de aceste lucruri. Lucrurile pe care le-aţi învăţat, precum şi cele acceptate şi auzite şi văzute în legătură cu mine, să le practicaţi; şi Dumnezeul păcii va fi cu voi." Fiecare membru al societăţii Lumii Noi să facă acest lucru, şi astfel să locuim cu toţii împreună în onoare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cui îi este datorată întreaga onoare şi de ce?
2. Ce li se cerea celor din tărâmul ceresc şi ce s-a întâmplat cu cei ce s-au abătut?

Cuprins

3. (a) De ce ar trebui preţuit un renume bun? (b) Care sunt calităţile unui posesor de renume bun?
4. (a) Ce standarde va urmări un om respectabil? Ce consecinţe sunt pentru violator şi pentru corpul creştin?
5. (a) Ce relaţie ar trebui să existe între cei dintr-o congregaţie? (b) Cum a menţinut Isus Cristos unitatea cu Tatăl Lui?
6. (a) Ce principiu onorabil este menţinut în cadrul organizaţiei teocratice? (b) Ce sfat le-a dat Pavel celor din congregaţie şi supraveghetorilor în această privinţă?
7. Care este sentimentul adecvat al miniştrilor creştini unul faţă de celălalt în congregaţie?
8. (a) Cum ar trebui rezolvate neînţelegerile dintre cei ce fac parte dintr-o congregaţie? (b) Ce relatare ne oferă un model bun? Explicaţi.

9. Ce sfat le-a dat Pavel celor ce au întâlnit disensiuni în Corint? În Roma?
10. Dacă un serv creştin are o supărare cu fratele lui, ce ar trebui să facă în legătură cu aceasta?
11. Atunci când este căutată iertarea, cum ar trebui cel rănit să trateze ofensatorul, chiar dacă există o recidivă?
12. (a) De ce ar fi greşit pentru ca cel ofensat să continue să declame un frate care şi-a cerut scuze sau a oferit retribuţia adecvată? (b) De ce este necesar să considerăm o asemenea chestiune încheiată?
13. De ce este o virtute ca fiecare să-şi vadă de treburile lui?
14. Ce se poate întâmpla dacă servii nu-şi folosesc timpul pentru a se ocupa cum trebuie de îndatoririle lor de serviciu şi ce sfat au dat Pavel şi Petru?
15, 16. (a) Ce poziţie ocupă soţul şi tatăl în casa creştină? (b) Care este poziţia adecvată a soţiei în unitatea familiei?
17. Ce circumstanţe ar trebui să existe în unitatea familială?
18. (a) Cum periclitează unitatea familială eşecul în disciplinarea copiilor? (b) În ce măsură ar trebui părinţii să supravegheze activităţile copiilor lor?
19. (a) Cum ar putea fi pătat cazierul curat al unui creştin? (b) Ce cerinţe se aplică unei persoane singure indiferent de timpul petrecut în serviciu?
20. Care este standardul care trebuie îndeplinit de cei ce sunt căsătoriţi?
21. Ce constituie eligibilitate pentru căsătorie printre creştinii dedicaţi?

Cuprins

22, 23. Care ar trebui să fie atitudinea angajatului faţă de angajator? Dar atitudinea angajatorului faţă
de angajat?
24, 25. (a) Ce principii trebuie să ghideze un creştin în desfăşurarea afacerilor? (b) Ce ar trebui
evitat şi de ce?
26. Cum priveşte societatea Lumea Nouă principiile lui Iehova în afacerile ei şi de ce?
27. Cum s-a vorbit despre Anania în Damasc şi de ce a fost atât de lăudabil?
28. Ce fel de reputaţie avea Cornelius nu doar în Cezareea, ci în întreaga naţiune?
29. Cum ştim că Daniel a fost un om onorabil?
30. Conform lui Petru, cum trebuie să se poarte un creştin printre cei din lume şi de ce este interzisă
abaterea?
31. Din moment ce martorii lui Iehova sunt sub o cercetare atât de atentă, ce grijă trebuie ei să
exercite în ceea ce priveşte conduita lor?
32. Ce îndemn puternic a dat Pavel referitor la conduita creştinilor?

Înţelepciunea

urăşte

MÂNDRIA

ÎNŢELEPCIUNEA este abilitatea de a folosi cunoaşterea corect. Este exercitarea cunoaşterii într-un mod corect cu rezultate bune. Strâns legată de înţelepciune se află înţelegerea. Totuşi, înţelegerea se poate spune că merge un pas mai departe decât înţelepciunea. A înţelege, aşa cum este folosit în Scripturi, înseamnă abilitatea de a vedea un lucru în părţile sale conectate şi, în particular, abilitatea de a vedea toate lucrurile în relaţia lor cu Iehova Dumnezeu. Deci, Cuvântul lui Dumnezeu sfătuieşte: "Înţelepciunea este lucrul cel mai important. Dobândeşte înţelepciune şi, cu toată înţelepciunea dobândită, dobândeşte pricepere." - Proverbele 4:7.

Înţelepciunea are multe lucruri ce o recomandă. "Fericit este omul care a găsit înţelepciunea," deoarece este mai bună decât argintul, aurul şi pietrele preţioase. Aduce cu sine lungimea zilelor, bogăţii, glorie şi plăcere. Unul din motivele pentru care toate aceste lucruri sunt adevărate despre înţelepciune se găseşte în atitudinea pe care o ia în faţa mândriei. Prin urmare personificarea înţelepciunii spune: "Aroganţa şi mândria . . . Eu le-am urât." De ce înţelepciunea urăşte mândria şi aroganţa?- Proverbele 3:13; 8:13.

Cuprins

Înţelepciunea este preocupată de potrivirea lucrurilor, de corectitudinea lor. Ştie valoarea ordinii şi armoniei. Înţelepciunea este capabilă de a fi obiectivă, de a vedea faptele imparţial şi de a raţiona asupra lor cu claritate. Este interesată de eficienţă şi rezultate. Înţelepciunea, prin urmare, urăşte mândria deoarece mândria se opune, cum s-ar zice, la toate acestea.

Ce este mândria? Cuvântul provine din rădăcinile care înseamnă "demn", "nobil", "curajos." Printre definiţiile sale se află şi "respect de sine exagerat." Un anumit grad de respect de sine este necesar, după cum arată chiar apostolul Pavel: "Îi spun fiecăruia dintre voi să nu gândească despre sine mai mult decât trebuie, ci să gândească în aşa fel încât să aibă o minte sănătoasă." Mândria arată o minte nesănătoasă. Este o înălţare de sine, o luare prea în serios a sinelui, o gândire prea înaltă despre sine. Mândria este o stare emoţională care nu se supune raţiunii şi prin urmare este nebunească. - Romani 12:3.

O persoană care este mândră nu este pe deplin conştientă de propriile sale puncte bune ci îşi imaginează că are multe pe care nu le posedă. Mai rău, unul care este mândru este la fel de orb la slăbiciunile şi neajunsurile sale ca şi la punctele forte ale altora. Persoana mândră a unei naţiuni vede neajunsurile doar în persoanele altor naţiuni. Mândria merge frecvent mână în mână cu avantajele educaţionale, realizările, faima, puterea sau averea. Printre cele mai comune forme ale mândriei sunt mândria de rasă, religie şi naţionalitate.

Notând tendinţa oamenilor imperfecţi de a se lăuda, Iehova Dumnezeu a sfătuit acum mult timp: "Cel înţelept să nu se laude cu înţelepciunea lui şi cel puternic să nu se laude cu puterea lui. Cel bogat să nu se laude cu bogăţiile lui." De ce nu? "Căci cine te face să te deosebeşti de altul? Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Deci, dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?" - Ieremia 9:23; 1 Corinteni 4:7.

Înţelepciunea urăşte mândria nu doar pentru că mândria este fără logică şi fără sensul potrivirii lucrurilor, dar, în primul rând pentru că mândria este respingerea autorităţii celui mai mare, mai înţelept, mai puternic şi mai înalt personaj din Univers. Mândria face ca un individ să se opună voinţei divine a lui Iehova Dumnezeu. Acela se opune celor "aroganţi" şi avertizează că "oricine se înalţă pe sine va fi umilit." Mândria ne face duşmanii Celui care poate face cel mai mult pentru noi: să ne dea viaţă veşnică în fericire. Nu e de mirare că înţelepciunea urăşte mândria!-1 Petru 5:5; Luca 14:11.

Da, mândria încalcă orice sens al proporţiei şi potrivirii lucrurilor. Se arată a fi în întregime fără înţelegere asupra relaţiei creaturii cu Creatorul ei. "Frica de Iehova este începutul înţelepciunii şi cunoaşterea Celui Prea Sfânt este ceea ce este înţelegerea." Mândria orbeşte individul prin faptul că până şi cel mai slăvit om este ca un greiere în comparaţie cu Creatorul şi că toate naţiunile sunt doar ca nişte picături ce cad dintr-o găleată golită şi ca nisipul fin ce se adună pe talere. - Proverbele 9:10; Isaia 40:15-17, 22, 23.

Oamenii mândri, înţelepţi ai lumii încearcă asiduu să se elibereze de orice răspundere în faţa Creatorului lor şi de orice simţ al obligaţiei faţă de El. Ei se ocupă cu găsirea greşelilor aparente în Cuvântul lui Dumnezeu şi în cartea naturii

Cuprins

Lui. Ei raţionalizează, ei filosofează şi se angajează în sofistică prostească, totul în încercarea zadarnică de a-şi dovedi lor înşişi şi altora că acest univers operaţional proiectat minunat şi fără defecte a luat naştere din simplă întâmplare şi funcţionează întâmplător şi fără un Susţinător. În zadar ei încearcă să excludă rolul religiei din viaţă. Cât de nesăbuiţi se arată a fi aceşti oameni şi aceste popoare! Dacă nu înainte, atunci la Armaghedon, tuturor acestora li se va arăta cât au fost de nesăbuiţi. - Psalmii 14:1; Revelaţia 16:14, 16.

Înţelepciunea de asemenea urăşte mândria deoarece este distructivă. Mândria îndeamnă la rivalitate şi competiţie în locul armoniei şi cooperării. Pe de o parte, mândria ne face să refuzăm să admitem că am greşit şi pe de altă parte, ne face să refuzăm să iertăm şi să uităm. Câte căsnicii au fost sacrificate pe altarul mândriei! Mândria este unul dintre principalii factori contribuitori la delincvenţă, deoarece îi face pe părinţi să fie exasperaţi de copiii lor în loc să fie răbdători cu ei şi îi face pe copii să se revolte împotriva părinţilor lor, toate acestea fiind în contradicţie cu sfatul Bibliei. - Efeseni 6:1-4.

Mândria de asemenea acţionează ca o forţă distructivă şi în congregaţia creştină. Face supunerea către autoritate să fie obositoare şi cooperarea cu tovarăşii dificilă. A nu-i face loc mândriei sunt cuvintele lui Pavel: "În a vă arăta onoare unii altora, fiţi primii," "cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori." - Romani 12:10; Filipeni 2:3.

Într-adevăr, înţelepciunea urăşte mândria pe bună dreptate! Mândria ne face oponenţii Creatorului, pune bariere între noi şi vecinii noştri şi se amestecă în eficienţa şi obţinerea rezultatelor dorite. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de exemple de avertizare ce subliniază adevărul că: "Mândria merge înaintea căderii şi spiritul trufaş înaintea poticnirii." Aşadar, fiţi asemenea înţelepciunii; urâţi mândria! - Proverbele 16:18.

Suveranitate *şi integritate*

Rolul lui Dumnezeu şi al omului în drama justificării.

De aproximativ şase mii de ani, o dramă de o importanţă universală se desfăşoară. Aceasta implică suveranitatea şi justificarea Creatorului şi cinstea şi destinul tuturor fiinţelor Sale. Această dramă poate fi foarte bine ilustrată de cele două tipuri de guverne ce există unul lângă celălalt în anumite ţări.

În acestea se găseşte, pe de o parte, un guvern constituit legal, *de drept*, ce păstrează ordinea şi care se îngrijeşte de ochii lumi de binele poporului. Şi, pe de cealaltă parte, există un guvern criminal subteran al gangsterilor care conduce prin mite, violenţă şi crimă pentru propriile sale câştigurile egoiste. Realitatea îngrozitoare a acestei situaţii în Statele Unite, de exemplu, a fost clarificată pentru

Cuprins

membrii unui anumit Comitet din congres în momentul în care anumiţi martori au refuzat să depună mărturie din cauza fricii de ceea ce le putea face guvernul gangsterilor. O asemenea conducere criminală nu numai că reprezintă o provocare pentru conducerea suverană a ţării dar slujeşte şi pentru testarea loialităţii tuturor cetăţenilor pentru conducerea lor *de drept.*

În multe privinţe acelaşi lucru poate fi spus că este adevărat şi despre univers, din cauza stării care acum predomină pe pământ. Există conducerea legal constituită de către Iehova Dumnezeu, Suveranul legitim, « Împăratul veşnic. » (Ieremia 10:10) Iar pe pământ există o conducere criminală a bandiţilor, ca să spunem aşa, atât vizibilă cât şi invizibilă. Aceasta conducere a început şi continuă să conducă prin înşelăciune şi violenţă pentru scopurile egoiste ale mândriei şi puterii. De asemenea aceasta reprezintă o încercare pentru conducerea constituită cum se cuvine, domnia lui Dumnezeu Iehova, şi ar fi de vină pentru faptul că pământul este un asemenea loc al răutăţii şi nenorocirii. Acesta slujeşte pentru testarea tuturor de pe pământ în legătură cu loialitatea faţă de suveranitatea conducerii universale de drept, cea a lui Iehova Dumnezeu.

Însă, să ne grăbim să adăugăm că există o diferenţă de bază între cele două situaţii. În timp ce situaţia contradictorie în mijlocul anumitor ţări este datorată slăbiciunii şi egoismului oamenilor nedesăvârşiţi care fie închid ochii la această situaţie sau sunt incapabili să facă ceva în legătură cu aceasta, situaţia ce implică suveranitatea lui Iehova Dumnezeu este tolerată de El, Cel care are atât puterea şi voinţa de a sfârşi totul şi va face acest lucru la timpul hotărât.

Cum a început totul

Cum a luat naştere această situaţie de pe pământ, şi de ce îi permite Dumnezeu să continue? Când se va sfârşi, şi ce putem şi trebuie să facem noi în mod individual în legătură cu aceasta? Din fericire pentru noi, noi trăim în vremea în care Dumnezeu a făcut ca lumina să strălucească asupra Cuvântului Său clarificând aceste lucruri, în păstrarea promisiunii Sale: « Dar calea celui neprihănit este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire creşte din ce în ce mai mult până la ziua hotărâtă. » (Proverbe 4:18)

Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie faptul că Suveranul Suprem al universului este Iehova Dumnezeu. Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Împăratul nostru. Iehova întruchipează în Sine cele trei domenii ale conducerii universale: judecătorească, legislativă şi executivă. El « conduce peste împărăţia omului şi o dă oricui doreşte şi nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Sale şi să zică: Ce faci? » (Isaia 33:22; Daniel 4:25, 35 AS)

Iehova Dumnezeu este Suveranul de drept al universului atât din pricina a ceea ce este cât şi din pricina a ceea ce a făcut. Din pricina veşniciei Sale şi însuşirilor Sale superlative, ca atotputernicia şi atotprezența Sa, El nu numai că se află înafara atingerii oricărui dintre supuşii Săi dar îşi poate impune regulile asupra tuturor. Şi El are dreptul să facă aşa ceva ca Suveran Universal din cauză că este Creatorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute şi din cauză că este Izvorul vieţii. Din moment ce toate lucrurile îşi datorează existenţa Lui şi depind de El pentru

Cuprins

continuitate, toată suveranitatea îndreptăţită este a Sa. Ce este suveranitatea? Aceasta a fost definită ca fiind « posesiunea sau exercitarea autorităţii supreme. » « Puterea care determină şi administrează guvernele . . . la analiza finală. »

Până în urmă cu şase mii de ani suveranitatea lui Iehova nu fusese niciodată contestată. Apoi, într-o zi, una dintre fiinţele spirit ale lui Dumnezeu a îndrăznit să facă aşa ceva datorită ambiţiei egoiste. El a făcut acest lucru prin îndemnarea primei perechi umane, Adam şi Eva, la folosirea egoismului, devenind neloială faţă de suveranitatea lui Iehova. În acelaşi timp el a ocărât bunul nume al lui Dumnezeu pretinzând că Dumnezeu i-a minţit pe Adam şi pe Eva. Din cauza faptului că acesta a contestat suveranitatea lui Iehova şi a ocărât bunul Său nume, el a ajuns să fie cunoscut sub numele de Satan sau adversarul, Diavolul sau defăimătorul, Şarpele sau înşelătorul şi Balaurul sau devoratorul. (Apocalipsa 12:9)

Pe această cale Satan s-a numit pe sine un conducător rival care nu recunoştea suveranitatea lui Iehova. În privinţa principiului suveranităţii lui Iehova, aşa cum am văzut, bineînţeles, Satan nu avea niciun drept de a-l contesta. Iehova a continuat să fie Suveranul legitim în ciuda a ceea ce făceau sau nu făceau fiinţele Sale; acesta nu depindea în niciun fel de aprobarea sau sprijinul lor.

Confruntat pentru prima dată cu o provocare a suveranităţii Sale ca Suveran Universal, ce va face Iehova Dumnezeu ? Îşi va justifica imediat suveranitatea prin distrugerea celor trei răsculaţi ? Putea să facă cu uşurinţă aşa ceva, stabilind atunci şi acolo nu numai problema suveranităţii ci şi a faptului că El spunea adevărul în legătură cu pedeapsa pentru încălcarea legii Sale. Dar din cauza anumitor factori convingători Iehova nu a făcut acest lucru. Care erau aceşti factori?

Prin întoarcerea primei perechi, Satan a pus sub semnul întrebării puterea de Creator a lui Iehova şi dreptatea în cererea supunerii ca o condiţie pentru viaţă şi totuşi, după câte s-ar părea, nu l-a făcut pe om să rămână loial suveranităţii lui Iehova. De asemenea, prin succesul lui Satan de a întoarce prima pereche umană el a contestat loialitatea şi cinstea tuturor fiinţelor lui Dumnezeu faţă de suveranitatea Acestuia. Şi cum a devenit evident mai târziu în cazul lui Iov, pe care Iehova l-a indicat ca fiind fără pereche în legătură cu loialitatea faţă de suveranitatea Sa, Satan şi-a asumat meritul că îi putea întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu. (Iov capitolul 1 şi capitolul 2)

Pentru a-i da lui Satan şansa de a-şi dovedi lauda de sine şi pentru a da şi altor fiinţe oportunitatea de a-şi demonstra devotamentul faţă de suveranitatea lui Dumnezeu, Iehova a întârziat sau a amânat justificarea suveranităţii Sale. Acest lucru îi va permite lui Satan să construiască o conducere criminală puternică sau organizaţie prin violenţă, înşelăciune şi crimă, a cărei distrugere de către Iehova la timpul hotărât va fi chiar o dovadă mai mare a suveranităţii Sale. Dumnezeu era atât de sigur în legătură cu deznodământul tuturor lucrurilor încât l-a prezis chiar şi în Grădina Edenului, la vremea răscoalei. (Genesa 3:15) Între timp, Iehova i-a pus pe cei devotaţi suveranităţii Sale să Îi declare numele pe tot pământul, aşa cum i-a zis şi lui Faraon, care a slujit ca un simbol al lui Satan: « Dar, de fapt, din această

Cuprins

cauză te-am ţinut în viaţă, ca să îţi arăt puterea Mea şi ca numele Meu să fie vestit în tot pământul. » (Exod 9:16)

Pentru aceleaşi motive, Iehova a permis ca prima pereche umană să trăiască pentru o perioadă de timp şi să dea naştere la copii. Iehova ştia bine că nu toţi dintre aceştia se vor dovedi a fi necredincioşi faţă de suveranitatea Sa, nu toţi vor ceda în faţa presiunii exercitate de conducerea nelegiuită a lui Satan. El ştia că nu există nici o greşeală în creaţia Sa şi că unele dintre fiinţele Sale îi vor rămâne credincioase Lui. Simplul fapt că numărul lor este mic nu a avut nici o importanţă în această problemă, căci prin drumul lor ei au dovedit că şi alţii ar fi putut să facă la fel dacă ar fi vrut aşa ceva.

Drumul celor care au rămas devotaţi, deşi nu va afecta suveranitatea lui Dumnezeu, va justifica fără îndoială numele lui Dumnezeu de ocara pe care Satan a aruncat din belşug asupra Lui prin lauda sa conform căreia el îi putea întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu. Prin urmare, aceştia se vor curăţa şi pe ei înşişi de ocară şi vor dovedi că Satan este un mincinos. Din această cauză Dumnezeu le spune lor: « Fiule fii înţelept şi înveseleşte-Mi inima şi atunci îi voi putea răspunde lui [Satan Diavolul] cel care Mă batjocoreşte. » (Proverbe 27:11)

După ce această problemă în legătură cu integritatea sau devotamentul omului faţă de Dumnezeu va fi stabilită pe deplin, Dumnezeu îşi va justifica suveranitatea. El va face acest lucru prin distrugerea lui Satan şi a tuturor celorlalţi care s-au dovedit a fi necredincioşi faţă de suveranitatea lui Iehova, în bătălia de la Armaghedon, şi, în consecinţă, va aduce o nouă lume în care va domni dreptatea. (2 Petru 3:13; Apocalipsa 16:14, 16)

Convingerea şi istoria

De ce putem să fim atât de siguri ca Iehova Îşi va justifica numele când atât timp se pare că El nu a făcut nimic în acest sens? Din cauza faptului că în calitate de Suveran Suprem, Cuvântul Său ne spune că El nu se poate nega pe Sine. Ne acţionând în numele suveranităţii Sale aceasta se va adăuga la negarea faptului că El Însuşi există, sau cel puţin că El avea puterea şi voinţa de a justifica suveranitatea Sa, iar astfel El se va răzbuna. El ar fi ca guvernele acestei lumi care se complac sau sunt incapabile de a se ocupa de guvernele rele dinăuntrul graniţelor lor. Eşecul în a acţiona ar arăta o lipsă de dragoste faţă de cei ce sunt asupriţi de către Satan şi agenţii săi. Pe lângă asta, dacă nu ar acţiona, condiţiile rele s-ar înrăutăţi până la gradul în care ar nimici întreaga Sa creaţie de pe pământ. (2 Timotei 3:13)

Ceea ce ne dă asigurări puternice că Dumnezeu, la momentul potrivit, îşi va justifica suveranitatea este mărturia găsită în Cuvântul Său. Nu şi-a justificat El suveranitatea la momentul potopului, în zilele Sodomei şi Gomorei, în zilele lui Moise împotriva puterii lui Faraon şi ale egiptenilor săi, împotriva căpitanului Sisera şi armatei sale şi împotriva lui Sanherib şi oştirilor sale ce ridicaseră tabăra înafara Ierusalimului? Da! (Genesa 7:1, 23; 19:24, 25; Exodul 14:30, 31; Judecători 4:15; 2 Regi 19:35)

Cuprins

În acelaşi timp, Iehova i-a păstrat pe cei care şi-au menţinut integritatea faţă de suveranitatea Sa şi care I-au justificat numele prin păstrarea credinţei. Printre aceştia trebuie să îi menţionăm pe Abel, Enoh, Noe, Avram, Moise, David şi mulţi alţi până în vremea lui Isus şi discipolilor Săi de la început, atât cât indică înregistrările scripturale. Şi istoria seculară indică faptul că au mai existat câţiva de atunci, până în zilele noastre. Atunci când Iehova îşi justifică suveranitatea El îi iartă pe cei care au dat dovadă de cinste faţă de El.

Situaţia din prezent

În prezent, mai mult ca niciodată în istoria umană, împrejurările arată că Iehova să îşi justifică Suveranitatea. Există comunismul care este fără frică de Dumnezeu şi are acaparează o mare parte a populaţiei pământului. Acesta nu numai că este dedicat unei ideologii ateiste dar şi îi hărţuieşte şi îi persecută şi îi închide pe cei care insistă să îi dea lui « Dumnezeu lucrurile lui Dumnezeu » şi care urmează exemplul apostolilor care au spus: « Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu ca şi Conducător, decât faţă de oameni. » (Matei 22:21; Faptele Apostolilor 5:29)

În creştinătate există un efort intenţionat şi pus de acord de a şterge numele lui Iehova. Acest lucru este văzut atât prin faptul că ei refuză să Îi folosească numele în traducerile moderne ale Bibliei şi prin faptul că ei aruncă bătaie de joc şi ocară asupra celor care Îi poartă numele, martorii creştini ai lui Iehova, şi astfel, tratând numele lui Iehova cu lipsă de respect. (Isaia 52:5)

Pe întreg pământul există multe crime, delincvenţă şi imoralitate decât a fost vreodată, atât din partea adulţilor cât şi din partea tinerilor. Mai mult decât în orice perioadă a istoriei este adevărat faptul că: « Din cauză că nu se duce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea inima fiilor oamenilor este plină de dorinţa de a face rău. » (Eclesiastul 8:11)

Însă, chiar aceste fapte dovedesc că timpul ca Iehova Dumnezeu să Se justifice pe Sine prin justificarea suveranităţii Sale este aproape, căci oare nu a zis Isus că la sfârşitul acestui sistem de lucruri va există « o creştere a nelegiuirii » ? Şi nu a prezis apostolul Pavel că « aceste ultime zile sunt greu de îndurat » şi ele vor fi aşa din cauza răutăţii? Cu siguranţă că au zis aşa cum a zis şi psalmistul din vechime: « Dacă cei răi înverzesc ca iarba şi toţi cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciţi pentru totdeauna. » (Matei 21:12; 2 Timotei 3:1-5; Psalmi 92:7)

Ziua în care Iehova Îşi va justifica suveranitatea Sa apropie. Nu există timp de pierdut. Pentru a scăpa de distrugerea alături de duşmanii suveranităţii lui Iehova noi trebuie să ne demonstrăm devotamentul faţă de Acesta, separându-ne de domnia criminală a lui Satan şi refuzând să fim mituiţi sau intimidaţi de aceasta. Asta înseamnă că noi trebuie să rămânem curaţi de practica sa comercială materialistă, de politicile corupte şi de religiile false şi ipocrite. Astfel, noi vom lua parte la justificarea numelui lui Iehova, demonstrând că Diavolul este un mincinos. Făcând acest lucru, noi putem spera că vom fi cruţaţi atunci când Iehova va demonstra în mod glorios că El este Suveranul Universal şi atunci când Îşi va

Cuprins

justifica numele de toată ocara care a fost aruncată asupra Sa din invidie; şi El va face acestea prin nimicirea tuturor celor răi la Armaghedon, lupta din ziua cea mare Atotputernicului Dumnezeu.

Nu există cale de mijloc. Aşa cum Isus a spus: « Cel care nu este de partea Mea este împotriva Mea, şi cel care nu adună cu Mine, risipeşte. » (Matei 12:30). Noi nu putem să ne păcălim pe noi înşine cu gândul că o credinţă pasivă în Biblie şi trăirea unei vieţii morale este tot ceea ce este cerut ! Chiar deloc ! Devotamentul faţă de suveranitatea lui Iehova cere că noi să înmagazinăm cunoaştere despre El şi despre Fiul Său, să ne asociem cu alţi creştini, să ne dedicam facerii voinţei lui Dumnezeu şi să ducem la îndeplinire acea voinţă, partea principală a acesteia în prezent fiind propovăduirea « acestor veşti bune ale Împărăţiei. » Făcând acest lucru, va fi privilegiul nostru fericit să demonstrăm pe parcursul veşniciei cinstea faţă de suveranitatea lui Iehova şi onorarea numelui Său ca supuşi ascultători ai Lui în noua lume dreaptă. (Zaharia 2:3; Matei 24:14)

Este ASTROLOGIA pentru creştini ?

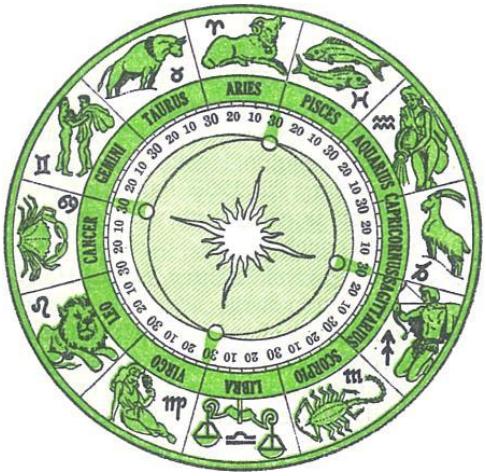

« Noi avem parte de o renaştere astrologică, » a afirmat recent un astrolog american de renume, « iar centrul Renaşterii sunt Statele Unite, locul unde trăiesc şi muncesc unii dintre cei mai bun astrologi ai lumii. America a devenit Babilonul secolului douăzeci. »

Dar America este doar una dintre nenumăratele ţări care se alătură oamenilor care îşi trăiesc viaţa în funcţie de stele, folosind astrologia ca un mijloc de a-şi prezice viitorul şi de a-şi ghida vieţile chiar şi în problemele cele mai mici. În anumite ţări, ca Tailanda, înainte ca o persoană să facă ceva aceasta îşi consultă horoscopul - hărţile cerului la ora naşterii unei persoane, ce arată poziţia planetelor cu privire la cele doisprezece semne zodiacale. Într-adevăr, în Tailanda nu există vreo religie sau vreo ştiinţă ce este considerată a fi mai importantă ca astrologia. Şi în India cel mai bine vândute cărţi sunt calendarele astrologice. Nunţile hinduse sunt chiar hotărâte în funcţie de stele şi planete, şi nu este neobişnuit ca într-un oraş cu o populaţie de 10.000 de locuitori să existe o sută de nunţi într-o singură zi.

Cuprins

Însă, ceea ce este remarcabil nu este faptul că ţări ca Birmania, Tailanda şi India sunt locuri unde astrologia este foarte importantă ; căci de foarte mult timp a fost aşa. Ceea ce este semnificativ este faptul că creştinătatea, care mărturiseşte că este ghidată de învăţăturile lui Isus Christos, este ea însăşi un loc unde astrologia este foarte importantă. Anglia, Franţa şi Germania se număra printre ţările pretinse creştine care au şcoli înfloritoare de astrologie. Foarte multe ziare din lumea creştină au rubrici de « Horoscop. » Numai în Statele Unite numărul rubricilor astrologice au crescut de la 158 la aproximativ 1.000 iar prin circulaţia ziarelor la aproape 40.000.000. Este surprinzător cât de mulţi creştini aruncă o privire la aceste rubrici cu horoscop şi cât de mulţi îşi conduc vieţile cu religiozitate după stele.

Explicând de ce un astrolog de renume a numit America un Babilon modern, revista *Life*, în numărul din 22 februarie 1960 a spus: « De câţiva ani Statele Unite, spre groaza multor oameni raţionali, a fost prinsă în cea mai mare paradă astrologică de când Belşeţar a văzut scrisul pe perete. De la cel de-al Doilea Război Mondial, numărul astrologilor ce lucrează în Statele Unite a crescut cu mai mult de 5.000 iar numărul clienţilor loviţi de stele s-a multiplicat de la aproximativ trei milioane la mai mult de zece milioane - probabil un milion dintre aceştia sunt oameni ai culturilor care îşi conduc vieţile cu religiozitate după un program ceresc. »

De pe Wall Street la Hollywood, nenumăraţi oameni îşi consultă astrologul preferat, plătind tarife de mai mult de 100 de dolari pe horoscop ca să-şi poată aranja acţiunile comerciale, vacanţele, căsătoriile, proiectele de afaceri, etc., atunci când tabelul planetar este aşezat bine. Se spune ca unii dintre cei mai mari brokeri plătesc sume mari pentru sfaturi astrologice. Şi la Hollywood, astrologii au găsit o mină de aur - o mulţime de clienţi bogaţi. « Religia starurilor este religia stelelor, » a spus revista *Time*, ediţia din data de 22 februarie 1960, « şi la Hollywood astrologia concurează cu canapeaua psihoanalistului. »

Povestind despre Caroll Righter, unul dintre cei mai ocupaţi astrologi de la Hollywood, revista Time, a spus: « Righter are tot atâta influenţă la Hollywood aşa cum are şi cel mai bun astrolog în Thailanda, locul în care niciun politician de top nu face vreo mişcare până când cerurile nu sunt potrivite. Multe staruri nu vor face nici o mişcare (sau film) fără să îl sune pe Righter. . . . Righter nu are toţi clienţii mari; Marylin Monroe, Clifford Odets şi Susan Strasberg, de exemplu, îşi caută sfaturile zodiacale în altă parte." Explicând modul în care Righter a intrat în afacerea cu astrologia, revista *Time* adaugă: "Citind despre zodiac, el a văzut imediat ca deşi piesele de pe Broadway erau programate în funcţie de sfaturile astrologice, şi Wall Street ar putea fi pe jumătate paralizat fără cititul în stele, Hollywood poate fi El Dorado în materie de horoscop."

Văzând că astrologia a înflorit înăuntrul creştinătăţii, ce trebuie să creadă creştinul? Este astrologia ceva pentru creştini? Ce spune Sfânta Biblie despre astrologie?

Cuprins

Originile păgâne ale astrologiei.

Astrologia nu a avut originile în mijlocul celor care se închină adevăratului Dumnezeu, Iehova, ci mai degrabă printre păgâni care se închinau în Babilonul antic. Proorocul lui Dumnezeu, Isaia, a scris despre Babilon: « cei care se închină cerului, cei care se uită la stele, cei care vestesc ce ţi se va întâmpla după lunile noi. » Din zilele de la începutul Babilonului, din tinereţea acestuia, proorocul a arătat, că Babilonul a muncit din greu cu vrăjitoriile şi predicţiile astrologice. (Isaia 47:12, 13) Conducerea Babilonului, cât şi problemele personale ale oamenilor, erau în mare parte conduse de « cei care se uitau la stele », astrologi. Aceştia au împărţit cerurile în anumite case mari, cu perspectiva de a trasa direcţia planetelor prin fiecare din aceste case, în speranţa de a fi capabili de a prezice norocul şi evenimentele viitoare; astfel, din Babilon a luat naştere ideea zodiacului cu semnele sale.

Descoperirile arheologice confirmă Biblia în legătură cu cât de adânc era Babilonul cufundat în astrologie. În *Înregistrările Magicienilor şi Astrologilor din Ninive şi Babilon la Muzeul din Anglia*, noi citim: « Astrologul sau proorocul care putea prezice lucruri bune pentru neam, sau dezastre şi nenorociri pentru duşmani, era un om ale cărui cuvinte erau privite cu adoraţie şi evlavie. . . . Prezicătorul era atât de mult un politician cât era şi omul statului, şi nu era încet în folosirea indicaţiilor schimbărilor politice pentru a indica tâlcul observaţiilor sale astrologice. . . . Nimic nu era prea mare sau prea mic pentru a deveni subiectul unei preziceri astrologice. »

Din Babilon, astrologia s-a răspândit în tot pământul. Egiptul antic a aderat la astrologie la modul serios, şi până în secolul şase î. Chr, astrologia avea rădăcini adânci şi printre greci. Roma antică era o metropolă înfloritoare pentru astrologie. Istoricul Tacitus a scris: “ Cu siguranţă că majoritatea oamenilor nu pot fi lecuiţi de idea că la naşterea fiecărui om destinul sau este fixat.” Sub împăraţii Nero şi Tiberiu, doi astrologi numiţi Thrasyllus au avut poziţii politice importante. “Cu cât romani se afundau tot mai jos în religie şi în morală,” spune Enciclopedia Catolică, “cu atât astrologia devenea mai încolăcită cu toate acţiunile şi convingerile.”

Dezastre pentru cei mai aprinşi iubitori.

Pe lângă originea păgână a astrologiei, Biblia dezvăluie această informaţie lămuritoare: Astrologia s-a dovedit a fi dezastruoasă pentru cei care s-au bazat cel mai mult pe ea. Un exemplu demn de a fi notat este chiar Babilonul însuşi. Puteau astrologii săi să salveze Babilonul de la distrugere? Cu aproape două sute de ani înaintea căderii Babilonului, Iehova Dumnezeu l-a făcut pe proorocul Său Isaia să prezică pieirea Babilonului şi faptul că astrologii săi bogaţi nu vor fi în stare nici măcar să se salveze pe ei înşişi, cu atât mai puţin imperiul. Proorocul lui Iehova a declarat:

« Vino, acum, cu descântecele tale şi mulţimea vrăjitoriilor tale, cărora ţi-ai închinat munca din tinereţe, poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei putea să înfiorezi oamenii. Te-ai obosit de numărul sfătuitorilor tăi. Să se

Cuprins

ridice acum şi să te salveze, cei care se închină la ceruri, cei care se uită la stele, cei care vestesc ce ţi se va întâmpla după lunile noi. Uite au ajuns ca o mirişte. Şi focul îi va arde, ei nu-şi vor putea salvă viaţă din puterea flăcărilor. Căci nu va fi asemeni unui cărbune la care se încălzesc oamenii, niciun foc în faţa căruia să pot sta. Astfel, le va fi soarta. » (Isaia 47:12-15)

Ce oboseală pentru Babilonul cu numărul mare de astrologi indicat de proorocul. Cât de inutili erau aceştia, nefiind capabili să salveze Babilonul de nenorocirea din viitor. Acei astrologi nu vor fi asemeni unor cărbuni pentru încălzire, « niciun foc în faţa căruia să pot sta! »

Lipsa de valoare a astrologilor Babilonului a fost scoasă în relief în zilele proorocului Daniel. Regele Babilonului a avut un vis pe care niciun magician sau astrolog al Babilonului nu-l putea tălmăci. Dar Daniel i-a vorbit regelui despre vis şi l-a tălmăcit : « Daniel i-a răspuns regelui spunând: Niciun înţelept, vrăjitor, ghicitor sau cititor în stele nu îi va putea spune regelui răspunsul pentru ceea ce a întrebat el; dar în ceruri există un Dumnezeu care descoperă tainele şi care face cunoscut împăratului Nebucadneţar ce se va întâmplă în vremurile de pe urmă. » (Daniel 2:27, 28 AT)

Chiar şi atunci când Babilonul era faţă în faţă cu dezastrul, astrologii săi s-au dovedit a fi inutili. Au putut aceştia să citească scrisul de pe peretele palatului lui Belşaţar? Biblia spune: « Împăratul a strigăt în gura mare să i se aducă vrăjitorii, haldeeni şi cititorii în stele . . . dar atunci când au intrat toţi înţelepţii împăratului, ei nu au putut citi scrisul şi nici nu au putut să-i tălmăcească regelui. » Daniel a dezvăluit scrisul şi tălmăcirea acestuia: « Dumnezeu ţi-a numărat împărăţia şi a adus-o la sfârşit. » « În acea noapte, Belşatar, regele Haldeenilor a fost omorât. » (Daniel 5:7, 8, 26, 30 AT) Cititorii în stele nu l-au putut salva pe împărat, împărăţia şi nici pe ei înşişi! Atunci, noi vedem aici astrologia fiind condamnată de ignoranţa şi neputinţă chiar în locul unde a luat naştere şi unde era cel mai mult practicată - şi la o ocazie unde era cu siguranţă în interesul astrologilor să îşi dovedească întreaga putere!

Lucrurile nu sunt diferite în vremurile moderne; cei care se bazează pe astrologie ca un pe un ghid se vor apropia de dezastru. Putea astrologia să salveze Germania nazistă? H. R. Trevor-Roper, ofiţerul însărcinat de către Biroul de Inteligenţă Britanică să investigheze ultimele zile ale lui Hitler, a scris în *Ultimele Zile ale lui Hitler* : « Conform lui Schellenberg, 'Himmler rareori făcea vreo mişcare fără să-şi consulte horoscopul' . . . . Lui Hitler îi plăcea magia aşa cum îi plăcea şi astrologia. . . . Nouă ni se pare incredibil că în aceste ultimele zile ale celui de-al Treilea Reich, conducătorii s-au gândit că stelele, sau o lovitură de subtilitate, îi putea salva. . . . Şi nu numai nazişti au fost ci care se bazau pe stele pentru păstrarea celui de-al Treilea Reich : opoziţia [Germania] se baza pe acestea pentru răsturnarea naziştilor. . . este păcat că ştiinţa astrologiei a eşuat faţă de *toţi* iubitorii săi. »

Cuprins

Condamnat de către Dumnezeu,

Cuvântul lui Dumnezeu şi principiile ce se găsesc în acesta condamnă astrologia. A permis Dumnezeu poporului Său să consulte prezicători profesionişti? Noi citim: « Nu ar trebui să fie la tine nimeni . . . care se foloseşte de meşteşugul de ghicitor, sau care se uită la semne de la un vrăjitor, sau cineva care leagă pe cineva cu un descântec,sau cineva care întreabă pe cei care cheamă duhurile sau care ghiceşte evenimentele sau nimeni care să întrebe de cei morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o persoană odioasă în faţa lui Iehova. (Deuteronomul 18 :10-12)

De ce se opune Dumnezeu prezicerii evenimentelor prin metode că cea cititului în stele ? Din cauza faptului că cel ce se bazează pe aşa ceva nu se încrede în Dumnezeu şi nu este ghidat de Cuvântul Său inspirat, despre care psalmistul a spus: « Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele şi o lumină pentru calea mea. » (Psalmi 119:105) Prin urmare, persoana care se ghidează după astrologie merge în întuneric şi acţionează conform aşteptărilor Diavolului şi ale demonilor săi, cei care sunt responsabili pentru « proorociri mincinoase » sau « semne şi minuni mincinoase. » (Ezechiel 13:6 AS; 2 Tesaloniceni 2:9) Cuvântul lui Dumnezeu a prezis că în aceste ultime zile oamenii se vor întoarce spre învăţăturile demonice pentru călăuzire şi nu spre Biblie: « Dar Duhul inspirat a spus că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, fiind atenţi la duhurile înşelătoare şi la învăţăturile demonilor. » (1 Timotei 4:1)

Pe cine a folosit Diavolul atunci când complota să-L ucidă pe pruncul Isus în zilele lui Irod cel Mare? Pe cititorii în stele! Da, aşa numiţii oameni înţelepţi de la răsărit erau de fapt cititori în stele. Biblia spune: « Cititorii în stele de la răsărit au venit la Ierusalim spunând: 'Unde este noul împărat născut al iudeilor? Căci noi i-am văzut steaua când eram la răsărit şi am venit să ne închinăm Lui.' Atunci, Irod i-a chemat în secret pe cititorii în stele şi a aflat de la ei cu certitudine momentul apariţiei stelei, şi, atunci când i-a trimis la Bethleem, el le-a spus: 'Mergeţi şi cercetaţi cu atenţie pe prunc şi când l-aţi găsit veniţi şi spuneţi-mi şi mie. Şi steaua pe care o văzuseră la Răsărit a mers înaintea lor, până ce s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. (Matei 2:1, 2, 7-9)

Acest fenomen al stelei care i-a ghidat pe magi nu era de la Dumnezeu. Aceştia erau doar unelte ale lui Irod, care era hotărât să-L ucidă pe pruncul nou-născut ; aşa că el le-a spus cititorilor în stele să vină să-i spună ce află. Cum a fost Isus salvat din complotul pentru uciderea Sa? Dumnezeu a intervenit şi le-a dat cititorilor în stele un avertisment divin să nu se întoarcă la Irod. (Matei 2:12) Steaua avea o origine demonică, aceasta fiind o lumina folosită de Diavol pentru ghidarea cititorilor în stele în planul său de a-l localiza pe Isus spre pieirea din mână lui Irod.

Astrologia sau cititul în stele nu este de la Dumnezeu. Aceasta are o origine păgână; şi i-a dezamăgit pe cei care s-au bazat cel mai mult pe ea; este condamnată de către Dumnezeu, iar cei care sunt ghidaţi de aceasta acţionează în avantajul demonilor. Creştini evită orice influenţă demonică, şi nici măcar nu se uită la horoscop din curiozitate. « Poate cineva să ia foc în sân fără să i se aprindă

Cuprins

hainele? » (Proverbe 6:27) Astrologia nu este pentru creştini; Biblia este ghidul acestora.

Pocăinţa
care contează la Dumnezeu

În fiecare an mii de persoane îşi mărturisesc căinţa la auzirea vreunei predici evangheliste. Este pocăinţa atât de simplă? Ce spune Biblia?

« Pocăiţi-vă căci Împărăţia cerurilor se apropie. » Cu aceste cuvinte tulburătoare Ioan Botezătorul şi-a iniţiat preoţia, iar Isus Christos a propovăduit acelaşi mesaj după închiderea lui Ioan. Apoi, la trei ani după ce Isus a început să propovăduiască acest mesaj în Galileea El le-a spus discipolilor Săi « în numele Lui, pocăinţa pentru iertarea păcatelor va fi propovăduită tuturor neamurilor - începând din Ierusalim. » Mai întâi apostolul Petru, apoi Pavel, şi în prezent sute de mii de martori creştini ai lui Iehova împlinesc aceste cuvinte ale lui Isus. (Matei 3:1, 2; 4:17; Luca 24:47)

Pocăinţa reprezintă o învăţătură scripturală de bază menţionată în legătură cu principii importante precum credinţa în Dumnezeu şi botezul. Aceasta este cerută din partea tuturor fiinţelor care vor câştiga mântuirea. (Evrei 6:1, 2)

Conform dicţionarului *Webster* « a te căi » înseamnă « schimbarea minţii sau a inimii cu privire la acţiuni, comportamente trecute sau viitoare din cauza regretului sau nemulţumirii. » Înseamnă « a simţi regret, părere de rău sau remuşcare pentru ce a făcut cineva sau pentru ce a recunoscut. » Căinţa merge mai departe decât pocăinţa, aşa ni se spune, în sensul că subliniază noul scop; implică facerea unei schimbări radicale.

Cuvântul ce este tradus în mod aproape invariabil « pocăit » în cele mai populare versiuni ale Scripturilor Evreieşti este *nahhám*. Înseamnă « a ofta, a respira încet. » De aceea, prin deducţie, a avea un oftat de calmare, a-i părea rău, a simţi regret, schimbarea atitudinii sau părerii cuiva în legătură cu ceva. Din cauza acestui înţeles Scripturile din acea vreme vorbesc despre Dumnezeu ca regretând sau căindu-se. În Scripturile Greceşti creştine cuvântul corespunzător este *metanoéo* şi înseamnă în mod simplu a gândi diferit, a-şi schimbă părerea, a reexamina. Însă, substantivul grecesc înrudit, *metánoia* tradus, pocăinţa, poartă şi înţelesul de remuşcare sau îndreptare a năravurilor - *Lexicon*, Strong.

Adevărurile şi principiile implicate

Pentru a înţelege pe deplin care este căinţa care contează în faţa lui Dumnezeu noi trebuie, mai întâi de toate, să apreciem adevărurile şi principiile implicate în căinţa scripturală. Trebuie să recunoaştem că Dumnezeu există, că El este Creatorul şi Stăpânul tuturor fiinţelor Sale, şi că El este Prea Înalt, Judecător sau Legiuitor, şi de aceea, toate fiinţele sunt răspunzătoare în faţă Lui. În mod evident, corelatul acestui lucru trebuie să fie de la sine înţeles şi în căinţă, şi

Cuprins

anume, că omul nu este doar creaţia lui Dumnezeu ci şi un agent moral liber, capabil să distingă între bine şi rău, şi prin urmare poate fi tras la răspundere în faţa lui Dumnezeu pentru acţiunile sale. Cu alte cuvinte, Iehova Dumnezeu, din pricina poziţiei Sale superioare, calităţile Sale infinite şi creaţiile Sale, este cel în faţa căruia toate fiinţele Sale inteligente sunt moral răspunzătoare din cauza poziţiei lor inferioare şi capacităţilor lor. În paranteză fie spus, aceste principii de bază sunt cele în care ateişti, agnostici şi deişti se poticnesc fără nici o excepţie.

De asemenea implicat în învăţătura căinţei este şi faptul că omul este un păcătos, şi nu numai asta, ci şi faptul că există circumstanţe atenuante pe care el le poate pleda care să justifice că Dumnezeu îi dă şi lui iertarea. Aşa cum regele David a pledat atunci când a fost răpus de un păcat cumplit. « Iată că sunt născut din nelegiuire şi din păcat m-a zămislit mama mea. » Acolo unde nu există circumstanţe atenuante nu ar fi posibilă o căinţă adevărată şi nici Dumnezeu nu va putea şi nu va ierta. Astfel, noi citim: « Căci dacă păcătuim în mod voit după ce am primit cunoaşterea adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, dar există o aşteptare înfricoşată a judecăţii. » Din această cauză căinţa nu a fost posibilă pentru Adam şi Iuda. (Psalmi 51:5; Evrei 10:26, 27)

Căinţa scripturală cere existenţa unei provizii sau baze prin care Dumnezeu îşi poate justifica cu convingere măiestria legii Sale şi totuşi să ia la cunoştinţă căinţa, căci El nu se poate schimba. (Maleahi 3:6) Dacă iertarea Sa s-ar fi făcut fără a ţine cont de nimic, toată teama şi respectul pentru El şi Legile Sale ar fi dispărut. Această hotărâre din Biblie este jertfa unicului Fiu născut al lui Dumnezeu: « Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu şi sunt socotiţi neprihăniţi, ca un dar, prin bunătatea Sa nemeritată prin răscumpărarea care este în Isus Christos. . . .ca El să-şi arate neprihănirea chiar şi atunci când îl socoteşte neprihănit pe omul ce are credinţă în Isus. (Romani 3:23-26)

Şi, la final, hotărârea pentru căinţă ce contează în faţa lui Dumnezeu implică şi problema: Cine este suprem? Iehova Dumnezeu sau Satan Diavolul? Mărturiile scripturale, ca cea a lui Iov, capitolele unu şi doi, indică faptul că una dintre modalităţile importante de a stabili această problemă este pe baza păstrării cinstei omului. Pentru a le permite iubitorilor de dreptate să-şi păstreze cinstea - şi astfel să dovedească că Diavolul a fost un mincinos atunci când s-a lăudat că îi poate întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu - trebuiesc făcute provizii pentru căinţa şi iertarea lor. Faptul că servii lui Dumnezeu au apreciat relaţia dintre iertare şi slava numelui Său este indicat în mod repetat de către Scripturi: « Pentru Numele Tău, Iehova, iartă-mi fărădelegea căci este mare. » « Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui tău, şi izbăveşte-ne şi iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău. » (Psalmi 25:11; 79:9)

Ce înseamnă să te căieşti

Timp de multe secole, Iehova Dumnezeu a trecut cu vederea păcatele din ignoranţă ale neamurilor, dar începând cu convertirea lui Corneliu şi într-un mod special în zilele noastre « El spune oamenilor că ei, de peste tot, ar trebui să se căiască. Căci El şi-a stabilit o zi în care este hotărât să judece pământul locuit în

Cuprins

neprihănire » prin Isus Christos. În mod special potrivit zilelor noastre sunt şi cuvintele apostolului Petru: « Iehova nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Sale, aşa cum cred unii, ci este răbdător cu voi, căci nu doreşte că piară vreunul, ci toţi să obţină căinţa. » (Faptele Apostolilor 17:30; 2 Petru 3:9)

Ca noi să ne apropiem de Dumnezeu şi să fim pe placul Său prin căinţă sinceră noi trebuie « să credem că El este şi El devine Răsplătitorul celor care Îl caută cu toată convingerea. » Mai mult decât atât, noi trebuie să obţinem cunoaşterea cererilor Sale drepte, ce sunt rezumate astfel: « Ce cere Iehova de la tine: să faci dreptate, să iubeşti mila şi să merge smerit cu Dumnezeul tău. » (Evrei 11:6; Mica 6:8 AS)

Pe măsură ce ajungem să Îl cunoaştem pe Dumnezei şi să cunoaştem cererile Sale drepte noi trebuie să devenim 'conştienţi de nevoile noastre spirituale', conştienţi de condiţia noastră păcătoasă, coruptă şi să ne pară cu adevărat rău pentru păcatele noastre. Noi trebuie să simţim cu adevărat, aşa cum a făcut şi cel care strângea taxele mergând la templu pentru a se ruga, şi care « de la distanţă nu dorea nici măcar să-şi ridice ochii spre cer, dar continuă să-şi lovească pieptul şi să spună: 'O, Doamne, fii bun cu mine, un păcătos.' » O asemenea căinţa sinceră a fost exprimată şi de către Ezra, în numele exilaţilor care au greşit şi s-au întors, şi de către apostolul Petru după ce s-a lepădat de Isus. (Luca 18:13; Ezra 9:3-15; Matei 26:75)

Pentru a ne a conta în faţa lui Dumnezeu, noi trebuie să pledăm pentru o căinţă atât de sinceră pe baza prevederilor lui Dumnezeu pentru iertare: « Dacă noi ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept încât ni le iertă. » Acest lucru este făcut pe bază Ajutorului pe care Îl avem « la Tatăl, la Isus Christos, cel neprihănit. » El este « Mielul lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul lumii. » Bineînţeles, că această provizie a răscumpărării pare prostească pentru cei care nu simt nici o nevoie să se căiască. (1 Ioan 1:9; 2:1; Ioan 1:29)

De asemenea vital pentru căinţă este motivul potrivit. Al nostru trebuie să fie un regret evlavios, bazat pe iubirea de Dumnezeu şi de dreptate, şi nu doar pe frica de pedeapsă. Numai, « tristeţea care este după voia lui Dumnezeu, aduce o căinţă care duce la mântuire. » 'Este vorba despre însuşirea bună a lui Dumnezeu care ne conduce la căinţă.' O remuşcare egoistă nu ne va ajuta mai mult decât l-a ajutat pe Esau, Faraon sau Iuda. (2 Corinteni 7:10; Romani 2:4; Genesa 27:34-37; Exod 10:16, 17; Matei 27:3-5)

Faceţi doar roade vrednice de pocăinţă

Mulţimilor care au călătorit să-l audă pe Ioan Botezătorul, acesta le-a zis: « Faceţi doar roade vrednice de pocăinţă. » Aşa cum « credinţa fără fapte este moartă », aşa şi căinţa fără roade vrednice este în zadar. Care sunt aceste roade ? (Luca 3:8; Iacov 2:26)

Primul rod al credinţei este o schimbare radicală. Aşa cum Petru le-a spus evreilor din zilele sale: "Căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca păcatele să fie şterse." Că de atunci încolo « să nu mai trăim pentru dorinţele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu. » Da, roadele vrednice de căinţă cer de la noi să ne dedicăm împlinirii

Cuprins

voii lui Dumnezeu şi urmării paşilor lui Isus Christos. Şi, din moment ce primul lucru pe care l-a făcut Isus după ce s-a dedicat a fost să exprime în mod public asta, simbolizând-o prin botezul în apă, noi nu trebuie să întârziem în a fi botezaţi odată ce ne-am întors şi ne-am hotărât să facem voia lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 3:19; 1 Petru 4:2)

Primul loc printre roadele vrednice de căinţă este reprezentat de mărturisirea pentru numele şi Împărăţia lui Dumnezeu. Fără producerea unor asemenea roade căinţa noastră nu ar avea nici o valoare, Căci, în timp ce « cu inima o persoană dă dovadă de credinţă pentru dreptate, . . . cu gura se ajunge la mântuire. » Există mai multe modalităţi prin care poate fi făcută această confesiune publică, şi profitând la maxim de oportunităţile noastre noi putem produce multe roade ale Împărăţiei. (Romani 10:10)

Pentru a aduce roade vrednice de căinţă noi trebuie să exercităm grijă ca să continuăm să ne abţinem de la lucrurile egoiste ale trupului. Trebuie să avem în minte « că timpul care a trecut este de ajuns, că voi a-ţi făcut voia neamurilor când aţi trăit în desfrânări, pofte, . . . neîngăduite. » În loc să permitem că o tânjire după aceste lucruri să se întoarcă, noi trebuie să ne punem iubirea în Împărăţia lui Dumnezeu şi slujirea acesteia şi minţile noastre în producerea roadelor duhului, adică, iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, mila, bunătatea, credinţa, înfrânarea şi controlul. (1 Petru 4:3; Galateni 5:22, 23)

Extinderea milei şi a iertării şi pentru cei care au păcătuit împotriva noastră şi care se căiesc este un alt rod vrednic de căinţă şi fără de care căinţa noastră nu ar conta în faţa lui Dumnezeu. Numai cei miloşi vor da dovadă de milă. Isus ne-a învăţat să ne rugăm: « Şi ne iartă nouă greşelile noastre aşa cum şi noi iertăm greşiţilor noştri. » Şi cât de des ar trebui să iertăm noi ? Isus a răspuns: « Eu nu îţi zic până la şapte ori ci până la şaptezeci ori şapte. » (Matei 6:12; 18:22)

În timp ce suntem conştienţi să aducem asemenea roade ale căinţei, nu ar trebui să trecem în cealaltă extremă adică cugetarea asupra păcatelor noastre tot timpul ca şi cum dacă ne-am simţi îngrozitor în legătură cu ele le-am putea ispăşi. Mai degrabă, noi trebuie să avem credinţă că « sângele lui Isus, Fiul Său, ne curăţă de toate păcatele. » Departe de a încuraja asemenea cugetări, Scripturile ne spun: « Fericit este cel . . . al cărui păcat este acoperit. » (1 Ioan 1:7; Psalmi 32:1)

Din toate cele menţionate mai sus este aparent faptul că nu există ceva care ar aduce mântuirea din cauza pocăinţei pe patul de moarte.

Ajutoare divine în aducerea roadelor căinţei

Remarcabilă printre ajutoarele pe care Dumnezeu le-a dat ca noi să aducem roade ce sunt vrednice de căinţă este rugăciunea. Noi trebuie să comunicăm cu Dumnezeu în rugăciune, slăvindu-L şi mulţumindu-I precum şi să Îi cerem iertare, înţelepciune şi putere pentru a-i face voia în continuare. În mod altruist, rugăciunile noastre ar trebui să includă cereri pentru succesul cauzei Sale şi bunăstarea fraţilor noştri. (Filipeni 4:6; Coloseni 4:2)

Cuprins

Imperativ este şi studiul regulat al Cuvântului lui Dumnezeu împreună cu ajutoarele pe care El le-a asigurat în mod providenţial ca noi să înţelegem ceea ce citim în Cuvântul Său. Noi nu putem să trăim « numai cu pâine ci cu fiecare cuvânt ce iese din gura lui Iehova. » Numai printr-un studiu sârguincios noi putem să progresăm şi să devenim desăvârşiţi, cu totul destoinici pentru orice lucrare bună. (Matei 4:4; 2 Timotei 3:17)

Asocierea creştină reprezintă un alt ajutor pe care Dumnezeu ni l-a oferit în aducerea roadelor vrednice de căinţă. Aşa cum şi membrele corpului uman au nevoie unul de celălalt, aşa se întâmplă şi cu creştini. Aşadar nu trebuie să renunţăm să ne strângem împreună la întâlnirile adunării, acolo unde ne putem încuraja şi îndemna unul pe celălalt la iubire şi fapte bune. (1 Corinteni 12:12-27; Evrei 10:23-25)

Dacă vreun creştin dedicat se găseşte învăluit în păcat, el ar trebui să se grăbească în a se căi pentru comportamentul său greşit. El ar trebui să-şi mărturisească în mod deschis greşelile, să-şi exprime căinţa şi să caute cu sinceritate iertarea mai întâi în faţa lui Dumnezeu şi mai apoi celor responsabili din organizaţia Sa vizibilă. Apoi, mergând pe căi drepte şi supunându-se cu umilinţă oricărei pedepse care îi poate fi aplicată el poate demonstra că pocăinţa sa este într-adevăr datorată durerii evlavioase şi că el doreşte cu sinceritate să meargă pe căile dreptăţii.

Într-adevăr, adevărul scriptural în legătură cu pocăinţa care contează în faţa lui Dumnezeu satisface atât mintea cât şi inimă. Măreşte înţelepciunea şi dreptatea lui Dumnezeu şi mai presus de toate, iubirea şi mila sa.

Somnifere

În scrisoarea sa pastorală către clerul diocezei sale, noul episcop de Lund, Nils Bolander, se întreabă de ce atât de puţini oameni intră pe porţile bisericilor? Şi tot el dă acest răspuns: "Principalul motiv al putea fi că noi, preoţii, stăm acolo sub bolte obscure şi nu spunem nici rime nici motive." El spune mai departe despre slujbe: "Cu siguranţă este ceva adevăr în zicala că există ceva somnolenţă în Biserică. Uneori slujbele noastre pot servi ca şi pure somnifere." - The Stockholm *Svenska Dagbladet,* 23 ianuarie 1959.

MÂNIE şi INDIGNARE

„Fiecare om trebuie să fie. . . încet la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” (Iacov 1:19, 20)

FURIA este antiteza temperamentului cumpătat. Acesta din urmă este o calitate ce se doreşte foarte mult să fie cultivată de către creştini. Cea de dinainte este o caracteristică a lumii vechi, care ar trebui să fie adusă spre subjugare cât mai rapid posibil. Este adevărat, dorinţele trupului devin evidente în multe ocazii şi

Cuprins

atunci când cineva dovedeşte acest lucru, acesta se manifestă în accese de furie. În imperfecţiune, un individ poate fi exasperat de către altul, dar el nu ar trebui să lase mânia să preia controlul său pentru a nu îl transforma pe fratele său în duşmanul său.

2. Nu trebuie permis furiei să dăinuiască în mintea unui individ, din cauza faptului că în curând aceasta va creşte cu siguranţă într-o colosală vrajbă. Pavel menţiona în acest sens, în sfatul său: "Fiți supărați, şi totuşi nu păcătuiți; nu lăsaţi soarele să apună peste mânia voastră, şi să nu daţi nici un prilej Diavolului." Cu alte cuvinte, dacă o persoană a fost provocată la mânie sau devine înfuriată spre o alta, ar trebui să se ajungă la o soluţionare amiabilă sau o înţelegere între cei implicaţi. Cu alte cuvinte, ar trebui să fie realizată în aceeaşi zi astfel încât să nu se permită existența unei situaţii nesănătoase şi necreştine. Psalmistul, sfătuia de asemenea: "Fiți neliniştiți, dar nu păcătuiți." Așadar din nou ni se recomandă gândirea direct creştină, principiile lui Iehova şi o dispoziție cumpătată. (Efeseni 4:26, 27, 31; Psalmi 4:4)

3. Mânia este o trăsătură gâlcevitoare ce trebuie evitată. Sfatul scriptural ce ne edifică într-acestea este exprimat în acest sens: "Nu te grăbi să te mânii în sufletul tău; numai nebunii sunt cei ce păstrează în suflet. Nu întreba de ce zilele de mai înainte erau mai bune decât cele de acum: căci aceasta este o întrebare neînţeleaptă." Este o influenţă trupească, o rămășița din lumea veche în mod inerent; iar Creştinul ar trebui să încerce să o înlăture din mintea sa şi să urmeze sfatul de a fi " încet la mânie." - (Eclesiastul 7:9, 10 Mo.; Iacov 1:19)

4. Despre furia violentă se vorbeşte în mod negativ în Cuvântul lui Dumnezeu, chiar în măsura de a fi orânduită cu curvia, necurăţia, conduita depravată, ura, cearta şi disputa. (Galateni. 5:19-21) Este un lucru bun să îi evităm pe cei care practică şi care sunt afectați în mod constant de temperamente necorespunzătoare, deoarece orice om este susceptibil de a fi contaminat şi într-o criză de furie poate să plătească înapoi în aceeași natură. Suntem nevoiți să evităm astfel de persoane, întrucât, prin comuniune cu ei, cineva va suferi în cele din urma. "Nu te împrieteni cu oameni mânioşi, nu te însoţi cu omul iute la mânie; ca nu cumva să te deprinzi în cărările lui şi să ajungi în primejdie." În contrast direct, ni se mai spune de către acelaşi scriitor: "Limba celui neprihănit este asemeni argintului ales; inima celui viclean este fără de valoare." (1Corinteni 15:33; Proverbe 22:24, 25; 10:19, 20 Mo.)

EXEMPLE BIBLICE DE FURIE

5. În urmărirea aprigă a lui David de către Saul care avea intenția să-l omoare, acesta l-a rugat pe fiul său Ionatan să îl ajute la omorârea lui David ca pe un dușman. Deoarece Ionatan a ales să se dea de partea lui David, reacţia imediată a lui Saul, de furie şi ură a crescut la un grad teribil de mare, după cum se menţionează la 1 Samuel 20:30-33: "Atunci Saul s-a aprins de mânie împotriva lui Ionatan şi i-a zis: 'Fiu rău şi neascultător, nu ştiu eu că ţi-ai luat ca prieten pe fiul lui Isai, spre ruşinea ta şi spre ruşinea mamei tale? Căci câtă vreme va trăi fiul lui Isai pe pământ, nu va fi linişte nici pentru tine, nici pentru împărăţia ta. Şi acum

Cuprins

trimite să-l caute şi să mi-l aducă, fiindcă este predestinat să moară.' Totuşi, Ionatan a răspuns tatălui său, Saul, şi i-a zis: 'Pentru ce să fie omorât? Ce a făcut?' Atunci Saul şi-a îndreptat suliţa spre el, ca să-l lovească, şi Ionatan a înţeles că era lucru hotărât din partea tatălui său să-l omoare pe David." În furia sa, Saul a încercat să-l omoare pe David şi şi-a îndreptat mai târziu furia împotriva propriului său fiu, Ionatan.

6. Un alt exemplu clasic este cazul lui Ozia atunci când a domnit ca rege. De îndată ce a crescut puternic în această poziţie înaltă, inima lui a devenit trufaşă, şi din cauza modului dispreţuitor prin care acţiona împotriva Cuvântului lui Dumnezeu el a intrat în templu să ardă tămâie. Preotul Azaria, împreuna cu ceilalţi preoţi, i-a atras atenţia lui Ozia asupra acestui lucru, precizând că: „Nu este treaba ta, O, Ozia, să aduci tămâie lui Iehova, dreptul acesta îl au preoţii, fiii lui Aaron. Ieşi din templu, căci ai procedat necredincios." Însă regele s-a revoltat, după cum remarcăm din însemnări: „Şi Ozia s-a mâniat în timp ce în mână sa ţinea o cădelniţă cu ardere de tămâie, şi, cum s-a mâniat împotriva preoţilor, însăşi lepra i-a izbucnit pe frunte, în faţa preoţilor, în Casa lui Iehova, lângă altarul tămâierii." Dreapta judecată a lui Iehova s-a înfăţişat în numele împuterniciţilor preoţeşti. (2 Cronici 26:16-19)

7. În timp ce Moise a fost un slujitor credincios timp de mulţi ani, este interesant de observat ceea ce a avut loc într-o împrejurare când israeliţii au avut o ceartă cu Moise în răzvrătirea lor împotriva lui Iehova, zicând că ar fi fost mai bine pentru ei să sfârşească înaintea Faraonului, decât să fie aduşi în pustie unde sa moară din cauza lipsei de apă. În loc să trateze problema calm şi să acţioneze spre supunerea lui Iehova, Moise şi Aaron au manifestat în spirit mânios, aşa cum ni se arată în cuvintele din Numeri 20:10: „Ascultaţi, acum, răzvrătiţilor! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?" Remarcaţi în această declaraţie că Moise şi Aaron, într-un acces de furie, nu au reuşit să Îi ofere laudă lui Iehova pentru că le-a adus apă în mod miraculos, şi aparent şi-au asumat cinstea pentru sine în loc sa Îl slăvească pe Acesta înaintea adunării.

8. Haman amalecitul în dibăcia sa a contribuit la emiterea unui decret regal prin care toţi aveau să se plece în faţa lui. Cu toate acestea, fiind slujitor adevărat al lui Dumnezeu, Mardoheu, nu a cedat spre un astfel de semn de onoare în faţa duşmanului blamat al lui Dumnezeu. (Exodul 17:14-16) Atunci când Haman a zărit că Mardoheu evreul nu se apleacă şi nu se va umileşte, înregistrarea ne spune: „Haman s-a umplut de mânie. . . . şi a voit să nimicească pe toţi iudeii care se aflau în toată împărăţia lui Ahaşveroş." Inima lui Haman a continuat să se întărească, şi el era determinat să pună ca Mardoheu să fie spânzurat şi poporul lui Dumnezeu să fie prăpădit. Desigur, ştim din Cuvântul lui Dumnezeu că sorţii s-au întors împotriva lui Haman

Cuprins

şi el a fost executat, şi Mardoheu, Estera şi evreii au fost eliberaţi de efectul edictului fiindu-le spus să lupte pentru viețile lor. (Estera 3:5, 6; 8:10-12)

9. Când Isus a vorbit mulţimii în sinagogă şi când a citit în special din scrierile lui Isaia sfătuindu-i că întocmai în acea zi Scriptura se îndeplinea, reacţia din partea multora dintre ascultători nu era cea a ascultării şi a recunoaşterii lui Mesia, ci, mai degrabă, după cum ni se spune la Luca 4:28, 29, „toţi cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie, și s-au sculat: L-au scos afară din cetate şi L-au dus până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos în prăpastie.” Iată, din nou, găsim pe cei care mărturiseau a fi în relaţie de legământ cu Iehova, într-o formă de ostilitate, nu numai respingând pe Fiul Său, ci și încercând să-L omoare.

10. Este captivant de sesizat, atunci când Ştefan a fost adus înaintea Sinedriului, el a relatat istoria şi însemnările evreilor, până la venirea lui Mesia. De asemenea, el i-a informat cu bravură, modul în care au prigonit pe cei care au anunţat venirea Celui neprihănit, şi că aceştia nu au păstrat legea. Furia ce a rezultat împotriva lui Ştefan este declarată în Faptele Apostolilor 7:54-58: „Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă şi scrâşneau din dinţi împotriva lui.... Ei au început atunci să răcnească, şi-au astupat urechile şi s-au năpustit toţi într-un gând asupra lui. Şi după ce l-au târât afară din cetate l-au lovit cu pietre.” Înfuriați în mod diabolic, ei l-au ucis pe Ştefan.

INDIGNARE NEPRIHĂNITĂ

11. Încă ar trebui să se amintească că există o diferenţă între furie şi indignare neprihănită. Ştim că mânia lui Iehova se va revărsa asupra vrăjmașilor păcătoşi, așa cum El a declarat adeseori în Cuvântul Său. În timp ce Iehova este încet la mânie, aceasta nu înseamnă că mânia Lui nu poate fi stârnită de un comportament nedrept. Ni se spune de către proorocul Naum (1:6 AS): „Cine poate sta înaintea indignării Sale? şi cine poate ţine piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul, şi stâncile se sfărâma înaintea Lui.” La fel de mult cum brațul de ocrotire a lui Iehova șede peste servii credincioşi şi cei plini de iubire deplină pentru el, mânia lui şi a forţelor distructive va funcţiona împotriva celor nelegiuiți şi ei nu vor avea scăpare.

12. O manifestare a mâniei sale ne este indicată de către David la Psalmul 69:24, 25: „Varsă-Ţi mânia peste ei, şi să-i atingă urgia Ta aprinsă. Pustie să le rămână locuinţa; şi nimeni să nu mai locuiască în corturile lor.” Așa că noi putem vedea prin propriile cuvinte ale lui Iehova şi prin cele vorbite de servul său credincios, că este absolut normal ca indignarea neprihănită să fie exprimată împotriva vrăjmaşilor lui Dumnezeu. Aversiunea Sa faţa de răutate va culmina cu anihilarea ei la Armaghedon. Așa că noi, de asemenea, ca şi creştini ne putem arăta dispreţul faţă de lucrurile acestei lumi atunci când ele se află în opoziţie cu Iehova. Nu este necesar ca noi să aprobăm nelegiuirile. De fapt, este adevărat contrariul, trebuie să iubim dreptatea şi să urâm nelegiuirea. Există un moment potrivit pentru fiecare în parte, după cum ni se spune: „Toate îşi au vremea lor... iubitul îşi are

Cuprins

vremea lui, şi urâtul îşi are vremea lui; războiul îşi are vremea lui, şi pacea îşi are vremea ei." (Eclesiastul 3:1,8)

13. Este foarte interesant de constatat unele din lucrurile care sunt mizerabile în fața lui Iehova. Astfel de lucruri sunt prevăzute în următoarele cuvinte: „Sunt șase lucruri pe care le urăşte Iehova şi chiar şapte Îi sunt urâte sufletului: ochii trufaşi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune minciuni, şi cel ce stârneşte certuri între fraţi." Mergând un pic mai departe, suntem sfătuiţi: „Frica de Iehova este urârea răului. Trufia şi mândria, purtarea rea şi gura mincinoasă, iată ce urăsc eu." Deci, cu adevărat, avem suficiente motive pentru a deplânge şi putem deplânge cum se cuvine lucrurile pe care Iehova le disprețuiește. (Proverbe 6:16-19; 8:13)

14. Un slujitor al Dumnezeului Atotputernicului Dumnezeu a mărturisit într-o altă ocazie: „Mulțumită poruncilor Tale mă fac mai priceput. De aceea urăsc orice cale a minciunii.... Eu consider drepte toate poruncile Tale; fiecare cale necredincioasă am urât-o. Urăsc pe oamenii nehotărâţi, dar iubesc Legea Ta. Urăsc şi nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta." (Psalmi 119:104, 128, 113 *(margin.)*, 163)

15. Având în vedere acest lucru, atunci când cineva din cadrul unei adunări încalcă legile lui Iehova şi nesocotește principiile sale comițând adulter, desfrânare, insultând, sau devenind un beţiv, se așteaptă ca cei ce aparțin congregaţiei să deteste pe cei care practică astfel de lucruri. De fapt, de aceea este important ca acest comitet al adunării să îi excludă din adunare dându-i afară din adunare. Ei urăsc aceste practici. Şi, respectiv, cei care le comit nu au loc în organizarea onorabilă şi curată a lui Iehova.

16. Cat de important este, atunci, să evaluăm în mod adecvat gândurile şi dorințele lui Dumnezeu, recunoscând că acestea sunt desăvârşite şi de neschimbat. El urăşte furia şi păcatul mânios al omului imperfect. Cunoscând acest lucru, un Creştin va urmări în orice moment să-și orienteze căile sale astfel încât să se conformeze la căile şi gândurile lui Iehova. Fireşte, fiecare creştin va fi, prin urmare, încet la mânie şi va o evita pe aceasta. Şi cum rămâne cu indignarea? Lăsăm ca indignarea lui Iehova, să fie cea care va fi exprimată, pentru că el face acest lucru în neprihănire, şi, astfel, El va distruge pentru totdeauna lucrurile detestabile care încalcă principiile Lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de caracteristică este mânia şi ce ar trebui să facă creştinii în legătură cu ea?
2. Dacă apare mânia între doi creştini, ce ar trebui să facă în legătură cu aceasta şi când?
3. De ce ar trebui ca cineva să fie "încet la mânie"?
4. (a) Prin ce alte trăsături este clasificată mânia de către Cuvântul lui Dumnezeu?
   (b) De ce ar trebui evitate persoanele nervoase?
5. În ce măsură a fost îndreptată mânia lui Saul împotriva lui David?

Cuprins

6. (a) Cum a reacţionat Ozia la sfatul preotului când a depăşit atribuţiile ca rege în ceea ce priveşte arderea tămâii în sanctuar?
(b) Ce judecată de-a lui Iehova a fost întâlnită?
7. Cum au greşit Moise şi Aaron arătându-şi mânia în faţa poporului lui Israel?
8. (a) Cum s-a străduit Haman să ducă la bun sfârşit când era plin de furie? (b) Şi ca rezultat, ce i s-a întâmplat?
9. În loc să răspundă favorabil cuvintelor lui Isus când a vorbit în sinagogă, cum au reacţionat unii evrei?
10. Cum a răspuns mulţimea după ce l-a ascultat pe Ştefan povestind relatarea istorică evreilor?
11. De ce nu este nepotrivită mânia lui Iehova?
12. (a) Ce a avut de spus David despre mânia lui Iehova? Când va atinge un apogeu al manifestării?
(b) Pot creştinii să arate indignare?
13. Ce lucruri urăşte Iehova?
14. Ce a urât David şi ce a iubit?
15. Cum pot servii creştini de astăzi să-i socotească pe cei ce încalcă principiile drepte ale lui Iehova?
16. Cum pot să privească cei din societatea Lumea Nouă mânia şi indignarea?

Întrunindu-ne şi mai mult pe măsură ce ziua se apropie

"FĂRĂ să uităm să ne adunăm laolaltă, aşa cum unii au obiceiul, ci încurajându-ne unii pe ceilalţi, iar aceasta cu atât mai mult cu cât priviţi ziua apropiindu-se." Oricât am fi de familiarizaţi cu acest text al Scripturii, el este din nou accentuat, făcându-l baza temei serviciului nostru pentru luna iulie. - Evrei 10:25.

Ce zi se apropie? Nu obişnuita "zi a lui Iehova", căci ea este deja aici, fiind începută în 1914. Mai degrabă este ziua specială a lui Iehova pentru justificarea Lui. "'De aceea, aşteptaţi-mă', zice Iehova, 'până în ziua când mă voi ridica la pradă, căci, potrivit hotărârii mele judecătoreşti, voi strânge naţiunile, voi aduna regatele ca să vărs peste ele condamnarea mea, toată mânia mea aprinsă, fiindcă tot pământul va fi mistuit de focul geloziei mele'." Ziua aceea se apropie cu repeziciune. - Ţefania 3:8, *AS.*

De ce să ne adunăm şi mai des în vederea acelei zile care se apropie? Deoarece presiunile vechii lumi asupra timpului şi puterii noastre cresc constant, făcând mai urgentă ca niciodată urmarea sfatului lui Isus: "Aveţi grijă de voi pentru ca inimile voastre să nu devină niciodată îngreunate de prea multă mâncare şi de băutură prea multă şi de grijile vieţii, şi dintr-o dată ziua aceea să vină peste voi ca o capcană." Pentru că nelegiuirea este în creştere, există un pericol şi mai mare ca dragostea

Cuprins

noastră să se răcească dacă nu ne întrunim. Satan ştie că are doar puţin timp la dispoziţie şi acţionează în consecinţă. Şi noi ştim că avem puţin timp să predicăm vestea bună a Împărăţiei şi să-i avertizăm pe cei răi şi noi de asemenea ar trebui să acţionăm în consecinţă. Până la acel sfârşit este imperios necesar ca noi să ne întrunim şi mai des. - Luca 21:34, 35.

Unde trebuie să ne întrunim şi mai des? La cele cinci întâlniri congregaţionale săptămânale; la studiul biblic cu ajutorul *Turnului de Veghere,* la întrunirea de serviciu şi la şcoala teocratică, la conferinţa publică şi la studiul biblic de district cu ajutorul cărţii *"Voia Ta se va face pe pământ."* Sunt de asemenea incluse întrunirile de circuit semi-anuale şi, chiar acum, sunt Întrunirile de District ce Urmăresc Pacea.

În ce fel trebuie să ne întrunim mai des? În trei feluri diferite, de fapt. În primul rând, "mai des" sugerează ideea urgenţei crescânde. A fost întotdeauna important să ne întrunim, dar având în vedere apropierea zilei justificării lui Iehova, acest lucru este şi mai important, şi mai urgent decât a fost vreodată. "Şi mai des" ar însemna, desigur, şi de mai multe ori. Dacă vreunul din noi nu a participat cu regularitate la cele şapte întruniri menţionate mai sus, atunci ar trebui să avem grijă să ne întrunim şi mai des şi mai mult până când devenim obişnuiţi în participare.

Dar ce se întâmplă cu aceia dintre noi care deja participă obişnuiţi sută la sută la aceste întâlniri? În ce fel ne putem întruni şi mai des pe măsură ce se apropie ziua? Străduindu-ne pentru şi mai multă calitate în întrunirile noastre. Suntem noi întotdeauna punctuali? Ne pregătim întotdeauna dinainte? Acordăm noi atenţie deosebită de la început până la sfârşit? Luăm noi parte în cea mai mare măsură posibilă? La întrunirile noastre de circuit, ajungem noi la timp vineri seara? Suntem disponibili pentru programele serviciului de teren şi pentru discuţiile despre botez? La întrunirile noastre districtuale, plănuim noi să fim acolo pentru toate cele patru zile, de la început până la sfârşit, fără să desconsiderăm vreo sesiune?

Deci, în special în timpul lunii iulie, haideţi ca noi toţi să urmăm îndemnul de a ne întruni *şi mai des*. Şi fie ca noi să ne simţim ca David, care s-a bucurat atunci când i-au spus: "Să mergem spre casa lui Iehova." - Psalmii 122:1.

- A patra poruncă, relatată în Exodul 20:11, afirmă: "Căci în şase zile Iehova a făcut cerurile şi pământul, marea şi tot ce este în ele şi s-a odihnit în cea de-a şaptea zi." Cele şase zile nu includ şi Geneza 1:1, din moment ce acele "şase zile" includ şi timpul când "Iehova a făcut cerurile şi pământul"?-W.B., S.U.A.

Nu, n-am putea afirma aceasta. "Ziua" din Geneza 2:4 ca şi cele "şase zile" din Exodul 20:11, cuprinzând întreaga perioadă de creaţie de când Iehova Dumnezeu a creat lumina pe pământ, nu include perioada de timp anterioară în care pământul

Cuprins

exista deja şi în care era fără formă şi pustiu, locuind în întunericul ce acoperea suprafaţa apelor sale uriaşe.

Nu putem uita că în timpul acestei săptămâni de creaţie Dumnezeu a creat cerurile. Acele ceruri sunt cele descrise în relatarea celei de-a doua zile în Geneza 1:6-8. În aceste ceruri spune versetul 20 că făpturile înaripate zburau pe drumul lor. În aceste ceruri soarele, luna şi stelele din exterior au devenit vizibile în ziua a patra. Pământul a fost făcut sau creat în timpul acestei perioade creative şi prin faptul că a fost făcut să apară deasupra apelor învolburate în cea de-a treia zi. (Geneza 1:9, 10) Acestea, prin urmare, sunt "cerurile şi pământul" la care se face referire şi în Geneza 2:4 şi Exodul 20:11.

- Cum poate fi armonizată aparenta contradicţie dintre 1 Samuel 31:4 şi 2 Samuel 1:10?- L.G., Franţa.

Relatarea de la 1 Samuel 31:4 spune: "'Scoate-ţi sabia şi străpunge-mă cu ea, ca să nu vină aceşti necircumcişi să mă străpungă şi să-şi bată joc de mine'. Dar scutierul n-a vrut, căci îi era foarte frică. Atunci Saul a luat sabia şi s-a aruncat în ea." La 2 Samuel 1:10 avem cuvintele unui amalecit adresate lui David, pretinzând că l-a ucis pe regele Saul la cererea lui: "M-am aplecat deci peste el şi l-am omorât, ştiind că nu mai putea să trăiască după ce căzuse."

Puţină reflecţie va clarifica totul. Pe de o parte avem relatarea inspirată, cel mai probabil a profeţilor Natan şi Gad, spunând exact cum a murit regele Saul. Ei o raportează ca pe un fapt. Pe de altă parte avem afirmaţiile unui păgân, un tânăr necunoscut de-al amaleciţilor, care contrazic relatarea divină. Există vreun motiv pentru a ne îndoi de relatarea scriitorilor inspiraţi? Nu, nu există. Există vreun motiv pentru a ne îndoi de cuvintele tânărului păgân? Da, există, deoarece este rezonabil să concluzionăm că el încerca să se dea bine pe lângă David pozând în ucigaşul celui ce a căutat viaţa lui David tot timpul. Ceea ce el a spus era prin urmare o minciună deliberată. Totuşi, în loc să intre în graţiile lui David, el a stârnit mânia lui David care a ordonat ca tânărul să fie ucis pentru că l-a omorât pe unsul lui Iehova.-2 Samuel 1:15, 16.

- Care sunt "lucrurile elementare" asupra cărora apostolul Pavel a avertizat în Coloseni 2:8? - B.F., U.S.A.

La Coloseni 2:8 citim: "Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos." Cea mai comună conotaţie a cuvântului "elementar" este cea de primar, rudimentar, cum ar fi "şcoala elementară." Termenul, totuşi, înseamnă şi ceea ce aparţine elementelor sau caracteristicilor elementelor unui lucru. Un element este, în schimb, definit ca "unul din părţile, principiile sau trăsăturile constituente ale unui lucru."

În păstrarea acestei definiţii este şi cuvântul grecesc folosit aici de către apostolul Pavel, *stoikhei`on,* care înseamnă "ceea ce este de bază, fundamental sau un constituent iniţial." Acest cuvânt este o diminuare a termenului grecesc care înseamnă "un toiag sau o regulă dreaptă." *Stoikhei`on* este de asemenea definit ca "un element; un element al universului natural . . .; un element sau rudiment al oricărui sistem intelectual sau religios."- *Greek Lexicon,* Bagster.

Cuprins

Stoikhei`on apare de şapte ori în scripturile greceşti creştine. Apostolul Petru îl foloseşte de două ori cu sensul unui element al universului natural, spunând: "Ziua lui Iehova va veni ca un hoţ, când cerurile vor trece cu zgomote de pocnituri, dar *elementele*, fiind foarte fierbinţi, vor fi dizolvate." (2 Pet.3:10,12) O notă de subsol din *New World Translation* despre cuvântul "elemente" spune:"corpurile cereşti." În cerurile literale, elementele sau părţile constituente sunt corpurile cereşti individuale. Totuşi, din moment ce ştim că cerurile literale şi pământul vor rămâne pentru totdeauna şi având în vedere ceea ce ne arată contextul, este evident că apostolul Petru se referea aici la nişte ceruri simbolice rele, ce erau formate din Satan şi toţi demonii lui răi. Acestea se vor topi în ziua lui Iehova în sensul că vor fi desfiinţate la Armaghedon, aruncate în abis pentru o mie de ani. - Revelaţia 20:1-3.

În scrisoarea lui către creştinii evrei, apostolul Pavel foloseşte acelaşi termen *stoikhei`on* pentru a se referi la elementele de bază ale creştinismului adevărat. Datorită indolenţei lor, aceştia aveau din nou nevoie să fie învăţaţi de la început "primele principii [*stoikhei`on;* elemente] ale poruncilor sacre ale lui Dumnezeu," cum ar fi "căinţa pentru lucrări moarte şi credinţa faţă de Dumnezeu, . . . învierea morţilor şi judecata veşnică." Asemenea învăţături, elemente sau "principii" sunt atât bazice cât şi primare, motiv pentru care Pavel le-a desemnat ca fiind "primele" elemente ale învăţăturilor creştinismului. - Evrei 5:12; 6:1, 2.

Ajungând acum la "lucrurile elementare" menţionate la Coloseni 2:8, acestea sunt lucrurile ori principiile de bază sau elementare care cuprind, ghidează şi motivează lumea sau sistemul de lucruri al lui Satan. Termenul, aşadar, ar include şi filosofia sau înţelepciunea inutilă a acestei lumi; decepţia goală a materialismului ei, pe care Congregatorul în cartea Eclesiastului o arată în mod repetat ca fiind o ocupaţie catastrofală; tradiţiile religiei false şi aşa mai departe. Prin urmare, sunt incluse lucrurile menţionate de apostolul Ioan: "Pentru că tot ce este în lume-dorinţa cărnii şi dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă - nu îşi are originea în Tatăl, ci în lume."-1 Ioan 2:16.

Dacă creştinul nu este mereu treaz şi în alertă, oamenii acestei lumi îl vor fura ca şi pradă a lor în conformitate cu lucrurile ei elementare aducându-l din nou în sclavie pentru propriile lor scopuri egoiste. Astfel, anumiţi iudei care făceau parte din lume şi încercau să aducă creştinii din nou în sclavia legii Mozaice, l-au făcut pe Pavel să scrie: "Dacă aţi murit împreună cu Cristos faţă de *lucrurile elementare ale lumii,* de ce, ca şi cum aţi trăi în lume, vă mai supuneţi acestor decrete: „Nu lua, nu gusta, nu atinge“ cu privire la lucruri care, prin folosire, sunt toate destinate distrugerii." (Coloseni 2:20-22) Două referinţe similare la aceste "lucruri elementare" particulare sunt găsite la Galateni 4:3 şi 9.

Din moment ce astăzi comparativ puţini creştini au ieşit din iudaism, pericolul de a fi furaţi de către iudei nu este la fel de mare cum era pentru creştinii galateni din zilele lui Pavel. Însă există alte pericole, cum ar fi cele deja notate, şi fără să neglijăm criticismul mai mare, împotriva cărora creştinii trebuie să fie în alertă, deoarece "asociaţiile rele strică obiceiurile folositoare."- 1 Corinteni 15:33.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1960 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

TREAZUL „SCLAV FIDEL ȘI PREVĂZĂTOR”	- Pag.495
ADEVĂRUL VA RĂMÂNE ÎN PICIOARE	- Pag.503
FURTUNA ADUNĂRII DE LA ARMAGHEDON	- Pag.505
SAMARITENII - UN POPOR AMESTECAT	- Pag.509
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag.514
SĂ RĂMÂNEM TREJI ÎMPREUNĂ CU „SCLAVUL FIDEL ŞI PREVĂZĂTOR”	- Pag.518
TREBUIE SĂ DAŢI ZECIUIALĂ?	- Pag.525
"LEGILE NATURII"	- Pag.528
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.528

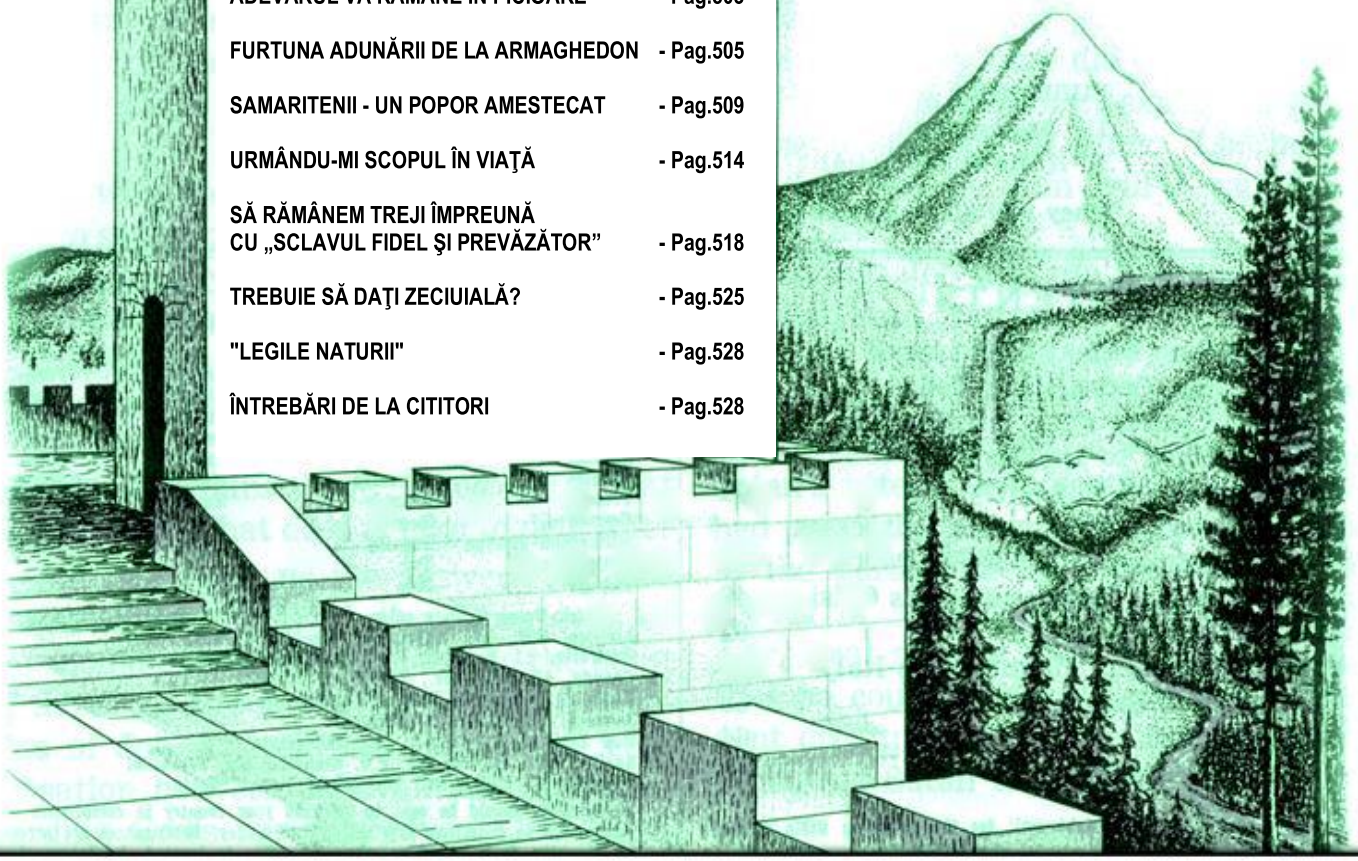

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

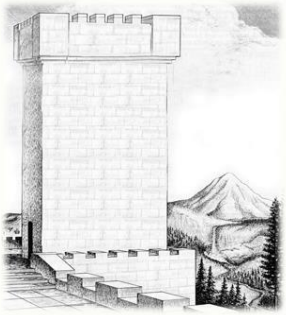

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1960 **Nr. 14**

TREAZUL
„sclav fidel şi prevăzător”

"Care este într-adevăr sclavul fidel şi prevăzător pe care stăpânul său l-a numit peste cei ai casei sale să le dea hrana la momentul potrivit? Fericit va fi acel sclav pe care stăpânul său la sosire îl găseşte făcând acest lucru. Adevărat vă spun, că El îl va numi peste toate averile sale"- Matei 24:45-47.

ASTĂZI este public recunoscut de către observatori subtili ai situaţiei lumii că 1914 a marcat un important punct de cotitură în afacerile pământului. Un profesor de istorie universală, Arnold J. Toynbee din Londra, scrie: "Aproape un sfert de mileniu până la izbucnirea Primului Război Mondial în 1914, Occidentul s-a bucurat de un indiscutabil ascendent nemaivăzut în lume. Însă, începând cu 1914, situaţia s-a schimbat. În cadrul acestor ultimi patruzeci şi doi de ani, Occidentul şi-a pierdut precedentul crescător în lume avut anterior şi în acelaşi timp şi-a pierdut încrederea în sine".(revista Collier's, 30 martie 1956, pag. 76, 78). În timp ce această observaţie adevărată nu este identică cu semnificaţia biblică a anului 1914, aceea a sfârşitului oficial al "vremurilor naţiunilor", totuşi există o legătură, dovedindu-se a fi o dată a presimţirilor periculoase, nu numai pentru Creştinătatea Vestică, dar aşa cum se ştie, pentru toată omenirea.

[2] Cineva s-ar putea întreba: A existat vreun supraveghetor al lumii în stare de veghe pentru a da alarma înainte de 1914, ca să anunţe problemele globale care vor veni? Dacă ar fi existat, atunci astfel de supraveghetori de alertă trebuie să ştie acum mai multe despre aceste vremuri începând din 1914 decât oricine altcineva de pe pământ. Astfel de supraveghetori ar trebui să fie căutaţi pentru orientare şi consiliere în aceste vremuri tot mai grele. Aceştia pot fi în măsură să demonstreze persoanelor întrebătoare care este drumul pe care se află siguranţa.

[3] A găsit cineva un astfel de supraveghetor de veghere în rândul clerului catolic? Probabil nu! Istoria

Cuprins

ne arată că aceştia au fost prea ocupaţi înainte de 1914 cu ritualurile lor bisericeşti şi cu angajarea în politica mondială, pentru a mai fi atenţi la semnele acestor vremuri. Poate că multele grupuri protestante au fost informate şi păstrate treze. Nu! Clerul lor a fost prea absorbit înainte de 1914 de critici asupra Bibliei şi de ceea ce ei numesc modernism. Dar înţelepţii evrei şi rabinii? Din nou, nu! Înainte de 1914 au fost în totalitate ocupaţi cu materialismul şi prinşi să pledeze pentru Sionism, pentru un stat de vis restabilit în Palestina. Cât despre politicienii vizionari ai lumii şi finanţiştii? Poate că ei ştiau ce se apropia. Cu siguranţă nu! Ei erau băgaţi până la gât în pregătirea războiului şi în creşterea profiturile lor. Toţi aceştia s-au dovedit a fi „străjeri de veghe" care au dormit, creştini doar cu numele. Isaia îi descrie bine: "Supraveghetorii lui de veghe sunt orbi. Niciunul dintre ei nu a observat. Toţi sunt câini fără grai; nu sunt în stare să latre, aiurează, stau tolăniţi, şi le place somnul "- Isaia 56:10.

[4] Atunci, lumea nu a fost avertizată în prealabil de către supraveghetorii care dau alarma? Deloc! Mai există încă un grup care să fie verificat, acela al Societăţii Turnului de Veghere a martorilor lui Iehova. Istoria înregistrează un răsunător "da", care spune că aceştia sunt în stare de veghe. Aşa cum spune şi numele lor, fiind martori, aceştia au fost supraveghetori la nivel mondial pe al lor "Turn de Veghere" figurativ, sunând mai departe avertizarea către popoarele creştinătăţii. Dar cea mai mare parte a creştinătăţii a acordat puţină atenţie. Ieremia a prezis cu exactitate acest lucru cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: "Eu am ridicat peste voi, oamenii, supraveghetori: "Fiţi atenţi la sunetul trâmbiţei!"" Dar ei au continuat să spună: 'Noi nu vom acorda atenţie'"- Ieremia 6:17.

[5] Da, în anul 1877, cu doi ani înainte de apariţia revistei lor numite în mod semnificativ *Turnul de Veghere*, aceşti martori moderni ai lui Iehova au anunţat adevărul, că timpurile păgâne se vor sfârşi în 1914. În timpul a treizeci şi şapte de ani care au urmat, aceşti martori au susţinut în forţă o campanie mondială, care anunţa naţiunile că puterea pe care o deţin fără întrerupere divină se va sfârşi în 1914 d.Ch. - A se vedea "Abordarea culminantă din anul 1914" în *Martorii lui Iehova pentru Scopul Divin*, pag. 47-58.

[6] Un cunoscut ziar new-yorkez, *The World*, în secţiunea magazin de duminică din 30 august 1914, într-un articol, adaugă date istorice la documentaţia stufoasă disponibilă pentru istoria lumii, cu privire la înregistrarea acestor martori ai Bibliei şi ai lui Iehova. La acea vreme, aceştia erau cunoscuţi şi sub numele societăţii britanice, Asociaţia Internaţională a Studenţilor Bibliei. Vă prezentăm o parte din acest articol:

[7] "Războiul teribil care a izbucnit în Europa a îndeplinit o profeţie extraordinară. Cu un sfert de secol în urmă, prin predicatori şi prin intermediul presei, 'Studenţii Bibliei Internaţionale', cel mai bine cunoscuţi ca şi 'Cei ai Zorilor Milenari' au adus vestea lumii că Ziua Urgiei proorocită în Biblie va începe în anul 1914. 'Fereşte-te de anul 1914!' a fost strigătul sutelor de evanghelişti călători care, reprezentând acest crez ciudat, au străbătut ţara în sus şi în jos enunţând doctrina că "Împărăţia lui Dumnezeu este aproape". "-*Ibidem*, pag. 54.

Cuprins

CONEXIUNI BIBLICE

[8] Din moment ce istoria confirmă faptul că martorii lui Iehova au fost singurul grup creştin găsit treaz la 1914, înainte de "ultimele zile", oare această situaţie nu are nici o legătură biblică? Oare aceşti martori nu au nici o dovadă din Scriptură pentru a o oferi milioanelor de oameni care astăzi stau în întuneric în lume, care sunt în căutarea unei conduceri divine? Luaţi în considerare următoarele pentru a da răspunsul.

[9] Cel mai mare profet de pe pământ, Isus Christos, a profeţit că va exista un grup de creştini treaz pe scena lumii, înainte şi în timpul "vremii sfârşitului." Pe

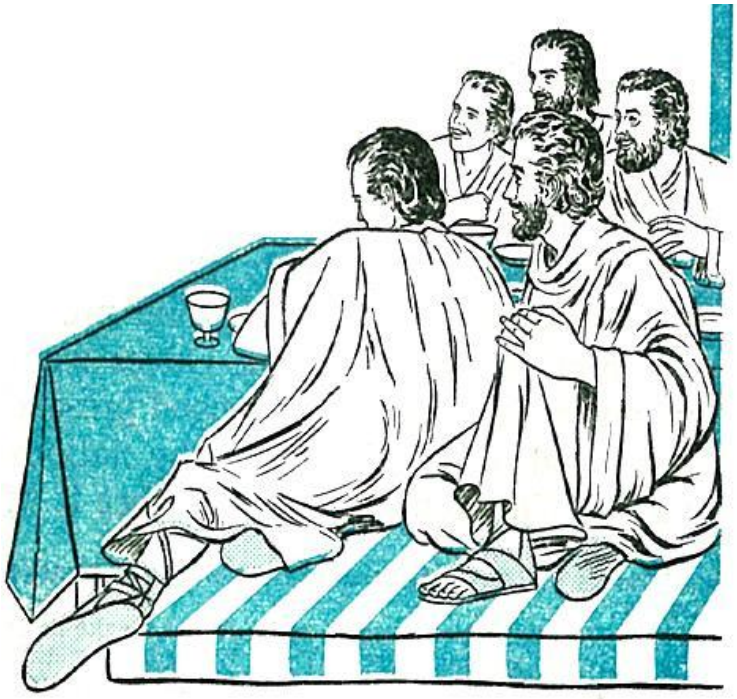

Muntele Măslinilor cu puţin timp înainte de crucificare, patru dintre ucenicii lui Isus, şi anume, Petru, Iacov, Ioan si Andrei, în secret, i-au cerut dovezi precise cu privire la ultimele zile, când el se va întoarce invizibil pentru a-i îndruma pe slujitorii săi pe pământ. Răspunsul remarcabil de detaliat al lui Isus este păstrat pentru noi în Biblie, în scrierile lui Matei, Marcu şi Luca, capitolele 24, 13 şi 21 - Marcu 13:3.

[10] În replică Isus a spus: "Staţi de veghe, prin urmare, pentru că voi [plural, deci colectiv], nu ştiţi în ce zi Stăpânul vostru [plural] vine [a doua venire a lui Isus]. Dar ştiţi un singur lucru, şi anume că dacă stăpânul casei ar fi ştiut în care ceas va veni hoţul, el ar fi stat treaz şi nu ar fi permis casa să-i fie spartă. În această privinţă voi [plural, colectiv], de asemenea, trebuie să vă dovediţi pregătiţi, pentru că la o oră pe care voi [plural] nu o ştiţi, Fiul omului va veni." (Matei 24:42-44) A se lua aminte că Isus încurajează aici grupul său de discipoli să fie în alertă, ca nişte „stăpâni ai casei" treji. Acest lucru nu este neobişnuit pentru Isus, să se refere la acţiunile grupului său colectiv de ucenici printr-o ilustrare la singular. Ei sunt, la fel, colectiv menţionaţi în mod similar în Biblie ca o "mireasă", o "casă" şi „un templu". - Ioan 3:29; Evrei 3:6; 2 Corinteni 6:16.

[11] Sugerează aici Isus faptul că o parte dintre „stăpânii casei" în stare de veghe, care au fost cu el pe Muntele Măslinilor, vor trăi timpul celei de a doua veniri a sa la sfârşitul "vremurilor naţiunilor" în 1914? Acest lucru e puţin posibil, deoarece se pare că niciunul dintre cei patru ucenici nu au trăit mai mult de anul 100 d.Ch.. Isus ştia dinainte că aceşti patru apostoli precum şi alţi opt vor deveni bazele secundare ale unui grup organizat de discipoli, care, după Rusalii, anul 33d. Ch., vor deveni cunoscuţi ca adunarea creştină în care însuşi Isus va fi piatra de temelie.

Cuprins

(Efeseni 2:20; Matei 16:18) Prin urmare, ar fi adunarea trează, nu cei patru, la care Isus s-a referit că vor supravieţui de-a lungul secolelor, chiar dacă uneori linia ucenicilor va fi obscură din punct de vedere istoric.

[12] Astfel de viitori discipoli unşi dincolo de zile apostolilor nu au fost excluşi din gândirea şi afirmaţiile lui Isus. De exemplu, în ultima sa rugăciune auzită, în Ioan 17:1-26, Isus s-a rugat lui Iehova: "Eu mă rog, nu doar pentru aceştia [apostolii prezenţi cu el], ci şi pentru aceia care pun credinţă în mine prin cuvântul lor." (Versetul 20) Nu e de mirare, prin urmare, că viitorii membrii ai adunării sunt implicaţi din plin în ilustrările şi declaraţiile lui Isus".

[13] Să ne gândim ce le-a spus Isus celor patru ucenici ai săi cu această ocazie, când a stat cu ei pe Muntele Măslinilor. "Care este într-adevăr sclavul fidel şi prevăzător pe care stăpânul său l-a numit peste cei ai casei sale să le dea hrana la momentul potrivit?" (Matei 24:45) Observaţi că acum Isus se referă la grupul colectiv ca la un „sclav fidel şi prevăzător” , cuvântul "sclav" fiind la singular. El spune că "sclavul" trebuie să îi hrănească pe "servitori", aceştia din urmă fiind la plural. Cum s-a făcut asta? Înainte de înălţarea lui la ceruri, Isus i-a subliniat lui Petru un astfel de serviciu de hrănire de trei ori: "Paşte pe mieluşeii mei tineri. . . . Păstoreşte pe oiţele mele. . . . Paşte oiţele mele."(Ioan 21:15-17) Oile din zilele lui Petru erau acea "turmă mică" de creştini unşi care erau în număr de 144.000. (Luca 12:32) Aici, îi avem pe "servitori" sau persoanele care au fost hrănite cu credinţă de către adunare sau de către organizaţie prin supraveghetorii săi. Mulţi ani mai târziu Petru reaminteşte supraveghetorilor că trebuie să "păstorească turma lui Dumnezeu." – Petru 5:2.

[14] De-a lungul anilor, adunarea sclavilor i-a hrănit pe membrii săi cu credinţă şi în discreţie. De la Rusalii, anul 33 d. Ch., şi până în acest moment, acest lucru a fost făcut cu dragoste şi atenţie. Da, şi "servul" au fost hrănit cu hrană spirituală progresivă care îl ţine în "lumina strălucitoare care devine mai puternică şi mai puternică până la miezul zilei." (Proverbele 4:18) Toate acestea s-au dovedit a fi "hrană la timpul potrivit", aşa cum Isus a declarat.

[15] În timp ce Isus, ca un semănător de seminţe, a plantat din belşug "servitori" ca pe grâu, în cadrul unei organizaţii de păstorire, ca o adunare, iar istoria de asemenea înregistrează într-un alt loc, ca împlinire a profeţiei lui Isus, că Satan a semănat neghină pe câmp în dorinţa de a sufoca răsadul subţire de adepţi adevăraţi precum grâul. (Matei 13:25, 37, 38) Va reuşi Satan în întregime să facă să nu mai rămână nici o "sămânţă de grâu" după o absenţă a Învăţătorului de aproape 1,900 de ani? Isus însuşi a pus această întrebare în acest fel: "Când Fiul omului va veni, va găsi el într-adevăr credinţă pe pământ?"- Luca 18:8.

[16] Isus răspunde cu încredere la această întrebare mai sus-menţionată, prin ilustrarea semănătorului spunând: "Aşa cum neghina este smulsă şi arsă în foc, tot aşa va fi şi la sfârşitul veacurilor. Atunci, cei neprihăniţi vor lumina la fel de strălucitor ca soarele în Împărăţia Tatălui lor."(Matei 13:40, 43) Astfel s-a însemnat că multe dintre "seminţele de grâu", cei drepţi, cei unşi, vor supravieţui aici pe pământ până la şi în timpul "vremii sfârşitului." Din acest motiv, Isus a

Cuprins

spus în Matei 24:46: "Fericit va fi acel sclav pe care stăpânul său la sosire îl găseşte făcând acest lucru." Cum confirmă istoria această certitudine a lui Isus?

[17] Începând cu anii 1870 puţinii adevăraţi creştini au început să revină la viziunea istorică, ca în zilele din primul secol. O mutare decisivă a fost făcută de către grupul "seminţelor de grâu" să se disocieze de alte secte ale creştinătăţii care sunt asemenea neghinei. Creştinii care formează acest grup s-au adunat din mai multe părţi ale pământului şi au format o societate nouă, care mai târziu a ajuns să fie cunoscută ca Martorii lui Iehova. Din 1879 revista *Turnul de Veghere* a fost folosită de către acest grup ca să dea hrana spirituală în mod regulat celor unşi care fac parte din "mica turmă." Da, "servitorilor", sau celor unşi, care au fost reînviaţi spiritual cu lumina crescândă a adevărului Bibliei de către grupul "sclavilor". În 1884, acest grup al "sclavilor" a format o entitate juridică, o corporaţie, numită ***Societatea*** Zion de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, acum cunoscută sub numele de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania.

[18] Sub conducerea acestei corporaţii religioase, a fost realizată marea campanie la nivel mondial pentru a anunţa sfârşitul "vremurilor naţiunilor" din 1914, după cum s-a menţionat mai devreme. Martorii lui Iehova din Societatea Turnul de Veghere s-au dovedit a fi supraveghetori treji spiritual. Dar Scripturile îi descriu ca având hainele necurate din cauza lungii lor asocieri cu apostazia creştină. (Zaharia 3:3, 4) Aceştia au avut mai multe practici, caracteristici şi credinţe similare sectelor creştinătăţii care sunt asemenea neghinei. Astfel că din 1914 până în 1918, peste aceştia a venit o perioadă de testare de foc, similară cu perioada din vechime de captivitate babiloniană a evreilor din anii 607-537 î.Hr.

[19] În aceeaşi profeţie scrisă de Matei (24:7, 9) Isus spune: "Pentru că neam se va scula împotriva altui neam şi regat împotriva altui regat [aşa cum s-a întâmplat în 1914]. . . Atunci oamenii vă vor da [plural, în mod colectiv] să fiţi chinuiţi şi vă vor ucide [pe unii dintre voi, nu pe toţi], şi veţi fi urâţi de toate naţiunile pentru numele meu." Toate acestea s-au considerat a avea legătură cu păcatele lor de a avea frică de om, de a nu se comporta într-un mod strict neutru în timpul anilor de război şi de a ascunde multe practici religioase necurate. Iehova şi Isus Christos au permis ca aceşti martori să fie mustraţi, persecutaţi, interzişi, iar conducătorii lor închişi de către naţiunile din această lume veche. În vara anului 1918, vocea puternică şi organizată a martorilor Turnului de Veghere a fost redusă la tăcere, aceştia fiind ucişi colectiv, aşa cum s-a profeţit în Apocalipsa 11:7, 8. Observaţi, totuşi, că vocea acestui supraveghetor nu a fost potolită până când nu au finalizat lucrarea fenomenală de avertizare a popoarelor naţiunilor înainte de 1914. Pentru istoria completă a se vedea capitolele intitulate "Să mergem în robie" şi "Eliberarea din captivitatea babiloniană" în cartea *Martorii lui Iehova în Scopul Divin*, pag. 74-90.

[20] Aşa cum ştim acum, aceşti supraveghetori care fac parte din clasa " sclavului fidel şi prevăzător ", au fost curățați prin o supraveghere mai bună în anii turbulenţi care au urmat restaurării în 1919. Anterior, în primăvara anului 1918, Iehova a venit la templul său de sclavi creştini pământeşti pentru inspecţie şi curăţare. (Maleahi 3:1-3) Cei mulţi cu suflet rău au fost excluși de El şi trimişi

Cuprins

afară. Unei rămăşiţe loiale li s-a permis să treacă prin testul de foc în care Iehova şi Mesagerul său, Isus Christos: (1) i-au testat, prin modalităţile organizaţiei, loialitatea faţă de organizaţia lui Iehova, mai degrabă decât loialitatea faţă de liderii umani, (2) i-au testat prin instrucţiunile de serviciu şi prin dispoziţii, zelul şi devotamentul lor de a se închina lui Iehova şi efortul depus în munca de martor, şi (3) i-au testat prin adevărul revelat, dovada dragostei lor pentru El. Ce moment de foc a fost! - A se vedea *Poţi supravieţui Armagedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu*, pag. 303-305.

[21] Rămăşiţa fidelă în număr de câteva mii, "servitorii", clasa "sclavului fidel şi prevăzător " au supravieţuit acestor vremuri de testare. Din primăvara anului 1919, aceştia au început să crească din praful inactivităţii până la serviciul lor suprem de străjeri ai lumii. (Daniel 12:2; Apocalipsa 11:11, 12) Scripturile, de asemenea, îi descriu ca fiind îmbrăcaţi cu haine noi şi curate, ca să reprezinte interesele lui Iehova pe pământ. - Zaharia 3:4, 5; a se vedea cartea *Pregătirea*, pag. 55-58.

[22] Acum, că Regatul mult-aşteptat devenise o realitate stabilită în ceruri, cu siguranţă interesele sale tot mai mari pe pământ după 1919 nu puteau fi lăsate în mâinile unei organizaţii de novici, de copilaşi spirituali. Şi aceasta s-a dovedit a fi adevărat. Celui căreia i-a fost încredinţată această slujbă de preţ a Regatului a fost "sclavul fidel şi prevăzător " de acum 1900 de ani, vechea adunare creştină. Cu multă loialitate şi integritate, îndurând îndelung şi cu răbdare suferinţa persecuţiilor, cu o credinţă puternică în promisiunile preţioase ale lui Iehova, încrezători în conducerea Domnului lor invizibil, Isus Christos, supuşi în împuternicirea veche de secole pentru a fi martori pe pământ , în cele din urmă curăţaţi printr-un test de foc în 1918, "scalvii" maturi, reprezentaţi de rămăşiţă, au fost gata acum pentru noi sarcini.

[23] Dintre toate aşa-numitele grupuri creştine de după Primul Război Mondial, doar martorii treji ai lui Iehova au fost pregătiţi să întreprindă dificila sarcină la nivel mondial de a predica. Foarte potrivit, Isus a spus: "Cel care a îndurat până la final este cel care va fi mântuit. Şi această veste bună a regatului va fi predicată pe tot pământul locuit, pentru a fi o mărturie pentru toate naţiunile, iar apoi va veni sfârşitul."- Matei 24:13, 14.

[24] În mod corespunzător, acestui "sclav fidel şi prevăzător " de 1900 de ani, şi "servitorii" în număr de mii care au fost curăţaţi, Isus le spune următoarele: "Adevărat vă spun [plural, colectiv], El îl va numi peste toate averile sale ."(Matei 24:47) Aceste averi sunt interesele regatului lui Christos pe pământ. Cu înţelepciune practică, Isus încredinţează aceste interese ale Regatului clasei sale plină de experienţă şi încercată de "scalvi". Astfel, din 1919, această clasă a "sclavilor", folosind Societatea Turnul de Veghere, s-a găsit în poziţia unică de responsabilitate şi conducere a acestui regat, care anterior a anunţat venirea sa, cu mai bine de treizeci de ani înainte de 1914.

DOVEZI COPLEŞITOARE

[25] Clasa " sclavului fidel şi prevăzător " are dovezi? Da, din abundenţă! O listă parţială arată că rămăşiţa creştină începând din 1919 şi până astăzi sunt menţionaţi

Cuprins

sau reprezentaţi în mai mult de optzeci de denumiri Scripturale şi profetice. Cu mai mult de optzeci de apariţii ale profeţiei biblice, Dumnezeul cerului a pictat un portret viu şi exact al clasei sale oficial de slujitori pe pământ. Realitatea acestui portret, în toate detaliile sale divine rânduite, iese în evidenţă pe scena mondială, pentru ca toţi să-l vadă. Dovezi există cu certitudine. De fapt, dovezile sunt atât de numeroase, toate arătând spre o trezire în masă a clasei " sclavului fidel şi prevăzător ", încât îi este imposibil marelui înşelător, Satan, să producă o organizaţie falsă pentru a întruni toate aceste optzeci de aspecte scripturale.

[26] Având în vedere aceste fapte clare, Biblia indică mai departe că iubitorii de dreptate de pe tot pământul vor merge să vadă şi vor răspunde din toată inima conducerii organizaţiei, care deţine aceste dovezi uimitoare. "Aşa zice Iehova oştirilor: În zilele acelea, zece oameni [oameni de bună credinţă de pe tot pământul], dintre toate limbile naţiunilor, se vor apuca de poala hainei unui iudeu [singular, " sclavul fidel şi prevăzător "], zicând, Vom merge cu voi [plural], căci am auzit că Dumnezeu este cu voi [plural]." (Zaharia 8:23, AS.) Începând cu anul 1960, mai mult de 850.000 de oameni s-au asociat activ ca servi predicatori sub conducerea clasei "sclavului".

[27] În mod regulat şi treptat, o astfel de mare mulţime primeşte hrana spirituală prin instrumentului de optzeci şi unu de ani din mâinile clasei "sclavilor", *Turnul de Veghere,* revista religioasă cu cel mai mare tiraj din lume. Desigur, Iehova şi Isus Christos nu s-au grăbit, au ales cea mai potrivită formă de conducere pentru marea mulţime de închinători adevăraţi. Da, dincolo de orice îndoială, vechiul dar treazul " sclav fidel şi prevăzător " veghează astăzi ca un paznic minune al naţiunilor. Aşa cum Maestrul lor, Isus Christos, a stat la ridicarea şi prăbuşirea multora în Israel, în primul secol al erei creştine, aşa de acum înainte întreaga lume de martori unşi va sta ca un ghid de supravieţuire pentru o minoritate a omenirii, dar se va dovedi a fi un prilej de poticnire în distrugerea Armagedonului pentru ceilalţi. - Luca 2:34.

[Note de subsol]

Mai jos este lista parţială a denumirilor Scripturale şi profetice care se aplică sau îi reprezintă pe rămășița unsă începând cu 1919:

(1) Soţia lui Noe, Geneza 7:7; (2) Îngerii trimişi la Lot, Geneza 19:15; (3) Rebeca, Geneza 24:64; (4), Iosif şi Beniamin, Geneza 45:14; (5) Grânele lăsate în urmă, Leviticul 19:9; (6) Doi spioni la Rahav, Iosua 2:4; (7) Barac, Judecătorii 4:14; (8) Iefta, Judecătorii 11:34; (9) Naomi şi Rut, Rut 2:2; (10) Războinicii lui David izraeliți, 2 Samuel 18:1; (11) Iehu, 2 Regi 10:11, 15; (12) Mardoheu şi Estera, Estera 4:13; (13) Iov, Iov 42:10, 13; (14), Fiica Regelui, Psalmii 45:13; (15) Oameni cu bunătate plină de dragoste, Psalmii 50:5; (16) Grupul apropiat, Psalmii 89:7; (17) Şear-Iaşub, Isaia 7:3; (18) Lumina naţiunilor, Isaia 60:3; (19) Copacii mari ai dreptăţii, Isaia 61:3; (20) Slujitorii Dumnezeului nostru, Isaia 61:6; (21) Ciorchinele salvat, Isaia 65:8; (22) Slujitori strigaţi pe un alt nume, Isaia 65:15; (23) Bărbaţi tremurând la Cuvântul lui Dumnezeu, Isaia 66:5; (24) Naţiune nou-născută, Isaia 66:8 (25) Ieremia, Ieremia 1:10; (26) Poporul lui Iehova în noul legământ, Ieremia 31:33; (27) Om îmbrăcat în haine de in, Ezechiel. 9:2; (28)

Cuprins

Locuitorii din centrul pământului, Ezechiel 38:12; (29) Arbori pe malul râului, Ezechiel 47:7; (30) Pescari, Ezechiel 47:10; (31) Oastea cerului, Daniel 8:10; (32) Sanctuarul restaurat (curățat), Daniel 8:14; (33) cei care sunt înţelepţi, Daniel 11:33; (34) multe din praf trezite la viaţa veşnică, Daniel 12:2; (35) toate trupurile primind Duhul, Ioel 2:28; (36) Iona, Iona 3:1-3; (37) Lumina ochilor lui Iehova, Zaharia 2:8; (38) Iosua, marele preot, Zaharia 3:3, 4; (39) un evreu, Zaharia 8:23; (40) fiii lui Levi, Maleahi 3:3; (41) grâu, Matei 13:25; (42) fiii regatului, Matei 13:38; (43) muncitori pentru vie, Matei 20:1; (44) cei invitaţi la nuntă, Matei 22:3-14; (45) cei aleşi, Matei 24:22; (46) vulturi, Matei 24:28; (47) sclavul fidel şi prevăzător, Matei 24:45; (48) fecioarele discrete, Matei 25:2; (49) fraţii regelui, Matei 25:40; (50) turma mică de oi, Luca 12:32; (51) fratele mai mare al fiului risipitor, Luca 15:25; (52) cerşetorul Lazăr, Luca 16:20; (53) ramurile de viţă de vie, Ioan 15:4; (54) palatul regal al lui David, Faptele Apostolilor 15:16; (55) moştenitori cu Christos, Romani 8:17; (56) rămășița, Romani 11:5; (57) ramuri în măslin, Romani 11:24; (58) cele sfinte ale sfinţilor, 1 Corinteni 6:2; Apocalipsa 16:6; (59) templul, 1 Corinteni 6:19; (60) noua creaţie, 2 Corinteni 5:17; (61) ambasadori pentru Christos, 2 Corinteni 5:20; (62) adunarea lui Dumnezeu, Galateni 1:13; (63) o parte din sămânţa lui Avraam, Galateni 3:29; (64) Israelul lui Dumnezeu, Galateni 6:16; (65) trupul lui Christos, Efeseni 1:22 23; (66) soldaţii lui Isus Christos, 2 Timotei 2:3; (67) casa construita de către Christos, Evrei 3:6; (68) sfânta preoţie, 1 Petru 2:5; (69) sfânta naţiune, 1 Petru 2:9; (70) adunarea fraţilor, 1 Petru 2:17; (71) şapte congregaţii, Apocalipsa 1:20; (72) douăzeci şi patru de persoane de vârstă înaintată, Apocalipsa 4:4; (73) Israelul spiritual, Apocalipsa 7:4; (74) lăcustele, Apocalipsa 9:3, (75) doi martori, Apocalipsa 11:3; (76) doi măslini, Apocalipsa 11:4; (77) seminţele femeii, Apocalipsa 12:17; (78) arborii vieţii, Apocalipsa 22:2; (79), mireasa lui Christos, Apocalipsa 22:17, 19:7; (80) Martorii lui Iehova, Isaia 43:10.

Această descriere biblică este înfăţişată la acea vreme în calendarul din 1960 al martorilor lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. (a) Cum este privită data de 1914 (1) de către un istoric? (2) de către studenţii Bibliei? (b) De ce există interes asupra întrebării dacă existau sau nu supraveghetori până în 1914?

3. Unde nu au fost găsiţi supraveghetori treji, şi de ce?

4. Cine erau supraveghetori treji şi în acord cu ce profeţie?

5-7. (a) Ce înregistrare de supraveghere există din partea martorilor lui Iehova? (b) Ce dovezi sunt furnizate de către o sursă de documentaţie?

8-9. Ce întrebări se ridică acum şi cu ce ocazie dă un profet o parte din răspunsuri?

10. Cum trebuie o persoană să înţeleagă cuvintele lui Isus de la Matei 24:42-44?

11, 12. (a) Cine erau cei care urmează să fie găsiţi treji la a doua venire a lui Isus? (b) Era ceva ciudat ca Isus să fie interesat de activităţile viitorilor Săi discipoli?

13, 14. (a) Cine era în primul secol " sclavul fidel şi prevăzător "? (b)Cum erau hrăniţi "servitorii"? (c) Ce se înţelege prin "daţi-le hrana lor la timpul potrivit"?

Cuprins

15, 16. Care indică Biblia că va fi experienţa "servitorilor" în timpul absenţei de 1900 de ani a Stăpânului?
17, 18. (a) Când şi cum au început adevăraţii creştini să ajungă la viziunea istorică din nou? (b) Cum s-au dovedit ei a fi treji, însă de ce s-a abătut asupra lor o perioadă de testare?
19. Explicaţi împlinirea de la Matei 24:7, 9.
20, 21. (a) Descrieţi testul de foc prin care au trecut "servitorii". (b) Care a fost rezultatul?
22, 23. Avea Iehova de-a face cu un grup novice? Atunci, cine împlineşte Matei 24:14?
24. Ce înseamnă Matei 24:47?
25. (a) În ce măsură are clasa "sclavului" acreditarea? (b) Menţionaţi câteva dintre aceste acreditări ca dovadă.
26. Ce indică scripturile referitor la orice răspuns la aceste acreditări? Ce arată faptele de astăzi?
27. Ce fel de conducere este disponibilă astăzi închinătorilor adevăraţi?

va rămâne în picioare

Ce înseamnă adevărul? Este pur și simplu felul în care vezi ceva? Se poate spune că ceea ce este adevăr pentru tine este adevărul şi ceea ce este adevăr pentru vecinul tău este de asemenea adevăr, deşi poate exista o contradicție în păreri? Sau se poate spune că adevărul este ceea ce toată lumea acceptă și crede? Mai de grabă adevărul este determinat de Cel care a creat omul, decât de impresiile, imaginația și popularitatea personale. Cel care a creat omul a creat universul material în concordanță cu anumite adevăruri fizice pe care le-a stabilit în univers. Și aceste adevăruri rămân general valabile, fie că omul crede într-o teorie sau alta. Înainte ca orice teorie sa fie acceptată ca adevărată, trebuie dovedit prin observație că este în acord cu aceste adevăruri.

Standardul adevărului spiritual a fost și acesta stabilit de Dumnezeu și se regăsește în Cuvântul scris, Biblia. Cuvântul său este standardul cu care crezurile oamenilor trebuie să fie în acord pentru ca aceste crezuri să reprezinte adevărul. În urmă cu mai mult de 1900 de ani, Isus Cristos i-a spus lui Dumnezeu: „Cuvântul tău este adevărul.” (Ioan 17:17) Și azi este așa, în ciuda contradicțiilor reprezentate de oamenii care sunt prea înțelepți în ochii lor.

Adevărul lui Dumnezeu nu se modifică şi nu va pieri din cauza maşinăriilor puternice de propagandă care reuşesc să facă mintea omului să gândească în acord cu ideile sucite ale conducătorilor politici. Nu încetează să existe din cauză că,

Cuprins

credința populară religioasă dintr-o țară îl contrazice sau pentru că susține că tradiția umană este și ea un standard pentru adevăr. Nu pierde și nu dezbate cu oameni învățați care aduc argumente ingenioase împotriva lui. Deși contraargumentele din partea unor persoane mai puțin educate pot părea mici și neimpresionante, adevărul lui Dumnezeu dăinuie și, pe termen lung, câștigă dezbaterea. Timpul dovedește adevărul lui Dumnezeu drept și înțelepciunea lumească greșită.

Este ca o sămânță care cade pe pământ roditor. Lăstarul care iese poate rezista la căldura toridă a soarelui și la loviturile furtunilor. Este suficient de puternic pentru a sparge o piatră. Deci, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu rezistă opunerii fierbinți și în cele din urmă fisurează și demolează minciunile populare care au părut să fie atât de solide și de neclintit ca stâncile. Propagandiștii, intelectualii lumești și grupurile religioase puternice pot râde de el și aparent pot să-l demoleze, dar cu toate acestea întotdeauna crește din nou și din nou și din nou. Mult timp după aceștia, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este încă în inimile multor oameni evlavioși.

Pentru că s-ar putea să faci parte dintr-o organizație religioasă populară, probabil cea dominantă din țara ta, nu concluziona că învățăturile sale trebuie să fie adevărul, că popularitatea sa, mărimea și vechimea sunt dovezi ale acestui lucru. Învățăturile sale trebuie să se potrivească cu Cuvântului lui Dumnezeu pentru a fi adevărate, la fel cum teoriile științifice trebuie să se potrivească adevărurilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în universul fizic pentru a fi adevărate. Verifică convingerile religiei tale cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu și astfel vei vedea dacă dăinuie sau cad. Dacă ești încrezător că pot dăinui, nu ar trebui să fii reticent să vorbești despre ele atunci când martorii lui Iehova sună la ușa ta. În cazul în care învățăturile nu se potrivesc cu Cuvântului lui Dumnezeu, ci nu sunt nimic mai mult decât filozofii și tradiții umane, ele nu pot dăinui. La timpul potrivit, ele, precum și cei care au încredere în ele vor cădea. „Dacă un orb călăuzește alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” -Mat. 15:14.

Adevărul lui Dumnezeu nu este nici astăzi mai popular decât a fost în vremea lui Isus. Și în acea vreme, dar și azi, a intrat în conflict cu punctele de vedere populare religioase. Din ura față de acest adevăr, lumea l-a persecutat pe Cristos și pe adepții săi; astăzi lumea prezintă aceleași sentimente pentru vestitorii săi. Apostolul Pavel a prezis că adevărul nu va fi popular atunci când a spus: „Toți cei care doresc să trăiască cu devoțiune sfântă în Cristos Isus vor fi și ei persecutați. Dar oamenii nelegiuiți și impostorii vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare și fiind induși în eroare.”-2 Tim.. 3:12, 13.

Deși creștinătatea pretinde că este creștină și pretinde că deține adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, acțiunile ei dezmint pretențiile sale. Prin cuvinte este aproape de Dumnezeu, dar inima ei este departe de el. „În zadar mi se închină ei, fiindcă îi învață pe oameni doctrine care sunt porunci omenești.” (Mat. 15:9) In trecut ea a încercat să elimine adevărul lui Dumnezeu distrugând copii ale Bibliei, torturând și ucigând traducătorii și cititorii Bibliei, și încercând să împiedice să vorbească pe oricine care l-a vestit. Prin lucrările lor, liderii creștinătății s-au

Cuprins

dovedit a fi impostori vicleni care pretind a fi urmaşii lui Cristos. „Căci aceşti oameni sunt apostoli falşi care îi înşeală pe alţii prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos” - 2 Cor. 11:13.

În ciuda eforturilor de a distruge Cuvântul scris al lui Dumnezeu şi de a-i reduce la tăcere pe cei care vorbesc despre adevărul său, adevărul lui Dumnezeu a biruit. A continuat să încolțească pe pământul fertil de inimi evlavioase pentru a aduce rod bun în onoarea lui Dumnezeu. Astăzi este vestit la nivel mondial, în faţa opoziției înverşunate a liderilor politici şi religioşi a creştinătăţii. Nu se armonizează cu ambiţii politice şi practici, şi nu este de acord cu multe obiceiuri şi învăţături populare religioase.

Nu face greşeala pe care au făcut-o oamenii din primul secol, care au respins adevărul predicat de Isus Cristos, pentru că nu era în armonie cu credinţa populară de la acea vreme şi a fost condamnat de liderii lor religioși. Nu face greşeala de a crede că mărimea, vârsta și popularitatea unei organizaţii religioase asigura adevărul a ceea ce învaţă. În schimb, folosește-te de standardul adevărului lui Dumnezeu pe care ţi l-a oferit - Cuvântul lui scris. Fii suspicios pe liderii religioşi care încearcă să te descurajeze să îl citești. Dacă învăţăturile lor sunt adevărate, nu ar avea nici un motiv să se teamă ca oricine să citească Cuvântului lui Dumnezeu.

În ciuda eforturilor depuse de această lume pentru a elimina Cuvântul lui Dumnezeu din adevăr sau de a-l corupe cu tradiţii populare şi cu filozofii, continuă să stea ca dreptar de măsurare a adevărului spiritual. Încă va rămâne în picioare, şi aşa vor face și cei care își duc viaţa în armonie cu el, mult timp după ce această lume şi iubitorii acesteia nu vor fi altceva decât praf şi mult timp după ce convingerilor lor populare vor fi fantezii ale trecutului. „Cuvântul Dumnezeului nostru va dăinui veşnic.” -Isaia. 40:8.

Furtuna adunării de la ARMAGHEDON

URAGANUL este o forţă a naturii înfricoşătoare. Distruge totul din calea sa. Înfricoşătoare, vânturile de mare viteză năvălesc violent peste mare şi pământ, zdrobitor tot ceea ce nu este construit solid. Avertismentele sunt emise cu zile în avans pentru a putea fi luate măsuri care să protejeze atât viaţa cât şi bunurile oamenilor. Nici măcar bombele cu hidrogen nu pot copia forţele puternice dezlănţuite într-o astfel de furtună.

Cu toate acestea, se apropie o furtună mult mai mare, una care va cuprinde întregul pământ locuit. Nimeni nu îi va scăpa şi toţi vor fi afectaţi de ea. Titanic, forțe înfricoşătoare vor fi dezlegate în acel moment, eclipsând orice altă forţă pe care a simțit-o omul. Această furtună este Armaghedonul.

Cuprins

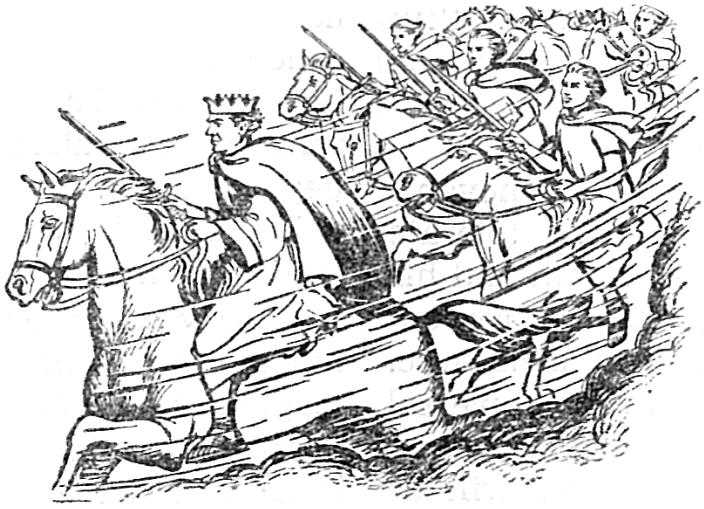

Mulţi îşi exprimă opiniile cu privire la natura, participanţii, locaţia, momentul şi efectele acestui război. Unii cred că această furtună se referă la evenimente din trecut. Alţii cred că Armaghedonul reprezintă lupta continuă între forţele binelui şi răului, fie la nivel mondial sau în mintea cuiva. Theodore Roosevelt odată a aplicat-o la o bătălie politică în care a fost implicat, zicând: "Ne aflăm la Armaghedon şi luptăm pentru Domnul." Un număr mare simt că Armaghedonul va fi un război nuclear între comunism şi lumea occidentală.

Este vreunul dintre aceste puncte de vedere susţinute de Scripturi? Dacă nu, atunci ce este Armaghedonul? Cine se luptă? Unde se va da bătălia? Ce arme vor fi folosite? Cum vom şti când a început? Care vor fi rezultatele? Există speranţă pentru supravieţuire?

Al cui este războiul de la Armaghedon?

Cuvântul Armaghedon provine de la cuvântul folosit în Revelația 16:16, care spune: „Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon.” Contextul ne spune ce fel de război se va da: „Declaraţii inspirate de demoni ... se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.”—Rev. 16:14.

Astfel, Armaghedonul, de la cuvântul Har–Magedon, este o transliterație greacă sau echivalentul expresiei evreiești *Har Megiddo.* Este, în mod inseparabil, legată de „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” Armaghedonul se opune aplicării sale în conflictele psihice, bătăliile politice, războaielor din trecut, războaiele nucleare sau în spațiu dintre blocurile comuniste şi democratice. Armaghedonul este războiul lui Dumnezeu.

O bătălie sau un război indică alăturarea la conflict de părţi opuse. De partea lui Iehova este o armată vastă de forţe spirituale invizibile, condusă de Isus Cristos. „Şi am văzut cerul deschis şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte Fidel şi Adevărat şi el judecă şi poartă război cu dreptate. De asemenea, armatele din cer îl urmau.” (Rev. 19:11, 14). Revelația 9:16 menţionează utilizarea armatelor cereşti numărând 200.000.000 o dată, arătând uriaşele forţe invizibile de care dispune Dumnezeu.

De cealaltă parte sunt Satan Diavolul şi oştirile sale de demoni, inamicul invizibil. O parte vizibilă, pământească, este de asemenea opusă lui Dumnezeu: „regii întregului pământ locuit.” Nu doar conducătorii lumii, dar şi oamenii care guvernează sunt implicați: „Căci Iehova s-a umplut de mânie împotriva tuturor naţiunilor şi de furie împotriva întregii lor armate.” - Rev. 12:9; 16:14; Isa. 34:2.

Cuprins

DE CE SE DĂ ACEASTĂ BĂTĂLIE

Această bătălie se dă din cauza dreptății lui Iehova. El nu mai poate tolera răutatea din univers. Satan şi organizaţia sa demonică şi umană, de 6000 de ani responsabilă de creşterea suferinţelor, trebuie să fie distruşi. Suveranitatea universală şi bunul nume ale lui Iehova trebuie să fie curățate o dată pentru totdeauna. Apoi, calea va fi pavată pentru restabilirea Paradisului iniţial fondat în grădina Edenului, îndeplinind scopul lui Dumnezeu pentru pământ şi al omului de pe pământ.

Omul, în ciuda cererilor nobile şi ale promisiunilor, s-a dovedit incapabil să stăpânească drept, paşnic pe pământ. Oamenii au adus neînțelegeri, ostilitate, ură şi război. Generaţia noastră găseşte o lume plină de nereguli, asaltată de griji şi lupte, afectată de cea mai gravă primejdie a naţiunilor din istoria omenirii.

Numai Dumnezeul universului poate curăța această sămânţă de neghina globală şi semănătorul său, Satan Diavolul. El face acest lucru la Armaghedon, în armonie cu atributele lui de înțelepciune, dreptate, putere şi iubire. Lupta lui este dreaptă pentru că el vine „ca să execute judecata împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei nelegiuiți pentru toate faptele nelegiuite pe care le-au comis într-un mod lipsit de evlavie şi pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoşii lipsiţi de evlavie le-au rostit împotriva lui.” „Iar pe cei răi îi va da pradă sabiei.” Iuda – 15, Ieremia 25:31.

UNDE SE VA DA BĂTĂLIA

Devreme ce "Armaghedon" vine din expresia ebraică Har Megiddo, însemnând „Muntele Megiddo”, unii au ajuns la concluzia că bătălia va fi dată în locul care poartă acest nume. Cu toate acestea, nu există, şi nu a fost niciodată un loc numit Armaghedon, Har-Magedon, sau Har Meghido. Nu a existat niciodată *un munte* numit Megiddo. Dar a existat un loc numit Megiddo, un oraş pe un deal la sud-est de Muntele Carmel şi la vreo şaizeci de mile la nord-vest de Ierusalim. Meghido a avut, de asemenea, oraşele sale dependente. (Iosua 17:11) Valea largă la care avea vedere a fost numită „valea netedă a lui Megiddo.” -2 Cron. 35:22.

În mod clar, Armaghedon este simbolic, dar o parte din semnificaţia sa vine de la Megiddo şi ceea ce s-a întâmplat acolo.

Megiddo a fost un loc saturat de sânge. Acolo s-au dat bătălii cruciale, decisive. Sub conducerea judecătorului Iosua, israeliții au învins regele din Megiddo. (Iosua 12:21) Judecătorul Barac a adus o înfrângere zdrobitoare regelui canaanit Iabin şi a forţelor sale militare, sub Generalul Sisera. (Judecători 5:19) În această zonă Ghedeon şi trupa lui mică şi-a condus inamicul Midianiții.-Judec. cap. 7, 8.

Ceea ce a făcut aceste victorii extrem de semnificative a fost faptul că acestea nu au fost realizate doar prin puterea armelor israelite. Ajutorul a venit într-o manieră explicată în Psalmul 44:1, 3: „O, Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre, strămoşii noştri ne-au istorisit despre lucrarea pe care ai făcut-o în zilele lor . . . Căci nu cu sabia lor au luat în stăpânire ţara şi nu braţul lor le-a adus

Cuprins

salvare, ci dreapta ta, braţul tău şi lumina feţei tale." Pentru că Iehova a luptat în numele poporului, aceste armatele păgâne au fost înfrânte.

De asemenea, în vecinătate de Megiddo, au fost uciși în luptă regii Ahazia şi Iosia şi forţele în retragere ale Ierusalimului au fost înfrânte, ducând la dominaţie străină. 2Regi 9:27; 23:29.

Din aceste motive, deci, Armaghedonul simbolic, sau Har-Magedon, poate fi corect asociat cu „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." La Armaghedon Iehova Dumnezeu va aduce duşmanilor săi o înfrângere decisivă, zdrobitoare care afectează toate naţiunile și popoarele.

CUM ÎNCEPE FURTUNA

Regii de pe pământ nu sunt deschişi spiritual. Întrunirea lor pentru bătălia finală nu poate însemna că provoacă forţele cereşti ale lui Dumnezeu. Aceste forţe pe care le provoacă trebuie să fie vizibile.

Semnificaţia mai profundă din spatele expresiei ebraice *Har Megiddo*, însemnând „Muntele Megiddo", ne ajută să determinăm care sunt aceste forţe. Numele Megiddo înseamnă „întâlnire (rendez-vous) sau adunare de trupe." Din moment ce Megiddo s-a aflat în ţara poporului lui Iehova, oamenii sau trupele adunate acum acolo, în acest moment al sfârşitului, trebuie să fie poporul contemporan al lui Iehova. Aceştia sunt angajați în lupta spirituală, propovăduind vestea cea bună a împărăţiei lui Dumnezeu stabilite, şi moartea iminentă a acestui sistem de lucruri vechi corupt.

Datorită prosperităţii spirituale şi creşterii numărului martorilor paşnici ai lui Iehova, Satan Diavolul se înfurie şi este atras într-un atac de toate părțile de aceşti creştini aparent lipsiți de apărare. Sub influenţa lui, naţiunile înaintează să atace aceste trupe deja adunate, cu membri din toată lumea, nu într-un loc propriu-zis, ci la organizația vizibilă a lui Iehova. Pentru că ei sunt cei adunați acolo, sunt reprezentați prin loc, Armaghedonul simbolic, muntele Megiddo. Armaghedonul simbolic, apoi, îi reprezintă pe cei adunați acolo, martorii lui Iehova care sunt acum pe pământ și care sunt angajaţi în lupta spirituală, propovăduind adevărurile Regatului.

Numele unei bătălii este frecvent cunoscut după numele locului unde are loc bătălia. Prin urmare, bătălia luptată de Dumnezeu în apărarea poporului său poate fi numită cu acest nume: bătălia de la Armaghedon. Atacul la nivel mondial asupra oamenilor lui Iehova, descris în Ezechiel, capitolele 38 şi 39, stârnind acest război numit Armaghedon, „războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernic", „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru." „Şi, în ziua aceea. . . zice Domnul Suveran Iehova, mi se va sui în nări furia" - Isaia 61:2; Ezechiel. 38:18, AS.

CONSECINŢELE

Iehova, ridicându-se să-şi apere poporul, aduce teroare în inimile celor răi. Bătălia de la Armaghedon va avea loc! Guvernele vor pica, ploi de foc se vor revărsa pe pământ, valuri imense, alunecări de pământ, ruperi de nori, furtuni cu

Cuprins

descărcări electrice, rachete arzând toate vor doborî mulţimea vizibilă a lui Satan. Printr-o întorsătură înfricoşătoare, mâna fiecărui om se va întoarce împotriva aproapelui său într-o luptă frenetică şi egoistă pentru supravieţuire, dar totul e în zadar; după cum a declarat cu mult timp în urmă Ieremia: „Da, cei uciși de Iehova vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt. Nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi. Vor ajunge ca bălegarul pe faţa pământului.” Zaharia. 14:12, 13; Ier. 25:33.

Odată cu distrugerea lui Satan, a demonilor săi şi a organizației sale pământești, calea este curățată pentru supraviețuitorii bătăliei, poporul lui Iehova, pentru a începe reconstrucţia care va transforma pământul într-un paradis, fără griji, boală, durere şi moarte. - Rev. 21:4.

Ca şi în cazul unui uragan, cei care acum dau ascultare avertismentului că Armaghedonul se apropie, vor lua măsuri pentru siguranţă şi supravieţuire, pentru că furtuna devastatoare sigur va veni în scurt timp. „Speră în Iehova, respectă calea sa şi el te va înălţa ca să iei în stăpânire pământul. Vei vedea când cei răi vor fi nimiciţi.” - Ps. 37:34.

Samaritenii - un popor amestecat

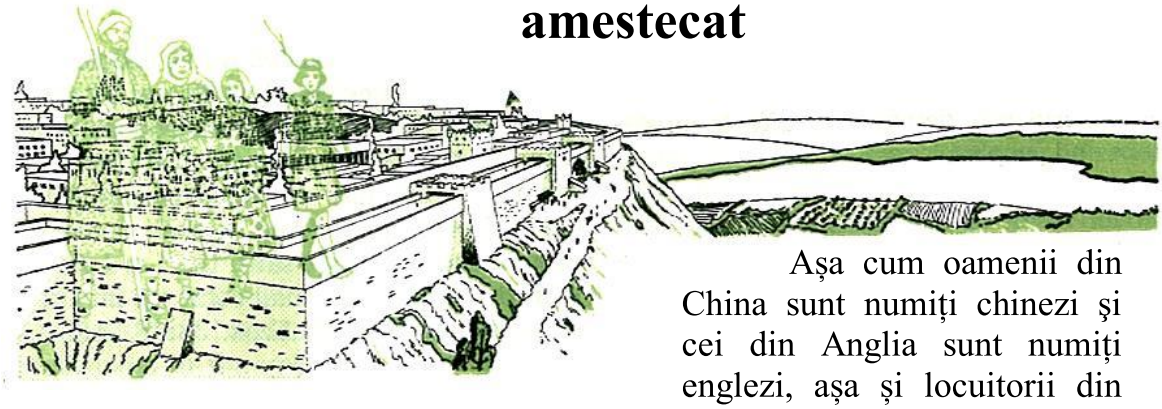

Așa cum oamenii din China sunt numiți chinezi şi cei din Anglia sunt numiți englezi, așa și locuitorii din Samaria sunt cunoscuți sub numele de samariteni.

Istoria poporului samaritean se spune că începe după anul 997 î.C., când cele zece seminţii nordice ale lui Israel, sub conducerea lui Ieroboam s-a revoltat împotriva domniei casei lui David. După vreo cincizeci de ani, regele celor zece seminţii Omri, a cumpărat muntele Samariei de la Şemer şi pe el a construit cetatea Samariei, care a devenit capitala Israelului. După aceea poporul lui Israel, în special cei din Samaria, au ajuns să fie numiți samariteni, şi întreg teritoriul de nord Samaria.-1 Regi 16:23, 24; Osea. 8:5, 2 Regi 17:29.

Orașul Samaria nu a fost doar unul de o mare frumusețe, situat în vârful unui ținut sterp la 2848 de picioare, dar, de asemenea, a fost o fortăreață puternică. Aceasta a fost asediată de mai multe ori, fără a fi cucerită. Dar, în 740 î.C. Samaria a căzut, după un asediu de trei ani a regelui Asiriei, şi regatul celor zece seminţii a fost distrus. Orașul Samaria a fost demolat, iar oamenii importanți ai ținutului, capi

Cuprins

de familii, preoţi şi profeţi, au fost exilaţi din ţinutul lor. Astfel, cele zece seminţii care au fost separate din casa lui David au fost pustiite total, şi niciodată nu şi-au mai asumat puterea sau importanţa. Este posibil ca oamenii săraci din ţinut să fi fost lăsaţi în pace, după obiceiul cuceritorilor de la acea vreme. 2Regi 25:12.

Pentru a preveni revolta împotriva domniei asiriene din partea evreilor rămaşi, și ca ținutul să nu devină în întregime pustiit din cauza lipsei de locuitori, regele asirian a pus ca un grup mixt de oameni se mute în ţinut, să ocupe oraşele goale. Regele Sargon al Asiriei a scris: „Samaria am asediat şi cucerit. . . 27290 de oameni am luat în captivitate. . . . oameni din toate ţinuturile, prizonierii războiului meu, m-am stabilit acolo, ofiţerul meu l-am făcut guvernatorul lor, am pus tribut şi taxe ca cele asiriene peste ei." Despre acestea, Biblia spune: „Apoi regele Asiriei a adus oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat şi din Sefarvaim şi i-a pus să locuiască în oraşele Samariei, în locul fiilor lui Israel." (2 Regi 17:24). Acești străini au făcut din Samaria oraşul lor capital, şi din Sihem au făcut centru de cult religios. În acest moment, orice izraeliți lăsaţi în urmă au fost în starea descrisă de profetul Osea: „Fără rege şi fără prinţ, fără jertfă, fără stâlp sacru, fără efod şi fără terafimi." (Osea. 3:4, AS) Ei au fost dezbrăcați de toate, în afară de amintirile lor. Închinătorii păgâni locuiau acum în oraşele lor minunate unde odată ei își exercitau religia lor apostată.

În timp, între exilarea fiilor lui Israel şi aducerea acestor străini în oraşele goale samaritene, ţinutul a fost infestat de fiarele sălbatice. Relatarea inspirată spune: „Când s-au stabilit acolo, nu se temeau de Iehova. De aceea, Iehova a trimis nişte lei în mijlocul lor, iar aceştia i-au ucis pe unii dintre ei." (2 Regi 17:25.). Acești păgâni credeau ca fiecare loc şi ţară are propriul său Dumnezeu şi că, pentru a prospera trebuie să înveţe cum să potolească Dumnezeul acestui ținut. Aşa că au trimis vorbă regelui lor, solicitând ca cineva să fie trimis să-i înveţe căile lui Iehova, ca să ştie cum să se închine Dumnezeului lui Israel. Regele a trimis înapoi un preot samaritean, care s-a stabilit la Betel. El a început să-i înveţe pe acești străini căile lui Iehova. Coloniștii păgâni au inclus închinarea la Dumnezeul lui Israel dar şi închinarea la demonul lor. A rezultat o religie mixtă - religia samariteană. Cei puțini izraeliți care au rămas au devenit mizerabil de corupți, atât în comportamentul lor cât şi în religia lor. S-au căsătorit cu străini şi au născut o rasă mixtă, compusă în parte din izraeliți şi parţial din colonişti. Acest amestec a devenit cunoscut ca Samariteni. - Ezra 4:2, 10.

Acest amestec idolatric religios a durat timp de aproximativ trei sute de ani, până la construirea templului samaritean pe muntele Garizim, de guvernatorul Samariei, Sanbalat Horonitul, cu aprobarea lui Alexandru cel Mare. Anterior, în timpul domniilor lui Ezechia şi Iosia, unii, puţini, s-au întors la adevărata închinare. Lăcaşurile de cult de închinare demonică din Samaria au fost distruse. Altarele lor au fost profanate, preoţii lor ucişi şi toată rămăşiţa lui Israel a recunoscut templul de pe muntele Sion sau, mai precis, de pe muntele adiacent Moria. Dar, orice restaurare a închinării adevărate a fost de scurtă durată. Odată cu moartea lui Iosia ținutul din Samaria a căzut înapoi în închinarea idolatră.

Cuprins

SCHISMA SAMARITEANĂ

Nu se ştie nimic despre samarineni, de la timpul lui Iosia până la sosirea lui Zorobabel şi Iosua, marele preot din Palestina, în 537 î.C. Acești bărbați au fost autorizați de către Regele Cir să reconstruiască templul de la Ierusalim. Samaritenii i-au abordat cu o ofertă de a-i ajuta în programul lor privind construcţia, dar Zorobabel a respins oferta lor. Acest tratament a trezit mânia samaritenilor. Până când Ezra a ajuns la Ierusalim aproape şaptezeci de ani mai târziu, acest sentiment negativ a dispărut şi evreii şi samaritenii se aflau în termeni prietenoși. De fapt, prea prietenos pentru gustul lui Ezra, pentru că evreii s-au căsătorit cu samaritenii. Ezra, preotul, a declarat aceste căsătorii ilegale, contrar instrucţiunilor lui Dumnezeu date la Exod 34:16. El a cerut evreilor să se despartă de soţiile lor străine. Acest lucru a provocat multe nemulţumiri atât în rândul evreilor cât şi a samaritenilor. Mulţi evrei influenţi au refuzat să asculte porunca lui Ezra şi au fugit în Samaria. Samaritenii s-au distanțat din cauza modului în care femeile şi copiii lor au fost trataţi. Acest lucru a condus la o divizare puternică între iudei şi samariteni.

În timpul absenţei lui Neemia din Ierusalim, pe la 443 î.Hr., evreii s-au căsătorit din nou cu femei samaritene. Atunci când Neemia s-a întors la Ierusalim, a insistat ca aceştia să se separe de soţiile lor străine. Neemia spune: „Unul dintre fiii lui Ioiada, fiul lui Eliaşib, marele preot, era ginerele lui Sanbalat, horonitul. De aceea, l-am alungat de la mine.”(Nem. 13:28) Simțămintele lui Neemia, nu sentimentele populare evreieşti, au fost cele care au expulzat preoţimea nevrednică. Acest lucru a dus la mai multe resentimente.

Biblia nu spune nimic mai mult despre acest lucru şi în nici un fel nu îl leagă de schisma Samariteană. Cu toate acestea, istoricului evreu Josephus, ne informează că un nepot de-al acestui om pe care Neemia l-a alungat de la el s-a căsătorit cu o fiică de-a lui Sanbalat, guvernatorul Samariei. Numele nepotul lui a fost Manase. Bătrânii din Ierusalim au fost destul de indignaţi să afle că o rudă a marelui preot s-a căsătorit cu o străină. Ei au cerut ca Manase fie să divorţeze de soţia sa sau să nu mai servească în preoţie. Tot Ierusalimul a fost într-un vacarm din cauza acestui lucru, pentru că mulţi preoţi şi leviţi, erau încurcaţi în astfel de căsătorii. Când Manase a refuzat să renunţe la soţia lui samariteană, el a fost aruncat în afara ţării. Un număr de preoţi, care de asemenea a refuzat să se despartă de soţiile lor, i s-au alăturat.

Sanbalat, guvernatorul Samariei, a luat izgonirea ginerelui său ca pe o insultă. De ce ar trebui el sau oricine altcineva să meargă la Ierusalim să se închine? Iehova Dumnezeu nu era pe întreg pământul? În plus, nu a ales El muntele Garizim ca locul din care binecuvântările sale să fie rostite asupra poporului? Atunci, pentru binecuvântări, oamenii ar trebui să vină la Samaria, da, ar trebui să le caute în mod întemeiat la Muntele Garizim. Aşadar, pe vârful muntelui Garizim, Sanbalat a făcut planuri pentru construirea unui templu pentru ginerele său Manase. Cândva, înainte de 330 î.C. evreii exilaţi în Samaria au avut templul lor. Ei au avut propria lor preoţie alcătuită din fiii lui Aaron, toți au fost preoţi leviți exilați. Ei au adus cu ei copii ale legii lui Moise, care a fost citită în templu şi

Cuprins

public. Acelaşi serviciu avea loc în templul de pe muntele Garizim la fel cum avea loc în Ierusalim. Muntele Garizim a devenit un munte sfânt pentru credincioşi. Aproape fiecare incident sacru, de la începutul istoriei, samaritenii l-au legat într-un fel de vârful Garizimului. Edenul nu a fost situat aici? spun ei. Nu a folosit Dumnezeu praful de pe muntele Garizim să-l creeze pe Adam, şi cele şapte trepte de pe Garizim nu sunt ele treptele pe care a coborât Adam atunci când a fost alungat din Eden? Nu este aceasta locul în care Avraam l-a oferit pe Isaac, unde Iosua a citit legea, unde se află mormintele lui Iosif şi al lui Iosua, locul în care Iotam, şi-a recitat parabola sa, unde Debora a judecat, unde a treierat Ghedeon şi unde au trăit Samuel, Saul, Ilie şi Elisei? Într-un cuvânt, nu este aceasta ţara lui Israel? Aceasta este ceea ce pretindeau că cred.

Curând, samaritenii au afirmat că sunt singurii izraeliți adevărați, descendenţii lui Iosif şi Efraim, ai lui Avraam şi ai lui Iacov. Doar limba lor trăda originea lor mixtă. Era un conglomerat de aramaică şi alte elemente străine.

SAMARITENII DE ZIUA LUI ISUS

Când Isus Cristos a umblat pe pământ, muntele Garizim era încă foarte important pentru samariteni. Discuția pe care a avut-o Isus cu o femeie samariteană la fântâna lui Iacov în Samaria, a arătat că încă exista ură între cele două popoare. Femeia samariteană i-a spus lui Isus: „Cum se face că tu, deşi eşti iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt o femeie samariteană?“ (Căci iudeii nu au legături cu samaritenii.) După ce Isus a învins această obiecţie, femeia a subliniat alta: „Strămoşii noştri s-au închinat pe muntele acesta, dar voi spuneţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” Isus i-a spus: „Crede-mă, femeie: Vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim . . . închinătorii adevăraţi i se vor închina Tatălui în spirit şi în adevăr.” Arătând că ea credea într-un Mesia care vine, femeia i-a spus: „Ştiu că vine Mesia, care se numeşte Cristos. Când va sosi, el ne va spune toate lucrurile deschis.” Isus i-a zis: „Eu, care îţi vorbesc, sunt acela.” Biblia spune: „Mulţi samariteni din oraşul acela au crezut în el” Ei au remarcat: „Ştim că omul acesta este cu adevărat salvatorul lumii.” Isus a fost tratat cu ospitalitate acolo. Dar cu o altă ocazie el a fost un oaspete nedorit în Samaria. Cu toate acestea, Isus nu nutrea nici o rea voinţă împotriva lor, dar a învăţat prin ilustrarea bunului samaritean că evreul şi Samariteanul ar putea fi buni vecini prin acte de iubire. - Ioan 4:1-42; Luca 17:11-16; 9 : 52, 53; 10:29-37.

În instruirea pe care le-a oferit-o celor doisprezece apostoli, Isus a făcut o distincţie între evreu şi samaritean, dovedind dincolo de orice îndoială că samarinenii nu sunt descendenţi direcţi ai lui Avraam şi ai lui Iacov, după cum afirmă ei. Isus le-a poruncit în mod specific apostolii săi să „nu intraţi într-un oraş samaritean, ci, mai degrabă, mergeţi la oile pierdute ale casei lui Israel.” În cazul în care samaritenii ar fi fost izraeliți, această comandă nu ar fi avut sens. Matt. 10:5, 6.

Cuprins

SAMARITEANUL MODERN

Din vremea lui Isus, samaritenii au suferit foarte mult în mâinile cuceritorilor lor. In timpul ocupaţiei romane le-a fost negat ritualul circumciziei. Sub regimul bizantin nu le-a fost permis să construiască sinagogi noi sau să le repare pe cele vechi. Sub dominația mahomedanilor au încetat să ofere jertfe. Ca şi în cazul evreilor așa s-a întâmplat acum și în cazul samaritenilor, toate închinările lor se făceau în sinagogi. Aproximativ două secole în urmă naţiunea samariteană a avut mai multe comunităţi în Egipt şi Siria, dar acum exista doar una singură în valea Sihem. În timp ce evreii aveau mai multe sinagogi în întreaga lume, samaritenii aveau doar una. Aceasta se afla la Nablus pe panta de la poalele Muntelui Garizim, unde locuiau samaritenii.

Ca evreul modern, samariteanul considera că rugăciunea a luat locul sacrificiilor pe care le oferise anterior. În continuare nu îi plăceau pe evrei şi nu le spuneau evrei sau izraeliți, pentru că credeau că ei sunt singurii moştenitori al vechiului Israel. Dr. John Mills rezumă articolele crezului samaritean după cum urmează: „Un singur Dumnezeu JHWH, un singur legiuitor, Moshe (Moise), o singură carte divină, Tora (Legea), un singur Loc Sfânt, muntele Garizim, adevăratul Beth El.” Doctrinele despre îngeri, nemurire şi despre judecata finală, în opinia sa, sunt adăugate mai târziu. Ei sărbătoresc şapte sărbători pe an, deşi numai una, Paştele, este ținută cu stricteţe. Ei nu lucrează în Sabat, nici măcar nu deschid o scrisoare, sau să aprindă o lumânare. Ei nu pronunţă numele „Iehova”. În schimb, folosesc cuvântul „Sema”, care stă ca nume al lui Dumnezeu. Ei vorbesc cu cinste despre Mesia, pe care îl numesc „Thaheb.” Ei cred că el va fi o reîncarnare a lui Moise sau Iosua şi că el va restabili spiritual poporul lui Israel şi le va da stăpânire peste națiuni. „Apariţia lui Mesia,” a scris Heinrich Petermann, în 1860, „va avea loc după 6000 de ani de la creație, şi aceştia s-au scurs acum; în consecinţă acum, deşi inconştient, se întâmplă pe pământ.” Ei susţineau că Thaheb va egaliza toţi oamenii, vor trăi 110 ani pe pământ, apoi vor muri şi vor fi îngropați lângă Garizim.

Potrivit lui Mills, ei credeau că „sufletul la moarte părăseşte corpul şi intră în altă lume, şi un alt stat de existenţă.” Baza pentru crezul lor este Exodul 3:6, unde starea de eternitate a lui Dumnezeu este asociată cu Avraam, Isaac şi Iacov. Aceştia susţin că cei răi sunt pedepsiţi în focul iadului. Nu sunt folosite imagini în închinarea lor, şi nu se roagă pentru cei morţi. Ei susţin că, la moarte, soarta omului este pecetluită pentru totdeauna.

Nu mai există decât un număr mic de samariteni în prezent, poate 175 cel mai mult. Ei trăiesc în sud-vestul Nablusui, în sărăcie mare. Şeful grupului lor este un preot care pretinde a fi un levit, deşi ei spun că linia aaronică a pierit din 1658. Problema lor principală este cum să se păstreze ca popor depășind extincţia fără a încălca legile căsătoriei. În ceea ce priveşte venirea eliberatorului în salvarea lor, Ab Zehuta spune: „Nimeni nu știe când va veni, în afară de Iehova.”

Cuprins

Urmându-mi scopul în viaţă

Povestit de W.J. Simpkins

OAMENII spun adesea "Dacă aş putea să-mi trăiesc viaţa din nou, aş face-o diferit." Totuşi, pot spune cu sinceritate că dacă ar trebui să-mi trăiesc viaţa din nou, ar fi la fel cum a fost în ultimii treizeci şi opt ani, sau cel puţin în ultimii treizeci de ani. Spun ultimii treizeci de ani deoarece am început să trăiesc cu adevărat când aveam opt ani.

Atunci tatăl meu a început să participe la întrunirile martorilor lui Iehova. A venit acasă într-o duminică şi mi-a spus că au întruniri şi pentru tineri şi că puteam merge dacă voiam. Mi-a arătat unde era, la aproximativ o milă distanţă de casă. Fiind curios, m-am dus. La "Şcoala de duminică" pe care o aveau atunci, studiau dintr-o carte numită "Creaţia." Una din doamnele mai în vârstă din grupul de studiu al adulţilor era profesoară. În cea de-a doua sau a treia duminică în care m-am dus, ne-a dat fiecăruia câte o coală de hârtie cu ceva scris pe ea şi ne-a spus că ar trebui să fim pregătiţi să spunem câte ceva despre subiectul respectiv în duminica următoare. Ei bine, n-am ştiut despre ce era vorba, însă l-am întrebat pe tatăl meu iar el mi-a spus că era o scriere din Bibliei şi mi-a arătat cum să o caut în Biblie. Am găsit-o destul de interesantă. Am participat în fiecare duminică pentru o vreme. Dar cum clasa a devenit din ce în ce mai mică, aranjamentul şcolii de duminică a fost oprit şi cei doi sau trei dintre noi cei rămaşi a trebuit să ne întâlnim cu adulţii.

INTRÂND ÎN SERVICIU

În 1933 mi-a fost oferită ocazia de a merge din casă în casă; am început în martie. Cu cât lucram mai mult din casă în casă şi cu cât studiam Biblia mai mult, cu atât eram mai convins de ceea ce avea să fie scopul meu în viaţă când urma să termin şcoala. Voiam să ajut oamenii să înveţe adevărurile Bibliei. În septembrie 1938, la convenţia din Detroit, Michigan, legată de Londra, Anglia, am fost botezat pentru a simboliza devoţiunea mea pentru a face voia lui Iehova. Atunci am vrut să renunţ la şcoală pentru a intra în lucrarea de predicare cu normă întreagă, însă părinţii mei au decis că ar trebui să-mi termin întâi şcoala.

Am predicat din ce în ce mai mult, profitând de oportunităţi, iar apoi, în prima parte a anului 1940 am decis să încep pionieratul, urmându-mi scopul în viaţă în lucrarea de predicare cu normă întreagă. Nu am primit multă încurajare din partea unora. Ei au spus: "Vei muri de foame." "Tot ce vei avea de mâncare va fi fasole cu puţină sare." "Cum vei trăi?" Este adevărat că abia ieşisem din şcoală, fără un venit constant şi o slujbă regulată, însă expresiile pesimiste ale unora nu m-au făcut să mă răzgândesc. Mi-am amintit ce spune Biblia, că Iehova îmbracă florile şi hrăneşte păsările cerului şi că servii Lui care au credinţă adevărată valorează mai mult decât acestea. Aşadar am devenit slujitor pionier al lui Iehova la 1 iunie 1940.

Cuprins

CONVENŢIA DIN 1940

În aceeaşi lună iunie, contractul pentru folosirea terenului State Fairgrounds din Columbus, Ohio pentru convenţia noastră a fost anulat. Împreună cu fraţii noştri din toată ţara am răspândit o petiţie şi în doar câteva zile au fost obţinute sute de mii de semnături. Îmi aduc aminte cât de greu muncea un grup de pionieri ca al nostru. La sfârşitul lunii eram foarte obosiţi, dar când am însumat timpul petrecut cu predicarea în timpul lunii, am aflat că îi alocasem mai mult de două sute de ore. Aceea a fost prima mea lună ca şi pionier, prima mea lună de serviciu pe teren cu normă întreagă înfăptuit cu bucurie.

Curând după aceea am primit o scrisoare de la Societatea Turnul de Veghere în care se spunea că adunarea fusese schimbată cu Detroit, Michigan şi în care se cerea ajutorul pionierilor în domeniul lucrării preconvenţiei. Detroit se află la doar o sută de mile distanţă de oraşul meu natal, Saginaw, Michigan; deci am decis să merg, deşi nu aveam decât doi dolari în buzunar. Alţi cinci pionieri au mers cu mine. Am avut un moment bun căutând camere, scriind repartizarea camerelor şi făcând curat la locul adunării. Convenţia a fost minunată şi sunt recunoscător că am avut o mică contribuţie la ajutarea pregătirii ei şi că am putut participa.

În 26 iulie 1946 m-am căsătorit cu o soră pionieră pe care o cunoşteam de ceva vreme, iar în noiembrie eu şi soţia mea am primit cereri pentru serviciul special de pionierat. Am fost făcuţi pionieri speciali şi trimişi la St. Johns, Michigan, pentru a începe lucrul în 1 decembrie. Nu cu mult timp înainte, mulţi dintre martorii lui Iehova fuseseră arestaţi pe străzile oraşului pentru distribuirea revistelor *Turnul de Vegherere* şi *Consolarea* (acum *Treziţi-vă!*), iar cazul încă nu fusese clasat. A fost un teritoriu dificil de lucrat, deoarece majoritatea oamenilor erau fermieri pensionaţi care erau satisfăcuţi de propria religie, iar altora le era frică să studieze cu martorii lui Iehova din cauza a ceea ce ar putea spune vecinii lor.

După ce am lucrat la acea misiune timp de şapte luni, am primit o altă misiune. Întâi am mers la Cadillac, Michigan, iar apoi la Belding, Michigan. Însărcinarea pe care am primit-o în decembrie 1942 de a lucra la Belding va fi ţinută minte îndelung. Nu eram acolo de mult timp când eu şi soţia mea am primit scrisori datate în 14 decembrie 1942, cu aplicaţii în alb pentru Colegiul biblic Gilead, care urma să se deschidă în 1 februarie 1943. Cum îmi doream să le spun şi altora despre privilegiul ce-mi fusese oferit! Am completat cererile goale, iar apoi am aşteptat. Nu, nu am aşteptat cu braţele încrucişate; am continuat să predicăm.

COLEGIUL GILEAD

Apoi, într-o zi foarte foarte rece din ianuarie 1943 am primit alocaţia de pionieri speciali, *Anuarul* 1943 şi - ce bucurie!- o scrisoare ce ne instruia pe mine şi pe soţia mea să fim la South Lansing, New York, nu mai târziu de 31 ianuarie pentru a participa la prima oară a Colegiului biblic Gilead. Parcă ieri am ajuns în gara din Ithaca, New York, însă a fost cu mai bine de şaptesprezece ani în urmă. Acolo mi-am întâlnit unii dintre colegii de clasă din diferite părţi ale Statelor Unite. Am fost întâmpinaţi de fratele Booth, slujitorul de la Ferma Regatului. Peisajul dintre

Cuprins

Ithaca şi Ferma Regatului, unde este localizat Gilead, îţi lua respiraţia şi ştiam că mergeam către noua mea casă. Mă hotărâsem să absorb toate cunoştinţele posibile în cele cinci luni de cursuri şi să mă echipez pentru munca misionară.

Gilead era ceva nou şi nu ştiam la ce să mă aştept. Eram o sută de oameni care am aflat destul de repede despre Gilead şi scopul său. Instructorii, fraţii noştri, au fost amabili şi de ajutor. Au arătat multă răbdare pe măsură ce s-au străduit să ne insufle şi mai multă apreciere pentru adevărul cuvântului lui Dumnezeu şi pentru relaţia noastră cu Creatorul. A fost o bucurie să studiez şi să învăţ din ce în ce mai mult despre Iehova şi marele Lui scop. Aprecierea noastră a crescut odată cu creşterea cunoştinţelor. Am învăţat, sau cel puţin am încercat să învăţăm spaniola de bază. Privind acum înapoi, râd de sunetele pe care le scoteam sau încercam să le scot, dar am terminat cursul şi am primit o însărcinare la Mamaroneck, New York, până în momentul în care a fost posibil să mergem în altă ţară.

SERVICIUL DE MISIONAR

În sfârşit, la 12 aprilie 1945, eu şi soţia mea ne-am urcat într-un avion în Miami, Florida şi am făcut o scurtă escală la Havana, Cuba. Apoi, viaţa mea de misionar a început cu adevărat. La început a fost greu. Nu ştiam spaniolă, dar memorasem o scurtă predică; iar a doua zi după ce am ajuns am început din casă în casă folosind un fonograf portabil, aşa cum făceam pe vremea aceea. Pe măsură ce prezentam literatura, oamenii râdeau cu mine şi de mine, însă nu mă deranja pentru că învăţam în fiecare zi câte puţin. Am plasat ceva literatură iar apoi am început să fac contra-vizite şi să încep anumite studii. Când am început să predic aici, luam cu mine un mic dicţionar spaniol-englez. Când cineva spunea ceva sau când eu voiam să spun ceva şi nu ştiam cuvintele, spuneam "*Un momento*" ("Doar o clipă"), şi scoteam dicţionarul, căutând ceea ce voiam să spun sau ceea ce îmi spuneau ei. Odată, o tânără femeie pe care o întâlnisem din uşă în uşă ştia puţină engleză; mi-a spus că vorbeam bine spaniola, iar eu i-am spus: "O nu, vreau să *predau* şi mai multă." Amestecasem verbele. Voisem să spun că vreau să *învăţ* mai multă spaniolă. Au râs pe cinste de asta, şi eu la fel, când mi-am dat seama de greşeala pe care o făcusem.

Pe vremea aceea misionarii operau în acelaşi fel ca şi pionierii speciali într-o ţară. Aşadar cei şase dintre noi care eram în casă puneam fiecare o anumită sumă de bani lunar pentru chirie, lumină şi mâncare. Luam masa de două ori pe zi acasă-micul dejun şi cina. Banii ce ne rămâneau din alocaţia specială de pionieri îi foloseam pentru cheltuieli neprevăzute şi pentru prânz. Aranjamentul casei misionare, pe care Societatea l-a început în 1946, a fost o minunată binecuvântare pentru cei care îşi urmau scopul în viaţă în domeniul misionar.

Soţia mea şi eu nu avem copii, însă o soră în vârstă de peste şaptezeci de ani ne numeşte bunicul şi bunica. Acum poate părea ciudat, dar s-a întâmplat în felul următor: în toamna lui 1945 am mers la o revizitare a unei doamne care luase cartea "*Adevărul te va elibera.*" Am studiat cu ea câteva luni, iar apoi, în 1946, chiar înainte de vizita fratelui Knorr, a început să meargă în serviciu cu noi. A participat la convenţia internaţională din Cleveland, Ohio, în 1946 şi a început să

Cuprins

predice din ce în ce mai mult până când a devenit pionier; şi i-a ajutat pe mulţi alţii să afle adevărul. Deci vedeţi, având în vedere că ei au primit adevărul prin cineva căruia noi îi adusesem mesajul vieţii, ei ne privesc pe mine şi pe soţia mea ca pe "bunicul" şi "bunica". Îmi aminteşte de cuvintele Domnului Isus Cristos relatate la Marcu 10:29, 30: "Isus a spus: 'Cu adevărat vă spun vouă, oamenilor, că nu va fi nimeni care şi-a lăsat casa sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii ori ogor de dragul meu şi de dragul veştii bune care să nu primească însutit în această perioadă de timp, case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare, cu persecuţii şi, în viitorul sistem al lucrurilor, viaţă veşnică.'"

Am fost privilegiat să servesc ca şi supraveghetor ale diverselor congregaţii care au crescut şi au fost împărţite pentru a forma noi congregaţii. Existau doar trei congregaţii în zona metropolitană a Havanei în 1945, însă acum există treizeci şi trei. Acum există mai mulţi servi în zona Havanei decât existau în întreaga Cubă în 1945.

În congregaţia în care servesc acum ca şi supraveghetor am început un studiu cu un om sincer care a afirmat la acea vreme că nu va putea învăţa niciodată adevărurile Bibliei şi cum să găsească anumite scrieri în diferitele cărţi ale Bibliei. Cu toate acestea, după mai puţin de un an, el ştia cum să folosească Biblia, a început să-l slujească pe Iehova, a fost botezat, iar acum slujeşte ca şi slujitor asistent într-o congregaţie nouă care s-a format datorită creşterii congregaţiei noastre. Voia lui Iehova este ca cei cu inima umilă să audă şi fericită este soarta celor care îşi fac din slujirea lui Iehova un scop în viaţă.

Este adevărat că la început când am venit în Cuba, limba şi obiceiurile erau ciudate şi dacă nu aş fi fost pe deplin convins de scopul venirii mele aici, aş fi putut decide că nu vreau să stau şi m-aş fi întors în State. Dar am dorit să predic şi să am partea mea în învăţarea naţiunilor; deci eram hotărât să devin cât de familiarizat era posibil cu obiceiurile şi limbajul diferit. Determinarea m-a făcut să rămân şi am fost foarte binecuvântat. Ca unul dintre martorii lui Iehova, ştiu că nu indivizii sunt importanţi, ci dacă o persoană poate sluji, atunci asta ar trebui să facă.

SERVICIUL BETHEL

În cel de-al treilea an al meu într-o misiune străină, în aprilie 1948, eu şi soţia mea am fost desemnaţi să lucrăm la filiala cubaneză. Apoi, în 1949 am fost numit să servesc unele dintre circuite ca şi slujitor de district, mergând din Bethel joia pentru acest serviciu la sfârşit de săptămână. A fost un privilegiu minunat să-i slujesc pe fraţii mei şi pe oamenii de aici din Cuba în ultimii cincisprezece ani şi să văd numărul celor ce se închină lui Iehova crescând de la 1.400 la peste 12.000. Vă puteţi gândi la un privilegiu mai mare sau la o carieră care să aducă mai multă bucurie decât aceea de a-l sluji pe Iehova ca unul dintre martorii Lui?

Pentru mine cea mai înţeleaptă cale este aceea de a fi un slujitor al Domnului. Într-adevăr, cel mai înţelept drum nu este întotdeauna cel mai uşor sau cel mai profitabil din punct de vedere uman, însă orice alt drum în afara serviciului devotat cu toată inima lui Iehova duce la dificultate şi dezamăgire. Acum, după douăzeci şi

Cuprins

şapte de ani în slujba lui Iehova, dintre care douăzeci în serviciul de predicare cu normă întreagă, pot spune cu sinceritate că sunt fericit cu calea aleasă pentru a-mi urma scopul în viaţă; au fost ani binecuvântaţi din abundenţă. După cincisprezece ani în repartizarea mea misionară, nu cunosc niciun alt loc care este într-adevăr acasă pentru mine decât cel al repartizării mele misionare. Chiar şi atunci când mă duc în State pentru a-mi vizita părinţii, când vorbesc despre repartizarea mea în Cuba vorbesc ca fiind acasă, iar când plec de la ei, spun şi simt că mă duc *acasă* la repartizarea mea misionară.

Să rămânem treji împreună cu
„SCLAVUL FIDEL ŞI PREVĂZĂTOR”

Conexiunile biblice şi dispunerea abundentă ale prerogativelor scripturale ale clasei „sclavului fidel şi prevăzător” au fost deja examinate. Această clasă a fost fondată pentru a-i reprezenta pe martorii lui Iehova unși care operează astăzi în toate părţile pământului prin intermediul slujitorului lor juridic acum vechi de şaptezeci și șase de ani, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania. Această clasă de „sclavi" are un organism de conducere, de consiliu şi de direcționare cum este prefigurat de Elihu atunci când i-a dat sfaturi anticului Iov. (Iov 32:1-6) Din 1919 încoace direcţia de conducere a societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova a devenit mai degrabă Teocratică, decât să continue să ducă în mod democratic aranjamentele creştinătăţii precum neghina. (Matei 13:25, 38, 39) Fosta metodă democratică reprezenta voința oamenilor de la fiecare nivel al organizației, de jos până sus. Dar metoda teocratică asigură că voia lui Iehova este făcută la fiecare nivel al organizației de sus până jos. Acum, că împărăţia cerurilor a fost stabilită în 1914, a venit timpul de a facilita voia lui Dumnezeu pe pământ, în toate aspectele. Acest lucru s-a întâmplat ca răspuns la rugăciunea model: „Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Matei 6:10) A venit vremea ca mulţimea de oameni, în afară clasei „slujitoare” de „sclavi” unși, să înveţe despre voinţa divină şi să o îndeplinească. Nou-veniţii trebuie să stea treji împreună cu " sclavul fidel şi prevăzător " să facă voia divină şi, astfel, să se califice pentru a supravieţui sfârşitului acestei lumi vechi, pentru viaţa într-un paradis restaurat pe pământ.

[2] Cum se va face voia divină cunoscută şi cum va fi adusă în atenția mulţimii de oamenii de bună credință faţă de Iehova? Din nou clasa de „sclavi”, străjeri treji ai lumii, trebuie să se angajeze într-o altă campanie mondială de educare în urma restaurării lor în calitate de martori după 1919. O astfel de muncă la nivel mondial este în curs de desfăşurare de mai mult de patruzeci de ani şi se apropie de punctul său culminant fructuos. Faptele arată că din această perioadă şi până la ora de faţă, clasa de „sclavi” a servit drept unic canal comun, al lui Dumnezeu, pentru fluxul adevărului biblic, pentru oamenii de pe pământ. Aşa cum în congregaţia primilor creştini, au servit împreună drept canal de comunicare între cer și pământ, astfel se

Cuprins

întâmplă şi în timpul nostru. (Efeseni 3:10) Hrana spirituală din abundenţă şi detalii uimitoare cu privire la cum se face voia lui Dumnezeu au curs prin acest canal unic, fapt ca dovadă miraculoasă de funcţionare a spiritului sfânt. Mărimea actuală a societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, numărând aproape un milion de vestitori în 175 de ţări, dă mărturia elocventă a faptului că nu este un produs al ingeniozităţii umane. Mai degrabă, este un produs al spiritului sfânt care operează în mod teocratic printr-un canal testat, influenţând vieţile bărbaţilor şi a femeilor dedicate, în toate planurile vieții. - Zaharia. 4:6.

[3] Biblia prezintă acest aranjament prin acest canal ca drumul larg al Noului Ierusalim. Prin mijlocul acestui drum larg este canalizat un „râu cu apa vieţii", un potop de publicaţii despre adevărul clar care aduce beneficiile vieții pentru toți care beau din prospețimea sa. Unde menţionează Biblia acest lucru? „Şi el mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului şi care curgea prin mijlocul drumului mare al oraşului. De-o parte şi de alta a râului erau pomii vieţii, care făceau douăsprezece recolte, dându-şi roadele în fiecare lună. Frunzele pomilor erau pentru vindecarea naţiunilor. Spiritul şi mireasa continuă să zică: „Vino!" Şi oricine aude să zică: „Vino!" Şi oricui îi este sete să vină şi oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată." (Rev 22:1, 2, 17). Astfel, organizatoric, clasa de „sclavi prevăzători", începând din 1919, a canalizat un flux tot mai mare de publicaţii biblice de milioanele care conţin „apele vieţii" descriind voia lui Iehova ca emanând de pe tronul lui Dumnezeu din ceruri. Reține că există „copaci ai vieţii", pe fiecare parte a acestui râu al vieții. Aceştia sunt „servitori", rămăşiţa unsă ca indivizi, care se trag în primul rând din aceste ape de adevăr. Fiind, astfel, umpluți cu adevăr, indivizii unși aduc roade Regatului şi continuu roade ale spiritului, în toate anotimpurile, pentru a-i hrăni spiritual şi pentru a-i ajuta pe cei mulți asociaţi noi ai „naţiunilor."- Gal. 5:22-24.

[4] Rămăşiţa unsă ca şi „copaci" individuali, se mai spune că produce „frunze pentru vindecarea naţiunilor." Ce sunt aceste frunze? Acestea par a fi aranjamentele organizației făcute prin intermediul rămăşiţei unse pentru a aduce vindecare spirituală oamenilor de bună voinţă. Cei unşi, ca indivizi, sunt folosiți pentru a servi în fabricile de imprimare a Societăţii, să scrie şi să publice cărţi şi reviste, şi sunt trimişi ca vorbitori publici; unii călătoresc ca slujitori de sediu, de circuit şi de district, alții continuă în calitate de supervizori ai congregaţiei şi conductori de studiu. Aproape toți aceștia din rămășiță, mai mult de paisprezece mii, încă raportează participarea pe teren, formarea în mod regulat a celor noi în serviciul din casă în casă şi munca în studiul biblic. Ei se străduiesc să fie exemple credincioase pentru oamenii cu bună voinţă aşa cum ar trebui să fie slujitorii dedicați lui Dumnezeu. Ei vor rezista tendinței, pentru că îmbătrânind şi devenind mai slabi în forţă fizică s-ar pensiona pentru a face loc altora, ca oamenii cu bună voinţă să facă munca grea a serviciului. Pensionarea i-ar putea duce să caute numai confortul trupesc şi astfel să devină materialiști. Până în ziua morții lor, acești credincioși născuți în spirit, fiii unși ai lui Dumnezeu, vor purta mai departe „frunzele" serviciul de cooperare pentru a ajuta pe cei din „marea mulţime" să se

Cuprins

vindece. Da, aceşti „copaci” sunt confirmaţi a fi cei unşi, pentru că mai târziu, în aceeaşi profeţie, sunt menţionaţi ca membri ai clasei „miresei”, cei destinaţi să fie din partea miresei lui Cristos, din cei 144.000, în ceruri. (Efeseni 5:23) Şi aşa sunt precum „mireasa”, cei care le spun: „Vino!” tuturor oamenilor de bună voinţă pentru a bea din „apele vieţii”, care sunt canalizate prin intermediul clasei de "sclavi" a Societăţii Turnului de Veghere. Când devin spiritual odihniţi şi vindecaţi, atunci, la rândul lor, se alătură rămăşiţei să spună altora: „Vino!”. Prin urmare, sub îndrumarea divină programul educaţional spiritual „bulgări de zăpadă”, se întinde de-a lungul a celei mai mari dimensiuni. - Isa. 11:9.

UN MIRACOL MODERN

[5] Din 1919 până în 1931 fluxul de ape de adevăr a afectat în mare măsură numai pe rămăşiţa unsă. Tot mai mulţi dintre cei unşi au fost chemaţi să umple locurile de muncă vacante a celor care au căzut în 1917 şi 1918. De asemenea, au fost împrospătaţi spiritual şi întăriţi pentru marea muncă ce a urmat. Dar mai ales, declarând cu credinţă hotărârile lui Iehova, au pregătit lumea pentru o recoltă gigantică la seceriş. Deci, în afară de rămăşiţa trează formată din clasa de „sclavi”, întreaga omenire s-a dovedit a fi adormită spiritual până în 1931. Toţi se îndreptau, în mod fatal, spre distrugerea de la Armaghedon. Până în 1931, clericii catolici, protestanţi şi evrei au sforăit într-un somn spiritual chiar mai profund decât înainte de 1914. Nu a existat niciun străjer treaz printre ei.

[6] La Ezechiel, capitolul 47, este descris în mod profetic un miracol modern. Potrivit preştiinţei iubitoare a lui Iehova, el a manevrat afaceri pământeşti pentru o „mare mulţime”, pentru a experimenta o înviere spirituală. (Rev. 7:9; Col. 2:13) A fost voinţa lui Dumnezeu să trezească rămăşiţa de pe pământ după învierea cerească din 1918 a celor unşi care au murit înainte de acel moment. (Rev. 11:18) Cu toate acestea, mulţi au fost ţinuţi în condiţii de moarte în lumea veche murindă a lui Satan şi nefăcând nimic în legătură cu situaţia lor. Dar prin acest miracol modern care a început după 1931, Iehova, treptat, le-a deschis ochii să vadă adevărata stare a lucrurilor, şi anume că prin dorinţa lui Dumnezeu şi a lui Cristos s-a clădit creştinismul, iar rezultatul a fost că el a fost lepădat, fiind vinovat de adulter spiritual cu lumea. (Iacov 4:4) Aceştia aveau ochii concentraţi să înceapă să deosebească rămăşiţa trează, cu ochii deschişi, formată din „sclavul fidel şi prevăzător”, şi importanţa muncii lor de predicare. Care sunt detaliile acestui miracol modern?

[7] Să deschidem acum televizorul la profeţia biblică de la capitolul 47 din Ezechiel pentru o vizionare a performanţei video de atunci, având loc în împlinirea din timpurile moderne. Acolo începem să vedem o viziune extinsă a lucrurilor pe care le-am luat mai devreme din Revelaţia, capitolul 22. Din nou, vedem un „râu” de apă a adevărului fiind canalizat pe pământ de la templul spiritual al lui Iehova. Apele încep să curgă prin canalul clasei de „sclavi” de la restaurarea lor în 1919. Reţineţi că aici „râul” este descris ca mergând spre est, în direcţia luminii mari, aparent însemnând că publicaţiile societăţii despre adevăr ar fi progresat în lumina adevărului după cum au avansat anii, după 1919. Ezechiel face un sondaj periodic,

Cuprins

la fiecare o mie de coţi, despre adâncimile tot mai mari ale acestui râu, care la început a fost adânc până la gleznă, apoi până la genunchi, apoi până la coapse, şi, în final râul a fost atât de adânc încât dacă cineva vroia să-l traverseze, trebuia să înoate. - Ezechiel. 47:1-5.

[8] Deci, în aceste ultime zile a împlinirii, un sondaj periodic la fiecare trei ani arată o creştere constantă în profunzimea spirituală şi claritatea apelor adevărului publicate de către Societatea Turnul de Veghere. O picurare publicată în 1919 a fost adâncă până la „gleznă", ca să spunem aşa, apoi prin 1922, până în 1925 s-a văzut o adâncime crescândă de spiritualitate şi de viziune, urmată de marea furtună de lumină nouă publicată până în 1928, ca apoi până în 1931 să fie acoperită de fluxul copleşitor de luminare biblică. Toţi cei care au fost conectaţi cu Societatea Turnul de Veghere din 1931, pot depune mărturie că de atunci apele adevărului au fost publicate în cantitate atât de mare şi atât de repede prin intermediul revistei Turnul de Veghere şi prin alte publicaţii ale Turnului de Veghere încât, la figurat, oricine trebuie să „înoate" pentru a încerca să ţină pasul. În plus, din 1931 până în 1945 forţele catolic-fascisto-naziste au aflat că nu pot verifica acest „râu" puternic de adevăr. Da, martorii lui Iehova au fost atât de fortificaţi de apele adevărului încât nu pot fi depăşiţi prin persecuţie sau să fie opriţi să mai publice. - Rev. 12:15, 16.

[9] În continuare vom vedea că şi acest „râu" are, de asemenea, „copaci" pe ambele maluri ale acestui flux care curge. „Copacii" poartă fructe noi în fiecare lună, şi frunzele lor sunt furnizate pentru vindecare. Acest lucru este identic cu scena de la Revelaţie, deja examinată şi aplicată pentru rămăşiţa individuală asemănătoare copacului, care efectuează cu credinţă serviciile de predicare împreună cu canalul organizaţiei pentru a aduce vindecare spirituală naţiunilor. (Ezechiel 47:7, 12) Dar cum este adus miracolul modern?

[10] Unde va direcţiona voinţa divină fluxul formidabil al acestei ape de curăţare a adevărului Regatului dătătoare de viaţă? Pe ecranul televizorului nostru de profeţie biblică, vedem că Iehova Dumnezeu direcţionează acest râu să curgă spre est (de unde în antichitate a fost zona templului de la Ierusalim), chiar în Marea Moartă. Acum, nici un peşte nu a trăit vreodată în Marea Moartă literală. Dar reţineţi ce se întâmplă cu această Mare Moartă anti-tipică! Marea Moarta aici înfăţişează pe bună dreptate circumstanţele fatale care i-au împiedicat pe mulţi să vadă lumina zilei spirituale în această perioadă de sfârşit. Satan i-a legat bine ca prizonieri. I-a ţinut în mare întuneric spiritual prin intermediul religiei false. Diavolul i-a ţinut ocupaţi cu materialismul, i-a indus în eroare cu propagandă şi i-a ţinut ocupaţi cu lucrurile dezonorante ale unei rase-şobolan existente. În acest fel, întreaga omenire, cu excepţia clasei veghetoare a „sclavului fidel şi prevăzător", a fost ţinută în somnul de moarte spirituală până în 1931.

[11] Miracolul miracolelor, este că Iehova conduce acum acest flux de ape de adevăr pentru a elibera „marea mulţime" de oameni de bună credinţă din această captivitate precum Marea Moartă. Începând din 1931 Turnul de Veghere a început treptat să schimbe apelul zgomotos spre cei care nu fac parte din grupul celor unşi. De-a lungul anilor profeţie după profeţie, numărând acum peste patruzeci şi două,

Cuprins

şi-au arătat împlinirile clar, toate confirmând că Iehova a deschis uşa unei mulţimi vaste pentru a intra în această societate pe deplin curăţată şi pregătită a Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Apele adevărului au oferit vindecare în acele circumstanţele pe scena mondială şi circumstanţele pe scena individuală au fost schimbate prin manevrele lui Iehova. Verigile religioase s-au dezlănţuit; lumina problemelor lumii i-a eliberat, pe cei care s-au gândit la adevărurile Regatului, de la restricţiile anterioare tradiţionale. Circumstanţele au devenit acceptabile. Şi astfel, după cum indică Ezechiel, „peştele", în număr foarte mare a venit la viaţă. În cei aproape treizeci de ani de când acest miracol modern a început, în prezent există peste 850.000 de astfel de „peşti ce prind viaţă", activi cu clasa de „sclavi". Ei au venit dintr-un element lipsit de viaţă, o lume veche moartă în păcatele sale, de sub ameninţarea de distrugere de la Armaghedon, şi au luat viaţă pentru Dumnezeu. - Ezechiel. 47:8, 9.

[12] Acum, că aceşti „peşti" au devenit vii sub mâna miraculoasă a lui Iehova, îi va lăsa să se transforme pe ei înşişi în alimente? Nu. Ecranul nostru video arată în continuare că Iehova stabileşte o organizaţie a „pescarilor" pentru a administra hrana. Acest lucru este direct opus obişnuinţei generale, şi anume că peştele este capturat pentru a deveni hrană pentru om. Dar în această profeţie peştii sunt pescuiţi să fie hrăniţi şi ţinuţi în viaţă. „De-a lungul lui, de la En-Ghedi până la En-Eglaim, vor sta pescari. Acolo va fi un loc de uscat năvoadele. Vor fi peşti după specia lor, ca peştii din Marea cea Mare, foarte mulţi." (Ezechiel 47:10, AS) Acest pasaj aminteşte imediat de ceea ce Isus le-a spus odată ucenicilor săi: „Veniţi după mine, şi vă voi face pescari de oameni" (Matei 4:19). Într-adevăr pescarii cu plasele lor, pe bună dreptate astăzi înfăţişează rămăşiţa unsă, pentru că, împreună cu organizaţia lor ca o plasă, practic sunt încă ocupaţi în aceeaşi activitate de pescuit spiritual ca şi predecesorii săi apostolici. Prin acest mijloc organizat sunt efectuate operaţiuni de salvare în toate părţile pământului. Înainte de 1931 doar cei din „turma mică" cerească erau cu greu serviţi, dar acum din 1931 operaţiunile de salvare sunt pe scară globală vastă pentru a salva sute de mii. Aceşti „peşti" ce au prins viaţă sunt aceeaşi ca şi celelalte „alte oi" ale lui Isus Cristos. (Ioan 10:16) În funcţie de „fructele" şi „frunzele" membrilor precum copacii individuali ai rămăşiţei, aceste „alte oi" sunt hrănite din belşug pentru a rămâne în viaţă în timpul şi după furtuna de la Armaghedon.

SĂ RĂMÂNEM TREJI

[13] Poate fi pusă următoarea întrebare: „Cum poate cineva să stea treaz cu această mişcare rapidă a clasei sclavului fidel şi prevăzător"? Membrii acestui grup unşi, sunt cu ani înaintea noastră în ceea ce priveşte maturitatea. Cunoştinţe biblice, experienţă şi viziune teocratică privind scopul lui Iehova şi voinţă divină. Acestea sunt câteva dintre lucrurile care se pot face pentru a rămâne treaz şi la înălţime. În primul rând, trebui ţinut pasul cu „hrana la timpul potrivit" furnizată prin intermediul canalului dovedit al lui Dumnezeu şi publicat de Societatea Turnul de Veghere. Nu se poate permite să se rateze nici o masă spirituală. În plus, pentru studiul privat, participarea la studiile congregaţiei din fiecare săptămână

Cuprins

sunt vitale. Lipsind la întâlnirile de studiu spiritual omul se epuizează pe el însuşi, rămânând spiritual slab şi fără putere. În cazul în care o astfel de hrănire neglijentă continuă, persoana nu va fi suficient de puternică pentru a ţine pasul cu marşul rapid al societăţii Lumii Noi. Rămăşiţa unsă, în calitate de conducători au o singură determinare înaintea lor, şi aceasta este premiul vieţii veşnice făcând voinţa lui Iehova şi justificând suveranitatea sa. Tu, cel din cele „alte oi", vei fi suficient de puternic pentru a fi tovarăşul de călătorie a rămăşiţei în această acţiune determinată la victorie? Hrăneşte-te cu zel, ca şi cum ar fi pentru viaţa ta. Aşa şi este.

[14] Un alt lucru este să urmezi căi teocratice, proceduri şi metode. Este scris în Revelaţia: „Mari şi minunate sunt lucrările tale, Iehova, Dumnezeu Atotputernic! Drepte şi adevărate sunt căile tale, Rege al eternităţii!" (Rev. 15:3). Nu mai suntem guvernaţi de modalităţile şi procedurile democratice. Astfel de moduri accentuează voinţa omului. Când suntem aduşi în societatea Lumii Noi, suntem hotărâţi să facem voinţa divină. Voinţa divină curge spre noi numai teocratic printr-o conducere oferită de Dumnezeu prin „sclavul fidel şi prevăzător."

[15] În al treilea rând, putem rămâne treji stând în locul alocat nouă în cadrul organizaţiei. Cei din „marea mulţime" nu vor contesta sau căuta pentru a regla orice misiune efectuată prin intermediul „sclavului fidel şi prevăzător." Nici nu vor încerca să facă treaba alocată altuia. Pavel scrie: „Fiindcă, aşa cum într-un corp sunt multe mădulare, dar nu toate mădularele au acelaşi rol." (Rom. 12:4) Aşa că lasă pe fiecare să-şi îndeplinească serviciul său. Dacă locul persoanei este cel de serv de adunare, atunci lasă-l să fie sârguincios să realizeze serviciul de predicare eficient, în armonie cu instrucţiunile Societăţii. Dacă cineva este slujitor într-o congregaţie, atunci este de datoria sa să-şi îndeplinească în mod corespunzător serviciul. În cazul în care eşuează, îngerii care oferă veghere invizibilă vor vedea şi în cele din urmă vor fi făcute schimbări. Isus a spus: "Fiul omului îi va trimite pe îngerii săi şi ei vor strânge din regatul său toate lucrurile care poticnesc şi pe cei care comit nelegiuire." - Mat. 13:41.

[16] Din nou putem sta treji prin serviciul şi contribuţiile noastre financiare către Societatea Turnul de Veghere. Iehova a făcut atât de mult pentru noi prin această societate. Cel mai mărunt lucru pe care putem să-l facem pentru a arăta dragostea şi apreciere noastră este să contribuim prin finanţele noastre şi timpul nostru pentru extinderea activităţii de predicare la nivel mondial. Rămăşiţa, în numărul lor mic au contribuit cu milioane de dolari la munca Societăţii înainte de 1931. Cu siguranţă acum „marea mulţime" este dispusă să pună partea lor pentru a face din munca educaţională a societăţii astăzi cea mai importantă afacere din lume. Din resursele noastre de timp şi bani, să dăm cu generozitate. Iehova a binecuvântat contribuţiile celor unşi în fazele incipiente ale lucrărilor; astfel încât putem fi siguri că contribuţiile celor „altor oi", astăzi vor primi o binecuvântare şi mai mare pentru oamenii îndreptăţiţi. - Isa. 60:5; 61:5, 6.

[17] Putem sta treji arătând dragostea noastră pentru toţi şi acţionând cu loialitate. Organizaţia lui Iehova în ceruri se caracterizează prin dragoste. De asemenea, iubirea este caracteristica remarcabilă a societăţii Lumii Noi pe pământ. Acesta

Cuprins

este lucrul care o distinge atât de mult de lumea veche. De asemenea aceasta este marea caracteristică progresivă a „sclavului fidel şi prevăzător”. Un membru dintâi al acestui grup de sclavi, apostolul Pavel, a scris: Eu „vă implor să umblaţi într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu toată umilinţa şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire.” -Efes. 4:1-3.

[18] În final, putem sta treji fiind respectuoşi şi ascultători. Noi ştim că azi, Iehova utilizează „sclavul fidel şi prevăzător” al Societăţii Turnul de Veghere, ca pe o agenţie de guvernare pe pământ. Merită respectul şi sprijinul nostru deplin. Este scris: „Amintiţi-vă de cei care sunt în fruntea voastră, care v-au spus cuvântul lui Dumnezeu, şi, privind cu atenţie rezultatul purtării lor, imitaţi-le credinţa!” (Evrei 13:7) Din când în când sunt auzite observaţii dispreţuitoare de la cei imaturi, vorbe sau critici făţişe la adresa operaţiunilor Societăţii. Acest lucru arată pur şi simplu lipsa de respect faţă de mijloacele pe care Iehova le foloseşte în mod remarcabil pentru a-şi face voința în această perioadă dinainte de Armaghedon. Într-adevăr Societatea dirijată de spiritul sfânt al lui Dumnezeu merită ascultare din toată inima şi cel mai profund respect.

[19] Da, „sclavul fidel şi prevăzător”, a fost treaz la venirea din 1914. În 1942 „sclavul fidel şi prevăzător”, ghidat de spiritul infailibil al lui Iehova, a făcut cunoscut faptul că democraţiile vor câştiga cel de-al Doilea Război Mondial şi că va fi instituită o Organizaţie a Naţiunilor Unite. Această stare de veghe a fost importantă pentru evenimentele care au avut loc fără greş trei ani mai târziu. La Adunarea Internaţională a Voinţei Divine din 1958 în mod uimitor s-au oferit informaţii în prealabil, având legătură cu profeţia lui Daniel, despre evenimentele ce au avut loc în viitorul imediat. Astfel de dovezi de previziune spirituale sunt înregistrate pentru noi în cartea din „Facă-se voia Ta pe Pământ.” Din nou, „sclavul fidel şi prevăzător”, a fost prevenit înainte de vreme pentru îndrumarea tuturor iubitorilor de Dumnezeu. Cu certitudine, siguranţa actuală a individului depinde de el, dacă rămâne treaz cu „sclavul fidel şi prevăzător.”

[20] Rămâi treaz acum să trăieşti o viaţă fericită cu un scop inspirat. Să faci voia lui Dumnezeu este fermecător, fascinant, oferind cel mai bun stimulent. Nu aluneca înapoi la una din fostele circumstanţe ale „Mării Moarte”. Nu deveni un peşte mort, împuţit. Ci rămâi în viaţă, sănătos spiritual, un peşte atipic cu „miros dulce al cunoaşterii lui Cristos”, după cum scrie Pavel. (2 Cor. 2:15) Lasă-i pe cei care refuză să îţi audă predica să rămână în lumea oarbă, să urmeze clerul orb, al cărui lampă s-a stins. Chiar şi liliecii orbi au puteri receptive mai mari decât clericii spirituali somnoroşi. Dar tu, cel din „marea mulţime”, precum şi orice alte persoane care doresc să fie luminate, urmaţi clasa „sclavului fidel şi prevăzător”, care îşi ţin lampă aprinsă zi şi noapte. Fericirea ta acum în noua lume din viitor depinde de munca ta cu rămăşiţa. Isus a spus despre fraţii săi spirituali, rămăşiţa: „ Adevărat vă spun: [despre „marea mulţime”]: Întrucât i-aţi făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre aceşti fraţi ai mei, mie mi l-aţi făcut”. - Matt. 25:40.

[21] Rămâi treaz împreună cu rămăşiţa care este acum într-un moment de bucurie şi de ascensiune. Isus are această laudă pentru „sclavul fidel şi prevăzător”: „Bine, sclav bun şi fidel! Ai fost fidel peste puţine lucruri. Te voi numi peste multe

Cuprins

lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!" (Matei 25:21). Rămâi cu rămăşiţa în serviciul lor regesc pentru Regat. Împărtăşeşte cu ei bucuriile Regatului lor, care aduc puterea falnică. Rămâi treaz cu „sclavul fidel şi prevăzător" sub domnia lui Cristos ca să trăieşti pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.(a) Cum este echipat "sclavul fidel şi prevăzător" pentru a înfăptui voia lui Dumnezeu? (b) Ce interes prezintă aceasta pentru noii-veniţi?
2. Ce dovezi există în legătură cu modul în care este făcută cunoscută voinţa divină astăzi?
3. În Revelaţia 22:1, 2 ce sunt "calea largă," "râul apei vieţii," "copacii vieţii" şi "fructele" lor?
4. Explicaţi despre "frunze," "naţiuni," "mireasa" şi ce înseamnă să spui: "Vino!"
5, 6. (a) Descrieţi ce a fost afectat de către fluxul de adevăr din 1919 până în 1931. (b) Ce fel de miracol era rezervat pentru unii?
7. Ce aduce Ezechiel 47:1-12 în vedere ca fiind aplicat astăzi?
8. Ce înseamnă testul râului cu mai multe etape astăzi?
9, 10. (a) Citiţi şi explicaţi Ezechiel 47:7, 12. (b) Ce ilustrează Marea Moartă?
11. Descrieţi vindecarea pe care o aduc apele "râului".
12. Ce aranjament operează pentru a păstra vii "peştii" treziţi?
13. Descrieţi o cale de a vă păstra vigilenţi împreună cu clasa "servă."
14, 15. Explicaţi încă două căi de a rămâne vigilenţi.
16. Care sunt resursele unei persoane şi ce se poate face cu ele?
17, 18. (a) De ce sunt dragostea şi loialitatea necesare pentru vigilenţă? (b) Cum demonstrează respectul şi obedienţa faptul că o persoană este trează?
19. Cum s-a demonstrat "sclavul fidel şi prevăzător" a fi înaintea timpului său?
20, 21. (a) Cum poate o persoană să trăiască o viaţă inspiraţională a scopului acum? (b) Cum se aplică Matei 25:21 şi ce fel de încurajare este?

Trebuie să dați zeciuială?

A ZECIUI, care înseamnă a da o zecime din venitul propriu cu scopul de a promova închinarea religioasă, era un fapt al vieţii în ceea ce-i privea pe vechii izraeliți. Nu se cunoaşte dacă naţiunile păgâne au copiat şi au adoptat obiceiul evreu de a plăti zeciuiala. Aveau un sistem care se ocupa de îngrijirea preoţilor şi zeilor lor. Nu a fost stabilit dacă sistemul lor semăna cu cel pe care-l păstraseră evreii. Este foarte improbabil să fi fost aşa.

O lumină apreciabilă este aruncată asupra acestui subiect de către egiptologii Sayce şi Petrie. Profesorul Sayce scrie: "Deşi erau făcute daruri la scară largă templelor egiptene, se pare că nu exista nici o zeciuială." Profesorul Flinders Petrie spune: "Nu-mi amintesc niciun fel de aluzii despre zeciuială. . . . Sistemul egiptean

Cuprins

de venituri preoţeşti consta în proprietăţi şi nu în taxe sau zeciuieli." Profesorii Mahaffy şi Grenfell erau amândoi de părere că în Egipt "o şesime" era partea rezervată templelor şi zeilor.

Deşi Dr. Theophilus G. Pinches, care anterior a făcut parte din departamentul asirian al British Museum, afirmă că "există informaţii aproape sigure că în Babilonia erau plătite zeciuieli pentru templele zeilor înainte de anul 2000 î.C.," totuşi Dr. Wallis Budge de la British Museum, din studiile sale despre scrierile cuneiforme originale, era de părere că această zeciuială era mai mult de natura "oferirii de bunăvoie decât o literală zecime a cărei plată era obligatorie."

Erau şi alte clase de oameni în valea Eufratului şi în alte părţi care ofereau anual daruri zeilor lor. Grecii antici ofereau zeciuieli din prăzile de război lui Apollo şi romanii lui Hercule. Aceasta se făcea parţial ca o chestiune de obligaţie şi parţial în mod voluntar. "Corect vorbind," spune H.W. Clarke în cartea lui *A History of Tithes,* aceste zeciuieli "nu erau genul de zeciuieli menţionate în legea Mozaică. Ele erau doar jurăminte arbitrare şi jertfe; însă nu poate fi trasă nici o concluzie că erau zeciuieli pentru că erau date zecimi. Uneori păgânii ofereau mai mult, alteori mai puţin de o zecime."

Biblia conţine cea mai veche şi mai de încredere istorie a comportamentului şi obiceiurilor rasei umane. Acolo găsim prima menţionare a zeciuielilor la Geneza 14:20, unde se spune că Avraam i-a dat zeciuială sau o zecime din pradă lui Melchisedec. Nu există nici o relatare, totuşi, că el ar mai oferit vreodată zeciuieli sau că le-a poruncit urmaşilor săi să plătească zeciuieli. În Geneza 28:20-22 citim despre Iacob, nepotul lui Avraam, jurându-i lui Iehova că dacă Dumnezeu îl va face prosper şi-i va asigura o călătorie sigură, el "fără greşeală va oferi zeciuiala" averii sale lui Dumnezeu. Declaraţia arată că acest jurământ a fost o jertfă voluntară şi nu obligatorie în concordanţă cu o poruncă de zeciuială afirmată anterior.

Copiii lui Israel au fost primii cărora le era poruncit de legea lui Dumnezeu să plătească zeciuială. Pentru că închinarea la Iehova urma să ocupe primul loc în viaţa izraeliților, era necesar să fie făcute anumite aranjamente pentru a finanţa această închinare. Aceasta se făcea prin legea zeciuielii. Seminția lui Levi, care nu primise nici o moştenire, a fost întreţinută din zeciuială. O altă zeciuială a fost pusă deoparte pentru folosirea în conexiune cu sărbătorile lui Iehova, iar aceasta a fost înlocuită de o zeciuială pentru săraci în cel de-al treilea şi cel de-al şaselea an al fiecărei perioade de şapte ani. Nu citim niciodată despre zeciuială ca fiind o povară exagerată. De fapt, atunci când oamenii au păstrat îndeaproape legea lui Dumnezeu, ei au devenit şi mai prosperi. Aranjamentul funcţiona în beneficiul tuturor. - Numeri 18:21-27; Deuteronomul 14:22-24, 28, 29.

Nu există nici o îndoială că zeciuiala era pentru izraeliți, dar este şi pentru creştini? Faptul că israeliţii au plătit zeciuială nu înseamnă că şi creştinii sunt obligaţi să o facă. Alexander Cruden în glosarul său afirmă: "Nici Mântuitorul nostru, nici apostolii Lui nu au poruncit nimic de domeniul zeciuielilor." Clarke spune: "Timp de secole după era creştină, creştinii nu au plătit nici o zeciuială." Nu există niciun cuvânt în Scripturile Creştine Greceşti care spune că creştinii trebuie

Cuprins

să plătească zeciuieli, sau că ei adunau zeciuieli. De fapt, Lordul Selborne, în cartea lui *Ancient facts and fictions concering churces and thites,* spune: "Nu există nici o menţiune referitoare la zeciuieli în nici o parte a legii canonice a Bisericii Romane, colecţionate spre sfârşitul celui de-al cincisprezecelea secol de către Dionisos," un călugăr scit care a colecţionat 401 canoane orientale şi africane.

Exista un obicei în creştere în secolul al şaselea de a privi clericii ca fiind succesorii şi reprezentanţii Leviţilor sub legea mozaică veche. Acest lucru a ridicat ideea că ei erau îndreptăţiţi la plata zeciuielilor de către laici. Dezvoltarea a fost graduală în natură. Zeciuiala a devenit obligatorie la Conciliul de la Tours din 567 A.D. În secolul nouă Charlemagne a trecut prima lege a zeciuielii în dominionul lui. Cu toate acestea, poporul a refuzat cu încăpăţânare să o plătească. *The Enciclopedia Americana* afirmă: "Zeciuielile s-au dovedit o sursă de mari probleme în fiecare ţară în care au fost colectate . . . Ele au fost, prin urmare, abandonate în aproape toate ţările."

În timpurile apostolice, slujitorii creştini erau menţinuţi pur şi simplu pe un principiu voluntar iar oamenii îşi ofereau contribuţiile voluntar. Cei ce proclamau vestea bună trebuiau să trăiască doar cu ajutorul mijloacelor furnizate de vestea bună. Astăzi, totuşi, multe organizaţii religioase ale creştinătăţii au ignorat acest principiu creştin şi pe cel care spune: "Primeşti gratis, oferi gratis," şi le-au cerut membrilor lor zeciuiala. "Accentul pe zeciuiala creştină se dezvoltă rapid ca temă principală în biserici," a spus un purtător de cuvânt al Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos. Au existat ocazii în trecut când oamenii au fost închişi, bunurile lor confiscate iar unii chiar au fost împuşcaţi mortal, deoarece au refuzat să plătească zeciuielile. Astăzi, unele religii se aşteaptă ca fiecare convertit să contribuie cu o zecime din proprietatea sa la convertire şi să-şi dea o zecime din venit după aceea. Cei ce au asemenea cerinţe o fac fără vreo autoritate scripturală. Dumnezeu a pus capăt legii mozaice când a ţintuit-o pe stâlp. Aceasta înseamnă ca a pus capăt şi legii zeciuielii. Pavel a spus: creştinii "nu sunt sub lege ci sub bunătate nemeritată." - Matei 10:8; Romani 6:14; 1 Corinteni 9:14; Coloseni 2:14; Evrei 7:12.

Când creştinii au fost unşi cu spiritul lui Dumnezeu de Rusalii în anul 33 A.D., zeciuiala lor pentru templul lui Irod s-a încheiat pe loc. Dumnezeu respinsese acel templu material şi în cele din urmă le-a permis romanilor să-l distrugă. Atunci, cum puteau ei să sprijine ceea ce însuşi Dumnezeu respinsese? Zeciuiala era pentru acei evrei creştini "o umbră a lucrurilor bune ce aveau să vină," un sistem nou de lucruri pus în funcţiune de către Isus Cristos. A prefigurat zeciuiala spirituală, banii noştri şi alte contribuţii, fie ele mici sau mari, care sunt oferite în sprijinul serviciului lui Dumnezeu şi care toate la un loc sunt un semn sau un simbol al faptului că noi i-am dedicat totul lui Iehova Dumnezeul nostru; este o amintire al devoţiunii noastre. - Evrei 10:1.

Prin urmare, trebuie să zeciuiţi? Răspunsul este Nu. Pavel a spus: "Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie." Deci daţi cu bucurie, daţi

Cuprins

liberi, daţi de bunăvoie, însă orice lege care spune că "trebuie" este în afara Scripturilor. - 2 Corinteni 9:7; 1 Corinteni 4:6.

"Legile naturii"

"Există legi ale naturii," spune Hal Borland în *This Hill, This Valley,* "pe care mă îndoiesc că le vom înţelege vreodată. Luaţi un lucru atât de simplu cum ar fi încolăcirea lujerilor care urcă răsucindu-şi tulpinile mlădioase în jurul unui suport mai puternic, la fel cum fasolea urcă pe aracul pe care-l facem pentru ea. În emisfera nordică ele se răsucesc, cu puţine excepţii, în sensul invers acelor de ceasornic. De ce este aşa? . . . Furtunile ciclonice, cum ar fi uraganele, se mişcă în aceeaşi direcţie pe măsură ce vin rotindu-se de pe coasta Floridei şi a Caraibelor. Şi vârtejul de apă de la chiuveta din bucătărie sau de la scurgerea unui baraj de obicei are aceeaşi mişcare inversă acelor de ceasornic.

"Este foarte bine să spui că acest lucru este rezultatul învârtirii pământului şi să găseşti alte paralele; şi chiar îi împrumută un fel de aer rezonabil să spui că în emisfera sudică răsucirea se face de obicei în direcţie opusă. Acestea sunt fapte, nu răspunsuri finale. Acesta este modul în care lucrurile se întâmplă, nu de ce se întâmplă. Este volbura sălbatică conştientă de rotaţia pământului? Este un arac atât de înzestrat cu cunoaştere încât eu să nu-l pot forţa să se rotească în cealaltă direcţie? Este această cunoaştere întipărită în sământă? Pot înţelege vânturile şi direcţia lor inevitabilă. Lujerele sunt altceva. Lujerele sunt lucruri vii, nu aer forţat într-o parte sau alta de către forţe exterioare. Nu, este o lege dincolo de asta, o cale a vieţii, o necesitate în natură pe care o pot recunoaşte, dar nu o pot înţelege pe deplin."

- Este greşit ca o persoană albă şi una de altă culoare să se căsătorească dacă se iubesc cu adevărat? Oferă Biblia vreun sfat în această privinţă?-W. M., S.U.A.

Cuvântul lui Dumnezeu nu interzice căsătoria între rase. Din contră, arată că toate rasele sunt înrudite prin faptul că la origine provin de la un singur om. (Faptele 17:26) Nici o rasă nu este mai respectată în ochii lui Dumnezeu decât o alta. După cum a exprimat apostolul Petru aceasta: "Dumnezeu nu este parţial, ci în fiecare naţiune omul care se teme de El şi lucrează drept este acceptabil pentru El."- Faptele 10:34, 35.

Ceea ce porunceşte Cuvântul lui Dumnezeu este ca acei creştini devotaţi să se căsătorească "doar în Domnul." Dacă se întâmplă ca unul sau celălalt să mai fi fost căsătorit înainte, atunci este necesar ca ei să fie liberi din punct de vedere scriptural; fie partenerul lor este decedat, fie au divorţat în mod legal din cauza adulterului.-1 Corinteni 7:39.

Cuprins

Evident, cei ce se căsătoresc caută fericirea. Iar Scripturile indică faptul că o căsătorie sau o nuntă ar trebui să fie o ocazie deosebit de fericită. Nenumăratele cupluri căsătorite şi fericite dovedesc că mariajul poate aduce satisfacţii adânci, mulţumire şi multă bucurie. Totuşi, este logic că, datorită imperfecţiunii umane, căsătoria aduce cu sine un anumit grad de "necazuri ale cărnii", după cum le numeşte apostolul Pavel.-1 Corinteni 7:28.

Este foarte probabil ca cei care se căsătoresc peste limitele rasiale vor avea şi mai multe dintre aceste necazuri decât alţii. Creştinii nu pot schimba obiceiurile predominante ale oamenilor, prejudecăţile şi legile, ci trebuie să le suporte. Prin urmare, ei ar trebui să aibă o viziune foarte realistă asupra lucrurilor şi să recunoască dificultăţile adiţionale pe care o asemenea căsătorie le va avea de înfruntat. În multe părţi ale pământului există încă multă discriminare rasială, şi intrarea într-o asemenea căsnicie ar putea avea ca rezultat restrângerea oportunităţilor creştinului de a predica vestea bună a regatului lui Dumnezeu. De asemenea, copiii născuţi dintr-o asemenea căsnicie cel mai probabil vor înfrunta obstacole adiţionale similare când sunt destul de mari pentru a se amesteca cu ceilalţi copii.

Apoi, legea în anumite ţinuturi şi ţări interzice căsătoriile inter-rasiale. Din moment ce creştinii trebuie să recunoască dreptul lui Cezar de a reglementa căsătoria, creştinii ce trăiesc în asemenea state sau ţinuturi şi care contemplă căsătoria inter-rasială vor trebui să se mute într-un ţinut sau stat unde asemenea căsătorii sunt legale şi nu ar fi indicat ca ei să se întoarcă în statul sau ţinutul natal sau să meargă în altele care au asemenea legi.

Având în vedere aceşti factori, cei ce contemplă ideea unei asemenea căsătorii ar face bine să gândească foarte serios acest pas. Este cu adevărat dragoste sau doar atracţie fizică? Ar fi în interesul amândurora? Este această căsătorie cea mai bună soluţie posibilă la problema lor sau motiv pentru a dori să se căsătorească? Înainte de căsătorie dragostea dintre două persoane poate părea destul de puternică, dar este destul de puternică pentru a îndura obstacolele adiţionale pe care o aduce cu sine o asemenea căsătorie? Dacă două persoane de rase diferite se decid să facă un asemenea pas, nimeni nu ar trebui să-i critice. Factorii cu adevărat importanţi nu trebuie să fie uitat că sunt cei afirmaţi clar în Scripturi.

- De ce a introdus Isus afirmaţia incidentală "cititorul să-şi folosească discernământul," aşa cum este relatat la Matei 24:15? Nu ar trebui să folosim discernământul oricând luăm în considerare aplicaţia profeţiei?-R. B., S.U.A.

Într-adevăr, discernământul ar trebui folosit de câte ori luăm în considerare Cuvântul lui Dumnezeu, dar se pare că există o nevoie specială de a fi alerţi în ceea ce priveşte aplicarea părţii profeţiei lui Daniel la care se face referire în Matei 24:15. "Când veţi vedea urâciunea pustiirii care cauzează pustiire — despre care a vorbit profetul Daniel — stând într-un loc sfânt (cititorul să-şi folosească discernământul)."

Evreii au aplicat Daniel 11:31, la care Isus face referire aici, la murdărirea templului de către Antioh IV (Epifanie) în anul 168 î.C. Din moment ce această

Cuprins

aplicare, care încă este acceptată în mod comun, era greşită, Isus se pare că a adăugat cuvântul de precauţie pentru ca noi să nu mai facem aceeaşi greşeală din nou. Departe de a fi împlinită acolo, profeţia lui Daniel în legătură cu "urâciunea pustiirii care cauzează pustiire" se împlineşte în zilele noastre ca parte din marele semn ce dovedeşte a doua prezenţă a lui Cristos. După cum a fost arătat în repetate rânduri în publicaţiile Turnului de Veghere, este înlocuitorul Diavolului pentru regatul lui Dumnezeu, în prezent Naţiunile Unite, motiv pentru care este o urâciune în ochii lui Dumnezeu şi cauzează pustiire prin faptul că toţi cei care îşi pun încrederea în el în locul regatului lui Dumnezeu vor fi pustiiţi, distruşi la Armaghedon.

- La 1 Corinteni 11:29 citim: "Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare dacă nu discerne corpul." Acest corp despre care se vorbeşte aici este corpul încă uman al lui Cristos menţionat în context, sau este corpul celor 144.000 de fii spirituali?

Da, corpul la care se face referire şi care trebuie să fie desluşit dacă o persoană nu vrea să-şi mănânce condamnarea proprie este încă corpul literal al Domnului Isus Cristos, acelaşi ca în versetele precedente ale acestui capitol. Nu este corpul spiritual al lui Cristos compus din 144.000 de membri. Ceea ce accentuează apostolul Pavel aici este nevoia participanţilor de a aprecia valoarea sacrificiului lui Cristos făcut în numele lor şi să nu fie amorţiţi în sensibilităţile lor la împărtăşirea pâinii emblematice fără respect pentru simbolizarea ei a preţiosului sacrificiu a lui Isus Cristos şi astfel să mănânce această emblemă într-un fel care este nedemn de sacrificiul lui Cristos şi care nu îi face cinste.

Cuprins

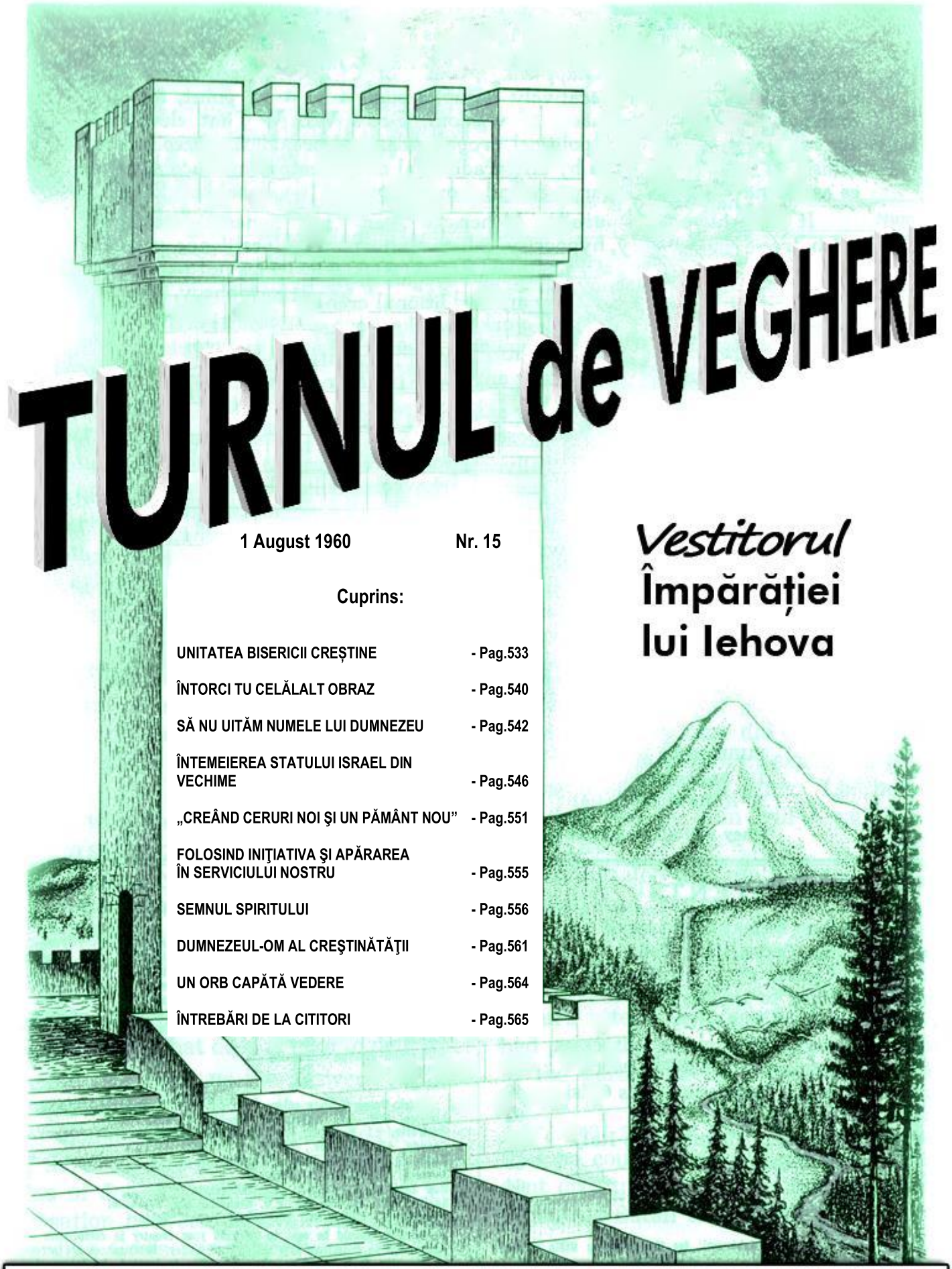

TURNUL de VEGHERE

1 August 1960 Nr. 15

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

UNITATEA BISERICII CREȘTINE	- Pag.533
ÎNTORCI TU CELĂLALT OBRAZ	- Pag.540
SĂ NU UITĂM NUMELE LUI DUMNEZEU	- Pag.542
ÎNTEMEIEREA STATULUI ISRAEL DIN VECHIME	- Pag.546
„CREÂND CERURI NOI ŞI UN PĂMÂNT NOU”	- Pag.551
FOLOSIND INIŢIATIVA ŞI APĂRAREA ÎN SERVICIULUI NOSTRU	- Pag.555
SEMNUL SPIRITULUI	- Pag.556
DUMNEZEUL-OM AL CREŞTINĂTĂŢII	- Pag.561
UN ORB CAPĂTĂ VEDERE	- Pag.564
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.565

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

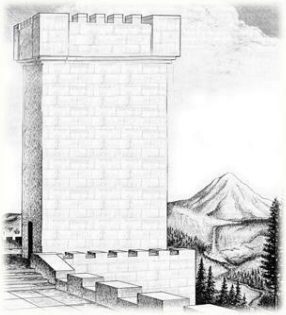

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 august 1960 **Nr. 15**

UNITATEA BISERICII CREȘTINE

Le-am dat lor Slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei sa fie una cum și noi suntem una. - Ioan 17 :22

1. Iehova este marele Unificator. El este Cel care, indiferent de scopul urmărit, poate să unească într-un mod minunat în bună înțelegere ființele raționale. Cu milioane de ani înainte ca omul să vadă lumina zilei , Iehova a conlucrat în perfectă uniune cu întâiul născut Fiu al Său, prin Care a creat totul. Întrucât Creația Sa a continuat crescând numărul ființelor inteligențe în univers, aceasta nu a condus la confuzie, Iehova unindu-le cu El și între ele prin legături de dragoste într-o familie funcțională și armonioasă. Pentru a ilustra această fericită uniune, vorbește despre ființele raționale asemeni soției Sale de care este unit într-o căsnicie fericită. - Col. 1:16; 1 Ioan 4:8, 11-13; Isa. 54:5, 6.

2.Când Iehova Dumnezeu a început să clădească societatea umană, a început cu cea mai mică unitate a acesteia, instituția căsătoriei, care în mod evident este una dintre cele mai puternice uniuni din care omul face parte. Aceasta întrucât factorul de legătură în căsnicie este dragostea, și această reprezintă cea mai puternică bază pe care orice uniune o poate avea. De fapt este singură bază pe care orice uniune poate rezista. Schițând, părinții și copiii sunt conectați prin legături puternice de dragoste în cadrul familiei, și așa au fost familiile sau semințiile celor 12 fii ai lui Iacob, Patriarhul, pe care Iehova le-a adus laolaltă într-o unitate națională. Un aranjament sau un legământ a fost făcută între El și izraeliți, prin care El nu este doar Regele lor ci și Dumnezeul lor; această făcând din Israel nu doar o nație ci și o congregație sau o biserică a Domnului, singură adevărată biserică a acelor timpuri. - Gen. 2:24; Ex. 19:5, 6,

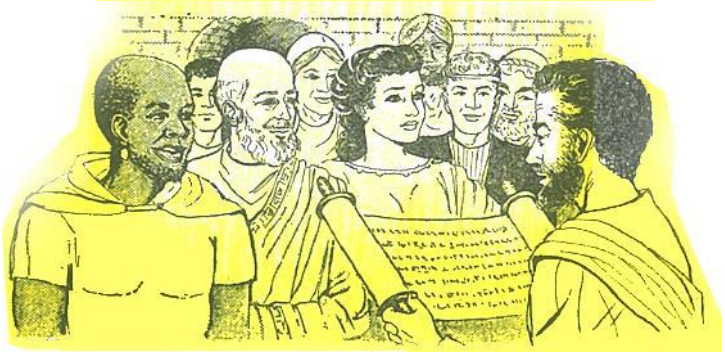

Cuprins

8; 20:1, 2; Fapte 7:38; Ps. 147:20.

3.De ce a ales Iehova națiunea izraelului pentru a face din ea o congregație sau o biserică? A fost el un Dumnezeu naționalist? NU, nu a fost. Datorită unei promisiuni făcute prietenului Său Avram , părintele izraeliților, pentru care le-a fost permis să constituie corpul acestei noi biserici. Dar Iehova nu le-a interzis dintr-un spirit naționalist non-izraeliților să devină membrii ai singurei adevărate biserici datorită circumciziei. Toți oamenii cu frică de Dumnezeu care doreau să se alăture izraelului în adorarea adevăratului Dumnezeu erau acceptați indiferent de naționalitate și rasă, religie anterioară sau afilieri politice. Acțiuni au fost întreprinse pentru a-I integra pe toți străini circumscriși ca parte a uniunii dintre Dumnezeu și Israel prin asigurarea constituțională a unui loc în organizarea congregaționala sub care se află Israelul. Israelului I s-a spus să iubească străinul așa cum Iehova iubea Israelul. Căci Dumnezeu n-a arătat considerație diferită pentru naționalitate sau rasă formând biserici separate pentru adoratorii săi circumscriși de origine non-israelită. A existat un singur Templu unde Dumnezeu putea fi întâlnit, un singur Înalt Preot, o singură Lege , o singură Biserică sub care să fie uniți toți adoratorii. Însemnările biblice arată că unele popoare și semințiii precum mulțimea care a ieșit din Egypt, descendenții Gabaoniților și a Recabiților precum și multe alte persoane ca femeile din vechime Rahav și Rut au devenit o unitate a Israelului. Astfel Iehova s-a dovedit a fi primul unificator al națiunilor. – Deut. 10: 17-19; 1Regi 8:41-43; Exod 12:38; 2Sam. 21:1; Ier. 35:18,19.

4. Totuși, biserica sau adunarea evreiască nu a arătat iubire pentru Iehova pe termen lung și de aceea legătura lor cu Iehova a fost ruptă, iar adunarea creștină a devenit adevărata adunare a lui Dumnezeu, începând din Rusaliile din anul 33 e.n.

Unitatea

5 Remarcabil în ceea ce priveşte biserica creştină timpurie a fost unitatea sa. În primul rând a fost unită cu Iehova Dumnezeu şi Isus Hristos şi aceasta este cea mai importantă dintre toate uniunile. Isus scoate în evidenţă această unitate în tabloul viţei de vie: „Eu sunt viţa şi voi sunteţi mlădiţele. Acela care rămâne în mine şi eu în el,acela aduce multă roadă, pentru că despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic. Dacă cineva nu rămâne în uniune cu mine, acela este aruncat afară„. Ioan 15:4-6

6 O unitate cu Hristos trebuie de asemenea să conducă la unitate printre cei înfrăţiţi cu El. Astfel, în rugăciunea sa, imediat înainte de a fi trădat, Isus cere o asemenea unitate printre urmaşii Săi spunând: ”Mă rog nu numai pentru ei, ci de asemenea pentru cei care-şi pun credinţa în Mine prin cuvântul lor, ca ei să fie una, aşa precum Tu, Tată, eşti în uniune cu Mine şi eu în uniune cu Tine, ca ei să fie în uniune cu noi, pentru ca lumea să creadă ca Tu m-ai trimis. De asemenea le-am dat slava pe care mi-ai dat-o, pentru ca ei să fie una cum şi noi suntem una. Eu una cu ei şi tu una cu mine, pentru ca ei să fie desăvârşit una, ca lumea să ştie că Tu m-ai trimis şi că i-ai iubit aşa cum m-ai iubit pe mine”. Observaţi traseul pe care îl iau acestea. *Toți* urmașii săi trebuie să fie ca unul singur; nu numai cei ce trăiau atunci, ci și cei ce își pun credința în el prin cuvântul discipolilor lui, astfel încât unitatea

Cuprins

are loc şi în viitor şi îi include pe toţi creştinii adevăraţi care trăiesc astăzi. În acelaşi timp, ea se întinde până la ceruri şi îi include pe Isus Cristos şi pe Iehova Dumnezeu pentru ca urmaşii săi să poată fi, după cum a spus Isus, ”în unitate cu noi”. - Ioan 17:20-23

Răspândirea unităţii

7 Ce fel de unitate pretindea Isus în faimoasa Sa rugăciune? Cât de numeroase şi cât de puternice ar trebui să fie legăturile care să o ţină împreuna? Nu toate uniunile sunt la fel de puternice. Unele uniuni ating doar un anume sector din vieţile membrilor săi. De exemplu, oamenii pot aparţine aceleaşi uniuni pentru protecţia animalelor şi totuşi să fie separaţi ca Est sau Vest în ceea ce privesc religia,politica sau alte interese. Astfel de uniuni sunt cele libere. În contrast cu ele, căsătoria sau uniunile familiale sunt puternice şi apropiate pentru că ating un număr mare de interese în vieţile membrilor săi. Într-o familie normală astfel de lucruri ca legăturile de sânge, iubirea reciprocă, casa comună, spiritul sau atmosfera din aceasta,numele familiei, respectul şi înţelegerea, sunt toate puncte pe care membrii le au în comun; şi cu cât oamenii împart mai multe, cu atât legătura dintre ei este mai strânsă şi mai puternică.

8 Acum, înapoi la întrebarea noastră. Despre ce unitate vorbea Isus în Ioan 17? Era vorba doar de o uniune slabă care priveşte numai unu sau două interese din viaţa urmaşilor? Nu, el cerea cea mai puternică uniune care poate exista. „le-am dat slava pe care mi-ai dat-o,pentru ca ei să fie una aşa cum noi suntem una.” Nu ne putem imagina o unitate mai puternică şi strânsă decât cea care există între Iehova Dumnezeu şi Fiul Său, Isus Hristos. Puterea acelei unităţi a fost dovedită de ascultătorii lui Isus chiar până la moartea de pe lemnul de blestem. A făcut parte din cea mai apropiată uniune familială a lui Dumnezeu, o legătură părintească din care Isus le-a cerut ucenicilor să facă parte şi pentru acest scop el „le-a dat slava pe care Iehova i-a dat-o”, o asemenea slavă aparţine singurului Fiu născut din Tată. (Ioan 1:14) Câteva din numeroasele lucruri pe care le aveau în comun sunt menţionate de către Pavel în Efeseni 4:3-5, unde el vorbeşte despre „încercând să observaţi unirea Duhului prin legătura păcii,” şi apoi merge mai departe enumerând: „este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre; un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez; un Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toate şi prin toate şi în toate.” Cât de apropiată şi compactă legătură trebuie să fi avut urmaşii Lui având in vedere numeroaselor lucruri deţinute în comun!

9 Pentru a ilustra mai departe aceasta apropiere şi unitate compactă, Pavel o compară cu corpul uman „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh... Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel, ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste, pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.” “Vorbind adevărul,

Cuprins

prin iubire să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste." Poate exista o unitate mai perfectă decât cea dintre membrele corpului uman? Poate fi corpul divizat? Poate exista mai mult decât un cap la un trup? Ce excelentă ilustrare pentru a arăta cel mai înalt grad de unitate a multor membri care alcătuiesc Adunarea creştină!- 1Cor. 12:12-25; Efes. 4:15, 16.

10 Încă din prima zi adunarea creştină s-a dovedit capabilă să integreze printre membrii săi nu doar persoane din Palestina ci şi din multe alte ţări cu limbi diferite, oameni aparţinând altor secte ale Iudaismului, evrei şi prozeliţi circumcişi reuşind să facă diferitele religii şi opiniile locale să îmbrăţişeze gândirea creştină. Oameni provenind din medii sociale complet diferite, pescari modeşti, fermieri, ciobani, colectori de taxe, au fost aduşi împreună cu farisei şi fizicieni învăţaţi, bogat şi sărac, tânăr şi bătrân, femei şi copii, şi s-au alăturat în unitatea congregaţiei. Ei a fost una de-a lungul timpului împărţind avuţiile pentru a face faţă situaţiei critice care a luat amploare în Ierusalim în timpul primului val de membrii şi care a necesitat o imediată acţiune de ajutorare. „ Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate în comun." A fost o adevărată minune a Duhului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, primii trei ani şi jumătate din existenţa sa, membrii bisericii au rămas evrei şi evrei prozeliţi pentru că au ieşit din Iudaism. - Fapte 2:5-11, 41; 4:32-35

11 Apoi în 36 d.Hr. adunarea creştină a intrat într-o nouă fază din istoria sa. În acel an s-a întâmplat ceva ce a surprins pe toată lumea. Un om netăiat împrejur şi familia sa, neamuri care nu au avut nici o legătură cu Iehova Dumnezeu înainte, brusc au devenit parte din adunarea creştină cu drepturi egale, depline şi obligaţii, după cum se arată aceste neamuri au fost botezate şi au primit Duhul Sfânt la fel ca şi credincioşii din organizaţia evreiască. Acum marea poruncă a lui Isus avea să fie dusă mai departe. „ Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile." De la o unitate de credincioşi evrei sau organizaţie, adunarea creştină îşi va deschide larg porţile pentru restul omenirii şi se va extinde pentru a deveni o organizaţie internaţională înfruntând toate problemele pe care o organizaţie internaţională le-a avut dintotdeauna. Prin toate acestea, adevărata unitate ar trebuit păstrată în legături de pace şi iubire. - Fapte 10:44-48; Mat. 28:19.

Alte organizaţii internaţionale

12 Imperiul Roman păgân din acele vremuri construia şi menţinea o organizaţie internaţională cum ştia cel mai bine. După ce a cucerit marea parte din lumea civilizată, obiectivul său a fost să menţină cât mai multe popoare, naţiuni şi rase sub conducerea Romană. Ca orice putere mondială, crezurile naţionale şi religioase au reprezentat cele mai mari obstacole pe care trebuia să le înfrunte în unirea varietăţii mari de popoare sub controlul său. Au avut loc încercări la nivelul deosebirilor de clasă, pentru a înlocui obiceiuri locale cu legi uniforme şi administraţie, religiile naţionale cu o religie comună astfel încât să sudeze întregul imperiu într-un bloc solid; dar aceste eforturi nu au fost încununate cu succes.

Cuprins

Spune *Hastings Dictionary of the Bible,* Vol. IV, p. 293: : Roma nu a fost niciodată în măsura să formeze o naţiune solidă a Imperiului ei... Imperiul a avut ţeluri mai înalte de la bun început, şi simţul datoriei pentru lumea cucerită a crescut odată cu trecerea timpului; dar nu a putut crea sau restaura patriotismul unei naţiuni. Vechea naţiune Romană era pierdută în lume; Și dacă lumea era pierdută în Roma, acest lucru nu constituia o nouă naţiune Romană. Grecii sau Galii se pot numi ei înşişi Romani, şi se pare că şi-au uitat vechiul neam în mândria "civilizării" Romane dar Grecii şi Galii au rămas.... Ei au fost popoare de o varietate considerabilă; dar vechile naţiuni erau moarte, iar singura nouă naţiune nu s-a născut niciodată."

13 Conducătorii lumii din zilele noastre nu au niciun motiv să se laude, pentru că nu au obţinut vreun rezultat mai bun decât Romanii, în ciuda luminării secolului XX şi a organizaţiei Naţiunilor Unite. H. G. Wells compară realizările în *O istorie a lumii* după cum urmează: "Romanii s-au pomenit implicaţi aproape inconştient într-un vast experiment administrativ... era în permanenţă schimbare, nu a atins niciodată un punct fix. Într-un sens, experimentul (administrativ) a eşuat. În alt sens experimentul rămâne neterminat, iar astăzi Europa şi America încă mai încearcă să desluşească secretele artei guvernării la nivel mondial cu care s-a confruntat prima dată poporul Roman."- Capitolul 33, „ Ascensiunea Imperiului Roman," paginile 149-151. Publicat 1922.

14 Ca bloc unic de naţiuni, nici Occidentul Democratic nici Orientul comunist nu au reuşit să dezlege misterul unităţii internaţionale. În Occident o alianţă militară internaţională ca şi NATO deseori găseşte cooperarea frustrată datorită mândriei naţionale din partea unor membri de ai săi. În Orient, când Iugoslavia s-a separat de restul blocului comunist şi a preferat propria formă de comunism, o mişcare internaţională extrem de idealistă ca şi comunismul şi a lucrat ani de zile sub deviza „muncitori din toată lumea uniţi-vă" a trebuit să accepte faptul că nu toţi comuniştii erau dispuşi să sacrifice mândria naţională pe altarul unităţii internaţionale comuniste. În timp ce mişcarea comunistă a obţinut rezultate uimitoare unind oameni aparţinând multor naţiuni în jurul unui program politic, aceasta a dat greş în a face o unitate internaţională din comunişti. Naţionalismul, rasele, religia, limbile şi mulţi alţi factori dezbinători au fost precum stâncile pe mare de care navele conducătorilor umani internaţionali s-au lovit provocând mai devreme sau mai târziu dezastre.

15 Această mare atât de plină de roci subacvatice şi de epave avea să fie locul de navigare pentru adunarea creştină, tânără şi neexperimentată în treburile internaţionale. Deschizând porţile tuturor oamenilor de toate naţionalităţile, cunoscând toate formele de religii şi filozofii păgâne, mândrie naţională, bariere lingvistice, controverse rasiale, politice şi sociale era posibil să îşi menţină unitatea absolută realizată? Va putea să facă acest lucru fără ca să compromită în felul acesta învăţăturile şi standardele comunităţii? Va putea încă să îşi păstreze neschimbată forma organizaţională teocratică cu un corp de conducere vizibil la Ierusalim? Nu se va împărţi în grupuri naţionale cu vreo formă de guvernare proprie pentru fiecare grup iar mai apoi să li se alăture cumva? Ar putea rămâne ea

Cuprins

însăşi? Dacă deja biserica naţională evreiască fusese o minune, aceasta a fost doar una de mici proporţii în comparaţie cu biserica internaţională mai ales cum se vede pe fundalul istoric. Ceea ce a reprezentat o problemă imposibil de rezolvat pentru constructorii umani din lume până în zilele noastre, s-a dovedit a nu fi niciun impediment pentru Isus Hristos, Liderul Bisericii creştine. Creştinii au mers să lucreze la „rădăcinile" a ceea ce desparte dar şi uneşte, şi anume, mintea umană. Ei au început să facă din minţile celor umili, oameni cu frica de Dumnezeu. Destul de curând credincioşi ca aceştia, în toate colţurile lumii au experimentat o schimbare de personalitate din momentul în care au început să urmeze exemplul Liderului lor, Isus Hristos, iar rezultatul a fost uimitor: Toate barierele care îi separau au dispărut în momentul în care oameni din toate naţiunile au fost uniţi în trupul lui Hristos. Către adunarea din Colose în Asia Mică, Pavel a scris: „Dezbrăcaţi-vă de omul vechi cu obiceiurile sale şi îmbrăcaţi-vă cu omul nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă după chipul celui ce l-a făcut,unde nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, străin, nici schit, rob sau om liber, ci Hristos este totul şi în toţi." Iar către cei din biserica din Galatia: „Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Hristos. Toţi care aţi fost botezaţi în Hristos, v-aţi îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu nici Grec, nu mai este nici rob, nici om liber, nu mai este nici bărbat nici femeie, pentru că toţi sunteţi una în Isus Hristos." –Col. 3:9-11; Gal. 3:26-28

16 Bazele pentru o biserică sunt unitatea în învăţătură şi convingeri şi această unitate a fost păstrată atâta vreme cât apostolii şi alţi fraţi plini de Duh Sfânt au fost prezenţi. Când au apărut la un moment dat tentative de creare a unor secte în adunarea din Corint, Pavel le-a amintit: „ Hristos există împărţit?" şi au fost îndemnaţi aşa cum trebuia „să aveţi aceeaşi gândire, să nu aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit, într-un gând şi o simţire." Aceeaşi gândire formează aceeaşi biserică, indiferent cine sau unde sunt credincioşii. - 1 Cor. 1:10, 13.

17 Un alt element de subzistenţă a unităţii creştine a fost părerea aparte a guvernului deţinută de primii creştini. Ei nu făceau parte din această lume şi din sistemul ei politic, fapt care singur poate contribui mult la unitate. Totuşi ei nu se considerau un popor fără guvern sau conducător, dar aveau încredere în Scripturile Ebraice, în cuvintele lui Isus, şi în el ca fiind adevăratul Rege într-un regat real, exercitând o conducere reală şi cu o armată suficient de puternică să distrugă toate celelalte regate într-un timp foarte scurt. Ei au mărturisit supremaţia Regelui Isus Hristos ca Domn şi şi-au dedicat vieţile regatului lui Dumnezeu prin el în neabătută loialitate. Ei au rămas totuşi cetăţeni supuşi naţiunilor în care trăiau, dar în cazul unui conflict între poruncile Domnului şi Maestrului lor şi aceşti oameni, ei au luat o hotărâre fermă şi anume că trebuie să se supună lui Dumnezeu decât oamenilor şi au rămas tari în hotărârile lor aşa cum şi împăratul Romei, Cezar a aflat în momentul în care a încercat să interfereze cu uniunea în care creştinii erau legaţi de Dumnezeu şi de regele lor. Ei nu şi-au imaginat că regatul lui Dumnezeu este ceva doar în inimile oamenilor aşa cum mulţi creştini realizează astăzi. Separându-se faţă de restul lumii, cu ochii bine fixaţi spre regatul ceresc şi conduşi

Cuprins

de dragostea duhului sfânt, ei erau un „singur trup” deşi internaţional. - Ioan 17:16; 18:36, 37; Dan. 2:44; Fapte 5:29

18 Din moment ce era doar o singură organizaţie, putea exista doar o singură formă de organizare centrală pentru întreaga organizaţie. La Ierusalim, apostolii şi fraţii mai bătrâni alcătuiau o asemenea formă guvernamentală sau comitet vizibil sub îndrumarea duhului. Acesta era recunoscut şi uşor de cooperat cu el la nivel mondial. Problemele de importanţă internaţională pentru biserică erau luate la Ierusalim pentru a putea fi rezolvate. Când problema circumciziei a fost ridicată, Pavel nu a convocat la un sinod pe conducătorii adunării din Antiohia şi pe restul provinciei Siriei în scopul de a discuta şi de a decide această problemă, nici nu a aşteptat ca duhul lui Dumnezeu să reverse o îndrumare directă asupra adunării, ci a plecat la comitetul de conducere de la Ierusalim; şi după ce problema a fost stabilită acolo sub îndrumarea duhului care se afla peste acel comitet, el a fost trimis înapoi să le facă de cunoscut decizia luată. Această manieră de a proceda nu a condus la nici o nemulţumire din partea non-evreilor, aşa cum era de aşteptat în alte circumstanţe. Dintr-un punct de vedere lumesc normal, unii nu ar fi fost surprinşi să audă că Grecii au de obiectat, atrăgând atenţia asupra tradiţiilor mândre din trecutul lor. Până la urmă nu ei, grecii, erau cei mai buni istorici, poeţi, matematicieni şi arhitecţi din lume? Nu tot ce ţinea de cultură, până şi în Imperiul Roman, era de fapt grecesc? Sau romanii, cetăţenii de drept ai capitalei lumii, de ce să asculte ei de Iudeii dispreţuiţi, cărora, în unele vremuri nici măcar nu li s-a permis să locuiască în Roma? Dominaţia mondială a neamului Semitic nu a trecut la neamul Păgân odată cu căderea Babilonului? Atunci de ce, Romanii şi Grecii să primească ordine din partea unor evrei semitici vorbitori de limba aramaică în Ierusalim? Nu erau ei capabili să ia singuri hotărâri? Nu există nici o scriere care să ateste că o astfel de gândire rasială lumească şi naţionalistă ar fi ros ca termitele rădăcinile unităţii creştine. În mod cert toată lumea a privit-o la fel ca şi Pavel: „ în adevăr nu este nici o deosebire între Evreu şi Grec căci toţi au acelaşi Domn”. Departe de a crea o disensiune Biblia spune: „pe când treceau prin cetăţi învăţau pe fraţi să păzească hotărârile apostolilor şi prezbiterilor din Ierusalim. Adunarea continua să se întărească în credinţă şi numărul lor creştea zi de zi.” - Fapte 15:2, 41; 16:4,5; Rom 10:12

19 Într-adevăr biserica a fost o minune şi o excepţie remarcabilă în istoria omenirii; o organizaţie internaţională caracterizată prin „o singură inimă si suflet”. „aceeaşi minte,” şi „aceeaşi gândire,” „un singur trup, un singur duh, o singură speranţă, un Domn, o credinţă, un botez, un Dumnezeu şi Tată.” (Fapte 4:32; 1 Cor. 1:10; Efes. 4:4-6). Ceva nemaivăzut până atunci. Un adevărat rezultat al duhului lui Dumnezeu. Cu siguranţă, Iehova a îndeplinit rugăciunea lui Isus pentru unitatea bisericii Creştine. – Ioan 17:20-23

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce poate fi numit Iehova marele Unificator?
2. Care este cea mai puternică legătură pentru a face o unitate a poporului şi cum a devenit Israelul

Cuprins

singura congregaţie adevărată sau biserică a lui Dumnezeu în zilele lui?
3. A fost Iehova naţionalist în alegerea Israelului ca şi congregaţie a Sa?
4. Cum a ajuns congregaţia creştină să fie adevărata biserică a lui Dumnezeu?
5, 6. Cum ştim că congregaţia lui Dumnezeu trebuie să fie una şi cine este inclus în această unicitate?
7. Ce face o uniune să fie dezlegată şi slabă şi ce o face închegată şi puternică?
8. Ce a făcut unitatea primei biserici creştine atât de puternică?
9. Ce ilustrează Pavel când se referă la corpul uman în 1 Corinteni capitolul 12 şi Efeseni capitolul 4?
10. De ce a fost biserica creştină o adevărată minune a spiritului lui Dumnezeu încă de la începuturile
ei?
11. În ce privinţă a avut loc o schimbare în congregaţia creştină în anul 36 A.D.?
12. De ce era Imperiul Roman interesat în formarea unei unităţi a popoarelor sale cucerite, cum a
circulat şi a avut succes?
13. De ce nu au conducătorii lumii de astăzi niciun motiv să dispreţuiască Roma?
14. Ca şi blocuri singure, Vestul şi Estul au rezolvat problema formării unei unităţi adevărate a
naţiunilor?
15. (a) Ce a făcut ca biserica creştină internaţională să fie o minune şi mai mare decât biserica
evreiască creştină iniţială? (b) Cum şi-a obţinut ea rezultatele?
16. Ce este o premiză obligatorie pentru o biserică şi au avut-o primii creştini?
17. Ce alt factor a contribuit la unitatea internaţională?
18. (a) A ghidat spiritul congregaţiile locale direct în prima biserică? (b) De ce ar crede o persoană că
s-ar putea ivi complicaţii asupra deciziilor luate de corpul de guvernământ vizibil de la Ierusalim şi
s-au ivit ele?
19. În ce privinţă era prima biserică creştină ceva nemaivăzut până atunci?

Întorci tu celălalt obraz?

Ori de câte ori cineva îţi trage o palmă peste obrazul drept, îi întorci şi celălalt obraz? Isus, în predica de pe Munte, a stabilit acest lucru ca regulă de conduită pentru creştini. Urmezi această regulă? Când eşti nedreptăţit te trezeşti spunând: „Aşa cum mi-a făcut mie, tot aşa am de gând să-i fac şi eu lui?" Mulţi cred că este necesar să plătească înapoi jignire pentru

Cuprins

jignire şi rău pentru rău, pentru a-i împiedica pe oamenii să profite. Aşa simţi şi tu? Crezi că cuvintele lui Isus sunt plăcute la auz, dar sunt imposibil de urmat? – Prov. 24:29.

Astăzi creştinii practicanţi vor preamări ,în general, învăţăturile lui Isus ca sublime, dar simt că nu sunt practice în această lume rea. După cum Oliver Wendell Holmes a exprimat acest lucru atât de bine: „Cei mai mulţi oameni sunt dispuşi să ia predica de pe Munte şi să navigheze sub steagul său, dar puţini o vor folosi ca o cârmă prin care să se orienteze." Cei precum fariseii, oameni al creştinătăţii, de multe ori „zic dar nu fac." - Mat. 23:3.

„Din 1914, lumea a avut un caracter nou. . . a închis o eră lungă de pace generală, şi a început o nouă eră a violenţei", după H.R. Trevor-Roper, membru al consiliului Universităţii Oxford. Mână în mână cu era violenţei a venit un nou set de standarde pentru comportament: ‚Înşeală pe alţii înainte ca ei să te înşele pe tine.' ‚Ia tot ce poţi, şi păstrează tot ceea ce ai.' ‚Luptă foc cu foc.' Oamenii au ajuns să fie guvernaţi de aceste standarde, sunt privite ca fiind mai practice. Nikita Hruşciov şi-a spus punctul de vedere cu privire la învăţăturile lui Cristos şi, în special, ce părere are despre întoarcerea celuilalt obraz. „Eu nu sunt de acord cu întoarcerea celuilalt obraz. Dacă aş fi lovit pe obrazul stâng, l-aş lovi înapoi pe obrazul drept atât de tare, încât i-aş doborî apărarea."

Această politică „să fii dur", acest „a face altora după cum ţi-au făcut", culege fructe paşnice? Este într-adevăr practică? Dovezile arată că a dus la o „eră a violenţei." Teama, neîncrederea şi ura nu au fost niciodată mai răspândite ca acum. Odată început, ciclul de a recompensa rău pentru rău, palmă pentru palmă, jignire pentru jignire se învârte, luând momentul ca pe o avalanşă măturând toate lucrurile şi pe toată lumea din calea sa. Odată ce a început este greu de oprit, dar poate fi oprită. Meditează asupra învăţăturile lui Cristos, ia în considerare valoarea lor, şi apoi pune-le în practică.

Isus a spus: „Nu vă împotriviţi celui ce este rău, ci, dacă cineva îţi dă o palmă peste obrazul drept, întoarce-i-l şi pe celălalt." (Matei 5:39) Isus nu a spus că dacă cineva îţi dă o palmă peste obraz ar trebui să te ridici de la podea şi să îşi întorci cealaltă parte a feţei drept ţintă. Nu, ce prostesc şi ridicol ar fi! O palmă nu este destinată să rănească din punct de vedere fizic, ci este destinată doar să insulte sau să provoace o bătaie. Ceea ce a spus Isus a fost faptul că, în cazul în care cineva încearcă să te provoace într-o luptă sau într-un argument, fie printr-o palmă adevărată cu mâna deschisă sau înţepându-te cu cuvinte jignitoare, ar fi greşit să te răzbuni. „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău.. . . . Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine." Petru a spus că creştinii nu vor plăti „cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând, pentru că la această cale aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi o binecuvântare." - Rom. 12:17, 21; 1 Pet. 3:9

Cu ani în urmă era o obişnuinţă de a provoca pe cineva într-un duel lovindu-l peste faţă cu o mănuşă. Din cauza mândriei sau fricii de opinia publică puţini au fost îndeajuns de curajoşi să întoarcă şi celălalt obraz. În Franţa, sub domnia lui Henric al IV-a, se spune că nu mai puţin de patru mii de oameni şi-au pierdut viaţa într-un singur an în dueluri. Astăzi, de fapt, se face acelaşi lucru. Cât

Cuprins

de repede oamenii şi naţiunile se simt ofensate şi sunt provocate în lupte şi războaie! Se consideră dovadă de slăbiciune să întorci şi celălalt obraz. Cât de repede persoanele insultate, insultă la rândul lor! Ţinta unei limbi bârfitoare rapid devine cea care trage cu cuvinte otrăvitoare, care răneşte şi ucide reputaţii şi prietenii. Cum se poate opri acest cerc vicios? Respectă instrucţiunile lui Isus, să întorci şi celălalt obraz! Da, dă atenţie acestui proverb înţelept: Nu spune: „Cum mi-a făcut el, aşa-i voi face şi eu. Îi voi răsplăti fiecăruia după faptele lui." - Prov. 24:29.

Astăzi este practic să urmezi acest curs? Nu vor profita de pe urma ta? Nu te vor considera slab dacă întorci şi celălalt obraz? În general aşa se crede, dar doar opusul este adevărat. De obicei, alţii răspund în funcţie de acţiunile tale. Dacă eşti rece şi neplăcut, probabil vei primi un răspuns rece, neplăcut, dar atunci când eşti cald şi simpatic cu ceilalţi, nu ai constatat că aceştia sunt, de obicei, calzi şi simpatici cu tine? Dacă alţii încearcă să înceapă un ciclu al răului dându-ţi o palmă peste obraz, de ce să-l laşi să se dezvolte intr-un ciclu? De ce să nu-i „Binecuvântaţi în continuare pe cei ce vă persecută?" Este foarte greu să fii ostil faţă de cineva care este iubitor şi amabil. „Dacă celui ce te urăşte [probabil te-a plesnit peste obraz] îi este foame, dă-i să mănânce pâine, iar dacă-i este sete, dă-i să bea apă." Încearcă acest lucru şi vezi dacă nu împiedică ciclul infernal de rău şi pune în mişcare metoda de binecuvântare a lui Cristos. Nu renunţa, ci continuă; „ continuă să cucereşti răul cu binele." - Rom. 12:14; Prov. 25:21.

Lasă-i pe Hruşciov şi pe liderii lumii ca ei să continue să trăiască după regula lor de „a doborî apărarea celuilalt dacă încearcă să pornească ceva." Cursul lor va continua să cauzeze sentimente rele, cuvinte pline de ură, şi poate duce la alte conflicte între naţiuni. Este mult mai bine ca noi, ca şi creştini, să urmăm învăţăturile lui Isus, nu numai ca stindardul sub care să navigăm, ci şi ca pe cârma prin care ne putem direcţiona cursul spre pace şi unitate cu semenii noştri şi în cele din urmă spre lumea nouă de pace şi dreptate a lui Dumnezeu.

Să nu uităm Numele lui Dumnezeu

Care este numele lui Dumnezeu?
De ce este azi important să-i onorăm numele?

Nu există nici o îndoială că Dumnezeu are un nume. El nu este un Dumnezeu fără nume. Chiar dacă numele său este menţionat de peste 6800 de ori în Scripturile ebraice, este surprinzător cât de puţine persoane îi ştiu numele. Marea majoritate a omenirii îl numesc pe Creator după titlul său de ‚Dumnezeu', şi cred că acesta este numele lui. Corpus Christi *Haller spune*: „Strict vorbind, creştinii nu au nici un nume pentru Creator, deoarece cuvântul ‚Dumnezeu', un

Cuprins

cuvânt anglo-saxon, literalmente desemnează orice fiinţă sau obiect considerat supranatural, ca: zeii păgâni, zeul război, etc. Cu toate acestea, Dumnezeu este numele general acceptat printre creştini ca nume a Divinităţii."

Un alt fapt uimitor este lipsa numelui divin, nu numai în manuscrisele existente greceşti a Scripturilor greceşti creştine, dar şi în multe traduceri vechi şi moderne ale Bibliei. În acelaşi timp, este imposibil să citeşti şi doar un fragment din Biblie fără să realizezi că Dumnezeu are un nume care trebuie să fie „sfinţit", „lăudat", „adorat", „slăvit", şi că numele său nu ar trebui să trebuie văzut într-un mod lipsit de valoare. De ce, atunci, există atât de multe neînţelegeri în ceea ce priveşte numele lui Dumnezeu?

Dumnezeu însuşi şi-a dat numele şi i-a dezvăluit pronunţia corectă a numelui profetului Moise. Când Moise a fost trimis de Dumnezeu să elibereze copiii lui Israel din robia din Egipt, Moise i-a zis lui Dumnezeu: „Să zicem că mă duc acum la fiii lui Israel şi le spun: „Dumnezeul strămoşilor voştri m-a trimis la voi", iar ei îmi zic: „Care este numele lui?" Eu ce să le spun?" Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Iată ce să le spui fiilor lui Israel: „Iehova, Dumnezeul strămoşilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacob, m-a trimis la voi". Acesta este numele meu pe veşnicie şi prin el îşi vor aduce aminte de mine din generaţie în generaţie." (Ex. 3:13-15). Prin urmare,noi, avem propriile cuvintele ale Creatorului care ne spun că numele său este Iehova.

De asemenea, este clar faptul că profeţii lui Dumnezeu au fost familiarizaţi cu numele Iehova şi că ei au predicat în acel nume. Ei au fost martorii lui Iehova, după cum afirmă Isaia la 43:10-12. La Isaia 42:8 Creatorul spune: „Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu." Ce ar putea fi mai clar de atât? De ce, atunci, există o ignoranţă atât de mult în ceea ce priveşte numele Iehova?

Dr. Carlele Adams, în Albany, *Sunday Times-Union*, New York, spune: „Oameni din vechime – atât evrei cât şi alţii – puneau o semnificaţie enormă pe nume. O persoană specială, de multe ori avea atât un nume „principal" şi unul „secundar". Numele principal a fost de multe ori ascuns, deoarece să-l facă cunoscut însemna să scoată la iveală ceva din identitatea personală sau chiar din puterea personală a persoanei respective. Numele şefilor de trib au fost ţinute în secret de către membrii tribului - folosite numai atunci când era nevoie de unele puteri magice împotriva unui duşman. Păgânii au făcut acelaşi lucru cu numele secrete ale zeilor lor tribali. Deci, în zilele de persecuţie, poporul evreu de sub dominaţia Imperiului Roman au păzit Nume Sfânt."

După ce au fost scrise Scripturile ebraice, evreii superstiţioşi au considerat numele Iehova prea sfânt chiar şi pentru a fi pronunţat. Ei au evitat să-l pronunţe din frica să nu încalce a treia poruncă. (Ex. 20:7) În primul rând oamenii obişnuiţi, care s-au simţit nedemni să-i menţioneze numele, s-au oprit din a-l mai pronunţa. Cu toate acestea, preoţii au continuat să-l folosească în slujirea din temple. Numele divin a fost spus de zece ori în ziua ispăşirii şi în rugăciuni după sacrificiile de zi cu zi din temple. În timp, chiar şi aceste câteva ocazii au fost eliminate şi oamenii şi preoţii au încetat cu totul să-i mai pronunţe numele.

Cuprins

ISUS A FOLOSIT NUMELE

Există motive serioase să credem că Isus şi ucenicii săi au folosit numele lui Dumnezeu în munca lor de serviciu. În Scripturile Ebraice, pe care Isus le-a cunoscut şi utilizat, numele lui Dumnezeu a fost reprezentat prin primele sale patru consoane יהוה (JHVH), numită tetragrama. Descoperirile recente a rămăşiţelor unei role de papirus a Versiunii Septuagintă Grecească (LXX), care conţine a doua jumătate a cărţii Deuteronomul arată tetragrama în caractere aramaice. Această descoperire dovedeşte faptul că în vremea lui Isus copiile *Septuagintei* a conţinut numele divin acolo unde s-a găsit în Septuaginta originală ebraică. Aşa că atunci când Isus a citit din cartea profetului Isaia, după cum arată relatările lui Luca, ar fi evitat să pronunţe numele lui Dumnezeu din cauza fricii să nu-l necinstească sau din cauza unor superstiţii sau tradiţii cu privire la acesta? Ne putem imagina cu greu că acesta a fi cazul. Matei spune: „Fiindcă el îi învăţa ca unul cu autoritate, nu ca scribii lor.” - Mat. 7:29.

Din moment ce Isus nu a fost nici fricos, nici superstiţios, nici nu a avut un mare respect pentru tradiţia umană, cel mai probabil a pronunţat numele divin în auzul tuturor. În rugăciunea către Tatăl lui Iehova, Isus a spus: „Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume.. . . . Eu le-am făcut cunoscut numele tău şi-l voi mai face cunoscut.” Talmudul evreiesc admite indirect că Isus a folosit numele divin atunci când afirmă că miracolele sale au fost efectuate pronunţând numele lui Dumnezeu. - Ioan 17:6, 26.; Mat. 15:1-9.

Nu avem nici un motiv să ne îndoim de asta, în învăţătura şi predica lor, ucenicii lui Isus au urmat exemplul său îndeaproape, ceea ce înseamnă că şi ei au folosit numele lui Dumnezeu. Atunci când şi-au scris cărţile care acum formează Scripturile greceşti creştine, au luat sute de citate din Scripturile inspirate ebraice, iar multe dintre aceste citate includ numele divin. Ca scriitori credincioşi ei ar fi fost obligaţi să includă tetragrama în scrierile lor ori de câte ori au citat din Scripturile ebraice. Atunci când aceste scrisori au fost citite în congregaţiile creştine, fără îndoială, cititorul a pronunţat numele divin.

PRONUNŢIA EXACTĂ PIERDUTĂ

După moartea apostolilor, creştinii practicanţi au renunţat la pronunţarea numelui. Copiştii chiar au eliminat numele divin din forma tetragramă din text. Aceştia fie nu au înţeles sau nu au apreciat numele divin sau ei au dezvoltat o aversiune faţă de el. Istoricul Josephus a declarat că religia i-a interzis să îi facă cunoscută pronunţia. Oameni superstiţioşi credeau că cel care pronunţă numele divin, cu propria sa pronunţie nu va avea niciun rol în lumea care va veni. Filon numeşte numele "inefabil", care să fie rostit numai de către cei ale căror urechi şi limbi sunt purificate prin înţelepciunea de a asculta şi de a vorbi într-un loc sfânt. Cei care au folosit numele într-un mod neobişnuit au fost condamnaţi la moarte, spune el. Astfel, cei care au fost însărcinaţi să citească Scripturile au fost atenţi să nu pronunţe numele divin. Ori de câte ori dădeau peste tetragrama JHVH, au

Cuprins

înlocuit-o studios, cu cuvintele ebraice *Adonay'*, adică Domnul, şi *Elohim*, care înseamnă Dumnezeu. Pentru a le reaminti să facă această substituire punctele de vocală de la *Adonay'* au fost plasate sub consoanele din tetragramă.

Ebraica, ca şi alte limbi semitice, nu au litere vocale, dar chiar şi în vremuri timpurii au fost folosite semne vocale. Aceste vocale, după Adams, „sunt indicate prin „puncte" sau simboluri mici - de obicei puncte, asemănătoare cu perioadele mici. Aşa că atunci când savanţii de începutul epocii moderne au început să traducă Biblia în limba engleză au inventat ceea ce au fost, uneori, interpretări eronate ale vocalelor." Numele Iehova a ajuns sub această formă atunci când traducătorii timpurii au luat vocalele de la *Adonay'* şi le-a inserat între consoanele JHVH, şi apoi au schimbat originalul „a" în „e" pentru a ajuta la pronunţia numelui. Descoperiri recente arată că această formă de nume e foarte vechi, chiar şi din 1270 d.C., în *Pugio Fidei* al lui Raymond Martini. Deci, numele Iehova sub această formă este unul de utilizare de lungă durată.

Cu toate acestea, este aproape sigur că numele lui Dumnezeu a fost iniţial pronunţat „Yah·weh′." (În „Iehova", sunetul „Y" este reprezentat de „J" şi sunetul „W" de „V", la fel ca în latină). *Enciclopedia britanică* spune: „În prezent, în general, este consimţit că Jahwe (Yahwe) este pronunţia adevărată." Enciclopedia evreiască universală afirmă: „Yahveh este transliterarea cea mai probabilă a numelui ebraic antic pentru Dumnezeu." Traducătorul Bibliei, J.B. Rotherham, a declarat: „Pronunţia adevărată pare să fi fost Yahwe." Enciclopedia catolică declară: „Iehova, numele propriu al lui Dumnezeu în Vechiul Testament. . . . Introducând vocale la Jabe [pronunţia samariteană] în textul original ebraic cu consoane, vom obţine forma Jahveh" (Yahweh), care a fost general acceptate de către savanţii moderni ca pronunţia adevărată a numelui divin. Comitetul Traducerii Bibliei Lumii Noii a declarat: „În timp ce se înclină să se creadă că pronunţia „Yah·weh′" este cea mai corectă, am păstrat forma "”Iehova", din cauza familiarităţii persoanelor cu această formă încă din secolul al 14-lea. În plus, această formă păstrează, ca şi alte forme, cele patru litere ale tetragramei JHVH."

UITAREA NUMELUI

Prima versiune în limba engleză a întregii Scripturile ebraice traduse direct din textul ebraic pare să fie cea a Versiunii populare a Regelui Iacov, publicat în 1611. Numele Iehova apare în ea doar de patru ori. Din acest motiv, numele Iehova a fost necunoscut mai multe secole. Recent, traducătorii Versiunii Standard Revizuită au şters cu totul numele din text.

Din secolul al patrulea zeul tri-unic sau conceptul trinitarian de zeitate a câştigat teren. Această zeitate mitică sau fictivă este cea căreia clericii creştinismului îi spun „Dumnezeu" şi Domn. Iehova este privit cu dispreţ ca zeul tribal al evreilor. Numele lui este batjocorit și umilit. Oamenii fac tot posibilul să-l uite. Dar Iehova, fidel promisiunii sale de la Fapte 15:14, are un popor numit pe pământ astăzi, şi anume, martorii lui Iehova, care sunt dedicaţi scopului de a face cunoscut numele şi scopul lui Iehova pe întreg pământul. Şi el însuşi îl va justifica la „războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernic", atunci când îi va

Cuprins

distruge pe toţi cei care refuză să onoreze numele lui. Cuvântul lui Iehova ne asigură că numele său nu va fi uitat, pentru că el spune: „pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova aşa cum fundul mării este acoperit de ape.” Atunci nimeni nu va spune: „Cunoaşteţi-l pe Iehova!” pentru că „ei toţi mă cunosc, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei”, este promisiunea lui Iehova. - Isa. 11:9; Ieremia. 31:34; Ex. 9:16.

Întemeierea statului Israel din vechime

Relaţiile lui Iehova cu vechiul „stat Israel” sunt arătate de Pavel ca fiind o „umbră a lucrurilor viitoare.” Acum că guvernul teocratic a lumii noi prinde rapid formă în zilele noastre, creştinii moderni sunt intens interesaţi şi de măsurile legale luate de către Majestatea Suverană pentru a stabili acel guvern tipic antic.

- Efes. 2:12; Col. 2:17.

După cum ştim acum, procedurile legale acceptate sub obiceiurile patriarhale şi în acord cu dreptatea divină au fost angajate de Dumnezeu în producerea acestui stat nou cu vreo 300-400 de ani în urmă. Un pas preliminar a fost luat pentru a produce o persoană juridică în faţa lui Dumnezeu, cu care Iehova să poată intra într-un legământ de bază valabil. Un astfel de om s-a dovedit a fi patriarhul Avraam. După ce Iehova l-a supus pe Avraam la o încercare, cerându-i să-şi părăsească ţara natală din Ur, Iehova a constatat că el este fidel şi, prin urmare, l-a recunoscut în mod legal ca „prieten” al lui Dumnezeu, declarându-l drept prin credinţă. - Iacov 2:23.

Promisiunea de legământ cu Avraam a început atunci când Avraam şi-a încheiat exodul din Mesopotamia traversând râului Eufrat în ţara Canaanului, Nisan 14, 1943 î.C. Mai târziu, în Canaan acest legământ a fost ratificat conform legii patriarhale când atât Avraam cât şi Iehova au trecut printre jumătăţile de animalele tăiate deschis pentru a stabili baza necesară de sacrificiu pentru a lega din punct de vedere legal acest legământ. În acest moment Iehova a devenit legal protectorul puternic şi binefăcător al lui Avraam. Societatea patriarhală rezultantă s-a construit în jurul lui Avraam care a rămas nomad, nedevenind supus la vreunul dintre oraşele-stat păgâne din Canaan. De ce? Pentru că Avraam „aştepta oraşul cu temelii adevărate, oraş al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu”-Gen. 12:1-5, 15:9-18; Evr. 11:10.

215 ani mai târziu, descendenţii lui Avraam au mers în Egipt pentru a deveni slujitorii lui Faraon, din cauza lipsei de hrană din Palestina. În Egipt, pentru încă 215 ani, au devenit o mare societate de sclavi. Înainte ca această perioadă să ia sfârşit, Iehova i-a poruncit lui Moise la „rugul aprins” să anunţe Faraonul că

Cuprins

Iehova „revendică” Israelul, în conformitate cu legea patriarhală, care spunea că o rudă apropiată poate răscumpăra sau revendica rudele care au devenit sclave. „Să-i spui faraonului: „Iată ce a zis Iehova: „Israel este fiul meu, întâiul meu născut. Şi eu îţi spun: Lasă-l pe fiul meu să plece ca să-mi slujească. Dar, dacă nu-l laşi să plece, iată că îl voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut”. Acest avertisment implică faptul că Iehova în calitate de răscumpărător de drept va folosi forţa de pedeapsă în cazul în care Faraonul va refuza să elibereze Israelul,legal, „fiul” lui Dumnezeu, în temeiul legământului avraamic. - Gen. 46:1-7; Ex. 6:2-7; 4:22, 23.

Deoarece Faraonul şi-a împietrit inima împotriva lui Iehova, a fost nevoie ca adevăratul Dumnezeu să îşi folosească puterea sa atotputernică să elibereze Israelul prin forţă şi astfel să pună în aplicaţie cererea sa legală. Prin intermediul sângelui de miel care acoperea intrarea, întâii născuţi ai lui Israel au fost lăsaţi în viaţă în noaptea de Nisan 14, în 1513 î.C., exact la 430 ani după ce Avraam şi-a încheiat exodul din Mesopotamia, şi, astfel, israeliţii şi-au început propriul exod ca popor eliberat din Egipt. Cum Faraonul fusese avertizat, în aceeaşi noapte, Egiptul a suferit pierderea celor dintâi născuţi atât la oameni cât şi la animale. În ultima luptă de putere de la Marea Roşie, Egiptul şi-a pierdut armata în înfrângere totală şi Israel şi-a continuat exodul ca popor eliberat, de vreo două milioane de oameni aparţinând Dumnezeului lui Avraam. - Ex. 12:13, 29, 40, 41; 14:27, 28.

FORMAREA STATULUI

Prin drept deplin, poporului lui Israel, a devenit acum proprietatea exclusivă a lui Iehova. Nu mai era o societate de sclavi în Egipt. Erau prea numeroşi pentru a fi organizaţi în mod eficient ca o societate patriarhală. Acum au fost luate măsuri pentru a forma statul Israel cu un guvern teocratic. Prin mediatorul Moise, Iehova a propus apoi un legământ naţional, la care poporul a spus în unanimitate: „Suntem gata să facem tot ce a spus Iehova.” La Muntele Sinai, în mijlocul unei inaugurări spectaculoase în a treia lună după ieşirea din Egipt în anul 1513 î.C., Legea legământului a intrat în vigoare între Iehova, Teocratul, şi poporul lui Israel. Sângele taurilor şi caprelor a fost folosit pentru a stropi „cartea legământului”, care reprezintă partea lui Iehova, iar apoi oamenii au fost stropiţi ca cealaltă parte, împlinind astfel o bază de sacrificiu care să valideze legământul naţional. Legământul conţinea un set de porunci de bază, cele Zece Porunci, şi un cod mai detaliat a vreo 600 de legi, statute, regulamente şi decizii juridice. - Ex. 19:8; 24:6-8; Deut. 5:22; 6:1.

În mod supranatural, pe Muntele Sinai a existat un sunet puternic de trâmbiță care să dea de înţeles că controlul guvernamental prin Puterea Suverană a intrat în vigoare. Astfel, statul din vechime al lui Israel a devenit o realitate în anul 1513 î.C. Iehova a fost Domnitorul imediat Suveran asupra naţiunii, cu poporul în calitate de supuşi legaţi prin legământ. Iehova a fost Legiuitorul lor, Judecătorul şi Regele lor. Legea legământului, ca o constituţie, nu a învestit pe nimeni, niciun om sau organism parlamentar al oamenilor, nici măcar în întreaga naţiune adunată, ca

Cuprins

autoritate care să facă legi noi sau care să le modifice pe cele vechi. Suveranul domnind şi-a rezervat puterea legislativă exclusiv pentru sine. De asemenea, Suveranul a rezervat pentru sine puterea judecătorească finală. Iehova a devenit Curtea Supremă de Justiţie, luând toate deciziilor judiciare infailibile. Constituţia teocratică de asemenea, nu a recunoscut pe nimeni ca magistrat şef şi nici nu a dat putere cuiva, chiar şi pentru întreaga naţiune, de a alege un guvernator suprem. Acesta a fost prerogativa specială a lui Iehova, să desemneze el pe oricare îi era pe plac pentru a ghida oamenii, ca judecător, administratorul său imediat. În cursul primilor cinci sute de ani al acestui guvern mulţi oameni credincioşi s-au ridicat să conducă naţiunea după cum circumstanţele în care se afla statul o cerea, şi au realizat mai multe eliberări remarcabile pentru compatrioţii lor. - Ex. 19:19; Isa. 33:22; Faptele 7:35; 13:20.

Totuşi, Constituţia Legii Legământului a prevăzut clauze pentru o dinastie viitoare de regi izraeliți care urmau să fie aleși în vremea lui Iehova. Această linie de regi a început cu David în 1077 î.Hr. Ei nu au fost monarhi absoluți așa cum au fost regii vechi păgâni, nici nu s-au îndumnezeit și nu au unit, prin puterea lor, slujba marelui preot cu cel al regalităţii. Dinastia de regi constituţionali trebuia să fie păstrată separat de dinastia de preoţi. În plus, poziția lor a fost cea de rege consort, care au şezut pe „tronul lui Iehova”, nu pe propriul lor tron, şi au fost supuși voinţei înalte şi direcţiei guvernamentale a adevăratului Suveran a statului, Regele Iehova. - Deut. 17:14, 15; 1 Cron. 29:23.

În cadrul acestui nou guvern teocratic idolatria nu a devenit doar un păcat moral grav, ci a devenit și un act de trădare împotriva statului. Idolatria a fost o respingere virtuală a autorităţii de recunoaștere a Suveranului lor, a Regelui-Dumnezeu. Iar acest lucru însemna crimă împotriva statului. A fost o încălcare a legământului naţional, o rebeliune deschisă împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, prin principiile stabilite de toate guvernele pământeşti, o astfel de crimă împotriva statului merita pedeapsa capitală. Statul Israel prin intermediul reprezentanților săi şi prin comunitate a fost împuternicit să administreze pedepse în diverse moduri celor care încălcau legea, după ce instanţele îi găsea vinovați. - Ex. 20:2-5.

Pentru a păstra constant văzută relaţia lor cu Dumnezeu, Cel Prea Înalt, și Rege lor, au ridicat un tabernacol regal în mijlocul taberei lor. Mai târziu a fost construit în capitala Ierusalim superbul palat regal sau templu. Aceste reşedinţe regale ale Suveranului Iehova au fost echipate cu toată splendoarea de redevenţă depășindu-le pe cele ale bunilor suverani pământeşti. Palatul a fost împărţit în două compartimente. În camera cea mai tainică, Sfânta Sfintelor, se afla tronul regal împodobit cu heruvimi de aur. Tronul a fost capacul chivotului legământului, care, ca o arhivă regală, conţinea amintiri guvernamentale ale celor două table de piatră cu cele Zece Porunci, toiagul lui Aaron care a înfrunzit şi vasul cu mană. Al doilea compartiment se ridica la sala de festin a cunoscută sub numele de Sfânta. În această anticameră, pe o masă aurită era pusă pâine, reprezentând masa regală, şi zilnic se ardea tămâie prețioasă. Curtea exterioară ar fi putut fi considerată bucătăria în aer liber regală, unde erau pregătite și arse sacrificiile. De asemenea

Cuprins

aici se cântau cântări, instrumental şi cu corul, similară spectacolelor muzicale de la mesele monarhiilor din est. - Evrei. 9:1-5.

PREOȚI ȘI LEVIȚI

Statul Israel a avut de asemenea o preoţie învestită oficial în casa părintească a lui Aaron, la a cărui familie s-a limitat linia de mare preoţie. Marele Preot Aaron şi succesorii săi au servit ca reprezentanți conducători ai instanţei de judecată şi ca prim miniștri de stat sub Rege Iehova. Marele preot era cel care la ocazii speciale purta îmbrăcăminte costisitoare şi coroana pe care era scris cu litere aurite „Sfinţenia aparţine lui Iehova." El purta și pieptarul care conţinea Urim şi Tumim în husă pentru a-i permite să primească acceptul sau refuzul lui Iehova la problemele de stat prezentate Majestății divine în palatul său. - Ex. 28:4, 29, 30, 36.

Asistenții vestitori ai preoţiei au fost bărbați din seminția lui Levi puși de Iehova pentru activitățile templului şi pentru alte servicii pentru stat. Acești leviți au servit drept curteni ai lui Iehova, ofiţeri de stat şi gărzi ale palatului. Și ei își punea hainele şi ustensile sacre, ei au fost brutari regali ai pâinii de întâmpinare, asistenți la pregătirea mâncărurilor sau la servirea masei, au preluat conducerea trezoreriei şi au fost muzicienii şi cântăreţii templului. Când nu serveau la palatul sacru în cadrul atribuțiilor săptămânale obișnuite, pe o perioadă de jumătate de an, preoții cu un rang mai mic și leviţii erau împrăştiați în toată ţara ca învățători ai legii; au supravegheat colectarea zeciuielilor de produse din diferite depozite, au servit ca judecători locali în multe oraşe şi au preluat cele şase oraşe de refugiu. Acest departament al guvernului statului Israel a fost responsabil și de a-i pune în carantină pe cei cu boli contagioase, pentru ca starea de sănătate la nivel naţional să fie menținută. - Num. 3:9, 10.

În cele din urmă, Legea Legământului cerea tuturor bărbaţilor evrei de o anumită vârstă să prezinte în fiecare an o dare de seamă la templu lui Iehova despre cele trei mari sărbători anuale. Ei trebuiau să vină cu (sacrificii şi cadouri), pentru a aduce respect Dumnezeului lor. În plus, aceste zile de reînnoire a legăturii lor cu Iehova trebuia să fie celebrată cu bucurie şi sărbătoare. Legea prevedea ca a doua zeciuială să fie asigurarea banilor pentru cheltuielile necesare pentru aceste ocazii fericite. - Deut. 16:16, 17; 14:22-26.

De asemenea, exista și un grup consultativ de funcţionari de stat alcătuit din căpeteniile naţiunii. Fiecare din cele douăsprezece seminții aveau prințul lor ereditar (sar). Marele preot era, în unele momente, purtătorul lor de cuvânt, fiind considerat prințul din al treisprezecea seminție al lui Levi. Alţii, cum ar fi stăpânii peste diviziunile semințiilor ale sectoarelor oștirilor de o mie şi mai mici, au servit la fel ca prinți. Acest grup de prinți nu au acţionat ca un parlament pentru a elabora sau anula legi. Ei au fost pur şi simplu slujitori administrativi care au efectuat poruncile şi au respectat deciziile deja pronunţate de Suveranul divin. Prinții îi aduceau ofrandele semințiilor lui Iehova, asigurau conducere militară, confirmau

Cuprins

tratate deja negociate, cum ar fi tratatul cu gabaoniții etc. De asemenea, ei au analizat cazul fiicelor lui Zelofehad, și în calitate de comitet aflat sub conducerea marelui preot, au mustrat seminția lui Ruben pentru că au construit un altar separat. În vremuri mai târzii, grupul de prinți a dat sfaturi pentru regii care şedeau în calitate de administratori pe tronul lui Iehova. - Num. 1:16; Ios. 9:15, 17:4; 22:13-16.

O ultimă caracteristică remarcabilă a statului din vechime Israel a fost faptul că acesta a avut alocat un prinţ angelic invizibil. Supunerea la îndrumarea acestui prinţ înger a fost poruncită de Suveran în constituţia Legii Legământului. „Iată că trimit un înger înaintea ta, ca să te păzească pe drum şi să te aducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu grijă înaintea lui şi ascultă de glasul lui. Să nu te răzvrăteşti împotriva lui, căci nu vă va ierta fărădelegile, fiindcă numele meu este în el.” Biblia îl identifică pe acest prinţ ca fiind Mihai. Mai târziu, acest prinț înger a fost transferat pe pământ ca om, devenind Isus Cristos, Mesia cel promis. Istoria atestă că experta sa conducere în calitate de prinț înger și Mesia a fost respinsă de Israel, ca întreg. - Ex. 23:20, 21; Dan. 10:21.

Pentru primii patruzeci de ani de existenţă, în statul Israel a guvernat o societate nomadă în mişcare, în pustiul Sinai. Apoi, în 1473 î.C., israeliții au intrat în ţara Canaanului, promisă lui Avraam şi au cucerit-o, cu ajutorul și în acord cu ordinele Suveranului lor.

După moartea lui Iosua, din nou, poporul lui Israel a deviat de la Regele Dumnezeu, şi porțiuni din ţara lor a fost vândută duşmanilor; apoi după pocăinţă, Iehova le-a oferit şi le-a consolidat funcţionarea statului. De-a lungul secolelor nelegiuirea lor a devenit atât de mare, încât Domnul a permis ca ultimele vestigii ale statului teocratic să fie pe deplin distrus în 607 î.C. Abia după 906 ani de statalitate continuă,guvernul teocratic a încetat să mai existe pe pământ. Acest timp este de cinci ori mai mare decât statalitatea Statelor Unite și mai mare decât marile puteri ale lumii din Babilon, Asiria, Medo-Persia şi Grecia, sub prinții lor demoni respectivi. Nici un stat independent suveran nu a fost refăcut în 537 î.C. Mai degrabă, o comunitate ebraică sub suzeranitate păgână a fost înființată permițând Legii legământului să funcţioneze ca o structură juridică secundară subordonată puterilor dominante non-israelite. Toate urmele de funcţionare a legii vechi de neegalat al lui Israel s-au șters odată cu a doua cădere a Ierusalimului în anul 70 d.C. - 2 Cron. 36:15-17.

Acum întrebarea rămâne: acest stat vechi al lui Israel a fost „oraşul cu baze reale” pe care l-a așteptat Avraam? Nu. Statul teocratic al lui Israel a fost doar o „umbră” sau un model al „oraşului” real, „Noul Ierusalim” ceresc, guvernul teocratic al lumii noi. Învățați mai multe despre acest nou guvern uimitor, care trebuie să umple întreg pământul cu regulile sale şi care durează pentru totdeauna - Evrei. 11:10.

Cuprins

„Creând ceruri noi şi un pământ nou”

Nici un om sau grup de oameni numiți guverne nu pot crea „ceruri noi şi un pământ nou”. Dar atunci cine poate crea o lume nouă a dreptăţii? Cel care a promis să facă acest lucru, cel căruia un înger din cer i-a spus: „La Dumnezeu niciun cuvânt nu rămâne neîmplinit.” Putem avea încredere deplină în declaraţia lui Iehova Dumnezeu: „Pentru că iată-mă eu creez ceruri noi şi un pământ nou” Ce sunt „cerurile noi” ? Ce este „un pământ nou”? Când se construiesc aceste locuri? - Luca 1:37; Isa. 65:17.

O lume, potrivit Scripturilor, este alcătuită din „ceruri” şi dintr-un „pământ.” „Cerurile”, acea parte a unei lumi invizibile pentru ochii oamenilor, înseamnă sau reprezintă puterile spirituale de guvernământ. „Cerurile” prezente ale acestei lumi vechi sunt rele şi sunt sortite morții. De ce? Deoarece Satan Diavolul şi demonii lui sunt „forţele spirituale rele din locurile cereşti”, „cerurile” din această lume rea. - Efes. 6:12.

„Pământul” din această lume rea este societatea umană asupra căreia Satan încearcă să domnească ca și „conducătorului autorităţii aerului.” Nu e de mirare că Dumnezeu a promis că „cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor păcătoși!” După ce a spus despre distrugerea „cerurilor” şi „pământului” rele, apostolul Petru a continuat să spună: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” Cât de palpitant este să ştim că este în curs de desfășurare crearea "cerurilor noi şi un pământ nou!"- Efes. 2:2; 2 Pet. 3:7, 13.

Pe când creştinii adevăraţi din zile lui Petru „aşteptau” încă lumea nouă promisă, „cerurile noi şi pământul nou” promise nu fuseseră încă stabilite pe vremea apostolului. Cu toate acestea, Dumnezeu luase deja unele măsuri preliminare pentru crearea „cerurilor noi.”

„NOILE CERURI”

Ce sunt „cerurilor noi”? Acestea sunt noile puteri administrative spirituale pe care Dumnezeu le-a înzestrat să conducă lumea nouă dreaptă. Ele sunt un guvern ceresc. „Cerurile noi” înseamnă apoi ceea ce Isus Cristos a numit „regatul cerurilor”, şi pentru care și-a învăţat adepţii să se roage cu aceste cuvinte: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele tău. Să vină regatul tău. Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” Deci, scopul lui Dumnezeu în crearea

Cuprins

„cerurilor noi” sau „regatul cerurilor” este ca voinţa sa divină se poate face pe pământ, precum şi în cer. - Mat. 13:31; 6:9, 10.

Ei bine, atunci, ce măsuri de pregătire a luat Dumnezeu în primul secol al erei creştine pentru crearea „cerurilor noi”? Prima a avut loc la râul Iordan în anul 29 d.C.; acest lucru s-a întâmplat atunci când Dumnezeu l-a născut pe fiul său dedicat şi l-a botezat, Isus, cu Spiritul Sfânt, astfel ungându-l pentru a deveni rege în cerurile lumii noi. Ah, nu e de mirare că „va locui dreptatea” în lumea nouă! Regele lumii noi nu este nimeni altul decât încercatul şi testatul, Isus Cristos, Cel care şi-a dovedit dragostea pentru dreptate menţinându-şi integritatea faţă de suveranitatea Tatălui său universal, deşi acest lucru a însemnat moartea pe cruce la Calvar. Despre acest Rege al regilor este scris: „Dumnezeu este tronul tău pentru totdeauna şi veşnic, iar sceptrul regatului tău este sceptrul dreptăţii. Tu ai iubit dreptatea şi ai urât nelegiuirea.” - Evrei. 1:8, 9.

Cine în afară de Regele Isus Cristos, a constituit „cerurile noi”? Îngerii din ceruri? Nu, Dumnezeu a plănuit ca „cerurile noi” sau guvernul Regatului să fie format din rege, împreună cu un număr limitat dintr-o „creaţie nouă.” Numărul mic al celor care vor alcătui „noua creaţie” sunt luaţi de pe întreg pământul. Numărul celor care vor fi împreună cu Cristos moştenitori în regatul ceresc este mic în comparaţie cu miliardele omenirii care vor câştiga în cele din urmă viaţa veşnică pe acest pământ. Deci, Isus Cristos le-a spus creştinilor unşi: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea regatul!” În cartea Revelației numărul acestei „turme mici” este dat ca „cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ ... ei au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel.” Astfel, „cerurile noi vor fi formate din Isus Cristos şi cei 144000, „comoştenitori cu Cristos.” - 2 Cor.5:17; Luca 12:32; Apoc. 14:3, 4; Rom. 8:17.

Dumnezeu a făcut un alt pas preparator spre crearea „cerurilor noi” în anul 33 d.C. Acest lucru s-a întâmplat atunci când însuşi Iehova l-a înviat în mod direct pe Fiul Său din morţi. După o perioadă de patruzeci de zile Isus s-a înălţat la cer, ca acolo să stea la dreapta lui Dumnezeu până la venirea timpul pentru fondarea „cerurilor noi”: „S-a aşezat la dreapta Măreţiei, în înălţimi.” Dar, cu referire la care dintre îngeri el a zis: „Stai la dreapta mea până îi voi pune pe duşmanii tăi ca aşternut pentru picioarele tale?” - Evrei. 1:3, 13.

Se poate spune atunci că temelia lumii noi a fost pusă în anul 33 d.C., atunci când Isus s-a înălţat la cer pentru a-şi prezenta valoarea vieții umane perfecte Tatălui său şi să se aşeze „la dreapta măreţiei în înălțimi”? Da, dar numai într-un mod de primă etapă. Turnarea temeliei complete a lumii noi ar putea avea loc numai când „cerurile noi” încep să funcţioneze. Acest lucru s-ar putea întâmpla atunci când promisiunea lui Dumnezeu la Isaia 51:16 cu privire la „cerurile noi” va fi împlinită: ”Voi pune cuvintele mele în gura ta şi te voi acoperi cu umbra mâinii mele, ca să întind cerurile, să pun temelia pământului şi să spun Sionului: “Tu eşti poporul meu!”” Deci, numai prin fondarea „cerurilor noi” temelia noii lumi ar putea fi turnată într-un mod complet sau final.

Cuprins

FONDAREA ŞI DEZVOLTAREA „CERURILOR NOI”

Această fondare a „cerurilor noi” promise a avut loc? Într-adevăr, a avut! A fost în anul 1914 d.C., după cum această revistă a explicat de atâtea ori, atunci când Iehova l-a împuternicit pe Fiul Său să conducă ca Rege, oferindu-i „stăpânire, demnitate şi un regat, pentru ca popoarele, naţiunile şi oamenii de toate limbile să-i slujească cu toţii. Stăpânirea lui este o stăpânire de durată veşnică, care nu va trece, şi regatul lui este un regat care nu va fi nimicit.”(Dan. 7:14, AS). Cartea Revelației, într-un limbaj simbolic, descrie femeia lui Dumnezeu, Sion, sau organizaţia sa cerească universală care dă naştere Regatul: „Ea a dat naştere unui fiu, un copil de sex bărbătesc, care va păstori toate naţiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu şi la tronul său.” - Rev. 12:5.

Regatul bărbatului-copil este „dus departe de Dumnezeu la scaunul Lui de domnie.” Acest lucru arată că Iehova însuşi este cel care instalează „cerurile noi.” Astfel data de 1914 d. C marchează (1) crearea de „ceruri noi” şi (2) preliminarele pe o scară largă de stabilire a temeliei lumii noi.

Dar „cerurile noi” nu sunt alcătuite doar din Regele Isus Cristos. Timpul când Iehova va mări „cerurile noi” va veni curând. Cum? Prin adepții credincioși care au trăit și din moarte care s-au ridicat la viaţa cerească a lui Isus şi admițând prezenţa Fiului regal la templul spiritual al lui Dumnezeu sau la palat.

Când a avut loc această extindere a „cerurilor noi”? A fost în 1918 d.C. Cum ştim? Un paralelism de evenimente ne ajută să cunoaştem data. Isus Cristos a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu să fie rege în 29 d.C. Trei ani şi jumătate mai târziu, sau în anul 33 d.C., Isus a înaintat spre templul de la Ierusalim. El a curăţit templul celor care l-au făcut „o peşteră de tâlhari.” Respins ca Rege de către liderii evrei, Isus a fost condamnat la moarte la câteva zile după aceea. La moartea sa, un cutremur a zguduit Ierusalimul şi vălul sanctuarului templului s-a rupt la mijloc, ilustrând faptul că mânia lui Dumnezeu a fost împotriva ucigaşilor Fiului Său. - Luca 19:46; Matei. 27:51.

Într-un timp paralel, Isus Cristos a fost întronat ca rege în cer în 1914 d.C. Trei ani şi jumătate mai târziu, sau în 1918, a fost timpul pentru ca el să vină la templul spiritual al lui Dumnezeu. Oare conducătorii creştinătăţii l-ar primi sau respinge ca Rege? Ei l-au respins şi au arătat acest lucru ucigând munca martorilor lui Iehova cu privire la Regat. Aşa cum respingerea lui Isus de către liderii evrei nu l-a putut împiedica pe Dumnezeu, să-şi ridice Fiul din morţi, tot aşa respingerea Regelui de către creştinism nu l-a putut împiedica pe Dumnezeu să-şi ridice discipolii lui Isus credincioşi din morţi. Deci, în armonie cu imaginea de acum 1900 de ani în urmă, după o perioadă scurtă de timp după curăţirea templului din 1918 a avut loc învierea cerească a creştinilor unşi care dormeau în moarte, nevăzută ochilor oamenilor. Naţiunile au fost atunci în război: „Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia ta şi timpul fixat ca morţii să fie judecaţi. . . Şi sanctuarul templului lui Dumnezeu, care este în cer” (Rev. 11:18, 19). Primăvara anului 1918 d.C. a marcat

Cuprins

deschiderea templului la intrarea regelui şi, de atunci, învierea creştinilor unşi, împreună cu Isus, constituie „templul Dumnezeului celui viu.” - 2 Cor. 6:16.

Care este atunci relaţia dintre „cerurile noi” şi templul spiritual al lui Dumnezeu? Aceasta: templul spiritual al lui Dumnezeu sau palatul, constituit de Isus Cristos, punctele forte a Temeliei, și 144.000 de „pietre vii”, vor fi veşnic „cerurile noi” al lumii noi! – Efes. 2:20; 1 Pet. 2:5.

CONSTRUIREA „UNUI NOU PĂMÂNT”

Ne amintim că Iehova a promis nu numai să fondeze „cerurile noi”, ci, de asemenea, să „pună temelia pământului”, care este un „nou pământ.” Când Isus a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu în 1918 cu scopul de a judeca oamenii , creştinătatea a fost respinsă. O rămăşiţă de urmaşi ai lui Isus unși de pe pământ au făcut cunoscută această hotărâre de la templu şi au fost curăţați şi purificați şi trimişi ca martori ai lui Iehova, ca reprezentanţi vizibili ai „cerurilor noi.” În punctul culminant al primului război mondial, rămăşiţa spirituală a fost tăcută practic, şi au stat în captivitate simbolizând Babilonul, lumea lui Satan. Dar, în 1919 Iehova și-a adunat încă o dată poporul dezorganizat, le-a crescut numărul şi i-a organizat pentru a predica Regatul. Ce are aceasta de a face cu fondarea „noul pământ”? Restabilirea rămășiței spirituale din Babilonul anti-tipic din 1919 reprezintă temelia „noului pământ.”

Relaţiile lui Iehova cu rămăşiţa restaurată în 1919 a adus astfel experienţe unei naţiuni fiind „născute dintr-o dată”, şi a țări aduse „într-o singură zi”. Profetul lui Dumnezeu a prezis: „Cine a mai auzit aşa ceva? Cine a mai văzut asemenea lucruri? Va fi adusă în existenţă o ţară în durerile naşterii într-o singură zi? Se va naşte o naţiune dintr-o dată?” (Isaia 66:8) „Țara” adusă într-o zi, „ziua Iehova”, este poziţia pământească ocupată de rămăşiţa restaurată a naţiunii spirituale a lui Dumnezeu, și anume cei rămaşi din „turma mică” de pe pământ. Astfel, primii care să locuiască în noua situaţie pământească sunt „naţiunea”, care este adusă dintr-o dată, urmaşii unși ai lui Isus care sunt în viaţă pe pământ la venirea lui la templu şi care servesc drept clasa „sclavului fidel şi prevăzător.” (Matei 24:45-47) În această naţiune spirituală au venit o mare mulţime de persoane precum oile, şi pe temelia naţiunii nou-născute, o societate a lumii noi fost construită. Chiar acum, înainte de Armaghedon, suntem martori astfel la spectacolul mulţimii de locuitori a „noului pământ”, în creştere rapidă, în mijlocul unei lumi corupte murindă veche.

Care este speranţa acestei „mari mulţimi” de persoane precum oile care vin „din toate naţiunile, semințiile, popoarele şi limbile” să se asocieze cu societatea Lumii Noi? Speranța lor este să trăiască în lumea nouă şi să se bucure de viaţă veşnică pe pământ. Ei se aşteaptă să supravieţuiască la Armaghedon, împreună cu rămăşiţa naţiunii spirituale a lui Dumnezeu. Ei privesc acut cu nerăbdare la momentul în care, după ce vechiul, răul „pământ” este distrus, rămăşița dedică „noul pământ” să se închine lui Iehova. Rămăşița, în timpul lui Iehova, va părăsi „noul pământ” post-Armaghedon, să fie cu Regele Isus Cristos în veşnicele „cerurilor noi.” Atunci noul pământ, va fi în cele din urmă constituit în întregime de cele „alte oi”, pentru care Dreptul Păstor Isus Cristos a murit. (Ioan 10:16) Aceste „alte oi” vor

Cuprins

include nu numai „marea mulţime” a supravieţuitorilor de la Armaghedon şi copiii lor, dar şi pe cei aduşi înapoi din morţi la „învierea celor drepţi şi celor nedrepţi.” – Rev. 7:9; Fapte 24:15.

Cât de palpitantă este vestea că crearea „cerurilor noi şi unui pământ nou” este în curs! Curând viziunea apostolului Ioan se va realiza: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, iar marea nu mai era.” (Rev. 21:1) „Cerul de odinioară” este Satan şi demonii lui, „pământul de odinioară” care trece la Armaghedon este societatea lumii vechi organizată să sprijine lumea lui Satan. „Marea” este un simbol al elementului rău al omenirii, care nu va mai exista. (Isaia 57:20) Nu va mai exista ticăloşia, pentru că despre „cerurile noi” şi despre „noul pământ”, Petru a scris: „În ele va locui dreptatea.”(2 Petru 3:13) Acum este momentul de a spune altora cele mai bune veşti din toată lumea: Dumnezeu creează „ceruri noi şi un nou pământ!”

> „Căci, aşa cum cerurile noi şi pământul nou pe care le fac rămân înaintea mea”, zice Iehova, „tot aşa vor rămâne şi urmaşii voştri şi numele vostru.”—Isa. 66:22.

Folosind iniţiativa şi apărarea în serviciului nostru

SOLDAŢII buni sunt pricepuţi atât în folosirea iniţiativei cât şi a apărării în războiul lor. Mai mult decât atât, ei ştiu că cea mai bună apărare este să preia ofensiva sau iniţiativa. În această privinţă Isus şi apostolii Lui ne oferă un exemplu. Cu siguranţă Isus a preluat iniţiativa atunci când a intrat în sinagoga oraşului Său natal Nazaret şi a aplicat asupra Sa cele scrise în Isaia 61:1, 2. - Luca 4:14-21.

Făurindu-i pe cei doisprezece şi mai apoi pe cei şaptezeci, Isus, ca un bun Învăţător, îi antrena să preia iniţiativa, aşa cum au făcut Petru şi alţii de Rusalii. În special, apostolul Pavel a preluat iniţiativa, mergând acolo unde nevoia era cea mai mare.

Dar ce se întâmplă cu noi astăzi? Noi, servii creştini dedicaţi preluăm iniţiativa angajându-ne cu regularitate şi cu entuziasm în toate diversele caracteristici ale serviciului regatului, în predicarea din casă în casă, în distribuirea revistelor biblice, în reîntoarcerea vizitelor persoanelor de bună-credinţă şi în conducerea de studii biblice în casele lor? Ar fi posibil pentru noi să fim asemenea apostolului Pavel şi să mergem "unde nevoia este mare" sau este cel puţin mai mare decât unde suntem noi? Luăm iniţiativa de a-i invita pe alţii să ia parte la serviciu sau aşteptăm până când ne roagă ei, cum se întâmplă uneori?

Folosirea iniţiativei este în mod special esenţială dacă vrem să profităm la maxim de oportunităţile de a face mărturisiri în mod incidental. Nu aşteptaţi până când tovarăşul vostru de companie, asociatul de lucru sau alt "vecin" începe o conversaţie şi abordează subiectul religiei, ci luaţi iniţiativa, începeţi cu tact o

Cuprins

conversaţie şi apoi aduceţi-o întâmplător, aparent, în zona speranţei Regatului. Cei ce fac aceasta au parte de multe experienţe interesante şi adeseori obţin rezultate remarcabile. Aceasta a fost experienţa unui misionar care a depus mărturie unui tovarăş de călătorie dintr-un taxi. Era pentru prima dată când omului îi fusese prezentată vestea bună; acum el este un serv dedicat şi zelos.

Dar ce se întâmplă cu apărarea noastră? Suntem noi 'gata să construim o apărare înaintea oricui care ne cere un motiv pentru speranţa noastră, făcând aceasta cu un temperament blând şi cu respect adânc'? (1 Petru 3:15) Pentru ca apărarea noastră să fie eficientă cu adevărat noi trebuie să studiem cu sârguinţă, trebuie să 'facem tot ce este posibil să ne prezentăm aprobaţi de Dumnezeu, un lucrător ce nu are de ce să se ruşineze, mânuind cuvântul adevărului corect.' Doar consacrându-ne sârguincios, pregătindu-ne pentru întruniri, participând şi luând parte la ele, vom avea cunoaşterea precisă atât de esenţială pentru mânuirea sabiei spiritului în aşa fel încât să fie vie şi să exercite putere şi să fie mai ascuţită decât orice sabie cu două tăişuri.-2 Timotei 2:15; Efeseni 6:17; Evrei 4:12.

În mod special ar trebui să ne păzim împotriva dispreţuirii acestei săbii a spiritului din cauza plăcerii de a vorbi şi a judecăţii subiectelor. Orice am spune de-a lungul acestor linii nu ar putea avea autoritatea şi puterea pe care o are citarea şi citirea Bibliei. Se poate să nu avem întotdeauna Biblia cu noi, deci ar trebui să avem un vocabular scriptural adecvat pentru diferitele învăţături de bază ale scripturilor, cum ar fi importanţa numelui lui Iehova şi justificarea lui, speranţa regatului, învierea şi aşa mai departe. Ar trebui de asemenea să fim echipaţi pentru a respinge în mod eficient doctrinele populare false. Şi pe măsură ce trece timpul ar trebui să ne mărim vocabularul scriptural, la fel cum persoanele inteligente continuă să-şi adauge cuvinte vocabularului lor.

În toate aceste feluri, servii creştini din august pot fi alerţi şi pot folosi iniţiativa şi apărarea pentru o predicare fructuoasă.

SEMNUL SPIRITULUI

„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii; aşa cum v-am iubit eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor şti toţi că sunteţi discipolii mei: dacă aveţi iubire între voi.”—Ioan 13:34, 35.

Pentru Isus unitatea şi dragostea dintre adepţii lui adevăraţi a fost ceva unic, ceva care îi diferenția de toată lumea, ceva care ar trebui să fie un semn special pentru întreaga lume pentru a dovedi că el a fost trimis de Tatăl şi că ei au fost trimişi de el. Deoarece Isus s-a rugat pentru discipolii săi viitori să fie parte a unităţii creştine şi a promis că „iadului nu va birui” peste congregaţia lui, şi că el este cu ei „în fiecare zi până la consumarea sistemului de lucruri”, este logic să aşteptăm ca un semn special să fie vizibil pentru lumea de azi, şi că poate servi ca unul dintre mijloacele de identificare a congregaţiei sale sau a bisericii. Aceasta cu atât mai mult cu cât Biserica Romano-Catolică, bisericile ortodoxe de est şi o

Cuprins

conferinţă ecumenică protestantă la nivel mondial, cu toţii au căzut de acord că biserica Scripturilor Greceşti este o biserică vizibilă. Astfel, ne vom uita în jurul sistemelor bisericii numindu-se creştine pentru a vedea ce unitate putem găsi. - Ioan 13:35, 17:23; Mat. 16:18; 28:20.

BISERICILE PROTESTANTE

[2] După cum se ştie, nu există nimic în lumea protestantă care poate fi comparat cu unitatea bisericii creştine timpurii. Nici bisericile protestante ca întreg, nici una luată separat nu poate pretinde că este la nivel internaţional sau universal şi unită în credinţă şi în organizare. Este atât de evident, încât pentru acest lucru şi pentru alte motive nici una dintre bisericile protestante nu pretinde să fie ecclesia adevărată sau biserica Scripturilor Greceşti.

[3] Odată cu acceptarea Crezului de la Niceea, toate bisericile protestante mărturisesc credinţa în „una, sfântă, catolică, apostolică" Biserică, dar, ca în toate celelalte aspecte de credinţă, există un număr mare de speculaţii teologice şi teorii cu privire la unitatea bisericii. Unii spun că unitatea nu este deloc necesară şi că este chiar un dezavantaj. Din zilele Reformei mulţi au crezut într-o aşa-numită biserică „invizibilă" si „vizibilă", cea invizibilă constând din toţi creştinii sinceri din toate sectele care sunt dedicate lui Dumnezeu şi care au fost acceptate de el. Organismul acesta nu poate fi identificat prin ochii omului, ceea ce îl numeşte invizibil, în contrast cu numărul obişnuit de membri ai bisericilor, partea vizibilă, care s-au identificat greu ca adevăraţi urmaşi ai lui Hristos. În America, aşa-numita „teorie a ramurilor" este obişnuită. Diferitele biserici sunt comparate cu ramuri ale viţei de vie din ilustraţia lui Isus în Ioan, capitolul cincisprezece, şi ar trebui să reprezinte o unitate, fiind uniţi în Cristos, viţa de vie. Alţii sunt de părere că unitatea nu trebuie să fie în organizaţie, ci numai în spirit, iar alţii cred într-o unitate mistică, supranaturală, deja existentă în Cristos, în ciuda tuturor dovezilor de dezbinare. Astfel, paradoxal, în rapoartele de la conferinţele ecumenice ale Consiliului Mondial al Bisericilor, membrii bisericilor menţionează în mod repetat unitatea în Cristos, deşi nu este o încercare serioasă să se dea vreodată o explicație de fapt în ce constă această unitate.

[4] Discuțiile inter-confesionale între diversele părţi duce rareori la o viziune comună. Cu toate acestea, pe tema trupului lui Cristos, conferinţa mondială din Lund, Suedia, 1952, a mişcării ecumenice numite Credinţă şi Ordine a declarat, în raportul său oficial, ca opinie majoritară că: „Imaginea paulină a Bisericii cu privire la Trupul lui Cristos nu este o simplă metaforă, ci exprimă o realitate vie." Şi mai mult: „Suntem de acord că nu există două Biserici, una vizibilă şi cealaltă invizibilă, ci o singură Biserică, care trebuie să îşi găsească expresia vizibilă pe pământ."

[5] Dându-şi seama de necesitatea congregaţiei creştine să fie una singură, câteva lucruri întristează bisericile protestante la fel de mult ca şi faptul că acestea nu sunt una. Episcopul suedez Bo Giertz spune despre diviziunea creştinătăţii: „Este pur şi simplu un păcat, şi este un păcat dintre cele mai fatale, un păcat împotriva corpul lui Cristos. . . . Concluzia terifiantă pe care suntem obligaţi să o tragem este că o

Cuprins

biserică divizată nu mai este o biserică adevărată. . . . Atâta timp cât suntem împărţiţi, trupul lui Cristos sângerează, şi nu ştim în ce zi va sângera până la moarte."

[6] În situaţia lor, mulţi protestanţi şi-au pus speranţa în discuţiile ecumenice sau interconfesionale, care au început mai ales cu secolul nostru şi au dus la fondarea Consiliului Mondial al Bisericilor, în 1948, o organizaţie internaţională, inclusiv chiar și pentru cele mai multe biserici protestante şi ortodoxe de Est, dar nu și pentru Biserica Romano-Catolică. Cu toate acestea, Consiliul Mondial al Bisericilor nu este o biserică, şi nu pretinde a fi aşa. Acesta declară că nu este nici o „super-Biserică", nici „Una Sanctă", sau biserica „una, sfântă", dar consideră că scopul său este de „a aduce bisericile în contact viu una cu alta." Pentru capacitatea sa de a îndeplini acest scop, opiniile diferă între teologi. Profesorul universitar danez dr. Regin Prenter spune: „În orice caz, un lucru este cert: Acest Consiliul Mondial al bisericilor creştine reprezintă fără doar şi poate o legătură reală între bisericile separate. Consiliul Mondial al Bisericilor este doar o federaţie de comunităţi bisericeşti independente mutuale . . . S-ar putea la fel de bine să însemne că noul contact pe care bisericile din cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor l-au obţinut va duce la o condamnare mai severă reciprocă între anumite comunităţi bisericeşti decât înainte, pur şi simplu pentru că nu ştiau suficient de multe despre bisericile celelalte pentru a fi în măsură să se condamne unii pe alţii." Unul dintre lucrurile care îi împiedică pe creştinii dedicați să recunoască Biserica lui Isus Cristos şi pe apostoli dintre bisericile protestante este lipsa de unitate în învăţături şi în organizare, la nivel naţional şi internaţional.

BISERICILE ORTODOXE DE EST

[7] Bisericile ortodoxe de Est nu sunt o singură biserică, ci un număr de biserici naţionale, în principal în Europa de Est şi Peninsula Balcanică, care au luptat și și-au câștigat independenţa față de patriarhia de la Istanbul. Nominal, unele dintre ele îl recunosc pe patriarhul de la Istanbul ca şef al bisericii lor, alţii pe patriarhul Moscovei, dar nici unul dintre patriarhi nu au niciun cuvânt de spus în afacerile interne ale altor biserici. Se dă o luptă continuă între cele două patriarhii despre jurisdicţia asupra bisericile din Finlanda, Polonia şi colonie de emigranţi ruşi din Paris. Având în vedere că biserica lui Dumnezeu şi Cristos a fost o biserică internaţională, și nu un număr de biserici naţionale, nu putem vedea nici o urmă a unităţii primei biserici creştine în Biserica Ortodoxă Răsăriteană.

BISERICA ROMANO-CATOLICĂ

[8] Nu este Biserica Romano-Catolică o biserică mare internaţională cu unitate în învăţături şi în organizaţie? Chiar dacă are un set uniform de dogme pentru întreaga biserică internaţională, credinţele religioase ale romano-catolici nu sunt aceleaşi peste tot. Imaginea lui Dumnezeu şi Isus Cristos şi ceea ce fac ei pentru omenire este cu greu aceeaşi pentru un italian Romano-Catolic și pentru un haitian

Cuprins

nativ Romano-Catolic, care, pe lângă religia Romano-Catolică încă își practică religia păgână Voodoo.

[9] Nici unitatea organizaţiei nu este atât de fermă cum cred mulţi. În cazul în care Biserica Romano-Catolică este de fapt un singur trup cu papa pe post de cap vizibil, de ce nu ascultă toţi catolicii de cap? Preotul romano-catolic şi autorul Peter Schindler în apărarea bisericii catolice împotriva acuzei de intoleranţă faţă de protestanţii din Spania şi Columbia spune: „De ce nu intervine papa? Cine spune că el nu „intervine”? La urma urmei, noi, cei care stăm în Roma avem puțin mai multă idee despre impotența lui. Papa nu este dictator în Spania sau preşedinte în Columbia, iar în cazul în care catolicii locali (în frunte cu liderii bisericii lor) ignoră propria lor legea a bisericii, cum în multe locuri ignoră instrucţiunile papale (de exemplu, enciclicele sociale), atunci papa este foarte neputincios.” Dacă membrii nu ascultă de cap, poate exista un singur trup viu?

[10] Dacă biserica romană este un singur trup, de ce sunt ordinele diferite, cum ar fi franciscanii, dominicanii, iezuiţii, şi aşa mai departe, acționând ca organisme separate? De ce aceste ordine luptă reciproc ca partidele politice pentru a obţine influenţa decizională cu privire la papă și la politica bisericii?

[11] Este biserica cu adevărat o unitate dacă membrii săi, cum sunt catolicii din Italia, se găsesc în toate partidele politice de la extrema dreaptă până la capătul întregului spectru de culori politice la extrema stângă comunistă? Ar putea ei vreodată să alcătuiască un singur trup bisericesc adevărat, unul, așa cum Iehova și Isus Cristos sunt unul? Ar putea ei să fie unul la nivel internaţional dacă unii dintre ei sunt conduși de Cardinali care, din motive naţionaliste, nu sunt nici măcar în condiţii de vorbire? Şi în caz de război, biserica romană, şi alte secte păstrează unitatea pe care ei pretind că o au? Toată lumea ştie că nu. Toți cedează sub acel test crucial al unităţii lor ca biserică şi demonstrează că legăturile care îi unesc la unitatea lumească sunt mai puternice decât cele care îi leagă la unitate bisericii lor şi la zeul lor. Toate aceste lucruri face imposibil să vezi unitate în biserica creştină, în organizarea bisericii internaționale romano-catolice.

UN SEMN PENTRU LUME

[12] În contrast cu toate acestea diviziuni descurajatoare, este o bucurie să găsim un organism internaţional de creştini pe pământ care reprezintă o unitate adevărată, o adevărată frăţie internaţională, uniţi în credinţă şi organizare prin legături de dragoste. Este un fapt de care toată lumea este invitată să se convingă, și nu lipsit de modestie să-i îndreptăm spre el, pentru că Martorii lui Iehova, deși internaţional sunt „o singură inimă şi un singur suflet”, al „aceleiaşi minți” şi cu „acelaşi gând” şi au „un singur trup, un singur spirit, o singură speranţă, un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez, un singur Dumnezeu şi Tată.” Ei sunt creştinii care sunt legaţi într-o unitate cu Iehova Dumnezeu și cu Isus Cristos şi fraţii lui, prin legături de dragoste atât de puternice încât nimic, nici chiar războaiele, nu le pot perturba. Organizaţia bisericii lor internaţionale care cuprinde martori în multe ţări este formată din rămășița clasei miresei lui Isus Cristos, şi unită cu ea într-o „singură turmă” sub „un singur păstor” este o mare mulţime de „alte oi.” (Ioan 3

Cuprins

:28-30; 10:16) Istoria modernă a acestor martori arată că au suficientă experienţă pentru a se alătura apostolului Pavel şi să spună: „Cine ne va separa de iubirea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau persecuţia sau foamea sau goliciunea sau pericolul sau sabia? După cum este scris: „Toată ziua înfruntăm moartea din cauza ta, suntem socotiţi ca nişte oi de înjunghiat“. Dimpotrivă, din toate aceste lucruri ieşim pe deplin victorioşi prin cel ce ne-a iubit. Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nici o altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru.”- Rom. 8:35-39.

[13] Unitatea la nivel mondial a martorilor lui Iehova dă motiv pentru reflecţii diferite. Dacă frăţia internaţională a bisericii timpurii din primul secol a fost o minune adevărată şi, desigur, un produs al spiritului sfânt, şi dacă Dumnezeu în biserica sa a făcut ceea ce alţii au încercat să facă timp de secole fără nici un rezultat, cu siguranţă, o frăţie identică internaţională în haoticul secol XX nu este cu nimic mai puţin o minune şi dovedeşte manifestarea unică a spiritului lui Dumnezeu sau forţa invizibilă activă. Potrivit lui Isus, o astfel de unitate nu este un incident, ci un semn a lumii că Iehova îi iubeşte pe cei uniţi aşa cum el îl iubeşte pe Isus, şi că ei sunt ucenicii săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii; aşa cum v-am iubit eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. 35 Prin aceasta vor şti toţi că sunteţi discipolii mei: dacă aveţi iubire între voi.” - Ioan 13:34, 35;. 17:23.

[14] Primii creştini au fost convinși că ei aparţineau singurei biserici adevărate, „adunarea lui Dumnezeu.” Ar fi fost păcătuire împotriva Spiritului Sfânt să se îndoiască de acest lucru. Un semn al mărcii spiritului a fost pe ei, şi un semn este fără valoare dacă nu este văzut. A fost, deci, impropriu pentru primii creştini să puncteze faptul că Biserica lor este singura având acel semn? În ceea ce priveşte biserica evreiască a iudaismului, a fost în armonie cu adevărata smerenie pentru creştini să atragă atenţia la acest semn al spiritului, chiar dacă dezvăluia astfel lipsa evidentă a spiritului lui Dumnezeu asupra casei divizate a lui Israel? Dimpotrivă, ei au avut obligaţia să nu-și ascundă lumina sub un coş, ci să o lase „să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” - Mat. 5:14-16

[15] Evident, purtând marca spiritului, unitatea iubitoare la nivel mondial a martorilor lui Iehova este unul dintre motivele pentru care aceşti martori care sunt membrii unși ai trupului lui Cristos sunt convinşi că aparţin singurei biserici adevărate, şi din moment ce și „alte oi” sunt asociați cu cei unși în societatea unită a Lumii Noi, ei sunt convinşi că această organizaţie este într-adevăr a lui Dumnezeu, în care se desfășoară închinarea adevărată. Nu ar însemna păcătuire împotriva spiritului să se îndoiască de asta? Este lipsit de modestie pentru ei să atragă atenţia lumii asupra faptului că această organizaţie este singura care arată semnul spiritului? Dimpotrivă, în beneficiul tuturor oamenilor cinstiţi cu sufletul care îşi doresc adunarea vizibilă a poporului unit a lui Dumnezeu, şi spre slava lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos, ei nu trebuie să pună lumina sub un coş, chiar cu preţul de a fi considerați ipocriți.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.(a) De ce este logic să ne aşteptăm să vedem unitatea creştină în lume astăzi? (b) Ce folos ar avea pentru noi găsirea acestei unităţi?
2. De ce niciuna dintre bisericile protestante nu pretinde că este biserica adevărată?
3. Având în vedere separarea evidentă, cum explică protestanţii credinţa lor într-o singură biserică?
4. Ce a declarat conferinţa mondială a Credinţei şi Ordinii din Lund despre biserică?
5. Ce concluzie trage episcopul Giertz din diviziunea creştinismului?
6. (a) Ce este Consiliul Mondial al Bisericilor? (b) Ce face imposibilă recunoaşterea primei biserici în lumea protestantă?
7. Ce face clar faptul că unitatea lipseşte din Biserica Ortodoxă Răsăriteană?
8-11. Ce dovedeşte că biserica romană nu este un singur corp? Ce test crucial al unităţii adevărate nu pot trece biserica romană şi nici celelalte biserici?
12. (a) Ce au martorii lui Iehova pentru a-şi sprijini afirmaţiile lor despre unitatea adevărată? (b) Cu ce drept ei se alătură lui Pavel în folosirea lui Romani 8:35-39?
13. Ce reflecţii cauzează unitatea martorilor lui Iehova, aceasta este un semn al cărui lucru şi pentru cine?
14. De ce nu a fost nepotrivit ca primii creştini să arate spre biserica lor ca fiind singura adevărată?
15. Este o lipsă de virtute creştină faptul că martorii lui Iehova arată spre societatea Lumii Noi, din care face parte congregaţia creştină unsă, ca fiind singura care este cu adevărat a lui Dumnezeu?

Dumnezeul-om al creştinătăţii

ÎN creştinătate puntea dintre Dumnezeu şi om se numeşte "încarnare." Sensul cuvântului "încarnare" este acela că Dumnezeu a luat asupra lui natura omului în persoana lui Isus Cristos. Prin urmare, El a devenit un Dumnezeu-om.

Deşi ideea unui Dumnezeu-om nu este străină păgânismului, cu toate acestea ideea că Logosul ar trebui să devină carne aparţine doar creştinismului, spun religioniştii. Ei susţin că religiile păgâne învaţă o apoteoză sau glorificare a omului, că ei nu învaţă o încarnare a adevăratului Dumnezeu. Conform istoricului bisericii engleze Charles Hardwick, dacă curăţăm încarnările păgâne de toate obscenităţile şi elementele auxiliare bahice care le desfigurează şi le devalorizează, ele tot nu ar corespunde doctrinei încarnării aşa cum este ea predată de către creştinătate, în ciuda asemănărilor izbitoare.

Dar simpla negare a păgânătăţii doctrinei nu stabileşte învăţăturile încarnării ca fiind ale creştinătăţii. În cartea sa, *The Creative Christ,* E. Drown asociază conceptul de încarnare al creştinătăţii cu mitologia păgână greacă. El spune: "Această idee de substanţă . . . şi-a găsit calea în teologia creştină din surse

Cuprins

greceşti. Rezultatul a fost acela că încarnarea a fost prea des interpretată în termeni fizici în loc de termeni morali."

Există obiecţii de alt caracter. Un profesor eminent, dr. Charles A. Briggs, care era de asemenea preot în Biserica Episcopală Protestantă, a învăţat că naşterea virgină a fost doar o "chestiune minoră legată de încarnare . . . [care] nu poate fi atât de esenţială pe cât au presupus oamenii." Pentru Adolf Harnack, teolog şi profesor de teologie german, Isus nu a fost Dumnezeu în carne şi oase, ci doar un alt rabin evreu. Otto Pfleiderer, teolog protestant german şi profesor ordinarius de teologie, era uimit de "nenumăratele paralele între eroii păgâni şi sfinţii creştini," inclusiv cea a lui Isus Cristos.

Nu este deloc surprinzător că există opinii conflictuale asupra acestei doctrine, din moment ce doctrina încarnării nu-şi găseşte nici o bază în Biblie, singura autoritate de încredere pentru adevăr. (Ioan 17:17) Evreii din antichitate în lunga lor istorie nu au declarat nici măcar o dată vreunul dintre judecătorii, regii, generalii, preoţii sau profeţii lor ca fiind zei. Evreii şi creştinii evrei detestau în totalitate profanarea mitologiei păgâne. Aceste fapte fac imposibilă noţiunea fantezistă că evreii creştini au absorbit istoria lui Isus din mitologia păgână. Nici Biblia nici creştinii credincioşi ai primului secol nu au menţinut conceptul păgân că Isus era un Dumnezeu-om. Prin urmare, când creştinii apostaţi au încercat să vândă conceptul păgân al Dumnezeului-om ca fiind creştin, ei au întâmpinat dificultăţi. Doctrina în sine nu a fost cristalizată decât după aproximativ trei sute de ani de la zilele lui Isus şi nu a fost definită până în 451 A.D. la Conciliul Calcedon. Reputatul teolog american Henry P. Van Dusen, a cărui religie prezbiteriană învaţă că Isus era un Dumnezeu-om, în cartea sa *World Christianity,* pagina 75, numeşte definiţia Calcedonului despre natura lui Cristos ca fiind "nonsens distilat."

În timpul primelor două secole exista o opoziţie considerabilă faţă de doctrina încarnării. Ebioniţii, o sectă creştină evreiască care a început în primul secol, a susţinut că Isus s-a născut natural, că nu era încarnarea lui Dumnezeu. Arius, un prezbiter din Alexandria, care a trăit la începutul secolului al patrulea, a învăţat că Isus nu era nici co-etern nici egal cu Dumnezeu, că era capul întregii creaţii, dar nu "de aceeaşi factură cu Tatăl." Docetiştii, o sectă de creştini evrei care a înflorit în secolul al doilea, credeau că trupul lui Isus nu era decât aparent, o viziune, o iluzie, nu era material. Gnosticismul a fost o fuziune între credinţele "creştine" independente. Opinia sa era că răul este inerent materiei şi că din acest motiv trupul lui Isus nu ar fi putut fi material. Valentinus, cel mai remarcabil conducător al mişcării gnostice, spunea că trupul eteric al lui Isus a trecut prin Maria, însă nu s-a născut din ea. Alţii au spus că Isus avea două voinţe, una umană, cealaltă divină şi aşa mai departe.

Din această amestecătură de opinii conflictuale şi-a primit creştinătatea doctrina sa despre încarnare. Din moment ce unii credeau că Isus a fost om şi alţii susţineau că era Dumnezeu, conciliul de la Niceea din 325 A.D. condus de un împărat politic păgân, şi anume, Constantin, a decis asupra unui Dumnezeu-om pentru a împăca ambele tabere. Această doctrină, deşi nefondată în Scriptură, este general crezută

Cuprins

de către protestanţi şi catolici până în zilele noastre. *The Catholic Enciclopedia* declară fără menajamente: "Cristos este Dumnezeu."O publicaţie a unei biserici prezbiteriene vorbeşte despre Isus ca fiind "Dumnezeu şi om."

A FOST ISUS UN DUMNEZEU-OM?

Indiferent ce a spus orice conciliu sau orice om despre natura lui Isus, singura sursă de încredere a adevărului religios este Biblia. Acest cuvânt dezvăluie că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu şi prin urmare nu a fost şi nu este Dumnezeu. Isus însuşi a spus: "Eu sunt Fiul lui Dumnezeu." Îngerul Gabriel i-a spus Mariei: "Ceea ce se va naşte se va numi sfânt, Fiul lui Dumnezeu." Nu se spune nimic despre un Dumnezeu-om sau despre un om-Dumnezeu. Nicăieri în Biblie Isus nu este numit un "Dumnezeu-om" sau "Dumnezeu încarnat." Asemenea presupuneri sunt strict iluzii umane pătate cu păgânism. - Ioan 10:36; Luca 1:34, 35; 2:21.

În Scripturi se face referire la Isus ca fiind "începutul creaţiei lui Dumnezeu." El este prima creaţie a lui Dumnezeu, numită şi Cuvântul lui Dumnezeu sau Logosul. După păcatul lui Adam, Atotputernicul Dumnezeu şi-a propus să-şi trimită singurul Fiu născut pe pământ pentru a mântui omul din păcat. El urma să devină al doilea om perfect sau al doilea Adam. Aceasta necesita punerea deoparte a vieţii cereşti pentru a se naşte om. Nici o încarnare, ci o naştere umană perfectă. Aceasta a fost înfăptuită de spiritul sfânt sau de puterea lui Dumnezeu, după cum arată Luca 1:26-38. El a fost născut din fecioara Maria şi a fost numit Isus, care a devenit "omul." - Revelaţia 3:14; Ioan 1:29; 19:5; 1 Corinteni 15:45.

A existat Isus în carne şi oase? Ioan ne spune: "Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi." Despre Isus, Pavel a spus: "Astfel, întrucât „copilaşii“ au parte de sânge şi de carne, şi el a avut parte de aceleaşi lucruri." Dacă Isus ar fi fost un Dumnezeu-om, el ar fi fost mai mare decât îngerii şi omul. Scripturile ne spun că el a fost făcut "puţin inferior îngerilor." Nu era nici egal cu Tatăl Său, deoarece el însuşi a spus: "Tatăl este mai mare decât mine." - Ioan 1:14; Evrei 2:14, 9; Ioan 14:28; Filipeni 2:5-7.

Dacă Isus a fost o încarnare, atunci el nu a fost al doilea Adam; viaţa lui, moartea şi învierea ar fi toate o minciună. Credinţa creştină ar fi în zadar. Am fi încă în păcatele noastre fără speranţă. Slavă Domnului, Cuvântul Său rămâne adevărat! Cristos este adevărat. El a fost al doilea Adam, un om perfect care şi-a dat sufletul "ca răscumpărare pentru mulţi." Cei ce spun că Isus a fost un Dumnezeu-om nu au nici o bază scripturală pentru a afirma aceasta. Nu e de mirare că atunci când sunt puşi în faţa unei discuţii despre această doctrină a încarnării, numită de către *The Enciclopedia Americana* "doctrina centrală a creştinismului", clericii se ascund sub răspunsul slab "Este un mister." - Matei 20:28.

Cuprins

Un orb capătă vedere

SOŢIA unui serv al circuitului din Coreea scrie: "Acum circa şase luni în timp ce efectuam serviciul din casă în casă în timpul unei vizite de circuit împreună cu soţul meu la una din congregaţiile din Seul, am întâlnit o persoană de bună-credinţă care era oarbă. Predica mea era legată de binecuvântările paradisului noului pământ, în care vederea va fi redată şi unde va fi sănătate şi fericire perfectă. El a manifestat un interes deosebit pentru mesaj. Deşi nu putea citi, el a acceptat imediat un abonament de un an pentru *Turnul de Veghere,* gândindu-se că unul din prietenii lui îi va citi. Întotdeauna a avut o dorinţă aprinsă pentru cunoaştere şi este destul de bine educat. Casa lui a devenit un fel de comunitate de centru pentru prietenii lui nevăzători.

"O vizită de reîntoarcere a fost aranjată pentru a doua zi şi la cerere a fost început cu uşurinţă un studiu biblic. El dorea câteva publicaţii în braille pentru a putea face progrese mai rapide în studiul său, însă nu aveam nici o publicaţie în braille coreean.

"Când eu şi soţul meu ne-am întors la congregaţie patru luni mai târziu am găsit această persoană de bună-credinţă făcând progrese excelente, chiar participând la toate întâlnirile congregaţionale şi predicându-le prietenilor lui. El şi-a exprimat dorinţa de a studia de două ori pe săptămână pentru a face progrese şi mai rapide pentru a putea fi botezat în curând.

"Cam pe atunci am citit în *Turnul de Veghere* englez despre un bărbat din Japonia care fusese condamnat pentru crimă dar care aflase adevărul Bibliei cât fusese la închisoare. Deşi condamnat la închisoare, au trecut zece ani până să fie executat, în iunie 1959. În timpul ultimilor ani ai acestei perioade el a intrat în contact cu mesajul regatului. El s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu şi a simbolizat acest lucru prin imersiunea în apă acolo în închisoare. Înainte să fie executat el a făcut tot ce a putut să le prezinte vestea cea bună paznicilor şi prizonierilor şi altora, inclusiv rudelor celor pe care îi omorâse, scriindu-le scrisori. El chiar a studiat braille şi apoi a transcris un număr de publicaţii ale societăţii în braille şi le-a distribuit persoanelor din diferite părţi ale Japoniei, inclusiv şcolilor pentru nevăzători.

"Din moment ce coreeanul nostru de bună-credinţă putea citi în braille japonez, am scris o scrisoare în Japonia, cerând unele dintre acele publicaţii. Chiar înainte de întrunirea districtuală de aprilie, a sosit o cutie ce conţinea un număr de publicaţii în Braille, iar eu şi soţul meu i le-am dus imediat. Înainte să-i oferim cărţile, i-am spus povestea fratelui care le transcrisese. Ce bucurie a fost să-i urmărim degetele trecând încet peste semnele braille şi să-l privim repetând cu buzele "Această veste bună a Regatului!" 'Oh!' a spus el, ‘în sfârşit am ceva pe care pot studia şi pe care îl pot folosi să-i ajut pe fraţii mei orbi să vadă adevărul.’ După ce a întrebat mai multe despre fratele care a pregătit aceste publicaţii în

Cuprins

braille, el a spus: "În noua lume cu siguranţă vreau să-l întâlnesc şi să-l văd şi să-i transmit mulţumiri pentru acest dar minunat."

"Această persoană de bună-credinţă care este acum oarbă din punct de vedere fizic a câştigat vedere spirituală şi acum este un serv al Regatului. El a ieşit cu adevărat din întuneric şi acum se bucură în lumina minunată a lui Iehova."

- De ce nu apar seminţiile lui Efraim şi Dan printre cele ale Israelului spiritual aşa cum este redat în Revelaţia 7:4-8?-P.R., S.U.A.

Este clar din scripturi că Iehova a hotărât numărul doisprezece, multiplul a două numere simbolice complete, trei şi patru, pentru a reprezenta deplinătatea organizaţională. Acest lucru este văzut nu doar în faptul că există doisprezece fii ai lui Iacob şi douăsprezece seminţii ale lui Israel, ci şi în faptul că au fost "doisprezece apostoli ai Mielului." - Revelaţia 21:14.

La începutul călătoriei prin pustiu, seminţia lui Levi a fost dat în schimb pentru toţi întâii-născuţi care supravieţuiseră, care îi aparţineau lui Iehova deoarece el îi cruţase în noaptea primului Paşte. Deci, pentru a avea din nou douăsprezece seminţii, seminţia lui Iosif a fost împărţit în două seminţii, cele ale celor doi fii ai lui, Efraim şi Manase. - Numeri 3:12, 13, 41; 10:14-28.

Este logic că în listarea celor douăsprezece seminţii ale Israelului spiritual nu ar fi putut apărea toate numele seminţiilor şi să existe în continuare numărul simbolic de doisprezece. Ar putea fi gândit că cele douăsprezece seminţii originale ar fi numite în cartea Revelaţiei, dar nu este aşa. seminţiile lui Efraim şi Dan sunt omise acolo ca fiind nedemne de semnificaţia simbolică. De ce?

Efraim a avut startul cel mai favorizat. Iehova însuşi i-a spus lui Efraim, "El este întâiul meu născut." (Ieremia 31:9) Efraim, deşi era cel mai mic dintre cei doi fii ai lui Iosif, a moştenit dreptul de întâi născut datorită binecuvântării lui Iacov peste el. - Geneza 48:13-20.

În ciuda startului său favorizat, seminţia lui Efraim a produs o urmă rea celebră. A protestat împotriva moştenirii sale în ţinut; "a încercat vehement să se certe" cu Ghedeon; s-a luptat împotriva lui Iefta; şi în legătură cu aceasta citim mai departe: "Fiii lui Efraim, deşi arcaşi iscusiţi, s-au retras în ziua luptei." Nu e de mirare că “Iehova a început să respingă seminţia lui Iosif şi nu a ales seminţia lui Efraim. Ci a ales seminţia lui Iuda, muntele Sion, pe care-l iubea.” - Iosua 17:14, 15; Judecătorii 8:1; 12:1-6; Psalmii 78:9, 67, 68.

Efraim a preluat conducerea în revolta împotriva casei lui David care era reprezentată de Ieroboam. Mai mult decât atât, a dispreţuit legământul pentru regat, războindu-se împotriva regatului lui Iuda şi a revărsat dispreţ şi peste

Cuprins

legământul lui Levi stabilind adorarea rivală a viţelului în întreg regatul celor zece seminţii. În legătură cu Efraim citim mai departe: "Ei nu au păstrat legământul lui Dumnezeu şi au refuzat să meargă în această lege." "O Efraim, te porţi ca o prostituată." "Efraim este o turtă neîntoarsă."-1 Regi 12:25-30; 2 Cronici 13:3-20; Psalmii 78:10; Osea 5:3; 7:8, *RS.*

Totuşi să se noteze că Efraim este reprezentat prin Iosif, tatăl său, căci celuilalt fiu al lui Iosif, Manase, îi este alocată o menţiune individuală şi o poziţie separată în listă.

Seminţia lui Dan de asemenea şi-a făcut un renume prost. Chiar termenii binecuvântării acestei seminţii, rostiţi de Iacob pe patul său de moarte, sugerează că această seminţie va lua o cale nefavorabilă: "Dan se va dovedi a fi un şarpe pe marginea drumului, un şarpe cu corn de la marginea drumului, care muşcă călcâiele calului astfel încât cel ce-l călăreşte să cadă înapoi." - Geneza 49:17.

De asemenea este demn de remarcat faptul că singurul eveniment din vechime şi istoric care se ocupă în mod special cu daniţii relatează că unii dintre ei au căzut în idolatrie. Se pare că ei au fost primii care au făcut acest lucru. Astfel că în Targumul lui Ionatan "Dan" este un sinonim al idolatriei. Atunci când Ieroboam a instituit cultul viţelului a făcut acest lucru prin aşezarea unuia dintre viţei în oraşul principal al daniţilor, oraşul Dan: "Ei care jură pe nevinovăţia Samariei şi spun, Viu este Dumnezeul tău Dan; . . . ei vor cădea şi nu se vor mai ridica". (Judecătorii 18:1-31; Amos 8:14) Locul lui Dan a fost luat de Manase în Revelaţia 7:6.

Având în vedere cele de mai sus este uşor de văzut de ce numele lui Efraim şi al lui Dan nu figurează printre cele douăsprezece seminţii ale Israelului spiritual.

- Cum poate Deuteronomul 24:16 care spune că "Copiii nu trebuie să fie omorâţi din cauza taţilor" să fie armonizat cu faptul că urmaşii relaţiei adulterine dintre David şi Bat-Şeba au murit din cauza păcatului lor, aşa cum este arătat în 2 Samuel 12:14?-J.B., U.S.A.

Legea, după cum este menţionat în Deuteronomul 24:16 arată că taţii nu ar trebui să fie condamnaţi la moarte pentru copiii lor şi nici copiii nu ar trebui să moară pentru părinţii lor. În administrarea dreptăţii de către om fiecare trebuie să moară pentru propriul său păcat fără să tragă după sine rudele nevinovate. În acest caz specific al lui David şi al Bat-Şebei nici unul dintre ei nu aveau vreun drept asupra copilului şi astfel nu a existat nici o nedreptate în a fi privaţi de aceasta. De altfel, ca un necircumcis, ca un copil anonim, acesta nu şi-a dezvoltat încă vreun model de personalitate sau conştiinţă astfel încât să poată aprecia viaţa. Pe de altă parte, Bat-Şeba ar fi putut fi ucisă cu pietre pentru adulterul ei, caz în care şi copilul nenăscut ar fi pierit de asemenea. Cu toate acestea, aşa cum a fost remarcat anterior în *Turnul de Veghere*, lui David i s-a arătat îndurare din cauza legământului Regatului pe care Iehova l-a făcut cu el. Totuşi, pentru a face să se înţeleagă nemulţumirea lui Iehova, El a lăsat copilul să moară, ceea ce a fost o lovitură foarte severă pentru regele David. Două cazuri similare sunt înregistrate în viaţa lui David: unul a fost în legătură cu moartea lui Uza care a încercat să

Cuprins

echilibreze chivotul legământului; cealaltă a fost distrugerea zecilor de mii de izraeliți deoarece regele David cu aroganţă şi îndrăzneală a hotărât să numere oştirile lui Israel. (1 Cronici 15:13; 21:1-27) Astfel de relatări precum acestea amplifică supremaţia lui Iehova Dumnezeu şi subliniază cuvintele: "El [Dumnezeu] face după voinţa Sa cu oştirea cerurilor şi cu locuitorii pământului; şi nimeni nu poate să-i oprească mâna sau să-i spună, Ce-ai făcut?" - Daniel 4:35, *AS*.

- Care este forma corectă a tetragramei:יהוה aşa cum este găsită în "Fie ca Dumnezeu să fie adevărat" şi în "*Echipat pentru orice lucrare bună",* sau יהוה găsită în indexurile lui *Strong* şi ale lui *Young*?-R.R W., S.U.A.

Forma pe care a listat-o prima dată este forma absolută a tetragramei ebraice aşa cum este arătată în publicaţiile Societăţii pe care a menţionat-o. A doua formă, aşa cum este luată din index este o tetragramă cu semne ce indică o vocală sus şi una jos. La început, după cum este bine cunoscut, scrierea ebraică a fost concepută fără nici o vocală, sunetele de vocale fiind pronunţate prin tradiţia orală. Semnele ce indică o vocală au fost adăugate mai târziu pentru a-i ajuta pe cititori să pronunţe corect textul ebraic şi să înţeleagă sensul lor corect. Este general cunoscut faptul că semnele ce indică o vocală pe care doctorul Young şi doctorul Strong le-au arătat reprezintă într-adevăr vocalele aparţinând cuvântului ebraic *Adonay*, iar aceste semne ce indică o vocală au fost cu adevărat o indicaţie pentru cititorul evreu că atunci când acesta va ajunge la tetragramă, a cărei pronunţie a fost pierdută cunoaşterii, el ar trebui să citească titlul *Adonay*, care înseamnă "Domnul", în loc să încerce să pronunţe tetragrama. Această cale a fost folosită şi de către clerul evreiesc pentru că ei au crezut că este un adevărat sacrilegiu să pronunţe numele lui Iehova şi a face acest lucru era o încălcare a poruncii de a nu lua numele lui Iehova Dumnezeul nostru în deşert. Aceste note religioase justifică faptul că numele lui Iehova apare atât de rar în versiunea autorizată sau în cea a *Regelui Iacob*, aşa cum este notat în prefaţa de la *Versiunea Standard Americană*.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 August 1960 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

VEGHEAŢI ASUPRA VOASTRĂ, CĂCI SUNTEŢI VEGHEAŢI! - Pag.571

CINE POATE SPUNE CĂ ESTE FĂRĂ DE PĂCAT? - Pag.578

REFORMĂ SOCIALĂ SAU VESTEA BUNĂ? - Pag.580

CÂNTAŢI ŞI FACEŢI UN ZGOMOT VESEL! - Pag.585

TEMPLUL DIN TIMPUL APOSTOLILOR - Pag.589

SĂ PĂSTRĂM UN COMPORTAMENT CORECT PRINTRE NAŢIUNI - Pag.594

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.601

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.605

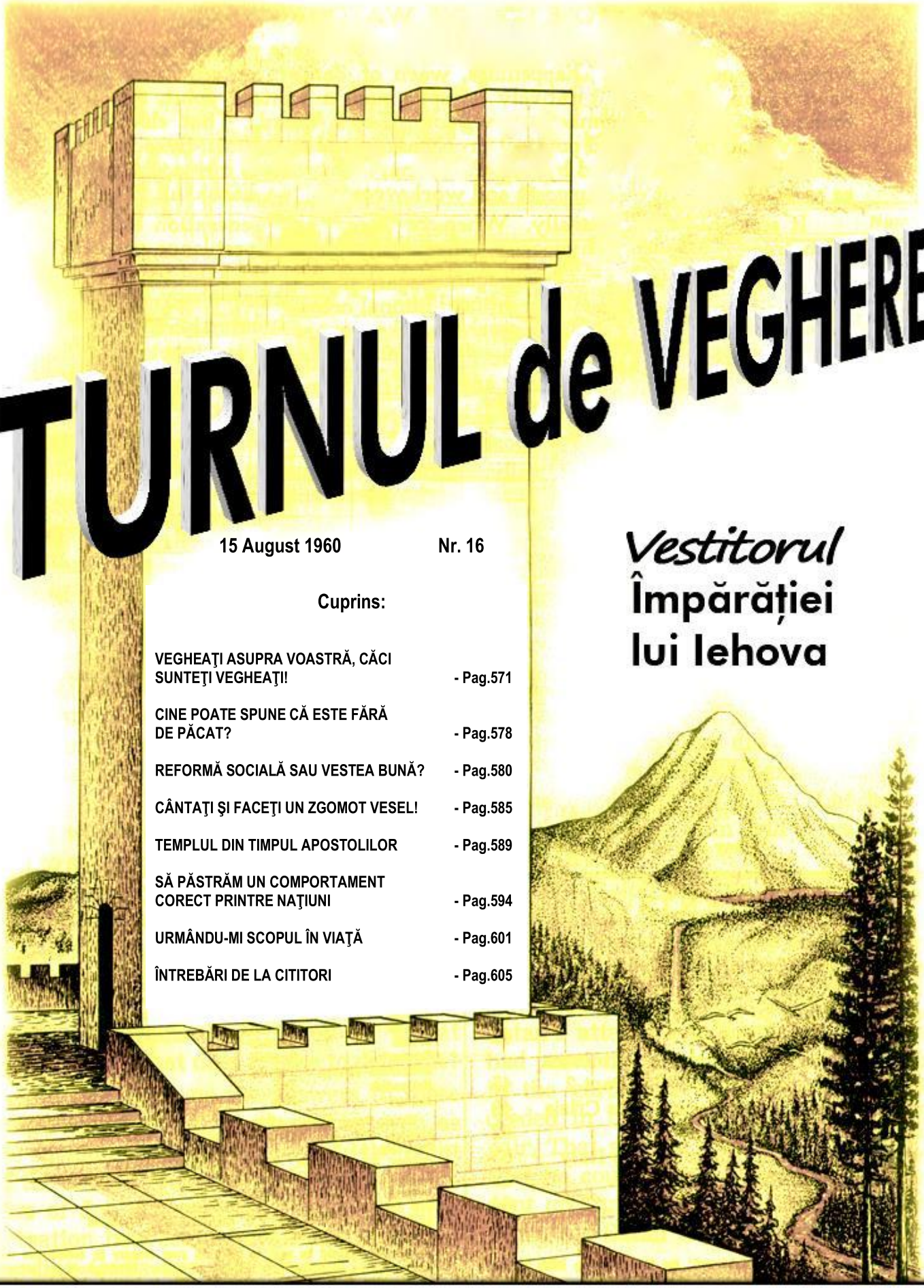

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

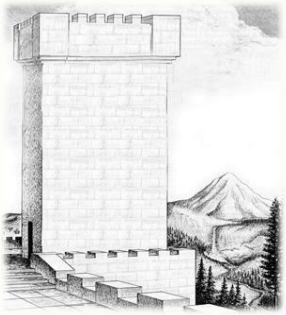

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1960 **Nr. 16**

Vegheaţi asupra voastră, căci sunteţi vegheaţi!

„Verificaţi mereu dacă sunteţi în credinţă, dovediţi mereu ce sunteţi voi înşivă.” – 2Cor. 13:5.

Pe cât de important este să îţi „menţii conduita dreaptă printre naţiuni”, tot atât de important este să păstrezi un comportament drept şi în intimitatea propriei case. Pentru că cel care nu este drept acasă nu se va comporta în mod corespunzător afară. Nu este un secret faptul că felul în care membrii unei familii se tratează unii pe alţii, este un mod de comportament personal care radiază mult dincolo de zidurile locuinţei. În funcţie de comportamentul lor în cadrul cercului familial, cei din exterior binecuvântează sau aduc reproşuri familiei şi rudelor acestora, asociaţilor şi prietenilor, precum şi organizaţiilor din care face parte familia.

[2] Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, biblioteca completă a Scripturilor divine inspirate, dă câteva sfaturi foarte bune pentru toţi membrii familiilor cu privire la conduita corectă. În mod repetat, soţilor, soţiilor, părinţilor şi copiilor li se spune în mod explicit cum să acţioneze unii faţă de alţii. De exemplu, apostolul Pavel scrie: „Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri.... Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele! Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului. Taţilor, nu-i exasperaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze!” – Col. 3:18-21.

[3] În plus, este scris: „Voi, soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin.” (1Pet. 3:7) „Tot aşa, soţii trebuie să-şi iubească soţiile ca pe corpul lor.” „Fiecare dintre voi [soţii] să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi.” (Efes. 5:28, 33) Nevestelor, pe de altă parte, le este poruncit să aibă „respect profund” pentru soţ şi „să le fie supuse soţilor lor în toate.” (Efes. 5:24, 33) Şi părinţilor li se spune cum să se comporte faţă de copiii lor. „Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova.” (Efes. 6:4) Şi copiii au o responsabilitate mare, după cum este poruncit: „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în unitate cu Domnul, pentru că aceasta este drept: „Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta”, care este prima poruncă însoţită de o promisiune: „Ca să-ţi meargă bine şi să trăieşti mult timp pe pământ.” – Efes. 6:1-3.

Cuprins

[4] În cazul în care întreaga familie sunt martori ai lui Iehova dedicaţi, nu este prea dificil pentru ei să locuiască împreună în pace şi unitate după sfaturile biblice de mai sus. Dar într-o casă în care unii dintre ei nu se află în adevăr, acest lucru nu îi scuză pe ceilalţi membri ai familiei dedicaţi să efectueze poruncile drepte ale lui Iehova. Soţii dedicaţi trebuie să ofere dragoste gospodăriilor lor, chiar dacă unii nu sunt credincioşi, pentru că „dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, şi mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios.” Soţul dedicat trebuie să oferă un timp rezonabil şi atenţie la nevoile soţiei sale, chiar dacă ea este sau nu un creştin dedicat. El trebuie să folosească spiritul de chibzuinţă, echilibrându-şi timpul şi energia între locul de muncă, casa sa şi închinarea şi serviciu lui la Dumnezeu, Iehova. – 1Tim. 5:8.

[5] Într-un mod similar soţiile dedicate trebuie să fie respectuoase cu soţii lor, chiar dacă sunt necredincioşi. „Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund.” O astfel de soţie trebuie să îşi echilibreze timpul şi activitatea între munca la domiciliu, nevoile soţului ei şi familie, şi serviciul la Iehova. Soţul ei ar putea dori ca ea să-l însoţească în călătorii de afaceri sau la evenimente sociale, iar ea poate face acest lucru, atâta timp cât nu pune în pericol obligaţiile sale prin legământul cu Iehova. De ce? Pentru ca soţul să poată fi câştigat fără un cuvânt, prin comportamentul soţiei. Cu siguranţă, comportamentul soţiei şi activitatea ei sunt mai convingătoare decât discursul ei! – 1Pet. 3:1-4.

[6] Totuşi, de multe ori, partenerul de căsătorie necredincios nu este câştigat de comportamentul bun al celui dedicat. În aceste condiţii, ce ar trebui să facă soţul sau soţia creştin/ă? În cazul în care cel necredincios se opune convingerilor religioase ale partenerului, dar tolerează traiul împreună, lasă problema aşa cum este. Dar dacă cel necredincios este atât de înverşunat împotriva religiei încât caută să despartă familia prin separare sau divorţ, atunci, după cum spune apostolul, lasă-l pe necredincios să plece, dar niciodată nu ar trebui ca slujitorul dedicat lui Iehova să ia iniţiativa în acest sens. „Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul? Sau de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?” – 1Cor. 7:12-16, 24, 27.

[7] Conduita evlavioasă practicată la domiciliu trebuie să fie efectuată şi în afară. Creştinii dedicaţi trebuie să îşi vadă sieşi înşişi comportamentul faţă de fraţii şi surorile lor spirituale din adunarea lui Dumnezeu, pentru că acest lucru este de asemenea privit îndeaproape de către cei din afară. De exemplu, toată lumea ştie că în timpul celor două războaie mondiale catolicii au ucis sute de mii de catolici, şi la fel şi protestanţii au ucis sute de mii de protestanţi. Dar nimeni nu a auzit ca martorii lui Iehova creştini să-şi fi ucis vreodată fraţii lor pe câmpul de luptă deschis. De altfel, văduvele îndoliate care şi-au pierdut soţii şi fiii, sau orfanii îndureraţi care şi-au pierdut părinţii şi fraţii în timpul acestor războaie teribile pot fi mângâiaţi de faptul că niciunul dintre cei dragi ai lor au fost ucişi de către martorii credincioşi ai lui Iehova. Aceşti creştini adevăraţi şi-ar pierde mai degrabă propriile vieţi decât să încalce porunca divină, „Să nu ucizi.” (Ex. 20:13) Porunca lui Isus pentru martorii lui Iehova este: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii

Cuprins

pe alţii; aşa cum v-am iubit eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor şti toţi că sunteţi discipolii mei: dacă aveţi iubire între voi.” „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.” – Ioan 13:34, 35; Mat. 22:39.

[8] În loc să se lupte între ei sau cu alţii, martorilor li se spune să „caute pacea şi să o urmărească.” (1Pet. 3:11) Pacea abundentă aparţine acelor persoane care iubesc legea lui Iehova, spune psalmistul. „În plus, rodul dreptăţii este semănat în pace pentru cei care fac pace.” (Ps. 119:165; Iac. 3:18) După cum a spus Isus: „Păstraţi pace între voi” pentru că „Fericiţi sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi numiţi „fii ai lui Dumnezeu”!” (Marcu 9:50; Mat. 5:9) Prin urmare omul nu găseşte nicio rebeliune sau dispută, ci numai pace şi unitate între oamenii Domnului. – Fil. 2:14; 1Pet. 3:9.

ADEVĂRATA CONDUITĂ CREŞTINĂ ÎN CADRUL ORGANIZAŢIEI

[9] Această iubire ca a lui Cristos, pe care toată lumea o vede doar la şi printre martorii lui Iehova, nu este o simplă expresie a buzelor. Iubirea lor este afişată în conduita lor activă faţă de ceilalţi. Martorii maturi sunt răbdători şi îndatoritori. Fala, lauda şi mândria egoiste nu sunt găsite printre ei. Decât să caute avantajul personal, ei fac ceea ce este în interesul altora. (1Cor. 13:4, 5; 10:24) Ei acoperă şi îmbracă imperfecţiunile cărnii căzute cu haine frumoase cu „tandră afecţiune şi cu compasiune, cu bunătate, cu umilinţă, cu blândeţe şi cu îndelungă răbdare.” Ei se ghidează după aceasta: „Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii.” Dragostea lor intensă unul pentru celălalt este cu siguranţă un ciment perfect şi puternic sau o legătură care ţine întreaga organizaţie împreună. – Col. 3:12-14; 1Pet. 4:8; Prov. 10:12.

[10] Este adevărat, aşa cum a declarat apostolul, că omul găseşte azi printre martori că „orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare” au fost eliminate, iar ei sunt „buni unii cu alţii, plini de o tandră compasiune, iertându-vă cu mărinimie unii pe alţii.” (Efes. 4:31, 32) Ei sunt cu adevărat ospitalieri. Ei îşi poartă sau transportă sarcinile unii altora. (1Petru 3:9; Gal. 6:02, notă de subsol) Aici omul găseşte o condiţie în care cei sănătoşi şi puternici îi ajută pe cei bolnăvicioşi şi slabi, unde tinerii arată respect persoanelor în vârstă, şi cei mai în vârstă sunt toleranţi cu cei tineri, unde fiecare încearcă să facă pe plac mai degrabă fraţilor şi surorilor lui decât sie însuşi. „Vă îndemnăm, fraţilor”, adaugă apostolul, „să le vorbiţi consolator sufletelor deprimate, să-i sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi îndelung răbdători faţă de toţi. Vedeţi ca nimeni să nu răsplătească răul cu rău, ci urmăriţi întotdeauna ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi ceilalţi.” – Rom. 15:1, 2; 1Tes. 5:14, 15.

[11] Chiar şi în caracteristici ale comportamentul cum ar fi mâncarea şi băutura, acest grup de creştini lipsiţi de egoism trebuie să se abţină de la acele lucruri care i-ar putea deranja pe fraţii lor. „Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi orice altceva, faceţi toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu! Feriţi-vă să deveniţi

Cuprins

motive de poticnire... pentru congregaţia lui Dumnezeu, aşa cum şi eu le plac tuturor în toate, necăutând propriul meu folos, ci pe al multora, ca să fie salvaţi.” – Rom. 14:21; 1Cor. 8:13; 10:31-33.

[12] Deci, prin observarea comportamentului martorilor lui Iehova, oamenii văd că aici este o organizare bună, dreaptă şi evlavioasă. De asemenea văd că aici există o organizaţie curată şi virtuoasă ai cărei membri „s-au dezbrăcat deci de lucrările întunericului”, care nu umblă „în chefuri şi în beţii, nici în relaţii sexuale nepermise, în conduită libertină, în ceartă şi în gelozie” şi care nu „fac dinainte planuri pentru dorinţele cărnii.” Martorii sunt cunoscuţi ca „cei care aparţin lui Isus Cristos” pentru că „au ţintuit pe stâlp carnea împreună cu poftele şi dorinţele ei.” Ei trebuie şi se păstrează de la orice formă de răutate. (Rom. 13:12-14; Gal. 5:24; 1Tes. 5:22) Ei urăsc „fornicaţia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora.” Pentru că, într-adevăr, „cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu.” In contrast, martorii lui Iehova arată în mod deschis întregii lumi roadele glorioase ale spiritului lui Dumnezeu, şi anume, „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine.” – Gal. 5:19-23.

[13] Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie curat doar din punct de vedere moral, spiritual şi mental, ei trebuie să aibă grijă să fie curaţi şi fizic. Legea lui Iehova spunea că cei care îl slujesc la cortul său de închinare trebuie să fie curaţi în trup. (Ex. 29:4; 30:17-20; Lev. 5:2, 3; Num. 19:11-14; Isa. 52:11; Ezec. 44:23) Prin urmare, dacă eşti un slujitor dedicat al lui Iehova, este important să fii spălat şi îmbăiat, să fii frumos îmbrăcaţi în haine curate, să arăţi respectabil şi prezentabil înainte să te angajezi în munca de martor sau înainte să mergi la Sala Regatului. Astfel, privitorii care se uită vor recunoaşte, chiar şi datorită aspectului tău, că aceasta este organizaţia curată a lui Dumnezeu. – 2Cor. 7:1.

[14] Oamenii lui Iehova, trebuie să fie vigilenţi şi în alertă ca adunările lor să rămână curate din punct de vedere organic, fără toţi cei care sunt răi din punct de vedere moral. „Fornicaţia şi necurăţia de orice fel sau lăcomia nici să nu fie amintite printre voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi; nici purtarea ruşinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene, lucruri care nu sunt potrivite... Pentru că ştiţi şi recunoaşteţi voi înşivă că niciun fornicator, niciun om necurat, niciun om lacom – adică un idolatru – nu are moştenire în regatul lui Cristos şi al lui Dumnezeu.” (Efes. 5:3-5). Deci dacă cineva din organizaţie după ce a fost spălat s-ar întoarce, după cum a făcut câinele proverbial, la propria vomă, sau ca o scroafă scăldată, s-ar rostogoli din nou în noroi, atunci este necesar ca organizaţia să îl scoată din organizaţia şi să taie din mijlocul ei o astfel de persoană murdară. (1Cor. 6:11; 2Pet. 2:22) „Să nu mai aveţi legătură” cu acest gen, „cu un astfel de om nici măcar să nu mâncaţi!”, ci, mai degrabă, „Înlăturaţi-l din mijlocul vostru pe răul acela!” (1Cor. 5:9-13) „Vă poruncim deci, fraţilor, în numele Domnului Isus Cristos, să vă îndepărtaţi de orice frate care umblă dezordonat şi nu potrivit tradiţiei pe care aţi primit-o de la noi.” „Căci auzim că unii dintre voi umblă

Cuprins

dezordonat.” „Dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru dat prin această scrisoare, să-l însemnaţi, încetând să vă întovărăşiţi cu el, ca să-i fie ruşine.” (2Tes. 3:6, 11, 14) În plus, dacă vine cineva la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi niciodată în casă şi să nu-l salutaţi. Pentru că acela care îl salută este părtaş la faptele lui rele.” Astfel, urmând această procedură clară biblică cu privire la cei murdari şi rebeli, martorii lui Iehova se disting cu siguranţă, din toate sectele religioase ale creştinătăţii. Oamenii bunului vor vedea şi această diferenţă imensă şi sunt atraşi de această organizaţie curată, recunoscând că aici locuieşte spiritul lui Iehova. – 2Ioan 10, 11.

DEOSEBIŢI PRIN SCHIMBAREA VOASTRĂ DE CONDUITĂ

[15] Slujitorii hirotoniţi ai lui Iehova, după ce şi-au dedicat o mare parte din timp asociindu-se cu propriile lor familii şi cu fraţii şi surorile lor din congregaţie, petrec în plus o bună parte din viaţa lor implicaţi în angajarea seculară şi în compania bărbaţilor şi femeilor din lumea veche. În acest caz trebuie mai cu seamă să-şi supravegheze comportamentul. La un moment dat, aceşti martori au făcut parte din lumea veche, trăind şi făcând aceleaşi lucruri ca restul oamenilor. „Printre ei, şi noi toţi ne purtam odinioară după dorinţele cărnii noastre... ca şi ceilalţi.”, mărturiseşte apostolul Pavel. Şi Petru vorbeşte despre această transformare care are loc în vieţile celor care vin din acest sistem sordid actual, atunci când scrie: „Ca nişte copii ascultători, nu vă mai conformaţi dorinţelor pe care le aveaţi înainte în neştiinţa voastră, ci, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră, căci este scris: ‘Fiţi sfinţi, căci eu sunt sfânt!’” – Efes. 2:3; 1Pet. 1:14-16.

[16] Deci, datorită schimbărilor tale în comportament, colegii de muncă şi asociaţii trebuie să îşi dea seama de faptul că acum eşti un adevărat vestitor al lui Iehova. Uneori s-ar putea să fi rugat să explici această schimbare în obiceiurile de zi cu zi, sau să-ţi aperi nou-găsita credinţă şi Biblia pe care se bazează. Fii mereu pregătit şi dornic să faci acest lucru, spunând adevărul, atunci când timpul este potrivit, cu îndrăzneală şi curaj, dar cu blândeţe şi tact care aparţin lui Cristos, şi niciodată într-un mod obraznic sau într-un mod arogant sau sarcastic. „Întotdeauna [fiţi] gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund.” – 1Pet. 3:15.

[17] În munca ta seculară, încearcă să eviţi, pe cât posibil, orice situaţii compromiţătoare, cum ar fi petrecerile de Crăciun, convenţiile de afaceri şi ieşirile de uniune, care sunt atât de cunoscute pentru delăsarea lor morală. Să nu joci la jocurile de noroc şi de băut organizate de angajaţi sau partenerii de afaceri. Tu trebuie să fii curat moral şi cu un comportament curat. Trebuie să fii curat din beţie şi excese. Trebuie să fii curat în vorbire şi în gură, fără jurăminte vulgare şi blasfemii obscene. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură.” (Efes. 4:29) Trebuie să fii curat de pata şi duhoarea buruienilor de tutun. Trebuie să fii liber din sclavia narcoticelor şi dependenţei de medicamente. Dacă faci parte din societatea

Cuprins

Lumii Noi mai mult ca sigur trebuie să te distingi de ceilalţi, prin viaţa ta curată, în toate privinţele.

[18] Asociaţii seculari poate să te ridiculizeze şi abuzeze pentru că menţii un curs atât de drept şi evlavios, dar nu spun Scripturile că vor face acest lucru? Prin urmare, nu este un lucru ciudat dacă o fac. „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise. Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă. Însă oamenii aceştia îi vor da socoteală celui care este gata să judece viii şi morţii." (1Pet. 4:3-5). Deci, urmează sfatul bun al lui Pavel: „Când suntem insultaţi, binecuvântăm; când suntem persecutaţi, suportăm; când suntem defăimaţi, implorăm cu blândeţe." (1Cor 4:12, 13) Niciodată nu da drumul mâniei; niciodată nu te implica într-o încăierare. „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău... Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, fiţi în pace cu toţi oamenii. Iubiţii mei fraţi, nu vă răzbunaţi singuri, ci faceţi loc mâniei, căci este scris: 'Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti, zice Iehova.'" (Rom. 12:17-19) În acest fel veţi fi cu conştiinţa împăcată înaintea lui Dumnezeu ca unul dintre martorii care îşi păstrează integritatea. „Să aveţi o conştiinţă bună, pentru ca aceia care vorbesc dispreţuitor despre purtarea voastră bună în Cristos să rămână de ruşine tocmai în ceea ce se vorbeşte împotriva voastră. Căci este mai bine să suferiţi pentru că faceţi binele, dacă aceasta este voinţa lui Dumnezeu, decât pentru că faceţi răul." – 1 Pet. 3:16, 17.

[19] Acum, dragi copii mici şi adolescenţi, dacă părinţii tăi sunt martorii lui Iehova, atunci şi tu trebuie să ai grijă de comportamentul tău, pentru că şi tu eşti privit! Eşti privit de alţii, nu numai în timp ce eşti în jurul casei şi la Sala Regatului, dar mai ales atunci când eşti la şcoală. În funcţie de comportamentul tău, profesorii şi alte persoane, fie îl vor binecuvânta sau îl vor blestema pe Iehova, Dumnezeul tău. Prin urmare, trebuie să fii respectuos, cinstit şi harnic în studiile tale. Trebuie să fii curat şi îngrijit în îmbrăcămintea şi obiceiurile tale. Nu uita, şcolile publice sunt parte din acest veac rău, şi dumnezeul acestei lumi rele Satan Diavolul se foloseşte de lucruri foarte subtile pentru a mucegăi minţile tinerilor la felul său de gândire pervertit. El se foloseşte de cultul imaginii, cultul eroului, de concurenţă şi asociaţii proaste pentru a-şi realiza intenţiile rele. Prin urmare, trebuie să fii cât mai fidel lui Iehova aşa cum au fost trei evrei care au fost aruncaţi într-un cuptor de foc pentru că nu au salutat şi nu s-au închinat la o imagine a statului. – Dan. 3:8-30; 1Ioan 5:21.

[20] Un alt lucru împotriva căruia trebuie să fie martorii tineri ai lui Iehova este delincvenţa, altfel nu vor supravieţui la Armaghedon, pentru că pe pământul-rai nu vor exista minori delincvenţi. Deci, pentru protecţia ta, evită să te încurci în bandele şcolare, în treburile sociale, în activităţile sportive de după şcoală, în eforturile culturale, sau în diversele activităţi sponsorizate de fraternităţi şi cluburi de fete. Aceste asociaţii rele strică obiceiurile utile. (1Cor. 15:33) Există o singură cale sigură de a evita să nu te pierzi în întunericul care absoarbe sistemele şcolare,

Cuprins

şi anume „lăsându-ţi lumina să strălucească.” Vorbeşte adevărul cu profesorii şi cu colegii tăi şi vei avea multă companie bună cu care să te asociezi. – Mat. 5:16.

[21] Niciodată nu a fost un moment mai important decât în prezent, pentru oamenii lui Iehova de pretutindeni, să îşi vadă comportamentul personal. În casă, la adunare, în comunitate, înaintea celor conduşi şi conducătorilor, în interiorul şi în afara barelor din închisori şi cortinelor de fier, martorii trebuie să ducă o luptă grea pentru credinţă şi să se comporte în conformitate cu principiile drepte de adevăr şi dreptate ale lui Iehova. Ne aflăm în pragul Armaghedonului, când Iehova este pe cale să distrugă această lume veche satanică şi toată lumea se comportă după standardele sale rele. Apostolul Petru avertizează: „Fiindcă toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiţi voi în acte de conduită sfântă şi în fapte de devoţiune sfântă, aşteptând şi păstrând viu în minte prezenţa zilei lui Iehova, din cauza căreia cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune şi elementele, fiind foarte încinse, se vor topi! Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” (2Pet. 3:11-13) Ah, da! O lume nouă de dreptate este aproape! O lume în care numai cei drepţi şi drepţi în comportamentul lor vor trăi. Pentru că „Afară sunt câinii, cei care practică spiritismul, fornicatorii, ucigaşii, idolatrii şi toţi cei ce-şi găsesc plăcere în minciună şi o practică.” (Rev. 22:15) Deci, asigură-te că ai umblat demn să trăieşti în lumea nouă a lui Iehova. „Verificaţi mereu dacă sunteţi în credinţă, dovediţi mereu ce sunteţi voi înşivă.” Continuaţi să vă uitaţi la voi, „pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi.” – 2Cor. 13:5; 1Pet. 3:12.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât de important este comportamentul tău personal în cercul familiei?
2, 3. Ce sfat şi consultanţă dă Biblia membrilor individuali ai familiei?
4. Ce responsabilităţi are un soţ devotat faţă de o soţie nedevotată?
5. Cum poate câştiga o soţie dedicată un soţ nededicat adevărului?
6. Dacă un necredincios nu este câştigat de adevăr, este acesta un motiv de separare sau divorţ? Explicaţi.
7. În contrast cu membrii creştinătăţii, cum dovedesc martorii lui Iehova că ei sunt adevăraţii ucenici ai lui Cristos?
8. Ce justifică faptul că martorii se bucură de mare pace şi unitate?
9, 10. Cum spune Biblia că ar trebui să se comporte creştinii adevăraţi unul faţă de celălalt în cadrul congregaţiei?
11. În ce alte moduri trebuie să se ferească creştinii să-şi rănească fraţii şi surorile?
12. În loc de a produce „lucrarea cărnii”, ce fel de roade trebuie să dea martorii lui Iehova?
13. De ce creştinii trebuie să fie atenţi la aspectul lor personal şi la igienă?
14. (a) Cum este păstrată curată organizaţia lui Dumnezeu de toate răutăţile morale? (b) Oare Scripturile justifică asemenea măsuri drastice?
15, 16. (a) De ce miniştrii lui Dumnezeu trebuie să-şi supravegheze comportamentul când sunt angajaţi în munca seculară? (b) Dacă cineva este

Cuprins

chemat să apere o schimbare în obiceiurile de viaţă ale cuiva, cum ar trebui să fie făcut acest lucru?
17. În ce fel oamenii se pot distinge ca aparţinând societăţii Lumea Nouă?
18. Dacă cineva a fost ridiculizat şi persecutat din cauza conduitei sale drepte, cum poate acesta să aibă şi să păstreze un cuget curat înaintea lui Dumnezeu?
19. (a) Doar adulţii dintre martorii lui Iehova trebuie să-şi supravegheze comportamentul, şi de ce? (b) Cum sunt folosite sistemele şcolare de către Satan pentru a perverti minţile tinerilor?
20. În ce moduri pot cei care frecventează şcoala să evite asocierea periculoasă?
21. De ce este atât de important în momentul de faţă pentru fiecare dintre martorii lui Iehova şi ai însoţitorilor lor să-şi supravegheze îndeaproape comportamentul?

Cine poate spune că este fără de păcat ?

Dacă o persoană ar fi capabilă să-şi trăiască viaţa fără ca vreodată să încalce un standard acceptat moral sau un cod de etică, ar putea spune că este fără de păcat? Se poate spune că un copil este fără de păcat, pentru că este incapabil să înţeleagă ceea ce este corect din punct de vedere moral sau ce acţiuni sunt bune sau rele din punct de vedere moral? Unele persoane, în această lume materialistă, pot fi tentaţi să spună Da. Dar ei nu reuşesc să înţeleagă că păcatul implică mult mai mult decât încălcarea unui cod moral. Acesta implică legile lui Dumnezeu. Niciun om imperfect nu este capabil să se supună acestor legi perfecte, şi pentru că nu poate, este vinovat de păcat. Îi lipseşte semnul de supunere perfectă la Creator.

Dar ce putem spune despre persoana care neagă existenţa Creatorului şi insistă asupra faptului că organismului uimitor al omului este rezultatul hazardului, un simplu accident, şi nu rezultatul creaţiei inteligente? El poate susţine că este fără de păcat, pentru că el nu recunoaşte existenţa legilor divine. Dar, în timp ce neagă aceste legi, se confruntă cu ele în fiecare moment al vieţii sale. Fiecare particulă de materie este supusă legilor care le controlează. Întregul univers material funcţionează după legi specifice, şi, din acest motiv, omul a fost capabil să folosească unele dintre aceste legi şi în ştiinţe sale aplicate.

Din moment ce legile nu se pot face pe ele, existenţa lor arată spre un Legiuitor. Înţelepciunea lui se manifestă prin modul remarcabil în care legile păstrează universul material sub control şi în ordine. Întrucât acest Unu este capabil să facă legi pentru materia neînsufleţită, tot aşa el este capabil să le facă pentru cei însufleţiţi, creaturi inteligente care să-şi controleze conduita. Întrucât încălcarea legilor „naturii” poate aduce suferinţă omului, nu ar trebui să fie greu de înţeles de ce încălcarea legilor divine care guvernează comportamentul omului poate să-i aducă daune. O astfel de încălcare a adus imperfecţiunea şi moartea.

Cuprins

Spiritul de neîncredere cu privire la ceea ce se referă Creatorul a făcut impresie în gândirea religioasă din această lume modernă. Rezultatul a fost concluzia unor creştini practicanţi că păcatul este limitat ruperii standardelor morale şi că mântuirea se face prin dezvoltarea caracterului. Alţii dau propria lor definiţie păcatului, cum ar fi aceea a unui grup care spune că este „mai degrabă credinţa în existenţa reală a unei minţi sau mai multor minţi decât în Mintea Divină." Pentru ei, mântuirea de păcat înseamnă să fi salvat de la „iluziile sensului muritor." Aceste persoane pot pretinde că sunt fără de păcat, când păcatul este privită ca lipsă a mărcii de supunere perfectă la legile lui Dumnezeu, pentru că ei au dat un sens complet diferit cuvântului.

Mulţi creştini practicanţi ca şi aceştia înclină să respingă ideea că păcatul primului om îi afectează azi pe toţi. În acest sens, profesorul Conrad Moehlman de la Seminarul Teologic Rochester, a declarat: „Păcatul strămoşesc şi vina de bază în sinteza religioasă medievală sunt respinse de către omul modern.... Păcatul strămoşesc şi vina vor deschide într-o zi calea păcatului să fie înţeles ca o etapă de evoluţie spre bine." În ciuda acestui fapt şi opiniilor asemănătoare din rândul popoarelor religioase şi nereligioase, Cuvântul scris al marelui Legiuitor arată că toţi oamenii sunt afectaţi de păcatul lui Adam.

Moartea este acum experimentată de om nu pentru că moartea este naturală pentru organismul uman, ci din cauza păcatului primului om. Efectele sale au fost moştenite de către urmaşii săi. Studii ştiinţifice au arătat că organismul uman se reînnoieşte continuu şi ar trebui, teoretic, să trăiască nedeterminat. Faptul că păcatul şi imperfecţiunea moştenite de la Adam sunt cauza de deces a omului este menţionat clar în Cuvântul lui Dumnezeu: „Aşa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit." – Rom. 5:12.

Adam şi Eva au avut copii după ce au păcătuit, sau au ratat marca de integritate perfectă faţă de Dumnezeu. Deoarece nimic curat nu poate ieşi din ceva necurat, copiii lor nu au fost liberi de păcat şi de pedeapsa lui, moartea. Acest lucru nu ar trebui să fie greu de conceput, pentru că se ştie că multe puncte slabe pot fi transmise de la părinţi la copii prin ereditate. Deoarece este adevărat, de ce pare incredibil că efectele păcatului lui Adam au fost transmise către toţi descendenţii săi? Scripturile declară clar „Toţi mor prin Adam" (1Cor. 15:22) Nu se realizează, decât auto-amăgire, atunci când o persoană pune la îndoială autoritatea Scripturilor, pentru că el nu este de acord cu acest lucru.

Întrucât păcatul lui Adam a fost moştenit de toţi oamenii, fiind transmis de la o generaţie la alta, copiii nu sunt liberi de păcat. David a subliniat acest lucru când a spus: „În păcat m-a zămislit mama mea" (Ps. 51; 5) Este adevărat că sunt prea tineri pentru păcătuire personală prin încălcarea legilor divine, dar vârsta lor nu are nicio influenţă asupra păcatului care este moştenit de la Adam. Numai prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, furnizând un sacrificiu de răscumpărare, o persoană poate să fie eliberată din sclavia păcatului lui Adam. „Sângele lui Isus Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat." – 1Ioan 1:7.

Cuprins

Cei ce neagă faptul că au moştenit păcatul lui Adam sau că se fac vinovaţi de păcat împotriva legilor lui Dumnezeu din cauza lipsei mărcii de supunere perfectă, nu spun adevărul atunci când dau glas opiniile lor despre aceasta. Fie că sunt sau nu creştini practicanţi, adevărul nu este în vederile lor filozofice sau religioase. Imaginaţia nu face fapte. „Dacă spunem: „N-avem păcat“, ne inducem singuri în eroare şi adevărul nu este în noi.” – 1Ioan 1:8.

Cel al cărui existenţă este evidentă din lucrurile minunate pe care le vedem în acest univers material, lucruri care arată înţelepciune şi putere nemărginită, nu a lăsat omul fără informaţii specifice cu privire la Sine şi scopurile Sale. El a dat omului un ghid scris în care explică de ce toţi oamenii sunt imperfecţi şi în cele din urmă mor. Sfânta Biblie este acel ghid scris şi este standardul de măsurare a convingerilor ca adevărate sau false. În ea, el a dezvăluit ce măsuri a luat pentru eliberarea oamenilor de păcatul şi de moartea moştenite. Datorită bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu, prin Cristos, la momentul potrivit, omul va putea spune cu adevărat că este fără de păcat.

Care este munca lui Dumnezeu pentru creştini? Este aşa numita „evanghelie socială” sau vestea bună a Regatului?

Vine ca un şoc pentru multe persoane. Ce? Că o persoană ar putea să-şi petreacă toată viaţa făcând munci extrem de apreciate şi totuşi să nu primească aprobarea lui Dumnezeu. Cu privire la ziua noastră, Domnul Isus a declarat: „Nu oricine îmi zice: ‘Doamne, Doamne’ va intra în regatul cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău?’ Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!” – Mat. 7:21-23.

Vrem să evităm să fim „lucrători ai nelegiuirii.” Singura modalitate de a evita să facem asta este să facem voinţa lui Dumnezeu Iehova. Deci, este un lucru serios modul în care facem eforturile vieţii. Ce facem noi poate fi privit ca o lucrare bună în ochii noştri. Dar este acest lucru suficient? Cuvântul inspirat spune: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morţii.” (Prov. 14:12)

Cuprins

Deci, noi nu sunt judecători a ceea ce este muncă dreaptă pentru creştini. Voinţa lui Dumnezeu trebuie să predomine, şi trebuie să ne armonizăm viaţa cu voinţa lui Dumnezeu.

Ce să spunem atunci despre ceea ce este popular numită „evanghelia socială"? Lumea reformează munca creştinilor? Nu există nicio îndoială că mult timp poate fi pierdut pe eforturi în direcţia reformelor sociale. Unele persoane, de exemplu, şi-ar putea petrece toată viaţa să combată un viciu, cum ar fi jocurile de noroc, prostituţie sau alcoolism. Să încercăm să curăţăm lumea de divertisment, filme, cărţi şi reviste, ne-ar consuma energiile noastre de viaţă. Ce energii mari ar fi consumate luptând împotriva sărăciei şi a delincvenţei! Văzând lumea într-o mizerie îngrozitoare, creştinii se întreabă: Cum pot face bunul suprem?

Răspunsul este că putem face bunul suprem făcând voinţa lui Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu pentru creştini este ca ei să urmează îndeaproape exemplul Domnului Isus Cristos. Unul dintre apostolii lui Cristos, Pavel din oraşul Tars, a declarat: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos." (1Cor. 11:1.) Cum putem să-l imităm pe Isus aşa cum a făcut Pavel?

PROPOVĂDUIND REGATUL LUI DUMNEZEU

Au existat multe reforme în vremea lui Isus. Au fost reforme de-a lungul liniei de abstinenţă, unele de-a lungul liniei de ascetism. Au fost, de asemenea, diverse reforme politice. Isus nu s-a alăturat la nicio mişcare, el şi-a concentrat energiile pe a face lucrarea pe care Tatăl său ia dat-o – să facă cunoscute numele Tatălui şi regatul. Aşa că Isus a rămas la lucrarea de propovăduire a regatului cerurilor. Citim: „Isus s-a dus în Galileea, predicând vestea bună a lui Dumnezeu şi zicând: „Timpul fixat s-a împlinit şi regatul lui Dumnezeu s-a apropiat. Căiţi-vă şi credeţi în vestea bună!" (Marcu 1:14, 15) A fost o veste bună vestea pe care a propovăduit-o Isus, iar efectul de propovăduire a regatului a fost ca persoanele cu inima dreaptă să se pocăiască de faptele rele, îndepărtându-se de la cele rele la cele bune.

Şi apostolii au propovăduit veşti bună. Ei nu s-au lăsat distraşi de la munca lor de propovăduire a Regatului. Reformatori sociali astăzi sunt, astfel, de multe ori şocaţi de faptul că apostolul Pavel a făcut nimic împotriva sclaviei. Pe scară largă în zilele lui Pavel, sclavia, a fost atât în rândul albilor şi a negriilor. Cu toate acestea, Pavel nu a început o mişcare pentru abolirea sclaviei, dându-şi viaţa în numele unei mişcări de reformă socială. Nu, Pavel şi-a dat viaţa în numele propovăduirii Regatului, pentru că aceasta a fost voinţa lui Dumnezeu. „Într-adevăr, vai de mine", a declarat Pavel, „dacă nu anunţ vestea bună!" – 1Cor. 9:16.

Reformatorii sociali ai zilelor lui Pavel ar fi putut la fel de bine să-l atace pe apostol pentru că nu a luptat pentru sclavie. Ne putem imagina cum un reformator social l-ar fi putut ataca pe apostol: „Pavel, cred că această religie a ta este crudă. Cum poţi ignora situaţia sclavilor? De ce nu să nu vorbeşti împotriva sclaviei şi să munceşti pentru abolirea ei? Tu spui că Dumnezeu a condamnat această lume -

Cuprins

bine, ce o abordare negativă! Văd ca ai scris la Tesaloniceni că „alinarea” trebuie să aştepte la „revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice „Asta este ceea spui la 2 Tesaloniceni 1:7-9. Ei bine, cine vrea să aştepte până la această „alinare” de care spui că va veni? Ea nu ar putea veni cu secole, şi ai de gând să laşi aceşti oameni săraci să sufere? Hai să te alături unei mişcări să abolim sclavia şi să reformăm desfrânatele, colectorii de impozite şi beţivii.”

O astfel de atitudine faţă de muncă lui Pavel ar arăta neînţelegerea adevăratului creştinism. Dar Pavel a ştiut care a fost voinţa lui Dumnezeu, şi a refuzat să fie distras de la propovăduirea veştii bune. Când Pavel s-a întâlnit cu un sclav fugar pe nume Onisim şi l-a convertit la creştinism, Pavel nu l-a pronunţat om liber. Mai degrabă, apostolul l-a trimis pe Onisim înapoi la stăpânului său Filimon, la sclavie, dar sub un maestru creştin. (Film. 10-16) De ce refuzat Pavel să irosească timp preţios pe „evanghelia socială”? Pentru că el ştia că Dumnezeu Iehova prin regatul lui din mâinile lui Isus Cristos va stârpi sclavia economică, industrială şi socială la războiul de la Armaghedon, la „revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic.” Pavel ştia că voinţa lui Dumnezeu era ceea ce conta cu adevărat, astfel că Pavel a făcut un singur lucru: El a propovăduit Regatul lui Dumnezeu. Efesenilor mai învârstă,apostolul ar fi putut să le spună: „Şi acum, iată: ştiu că voi toţi, în mijlocul cărora am predicat regatul, nu-mi veţi mai vedea faţa. De aceea, vă chem să mărturisiţi azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reţinut să vă spun toată voinţa lui Dumnezeu.” – Faptele 20:25-27.

O MUNCĂ CE SALVEAZĂ VIAŢA

Pavel nu ar fi putut, prin propovăduirea „evangheliei sociale”, să „cureţe sângele tuturor oamenilor.” Propovăduind Regatul, Pavel nu s-a făcut vinovat de vărsare de sânge. Deoarece Regatul este destinat să distrugă această lume rea, să rămânem tăcuţi cu privire la această zi, astăzi, ca şi creştini dedicaţi, ne-am face vinovaţi de sângele vărsat. Propovăduind vestea bună a Regatului salvează vieţi. Propovăduirea Regatului avertizează şi luminează oamenii, permiţându-le să ia măsuri, ca să poată supravieţui la execuţia lui Dumnezeu din această lume la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.” – Rev. 16:14

Vorbindu-le despre munca de la „vremea sfârşitului” sau din „ultimele zile”, Domnul Isus le-a arătat adevăraţilor creştini că aceasta va fi propovăduirea, nu „evanghelia socială”, ci Evanghelia Regatului sau o veste bună: „Această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14). Acum este momentul vital pentru propovăduirea veştii bune a Regatului – înainte de „sfârşitul realizat” al acestei lumi la Armaghedon. Deci, propovăduirea Regatului le permite celor ascultători să supravieţuiască la sfârşitul acestei lumi şi să intre în lumea nouă dreaptă. Dumnezeu nu are scopul de a reforma această lume veche: „cerurile şi

Cuprins

pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate." Pentru a înlocui această lume veche, Dumnezeu creează „ceruri noi şi un pământ nou." Regatul lui Dumnezeu face o lume nouă dreaptă posibilă. – 2Pet. 3:7.

SUCCES ACOLO UNDE REFORMELE SOCIALE EŞUEAZĂ

Dar chiar şi acum o veste bună a Regatului lucrează în beneficiul omenirii într-un mod cât mai practic. Îi curăţă pe oameni. Propovăduirea Regatul într-adevăr realizează ceea ce reformatorii sociali nu sunt în măsură să facă. În zilele creştinismului timpuriu, de exemplu, reformatorii puteau face prea puţin pentru a îmbunătăţi situaţia. Contrastând rezultatele obţinute de către reformatori cu cele obţinute de creştinii propovăduind Regatul, volumul *Lecturi în etică*, editat de Gordon Clark şi T. V. Smith, spune:

„Uimitor este faptul că în timp ce şcolile greceşti, în general, au apelat doar la o clasă selectă de oameni în special educaţi şi chiar şi cu aceştia, de obicei, nu reuşeau să reformeze,cum este descris pentru noi în *Hypatia lui Kingsley*, şi în timp ce recursul larg al stoicilor nici nu a afectat masele şi nici nu a rămas corupt în instanţele Împăratului, creştinismul, în curs de douăzeci şi cinci ani de la începuturile sale a dat o viaţă cu totul nouă a mii şi mii de oameni. Această viaţă nouă s-a exprimat cel mai bine într-o virtute... care cu siguranţă a fost absentă la practica publicului."

Da, propovăduirea Regatului a adus rezultatele pe care reformatorii nu le-au putut obţine! De ce? Deoarece nimeni nu va câştiga viaţa veşnică în sau sub regatul lui Dumnezeu decât dacă se curăţă pe sine însuşi prin respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a scris: „Cum? Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu? Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Nici fornicatorii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbaţii folosiţi pentru scopuri nenaturale, nici bărbaţii care se culcă cu bărbaţi, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu. Şi totuşi aşa eraţi unii dintre voi. Dar aţi fost spălaţi." – 1Cor. 6:9-11.

Propovăduirea Regatul rezultă astfel în oameni care au fost curăţaţi de astfel de practici nelegiuite cum sunt fornicaţia şi beţia într-un mod în care nici un program de reformă socială nu ar putea realiza vreodată. Cum este adusă această curăţare? Isus a spus: „Pe orice mlădiţă din mine care nu dă rod o înlătură şi pe orice mlădiţă care dă rod o curăţă, ca să dea mai mult rod. Voi sunteţi deja curaţi datorită cuvântului pe care vi l-am spus." (Ioan 15:2, 3) Astfel creştinul devine „Curat, datorită cuvântului" pe care Isus l-a propovăduit, şi anume, Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu are putere de curăţare, făcând ca persoanele drepte să facă eforturi mai mari, mai adânci din inimă, pentru a aduce roadele calităţilor adecvate creştinilor, cum ar fi „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine. Împotriva acestor lucruri nu există lege." – Gal. 5:22, 23

Cuprins

SĂ FACEM
SINGURA MUNCĂ ADEVĂRATĂ CONSTRUCTIVĂ

Deci, propovăduirea veştii bune a Regatului lui Dumnezeu funcţionează într-un mod foarte practic acum, întorcând oamenii la o viaţă de dreptate şi virtute. Adevăraţii creştini devin „ireproşabili şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu fără pată în mijlocul unei generaţii strâmbe şi denaturate." (Filip. 2:15) Să încerci să aduci acelaşi rezultat prin orice alt mod, nu numai că va eşua, dar nu va fi în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va reforma această lume, el o va distruge. Această lume rea nu este prietenă cu Dumnezeu „De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." (Iac. 4:4) Intrarea în programul acestei lumi de reformă, propovăduind „evanghelia socială" în loc de vestea bună a Regatului, îl plasează pe om în vrăjmăşie cu Dumnezeu. Pentru a face o religie de „evanghelie socială" în loc cu închinarea pură a Bibliei aduce inutilitate şi distrugere. Curând acum, la Armaghedon, Dumnezeu va „aduce distrugere celor ce distrug pământul." „Evanghelia socială" nu poate inversa decretul lui Dumnezeu şi nici nu poate salva vieţi la Armaghedon. –Rev. 11:18.

Societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova lucrează astfel la cea mai constructivă muncă care există în lumea de azi – de declarare a veştii bune a Regatului stabilit „pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile." (Mat. 24:14) Această muncă este în armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi salvează vieţi. Cartea Societăţii Turnului de Veghere, „*Ceruri noi şi un nou pământ*", spune astfel la pagina 328:

„Pe pământ astăzi, societatea Lumii Noi este singurul grup care face adevărata muncă constructivă. Toate celelalte, fiind o parte din această lume şi alăturându-se schemelor, programelor şi lucrărilor sale, se alătură celor 'ce distrug pământul.' Ele desfăşoară activităţi care nu sunt în armonie cu regatul stabilit al lui Dumnezeu şi care aduc ruină şi distrugere asupra lor în ziua mâniei lui Dumnezeu la Armaghedon."

O nouă lume este la îndemână. Ea vine, nu la îndemâna reformatorilor sociali, ci la îndemâna lui Dumnezeu. Fericiţi sunt cei care lucrează în armonie cu scopul declarat al lui Dumnezeu cu privire la „ceruri noi şi un pământ nou", în care „va locui dreptatea." (2Pet. 3:13) Regatul lui Dumnezeu este instrumentul divin pentru a face posibilă această lume nouă veşnică. Deci, urmaţi exemplul lui Isus şi al apostolilor săi: luaţi parte la promovarea intereselor Regatului lui Dumnezeu. Bucuraţi-vă de fericirea de a vedea oamenii că se întorc de la practicile rele la cele bune datorită dragostei lor pentru Dumnezeu şi pentru regatul lui. Fiţi supuşi voinţei lui Dumnezeu. Refuzaţi să fiţi distraşi de la vestea cea bună a Regatului. Astfel nu veţi fi printre acei „lucrători ai nelegiuirii" – respinşi, în ciuda multelor lor munci. Atunci poate vei fi cruţat la Armaghedon şi vei ajunge în lumea nouă dreaptă cu viaţă veşnică. Toată slava merge la Iehova Dumnezeu, Creatorul lumii noi!

Cuprins

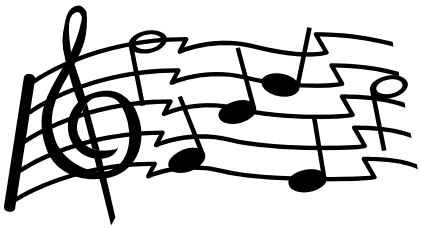

Cântaţi şi faceţi un zgomot vesel!

A fost o performanţă excelentă. Băiatul a privit cu atenţie muzicienii, absorbit în mişcările instrumentişti mulţi. „Asta a fost ceva! Nu este muzica minunată, bunico?" „Da, Andy, este unul din darurile preţioase ale Creatorului pentru om, darul şi talentul pentru melodie şi arta de a exprima toate emoţiile în muzică şi cântec. Dar, ca şi cu toate talentele omului, deşi atât de adânc înrădăcinate, aceasta trebuie cultivate şi instruite. Astăzi există mai puţină redarea a muzicii şi mai puţină cântare în cercul familial – este atât de uşor să dai drumul la radio sau să pui o înregistrare şi să asculţi muzica interpreţilor profesionişti, decât să asculţi amatori acasă.

„Presupun că oamenii au cântat dintotdeauna, dar, bunico, mă întreb când au început să facă muzică?"

„Da, de-a lungul secolelor muzica şi cântatul par să fi jucat un rol important la evenimentele speciale cu natură veselă. Biblia abundă în referiri la cântece şi muzică şi instrumente muzicale, aşa că haideţi să vedem ce putem găsi!"

Este firesc să presupunem că primul om, Adam, şi soţia sa, Eva, au cânta din bucurie pentru viaţa în perfecţiune, cu unda de apă şi cu cântecul păsărilor pentru a da nota. Copiii lui Adam şi Eva, deşi născuţi imperfecţi, au învăţat repede arta de a combina aceste sunete în compoziţii de structură şi sens definite după legile melodiei, armoniei şi ritmului. Datorită capacităţii omului de creaţie şi puterii de conducere a emoţiilor sale, el a văzut posibilităţile infinite de a combina aceste sunete în melodii expresive.

Deci, omul a învăţat repede arta de construcţie a instrumentelor pentru a bate ritmul şi să însoţească melodiile creaţiei sale, după cum citim despre Iubal devreme în istoria omului: „El a fost strămoşul tuturor celor care cântă la harpă şi la fluier." (Gen. 4:21) Laban vorbeşte despre melodii, tamburină şi harpă. (Gen. 31:27) Un mare eveniment istoric asociat cu cântecul este eliberarea lui Israel la Marea Roşie. Izraeliţii păreau blocaţi la Marea Roşie de către inamicii egipteni care se apropiau, dar Dumnezeu a deschis miraculos o cale pentru poporul său astfel încât acesta să poată trece pe uscat în siguranţă. Aici au fost martori la braţul puternic al lui Iehova în numele lor. În nespusă recunoştinţă şi uimire au izbucnit într-un cântec frumos de laudă triumfătoare: „Atunci Moise şi fiii lui Israel au început să-i cânte lui Iehova această cântare şi să zică: „Să-i cânt lui Iehova, căci mare a ajuns gloria sa. A aruncat în mare pe cal şi pe călăreţ." Şi Miriam... s-a dus să i-a o tamburină în mână şi toate femeile au ieşit cu ea, cântând la tamburine şi dansând. Şi Miriam le răspundea bărbaţilor: „Cântaţi-i lui Iehova, căci mare a ajuns gloria sa! A aruncat în mare pe cal şi pe călăreţ." Ex. – 15:1, 20, 21.

Aceasta este cea mai veche dintre piesele scrise şi păstrate pentru noi în Biblie, a doua cea mai veche este cântecul lui Debora şi Barac înregistrat în capitolul al cincilea al cărţii Judecătorii. Acest cântec îl preamăreşte pe Iehova, descrie o mare

izbăvire a lui Dumnezeu şi arată legătura dintre Dumnezeu şi om prin intermediul muzicii şi cântec.

Când ne gândim la muzică şi cântece în Biblie, invariabil ne vine în minte David. El a fost unul din muzicienii cei mai buni, pentru că a compus, a cântat la instrumente şi a cântat vocal cântece şi a organizat o orchestră şi un cor minunate pentru închinarea lui Dumnezeu la sanctuar.

„Mă întreb ce instrumente au avut să facă orchestra aceea în urmă cu atât de mulţi ani, bunico."

INSTRUMENTELE MUZICALE ALE BIBLIEI

Ei bine, putem arunca o privire la diferitele instrumente muzicale. Le putem pune în trei categorii: instrumente de percuţie, instrumente de suflat şi instrumente cu coarde. Unele dintre ei erau primitive, altele au fost de o frumuseţe unică. Arheologia a adus la lumină multe lucru pentru noi din trecutul îndepărtat.

Vom lua prima dată instrumentele de percuţie. Aici avem timbralul sau tamburina. Acesta a fost un cilindru mic de mână, cu un singur cap. A fost un inel subţire de lemn acoperit pe o parte cu piele şi lovit cu degetele sau cu mâna. Strămoşul său este foarte vechi. A fost folosit foarte mult la festivităţile domestice şi a fost folosit mai ales de femei, să însoţească cântecele şi măsura pentru dansuri. Acesta este probabil motivul pentru care nu-l găsim în orchestra din temple, din moment ce femeile rămâneau în spate în Curtea de femei. Dar acesta este, probabil, instrumentul pe care Miriam şi fecioarele ei l-au folosit, precum şi fiica lui Iefta, atunci când a ieşit să-şi întâmpine tatăl şi să sărbătorească victoria sa asupra lui Amon.

Apoi, avem chimvalele. În două părţi distincte, chimvalele au fost făcute din plăci de aramă concave, una fiind aproape plată, iar alta era formată din conuri goale, concepute pentru ciocnirea laolaltă. Asaf, muzicianul şef al lui David, a fost un cântăreţ profesionist la chimval. Sub Ezra, 128 de cântăreţi la chimval din familia lui Asaf s-au întors din exil.

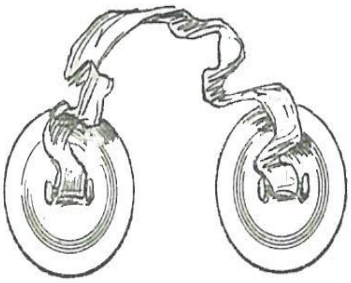

Instrumente de suflat au fost mai ales fluiere sau ţevi şi coarne. Ţeava simplă era ţinută pe verticală şi suflată cu gura la un capăt. Un alt gen era ţinut şi suflat la gură ca un flaut. Erau folosite ţevi constând din una, două sau mai multe registre. Ţevile au fost folosite în orchestră să însoţească cântecele vesele şi de laudă religioasă, dar nu au fost acceptate de preoţii din cauza asocierilor păgâne şi astfel nu au fost utilizate în temple.

Trâmbiţa şi cornul au fost şi ele instrumente de suflat, şi au fost făcute din coarne de boi sau de berbeci sau din imitaţii de coarne. Mai târziu, au fost făcute din argint sau alte metale. Acestea au fost utilizate pentru a aduna armata sau să

Cuprins

sune alarma, şi preoţii le foloseau pentru a anunţa festivaluri. Trâmbiţa anunţa intrarea regelui şi începutul anului jubiliar. La sfinţirea templului s-au folosit 120 de trâmbiţe de argint.

INSTRUMENTELE CU COARDĂ

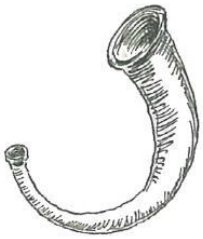

Acum ajungem la instrumente cu coarde. Ele constau într-un corp de lemn cu coarde din intestine de animale şi se cânta la ele fie cu degetele sau lovindu-se cu un plectru de lemn, fildeş sau metal. Harpa a fost de uz general. Acesta a fost un instrument format dintr-un set de coarde stabilite într-un cadru triunghiular deschis, cu coarde întinse între placa de sunet şi un gât curbat şi smulse cu degetele. Au existat două feluri. Una mai mare avea aproximativ înălţimea unui om, sculptată cu grijă şi cu o formă elegantă şi se cânta la ea cu degetele ambelor mâini. Cealaltă mai mică sau portabilă a fost populară în Israel. Putea fi atârnată de gât şi transportată sau se putea sta pe un scaun la cântat. Acesta a fost instrumentul la care cânta Iubal. David a cântat cu pricepere pentru a-l calma pe Saul în timpul crizelor de nebunie. Acesta a fost instrumentul izraeliţilor exilaţi; în doliul lor le atârnau de sălciile din Babilon.

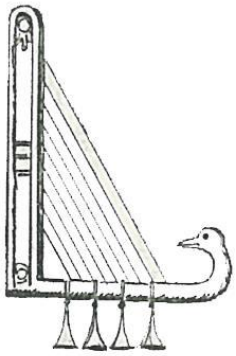

Un instrument similar a fost psaltirea. Psaltirea era acordată la registrul de soprană, harpa o octavă mai jos; astfel se armonizau perfect în orchestră. Coardele erau din intestine de animale şi numărul lor era zece. O autoritate descrie psaltirea în formă triunghiulară, un altul o descrie ca având tabla de sunet mai sus de coarde.

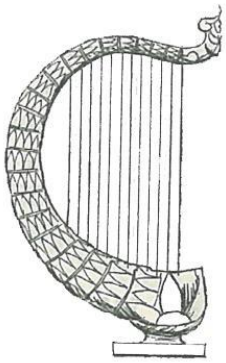

David a fost cunoscut sub numele de ‘cel îndrăgit din melodiile lui Israel.’ (2Sam. 23:1) El a adus Chivotul Legământului la cetatea lui David, în acompaniament de cântece, harpe, tamburine, castaniete şi chimvale. El a compus multe cântece de laudă. Acestea sunt înregistrate pentru noi în Psalmi, care au fost cântate în acompaniament de harpă şi psaltiri. Cu siguranţă nicio altă colecţie de cântece nu a fost mai cunoscută şi citită. Traduse în câteva sute de limbi, au fost cântate în cursul unei perioade de peste 3000 de ani. Ele dezvăluie mai mult decât oricare altele emoţii profunde ale inimii: credinţă şi încredere, tristeţe şi disperare, speranţă şi încredere, exaltare şi căinţă. Nicăieri în altă parte Iehova nu este atât de venerat şi binecuvântat, aşa rugat şi implorat, aşa lăudat şi închinat.

David a fost ajutat în munca sa de Asaf, Heman şi Iedutun, trei maeştri ai muzicii. În timpul domniei lui David, corul de cântăreţi şi muzicieni număra 4000 de membri. (1Cron. 23:5) Dintre aceştia, 288 au fost muzicieni instruiţi, susţinuţi de un organism de asistenţi mai puţin calificaţi. Ei au fost împărţiţi în douăzeci şi

Cuprins

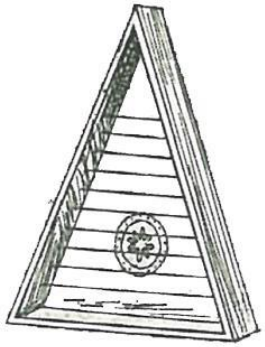

patru de cursuri, care conţineau câte doisprezece muzicieni instruiţi fiecare. Orchestra consta din instrumente cu coarde cu chimvale. Se ştiu puţine despre caracterul muzicii. Evreii au avut o scară de opt tonuri. Corurile lor sacre cântau, probabil, aceeaşi melodie simplă, împărţită în două părţi, una cu o octavă mai mare decât celelalte, care reprezenta voci de sex masculin şi feminin. Mai mulţi Psalmi au fost aranjaţi pentru un canto receptiv.

'Ar fi fost interesant să mărturiseşti la un festival din Israel, nu-i aşa, bunico?'

'Da, trebuie să fi fost o experienţă emoţionantă. Imaginează-ţi inaugurarea templului lui Solomon, înregistrat în 2 Cronici capitolul cinci. De ce, tot Israelul este acolo! Cei mai mulţi dintre închinători vizitatori se odihnesc pe timp de noapte în aer liber pe Muntele Măslinilor şi în jurul oraşului. Vin zorile, sunetul de trâmbiţe de argint se aud în jurul dealurilor. Un fior de anticipare şi de exaltare străbate tabăra odată cu trezirea oamenilor şi cu pregătirea lor pentru această zi memorabilă. Chivotul Legii urmează să fie adus Celui Sfânt şi în acest nou templu dedicat. Din toate părţile o mare mulţime vine la locul templul, probabil cântând la unison în timp ce urcă, femeile şi fetele cu tamburine, mulţi bărbaţi cu harpe şi chituri, cu fluiere şi ţevi.'

Orchestra şi corul s-au aşezat la est de altar, membrii fiind îmbrăcaţi cu pânză fină, cu chimvale şi instrumente cu coardă, ţitere, lăute, arfe si harpe graţioase. Ei sunt sprijiniţi de 120 de preoţi impecabil îmbrăcaţi cu hainele lor fine îngrijite, fiecare ţinând o trâmbiţă de strălucitoare de argint cu îndemânare, gata. Şşt! Sunetul trâmbiţelor de argint, tăcerea coboară pe mulţimea în aşteptare, chimvalele se ciocnesc în timp ce muzicianul şef dă voce corului de deschidere. Orchestra puternică cântă refrenul principal. Sutele de cântăreţi leviţi îşi ridică vocea într-un glorios cântec de laudă, şi de-odată trompetiştii şi cântăreţii, toţi ca un singur om, 'au făcut să se audă un singur sunet de laudă şi de mulţumire lui Iehova... casa în sine a fost umplută cu... slava lui Iehova.'" – 2Cron. 5:13, 14.

GLORIFICAREA LUI IEHOVA AZI

„Martorii lui Iehova îl glorifică pe Iehova astăzi cântând 'noul cântec', proclamând din casă în casă mesajul Regatului lui Dumnezeu stabilit. Deci, martorii lui Iehova recunosc importanţa continuării închinării pure, aceasta fiind mai presus de coruri şi muzică. Ei evită evlavia prefăcută şi sectarismul în lauda lor, rămânând la limba pură din Biblie. În cadrul întâlnirilor adunării lor şi la adunările mai mari cântă cântece de laudă pline de bucurie, adresate lui Iehova cu entuziasm şi naturaleţe. La Adunarea Internaţională a Voinţei Divine a Martorilor lui Iehova, care a avut loc la Stadionul Yankee din New York, şi la Polo Grounds în 1958, două orchestre au fost folosite, fiecare constând din mai mult de o sută de muzicieni profesionişti. Fiecare orchestră a avut instrumente cu coardă, de alamă, de suflat şi instrumente de percuţie, inclusiv tobe şi harpe.

Cuprins

În curând Iehova prin Regele său, Isus Cristos, îşi va efectua actul său de eliberare, în numele poporului său ca în zilele de demult, la Marea Roşie. Ieşind din lupta de la Armaghedon, supravieţuitorii vor cânta cântece de laudă triumfătoare şi recunoştinţă faţă de Eliberatorul lor atotputernic."

„O astfel de viziune face ca efortul fiecărui creştin să merite azi, bunico!

„Aşa-i? Şi cum vom vedea numele marelui nostru Dumnezeu justificat, vom striga de bucurie şi vom cânta cu psalmistul: 'Lăudaţi-l cu sunet de corn! Lăudaţi-l cu lirele şi cu harpa! Lăudaţi-l cu tamburina şi cu dansul! Lăudaţi-l cu sunet de coarde şi de fluier! Lăudaţi-l cu cimbale cu sunet melodios! Lăudaţi-l cu cimbale răsunătoare! Tot ce are suflare să-l laude pe Iah! Lăudaţi-l pe Iah!'" – Ps. 150:3-6.

O lume necreştină

„Biserica creştină pare să fi pierdut... capacitatea de a vorbi despre convingerile sale într-un mod care ar trebui să transmită impresia de ceva real şi viu. Limbajul teologilor pare să fi devenit atât de artificial, atât de centrat pe sine şi atât de îndepărtat de viaţa reală încât cineva poate doar să viseze la vremurile când teologia a preluat conducerea în universităţi şi era influenţa cea mai formatoare în viaţa intelectuală a naţiunilor din Vest.... Noi trăim pentru toate scopurile practice într-o lume necreştină.... Mentalitatea omului modern este colorată de un predominant ateism al oricărui lucru şi nu al unui anti-ateism. Nu mai există niciun loc pentru conceptul de Dumnezeu, şi prin urmare nici pentru credinţa creştină". – Hanns Lilje, episcopul luteran din Hanovra, citat în „*New York Times*".

TEMPLUL
din timpul apostolilor

Trecerea anului 30 (d.Cr.) a fost trasată pe acelaşi ritm când Isus Cristos „a urcat la Ierusalim. El i-a găsit în templu pe cei care vindeau vite, oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani şezând acolo. Atunci a făcut un bici din frânghii şi i-a izgonit din templu pe toţi cei ce aveau oi şi vite, a împrăştiat monedele schimbătorilor de bani şi le-a răsturnat mesele. Prin urmare... Iudeii i-au spus: 'Prin ce semn poţi să ne arăţi că ai dreptul să faci aceste lucruri?' Răspunzând, Isus le-a zis: 'Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica.'" – Ioan 2:13-15, 18, 19.

Următoarea întrebare poate fi adresată: Ce fel de construcţie ar putea fi aceasta dacă a avut loc pentru tot acest trafic? Acest templu nu a fost doar o clădire, ci o serie de structuri din care sanctuarul templului era centrul. În limba originală acest lucru este destul de clar, scriitorii Scripturii făcând distincţie între cele două prin

Cuprins

folosirea cuvintelor *hieron* şi *naos*. Hieron se referea la întreg teritoriul templului, iar naos se aplica la structura templului însuşi, succesorul tabernacolului din pustietate. Astfel, Ioan spune că Isus a găsit tot acest trafic în Hieron. Dar când Isus a asemănat corpul său la un templu el a folosit cuvântul naos, adică templu „sanctuar", aşa cum este menţionat în nota de subsol a *Traducerii Lumii Noi*.

Această serie de structuri din timpul apostolilor a fost reconstruită de regele Irod. Acest iudeu tiran şi însetat de sânge a fost urât de supuşii săi evrei la fel de mult pentru că a siluit susceptibilităţile lor religioase ca şi pentru crimele sale desfrânate, cum ar fi uciderea soţiei sale, Mariamne, o prinţesă hasmoneană. Din dorinţa de a intra în graţiile ei, şi în acelaşi timp, pentru a-şi hrăni orgoliul nemăsurat, el a propus reconstruirea templului lor, care după aproximativ cinci sute de ani a început să prezinte semne de degradare.

Neîncrezători în Irod, şi nu fără motiv, evreii au insistat ca el să-şi dovedească intenţiile bune mai întâi prin furnizarea tuturor materialele necesare, ceea ce a şi făcut. Pentru lucrările de construcţie a angajat 10.000 de muncitori calificaţi, precum şi 1.000 de preoţi, care au fost special pregătiţi pentru astfel de lucrări. Pentru ca evreii să nu rămână fără templu, distrugerea celui vechi a fost făcută fragmentar, concomitent cu construcţia nouă. Din acest motiv, mulţi vorbesc doar de două temple în Ierusalim, primul şi al doilea, în loc de trei, cel al lui Solomon, al lui Zorobabel şi al lui Irod. Acest lucru era spus în special de evreii contemporani care l-au urât pe Irod foarte mult, deşi a furnizat toate materialele şi a plătit pentru lucrare; niciunul, în scrierile lor, nu a menţionat vreodată numele lui Irod în legătură cu templul.

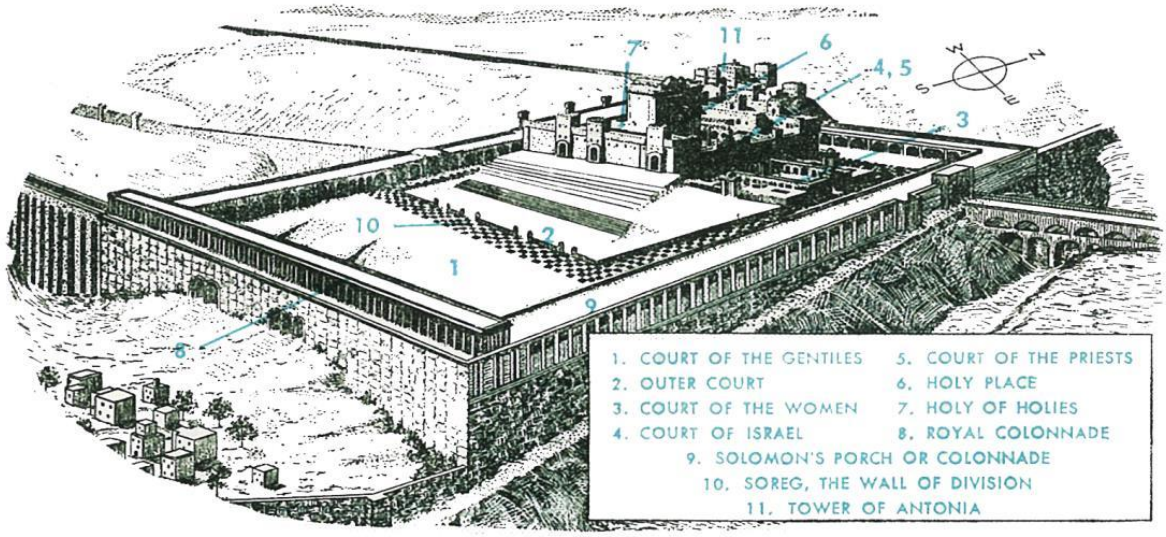

Irod a dublat mărimea zonei templului. Pentru a face acest lucru, a nivelat zone mari de rocă şi cu pietre imense a construit laturile Muntelui Moria la 160 de metri. Sanctuarul templului a fost finalizat într-un an şi jumătate, iar alte structuri principale în opt ani. Cu toate acestea, refacerea extinsă a continuat să aibă loc până la şase ani de la distrugerea lui în 70 d.Cr. Josephus dă două date contradictorii cu privire la momentul când a început construcţia, dar având în vedere faptul că în anul 30 (d.Cr.) evreii au declarat că ridicarea templului a durat

Cuprins

patruzeci şi şase de ani, rezultă că lucrarea trebuie să fi început în 17 î.Cr. – Ioan 2:20.

Structura Templului a fost construită spre est şi vest, şi a avut şapte grade de sfinţenie de la cea mai mică la cea mai mare: (1) Curtea neamurilor, (2) Curtea exterioară; (3), Curtea femeilor; (4) Curtea lui Israel; (5), Curtea preoţilor; (6) Locul Sfânt; (7) Sfânta Sfintelor. În general, fiecare loc urma pe o colină mai înaltă, în conformitate cu pretinsa sa sfinţenie mai mare; fiecare a avut un număr de porţi sau de intrări şi clădiri asociate. În total au existat douăzeci şi patru de staţii de unde preoţii şi leviţii au vegheat asupra templului.

CURTEA NEAMURILOR

Întreaga zonă a templului a fost înconjurată de un zid imens care a fost acoperit cu colonade. Terenul din cadrul acestor ziduri avea între cincisprezece şi douăzeci de acri şi, prin urmare ar fi putut fi la fel de mare ca Stadionul Yankee. Curtea Neamurilor a fost numită în acest fel pentru că aici li s-a permis să intre şi neamurilor. Din acest loc, în două rânduri, Isus i-a dat afară pe cei care au făcut din casa Tatălui Său o casă de negoţ, o dată aproape de începutul şi o dată la încheierea slujirii Sale pământeşti. – Ioan 2:13-17; Mat. 21:12, 13.

Au fost opt sau zece porţi care duceau la zona de templu: patru sau cinci pe latura de vest, două sau trei pe sud şi câte una la est şi nord. La intrarea sa triumfală în Ierusalim, Isus a intrat, fără îndoială, în zona de templu prin poarta de nord-est, şi a fost dus la Pilat prin cea de sud-vest. Din cauza acestor porţi, Curtea Neamurilor a servit ca o magistrală, călătorii preferând să meargă prin ea, în loc să meargă în afara zonei din jurul templul.

De-a lungul părţii de est se afla colonada lui Solomon, un pasaj acoperit de patruzeci şi cinci de picioare lăţime şi patruzeci de picioare înălţime. Aceasta a constat din trei coloane cu piloni de marmură, denumiţi „corinteni”, din cauza decoraţiunilor cu care au fost ornaţi. Aici Isus „a umblat în perioada de iarnă”, şi aici creştinii timpurii s-au întâlnit pentru închinare. Ca şi colonadele au flancat laturile de vest şi de nord. În aceste locuri se aflau locurile în care preoţii şi alţii au expus Legea, şi fără îndoială într-una din acestea Maria şi Iosif l-au găsit pe Isus cel întrebător la doisprezece ani. – Luca 2:46-49.

Pe cât de impresionante au fost colonadele la vest, est şi nord, ele au fost depăşite de Colonada Regală de la sud, numită după însuşi Irod. Aceasta a constat în 162 de piloni corinteni a căror circumferinţă a fost atât de mare încât a fost nevoie de trei bărbaţi cu braţele întinse pentru a-l împrejmui, şi au fost puşi pe patru rânduri.

Dincolo de zidul templului la nord-vest se afla turnul din Antonia, într-un loc înalt cu vedere la zona templului. În zilele lui Isus şi ale apostolilor a adăpostit soldaţi romani şi a avut pasaje subterane care duc la Curtea templului neamurilor. Acest lucru a permis soldaţilor să se strecoare afară în orice moment în care apăreau probleme, ca atunci când o gloată a încercat să-l omoare pe apostolul Pavel. Acest turn a fost numit în onoarea prietenul lui Irod, Marc Antoniu. – Faptele 21:31-40.

Cuprins

ÎN CURTEA EXTERIOARĂ

Traversând Curtea spaţioasă a neamurilor, ajungem la Curtea Exterioară. Nu departe de frontiera sa exterioară se afla un perete jos sau Soreg, cu deschideri. Pe el se aflau pietre imense care purtau avertismentul: „Niciun om al neamurilor nu poate intra în spaţiul din jurul sanctuarului şi în incintă. Oricine va fi prins făcând acest lucru, va fi pedepsit cu moartea în mod inevitabil.” Pavel a fost înconjurat în templu deoarece evreii zvoneau că a adus un om al neamurilor în acea zonă. Cunoaşterea acestei balustrade împărţitoare ne ajută mai bine să apreciem referinţa pe care o face Pavel, şi anume că Isus a distrus zidul care îi separa pe evrei de neamuri. – Faptele 21:20-32; Efes. 2:14.

Privit dinspre est, în zona de intrare în Curtea Exterioară se afla Curtea Femeilor. Exceptând momentele în care ofereau sacrificii, acest loc a fost cel mai aproape loc unde li s-a permis femeilor să se apropie de sanctuar. Printre altele, Curtea Femeilor conţinea cufere cu comori; la una din ele a stat Isus atunci când i-a poruncit văduvei să-i lase ei totul. O scară mare semicirculară ducea de la Curtea Femeilor la Curtea lui Israel, unde se intra printr-o poartă imensă cunoscută sub numele de Poarta Nicanor. Această scară avea cincisprezece paşi, care au fost „ascensiuni”, pentru care, se presupune, că au fost compuşi cei cincisprezece psalmi ale ascensiunii. La ocazii festive, preoţii şi leviţii repetau aceşti psalmi în timp ce urcau pas cu pas până la Curtea lui Israel. – Luca 21:1-4; Ps. 120-134.

În Curtea lui Israel se aflau celelalte patru grade de sfinţenie: cel al propriei sale curţi, cel al Curţii preoţilor, cel al Locului Sfânt şi cel al Sfânta Sfintelor. Curtea lui Israel şi Curtea preoţilor erau una şi aceeaşi, fiind la acelaşi nivel şi marcate de un zid jos. Această zonă nu conţinea numai multe camere de aprovizionarea şi pregătirea sacrificiilor, ci de asemenea, „un sistem uimitor de fântâni şi cisterne subterane pentru stocarea apei utilizată în ceremonii religioase şi pentru spălarea resturilor de la sacrificii”, spune Dicţionarul Biblic al lui Harper. Se crede ca aici a fost situată şi Sala de şedinţe a Sanhedrinului.

În cadrul Curţii preoţilor, care corespundea curţii acordului cortului, şi direct în faţa sanctuarului templului, se afla altarul mare de cupru, a cărui înălţime era de cinci metri şi a cărui bază măsura cincizeci de metri pătraţi. Departe spre dreapta se afla gigantica „mare topită”, umplută cu apa necesară pentru sacrificii. Aceasta stătea pe doisprezece lei colosali în loc de doisprezece tauri, aşa cum era marea templului lui Solomon.

SANCTUARUL TEMPLULUI

Podeaua sanctuarului templului (naos) a fost cu doisprezece paşi mai mare decât cea a Curţii preoţilor, partea principală fiind de nouăzeci de picioare înălţime şi de nouăzeci de picioare lăţime. Chiar şi la templul lui Solomon au existat camere pe părţile laterale, şi în centru se afla Locul Sfânt, de treizeci de picioare lăţime şi şaizeci înălţime şi lungime, precum şi Sfânta Sfintelor, un cub de treizeci de picioare. Cele trei poveşti anterioare despre camerele din jurul acestor locuri şi

Cuprins

despre „mansarde” explică diferenţa dintre interiorul Locului Sfânt şi măsurătorile exterioare.

Locul Sfânt conţinea, printre altele, o masă de aur pentru capul de prezentare, un sfeşnic aurit şi altarul aurit de tămâie. Ceea ce separa Locul Sfânt de Sfânta Sfintelor era o perdea groasă, frumos ornată. La moartea lui Isus această perdea a fost ruptă în două. – Mat. 27:51.

În Sfânta Sfintelor nu se afla chivotul legământului – un chivot pe care se odihneau doi heruvimi de aur cu aripile întinse, peste care strălucea lumina supranaturală Shekinah, ca în templul lui Solomon. În locul lor se afla o placă de piatră pe care marele preot a stropit cu sânge în ziua ispăşirii. Cercetările au stabilit locul Sfântului Sfinţilor a templului lui Irod, care este locul în care (conform tradiţiei) Avraam a fost pregătit să-l ofere pe Isaac şi unde îngerul i-a apărut regelui David, astfel că el a cumpărat locul de la Ornan pentru a construi un templu al lui Iehova acolo. Astăzi, Domul Stâncii, o moschee musulmană, stă pe acest loc.

În ceea ce priveşte acest templu, Josephus scria: „Aspectul său avea tot ceea ce era necesar pentru a surprinde mintea şi a uimi vederea. De fiecare parte era acoperit cu plăci din aur masiv, astfel încât atunci când soarele răsărea deasupra lui, reflecta o strălucire puternică şi orbitoare, astfel încât ochii privitorului erau obligaţi să se întoarcă, nefiind capabili să privească această strălucire, la fel cum nu puteau îndura nici lumina soarelui.” Şi unde nu era acoperită cu aur, marmura sa albă strălucitoare reflecta razele soarelui. Dintre toate multele realizări arhitecturale ale lui Irod, templul de la Ierusalim a fost cea mai mare.

Nu e de mirare că ucenicii lui Isus şi-au exprimat admiraţia pentru clădirile sale. Dar Isus, capabil să privească în viitor, putea replica: „Vezi tu aceste clădiri mari? Nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.” Şi acest blestem nu a întârziat. Templul lui Solomon a rezistat timp de 420 ani, iar cel al lui Zorobabel pentru aproximativ 500, dar cel al lui Irod a durat mai puţin de nouăzeci de ani. În asediul din 70 d.Cr., şi împotriva dorinţelor generalului Titus, flăcările au distrus templul. Comorile sale au fost salvate şi duse la Roma. – Marcu 13:1, 2.

Descrierea de mai sus îi permite creştinului care iubeşte Biblia o mai bună vizualizare a evenimentelor înregistrate în cele patru Evanghelii şi în Faptele Apostolilor.

Cu învierea şi înălţarea lui Isus la cer, templul spiritual era format din Isus Cristos şi 144,000 de membri, iar acesta a început să fie construit, Isus fiind la acea dată stabilit ca piatra de temelie. De atunci nu a mai fost nevoie de niciun templu literal. Astăzi, acest templu este reprezentat pe pământ de o rămăşiţă mică, şi la aceasta se adaugă acum lucrurile cele mai alese sau cele mai de preţ (oamenii de bună voinţă) din toate neamurile. Împreună, ei practică închinarea pură a lui Iehova Dumnezeu, aducând glorie numelui său, lucru care depăşeşte ceea ce a adus vreodată orice templu literal. – 1Pet. 2:4-10; Hag. 2:7; Rev. 7:9; 14:1-3.

Cuprins

Să păstrăm un COMPORTAMENT CORECT printre naţiuni

„Menţineţi-vă purtarea voastră corectă printre naţiuni, astfel încât ei să-L poată... datorită lucrărilor voastre bune... glorifica pe Dumnezeu.” – 1Pet. 2:12.

TOATĂ LUMEA recunoaşte rapid şi uşor că martorii lui Iehova sunt diferiţi de toţi ceilalţi oameni. Acest fapt ridică cu siguranţă unele întrebări foarte interesante. Cum se poate să fie posibil un astfel de lucru neobişnuit şi remarcabil? Ce îi poate distinge din punct de vedere fizic pe aceşti slujitori devotaţi ai lui Iehova de toţi ceilalţi oameni? Frumuseţea lor fizică sau înfăţişarea lor plăcută? Se disting pentru că sunt figuri sociale, politice sau teatrale remarcabile în comunitate? Se disting pentru că poartă un veşmânt, o rochie sau un costum specific? S-au separat din punct de vedere fizic de alte persoane şi s-au închis în adăposturi izolate? Nu, acestea nu sunt lucruri care îi fac pe martorii lui Iehova diferiţi, pentru că în toate aceste privinţe ei sunt doar oameni obişnuiţi, chiar dacă aparţin unei secţiuni transversale a maselor cu nimic ieşite din comun a societăţii umane. Este adevărat că martorii respectă doctrine, credinţe şi învăţături care sunt foarte diferite de cele profesate de creştinism, dar ceea ce îi distinge imediat şi în mod public pe martorii lui Iehova de alţi oameni într-un mod fizic şi tangibil este comportamentul lor creştin sincer şi statornicia şi consistenţa lor de-a lungul anilor în menţinerea acestui comportament neprihănit printre toate naţiunile lumii, indiferent de limba locală, obiceiurile locale sau diferenţele politice existente în diferite ţări.

[2] Acum, această diferenţă recognoscibilă în comportamentul martorilor creştini ai lui Iehova nu este ceva modern şi specific acestui secol XX. Cu mai mult de o mie nouă sute ani în urmă, fondatorul creştinismului, Isus Cristos, a demonstrat prin tot comportamentul său că el nu a aparţinut acestui sistem de lucruri controlat de diavol. Când diavolul i-a oferit conducerea lumii, împreună cu toată onoarea şi gloria, el a făcut ceva diferit de ceea ce majoritatea oamenilor ar face în condiţii similare – a respins oferta. „Împărăţia Mea nu face parte din această lume... Împărăţia Mea nu îşi are originea aici”, a spus El. Isus, prin urmare, a rămas neimplicat în toate evenimentele politice şi militare, nu a făcut nicio alianţă cu religiile ortodoxe stabilite şi nu a luat parte la reformele sociale din vremea lui. Mai mult decât atât, Isus s-a deosebit de alţi bărbaţi prin viaţa neprihănită pe care a trăit-o şi prin ceea ce el a propovăduit altora. Prin tot comportamentul Său a fost cu adevărat „un om al bunătăţii, neprihănit, neîntinat, despărţit de păcătoşi.” – Mat. 4:8-10; Ioan 18:36; Evr. 7:26.

[3] Isus a spus către cei care au devenit discipolii lui: „Nu faceţi parte din lume.” În ceea ce priveşte acestea el s-a rugat la Tatăl său: „Nu te-am rugat să-i iei din lume, ci să veghezi asupra lor din cauza celui rău. Ei nu fac parte din lume la fel cum nici eu nu fac parte din lume.” Deoarece Satan diavolul este încă „dumnezeul

Cuprins

acestui sistem de lucruri", martorii lui Iehova, în cazul în care urmează să fie adevăraţii ucenici ai lui Isus, trebuie de asemenea să urmeze această cale. Ei trebuie să-şi menţină neutralitatea strictă faţă de toate evenimentele politice, militare şi sociale ale acestei lumi rele, şi nu trebuie să participe la niciuna din activităţile sale inter-religioase. – Ioan 15:19, 17:15, 16.

[4] Când Isus a spus că urmaşii săi nu vor face parte din această lume, cu certitudine el nu a intenţionat să spună că ei urmau să devină pustnici şi că se vor închide în mănăstiri pentru călugări şi călugăriţe în izolare. Isus nu a făcut niciodată acest lucru în imitarea preoţilor şi călugărilor budişti ai vremurilor sale. Ca ambasador al lui Iehova a trimis să „depună mărturie despre adevăr", El a trebuit să trăiască şi să se deplaseze printre oamenii din lume. Deci, de asemenea, ca „ambasadori în locul lui Cristos, „astăzi adevăraţii lui ucenici trebuie să facă acelaşi lucru; altfel cum vor vedea oamenii naţiunilor lucrările lor bune şi cum vor glorifica pe Iehova?" Acest lucru, de asemenea, a fost punctul pe care Isus l-a avut în minte atunci când a spus: „Lăsaţi lumina voastră să lumineze înaintea omenirii, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri." – Ioan 18:37; 2Cor. 5:20; 1Pet. 2:12; Mat. 5:16.

[5] Toată lumea îi observă pe martorii lui Iehova ducând la bun sfârşit această poruncă biblică. În mod public, din casă în casă şi din oraş în oraş, în locuri populate şi izolate, aceştia continuă să meargă an după an în timpul tuturor tipurilor de vreme şi pe marea cheltuială personală de timp şi bani, doar pentru a lăsa lumina glorioasă privind regele şi împărăţia lui Dumnezeu să strălucească asupra inimilor şi minţilor oamenilor de bună credinţă, astfel încât aceştia la rândul lor să îl poată glorifica pe Iehova. Doar gândeşte-te, de ce timp de doar un an, anul de slujire 1959, au petrecut un total de 126.317.124 de ore în a face astfel de fapte bune printre oamenii care vorbesc 125 de limbi şi care locuiesc în 175 de ţări şi teritorii diferite ale lumii. Pentru a egala această cantitate mare de timp, un singur individ muncind patruzeci de ore pe săptămână şi luând o vacanţă anuală de două săptămâni ar trebui să muncească şi să trudească peste 63.000 de ani!

INEVITABILA ASOCIERE CU NELEGIUITUL

[6] În săvârşirea acestei fapte bune, martorii credincioşi ai lui Iehova vin în contact în mod inevitabil cu tot felul de oameni – unii curvari, unii beţivi, alţii hrăpăreţi şi idolatri. Dar şi în aceste situaţii s-au dovedit, de asemenea, prin comportamentul lor sincer în prezenţa unor astfel de persoane, a fi creştini adevăraţi. Doar pentru că martorii spun vestea cea bună a pocăinţei unor astfel de oameni nefericiţi, nu înseamnă că ei trebuie să copieze sau să imite standardele lor imorale de viaţă. Astfel că după ce au petrecut ceva timp încercând să-i ajute pe aceşti oameni bolnavi pentru a schimba înclinaţia lor greşită de conduită, şi după ce nu s-a înregistrat niciun progres, martorii integri ai lui Iehova au renunţat să apeleze la ei. Faptul că un astfel de contact fizic cu persoane necurate este inevitabil a fost recunoscut de către apostolul Pavel. „V-am scris în scrisoarea mea să nu mai aveţi legături cu fornicatorii, neînţelegând prin aceasta în general cu

Cuprins

fornicatorii acestei lumi sau cu oamenii lacomi, cu extorcatorii sau cu idolatrii. Altminteri ar trebui să ieşiţi din lume." – 1Cor. 5:9, 10.

[7] Contactul inevitabil cu cei indecenţi în obiceiurile lor şi necuraţi în comportamentul lor, se produce adesea atunci când martorii lui Iehova caută sprijinul acestor persoane pentru a se angaja, astfel încât să poată avea grijă de ei şi de familia lor. Aceasta este de asemenea o necesitate impusă lor de circumstanţe, după cum este scris: „Fără îndoială, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, şi mai ales de membrii familiei lui, el a renegat credinţa şi este mai rău decât o persoană necredincioasă." (1Tim. 5:8) Pentru a sluji pe Iehova orice persoană trebuie să aibă hrană, şi este nevoie de bani pentru a cumpăra hrană. Nimeni nu poate fura bani sau mâncare, aşadar este necesar să muncească. Prin urmare, a munci în lume înseamnă a-i permite slujitorului consacrat al lui Iehova să păstreze viu angajamentul astfel încât să poată lăuda, închina şi sluji pe Creatorul său şi Dătătorul de viaţă. „Nu morţii în sine îl laudă pe Iah, nici cei ce coboară în tăcere." – Ps. 115:17.

[8] Dacă în timpul îndeletnicirii seculare, creştinul cade în condiţiile neplăcute de a fi îndeaproape asociat cu persoanele nelegiuite şi imorale, nu este cazul unei alarmări nejustificate. Mai degrabă, este o oportunitate de a se deosebi prin comportamentul integru şi evlavios, atât faţă de stăpân cât şi de slujbaşi. Atunci când munceşte pentru un necredincios, creştinul nu poate lua spune – 'Oh, bine, el şi afacerea sa vor dispărea la Armaghedon, deci ce mai contează?' Porunca biblică spune: „Lăsaţi sclavii să fie supuşi stăpânilor lor în toate lucrurile, şi să le facă pe plac, să nu le întoarcă vorba, să nu comită vreun furt, ci să arate bună fidelitate întru totul." De ce aşa? Pentru ca slujbaşul „să poată împodobi învăţătura Salvatorului nostru, Dumnezeu, în toate lucrurile." Poate că noi nu avem acum aceeaşi formă de sclavie ca atunci când Pavel a scris aceste instrucţiuni pentru Tit, dar principiile încă se aplică pentru persoanele angajate în îndeletniciri care sunt în sclavia economică a acestui sistem de lucruri. „Voi sclavilor, ascultaţi în toate de stăpânii voştri într-un sens trupesc, slujiţi nu ca să fiţi văzuţi, ca să le plăceţi oamenilor, ci cu sinceritatea inimii, cu frică de Iehova. Indiferent de ceea ce faceţi, să faceţi din tot sufletul ca pentru Iehova, şi nu ca pentru oameni, pentru că ştiţi că de la Iehova veţi primi răsplata cuvenită a moştenirii." Da, nu în plicul plăţii săptămânale înmânat de către angajatorul secular, ci din mână mereu iubitoare a lui Iehova, martorii Săi primesc o moştenire în Împărăţia Sa pentru comportamentul lor neprihănit printre oamenii naţiunilor. Lăsaţi ca toţi martorii lui Dumnezeu, prin urmare, să fie găsiţi cinstiţi, demni de încredere, de nădejde, loiali şi respectuoşi faţă de stăpânii lor, managerii lor şi supraveghetorii lor de muncă, inclusiv de cei „greu de mulţumit". – Tit 2:9, 10; Col. 3:22-24; 1Pet. 2:18.

[9] Care este comportamentul creştinilor pe care ar trebui să-l manifeste faţă de vecinii şi străinii din comunitate? Isus a stabilit legi bune în ceea ce priveşte această problemă atunci când a spus: „Toate lucrurile, prin urmare, pe care doriţi ca oamenii să le facă pentru voi, de asemenea trebuie să le faceţi în acelaşi mod pentru ei." „Iubeşte-ţi aproapele tău ca pe tine însuţi." (Mat. 7:12; Marcu 12:31) Apostolul Pavel a scris la Romani 12:17-21, 13:8, 9: „Nu întoarceţi nimănui rău

Cuprins

pentru rău... Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, fiţi în pace cu toţi oamenii. Nu vă răzbunaţi singuri, iubiţii mei, ci faceţi loc mâniei... Dacă duşmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i ceva să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinşi pe capul lui. Nu te lăsa învins de rău, ci continuă să învingi răul prin bine. Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii... Trebuie să-ţi iubeşti aproapele tău ca pe tine însuţi."

[10] Când citiţi în autobuze în drum spre şi de la locul de muncă sau atunci când călătoriţi către şi de la întruniri, martorii lui Iehova îşi arată dragostea faţă de străini, după cum îşi permit, prin vorbirea despre cea mai mare personalitate din univers, Iehova, şi despre subiectul cel mai interesant şi palpitant al zilei, împărăţia cerurilor. Iubirea faţă de aproape este arătată atunci când aceşti martori merg din casă în casă pentru a consola văduvele îndoliate şi orfanii povestindu-le despre scopurile lui Dumnezeu, şi apoi făcând din nou vizite şi ajutând pe aceşti oameni deznădăjduiţi în studiile biblice private de acasă. Acest lucru nu înseamnă se te amesteci în treburile altor oameni. Mai degrabă, se poate spune că martorii îşi văd de treaba lor, căci aceasta este strâns legată de Cristos Regele. – 1Tes. 4:11.

[11] Pe o scară mai mare, în comunitatea ca întreg, martorii lui Iehova sunt recunoscuţi ca un grup social distinct şi diferit. Nu numai că se abţin de la bârfa vecinătate, ignoră luptele şi certurile rasiale, ci neutralitatea lor evlavioasă le interzice de asemenea participarea la revoluţiile politice, la exploatările militare şi implicarea în aşa-numitele „frăţii" sau mişcări inter-religioase. Ei stau deoparte de toate problemele de partid şi reformele sociale. Ei nu iau parte la acte de caritate sau la campanii de strângere de fonduri comunitare. Ei nu acceptă loteriile sau jocurile de noroc, chiar dacă acestea sunt „legalizate" sau organizate de către stat. Astfel, ei se păstrează nepătaţi de evenimentele acestei lumi sordide vechi cu scopul de a se închina lui Dumnezeu ca Creştini curaţi şi credincioşi. „Forma de închinare curată şi neîntinată din punctul de vedere al lui Dumnezeu şi al Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume." – Iac. 1:27.

DAŢI LUI DUMNEZEU ŞI „CEZARULUI"

[12] Acest lucru pare ciudat pentru unii: deşi martorii lui Iehova urmăresc să ducă o viaţă liniştită şi paşnică în comunitate, se întâmplă adesea ca aceştia să fie obiectul multor controverse, critici publice şi ridiculizări, cu toate că astfel de dificultăţi nu se datorează comportamentului greşit din partea martorilor. Mai degrabă, se datorează poziţiei lor evlavioase faţă de probleme arzătoare precum ar fi sfinţenia sângelui, ritualurilor şi obiceiurilor păgâne, sau serviciul înregimentat al statului totalitar sau închinarea obligatorie la imaginile sale. În special în astfel de circumstanţe chinuitoare este absolut necesar ca adevăraţii creştini să nu facă compromisuri în menţinerea comportamentul corect lăudat în Sfintele Scripturi, pentru că numai în acest fel ei pot participa la apărarea preţiosului Cuvânt al lui Iehova.

[13] Oamenii lui Dumnezeu trebuie să-şi menţină comportamentul creştin adecvat în faţa autorităţilor politice şi guvernamentale, în faţa judecătorilor din instanţele

Cuprins

judecătoreşti, în faţa oamenilor puterii armatei şi în faţa reprezentanţilor poliţiei ţării. Pavel a avertizat că respectarea corespunzătoare se acordă funcţionarilor publici de toate tipurile când a spus: „Daţi-le tuturor cele cuvenite... celui care pretinde teamă, teama; celui care pretinde onoare, onoarea.” Şi Isus a fost Cel care a spus: „Daţi-i Cezarului ce este al Cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Cu toate acestea, întrebări tot apar: ‘Ce este al „Cezarului” şi ce este al lui Dumnezeu? Unde se trage linia între cele două?’ Pentru o persoană care este complet consacrată lui Dumnezeu aceste întrebări nu sunt dificile. „Cezarul” dăruieşte oraşului apa şi sistemele de canalizare. El dăruieşte drumuri şi autostrăzi pe care să se deplaseze oamenii. El oferă un anumit grad al protecţiei poliţiei. El oferă prognoze meteo şi avertizări de furtună. El oferă facilităţi educaţionale limitate copiilor. Toate aceste lucruri şi multe altele aparţin „Cezarului”, pentru că el le oferă. În consecinţă, martorii lui Iehova îl plătesc pentru aceste lucruri, nu numai sub formă de impozite generoase, ci, de asemenea, conformându-se reglementărilor sale cu privire la utilizarea acestor facilităţi; şi aşa cum se cuvine, la porunca lui Iehova, Cezarului îi este dat ce îi aparţine. – Rom. 13:7; Marcu 12:17.

[14] Pe de altă parte, Dumnezeu dă viaţă şi oferă toate mijloacele necesare pentru a susţine această viaţă, mijloace precum hrana, apa, aerul ş.a.m.d. Deci, creaturile sănătoase la minte dau Creatorului ceea ce este al Lui, consacrându-şi viaţa, pe care El le-a dat-o, slujirii Sale şi utilizând mijloacele de viaţă pe care El le-a dat spre lauda şi onoarea Stăpânitorului Suveran al universului. Şi aici se întâmplă ca martorii lui Iehova să intre adesea în încurcătură; nu numai pentru că stăpânii neîndurători şi lacomi cereau ceea ce este al lor, ci şi pentru că râvneau, de asemenea, la devotamentul, închinarea şi sprijinul creaturilor, care îi aparţin pe drept Creatorului. Legat de acest aspect, martorii lui Iehova îşi menţin vehement aceeaşi poziţie creştină pe care Petru şi primii creştini au luat-o atunci când au spus conducătorilor vremii lor: „Judecaţi voi înşivă dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu.” „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu ca stăpânitor, mai degrabă decât de oameni.” Cine ştie dacă, prin menţinerea acestei direcţii biblice corecte, mulţi conducători, judecători, avocaţi şi reprezentanţi ai poliţiei rezonabili pot admite în continuare, aşa cum a făcut regele Agripa: „Curând mă vei convinge să devin creştin.” – Faptele 4:19; 5:29; 26:28.

COMPORTAMENTUL CORECT DIN SPATELE ZIDURILOR ÎNCHISORII

[15] În multe părţi ale lumii, martorii lui Iehova se chinuie în închisori şi în lagăre de concentrare. Cum ar trebui ei să se comporte faţă de oficialii şi paznicii închisorii în aceste condiţii chinuitoare? Aceştia ar trebui să pună la cale o evadare secretă sau o revoltă deschisă? Categoric nu! În primul rând, aceşti martori ai lui Iehova nu au făcut nimic rău pentru a merita acest tratament pe care îl primesc. Ei nu sunt agitatori politici sau revoluţionari. Pentru a dovedi veridicitatea acestui lucru există o înregistrare istorică a zeci de mii de martori care au fost aruncaţi în

Cuprins

lagăre de concentrare murdare ale lui Hitler şi în închisorile unor astfel de ţări catolice, precum provincia Quebec, Canada, Republica Dominicană şi Spania lui Franco, precum şi dovada vie a foarte multor mii de martori care sunt tocmai în acest moment chinuiţi în lagărele penale a ţărilor dominate de comunişti. Nu este doar un singur exemplu când aceşti martori credincioşi ai lui Iehova au încercat într-una să doboare conducătorii guvernelor lor politice. Fiecare dintre aceşti martori întemniţaţi spune, aşa cum a zis şi prizonierul Pavel: „Nu am făcut niciun rău... după cum ai constatat şi tu destul de bine. Dacă, pe de o parte, eu sunt într-adevăr un răufăcător şi am comis ceva care să merite moartea, eu nu cerşesc să fiu scutit de moarte.” – Faptele 25:10, 11.

[16] De fapt, aceşti martori ai lui Iehova au fost aruncaţi în închisoare pentru că au căutat să aibă o conştiinţă curată înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un alt motiv pentru care sunt dispuşi să îndure întemniţarea nejustificată dacă aceasta este voinţa lui Iehova. „Dacă cineva suportă durere şi suferă pe nedrept datorită conştiinţei înaintea lui Dumnezeu, acesta este un lucru agreabil. Pentru că ceea ce merit este în acestea, dacă îndurați atunci când păcătuiţi şi sunteţi pălmuiţi? Dar dacă îndurați atunci când faceţi binele şi suferiţi, acest lucru este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu.” „Pentru că este mai bine să suferiţi pentru că faceţi binele, dacă aceasta este voinţa lui Dumnezeu, decât pentru că faceţi răul.” (1Pet. 2:19, 20; 3:17) Fondatorul creştinismului însuşi a stabilit modelul corect în această privinţă, lăsând ca modelul perfect să fie copiat, pentru că „atunci când era insultat, el nu răspundea cu insulte.” Isus a dat de asemenea instrucţiuni clare pentru cei care ar avea onoarea deosebită şi privilegiul de a fi colegul martorilor lui Iehova, zicând: „Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută; ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Unul dintre aceşti discipoli ai lui Isus, apostolul Pavel, cel care a scris, „Deveniţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos.”, a repetat aceste instrucţiuni ale Stăpânului atunci când a scris: „Continuaţi să binecuvântaţi pe cei care persecută; fiţi binecuvântaţi şi nu blestemaţi.” „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău.” – 1Pet. 2:19-23; Mat. 5:43-48; 1Cor. 11:1; Rom. 12:14, 17.

[17] În lumina tuturor citatelor de mai sus, este de înţeles de ce martorii lui Iehova atunci când au fost întemniţaţi „deoarece făceau binele”, şi nu din cauză că s-ar fi răzvrătit, nu au continuat niciodată să facă greva foamei, nu au încercat să facă parte din gloatele organizate ale închisorii şi nici nu au luat vreodată parte la vreo evadare. Văzând „conştiinţa lor înaintea lui Dumnezeu”, oficialii închisorii erau conştienţi de aceste fapte, şi de multe ori remarcile lor erau astfel: „Ne pare rău să vedem martorii lui Iehova părăsind instituţiile noastre, pentru că ei pot fi întotdeauna demni de încredere în ceea ce priveşte responsabilitatea.” De aceea, datorită comportamentului lor neprihănit, indiferent dacă sunt în spatele sau în afara zidurilor închisorii, o mulţime mare de mărturii au fost adunate drept dovadă că oamenii credincioşi ai lui Iehova aparţin unei societăţi complet noi şi mai bune.

[18] Dacă cineva speră să trăiască sub conducerea unei astfel de lumi noi, neprihănite, precum împărăţia cerească teocratică pentru care Isus ne-a spus să ne rugăm, mai întâi trebuie să învingă şi să cucerească această lume veche satanică şi

Cuprins

întreaga sa comportare rea şi toate practicile rele, deşi teribila persecuţie va veni asupra cuceritorilor. Nu există nicio îndoială despre venirea acestei nenorociri, pentru că Regele uns al acestei lumi noi a declarat: „În lume [în cea veche] veţi avea necazuri, dar aveţi curaj! Eu am cucerit lumea.” Prin urmare, este inevitabil – martorii creştini autentici ai lui Iehova trebuie să continue să urmeze constant această direcţie. Ei trebuie să continue să meargă în credinţa şi integritatea lor şi trebuie să continue să-şi întărească credinţa prin lucrări de neprihănire. „Tot ceea ce s-a născut din Dumnezeu cucereşte lumea. Şi aceasta este victoria care a cucerit lumea, credinţa noastră.” – Ioan 16:33; 1Ioan 5:4.

[19] Aceasta este singura cale care merită urmată, indiferent că este ridiculizată de vechea lume. Este singura direcţie inteligentă şi logică de urmat. Este o cale înţeleaptă. Scriitorul inspirat al Bibliei, Iacov, întreabă: „Cine este înţelept şi priceput printre voi?” Pentru persoanele calificate care răspund afirmativ la prima întrebare el dă acest sfat: „Să-şi arate faptele sale prin comportamentul corect cu o blândeţe care aparţine înţelepciunii.” (Iac. 3:13) Deci, nu într-un mod lăudăros, nu cu mândrie şi aroganţă, ci prin smerenie sinceră şi blândeţe se disting martorii lui Iehova.

[20] Punctul culminant al tuturor veacurilor este acum! Timpul se scurge repede. Cu siguranţă nu este un moment bun pentru a te compromite sau a medita asupra renunţării în a face ceea ce Dumnezeu spune că este drept. De fapt, nu a existat niciodată o ocazie mai favorabilă decât cea de astăzi pentru a apăra numele lui Iehova şi pentru a face fapte bune faţă de Dumnezeu şi faţă de restul oamenilor. „Să nu renunţăm deci să facem ceea ce este drept, căci la timpul cuvenit vom secera până vom ceda. Într-adevăr, apoi, atâta vreme cât avem timp favorabil pentru aceasta, să facem ceea ce este bine faţă de toţi.” (Gal. 6:9, 10) Şi făcând acest lucru, martorii lui Iehova se vor salva de la distrugerea din momentul Armaghedonului; se vor salva nu numai pe ei înşişi, ci şi pe mulţi alţii care observă comportamentul lor drept; pentru acestea se vor alătura în glorificarea şi lăudarea marelui Iehova! – 1Tim. 4:16; 1Pet. 2:12.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce privinţe sunt diferiţi martorii lui Iehova faţă de alte popoare ale lumii?
2. Cum poate Fondatorul creştinătăţii să dovedească că nu a făcut parte din această lume?
3, 4. Ce a vrut să spună Isus atunci când a zis că ucenicii Lui „nu au făcut parte din această lume”?
5. După cum a poruncit Isus în Matei 5:16, cum au reuşit martorii lui Iehova să lase lumina lor să strălucească?
6. Ce fel de oameni sunt contactaţi de ambasadorii lui Dumnezeu şi cu ce rezultate?
7. Ce alte circumstanţe deseori forţează miniştrii dedicaţi ai lui Dumnezeu să se asocieze cu persoane necurate?

Cuprins

8. (a) Ce formă a sclaviei economice există în zilele noastre? (b) În acest sens căror porunci biblice
care guvernează conduita trebuie să se supună martorii lui Dumnezeu?
9. Cum ar trebui să ne purtăm cu vecinii noştri în conformitate cu Scripturile?
10. Cum îşi arată martorii lui Iehova dragostea într-un mod foarte practic şi real faţă de străini?
11. În conformitate cu ceea ce scriitorul Bibliei James spune, cum trebuie să ne comportăm noi înşine
în comunitate ca un întreg?
12.Când trebuie să fie în mod special atenţi martorii credincioşi ai lui Iehova să menţină o conduită
corectă şi de ce?
13. Care sunt lucrurile care aparţin lui „Cezar", şi cum plătesc creştinii pentru ele?
14. (a) Cum îi putem plăti lui Dumnezeu ceea ce îi aparţine? (b) Ce atitudine asemănătoare au luat
creştinii în primul secol şi cu ce rezultate?
15. Au fost miile de martori ai lui Iehova aruncaţi în închisoare pentru că erau agitatori politici?
16. (a) Aşadar de ce atât de mulţi dintre martori au suferit încarcerarea? (b) Conform Bibliei, cum ar
trebui să se comporte cineva atunci când este persecutat pe nedrept?
17. Ce a avut ca rezultat această conduită corectă din partea martorilor?
18. Pentru a trăi în conformitate cu regulile acestei noi lumi drepte, ce ar trebui să facă cineva?
19. Ce ar trebui să facă acum persoanele care sunt înţelepte şi înţelegătoare?
20. De ce acum nu este timpul de a renunţa să se facă ceea ce este drept printre naţiuni?

Urmându-mi scopul în viaţă

Povestit de către Helen Wilson

CARE ar fi cel mai bun mod de a-mi petrece viaţa? Aceasta a fost decizia pe care a trebuit să o iau după ce am absolvit liceul. Trebuia să-mi găsesc un loc de muncă pentru a câştiga bani doar pentru a-mi procura lucruri materiale, sau ar fi existat ceva mai mult care ar fi meritat să fie făcut? Din copilărie am fost învăţată despre adevărurile din Biblie, şi am petrecut o perioadă predicând veştile bune ale Regatului în timpul anilor mei de şcoală. Aceste lucruri m-au ajutat să-mi găsesc cursul în viaţă.

În anul 1939 am fost înscrisă ca pionier în timpul vacanţei, iar ministerul pionieratului a fost vocaţia mea de atunci. Douăzeci şi unu de ani au trecut de

Cuprins

atunci, şi am experimentat multă bucurie şi am primit multe binecuvântări pe parcursul tuturor acestor ani ca pionier. Primii mei ani nu au fost atât de uşori, dar sunt recunoscătoare că nu am vrut să mă opresc niciodată. Nu a durat mult până când mama mea, sora mea şi eu am fost desemnate ca pionieri speciali pentru a ajuta la consolidarea congregaţiilor slabe din Carolina de Nord, în Statele Unite. Toate trei am trăit într-o rulotă mică, şi deoarece benzina era costisitoare şi raţionalizată în timpul războiului, am oferit o mulţime de mărturii de pe biciclete.

Una dintre cele mai mari surprize din viaţa mea a venit într-o dimineaţă când mi-am ridicat corespondenţa de la oficiul poştal. O scrisoare din Brooklyn de la cabinetul preşedintelui! „Ce ar putea fi?" – mi-am spus. Ei bine, a fost o scrisoare ce relata despre deschiderea şcolii biblice Turnul de Veghere din Gilead şi o cerere adresată mie pentru a fi completată. Era ceva la care nu sperasem niciodată. Nu a fost uşor să-mi părăsesc mama şi sora, dar luând în considerare cuvintele lui Isus din Marcu 10:29 – care spuneau că „nu va fi nimeni care a lăsat casă sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare pentru Mine şi pentru vestea bună care să nu primească însutit acum, în acest timp, case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare împreună cu persecuţii, iar în sistemul viitor, viaţă veşnică" – am fost dispusă să fac acest pas.

Cât de adevărate s-au dovedit a fi aceste cuvinte! La sosirea în Gilead curând am făcut cunoştinţă cu noua şi numeroasa mea familie cu care aveam să învăţ şi să lucrez pentru următoarele cinci luni. Acestea au fost luni de bucurie. Legătura strânsă, dragostea şi unitatea manifestată de către toţi a fost o anticipare a lumii noi.

MISIUNILE DE DUPĂ GILEAD

Ziua absolvirii s-a apropiat curând şi eram cu toţii nerăbdători să aflăm unde vom fi trimişi. Ce moment emoţionant a fost atunci când am primit misiunile. Aproape toţi dintre noi am fost desemnaţi în ţările din America Centrală unde ne-am fi putut folosi de limba spaniolă pe care am învăţat-o. Partenerei mele Helen Nichols şi mie ne-au fost atribuit Mexicul. Între timp am fost trimise într-un mic oraş din Weslaco, Texas, la graniţa mexicană, să lucrăm până când paşapoartele şi vizele noastre pentru Mexic vor putea fi obţinute. O mare parte din populaţia oraşului Weslaco s-a dovedit a fi mexicană, în această zonă vorbindu-se spaniola. Astfel că, aflându-ne acolo, ne-am simţit ca şi cum deja am fi fost în misiunea noastră din străinătate.

Am început imediat mărturia în rândurile poporului mexican. Nu voi uita niciodată prima mărturie pe care am încercat să o dau în limba spaniolă. Cu ajutorul unui fonograf şi a unei înregistrări în limba spaniolă, care erau încă folosite la acea dată, am reuşit să desluşesc cartea „*Copiii*". Ce măreaţă satisfacţie! Următoarea problemă a fost să-mi sporesc vocabularul suficient pentru a face vizite şi pentru a studia cu cei interesaţi.

Ne-a fost de mare ajutor participarea la întrunirile din oraşul învecinat unde exista o congregaţie mexicană. La început ni se părea că fraţii vorbeau foarte repede folosind toate cuvintele deodată. Recunoşteam doar un cuvânt din când în

Cuprins

când, dar în curând am fost în stare să prind ideile. Nu după mult timp am început să răspund la diferite întrebări şi să efectuez studii biblice acasă. Cu ajutorul şi răbdarea acestor oameni umili am făcut progrese importante.

Au trecut mai mult de doi ani şi noi încă nu reuşisem să obţinem vizele pentru Mexic. Cu toate acestea, în timpul anumitor luni ale anului dădeam mărturie „ţăranilor mexicani intraţi ilegal în America". Ei treceau ilegal râul Rio Grande pentru a câştiga câţiva dolari în timpul recoltelor de fructe, pentru că valea Rio Grande este recunoscută pentru citricele sale. La reîntoarcerea în Mexic, unii dintre ei îi căutau pe martori în oraşele lor de origine. Aşadar, chiar dacă nu am putut să intrăm în Mexic am avut o mică contribuţie la pătrunderea mesajului în ţară.

În prima parte a anului 1946 misiunea noastră a fost schimbată cu cea din Cuba şi am fost trimise într-o casă împreună cu unii dintre foştii noştri colegi. A fost ca şi cum am fi văzut din nou o parte din familia noastră după ce am fost despărţiţi timp de aproape trei ani. Eram şase dintre noi în casă pentru a contribui la gospodărirea acesteia şi de asemenea la împărtăşirea experienţelor noastre în domeniu. A trebuit să ne obişnuim cu multe lucruri noi cum ar fi gătitul cu cărbune şi consumul de alimente noi, dar am preţuit privilegiul de a fi într-o misiune străină. Per total, cubanezii sunt foarte umili şi acest lucru a făcut pentru noi mai uşoară acordarea mărturiei. Ca urmare a receptivităţii lor asupra mesajului, au fost formate multe congregaţii pline de viaţă atunci când misionarii au fost desemnaţi pe insulă.

ADUNĂRILE INTERNAŢIONALE

După ce am fost pentru câteva luni în misiunea din Cuba ne-am întors în Statele Unite pentru a participa la convenţia din Cleveland, Ohio în anul 1946. Eu şi partenera mea am condus din Miami, Florida, având patru pionieri cubanezi cu noi, inclusiv o soră de optzeci de ani. Fondurile fiind puţine, a trebuit să facem mici opriri de-a lungul drumului pentru somn şi gustări, dar nu au existat plângeri. Ne-am bucurat foarte mult de această adunare, în mod special de programul spaniol, unde am auzit de experienţele celorlalţi misionari originari din alte ţări latino-americane. Cu un zel reînnoit ne-am întors la misiunea noastră pe care am învăţat să o iubim din ce în ce mai mult în timp ce ajungeam să cunoaştem mai bine poporul.

În vara anului 1948 am fost informaţi că unii dintre misionari vor fi luaţi din Cuba şi vor fi trimişi în alte ţinuturi, acum că puternicii editori autohtoni erau capabili să preia responsabilităţile lucrării de acolo. Grupul nostru a fost întrebat dacă eram dispuşi să mergem. Noi eram dornici să acceptăm orice misiune, luând în considerare faptul că ea provenea de la Iehova. Pentru mult timp am fost ţinuţi în suspans şi am speculat cu privire la orice ţară de pe pământ în care vom fi trimişi – cu excepţia Argentinei – şi exact acolo am fost trimişi.

Noi şase trebuia să călătorim cu barca navigând de la New York. Aşadar, în luna septembrie a anului 1948 ne-am luat rămas bun de la dragii noştii prieteni cubanezi şi ne-am început lunga călătorie. După o oprire în Carolina de Nord

Cuprins

pentru a-mi vedea familia şi după ce am petrecut câteva zile în New York, am plecat într-o zi de toamnă rece, în luna octombrie. Când am ajuns în Buenos Aires era deja primăvară; nu pentru că ne-a luat luni să facem călătoria, ci pentru că anotimpurile de aici sunt exact opusul celor din Statele Unite.

Am descoperit Buenos Aires-ul ca fiind un oraş curat şi modern, cu aproximativ patru milioane de locuitori, cu metrouri şi alte mijloace de transport moderne. Faptul că era un oraş cosmopolit a făcut înfăptuirea lucrării din uşă-în-uşă mai interesantă deoarece niciodată nu am ştiut ce fel de oameni vom cunoaşte de la o casă la alta.

La puţin timp după venirea noastră în Buenos Aires am participat la prima noastră adunare şi am reuşit să-i cunoaştem pe mulţi dintre fraţii noştri argentinieni. Am constatat o mare nevoie de misionari, recolta fiind bogată în comparaţie cu lucrătorii care erau puţini. Când am ajuns erau aproximativ o mie de editori activi în întreaga ţară. Acum, aproape doisprezece ani mai târziu, există în jur de 7.000.

Următoarea noastră adunare a fost în timpul vizitei fratelui Knorr în prima parte a anului 1949. Aceasta a fost întreruptă de poliţie care ne-a luat cu sutele la închisoare până când au fost făcute toate investigaţiile. Apoi ne-a fost pusă o interdicţie pe toate întrunirile noastre publice şi toate uşile sălilor Regatului au fost închise. Cu toate acestea, Iehova Cel Atotputernic a continuat să favorizeze eforturile noastre şi a existat o creştere continuă a numărului de editori an după an.

Toate întâlnirile noastre au trebuit să fie ţinute în case particulare unde zece sau cincisprezece dintre noi studiam împreună. Era mai mult ca o reuniune de familie şi toţi ne-am simţit liberi să participăm. Eu am fost desemnată ca şi conducător de studiu al unuia dintre aceste grupuri, ceea ce a însemnat o adăugare a responsabilităţii şi am fost recunoscătoare lui Iehova pentru că am putut fi de folos.

După misiunea mea în Argentina care a durat aproape cinci ani am făcut prima vizită înapoi în Statele Unite. Aceasta a fost în anul 1953, pentru a participa la adunarea internaţională a Societăţii Lumea Nouă a martorilor lui Iehova. A fost un prilej foarte plăcut. A fost de asemenea şi privilegiul meu de a lua parte în anul 1958 la Adunarea Internaţională a Voinţei Divine. La reîntoarcerea în Argentina, de această dată am fost desemnată împreună cu alte trei misionare să înfăptuim lucrarea în oraşul Salta, în apropiere de graniţa boliviană. Suntem foarte fericite în această misiune şi am cunoscut o creştere constantă atât în numărul membrilor cât şi în maturitatea micii congregaţii care era deja formată la sosirea noastră.

Privind înapoi pot spune cu adevărat că cei şaptesprezece ani ai serviciului misionar au meritat pe deplin osteneala. În pofida greutăţilor pe care le-am îndurat uneori, încă mai avem pacea lui Dumnezeu care întrece orice gândire. (Filip. 4:7) Credincios făgăduinţei Sale, Iehova „deschide zăgazurile cerurilor şi revarsă binecuvântări astfel că nimeni nu va duce lipsa de nimic”. – Mal. 3:10, *A.S.*

Cuprins

„O Foamete în Ţinut”

Cu mult timp în urmă, profetul Amos a prezis că va exista o foamete spirituală în ţinut. Această foamete este evidentă astăzi în ţinuturile care pretind că sunt creştine. Responsabile pentru aceasta sunt bisericile creştinătăţii, iar ele recunosc uneori acest lucru. „*Arhiva creştină*” spunea: „Biserica de astăzi este ca o ţeavă ruginită deconectată de la sursa principală”. Preşedintele Uniunii Baptiste din Noua Zeelandă a remarcat: „Suntem atât de ocupaţi cu a menţine biserica noastră şi cu a conduce multitudinea organizaţiilor bisericii, că nu avem nici timpul şi nici puterea să răspândim Evanghelia în lume”. Un alt preot a remarcat în „*Charlotte News*”: „Uneori mă întreb dacă noi cei din biserică nu le-am dat copiilor noştri pietre atunci când cereau pâine, oferindu-le tehnologii atunci când ei îl doreau cu adevărat pe Dumnezeu”.

- **Puteţi să-mi spuneţi de ce Isus nu a fost botezat? Există vreo scriptură în care se arată de ce nu a făcut El acest lucru? – F.P., Canada.**

La Ioan 4:1-3 citim: „Când Domnul şi-a dat seama că fariseii auziseră că Isus făcea şi boteza mai mulţi discipoli decât Ioan – deşi, în realitate, nu Isus boteza, ci discipolii săi – a părăsit Iudeea şi a plecat din nou spre Galileea”.

Având în vedere că numeroşi oameni au venit la Isus pentru botez, este firesc să concluzionăm că Isus a lăsat botezarea lor discipolilor Săi, astfel încât să poată fi El însuşi liber pentru o lucrare mai importantă de vindecare spirituală şi fizică. Apoi, de asemenea, Isus s-a reţinut să mai boteze pe cineva astfel încât mai târziu nimeni să nu se simtă superior deoarece a fost botezat de Fiul lui Dumnezeu, sau mai puţin favorizat pentru că nu a fost atât de privilegiat. Aşa cum şi apostolul Pavel a scris în anii de mai târziu cu privire la cazul său: „Sunt recunoscător că n-am botezat pe niciunul dintre voi, în afară de Crisp şi de Gaius, pentru ca nimeni să nu poată spune că aţi fost botezaţi în numele meu”. – 1Cor. 1:14, 15.

De altfel botezul pe care discipolii lui Isus l-au efectuat înainte de Rusalii a fost acelaşi ca şi al lui Ioan şi al discipolilor săi, şi anume cu scopul de a simboliza pocăinţa prin pregătirea pentru Mesia cel promis. Dacă însuşi Isus s-ar fi botezat, El nu ar fi putut să facă în mod logic acest lucru pentru a se pregăti pe sine însuşi. Prin urmare El ar fi fost obligat să înceapă ceva nou, un botez în propriul său nume, acest moment care încă nu sosise până în ziua de Rusalii.

Astfel avem motive suficiente şi convingătoare de ce Isus Cristos, atunci când a fost pe pământ, a lăsat botezul prin apă ca simbol al pocăinţei discipolilor Săi.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1960 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ ALEGEM FORMA CORECTĂ DE ÎNCHINARE	- Pag.609
ERA REBELIUNII	- Pag.617
EI MINT DESPRE CEI MORŢI	- Pag.619
AVRAAM, „TATĂL TUTUROR CELOR CARE AU CREDINŢĂ”	- Pag.624
SĂ ÎMBRĂŢIŞĂM SERVICIUL ACOLO UNDE NEVOIA ESTE MARE	- Pag.629
ÎNCHINĂTORI TREJI ÎN TIMPUL SFÂRŞITULUI	- Pag.634
URMÂND CALEA LUI IEHOVA ÎN NUMELE LUI	- Pag.642
BIBLIA LUMINEAZĂ ISTORIA	- Pag.643
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.645

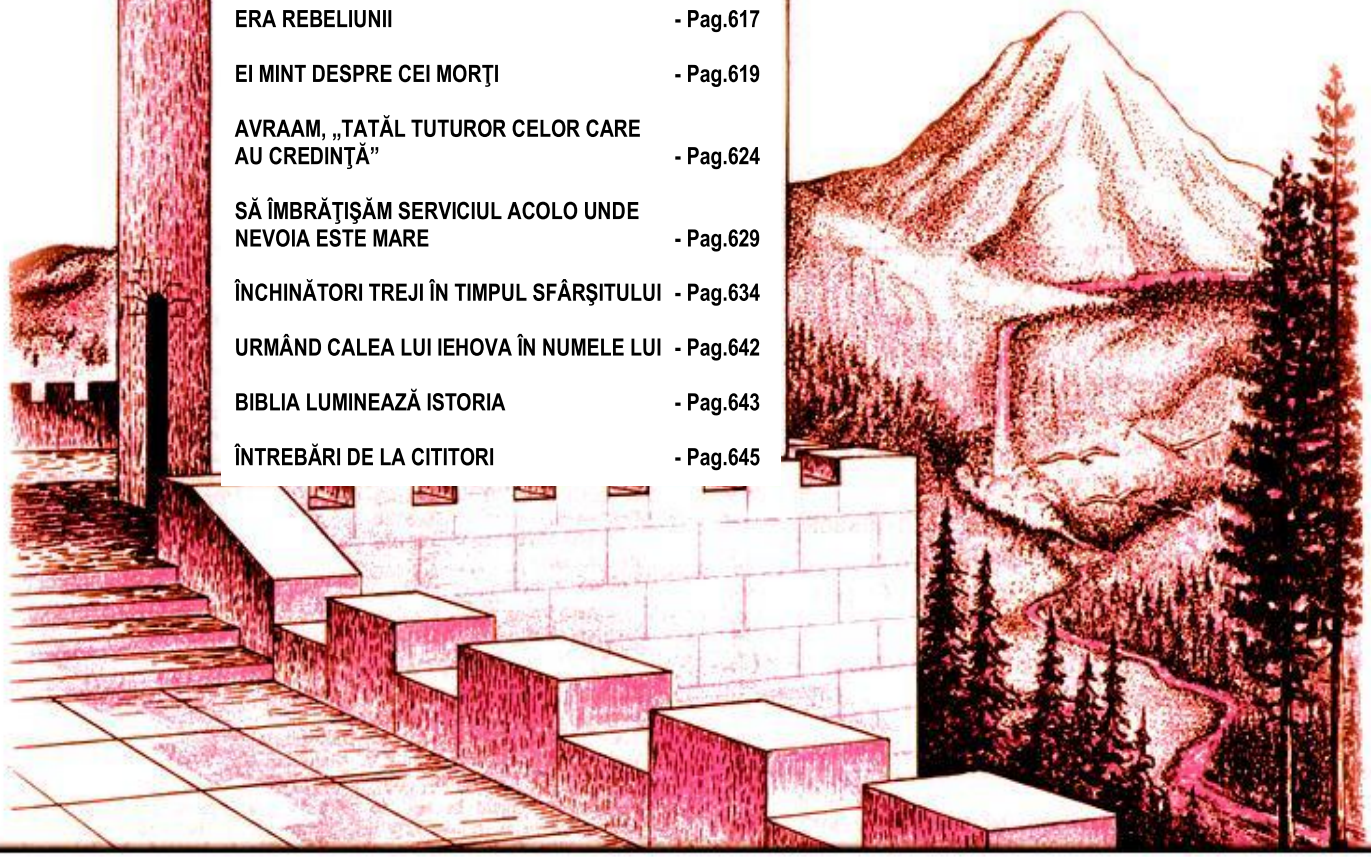

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

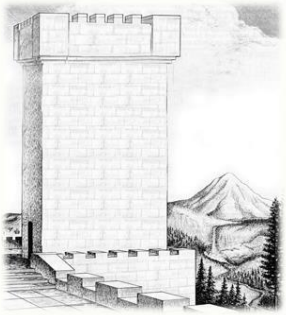

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1960 Nr. 17

SĂ ALEGEM FORMA CORECTĂ DE ÎNCHINARE

„Intraţi, să ne închinăm şi să ne plecăm, să îngenunchem înaintea lui Iehova, Creatorul nostru. Căci el este Dumnezeul nostru, iar noi suntem poporul păşunii Lui şi oile mâinii Sale.” – Ps. 95:6, 7.

DE CE vă închinaţi în modul în care o faceţi? Majoritatea celor care practică o religie aderă probabil la credinţa părinţilor lor. În multe cazuri, prietenii şi vecinii influenţează în mod direct alegerea cuiva. Alţii au ales biserica, simţind că aceasta le întâmpină cel mai bine nevoile. Cu toate acestea, considerentul mai important ar trebui să fie găsirea şi practicarea unei forme de închinare care are aprobarea divină.

[2] Închinarea noastră este slujirea noastră către Dumnezeu. Ca cel Preaînalt, El este înălţat în înţelepciune şi putere, mai presus decât toată creaţia. „El face după voia Sa cu armata cerurilor şi cu locuitorii pământului. Nimeni nu poate să-I oprească mâna sau să-I spună: ‘Ce-ai făcut?’” (Dan. 4:35) Cât de prostesc ar fi să ignorăm voinţa Sa! Cât de nechibzuit ar fi să practicăm o formă de închinare care nu este în conformitate cu buna Sa plăcere! Mai degrabă, direcţia corectă este de a studia Biblia în scopul de a ne dovedi nouă înşine care este voia cea bună, plăcută şi completă a lui Dumnezeu. Astfel direcţionaţi, noi vom şti cum trebuie să acţionăm în scopul de a-L mulţumi pe Dumnezeu. Aceasta va însemna că vom fi într-adevăr în închinarea Domnului Iehova, slujindu-l şi făcând voia Sa, nu doar urmărind, pur şi simplu o direcţie care ne poate mulţumi din punct de vedere uman. – Rom. 12:2; 1Tes. 4:1.

[3] Din moment ce Biblia vorbeşte despre „forma de închinare care este curată şi neîntinată, din punctul de vedere al Dumnezeului şi Tatălui nostru,” subînţelesul

Cuprins

este că există şi o închinare care nu este curată şi neîntinată, din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Dacă nu îşi găseşte sprijinul lui Dumnezeu, este inutilă. Forma corectă a închinării este cea pe care o aprobă Dumnezeu. – Iac. 1:26, 27.

RELIGIA UNOR PĂRINŢI

[4] Cei care aderă la religia părinţilor lor pot fi înţelepţi sau pot fi nesăbuiţi. Dacă părinţii lor le-au insuflat o cunoaştere a Cuvântului lui Dumnezeu şi i-au ajutat să îşi clădească vieţile în armonie cu el, ar fi înţelept să continue să urmeze această direcţie. Dar, în majoritatea cazurilor, părinţii nu au stabilit această direcţie pentru copiii lor. Instruirea din Biblie, chiar şi din aşa numitele case creştine, este adesea limitată la câteva pasaje, care sunt favoritele părinţilor. Acestea pot fi citite împreună, poate chiar memorate, dar rareori semnificaţia lor este luată serios în consideraţie. Pentru multe familii religia înseamnă pur şi simplu participarea la biserică în anumite momente, dar aceasta are un impact direct prea mic asupra celorlalte activităţi ale vieţii. Despre o astfel de religie, care onorează doar cu buzele, dar nu ajunge la inimă şi care afectează profund viaţa de zi cu zi, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „În zadar mi se închină ei.” (Mat. 15:8, 9) Se poate ca unii să crească într-o gospodărie bisericească, dar dacă unul dintre ei nu a fost învăţat Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă doctrinele au tendinţa de a anula adevărul din Biblie, sau dacă roadele bisericii se manifestă în conduita membrilor săi, nu sunt roadele lui Dumnezeu, şi cât de prostesc ar fi să adopte o aşa religie!

[5] Chiar şi atunci când o persoană este convinsă că doctrinele religioase în care credea anterior nu au fost biblice şi că modul său de viaţă nu a fost cu adevărat creştin, atunci când vine vorba despre abandonarea unei astfel de religii, mai ales în cazul în care este vorba despre religia părinţilor săi, acest proces poate fi foarte dificil. Bineînţeles că în cazul în care ceilalţi membri ai familiei sale iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, ei vor fi încântaţi să ştie de la el ce învaţă, dar dacă nu, ei pot fi înverşunaţi în opoziţia lor. În imposibilitatea de a respinge adevărul Bibliei, ei pot cere ca noul interesat să oprească asocierea cu oamenii lui Iehova. Pentru a-l reţine de la un studiu mai aprofundat, aceştia îi pot distruge chiar literatura de studiere a Bibliei. Prin răbdarea lui, prin vorbirea sa tactică despre Biblie, şi atunci când este cazul şi prin comportamentul său neprihănit, el va încerca cu dragoste să îşi ajute rudele să vadă adevărul; dar în unele cazuri, persoanele care şi-au exprimat dorinţa sinceră de a-L sluji pe Dumnezeul Iehova au fost renegate de rudele lor. Domnul Isus ştia că se va întâmpla acest lucru, şi a zis: „Duşmanii omului vor fi cei din casa lui.” Este firesc ca un om să simtă legături strânse cu familia sa şi va face tot ce poate pentru a păstra aceste legături, dar în acest caz, o decizie trebuie să fie luată: Trebuie el să continue să se închine poruncilor lui Dumnezeu, şi să suporte astfel defavoarea rudelor sale, sau ar trebui să se lepede de ceea ce ştie el şi să păstreze relaţii bune cu rudele sale trupeşti? Isus a răspuns: „Cine are mai multă afecţiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru Mine, nu este demn de Mine, şi cine are mai multă afecţiune pentru fiul sau fiica lui decât pentru Mine, nu este demn de Mine.” (Mat. 10:36, 37) Cea mai mare obligaţie a noastră este faţă de Dumnezeu Iehova, Tatăl nostru Ceresc, şi faţă de fiul Său, Isus Cristos.

Cuprins

În cazul în care unul se confruntă cu această situaţie de încercare, obţine repede integritatea sa faţă de Dumnezeu, iar Domnul Iehova îl va recompensa cu case şi rude însutit, acum în societatea Noii Lumi, şi cu viaţă veşnică în lumea cea nouă. – Marcu 10:29, 30.

[6] Copiii ai căror părinţi sunt dedicaţi slujirii lui Dumnezeu au multe pentru care să fie recunoscători. În primii ani din viaţa lor, ei sunt ajutaţi să stabilească o bază solidă pentru o viaţă de muncă teocratică. Ei sunt capabili să se bucure de cele mai bune asocieri posibile astăzi pe pământ – acelea ale societăţii Noii Lumi a lui Dumnezeu. Ei pot auzi citirea Bibliei în fiecare zi şi pot participa la discuţii despre ea. După ce au fost instruiţi în principiile neprihănite ale lui Dumnezeu, ei sunt capabili să evite capcanele care ruinează atât de multe vieţi cu regret. În măsura în care familia urmează modelul divin de închinare, aceasta va exercita o influenţă puternică spre bine asupra vieţilor copiilor. Cu toate acestea, fiind „crescut întru adevăr," sau crescând într-o casă în care părinţii sunt martori ai lui Iehova, este de ajuns. Este necesar ca fiecare individ care Îl iubeşte pe Domnul Iehova, să o facă cu toată mintea, cu toată inima şi cu toată forţa lui vitală. Aşa că este la latitudinea copiilor să îşi aleagă propria religie, să dezvolte un interes personal în studierea Bibliei şi în învăţarea celor predate. Ei singuri pot dezvolta o dragoste pentru ea, astfel încât aceasta să le umple inimile şi să îi facă se străduiască pentru a participa la închinarea neprihănită. „Adu-ţi aminte de Marele tău Creator acum, în zilele tinereţii tale," a sfătuit Solomon. Dacă părinţii tăi sprijină o aşa direcţie pentru tine, urmează sfatul lor bun prin toate mijloacele. – Ecl. 12:1.

INFLUENŢE SOCIALE

[7] În măsura în care activitatea unei comunităţi se poate concentra în jurul bisericilor, există o tendinţă puternică de a frecventa aceeaşi biserică pe care o frecventează prietenii şi vecinii. Anunţurile frecvente vă recomandă să participaţi „la biserica aleasă de voi." Argumentul dat în favoarea unei astfel de practici se bazează pe ideea eronată că orice religie este bună, şi că cel mai important lucru este acela de a avea o religie. Dar, aşa cum a fost subliniat în Scripturi, există o închinare care este inutilă în ochii lui Dumnezeu; acolo sunt cei despre care Dumnezeu zice că este în zadar că ţin cont de El. Cu siguranţă o astfel de religie nu este bună. Acesta este adevărul, nu numai despre închinarea la idoli, păgâni superstiţioşi, dar, de asemenea, şi despre presupuşii creştini. A pretinde că eşti creştin, şi a-l recunoaşte pe Cristos ca Stăpân sau Rege, nu este de ajuns. Isus a spus: „Nu oricine îmi zice: 'Doamne, Doamne' va intra în Regatul Cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui Meu care este în Ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău, n-am scos noi demoni în numele Tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele Tău?' Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la Mine, voi, lucrători ai nelegiuiri." (Mat. 7:21-23) A-i permite unei religii să devină oportunitate socială este o practică periculoasă. Suntem nechibzuiţi dacă încercăm să argumentăm că există oameni buni care conlucrează cu toate aceste grupuri şi că

Cuprins

ei împreună fac numai bine. Întrebarea pe care noi ar trebui să o punem este aceasta: Fac ei voia Tatălui care este în Ceruri?

[8] În general, oamenii tind să fie conformişti. Ei merg cu mulţimea. Ce fac alţii, fac şi ei. Ei adoptă practicile oamenilor din jurul lor. Pentru ca această trăsătura umană să slujească în avantajul unei persoane, ea trebuie să fie atentă cu cine se asociază. Dacă oamenii cu care ea se asociază îl slujesc pe Dumnezeu şi iubesc neprihănirea, modul de viaţă la care ea va tinde să se conformeze îi va aduce o bunăstare de durată. În aceeaşi ordine de idei, dacă o persoană se întovărăşeşte cu oamenii acestei lumi, gândirea lor va începe să pătrundă în mintea ei şi practicile lor vor începe să o afecteze.

[9] Nu ar trebui niciodată să ne credem atât de puternici că nu am putea cădea din credinţă. „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare.” (1Cor. 15:33) Ce se înţelege prin rele asocieri? Sunt doar legături cu oameni care folosesc un limbaj urât, sunt imorali sau se îmbată? Cu siguranţă, în acest caz, mulţi oameni ar fi o companie neplăcută. Cu toate acestea, Scripturile fac solicitarea mai cuprinzătoare, spunând: „Ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” (2Cor. 6:15) Legăturile rele sunt cele cu oamenii care sunt necredincioşi. Adevărat, nu putem evita orice contact cu ei, pentru că aceasta ar însemna să nu mai ieşim în lume. Dar putem evita să îi alegem ca pe cei a căror companie o păstrăm.

[10] Mai ales atunci când o persoană alege un partener de căsătorie, este important apelul la sfatul minţii: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi.” (2Cor. 6:14) Totul poate începe cu o seară de divertisment în compania cunoştinţelor. Atracţia dintre sexe poate fi foarte puternică, emoţiile unora devin uşor implicate, iar acestea pot fi foarte eficiente în înregimentarea puterii cuiva din motivul de a lucra pentru ei, care să justifice înclinaţiile lor, în loc să le corecteze. Când prietenia conduce la căsătorie, credinciosul se poate simţi sigur pe el însuşi că partenerul de căsătorie este de bună credinţă şi va fi ajutat astfel să vină întru adevăr. Aceasta nu este calea pe care Dumnezeu ne-o spune pentru a ne motiva în această privinţă. Porunca Sa pentru legământul oamenilor din Israel a fost: „Să nu închei căsătorii cu ei [necredincioşii din ţară]. Să n-o dai pe fiica ta fiului lor şi să n-o iei pe fiica lor pentru fiul tău. Căci îl vor face pe fiul tău să nu mă mai urmeze şi el va sluji altor dumnezei, iar Iehova se va aprinde de mânie împotriva voastră şi vă va nimici repede.” (Deut. 7:3, 4) Pentru creştini porunca este dată să se căsătorească „însă numai în Domnul,” aceasta înseamnă, numai acele persoane care deja s-au dovedit a fi în unificare cu Domnul Dumnezeu, dăruindu-se pentru a-l sluji. Astfel, Biblia ne arată că încercarea de asociere cu oamenii acestei lumi este un pas departe de adevărata închinare. – 1Cor. 7:39.

LEGĂTURA CU MUNCA SECULARĂ

[11] Interesele de afaceri au, de asemenea, o influenţă puternică asupra vieţilor oamenilor. În unele locuri, în care controlul clerului este foarte puternic, o persoană care vrea să părăsească biserica pentru a deveni unul dintre martorii lui Iehova poate fi ameninţată cu pierderea locului de muncă. Odată, rudele unei

Cuprins

persoane au fost ameninţate cu represalii economice, pur şi simplu pentru că ea a studiat Biblia cu martorii lui Iehova. Astfel, Diavolul, prin intermediul agenţilor săi vizibili, continuă să avanseze argumentul prezentat în cazul lui Iov. El susţine că oamenii Îl vor servi pe Dumnezeu doar atâta timp cât ei vor prospera din punct de vedere material, iar dacă siguranţa lor economică este pe cale să dispară, vor abandona închinarea lui Iehova. Cu toate acestea, sunt multe persoane care refuză să se închine diavolului, indiferent de considerentele economice. Ei au încredere că Dumnezeu, căruia Îi pasă de păsările cerului şi de fiarele câmpului, se va asigura că ei vor avea pâinea lor de toate zilele, dacă pun pe primul loc închinarea pentru El. – Iov 1:9-12; Mat. 6:25-34.

[12] Când unul a preluat închinarea lui Dumnezeu într-un singur Spirit şi într-un singur adevăr, trebuie să fie atent la influenţele materialiste care l-ar putea provoca să se poticnească. Isus a avertizat: „Nu puteţi fi sclavi ai lui Dumnezeu şi ai bogăţiei.” (Mat. 6:24) Dacă Îl slujim pe Dumnezeu cu adevărat, trebuie să ascultăm de poruncile Lui. Dacă bogăţia este stăpânul vostru, îndeletnicirea noastră seculară va guverna vieţile noastre. Acesta nu este neapărat omul bogat care este sclavul bogăţiilor; de multe ori, este cel care trebuie să lupte zi de zi pentru a obţine bani ca să îşi sprijine familia care constată că el a devenit un sclav în rutina economică. Noi suntem slujitorii celui pe care Îl ascultăm. Trebuie să ne păstrăm cu înţelepciune locul de muncă, ca un mijloc ce trebuie să ne sprijine şi să ne ofere lucrurile de care familiile noastre au nevoie, dar niciodată nu ar trebui să permitem ca voinţa divină să fie tulburată de implicarea în „afacerile comerciale ale vieţii.” – 2Tim. 2:4.

CĂLĂUZIREA DIVINĂ

[13] În toate aceste circumstanţe cu care ne confruntăm şi care afectează într-un fel, închinarea noastră, Biblia ne oferă călăuzirea divină, de care avem nevoie atât de mult. Ea ne oferă direcţia care este bine văzută în ochii lui Dumnezeu. Noi nu îndrăznim să fim ca cei despre care vorbeşte apostolul Pavel în scrisoarea sa către creştinii din Roma, când a spus: „Le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoştinţei exacte; fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu.” (Rom. 10:2, 3) Ei au crezut că Îl slujesc pe Dumnezeu, dar, în absenţa cunoştinţelor exacte au urmărit pur şi simplu înclinaţiile sale umane şi aşa au slujit ei înşişi.

[14] Numai atunci când o persoană are o cunoaştere exactă a Cuvântului lui Dumnezeu este în măsură să ştie cum să se închine Lui. Până atunci ea se poate baza numai pe opinia sa imperfectă, şi probabil eronată, sau pe cea a altor persoane. Dar când ea permite Bibliei să fie toiagul de măsurare a ceea ce este adevărul, devine evident că doctrinele, cum ar fi trinitatea, nemurirea sufletului omenesc şi focul iadului, folosirea de imagini în închinare, credinţa religioasă, şi aşa mai departe, nu sunt incluse printre lucrurile pe care Dumnezeu le aprobă. Cu Biblia ca ghid al acestei persoane, ea poate vedea cu uşurinţă cine sunt oamenii care fac voinţa divină, deoarece ei se păstrează separaţi de afacerile lumii, urmează

Cuprins

exemplul lui Isus în a face cunoscut numele lui Dumnezeu Iehova, se dovedesc a fi ucenicii lui Cristos pentru că se iubesc unul pe celălalt şi nu sunt împărţiţi în funcţie de rasă, de fond naţional sau de poziţie economică şi folosesc limba lor printr-un mod drept, prin predicarea veştilor bune a Împărăţiei dovedite în ascultare faţă de porunca Domnului Isus şi în felul în care a îndrumat – public şi din casă în casă. Cunoaşterea Bibliei face posibil pentru ca oamenii cu bună voinţă să înţeleagă că, dintre multitudinea de organizaţii religioase de pe pământ, societatea Noii Lumi a Martorilor lui Iehova este singurul grup care se desfăşoară sub forma închinării, care este curată şi neîntinată din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

[15] Preluând închinarea adevărată, trebuie să avem în minte sfatul să „înţelegeţi care este voinţa lui Iehova.” (Efes. 5:17) Avem nevoie de cunoştinţe precise, nu numai de adevăruri fundamentale, ci de toate lucrurile bune care au fost scrise odinioară „pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă.” (Rom. 15:4) Acest lucru necesită pentru noi să facem avansarea în studiul nostru, să cultivăm apreciere pentru mai mult decât laptele Cuvântului, să tindem spre esenţă. Trebuie să ne grăbim spre deplinătatea faptelor. – Evr. 5:14–6:3.

[16] În plus faţă de studiul nostru privat şi studiul adunării a publicaţiilor din Societatea Turnului de Veghe, noi, trebuie să ne facem timp, în mod regulat să citim Biblia Însăşi. Fiecare slujitor creştin ar trebui să îşi facă o regulă să citească întreaga Biblie, şi să facă asta cât de des, dacă este posibil. Dar, citind Biblia de la un capăt la celălalt, ar fi neînţelept să continue pur şi simplu să citească un material pe care nu îl înţelege pe deplin fără să se gândească cu şovăială la sensul său. Acest lucru necesită interes din partea noastră, o conştientizare constantă asupra faptului că ceea ce citim este, de fapt, Cuvântul lui Dumnezeu. (1Tes. 2:13) Dumnezeu nu este risipitor. El nu a consemnat în Biblie material care nu este indispensabil. Ceea ce este acolo, a fost prevăzut pentru învăţătura noastră, pentru a ne îndruma în deciziile noastre cu care ne confruntăm în viaţă, astfel încât să urmăm o direcţie care este în armonie cu forma de închinare aprobată de Dumnezeu, şi să ne înzestreze pentru munca folositoare ca slujitori ai Lui. (2Tim. 3:16, 17) Dacă este să beneficiem de asta, trebuie să căutăm mai mult decât o cunoaştere despre ceea ce se spune. Avem nevoie de o înţelegere a sensului său şi o apreciere a modului în care se foloseşte. „Dobândeşte înţelepciune,” spune proverbul inspirat „şi cu toată înţelepciunea dobândită, dobândeşte pricepere.” – Prov. 4:7.

[17] Gândeşte activ atunci când citeşti Biblia. Dacă este material profetic, acordă o atenţie prudentă îndeplinirii ei, atât la scară mică, cât şi la scară mare. Ia notiţe despre adevărurile fundamentale ale Bibliei, care sunt abordate în considerarea şi în principiile călăuzitoare, care sunt întruchipate acolo. Indiferent dacă informaţia este profetică sau altfel, atunci când citeşti, păstrează, înainte de întrebările din mintea ta, următoarele: Cum afectează acest lucru viaţa mea? Mă va determina pe mine să fac orice ajustări, pentru a aduce atitudinea mea sau acţiunile mele în armonie cu această expresie a voinţei divine? Ce legătură are aceasta cu celelalte

Cuprins

învăţături Biblice pe care le-am învăţat? Cum suportă ei asta, sau cum îi întăreşte asta pe ei? Cum o pot eu folosi în preoţia mea? Dacă nu înţelegi clar un anumit citat biblic, nu trece cu uşurinţă peste el. Depune mai departe efortul de a descoperi ce înseamnă.

[18] Domnul Iehova, Autorul Bibliei, este, de asemenea, Marele Învăţător care ne ajută să-L înţelegem. Trebuie să arătăm recunoaştere şi apreciere pentru dispoziţiile pe care Le-a făcut Domnul Iehova, pentru a ne ajuta să înţelegem Cuvântul Său. Dacă suntem pe deplin conştienţi că El este Dascălul nostru, Îl vom căuta în rugăciune, ori de câte ori ne aşezăm pentru a citi Scriptura, cerând spiritului Său să ne ajute. (Iac. 1:5) Vom beneficia, de asemenea, noi înşine, de reuniunile adunării. În plus faţă de aceasta, Dumnezeu a asigurat, prin „robul credincios şi discret," că studiul ne ajută să obţinem înţelegere. Toate acestea ar trebui să fie citite şi studiate când le primim, şi aşa cum sunt programate în cadrul adunării, dar ele pot fi folosite, de asemenea, pentru lucrarea de referinţă. Când citeşti Scripturile din Biblie, dar nu înţelegi pe deplin aplicarea lor, uită-te în indexurile Scripturii în cărţile legate de Societate şi la problemele din data de 15 Decembrie, cu privire la „*Turnul de Veghe*", şi citiţi despre discuţiile la care vă referiţi. Procedând aşa, vă arătaţi sinceritatea în dorinţa de a înţelege adevărul şi aprecierea mijlocului prin care Iehova v-a asigurat că vă ajută. În plus, există fraţi în interiorul adunării, care au fost numiţi ca slujitori, persoane care au fost „calificate pentru a preda." Ei au fost, de asemenea, desemnaţi să vă ajute. Dacă aţi încercat să găsiţi răspunsul la întrebarea voastră, dar fără succes, întrebaţi pe unul dintre aceşti fraţi maturi. El va fi încântat să vă împărtăşească cunoştinţele pe care le-a dobândit prin studiu sau prin căutarea de informaţii cu voi. – 1Tim. 3:2.

[19] Cât de bine descrie proverbul inspirat modul care trebuie să îl aplicăm pentru a obţine înţelegerea! „Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele şi vei păstra poruncile mele ca pe o comoară, pentru ca urechea ta să dea atenţie înţelepciunii şi să-ţi pleci inima la discernământ, dacă apoi vei striga după pricepere şi-ţi vei înălţa glasul după discernământ, dacă vei continua să le cauţi ca pe argint şi vei continua să umbli după ele ca după nişte comori ascunse, atunci vei înţelege teama de Iehova şi vei găsi cunoştinţa despre Dumnezeu. Căci Iehova dă înţelepciune, din gura Lui ies cunoştinţa şi discernământul." (Prov. 2:1-6) Înţelegerea este o comoară nepreţuită; trebuie să săpăm adânc pentru a o găsi şi să depunem în continuare efortul să căutăm ajutor pentru găsirea ei. Dacă o vom aplica noi înşine, Domnul Iehova va binecuvânta eforturile noastre cu succes.

[20] Este adevărat că alegerea formei neprihănite de închinare necesită atât apreciere cât şi efort din partea noastră. Trebuie să recunoaştem că relaţia cu Dumnezeu este de o importanţă mult mai mare decât orice legătură umană. Trebuie ca noi să apreciem valoarea Cuvântului lui Dumnezeu, îndeajuns cât să o aplicăm noi înşine la un studiu al Său. Găsind forma de închinare care întâlneşte aprobarea divină, menţineţi aprecierea voastră activă, continuaţi să progresaţi în cunoaştere, şi aplicaţi conştiincios în viaţă Cuvântul lui Dumnezeu pentru toate activităţile voastre.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.Ce factori guvernează de multe ori alegerea religiei unui om, dar care este cel mai important argument?
2. Ce înseamnă adevărata venerare, şi cum poate cineva descoperi forma corectă a venerării?
3. De ce nu pot creştinii să ia în considerare că întreaga religie este bună?
4. Este înţelept să ne menţinem în religia unuia dintre părinţi?
5. (a) De ce deseori este foarte dificil pentru cineva să-şi schimbe religia, şi cum ne-a avertizat Isus cu privire la aceasta? (b) Atunci când ne confruntăm cu opoziţia familiei, ce decizie trebuie luată de către cineva care învaţă adevărul, şi cum îi binecuvântează Iehova pe cei care îşi arată credinţa în aceste condiţii?
6. De ce copiii ai căror părinţi fiind martorii lui Iehova sunt într-o poziţie deosebit de favorizată, dar ce trebuie ei să facă ca indivizi şi de ce?
7. Cum a devenit religia o simplă comoditate socială pentru unii, şi de ce este periculoasă o asemenea practicare?
8. În ce mod poate folosi un creştin tendinţa umană pentru conformitate în vederea obţinerii unui bun avantaj, dar împotriva a ce trebuie să se păzească?
9. Ce vor să spună Scripturile prin „asociaţiile rele”?
10. Cum pot asociaţiile lumeşti să conducă la o căsătorie neînţeleaptă, dar care este punctul de vedere al creştinului matur faţă de religie ca factor în alegerea unui partener de căsătorie?
11. Cum poate Diavolul să folosească munca seculară ca mijloc de a-i reţine pe cei noi interesaţi să înceapă forma corectă a venerării?
12. Ce poziţie corectă poate ocupa munca seculară în viaţa cuiva, dar ce pericole trebuie să fie evitate?
13, 14. (a) De ce avem nevoie de cunoştinţe corecte pentru închinarea la Dumnezeu în mod acceptabil?

(b) Care sunt unele dintre învăţăturile comune religioase care nu sunt biblice, dar ce organizaţie din zilele noastre practică forma venerării aprobată de către Dumnezeu?
15. După ce am preluat forma corectă a venerării, ce cunoştinţe suplimentare trebuie să ne străduim să obţinem şi de ce?
16. De ce trebuie să citim Biblia cu regularitate, dar de ce nu ar trebui să fim mulţumiţi cu simpla *citire* a ei?
17. La ce lucruri trebuie să luăm aminte când citim Scripturile?
18. Cum putem dobândi înţelegerea atunci când citim Biblia?
19. Ce punct de vedere ne arată Proverbele 2:1-6 că ar trebui să luăm faţă de studiul Cuvântului lui Dumnezeu?
20. Ce ni se solicită nouă pentru a găsi şi a menţine forma corectă a venerării?

Cuprins

Era
REBELIUNII

NICIO altă generaţie nu a văzut mai multe episoade de răzvrătire decât generaţia noastră – toate formele de răzvrătire s-au perindat pe scenă, dar mai ales revolta tinerilor. Epoca de azi a răzvrătirii ar fi putut fi numită „revolta tinerilor", dacă răzvrătirea în rândul adulţilor nu ar fi agravat lucrurile. Un tip de răzvrătire deschide calea unui alt tip de răzvrătire.

„Ceea ce face ca revolta tineretului modern să fie una serioasă este faptul că seamănă foarte puţin cu ceea ce era odată violenţa juvenilă", explică judecătorul Elijah Adlow de la Tribunalul municipal din Boston. El explică mai departe că „acum infracţiunile comise cu violenţă, în care sunt implicaţi cei tineri nu pot fi considerate farse specifice băieţilor" din generaţiile trecute. „Cert este că răzvrătirea tinerilor nu este o tendinţă socială obişnuită, ci o epidemie care afectează rasa umană", spune Dr. Robert Lindner, psiholog. De aceea, fiecare ţară are propria ei terminologie pentru tinerii delincvenţi de azi, iar în Statele Unite ei au devenit cunoscuţi sub numele de „rebeli fără cauză".

Tinerii rebeli au fost împărţiţi în două categorii. Prima îi cuprinde pe acei delincvenţi predispuşi la acte violente. Celălalt grup este alcătuit din cei care se ridică împotriva restricţiilor pentru a putea trăi potrivit dorinţelor lor senzuale, bucurându-se de frenezia momentului. Cel de al doilea grup a fost numit „Generaţia Beat". De când sateliţii sovietici Sputnik au intrat pe orbită, aceşti tineri rebeli sunt adesea numiţi „beatnici". Autorităţile fac diferenţa între delincvenţii juvenili şi aşa-numiţii beatnici, întrucât ultimii au anumite credinţe, atitudini şi convingeri legate de viaţă şi societate. Pentru beatnici, stilul lor de viaţă „trăieşte clipa" reprezintă religia lor.

Un articol intitulat „The 'Beat' Generation" a apărut pe 7 decembrie 1959 în „*Current Affairs Bulletin*" publicat de Department of Tutorial Classes al Universităţii din Sydney, Australia. Articolul relatează că „Generaţia Beat" şi-a făcut apariţia imediat după cel de al Doilea Război Mondial. „Jack Kerouac, cel mai celebru romancier şi profet al grupului american, a fost cel care a creat termenul de *Generaţie Beat*. Romanul său, *On the Road,* descrie stilul de viaţă adoptat de el şi de unii prieteni de-ai lui şi încearcă să descrie viziunea lor proprie. Un grup de tineri îndrăzneţi călătoreşte de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, fie făcând autostopul, fie folosindu-se de maşini de mâna a doua, iau parte la petreceri sălbatice..., trăiesc cu foarte puţine resurse sau chiar cu nimic, fură ocazional şi vorbesc cu pasiune despre iubire, Dumnezeu şi mântuire, ascultă cu ardoare jazz în localuri aglomerate, se bucură după bunul plac de fete frumoase, generoase şi uşoare... Căutarea experienţei imediate înseamnă că libertatea sexuală ocupă primul loc... Precum mulţi iubitori de jazz ai generaţiei Beat, ei se răsfaţă cu consumului de marijuana,

Cuprins

morfină sau alte droguri... Un beatnic nu este un dependent, ci mai degrabă un admirator ironic şi detaşat al stării lui de fericire."

Pentru a se bucura de propriul paradis pe pământ, aşa-numiţii beatnici trăiesc pentru senzaţiile de moment. Acest „nou grup de rebeli", explică publicaţia Universităţii din Sydney, a dus o existenţă ascunsă până în 1957, când apariţia romanului lui Kerouac i-a oferit un fel de biblie. Sal Paradise, naratorul din *On the Road* spune: „'Pentru mine, singurii oameni sunt cei nebuni, cei nebuni după viaţă, cărora le place să vorbească la nebunie, nebuni după salvare, care îşi doresc să aibă totul în acelaşi timp, cei care nu cască niciodată, nu spun lucruri banale, ci ard, ard, ard precum minunatele lumânări romane, explodând asemenea păianjenilor printre stele'... Cartea încearcă în acelaşi timp să explice antagonismul de netrecut dintre interesele oamenilor care se distrează fără inhibiţii, care profită de viaţă şi care dispreţuiesc un stil de viaţă sigur, şi oamenii care sunt împiedicaţi de scrupule să îşi urmeze impulsurile şi să îşi satisfacă poftele."

Articolul spune că răzvrătirea beatnicilor „reflectă un apel larg răspândit pentru a contesta civilizaţia industrială" şi adaugă: „ Convingerea romantică că fiecare tânăr are propria lui misiune pe care trebuie să o îndeplinească, dacă ar şti care este aceea, a dus la un entuziasm general în privinţa ideilor vagi, un entuziasm care parţial ar trebui să substituie o religie muribundă. Kerouac este cunoscut pentru felul în care insistă că principalul impuls al generaţiei Beat este unul religios şi anume, de a-şi găsi propriul dumnezeu."

Ce a declanşat atunci răzvrătirea tinerilor de azi? Vinovată este răzvrătirea adulţilor – a soţilor, a soţiilor, şi da, a clerului creştinătăţii.

Soţiile, răzvrătindu-se împotriva conducerii soţilor lor, s-au răzvrătit de fapt împotriva lui Dumnezeu, care porunceşte astfel în Cuvântul Său: „Fie ca soţiile să fie supuse soţilor lor precum şi lui Dumnezeu." (Efes. 5:22) Taţii care nu reuşesc să îşi educe copiii „în sfatul disciplinar şi autoritar al lui Iehova" s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. (Efes. 6:4) Atunci când însăşi părinţii se răzvrătesc, disciplina din cadrul casei, coeziunea şi fericirea se destramă; astfel au fost puse bazele răzvrătirii tinerilor.

Clerul nu a avut nicio putere să controleze răzvrătirea tineretului, căci ei înşişi s-au răzvrătit de mult timp împotriva lui Dumnezeu. Clerul fundamentalist, încălcând direct Cuvântul lui Dumnezeu, a acceptat tradiţiile şi filozofiile oamenilor. Clerul modernist s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu respingând Biblia şi punându-l pe omul modern pe piedestalul venerării. Beatnicii au perceput religiile creştinătăţii ca fiind „o religie muribundă" şi şi-au creat propria religie. Răzvrătirea lor este împotriva lui Dumnezeu şi poruncilor Lui divine, dar societatea modernă nu le-a dat niciun fel de îndrumare, aceeaşi societate pe care Dumnezeu a respins-o din cauza acţiunilor sale.

Aşadar, creştinătatea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, căci masa creştinilor declaraţi a devenit ceea ce Biblia numeşte „rebeli fără de lumină" (Iov 24:13) Sfânta Biblie este Cartea Luminii şi „vestea bună a Împărăţiei", pe

Cuprins

care Isus a spus că o va „predica în toate colţurile pământului pentru ca toate popoarele să poate fi martore”, este mesajul luminii. (Mat. 24:14) Respingând împărăţia creată de Dumnezeu, creştinii declaraţi se transformă în „rebeli fără de lumină”.

Răzvrătirea tineretului a fost astfel încurajată în această epocă a rebeliunii. Este rebeliune împotriva lui Dumnezeu, împotriva poruncilor Sale divine şi a Împărăţiei create de El.

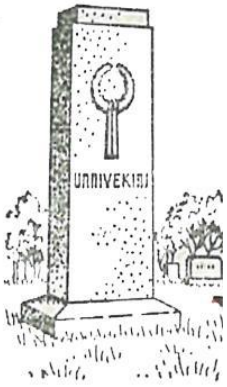

Ei mint despre cei morţi

UNII au zis că s-au spus mai multe minciuni despre morţi decât despre cei vii, că două autorităţi nu pot cădea de acord în privinţa subiectului. Un biolog spune că moartea este un factor necesar în natură, că este un lucru prostesc să spui că nu există moarte. Un fizician spune: „Trebuie să existe moarte”, este ceva firesc. Pe de altă parte, un om al clerului a declarat că a spune că moartea omului este firească şi necesară este la fel de stupid ca a spune că nu există moarte. Şi, din nou, nu toţi cei din cler sunt de acord cu acest lucru. Acum, dintre toţi aceştia, pe care îi credeţi?

În ciuda realităţii universale a morţii, există oameni inteligenţi care insistă că moartea nu există. De exemplu, clericul Norman Vincent Peale din New York spune clar: „Nu există moarte. Moartea nu există!” Cu toate acestea *Committee on Christian Faith*, alcătuit din 43 de teologi protestanţi din *United Church of Canada*, după cinci ani în care au studiat Biblia intensiv au declarat: „Este o greşeală să spui că ‘nu există moarte’ pentru că acest lucru este o minciună.” „Moartea este unul dintre evenimentele importante din viaţă.” Deci, ceea ce este adevăr pentru o persoană este minciună pentru alta.

Degradarea trupului fizic este un fapt care poate fi lesne observat. Acest lucru poate fi adevărat, spun unii, dar sufletul nostru trăieşte dincolo de trup. Broşura „*What Happens after Death?*”, o publicaţie romano-catolică spune: „Una dintre învăţăturile elementare ale credinţei catolice este că ‘omul este o creatură alcătuită din trup şi suflet’ – două părţi care nu sunt legate strâns, dar care se unesc pentru a forma o natură umană individuală... Când omul moare, sufletul şi trupul său se despart. Trupul pierde ceea ce l-a făcut un trup uman viu. Acesta putrezeşte şi este redus la materialele elementare din care a fost făcut. Sufletul uman, pe de altă parte, nu moare. „*The Register*” din 16 august 1959 spune: „Sufletul nu poate să moară pentru că nu se poate dezintegra, separa în diferite părţi, căci el este unu, nu este făcut din mai multe părţi.” El „este o fiinţă fundamentală. Poate să gândească, are voinţă.”

Comentând asupra acestei separări a sufletului de trup, *Committee on Christian Faith* a spus: „Nemurirea nu este o calitate a sufletului uman, aşa

Cuprins

cum nu este o calitate a trupului uman. Într-adevăr, această împărţire a omului, ca fiind alcătuit dintr-un suflet nemuritor şi un trup muritor nu vine din Biblie şi de fapt se ciocneşte cu învăţătura creştină potrivit căreia viaţa dincolo de moarte este o lucrare a milosteniei lui Dumnezeu, nu o urmare firească a modului în care omul a fost creat şi că speranţa Creştină se află în înviere, ca fiinţa să se ridice din morţi, nu în nemurirea firească. Aşa cum am spus, ideea că omul este alcătuit din două părţi separate, suflet şi trup, nu vine din Biblie, ci de la filozofii greci."

Concluziile comitetului în legătură cu sufletul şi cu cei morţi au fost publicate pe scară largă şi lăudate ca fiind noi descoperiri. Însă martorii lui Iehova au ştiut, tipărit şi predicat timp de mai bine de 80 de ani ceea ce aceşti clerici de abia acum descoperă! Cu siguranţă, faptul că sufletul este muritor şi că omul speră că cei morţi vor învia nu sunt descoperiri noi, căci ele se află în Biblie de mii de ani! Cu toate acestea, timp de ani de zile, clericii au refuzat cu încăpăţânare să accepte aceste fapte. Ei au minţit în privinţa morţilor. Acum, după ani în care au dezinformat publicul, unii dintre ei acceptă adevărul biblic şi fac în aşa fel încât acest lucru ar fi o nouă descoperire. Dar nu este aşa.

Sunt atât de multe minciuni legate de faptul că omul este muritor. De exemplu, actriţa de film Deborah Kerr scrie: „Omul este nemuritor. El nu moare niciodată. El ESTE pur şi simplu. Adevăratul EU va trăi mai departe. Mai bine spus va reveni la starea în care era unul cu Dumnezeu. Aceasta este adevărata nemurire.", spune ea. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia însă nu este de acord cu actriţa. Biblia spune că omul este muritor. „Ceea ce este muritor, trebuie să îmbrăţişeze nemurirea", spune apostolul Pavel. Dacă creaturile ar fi fost deja nemuritoare, cum ar putea ele atunci să „îmbrăţişeze nemurirea"? Declaraţia lui Pavel ar fi redundantă, inutilă, neadevărată. – Iov 4:17; 1Cor. 15:53.

Morţii nu sunt conştienţi

Alţii cred că morţii sunt vii, conştienţi, că au comunicat cu cei vii. Dr. Leslie Weatherhead, preot la City Temple din Londra, Anglia a spus: „Sunt convins că morţii trăiesc şi în unele cazuri – relativ puţine – s-a putut comunica cu ei." Cum se poate ca acest lucru să fie adevărat din moment ce Biblia spune că morţii „nu sunt conştienţi de absolut nimic"? Cu siguranţă că sufletele inconştiente nu pot comunica. – Ecl. 9:5.

Evanghelistul Gavin Hamilton spune: „Credinţa că sufletul adoarme în momentul morţii şi că nu cunoaşte nici fericire, nici suferinţă se bazează pe presupunerea falsă că trupul fizic este necesar pentru existenţa activităţii şi stării de conştienţă... Noi ştim că morţii sunt activi şi conştienţi pe vecie." Scriptura mai sus citată, Ecleziastul 9:5, nu numai că dovedeşte că acea declaraţie este o minciună, dar aşa susţine şi Isus Cristos, Marele Învăţător, căci El vorbeşte adesea despre moarte ca fiind o stare de somn. Un anumit conducător a venit la Isus şi i-a spus: „Fiica mea trebuie să fie deja moartă până acum; dar vino şi pune mâna asupra ei şi ea va reveni la viaţă." Când Isus a păşit în casa conducătorului respectiv, oamenii jeleau moartea fetei. Isus

Cuprins

le-a spus lor: „Ieşiţi de aici, căci fata nu a murit, ea doarme.” Apoi Isus a ridicat-o pe fată din somnul morţii. – Mat. 9:18, 23-25.

Cu altă ocazie, Isus a spus că se duce la casa lui Lazăr „pentru a-l trezi din somn”. Discipolii Săi au crezut că Isus vorbea despre somnul natural. Apoi Isus le-a spus: „Lazăr a murit.” Fără îndoială, jurnaliştii de la ziarul *New York Times*, numărul din 7 decembrie 1959 au avut acest lucru în minte când au scris într-un editorial că cei 1102 oameni care au murit când vasul de război „Arizona” s-a scufundat „dorm pe vecie”. Adesea, se spune că moartea este un somn tocmai datorită speranţei oamenilor că vor fi ridicaţi din morţi atunci când învierea promisă a morţilor va avea loc. – Ioan 11:11-14.

Nu există nicio dovadă a focului Iadului

Mulţi protestanţi şi catolici cred că morţii care nu au ajuns în Rai se află fie în purgatoriu, fie în flăcările Iadului, în chinuri atroce. O publicaţie catolică distribuită de Knights of Columbus spune: „Nu poate exista nicio îndoială că purgatoriul este real, că suferinţele de acolo sunt reale.” Cât despre cei din Iad, se spune că sunt pierduţi, că nu mai există nicio speranţă pentru ei. „*Hell and the Lake of Fire*”, un pamflet protestant spune: „Un om se va bucura pe vecie de plăcerile Raiului. Celălalt om este pedepsit pe vecie în Iad şi în lacul de foc iar şi iar.”

Nu există absolut nimic în Biblie care să susţină una dintre aceste doctrine. Cuvântul „purgatoriu” nu există în Bibliile catolice sau protestante. Cât despre cuvântul „iad”, originea sa se găseşte în cuvântul grecesc *Hades* şi în cel ebraic *Şeol.* Cuvintele din aceste limbi desemnează fiecare mormântul comun al omenirii, o groapă, un loc unde morţii şi cei care au fost îngropaţi sunt nevăzuţi. Biblia spune că Iona şi Isus au fost în Iad. Despre Isus, Petru spune: El nu a fost „uitat în Hades [Iad]”, adică în iadul din Biblie, în mormânt. Revelaţia spune într-un mod profetic că „moartea şi Hades [iad] a renunţat la cei pe care îi ţineau acolo.” Aici Revelaţia spune că cei morţi aflaţi în Hades sau iad sunt morţi, nu trăiesc şi că au într-adevăr speranţa că vor fi mântuiţi. Mesajul Bibliei este clar în această privinţă, morţii „nu sunt conştienţi de absolut nimic”. Dacă nu sunt conştienţi, atunci ei nu pot să sufere. Mai departe: „În Şeol [mormânt], locul unde mergeţi nu există niciun fel de lucrare, nici cunoaştere, nici înţelepciune.” Cei care răspândesc alt fel de învăţături spun minciuni în privinţa morţilor. – Faptele 2:31; Rev. 20:13; Ecl. 9:5, 10.

Viziuni asupra Raiului

Unii susţin că cei aflaţi pe moarte au o scurtă viziune asupra Raiului cu puţin timp înainte de a muri. Se spune că dr. Norman Vincent Peale a vorbit cu soţia cunoscutului inventator Thomas A. Edison despre viziunea acestuia asupra vieţii de apoi. Peale scrie: „Când Edison era pe moarte, doctorul său a văzut că acesta încerca să spună ceva. S-a aplecat peste Edison şi a auzit cum cel aflat pe moarte a spus: ‘Este foarte frumos aici.’ Observaţiile făcute asupra

Cuprins

bărbaţilor şi femeilor care trec în aşa-numita „vale a umbrelor”, spune Peale, „arată că pe tărâmul celălalt există atât viaţă, cât şi frumuseţe.” El continuă: „O soră medicală care a văzut mulţi oameni murind mi-a spus: ‘În momentul morţii, mulţi pacienţi au mărturisit că au „văzut” ceva şi adesea vorbeau despre o lumină orbitoare şi muzică. Unii au spus că au văzut oameni pe care îi cunoşteau. Adesea, privirea lor era plină de mirare.”

Ce văd ei atunci? Să spui că aceste persoane nu vedeau nimic înseamnă să pui la îndoială mărturia martorilor serioşi care nu au nimic de câştigat dacă mint în legătură cu asemenea momente. Cu toate acestea, nu toţi cei aflaţi pe moarte văd astfel de lucruri. Morgan şi Wyatt Earp, fraţi ai *American frontier fame*, şi-au promis unul altuia că atunci când unul va fi pe moarte, va încerca să transmită celuilalt adevărul despre ceea ce a văzut. Wyatt a respins astfel de experienţe, catalogându-le drept prostii, pe când Morgan credea oarecum în ele. Când Morgan îşi trăia ultimele clipe din viaţa sa, spune Wyatt, l-a rugat pe acesta să se apropie de el. „Cred că ai avut dreptate, Wyatt. Nu văd absolut nimic”, a şoptit Morgan. Asta e tot ce a spus înainte să moară.

Ce concluzie putem trage despre cei care văd asemenea lucruri? Biblia spune în mod clar că morţii sunt morţi, sunt inconştienţi, se află în mormintele lor aşteptând învierea. Singura concluzie logică care poate fi trasă este că ceea ce văd ei nu este real, ci este produsul imaginaţiei lor. Multe dintre aceste persoane au tânjit să ajungă în Rai ori s-au temut de Iad; acum, în clipa dinaintea morţii, mintea lor creează imagini legate de Rai; alţii spun că simt chinuri. Aşa cum un om însetat aflat în deşert vede o oază şi un om înfometat vede şi simte miros de mâncare, iar un om care se îneacă vede cum întreaga viaţă îi trece prin faţa ochilor, tot aşa şi aceştia au „viziuni” legate de Rai, locuri liniştite sau chiar locuri unde sunt chinuiţi. Niciuna dintre aceste viziuni nu este reală. Nu putem să ignorăm sub nicio condiţie mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu despre om. Să respingi Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să minţi despre cei morţi.

Adevărul despre cei morţi

Singurul mod de a cunoaşte adevărul despre originea morţii şi ceea ce ea înseamnă este să acceptaţi ceea ce spune Biblia. Ea există de mii de ani. Fiindcă este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia are autoritatea necesară să vorbească despre moarte şi viaţă. Pe scurt, iată ce spune Biblia.

Când toate funcţiile vitale ale unui organism viu, fie el mare sau mic, simplu sau complex, se opresc, atunci organismul acela este mort. Ce se întâmplă după moarte? Biblia spune clar: „Căci din pământ ai fost făcut şi în pământ te vei întoarce.” Nicio persoană rezonabilă nu va pune la îndoială aceste cuvinte. – Gen. 3:19.

Care este cauza morţii? Doar Biblia ne poate da un răspuns competent. Apostolul Pavel spune: „Plata pentru păcat este moartea”. Moartea nu este doar rodul firesc al păcatului, ci este pedeapsa pentru păcat, o expresie a justiţiei divine. Este răsplata pentru păcat. Ce este păcatul? Biblia spune: „Tot ce este nedrept este păcat.” Păcatul înseamnă nerespectarea legii lui

Cuprins

Dumnezeu, pierderea perfecţiunii. Prima relatare despre păcat apare în Geneză, când Adam şi Eva au gustat din fructul oprit. Prin neascultarea lor voită ei au păcătuit, iar răsplata păcatului este moartea. Adam şi Eva au murit amândoi din pricina păcatului. – Rom. 6:23; 1Ioan 5:17; Gen. 2:16, 17; 3:17-19.

Urmaşii lui Adam, fiind concepuţi în păcat, s-au născut păcătoşi. Ei nu au avut nicio altă alternativă decât să culeagă roadele păcatului. Prin urmare, Scripturile spun: „Cine poate aduce o fiinţă curată dintr-una necurată? Nimeni.” „Păcatul a intrat în lume printr-un om, iar moartea a venit prin păcat şi astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor, căci toţi au păcătuit.” – Iov 14:4; Rom. 5:12.

În ce stare se află morţii? Am vorbit deja despre acest lucru. Biblia spune că morţii sunt adormiţi, se odihnesc, sunt inconştienţi. Cât despre suflet, în Biblie se mărturiseşte că „omul a ajuns să fie un suflet viu.” (Gen. 2:7) Sufletul şi omul sunt sinonime în Biblie. O creatură vie, care respiră, care simte, fie animal sau om, este un suflet. Biblia nu spune nicăieri că sufletul este nemuritor. Spune clar că sufletul este muritor. La Ezechiel 18:4 citim: „Sufletul care păcătuieşte – acela va muri.” Nu Dumnezeu, ci Diavolul i-a spus Evei: „Cu siguranţă că nu vei muri”. Oamenii s-au agăţat de această minciună până în ziua de azi. – Gen. 3:4.

Unde sunt cei morţi? Ei s-au întors în pământul din care au fost făcuţi. Biblia vorbeşte despre o înviere a „celor drepţi şi nedrepţi”. Cât despre oamenii răi, nu există nicio speranţă ca ei să învie. Ei sunt „asemenea bestiilor care au fost distruse.” Cei drepţi vor fi binecuvântaţi, pe când cei răi nu. „Numele celui drept va fi binecuvântat, dar numele celor răi vor putrezi”, se spune în Proverbele inspirate. – Faptele 24:15; Ps. 49:20; Prov. 10:7.

Aflându-se la o înmormântare, un grup de sceptici au întrebat ce speranţă există pentru cei morţi. „Prietenii mei, nu ştiu în ce aţi crezut ieri şi nu ştiu în veţi crede mâine, dar azi noi ne încredem în Dumnezeu”, a replicat un prieten al celui decedat. Cei care cunosc adevărul despre cei morţi şi despre scopul lui Dumnezeu de a-i învia în lumea Lui nouă a dreptăţii nu disperă. Ei îşi păstrează speranţa nu într-un suflet nemuritor, care nu există, ci în Dumnezeul adevărat, Cel viu, Care şi-a ridicat Fiul, pe Isus Cristos „ca să fie judecător peste cei vii şi cei morţi.” – Faptele 10:42.

„Dumnezeu a iubit lumea atât de mult”

„Uneori creştinismul este prezentat într-un asemenea mod încât pare să fi fost lucrarea unui Isus blând şi iubitor care a restabilit pacea unui Dumnezeu sever şi furios, ca şi cum Isus a făcut ceva care a schimbat atitudinea lui Dumnezeu faţă de oameni. Noul Testament nu cunoaşte nimic despre acest lucru. Întregul proces de mântuire a început deoarece Dumnezeu a iubit atât de mult lumea”. – Barclay în „*More New Testament Words”*.

Cuprins

AVRAAM,

„Tatăl tuturor celor care au credinţă”

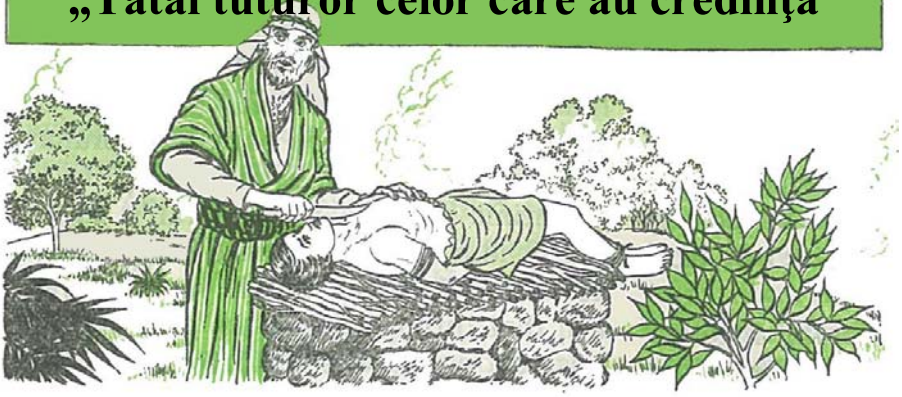

„CUVÂNTUL tău este asemenea unei lămpi aşezare la picioarele mele, o lumină ce îmi arată calea.” Una dintre modalităţile prin care se arată că ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune este adevărat, este relatarea modului în care Dumnezeu s-a purtat cu oamenii credincioşi, iar cel mai elocvent exemplu este cel al lui Avraam. Adesea, Iehova, Dumnezeul adevărat este numit „Dumnezeul lui Avraam” şi a fi „ca în sânul lui Avraam” înseamnă a te bucura de favoarea lui Iehova. Avraam este numit pe bună dreptate „prietenul lui Iehova” şi „tatăl celor care au credinţă”. – Ps. 119:105; Mat. 22:32; Luca 16:22; Ios. 2:23; Rom. 4:11.

Avraam, aşa cum era el numit la început şi al cărui nume înseamnă „tată mândru” s-a născut la 352 de ani după Potop şi a trăit până la vârsta de 175 de ani. Urmaşii lui au fost izraeliţii, edomiţii, ismaeliţii, de asemenea şi medaniţii şi midianiţii. Arheologia atestă existenţa lui Avraam şi a strămoşilor săi, şi, mai presus de orice, Isus Cristos şi apostolii Săi au atestat şi ei existenţa lui căci au menţionat numele lui de mai bine de 70 de ori. – 1Cron. 1:28, 32, 34.

Ur, oraşul unde se afla casa lui, era situat la aproximativ 80 de km de Golful Persic în apropiere de punctul de confluenţă dintre râurile Eufrat şi Tigru. Se spunea că oraşul „era al caldeenilor” pentru că era situat în partea de jos a Mesopotamiei, regiune care, la secole distanţă după moartea lui Avraam a fost ocupată de caldeeni. – Gen. 11:28, 31; 15:7; Faptele 7:2.

Pe vremea lui Avraam, Ur nu era un oraş de rând, deşi nu mai era capitala sumeriană puternică din urmă cu 150 de ani, înainte ca elamiţii să o invadeze. Între zidurile sale ovale, o parte dărâmate, trăiau cel puţin 250.000 de oameni. Potrivit lui Keller, în cartea „*The Bible as History*”, pe vremea aceea Ur era „o capital puternică, prosperă, colorată şi foarte activă”.

Dar, înainte de toate, Ur era un oraş religios. Întreaga parte de nord-vest era dedicată slujirii zeităţilor păgâne, în special a zeului lunii, Nana şi a consoartei sale, Ningal, şi în această parte se găseau ziguratul şi templele. Ca şi când acest lucru nu ar fi fost suficient, altare pentru venerarea altor zei erau răspândite peste tot oraşul şi fiecare casă, cu excepţia caselor celor mai săraci locuitori, avea propriul ei altar. „Religia din Ur era una dintre cele mai

amestecate religii politeiste", spune arheologul Woolley în cartea sa „*Abraham*". Aşa arăta oraşul în care Avraam a fost crescut.

„TATĂL TUTUROR CELOR CARE AU CREDINŢĂ"

Credinţa se dovedeşte prin fapte. (Iac. 2:14-26) Avraam şi-a dovedit credinţa prin faptele pe care le-a făcut timp de mai bine de o sută de ani. Prima încercare adevărata la care i-a fost supusă credinţa, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, a avut loc atunci când el avea în jur de 70 de ani, iar Dumnezeu i s-a arătat şi i-a spus: „Pleacă din ţara ta şi du-te departe de rudele tale şi de casa tatălui tău spre ţara pe care Eu ţi-o voi arăta-o, iar Eu voi crea un popor măreţ din tine şi te voi binecuvânta şi îţi voi face cunoscut numele; astfel vei fi binecuvântat. Iar eu îi voi binecuvânta pe cei care te binecuvântează pe tine, iar pe acela care te vorbeşte de rău, îl voi blestema, şi toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate prin tine." Ştefan spune clar că această chemare adresată lui Avraam a venit „când el se afla în Mesopotamia, înainte să se stabilească în Haran." – Gen. 12:1-3; Faptele 7:2.

A fost nevoie de o credinţă puternică pentru ca Avraam, împreună cu tatăl său, Terah, şi nepotul lui, Lot, şi întreaga familie să plece din Ur. Călătorind pe o distanţă lungă către nord-vest, ei s-au oprit pentru o vreme în Haran. Locuitorii din Haran se închinau de asemenea zeului lunii, de aceea nu este surprinzător că la moartea lui Terah, moment în care Avraam avea 75 de ani, Avraam s-a îndreptat către tărâmul pe care Dumnezeu i-l promisese. – Gen. 11:32; 12:4.

Apostolul Pavel, în discuţia lui despre credinţă, accentuează credinţa lui Avraam cu şi mai multă tărie, spunând: „Prin credinţa sa, Avraam, atunci când a fost chemat, s-a supus şi s-a îndreptat către un loc pe care urma să îl primească drept moştenire şi a plecat, deşi nu ştia încotro se îndrepta. Prin credinţă, el a poposit pentru o vreme în tărâmul făgăduinţei ca şi când ar fi fost într-o ţară străină şi a locuit în corturi... Căci el aştepta ca oraşul să aibă fundaţii reale şi îl aştepta pe Constructorul şi Creatorul lui, care este Dumnezeu. Isus Cristos a spus la fel: Avraam, tatăl vostru s-a bucurat nespus de mult la gândul că Mă va vedea, şi a trăit ziua aceea şi s-a bucurat." – Evr. 11:8-16; Ioan 8:56.

Datorită credinţei lui Avraam, Iehova Dumnezeul era foarte real pentru el. În nenumărate rânduri citim că Avraam ridică altare pentru Iehova şi rosteşte numelui lui Iehova, adică predică despre El şi, pe de altă parte, citim că Iehova se arată de multe ori lui Avraam. Când Iehova i-a promis lui Avraam că îi va da un copil la bătrâneţe, credinţa lui nu s-a clătinat, ci „şi-a pus credinţa în Iehova şi a considerat că ceea ce i-a promis este drept." După ce Avraam se perindase din loc în loc timp de 24 de ani, Dumnezeu a făcut cu el şi cu familia lui legământul circumciziei, atunci când Dumnezeu i-a schimbat numele din Avraam în Avraam, care înseamnă „tatăl a numeroşi copii". Între

Cuprins

timp, Avraam, la sugestiei Sarei a avut un copil cu servitoarea Hagar, pe care l-a numit Ismael; dar voia lui Iehova era ca moştenitorul promis să vină prin Sara. – Gen. 15:6; 17:5, 9-14, 24-27.

În sfârşit, după ce Avraam aşteptase cu credinţă timp de mulţi ani, moştenitorul promis, Isaac s-a născut. Oricât de încercată i-ar fi fost credinţa în tot acest timp, cea mai mare încercare avea să vină însă mai târziu, când Isaac avea să crească. Atunci Iehova i-a apărut lui Avraam şi a spus: „Ia-l, te rog, pe fiul tău, singurul tău fiu pe care îl iubeşti, pe Isaac şi mergi către ţinutul Moria şi apoi jertfeşte-l prin ardere pe muntele pe care ţi-l voi arăta.” Avraam trebuie să fi primit vestea cu mare amărăciune, dar a pornit în acea călătorie! – Gen. 22:2.

Iehova nu-i putea da nicio altă încercare mai dificilă lui Avraam prin care să îi testeze credinţa şi supunerea decât aceasta, căci, fără îndoială, niciun tată înainte sau după, nu şi-a iubit fiul mai mult decât l-a iubit Avraam pe Isaac. Oare nu L-a rugat el pe Iehova: „Ce îmi vei da văzând că nu am copii şi cel care îmi va lua casa este un bărbat din Damasc, Eliezer?” Oare nu aşteptase el mulţi ani ca Isaac să vină pe lume? În plus, Dumnezeu nu îi promisese că prin Isaac va fi chemată seminţia lui? Şi acum i se poruncea să îl jertfească. Cum altfel se putea împlini acea promisiune? – Gen. 15:2.

Dar Avraam nu a şovăit. „El şi-a dat seama că Dumnezeu îl putea ridica [pe Isaac] chiar şi din morţi.” Supunându-se, el a plecat către muntele Moria. Acolo a ridicat un altar din piatră, a adus lemne, a legat mâinile şi picioarele iubitului său fiu şi apoi „a întins mâna şi a luat cuţitul de măcelărie pentru a-şi ucide fiul.” Trecând încercarea supremă de credinţă, lui Avraam i s-a permis să nu meargă mai departe cu sacrificiul. Un înger al lui Iehova a oprit mâna lui Avraam şi a adus un berbec pentru a fi jertfit în locul lui Isaac. – Evr. 11:19; Gen. 22:3-14.

După ce Avraam a jertfit berbecul, îngerul lui Dumnezeu i-a spus: „Jur pe Mine Însumi”, spus-a Iehova, „că, întrucât ai făcut lucrul acesta... te voi binecuvânta şi îţi voi înmulţi seminţia precum stelele cerurilor şi ca firele de nisip de pe ţărmul mării şi… prin seminţia ta se vor binecuvânta toate popoarele pământului, căci ai ascultat de glasul Meu”. La puţin timp după aceea, Sara a murit, iar Avraam a luat-o de soţie pe Cetura, cu care, într-un mod miraculos, a mai avut încă şase fii. – Gen. 22:16-18; 25:1, 2.

GENEROS ŞI OSPITALIER

Avraam este numit „tatăl tuturor celor care au credinţă” şi „prietenul lui Iehova” pe bună dreptate. Ce exemplu bun este viaţa lui pentru toţi creştinii! Avraam este un exemplu nu doar în privinţa credinţei, dar şi în cea a generozităţii, a ospitalităţii şi a faptului că nu iubea banii. Părăsirea ţării natale a implicat un sacrificiu financiar important, căci ţara din jurul oraşului Ur era extraordinar de fertilă pentru că era irigată cu apele Eufratului; dar la scurt timp după ce Avraam a intrat în Canaan, a trebuit să se îndrepte către Egipt din cauza foametei din ţinutul Canaanului. Modul în care s-a comportat cu

Cuprins

Lot, nepotul lui, arată cât de puţin preţuia Avraam banii! Deşi el era cel mai în vârstă şi capul grupului, Avraam l-a lăsat pe Lot să îşi aleagă cele mai bune păşuni, iar el a luat ce a mai rămas! Mai târziu, după ce l-a salvat pe nepotul său, Lot, din calea regilor invadatori, Avraam nu numai că nu a acceptat niciun şnur sau un şiret pentru sandale drept atenţii, dar i-a oferit o zecime din ceea ce avea regelui-preot Melchisedec.

Şi cât de generos şi ospitalier s-a purtat cu cei trei străini care au trecut din întâmplare prin apropiere! A insistat ca ei să accepte confortul casei sale, în timp ce el a sacrificat un bou cu carnea fragedă, a pus-o pe soţia lui, Sara, să pregătească prăjituri rotunde din făină bună şi apoi a pus aceste lucruri, alături de lapte şi unt, pe masa oaspeţilor săi; astfel, le oferea ce avea el mai bun. – Gen. 13:5-13; 14:17-23; 18:2-8; Evr. 13:1, 5.

UN CAP DE FAMILIE EXEMPLAR

Ca şi cap de familie, Avraam a dat un bun exemplu. Ţinând seama de instrucţiunile pe care Iehova le-a dat mai târziu atât Israelului natural, cât şi celui spiritual, Avraam ‘le-a poruncit fiilor şi familiei sale să respecte calea arătată de Iehova’. Nu încape îndoială de educaţia dată lui Isaac, altfel Isaac nu ar fi acceptat niciodată ca tatăl său bătrân să îl lege de mâini şi de picioare şi să îl ofere drept jertfă! Şi ca un tată înţelept, Avraam ţinea ca fiul său să se însoare cu o soţie credincioasă, nu cu o păgână. – Gen. 18:19; 24:3, 4.

Atunci când nepotul său, Lot, a fost luat prizonier împreună cu familia lui, Avraam şi-a luat asupra lui responsabilitatea de a-l salva. Cu 318 dintre servitorii lui a năvălit asupra duşmanului noaptea pentru a-l elibera pe Lot şi pe cei aflaţi cu el. Prin aceasta, Avraam a devenit, fără îndoială, primul războinic al lui Iehova şi a luat parte la ceea ce ar fi putut fi prima bătălie înregistrată în „cartea Războaielor lui Iehova”. De asemenea, când judecata aspră a lui Iehova a ameninţat întreg teritoriul în care locuia Lot, Avraam L-a rugat pe Iehova: „Oare Judecătorul întregului pământ nu va face ceea ce este drept?” Avraam a arătat că este capul de familie potrivit, fie că acest lucru implica folosirea armelor de război sau înduplecarea lui Dumnezeu! – Gen. 14:13-16; 18:25; Num. 21:14.

Departe de a fi soţul aflat sub papucul soţiei, aşa cum insinuează unii critici importanţi, soţia lui, Sara, i se adresa soţului ei cu apelativul „stăpâne”. Mai mult decât atât, ea a fost de acord cu sugestia lui şi a acceptat să spună că este sora lui pentru a salva viaţa soţului său. Din moment ce Avraam nu este mustrat nicăieri pentru că a ales această strategie şi din moment ce în ambele situaţii în care a ales această cale, Iehova a făcut în aşa fel încât Sarei să nu i se întâmple niciun rău, nu avem niciun motiv să îl învinovăţim pe Avraam din această pricină. Atât Avraam, cât şi Sara au recunoscut faptul că în acea vreme femeile nu erau considerate importante. – Gen. 18:12; 12:11-20; 1Pet. 3:6.

Cuprins

CARACTERISTICI PROFETICE

Viaţa exemplară a lui Avraam este asemenea unei lămpi care ne luminează calea, căci ea a fost plină de înţelesuri profetice. În mod repetat, Avraam este folosit pentru a simboliza imaginea lui Iehova Dumnezeul. Astfel, prin faptul că numele lui Avraam a fost preamărit şi a devenit o sursă de binecuvântare se arată că Iehova va face ca propriul Său nume să fie preamărit şi că El va deveni o sursă de binecuvântare. – Gen. 12:2; Mal. 1:11.

Mai departe, chiar atunci când Sara a continuat să fie stearpă, tot aşa Ierusalimul ceresc al lui Dumnezeu, organizaţia Lui care avea un rol asemănător soţiei, a continuat să nu rodească până când ea l-a dat pe Isus ca 'sămânţa unsă a femeii'. Şi când Avraam şi-a ascuns în două ocazii relaţia pe care o avea cu Sara, a părut că Iehova Dumnezeul a respins organizaţia sa cu rol de soţie sau şi-a ascuns relaţia faţă de ea mult timp, ispitindu-i pe agenţii lui Satan să-i pună la încercare pe reprezentanţii ei pe pământ. – Isa. 54:1-8.

Aşa cum Avraam a avut doi fii cu două femei, tot aşa Iehova Dumnezeul a avut două popoare, evreii naturali strânşi într-o organizaţie lumească şi evreii spirituali adunaţi într-o organizaţie spirituală, Ierusalimul din ceruri. Aşa cum Hadar, servitoarea nemăritată a slujit pentru o anumită perioadă, tot aşa poporul Israelului, legaţi prin legea legământului, au slujit pentru o anumită perioadă. Aşa cum Sara, femeia liberă a adus în lume sămânţa promisă, tot aşa Ierusalimul ceresc L-a adus pe lume pe Moştenitorul promis. – Gal. 4:21-31.

Avraam era gata să îl jertfească pe fiul său, Isaac, ceea ce a arătat că Iehova urma să îl jertfească pe propriul Său Fiu. Şi atunci când l-a trimis pe Eliezer să găsească o mireasă pentru Isaac, acest lucru a arătat că Iehova îl va trimite pe Spiritul Său Sfânt, începând cu Rusaliile, pentru a găsi o mireasă spirituală pentru Fiul Său. – Ioan 3:16; Gal. 3:16.

Într-adevăr, relatările Bibliei despre vieţile unor oameni ca Avraam accentuează faptul că Biblia este cu adevărat o lampă aflată la picioarele noastre, care ne luminează calea!

„Biserica depinde de înălţări de la stat"

Sub titlul citat mai sus, scriitorul Bo Stromstedt, în publicaţia „*Expressen*" din Stockholm, din data de 6 ianuarie a anului 1959, a semnat un articol cu privire la discuţia dacă Statul sau Biserica ar trebui să se separe, după cum urmează: „Acest lucru nu poate fi oprit; cu siguranţă ar aduce un aspect mai curat şi în acelaşi timp poate fi singurul lucru corespunzător din punctul de vedere al legii cu privire la libertatea religioasă, dacă biserica ar renunţa odată pentru totdeauna la ideea de a obţine înălţarea de la vechiul cal al statului şi în schimb ar îndrăzni să se angajeze 'singură în vasul fragil', aşa cum ar trebui să o facă toate celelalte confesiuni. Cu o taxă plătită de ea însăşi."

Cuprins

Să îmbrăţişăm serviciul acolo unde NEVOIA ESTE MARE

ARTICOLELE „*Turnului de Veghere*” intitulate „Cum să îmi ating scopul în viaţă” m-au stimulat şi m-au încurajat întotdeauna. Pe măsură ce citesc despre progresele în adevăr făcute de aceşti fraţi şi surori, despre curajul lor de a înfrunta obstacolele şi perseverenţa lor în a-şi atinge scopul în viaţă, mă bucur că pot să împărtăşesc experienţa lor. Abia atunci când mi-am asumat responsabilitatea de a sluji acolo unde era mare nevoie, am putut să apreciez cu adevărat bucuria imensă pe care o astfel de muncă o poate furniza. Daţi-mi voie să vă spun câteva cuvinte despre experienţa mea.

După ce am auzit discuţia mişcătoare „Serving Where the Need Is Great” („A sluji acolo unde este mare nevoie”) şi am primit scrisoarea din parte Societăţii din 10 septembrie 1957 adresată tuturor congregaţiilor, inclusiv celei din care făceam eu parte, în Canada, am început să mă gândesc serios să îmi extind misiunea. Deşi mă căsătorisem cam în aceeaşi perioadă, acest lucru nu m-a împiedicat să încerc să extind misiunea din teren.

În primul rând, a trebuit să stabilim unde era cea mai mare nevoie şi ne-am petrecut cu toţii tot timpul analizând rapoarte din *Anuar* şi numere ale „*Turnului de Veghere”* şi ale revistei „*Treziţi-vă!”,* fără să punem la socoteală nenumăratele ore petrecute în biblioteci şi alte centre de informare. După ce am ales trei ţări, aşa cum ne-a fost sugerat, am comunicat intenţiile pe care le aveam filialelor. Răspunsul a venit imediat, însoţit de informaţii utile, inclusiv numele firmelor care ar putea face angajări.

Zilele şi săptămânile au zburat pe lângă noi, iar dosarul nostru de corespondenţă a devenit din ce în ce mai mare. Entuziasmul nostru a fost pus la încercare, iar optimismul nostru s-a ridicat şi a căzut pe măsură ce am primit răspunsuri precum: „Nu sunt posturi disponibile”, „Calificările dvs. nu sunt suficiente”, „Sugerăm să rămâneţi unde sunteţi”. Deşi am fost dezamăgiţi de multe ori, hotărârea noastră a devenit şi mai puternică.

Satan s-a folosit şi de alte mijloace pentru a ne împiedica să ne extindem misiunea în numele lui Iehova. Când m-am gândit să duc misiunea acolo unde este cea mai mare nevoie, angajatorul meu, care atunci nu ştia nimic despre planurile mele, mi-a oferit un curs de instruire special care mi-ar fi adus o promovare şi o mărire de salariu, precum şi un viitor asigurat în lumea afacerilor. Era o ofertă tentantă, dar eu eram hotărât să Îl slujesc pe Iehova

acolo unde era nevoie de mine, aşa că i-am spus angajatorului frumos, dar ferm că nu pot să accept. A încercat să mă convingă că dădeam cu piciorul unui viitor strălucit. Totuşi, după ce i-am explicat de ce misiunea era singura carieră care merita efortul, singura carieră pe care o alesesem, discuţia a culminat cu demisia mea, care avea să aibă loc în decurs de şase luni. Era o ocazie minunată să fiu martor pentru cei cu care am fost parteneri de afaceri în ultimii 20 de ani.

Între timp, ne alesesem ţinta – Sarawak, o insulă întinsă din Orientul Îndepărtat unde doi misionari puseseră bazele unui foarte mici congregaţii; cu siguranţă, era nevoie de ajutor în acest loc. Cu toate acestea, nu se stabilise nimic concret în legătură cu serviciul, dar eram siguri că puţinul venit pe care îl aveam, plus economiile noastre ne vor permite să rămânem în străinătate cel puţin un an; şi cu ajutorul lui Iehova, puteam face multe în acel timp.

În timp ce ne făceam planurile, o soră care rămăseseră văduvă, care deşi nu era tânără, avea „spiritul tânăr" şi 12 ani de experienţă ca pionier, şi-a exprimat dorinţa de a lua parte la o lucrare misionară într-o ţară străină. Simţea că uşa aceasta îi fusese închisă din cauza că depăşise demult vârsta pentru a fi primită la Gilead. Vă puteţi imagina ce bucuroasă a fost când a fost invitată să vină cu noi. Am făcut planurile finale fără să pierdem vremea.

ÎN DRUM SPRE ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT

16 octombrie 1958, zorii se revarsă strălucitori şi senini peste oraşul New York - ştim acest lucru pentru că eram prea entuziasmaţi să dormim! Am terminat micul dejun şi ne-am îndreptat către portul din Brooklyn. Agitaţia firească de dinainte de îmbarcare înconjura vasul. La ora cinci, ultima frânghie a fost desprinsă de mal şi am pornit la drum. Ne era greu să ne lăsam familiile şi prietenii în urmă, dar stând pe vas şi privind înainte, ştiam că pornisem să slujim acolo unde era nevoia mai mare, în Orientul Îndepărtat.

Am petrecut primele zile din călătoria pe mare odihnindu-ne după agitaţie de dinainte de plecare, făcând cunoştinţă cu ceilalţi opt pasageri şi îndurând răul de mare. Primul port în care am ajuns a fost Alexandria, în Egipt. Vasul era programat să stea în doc în jur de 24 de ore, astfel încât toţi pasagerii s-au pregătit să coboare. Majoritatea se duceau să vadă obiectivele turistice, dar noi eram nerăbdători să fim alături de fraţii noştri spirituali şi grija noastră era să luăm legătura cu ei în cel mai scurt timp.

Când vasul a intrat în doc în acea dimineaţă senină de duminică, ne-am aliniat în faţa scării pentru a debarca. După ce am trecut prin vamă, ne-am îndreptat repede către cel mai apropiat telefon. Cât de recunoscători am fost să putem lua legătura cu slujitorul de acolo! Cu ajutorul lui am ajuns în curând la Kingdom Hall. Plăcuţa de la Kingdom Hall, deşi era scrisă în arabă, limbă pe care nu o vorbeam, era uşor de înţeles şi pentru noi însemna „Bine aţi venit!" Când am sunat, am fost întâmpinaţi de funcţionarul din oraş şi de ceilalţi care erau ocupaţi cu pregătirea echipamentului pentru adunarea viitoare.

Cuprins

Cât de bucuroşi am fost să îi întâlnim pe acei fraţi din diferite grupuri naţionale, ale căror strângeri de mână ferme şi zâmbete calde au reuşit să depăşească orice bariere lingvistice! Nimic nu îi putea opri să fie foarte ospitalieri. Am luat prânzul la casa uneia dintre surori şi acolo am gustat prima dată din gustoasa bucătărie egipteană. După ce am stat în compania acestei familii teocratice, am vizitat o parte din frumoasele grădini ale oraşului, precum şi alte obiective interesante. Ne-am întors la Kingdom Hall la timp pentru a asista la studiul regulat al *Turnului de Veghere,* care este ţinut în trei limbi: greacă, arabă şi franceză. Întrucât luasem parte la misiunea din Montreal, aveam ceva cunoştinţe de franceză, astfel încât am putut să ne bucurăm de studiul în franceză. Atât înainte, cât şi după studiu ne-am amestecat printre mai bine de 120 de fraţi care erau adunaţi acolo. Nu ne-am putut abţine să nu observăm cum ei vin cu o jumătate de oră mai devreme şi rămân mult timp după studiu pentru a se bucura de compania fraţilor lor. După o cină uşoară cu un grup de prieteni, ne-am îndreptat către vas. Este greu de exprimat în cuvinte puterea pe care compania fraţilor noştri ne-a dat-o. Aceasta a fost una dintre multele binecuvântări de care ne-am bucurat datorită dorinţei noastre de a sluji acolo unde este cea mai mare nevoie.

Plecând in Alexandria, am făcut o scurtă oprire în Portul Said şi Suez, înainte să navigăm pe Marea Roşie, prin care Moise i-a condus pe izraeliţi. La Jeddah, Arabia Saudită am văzut cum pelerinii musulmani făceau acea călătorie la Mecca pe care fiecare musulman are datoria să o facă o dată în viaţă. În portul Sudan, am văzut reprezentanţi ai tribului Hadendoa cu părul lor stufos, ca sârma. După o pauză scurtă în Aden, aflat pe un cap stâncos, ne-am îndreptat spre est către Oceanul Indian.

ESCALĂ ÎN SINGAPORE

Călătoria se apropia cu paşi repezi de sfârşit. De abia a încetat zăngănitul lanţului ancorei când nişte fraţi de ai noştri din Singapore au urcat la bord pentru a ne întâmpina. Cât de bucuroşi am fost să ne întâlnim din nou cu responsabilul filialei şi cu soţia lui, pe care îi întâlnisem înainte la Adunarea Internaţională a Voinţei Divine din New York, iar căldura cu care noii noştri fraţi chinezi şi surori ne-au întâmpinat ne-a făcut să ne simţim imediat ca acasă! Ne-au fost luate bagajele şi în scurt timp am putut să păşim pe pământ solid după ce călătorisem o lună pe mare.

În timpul şederii noastre, nu am fost găzduiţi, ci am făcut parte din familia unei surori din localitate. Cât de buni şi deschişi au fost cu noi! Nu voi uita niciodată privirile mirate de pe feţele surorilor atunci când se uitau spre tavan în timpul cinei din prima seară să vadă mici creaturi asemănătoare cu şopârlele care roiau în jurul luminilor în timp ce ele se hrăneau cu insecte. În curând ne-am dat seama ce ajutor nepreţuit erau ele pentru noi şi le-am acceptat ca parte din familia din Orientul Îndepărtat.

Am fost foarte ocupaţi în acele zile în timp ce ne bucuram de privilegiul misiunii şi ne-am dat seama că era o mare nevoie de editori maturi pentru

Cuprins

numeroasele persoane cu bunăvoinţă. Puteţi înţelege mai bine sentimentul de urgenţă pe care l-am avut, când vă spun că în loc să raportăm norma obişnuită de 75 de ore în calitate de pionieri aflaţi în vacanţă de două săptămâni, noi am petrecut 120 de ore pe teren în acea lună, pe lângă timpul însemnat pe care l-am dedicat pregătirilor pentru viitoarea adunare de district.

Iubirea ce ne lega de fraţii şi surorile noastre a crescut mereu şi am ajuns să simţim că îi cunoşteam din totdeauna. După ce adunarea s-a încheiat, a venit vremea ca noi să ridicăm pânzele şi să ne îndreptăm către Sarawak. După o ultimă întâlnire cu fraţii noştri, am început ultima etapă a călătoriei noastre. Orice ezitare am fi avut la început, ea dispăruse până acum şi fiind mai puternici din punct de vedere spiritual datorită asocierii teocratice, priveam cu nerăbdare înainte, gândindu-ne la privilegiile care ne aşteptau.

MISIUNEA ÎN SARAWAK

Am putut să găsim locuinţe confortabile la puţin timp de la sosire şi în câteva zile, după ce ne-am unit forţele cu cei doi misionari plini de entuziasm, am început să simţim emoţia de a fi martori într-un teritoriul încă neexplorat în mare parte. Imaginaţi-vă, dacă doriţi, o scenă în care nişte indivizi întreabă de Iehova. Capete cu păr negru dau din cap afirmativ atunci când li se revelează răspunsurile Scripturilor; zâmbete de recunoştinţă apar pe feţele lor şi apoi acceptă cu bucurie Biblia.

Auzisem înainte de ploi torenţiale tropicale, dar trebuie să le trăiţi pe viu pentru a le putea aprecia cu adevărat. Într-o seară, în timp de ploua tare am pornit, după lăsarea întunericului, pentru a lua parte la un studiu biblic în casa unei familii şi când am sosit acolo am aflat că singurul mod în care puteam ajunge la casa respectivă era să mergem pe o punte aflată la o înălţime de 137 de metri. Cu o lanternă într-o mână şi o umbrelă în cealaltă, în timp ce ţineam o cutie de scrisori la subraţ am mers legănându-ne pe punte până ce am ajuns la casa respectivă. După un studiu minunat la lumina unei lămpi sparte, înainte să plecăm am dat răspunsuri la multe întrebări legate de Biblie. Afară încă mai ploua şi se formase un mic lac. La plecare ne-am descălţat şi ne-am scos şosetele, ne-am ridicat pantalonii şi fustele cât de sus posibil şi am pornit către şosea, mergând pe puntea care era acum aflată sub ape.

Cu cât lucram mai mult timp printre vecinii noştri, cu atât îi înţelegeam mai bine şi îi iubeam. Publicaţiile au fost răspândite cu bucurie şi în scurt timp nu erau decât puţine case din jurul nostru care nu aveau astfel de materiale. A fost uşor să demarăm studiile, unele chiar din prima încercare. Am proiectat filmele Societăţii în săli, case particulare, spitale şi chiar în aşezăminte pentru leproşi, iar în medie au fost prezente o sută de persoane în public la fiecare dintre cele 13 adunări. Rezultatele au apărut imediat. Prezenţa cu ocazia studierii „*Turnului de Veghere”* a urcat de la 6 la 10 şi la 12 persoane şi atunci când a fost stabilit un program regulat de întâlniri publice, numărul celor prezenţi a crescut la 15, iar cel mai mult am avut 20 sau mai mulţi participanţi - şi acest lucru în mai puţin de şase luni.

Cuprins

Unul dintre misionari a primit o scrisoare de la o elevă chinezoaică care fusese impresionată de ceea ce a văzut într-unul din filmele Societăţii. Părinţii ei erau budişti, iar ea 'se simţea atrasă de „vestea bună" şi vroia să afle mai multe', a explicat ea. A fost stabilit repede un studiu şi la scurt timp această adolescentă participa la întâlniri şi lua parte constant la misiunea din teren, oferindu-ne un ajutor preţios pentru a lua legătura cu locuitorii vorbitori de limbă chineză.

Cu ocazia unui alt studiu al Bibliei la domiciliu, un prieten al proprietarului casei a venit într-o vizită şi, fiind invitat să ia parte la studiu, a acceptat bucuros. Deşi nu participase de la începutul studiului, acest om dornic să afle adevărul a perseverat şi, înainte ca studiul broşurii să fie terminat, el a început să ia parte la studiul „*Turnului de Veghere"* şi făcea comentarii, chiar dacă acest lucru însemna să meargă cu bicicleta pe o distanţă de 21 de kilometri prin soare arzător sau ploaie torenţială.

Desigur, activitatea noastră a fost observată de alte misiuni religioase, mai ales când mulţi dintre studenţii lor au venit la noi pentru a găsi răspunsuri la întrebările legate de Biblie. A început o campanie de intimidare. În timp ce unii şi-au întrerupt studiile, alţii nu au renunţat. Apoi s-au făcut presiuni asupra structurilor politice, iar viza ne-a fost anulată. Am făcut apel ca măsura să fie analizată din nou, dar nimeni nu ne-a auzit. Am fost nevoiţi să părăsim misiunea de pe insulă.

În timp ce vasul nostru părăsea docul, mulţi dintre prietenii pe care îi aveam acolo au venit pentru a-şi exprima recunoştinţa pentru ajutorul ce le-a fost dat. Ne-am rugat sincer pentru ei, iar Iehova nu i-a uitat. Am primit scrisori şi am aflat astfel că cei mai puternici fac mult pentru a-i ajuta pe ceilalţi, iar studiul „*Turnului de Veghere"* se ţine regulat. Indiferent de eforturile păstorilor falşi care se opun voinţei divine, Iehova continuă să îşi întindă mâna, iar cei care continuă să Îl urmeze pe Păstorul Cel Drept vor fi răsplătiţi cu viaţa veşnică în Lumea Nouă.

Deşi am fost forţaţi să părăsim insula Sarawak împreună cu fiica noastră de trei luni, născută la scurt timp după ce am sosit acolo, dorinţa noastră de a lua parte la misiune acolo unde nevoia este cea mai mare nu a încetat. Milioane de alţi oameni trăiesc în această parte a lumii; am simţit că şi noi puteam face acest lucru. Vrem să fim acolo unde este mare nevoie de ajutor. În curând s-a ivit ocazia să mergem către un astfel de loc – Malaezia.

Din momentul în care am sosit acolo, privilegiul unui serviciu de pionierat special ni s-a oferit şi suntem recunoscători pentru acest lucru. Acesta este deja cel de al doilea an în care suntem într-o ţară străină şi implicându-se în misiune am găsit protecţie în faţa pericolului real al materialismului şi al altor rele ale lumii lui Satan. Venitul nostru redus şi economiile noastre s-au dovedit a fi asemenea pâinii şi peştelui pe care Isus le-a folosit pentru a hrăni mulţimea; avem destul pentru a ne întreţine. Cât de mult ne-a binecuvântat Iehova! Cât de bucuroşi suntem că am răspuns chemării Sale de a sluji acolo unde este cea mai mare nevoie! – Colaborare.

Cuprins

ÎNCHINĂTORI TREJI

în timpul sfârşitului

ESTE vital ca cei care practică religia Bibliei să fie conştienţi de responsabilităţile pe care le au acum când ne confruntăm cu distrugerea iminentă a lumii rele prin mâinile lui Isus Cristos – cel care execută poruncile lui Iehova! Trebuie să ne păzim de capcanele care ar putea face să fim distruşi alături de cei răi pentru că Diavolul, precum un leu care rage caută să îi devoreze pe cei care se clatină. Trebuie să avem grijă ca ochii noştri să privească ţintă spre Lumea Nouă care se află în faţa noastră. – 1Pet. 5:8.

[2] Cu aproape şase ani înainte ca Ierusalimul să fie distrus de armatele romane în anul 70, apostolul Petru a scris cea de a doua epistolă către cei din congregaţia creştină, oferind sfaturi inspirate care sunt şi mai folositoare azi, în aceste zile care precedă distrugerea lumii, lucru anunţat de distrugerea Ierusalimului. Adresându-se celor care aveau deja credinţă, Petru a spus că ei au obţinut credinţa „prin dreptatea Dumnezeului nostru şi a Mântuitorului Isus Cristos", accentuând ideea că ei depindeau de Dumnezeu, aşadar trebuiau să se comporte umil în faţa Lui. (2Pet. 1:1) Suntem cu toţii datori lui Dumnezeu pentru viaţa pe care o avem şi pentru grija cu care El susţine această viaţă. Nu avem nimic în noi înşine despre care să ne lăudăm, dar avem multe pentru care putem fi recunoscători. Aşa cum suntem datori lui Dumnezeu pentru viaţa de acum, tot aşa şi speranţa noastră întru viaţa veşnică în Lumea Nouă este fondată pe hotărârea Sa.

HOTĂRÂREA DIVINĂ ÎN PRIVINŢA MÂNTUIRII

[3] Deşi am fost născuţi în păcat şi condamnaţi la moarte, atunci când am auzit vestea bună ne-am dat seama să singura modalitate prin care ne putem mântui este ca Isus să ne răscumpere prin propriul sacrificiu, iar Iehova Dumnezeul este Cel care a luat această hotărâre. Isus este „calea, adevărul şi viaţa" şi nimeni nu ajunge la Tată fără ajutorul Lui. (Ioan 14:6) Acei creştini care devin „parte a naturii divine" ca fii spirituali ai lui Dumnezeu şi moştenitori alături de Cristos în Împărăţia cerească, au această speranţă pentru că au fost răscumpăraţi. Apostolul Pavel le spune lor: „Acum că am fost declaraţi drepţi ca rezultat al credinţei, haideţi să ne bucurăm de pacea cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, prin intermediul căruia am dobândit, prin credinţă, cale liberă la această bunătate nemeritată de care ne bucurăm acum! Să ne bucurăm, având speranţa că vom primi glorie de la Dumnezeu." (2Pet. 1:4; Rom. 5:1, 2) Speranţa împărtăşită de „marea mulţime" de credincioşi care moştenesc tărâmul lumesc al Împărăţiei este bazată tot pe această hotărâre, iar ei spun în mod public: „Mântuirea i-o datorăm Dumnezeului nostru, care stă aşezat pe tron, şi Mielului." (Rev. 7:10)

Cuprins

Ei apreciază pe deplin această hotărâre divină. Nu este un lucru despre care îşi mărturisesc credinţa, dar pe care nu îl înţeleg. Ei îi învaţă pe alţii despre acest lucru şi se roagă constant lui Dumnezeu în numele celui care Şi-a dat viaţa drept răscumpărare.

4 Acceptarea lui Isus Cristos ca fiind cel prin care Dumnezeu aduce mântuirea este unul dintre mijloacele prin care este posibil să supravieţuiţi cataclismului de la Armaghedon. Pe vremea lui Noe, numai cei care şi-au pus credinţa în Noe şi în profetul lui Dumnezeu şi s-au suspus conducerii Lui au fost salvaţi de la înec. Când Armaghedonul va veni în timpul acestei generaţii, doar cei care şi-au dovedit credinţa în Marele Noe, în Isus Cristos ca mare Profet al lui Dumnezeu şi Rege şi care s-au supus conducerii Lui, vor trăi în Lumea Nouă. (1Pet. 3:20-21) Cei care şi-au pus credinţa în oameni îşi vor da seama că nu au la cine să se întoarcă pentru ajutor. Omul, cu toate priceperea lui ştiinţifică, îşi va da seama că rachetele lui de interceptare nu pot opri forţele naturii pe care Dumnezeu le va îndrepta asupra celor răi pentru a-i distruge; omul nu va putea nici să creeze nişte mijloace prin care să scape de judecată şi să zboare în alte părţi ale universului. Dumnezeu spune despre cei răi: „Dacă se îngroapă în Şeol, mâna Mea îi va găsi şi acolo; şi dacă se ridică la ceruri, îi voi prăbuşi de acolo.” (Amos 9:2) În loc să se încreadă în lucrarea oamenilor, cei care sunt conştienţi de situaţia cu care se confruntă omenirea acum vor căuta să se îndrepte către Dumnezeu şi către Fiul Său, Regele Isus Cristos. „Dumnezeu se opune celor neascultători, dar le oferă bunătate nemeritată celor umili.” – 1Pet. 5:5; Ps. 2:12.

DESPRE RODUL CEL BUN

5 Pentru a produce roade bune este nevoie de efort din partea voastră. Înseamnă să vă trăiţi vieţile într-un mod în care să respectaţi cerinţele drepte ale lui Dumnezeu. Pentru a atinge perspectivele de viaţă pe care Dumnezeu ni le-a oferit, Petru dă următorul sfat: „Da, tocmai din acest motiv, făcând toate eforturile, adăugaţi la credinţa voastră virtutea, la virtute, cunoştinţa, la cunoştinţă, stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine, perseverenţa, la perseverenţă, devotarea sfântă, la devotarea sfântă, afecţiunea frăţească, la afecţiunea frăţească, iubirea.” (2Pet. 1:5-7) Credinţa, care este o convingere adânc înrădăcinată că speranţa pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-a dat-o că se va împlini, este necesară pentru a-L mulţumi pe Dumnezeu. Virtutea este corectitudinea în comportament, în armonie cu standardele lui Dumnezeu de moralitate; fără de aceasta, slujirea noastră nu ar fi acceptată. Cunoaşterea este o necesitate dacă vrem să fim „lucrători care nu se ruşinează de nimic, care mânuiesc corect cuvântul adevărului.” (2Tim. 2:15) Stăpânirea de sine este importantă pentru ca vieţile noastre să fie în armonie cu ceea ce noi ştim că este corect. Perseverenţa ne permite să fim tari în credinţă chiar şi în circumstanţe dificile. Devotarea sfântă ne îndeamnă să ne închinăm cu toată inima. Afecţiunea frăţească şi iubirea ne ţin aproape de Dumnezeu, de fraţii noştri şi de organizaţia teocratică. „Dacă aceste lucruri există în voi şi vă

Cuprins

inundă, atunci ele vă vor împiedica să fiţi fie inactivi sau neroditori în legătură cu cunoaşterea precisă a Domnului nostru Isus Cristos." – 2Pet. 1:8.

[6] Nu ne putem permite să fim credincioşi neatenţi sau adormiţi. Acum este momentul să fim activi. Acţiunile noastre vor influenţa oportunitatea de a avea viaţă în Lumea Nouă. Oamenii se cunosc după roadele pe care le poartă. Un ziar numit „*Memento*", pregătit special pentru „Duminica Patimilor" şi distribuit în Olanda, a spus următoarele comentând roadele religiei creştinătăţii: „Suntem vinovaţi pentru unitatea uzată din Biserica lui Cristos şi de dezbinarea Adevărului... Suntem vinovaţi pentru cei 33 milioane de comunişti care neagă existenţa lui Dumnezeu pentru că nu iubim cu suficient zel... Suntem slabi pentru că am transformat Evanghelia într-o formulă pentru decenţă exterioară şi o existenţă sigură... Suntem slabi pentru că morala creştină se clatină... Suntem slabi pentru că nu ne rugăm." Roadele lor arată că ei nu respectă religia Bibliei, căci roadele lor nu vin din „cunoaşterea precisă a Domnului nostru Isus Cristos." Cu toate acestea, cel care aude Cuvântul adevărului şi îl înţelege poartă roade bune. Viaţa lui este plină de roadele calităţilor creştine, la care se face referire în Ioan 15:8, iar acest lucru aduce slavă Tatălui. Acela este constant în slujirea „lui Dumnezeu prin rugăciune, roadele buzelor care grăiesc de faţă cu toţi numele Lui." (Evr. 13:15) Rezultatul este că mai multe persoane aud vestea bună şi devin Creştini devotaţi, iar scrisorile de recomandare scrise din inimă confirmă roadele bogate ale misiunii la care luăm parte în calitate de „lucrători ai lui Dumnezeu". – 2Cor. 3:1-3; 1Cor. 3:5-9.

[7] Dacă aceste caracteristici şi activităţi ar lipsi din vieţile noastre, atunci ceva ar fi în neregulă. „Căci dacă aceste lucruri nu sunt prezente în viaţa cuiva, atunci acela este orb, îşi închide ochii în faţa luminii şi a dat uitării curăţirea păcatelor pe care le-a făcut înainte." (2Pet. 1:9) Dacă vreunii au neglijat aceste lucruri şi nu făcut „marile eforturi" care li se cer, acum este timpul să remedieze situaţia. Nu ne putem permite să fim indiferenţi sau lipsiţi de entuziasm. Cel mai neînţelept lucru ar fi să lăsăm slujirea lui Dumnezeu pe mai târziu, mai ales dacă luăm în considerare timpul limitat care ne mai rămâne. Trebuie să fiţi conştienţi de cerinţele pe care credinţa adevărată le implică. Doar admiţând nevoia de a respecta cerinţele lui Dumnezeu şi făcând un efort sincer pentru a-L slăvi pe El acum vi „se va da deschide pe deplin poarta de intrare în Împărăţia veşnică a Domnului nostru şi Mântuitor, Isus Cristos". – 2Pet. 1:11.

ADUCERI AMINTE PLĂCUTE

[8] De ce a scris Petru aceste sfaturi pentru fraţii săi creştini? Oare ei nu cunosc lucrurile despre care a scris? El a răspuns: „De aceea, voi fi întotdeauna gata să vă reamintesc aceste lucruri, deşi le cunoaşteţi şi sunteţi ferm stabiliţi în adevărul care este în voi. Dar cred că este drept ca, atât timp cât sunt în acest tabernacol, să vă trezesc prin aduceri-aminte". (2Pet. 1:12, 13). Este adevărat că până atunci fuseseră scrise două sau trei dintre relatările Evangheliei, precum şi cartea Faptele

Cuprins

Apostolilor. Pavel, scrisese de asemenea cea mai mare parte din cele paisprezece scrisori înflăcărate, iar Petru le menţionează. Cu toate acestea, el spune: „Iubiţii mei fraţi, aceasta este deja a doua scrisoare pe care v-o scriu şi în care, la fel ca în prima, vă stimulez printr-o aducere-aminte capacitatea de a gândi clar, ca să vă amintiţi de cuvintele rostite mai înainte de profeţii sfinţi şi de porunca Domnului şi Salvatorului transmisă prin apostolii voştri." (2Pet. 3:1, 2) El ştia că îi va stimula să continue vegherea spirituală. Era o măsură de protecţie ca ei să revizuiască aceste adevăruri importante, pentru a le menţine vie înţelegerea, ceea ce le va permite să fie „întotdeauna gata să prezinte o apărare înaintea oricui le cere motivul speranţei lor, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund." – 1Pet. 3:15.

[9] Noi, cei care trăim în această perioadă de la sfârşit, avem nevoie de astfel de aduceri-aminte plăcute. Biblia însăşi conţine aduceri-aminte pentru noi. (Ps. 119:2) De asemenea, prin intermediul unor articole care apar în „*Turnul de Veghere*" precum şi în alte publicaţii ale societăţii, gândirea noastră este stimulată prin intermediul unei reamintiri. Adevărat, putem recunoaşte multe din adevărurile de bază, ca fiind lucruri pe care le-am studiat înainte, dar această reamintire este vitală pentru a ne menţine înţelegerea vie, iar fără înţelegere, chiar şi cunoştinţele pe care le avem n-ar reuşi să ne ajute să progresăm spre o slujire eficientă. Cu scopul de a ne menţine vegherea spirituală, ar trebui să profităm din plin de aceste reamintiri, oferite de divinitate.

[10] Ceea ce a scris Petru, nu a fost scris din imaginaţie. El nu şi-a bazat învăţătura pe poveşti false, născocite cu pricepere. El personal a fost cu Isus în momentul transfigurării lui şi a avut o viziune, în care L-a văzut pe Domnul în slava Regatului Său. Mai mult, el a auzit vocea lui Dumnezeu însuşi din cer, zicând: „Acesta este fiul meu iubit, pe care eu l-am aprobat"! Acesta a fost motivul pentru care s-au confirmat experienţele pline de credinţă pe care Petru le-a susţinut „noi avem cuvântul profetic mai sigur şi bine faceţi că îi daţi atenţie". (2Pet. 1:16-19) Dacă Petru avea motive de credinţă, atunci, noi avem motive chiar şi mai puternice astăzi, pentru că am văzut îndeplinite înaintea ochilor noştri toate profeţiile care dovedesc clar că Isus Cristos este acum prezent în puterea şi gloria Regatului Său, că a luat deja măsuri împotriva diavolului, l-a alungat din cer şi că, în curând, această perioadă de sfârşit va atinge apogeul cu distrugerea tuturor răutăţilor, deschizând calea pentru noi în lumea veşnică a lui Dumnezeu. Păstrarea acestor fapte în mod constant în mintea noastră ne ajută să fim treji în exercitarea veneraţiei noastre.

CAPCANE DE EVITAT

[11] Ce păcat ar fi să pierdem noua lume, acum când suntem în pragul ei! Cu toate acestea, s-ar putea întâmpla exact aşa, dacă nu reuşim să ţinem seama de avertismentele consemnate pentru protecţia noastră. „Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie tăiaţi, mai ales pe aceia care, în dorinţele lor, umblă după carne ca s-o întineze şi care dispreţuiesc domnia". (2Pet. 2:9, 10)

Cuprins

Observaţi două păcate faţă de care suntem avertizaţi în mod deosebit: umblarea după carne, cu dorinţa de a o întina, şi dispreţuirea domniei.

[12] Nu are niciun rost să ignorăm avertismentul. Nu ne va face niciun bine să susţinem că suntem născuţi în păcat şi pentru acest motiv cedăm cu uşurinţă slăbiciunilor trupului. „Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu? Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Nici fornicatorii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbaţii folosiţi pentru scopuri nenaturale, nici bărbaţii care se culcă cu bărbaţi, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu". (1Cor. 6:9, 10) Niciodată nu suntem atât de aproape de lumea noua încât să putem lăsa garda jos. Noi trebuie să rămânem treji în faţa pericolului. Aproape de sfârşitul celor patruzeci de ani de umblare prin pustiu, pe când erau pe punctul să intre în ţara promisă, mii de copiii ai lui Israel şi-au compromis şansele de a intra în ţara pe care Dumnezeu le-a dat-o, prin cedarea în faţa dorinţelor trupeşti şi prin implicarea în „relaţii imorale cu fiicele Moabului". (Num. 25:1) Oricine din zilele noastre, care a lăsat comportamentul pângăritor al lumii să-i acapareze modul de viaţă şi apoi a cedat ademenirilor la imoralitate, şi-a renegat proprietarului care l-a cumpărat, Isus Cristos. „Ceea ce spune proverbul adevărat li s-a întâmplat lor: 'Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă'". – 2Pet. 2:22.

[13] Cei care urmează o astfel de cale au inimi rele. „Au ochii plini de adulter, nu se pot lăsa de păcat şi ademenesc sufletele nestatornice. Au inima deprinsă la lăcomie" spune Petru. Isus a indicat aceeaşi cauză atunci când a spus: „Din inimă ies gândurile rele, omorurile, adulterele, fornicaţiile" şi altele de felul acesta. (2Pet. 2:14; Mat. 15:19) Cum pot astfel de dorinţe ajunge vreodată în inimă, influenţând-o atât de mult încât să o controleze? O persoană nu dă urmare oricărui gând care-i pătrunde vreodată în minte, ci doar acelor gânduri asupra cărora stăruie, acelor gânduri pe care le păstrează în minte până când devin fertile, asupra lor acţionează ea în cele din urmă. (Iac. 1:14, 15) Dacă o persoană îşi face un obicei din hrănirea minţii cu imoralitate, ea îşi pune în pericol integritatea sa de Creştin. „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieţii". (Prov. 4:23) Aceasta o putem face prin cultivarea unor obiceiuri corecte de gândire care sunt recomandate în Filipeni 4:8: „În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră". Prin urmarea acestor lucruri, vă protejaţi inima.

[14] Ce ziceţi despre cei ce „dispreţuiesc domnia"? Despre aceştia mai departe apostolul spune: „Îndrăzneţi şi încăpăţânaţi, ei nu tremură în faţa celor glorioşi, ci îi vorbesc de rău". (2Pet. 2:10) „Cei glorioşi" la care se face referire aici, nu sunt nici cei care sunt luminoşi şi strălucitori în proprii lor ochi nici cei care sunt glorioşi în ochii altora, datorită realizărilor lor personale. Atunci când se ruga Tatălui Său, Isus a spus despre cei care au devenit urmaşii Săi: Şi le-am dat gloria pe care Tu Mi-ai dat-o Mie". (Ioan 17:22) Prin urmare este gloria dată de

Cuprins

Dumnezeu. Lor li s-au conferit privilegii, care, venind de la Dumnezeu, sunt într-adevăr, glorioase. Cei care sunt fraţii Regelui Isus Cristos, au fost selectaţi ca moştenitori ai regatului ceresc – un privilegiu glorios într-adevăr! Această favoare arătată de Dumnezeu, nu poate fi ignorată de către cealaltă parte a omenirii care îşi va câştiga viaţa. Din acest motiv, în pilda cu oi şi capre, Isus a arătat că ceilalţi vor fi judecaţi în funcţie de comportamentul lor din timpul vieţii din noua lume, pe baza atitudinii lor faţă de fraţii regelui şi de mesajul pe care îl poartă în ceea ce priveşte Regatul. Vorbindu-i de rău pe aceştia, ambasadorii Regatului ar arăta desconsiderare pentru Regat, pentru Rege şi pentru domnia Unicului împuternicit ca rege, de către Iehova Dumnezeu însuşi. Ca un grup colectiv, rămăşiţa acestor moştenitori ai Regatului, încă pe pământ constituie clasa „sclavului fidel si prevăzător", căruia Dumnezeu i-a încredinţat interesele Regatului pe pământ. Sub conducerea Spiritului Sfânt, acest „sclav" şi-a desemnat persoane ca slujitori în congregaţii, să păstorească turma lui Dumnezeu. Este important ca noi să-i recunoaştem şi să cooperăm pe deplin cu cei cărora Dumnezeu le-a dat o astfel responsabilitate sau o autoritate specială şi să nu privim dispreţuitor la orânduire sau să-i vorbim de rău pe cei cărora le-au fost încredinţate aceste privilegii.

[15] Cei care luptă împotriva organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, precum a făcut „sclavul cel rău" se arată a fi lipsiţi de raţiune, fără apreciere faţă de Iehova Dumnezeu şi fără credinţă faţă de El. Neputând să aprecieze lucrurile spirituale, „aceşti oameni, ca nişte animale fără raţiune, din fire născute să fie prinse şi omorâte, vorbesc de rău despre lucrurile pe care nu le cunosc şi de aceea vor fi distruşi prin însăşi calea lor care-i duce la distrugere făcându-şi lor înşişi rău ca răsplată pentru nelegiuirile lor". – 2Pet. 2:12, 13.

[16] Să nu lăsaţi pe nici unul care se arată a fi nepăsător faţă de avertismentul divin să creadă că Dumnezeu se va abţine să nu-i pedepsească pentru comportamentul lor, care-L sfidează pe Dumnezeu. El nu a ezitat să-i pedepsească pe îngerii care au păcătuit sau să pedepsească lumea rea din vremea lui Noe sau pe oamenii imorali din Sodoma şi Gomora. (2Pet. 2:4-7) La Armaghedon, El îşi va exercita judecata asupra celor care-i urmează pe predecesorii lor răi, dar El îi va păstra, pe cei care arată că inimile lor sunt dedicate Lui prin supunerea arătată faţă de căile Lui drepte.

O IMPRESIE POTRIVITĂ DESPRE RĂBDAREA LUI DUMNEZEU

[17] Având gândirea impulsionată de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar şi atunci când ne confruntăm cu necredinţa batjocoritoare a lumii, credinţa noastră nu este zdruncinată. Lumea poate spune „Unde este promisa Lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei". (2Pet. 3:4). Dar noi ştim că nu este adevărat! Înştiinţaţi de către Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, suntem conştienţi de faptul că trăim în timpul sfârşitului. Deşi oamenii îşi bat joc de ideea de distrugere a lumii rele în bătălia de la Armaghedon, noi nu facem acest lucru. Noi suntem foarte

Cuprins

familiarizaţi cu consemnările sacre şi laice, istorice, despre potopul din vremea lui Noe, prin intermediul căruia „lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă”. „Prin acelaşi cuvânt [a lui Dumnezeu] cerurile [Satan şi demonii lui] şi pământul de acum [oamenii răi], sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate”. (2Pet. 3:5-7) Această hotărâre este sigură, nu este ceva despre care să poţi râde.

[18] În efortul lor de a minimaliza gravitatea situaţiei şi reflectând la necredinţa lor, batjocoritorii susţin că dacă Dumnezeu ar fi plănuit vreodată să aducă o lume nouă, El ar fi făcut acest lucru cu mult timp în urmă; ei Îl consideră lent. Cu toate acestea, Petru sfătuieşte: „Dar să nu scăpaţi din vedere îndeosebi acest fapt, iubiţii mei fraţi: că o zi înaintea lui Iehova este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi”. O mie de ani este o perioadă lungă de timp pentru un om care are o durata de viaţă de numai şaptezeci sau optzeci de ani, dar pentru Dumnezeu, care locuieşte în eternitate, este ca şi cum ar fi o zi pentru noi. Deci, nu există niciun motiv să ne îndoim atunci când ne luăm răgazul să luăm în considerare faptul că au trecut mai puţin de şase zile dintre aceşti o mie de ani, de la căderea omului în păcat şi că trăim în prezent chiar în generaţia care va vedea venirea noii lumi. „Iehova nu este încet cu privire la promisiunea Sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la căinţă”. (2Pet. 3:8, 9) Cei care sunt ocupaţi cu lucrarea Domnului nu se plâng de răbdarea lui Dumnezeu; ci ei lucrează din greu pentru a le găsi pe oile Domnului şi pentru a le ajuta să intre în turma cea sigură, cât timp se mai poate. În timp ce aşteaptă cu nerăbdare împlinirea profeţiei, a venirii momentului în care răutatea se va apropia de sfârşit, iar numele lui Dumnezeu va fi răzbunat pentru totdeauna, ei sunt nerăbdători să facă tot posibilul pentru a-i ajuta, înainte de venirea acelui moment, pe cei de bună credinţă să ajungă la căinţă şi să supravieţuiască în noua lume a dreptăţii.

[19] Deşi lumea a fost avertizată, necredincioşii şi neascultătorii vor fi prinşi pe nepregătite, deoarece ei nu sunt atenţi. Ziua lui Iehova va veni peste ei ca un hoţ – nedorită şi într-un moment în care ei nu se vor aştepta. „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă aşa cum i-ar surprinde pe hoţi, fiindcă toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei”. (1Tes. 5:2-5; 2Pet. 3:10) Nu, martorii plini de credinţă ai lui Iehova nu vor fi prinşi pe nepregătite. Ei primesc sfatul cu braţele deschise: „fiindcă aşteptaţi aceste lucruri, faceţi tot posibilul ca în final să fiţi găsiţi de El fără pată, fără defect şi în pace”. Ei trăiesc în fiecare zi, cu un acut simţ de conştientizare a apropierii de ziua lui Iehova de executare a lumii satanice. Ei ştiu că Regatul lui Dumnezeu deja conduce în ceruri şi că ei sunt agenţii săi de publicitate. Ei Îl susţin atât prin cuvinte cât şi prin fapte. Aceşti închinători treji ai lui Iehova Dumnezeu se străduiesc cu sinceritate să trezească starea de veghe spirituală a celorlalţi, astfel încât ei să nu cadă în somnul continuu cu cei răi la Armaghedon, ci să supravieţuiască cu închinătorii treji în noua lume pentru a I se închina lui Iehova pentru totdeauna – 2Pet. 3:11-14.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este atât de important să fim acum treji din punct de vedere spiritual?
2. Ce atitudine i-a îndemnat apostolul Pavel pe fraţii săi să aibă, şi de ce acest sfat este adecvat pentru noi în acest timp al sfârşitului?
3. Pe ce este bazată speranţa noastră de mântuire?
4. (a) Prin ce mijloace este posibilă eliberarea de distrugerea de la Armaghedon? (b) În loc să ne încredem în oameni ce altă atitudine trebuie să luăm?
5. Ce calităţi trebuie să se manifeste în vieţile acelora care doresc viaţa în lumea cea nouă, şi ce consecinţe va avea aceasta acum?
6. (a) Ce roade a produs creştinătatea, şi de ce? (b) Ce fel de roade sunt evidente printre oamenii lui Iehova şi de ce?
7. Dacă cineva nu aduce roade creştine, ce este greşit? Ce ar trebui făcut cu privire la aceasta?
8. Care a fost motivul apostolului Petru pe care l-a menţionat atunci când a scris a doua scrisoare?
9. Cum ne sunt nouă astăzi oferite memento-uri, şi ce efect au acestea asupra noastră?
10. Ce l-a făcut pe Petru atât de încrezător de adevărul profeţiilor şi de ce avem noi în acest moment un motiv mult mai mare pentru a fi încrezători?
11. (a) Ce ne ajută pe noi ca şi creştini să fim atenţi? (b) Împotriva căror două grave infracţiuni suntem noi avertizaţi în 2 Petru 2:10?
12. (a) Dacă cineva „merge pe calea cărnii cu dorinţa de a o pângări” ce perspectivă pierde el? (b) Cum a arătat experienţa izraeliţilor necesitatea de a fi atent la acest pericol?
13. Ce este în neregulă cu o persoană care se complace în imoralitate, astfel încât de ce trebuie să ne păzim şi în ce mod?
14. Cine sunt „cei glorioşi” de care a vorbit Petru, şi de ce este important să arătăm respectul cuvenit faţă de ei?
15. Cum se dovedesc cei care „vorbesc în mod abuziv de cei glorioşi” a fi lipsiţi de raţiune asemenea animalelor?
16. De ce putem fi siguri, având în vedere realizarea divină a hotărârii din trecut?
17. De ce batjocura necredincioşilor la ideea sfârşitului lumii nu zdruncină credinţa unui creştin?
18. (a) Când batjocoritorii susţin că Dumnezeu este lent, de ce este greşit raţionamentul lor? (b) Cum ar trebui să privim răbdarea care este acum demonstrată de Dumnezeu?
19. De ce va veni distrugerea asupra lumii vechi asemenea unui hoţ şi de ce martorii credincioşi ai lui Iehova nu vor fi prinşi pe neaşteptate?

Cuprins

Numele lui Dumnezeu

În Broşura lor cu numărul 12, publicată în La Paz, Bolivia, preoţii Maryknoll au recunoscut din greşeală că numele lui Dumnezeu este Iehova. Traducerea catolică face ca numele lui Iehova să fie
evidenţiat prin absenţa sa, dar iată aici un citat din broşura catolică:

„Acest percept [a doua poruncă] ne porunceşte să nu abuzăm de numele lui Dumnezeu. Evreii din Vechiul Testament au avut atât de mult respect pentru numele lui Dumnezeu încât au început să evite pronunţarea acestui nume. În cartea Leviticul citim, 'Oricine va blestema numele lui Iehova va fi pedepsit cu moartea'. Apoi, pedeapsa 'de a lua numele lui Dumnezeu în deşert' a fost moartea. Din acest motiv Moise a poruncit ca hulitorii care iau numele lui Dumnezeu în deşert să fie ucişi cu pietre de către popor."

Versiunea Bibliei pe care o utilizaţi conţine numele lui Dumnezeu? Numele Lui apare în Scripturile originale evreieşti de peste 6800 de ori.

Urmând calea lui Iehova în numele Lui

PRINTRE multele promisiuni pe care Iehova Dumnezeu le-a făcut pentru a fi înregistrate în Cuvântul Său în vederea instruirii noastre, a confortului şi a speranţei ca martorii creştini dedicaţi Lui, este cea găsită în Isaia 30:21: „Şi urechile tale vor auzi un cuvânt în urma ta zicând: 'Iată calea. Umblaţi pe ea voi oameni', chiar dacă v-aţi abate la dreapta sau dacă v-aţi abate la stânga". Având în vedere condiţiile lumii, cât de potrivit este acest sfat!

Cu toţii vrem să urmăm calea lui Iehova pentru că este o cale simplă, o cale a dreptăţii şi a înţelepciunii, o cale a fericirii şi păcii, o cale a vieţii veşnice. Cu siguranţă că nu este o cale mai bună de urmat decât aceasta. – Ps. 27:11; Prov. 3:13-18.

Însă urmând calea lui Iehova nu înseamnă urmarea drumului ce presupune o rezistenţă minimă. Nici pe departe! Isus ne-a spus că este o cale îngustă şi strâmtă, şi prin urmare o cale pe care puţini o găsesc. Dar nu este atât de dificilă încât chiar şi cei bătrâni sau foarte tineri, infirmi sau neînvăţaţi, să nu poată umbla pe ea dacă îşi doresc cu sinceritate acest lucru. – Mat. 7:13, 14.

Remarcaţi de asemenea că Iehova are doar o singură cale, nu căi multe şi diferite, contradictorii şi confuze. El este un Dumnezeu al ordinii, aşa că El impune ca toţi servii Lui de pe pământ să urmeze singura Sa cale, ca ei toţi să poată fi în armonie şi să vorbească în înţelegere. – 1Cor. 1:10.

Ce presupune şi de ce avem nevoie pentru a urma calea lui Iehova? Avem nevoie mai întâi de toate de un caracter drept al inimii, de o mentalitate psihică corectă, una plină de smerenie, sinceritate şi blândeţe. (Ps. 25:9) Mai avem nevoie de asemenea de cunoştinţe, pentru că ignoranţa doar ne va conduce orbeşte în groapa distrugerii. Prin urmare noi trebuie să „cutreierăm în toate părţile" în Cuvântul lui Dumnezeu şi cu ajutorul pe care ni L-a oferit, pentru a 'spori

Cuprins

adevăratele noastre cunoştinţe'. Noi nu putem fi mulţumiţi doar cu simpla cunoaştere a primelor şi elementarelor lucruri despre închinarea pură lui Iehova, ci trebuie să înaintăm spre maturitate. – Dan. 12:4; Evr. 6:1.

Astăzi, la fel ca în vremurile trecute, Iehova are o organizaţie vizibilă pe pământ. Unul din scopurile sale principale este de a-i ajuta pe creştini să urmeze calea lui Iehova; aşa că trebuie să ne oferim pe noi înşine pentru toate prevederile sale. Există o clasă identificată ca fiind clasa „sclavului fidel şi prevăzător"; aceasta oferă servi, pastori, învăţători şi misionari precum şi publicaţii tipărite. De asemenea avem nevoie de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, pe care El îl oferă cu generozitate tuturor celor care îl caută cu sinceritate şi adevăr. – Mat. 24:45-47; Efes. 4:11, 12.

Ce înseamnă să urmezi calea lui Dumnezeu în numele Lui? Înseamnă a servi ca reprezentant al Lui, oferind mărturia numelui Său. Înseamnă urmarea exemplului Său drept exclusiv, devotat justificării numelui Său, aşa cum este El. Înseamnă respectarea multiplelor instrucţiuni pe care El le-a stabilit în Cuvântul Său. Aceasta înseamnă că noi trebuie să arătăm un spirit binevoitor şi să punem interesele Regatului pe primul loc în vieţile noastre. Noi nu ne putem urma propriile capricii sau înclinaţii şi nici nu putem fi mulţumiţi cu un serviciu făcut ocazional. De asemenea mai înseamnă să înfăptuim lucrarea în armonie cu organizaţia Sa pământească şi cu acei creştini dedicaţi cu care suntem asociaţi. Există multe lucrări de înfăptuit şi o perioadă scurtă pentru a o face; numai printr-o totală cooperare unii cu ceilalţi putem să înfăptuim efectiv şi eficient. Aceasta înseamnă că trebuie să muncim din greu pentru a face un succes din fiecare misiune care ne este dată, fie că este o misiune având un rol într-un program la o întrunire sau într-un program de formare.

„Cunoscând calea lui Iehova ar fi păcat pentru noi să nu reuşim să o urmăm, precum şi o nebunie. Haideţi cu înţelepciune să o urmăm pentru că este o cale a fericirii şi a vieţii." – Ier. 7:23; Iac. 4:17.

[**Note de subsol]**
Pentru detalii vezi „*Turnul de Veghere*" din 1 Septembrie 1959.

Biblia luminează istoria

Puţine cărţi de istorie din zilele noastre revarsă o lumină mai mare asupra istoriei. Ele pot menţiona ceea ce s-a întâmplat într-un anumit moment, dar motivele pentru care acestea sau acele lucruri s-au întâmplat sunt deseori simple presupuneri ale oamenilor. Ce este în neregulă? Istoricii lumii ignoră prea des Cuvântul lui Dumnezeu; fără o cunoaştere a Cuvântului inspirat, ei sunt incapabili să înţeleagă istoria.

Cuprins

Când istoricii lumii ignoră Sfânta Biblie, rezultatul muncii lor este accentuarea prea mare a omului, glorificarea lui şi a realizărilor sale. Istoria, când e luminată de către Biblie, îl glorifică într-adevăr pe Dumnezeu şi nu pe om.

Deşi puţini istorici luminează astăzi istoria lor cu raze de lumină din Cuvântul lui Dumnezeu, au existat istorici în trecut care i-au acordat încredere deplină lui Dumnezeu. Unul dintre ei a fost Charles Rollin, care în secolul al XVIII-lea a publicat un set de patru volume denumit în mod general „*Istoria Antică a lui Rollin*". În introducere el a scris următoarele:

„Deşi istoria profană dezbate doar naţiunile care au absorbit toate himerele unei închinări superstiţioase şi s-au abandonat tuturor neregularităţilor de care natura umană, după căderea primului om, a devenit capabilă, totuşi ea proclamă unanim măreţia Celui Atotputernic, puterea Lui, dreptatea Lui.... Aşadar noi trebuie să luăm în considerare ca un principiu incontestabil, ca bază şi fundaţie a studiului istoriei profane, faptul că Cel Atotputernic a decis dintotdeauna durata şi distrugerea regatelor şi imperiilor....

Dumnezeu s-a învrednicit să ne dezvăluie în Sfânta Scriptură o parte a legăturii mai multor naţiuni de pe pământ cu poporul Său; şi [aceasta] răspândeşte o mare lumină asupra istoriei acestor naţiuni, asupra cărora nu avem decât o concepţie foarte incompletă, cu excepţia cazului când am recurs la scriitori inspiraţi. Ei au fost singurii care au prezentat şi au adus în lumină gândurile secrete ale prinţilor, proiectele lor incoerente, mândria lor nesăbuită, ambiţia lor crudă şi lipsită de respect; ei au dezvăluit adevăratele cauze şi izvoarele ascunse ale victoriilor şi înfrângerilor; a grandorii şi declinului naţiunilor; ridicarea şi ruinarea statelor; şi ne învaţă ce fel de judecată a format Cel Atotputernic atât pentru prinţi cât şi pentru imperii, şi în consecinţă ce idee ar trebui să ne facem cu privire la aceştia...

Nebucadneţar, regele Babilonului pare... vizibil guvernat de o providenţă.... Ajungând în fruntea armatei sale la două drumuri principale, dintre care unul ducea la Ierusalim iar celălalt la Rabbah, principalul oraş al amoniţilor; acest rege neştiind pe care dintre ele ar fi fost cel mai bine să lovească, s-a frământat asupra problemei un timp şi într-un final a tras la sorţi. Dumnezeu a făcut ca sorţii să se încline în favoarea drumului Ierusalimului pentru a îndeplini ameninţările pe care El le-a rostit asupra acestui oraş, şi anume să-l distrugă, să ardă templul şi să-i conducă pe locuitorii săi în captivitate.

Cineva şi-ar imagina la prima vedere că acest rege a fost determinat să asedieze oraşul Tir pur şi simplu dintr-o perspectivă politică, şi anume că el nu ar putea lăsa în urmă un oraş atât de puternic şi bine fortificat; cu toate acestea o voinţă superioară a hotărât asediul oraşului Tir....

Când aruncăm o privire asupra grandorii imperiilor, a măreţiei prinţilor, a acţiunilor glorioase a marilor oameni, a ordinii societăţii civile şi a armoniei diferiţilor membri din care aceştia fac parte, a înţelepciunii legislatorilor şi învăţăturile filozofilor, pământul nu pare să arate nimic ochiului omului în afară de ceea ce este măreţ şi strălucitor; totuşi în ochii lui Dumnezeu... toate acestea sunt poluate şi impure.... Întrucât este sigur că toţi aceşti oameni măreţi care au fost foarte lăudaţi în ceea ce priveşte istoria profanului, au fost atât de nefericiţi pentru

Cuprins

că nu L-au cunoscut pe adevăratul Dumnezeu şi L-au nemulţumit; şi prin urmare noi ar trebui să fim deosebit de atenţi să nu-i elogiem prea mult.”

Astfel că studiul istoriei fără îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu conduce către multe capcane, inclusiv către cultul eroului şi falsele concluzii cu privire la motivele căderii oraşelor şi regatelor. Înţeleptul permite Bibliei să lumineze istoria nu numai pentru că în acest mod el ar putea să discearnă adevărul, dar şi pentru ca Dumnezeu să fie glorificat.

- **În Daniel 11:20 se face referire la „unul care va trimite un perceptor să treacă” prin ţinut. În lucrarea „*Facă-se Voia Ta pe pământ*” la pagina 249, paragraful 57, acest cuvânt este aplicat pentru emiterea unui decret de recensământ menţionat în Luca 2:1-7. Dar oare nu există o diferenţă între cele două cuvinte? Cum poate emiterea unui decret de recensământ să fie numit drept un impozit exagerat? – W. B., U.S.A**.

Cuvântul „cerere” face referire la tributul exagerat sau la taxe, şi este folosit în acest sens, de exemplu, în 2 Regi 23:35, unde se referă la regele Ioiachim care îi cere impozit oraşului Iuda pentru a aduce un omagiu faraonului Egiptului, Nechoh. Totuşi, această semnificaţie nu împiedică folosirea termenului de „perceptor” pentru desemnarea agenţilor pe care Cezar Augustus i-a trimis prin tot ţinutul în momentul în care Isus era pe cale să se nască. Este adevărat că anumite traduceri se referă la ceea ce Cezar Augustus a decretat că este ca o înscriere a lumii, întrucât *Traducerea Lumea Nouă* vorbeşte despre ea ca o înregistrare, dar trebuie să ne amintim că această înscriere sau înregistrare nu a fost aplicată doar în scopul de a afla câţi oameni existau în imperiul roman sau într-o provincie a imperiului roman. Aceasta a avut un motiv ascuns, şi aşa cum arată cartea „*Facă-se Voia Ta pe pământ*”, acest motiv urmărea aflarea numărului de bărbaţi care puteau fi folosiţi în armată sau impunerea de taxe. Această sumă pretinsă ar fi determinată şi administrată în funcţie de numărul de persoane înscrise sau înregistrate în orice district sau provincie a imperiului. Astfel că rezultatul final este acelaşi, deşi cuvântul ebraic din Daniel 11:20 poate fi diferit de cuvântul grecesc din Luca 2:1-7.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1960 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ SE ADUNE TOATE NAŢIUNILE LA CASA LUI IEHOVA	- Pag.649
ESTE CORECT SĂ URĂŞTI RĂUL?	- Pag.657
SALUTAŢI-L PE PRINŢUL PĂCII	- Pag.659
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag.662
COMOARA DINTR-O INIMĂ CREŞTINĂ	- Pag.668
ALEXANDRU CEL MARE ŞI PROFEŢIA BIBLICĂ	- Pag.675
ULTIMA ABSOLVIRE A GILEADULUI LA LANSING-UL DE SUD	- Pag.681
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.683

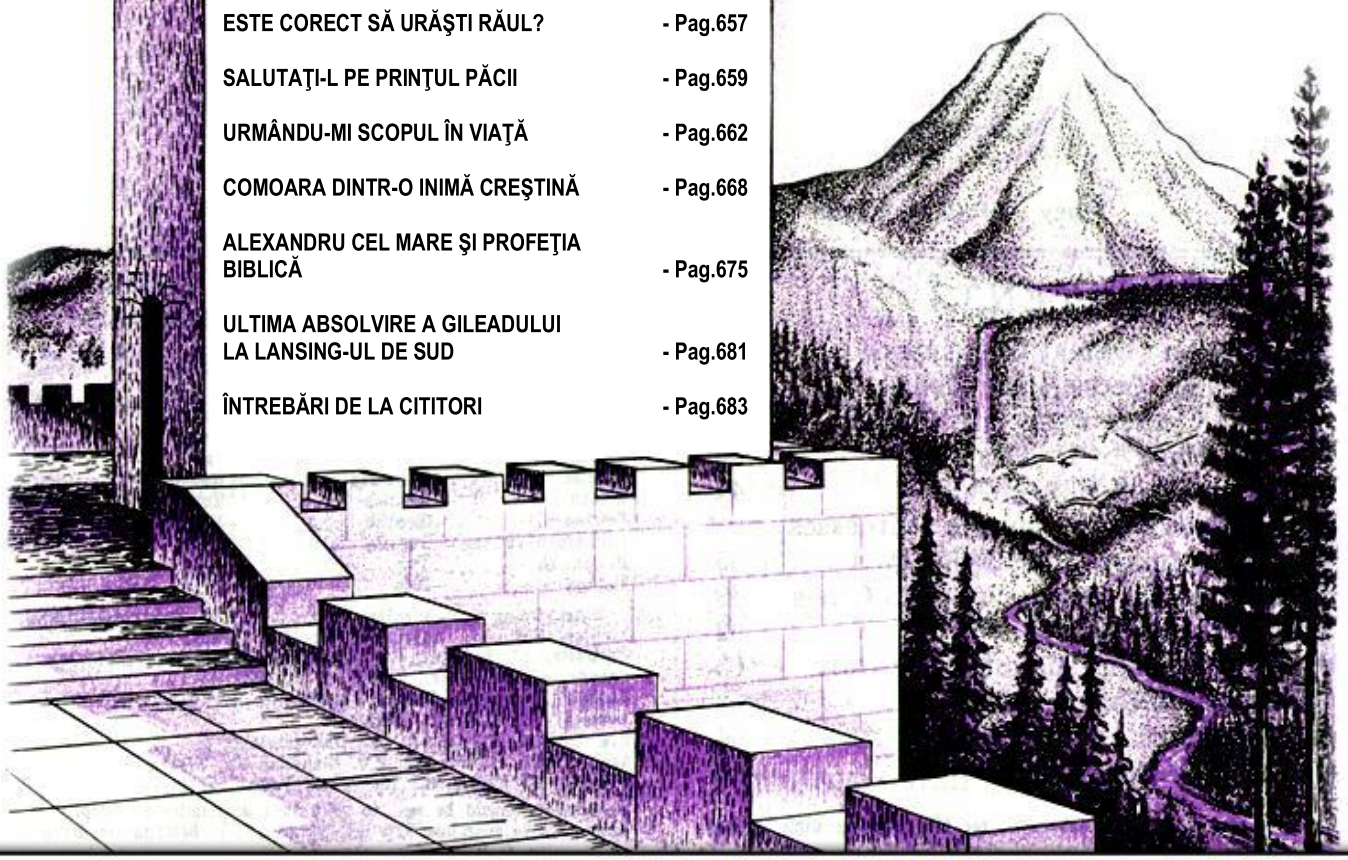

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

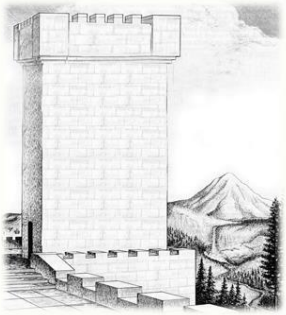

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1960 Nr. 18

Să se adune toate naţiunile la casa lui Iehova

OPT secole înainte de Cristos, atunci când adunarea lui Iehova a fost în primul rând una din naţiunile naturale, Isaia a înregistrat o profeţie remarcabilă: „Şi trebuie să se întâmple în zilele din urmă, când muntele casei lui Iehova va deveni ferm stabilit deasupra vârfului munţilor, şi va fi cu siguranţă ridicat deasupra dealurilor, şi spre el se vor revărsa *toate* naţiunile. Şi mulţi oameni se vor duce şi vor spune: 'Veniţi oameni şi să ne suim la muntele lui Iehova, la Casa Dumnezeului lui Iacov, şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale.' Căci din Sion va ieşi legea şi cuvântul lui Iehova din Ierusalim. El va face cu siguranţă judecată între naţiuni şi va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Şi ei vor trebui să făurească din săbiile lor fiare de plug şi din suliţele lor cosoare. Nicio naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul." – Isa. 2:2-4.

[2] Iată aici promisiunea lui Iehova de a-i aduna pe oamenii din toate naţiunile la casa lui, în ultimele zile. Dar acest lucru nu a însemnat în niciun caz începutul adunării creştine. Adunarea originală a lui Iehova, Israelul, a fost chemată afară din Egipt în anul 1513 î.Cr. Adunarea Sa creştină a început să fie numită de Egipt, „lume", 33 d.Cr. Ce-a dintâi adunare l-a avut pe Moise ca mediator; următoarea l-a avut pe Cristos. Una se baza pe cei doisprezece fii ai lui Iacov; cealaltă a avut douăsprezece temelii apostolice. Adunarea din pustietate a avut făgăduinţa legii lui Iehova cu jertfele sale de animale; adunarea creştină ţinea de noua făgăduinţă glorioasă şi jertfa perfect umană a lui Cristos.

„Mă bucuram când ei îmi spuneau: 'Să mergem la casa lui Iehova.'"
– Ps. 122:1.

Cuprins

Cei care s-au asociat cu adunarea creştină la „vremea sfârşitului” lumii au putut făuri din săbiile lor fiare de plug, deoarece încă de la început aceasta a urmat o poruncă nouă: „Să vă iubiţi unii pe alţii. Prin aceasta vor şti toţi că sunteţi discipolii mei: dacă aveţi iubire între voi.” – Ioan 13:34, 35.

[3] Pentru ce scop toate naţiunile se vor revărsa spre casa lui Iehova? Pentru a afla voinţa Sa şi pentru a-l asculta. Acest scop a fost subliniat de apostolul Petru atunci când a scris adunării: „Voi sunteţi ‘o rasă aleasă, o preoţie împărătească, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, că să *declaraţi pretutindeni* virtuţile’ celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1Pet. 2:9) Da, aceasta trebuie să fie o adunare a slujitorilor – fiecare un lăudător al lui Iehova! Nici un ritual, nici o simplă şedere în strană, ci acte obişnuite ale serviciului sfânt – acestea identifică adevărata adunare creştină. – Rev. 7:15; 22:17.

[4] Lumea ar primi cu bucurie această adunare cu proclamarea sa publică a virtuţilor lui Iehova? Isus ne spune de ce nu. „Dacă faceţi parte din lume, lumea ar iubi ceea ce este al ei. Acum, fiindcă nu faceţi parte din lume, pentru că Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.” (Ioan 15:19) Descoperiţi o adunare detestată şi veţi fi pe drumul drept. Nu veţi găsi pe membrii săi să se amestece în politici lumeşti, nici să ofere invocaţii şi binecuvântări privind afacerile lumii. Dar, veţi descoperi o adunare adevărată care cunoaşte şi foloseşte numele personal al lui Dumnezeu, Iehova. (Ps. 83:18) De aceea, Isus ne asigură: „Am făcut cunoscut *numele* Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume.” (Ioan 17:6) Isaia arată că Iehova îi numea martorii Lui: “Voi sunteţi martorii mei”, este declaraţia lui Iehova, „chiar slujitorul Meu pe care l-am ales, ca să ştiţi şi să aveţi credinţă în mine, şi ca să înţelegeţi că eu sunt Acelaşi. Înainte de mine nu a fost făcut nici un Dumnezeu, şi nici după mine nu a continuat să mai fie vreunul. Eu – Eu sunt Iehova, şi în afară de mine nu există nici un salvator... Deci, voi sunteţi martorii mei,” este declaraţia lui Iehova, „şi Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10-12) Există doar o adunare care Îl slujeşte în calitate de martori ai Săi în aceste ultime zile. În cele 175 de ţări în care ei au declarat pretutindeni virtuţile lui Iehova sunt cunoscuţi ca martori ai lui Iehova.

[5] „Te referi la oamenii detestaţi care sunt întotdeauna în tribunale şi în ziare despre religia lor?” Da; Isus a spus că trebuie să fie în acest fel. „Păziţi-vă de oameni; pentru că ei vă vor preda tribunalelor locale şi vă vor biciui în sinagogile lor. Veţi fi târâţi înaintea guvernatorilor şi înaintea împăraţilor de dragul meu, ca mărturie pentru ei şi pentru naţiuni.” (Mat. 10:17, 18) Descoperiţi adunarea care a fost înaintea tribunalelor şi înaintea conducătorilor mai mult decât a fost toată preoţimea creştinătăţii, şi astfel veţi descoperi adevăraţii martori ai lui Iehova. Pentru că le-au luat vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu din pragul uşii lumii astfel rezultând razele auditive juridice, toate ca mărturie înainte de venirea sfârşitului. (Mat. 24:14) „Dar martorii sunt doar câteva sute de mii faţă de milioanele de bisericoşi ai creştinătăţii. Nu este bigotism să spui că voi singuri aveţi adevărul şi calea spre viaţă?” A fost Isus un bigot? El a avertizat: „Intră pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere, şi

Cuprins

mulţi sunt cei care intră pe ea; în timp ce îngustă este poarta şi strâmtă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cei ce o găsesc." – Mat. 7:13, 14.

[6] „Cum vă alăturaţi acestor 'câţiva'?" Nu vă alăturaţi. Dumnezeu este Cel care alege membrii adunării Sale. Pavel, una dintre temeliile Sale apostolice, explică de ce: „Adunarea întâilor născuţi... au fost înscrişi în ceruri." „Iehova îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui." (Evr. 12:23; 2Tim. 2:19) Nu vă puteţi „alătura" martorilor lui Iehova. Dacă veţi cerceta atent Cuvântul lui Iehova, vă veţi consacra viaţa voastră Lui şi îi veţi sluji împărăţia Lui. Oricine este automat bine primit în această organizaţie pământească a Sa. Martorii lui Iehova sunt interesaţi numai dacă doriţi să „mergeţi spre casa lui Iehova" să fiţi instruiţi de legea Lui şi să „umblaţi pe cărările Lui." Ei vă vor ura bun venit pentru a deveni o reflectare a luminii strălucitoare a acelui „oraş de pe munte care nu poate fi ascuns." (Mat. 5:14) Din acest motiv căutarea vieţii veşnice cu adunarea lui Iehova va fi cea mai fericită şi roditoare.

[7] „Acest lucru înseamnă că aţi văzut Saloanele Împărăţiei ca adevărată biserică?" Nu, Salonul Împărăţiei nu este „biserica". Astăzi templul lui Iehova este ceresc, spiritual. Cuvântul englezesc „biserică" sau „adunare" vine de la cuvântul grecesc *ek-kle-si'a*, care înseamnă „adunare". *Ek-kle-si'a* sau „adunare" se aplică în mod colectiv tuturor creştinilor cunoscuţi sub denumirea de clasa spiritelor născute unse care sunt pe pământ, în orice moment deosebit. Adesea este aplicat adunării locale în orice loc. Isus a denumit membrii adunării Sale „mica turmă". (Luca 12:32) Cristos este capul adunării. Membrii „corpului" Lui însumează doar 144,000. (Rev. 7:4; 14:1) „Dar de fapt acel număr nu este simbolic?" Nu, pentru că dacă încerci să-l măreşti în orice fel, de exemplu, crescându-l de la 144,000 la 144,000,000, nu aţi mai avea o „mică" turmă. Cuvântul lui Dumnezeu mai mult recunoaşte această turmă mică sub diverse nume, cum ar fi cei „unşi" (2Cor. 1:21.); „Corpul" lui Cristos (Efes. 1:22, 23); „adunarea lui Dumnezeu" (Gal. 1: 13); „moştenitori... ai lui Dumnezeu" (Rom. 8:17); „naţiunea sfântă" (1Pet. 2:9.); „cei sfinţi" (1Cor. 1:2.); „preoţimea sfântă" (1Pet. 2:5.); „Israelul lui Dumnezeu" (Gal. 6:16); „noua creaţie" (2Cor 5:17.); „palatul regal al lui David" (Faptele 15:16), „fiii împărăţiei" (Mat. 13: 38); „fiii... sigilaţi ai lui Israel" (Rev. 7:4); şi „templul Spiritului Sfânt". (1Cor. 6:19) În fiecare an, la celebrarea Memorialului aniversării morţii lui Cristos, se observă că cei rămaşi din această „turmă mică" însumează doar câteva mii – doar o rămăşiţă. Totuşi, această rămăşiţă continuă până în vârf depunerea mărturiei, fiind prima care a cântat noul cântec despre Împărăţia fondată a lui Iehova sub conducerea lui Cristos. – Rev. 14:3.

[8] „Dar cine erau toţi acei martori ai lui Iehova de la Stadionul Yankee şi de la terenurile de polo în anul în care aţi adunat un sfert de milion de oameni în oraşul New York? Asta nu a fost o turmă mică." Este corect, a fost o mulţime mare, o parte din acei numiţi de Isus „alte oi" (Ioan 10:16) Ei speră să trăiască aici, pe pământ, în noua lume a lui Dumnezeu, sub conducerea neprihănită a lui Isus Cristos şi a adunării Sale cereşti. (Rev. 21:1-5) Mântuirea lor nu depinde de a fi un membru al adunării cereşti, la fel cum nici un englez nu trebuie să stea în Casa Parlamentului din Londra pentru a se bucura de drepturile şi obligaţiile unui supus

Cuprins

britanic. De departe am dovedit faptul că ar exista o mulţime mare asociată cu adevărata adunare, sau în cuvintele lui Ioan, o altă temelie apostolică: „Am văzut, şi, uite! *O mare mulţime*, pe care nimeni nu a fost capabil să o numere, din toate naţiunile şi triburile şi popoarele şi limbile... strigând cu glas tare, ziceau: ‘Mântuirea o datorăm Dumnezeului nostru, care este stă aşezat pe tron, şi Mielului.’” (Rev. 7:9, 10) Nu a fost menţionată nicio atribuire a mântuirii la nicio altă a treia persoană misterioasă a unei presupuse „trinităţi”, pentru că adunarea creştină nu respectă credinţa greşită a creştinătăţii în această privinţă. (Ioan 14:28; 1Cor. 11:3; 15:28) Adunarea are încredere în spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forţa activă a lui Dumnezeu pentru a îndeplini lucrarea Sa, şi bineînţeles că mântuirea vine de la Iehova Dumnezeu prin Cristos.

STUDIUL PRIVAT ESTE INSUFICIENT

9 „Dacă am Biblia mea şi o citesc, nu este suficient? De ce trebuie să fac parte din adunare?” Pentru că aceasta este voinţa lui Iehova pentru tine. Dacă într-adevăr studiaţi Biblia îndeaproape veţi învăţa curând acest lucru. Trebuie să faci parte din adunare ca să aparţii „gospodăriei” lui Dumnezeu. Creştinilor li s-a poruncit „să se intereseze unii de alţii ca să se îndemne la iubire şi la fapte bune, fără să se lepede de adunarea lor, cum au unii obiceiul, şi să se încurajeze unii pe alţii, şi toate acestea cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.” (Evr. 10:24, 25) Dacă obiceiul tău este să absentezi tu însuţi de la şedinţele adunării, cum poţi să încurajezi şi să îndemni pe alţii să-L iubească pe Iehova şi să îndeplinească voinţa Lui? Cum pot alţii să te încurajeze şi să te îndemne pe tine? Iehova nu a inspirat Scripturile în scopul de a izola credincioşii. Pavel a spus că i-a scris lui Timotei, pentru „ca să ştiţi cum trebuie să vă purtaţi în casa lui Dumnezeu, care este adunarea lui Dumnezeu celui viu, un stâlp şi sprijin al adevărului.” (1Tim. 3:15) Voi serviţi drept parte a stâlpului de susţinere al adevărului Cuvântului lui Dumnezeu în comunitatea voastră atunci când sunteţi adunaţi, în strânsă colaborare cu adunarea. Mai mult decât atât, o persoană înţeleaptă trebuie să facă mai mult decât doar să citească legea lui Dumnezeu. Iehova spune că el trebuie, de asemenea, să *asculte*: „O persoană înţeleaptă va asculta şi va dobândi mai multă învăţătură.” (Prov. 1:5) În scopul de a asculta el trebuie să fie acolo unde slujitorii lui Iehova vorbesc. Pentru a se ţine departe de Iehova şi de a face voinţa Sa trebuie doar să arătaţi un spirit adulter. „Căci iată! Cei care se ţin departe de Tine vor pieri. Cu siguranţă îl veţi reduce la tăcere pe toţi cei care vă părăsesc comiţând adulter. Dar, pentru mine, apropierea de Dumnezeu este spre binele meu. În Domnul Suveran Iehova am pus refugiul meu, ca să declar toate lucrările Lui.” (Ps. 73:27, 28) Niciun bărbat adulterin nu va avea moştenire în împărăţia lui Dumnezeu. – Efes. 5:5.

10 Luaţi ca exemplu de înţelepciune pe martorii lui Iehova în unele ţări în care aceştia sunt în prezent proscrişi. Zeci de familii din zonele rurale şi-au abandonat casele şi s-au mutat în oraşe mai mari, deoarece acolo unde locuiau era aproape

Cuprins

imposibil să se întâlnească între ele şi chiar mai dificil să depună mărturie pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Ce înţelepciune practică! În mod evident punctul lor de vedere este ca cel al psalmistului: „Mă bucuram când mi se spunea: ‘Să mergem la casa lui Iehova.’” (Ps. 122:1) Dacă în calitate de creştin sunteţi hotărâţi să mergeţi cu Isus, trebuie să mergeţi acolo unde El este. Cartea Revelaţiei ne arată că merge în mijlocul adunării Sale. (Rev. 2:1) Indiferent unde doi sau trei sunt întruniţi în numele Său, El este printre ei. (Mat. 18:20) Niciodată nu poţi merge singur. Să stai deoparte de adunare te poate duce pe drumul larg, spaţios, către distrugere, şi acolo nu vei fi singur. – Mat. 7:13.

[11] Veţi vedea ca hrana spirituală din gospodăria lui Iehova este excelentă. Nu există nici una mai minunată nicăieri, nici la fel de bună. (Amos 8:11) Într-o seară pe săptămână, adunarea martorilor lui Iehova ţine o întâlnire asemănătoare cu cele pe care Isus le-a ţinut cu membrii timpurii ai adunării. Citiţi despre aceasta la Luca 10:1-12. Învăţături specifice sunt date cu privire la cum să predici şi să predai în mod efectiv legea lui Iehova oamenilor de bunăvoinţă. Creştinii din primul secol au dat, de asemenea, o mare atenţie „citirii publice, îndemnării, predării.” (1Tim. 4:13) Vă veţi bucura să găsiţi această aceeaşi atenţie grijulie la citirea şi la studierea Bibliei la fiecare dintre cele cinci întâlniri săptămânale ale adunării creştine de astăzi. Şcoala de preoţie teocratică este un bun exemplu. Bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, dau lecţii practice, urmate de sfatul personal. Cuvintele lui Isaia s-au adeverit: Ele toate vor fi, „predate de către Iehova.” (Isa. 54:13) La începutul săptămânii, de obicei marţi seara, adunarea copiază exemplul creştin timpuriu şi se întruneşte într-o casă privată în comunitatea voastră; de fapt, în mai multe case. (Rom. 16:5) Descoperiţi locul din buna voastră vecinătate în care cel mai apropiat grup se întâlneşte. Deveniţi un participant regulat. Iehova va revărsa o astfel de binecuvântare în înţelepciune şi înţelegere pe care nu veţi fi capabili să o stăpâniţi. Dorinţa de a comunica ceea ce aţi învăţat altora o veţi cunoaşte foarte bine. Mergeţi împreună cu membrii acestui centru de serviciu şi învăţaţi cum se spune „Veniţi” altora. Faceţi acest lucru şi astfel veţi face primii paşi spre a deveni un adevărat creştin. (Rom. 10:10) Devotamentul vostru evlavios se va dovedi a avea putere. – 2Tim. 3:5.

[12] În zilele de duminică fiecare adunare ţine o lectură a Bibliei publică de şaizeci de minute, lectură care oferă o bogăţie de înţelepciune practică de la Iehova. Veţi vedea o deosebire minunată în ceea ce priveşte predicile creştinătăţii despre psihologie, filozofie, recenzii de carte şi politică. Luaţi Biblia în fiecare duminică şi învăţaţi să căutaţi Scripturile pe care fiecare vorbitor le menţionează în sprijinul predării sale. Aceasta este procedura creştină cea mai corectă. (Faptele 17:11) Oamenii lui Iehova au cărţi de cântece; le place să cânte cântece de laudă lui Iehova. În urma dezbaterii publice şi a unui astfel de cântec a Împărăţiei, se face un studiu al unui subiect din Biblie discutat în revista *Turnul de Veghere*. De peste optzeci de ani, corpul de conducere al adunării creştine a folosit acest jurnal ca un mijloc convenabil ca legea lui Iehova şi lumina intensificată a acesteia să ajungă la casa credinţei. Isus a prezis că el va avea o rămăşiţă fidelă a adunării Sale pe pământ, în ultimele zile care va oferi hrană spirituală muncitorilor întruniţi în

Cuprins

casa lui Iehova. „Cine este într-adevăr sclavul fidel şi prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul său la sosire îl va găsi făcând acest lucru.” (Mat. 24:45, 46) Un „servitor” este muncitorul casei. Muncitorii creştini din casa lui Iehova sunt întăriţi de discuţiile săptămânale ale adevărurilor Bibliei tipărite în *Turnul de Veghere*. Aceasta a fost hrană spirituală similară de la corpul de conducere timpurie din Ierusalim, care a făcut posibilă această veste: „Adunările au continuat să fie neclintite în credinţă şi să crească la număr de la o zi la alta.” (Faptele 16:4, 5) *Anuarul Martorilor lui Iehova* din 1960 a raportat cu bucurie că Iehova a adăugat 86.345 de noi martori adunării Sale în 1959. Studiul *Turnului de Veghere* din fiecare duminică este un mijloc remarcabil de a face pe toţi aceşti servitori „neclintiţi în credinţă.”

13 „Se pare că primul secol al creştinismul a venit înapoi la noi!” Da, cu siguranţă că a venit. De fapt, această promisă „restabilire a tuturor lucrurilor” a fost prezisă la Faptele Apostolilor 3:20, 21. Aceasta include o întoarcere a „judecătorilor” evlavioşi şi a „sfătuitorilor” credincioşi la adunare. (Isa. 1:26) Isaia a prezis că acei supraveghetori creştini maturi şi ajutoarele guvernamentale vor proteja turma lui Dumnezeu şi vor servi drept ascunzătoare şi drept şuvoaie de apă într-un ţinut pârjolit. (Isa. 32:1, 2) Adunarea lui Iehova are toţi aceşti supraveghetori credincioşi sub formă de zonă, district, circuit şi slujitori ai adunării, asistaţi cu pricepere de ajutoare capabile şi de responsabilii studiului Bibliei. (Rom. 15:19; Ex. 18:21) Calificările lor pentru acest serviciu includ şi iubirea faţă de străini. Prima ta vizită în Sala Împărăţiei sau la discuţiile din buna vecinătate din zilele de Marţi din casa unui martor, îţi va permite să cunoşti această iubire creştină caldă.

14 Această iubire este un semn al tăriei, şi nu al slăbiciunii, pentru ca lumea să poată vedea. Căci în iubirea profundă pentru Iehova şi Cristos, supraveghetorii nu pot tolera nicio indecenţă dogmatică sau morală în cadrul adunării. (Iuda 3, 4; 1Tim. 5:19-22) Orice descoperire este stârpită rapid, pentru a păstra favoarea lui Iehova în cadrul adunării. Vă veţi bucura să găsiţi o astfel de organizaţie creştină curată în această vreme a sfârşitului. Reuniunea cu aceasta vă va îndreptăţi curând să duceţi la bun sfârşit învăţăturile apostolului Pavel: „Să îi oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său.” (Evr. 13:15) Adunarea va desemna un creştin matur pentru a vă oferi asistenţă personală care să vă înveţe arta de a face vizite efective vecinilor voştri, şi în cele din urmă arta de a conduce un studiu Biblic privat cu ei. Veţi primi tot ajutorul de care aveţi nevoie, astfel încât să puteţi fi neclintiţi în credinţă, şi în timp să purtaţi propria încărcătură de responsabilitate, chiar ajutând şi pe altcineva. Adunarea asigură misiuni teritoriale schiţate pentru acoperirea ordonată a comunităţii. Acesta este un alt beneficiu al adunării creştine, care ar trebui să fie apreciat.

Cuprins

ABILITATEA DE A VORBI

[15] Poate credeţi că niciodată nu veţi putea vorbi la fel de bine ca martorul cu care aţi intrat în contact prima dată. Fiţi fără teamă – veţi fi perfect corespunzători după pregătirea potrivită. Aveţi asigurarea lui Isaia: „Nicio armă pregătită împotriva ta nu va reuşi şi orice limbă care se va ridica împotriva ta la judecată o vei condamna. Aceasta este posesiunea moştenită de slujitorii lui Iehova, iar neprihănirea lor vine de la mine, zice Iehova.” (Isa. 54:17) Reuniunea cu oamenii lui Iehova vă va permite curând să spuneţi cu încredere, „Domnul Iehova însuşi mi-a dat limba celor învăţaţi, ca să pot şti să îi răspund celui obosit printr-un cuvânt.” (Isa. 50:4) Iehova vă va întări să fiţi „neclintiţi într-un singur spirit, luptând unul lângă altul cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de adversarii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare; şi acest indiciu este de la Dumnezeu.” (Filip. 1:27, 28) Învăţaţi să perseveraţi alături de adunarea lui Iehova şi „să nu renunţăm deci să facem ceea ce este drept, căci la timpul cuvenit vom secera până vom ceda.” (Gal. 6:7-10) Atunci când Satan lansează atacul lui asupra adunării creştine chiar înainte de războiul lui Iehova de la Armaghedon, Isaia ne asigură că adunarea nu va fi înfrântă şi distrusă: „Cel necircumcis şi necurat nu va mai intra din nou în tine.” (Isa. 52:1) În apărarea adunării Sale, Iehova Dumnezeu va dezlănţui un contraatac decisiv care va distruge complet adunarea de răufăcători. (Ps. 26:4, 5) Adunarea creştină îşi poate aduce bine aminte învăţăturile lui Iehova: „Du-te, poporul meu, intră în spaţiile tale interioare şi închide uşile după tine. Ascunde-te doar o clipă până va trece condamnarea. Căci uite! Iehova iese din locul Său ca să-l tragă la răspundere pe locuitorul ţării pentru greşeala comisă împotriva Sa.” – Isa. 26:20, 21.

[16] Când Armaghedonul se va încheia, oamenii lui Iehova vor ieşi la iveală în noua Sa lume curată, neprihănită, pentru a prelua munca paşnică a peisajului lumii şi a-i întâmpina pe cei vrednici de o înviere, inclusiv pe martorul lui Iehova, Isaia. Imaginaţi-vă în acea lume nouă, în care tot ceea ce respiră va lăuda pe Iehova. (Ps. 148, 150) De-a lungul eternităţii omenirea se va închina în casa lui Iehova. Această perspectivă minunată se află în faţa acelor oameni din toate neamurile adunaţi la casa lui Iehova astăzi. Aţi putea acum analiza cu atenţie relaţia voastră personală cu adunarea lui Iehova. Faceţi repede oricare paşi sunt necesari pentru a intra în deplină armonie cu doctrina Sa pură şi rânduiala Sa credincioasă. Fiţi prezenţi la toate întâlnirile acestuia. Participaţi la mărturisirea Sa publică. Staţi cu adunarea şi ocrotiţi-vă viaţa – chiar şi prima adunare a lui Iehova a fost protejată în Egipt secole în urmă în noaptea de Paşte.

[17] Aprecierea voastră pentru adunarea lui Iehova poate fi acum ca cea a psalmistului: „Un lucru am cerut de la Iehova... să pot locui în casa lui Iehova în toate zilele vieţii mele, ca să văd frumuseţea lui Iehova şi să privesc cu apreciere templul său.” Dacă aceasta este rugăciunea voastră, atunci „veniţi oameni şi să ne suim la muntele lui Iehova, la Casa Dumnezeului lui Iacov, şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale.” – Ps. 27:4; Isa. 2:3.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce profeţie a înregistrat Isaia cu opt secole înainte de Cristos şi de ce aceasta a fost neobişnuită până în ziua de astăzi?
2. Când a fost înfiinţată congregaţia creştină şi ce asemănare există între aceasta şi congregaţia lui Iehova din Israel?
3. În ce scop oameni de toate neamurile ar veni ca un şuvoi la casa lui Iehova, şi cum este aceasta diferită faţă de congregaţiile creştinătăţii?
4. (a) Cum ar privi lumea această adevărată congregaţie creştină, ţinând seama de Isus? (b) Cum este în continuare adevărata congregaţie a lui Dumnezeu identificată în zilele noastre?
5. (a) Din ce motiv congregaţia lui Dumnezeu este deseori întâlnită în instanţă? (b) De ce nu este un fanatism să afirmăm că există doar un singur mod de a-L venera pe Dumnezeu şi a câştiga viaţa veşnică?
6. De ce oamenii bunei voinţe nu se pot „alătura" adevăratei congregaţii?
7. (a) Care este sensul cuvântului „biserică" şi cum este acesta folosit deseori? (b) Mai precis cât de mare este „turma mică" a lui Isus, şi care sunt cele câteva nume biblice pe care aceasta o descrie?
8. (a) Cum este văzut marele număr al martorilor lui Iehova la întrunirile lor în comparaţie cu „mica turmă"? (b) Congregaţia lui Iehova şi marea mulţime venerează „treimea"?
9. Este suficient pentru cineva doar să stea acasă şi să citească Biblia? De ce ai răspuns astfel?
10. De o cât de frumoasă apreciere beneficiază martorii lui Iehova într-un teritoriu unde congregaţiei creştine i s-a interzis să intre, şi care ar trebui să fie atitudinea fiecărui creştin în această privinţă?
11. În timpul săptămânii ce hrană spirituală minunată este oferită în sala locală a Regatului şi în casele învecinate?
12. (a) Ce întrunire publică are loc în fiecare duminică anterioară studiului *Turnului de Veghere*, şi ce este recomandat să se facă în timpul acestei ore? (b) Cum a folosit Iehova Dumnezeu revista *Turnul de Veghere*, şi care este scopul studierii ei împreună cu toţi enoriaşii în fiecare săptămână?
13. Ce restaurare minunată a avut loc în zilele noastre, şi care sunt dovezile vizibile ale acesteia?
14. (a) Ce motiv de bucurie există acolo cu privire la puritatea morală şi dogmatică a congregaţiei lui Iehova? (b) Cum ne ajută pe noi congregaţia să ne supunem instrucţiunilor lui Pavel din Evr. 13:15?
15. (a) Aceia care se tem că nu vor putea niciodată să vorbească despre Iehova ce asigurări primesc din partea lui Isa.? (b) Se va destrăma congregaţia creştină sub aşteptatul atac al lui Satan dinainte de Armaghedon? (c) Ce sfat ar putea avea în vedere congregaţia atunci când Iehova va contraataca?
16. (a) Ce perspective luminoase îi aşteaptă pe aceia care fac parte din casa congregaţională a lui Iehova din zilele noastre? (b) Ce ar trebui să facă acum fiecare pentru a obţine acest obiectiv?

Cuprins

17. (a) Ce apreciere exprimată de către psalmist ar trebui noi de asemenea să demonstrăm? (b) Cu această atitudine de rugăciune, cărei invitaţii ar trebui acum oamenii tuturor naţiunilor să răspundă prompt?

NU ESTE doar corect, ci este o datorie morală să urăşti răul. Dar cum poţi tu urî ceva despre care nu ai niciun fel de cunoştinţe? Standardele referitoare la bine şi rău diferă aproape la fiecare naţiune, stat şi religie. După cum a spus un cleric: „Ceea ce este corect într-o biserică este greşit în alta". Un barman a afirmat: „Cea ce este legal într-un stat este ilegal în altul". O tânără din Pennsylvania a reflectat atitudinea multora atunci când a afirmat: „Cine sunt eu să spun ce e bine şi rău"? Deci cum poţi urî ceea ce este rău atunci când nu ştii ce este răul?

Atunci când cetăţenii responsabili admit munca în afara orelor de program şi încălcarea legii în ceea ce priveşte munca, ignorând cu cinism bunăstarea naţională, atunci când există taxe şi comisioane ilegale în practicarea medicinii, atunci când avocaţii nu ţin seama de justiţie şi îi instruiesc pe cei ce sunt doritori cum să învingă legea, atunci când miniştrii predică frăţia şi practică discriminarea, atunci când marele juriu refuză punerea sub acuzare a criminalilor cunoscuţi, iar când oficialii guvernului îşi folosesc funcţiile lor pentru câştiguri personale, sunt acestea lucruri corecte sau nedrepte? Răspunsul cel mai comun din zilele de astăzi este: „Totul depinde…".

Binele şi răul nu mai sunt considerate a fi o chestiune de morală sau de principii corecte; sunt o chestiune de oportunitate. Se spune că scopul scuză mijloacele. Minciuna, din motive de afaceri, face parte din joc. Un tânăr a spus: „Toată lumea trişează. Uită-te la persoanele influente. Ele au avocaţi care nu fac nimic altceva decât să influenţeze în numele lor". E la modă să fim foarte indulgenţi şi toleranţi în ceea ce priveşte fărădelegile. Să fii revoltat sau indignat în privinţa nedreptăţilor înseamnă să fi etichetat ca ciudat şi de modă veche. Totul este tolerat astăzi, atâta timp cât cineva nu este prins înfăptuind activităţi criminale.

Un sondaj făcut de revista *Look*, în luna ianuarie a anului 1960, a dezvăluit: „indignarea morală nu mai e la modă: nu este înţelept să te enervezi. Nici măcar oamenii care sunt implicaţi în luarea unor judecăţi morale, cu excepţia cazului în care ei discută în mod clar de comportament criminal. Perspectiva acestor zile este să fii grozav, sofisticat – şi tolerant faţă de fărădelegi".

Un astfel compromis plin de slăbiciune faţă de fărădelegi a distrus capacitatea multora de a face diferenţa dintre bine si rău. Raportul revistei *Look* a arătat că „mai puţin de 10% din cei intervievaţi considerau că onestitatea era o condiţie esenţială pentru a avea succes". Un agent de colectare a creanţelor a spus unui

Cuprins

reporter, „75% dintre oamenii cu care avem de a face nu au niciun fel de morală”. Un agent publicitar a declarat: „în goana după dolari, orice este acceptat”. Unui om cu convingeri morale i s-a spus că are nevoie de „un psihiatru”. Revista *Look* spune: America şi-a câştigat cea de-a cincea libertate – „libertatea de a trişa”.

Cetăţenii responsabili recunosc faptul că moralitatea trebuie să fie redefinită şi exemplificată în faţa oamenilor care întotdeauna vor aprecia principiile corecte. Păcatul şi-a pierdut identitatea sa. „Astăzi, răul nu mai este prezentat ca fiind rău”, a spus un funcţionar, „ci ca parte a condiţiei umane”. Mersul la biserică a fost redus la un ritual social. Iar un editor din Mississippi a declarat: „Oamenilor nu le mai este frică de Dumnezeu”.

Este o greşeală să presupunem că există satisfacţie şi bucurie în viaţa plină de fărădelegi. Fărădelegea duce la confuzie morală. Acesta înfrânge şi frustrează vieţile. Aduce oamenii în conflict cu Dumnezeu şi distruge şansele cuiva de a câştiga viaţa veşnică în noua Lui lume dreaptă.

Este bine să faci ceea ce-ţi dă scop şi sens vieţii, nu fărădelegi. Făcând ceea ce este corect te înălţă spiritual dintr-o automulţumire şi indiferenţă, care sunt aduse de către o îngăduinţă prea mare faţă de sine şi te ridică la o poziţie onorabilă în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Acest lucru te protejează de confuzia morală şi de plictiseală. Şi, mai presus de toate, te conduce într-o relaţie armonioasă cu Creatorul, ceea ce duce la fericire şi viaţă. Ceea ce tinde să distrugă o astfel de fericire, o viaţă plină de principii corecte merită ura noastră. Fiind indiferenţi sau toleranţi faţă de greşeli, înseamnă să slăbim caracterul şi structura morală a celor care sunt martori la comportamentul nostru indiferent. Indiferenţa subminează conştiinţa şi slăbeşte atitudinea cuiva în faţa ispitei.

Este de datoria unui creştin să urască ceea ce este greşit. Apostolul Pavel îndeamnă creştinii: „Să aveţi oroare de rău, alipiţi-vă de ce este bine”. A urma sfatul apostolului înseamnă a-L copia pe Dumnezeu şi a-L lua ca model pe Isus Cristos. Biblia ne spune că Dumnezeu urăşte „ochii semeţi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune minciuni şi cel ce stârneşte vrajbă între fraţi”. Lui Isus, Biblia Îi spune: „Tu ai iubit dreptatea şi ai urât nelegiuirea”. Isus nu a fost moale când a aplicat principiile drepte. El i-a învinuit pe Farisei pentru ipocrizia lor, i-a alungat pe cei care vindeau şi cumpărau în templu şi a răsturnat mesele schimbătorilor de bani. Zelul Său pentru dreptate l-a slăbit. Acelaşi zel pentru dreptate trebuie să-l aibă cei care-L urmează. – Rom. 12:9; Prov. 6:16-19; Evr. 1:9.

Ghidul principiilor drepte este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Ea avertizează în mod special: „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Nici fornicatorii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbaţii folosiţi pentru scopuri nenaturale, nici bărbaţii care se culcă cu bărbaţi, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu”. Pentru binele propriu, un creştin trebuie să urască aceste lucruri greşite, pentru că acestea sunt greşeli canceroase, distructive, care distrug sănătatea mentală şi fizică, comunitatea şi viaţa de familie şi reduc o persoană la un vas fără valoare, detestabil înaintea lui

Cuprins

Dumnezeu. Aceste greşeli discreditează Numele şi Cuvântul lui Dumnezeu. Ele aruncă o umbră neagră asupra organizaţiei Sale curate. Prin urmare, nici unul dintre ele nu este un motiv suficient pentru a îndepărta pe cineva din organizaţia lui Dumnezeu şi pentru a-l priva de viaţa îmbelşugată pe care Dumnezeu i-a promis-o. – 1Cor. 6:9, 10.

Deci, urâţi cu intensitate ceea ce este greşit pentru propria voastră protecţie împotriva indiferenţei morale care pătrunde acum în lume. Întăriţi-vă minţile şi inimile cu o iubire intensă faţă de dreptate, ceea ce vă va permite să adăugaţi vieţii voastre din aceste zile, savoare şi sens pentru a vă câştiga viaţa, care este într-adevăr, viaţă.

Salutaţi-l pe PRINŢUL PĂCII

India nu a mai avut parte de o scenă cu o astfel de mulţime de la moartea lui Gandhi. Mai mult de un milion de săteni şi orăşeni s-au înghesuit pe străzile din New Delhi gesticulând şi scandând „*Eisenhower zindabad*”! („Trăiască Eisenhower”!) „*Eisenhower ki Jai*”! („Aclamaţi-l pe Eisenhower”!) În afară de tot zgomotul făcut, ei au întins drapele roşii şi albe proclamând: „EISENHOWER – PRINŢUL PĂCII”.

De pe drumul pe care a trecut maşina oficială, un sătean în vârstă de patruzeci şi cinci de ani şi-a umplut pumnul de nisip pentru a-l duce acasă soţiei lui bolnave. „Îl voi pune pe fruntea soţiei mele, iar ea va fi vindecată cu siguranţă”, a explicat el. În opinia lui, Eisenhower şi Nehru sunt „printre copiii aleşi ai lui Dumnezeu trimişi special pe acest pământ pentru a-i îndeplini voinţa.”

O femeie bătrână şi familia ei au făcut călătoria crezând ca vor vedea reîncarnarea lui Vishnu, protectorul trinităţii hinduse. „Credeţi că noi am fost nebuni să călătorim atât de multe mile pentru a vedea pe oricine altcineva în afara lui Vishnu Ka Avatar? Nu ne-a trimis el grâne atunci când am nevoie şi nu ne-a construit el baraje”? Fiica ei a fost de acord, adăugând că vizitatorul avea un „zâmbet divin, radiant”.

Deşi salutul măgulitor, uluitor ar fi putut fi prezentat partidului prezidenţial, mulţi creştini din întreaga lume au văzut motive pentru a avea îndoieli grave cu privire la toate acestea. Unii şi-au amintit momentul când regele Irod Agripa I şi-a început discursul public şi a fost întrerupt de strigăte blasfematoare: „Glas de Dumnezeu, nu de om”! Istoria sacră relatează: „Şi îngerul lui Iehova l-a lovit imediat, pentru că nu-i dăduse glorie lui Dumnezeu”. (Faptele 12:22, 23) Salutul din New Delhi a mers chiar mai departe, însuşindu-şi pe nedrept profeţia sacră despre Isus Cristos, Prinţul Păcii şi aplicând-o unui conducător uman. Nu este greşită reexaminarea acestei profeţii în lumina actualei misiuni a omului pentru pace.

Cuprins

MÂNTUIREA PROMISĂ

Orientul Apropiat a continuat să aibă de suferit din cauza conspiraţiilor şi a războiului, atunci când Spiritul lui Iehova a făcut ca pana lui Isaia să scrie. Puterea mondială în creştere a Asiriei a fost pe punctul de a-şi dezlănţui maşina de război din nou. Isaia a scris:

„Totuşi, negura nu va fi ca atunci când ţara era în necaz, ca în vremurile de altădată, când ţara lui Zabulon şi ţara lui Neftali erau dispreţuite, mai târziu a fost onorată – calea de lângă mare, din regiunea Iordanului, Galileea naţiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină. Peste cei care locuiau în ţara umbrei adânci a strălucit lumina. Tu ai înmulţit naţiunea; i-ai mărit bucuria. Se bucură înaintea ta cum se bucură la seceriş, cum se bucură cei ce împart prada”.

„Căci tu ai făcut bucăţi jugul poverii lor şi toiagul de pe umerii lor, nuiaua celui care îi obliga să muncească, întocmai ca în ziua Madianului. Căci încălţămintea care calcă apăsat şi mantia tăvălită în sânge sunt bune de ars, vor fi înghiţite de foc. Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi domnia princiară va fi pe umărul Lui. El va fi numit Sfătuitor Minunat, Dumnezeu Puternic, Tată Etern, Prinţ al Păcii. Domnia princiară se va întinde până departe şi pacea nu va avea sfârşit pe tronul lui David şi în regatul Său, ca să-l întărească şi să-l menţină prin justiţie şi prin dreptate, de acum şi pe timp indefinit. Iată ce va face zelul lui Iehova al armatelor”. – Isa. 9:1-7.

Zabulon si Neftali, la care face referire specială Isaia, se află în extremitatea de nord a Israelului şi includeau ţinutul Galileei. „Ţara era în mare necaz”, din moment ce era adesea prima care era ocupată de către cei care invadau Israelul şi, prin urmare, era cea care se afla sub ocupaţia inamică cel mai mult timp. Regii din Siria şi Asiria au atacat pe Zabulon şi Neftali, provocând răni adânci. Neftali se mărginea pe întreaga parte de vest cu ţărmul Lacului Genezaret (din Galileea) iar călătorii de la Est la Vest ar vedea-o, de asemenea, şi din direcţia Mării Mediterane, aşa ca a fost descrisă de Isaia ca fiind „calea de lângă mare”. A fost de asemenea numită „Galileea naţiunilor”, deoarece mulţi străini s-au stabilit în această zonă muntoasă. Eliberarea a fost promisă locuitorilor acestui ţinut. 1Regi 15:20; 2Regi 15:29.

„O MARE LUMINĂ”

După cum a fost prezis, în anul 2 î.Cr., „un copil urma să se nască pentru noi” în Betleem, din seminţia regală a lui Iuda. El era Isus. Părinţii lui l-au crescut în Nazaret, totuşi, prin formarea Lui din tinereţe era galilean nativ. În anul 29 d.Cr., când a venit momentul planificat de Dumnezeu şi consemnat de Daniel, Isus a fost uns, devenind Mesia. (Dan. 9:24, 25). După aceea, îndelungat promisa lumină a început să strălucească deasupra Mării Galilei, în timp ce Isus îşi începea lucrarea publică. Fostul perceptor, Mat., sub inspiraţie divină, interpretează profeţia lui Isaia, care fusese aşteptată timp de opt secole:

„Şi, după ce a plecat din Nazaret, a venit şi s-a stabilit în Capernaum, lângă mare, în regiunea lui Zabulon şi a lui Neftali, ca să se împlinească ce se spusese

Cuprins

prin profetul Isa., care a zis, ‚O, ţară a lui Zabulon şi ţară a lui Neftali, de-a lungul drumului spre mare, dincolo de Iordan, Galileea naţiunilor! poporul care stătea în întuneric a văzut o mare lumină, iar peste cei ce stăteau în ţinutul umbrei morţii a răsărit lumina'. Din acel moment, Isus a început să predice şi să spună: ‚Căiţi-vă, căci regatul cerurilor s-a apropiat.'" – Mat. 4:13-17.

Da, prin predicarea veştii bune a regatului cerurilor de către Isus şi discipolii Săi credincioşi, a provocat lumina să strălucească asupra oamenilor din ţinutul lui Zabulon şi a lui Neftali, care atât de mult timp „stătea în întuneric". „Apoi el a străbătut toată Galileea, predând în sinagogile lor, predicând vestea bună despre regat şi vindecând tot felul de boli şi tot felul de infirmităţi în mijlocul poporului". El le-a arătat că o pace durabilă şi libertatea de asuprire va veni prin intermediul Regatului lui Dumnezeu. Prin intermediul lui „celor care stau în ţinutul umbrei morţii" li s-a dat posibilitatea să-şi câştige viaţa, pentru că El şi-a dat viaţa „ca răscumpărare pentru mulţi". El este cel prin care Iehova emana lumină, fiind mijlocul prin care oamenii îşi puteau câştiga viaţa. – Mat. 4:23; 20:28.

Această lumină promitea mântuire faţă de moarte şi asuprire – toate susţinute şi puse în aplicare de către guvernul lui Dumnezeu – nu era restricţionată doar la oamenii din Galileea. Nu a prezis Isaia că creşterea guvernului va fi fără sfârşit? Nu au prezis profeţii că Mesia trebuie să moară printr-o moarte plină de sacrificiu, să fie înviat şi să stea la dreapta lui Iehova până la momentul când cerurile vor începe să conducă? Omeneşte, cuvintele de despărţire ale lui Isus adresate ucenicilor Săi din Galileea înainte de înălţarea Sa au precizat că venirea la conducere a Prinţului Păcii implică nu doar Israelul. „Voi îmi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului". – Isa. 53:1-12; Ps. 16:10; 110:1; Faptele 1:6-11.

ACLAMAŢI-L!

Profeţiile biblice, cronologia şi istoria modernă identifică anul 1914 ca fiind anul când Prinţul Păcii a început să conducă din cer în mijlocul duşmanilor săi. Pe întreg pământul, martorii merg din casă în casă, toate neamurile fiind chemate să-i „Slujească lui Iehova cu teamă şi să se bucure tremurând. Să-l sărute pe Fiul, pentru ca El să nu se mânie şi ca ei să nu piară de pe cale, căci mânia Lui se aprinde uşor. Fericiţi sunt toţi cei ce se refugiază în El"! (Ps. 2:11, 12). Aşa cum a prezis psalmistul, Iehova l-a instalat pe Fiul Său ca rege pe muntele Sionului ceresc. Nimic din cer sau pământ nu poate rezista cu succes cuceririi lumii de către domnia Prinţului Păcii!

Ia-ţi Biblia şi verifică mulţimea de dovezi profetice care arată că Regatul lui Dumnezeu a început în generaţia noastră plină cu cutremure de pământ. (Mat. 24:3-42; Luca 21:7-36) Citiţi de soarta încrezutei puteri a lumii, Organizaţia Naţiunilor Unite, de prezicerea creşterii bruşte a criminalităţii, delincvenţei şi ipocriziei religioase sub forma „bisericismului", toate petrecându-se în aceste zile din urmă. – Rev. 17:8, 11; Mat. 24:12; 2Tim. 3:1-5.

Aceste lucruri dovedesc că Prinţul Păcii a fost întronat în ceruri având putere de conducere. Prin El, Iehova va face în curând „să înceteze războaiele până la

Cuprins

marginile pământului". (Ps. 46:8, 9) Nu va fi nici repetarea războaielor mondiale sau a celor optsprezece „războaie limitate" care au ţinut din 1945 la 1959, într-o perioadă de presupusă „pace". Ca şi în cazul vechiului Madian atunci când Iehova s-a folosit de Ghedeon să-l distrugă pe asupritor, tot aşa Prinţul Păcii îi va învinge pe toţi duşmanii Regatului lui Dumnezeu. După cum Iosua a capturat carele inamice şi le-a ars în foc, aşa şi Prinţul Păcii va face ca „încălţămintea care calcă apăsat şi mantia tăvălită în sânge" precum şi cu toate celelalte echipamente de război să fie distruse de pe pământ după Armaghedon. – Judec. 7:19 –8:21; Ios. 11:9; Ezec. 39:8-10.

Creşterea acestei domnii princiare paşnice nu va avea sfârşit. Acesta este viitorul încântător pentru cei care se supun veştii bune despre Isus Cristos, ale cărui sfaturi minunate şi bunătate părintească vor însemna viaţa veşnică pentru toţi cei care Îl aclamă pe El cu bucurie ca fiind Prinţul Păcii, nu pe liderii politici ai lumii!

> Când se înmulţesc cei drepţi, poporul se bucură; dar când stăpâneşte cel rău, poporul suspină. – Prov. 29:2.

Urmându-mi scopul în viaţă

Povestit de către Lloyd Barry

Aceia care din copilărie învaţă marile adevăruri ale Bibliei sunt într-adevăr pe deplin binecuvântaţi. Mereu i-am fost recunoscător tatălui meu pentru credincioasa instruire pe care mi-a oferit-o în primii mei ani, cu privire la Dumnezeul Cel Mare, Iehova, al scopurilor Sale regale şi în ceea ce priveşte sufletul şi speranţa de viaţă. Cât de evidente a făcut Biblia aceste învăţături în contrast cu acelea pe care le-au făcut clericii care au venit în şcoală şi care au ameninţat copiii zgomotoşi cu chinurile din „focul iadului"! Din tinereţe am învăţat să iubesc Biblia şi odată cu aceasta şi revista *Turnul de Veghere* care a făcut o impresie bună minţii mele tinere. Chiar şi la vârsta de zece ani am putut să înţeleg multe lucruri din *Turnul de Veghere* şi încă îmi mai amintesc clar multe dintre articolele studiate atunci în anul 1920. Ce comori de înţelegere a Bibliei au fost produse prin intermediul *Turnului de Veghere* în timpul celor treizeci şi trei de ani în care am avut-o ca însoţitoare!

Primii ani i-am petrecut în Christchurch, Noua Zeelandă. Ca elev am fost silitor şi am câştigat primul loc la bursa de admitere în universitate, un premiu pentru care concurau toate colegiile şi liceele din Noua Zeelandă. Am fost pe cale să devin un om de ştiinţă în domeniul nuclear, însă acum din punct de vedere materialist, gândirea evoluţionistă a început să mă înconjoare şi curând am descoperit că acest lucru era la fel de lipsit de raţiune şi fără valoare asemenea „focului iadului" din învăţăturile clerului. Biblia a început să-şi exercite deplina sa putere în viaţa mea. Deşi m-am pregătit să-mi iau diploma de masterat în domeniul ştiinţei, mi-am devotat întregul timp ca pionier pentru minister din cea mai mare

Cuprins

parte a timpului meu petrecut în universitate. Am fost de multe ori în vacanţă în timp ce îndeplineam serviciului ca pionier.

SERVICIUL DIN PERIOADA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

În luna ianuarie a anului 1939 am intrat permanent cu normă întreagă în serviciul australian din Betel. În acest moment norii războiului se adunau, şi odată cu ei mulţimea hoţilor şi persecuţiile. În luna în care a izbucnit al doilea război mondial serveam într-o succesiune de întruniri şi am fost implicat în acţiunile mulţimii în trei sfârşituri de săptămână succesive. În oraşul Maitland, N.S.W., o întâlnire programată la primăria oraşului a fost interzisă, iar eu împreună cu un alt frate am difuzat o declaraţie cu privire la această nedreptate dintr-o maşină prevăzută cu sunet pe care am parcat-o în faţa sălii. După ce am terminat de vorbit, un preot incitat de mulţime a venit la noi şi a ridicat partea din faţă a maşinii. Deodată a apărut un poliţist şi mulţimea s-a dat înapoi pentru un timp. Ofiţerul şi-a băgat capul prin geamul maşinii şi a spus: „Băieţi dacă ţineţi la viaţa voastră, plecaţi de aici!” Cumva drumul din faţa maşinii s-a eliberat şi duşi am fost!

În următorul sfârşit de săptămână am fost preşedintele întrunirii din Lismore, N.S.W. Până în momentul când am ajuns în faţă pentru a prezenta transcrierea discuţiei fratelui Rutherford, o gloată de aproximativ cinci sute de voinici cu aspect de tăietori de trestie de zahăr, s-au adunat în partea din spate a sălii. Aceştia depăşeau cu mult restul publicului. Am început să subliniez unele dintre tacticile neloiale ale acţiunii catolice din acel timp, după care conducătorul lor a strigat: „Opreşte-te este împotriva religiei mele”! Întorcându-mă către un sergent de poliţie am spus, „Reţineţi-l pe acest om”! Deşi acelaşi sergent a arestat pe unul dintre pionierii noştri cu câteva zile în urmă în timpul înfăptuirii lucrării de stradă a revistei, el într-adevăr l-a reţinut pe acest om! Luată prin surprindere mulţimea rămasă acum fără liderul ei a ascultat în întregime prelegerea.

În următorul sfârşit de săptămână am avut o întrunire în Toowoomba, Queensland, şi aceasta a fost evidenţiată printr-un marş uriaş de informare cu pancarte, pentru care poliţia a oferit protecţie împotriva mulţimii. Când clerul catolic şi cel protestant şi-au unit forţele pentru a ne sili să ne întoarcem din primăria oraşului Toowoomba, ziarul local a prezentat cazul nostru într-un mod corect pe o pagină întreagă de publicitate favorabilă. Acelea au fost zile interesante de luptă!

Apoi a venit interdicţia guvernului asupra Societăţii din Australia, în luna ianuarie a anului 1941. După câteva zile de la interdicţie m-am trezit că trebuie să ispăşesc şase luni de închisoare cu privire la problema proiectului. Aceasta a fost o educaţie neobişnuită în sine, petrecându-mi zilele printre hoţi, bandiţi şi criminali, însă am avut numeroase oportunităţi de a le explica acestora Biblia. Într-o zi, un alt deţinut mi-a spus, „Spune 308, eu sunt aici pentru că am ucis un poliţist iar tu eşti aici pentru că ai refuzat să ucizi. Este ciudat într-un fel, nu-i aşa?” Acest „condamnat pe viaţă” s-a întâmplat să fie bibliotecar şi era de un real ajutor

Cuprins

căutând să transmită iubita revistă *Turnul de Veghere* printre cei trei sau patru fraţi aflaţi în acea închisoare.

Ieşind din închisoare am ajutat la continuarea luptei pentru încă doi ani în condiţiile interdicţiei. Raidurile poliţiei, evadările la limită, imprimarea şi organizarea „clandestină", precum şi cu odgonul de salvare a preţioaselor adevăruri din *Turnul de Veghere* păstrat întotdeauna deschis – acestea toate au oferit destule experienţe interesante pentru a umple o carte. Mâna călăuzitoare a lui Iehova a fost minunat de privit! În timpul acestei perioade am avut privilegiul să călătoresc în fiecare parte a Australiei, vizitând aproape fiecare congregaţie din ţară şi servind alături de fraţii credincioşi care înaintau cu hotărâre în „îndeplinirea acestui lucru unic" – predicând vestea cea bună.

Tot în această perioadă de asemenea, m-am căsătorit cu o fată din Sydney, Melba pe numele ei australian, care a servit cu credinţă alături de mine în ultimii optsprezece ani.

În luna iunie a anului 1943 Curtea Supremă din Australia a declarat o interdicţie guvernului cu privire la munca noastră care era „arbitrară, capricioasă şi opresivă" şi ne-a alungat. Imediat după aceasta guvernul le-a acordat fraţilor noştri recunoaşterea mult aşteptată ca miniştri. Cu toate acestea mai există încă ciocniri cu adversarul, şi eu am amintiri vii cu o mulţime care ne-a încolţit pe trei dintre noi pentru câteva ore în Glenelg, Australia de Sud, la sfârşitul anului 1945.

După vizita fratelui Knorr din Australia în anul 1947 a venit apoi apelul pentru Gilead. Un al privilegiu minunat! Să vizitez sediul din Brooklyn şi să văd direct de la sursă organizaţia lui Iehova în acţiune, şi apoi să petrec şase luni măreţe în clasa a unsprezecea din Gilead – toate acestea au întărit hotărârea noastră să continuăm în cadrul Societăţii Lumea Nouă oriunde în lume. Aceste şase luni petrecute în Gilead nu s-au estompat în anii petrecuţi în serviciul misionar; studiul greu, întrunirile fericite, momentele de relaxare – toate acestea nu sunt uitate, împreună cu peisajul înviorător şi verde al Gileadului. De asemenea avem amintiri fericite despre un an petrecut înfăptuind lucrarea prin circuitul făcut in sudul Californiei şi a întrunirilor fericite cu fraţii de acolo.

SERVICIUL MISIONAR DIN JAPONIA

După aceea a venit misiunea din Japonia. Am adunat multe impresii în primele câteva săptămâni. Am văzut pentru prima dată Fujiyama din Golful Yokohama, şi apoi în vreme ce ajungeam la ţărm, numai oameni, oameni, oameni, şi clog, clog, clog zgomotul încălţămintei din lemn. Cu siguranţă acesta era domeniul de activitate al multor muncitori! Aceasta se întâmpla în luna noiembrie a anului 1949 şi fiind atât de curând după război exista multă sărăcie; unele dintre oraşe încă mai erau mormane de ruine şi dărâmături. Toată lumea era foarte dornică să facă pe plac străinilor.

Primele zile ale serviciului nostru misionar le-am petrecut în oraşul Kobe şi ne-am confruntat cu multe experienţe încântătoare precum şi cu probleme stranii. Proprietarul fiecărei case ar fi fost de acord să organizăm studierea Bibliei la el. Am avut cereri de la cei care doreau să înveţe cultura occidentală, dar câţi dintre

Cuprins

aceştia doreau cu adevărat să înveţe despre adevăratul Dumnezeu? La început, cu o stăpânire limitată a limbii, ne-a fost greu să ne dăm seama, însă am continuat mai departe printr-un studiu aprofundat, încrezători că Iehova va binecuvânta rezultatul.

Deoarece eram primii misionari din această misiune, nu exista nimeni care să ne înveţe limba. A trebuit să ne luptăm şi cu manualele imperfecte, de cele mai multe ori trecând prin încercări şi greşeli. S-au făcut multe *gafe*, cum ar fi atunci când i-am spus proprietarului, „Eu tuşesc din casă în casă" în loc de a spune „eu predic din casă în casă", şi explicând faptul că Cristos vine „cu păianjeni" în loc de vine „cu nori". Mai mult decât atât, au existat şi frustrări din cauza ignoranţei totale a oamenilor cu privire la conţinutul Bibliei. De exemplu, în revizuirea unui studiu cineva a întrebat, „Cine a fost Avraam?" şi i s-a răspuns, „Unul dintre preşedinţii Statelor Unite"; sau „Cine este Dumnezeul dragostei? şi i s-a spus „Cupidon!" Astfel de probleme au fost des întâlnite, dar a existat o bucurie încurajatoare în depăşirea obstacolelor limbii şi ale mediului, precum şi în căutarea acelora cu care puteam studia devenind continuu tot mai puternici.

Chiar în prima zi când am început să predicăm în Kobe am luat legătura cu cei care mai târziu aveau să devină editori ai Regatului. Persoanele din cele două case cu care am luat legătura în acea primă dimineaţă au început imediat să studieze Biblia cu noi, şi au păşit imediat înainte spre adevăr. După ce am reuşit să comunicăm între noi, ne-au spus că nu au înţeles nici un cuvânt din ce le-am spus în acea primă dimineaţă, dar au fost impresionaţi de noi deoarece am venit pe o cărare noroioasă să facem o vizită personală în casele lor. Una dintre aceste surori, o casnică, a devenit un ministru pionier pentru mai mult de un an, iar anul trecut am petrecut mai multe zile de vacanţă la ea acasă.

Viaţa misionară are suişurile şi coborâşurile ei, emoţii şi dezamăgiri, dar aduce de asemenea o satisfacţie care nu poate fi găsită nicăieri pe pământ. Am avut o casă frumoasă în Tarumi, Kobe, cu o privelişte care se întindea peste marea din insula Japoniei. Începând cu cinci misionari, mai târziu am crescut la zece şi apoi la doisprezece. Odată cu începerea războiului în anul 1950 misionarii din această ţară au fost evacuaţi din Japonia; şi apoi optsprezece dintre noi ne aflam la noi în ţară pentru o perioadă scurtă de timp. Ce momente frumoase am petrecut împreună! La ora mesei de seară acoperişul casei era gata-gata să se ridice din cauza râsetelor noastre pe măsură ce întâmplări ciudate ne erau povestite. Odată un vizitator din Anglia ne-a spus, „Nu am văzut niciodată o familie ca aceasta. De ce aici toată lumea vorbeşte deodată!" Aceasta a fost o mare destindere.

De îndată ce am găsit un interpret de încredere am avut prima noastră întâlnire. Aceasta s-a întâmplat în sala Monumentului Comemorativ în anul 1950. Prezenţa era de 180 de persoane! Apoi întâlnirile erau ţinute pe gazonul spaţios din faţa casei noastre, şi mai mult de o sută de oameni au participat pentru mai multe săptămâni. Serviciul pe teren era anunţat, iar în dimineaţa următoare treizeci şi cinci de oameni se întorceau pentru a merge cu zece dintre misionari, aşa că fiecare dintre noi trebuia să ia trei sau patru oameni pentru a merge din uşă în uşă cu noi. Aceasta era Japonia la scurt timp după război. Una dintre primele noastre

Cuprins

conştientizări neplăcute a fost să aflăm că o mare parte din această participare era doar o manifestare a interesului faţă de noi, străinii. Cu toate acestea, rezultatele au fost cele mai plăcute dacă privim imaginea în ansamblu. Mulţi dintre primii noştri oameni instruiţi în Kobe sunt acum ei înşişi în serviciul de pionierat cu normă întreagă şi câţiva dintre ei au trecut prin Gilead pentru a se întoarce şi a servi alături de noi aici în domeniul misionar. Punctul culminant al experienţelor noastre din Kobe a fost atins în luna mai a anului 1951 când fratele Knorr a stat la noi în casă, şi ce bucurie a fost să-i vedem pe cei 453 de oameni aşezaţi pe gazon sub pinii japonezi pentru a asista la discursul său public!

La începutul misiunii noastre ca martori în Japonia, singurul nostru sprijin a fost Biblia japoneză şi *Lumina*, Cartea a doua, completate de unele studii din „*Dumnezeu să fie adevărat*”. Cu toate acestea, din anul 1951 de asemenea am mai avut *Turnul de Veghere* în japoneză, şi din acel moment creşterea reală spre maturitate s-a făcut văzută.

EXTINDEREA PRIVILEGIILOR SERVICIULUI

Din anul 1952 am avut privilegiul să servesc în sucursala din Tokyo şi să observ direct de la sursă creşterea minunată de la un capăt la celălalt al insulelor Japoniei. Într-adevăr acesta nu s-a întâmplat „prin armate, nici prin putere ci prin spiritul meu, a spus Iehova al armatelor” (Zah. 4:6) Din anul 1949 până în anul 1955 a existat o reală creştere de la 8 la 525 de editori. Totuşi, de la vizita fratelui Knorr din anul 1956, creşterea a început într-adevăr să se extindă cu o medie de creştere mai mare de 30% a numărului de editori Regali în anii 1957, 1958 şi 1959. În momentul scrierii acestei relatări, în Japonia au existat noi culmi de creştere a numărului de editori timp de douăsprezece luni consecutive, astfel că numărul total de editori se ridică acum la 1,539. O echipă minunată de misionari servind umăr la umăr cu o creştere în maturitate a numărului de editori japonezi experimentează cu adevărat „binecuvântarea lui Iehova – care este cea care te face cu adevărat bogat”. – Prov. 10:22.

Orice activitate care ajută poporul japonez să vadă organizaţia lui Iehova într-un mod mai clar este într-adevăr o bucurie! O bucurie extraordinară este întâlnirea teocratică. Întâlnirile noastre timpurii din Japonia ar fi părut ciudate pentru standardele occidentale: dormind pe o rogojină de pe podea – uneori direct pe podeaua de lemn – şi de multe ori într-un singur dormitor cu mai mulţi fraţi; stând îngenunchiaţi pe podea cu orele încercând să luăm parte la discuţie într-o limbă străină; şi mai stând încă de trei ori pe zi pe podea cu un bol de orez şi peşte într-o mână şi cu beţişoare în cealaltă pentru a ne alimenta cu hrana fizică necesară. Ne amintim cu drag de o întrunire pe care o numim adunarea „cartofilor dulci”; aceasta a fost atunci când raţia de orez s-a terminat şi am mâncat numai cartofi dulci timp de aproape două zile. Legătura iubirii teocratice ne-a unit şi mai mult atunci când sute şi sute de japonezi au invadat Societatea Lumea Nouă. Acum întrunirile noastre sunt de obicei atât de considerabile încât suntem nevoiţi să folosim săli mai mari cu scaune de tip occidental. Misiunea este înghiţită de creşterea continuă a fluxului de editori japonezi.

Cuprins

Prin trecerea anilor şi primind misiuni diferite fiecare îşi aduce propria sa bucurie specială. Întotdeauna îmi voi aminti prima mea misiune când am vizitat Taiwan-ul în anul 1952. Fraţii de acolo au suferit teribile persecuţii prin tortură; ei încă mai erau puşi sub interdicţie, şi au pierdut practic contactul cu societatea Lumea Nouă de aproape treisprezece ani. În timpul acestor ani de izolare ei au crescut de la primul frate dedicat la mai mult de trei sute. Ce plăcere a fost să servesc alături de cinstitul şi curajosul frate care a purtat povara supravegherii în timpul tuturor acestor ani de necaz! Torturile din închisoare au fost atât de aspre încât a ajuns chiar să se roage ca Iehova să-i acorde alinarea prin moarte; cu toate acestea acum era bucuros că nu a murit pentru că roadele menţinerii integrităţii sale urmau să fie văzute prin mulţimea localnicilor taiwanezi care au venit spre adevăr şi al căror număr a crescut acum la aproximativ 2,000. Este un stimulent minunat să te găseşti în această asociaţie intimă cu fraţii care şi-au menţinut integritatea fiind chiar în pericol de moarte . În multe dintre vizitele în Taiwan întotdeauna am simţit că primesc mai mult decât aş putea lua. Totuşi a fost un privilegiu minunat, chiar un miracol în timpul interdicţiei din anul 1955 că am putut să fac *parte* din filmul societăţii „Societatea Lumea Nouă în acţiune”, şi să-l arăt tuturor acestor fraţi taiwanezi credincioşi. Acum guvernul de acolo are o mai bună înţelegere a muncii noastre, şi Taiwanul este organizat ca o ramură separată de Japonia.

Din anul 1959 mi s-au adăugat privilegii de vizită în sucursalele din Extremul Orient ca serv de zonă. După aceea am putut să-i vizitez pe îmbătrâniţii mei părinţi în Noua Zeelandă şi pentru aceasta am fost profund recunoscător. Sunt acum peste douăzeci şi unu de ani de când am plecat dintr-un cămin fericit, teocratic, pentru a merge oriunde Iehova mă va trimite să îndeplinesc serviciul Său cu normă întreagă. Legăturile de iubire ale familiei noastre erau puternice, dar mai puternice sunt legăturile care ne leagă împreună în serviciul Regatului, chiar dacă suntem în teritorii separate şi la mare distanţă. A fost o bucurie să-mi găsesc părinţii la fel de puternici ca oricând în serviciul Regatului. Şi totuşi Noua Zeelandă nu mai părea a fi casa mea, şi nici Australia. „Ciudate” pot fi căile vieţii „*în Australia şi Noua Zeelandă*”, comparativ cu viaţa cu care ne-am obişnuit în domeniul misionar din Japonia. Prin această vizită am început cu adevărat să apreciez că „acasă” este oriunde Iehova ne trimite prin sfera serviciului teocratic.

Îmi amintesc cum tatăl meu mă ducea la studiile *Turnului de Veghere* în Noua Zeelandă pe când eram copil mic şi cât de încântat am fost atunci când conducătorul „casei” obişnuia să mă roage să citesc paragrafele. Acum este o încântare şi mai mare să citesc la rândul meu studiul *Turnului de Veghere* în limba japoneză. Într-adevăr cât de palpitantă a fost viaţa de-a lungul tuturor acestor ani care au urmat! Douăzeci şi unu de ani de serviciu cu normă întreagă par să fie doar o singură zi, şi totuşi ei sunt ani plini de bucurii şi experienţe pe care o sută de vieţi obişnuite nu le-ar putea niciodată să le cuprindă! Ce minunată este o moştenire în serviciul de pionierat! Sunt o mulţime de suişuri şi coborâşuri, dar cât de bine ne ajută Iehova să „suim” din nou atunci când „coborâm”. O, fie ca toţi dintre noi să

Cuprins

putem continua mereu cu credinţă în acest serviciu, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova exprimată prin Fiul Său Isus Cristos!

Întâlnirea cu privire la martori se dovedeşte a fi întâlnirea cu martorii

După ce le-a fost spus, în timp ce predicau din casă în casă, că societatea patriciană a bisericii catolice romane locale va ţine o prelegere cu privire la martorii lui Iehova în cadrul întâlnirii lor lunare, o serie de martori au decis să participe. Preotul însă a devenit atât de alarmat încât le-a permis doar unora dintre ei, patru la număr, să rămână.

După o convorbire evident prescurtată şi oarecum uşoară care a durat doar zece minute, întâlnirea a fost deschisă pentru discuţii, precum şi întrebărilor care puteau fi adresate preşedintelui, dar la care putea răspunde oricine din public. Una dintre primele întrebări pe care o doamnă catolică a pus-o a fost: „De ce martorii lui Iehova merg din uşă în uşă?” Preşedintele a privit-o pe invitata care a pus întrebarea, aceasta la rândul ei către preotul care prezida, iar preotul părea – pierdut. Unul dintre martorii prezenţi a profitat de ocazie pentru a cere permisiunea de a răspunde el la întrebare, cerere care i-a fost acordată cu bucurie.

Din acel moment întrebările au venit din plin şi cu rapiditate din partea multor catolici prezenţi, şi au primit răspuns din partea martorilor cu mult tact şi în mod corect, citând din multe scripturi. Pentru mai bine de două ore un martor excelent a vorbit despre Iehova şi scopurile Sale, despre Regatul Său, despre organizaţia Sa vizibilă şi despre noul pământ. Interesul şi manifestarea bunăvoinţei erau atât de mari încât preotul local a găsit de cuviinţă să declare întrunirea închisă, cu unele întrebări nerăbdătoare puse de catolici rămase fără răspuns. Judecând după comentariile făcute, aceasta a fost una dintre serile cele mai stimulante şi interesante ţinute vreodată de către societatea patriciană – reuniunea cu privire la martorii lui Iehova care s-a dovedit a fi o reuniune cu martori! – Australia.

Comoara dintr-o inimă creştină

„Omul bun scoate ce este bun din tezaurul bun al inimii lui,... fiindcă din plinătatea inimii vorbeşte gura lui”. – Luca 6:45

O inimă CREŞTINĂ, inima unui „om bun”, deţine un tezaur de bogăţii veşnice. Acest tezaur al unei inimi creştine este constant umplut şi crescut, excedând prin abundenţă; niciodată nu este epuizat sau diminuat. Un astfel de tezaur iţi este asigurat şi ţie dacă doreşti să devii un „om bun”, după cuvintele lui Isus: „Omul bun scoate ce este bun din tezaurul bun al inimii lui, dar omul rău scoate ce este

Cuprins

rău din tezaurul lui rău; fiindcă din plinătatea inimii vorbeşte gura lui". – Luca 6:45

[2] În ce contă tezaurul unei inimi? Prin prisma faptului că din plinătatea ei „vorbeşte gura", rezultă că tezaurul constă în bogăţiile bune ale minţii, inimii şi spiritul – bogăţii spirituale. Cunoaşterea exactă a Cuvântului lui Iehova aduce unui creştin o parte din acele calităţi şi abilităţi spirituale deţinute de Cel ale cărui cuvinte sunt în capitolul al şaselea al lui Luca, Învăţătorul Isus Cristos. Viaţa Lui şi declaraţiile Sale au demonstrat că în inima lui era iubire, adevăr, înţelegere, înţelepciune, bucurie, pace, credinţă, speranţă, încredere, asigurare, aprecierea lui Iehova Dumnezeu; acestea sunt bogăţiile reale. Ele sunt vizibile în prezent. Ele sunt derivate din Cuvântul lui Dumnezeu, de la credinţa şi devotamentul faţă de El şi se revarsă în inimile creştine. Calităţi asemănătoare cu cele ale lui Isus, abilităţi asemănătoare cu cele ale lui Isus Cristos se manifestă în vieţile şi comportamentul creştinilor, dovedesc realitatea tezaurului inimii. Plinătatea inimii lasă gura să vorbească. Pentru această capacitate de a vorbi lucruri bune, toate bogăţiile spirituale care cuprind tezaurul inimii contribuie şi îşi duc la îndeplinire partea lor.

[3] În definirea şi identificarea acestui tezaur al unei inimi creştine sunt mai multe de spus, având în vedere ceea ce a afirmat Învăţătorul creştinătăţii în Luca, capitolul şase, versetul patruzeci, în legătură cu predarea. Următoarele trebuie să fie remarcate:

[4] Din plinătatea inimii Sale dedicate lui Iehova, Isus Cristos a oferit instrucţiuni spre lauda lui Dumnezeu şi binecuvântarea celor pe care El i-a învăţat. I-a instruit perfect şi ceea ce au primit ei din învăţătura Lui completă a fost evidenţiat într-un mod specific, în armonie cu cuvintele Sale: „Elevul nu este mai presus de învăţătorul lui, dar cine este instruit în mod desăvârşit va fi ca învăţătorul lui". (Luca 6:40) Dovada de partea celor instruiţi a fost faptul că erau asemenea instructorului lor. Prin aceasta vedem ca Isus arată care este dovada unei predări de succes: predarea bine administrată şi bine primită este manifestată de cel care este învăţat să fie asemenea celui care îi predă. Reţeta unei predări pline de succes este stabilită prin faptul că elevul spune şi face totul pentru a fi ca şi învăţătorul său. Din Luca 6:45 am aflat că dovada tezaurului unei inimii creştine este manifestată prin ceea ce vorbeşte gura din plinătatea inimii.

[5] De aceea, tezaurul unei inimi creştine este manifestat de către posesor prin încercarea de a fi asemenea învăţătorului său, prin demonstrarea unei calităţi active şi prin capacitatea de predare. Tezaurul include această calitate activă şi capacitatea de predare şi, în acest fel, este un tezaur de artă, o artă de cea mai înaltă calitate, „arta predării". – 2Tim. 4:1, 2, *NW*; *Parkhurst*.

[6] Un „om bun" este întotdeauna un elev, care învaţă permanent. În acelaşi timp, ca şi învăţătorul lui, el predă tot timpul. Martorii lui Iehova îşi dau seama de importanţa de a fi învăţători, luând notiţe referinţelor biblice privitoare la învăţătura lui Isus, cum este cea din Matei 5:2, unde este consemnat că Isus „şi-a deschis gura şi a început să-i înveţe". Isus „a început să-i înveţe pe oameni lângă mare… El a început să-i înveţe multe lucruri în ilustrări şi, în timp ce preda, le

Cuprins

spunea” (Marcu 4:1, 2) Marcu în 9:31 afirmă „El îi învăţa pe discipolii Săi şi le spunea”.

[7] Acest învăţător iubitor le-a dat porunci directe creştinilor în legătură cu ceea ce ar trebui să predea spunând, „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor,… învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit”. – Mat. 28:19, 20.

[8] Printre cei care au fost învăţaţi de Isus erau apostolii Săi, iar ei au considerat participarea lor la învăţarea altora ca fiind esenţială. Ei au predicat şi „în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Isus Cristos”. (Faptele 5:42) Apostolul Pavel şi-a făcut tezaurul de predare evidenţiindu-se faţă de caracterul general al predicării atunci când a spus: „Am fost numit predicator, apostol şi învăţător”. – 2Tim. 1:11.

[9] Acest tezaur frumos de ministeriat al inimii, abilitatea de a predica şi preda, va fi apreciat de creştini mai presus de toate lucrurile. Pavel exprimă acest lucru: „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea în Isus Cristos. Acest lucru minunat care ţi-a fost încredinţat păzeşte-l prin Spiritul Sfânt care locuieşte în noi”. (2Tim. 1:13, 14) Unde este acest „lucru minunat”? Nu este el în inima creştină?

[10] De ceva timp am realizat o diferenţă între predicare şi predare. Din ce în ce mai mult apreciem faptul că în timp ce creştinii sunt predicatori, ei, de asemenea, trebuie să fie învăţători, aşa cum au fost Pavel şi ceilalţi apostoli şi, în mod remarcabil, Isus Cristos însuşi. Predicarea adevărului înseamnă informarea celorlalte persoane cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu Iehova, precum şi a calităţilor Sale minunate şi a scopului Său. Învăţându-i pe oameni aceste lucruri înseamnă aşezarea în inimile şi minţile lor, a cunoaşterii şi înţelegerii, astfel încât aceste persoane să poată, la rândul lor, vorbi din plinătatea inimii.

[11] O persoană a fost învăţată momentul când ea însăşi poate să-i spună învăţătorului său sau altuia, lucruri care sunt în inima şi mintea sa, care sunt în acord cu principiile şi Cuvântul lui Dumnezeu Iehova. Tu te poţi exprima cu privire la aceste lucruri, nu-i aşa? Pe măsură ce înţelegi adevărurile din Sfânta Scriptură, ai posibilitatea să le împarţi cu alţii. Când faci acest lucru, fă în aşa fel încât cealaltă persoană să poată, la rândul său, să înţeleagă şi să creadă aceste adevăruri biblice şi să poată vorbi cu tine despre ele şi să le poată înfăţişa altora, atunci ai ajuns ca profesorul tău şi, într-o oarecare măsură, elevul tău a devenit ca tine.

[12] Prin urmare, învăţătorul explică lucrurile pentru elev şi are un interes real în ceea ce priveşte înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu de către elevul pe care profesorul îl ajută. Acest lucru ne aminteşte de modul în care Pavel a predat, aşa cum este înregistrat în Faptele 17:3, de unde aflăm că el „explica şi dovedea cu citate” privitoare la Isus Cristos.

PARTEA ELEVULUI

[13] Trebuie să aveţi aer, apă şi produse alimentare pentru a susţine viaţa. Acestea sunt nevoile fizice. Noi le avem în comun cu toate celelalte persoane. De

Cuprins

asemenea, voi aveţi nevoi spirituale, la fel cum au toţi ceilalţi oameni. Dacă recunoaşteţi nevoia de hrană spirituală, aveţi posibilitatea să luaţi măsurile corespunzătoare pentru a satisface această nevoie, după cum luaţi măsurile corespunzătoare pentru a alimenta nevoia de hrană materială, realizând că este necesară în mod constant.

[14] Pentru a-şi satisface nevoile spirituale, o persoană trebuie mai întâi să realizeze şi să recunoască că nevoia este acolo şi apoi să înceapă să studieze Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-şi oferi hrană spirituală. În timpul studiului, elevul îşi îndreaptă mintea spre subiectul în cauză. El se concentrează pentru a primi în minte gânduri, care-i aduc înţelegere. Pe lângă această înţelegere a adevărului obţinută din studierea Bibliei efectuată în particular, cu un alt învăţător sau într-o congregaţie de creştini, mai este altceva pe care studentul trebuie să facă pentru a valorifica lucrurile bune pe care le-a dobândit prin studiu. Această cerinţă este o regulă a Bibliei, un principiu dat de Dumnezeu. Nu este dificil. Este uşor să se conformeze acestuia. Rezultatele sale sunt bune atunci când principiul a fost respectat. Este esenţial.

[15] Care este cerinţa suplimentară care urmează să fie îndeplinită de către elev? Aceasta: Acum, având cunoştinţe acumulate şi crezând adevărul pe care îl recunoaşte ca venind din Cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să-şi demonstreze convingerile. „Mai mult decât atât, cel căruia i se dă învăţătură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învăţătură”. (Gal. 6:6) Aceasta înseamnă că el trebuie să precizeze în propria sa limbă, prin propriile sale cuvinte, prin maniera sa personală, ceea ce el recunoaşte din Biblie ca fiind adevărat. El trebuie să împartă cu învăţătorul său lucrurile pe care le-a învăţat, spunându-le şi altora.

[16] Atunci când elevul dă expresie adevărului pe care l-a învăţat din Cuvântul lui Dumnezeu, în care elevul predă într-o anumită măsură. În cazul în care elevul dă expresie adevărului în faţa unei alte persoane, el devine învăţător. Nu contează prea mult dacă un creştin doar predică şi se opreşte. Nu. Învăţătorul ajută elevul să se exprime într-un asemenea mod încât învăţătorul să-l poată auzi. Astfel îşi declară elevii convingerile. Într-o anumită măsură, predarea este făcută de către elev, pentru că se exprimă adevăruri care vin de la Iehova Dumnezeu, prin intermediul Învăţătorului Său, numit Isus Cristos, prin Cuvântul Său, Biblia, prin canalul lui, societatea Lumii Noi.

[17] Deci, dumneavoastră, ca profesor creştin, ajutaţi elevul să se exprime. Sau tu, ca elev creştin, exprimă-te. Împărtăşeşte-ţi gândurile cu învăţătorul tău şi cu congregaţia din care faci parte, la studiile făcute în cadrul congregaţiei. Asiguraţi-vă oportunităţi pentru a vă afirma convingerile dumneavoastră cu privire la ceea ce aţi învăţat din Biblie. Martorii lui Iehova fac acest lucru, mergând chiar şi pe la casele străinilor în cadrul lucrării de ministeriat din casă în casă. Faci parte dintre cei care au fost miniştri creştini timp de mai mulţi ani? Sau ai fost un slujitor al lui Dumnezeu dedicat pentru o perioadă mai scurtă de timp? Poate ca eşti doar la începutul studierii Cuvântului lui Dumnezeu şi alăturării la Societatea Lumii Noi. Cu toate acestea, tuturor le predă Iehova prin Isus Cristos şi prin intermediul

Cuprins

Societăţii Lumii Noi şi miniştrilor din cadrul ei. Toţi, „oricine”, indiferent de origine sau de privilegiile actuale de slujire, urmează regula biblică: „Mai mult decât atât, cel căruia i se dă învăţătură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învăţătură”. (Gal. 6:6) Împărtăşeşte. Acesta este un mod esenţial de a-ţi afirma convingerea. Acest lucru trebuie să-l facem pentru a consolida şi a menţine credinţa în adevărurile pe care le-am învăţat. Acest lucru se face, prin urmare, prin împărtăşirea abundenţei inimii noastre, prin cuvântul nostru vorbit din tezaurul inimii pe care îl păstrăm şi îl creştem, prin tezaurul adevărului, prin binecuvântarea şi prin maturitatea pe care creştinii trebuie să o aibă.

MOŞTENIREA ARTEI PREDĂRII

[18] Apostolul Pavel le-a cerut tovarăşilor lui creştini să aprecieze în mod corespunzător comoara predării spunând: „Îţi poruncesc solemn înaintea lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos…şi [Îţi poruncesc] prin manifestarea sa şi prin regatul său [să faci ce?]. Predică cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile, mustră, ceartă, îndeamnă cu îndelunga răbdare şi arta de a preda”. (2Tim. 4:1, 2) Din lucrurile menţionate aici, care are sensul de a fi o „artă”? Predicarea? Mustrarea? Reprimarea? Îndemnarea? Diverse traduceri arată că predarea este o artă, este arta de a fi „asemenea învăţătorului său”. – *NW; AT; Fenton; Parkhurst; Crampon;* etc.

[19] Învăţătura creştină este cea mai mare dintre arte pentru mai multe motive, dintre care unul este faptul că de ea depinde viaţa. A cui viaţă? Atât viaţa învăţătorului cât şi a învăţăcelului, după cum se arată în 1 Timotei 4:16: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă”. În ce fel viaţa, atât a celui care predă cât şi a celor care învaţă depinde de arta de predare?

[20] Întrucât Iehova Dumnezeu este Sursa vieţii, pentru a ne câştiga viaţă veşnică noi trebuie să avem aprobarea sa. Nu ne arată Revelaţia 7:15-17 aprobarea lui Iehova faţă de mulţimea mare de persoane menţionată acolo? „De aceea sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu şi zi şi noapte îndeplinesc pentru el un serviciu sacru în templul său, iar Cel ce stă pe tron îşi va întinde cortul peste ei. Nu vor mai suferi de foame, nici de sete şi nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo căldură dogoritoare, pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori şi îi va călăuzi la izvoarele apelor vieţii. Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor“. Acest lucru arată păstorirea exercitată de către Mielul Isus Cristos. Acest lucru Îl pe arată Dumnezeu însuşi ştergând lacrimile celor care au fost îndrumaţi spre izvorul Său de viaţă. De această aprobare a lui Iehova Dumnezeu avem nevoie.

[21] În scopul de a avea aprobarea lui Dumnezeu, noi trebuie să luăm poziţie în favoarea Lui, să susţinem închinarea adresată Lui. Elevul, pentru a fi la acelaşi nivel cu învăţătorul, trebuie să ia o poziţie fermă de partea lui Dumnezeu: „Discipolul nu este mai presus de învăţătorul lui, nici sclavul mai presus de domnul lui. Îi este destul discipolului să ajungă ca învăţătorul lui şi sclavului ca stăpânul lui. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebub, cu cât mai mult îi vor

Cuprins

numi aşa pe cei din casa lui, deci? De aceea, să nu vă temeţi de ei, căci nu este nimic acoperit care să nu fie descoperit şi nimic ascuns care să nu fie cunoscut. Ce vă spun eu în întuneric să spuneţi la lumină şi ce auziţi spunându-se în şoaptă să predicaţi de pe acoperişul caselor. Să nu vă fie frică de cei care ucid corpul, dar nu pot ucide sufletul, ci temeţi-vă mai degrabă de cel care poate să distrugă atât sufletul, cât şi corpul în Gheenă. Nu se vând două vrăbii pentru un bănuţ? Totuşi, niciuna dintre ele nu cade la pământ fără ştirea Tatălui vostru. Ba chiar şi perii capului vă sunt toţi număraţi. De aceea, nu vă temeţi: voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii". (Mat. 10:24-31) Luarea unei poziţii neînfricate în favoarea lui Iehova se dovedeşte aici a fi necesară. Putem lua această poziţie fără a fi devotaţi lui Dumnezeu? Nu.

[22] Din recunoştinţă faţă de Iehova, din cauza binecuvântării de către El a credinţei şi a cunoaşterii, trebuie să arătăm devotament faţă de Dumnezeu pentru a lua o poziţie fermă în favoarea Lui. „De aceea, aşa cum l-aţi primit pe Isus Cristos, Domnul, aşa să continuaţi să umblaţi în unitate cu el, înrădăcinaţi şi zidiţi în El şi întăriţi în credinţă, aşa cum aţi fost învăţaţi, abundând în credinţă când aduceţi mulţumiri". (Col. 2:6, 7) Dacă dorim cu adevărat să ne umplem de mulţumirea lui Dumnezeu, vom fi conduşi la devotamentul faţă de El, şi astfel vom fi puternici din punct de vedere spiritual pentru a lua o poziţie fermă în favoarea Lui.

[23] Potrivit cuvintele precedente din Coloseni 2:6, 7, de unde a venit credinţa, prin care un creştin ar trebui să fie stabilizat? A venit prin învăţare. Cunoaşterea adevărului este baza. Acest lucru se referă nu numai la orice fel de cunoştinţe în ceea ce priveşte orice fapt sau adevăr, ci face trimitere la ceea ce a spus apostolul Pavel în Romani 10:2, 3: „Căci le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoştinţei exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu". Cei la care a făcut Pavel referire aici nu au putut fi devotaţi lui Dumnezeu în ciuda zelului lor religios greşit, pentru că ei nu au avut cunoştinţe precise şi, prin urmare, nu cunoşteau dreptatea lui Dumnezeu. În această situaţie, ei nu ar putea fi devotaţi lui Dumnezeu şi dreptăţii lui şi nici nu au putut fi supuşi în devotament faţă de dreptatea lui Dumnezeu. Pavel spune că cunoaşterea exactă este necesară. De ce avem nevoie pentru a beneficia de cunoaşterea exactă a adevărului lui Dumnezeu?

[24] Pentru a avea cunoştinţele care sunt necesare pentru a ne conduce la devotament faţă de Dumnezeu, având ca rezultat primirea tuturor binecuvântărilor Sale, trebuie să avem un învăţător. Pentru ca alte persoane să aibă această cunoaştere necesară, acestea trebuie să fie învăţate. Pentru ca noi să fim asemenea învăţătorului nostru, de la care am învăţat, noi, la rândul nostru trebuie să predăm. Nu există nici o altă cale pentru persoanele care vor fi conduse spre închinarea la Iehova Dumnezeu şi spre viaţa veşnică. În 2 Petru 3:15-18 se spune că în mod cert un om nu se poate baza pe propria sa înţelepciune pentru înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Petru afirmă: „De asemenea, consideraţi răbdarea Domnului nostru drept salvare, aşa cum v-a scris şi iubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui, când v-a vorbit despre aceste lucruri şi cum, de altfel, a vorbit în toate scrisorile lui. În ele sunt totuşi unele lucruri greu de înţeles pe care cei neînvăţaţi şi

Cuprins

nestatornici le denaturează, cum fac şi cu restul Scripturilor, spre propria lor distrugere. Voi deci, iubiţii mei fraţi, ştiind dinainte acestea, păziţi-vă ca să nu fiţi târâţi cu ei de nelegiuirea oamenilor care sfidează legea şi să căderi de la statornicia voastră. Nu, ci continuaţi să creşteţi în bunătatea nemeritată şi în cunoaşterea Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos. A lui să fie gloria acum şi până în ziua eternităţii". Cât de adevărate sunt cuvintele lui Isus Cristos: „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat şi despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos." – Ioan 17:3.

[25] Niciun om de pe pământ nu poate primi această cunoaştere de unul singur. Fiecare individ are nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu, de Spiritul Său, şi de asemenea de organizaţia învăţătorilor creştini. În acest fel, prin urmarea acestor lucruri, te vei salva „pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă". (1Tim. 4:16) Acest lucru înseamnă nu doar auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, ci şi oferirea unui răspuns corect la acesta. Aceasta include o declaraţie de convingere din partea noastră, care-i ajută pe alţii să aprecieze Cuvântul la fel de mult ca şi noi. Cu aceasta în minte, nu simţi o apreciere călduroasă faţă de acei bărbaţi şi femei care, într-un mod dezinteresat, merg plini de iubire din casă în casă, sunând la casele tuturor oamenilor şi, fără îndoială, la casa ta, care participă la activitatea de predare care a început cu Domnul nostru Isus Cristos? Ştiu fără nicio îndoială că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună". – 2Tim. 3:16, 17.

[26] „Omul bun scoate ce este bun din tezaurul bun al inimii lui, dar omul rău scoate ce este rău din tezaurul lui rău, fiindcă din plinătatea inimii vorbeşte gura lui… Vă voi arăta cu cine se aseamănă oricine vine la mine şi aude cuvintele mele şi le face: se aseamănă cu un om care, vrând să construiască o casă, a săpat adânc şi a pus temelia pe stâncă. Când a venit inundaţia, râul a izbit în casa aceea, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era bine zidită", a spus Isus. (Luca 6:45-48) Lasă-i pe martorii lui Iehova să te ajute pentru a-ţi aplica Cuvântul lui Dumnezeu şi inima ta va fi îmbogăţită peste măsură.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru cine şi de ce este Luca 6:45 o asigurare?
2. (a) Din ce fel de bogăţii este formată comoara inimii? (b) Ce fel de cunoştinţe exacte aduce Biblia unui creştin? (c) Ce a vrut Isus să demonstreze? (d) Ce dovedeşte realitatea comorii inimii?
3, 4. Ce trebuie să fie observat luând în considerare versetul 40 din Luca, capitolul 6?
5.(a) Cum este manifestată comoara inimii? (b) De ce este comoara o „artă"?
6. În care două activităţi se implică un „om bun"?
7. Ce poruncă este menţionată aici?
8. Oferiţi anumite fapte în raport cu învăţătura apostolilor.
9. Declaraţi înţelegerea voastră cu privire la evaluarea ministerului făcută de către Pavel.

Cuprins

10. Faceţi diferenţa între predicare şi învăţare.
11. (a) Când o persoană a fost învăţată? (b) Cum demonstrează ea că a fost învăţată cu succes? (c) Explicaţi cum cei care învaţă devin asemenea învăţătorilor?
12. Ce face un învăţător creştin?
13. (a) Ce trebuie să recunoască elevul? (b) Ce urmează după această recunoaştere?
14. (a) Declaraţi primul lucru esenţial cu privire la completarea nevoii spirituale. (b) Ce alte lucruri trebuie să facă un elev?
15. Exprimaţi-vă convingerea cu privire la înţelesul spuselor în Galateni 6:6.
16. Când spusele din Galateni 6:6 sunt respectate, ce fel de progres este demonstrat?
17. (a) Care este privilegiul învăţătorului? (b) Care este privilegiul elevului? (c) Căror oameni li se aplică spusele din Galateni 6:6? (d) De ce eşti tu convins că este necesar pentru păstrarea comorii adevărului, binecuvântării şi maturităţii?
18.Putem noi să definim în mod corect învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu ca fiind o „artă”?
19. Care este convingerea noastră cu privire la salvarea vieţilor?
20. Ce trebuie să deţinem noi pentru a câştiga viaţa?
21. Ce ni se cere pentru a avea aprobarea lui Dumnezeu?
22. Pentru a adopta o poziţie în faţa lui Iehova, ce se cere?
23. Ce rol joacă cunoaşterea cu privire la devotamentul faţă de Dumnezeu?
24. (a) Pentru cunoaştere, ce este necesar? (b) Cum ne conving spusele din 2 Petru 3:15-18 de acest lucru? (c) Aşadar, convingerea noastră îşi găseşte expresia în ce declaraţie a lui Isus?
25. (a) În ceea ce priveşte nevoile spirituale, de ce are nevoie orice persoană? (b) Cât de valoros este inspirată Scriptura?
26. (a) Cel care aude cuvintele lui Isus şi le pune în practică este asemenea cui? (b) Care este evaluarea ta cu privire la metodele de învăţare a martorilor lui Iehova?

Alexandru cel Mare şi profeţia Biblică

MULTE persoane au trecut prin şcoli şi colegii, gândindu-se că ştiu istoria lui Alexandru cel Mare. Dar de multe ori astfel de persoane nu sunt în totalitate conştiente de faptul cel mai important în ceea ce-l priveşte pe Alexandru: cariera sa de cucerire rapidă a fost prevestită de profeţia biblică.

Cuprins

Iehova i-a dat profetului Daniel informaţii în avans cu privire la ridicarea şi căderea puterilor mondiale. Între 618 şi 535 î.Cr., Daniel a primit de la Dumnezeu profeţiile lui cu privire la creşterea Greciei ca putere mondială pentru a înlocui Medo-Persia, precum şi în ceea ce priveşte rolul pe care Alexandru urma să-l joace în această chestiune. Cu aproximativ două sute de ani înainte ca Alexandru să se fi născut, Daniel a profeţit apariţia cuceritorului Medo-Persiei: „Şi se va ridica un rege puternic, care va domni cu mare putere şi va lucra după voia lui. Când se va ridica, regatul lui va fi zdrobit şi împărţit în cele patru vânturi ale cerurilor, dar nu între urmaşii lui şi nu cu puterea cu care a domnit el, pentru că regatul lui va fi smuls din rădăcină; va fi al altora, nu al lor”. – Dan. 11:3, 4.

Acest „rege puternic” a venit pe tronul Macedoniei la vârsta de douăzeci de ani, în anul 336 î.Cr. Acesta era acelaşi an in care regele celei de-a patra puteri mondiale, Medo-Persia, a primit tronul; acesta era Darius al III-lea. O cucerire rapidă a Medo-Persia şi a altor naţiuni a fost prezisă în profeţii biblice. Creşterea liniei macedonene sau greceşti de conducătorii lumii a fost profeţită, de exemplu, în Daniel 7:6 sub simbolul unui leopard cu „patru aripi ca de pasăre”, în Daniel 8:5 sub simbolul unui ţap care a venit „de la apus străbătând faţa întregului pământ şi nu atingea pământul”. Noi nu suntem lăsaţi să avem îndoieli cu privire la identitatea ţapului, pentru că Daniel a spus „Ţapul păros îl reprezintă pe regele Greciei”. – Dan. 8:21.

Ce indică ţapul simbolic care nu atinge pământul şi leopardul simbolic având aripi? Viteza şi rapiditatea de cucerire. Să vedem cu ce rapiditate a cucerit Alexandru lumea, în împlinirea profeţiei biblice.

ARMATA LUI ALEXANDRU

Armata sa nu era de mari dimensiuni. Alexandru a avut aproximativ 30,000 de infanterişti şi 5,000 de călăreţi. Dar armata a fost bine organizată. Cei mai mulţi dintre ofiţeri au avut experienţă obţinută în urma campaniilor duse de tatălui lui Alexandru, Filip al II-lea. Filip a fost cel care a introdus falanga, iar Alexandru a perfecţionat-o.

Ce a dat falangei caracterul său singular? Au fost atât armele, cât şi coordonarea individuală a soldaţilor. Membrii falangei erau înarmaţi, echipaţi cu căşti, armură şi un scut care le proteja cea mai mare parte a corpului. Armele lor principale erau o lance sau o suliţă având o lungime de treisprezece-optsprezece picioare şi o sabie scurtă grecească. Ei, de obicei, se aflau la o adâncime de şaisprezece picioare, lăncile din primele cinci rânduri proiectau dincolo de front, un obstacol formidabil pentru orice inamic, cei din rândurile posterioare punându-şi lăncile pe umerii celor din faţă. Membrii falangei beneficiau de antrenamente susţinute de gimnastică pentru a face posibilă unitatea, precizia şi rapiditatea. Alexandru a cuplat falanga cu atacurile cavaleriei grele. El, de asemenea, a folosit trupe cu arme uşoare pentru scopuri speciale.

Pe malurile râului Granicus, Alexandru a câştigat prima sa victorie asupra forţelor regelui persan, Darius al III-lea. Cavaleria persană a fost aliniată pe malul râului, cu infanteria ţinută în spate ca rezervă. Alexandru, care a apărut cu armata

Cuprins

sa pe cealaltă parte a râului, a fost, după cum spune un istoric „în special vizibil prin scutul său şi valul de pene care îi umbrea coiful, pe cele două laturi ale trandafirului existau două aripi lungi, iar coiful îi era atât de alb încât orbea ochii privitorului”. În lupta ce a urmat, cavaleria persană, deşi o depăşea cu mult pe cea a lui Alexandru, nu a putut lupta eficient în faţa falangei cu o grămadă de lănci lungi. Infanteria persană, care vedea lupta dată de cavalerie, luptă care tocmai se încheiase dezastruos pentru perşi, a fost pusă pe fugă. Victoria lui Alexandru i-a îngrozit pe perşi, mai ales din cauza numărului mare de aristocraţi persani ucişi, doi dintre ei, chiar de mâna lui Alexandru.

Un general celebru aflat în serviciul perşilor, Memnon din Rodos, a conceput un plan pentru a-l opri pe Alexandru. Persanii urmau să ducă războiul în Macedonia şi Alexandru urma să fie forţat să se întoarcă acasă. Navele au fost pregătite şi trupele au fost urcate la bord. Dar brusc Memnon a murit. Darius nu a respectat planurile lui Memnon de a folosi bogăţia persană şi navele pentru a duce războiul în Macedonia. Darius a decis să lupte într-o bătălie generală, în care el personal a preluat comanda. Regele persan a adunat o armată vastă de circa 600,000 de oameni. Bazându-se pe forţa numerică a armatei sale, şi nerăbdător să ducă o bătălie generală, Darius l-a lăsat pe Alexandru să avanseze fără opoziţie, chiar şi prin defileuri, să treacă de munţii care ar fi putut fi formidabili cetăţi de apărare persane.

În lupta care a urmat la Issus, persanii au fost nepregătiţi pentru caracterul brusc şi vehemenţa atacului macedonean. Darius al III-lea, în carul său, a observat că a fost părăsit de unele dintre forţele sale, întorcându-se şi fugind cu cea mai mare parte a celorlalţi fugari. Deruta armatei persane a fost completă; Alexandru a capturat-o chiar pe mama lui Darius, pe soţia, sora, pe fiul său sugar şi pe cele două fiice aduse pentru a fi martori la ceea ce urma a fi o victorie spectaculoasă pentru Darius.

CĂDEREA TIR-ULUI

După bătălia de la Issus, Alexandru nu a continuat urmărirea lui Darius. Mai degrabă, Alexandru şi-a îndreptat atenţia spre Tir. Regele Nebucadneţar al Babilonului a distrus acest ţinut al Tir-ului cu mulţi ani înainte, după un asediu de treisprezece ani. Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Nebucadneţar ca slujitor al Său sa pedepsească ţinutul Tir-ului. (Ezec. 29:18-20) Acum noul Tir, oraşul insula, urma să fie pedepsit, după cum a fost prezis de Profetul lui Dumnezeu lui Zaharia: „Iată că Iehova i le va lua, îi va lovi armata, aruncând-o în mare, şi ea însăşi va fi mistuită de foc”. (Zah. 9:4) Scopul lui Iehova de a pedepsi insula Tir pentru mândria si răutatea sa a dus la una dintre cuceririle cele mai neobişnuite din istorie.

Locuitorii din Tir au refuzat să permită intrarea lui Alexandru în oraş. Furios Alexandru a ameninţat să doboare porţile cetăţii, dacă acestea nu vor fi deschise. Această ameninţare nu i-a impresionat pe locuitorii din Tir. Nu a arătat oraşul insulă că este de neînvins împotriva duşmanilor? În plus, ce putea face Alexandru cu falangele şi cavaleria, fără niciun fel de nave, împotriva unui oraş insulă? Puţini

Cuprins

se aşteptau ca Alexandru să facă toate eforturile pentru a construi un drum pietruit sau un dig în afara insulei lor!

„Faptul că această metodă de atac al lui Alexandru nu a fost anticipată nu este ciudată", spune Wallace B. Fleming în cartea „*The History of Tyre*" „pentru că nu exista un precedent pentru acesta în analele războiului. Zidurile care înconjurau cetatea erau ridicate la înălţimea de o sută cincizeci de picioare pe partea dinspre continent. Pietrele lor aveau o asemenea dimensiune şi erau atât de bine fixate încât să fie protejate împotriva oricăror dispozitive de atac care puteau fi operate de pe suprafaţa instabilă a apei. Un asalt plin de succes ar fi fost imposibil cu excepţia cazului în care maşinile de război puteau fi fixate pe un teren stabil şi aduse la înălţimea peretelui. Dar insula era separată printr-un canal larg de o jumătate de milă, prin care curentul alerga foarte rapid şi care, mai ales atunci când vântul sufla din sud, era foarte periculos pentru transportul maritim".

Dar de unde putea primi Alexandru materiale cu care putea construi un dig pe insula? O mare parte din acestea puteau proveni din ruinele vechiului Tir. Arrian, istoricul grec care a scris o biografie a lui Alexandru bazată pe scrierile a doi dintre generalii săi, relatează că Alexandru a răzuit praf foarte vechi din Tir şi l-a pus în apă. Această acţiune a lui Alexandru a fost prevestită în profeţia biblică, deoarece Iehova a spus: „Eu voi răzui ţărâna de pe el şi voi face din el o stâncă golaşă şi lucioasă… Şi îţi vor arunca în mijlocul apei pietrele, lemnele şi ţărâna". – Ezec. 26:4, 12.

Lucrul la dig a fost deseori întrerupt. Curenţii puternici spălau o parte din muncă. Navele de luptă ale Tir-ului se apropiau iar arcaşii îi hărţuiau pe muncitori. Eforturile locuitorilor din Tir şi curenţii puternici au distrus o mare parte din construcţie, dar Alexandru a reînceput-o. De data aceasta el a hotărât să construiască un dig mai larg, astfel încât mai multe maşini de război să poată fi ridicate împotriva cetăţii. Au fost folosiţi arbori întregi. Dar scufundătorii din Tir se aruncau în apă şi ataşau cârlige de proeminenţele trunchiurilor copacilor. Ei trăgeau afară copacii, provocând prăbuşirea unor părţi ale construcţiei. Alexandru avea nevoie de o flotă pentru a-i proteja pe muncitorii lui. De la Sidon, Aradus (Arwad), Byblus, Cipru şi din alte locuri, Alexandru a adunat o flotă de aproximativ 200 nave. Locuitorii din Tir, surprinşi de faptul că Alexandru putea obţine atât de brusc o flotă atât de puternică, s-au pronunţat împotriva unei bătălii navale generale. Cu o flotă care-i proteja construcţia, Alexandru a adus rapid digul până la zidul oraşului.

Pentru a depăşi problema înălţimii zidului, Alexandru a construit un turn mobil uriaş. „Un pod mobil pe partea din faţă a turnurilor a permis ca un atac surpriză să fie efectuat asupra zidurilor inamice", spune Werner Keller în „*The Bible as History*". „Ele au fost cele mai înalte turnuri de asediu folosite vreodată în istoria războiului. Fiecare dintre ele avea douăzeci de etaje şi cea mai înaltă platformă a fost ridicată la înălţimea de peste 160 de picioare, cu mult peste cele mai înalte ziduri ale oraşului".

Locuitorii din Tir au ripostat prin legarea unor cârlige de tip ancoră cu mai multe gheare, de nişte frânghii lungi pe care le-au aruncat în afară, trăgându-i pe

Cuprins

soldaţii de pe turnuri şi astfel provocându-le moartea. Locuitorii din Tir au construit nişte dispozitive pentru a arunca metal incandescent asupra inamicilor. Ei, de asemenea, au înfierbântat nisip în scuturi de aramă şi de fier şi le-au răsturnat asupra soldaţilor lui Alexandru, care s-au apropiat de zid. Nisipul cernut intra sub armură, provocând o asemenea durere, încât soldaţii îşi aruncau armurile, expunându-se astfel săgeţilor venite de pe ziduri.

Alexandru a ordonat un atac total. Macedonenii de pe turnuri s-au zbătut să ajungă pe podurile mobile. Navele cu berbeci au atacat de pe zidul de nord al oraşului şi din sudul digului. La scurt timp, navele de la sud au provocat o breşă. Podurile au fost aruncate şi detaşamentele de atac de pe celelalte nave le-au traversat. Alexandru a debarcat cu unul dintre detaşamentele de atac şi a fost printre primii care s-au urcat pe zid. Între timp, escadra lui Alexandru şi-a forţat intrarea în portul din Tir şi a învins flota cetăţii care a fost copleşită. Curând macedonenii intrau în Tir din toate direcţiile. Sacrificiile de pe uliţe şi din pieţe au fost groaznice. Macedonenii, înfuriaţi de rezistenţa încăpăţânată a oraşului, nu au arătat nici un fel milă. O mare parte a oraşului Tir a fost ars. Aproximativ 8,000 de locuitori ai oraşului Tir au fost ucişi şi 2,000 de tineri au fost traşi în ţeapă pe malul marii, ca represalii pentru uciderea prizonierilor macedoneni. Aproximativ 30,000 de locuitori ai oraşului Tir au fost vânduţi ca sclavi. Asediul a durat de la mijlocul lunii ianuarie până la mijlocul lunii iulie a anului 332 î.Cr.

Apoi, Alexandru a intrat în Ierusalim, unde, după cum spune istoricul Charles Rollin în „*Ancient History*”: „ulterior, marele preot i-a arătat acele pasaje ale profeţiei lui Daniel, care vorbesc despre acel monarh… Am putea cu uşurinţă să ne dăm seama de marea bucurie şi admiraţie de care a fost cuprins Alexandru, auzind atât de clar asemenea promisiuni conjuncturale şi avantajoase. Înainte de a părăsi Ierusalimul, el i-a adunat pe evrei şi le-a spus că îi pot cere oricând orice fel de favoare”.

Apoi Alexandru a avansat spre Egipt, care, obosit de jugul persan, l-a întâmpinat ca pe un eliberator. La gura de vărsare a Nilului el a fondat oraşul Alexandria, în anul 332 î.Cr.

Alexandru a luat-o din nou spre nord şi s-a năpustit asupra Babilonului cu o armată de aproximativ 47,000 de oameni. Darius al III-lea a făcut câteva încercări de a face pace. Ultimei oferte făcute, Alexandru i-a răspuns prin intermediul ambasadorului lui Darius: „Dacă ar fi el [Darius] mulţumit să fie al doilea ca rang după mine, fără a pretinde să fie egalul meu, aş putea, eventual, să-l ascult. Spune-i că lumea nu va permite doi sori, nici doi suverani”.

VICTORIA DE LA GUGAMELA

Deci, Darius s-a pregătit pentru luptă. De data aceasta Darius a adunat o armată de aproximativ de două ori mai mare decât cea cu care luptase la Issus. El a strâns o armată de aproximativ 1,000,000 de oameni. Alexandru, cu cei 47,000 de oameni, a traversat Eufrat şi Tigru şi s-a întâlnit cu Darius, aflat în fruntea colosalei sale armate, în apropiere de satului Gaugamela, la aproximativ optsprezece mile nord-est de ruinele cetăţii Ninive. Darius a pus în linia întâi 200

Cuprins

de care de lupte armate cu săbii şi cincisprezece elefanţi. Cu acestea, regele persan a sperat să ciopârţească falangele lui Alexandru, împrăştiindu-i astfel încât aceştia să devină o pradă uşoară pentru atacurile cavaleriei persane.

În momentul în care a început bătălia, carele au trecut cu zgomot de-a lungul câmpiei, ciopârţind falangele. Dar Alexandru a pregătit trupe uşoare pentru a neutraliza carele. Ele au rănit caii şi conducătorii carelor înarmate. Puţinele care de luptă, care reuşeau să ajungă la falange, treceau fără a face nici un rău, lăncierii făcând spaţiu ca ele să treacă; iar în spate ele erau capturate cu uşurinţă. Lupta era cumplită. Ţepii falangelor se întrezăreau treptat din ce în ce mai aproape de Darius, iar atunci când cel care conducea calul regelui a fost doborât de către o lance, Darius a sărit din carul său, s-a urcat pe un cal şi a fugit de pe câmpul de luptă. Curând, armata persană îşi urma liderul – retrăgându-se plină de panică. Alexandru i-a urmărit pe fugari; iar, conform lui Arrian, 300,000 de persani au fost ucişi. În timp ce fugea, Darius a fost ucis de către cei care odată îi fuseseră aliaţii.

PLANURI PENTRU CĂDEREA BABILONULUI

Odată ce s-a predat Babilonul, Alexandru s-a hotărât să facă din acest oraş capitala lumii. El a iniţiat mai multe programe de construcţii grandioase în Babilon. Dar planurile sale de a face din nou din Babilon un oraş faimos, nu puteau avea succes, deoarece de data aceasta Alexandru era în contradicţie cu profeţia biblică. Prin intermediul profetului Său, Isaia, Dumnezeu al cerurilor a spus: „Babilon... va ajunge ca Sodoma şi Gomora, când le-a distrus Dumnezeu. Nu va mai fi niciodată locuit şi nu va mai fi loc pentru el, din generaţie în generaţie". (Isa. 13:19, 20) Deci, planurile lui Alexandru pentru reconstruirea Babilonului osândit de scriptură s-au năruit; iar după întoarcerea sa în Babilon, după alte cuceriri, petrecăreţul Alexandru a murit de febră, în cel de-al treizeci şi treilea an de viaţă, în anul 323 î.Cr.

Ce se va alege din imperiul său? Profeţia biblică a spus clar că „regatul lui va fi zdrobit şi împărţit în cele patru vânturi ale cerurilor, dar nu între urmaşii lui". (Dan. 11:4) În ceea ce priveşte ţapul simbolic, îngerul lui Dumnezeu i-a spus lui Daniel: „ţapul păros îl reprezintă pe regele Greciei; cornul cel mare dintre ochii lui îl reprezintă pe primul rege. Pentru că acesta s-a rupt şi în locul lui s-au ridicat în cele din urmă patru, din naţiunea lui se vor ridica patru regate, dar nu cu puterea lui". – Dan. 8:21, 22.

Cuvintele lui Dumnezeu nu pot da greş; şi adeverindu-se profeţia, până în anul 301 î.Cr., anul bătăliei decisive de la Ipsus, patru dintre generalii lui Alexandru s-au stabilit la putere. Comentând despre acest lucru şi despre hotărârea lui Dumnezeu cu privire la Babilon, istoricul Rollin a scris: „Nimic nu arată mai evident puterea şi greutatea acestui blestem invincibil decât eforturile depuse de prinţul cel mai puternic care a domnit vreodată; cel mai încăpăţânat prinţ care a existat vreodată, în ceea ce priveşte desfăşurarea proiectelor sale; nimic din ceea ce a întreprins nu a dat greş vreodată, dar nu a reuşit în acest lucru [reconstrucţia Babilonului], deşi nu părea atât de dificil ca şi restul... Ce poate fi mai minunat, mai divin, decât o serie de profeţii, toate atât de clare, atât de exacte şi atât de

Cuprins

detaliate; profeţii care merg atât de departe încât să sublinieze că un principe trebuie să moară fără să lase un succesor unic din rândul propriei familii şi că patru dintre generalii săi îi vor împărţi imperiul între ei?"

Cariera lui Alexandru cel Mare arată îndeplinirea cu precizie a profeţiei biblice; aceasta, la rândul său, glorifică Creatorul acelei profeţii, Iehova Dumnezeu. Lăsaţi-i pe toţi cei care doresc să aibă succes în ceea ce fac să-şi creeze modelul de viaţă în armonie cu Biblia – Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, Cuvânt care nu dă greş niciodată.

Ultima absolvire a Gileadului la Lansing-ul de sud

PENTRU ultima dată, un grup de martori ai lui Iehova s-a adunat la şcoala studierii Bibliei a Turnului de Veghere din Gilead, din nordul statului New York, pentru exerciţiile de absolvire a unei alte clase de misionari. Timp de şaptesprezece ani şi jumătate această şcoală a format pentru serviciul străin şi pentru alte lucrări speciale legate de Societatea Lumea Nouă, aproximativ o sută de absolvenţi la fiecare şase luni. Acum, la această dată de 24 iulie a anului 1960, un număr de 5,684 de persoane se aflau acolo pentru a asista la cea de-a treizeci şi cincea, şi ultima, dintre clasele de misionari care urmau să absolve la Ferma Regatului. Campusul, frumos şi plin de seninătate, împreună cu condiţiile meteorologice ideale, au făcut din această zi o ocazie foarte fericită pentru toţi martorii prezenţi ce se aflau în căutarea păcii.

Programul oficial al absolvirii a început cu promptitudine la ora 9 dimineaţa, primul orator fiind John Markus, servul Fermei Regatului. El a folosit imaginea unui fermier pentru a face o demonstraţie excelentă. Un fermier trebuie să se adapteze lucrării sale în funcţie de anotimpuri şi de vreme în fiecare zi. Atunci când este senin el poate face un fel de muncă, dar atunci când plouă el trebuie să se adapteze şi să caute o altă lucrare mai potrivită. Lucrarea misionară necesită de asemenea ajustări constante, şi misionarii pricepuţi se vor adapta întotdeauna la fiecare situaţie nouă. În încheiere, a fost exprimată aprecierea pentru contribuţia zilnică a lucrului de trei ore efectuată de către clasă, faţă de operaţiunea întregii case a Fermei Regale pe tot parcursul şederii lor.

Apoi, cei patru instructori au oferit sfaturile lor de despărţire. Robert Porter a explicat că pacea se găseşte astăzi doar în societatea Lumea Nouă sub îndrumarea Prinţului Păcii, Isus Cristos. El a îndemnat pe fiecare absolvent să-şi păstreze pacea minţii şi să ia pacea şi fericirea spiritului din Gilead pentru a o oferi oamenilor în serviciul lor misionar. Jack Redford a îndemnat apoi absolvenţii să privească partea bună a lucrurilor şi să găsească mereu fericirea în serviciul lor. El a arătat că adevărul aduce fericirea reală şi i-a încurajat pe toţi să ţină pasul cu adevărul progresiv şi să răspundă imediat acestuia. De asemenea acest orator a subliniat faptul că fiecare misionar ar trebui să fie un ministru productiv, să obţină

Cuprins

rezultate pozitive, iubindu-şi munca şi înfăptuind lucrarea cu un scop creştin adevărat.

Maxwell Friend, un membru al facultăţii din Gilead încă de la prima clasă din anul 1943, a încurajat apoi absolvenţii să continue să privească înainte, niciodată înapoi. „Niciodată să nu supravieţuieşti entuziasmului tău" a spus el, „dar să-ţi păstrezi vigoarea tinereţii pentru serviciul lui Iehova".

În cele din urmă publicul a fost privilegiat să-l asculte pe A. D. Schroeder, registratorul Gileadului şi instructorul preşedinte încă de la deschiderea şcolii în luna februarie a anului 1943. El a menţionat că un număr de 3,638 de oameni din 93 de ţări au absolvit. „Acum" a spus el, „Şcoala Turnul de Veghere a studierii Bibliei din Gilead va fi transferată în Brooklyn unde vor fi construite facilităţi noi în acest scop. Astfel că programul Societăţii de învăţământ nu este oprit; este extins foarte mult. În ceea ce priveşte aceste facilităţi şcolare de la Ferma Regatului, ele vor fi folosite pentru instruirea sutelor de servi ai congregaţiilor în fiecare lună, începând cu data de 19 septembrie a acestui an. Deja, începând cu aproximativ un an în urmă, am demarat acest program al instruirii congregaţiilor servilor în noua şcoală ministerială a Regatului, dar am fost limitaţi să avem doar douăzeci şi cinci de oameni în fiecare clasă din cauza funcţionării concomitente cu şcoala misionară. Astfel că până acum am fost capabili să instruim 275 de supraveghetori în această şcoală". Apoi, în observaţiile sale de încheiere i-a îndemnat pe absolvenţi să „continue să crească în cele patru însuşiri ale lui Iehova". După aceea, comentând cu privire la calitatea dragostei, el i-a îndemnat, „Păstraţi interesele celorlalţi înainte de orice. Acest lucru aduce succesul adevărat în minister."

Apoi a venit adresarea caracteristică de absolvire prin Milton G. Henschel, directorul Societăţii Turnul de Veghere. El a ales ca temă cuvintele apostolului Pavel înregistrate în 2 Timotei 4:5: „Tu însă rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui misionar, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul".

El a folosit aceste cuvinte din Biblie pentru a le arăta absolvenţilor că Pavel a ştiut că se va îndrepta spre sfârşitul serviciului său pe pământ şi a vrut să-i dea tânărului Timotei un sfat bun cu privire la viitorul său ca creştin. El a subliniat fiecare pare a textului dar a stăruit mai ales asupra ultimei părţi, „înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul". El le-a spus misionarilor care au absolvit că ar trebui să urmeze sfatul apostolului şi să fie desăvârşiţi şi conştiincioşi în a-i învăţa pe alţii despre noua lume a dreptăţii. „Vor exista probleme şi greutăţi", i-a avertizat el „dar nici unul dintre voi nu va trece prin astfel de greutăţi aspre aşa cum a făcut-o apostolul Pavel". În încheiere el a îndemnat publicul să citească în mod regulat Biblia. „Fiecare misionar trebuie să-şi rezerve un anumit timp pentru citirea Bibliei în mod regulat precum şi pentru studierea ei. Niciodată să nu neglijaţi Scripturile".

S-au primit multe telegrame ce au fost citite la ceremonia de absolvire, ca acelea din Danemarca, Thailanda, Peru, Coreea, Guam, Australia, Vancouver, Quebec, precum şi din diferite părţi ale Statelor Unite.

Primind urări de bine de la atât de mulţi fraţi iubitori din întreaga lume, ascultând asemenea vorbe plăcute de pe podium, văzând o altă clasă de misionari

Cuprins

care urmau să fie trimişi în douăzeci şi opt de ţări diferite şi bucurându-ne de atmosfera minunată de pace, dragoste şi ospitalitate din Gilead, cu siguranţă aceasta a determinat ca cei peste 5,000 de oameni participanţi să plece acasă cu inimile fericite şi cu o dorinţă crescută de a fi credincioşi şi productivi în serviciul minunat al Regatului.

- **Puteţi să-mi spuneţi de ce în Luca 24 de la paragraful 37 până la paragraful 43, Isus a spus că El nu era o creatură a spiritului care s-a materializat, ci că El a fost un om şi era îndeajuns de înfometat pentru a mânca acolo cu ucenicii Săi? Nu învăţaţi voi că Isus aici a fost o creatură a spiritului care s-a materializat? - C. S., U.S.A.**

Scripturile în cauză relatează: „Dar, pentru că erau îngroziţi şi înspăimântaţi, credeau că văd un spirit. Atunci El le-a zis: 'De ce sunteţi tulburaţi şi de ce vă îndoiţi în inima voastră? Uitaţi-vă la mâinile şi la picioarele mele, sunt chiar Eu; pipăiţi-Mă şi vedeţi, fiindcă un spirit n-are carne şi oase, aşa cum vedeţi că am Eu'. Când le-a spus aceasta, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Dar, în timp ce de bucurie ei tot nu credeau şi se mirau, le-a zis: 'Aveţi ceva de mâncare aici?' Ei i-au dat o bucată de peşte fript; iar El a luat-o şi a mâncat-o sub ochii lor.”

Aşa cum a fost menţionat în mod repetat în rubricile din „*Turnul de Veghere*”, există o abundenţă de mărturii biblice în acest sens, aşa cum apostolul Petru le-a exprimat cu privire la Isus: „El [fiind] omorât în carne, dar [fiind] făcut viu în spirit”. Noi nu putem scăpa de aceasta, şi dacă Isus ar fi fost înviat în trupul Său de carne ar fi trebuit să se înalţe la cer cu el, iar „carnea şi sângele nu pot să moştenească Regatul lui Dumnezeu, nici putrezirea să moştenească neputrezirea”. Omul trupesc Isus Cristos nu poate fi deloc „reflectarea gloriei lui Dumnezeu şi reprezentarea exactă a fiinţei lui Dumnezeu.' Trupul Său uman era „pâinea vie care [El a dat-o]. . . pentru viaţa lumii.” Pentru El faptul de a fi înviat în acesta ar fi însemnat că şi-ar fi luat înapoi acest dar al vieţii şi omenirea nu ar mai fi fost mântuită. – 1Pet. 3:18; 1Cor. 15:50; Evr. 1:3; Ioan 6:51.

Astfel, cum putem noi să înţelegem cuvintele lui Isus? Ucenicii Lui au crezut, din cauza apariţiei Sale bruşte în mijlocul lor, că vedeau o nălucă, la fel cum au crezut şi când El a venit la ei umblând pe mare atunci când erau în primejdie din cauza unei furtuni. (Mat. 14:26, 27) Decât să-i facă să înţeleagă un lucru pentru care ei nu erau încă pregătiţi, Isus i-a asigurat că nu era doar o fantomă sau o nălucă, şi fireşte că nu era, ci că era într-adevăr El; şi mai mult decât atât El avea un corp trupesc în care s-a materializat pentru acest motiv. Cu alte cuvinte Isus i-a asigurat că nu era produsul imaginaţiei lor şi nici nu era altă persoană, ci într-adevăr era de fapt acelaşi Isus pe care l-au cunoscut înainte de moartea Sa.

Cuprins

Răspunsul de mai târziu al lui Isus pentru ucenicii Săi, referitor la restabilirea Regatului din acel moment, a fost cu privire la acelaşi lucru. (Faptele 1:6) El nu s-a oprit să explice că restabilirea Regatului din acel moment va fi una cerească şi că ei vor domni alături de El din ceruri; ei nu erau pregătiţi pentru astfel de informaţii noi şi surprinzătoare. „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteţi purta." (Ioan 16:12) Aşadar Isus în acel moment le-a spus doar că nu este treaba lor să cunoască timpul pentru restaurarea Regatului lui Israel; lăsându-i să descopere mai târziu că Regatul nu trebuia să fie restabilit vreodată de către Israelul trupesc însă trebuia dat Israelului spiritual. Aceeaşi idee se regăseşte şi în observaţiile lui Isus către ucenicii Săi înregistrate în Luca 24:37-43. El nu s-a străduit să explice faptul că a fost înviat ca şi creatură spirituală şi că s-a materializat acum în folosul lor, ci doar a subliniat faptul că era într-adevăr El, acel Isus pe care l-au cunoscut de la început. El a cerut ceva de mâncare, nu pentru că îi era foame ci doar pentru a servi ca ajutor în a le arăta că era o persoană adevărată, nu una ireală.

Este potrivit ca un creştin să îşi facă o asigurare de viaţă? Nu este aceasta o formă a jocurilor de noroc? - S. P., U.S.A.

Asigurarea de viaţă şi alte forme de asigurare nu pot fi condamnate ca şi jocurile de noroc, ci acestea sunt mai degrabă o formă de investiţie. O persoană nu încearcă să se asigure că nu va avea un accident sau că nu va muri, ci doar încearcă să fie prevăzătoare din punct de vedere financiar în caz de urgenţă. Este o cale biblică ca un om să se îngrijească de cei care fac parte din familia lui, şi dacă el doreşte să facă o astfel de asigurare în acest mod, este în întregime dreptul său. – Gal. 6:5; 1Tim. 5:8.

În unele locuri asigurarea auto este obligatorie; în altele asigurarea de sănătate. A ne conforma acestor legi înseamnă a-i da Cezarului ce este al Cezarului. (Mat. 22:21) Acolo unde legea nu impune asigurarea, depinde de fiecare creştin să decidă pentru el însuşi ce să facă cu privire la asigurare.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1960 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SFÂNTA BIBLIE – CARTEA MARTORILOR LUI IEHOVA	- Pag.687
NUMERELE NU SUNT DE AJUNS	- Pag.699
„IEŞIŢI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU!”	- Pag.701
BISERICA A ÎNCEPUT CU SFINTELE SCRIPTURI	- Pag.705
NOUA TRADUCERE A BIBLIEI ÎNCHEIATĂ, PUSĂ ÎN CIRCULAŢIE	- Pag.711
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag.714
MARELE SECERIŞ AL GRÂULUI	- Pag.719
PĂSTRÂNDU-NE „NEÎNTINAŢI DE SÂNGELE OAMENILOR”	- Pag.721

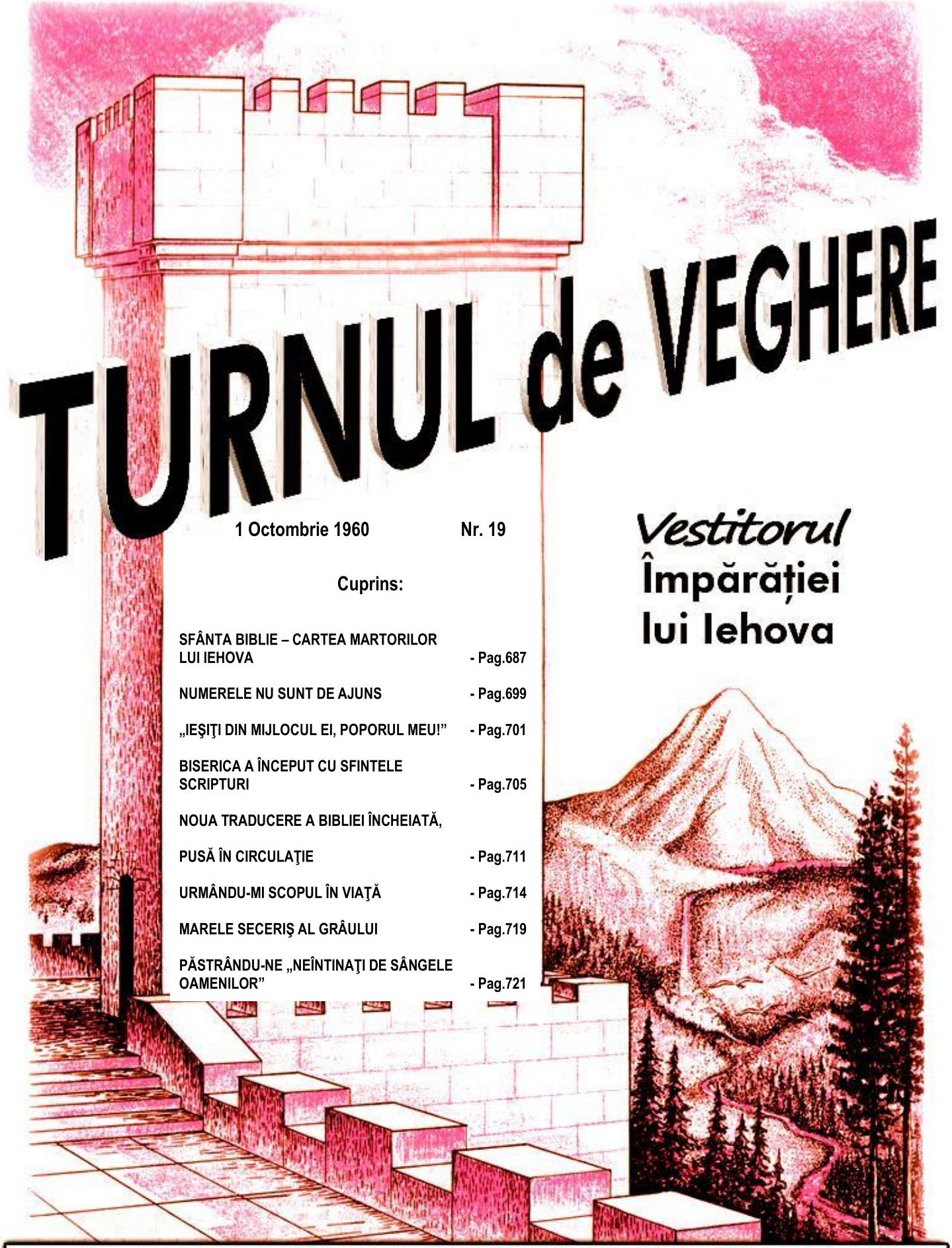

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

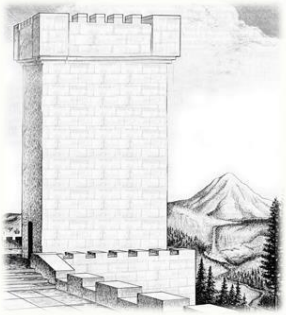

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1960 Nr. 19

Sfânta Biblie
– Cartea Martorilor lui Iehova

„Scrierile sfinte care-ţi dau înţelepciunea pentru mântuire.” – 2Tim. 3:15.

Care este cea mai mare carte de pe lumea asta şi din toate timpurile? Este o carte ale cărei scrieri au fost începute înainte de era lui Cristos, înaintea erei budiste (563 î.Cr.), înaintea erei japoneze (660 î.Cr.), înaintea erei romano-catolice (753 î.Cr.), şi înaintea erei greceşti (776 î.Cr.). Oricum, vechimea cărţii nu a estompat valoarea pe care o are. Ba dimpotrivă, vechimea a contribuit la sporirea valorii ei. De asemenea, această carte a fost scrisă în cea mai lungă perioadă de timp. De pe vremea când a fost scris primul capitol au trecut aproximativ 1610 ani până când ultimul capitol a fost terminat, în apropiere de sfârşitul primului secol al erei noastre. Cu toate acestea, autorul cărţii a fost o singură persoană.

2. De la început până la sfârşit, această carte a fost scrisă sub numele unui singur autor. De altfel, numele autorului apare în toată cartea de circa 7,000 de ori. Într-adevăr, ca urmare a faptului că această carte a avut un singur autor, întrece orice altă carte în valoarea pe care o are, şi va atinge o şi mai mare faimă decât cea de care se bucură în prezent.

3. Niciun om nu a trăit mai mult de o mie şase sute de ani, şi atunci cum se poate ca o carte scrisă într-un timp atât de îndelungat să aibă doar un singur autor? Se poate, deoarece autorul cărţii nu este un om muritor. Numele autorului demonstrează acest lucru, el fiind nimeni altul decât Iehova.

4. În ultimele patru capitole din această minunată carte citim de patru ori strigăte de laudă adresate autorului, şi anume *Hallelujah!* Tradus în engleza contemporană, iar ulterior în limba română, acesta înseamnă „Cântare de laudă lui Iehova”. (Rev. 19:1, 3, 4, 6) Acest nume inconfundabil este numele singurului şi adevăratului Dumnezeu existent, Creatorul întregului univers, şi din acest motiv, în al doilea capitol, în versul al patrulea, această carte renumită a pus numele lui lângă titlu, să putem citi astfel: „Acesta sunt generaţiile cerului şi ale pământului, când au fost create, în ziua în care Iehova a făcut cerul şi pământul”.

5. Singura carte divină care-l declară pe Iehova a fi autorul său în întregime este Sfânta Biblie. Îl declară a fi nemuritor. În a treizeci şi cincea carte, în primul

Cuprins

capitol, versetul doisprezece, i se adresează cu următoarele cuvinte: „Tu nu eşti din veşnicie, Iehova? Tu, Dumnezeul meu sfânt, tu nu mori”. De asemeni, în cartea cincizeci şi patru, în primul capitol, versetul al şaptesprezecelea, Îl binecuvântează, afirmând: „Acum, pentru regele eternităţii, nemuritorul, nevăzutul, singurul dumnezeu, să fie cinste şi glorie Lui în vecii vecilor, Amin”. (Hab. 1:12, 1Tim. 1:17) Fiind veşnic, incoruptibil, nemuritor, Iehova poate fi cu uşurinţă singurul autor. Datorită scrierii lui, Biblia este sfântă şi sacră.

6. Sfânta Biblie este într-adevăr biblioteca mai multor cărţi. Deşi în prezent fiecare carte poartă un titlu diferit, autorul fiecăruia este Iehova. Chiar şi denumirea de „Biblie” atrage atenţia asupra acestui lucru, pentru că se trage din cuvântul din vechea greacă „*biblia*”, care înseamnă „cărţi micuţe”, care alcătuiesc împreună o colecţie într-un singur volum. Însăşi Biblia vorbeşte despre aceste cărţi fiind „scrieri sfinte care-ţi dau înţelepciune pentru mântuire.” (2Tim. 3:15) Din acest motiv mai sunt numite şi Scripturi, „scripturi” însemnând „scrieri”.

7. Pe lângă furnizarea singurei teme unificatoare care se întinde pe parcursul întregii biblioteci de cărţi, Dumnezeu a avut o contribuţie remarcabilă în scrierea Cărţii. Vestitele Zece Porunci se regăsesc în a doua carte din Biblie. Aceste Zece Porunci au fost transmise profetului lui Iehova, Moise, pe Muntele Sinai în Arabia, în secolul al XVI-lea î.Cr., şi au fost scrise pentru prima oară pe table de piatră. În ceea ce priveşte scrierea şi predarea tablelor de piatră, înscrierile din Biblie spun că: „Şi imediat ce [Iehova Dumnezeu] a terminat de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat două table ale Mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu.” „Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu şi scrisul era scrisul lui Dumnezeu, gravat pe table.” Oamenii cărora le-au fost scrise cele Zece Porunci, nu le-au dat ascultare, şi astfel Moise, mâniat, a spart două tăbliţe. „Apoi Iehova i-a zis lui Moise: ‘Taie-ţi două table de piatră asemenea celor dintâi şi eu voi scrie pe aceste table cuvintele care se găseau pe primele table, pe care le-ai spart.’” Astfel, când Moise a coborât de pe Muntele Sinai, cele două plăci de piatră inscripţionate de Dumnezeu erau asupra lui. (Ex. 31:18; 32:16; 34:1, 29) După aceea, Moise a copiat cele Zece Porunci pe un alt material pentru ca oamenii să le poată citi.

8. A fost restul Bibliei Sfinte transmis credincioşilor lui Dumnezeu precum au fost transmise cele Zece Porunci din carte de Dumnezeu însuşi? Nu! Oamenii, făpturi imperfecte, au fost folosiţi pentru a scrie restul Bibliei. Dar acest lucru nu contravine faptului că întreaga Biblie nu are decât un singur autor, acesta fiind Iehova; nu contravine nici faptului că aceasta conţine de fapt gândurile şi expresiile Lui, şi nu pe cele ale scriitorilor umani care au scris diferite părţi. O forţă nevăzută şi plină de energie a acţionat asupra acestor scriitori umani. Această forţă a venit de la singurul autor al Bibliei, fiind direcţionată spre aceste fiinţe umane. Ea poartă denumirea de spirit, şi sursa ei este Sfântul Dumnezeu; prin urmare este numită şi „spirit sfânt”. În ciuda faptului că scriitorii de pe acest pământ s-au schimbat de-a lungul timpului, unul singur a rămas în permanenţă, acesta fiind spiritul sfânt, neschimbat, a cărui sursă a fost şi este Dumnezeul nemuritor, Iehova.

Cuprins

Scrisă sub inspiraţie

9. Să luăm drept exemplu pe David, care a devenit primul rege izraelit al Ierusalimului. El a scris mai mulţi psalmi în secolul XI-lea î.Cr. Într-unul din cântecele sfinte incluse în Sfânta Biblie, David explica faptul că nu scria sub propria dirijare. El a afirmat că: „Aşa vorbeşte David, fiul lui Iese … Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine şi cuvântul lui a fost pe limba mea.” (2Sam. 23:1, 2) La unsprezece secole după moartea lui David, un apostol creştin cu numele de Petru a scris două scrisori care sunt incluse în Sfânta Biblie. Petru le-a reamintit creştinilor că profeţii străvechi precum David nu acţionau sub iniţiativa propriilor gânduri, ci influenţaţi de o sursă cerească. Petru a afirmat: „Căci mai întâi de toate ştiţi că nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt.” (2Pet. 1:20, 21) De asemenea, Petru a mai spus: „Bărbaţilor, fraţilor, trebuia să se împlinească acest cuvânt din Scripturi, pe care spiritul sfânt l-a spus mai înainte prin gura lui David despre Iuda … despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor săi profeţi din vechime.” (Faptele 1:16; 3:21) Da, într-adevăr au fost folosiţi scriitori umani pentru a scrie Biblia, însă ei s-au aflat sub forţa singurului spirit sfânt al lui Iehova Dumnezeu. Ei au scris fiind precum nişte instrumente pământeşti ale lui Dumnezeu, scriind în numele lui.

10. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu e capabil să îndrume un profet să scrie cu uşurinţa cu care poţi îndepărta dintr-un om posedat un demon. Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, a demonstrat acest lucru. El a ţinut predici oamenilor despre Împărăţia Domnului, şi a făcut de asemenea multe alte minuni. Odată a îndepărtat demonul dintr-un om care era posedat, în aşa fel încât omul a putut ulterior vorbi şi vedea. Însă duşmanii habotnici ai lui Isus au batjocorit mijloacele prin care El a alungat diavolul. După afirmaţiile apostolului Matei, Isus le-a spus: „Dar dacă eu scot afară diavolul cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, atunci înseamnă că Împărăţia Domnului chiar a venit peste voi.” (Mat. 12:28) Discipolul Luca îl citează pe Isus, afirmând şi el în acel moment: „Dar dacă eu expulzez diavolul cu ajutorul degetului lui Dumnezeu, Împărăţia Domnului a ajuns până la voi.” – Luca 11:20.

11. Astfel, Isus a vorbit despre Spiritul lui Dumnezeu precum de „degetul” lui Dumnezeu. Într-un mod direct, degetul lui Dumnezeu a scris cele Zece Porunci, pe cele două tăbliţe de piatră. Dar când Dumnezeu a scris prin intermediul oamenilor cărţile care alcătuiesc Sfânta Biblie, degetul său simbolic şi spiritul său au dictat stilul în care aceşti oameni au scris. (Deut. 9:10) În Psalmi 8:3, David i-a spus Domnului: „Privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna şi stelele pe care le-ai făcut.” Cu mult înaintea lui David, prin intermediul profetului Moise, Iehova a adus a treia dintre cele zece pedepse distrugătoare asupra ţinutului egiptean. Aceasta era o ciumă pe care preoţii din Egipt care practicau magia nu o puteau replica. Deci ei i-au spus conducătorului lor, Faraon: „e degetul (mâna) lui Dumnezeu!” (Ex. 8:18, 19) În armonie cu folosirea cuvântului „deget”, noi putem spune astăzi ca Sfânta Biblie este degetul lui Dumnezeu, din moment ce Sfânta Biblie a fost scrisă sub manevrarea spiritului sfânt al Domnului, sau a forţei sale

Cuprins

nevăzute şi energice. Astfel a scris degetul lui – de la început până la sfârşit, de la Geneză până la Revelaţie. Spiritul Domnului, forţa sa, este invizibil, dar produce rezultate vizibile şi evidente. Sfânta Biblie este rezultatul vizibil şi evident produs de către spiritul Domnului, de mişcarea degetului său. Prin urmare, Dumnezeu este Autorul divin al Bibliei.

Identitatea scriitorilor pământeni ai Bibliei

12. Se înţelege de la sine, fără nicio contradicţie, că Iehova a realizat Sfânta Biblie prin intermediul slujitorilor pământeni pe care i-a folosit ca pe nişte secretari sub control, ca pe nişte scribi sau scriitori. Prin urmare, este destul de şocant să citim ce a raportat publicaţia „*Toledo Blade*" (Ohio), în ediţia din 1 martie 1943. Ea a adus la cunoştinţă ceea ce a spus un preot dintr-o organizaţie religioasă, membru al Bisericii Imaculatei Concepţii: „Nu este înţeles aşa cum ar trebui, faptul că Biblia aparţine exclusiv bisericii romano-catolice. Biserica catolică a făcut Biblia, ea a păstrat-o şi tot ea e cea care o poate interpreta. Ceilalţi pot citi Scrierile Sfinte – şi chiar sunt îndemnaţi să o facă – dar dincolo de asta ei nu au niciun drept în ceea ce priveşte aceste scrieri. Atotputernicul Dumnezeu a pus această moştenire preţioasă exclusiv în mâinile Bisericii sale Catolice. Poate părea un pic stranie afirmaţia ca Biserica Catolica a realizat Biblia, pentru ca ştim că ceea ce conţine sunt doar spusele Domnului. Dar el şi-a dat acceptul în privinţa fiecărui cuvânt din această scriere. Dar trebuie să ne reamintim de modalitatea prin care Dumnezeu a făcut acest lucru… Biserica Catolică nu numai că a realizat Biblia, ci a şi păstrat-o neschimbată… Atotputernicul Dumnezeu… de asemenea, a înfiinţat un tribunal suprem – Biserica Catolică, pentru a stabili ceea ce înseamnă constituţia lui, Sfânta Scriptură." În conformitate cu acestea, mai multe broşuri, reviste şi anunţuri din ziare au avut titlul „Biblia este o carte catolică".

13. Publicul general căruia îi sunt adresate astfel de afirmaţii religioase este îndreptăţit să ştie faptele. Care sunt faptele fundamentale? Câteva dintre cărţile care alcătuiesc Sfânta Biblie poartă numele scriitorilor. În decursul sec. XVI au fost mai mult de treizeci de oameni implicaţi în scrierea bibliei. Printre aceştia se numără: Moise, Iosua, Samuel, Gad, Natan, Ieremia, Ezra, Neemia, Mardoheu, David, Solomon, Agur, Lemuel, Isaia, Ezechiel, Daniel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Marcu, Luca, Ioan, Pavel, Iacov – fratele vitreg al lui Isus, Petru, Iuda – alt frate vitreg al lui Isus.

14. Dacă examinam mediul şi originea acestor scriitori reputaţi ai Bibliei, un lucru surprinzător iese brusc în evidenţă. Cu toţii erau născuţi evrei, izraeliţi sau iudaici. Sunt totuşi oameni care cred că Luca a fost de provenienţă greacă. Niciunul nu era latin. Ei provin de la Avraam, a cărui seminţe Iehova a promis că vor binecuvânta toate familiile de pe pământ. Avraam a fost evreu. Urmaşii săi prin Isaac şi prin Iacov au fost numiţi evrei. (Gen. 39:14, 17; 43:12; Ex. 1:15, 16, 19; Iona 1:9) Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacov în Israel, şi prin urmare cele douăsprezece seminţii ale urmaşilor săi au fost numiţi în loc de iacoviţi, izraeliţi. (Ex. 9:7) Muribundul Iacov, numit acum Israel, i-a dăruit binecuvântarea viitoarei regalităţi fiului său, Iuda, şi prin urmare izraeliţii care au aderat la

Cuprins

seminţia regală a lui Iuda au fost numiţi iudei sau evrei. (Gen. 49:10; 2Reg. 16:6; Zah. 8:23) Isus Cristos a fost în seminţia lui Iuda. Toţi adepţii săi care îl privesc ca pe un Rege promis de Dumnezeu, sunt prin urmare iudei sau evrei într-un sens spiritual, inimile lor fiind circumcise de impuritate. – Rev. 5:5; Evr. 7:13, 4.

15. Apostolul Pavel, care scrisese paisprezece din cărţile Bibliei, a afirmat ca: „Şi eu sunt de asemeni un izraelit, din sămânţa lui Avraam." (Rom. 11:1) „Circumcis în a opta zi, din neamul lui Israel, din tribul lui Beniamin, evreu născut din evrei." – Filip. 3:5.

16. Din acest punct de vedere, Biblia poate fi numită nu o carte catolică, ci o carte evreiască, o carte izraelită, o carte iudaică. În armonie cu acest lucru, evreul creştin Pavel le-a scris creştinilor din Roma: „Căci iudeu nu este cel ce e aşa pe dinafară şi circumcizie nu este cea dinafară, din carne. Ci iudeu este cel ce e aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este aceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris. Lauda acestuia vine nu de la oameni, ci de la Dumnezeu. Care este deci superioritatea iudeului sau folosul circumciziei? Este mare în toate privinţele. În primul rând, pentru că lor le-au fost încredinţate cuvintele sacre ale lui Dumnezeu. (Rom. 2:28, 29; 3:1, 2) Toţi profeţii evrei au subliniat faptul că miruitorul lui Dumnezeu este Mesia, sau Cristos. Speranţele lor în ceea ce îl priveşte au strâns laolaltă toate scrierile antice profetice, într-o unitate. Dar nu toţi scriitori Bibliei au fost creştini, în sensul că au umblat după Cristos ca Rege. Scriitorii Bibliei care l-au precedat pe Isus Cristos nu puteau fi adepţii lui. După cum a spus şi apostolul Petru: „Cu privire la această salvare, profeţii care au profeţit despre bunătatea nemeritată care vă era rezervată au căutat cu stăruinţă şi au făcut cercetări atente. Ei cercetau spre care timp sau spre ce fel de timp arăta spiritul care era în ei cu privire la Cristos, când depunea mărturie dinainte despre suferinţele rezervate lui Cristos şi despre gloriile care urmau după acestea." – 1Pet. 1:10, 11.

17. Ultimul dintre scriitorii pre-creştini a fost Maleahi, a cărui carte închide canonul sau catalogul oficial al Scripturilor scrise în ebraică şi aramaică. După Maleahi, cei opt scriitori care au scris cărţile ramase din Sfânta Biblie, au fost cu toţii creştini evrei. În scrierile lor în limbajul comun grecesc contemporan acelei perioade, ei au precizat câţi dintre profeţii şi scriitorii antici a lui Iehova s-au împlinit în Isus Cristos, Regele promis de către seminţia lui Iuda; ei înşişi au prevestit de asemenea lucruri care aveau să se întâmple în legătură cu el. Astfel, toţi scriitorii au fost în deplină armonie şi în comun acord unul cu celălalt cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu prin Mesia sau Cristos. Acest lucru dovedeşte funcţionarea spiritului Domnului ca Autor asupra tuturor.

Vocaţia lor comună

18. Întrucât nu toţi scriitorii inspiraţi ai Bibliei erau creştini, totuşi aveau ceva în comun pe lângă naţionalitatea lor evreiască. Oare ce a fost acest lucru? Vocaţia lor comună. Şi care era vocaţia lor? Haideţi să ascultam ce a declarat însuşi Iehova despre această vocaţie. În anul 1947, în mijlocul Războiului Palestinian, interesul la nivel mondial cu privire la Sfânta Biblie a fost stârnit de descoperirea a unor vechi manuscrise, dar nu în oraşul Roma, ci în apropierea

Cuprins

nord-vestica a Mării Moarte, în Palestina. Aceste manuscrise au ajuns să poarte denumirea de Sulurile Mării Moarte. Şi nu, nu erau scrise în latină, ci în evreiască, şi conform studiilor arheologilor, acestea au fost scrise cu mai mult de un secol înainte ca Biserica Creştină sau Congregaţia să fie întemeiate în Ierusalim în anul 33 d.Cr. Cel mai important lucru referitor la aceste Suluri era faptul că ele conţineau un manuscris evreiesc complet despre profeţia lui Isaia.

19. Dicţionarul Biblic al lui Harper(1952) spune, la pagina 654: „Aceste Suluri au fost puse în Peştera Mării Moarte înaintea naşterii lui Isus, şi nu au fost descoperite decât în anul 2000, ulterior morţii Sale. Mai mult ca sigur, Sulurile lui Isaia găsite în Peşteră se aseamănă acelora de pe care el citea în tinereţea lui, la Nazaret." (Luca 4:16-19) Diferă foarte puţin de profeţia din zilele noastre, existând diferenţe minore în ceea ce priveşte pronunţia şi greşelile celui care le-a copiat.

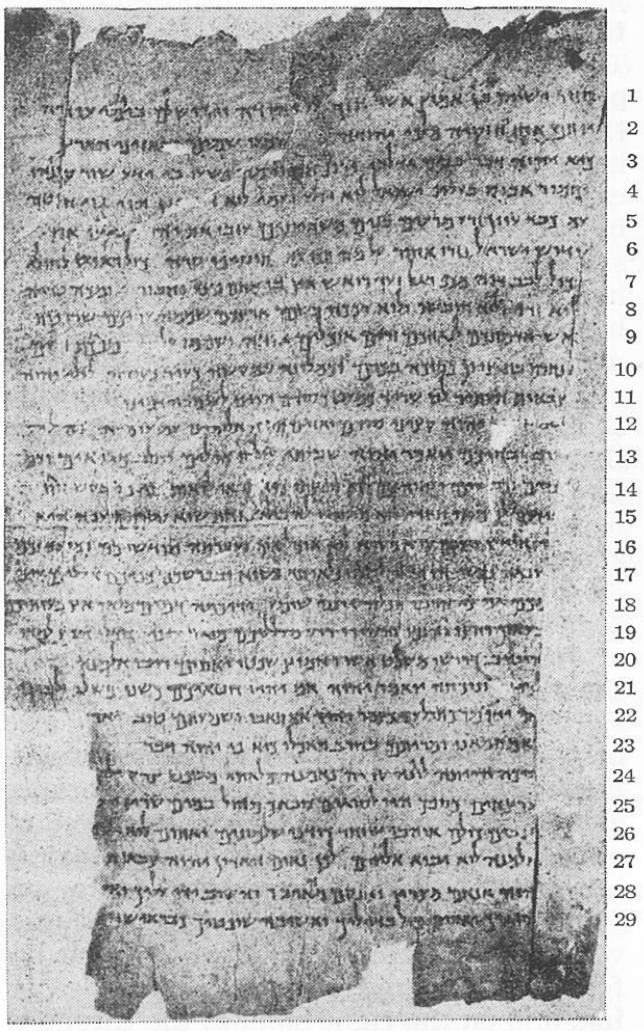

20. Sulul este unul dintre multele lucruri pe care Biserica Catolică nu le-a păstrat. Pe pagina Sulului, în coloana 36, se regăseşte textul evreiesc al lui Isaia, 43:1, 10-12, care fiind tradus în limba engleză modernă, sună astfel: „Şi acestea sunt spusele lui Iehova, ale Creatorului tău, Iacob, şi odinioară Israel: să nu-ţi fie teamă, pentru că te-am răscumpărat. Te-am strigat pe numele tău. Tu eşti al meu". „Voi sunteţi martorii mei", fiind discursul lui Iehova, „chiar şi slujitorul pe care l-am ales e martorul meu, pentru ca tu să ştii şi să ai încredere în mine, şi pentru ca tu să înţelegi faptul că sunt unul şi acelaşi. Înaintea mea nu a existat niciun Dumnezeu, şi nici mai târziu nu va fi. Eu sunt Iehova, şi în afară de mine nu există alt Mântuitor. Eu însumi am afirmat acest lucru, l-am menţinut, şi am determinat să fie auzit de voi toţi, când nu era între voi niciun străin. Deci voi sunteţi martorii mei – sunt vorbele lui Iehova – iar Eu sunt Dumnezeu."

21. Prin aceste cuvinte simple, Iehova a declarat vocaţia oamenilor pe care i-a ales, aceasta fiind aceea de „martori". Comentând citatul din Isaia 43:10, dr. evreu Israel W. Slotki, spune în cartea sa „*The Soncino Books of the Bible*" (1949), la pagina 207: „Naţiunile şi idolii lor, aflându-se în imposibilitatea de a dovedi afirmaţia lor, Dumnezeu îl cheamă pe Israel, care este denumit ca *Martorul Meu* şi

Cuprins

Slujitorul Meu, să poarte mărturie cu privire la unicitatea divinităţii sale, afirmând că nu a fost niciodată şi nici nu va mai fi vreodată un Dumnezeu precum El.”

22. Primul dintre scriitorii inspiraţi ai Bibliei a fost profetul Moise. El aparţinea tribului Levi al naţiunii lui Israel. Prin urmare, având în vedere declaraţia lui Iehova din Isaia 43:10-12, Moise a fost unul dintre martorii lui. În miraculoasa tufă care ardea, prin intermediul îngerului său sfânt, „Dumnezeu i-a spus lui Moise: ‘Eu sunt cel ce sunt’; şi el a mai spus: ‘Aşa le vei răspunde copiilor lui Israel: Cel care se numeşte «Eu sunt», acela m-a trimis la voi.’” De altfel, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Aşa să le zici copiilor lui Israel: Domnul Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov a fost cel care m-a trimis la voi. Acesta este numele meu pe veşnicie, acesta este numele pe care-l port din neam în neam.” (Ex. 3:2, 14, 15) De atunci, Moise a devenit un martor remarcabil al lui Iehova. El a scris primele cinci cărţi ale Bibliei, de la Geneză până la Deuteronom, şi în acestea el a amintit numele lui Iehova de 1,833 ori. În cazul acesta, cine poate nega faptul că Moise a fost martorul lui Iehova şi că era devotat vocaţiei? Nimeni altcineva în afară de prefăcuţii habotnici, care se ascund de adevăr. Autorul creştin al scrisorii adresate evreilor, în capitolele unsprezece şi doisprezece, îl menţionează pe Moise alături de martorii lui Iehova. Însă, cu toate acestea, Moise nu a fost primul martor al lui Iehova.

23. Scriitorul Cărţii Evreilor îl menţionează pe Abel, al doilea fiu al lui Adam, ca fiind primul martor credincios al lui Iehova, afirmând: „Din credinţă, Abel a oferit un sacrificiu mai mare Domnului decât Cain – prin care el a primit mărturie că era îndreptăţit, existând o mărturie primită în dar de către Dumnezeu, prin care se mai face auzit, deşi el a murit.” (Evr. 11:4) Precum e scris în Geneza 4:4, 5: „Şi Abel a adus o jertfă din primele oi născute ale turmei, şi din grăsimea lor. Domnul a privit cu respect spre Abel şi spre jertfa pe care el a adus-o, dar spre Cain şi jertfa adusă de el n-a mai privit cu acelaşi respect”. Din gelozie, Cain l-a omorât pe fratele său Abel, pentru ca era un credincios, un martor dintre cei mai buni ai lui Iehova. Acesta a fost începutul tuturor violenţelor pe care credincioşii le-au pricinuit martorilor lui Iehova, acestea datând astfel din timpurile străvechi ale lui Abel până în prezent.

24. După Abel, capitolul unsprezecelea din Evrei continuă cu lista martorilor lui Iehova, numindu-i pe profeţii Enoh şi Noe, pe patriarhii Avraam, Isaac şi Iacov, pe Sara – nevasta lui Avraam, pe Iacov – fiul lui Iosif, pe profetul Moise, pe prostituata Rahab, pe judecătorii Ghedeon, Barac, Samson şi Ieftaie, pe regele David şi pe profetul Samuel. Scriitorul nu dispune de suficient timp pentru a-i numi şi pe ceilalţi profeţi, dar când se referă la astuparea gurilor leului, pe cine altcineva ar fi putut avea în minte dacă nu pe profetul David, care a ieşit în siguranţă din bârlogul leului? Când el a vorbit martorilor lui Iehova despre moartea prin sacrificare cu sabia, l-ar fi putut avea în minte pe Ioan Botezătorul, care fusese decapitat. După descrierea tratamentului dur pe care l-au primit, capitolul unsprezece din Cartea Evreilor se închide, spunând: „Şi cu toate acestea, deşi au fost lăudaţi pentru credinţa lor, nu au primit decât promisiuni în vânt:

Cuprins

Dumnezeu pentru noi [creştinii] avea în vedere ceva mai bun, ca sa n-ajungă ei la desăvârşire fără noi". (Evr. 11:39, 40) Dar în ce mod poate indica scriitorul faptul că ei au fost martorii lui Iehova? Simplu, el a făcut asta precum reiese şi din următoarele două versuri:

25. „Astfel, pentru că suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori, să dăm şi noi la o parte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus. Pentru bucuria care-i era pusă înainte, el a suportat stâlpul de tortură, dispreţuind ruşinea, şi s-a aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu." – Evr. 12:1, 2.

26. Este de reţinut faptul că scriitorul Cărţii Evreilor îi numeşte pe cei pe care i-a descris în capitolul unsprezecelea, şi pe cei care l-au precedat pe Isus Cristos, drept „norul de martori". Însă martorii cui? Există doar un singur răspuns: cel al lui Iehova. De exemplu, ultima Carte a Bibliei scrisă înaintea naşterii lui Isus Cristos de către profetul Maleahi, îl menţionează pe Iehova de patruzeci şi opt de ori. Însuşi Isus Cristos a citat din această profeţie a lui Maleahi, dovedindu-i inspiraţia, autenticitatea şi sinceritatea ca părţi componente ale cuvântului lui Iehova. (Mat. 11:7-15; Mal. 3:1; 4:5, 6) Astfel, de la Moise până la Maleahi, toţi scriitorii Scripturilor canonice au fost martorii Lui Iehova, şi cu toţii au fost inspiraţi să scrie Scripturile în ebraică şi în armaică în calitate de martori ai lui Iehova.

Martorii creştini ai lui Iehova

27. Autorul scrisorii le-a scris creştinilor evrei că erau înconjuraţi de un astfel de „nor de martori", şi le-a spus de asemenea să se uite la „liderul credinţei şi desăvârşirii, Isus", care a avut parte de o moarte de martir. Oare acest lucru înseamnă că şi Isus a fost de asemenea un martor al lui Iehova? Da, Isus, fiul Dumnezeului din ceruri s-a născut în cadrul familiei regelui David, în seminţia lui Iuda, în naţiunea lui Israel. Prin naştere, Isus a fost un membru al naţiunii Israelului, căruia Iehova îi spusese în Isaia 43:10-12: „Tu eşti martorul meu" – aceasta a fost cuvântarea lui Iehova. Deci, Isus a venit pe pământ pentru a fi martorul lui Iehova. El a refuzat să nege acest lucru, chiar şi înaintea guvernatorului roman Pontius Pilat, care l-a condamnat la moarte. Răspunzând la întrebarea lui Pilat: „Ei bine, şi atunci tu eşti un rege?", Isus a spus: „Pot spune pentru tine că sunt un rege. În acest scop m-am născut, şi din acest motiv am venit pe această lume, [de ce?], pentru că trebuie să fiu martor al adevărului." – Ioan 18:37.

28. Pentru a evidenţia faptul că Isus a fost un martor, apostolul Pavel vorbeşte despre „Isus Cristos, care fiind un martor a declarat cu senină tate adevărul în faţa audienţei lui Pontius Pilat". (1Tim. 6:13) De asemenea, apostolul Ioan, scriind celor şapte congregaţii din provincia Asiei, spunea: „Puteţi avea bunătatea şi pacea nemeritată de la…. Isus Cristos, 'martorul credincios', 'Cel dintâi înviat din morţi', şi 'Domnitorul tuturor regilor de pe acest pământ!'" – Rev.1:4, 5.

Cuprins

29. În afară de asta, chiar din gura lui Isus noi auzim afirmaţia lui că era martor al lui Iehova, când i-a spus lui Nicodim – profesorului evreu din Israel: „Spunem ceea ce ştim, iar ceea ce am văzut susţinem cu mărturii; dar voi, oamenii nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am spus lucruri pământeşti şi totuşi nu le-aţi crezut; cum aţi putea crede dacă vă vorbesc despre lucruri cereşti?" – Ioan 3:11, 12; *Ro*.

30. Câteva versete mai încolo, apostolul Ioan spune: „Cine vine de sus este deasupra tuturor celorlalţi. Cine este de pe pământ este de pe pământ şi vorbeşte despre lucrurile de pe pământ. Cine vine din cer este deasupra tuturor celorlalţi. El depune mărturie despre ce a văzut şi a auzit, dar nimeni nu primeşte mărturia sa. Cine a primit mărturia sa şi-a pus pe ea sigiliul că Dumnezeu este adevărat. Pentru că acela pe care l-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, căci el nu dă spiritul cu măsură" (Ioan 3:31-34) Isus spunea cu adevărat vorbele lui Dumnezeu in ziua sabatului, când a fost în sinagoga din oraşul său natal, Nazaret, şi a citit din Cuvântul lui Dumnezeu. Un sul al lui Isaia, precum cel găsit în apropierea Mării Moarte în anul 1947, i-a fost înmânat de către însoţitorul său, iar Isus l-a desfăşurat la capitolul şaizeci şi unu, versetele unu şi doi, şi a citit astfel:

31. „Spiritul Domnului e deasupra mea, care m-a îndemnat să le transmit veşti bune săracilor, m-a trimis să-i vindec pe cei care au inima zdrobită, să le ofer robilor dezrobirea şi celor orbi vederea, să-i eliberez pe cei apăsaţi şi să vestesc anul în favoarea Domnului Iehova". – Isa. 61:1, 2; Luca 4:16-19.

32. Apoi, Isus a adăugat: „Astăzi s-a îndeplinit scriptura pe care tocmai aţi auzit-o". Pentru a-i demonstra împlinirea, El a continuat prin „a vesti anul în favoarea lui Iehova", lucru pe care Iehova l-a uns să-l spună. Isus s-a dovedit astfel Martorul lui Iehova. (Luca 4:20-22) După ce Isus s-a dovedit a fi martor, vrednic de moartea unui martir, apostolul Petru a afirmat în faţa mulţimii de adoratori ai lui Iehova aflaţi în templul Ierusalimului că Isus a fost profetul pe care Moise l-a prevestit Israelului prin următoarele cuvinte:

33. „Domnul, Dumnezeul tău îţi va ridica un Profet dintre semenii tăi, dintre fraţii tăi, un profet ca şi mine; şi pe el va trebui să-l ascultaţi;… şi Iehova mi-a spus: Le voi ridica dintre fraţii lor un Profet precum eşti tu [Moise], voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi el va spune tot ce-i voi porunci Eu. Şi, dacă se va ivi cineva care nu va asculta de cuvintele Mele, de cuvintele pe care el le va spune în Numele Meu [Iehova], Eu îi voi cere socoteală." – Deut. 18:15-19, *AS*.

34. Ca profet, Moise a fost un martor important al lui Iehova, şi el a vestit numele lui Iehova chiar şi măreţului Faraon al Egiptului. Nu numai apostolul Petru, ci şi martorul creştin Ştefan au afirmat despre Isus că e profetul care fusese prezis că se va ridica, unul precum Moise, dar mai grandios. (Faptele 3:20-23; 7:37, 52, 53) În împlinirea profeţiei lui Moise, Isus Cristos a fost martorul lui Iehova, la fel cum fusese şi Moise, însă el era mult mai grandios. Către Isus sunt aţintiţi ochii tuturor persoanelor implicate în cursa creştină spre viaţa veşnică din noua lume a lui Dumnezeu. (Evr. 12:1, 2) Apostolul Pavel a spus: „Imitaţi-mă, întocmai ca şi cum sunt al lui Cristos." (1Cor. 11:1, 2; 1Tes. 1:6) Prin urmare, devine evident faptul că adevăraţii creştini, adevăraţii discipoli ai lui Cristos,

Cuprins

trebuie să îl imite în a fi şi ei martorii lui Iehova, asemenea lui. Adevăraţii creştini sunt martorii lui Iehova.

35. Apostolii şi discipolii evrei ai lui Isus Cristos constituiau o dovadă a faptului că adevăraţii creştini sunt martori ai lui Iehova. Prin prisma cuvintelor lui Iehova, adresate poporului israelian în sulul lui Isaia, în capitolul patruzeci şi trei, versetele de la zece până la doisprezece, toţi evreii care fuseseră născuţi înaintea convertirii lui Corneliu – primul non-evreu, şi până la creştinism, toţi s-au născut pentru a fi slujitorii şi martorii lui Iehova. Când un astfel de evreu înnăscut a părăsit iudaismul şi tradiţiile sale, devenind creştin pe vremea apostolilor, el nu a încetat să fie martorul lui Iehova. Nu, el doar a devenit martorul creştin al lui Iehova, la fel ca şi liderul său, Isus Cristos – „Moise cel grandios". Evreii care l-au refuzat pe Isus Cristos ca fiind un „Moise grandios" au fost cei care au încetat să mai fie martorii lui Iehova; ei nu au mai făcut parte din clasa slujitoare a sa. Pe de altă parte, creştinii au fost cei care au recunoscut cuvintele lui Iehova în sulul lui Isaia, capitolul cincizeci şi cinci, versetul al patrulea, adresat lui Isus Cristos: „Iată! Ca pe un martor poporului l-am oferit, ca pe un lider şi conducător al popoarelor." – *Ro*; *As*.

36. În ziua sărbătorii Rusaliilor în 33 d.Cr., adepţii evrei ai lui Isus fuseseră miruiţi cu spiritul sfânt al lui Iehova, la fel cum a fost şi Isus. Astfel, ei au devenit evrei şi în sens spiritual, miruiţi în mod special pentru a fi noua naţiune a Israelului spiritual, noua naţiune a slujitorilor şi martorilor lui Iehova. – 1Pet. 2:9.

37. Pe când explica revărsarea spiritului sfânt asupra creştinilor evrei în acea zi, apostolul Petru a citat următoarele cuvinte din Sulul profeţiei lui Ioel: „O să se întâmple după aceea că-mi voi deschide sufletul peste tot trupul;… ziua se va schimba în noapte, iar luna în sânge, înaintea zilei înfricoşătoare a lui Iehova. Şi se va întâmpla ca oricine va chema numele lui Iehova, va fi eliberat." (Ioel 2:28-32) Apoi, Petru a citat din Psalmi 16:8-11: „Mereu l-am pus pe Iehova înaintea mea, … căci tu nu vei lăsa sufletul meu iadului." (*As*) Petru a mai citat şi din Psalmi 110:1: „Iehova i-a spus Domnului meu: Şezi în dreapta mea, până îi voi pune pe vrăjmaşii tăi sub picioarele tale." (*As*) Apoi, explicând aceste scripturi inspirate, Petru a spus: „Acest Domn Isus a reînviat, iar noi suntem cu toţii martori ai acestui fapt … prin urmare să înştiinţăm toată împărăţia Israelului despre faptul că Dumnezeu l-a făcut şi Domn, şi Cristos pe acest Isus pe care nu l-aţi ascultat." (Faptele 2:14-36) În acest mod inconfundabil, Petru a demonstrat încă de la început că, asemenea unui izraelit spiritual, el fusese un martor uns al lui Iehova, al Dumnezeului care l-a înviat din morţi pe fiul său Isus Cristos, şi care a dezvăluit spiritul său sfânt prin intermediul lui Isus Cristos, aşezat în dreapta sa.

38. Apostolul Ioan a fost prezent în Ierusalim în ziua Cincizecimii, alături de Petru. Ioan s-a declarat fără îndoială martorul singurului Dumnezeu, pe numele de Iehova. În Ioan 4:14, apostolul scrie: „Pe deasupra, noi înşine am văzut şi mărturisim că Tatăl [Iehova] l-a trimis pe fiul Său ca să fie Mântuitorul lumii". Şi în ultima carte a Bibliei, Ioan îl citează pe preamăritul Isus Cristos, spunând: „Acestea sunt lucrurile pe care le spune Amen, martorul credincios şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu". „El, care mărturiseşte despre aceste lucruri,

Cuprins

spune în felul următor: Da, Eu vin repede!” Acestui anunţ din urmă, Ioan răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse.” (Rev. 3:14; 22:20) În consecinţă, până la sfârşitul Bibliei Sfinte, Ioan a evidenţiat faptul că Isus Cristos a fost martorul cerescului său Tată, Iehova. Ioan a declarat de asemenea, ca el însuşi fusese un astfel de martor al lui Iehova Dumnezeu.

39. Ioan, Petru şi ceilalţi martori ai lui Iehova ai primului secol au depus mărturie nu doar prin vorbe, ci şi în scris. Prin urmare, creştinii au dispus de ultimele douăzeci şi şapte de cărţi din Biblie, aceste cărţi fiind scrise nu în ebraica veche, şi nici în latină, ci în limba greacă comună, limba internaţională folosită în primul secol. Iehova a inspirat opt oameni din noul său popor spiritual Israelian, opt miruiţi evrei creştini, pentru a finaliza sfânta Biblie pentru noi, până la sfârşitul primului secol. De exemplu, apostolul Petru alătură scrierile inspirate ale apostolului Pavel „restului Scripturilor”, scriind: „Consideraţi răbdarea Domnului nostru drept salvare, la fel cum v-a scris şi preaiubitul nostru frate Pavel, având înţelepciunea necesară, în toate scrisorile sale în care vorbeşte despre aceste lucruri. În ele se găsesc lucruri greu de înţeles, pe care cei neştiutori şi nestatornici le contorsionează, la fel cum fac şi cu restul Scripturilor, spre a lor pierzanie.” – 2Pet. 3:15, 16, *AT*; *Mo*.

40. Astfel, Sfânta Biblie avându-l pe Iehova drept singurul şi adevăratul Autor, a fost terminată cu ajutorul martorilor Săi, întocmai cum a fost începută prin intermediul lor. Prin urmare se poate spune că Sfânta Biblie este Cartea Martorilor lui Iehova. La fel cum Revelaţia 19:6 exclamă: „Aleluia!”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce face ca cea mai importantă Carte de pe pământ să fie unică în vremea sa, în ceea ce priveşte durata în care a fost scrisă şi originea Autorului său?
2. În ce măsură apare numele Autorului în Carte şi la ce a dus acest statut de autor?
3. Cum e posibil ca o carte pentru care a durat atât de mult să fie scrisă să aibă doar un singur autor?
4. În ce măsură apare numele Autorului aproape de sfârşitul cărţii şi la începutul acesteia?
5. Cum se numeşte acea Carte, cum e posibil ca Cel pe care Îl numeşte peste tot să fie Singurul său Autor şi ce calitate îi conferă Cărţii acest statut de autor?
6. Ce arată derivarea numelui său că ar fi cu adevărat Biblia şi de ce i se mai spune şi Scriptură?
7. Cum a putut Iehova Dumnezeu să ia parte direct la scrierea Bibliei pe Muntele Sinai?
8. Cum a fost scris restul Bibliei, dar în tot conţinutul său ce a rămas neschimbat şi are legătură cu prima parte?
9. Cum dovedesc David şi Petru că vechii profeţi au vorbit sau au scris sub îndrumarea unei forţe motrice diferită de a lor şi în al cui nume au scris ei?

Cuprins

10. Vindecând un om, cum a dovedit Isus că Spiritul lui Dumnezeu are destulă forţă motrice încât să determine pe cineva să scrie o carte?
11. Ţinând cont de folosirea cuvântului „deget”, cum poate fi spus că Biblia este degetul lui Dumnezeu şi al cărui rezultat vizibil şi tangibil este ea?
12. Aşadar, cine a creat cu adevărat Biblia şi ce susţin habotnicii Bisericii Catolice?
13. De-a lungul celor 16 secole, câte persoane au fost folosite pentru a scrie Biblia în întregime şi cine se numără printre acei scriitori?
14. Care este lucrul ce iese în evidenţă cu tărie în privinţa tuturor acelor scriitori ai Bibliei şi, din punct de vedere spiritual, cum ar putea fi numiţi toţi urmaşii lui Isus?
15. Cum s-a autointitulat scriitorul Pavel în scrisorile sale?
16. Prin urmare, ce fel de carte am putea spune că este Biblia şi ce a scris Pavel cu privire la „superioritatea evreilor”?
17. (a) Toţi scriitorii Sfintei Biblii au fost creştini? (b) Ce anume a unit scrierile tuturor acestor oameni pentru ca acestea să formeze o unitate şi să dovedească faptul că au fost scrise sub îndrumarea unui singur Spirit?
18. , 19. (a) Pe lângă faptul că erau evrei, ce anume i-a unit pe toţi scriitorii Bibliei? (b) Pentru aflarea răspunsului lui Dumnezeu la această întrebare, ce document prezintă un interes deosebit pentru noi?
20. , 21. (a) La pagina 36 a acestui document de la Marea Moartă, ce scrie că a declarat Dumnezeu a fi chemarea poporului ales al Său? (b) Cum este comentat pasajul din Isaia 43:10 în seria „The Soncino Books of the Bible” (1949)?
22. (a) Cine a fost Moise şi de când a devenit el un martor remarcabil? (b) Ce anume dovedeşte faptul că Moise a fost un astfel de martor al lui Iehova?
23. Cine a fost primul martor credincios, sfârşitul carierei sale reprezentând al cui început de carieră?
24. , 25. (a) Al cui nume apare în lista din capitolul 11 din Evrei? (b) Cum arată scriitorul cărţii Evrei că cei sus-numiţi erau martori ai lui Iehova?
26. Ce anume arată din al cui „nor de martori” făceau ei parte, cine a fost autorul Scripturii ebraico-aramaice şi prin intermediul cui a fost scrisă aceasta?
27. , 28. (a) Cu ce menire s-a născut Isus şi de ce? (b) Cărui conducător politic i-a mărturisit El acest lucru şi ce titlu Şi-a câştigat astfel?
29. Cum a mărturisit Isus a fi martor atunci când a stat de vorbă cu Nicodim?
30. , 31. (a) Cum comentează Ioan faptul că Isus este un martor? (b) Cum a rostit Isus zicerile lui Dumnezeu în sinagoga din Nazaret?
32. , 33. (a) Ce a spus Isus după aceea pentru a dovedi că este un martor al lui Iehova? (b) În templul din Ierusalim, ce profet a zis Petru că ar fi Isus Cristos?
34. Fiind un profet asemenea lui Moise, ce a fost obligat Isus Cristos să fie şi astfel, imitându-l pe Isus, ce trebuie să fie urmaşii Săi?

Cuprins

35. (a) Până la a cui convertire trebuiau să se nască adevăraţii evrei pentru a deveni martori? (b) Ce au devenit evreii care au părăsit iudaismul pentru creştinism, dar ce au încetat a fi evreii care au refuzat să devină creştini?
36. Ce au devenit evreii unşi în timpul Rusaliilor?
37. (a) La Rusalii, ce verset din Biblia ebraică a citat Petru şi ce comentariu a făcut el cu privire la acesta? (b) Ce s-a dovedit astfel Petru a fi?
38. În prima sa epistolă, cum s-a descris Ioan în calitate de martor şi către sfârşitul Bibliei cum a dovedit Ioan că şi Isus era martor?
39. (a) Prin intermediul cui şi cum ne-au fost oferite ultimele 27 de cărţi ale Bibliei? (b) Cum a reuşit Petru să pună pe picior de egalitate scrierile apostolice şi Sfânta Scriptură ce-a fost scrisă sub inspiraţie?
40. Prin intermediul cui a fost începută Sfânta Biblie şi prin intermediul cui a fost încheiată iar, astfel, cine se spune că ar fi autorul acesteia?

NUMERELE
nu sunt de ajuns

Budişti..... 500,000,000
Romano-catolici.....464,000,000
Musulmani.....……..300,000,000
Hinduşi.....300,000,000
Protestanţi.....……225,000,000
Catolici ortodocşi.....200,000,000
Evrei.....12,000,000

Numerele nu reprezintă o bază solidă pe care să putem construi credinţa. Dacă s-ar fi bazat pe numere, creştinismul ar fi eşuat. În cel mai greu moment din istoria creştinismului, adică atunci când Isus se afla pe stâlpul de tortură, niciunul dintre ucenicii Săi nu se afla alături de El. Cu toate acestea, creştinismul a triumfat, dar nu datorită numerelor sale, ci fiindcă Îi aparţine lui Dumnezeu.

Numerele mari tind să creeze un sentiment fals de siguranţă. Pentru a risipi o asemenea iluzie, Moise le-a spus izraeliţilor: „Iehova nu Şi-a manifestat afecţiunea faţă de voi numindu-vă poporul Său ales datorită faptului că aţi fi cel mai numeros dintre toate popoarele, căci voi sunteţi cel mai puţin numeros popor. Totul se datorează faptului că Iehova vă iubeşte şi că Îşi onorează jurământul pe care l-a făcut înaintaşilor voştri.” Când e vorba de Dumnezeu, numerele nu reprezintă un factor major. – Deut. 7:7, 8.

O singură persoană aliată cu Dumnezeu reprezintă o putere mult mai mare decât populaţia unui univers care nu Îl are pe Dumnezeu. Dumnezeu poate salva cu ajutorul mai multor oameni sau cu ajutorul a mai puţini oameni. De exemplu, să ne gândim la cazul judecătorului Ghedeon. La început el avea o armată de 32,000 de soldaţi pentru a înfrunta foarte bine echipata armată madianită ce era formată din cel puţin 135,000 de spadasini. Dumnezeu i-a spus lui Ghedeon să reducă

numărul soldaţilor. Ghedeon a ascultat, având la final o armată compusă din 300 de soldaţi. El a pornit la luptă împotriva madianiţilor cu o mână de soldaţi şi a obţinut o victorie definitivă. Dumnezeu e Cel care a făcut diferenţa. „Nimic nu Îl poate împiedica pe Iehova să salveze fie cu mai mulţi oameni, fie cu mai puţini oameni.” – 1Sam. 14:6; Jud. 7:1-14.

Cel mai probabil că împăratul David a căzut pradă ispitei atunci când a cerut să fie număraţi toţi bărbaţii tineri izraeliţi pentru a vedea ce putere de luptă avea naţiunea. În mod clar el plănuia o acţiune militară fără a cere sfat şi ajutor lui Dumnezeu. Şi astfel, urma să se înceadă în numere. Mai târziu, David a recunoscut că „acţionase într-un mod foarte stupid”. – 1Cron. 21:1-8.

În ţările democratice, majoritatea conduce. Dar acest lucru nu înseamnă că majoritatea are întotdeauna dreptate sau că puterea dată de numere conferă dreptate. De exemplu, mare parte din omenire s-a împotrivit acţiunii întreprinse de Noe şi familia sa. Cu toate acestea, majoritatea s-a înşelat, iar Noe şi familia sa s-au dovedit a fi avut dreptate căci ei au supravieţuit potopului. În vremea lui Isus, aproape toţi oamenii au fost neîncrezători cu privire la faptul că El ar fi fost Cristos, dar aceşti oameni s-au înşelat. Faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Isus a dovedit fără urmă de îndoială că El era Mesia. Dumnezeu e Cel care stabileşte regulile binelui şi ale răului şi nu omul. „Cine e înţelept ca să poată înţelege aceste lucruri? Cine e discret ca să le poată cunoaşte? Căci căile lui Iehova sunt drepte, iar cei care păşesc pe ele sunt neprihăniţi; însă păcătoşii se vor împiedica pe ele.” – Osea 14:9.

În prezent, organizaţiile religioase obişnuiesc să susţină că faptul că au numeroşi membri şi se bucură de bunăstare reprezintă o dovadă că sunt favorizate de către Dumnezeu. Biserica romano-catolică se laudă că ar avea 464,000,000 de membri, adică aproape o cincime din populaţia lumii. Urmaşii lui Buddha se laudă că ar avea şi mai mulţi membri, adică vreo 500,000,000. Hinduşii pretind că ar avea 300,000,000 de adepţi; musulmanii, 300,000,000 de urmaşi, iar evreii ar fi aproape 12,000,000. În întreaga lume ar fi vreo 225,000,000 de protestanţi şi încă vreo 200,000,000 de ortodocşi. Oare aceste numere uriaşe dau dovadă de binecuvântări din partea lui Dumnezeu? Mulţi creştini practicanţi ar spune că da. Ei susţin că sporirea numărului de membri reprezintă o rodnicie creştină.

Una dintre cele mai dramatice creşteri în ultimii 20 de ani a fost cea a numărului creştinilor din SUA. Iată ce scrie un articol din *Reader’s Digest*: „Începând cu anul 1955, numărul de membri ai bisericii a crescut de la 50,000,000 în 1929 la peste 95,000,000, adică a crescut cu 90% în timp ce populaţia a crescut cu doar 31,4%. Tot pe durata aceleiaşi perioade au fost construite încă 58,000 de lăcaşuri de închinare, ajungându-se la un total de 295,000 de biserici şi sinagogi.” Numărul membrilor bisericii baptiste din Sud a crescut de la 5,100,000 în 1940 până la 9,206,758 în 1958; numărul metodiştilor a crescut de la 7,400,000 la 9,691,916 iar numărul episcopalienilor a crescut de la 2,200,000 la 3,274,678. S-a estimat că numărul persoanelor care frecventau bisericile şi sinagogile în America în 1958 era de 104,189,678, adică 61% din populaţia de 170,500,000 de locuitori. Din 100 de americani, 62 susţin că sunt afiliaţi unei biserici în prezent, spre

Cuprins

deosebire de 20 din 100 cât erau acum un secol. Suma totală a chitanţelor încasate din 53 de organizaţii protestante şi greco-ortodoxe din anul 1958 este de peste 2,000,000,000 de dolari, acest lucru reprezentând triplarea numărului de membri.

În cazul romano-catolicilor din America e vorba de o creştere de 47,8% din 1949. Numărul total al romano-catolicilor în 1959 a fost de 39,505,475, adică mai mulţi cu 3,481,498 de membri faţă de 1958. Biserica romano-catolică nu şi-a făcut publice chitanţele.

Numărul membrilor şi chitanţele care au fost făcute publice dovedesc o creştere consistentă. Construcţia bisericilor se află într-o perioadă de apogeu. Casele de închinare din prezent au amvoane adaptate, iluminare modernă, folosesc scheme în culori vesele şi sonorizare, multe fiind echipate şi cu aer condiţionat. Oare toate aceste numere, aceste sume exprimate în dolari şi aceste îmbunătăţiri sunt reprezentative pentru creştinism? Nu neapărat. Doctor Roswell P. Barnes, Secretar General asociat al Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos din SUA, a remarcat faptul că în timp ce religia din America a devenit tot mai prosperă, rata infracţiunilor a crescut tot mai mult. El a spus că „acest fapt stânjenitor" este caracteristic „unui statut scăzut al disciplinei morale, adică unei agitaţii şi tensiuni ce porneşte de la bază. Bunăstarea şi confortul nu au făcut ca naţiunea noastră să fie neprihănită şi fericită."

Roadele Spiritului lui Dumnezeu menţionate în Galateni 5:22, 23 nu sunt evidenţiate în creştinism. Putem observa oamenii aflaţi în biserici, dar nu putem observa principiile creştine puse în practică în viaţa publică. Rata divorţului a atins cea mai mare cotă, delicvenţa adultă şi juvenilă a atins o cotă alarmantă, imoralitatea a crescut excesiv, iar integritatea şi virtutea sunt depăşite. Chiar dacă se strigă în gura mare propuneri de pace, prea puţini apelează la pace. Strigătele de unitate şi „interzicerea bombelor" ţâşnesc de frică, şi nu din principiul iubirii.

Numerele membrilor religioşi sunt din belşug, dar aceste numere nu sunt de ajuns. Neprihănirea, bunătatea, iubirea, credinţa şi integritatea – acestea contează cu adevărat.

„Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu!"

Ce este acel lucru de care trebuie să fugim pentru propriile noastre vieţi? Ce este atât de urgent?

Cetăţenii vechiului Babilon, în 539 î.Cr. au reflectat încrederea conducătorilor lor. Cât de protejaţi s-au simţit datorită puterii lor militare, economice şi politice! Nu era Babilonul regina regatelor, mândria întregii lumi? Era altă naţiune puternică asemeni ei? Nu era extrem de religioasă şi protejată de zeii săi?

Cuprins

Cetatea fortăreaţă, Babilonul, părea inatacabilă. Ciudate au fost cuvintele lui Ieremia, un lăudător al lui Iehova. El avertizase: „Fugiţi din mijlocul cetăţii Babilon şi fiecare să-şi scape sufletul. Să nu vă pierdeţi viaţa din cauza nelegiuirii ei. Căci acesta este timpul de răzbunare al lui Iehova. El o răsplăteşte după cum merită.” Care ar fi rezultatul acestei previziuni enigmatice? Ieremia continuă: „Iar Babilonul va ajunge un mormane de pietre, un ascunziş al şacalilor, o pricină de uimire şi ţinta fluierăturilor, fără locuitori.” – Ier. 51:6, 37.

În acel an prevestitor, 539 î.Cr., aceste cuvinte, rostite cu mult înainte, se împliniseră, întrucât Daniel, cel temător de Dumnezeu, a interpretat scrisul de pe zidul Babilonului, care spunea: „Dumnezeu a numărat zilele regatului tău şi i-a pus capăt.” (Dan. 5:26) Chiar dacă această sentinţă incredibilă fusese dată la palat, ea s-a împlinit în afara acestuia, căci trupele medo-persane se abătură pe râul Eufrat, care curgea prin Babilon şi intrară în cetate, prin albia secată a râului. „Chiar în noaptea aceea, Belşaţar, regele caldeean [babilonian] a fost omorât iar Darius Medul a primit regatul.” – Dan. 5:30, 31.

Ce şoc pentru acea lume străveche! Babilonul cel mândru şi puternic căzuse pe neaşteptat, într-o singură noapte! Cine şi-ar fi imaginat un asemenea lucru? Nu babilonienii. Cei ce au făcut acest lucru au fost oameni precum Ieremia şi Daniel.

SEMNIFICATIV PENTRU VREMEA NOASTRĂ

Toate acestea nu sunt lipsite de însemnătate în zilele noastre. Vechiul Babilon a fost mândria şi bucuria adversarului lui Dumnezeu, Satan Diavolul. A fost organizaţia sa. Lucrările sale necinstite au fost atât de complet reprezentate, încât în Biblie, mai ales în cartea Revelaţiei, a devenit un simbol al relei sale organizaţii lumeşti. Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri,” a construit o organizaţie de tip babilonian, care se extinde în întreaga lume. Mai întâi, Ioan 5:19 spune: „Întreaga lume stă sub puterea celui rău.” Revelaţia 17:5 vorbeşte despre influenţa sa cea rea, prin aceste cuvinte: „Babilonul cel Mare, mama prostituatelor şi a lucrurilor dezgustătoare ale pământului.”

Această lume babiloniană se laudă cu puterea sa militară, ideologiile sale politice, prosperitatea economică şi marile religii. Totuşi, Dumnezeu a hotărât aceeaşi soartă pentru modernul Babilon, care demască corespondentul său antic,

Cuprins

avertizând: „Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei. Căci păcatele ei s-au îngrămădit până la cer şi Dumnezeu şi-a amintit de nedreptăţile ei.” Anunţul ameninţător de pe urmă adaugă: „Într-o singură zi vor veni plăgile ei, moarte, jale şi foamete, iar ea va fi arsă complet în foc, pentru că Iehova Dumnezeu, care a judecat-o, este puternic.” – Rev. 18:4, 5, 8.

NU ESTE ÎNŢELEPT SĂ IGNORI AVERTISMENTELE

Locuitorii vechiului Babilon au realizat prea târziu corectitudinea avertismentului. Totuşi, cazul lor nu a fost unul neobişnuit. De-a lungul istoriei, oameni şi naţiuni au ignorat avertismente în mod repetat, simţindu-se în siguranţă şi mulţumindu-se cu propria lor înţelepciune şi putere. Observaţi rezultatele acestei atitudini în Johnstown, Pennsylvania.

La data de 31 mai 1889, oraşul a fost distrus de una dintre cele mai teribile catastrofe înregistrate vreodată. O inundaţie cauzată de un rezervor spart a anihilat oraşul şi oraşele din împrejurime; mii de oameni au fost omorâţi. Locuitorii, *care fuseseră avertizaţi în mod repetat de-a lungul zilei,* nu s-au alarmat! În toiul după-amiezii, un inginer alergă spre vale şi strigă tuturor să fugă şi să-şi salveze vieţile, dar era prea târziu. În spatele său, un val de apă peste nouă metri înălţime şi o jumătate de milă lăţime, năvăli asupra oraşului cu 150 de mile pe oră. Oraşul Johnstown a fost spulberat. Ignorase avertismentul!

Ca şi locuitorilor lumii din vremea lui Noe! Când fuseseră avertizaţi în legătură cu potopul ce urma şi chemaţi într-un loc în siguranţă, ei au refuzat. Dar Dumnezeu hotărâse o nimicire. Geneza 6:5, 11 arată de ce: „Apoi, Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău. Şi pământul s-a stricat sub privirile adevăratului Dumnezeu şi pământul s-a umplut de violenţă.” Mare trebuie să fi fost şocul pentru ei când năvăli potopul! Precum locuitorii din Babilon şi Johnstown, ei au realizat prea târziu că ar fi trebuit să asculte avertismentul.

SCRISUL PE TENCUIALA PERETELUI ÎN PREZENT

Acum, în acest an, scrisul de pe tencuiala peretelui pentru Babilonul actual, lumea lui Satan, este clar. De la începutul primului Război Mondial, în 1914, lumea a intrat în prevestitul său „Timp al sfârşitului”, avertisment dat cu loialitate de către martorii lui Iehova din prezent, de mai bine de optzeci de ani. Profeţiile amănunţite ale Bibliei se îndeplinesc înaintea ochilor noştri. Mulţi oameni celebri sunt plini de prevestiri legate de viitor.

Dean Acheson, fost secretar de stat al Statelor Unite, a spus despre vremea noastră că este „o perioadă de instabilitate fără egal, violenţă fără egal şi schimbare revoluţionară.” El a declarat: „Ştiu destule din câte se întâmplă ca să vă asigur că, de acum în 15 ani, această lume va fi mult prea periculoasă pentru ca să putem

Cuprins

trăi." El a comentat şi asupra indiferenţei publice cu privire la asemenea avertismente, spunând: „Ni se poate spune că se vor întâmpla tot felul de lucruri. Nu credem acest lucru până nu se întâmplă. Atunci este prea târziu să mai facem ceva."

Foiletonistul David Lawrence a spus: „Când a fost lumea mai tulburată în timp de aşa-zisă «pace' mai mult ca astăzi? Rapoarte oficiale, ce vorbesc despre violenţa umană, sosesc din aproape fiecare colţ de pe glob." Aceasta este atât de caracteristic epocii, începând cu 1914, încât editorul *The New Cambridge Modern History*, în volumul XII, a rezumat vremea noastră, sub titlul „Era Violenţei." Comentând asupra acesteia, publicaţia londoneză *Daily Telegraph and Morning Post* din 27 mai 1960, a afirmat: „Ce epocă îngrozitoare este secolul nostru, al 20-lea, comparativ cu umanitatea civilizată, speranţele progresului liberal vag din secolul al 19-lea. Am trăit în mijlocul barbarismului a două războaie mondiale, ruină şi distrugere, pierderi de milioane de vieţi valoroase; creşterea forţelor barbare, precum comunismul rus şi socialismul naţional german, cu omorurile premeditate a şi mai multe milioane; exterminarea virtuală a evreilor din Europa; descoperirea fisiunii pentru a pune capăt la tot, fără o creştere corespunzătoare a înţelepciunii umane sau a sensului politic, pentru a o preveni. Mai presus de toate, deşi participăm la propriile noastre jocuri, există un sentiment dezgustător că totul este la liman."

The *Sun* din Clearwater, Florida, din data de 6 iunie 1960, a spus: „De 30 ani, deschiderea unei noi decade este ca deschiderea unui bidon cu diavoli." Aceasta este exact situaţia prevestită în Revelaţia 12:12, cum că va apărea începând cu anul 1914: „Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp."

Să adăugăm prăbuşirea morală generală din prezent. Un înalt oficial a declarat: „Oricine care observă viteza cu care se umplu închisorile şi penitenciarele, poate vedea ca ceva este greşit." Un ziar sud-african, *Eastern Province Herald,* a declarat: „Declinul moral prezent ar trebui să fie privit ca un avertisment periculos. De-a lungul istoriei universale, moravurile extrem de uşoare au precedat întotdeauna căderea imperiilor sau a civilizaţiilor."

O mare responsabilitate cade încă asupra unei alte părţi a lumii babiloniene, elementul falsei religii, care a divizat oamenii şi au înceţoşat cunoaşterea lor despre Dumnezeu. Observaţi aceste afirmaţii în presă: „Bisericile au eşuat." „Bisericile noastre practică un Creştinism fără Cristos; miniştrii noştri permit să fie distraşi de la adevăratul lor scop." Un ministru a recunoscut: „Noi suntem necinstiţi faţă de Dumnezeu, necinstiţi faţă de semenii noştri şi necinstiţi faţă de noi înşine. De la Dumnezeu, noi am răpit glorie... am distrus lumina adevărului."

Un comentariu apărut în *The Scotsman*, în data de 23 noiembrie 1959, a rezumat aceste perspective: „În mintea mea, bisericile care există... au puţină putere sau chiar deloc pentru a controla loviturile inconştiente, care ne produc războaie teribile şi curse de arme nebune." Autorul a spus că nu s-a putut abţine să nu creadă „că întreaga noastră civilizaţie se apropie de o criză periculoasă."

Cuprins

IEŞIŢI DIN EA ACUM!

Toate aceste lucruri fac parte din marele semn al timpurilor pe care l-a dat Isus, indicând sfârşitul apropiat al acestei lumi. Ruinarea completă a Babilonului modern, cu vătămătoarea sa politică, comerţ şi false religii se apropie cu repeziciune, da, în timpul vieţii noastre!

Dumnezeu judecă astăzi naţiunile. Munca de avertizare a martorilor lui Iehova creşte pe zi ce trece. Fii atent la ea, pentru propria ta siguranţă în timpul viitorului război universal al lui Armaghedon. Ce trebuie să faci? Studiază Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a afla voinţa şi scopurile Sale. Apoi, pe măsură ce îţi transformi mintea pentru a te conforma voinţei Lui, separă-te de practicile şi planurile rele ale acestei lumi. Pune-ţi speranţa şi încrederea în Regatul stabilit al lui Dumnezeu.

Curând, forţele de execuţie vor acţiona pentru a îndeplini Revelaţia 18:12, care prevesteşte: „Şi un înger puternic a ridicat o piatră ca o piatră mare de moară şi a aruncat-o în mare, zicând: ‚Aşa, cu o aruncătură rapidă, va fi aruncată jos cetatea cea mare, Babilonul şi nu va mai fi găsită niciodată.’” Cât mai este timp, fugi din Babilonul modern, fugi pentru viaţa ta!

Biserica a început cu Sfintele Scripturi

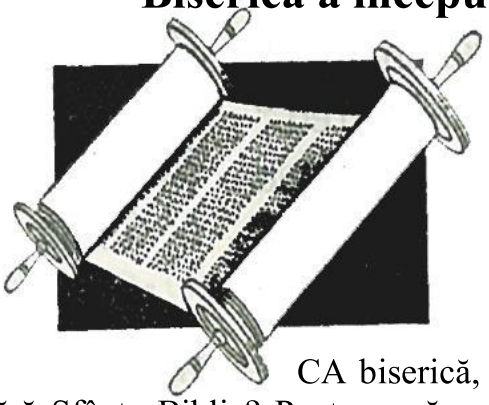

CA biserică, Creştinii au pornit cumva, în ziua Penticostei, fără Sfânta Biblie? Pentru a răspunde afirmativ, ar însemna să spunem un fapt parţial. Ar lăsa la o parte ideea că Biserica Creştină a pornit fără Sfintele Scripturi, că a depins în totalitate de tradiţia verbală a apostolilor şi a altor oameni principali ai congregaţiei şi că Sfânta Biblie nu este necesară celor care sunt cu adevărat Creştini. Nu aşa!

[2] Chiar şi Isus a pornit cu Sfintele Scripturi. Altfel, când a rezistat tentaţiilor lui Satan Diavolul, cum ar fi putut spune de trei ori: „Este scris”, iar apoi să citeze din scrierile lui Moise? Cum a putut El, mai târziu, să citeze din profeţia lui Maleahi, ultima carte din Scripturile Ebraice? Mai mult, în ziua învierii Sale din morţi, El s-a întâlnit cu apostolii Săi şi „începând cu Moise şi toţi ceilalţi profeţi, El le-a expus în toate scripturile lucrurile care Îl preocupau.” Mai târziu, El s-a întâlnit cu apostolii Săi şi a făcut referire la toate cele trei diviziuni generale ale Scripturilor Ebraice, spunând: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le spuneam când încă eram cu voi: că toate lucrurile scrise despre mine în legea lui Moise, în Profeţi şi în Psalmi, trebuie să se împlinească.” (Mat. 4:1-10; 11:10-14; Luca 24:27, 44, *Dy*) Isus nu ar

Cuprins

fi putut face acest lucru dacă nu ar fi avut şi nu ar fi citit toate cărţile şi *biblia* din inspiratele Scripturi Ebraice. Când predica, El întotdeauna cita din acestea.

[3] De asemenea, când Biserica Creştină a început în ziua Penticostei, a făcut-o în deplina posesie a tuturor Sfintelor Scripturi, scrise în ebraică şi aramaică, de la Geneză la Maleahi. A avut şi şase din cei opt credincioşi iudei, folosiţi pentru scrierea, în greaca uzuală, a celor douăzeci şi şapte de cărţi rămase din Biblie. Cel mai important lucru, în ziua Penticostei, Biserica Creştină L-a avut, prin spiritul sfânt, pe Autorul nemuritor al tuturor cărţilor din Biblia completă, pe Iehova Dumnezeu. Biserica Creştină a avut disponibilă şi prima traducere scrisă a Sfintelor Scripturi, traducerea Scripturilor Ebraice în limba greacă, realizată în timpul secolelor al treilea şi al doilea, înainte ca Biserica Creştină să fie fondată.

[4] Deci, Biserica Creştină nu s-a bazat pe tradiţie. Canonul complet al Scripturilor Ebraice a precedat Biserica Creştină, iar biserica s-a fondat pe acestea. După cum este exemplificat în cuvintele lui Petru, biserica s-a bazat pe acele Sfinte Scripturi inspirate şi le-a folosit începând cu ziua Penticostei. Cei opt scriitori evrei ale cărţilor rămase din Biblia completă se referă şi citează mereu din acele Scripturi Ebraice.

[5] Astfel, Biserica Creştină nu a realizat Scripturile Ebraice. Nici măcar nu le-a adunat. Acea muncă fusese făcută cu mai mult de un secol înainte ca biserica să înceapă. Decizia asupra canonului sau asupra catalogului oficial al adevăratelor, inspiratelor Scripturi Ebraice, nu a fost acordată bisericii Creştine. Nici canonul ebraic nu a fost decis de traducerea grecească, cunoscută apoi ca *Versiunea Septuaginta* grecească. Traducerea pre-creştină a fost făcută de evrei în Alexandria, Egipt, pentru colonia evreiască de acolo şi pentru evreii vorbitori de greacă din alte părţi. La început, *Septuaginta* conţinea doar traducerea inspiratelor Scripturi Ebraice; dar mai târziu, au fost adăugate alte cărţi în limba greacă, numite apoi cărţi apocrife. Astfel, canonul sau catalogul de cărţi sacre ale evreilor vorbitori de greacă din Alexandria era diferit faţă de canonul de la Ierusalim sau Palestina. Marea Sinagogă din Ierusalim a stabilit acest canon în vremea Guvernatorului Evreu Neemia, în secolul al cincilea î.Cr. sau la puţin timp după aceea. – Neem. 10:1-28.

[6] Perioada Marii Sinagogi a continuat până în jurul anului 300 î.Cr, după care a luat fiinţă Sinedriul Iudaic sau Curtea. Astfel, înainte să înceapă *Septuaginta* grecească, a fost stabilit canonul de la Ierusalim. Cuprindea doar cele treizeci şi nouă de cărţi inspirate, scrise în ebraică-aramaică, de la Geneză la Maleahi şi interzicea cărţile apocrife, care fuseseră adăugate în *Septuaginta* grecească. Isus şi cei opt scriitori ai Scripturilor Creştine greceşti au confirmat acest canon de treizeci şi nouă de cărţi de la Ierusalim, deoarece cu toţii au citat din canonul de la Ierusalim, dar niciodată din cărţile apocrife, anexate la *Septuaginta* grecească. Când acei opt scriitori inspiraţi au citat din *Septuagintă,* ei au ignorat cărţile apocrife.

[7] Principala organizaţie religioasă a Creştinătăţii greşeşti aşadar, lăudându-se că Biserica romano-catolică a făcut Biblia, datorită Consiliului său din Cartagina din 397 (d.Cr.), stabilit pe baza canonului de cărţi sacre. Potrivit deciziei luate la

Cuprins

Consiliul din Cartagina, Biblia conţine şaptezeci şi trei de cărţi, în timp ce Biblia publicată astăzi, de către cei care nu sunt romano-catolici, conţine doar şaizeci şi şase de cărţi. Asta pentru că Consiliul romano-catolic de la Cartagina a adăugat în Vechiul Testament, în cadrul Bibliei sale, şapte cărţi apocrife, cărţi deuterocanonice, după cum le numesc romano-catolicii, pe lângă faptul că face adăugiri la două cărţi protocanonice.

[8] Făcând acest lucru, Consiliul de la Cartagina a încălcat canonul de la Ierusalim din Scripturile Ebraice inspirate, care ar fi fost confirmate de Isus Cristos şi de cei opt discipoli inspiraţi, care au scris Scriptura. Atunci, cum poate organizaţia religioasă din Cetatea Vaticanului să susţină, cu onestitate, că a „făcut" Biblia prin Consiliul său de la Cartagina, din anul 397 d.Cr? Adevărata Biblie include doar cărţile inspirate, al căror Autor este Iehova Dumnezeu. Nu include cele şapte cărţi apocrife neinspirate şi adăugirile, care sunt pline de erori şi care nu au fost făcute de martorii străvechi ai lui Iehova. Consiliul de la Cartagina a decis într-adevăr ceea ce ar trebui să intre în traducerea latină autorizată, latina *Vulgata*, care atunci era pe cale de a fi realizată de către Ieronim; dar în final nu a decis ce să intre în Biblia pentru cei ce nu aparţin astăzi romano-catolicismului. Nu a decis pentru martorii lui Iehova de astăzi ce este Biblia şi nici nu s-a îndreptat către ei. Pretinsa infailibilitate a Bisericii romano-catolice în ceea ce priveşte Biblia este astfel dovedită a fi falsă.

PĂSTRAREA SCRIPTURII

[9] Este atunci adevărat că dacă nu ar fi fost Biserica romano-catolică nu am fi avut astăzi Biblia? Examinarea faptelor răspunde: Nu! Cărţile din Biblia originală au fost scrise sub inspiraţie, în ebraică, aramaică şi greacă. Ele au trebuit să fie traduse în latină şi alte limbi antice şi moderne. Astăzi, o traducere nu este inspirată, nici măcar traducerea în latină, realizată de către Ieronim, întrucât a fost revizuită de câteva ori de romano-catolici.

[10] În vremurile actuale, traducătorii Bibliei, pentru„Noul Testament" s-au bazat pe trei manuscrise greceşti importante. Unul este Manuscrisul nr. 1209, din Vatican, care datează din secolul al patrulea d.Cr. Se găseşte în prezent la Biblioteca din Cetatea Vaticanului, dar este catalogat a fi în acea bibliotecă doar din anul 1481 d.Cr. Se pare că nimeni nu ştie cum a ajuns acolo. Următorul este Manuscrisul Sinaitic, tot din secolul al patrulea. A fost găsit în 1844 de către savantul german Tischendorf, nu în Roma, ci în mănăstirea ortodoxă grecească a Sfintei Ecaterina, pe Muntele Sinai, în Arabia. Ţarul Rusiei i-a poruncit lui Tischendorf să publice acest Manuscris Sinaitic în 1862. A fost achiziţionat de Guvernul Sovietic Comunist în 1933 şi poate fi astăzi văzut la British Museum, Londra, Anglia.

[11] Al treilea manuscris antic în codice este cel alexandrin. Datează din secolul al cincilea. A fost adus din Alexandria, Egipt, la Constantinopol, Turcia, de către Cyril Lucar, un Ortodox grec, care s-a opus cu îndârjire unirii bisericilor greceşti cu Roma papală. Lucar a fost făcut patriarhul grec al Alexandriei în 1602 şi ales patriarh al Constantinopolului în 1621. În 1624, el a fost convins să dea

Cuprins

Manuscrisul Alexandrin Regelui Protestant, James I al Angliei, dar nu a ajuns acolo decât în 1628, sub domnia lui Charles I. Se află, de asemenea, expus la British Museum, Londra. Manuscrisul Alexandrin şi cel Sinaitic conţin cărţile biblice din Timotei 1 şi 2, Tit şi Revelaţia, pe care Manuscrisul Vatican Nr.1209 nu le conţine în prezent.

[12] Aşadar, se vede că organizaţiei religioase a Vaticanului nu i-a fost încredinţată păstrarea exclusivă a celor mai vechi texte din aşa-numitul Noul Testament, cele douăzeci şi şapte de cărţi biblice, scrise de opt discipoli evrei inspiraţi ai lui Isus Cristos.

[13] Acum, ce putem spune despre manuscrisele celor treizeci şi nouă de cărţi inspirate, ale Scripturilor ebraice-aramaice pre-creştine? Cu siguranţă, Biserica romano-catolică nu a avut nimic de-a face cu păstrarea Manuscriselor de la Marea Moartă, descoperite în 1947. Nu a avut nimic de-a face cu păstrarea Genezei sau magaziei din sinagoga iudaică din Vechiul Cairo, Egipt, care a fost descoperită prima dată în 1890, de către Solomon Schechter şi de unde cantităţi extraordinare de materiale biblice şi alte materiale religioase au fost luate şi distribuite mai multor biblioteci şi colecţii de manuscrise.

[14] Biserica romano-catolică nu a fost singura organizaţie religioasă care avea copişti ai Scripturilor sacre. Din vremea scribului iudaic, preotul pe nume Ezra, un contemporan al guvernatorului Neemia din Ierusalim, activitatea de copiere a Scripturilor Ebraice canonice a mers mai departe. Au fost realizate exemplare de către scribii evrei, pentru a fi folosite în sinagogile iudaice, fondate pe teritoriile unde evreii erau răspândiţi. În sinagoga din Nazaret, Isus a citit din manuscrisul lui Isaia. În sinagoga lui Antioh din Pisidia, apostolul Pavel a vorbit după ce ascultase citirea publică din Legi şi Profeţi. (Faptele 13:15) Iar în Ierusalim, în jurul anului 49 d.Cr., adunarea apostolilor şi a bătrânilor din întreaga congregaţie, a spus în decretul său: „Căci din timpuri străvechi, Moise are predicatori din oraş în oraş, pentru că este citit cu voce tare în sinagogi în fiecare sabat.” (Faptele 15:21) În anul următor, evreii care îl auziseră pe apostolul Pavel predicând, în sinagoga lor din Beroea, Macedonia, au cercetat zilnic Sfintele Scripturi, pentru a vedea dacă lucrurile pe care le spunea apostolul erau conforme cu profeţia biblică. (Faptele 17:11) După ce Pavel a ajuns la Roma în jurul anului 59 d.Cr., el a încercat să-i convingă pe evreii de acolo asupra lui Isus Cristos, din propriile lor exemplare ale legii lui Moise şi ale profeţilor. (Faptele 28:16-23) Incontestabil, Evreii şi-au luat acolo Biblia înapoi.

Cuprins

[15] Chiar şi după ce canonul biblic de şaizeci şi şase de cărţi inspirate a fost complet, la sfârşitul primului secol, scribii iudaici au continuat să facă exemplare scrise de mână ale Sfintelor Scripturi, cele treizeci şi nouă de cărţi iudaice inspirate. În timp, activitatea de copiere a fost preluată de scribii masoretici, care erau meticuloşi în păstrarea textului canonizat din Scripturile Ebraice. Masoreţii, conduşi de Ben Naftali din Est, şi Ben Asher din Vest, au activat între secolele VI şi IX d.Cr.

[16] Tristeţea Evului Mediu Timpuriu al Creştinătăţii romano-catolice a crescut, iar persecuţiile înfăptuite de ierarhia romano-catolică împotriva evreilor au continuat, prin cruciadele groaznice şi inchiziţiile religioase. Sinagogile iudaice au fost arse, cu comorile Scripturilor Ebraice, iar evreii au fost urmăriţi şi alungaţi din Spania în anul 1492, an în care Columb descoperise America. Ei au fost închişi în ghetouri, Ghetoul Iudaic din Roma papală fiind distrus, mai întâi în 1870, când liberatorii italieni au invadat oraşul şi au scos guvernul din mâinile papei. În ciuda întregii acestei atitudini faţă de evrei, prin Creştinătate, copierea Sfintelor Scripturi Ebraice a fost continuată de către evrei, pentru a asigura exemplare pentru sinagogile iudaice şi uz personal.

[17] În 1450, a fost inventat tiparul în Germania. Prima carte tipărită a fost Biblia latină Vulgata. Evreii au exploatat rapid invenţia, pentru a-şi tipări Biblia în ebraică, pentru uz personal, deşi serviciul cu pergamente pentru sinagogi a continuat să fie realizat de mână evreiască. În 1473, a fost înfiinţată o maşină de tipărit în ebraică; astfel, în 1477, a fost tipărită o ediţie de 300 de exemplare dintr-o parte a Bibliei.

[18] Apoi, la data de 23 februarie 1488, a fost lansată prima ediţie completă a Bibliei evreieşti, cu vocale şi accente, de către editura evreiască a lui Isaia Solomon Israel Nathan, la Soncino, în ducatul din Milano. O maşină de tipărit a fost plasată la Brescis, de către Gerson ben Moses Soncino, iar în mai 1494, a tipărit o Biblie evreiască completă. Un exemplar din această Biblie evreiască a fost folosit de către Reformatorul Martin Luther, la traducerea sa biblică în limba germană, în anul 1534.

[19] Până astăzi, evreii au propria lor Biblie, care este identică cu secţiunea Vechiului Testament din Bibliile Protestante sau non-catolice. Această păstrare a textului inspirat din Scripturile Ebraice nu datorează nicio mulţumire Bisericii romano-catolice, care susţine că este deţinătoarea, interpreta şi păstrătoarea acreditată divină a Bibliei. Şi acest lucru în ciuda dovezilor ruşinoase despre distrugerile pe care le-a cauzat Bibliei.

[20] Nu, păstrarea Bibliei nu trebuie încredinţată niciunei organizaţii religioase ale creştinătăţii. Lui Iehova Dumnezeu trebuie să-i fie atribuită păstrarea textului inspirat din Cuvântul Său Sfânt, căci El este singurul său Autor. În manuscrisul lui Isaia (40:8), El a făcut să fie scris: „Cuvântul Dumnezeului nostru va sta pentru totdeauna.” (*JP*) El a făcut întreaga Biblie, prin intermediul martorilor Săi loiali. El o păstrează pentru a fi folosită pretutindeni de către martorii lui Iehova de astăzi. (1Pet. 1:25) Toată recunoştinţa Lui, prin Isus Cristos!

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Dacă spunem despre creştini că au înfiinţat Rusaliile fără a avea suport biblic, ce fel de impresie falsă se creează?
2. Isus a pornit de la Sfânta Scriptură şi ce dovezi există în acest sens?
3. De Rusalii, când a fost înfiinţată, de ce dispunea Biserica Creştină cu privire la Sfânta Scriptură?
4. Care este doctrina pe care s-a bazat Biserica şi cărei autorităţi se supunea ea?
5. A hotărât Biserica creştină care era canonul Bibliei ebraice şi care sunt dovezile istorice cu privire la acest subiect?
6. (a) Stabilirea canonului Bibliei precreştine a precedat sau nu Septuaginta în limba greacă? (b) Cum au confirmat adevăratul canon Isus Cristos şi cei opt ucenici care au scris Noul Testament?
7. (a) Conform Bisericii romano-catolice, cum a fost „alcătuită" Biblia? (b) De ce nu există acelaşi număr de cărţi atât în Biblia actuală cât şi în cea romano-catolică?
8. Ce anume a trecut cu vederea Consiliul de la Cartagina în privinţa canonului şi de ce s-a dovedit că pretenţia de infailibilitate a Bisericii romano-catolice s-a dovedit a fi falsă?
9. (a) Dacă nu ar fi existat Biserica romano-catolică, am mai fi avut Biblia în prezent? (b) Ce anume dovedeşte faptul că varianta oficială a traducerii Bibliei de către aceasta este de inspiraţie divină?
10. (a) De câte manuscrise în limba greacă se folosesc traducătorii moderni ai Noului Testament? (b) Unde putem găsi Manuscrisul cu numărul 1209 de la Vatican şi cum a devenit disponibil pentru consultare Codicele Sinaitic?
11. Cum a ajuns în actuala locaţie Manuscrisul Alexandrin şi la fel ca şi Codicele Sinaitic, ce anume conţine acesta spre deosebire de Manuscrisul cu numărul 1209 de la Vatican?
12. Organizaţia religioasă de la Vatican a fost desemnată cu adevărat să păstreze cele mai vechi manuscrise în limba greacă?
13. Ce texte biblice vechi în limbile ebraică şi aramaică au fost descoperite recent fără a se fi aflat în păstrarea Bisericii romano-catolice?
14. De când a început copierea canonului Scripturii ebraice şi ce fapte ne arată dacă evreii aveau Biblia scrisă în vremea lui Isus şi a ucenicilor Săi?
15. După ce a fost scrisă Biblia completă alcătuită din 66 de cărţi, ce s-a întâmplat cu copierea Scripturii ebraice?
16. În timpul Evului Mediu al creştinătăţii, cum au fost trataţi evreii şi comoara lor, adică Biblia ebraică, şi totuşi cum a continuat activitatea de copiere?
17. , 18. (a) Cum au profitat evreii la început de inventarea tiparniţei? (b) Unde şi datorită cui a apărut prima Biblie completă în limba ebraică şi cum a folosit un reformat-protestant o copie a acesteia?
19. Ce activitate religioasă mai întreprind evreii în zilele noastre şi cui nu îi datorează niciun fel de mulţumire în această privinţă?
20. Cine ar trebui să fie însărcinat cu păstrarea Sfintei Biblii scrise sub inspiraţie divină, datorită cui a fost aceasta realizată şi pentru cine e păstrată?

Cuprins

NOUA TRADUCERE A BIBLIEI
încheiată, pusă în circulaţie

Articolele precedente despre Biblie au fost distribuite sâmbătă, 18 iunie 1960, ora 3 p.m., de către preşedintele Societăţii Turnului de Veghere din Pennsylvania, către Adunarea Regională a martorilor lui Iehova, martori care s-au reunit pentru patru zile pe Stadionul Manchester City din Anglia. După ce a distribuit materialul publicat mai sus, el a spus:

[2] Ceea ce astăzi este Societatea Turnului de Veghere din Pennsylvania, a fost inclusă în Allegheny, Pennsylvania, în anul 1884 ca Societatea Turnului de Veghere al Sionului. De atunci, martorii lui Iehova din timpurile s-au folosit de ea ca agenţia lor de editare. În conformitate cu Carta sa, Societatea distribuie Biblia în numeroase limbi. Din anul 1926, s-a asumat editarea Bibliilor sub propriul său tipar. *The Emphatic Diaglott,* asupra căruia deţine dreptul de autor şi plăcile, a ieşit de sub tiparul său în 1926. De atunci, au fost tipărite 166,244 de exemplare. La momentul cuvenit, Societatea a cumpărat plăcile pentru a tipări Biblia Autorizată sau Versiunea Regelui Iacov, prima Biblie tradusă în limba engleză, nu din latina *Vulgata*, ci din limbile originale ebraică, aramaică şi greacă. Societatea a început tipărirea acesteia în 1942, iar de atunci a realizat 1,396,701 de exemplare.

[3] Mai târziu, Societatea a plătit pentru privilegiul de a folosi plăcile Versiunii Americane Standard a Bibliei, care este o revizuire a versiunii Regelui Iacov din 1611. În anul 1944, Societatea Turnului de Veghere a realizat exemplare ale acestei Revizuiri Americane şi de atunci a tipărit 888,837 de exemplare, în două dimensiuni. Peste două milioane de exemplare dintre toate cele trei ediţii biblice, de sub tiparele Societăţii, au fost distribuite în întreaga lume, în cele optzeci şi cinci de birouri de filială. Prin aceste Filiale, Societatea a răspândit Biblia în numeroase limbi, fiind posibilă obţinerea acestor Biblii în limbi străine de la alte societăţi biblice.

[4] În 1948, Societatea Turnului de Veghere a luat la cunoaştere existenţa Comitetului de Traducere a Bibliei Lumii Noi, constituit în vederea producerii unei traduceri moderne a întregii Biblii din limbile sale originale, cu cele mai potrivite caracteristici pentru o educaţie biblică corectă în zilele noastre. Comitetul a acceptat să înmâneze traducerea Societăţii Turnului de Veghere, pentru a fi păstrată ca proprietatea sa şi să o publice ca parte din activitatea educaţională biblică. La data de 3 septembrie 1949, preşedintele Societăţii a avut plăcerea de a introduce, în cadrul unei întâlniri a directorilor asociaţi, traducerea completă, bătută la maşină, a Scripturilor Creştine greceşti, pe care Comitetul de Traducere o înmânase recent Societăţii. Pe 2 august 1950, am avut onoarea de a ţine un discurs în cadrul adunării internaţionale a martorilor lui Iehova de pe Stadionul Yankee, New York, şi să lansez în faţa celor 82,075 de oameni prezenţi *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creştine Greceşti*, abia ieşită de sub tiparele Societăţii din Brooklyn, New York. În prima ediţie au fost 180,000 de exemplare. În zece ani,

Cuprins

Societatea noastră a tipărit 1,408,668 de exemplare ale *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creştine Greceşti.*

[5] Apoi, eforturile Comitetului de Traducere a Bibliei Lumii Noi s-au îndreptat spre traducerea Scripturilor canonice Ebraice în engleza actuală. Ca text ebraic, pentru traducere, Comitetul a folosit, în principiu, ediţia cunoscută sub numele de *Biblia Hebraica,* realizată de răposatul Rudolf Kittel şi de colegii săi, aflaţi în viaţă, şi publicată într-un număr de ediţii de către Privilegierte Wuerttembergische Bibelanstalt din Stuttgart, Germania. În această ediţie, s-a încercat recuperarea textul biblic scris de Moses Ben Asher, considerat cel mai mare scrib masoretic în păstrarea formei şi pronunţiei tradiţionale ale textului ebraic. (vezi fotografia, pagina 597) Traducerea Scripturilor Ebraice de către Comitet a fost dată spre publicare treptat, volum după volum.

[6] Volumul I din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* a fost tipărită în 1953 şi lansată la cea de-a doua adunare a martorilor lui Iehova de pe Stadionul Yankee. Aceasta conţine primele opt cărţi din Biblie. Prima ediţie a avut o jumătate de milion de exemplare. Până acum, Societatea noastră a tipărit 731,065 de exemplare.

[7] Volumul II a fost lansat în 1955, în Chicago, Illinois, în prima zi din cele treizeci şi cinci de zile de adunări. Acest volum, cu o primă ediţie de 300,000 de exemplare, conţine următoarele nouă cărţi ale Bibliei. Până astăzi, Societatea noastră a tipărit 444,553 de exemplare.

[8] Volumul III a fost lansat în 1957, ca principal aspect dintr-o serie de Adunări Regionale ale martorilor lui Iehova din acea vară. Volumul conţine cele cinci cărţi poetice ale Bibliei şi a avut o primă ediţie de 350,000 de exemplare. Societatea noastră a tipărit astăzi 372,890 de exemplare.

[9] Volumul IV a fost lansat în 1958, la cea mai mare adunare internaţională a martorilor lui Iehova înregistrată vreodată, pe Stadionul Yankee, când 150,282 de auditori au salutat prezentarea acestui volum. Acesta conţine cele trei cărţi profetice din Isaia, Ieremia şi Plângerile. Până astăzi, Societatea noastră a tipărit 288,254 de exemplare.

[10] Mai trebuiau traduse paisprezece cărţi profetice, de la Ezechiel la Maleahi. Iehova Dumnezeu, Autorul întregii Biblii, a păstrat în funcţie Comitetul de Traducere, permiţându-i să atingă scopul dorit. Astfel, prin bunătatea iubitoare a lui Iehova, zece ani de la lansarea primului rezultat al Comitetului de Traducere a Bibliei Lumii Noi, am marele privilegiu de a lansa la această Adunare Regională, aici, în Manchester, Anglia, al cincilea volum al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, conţinând cele paisprezece volume finale din canonul ebraic. Publicarea acestui volum mult-dorit face completă Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice, de la Geneză la Revelaţie. Aşadar, astăzi este o zi de bucurie şi recunoştinţă pentru martorii lui Iehova de pretutindeni! În prezent, sunt tipărite 280,000 de exemplare din prima ediţie din acest volum final. În concluzie, Societatea noastră a tipărit 2,565,538 de exemplare ale Bibliei complete, în limba engleză; sau, 5,977,210 de exemplare ale Bibliei complete şi părţi ale textului biblic în limba engleză. Şi nu s-a încheiat încă!

Cuprins

[11] Acest volum final şi convingător conţine, pe lângă traducerea în engleza actuală a acestei secţiuni din canonul ebraic, alte aspecte necesare. Conţine Addenda de nouăzeci de pagini, care oferă informaţii neobişnuite mai ales asupra tuturor Scripturilor Ebraice; de asemenea, o listă de subiecte uimitoare şi nume biblice, cu textul iniţial al Scripturii, din care un ministru poate urma un şir progresiv de referinţe biblice, bazate pe asemenea tematici şi nume; de asemenea, un index alfabetic al termenilor biblici, prin care ministrul poate găsi, cu uşurinţă, chiar şi cuvintele noi sau neobişnuite, întâlnite în întreaga *Traducere a Lumi Noi,* fiecare cuvânt, însoţit de un număr ales de versete din Scriptură, ar putea fi folosite de orice martor al lui Iehova pentru a face o predică improvizată din când în când; de asemenea un Tabel cu Cărţile biblice, hărţile şi diagramele folositoare, special adaptate acestui volum final.

[12] Acest volum final nu conţine niciuna dintre cărţile apocrife, căci acestea nu sunt inspirate de către Autorul Bibliei, Iehova Dumnezeu. Comitetul de Traducere a Bibliei Lumii Noi susţine, nu catalogul Consiliului religios de la Cartagina, din 397, ci catalogul cărţilor sacre, dovedite a fi canonice din punct de vedere al Scripturii, conform cu adevărul divin, de la prima până la cea finală.

[13] În ciuda duratei de peste zece ani necesară completării acestei sarcini, Comitetul de Traducere a Bibliei Lumii Noi nu consideră că ar trebui acum să se desfiinţeze. Suntem informaţi că acum se pregăteşte să parcurgă întreaga traducere şi să lucreze asupra anumitor nuanţe şi să le reunească într-un singur volum, fără abundentele note de subsol sau adăugiri. Atunci pot fi reunite succint, pentru uzul eficient în ministeriatul martorilor lui Iehova de pretutindeni, căci ei urmează porunca lui Cristos de a predica vestea cea bună a Regatului lui Dumnezeu, ca mărturie în faţa tuturor naţiunilor, înaintea acestui sfârşit al lumii vechi de la Armaghedon. Fie ca acest Comitet de Traducere să aibă binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu; şi fie ca noi, iubitorii Bibliei, să folosim prevederea Sa prin Comitet, spre onoarea Sa şi salvarea celor mulţi, care invocă sfântul Său nume.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Unde a fost făcută publică prima dată informaţia referitoare la Biblie de mai sus, când şi de către cine?
2. (a) Ce corporaţie au folosit martorii lui Iehova din zilele noastre drept editură? (b) De când a început aceasta să tipărească folosind propriile tipare biblii sau extrase din Biblie şi care au fost primele două ediţii de acest fel?
3. (a) Ce altă ediţie completă a Bibliei a publicat după aceea şi în câte exemplare? (b) Cum a răspândit această societate biblică Biblia în mai multe limbi?
4. Pe scurt, care au fost faptele ce au dus la tipărirea şi publicarea T*raducerii lumii noi a Bibliei creştine în limba greacă*?

Cuprins

5. A cui ediţie în limba ebraică a folosit în special Comitetul pentru traducerea Bibliei ebraice şi cum a fost oferită spre publicare această traducere?
6. – 9. Ce lucruri interesante putem remarca în volumul I? Dar în volumul al II-lea? Dar la volumul al III-lea? Dar la volumul al IV-lea?
10. (a) Cum a avut loc publicarea volumului al V-lea şi ce însemnătate a avut publicarea sa pentru această traducere? (b) Prin urmare, ce dată este prezentată de către Societate pentru prima tipărire a Bibliei?
11. Care sunt principalele trăsături ale ultimului volum?
12. În activitatea sa de traducere, la ce principii aderă Comitetul de traducere şi, ca urmare, ce anume nu a fost integrat în volumul al V-lea?
13. Care este scopul urmărit acum de către Comitetul de traducere şi care este rugăciunea noastră cu privire la acest fapt?

Urmându-mi scopul în viaţă

Povestire de Giovanni DeCecca

M-am născut în localitatea Calitri, Italia, în luna decembrie a anului 1879. Părinţii mei credincioşi m-au botezat, iar mai târziu mi-am primit confirmarea în ritul romano-catolic. Nu mă aşteptam deloc ca acum la vârsta de 80 de ani să privesc înapoi cu mândrie la cei cincizeci şi patru de ani de când sunt unul dintre martorii lui Iehova.

După confirmarea mea, mă tot întrebam şi, în cele din urmă i-am adresat preotului nostru următoarea întrebare: „În calitate de creştin, ce trebuie să fac pentru a-i fi pe plac lui Dumnezeu?” El mi-a răspuns: „Trebuie să fii un om bun, să participi regulat la slujbe, să te confesezi, să-ţi spui rozariul, să aduci câte contribuţii poţi la biserică şi să faci ceea ce îţi spun eu.” Răspunsul său nu mi s-a părut satisfăcător. Mi s-a părut o dovadă de egoism şi nu consideram a fi corect să mă intereseze numai propria persoană. De ce să nu încerc să îi ajut pe ceilalţi, să fac lumea un loc mai bun?

Cam în acea perioadă, tatăl meu a adus acasă o Biblie şi a început să ne citească din ea. Nu mai văzusem nicio Biblie până atunci şi mă întrebam dacă nu m-ar fi putut ajuta să fiu un bun creştin. Pe măsură ce tata ne citea din Biblie în fiecare zi, am devenit tot mai interesat şi tânjeam să pot citi şi eu din Biblie. Fiindcă, de la vârsta de cinci ani, eram ciobănaş şi nu fusesem la şcoală, nu ştiam să citesc. După ce tatăl meu m-a învăţat să citesc, am petrecut multe ore pline de fericire citind această Carte bună. Chiar dacă nu înţelegeam multe lucruri, mi-am dat seama că ceea ce-mi spuneau preoţii nu era conform cu Biblia. Am fost foarte dezamăgit atunci când am încercat să vorbesc cu preotul meu despre Biblie. El mi-

a spus că nu era treaba mea să înţeleg şi să vorbesc despre Biblie, ci era numai treaba lui! El avea să-mi spună tot ceea ce trebuia să ştiu pentru a fi un creştin adevărat, după care m-a chemat la confesiune. M-am dus, dar nu aveam ce confesiune să fac. Fiind foarte nemulţumit, preotul meu mi-a prezentat nişte lucruri îngrozitoare despre purgatoriu şi despre chinul veşnic, ca şi despre alte lucruri pe care un băiat adolescent nu ar fi trebuit să le audă. Am fost extrem de dezgustat. Când mi-a spus să pun ceva în cutia pentru colectă pentru a-i plăti serviciul, am dat doi cenţi, lucru pe care l-am regretat mai târziu.

Pe măsură ce am continuat să citim din Biblie, tatăl meu a hotărât că nu aveam să mai participăm la slujba religioasă. Decizia sa a întâmpinat o foarte mare opoziţie din partea rudelor noastre şi a foştilor prieteni. Preoţii le-au spus să rupă orice legătură cu noi deoarece i-am fi făcut să se rătăcească. Astfel că am început să mergem la biserica baptistă locală, unde am aflat că în Biblie nu scria nimic despre purgatoriu, despre participarea la slujbe sau despre rugăciunile adresate „sfinţilor”. Pastorul ne-a spus să ne rugăm lui Dumnezeu şi tot Lui să ne mărturisim păcatele. M-am bucurat să aflu aceste lucruri, dar doctrina chinului veşnic nu înceta să mă neliniştească. Pastorul nostru nu a reuşit să-mi ofere un răspuns mulţumitor bazat pe Sfânta Scriptură. Acest lucru a fost o uriaşă dezamăgire pentru mine fiindcă mă neliniştea teribil gândul că aş fi putut fi chinuit veşnic într-un loc de tortură. Am continuat să citesc Biblia, în speranţa că voi găsi pe cineva care să poată oferi un răspuns întrebărilor mele.

În anul 1900, pe când aveam 21 de ani, ne-am mutat în Statele Unite şi ne-am stabilit în Connecticut. Mi-am găsit de lucru pentru a ajuta la întreţinerea familiei şi am început să învăţ limba engleză imediat cu ajutorul unui dicţionar italian-englez. Învăţând să citesc şi să vorbesc în limba engleză, m-am simţit ca acasă în America. Aici am continuat să citesc Biblia, sperând mereu că cineva mă va ajuta să o înţeleg.

În anul 1904, speranţa mea s-a transformat în realitate când o vânzătoare ambulantă a „Turnului de veghe” m-a vizitat la locul de muncă, oferindu-mi materiale ajutătoare în studierea Bibliei. De la ea am făcut rost de primele trei volume din „Studii în Scripturii”. Primul volum, intitulat „Planul divin al erelor”, mi-a prezentat minunatul mesaj al Bibliei într-un mod remarcabil. Eram atât de fericit încât voiam să le spun tuturor că descoperisem adevărul. Cât de minunat era! Grija mea cu privire la chinul veşnic luase sfârşit căci în Cartea plină de inspiraţie a lui Dumnezeu scrie foarte clar că „plata păcatului este moartea” şi nu chinul. Am aflat că împărăţia lui Dumnezeu, pentru care Isus ne-a învăţat să ne rugăm, le va aduce viaţă veşnică şi fericire deplină tuturor celor care cred în Isus Cristos şi care Îl slujesc cu loialitate. Ce mesaj care să le fie transmis oamenilor!

Primele mele eforturi de a transmite mai departe aceste cărţi minunate nu au fost încununate de succes deoarece nu ştiam cum să procedez. Când am încercat să-i trezesc interesul pastorului meu baptist, spunându-i că iadul nu e un loc al chinului veşnic, el a întrebat: „Dacă iadul nu apare în Biblie, ce ne mai rămâne?” Eu i-am răspuns: „Îl avem pe Cristos, Mântuitorul nostru, care ne-a salvat de la

Cuprins

moarte şi domnia Sa milenară care le va aduce pace, fericire şi viaţă veşnică celor care I se supun.” Acest lucru a pus capăt discuţiei noastre.

În Asbury Park, New Jersey, în timpul convenţiei din 1906 a organizaţiei Studenţilor Bibliei, am cunoscut câteva sute de creştini devotaţi foarte buni cunoscători ai Bibliei care erau mereu foarte bine pregătiţi şi capabili să-mi răspundă la întrebări. Cât de fericit aş fi fost dacă aş fi putut fi mereu în preajma unor asemenea oameni! Acolo l-am cunoscut pe fratele Charles Russell, preşedintele Societăţii Turnului de Veghere. L-am întrebat dacă puteam lucra la sediul societăţii. După ce a aflat prin ce trecusem în Italia şi despre cum descoperisem adevărul în America, el m-a sfătuit mai întâi, să devin şi eu vânzător ambulant de materiale religioase şi poate că, mai târziu, s-ar fi putut găsi şi pentru mine un loc la sediu. M-am botezat în acel an, dar nu m-am simţit pregătit să lucrez ca vânzător ambulant. Mai apoi, un frate care avea acea slujbă m-a rugat să mă alătur lui. Aşa am făcut, iar curând, am învăţat cum să vând materialele ajutătoare în studiile biblice. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, chiar am ţinut un discurs public în limba italiană în faţa unei adunări de 400 de persoane în Roseto, Pennsylvania.

Între timp, sediul Societăţii se mutase din Allegheny, Pennsylvania, în Brooklyn, New York. În luna decembrie a anului 1909, am fost invitat să lucrez la Betel, sediul din Brooklyn. Ce privilegiu să fiu un membru al acestei familii devotate! În mai puţin de un an am fost însărcinat să lucrez cu comunitatea italiană din apropiere, care era foarte interesată de împărăţia lui Dumnezeu. Niciunul din membrii comunităţii nu putea ţine discursuri publice, astfel că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, iar Dumnezeu mi-a binecuvântat eforturile. Au fost organizate discursuri frecvente în Connecticut, New York, Massachusetts, New Jersey şi Pennsylvania.

După ce am căpătat o oarecare experienţă în această activitate, Societatea m-a trimis în „pelerinaje” regulate spre locuri îndepărtate. În timpul unei astfel de misiuni către St. Louis, câţiva tineri catolici au venit la întâlnire având pietre în buzunare şi fiind pregătiţi să arunce cu ele în mine dacă nu le-ar fi plăcut ceea ce spuneam. Nu a fost aruncată nicio piatră, ci, după ce au ascultat discursul, unii au rămas să pună întrebări din Biblie, fiindu-le trezit interesul pentru adevăr.

În Rochester, un om a venit la mine după încheierea lecturii şi m-a antrenat într-o discuţie aprinsă timp de peste o oră. Când a plecat, era convins că aflase adevărul, iar mai târziu a devenit un slujitor misionar cu normă întreagă. El încă activează cu loialitate în lucrarea lui Iehova. În timpul unei cuvântări ţinută în Speingfield, Massachusetts, nişte scandalagii au urcat pe platformă şi au încercat să ne oprească. Eu am vorbit mai tare decât ei, iar cei din public au continuat să asculte cu atenţie. În cele din urmă, scandalagii au plecat. Două familii care au participat la cuvântare s-au implicat mai târziu în răspândirea veştii celei bune.

La începutul anului 1914, „Fotodrama creaţiei” realizată de către Societate le-a fost prezentată populaţiilor vorbitoare de limba engleză, fiind însoţită de discuţii explicative ce au fost înregistrate. Când aceste discuţii au fost traduse mai apoi în limba italiană, am fost invitat să le citesc în timp ce erau prezentate

Cuprins

imaginile. Ştiind că dura câte două ore pentru prezentarea fiecăreia din cele patru părţi ale „Fotodramei”, mă întrebam dacă aveam să fac faţă. Fiindcă Iehova îmi binecuvântase eforturile slabe de a vorbi în public, eram nerăbdător să încerc şi acest lucru. El m-a întărit, iar eu m-am descurcat bine. La prezentări au fost mii de participanţi, iar mulţi dintre ei şi-au lăsat numele, cerând mai multe informaţii cu privire la Biblie. Alţii mi s-au alăturat în lucrarea aducătoare de fericire de chemare a acestor oameni din zona Betelului şi de a le trezi interesul.

O soră în adevăr pe nume Grace Harris, fiind impresionată de zelul şi energia pe care le-am investit cu mare bucurie în aceste prezentări ale „Fotodramei”, s-a îndrăgostit de prezentator. În anul 1916, am fost căsătoriţi de către fratele Russell. Grace mi-a fost un ajutor de nădejde timp de peste patruzeci de ani şi continuă să îmi fie şi acum. Pentru toate acestea, Îi sunt foarte recunoscător lui Iehova.

Atunci când „Fotodrama” şi-a împlinit scopul, mi-a rămas mai mult timp la dispoziţie pentru a mă dedica îndatoririlor pe care le aveam în Societate în cadrul departamentului italian de traducere a scrisorilor şi de a ajuta cu corespondenţa. Era extraordinar să mă aflu în sediul Betelului! Apoi, în 1916, toţi am trăit un şoc uriaş. Fratele Russell a murit în timp ce călătorea cu trenul care avea să-l aducă acasă după un turneu de lecturi ţinute pe Coasta de Vest. Mulţi s-au întrebat ce era de făcut în continuare. Noi credeam că fratele Russell era „acel slujitor” din Matei 24:45-47, căruia i-au fost încredinţate toate interesele împărăţiei. Oare munca noastră era încheiată, sau trebuia să continuăm să răspândim vestea cea bună aşa cum făcusem şi în timpul vieţii sale pământeşti? Câţiva s-au descurajat şi au renunţat, dar majoritatea au continuat să lucreze şi au fost binecuvântaţi din plin de către Dumnezeu.

În cadrul întâlnirii de afaceri din luna ianuarie a anului 1917, fratele Joseph Rutherford a fost ales preşedinte al Societăţii. Totul a mers bine o perioadă, până când câţiva fraţi care se credeau directorii de drept ai Societăţii au încercat să schimbe statutul Societăţii şi să obţină controlul asupra lucrării. Încercarea lor de a-l face pe preşedinte doar un simplu pion care să le slujească propriilor interese a eşuat, dar a provocat destulă confuzie şi i-a întristat pe prietenii care fuseseră loiali Societăţii ani de zile. Eşuând, rebelii au părăsit Betelul şi lucrarea. Apoi, totul a decurs bine până în vara anului 1918.

În acel an, un grup de slujitori dintr-o religie falsă au cerut guvernului SUA să pună capăt activităţii Societăţii pe motiv că reprezentanţii săi nu serveau eforturilor depuse în vederea războiului. S-a afirmat că faptul că noi declaram că împărăţia lui Dumnezeu reprezintă singura speranţă şi subliniam faptul că începerea Primului Război Mondial era o împlinire a profeţiei îi descurajau pe oameni să mai meargă la război. Aceste acuzaţii au dus la arestarea şi judecarea reprezentanţilor Societăţii şi a asociaţilor săi fiindcă nu participau activ la război. Fiindcă mi-am sfătuit fratele mai mic cu privire la modalitatea în care putea cere o clasare repetată în calitate de slujitor, căci asta era, am devenit un inculpat în acest proces.

Cuprins

Am avut parte de ceea ce mai târziu s-a dovedit a fi fost un proces nedrept. Am fost duşi la penitenciarul federal din Atlanta, Georgia. În timp ce ceilalţi au fost condamnaţi la mulţi ani de închisoare, perioada mea de detenţie a fost relativ scurtă. Fratele Macmillan, unul dintre ceilalţi inculpaţi, susţine şi acum că acest lucru s-a datorat faptului că eu eram mai scund decât ceilalţi. În atelierul de croitorie al închisorii, am întâlnit câţiva italieni ce fuseseră condamnaţi pentru falsificare de bani. Le-am vorbit despre împărăţia lui Dumnezeu aducătoare de pace şi perfecţiune pentru omenire. Unii au ascultat cu recunoştinţă, iar alţii au crezut că e prea frumos să fie adevărat.

Dreptatea a început să triumfe, iar noi am fost eliberaţi din închisoarea din Atlanta în primăvara anului 1919, iar mai târziu am fost exoneraţi pe deplin. Când ne-am întors în Brooklyn, am fost întâmpinaţi de o mulţime de prieteni care se adunaseră să ne salute. Era o reuniune de familie plină de bucurie. În luna septembrie a acelui an, în Cedar Point, Ohio, s-a organizat o convenţie la care au participat 7.000 de prieteni devotaţi care se adunaseră pentru a afla, pe cât posibil, ce voia Dumnezeu să facem. Spre bucuria noastră, din Biblie am înţeles că urma a se împlini o lucrare importantă ce consta în predicarea mesajului despre împărăţie în toate naţiunile. Ne-am întors la Cedar Point pentru o altă convenţie în anul 1922, în cadrul căreia toţi au fost entuziasmaţi datorită perspectivei lucrurilor măreţe ce ne stăteau înainte. Eu şi Grace ne-am bucurat că am putut participa pe deplin la această lucrare pentru împărăţie, lucrare ce se extindea mereu.

Eram foarte ocupaţi cu însărcinările pe care le aveam la sediul Betelului, iar anii au trecut cu foarte mare viteză. Am participat la numeroase adunări ale oamenilor lui Iehova, cum ar fi cele din Columbus din anii 1931 şi 1937, din St. Louis în 1941, din Los Angeles în 1947 şi la prima adunare importantă din New York pe stadionul Yankee din anul 1950. Toate acestea au fost nişte experienţe plăcute, căci am văzut cum Dumnezeu ajuta la dezvoltarea organizaţiei Sale pământeşti.

În 1951, şi apoi în 1955, datorită Societăţii şi prietenilor noştri, am putut vizita Italia, unde am avut bucuria de a vorbi în cadrul câtorva adunări ale fraţilor noştri. În timpul călătoriei din anul 1955, ne-am aflat alături de alte câteva mii de persoane care au făcut turul Europei, participând la adunări din mai multe oraşe. Adunarea din Roma care s-a ţinut în frumosul auditoriu care iniţial fusese construit spre slava lui Mussolini a reprezentat o slavă adusă numelui lui Iehova, având un impact puternic asupra locuitorilor Romei.

Fiind înapoi în Brooklyn, eu şi soţia mea ne bucurăm să participăm la activităţile de vizită la domiciliu şi la studiile biblice ţinute acasă. De asemenea, apreciem şi importanţa faptului că putem participa la întrunirile şi adunările oferite de către Iehova. Chiar dacă uneori ne simţim obosiţi în timpul vreunei întâlniri, mereu ne întoarcem acasă reîmprospătaţi.

Uitându-mă înapoi la cei 54 de ani petrecuţi în slujba lui Iehova, pot afirma cu sinceritate că aceştia au fost cei mai fericiţi ani din viaţa mea. Timp de 51 de ani am fost membru al familiei Betelului din Brooklyn, privilegiu de a sluji pe care îl recomand din toată inima tuturor tinerilor creştini. E adevărat că au existat şi

Cuprins

încercări, dar acestea ne-au sporit credinţa în Iehova. Nu m-am îndoit niciodată că El foloseşte Societatea pentru a îndruma lucrarea de mărturie din întreaga lume pe care Isus a prezis-o în Matei 24:14. După cum a spus şi Pavel, nicio încercare „nu se compară cu slava ce se va manifesta în noi.” – Romani 8:18

Speranţa noastră este că vom putea să facem parte din lumea cea nouă şi neprihănită a lui Dumnezeu, în care Îl vom putea preamări şi sluji pentru totdeauna. Cu ajutorul lui Iehova, vom duce la împlinire cu succes acest binecuvântat scop în viaţă.

Marele seceriş al grâului

CÂND un fermier seamănă un câmp de grâu, el nu vrea o mulţime de neghine nefolositoare. Pe lângă faptul că nu produc rod folositor, acestea iau din spaţiul folositor şi fertilitatea solului de care ar putea beneficia grâul mănos. Dar ce trebuie el să facă când, într-un lan de grâu, apar neghinele? Această problemă, atât de des întâlnită de agricultori, a fost folosită de către Isus într-o ilustrare de o semnificaţie profetică, atât de interesantă nouă astăzi.

Într-o zi, în timp ce Isus stătea lângă Marea Galileii, vorbind unei mulţimi de oameni dintr-o regiune unde creşteau grâne, El le-a spus: „Regatul cerurilor este asemenea unui om care a semănat sămânţă bună în ogorul lui. În timp ce oamenii dormeau, a venit duşmanul lui, a semănat neghină în mijlocul grâului şi a plecat. Când planta a încolţit şi a dat rod, a apărut şi neghina. Aşadar, sclavii stăpânului casei s-au apropiat şi l-au întrebat: ‘Stăpâne, n-ai semănat sămânţă bună în ogorul tău? Atunci cum de are neghină?’ El le-a răspuns: ‘Un duşman, un om, a făcut aceasta’. Şi ei I-au zis: ‘Atunci vrei să ieşim şi s-o strângem?’ El a spus: ‘Nu; ca nu cumva, în timp ce strângeţi neghina, să smulgeţi din rădăcină şi grâul odată cu ea. Lăsaţi-le să crească împreună până la seceriş; şi la vremea secerişului le voi spune secerătorilor: strângeţi mai întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca să fie arsă, apoi duceţi-vă să strângeţi grâul în hambarul meu.’ – Mat. 13:24-30.

Curioşi cu privire la semnificaţia acestei ilustrări, discipolii lui Isus au venit la El, după ce S-a îndepărtat de mulţime şi au spus: „‘Explică-ne ilustrarea despre neghina din ogor.’ Atunci El a zis: ‘Semănătorul seminţei bune este Fiul omului; ogorul este lumea; cât despre sămânţa bună, aceştia sunt fiii regatului; neghina sunt fiii celui rău, iar duşmanul care a semănat-o este Diavolul. Secerişul este încheierea unui sistem, iar secerătorii sunt îngerii. Aşadar, aşa cum neghina este strânsă şi arsă în foc, tot aşa va fi şi la încheierea sistemului de lucruri. Fiul omului îi va trimite pe îngerii Săi şi ei vor strânge din regatul Său toate lucrurile care poticnesc şi pe cei care comit nelegiuire şi îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo

Cuprins

vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. În acel timp, cei drepţi vor străluci ca soarele în regatul Tatălui lor.'" –Matei 13:36-43.

SEMĂNAREA OGORULUI

Cu peste 1900 de ani în urmă, Isus Cristos, când a fondat congregaţia creştină a plantat lumea oamenilor, reprezentată prin ogor, sămânţa cea bună. Semănatul Său ar produce o recoltă de 144,000 de creştini roditori, care, alături de El, ar constitui Regatul cerului.

Ilustrarea spune că, în timp ce oamenii dormeau, un duşman a semănat neghină în grâu. Aceasta a avut loc când ultimul dintre apostoli, reprezentat de „oameni", a adormit în moarte. Fără prezenţa apostolilor, care să vegheze asupra congregaţiei şi să acţioneze ca piedică, Satan a reuşit să semene în ea creştini falşi. Apostolul Pavel a avertizat asupra acestui lucru: „Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandreţe şi că se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate, ca să-i tragă pe discipoli după ei." – Faptele 20:29, 30.

SĂ SEPARĂM GRÂUL DE NEGHINĂ

După cum este prevestit în această ilustrare, Semănătorul, Isus Cristos, nu i-a distrus pe falşii creştini când au apărut, după moartea apostolilor, ci le-a permis să rămână şi să se împrăştie în lumea oamenilor. Separarea adevăraţilor creştini de cei falşi a avut de aşteptat până în ultimele zile ale acestui sistem de lucruri, rău şi lumesc.

Munca de separare a grâului de neghină, fiii Regatului de fiii celui rău, va fi făcută de îngeri, aşa cum a spus-o Isus. Cu o altă ocazie, El a evidenţiat din nou acest lucru, în timp ce vorbea despre ceea ce Fiul omului va face în vremea sfârşitului: „El îşi va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă şi ei îi vor aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor." (Mat. 24:31) Asta a însemnat că acolo va avea loc o adunare a membrilor rămaşi pe pământ dintre cei 144,000 de discipoli unşi de către Cristos. Ei vor fi adunaţi într-o societate bine închegată.

Ceea ce a fost prevestit în ilustrarea marii recolte, are loc în vremea noastră, căci suntem la încheierea sistemului de lucruri din 1914 d.Cr., când evenimentele lumii au început să împlinească profeţiile care marchează ultimele zile. Discipolii unşi ai lui Cristos au fost separaţi de creştinătate, iar creştinii falşi care apar printre aceştia sunt înlăturaţi din grâul semănat. Îngerii „vor strânge din regatul Său toate lucrurile care poticnesc şi pe cei care comit nelegiuire." (Mat. 13:41) Istoria martorilor lui Iehova, în special din 1918, verifică acurateţea a ceea ce a prevestit Isus.

În ilustrare, stăpânul gospodăriei a trebuit să aştepte o perioadă de timp până la seceriş, înainte de a separa grâul de neghină. Aşa se împlineşte. Cristos a trebuit să aştepte la dreapta Tatălui Său secole de-a rândul, până ce a sosit vremea ca îngerii să înceapă munca de seceriş. După ce va începe, va fi nevoie de timp pentru a o

Cuprins

îndeplini, la fel ca şi secerişul din ilustrare. Aşa cum perioada secerişului din ilustrare a fost scurtă, comparativ cu perioada de creştere a grâului şi neghinei, durata recoltei spirituale va fi comparativ scurtă. Cei peste patruzeci de ani care au trecut de la început sunt puţini, comparativ cu secolele care au trecut, de la plantarea congregaţiei.

Cuptorul de foc din ilustrare, în care au fost distruse neghinele, se împlineşte în bătălia lui Armaghedon, care va veni. La acel moment, recolta bogată de neghine, produsă de creştinătate sub preoţii nebiblici şi sistemul laic, se va sfârşi prin distrugerea fierbinte, din furia lui Dumnezeu. Tot sistemul pământesc de lucruri al lui Satan se va încheia în acel moment.– Ţef. 3:8.

În timpul marelui seceriş, discipolii unşi ai lui Cristos au strălucit „la fel de luminos ca soarele." Ei au făcut acest lucru prin proclamarea adevărurilor edificatoare ale Cuvântului lui Dumnezeu pretutindeni, mai ales acele adevăruri legate de Regatul lui Dumnezeu. Aceasta este o activitate rodnică, care a făcut ca o mare mulţime de oameni blânzi să se asocieze cu ei în societatea Lumii Noi şi să îmbrăţişeze speranţa vieţii pe un pământ paşnic, în subordinea Regatului. Astfel, mult mai mulţi decât moştenitorii Regatului unşi de Cristos, îşi găsesc speranţa şi liniştea în ilustrarea Sa asupra marelui seceriş. Şi cei unşi, şi celelalte oi, îşi găsesc în realizarea Sa motive de bucurie, deoarece arată faptul că „eliberarea se apropie." – Luca 21:28.

Păstrându-ne „neîntinaţi de sângele oamenilor"

Toate naţiunile lumii continuă să adune mormane de crime din cauza războaielor lor, a persecutării creştinilor, a folosirii greşite a sângelui şi a uciderii excesive de animale. Pentru toate aceste lucruri vor trebui să dea socoteală în momentul Armaghedonului. Dacă noi, creştinii devotaţi, am fi eliberaţi de astfel de crime, ar trebui să urmăm exemplul apostolului Pavel, care a putut spune: „Sunt neîntinat de sângele oamenilor." – Faptele 20:26.

Chiar dacă Pavel, atunci când era fariseul Saul, era considerat nevinovat din perspectiva legii, se împovărase singur cu păcatul crimei în urma persecutării şi chiar a uciderii creştinilor. Dar fiindcă el a acţionat în necunoştinţă de cauză, şi-a mărturisit păcatele, s-a convertit la creştinism, L-a acceptat pe Isus drept Răscumpărător, s-a devotat şi a fost botezat, Dumnezeu s-a îndurat de el, iar el a putut scăpa astfel de păcatul crimei. Totuşi, odată convertit la creştinism, el a fost supus unui altfel de păcat al crimei. Cum e posibil? Fiindcă Dumnezeu a poruncit ca întreaga naţiune israelită să fie distrusă din cauza sângelui vărsat în mod nedrept, poruncă ce avea să fie împlinită în anul 70 d.Cr. Pentru ca evreii de bună credinţă să scape de la această distrugere, creştinii trebuiau să-i îndemne să se convertească la creştinism şi apoi să fugă din Ierusalim şi din Iudeea atunci când aveau să vadă împlinirea profeţiei lui Isus din Luca 21:20, 21. În cazul în care creştinii asemenea lui Pavel ar fi neglijat să îşi avertizeze compatrioţii evrei, atunci

Cuprins

aceştia ar fi devenit responsabili pentru tot sângele vărsat de cei care pieriseră fiindcă nu fuseseră avertizaţi! – Gal. 1:13, 14, 16; Mat. 23:35.

Pentru ca să nu poată fi întinat de sângele oamenilor, Pavel a predicat în nenumărate oraşe de dimineaţa până seara, fiind supus unei aspre persecuţii şi fără a-şi preţui prea mult viaţa. El nu s-a dat în lături de la a face cunoscute poruncile lui Dumnezeu, pe lângă predicile sale orale mai scriind şi paisprezece epistole sub inspiraţia Spiritului Sfânt. – Faptele 20:24, 27, 28.

Asemenea apostolului Pavel, şi noi, în prezent, trebuie să ne eliberăm mai întâi de păcatul crimei ce ne apasă fiindcă, fie direct, fie indirect, am contribuit la vărsarea sângelui atunci când am susţinut naţiunile care au încălcat legea lui Dumnezeu cu privire la caracterul sacru al sângelui, persecutând creştinii. Pentru a ne elibera de acest păcat al crimei, trebuie să ne adăpostim în fortăreaţa antitipică, primind eliberarea de păcate oferită de Marele Preot al lui Dumnezeu, Isus Cristos. – 1Ioan 1:7.

După aceea, aşa cum a procedat şi Pavel, şi noi trebuie să ne păstrăm neîntinaţi de sângele oamenilor anunţând vestea cea bună despre împărăţia lui Dumnezeu, căci şi noi trăim într-o perioadă a judecăţii în care Iehova va încheia în curând socotelile cu naţiunile vinovate de păcatul crimei. Nu-i aşa că ne place să trăim fericiţi şi am vrea ca şi ceilalţi să se bucure de aceasta alături de noi? Iehova Dumnezeu nu se bucură de moartea celor păcătoşi, la fel cum nici noi nu ar trebui să o facem. Avem curajul oare să lăsăm ca vreunul să susţină că a trăit în neştiinţă din cauza faptului că noi nu ne-am luat în serios însărcinarea de a predica? – Ezec. 33:11.

Timpul se scurge foarte repede acum. Nu trebuie să fim leneşi sau să stăm pe gânduri dacă să ne păstrăm sau nu neîntinaţi de sângele oamenilor. Va fi vai de noi dacă nu profităm de fiecare oportunitate pentru a avertiza cât de mulţi oameni putem. Trebuie să dăm acest avertisment cu sinceritate şi cu tărie, cu mare grabă, ca şi cum aceasta ar fi ultima dată când îi mai putem avertiza pe cei care ne ascultă. Cine ştie cât de curând se va întâmpla acest lucru? Fie ca toţi slujitorii creştini devotaţi lui Iehova să aibă grijă ca, prin intermediul campaniei speciale din luna octombrie, să îşi îndeplinească sarcina pentru ca, atunci când Iehova ne va cere socoteală în timpul Armaghedonului, să putem şi noi, asemenea lui Pavel, să spunem că suntem neîntinaţi de sângele oamenilor.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1960 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SIGURANŢĂ ÎN TIMPUL „RĂZBOIULUI ZILEI CELEI MARI A DUMNEZEULUI CEL ATOTPUTERNIC” - Pag.725

RECUNOŞTINŢĂ PENTRU LUCRURILE MICI - Pag.742

ESTE RELIGIA TA DESTUL DE BUNĂ? - Pag.744

CETATEA CARE S-A ÎNCREZUT ÎN FORTIFICAŢII - Pag.749

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU TINE ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU? - Pag.751

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.755

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.760

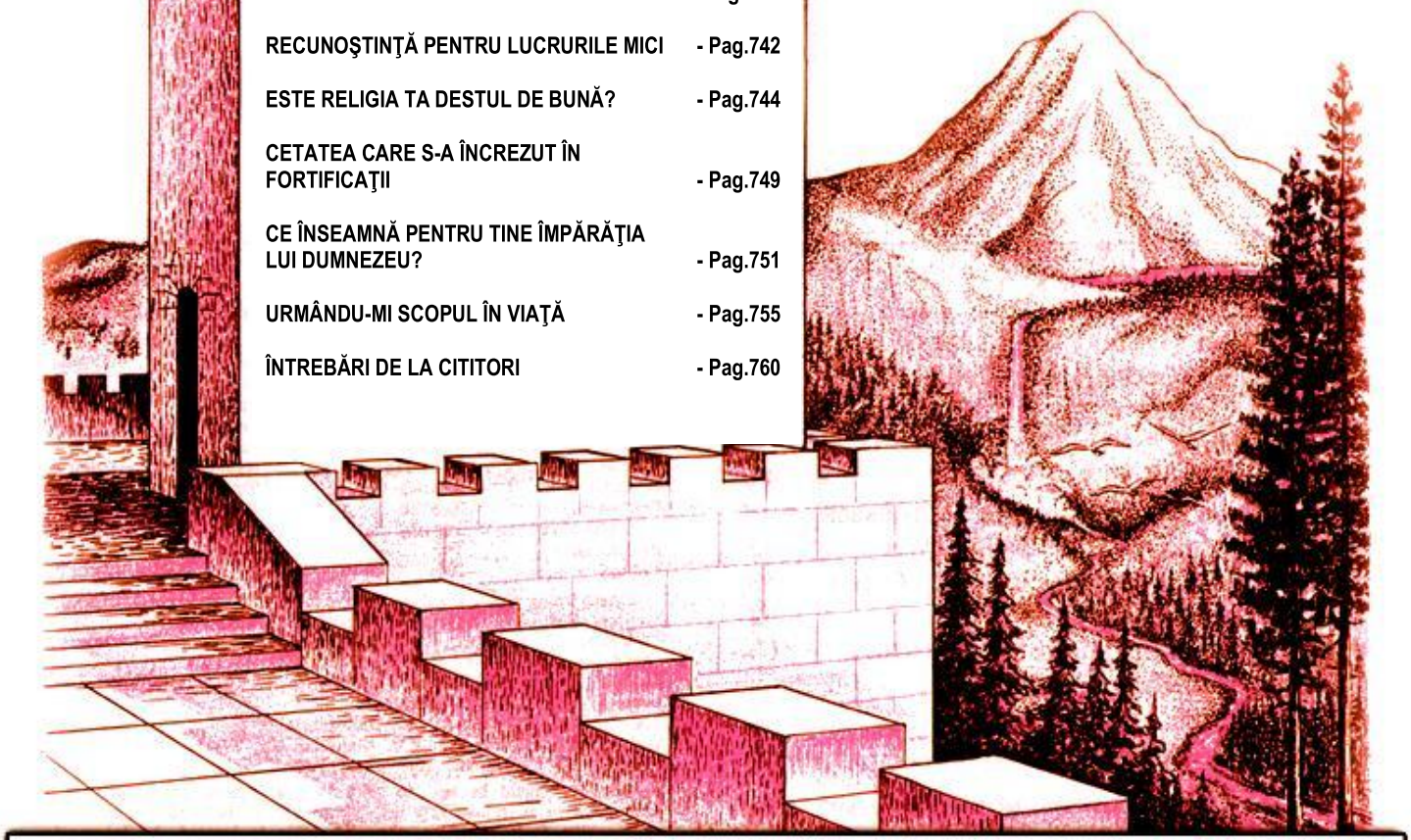

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

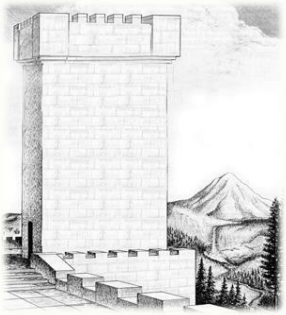

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1960 Nr. 20

Siguranţă

în timpul „războiului zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”

În prezent, când conferinţele despre dezarmare şi chiar summit-urile şefilor de stat sunt la ordinea zilei pentru amânarea sau evitarea războiului de care le este frică că nimeni nu va scăpa, acest articol este publicat pentru a arăta consiliului ceresc că liderii lumii veghează, dar că aceasta nu duce la o adevărată protecţie. Va fi înţelept din partea voastră să citiţi şi să studiaţi acest mesaj care a fost distribuit publicului larg într-o serie de adunări în oraşele mari de pe tot globul. Fie ca acest mesaj de actualitate să vă ajute să găsiţi protecţia necesară, aceasta este dorinţa Editorului.

ACEASTA va fi „o zi mare”– ziua războiului care va pune capăt tuturor războaielor. Cei care iubesc pacea, în mod lipsit de egoism, precum şi frăţia, au aşteptat această zi care va aduce o lume plină de pace durabilă pentru oamenii de bună credinţă. Războiul din această zi mare este o necesitate absolută. Doar prin intermediul acestuia cei care gândesc şi provoacă războaie pentru societatea umană vor fi distruşi pentru totdeauna. Deşi un al război mondial va fi teribil, oamenii de bună credinţă nu au nevoie să se înfioare la gândul că poate fi un război universal de proporţii. Ei nu au nevoie să se simtă rău pentru că printr-un asemenea război toate războaiele mari şi mici se for sfârşi pentru totdeauna. Protecţia va fi amplificată pentru oamenii de bună credinţă pentru a supravieţui „acestui război din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic.”

[2] Din moment ce unii vor primi protecţie pentru a supravieţui, acest război trebuie să fie un război diferit. Când oamenii vorbesc despre cel de-al treilea război mondial, ei nu văd nicio posibilitate de supravieţuire pentru nimeni, căci ei cunosc ce ar însemna un conflict în această epocă a puterii nucleare şi a armelor spaţiale. Timp de zece ani, din 1950, oamenii de ştiinţă şi militarii au dezvoltat atât de multe instrumente mortale de război încât umanitatea a îmbunătăţit ceea ce autorul de editoriale C. L. Sulzberger numeşte „abilitatea de nimicire totală, în prealabil atribuită doar lui Dumnezeu.” Umanitatea deja are destule materiale de

Cuprins

distrugere pentru a se autodistruge, dacă ar avea puterea de a reînvia şi de a repeta acţiunea de distrugere.

[3] În prezent noi suntem nu doar ameninţaţi cu bombardarea cu rachete de către cele patru naţiuni care sunt deja în „clubul nuclear”. Noi de asemenea suntem în pericolul unei distrugeri oribile prin războiul gazelor. Astăzi au fost inventate asemenea lucruri cum ar fi gazele toxice, gazele purtătoare de boli, gazele cu influenţă asupra sistemului nervos – da, ceea ce ei numesc gaze psihochimice, gaze care afectează *psy´chē*-ul omului, sufletul, mintea şi controlul nervos. Unele din aceste gaze pot omorî zeci de mii de oameni în câteva minute. Unele gaze pot face ca întreaga populaţie a unui oraş să înnebunească; alţii pot să paralizeze dar nu şi să omoare populaţia, pentru a pregăti calea pentru eliberarea oraşelor de ocupaţia armatelor inamice.

[4] Rusia Comunistă era cu şase ani în avans faţă de SUA în dezvoltarea unui întreg arsenal de diferite gaze; probabil avea toate gazele pe care în prezent le are SUA, şi poate chiar mai mult. Aşa spune Dr. Cecil M. Coggins, care obişnuia să fie în serviciul Statelor Unite în războiul cu arme chimice. Unele din gazele toxice, a spus el Asociaţiei Medicale din California pe 23 februarie, 1960, “erau mai teribile decât bombele nucleare.” Cu câteva zile înainte, pe 5 februarie, s-a raportat că Statele Unite au încetat să producă gaze chimice pentru că naţiunea are „suficiente”. În cuvintele unui membru democratic al congresului din Statul Colorado, „suficient” înseamnă o cantitate destul de mare „pentru a omorî orice om, femeie sau copil din lume.” Desigur, orice om care doreşte să facă aşa ceva va fi considerat nebun. Totuşi o mare frică există în prezent, da, frica creşte, ca un al treilea război mondial în care asemenea lucruri demoniace de distrugere în masă ar putea fi liber folosite, să fie declanşat de un nebun sau de un simplu accident sau calcul greşit.

[5] Probabil în următorii zece ani critici, toată omenirea va fi în pericolul de autodistrugere în mod stupid. Propunerile pentru „adăposturi de protecţie împotriva deşeurilor radioactive” şi pentru oraşele nucleare cu adăposturi subterane nu va oferi o protecţie reală pentru a locui pe pământ după un război nuclear, cu gaze toxice la scală mondială. Mijloacele unice ale omului de supravieţuire provin dintr-o sursă superioară omului, de la cineva mai puternic decât omul. Acesta va fi chiar Creatorul omului şi al pământului pe care omul locuieşte.

[6] Cu posibila excepţie a comuniştilor lipsiţi de religiozitate, toate naţiunile se roagă dumnezeului lor în timp de război pentru a-i ajuta să învingă. În cazul lumii creştine, naţiunile sale se roagă aceluiaşi dumnezeu, de parcă el ar fi parţial sau naţionalist, şi ar favoriza aşa-zisă naţiune creştină împotriva altei naţiuni „creştine.” Dar nicio naţiune din lumea creştină care a purtat o victorie militară nu poate să atribuie victoria Dumnezeului din ceruri şi să explice victoria prin cuvintele din Biblia Sfântă a lui Dumnezeu, din Zaharia 4:6: “Nu prin forţă militară, nici prin putere, ci prin spiritul meu, a spus Iehova armatelor.” Totuşi, prin apelul la ajutorul divin pentru a învinge, ei mărturisesc că Dumnezeu este mai puternic decât toate naţiunile. Mai mult, cei care s-au rugat pentru război au rămas

Cuprins

fără răspuns, iar naţiunile care s-au rugat au suferit înfrângere în mâinile inamicului. Astfel Dumnezeu a fost împotriva naţiunilor care astfel au pierdut. În conformitate cu modul lor de a gândi.

[7] Atunci care va fi poziţia naţiunilor lumii creştine şi ale întregii lumi înaintea lui Dumnezeu din ceruri în timpul „războiului din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic?" Al cui război va fi acesta? Oare „Dumnezeu cel Atotputernic" luptă în acest război? Şi dacă da, atunci împotriva cui, şi de ce împotriva lor? Acestea sunt întrebări practice de o mare gravitate pentru a fi cântărite de toate naţiunile. Da, acestea sunt întrebări pe care toţi dintre noi trebuie să le cântărim, căci toţi ne apropiem de acest război al războaielor! Avem o nevoie dureroasă de informaţie.

[8] „Războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic" nu va fi un al treilea război mondial cu toate mijloacele hidoase de război. Nu putem fi siguri de venirea celui de-al treilea război mondial, dar „războiul din ziua cea mare" este prezis cu autoritate. Va veni fără greş. Noi suntem avertizaţi de însuşi Dumnezeu cel Atotputernic care ne-a asigurat de aceasta. Chiar în Cuvântul lui Dumnezeu, în ultima carte cunoscută ca *Revelaţia* sau *Apocalipsa*, apostolul creştin inspirat Ioan vorbeşte despre viziunea sa profetică cu aceste cuvinte:

[9] „Al şaselea şi-a vărsat cupa peste marele fluviu Eufrat, iar apa lui a secat, ca să fie pregătită calea pentru regii de la răsăritul soarelui. Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals trei declaraţii inspirate şi necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon (Armaghedon)" (Rev. 16:12-16, *note de lectură*) Menţiunea în locul luptei aici este de ce războiul este de obicei numit bătălia de la Armaghedon, chiar de către personaje politice, militare şi religioase.

[10] Niciodată până acum naţiunile nu au avut armamente atât de mari, atât de teribile, atât de distrugătoare. În ciuda armamentelor naţionale mari, niciodată nu ne-am simţit mai lipsiţi de protecţie. Viziunea profetică a apostolului Ioan arată că naţiunile astfel înarmate sunt adunate pentru „războiul din mare zi" nu de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu cel Atotputernic dar de către o anumită printr-o anumită propagandă, doctrină sau învăţătură, „expresii necurate inspirate", „expresii inspirate de demoni", demoni care sunt duşmanii celui Atotputernic. Aceasta poate să nu însemne nimic pentru oameni. Doar război pentru Dumnezeu!

„CASUS BELLI" SAU PROBLEMA

[11] Fiecare război are un motiv pentru care se luptă. Care este motivul acestui „război din marea zi"? Din moment ce are loc în „ziua lui Dumnezeu cel Atotputernic", este oare problema Creştinătăţii împotriva păgânilor, sau al democraţiei occidentale împotriva comunismului lipsit de religiozitate? Şi de ce această problemă poate fi rezolvată doar prin război? Oare războiul va rezulta realmente cu victoria unei părţi? Poate oare războiul să însemne dezastru pentru

Cuprins

toţi şi pentru nimeni protecţie? Răspunsurile la aceste întrebări vitale sunt puse în lumină când ne gândim a cui este ziua războiului. Cine este acest „Dumnezeu Atotputernic”? Trebuie să recurgă la război? Dacă aflăm răspunsurile putem să decidem de partea cui să fim.

[12] Fraza „războiul din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic” este luată din ultima carte a Bibliei Sfinte. Chiar în prima carte a acestui Volum sacru, Dumnezeu cel Atotputernic se anunţă. Anunţul este făcut unui om de care el era foarte interesat, şi anume, Avram, strănepotul lui Shem, fiul lui Noe. Avram s-a născut după marele potop din timpul lui Noe, în anul 352. Pentru că manifesta o credinţă fermă pentru Dumnezeu nevăzut din ceruri, Avram a devenit „Prietenul lui Dumnezeu”. (Iac. 2:23, *AV*) Cu mai mult de trei mii nouă sute de ani în urmă Dumnezeu l-a chemat pe Avram în afara oraşului Ur aproape de capătul văii Mesopotamiei, ca să meargă pe un pământ necunoscut pe care Dumnezeu l-a promis descendenţilor lui Avram la momentul potrivit. Avram a acceptat chemarea; după moartea tatălui său a trecut râul Eufrat pe pământul promis, unde se afla oraşul Salem care mai târziu a devenit Ierusalim. (Gen., cap. 12-14) Timp de douăzeci şi patru de ani Avram a hoinărit în jurul pământului promis. Apoi Dumnezeu i-a apărut şi i-a făcut semn.

[13] În prima carte din Biblia sfântă, capitolul şaptesprezece, versetele de la unu la cinci, citim: „Apoi Iehova i-a apărut lui Avraam şi i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic. Umblă înaintea mea şi fii ireproşabil! Voi încheia un legământ cu tine şi te voi înmulţi nespus de mult”. Atunci Avram a căzut cu faţa la pământ, iar Dumnezeu i-a mai spus: „Iată că închei un legământ cu tine şi tu vei deveni tatăl unei mulţimi de naţiuni. Şi nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te voi face tatăl unei mulţimi de naţiuni.

[14] Oare Iehova i-a dovedit prietenului său Avraam că era Dumnezeu cel Atotputernic? Da! Cum? În anul care a urmat după apariţia sa, Iehova i-a dăruit un fiu lui Avraam prin soţia sa Sara. Dar de ce era aceasta o dovadă a atotputerniciei sale? Pentru că Iehova a arătat că putea să-şi îndeplinească promisiunea sa minunată făcută lui Avraam în ciuda vârstei lui Avraam şi a soţiei sale Sara. Atunci Avraam avea nouăzeci şi nouă de ani, iar soţia sa avea optzeci şi nouă de ani. Ambii erau aproape pe moarte, departe de a procrea un copil. Totuşi înainte să fie conceput fiul lor Isaac, Iehova i-a schimbat numele lui Avraam, care însemna „Tatăl Mulţimilor”; iar Iehova de asemenea i-a schimbat numele soţiei sale în Sara, care însemna „Prinţesă.” Conceperea unicului lor fiu Isaac s-a petrecut de parcă Dumnezeu i-a trezit din morţi şi i-a regenerat ca în anii tinereţii fertile.

[15] Naşterea lui Isaac a fost astfel un miracol pe care l-a făcut Iehova, care este Dumnezeu cel atotputernic. S-a petrecut pentru că Avraam avea credinţă în Dumnezeu ca fiind Atotputernic, Cel pentru care nimic nu este imposibil. Comentând aceasta, apostolul Pavel scrie către creştinii care au credinţă precum Avraam: „(El este tatăl nostru, al tuturor, după cum este scris: „Te-am numit tatăl multor naţiuni”). Aceasta s-a întâmplat înaintea feţei Aceluia în care avea credinţă, adică a lui Dumnezeu, care le dă viaţă celor morţi şi cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. Deşi nu avea niciun motiv de speranţă, totuşi, bizuindu-se pe

Cuprins

speranţă, el a avut credinţă, ca să ajungă tatăl multor naţiuni, în armonie cu ce se spusese: ‘Aşa va fi sămânţa ta’. Şi, deşi nu a slăbit în credinţă, el s-a gândit la corpul său, care era deja atins de moarte, fiindcă avea aproape o sută de ani, precum şi la pântecele Sarei, care era ca şi mort. Dar, datorită promisiunii lui Dumnezeu, el n-a şovăit prin necredinţă, ci a devenit puternic prin credinţă şi i-a dat glorie lui Dumnezeu, fiind pe deplin convins că el putea să şi facă ceea ce promisese.” – Rom. 4:16-21.

[16] Acelaşi Dumnezeu Iehova este la fel de atotputernic precum era cu patru mii de ani în urmă. Doar pentru că Biblia Sfântă a lui Dumnezeu privită în ansamblu este veche de nouăsprezece secole, el nu a murit. El este nemuritor şi astăzi. Adresându-se lui, profetul inspirat Habacuc a rostit aceste cuvinte remarcabile:“ Oare nu eşti tu din timpuri străvechi, o, Iehova? O, Dumnezeul meu, Sfântul meu, tu nu mori!” (Hab. 1:12; *Ro*) Şapte sute de ani după Habacuc, apostolul Ioan îl citează pe Dumnezeu care spune: „Eu sunt Alfa şi Omega,” spune Iehova Dumnezeu, „Cel care este şi care a fost şi care va veni, Cel atotputernic.” Ioan de asemenea citează anumite creaturi vii care spun: „Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova Dumnezeu, cel Atotputernic, care a fost care este şi care va veni.” (Rev. 1:8; 4:8) De aceea aceasta este o concluzie dreaptă, nemuritorul „Iehova Dumnezeu cel Atotputernic”, care trebuia să vină, este viu astăzi, în toată puterea sa şi este conştient de toate evenimentele de pe pământ din prezent şi în curând va veni şi va avea „o mare zi”.

[17] Totuşi, ce legătură are Avraam cu determinarea problemei „războiului din marea zi?” Are legătură pentru că într-un guvern care controlează tot pământul este implicat Dumnezeu cel Atotputernic. Când i-a apărut lui Avram şi i-a schimbat numele pentru că Dumnezeu trebuia să-l facă strămoşul unei „mulţimi de naţiuni”, Dumnezeu a spus:

[18] „Da, te voi face foarte roditor, din tine voi face naţiuni şi din tine vor ieşi regi. O voi binecuvânta pe Sara şi îţi voi da prin ea un fiu; o voi binecuvânta şi din ea vor ieşi naţiuni. Din ea vor ieşi regi ai popoarelor”. (Gen. 17:6, 16) Această linie de regi care trebuia să vină de la Prietenul lui Dumnezeu, Avraam, trebuia să aibă o valoare specială şi o importanţă pentru toate familiile şi naţiunile de pe pământ. Cum aşa? Pentru că Dumnezeu i-a făcut o altă promisiune lui Avraam despre toate familiile şi naţiunile, şi el nu va greşi. Nimic nu este imposibil pentru Iehova Dumnezeu. Avraam s-a supus chemării lui Dumnezeu de a se duce pe Pământul Promis, şi această supunere l-a determinat pe Dumnezeu cel Atotputernic să-şi ţină promisiunea faţă de Avraam: „Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează şi îl voi blestema pe cel ce te blestemă şi prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului.”

De altfel, când Avraam mai târziu a consimţit să-l sacrifice pe unicul său fiu, Isaac, îngerul lui Iehova a spus: „Prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate naţiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu.” – Gen. 12:1-3; 22:15-18.

[19] Pentru îndeplinirea acestei promisiuni ferme, Dumnezeu cel Atotputernic trebuie să producă un rege, descendent al lui Avraam şi prin intermediul acestui rege toate familiile şi naţiunile de pe pământ vor putea să fie binecuvântate. De

Cuprins

aceea există un regat în discuţie, pentru binele tuturor oamenilor cu bună credinţă faţă de Dumnezeu. Acest Regat care este soluţia, trebuie să fie instaurat.

PROBLEMA REGATULUI

[20] Niciunul din regatele lumii creştine nu s-a dovedit a fi regatul promis al binecuvântărilor. Niciunul din regii lumi creştine nu a fost din sămânţa lui Avraam, nici chiar în sens spiritual; căci niciunul dintre ei nu avea realmente credinţa lui Avraam. Lumea creştină, înarmată cu arme nucleare şi gaze toxice, nu este o binecuvântare pentru omenire în prezent. În ceea ce îi priveşte pe evreii atât din Israel cât şi din toată lumea, ei nu au rege. Evreii doar privesc în urmă când aveau o linie de regi care domneau în Ierusalim, o linie de la Regele David şi care au fost pe tron până când Ierusalimul a fost distrus pentru prima dată în anul 607 î.Cr. Evreii susţin organizaţiile Naţiunilor Unite ale acestei lumi. Totuşi, promisiunea divină a lui Avraam făcută cu treizeci şi nouă de secole în urmă nu este un eşec. Astăzi, Iehova Dumnezeu cel Atotputernic are un rege şi un regat. Această guvernare de către regele său va fi rezultatul războiului din marea sa zi.

[21] Îndeplinindu-şi scopul său măreţ, Iehova Dumnezeu l-a pus pe tronul Ierusalimului pe David din neamul lui Iuda, căci David era un descendent al prietenului lui Dumnezeu, Avraam. Lui David Iehova Dumnezeu i-a promis că va instaura un regat veşnic, dat fiind că după Regele David trebuia să existe o linie regală care nu trebuia întreruptă până când va veni Fiul său demn de a fi rege veşnic. Domnul Iehova i-a spus Regelui David: „Casa ta şi regatul tău vor fi întărite pe timp indefinit înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp indefinit“. (2Sam. 7:16) Într-adevăr, oraşul Ierusalim a fost distrus în 607 î.Cr., dar nu a fost distrusă linia regală a Regelui David care trebuia să dea un Rege pentru a binecuvânta toate naţiunile de pe pământ.

[22] Linia descendentă până la acest Rege al binecuvântărilor atât de important este trasată pentru noi de doi istorici inspiraţi, Matei şi Luca. Pentru a numi Moştenitorul regal şi corectitudinea liniei sale descendente, istoricul Matei îşi începe descrierea cu aceste cuvinte: „Cartea vieţii lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.” (Mat. 1:1) Isus putea astfel să fie din Sămânţa promisă a lui Avraam pentru a binecuvânta oamenii tuturor naţiunilor. Originea din Avraam prin intermediul unei fecioare care s-a născut în locul unde s-a născut Regele David, oraşul Betleem, pe teritoriul Iudeii. Numele ei era Miriam sau Maria. Matei 1:16 o numeşte „Maria, care era mama lui Isus, care este numit *Cristos.”* Totuşi, Dumnezeu cel Atotputernic a fost Tatăl lui Isus Cristos.

[23] Un înger pe nume Gabriel a fost trimis din ceruri pentru a o anunţa pe Maria despre alegerea divină de a fi mama Fiului lui Dumnezeu. Gabriel a spus: „Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna şi regatul său nu va avea sfârşit.... Spiritul sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel, şi cel ce se va naşte va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu.... Dumnezeu

Cuprins

niciun cuvânt nu rămâne neîmplinit." (Luca 1:26-37) Cuvintele îngerului lui Dumnezeu, Gabriel dovedesc că Isus Cristos trebuia să fie şi este în prezent Moştenitorul veşnic al tronului regal al lui David, strămoşul său de pe pământ. El este culmea liniei de regi care trebuia să fie după Avraam prin Sara; şi prin domnia sa regală toate familiile de pe pământ vor primi binecuvântarea veşnică pe pământul paradisiac.

[24] De aceea regii catolici şi protestanţi şi alţi conducători politici din lumea creştină au întâmpinat dezamăgiri şi eşecuri în a aduce binele veşnic şi binecuvântarea pentru oamenii lor şi pentru restul umanităţii. Ei nu sunt acel Conducător ales de către Dumnezeu cel Atotputernic; şi nici nu au domnit ca preoţi sau reprezentanţi ai lui Cristos Regele. Ei cu adevărat l-au prezentat lumii într-o lumină falsă; şi de fapt ei se opun regatului veşnic pe care Dumnezeu l-a dăruit lui Isus Cristos. Acest fapt ne oferă motivul pentru „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu."

OPUNEREA FAŢĂ DE REGATUL DE BINECUVÂNTARE

[25] Opoziţia faţă de regatul lui Dumnezeu şi regele său uns pe tron nu este ceva nou. De la început regatul său a întâmpinat opoziţie. Această opoziţie întotdeauna a provenit din aceeaşi sursă şi a urmat acelaşi tipar. Sursa opoziţiei este superioară omului. Sursa este principalul oponent sau adversar al lui Iehova Dumnezeu. Este Satana sau Diavolul, conducătorul demonilor; numele lui Satana înseamnă Oponent, Adversar, în timp ce numele Diavol arată că Satana este de asemenea un calomniator, un mincinos maliţios, un înşelător. Isus Cristos ne-a informat că Satana Diavolul este „conducătorul nevăzut al acestei lumi", care a fost un blestem pentru oameni şi naţiuni. (Ioan 12:31; 14:30; 16:11) Vai de naţiunile care sunt adunate de „expresiile inspirate de demoni" propagandistice, pe câmpul de luptă de la Armaghedon pentru „războiul din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic"! Ei sunt destinaţi să împărtăşească aceeaşi distrugere pe care au suferit-o oponenţii precedenţi ai regatului lui Iehova Dumnezeu în trecut, şi ei nu vor găsi protecţie. – Rev. 12:12.

[26] Cu trei mii de ani în urmă, pe timpul Regelui David un regat tipic sau în miniatură a fost instaurat pe pământ în Asia Mijlocie. Regele David şi fiul său Solomon şi alţi succesori din familie au stat pe ceea ce Biblia Sfântă numeşte „tronul lui Iehova". (1Cron. 29:23) Filistenii din Gaza şi alte oraşe de pe malul mării din Filistia au încercat să doboare regatul lui Iehova dar au fost distruşi. Puterea mondială militarizată la un grad înalt din Asiria l-au sfidat pe Iehova Dumnezeu şi au încercat să doboare regatul lui Dumnezeu de pe linia familiei lui David. A eşuat să distrugă Ierusalimul şi să-l cucerească, dar a fost distrus de către cuceritorul babilonian Nebucadneţar.

[27] În sfârşit, totuşi, Iehova Dumnezeu a devenit pe drept indignat că atât de mulţi regi din linia lui David l-au reprezentat fals pe „tronul lui Iehova" din Ierusalim. Astfel el a poruncit că acel tron din acel oraş trebuie să fie răsturnat, distrus. (Ezec. 21:25-27) Pentru îndeplinirea acestei hotărâri divine Nebucadneţar, regele Babilonului, putere mondială, a distrus Ierusalimul în 607 î.Cr. şi l-a luat

Cuprins

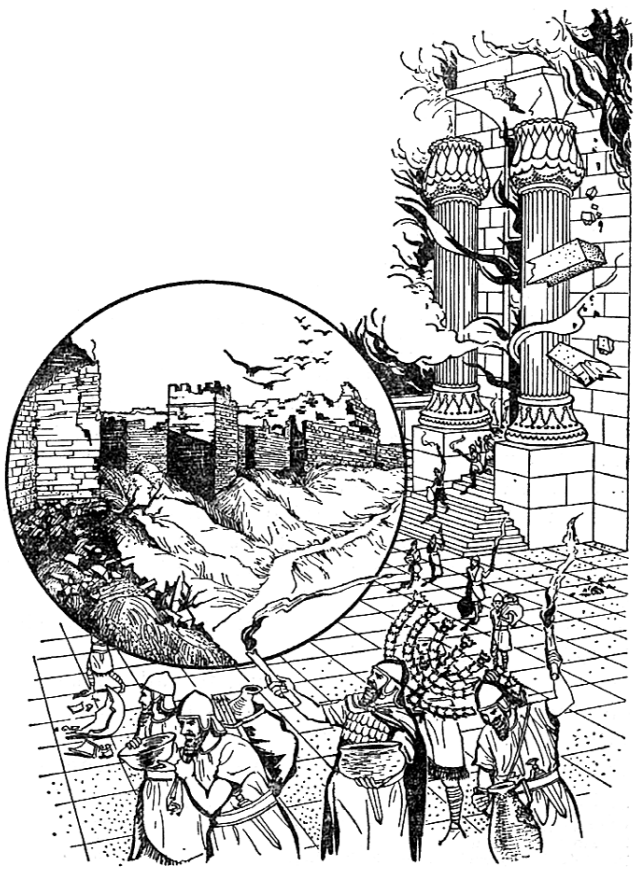

captiv pe regele său în Babilon pentru a muri în exil. Şaizeci şi opt de ani mai târziu, sau în anul 539 î.Cr. Babilon însuşi a fost pedepsit pentru această acţiune păgână faţă de regatul natural al lui Iehova şi Babilonul a fost distrus şi a încetat în final să mai existe. Pe de altă parte, Ierusalimul a fost reconstruit de către adoratorii lui Iehova Dumnezeu care s-au întors din Babilon. Totuşi tronul nu a fost restaurat în Ierusalim. De ce nu? Pentru că Dumnezeu are în minte regatul veşnic al Fiului său, Isus Cristos, nu pe pământ dar în ceruri. În consecinţă, să primim ca pe o avertizare teribila distrugere care s-a abătut asupra Babilonului şi a acelor naţiuni puternice care s-au opus, au atacat şi au încercat să distrugă regatul lui Iehova Dumnezeu,. Fiind atenţi la avertizare, aceasta însemnă protecţie pentru noi.

[28] Când a hotărât distrugerea Ierusalimului de către Babilon, Dumnezeu cel Atotputernic a spus prin profetul său Ezechiel: „O ruină, o ruină, o ruină o voi face! Ea nu va mai fi a nimănui până va veni cel ce are dreptul legal, şi lui i-o voi da.” (Ezec. 21:27) Dumnezeu era Isus Cristos, conform cuvintelor îngerului Gabriel adresate Mariei, fecioara din linia lui David. De aceea Isus Cristos este singurul care are dreptul divin, deşi regii din lumea creştină pretind că guvernează prin „drept divin”.

[29] Numele lui Isus „Cristos” înseamnă Cel Uns. La vârsta de treizeci de ani, Isus „Fiul Celui Preaînalt” a fost uns, nu cu ulei turnat deasupra capului său de către un preot dar cu duhul sfânt ce a curs din ceruri de la Cel Preaînalt. Aceasta s-a petrecut imediat după botezul lui Isus în apele Iordanului. Prin această ungere cu spiritul sfânt Isus a devenit Cristos cel promis. (Mat. 3:16, 17; Luca 3:21-23) El a fost uns să fie regele binecuvântării pentru îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu faţă de Avraam. Ungerea sa a inclus şi hirotonisirea sa pentru a predica vestea bună a regatului lui Dumnezeu şi pentru a vorbi despre ziua răzbunării lui Dumnezeu. (Isa. 61:1, 2; Luca 4:14-22) În susul şi în josul pământului Palestinei el a predicat timp de trei ani şi jumătate. Dar el de asemenea a strâns discipoli şi i-a învăţat şi i-a trimis să predice regatul lui Dumnezeu. (Luca 9:1-6; 10:1-9) El nu a încercat să pună mâna pe tronul lui Cezar din Roma; el l-a lăsat Diavolului.

[30] Cei care urăsc regatul lui Dumnezeu s-au opus predicării regatului şi predicatorului său, Isus Cristos. Ei l-au transformat într-o problemă politică. Au spus că se considera rege şi că vorbea împotriva lui Cezar din Roma. Dintr-un gest

Cuprins

prietenesc faţă de Cezar ei l-au întors pe Isus Cristos autorităţilor romane din Ierusalim, în acelaşi timp insistând ca el să fie omorât pe cruce. Roma, prin reprezentanţii săi a cooperat. Astfel Isus a murit pe cruce, deasupra capului său fiind postat titlul compus de guvernatorul roman „Isus din Nazaret Regele evreilor". (Ioan 18:28-19:22) Astfel Roma a cedat presiunii religioase şi l-a executat pe Moştenitorul regatului veşnic al lui Dumnezeu. Mai târziu, totuşi, Roma voluntar a început să-i persecute, în tot imperiul, pe creştinii credincioşi care erau chemaţi să fie moştenitori împreună cu Isus în regatul ceresc.

Roma, astfel s-a arătat a fi împotriva regatului lui Dumnezeu şi a lui Cristos sau Regele uns. Roma trebuie să dea explicaţii pentru opoziţia sa necreştină faţă de Regat.

[31] Deja, în august în anul 410 d.Cr. Roma a fost capturată şi apoi a fost pustiită timp de şase zile de către armatele lui Alaric I, regele vizigoţilor. Mai târziu, în iulie, anul 455 regele vandalilor a luat cu asalt Roma şi a jefuit oraşul timp de două săptămâni. Dar de atunci Roma, deşi nu mai era o putere mondială, şi-a sporit atitudinea anticreştină. Pe bună dreptate trebuie să suporte soarta Babilonului, o distrugere completă, veşnică la judecata „războiului din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic."

[32] Când Roma l-a supus pe Isus Cristos unei morţi crude, ruşinoase pentru a face pe plac oponenţilor religioşi ai regatului promis, aceasta nu a anulat scopul Tatălui său Ceresc, Iehova Dumnezeu. Pur şi simplu profeţia s-a îndeplinit şi a dovedit că cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi profeţia sa este infailibilă. În a treia zi de la moartea lui Isus Iehova a arătat din nou întregului univers că El este Dumnezeu cel Atotputernic înviindu-l pe Isus în glorie. (1Cor. 15:3-8, 42-54) Patruzeci de zile mai târziu Dumnezeu cel Atotputernic l-a urcat pe Domnul Isus la tronul său din ceruri, pentru a-şi îndeplini profeţia făcută Regelui David: " Iată ce i-a zis Iehova Domnului meu:"Stai la dreapta mea până îi voi pune pe duşmanii tăi ca scăunel pentru picioarele tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii tale, spunând:
„Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi". (Ps. 110:1, 2; Fapte 2:32-36; Evr. 10:12, 13; 1:3, 4) Stăpânirea tuturor duşmanilor regatului lui Dumnezeu şi a lui Cristos se va petrece acum cu siguranţă. De ce? Pentru că Dumnezeu cel Atotputernic însuşi a hotărât să facă din toţi duşmanii lui Cristos scăunelul său, pentru ca picioarele sale să-i distrugă. Dorim protecţie în această perioadă? Vom avea!

NEVOIA DE SIGURANŢĂ

[33] În prezent, nu dezarmarea internaţională, ci regatul lui Iehova Dumnezeu prin Cristos este problema de interes omenirii. Acum este o perioadă critică când această problemă arzătoare trebuie să fie soluţionată prin răzbunarea Autorului Suprem al Regatului, Iehova Dumnezeu. „Ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic", a războiului pentru Regat se apropie din ce în ce mai mult pentru că acum s-a restabilit regatul lui Dumnezeu pe pământ.

Cuprins

[34] Nu trebuie să avem îndoieli în această privinţă, căci Iehova Dumnezeu cu mult timp în urmă a marcat aceste timpuri pentru evenimentul acestei epoci. Calendarul istoriei seculare comparat cu programul din Biblia Sfântă, ne oferă un calcul că regatul lui Dumnezeu în linia familiei Regelui David a fost răsturnat în anul 607 î.Cr. conform hotărârii lui Dumnezeu. Aceasta s-a petrecut când oraşul regal al Ierusalimului a fost distrus până la temelie de către Babilon care era o forţă mondială. Totuşi, regatul lui Dumnezeu în relaţie cu pământul nostru nu trebuia să dispară pentru totdeauna. Trebuia să se întrerupă doar până când va veni cel care avea dreptul legal asupra sa; atunci Dumnezeu îl va dărui lui.

[35] În timpul exilului familiei regale a lui David în Babilon, Dumnezeu i-a revelat profetului Daniel în Babilon că întreruperea până la restabilirea regatului lui Dumnezeu va fi de şapte perioade profetice, şapte perioade simbolice de 360 de ani fiecare; care vor însuma 2520 de ani. Distrugerea oraşului Ierusalim şi devastarea teritoriilor sale din Iudeea s-a petrecut în luna octombrie în anul 607 î.Cr. Prin urmare acele şapte perioade de păgânime totală, de dominare a neamurilor asupra pământului se va încheia peste 2520 de ani mai târziu, adică în octombrie 1914, în secolul nostru. (Dan. 4:16, 23, 25, 32) Prin această pauză a regatului său până în 1914, Dumnezeu a avut un scop. Acesta era, aşa cum i-a spus regelui din Babilon, pentru ca conducătorii lumii să cunoască că „Cel Preaînalt este Conducătorul în regatul omenirii, şi că el este cel căruia el doreşte să-l dea.” (Dan. 4:25, 32) Conducătorii lumii din prezent totuşi nu apreciază acest lucru şi refuză să recunoască. Prin urmare conducerea celui Prea Înalt în regatul omenirii a devenit o problemă, şi trebuie să se petreacă un război pentru a se decide cine conduce creaţia.

[36] Bărbaţii şi femeile care locuiesc pe pământ sunt martorii faptului că Dumnezeu a aşezat regatul în mâinile lui Cristos în anul 1914. Dumnezeu a prezis că el va avea martorii săi pe pământ care vor depune mărturie despre Regat pentru toate naţiunile. (Isa. 43:10, 12, 21) În 1877 martorii lui Iehova, şi prin cuvinte spuse şi în scris, deja atrăgeau atenţia asupra sfârşitului celor şapte perioade ale neamurilor în 1914, moment în care regatul lui Dumnezeu va începe să fie condus de Cristos în ceruri. În profeţia sa despre sfârşitul acestui sistem, Isus Cristos a prezis că după instaurarea Regatului Iehova Dumnezeu va avea martori pe pământ care vor aduce mărturie tuturor naţiunilor despre regatul instaurat. Apostolul Matei îl citează pe Isus Cristos prezicând: „Această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14) Astfel această mărturie despre Regat trebuie să se petreacă şi să se încheie înainte de „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic.” Atunci mulţi vor găsi locul adevărat de protecţie.

[37] Naţiunile lumii creştine trebuie să se bucure de vestea bună a instaurării regatului lui Dumnezeu de Cristos în 1914. Ei au Biblia Sfântă în milioane de copii. Ei au sute de mii de preoţi şi predicatori care au ghidat sute de milioane de membri ai bisericii să spună rugăciunea Domnului, astfel: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, Sfinţească-se numele tău. Vie Împărăţia ta.” Oare ei se rugau cu adevărat? Oare cu adevărat doreau regatul lui Dumnezeu, sau regatul oamenilor? Oare regii

Cuprins

lumii creştine erau cei care au cerut supuşilor lor să recunoască pretenţia lor de a domni „prin drept divin”, dorind să recunoască doar pe cel care avea „dreptul legal”, dreptul divin de a domni ca rege asupra omenirii, şi anume, Cristos cel Uns de către Domnul Dumnezeu? Evenimentele din 1914 şi după ne dau un răspuns adevărat, ce nu poate fi negat. Naţiunile creştine au acţionat exact cum a fost prezis în Biblie. Acţiunile lor au arătat că erau ipocriţi.

[38] Psalmul profetic întreabă cu privire la acţiunile lor: „De ce se agită naţiunile şi de ce cugetă popoarele un lucru deşert? Regii pământului se ridică şi demnitarii se adună ca un singur om împotriva lui Iehova şi împotriva unsului său [Cristos].” – Ps. 2:1, 2; *note.*

[39] Aşa cum a fost prezis aici, toate naţiunile trebuiau să fie într-o stare de mânie tumultuoasă, adunate împotriva regatului ceresc. Aceasta corespunde cu viziunea apostolului Ioan despre ceea ce va avea loc la sfârşitul celor şapte perioade ale păgânilor, în 1914. Ioan a spus: “În cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Regatul lumii a devenit regatul Domnului nostru şi al Cristosului său şi el va domni ca rege pentru totdeauna şi veşnic! Cei douăzeci şi patru de bătrâni care stăteau pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu s-au prosternat şi s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: „Îţi mulţumim, Iehova, Dumnezeu Atotputernic, Cel care eşti şi care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare şi ai început să domneşti ca rege! Dar naţiunile s-au mâniat.” (Rev. 11:15-18) Nu naţiunile numite păgâne ci naţiunile care formează lumea creştină, împreună cu preoţii lor şi predicatorii au fost primii care „s-au mâniat” în 1914, astfel a izbucnit războiul mondial pentru a domina lumea. Atitudinea lor ostilă faţă de regatul Domnului Dumnezeu şi a lui Cristos nu s-a schimbat. Un al doilea război mondial, începând cu naţiunile lumii creştine religioase, a izbucnit în 1939. Până s-a încheiat în 1945, mai mult de opt naţiuni, sub conducerea naţiunilor creştine, s-au adunat în organizaţia Naţiunilor Unite, nu pentru a susţine regatul ceresc condus de Cristos, care avea drept legal asupra sa, ci pentru a menţine dominaţia asupra lumii alături de oameni.

[40] Satana sau Diavolul şi demonii săi sunt de asemenea împotriva Regatului. Revelaţia consemnată de apostolul Ioan arată aceasta. Naţiunile din interiorul şi din afara lumii creştine toate au refuzat să fie conduse de către vestea bună a regatului instaurat al lui Dumnezeu aşa cum au predicat martorii lui Iehova după Primul Război Mondial. Prin urmare ei nu au fost încurajaţi către o stare de supunere plină de pace faţă de Regat; dar, aşa cum prezice viziunea lui Ioan, ei se adună după „cuvintele inspirate de demonii” lui Satana la „războiul din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic”, la Armaghedon. (Rev. 12:1-12; 16:14-16) Ce ar însemna aceasta pentru naţiuni? Dumnezeu ne spune.

[41] Va fi o distrugere cum a fost asupra Babilonului de către puterea lui Dumnezeu. Spune profetul Isaia: „Ei vin dintr-o ţară îndepărtată, de la marginea cerurilor, Iehova şi armele sale de condamnare, ca să distrugă tot pământul. Urlaţi, pentru că ziua lui Iehova este aproape! Va veni ca o pustiire de la Cel Atotputernic.... Iată! Ziua lui Iehova vine nemiloasă, cu furie şi cu mânie aprinsă, ca să facă ţara o pricină de uimire şi ca să-i nimicească din ea pe păcătoşi. – Isa. 13:1, 5-9.

Cuprins

[42] Va fi o distrugere precum cea care s-a abătut asupra Ierusalimului necredincios prin regele Babilonului. În profeţia lui Ţefania citim: „Voi şterge negreşit din existenţă tot ce este pe faţa pământului“, zice Iehova.” „Voi şterge din existenţă omul pământean şi animalul. Voi şterge din existenţă pasărea cerurilor, peştii mării, pietrele de poticnire şi pe cei răi, îi voi nimici pe oameni de pe faţa pământului“, zice Iehova.” „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape. Este aproape şi vine în graba mare. Vuietul zilei lui Iehova este cumplit. Atunci viteazul va striga. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de suferinţă, o zi de furtună şi de pustiire, o zi de întuneric şi de negură, o zi de nori şi de beznă adâncă,... Voi aduce necaz asupra oamenilor... Nici argintul lor, nici aurul lor nu va putea să-i scape în ziua mâniei lui Iehova, ci tot pământul va fi mistuit de focul zelului său, fiindcă El va aduce o pustiire îngrozitoare peste toţi locuitorii pământului.” – Ţef. 1:2, 3, 14-18.

LOCUL DE PROTECŢIE

[43] În faţa ameninţării cu „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic” există o necesitate urgentă pentru adăpost, un refugiu, un loc de siguranţă diferit de ce ne propun înţelepţii pentru a supravieţui unui război nuclear posibil. Ceea ce oamenii ne propun pentru protecţie pe timpul unui viitor război mondial nu este egal cu necesităţile de protecţie pe timpul războiului lui Dumnezeu cu oamenii şi Satana cu demonii săi.

Doar Dumnezeu ne poate spune care sunt măsurile de securitate adecvate, aşa cum a spus lui Noe ce măsuri de protecţie să ia pentru a supravieţui Potopului care a distrus lumea veche cea rea cu 4300 de ani în urmă. Doar Dumnezeu cel Atotputernic este destul de puternic pentru a ne oferi un loc sigur de supravieţuire pe durata războiului său care va nimici toţi duşmanii regatului său condus de Cristos. El ne-a oferit un loc sigur şi ne spune cum să ajungem la acesta.

[44] Bărbaţilor, femeilor şi copiilor care nu pălesc de ruşine pentru păcatelor şi opunerea faţă de Dumnezeu cel Atotputernic, el le spune prin profetul citat mai sus: Ţefania (2:2, 3): „Înainte ca lucrurile hotărâte să aibă loc, înainte ca ziua să treacă aşa cum trece pleava, înainte să vină asupra voastră mânia aprinsă a lui Iehova, înainte să vină asupra voastră ziua mâniei lui Iehova, căutaţi-l pe Iehova, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care îndepliniţi hotărârile sale judecătoreşti. Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia. Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” Este posibil ca această probabilitate de a fi ascuns pentru a lua o direcţie bună a fost oferită de Ţefania pentru că numele său înseamnă „Iehova care ascunde.”

[45] Imediat după ce a vorbit despre necesitatea urgentă de a căuta un loc pentru a se feri de exterminare, Ţefania vorbeşte despre distrugerea care va veni asupra ţărilor omoloage din prezent ale filistenilor, moabiţilor, amoniţilor, etiopienilor şi asirienilor, toţi care au manifestat ură pentru regatul lui Iehova la Ierusalim sau Sion. – Ţef. 2:4-15.

[46] Acesta este un sfat pe care te poţi baza şi care oferă protecţie, căci este un sfat dat de Dumnezeu. De ce, atunci, trebuie să continuăm să fim terifiaţi de lucrurile

Cuprins

ce vor veni şi să suferim ceea ce Isus Cristos a prezis, şi anume " nelinişte a naţiunilor, care nu vor şti ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit"? (Luca 21:25, 26) „Nu mai cedaţi „cuvintelor inspirate de demoni" şi nu fiţi implicaţi în lupta naţiunilor împotriva lui Dumnezeu cel Atotputernic şi regatul său condus de Cristos. Ascultaţi vestea bună a regatului său care este predicată peste tot de martorii săi înainte să vină sfârşitul duşmanilor Regatului. (Mat. 24:14) Căutaţi relaţii de pace cu Iehova Dumnezeu cel Atotputernic, căci de mila sa depinde protecţia noastră în mijlocul războiului său.

[47] Instrucţiunile de protecţie ale lui Iehova sunt adresate „celor blânzi de pe pământ care au aplicat hotărârea Sa judiciară." Fiţi blânzi sau umili înaintea sa, şi faceţi aceasta începând să îndepliniţi ceea ce el a hotărât. Aceasta este transmis în scris în Cuvântul său Sfânt. Martorii lui Iehova în prezent pun în practică hotărârea sa judiciară. Ei cunosc că ceea ce el a decis este voia sa pentru noi pe care trebuie să o facem în aceste vremuri critice. Dacă, în rugăciunea Tatăl Nostru, ne rugăm Tatălui ceresc „Facă-se voia, precum în cer aşa şi pe pământ" atunci să facem un efort sincer pentru a afla care este voia sa acum şi să o facem cu iubire, cu credinţă şi supunere.

[48] A-l căuta pe Iehova în prezent nu înseamnă să devii prozelit al sionismului politic sau al iudaismului cu tradiţiile sale lumeşti. În zilele lui Ţefania iudaismul nici nu apăruse. A-l căuta pe Iehova *în prezent* înseamnă mai mult decât în zilele lui Ţefania; căci în zilele profetului regatul funcţiona cu regii din linia lui David pe „tronul lui Iehova" în Ierusalimul pământesc sau Sion. (Ţef. 1:1) A-l căuta pe Iehova în prezent înseamnă să faci paşi pentru a fi în armonie cu Fiul lui Dumnezeu care este Rege pe tronul lui Iehova, în dreapta lui Iehova în ceruri departe de pământul nostru. După ce Isus a dat discipolilor săi rugăciunea Tatăl Nostru în care ne rugăm „Să vină Împărăţia Ta", Isus le-a spus: „Continuaţi apoi să căutaţi mai întâi regatul (lui Dumnezeu) şi dreptatea sa, şi toate aceste lucruri vă vor fi date." (Mat. 6:9-13, 33) Toţi discipolii săi evrei au abandonat iudaismul şi au început să caute regatul lui Cristos, Fiul lui Iehova. (Gal. 1:13-17) Ei au căutat dreptatea care vine de la Iehova Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos, care a murit jertfindu-se pentru a-i elibera pe bărbaţii şi femeile cu credinţă de păcatele lor şi de pedeapsa cu moartea.

[49] Avem în prezent toate motivele să facem ca ei, căci astăzi regatul ceresc al lui Cristos este instaurat. Aceasta s-a produs de la sfârşitul celor şapte perioade ale neamurilor în 1914. Acum Iehova a început să-i supună pe toţi duşmanii lui Cristos ca pe nişte scăunele. Noi nu dorim să fim striviţi sub piciorul său ca duşmanii săi; căci este scris referitor la acţiunea bătăliei lui Cristos din „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic" că „el calcă în picioare teascul furiei mâniei Dumnezeului cel Atotputernic. Pe mantia lui, da, pe coapsa lui, are scris un nume: Regele regilor şi Domnul domnilor." (Rev. 19:15, 16) Regatul său este calea răzbunării pentru suveranitatea lui Iehova Dumnezeu ca fiinţă universală, supremă. De asemenea este cale binecuvântării pentru toate familiile de pe pământ. Este regatul de binecuvântare al Seminţei lui Avraam. Noi dorim

Cuprins

binecuvântarea, căci înseamnă viaţă eternă în noua ordine a Regatului. Nu putem să-l căutăm pe Iehova doar prin intermediul regatului Fiului său, Mediatorul între Dumnezeu şi oameni.

[50] Aici este locul de protecţie, şi anume, de partea lui Dumnezeu cel Atotputernic, şi sub protecţia sa. Când Dumnezeu l-a înălţat pe Cristos la dreapta sa după ce la înviat din morţi, Dumnezeu i-a dat lui Cristos o cantitate sau măsură din duhul sfânt pentru a o revărsa asupra discipolilor săi de pe pământ. Această revărsare a duhului a început în ziua de Rusalii în mai, în anul 33 d.Cr. Apostolul Petru, cel care a primit spiritul în acea zi, a spus mulţimii de martori că acesta era începutul îndeplinirii profeţiei lui Ioel pentru zilele din urmă. Apoi Petru a citat aceste cuvinte din profeţia lui Ioel: „Voi face minuni în ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi coloane de fum. Soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge înainte să vină ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova. Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat. Da, pe muntele Sion şi la Ierusalim vor fi cei salvaţi, aşa cum a spus Iehova, şi în mijlocul supravieţuitorilor, care sunt chemaţi de Iehova”. – Ioel 2:28-32; Faptele 2:1-36.

[51] Bineînţeles, apostolul Petru nu a vrut să spună Ierusalimul literal sau Sionul de pe pământ; căci Ierusalimul care a cerut moartea lui Isus şi apoi a persecutat discipolii a fost teribil distrus de către legiunile romane, exact treizeci şi şapte de ani după acea zi de Rusalii când a fost revărsat duhul sfânt asupra lui Petru şi discipolii săi. Petru, ca şi Ioel, din care Petru citează, s-a referit la Ierusalimul ceresc, Sionul din ceruri, la fel cum Ioel citat de Petru, s-a referit la Ierusalimul ceresc, Sionul ceresc, care este simbolul regatului lui Dumnezeu condus de Isus. Noi trebuie prin urmare să căutăm regatul instaurat al lui Dumnezeu cel Atotputernic şi al lui Cristos. Doar fiind de această parte şi astfel protejaţi putem supravieţui.

[52] Profetul Ioel citat de Petru, a spus despre aceste zile înainte de „venirea zilei mari a lui Iehova, care inspiră frică” că „oricine va chema numele lui Iehova va scăpa cu viaţă.” Dacă ne supunem cuvintelor profetului Ţefania de „a-l căuta pe Iehova”, trebuie să facem şi ceea ce a spus Ioel, „apelaţi la numele lui Iehova.” Apoi vom scăpa cu viaţă din războiul universal din ziua cea mare. Aceasta cere acum să apelăm la Iehova prin Regele său Isus Cristos. De asemenea înseamnă să apelăm la numele lui Iehova public, aşa cum fac martorii săi în toate naţiunile, din oraş în oraş şi din casă în casă, prin cuvinte spuse şi scrise. Numele său va fi slăvit de regatul său, şi regatul său este soluţia excelentă în prezent. Astfel vestea bună a regatului său este ceea ce căutătorii lui Iehova astăzi trebuie să predice pe tot pământul ca o mărturie finală tuturor naţiunilor, înainte să vină sfârşitul acestor naţiuni în „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic.” Regele lui Iehova, Isus Cristos, a poruncit ca această mărturie să fie făcută acum.

[53] Dacă în aceste „timpuri ale sfârşitului” lumii, noi mergem pe această cale exprimată deschis, atunci, spune profetul inspirat Ţefania, „probabil veţi putea fi ascunşi în ziua mâniei lui Dumnezeu.” (Ţef. 2:2, 3) O, de câtă siguranţă ne bucurăm în casa lui Iehova unde ne putem ascunde! Ce odihnă, ce pace, ce liberi de frică suntem, ce aşteptare vioaie să supravieţuim zilei mâniei împotriva

Cuprins

naţiunilor inamice ale acestei lumi! Psalmistul inspirat descrie siguranţa miraculoasă de care să ne bucurăm spunând: „Oricine va locui în locul ascuns al Celui Preaînalt îşi va oferi un loc la umbra celui Atotputernic. Îi voi spune lui Iehova: 'Tu eşti refugiul meu şi cetatea mea, Dumnezeul meu, în tine am încredere.'"

[54] Ascunşi sub aripile sale, doar gândiţi-vă să trăiţi ceea ce aceste cuvinte exprimă în timp ce războiul lui Dumnezeu cel Atotputernic îi nimiceşte pe duşmani răi: „O mie vor cădea alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi." O, apoi, să fim înţelepţi să profităm de timpul care a rămas şi să-l căutăm pe Iehova şi să apelăm la numele său! Căci, spune Dumnezeu cel Atotputernic: „El mă va chema, iar eu îi voi răspunde. Voi fi cu el în necaz. Îl voi scăpa ţi-l voi glorifica. Îl voi sătura cu multe zile şi-l voi face să vadă salvarea mea." – Ps. 91:1, 2, 7, 8, 15, 16.

[55] „Lungimea zilelor" în noua ordine după „războiul din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic"– ce răsplată! Va fi ceva foarte mulţumitor, căci Regatul care se va ocupa de noua ordine va fi o binecuvântare pentru oamenii de bună credinţă. Salvarea pe care Dumnezeu o va dărui celor care îl caută va fi eternă, pentru că regatul său care aduce salvare va dura veşnic. Astfel siguranţa noastră pentru viitorul imediat şi pentru toate timpurile care vor veni rezidă în Regatul său. Drumul nostru va fi răsplata vieţii dacă îl căutăm acum.

[56] Atunci bun venit „zilei mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic!" Să vină cât mai repede, căci aceasta înseamnă victorie glorioasă pentru Dumnezeu cel adevărat şi o guvernare dreaptă prin Cristos pentru o fericire veşnică pentru toţi oamenii de bună credinţă, vii şi morţi. Alăturaţi-vă martorilor fericiţi ai regatului lui Iehova pentru a găsi un adăpost sigur pentru „protecţia noastră în timpul războiului din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic.'"

[Note de subsol]

- Publicaţia *Times,* New York, 26 Decembrie, 1959, pagina cu editoriale, sub „Foreign Affairs" (Relaţii Externe)
- În conformitate cu *Traducerea Lumea Noi (New World Translation)*, există şapte traduceri diferite ale Revelaţiei publicate în ebraică în care se citeşte „Iehova"
- În conformitate cu *Traducerea Lumea Noi (New World Translation)*, există şapte traduceri diferite ale Revelaţiei publicate în ebraică în care se citeşte „Iehova"
- În acord cu *Traducerea Lumea Noi (New World Translation),),* există douăsprezece traduceri diferite ale Evangheliei după Luca publicate în ebraică în care se citeşte „Iehova".

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este absolut necesar „războiul din ziua cea mare" şi de ce nu ar trebui să se întristeze oamenii binevoitori cu privire la acest război?
2. În ceea ce priveşte supravieţuirea, de ce va fi acest război diferit de cel de-al treilea război mondial?

Cuprins

3, 4. (a) Pe lângă ameninţarea cu rachete aeriene, ce alte arme folosite în război ne mai ameninţă vieţile? (b) În ce măsură s-au produs gaze care să fie folosite în război şi ce teamă creşte tot mai mult?
5. Care este singura sursă ce poate oferi mijloacele prin care oamenii pot supravieţui şi de ce?
6. Către cine se roagă naţiunile în vreme de război şi totuşi, cui nu se poate datora victoria lor?
7. Care sunt întrebările practice la care ar trebui să ne gândim cu privire la „războiul din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic”?
8, 9. (a) Spre deosebire de un al treilea război mondial, de ce ştim cu siguranţă că „războiul din ziua cea mare” va avea loc? (b) Unde se menţionează cu exactitate despre acest război şi cum este numit el în general?
10. (a) În ciuda cărui fapt se simt oamenii tot mai nesiguri? (b) Cu ce scop sunt adunate naţiunile şi prin ce mijloace?
11. Ce întrebări cu privire la război apar şi cum putem obţine dreptul de a decide de ce parte suntem?
12. Cui s-a revelat Dumnezeu prima dată ca fiind Cel Atotputernic şi în ce ţară?
13. După ce s-a prezentat drept Cel Atotputernic, ce schimbare a numelui i-a dat Dumnezeu prietenului Său pământesc?
14. Cum i-a dovedit Iehova lui Avraam atunci că El este Dumnezeul Atotputernic?
15. După cum reiese din comentariul făcut de Pavel cu privire la acest eveniment în Romani 4:16-21, această minune a avut loc după ce Avraam şi-a folosit ce fel de calitate?
16. De ce este Iehova Dumnezeu la fel de atotputernic şi în prezent şi ce mărturie biblică există în sprijinul acestui lucru?
17, 18. (a) Ce legătură are Avraam cu privire la izbucnirea războiului? (b) Cum a dovedit Iehova acest lucru în promisiunile pe care i le-a făcut lui Avraam?
19. Cu privire la acest lucru, ce anume trebuie stabilit?
20. (a) De ce nu au reuşit creştinii şi evreii de azi să se îngrijească de împărăţia binecuvântată? (b) Cu toate acestea, de ce e încă valabilă promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam?
21. Împlinind scopul împărăţiei Sale, ce promisiune i-a făcut Dumnezeu împăratului David şi de ce aceasta nu a fost anulată odată cu distrugerea Ierusalimului?
22. De ce e stabilită linia genealogică a Împăratului binecuvântării şi cine au fost părinţii Săi pământeşti?
23. Ce a dovedit declaraţia pe care i-a făcut-o îngerul Gabriel Mariei şi cine va beneficia de pe urma domniei regale?
24. Aşadar, de ce s-au dovedit împăraţii şi conducătorii politici ai creştinismului a fi eşuat şi de ce insistă ei asupra acestei chestiuni?
25. De la cine a pornit împotrivirea faţă de împărăţia lui Dumnezeu şi a Împăratului uns al Său, şi de ce acest lucru le va provoca multă durere naţiunilor care vor fi adunate în timpul Armaghedonului?

Cuprins

26. Ce au făcut vechile puteri mondiale ale filistenilor şi asirienilor în privinţa împărăţiei şi ce efect a avut această acţiune asupra lor?
27. (a) Ce acţiune profană i-a fost îngăduit Babilonului să întreprindă şi ce pedeapsă şi-a atras în urma acesteia? (b) Ce avertisment ar trebui să luăm în considerare şi de ce?
28. Cine are drept legal asupra împărăţiei şi în ciuda cărei afirmaţii a împăraţilor creştini?
29. Cum a devenit Isus „Cristos" şi de ce a susţinut El predicarea despre împărăţia lui Dumnezeu?
30. Cum a cooperat Roma împotriva împărăţiei lui Dumnezeu şi ce fel de socoteală trebuie să dea pentru acest lucru?
31. În afară de umilinţele anterioare, la ce fel de judecată mai trebuie să fie supusă Roma şi de ce?
32. (a) De ce nu a fost înfrânt scopul lui Dumnezeu atunci când Imperiul Roman L-a ucis pe Isus Cristos? (b) Ce anume nu trebuie să urmeze după acest lucru?
33, 34. (a) Cu ce lucru extraordinar se confruntă omenirea în prezent şi de ce se apropie războiul? (b) Când a fost distrusă împărăţia lui Dumnezeu pe linia genealogică a lui David şi avea oare împărăţia lui Dumnezeu să fie distrusă definitiv?
35. (a) Cum este calculat sfârşitul perioadei de întrerupere a împărăţiei? (b) Care era scopul stabilit de Dumnezeu pentru încheierea perioadei de întrerupere şi de ce trebuie ca războiul să aducă decizii definitive?
36. Cum se aduce mărturie pentru stabilirea împărăţiei şi înainte de ce anume trebuie încheiată această mărturie?
37. (a) Cum ar fi trebuit să acţioneze naţiunile creştine la aflarea veştii bune despre stabilirea împărăţiei în anul 1914? (b) Ce anume oferă răspunsul de netăgăduit cu privire la sinceritatea rugăciunilor lor?
38, 39. (a) În 1914, în ce stare ar fi trebuit să se găsească naţiunile conform Psalmului 2:1,2? (b) Ca împlinire a profeţiei din Apocalipsa 11:15-18, cine erau primii care trebuiau să „devină mânioşi" în 1914 şi ce anume dovedeşte că atitudinea lor a rămas neschimbată de atunci?
40. De către ce anume au refuzat naţiunile să fie conduse şi, ca urmare, de ce sunt acestea adunate şi prin ce metodă?
41. Conform celor scrise în Isaia 13:1,5-9, ce se va abate asupra naţiunilor?
42. Conform celor scrise în Ţefania 1:2,3,14-18, ce li se va întâmpla naţiunilor?
43. Confruntându-ne cu războiul ameninţător, de ce avem nevoie neapărat şi cine poate şi chiar ne oferă respectivul lucru?
44. Ce acţiune ne sfătuieşte să întreprindem Dumnezeul Atotputernic prin intermediul lui Ţefania şi care este probabilitatea ca acest lucru să se întâmple?
45. Imediat după oferirea acestui sfat, despre ce povesteşte Ţefania?
46. Conform acestui sfat, ce anume ar trebui să încetăm a mai face şi ce ar trebui să căutăm la Dumnezeul Atotputernic?
47. Cine sunt cei menţionaţi în sfatul oferit prin intermediul lui Ţefania şi cum ar trebui să ne dovedim noi a fi astfel de persoane?

Cuprins

48. (a) De ce, în prezent, a apela la Iehova înseamnă mai mult decât însemna în vremea lui Ţefania? (b) Ce înseamnă în prezent a căuta neprihănirea?
49. (a) De ce, în prezent, avem mai multe motive să acţionăm asemenea ucenicilor lui Isus? (b) De ce Îl putem căuta pe Iehova numai prin intermediul împărăţiei Sale?
50. Prin urmare, unde se află locul de siguranţă şi ce profeţie legată de acest fapt a citat apostolul Petru la Rusalii?
51. La ce se referea Petru atunci când vorbea despre Sion şi Ierusalim şi de ce parte se vor găsi supravieţuitorii?
52. Conform spuselor lui Ioel, ce anume vor face cei care vor scăpa şi ce presupune în prezent întreprinderea acelei acţiuni?
53. Acţionând corect, ce spune Ţefania că e posibil să ţi se întâmple şi de ce anume scrie în Psalmi 91:1,2 că ne vom bucura?
54, 55. (a) În taină, ce ar putea căuta şi vedea cineva? (b) De ce va fi răsplata „lungimii zilelor" mulţumitoare şi de ce va fi veşnică mântuirea oferită de Iehova?
56. De ce trebuie să întâmpinăm cu bucurie „măreaţa zi a Dumnezeului Atotputernic" şi pentru ce anume ar trebui să ne unim acum cu toţii ca să găsim?

Recunoştinţă pentru lucrurile mici

DACĂ CINEVA v-ar da o sumă mare de bani fără să aştepte ceva în schimb, nu v-aţi exprima mulţumirea? Cu siguranţă aţi considera pe cineva care nu şi-a exprimat aprecierea faţă de această generozitate ca fiind un ingrat. Binefăcătorul ar putea chiar să fie tentat să-şi retragă cadoul din cauza unei astfel de ingratitudini.

Ce bine ar fi dacă am arăta apreciere sinceră!

Cu toate acestea, nu ne-am putea bucura de nicio parte a acestui cadou fără lucrurile pe care le luăm drept sigure, lucruri pe care este posibil să le considerăm mici în vieţile noastre, dar de care depinde viaţa noastră. Ce ar mai putea să ne bucure dacă soarele n-ar mai străluci? Dacă n-am mai avea aer să respirăm? Dacă nu ar mai fi apă de băut? Dacă vegetaţia n-ar mai creşte? Cum am putea aprecia viaţa fără o noapte de somn înviorător sau fără simţurile noastre minunate?

Toate multele lucruri necesare pentru susţinerea şi bucuria vieţii sunt cadouri gratuite de la Dumnezeu. Psalmul 106:1 sfătuieşte: „Aduceţi-i mulţumiri lui Iehova, căci este bun, căci bunătatea sa iubitoare este veşnică!" Mulţi dintre locuitorii pământului nu se întorc la Dumnezeu în rugăciune pentru a cunoaşte

Cuprins

bunătatea Lui iubitoare. (2Tim. 3:2) Ar trebui să fim recunoscători că nu îşi ia cadourile înapoi din cauza unei asemenea ingratitudini.

Unele persoane care se întorc la Dumnezeu în rugăciune o fac doar când vor să ceară ceva. Deşi este potrivit să faci o cerere dacă este în armonie cu voinţa Lui, ne putem aştepta noi ca Dumnezeu să asculte dacă nu comunicăm cu El în mod regulat pentru a-i mulţumi pentru ceea ce ne-a dat deja? „Perseveraţi în rugăciune," a spus apostolul Pavel, „rămânând treji în ea cu recunoştinţă." „în orice lucru, prin rugăciuni şi implorări împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre." – Col. 4:2; Filip. 4:6.

Din moment ce recunoştinţa este o expresie a mulţumirii pentru un favor primit, mulţumirea prin rugăciune nu ar trebui să fie făcută într-un mod mecanic, fără însemnătate. Rugăciunile noastre ar trebui să fie expresii din inimă ale aprecierii noastre faţă de Dumnezeu pentru lucrurile pe care El ni le-a dat, lucruri care au o valoare mult mai mare decât sumele mari de bani. Când Isus a furnizat hrană pentru aproximativ cinci mii de oameni, El „a luat pâinile şi după ce a mulţumit El le-a împărţit celor care erau întinşi." (Ioan 6:11) Nu ni l-am putea imagina pe Isus mulţumind în grabă, ca şi cum ar vrea să scape odată.

A-i fi recunoscător lui Dumnezeu pentru ceea ce ne-a dat este o cale de a ne arăta dragostea pentru El. Să-l iubeşti pe Dumnezeu este cea mai mare poruncă, a spus Isus. Dacă recunoştinţa este inclusă în dragostea noastră pentru Dumnezeu, nu ar fi ea inclusă şi în cealaltă mare poruncă, aceea a dragostei pentru aproape? Isus a afirmat: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi." Recunoştinţa arătată semenilor noştri pentru bunătatea pe care o primim este o modalitate de a arăta această dragoste. – Mat. 22:37-39.

Prea des oamenii sunt predispuşi la a se uita la ceea ce ceilalţi *nu* au făcut pentru ei. Câtă prietenie şi dragoste ar fi înălţate, totuşi, dacă ar fi arătată recunoştinţă pentru ceea ce *este* făcut! Dacă aceasta este exprimată în cuvinte şi fapte de apreciere, îi va încuraja pe alţii să continue bunătatea lor. Aţi ţinut vreodată uşa deschisă unui străin care s-a grăbit pe lângă dumneavoastră fără să vă mulţumească? Aţi gândit de bine de el? Cât de bine v-aţi simţit când cineva v-a zâmbit şi v-a mulţumit! V-a încurajat să continuaţi să faceţi aceste lucruri mărunte.

Când coborâţi din autobuz sau din metrou, nu apreciaţi când ceilalţi se dau la o parte pentru a vă lăsa să ieşiţi? De ce să nu vă exprimaţi această recunoştinţă printr-un cald „mulţumesc"? Veţi stimula bunătatea făcând aşa.

Aceeaşi recunoaştere pentru lucrurile mărunte poate fi afişată în cercul familiei pentru a face traiul zilnic mai plăcut. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat mâncarea. De ce să nu arătăm recunoştinţă şi celui care a pregătit-o şi a servit-o? O soţie munceşte din greu pentru a face mesele apetisante şi hrănitoare. Câteva cuvinte de mulţumire o vor încuraja să-şi continue munca ei bună pentru familie. Se adaugă bucuriei ei pentru ocazie şi îi va creşte dragostea faţă de familia recunoscătoare. Dacă soţul şi copiii se ridică de la masă fără un cuvânt de recunoştinţă, soţia ar putea simţi că nu are o importanţă deosebită ce sau cum găteşte, din moment ce oricum probabil nu va fi apreciat.

Cuprins

Nu este de trecut cu vederea nici soţul care munceşte din greu pentru a asigura familiei această hrană şi alte necesităţi de asemenea. El ar fi mişcat dacă restul familiei i-ar arăta că eforturile lui sunt apreciate.

Calitatea tonului vocii noastre de asemenea poate arăta recunoştinţa noastră pentru lucrurile mici. Să exprimi un „mulţumesc" rece, fără viaţă, mecanic, pentru un favor primit nu va scoate la iveală calităţile blânde, generoase şi iubitoare ale celorlalţi. Nevoia de bunătate şi blândeţe poate fi văzută şi când ne ocupăm de creaturile animale inferioare. Aţi spus vreodată ceva unui câine într-un mod aspru, sever? Care a fost rezultatul? Câinele probabil şi-a pus coada între picioare şi a fugit de dumneavoastră. Dar dacă aţi spus acelaşi lucru pe un ton prietenos, vesel, animalul a sărit către dumneavoastră nerăbdător şi bucuros! Nu contează atât de mult ce aţi spus, ci felul în care aţi făcut-o. Această bunătate şi blândeţe este cu atât mai necesară când avem de-a face cu creaţia sensibilă mai mare, omul. În relaţiile umane, ceea ce spunem este important. Cum o spunem este de asemenea important.

Nerecunoştinţa pentru lucrurile mici poate duce la nerecunoştinţă pentru lucruri mari. Când Isus a vindecat zece leproşi, câţi dintre ei au fost recunoscători? „Unul dintre ei, când a văzut că fusese vindecat, s-a întors şi l-a glorificat pe Dumnezeu cu glas tare. Apoi a căzut cu faţa la pământ la picioarele lui Isus, mulţumindu-i." (Luca 17:15, 16) Ceilalţi nouă s-au purtat ca şi cum meritau să fie vindecaţi. Ei nu au arătat niciun fel de recunoştinţă pentru bunătatea arătată de Isus. Ei erau ingraţi! Umilul samaritean a fost recunoscător, nu numai pentru favor, ci şi celui ce l-a înfăptuit.

Recunoştinţa pentru lucrurile mici îmbogăţeşte viaţa. Nu costă nimic, însă dividendele pe care le aduce înapoi în dragoste şi prietenie sunt enorme. Mai ales pentru darurile de la Dumnezeu, Pavel a îndemnat cu înţelepciune: „Aduceţi mulţumiri pentru orice lucru." – 1Tes. 5:18.

„Pentru mine? Da, aşa aş spune. A fost destul de bună pentru strămoşii mei, aşa că este destul de bună şi pentru mine."

Cât de des este folosită această poziţie de către adepţii religiilor acestei lumi! Deşi recunosc slăbiciunile sistemului religios ales de ei, cei mai mulţi consideră că este mai bine să ai o oarecare religie decât niciuna. Sloganurile din posterele publicitare cum ar fi „mergeţi la biserica pe care aţi ales-o" ilustrează că este important să aparţii, şi nu cui aparţii.

Cuprins

Crezi că religia ta este îndeajuns de bună pentru tine? Deşi ai putea răspunde fără ezitare „Da” la această întrebare, ai putea răspunde cu aceeaşi fermitate afirmativ şi la următoarea: Este religia ta destul de bună pentru Dumnezeu? Dacă cineva ţi-ar cere să dai motive temeinice pentru care crezi că religia ta este îndeajuns de bună pentru Dumnezeu, ce ai spune? Ai putea oferi argumente biblice pentru decizia ta? Poate ţi s-a spus din copilărie că religia ta este destul de bună pentru tine, dar pune-ţi această întrebare provocatoare: Cum ştiu că este îndeajuns de bună pentru Dumnezeu?

Să luăm în considerare sutele de alte sisteme religioase. Sunt toate îndeajuns de bune? Poate sunt destul de bune pentru membrii lor, însă sunt îndeajuns de bune pentru Dumnezeu? Unii susţin că nu contează atât de mult sistemul religiei, ci sinceritatea şi intensitatea închinării individului este cea care contează pentru Dumnezeu. Oare aşa să fie? Este aceasta poziţia lui Dumnezeu faţă de această problemă sau este doar speculaţie? O anumită religie fie este o cale de mântuire fie nu este. Este similar cu a fi viu sau mort. O persoană este ori una ori alta. Nu există cale de mijloc.

Ar putea fi argumentat că toate religiile sunt bune din moment ce Dumnezeu le-a permis să existe de sute de ani. Aceasta este esenţa problemei. Este adevărat că până în zilele noastre Dumnezeu le-a permis tuturor religiilor să existe. Totuşi, acum, în generaţia noastră, situaţia este cu totul diferită. De ce? Unu Corinteni 10:11 răspunde: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, *peste care a sosit sfârşitul sistemelor*.” Da, am ajuns la prezisul „timp al sfârşitului”, ziua evaluării tuturor sistemelor politice, comerciale şi în special religioase. Toate sunt la judecată în faţa lui Dumnezeu. Cele ce nu sunt îndeajuns de bune în ochii Lui nu vor supravieţui acestei generaţii, ci vor fi distruse pentru totdeauna. Doar aceea îndeajuns de bună înaintea lui Dumnezeu va supravieţui sfârşitului acestei lumi. Vorbind despre aceste ultime zile critice, Isus a avertizat: „Toate naţiunile vor fi adunate înaintea Sa şi El îi va separa pe oameni unii de alţii.” Dar ce se întâmplă cu cei care nu sunt pe placul Lui? Isus a adăugat: „Şi aceştia vor merge la tăiere veşnică, dar cei drepţi la viaţă veşnică.” – Mat. 25:32, 46.

NU TOATE SUNT ÎNDEAJUNS DE BUNE

Nu ar trebui să fim amăgiţi să credem că toată religia este în mod automat îndeajuns de bună pentru Dumnezeu, doar pentru că face parte din categoria „religiei.” Când examinăm acest cuvânt si folosirea lui de către Biblie, devine evident că o religie este fie corectă fie greşită în ochii lui Dumnezeu. Vorbind despre vremea când era un fariseu iudeu, apostolul Pavel spune: „am trăit ca fariseu, potrivit celei mai stricte secte a formei noastre de închinare.” (Faptele 26:5, *Dy*) El i-a avertizat de asemenea pe creştinii de la Coloseni: „Să nu vă seducă niciun om într-o umilinţă şi într-o religie a îngerilor.” (Col. 2:18, *Dy*) În ambele

Cuprins

instanţe Pavel a folosit cuvântul „religie” în conexiune cu închinarea care era falsă şi inacceptabilă pentru Dumnezeu.

Scriitorul Bibliei Iacov foloseşte cuvântul în conexiune cu închinarea care este zadarnică dar şi cu închinarea care este adevărată şi acceptabilă pentru Dumnezeu: „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu într-un mod corect, dar nu-şi ţine limba în frâu, ci îşi amăgeşte inima, religia acestui om este zadarnică. Religia curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume.” – Iac. 1:26, 27, *Dy*.

Conform felului în care este folosit în aceste versete, cuvântul „religie”, definit simplu, înseamnă o formă sau un sistem de închinare. În armonie cu aceasta, *New World Translation of the Christian Greek Scriptures* foloseşte expresia „formă de închinare” în loc de „religie” în aceste scripturi. Aceasta este în acord cu cuvântul evreu pentru ea, *'a·boh·dáh,* literal însemnând „serviciu”, indiferent de natura sa adevărată sau falsă sau de cine este înfăptuit.

Cu această înţelegere devine evident faptul că şi comunismul poate fi inclus în termenul „religie”, din moment ce există închinare şi serviciu adus Statului. Banii sau materialismul pot fi de asemenea considerate obiecte ale devoţiunii supreme, prin urmare, religia cuiva. Aşadar, nu doar religiile creştinătăţii şi păgânătăţii sunt la judecată la acest sfârşit al lumii, ci şi aceste obiecte ale închinării, fie ele guverne, instituţii, indivizi sau lucruri.

SINCERITATEA NU ESTE SUFICIENTĂ

Simpla acceptare şi urmare a unei organizaţii religioase nu va garanta aprobarea şi protecţia lui Dumnezeu la sfârşitul acestei lumi. Sinceritatea, convingerea sau intensitatea devoţiunii nu vor schimba falsitatea în adevăr.

Acum câteva secole învăţaţii lumii credeau cu sinceritate că pământul este plat. Sinceritatea şi convingerea lor l-a făcut aşa? Nu. Pământul a rămas rotund. Devoţiunea omului faţă de o teorie nu a putut altera realitatea. Teoria a trebuit să se schimbe, nu realitatea.

Luaţi în considerare de asemenea şi opoziţia pe care a provocat-o astronomul Galilei susţinând deschis credinţa lui Copernicus cum că pământul nu era centrul universului, ci că, la un loc cu celelalte planete, se învârtea în jurul soarelui care era centrul. Observările făcute prin intermediul noului inventat telescop l-au convins pe Galilei că această poziţie era corectă. În 1616 teologii consultanţi ai Sfântului Oficiu au clasificat propoziţia că planetele se învârtesc în jurul soarelui ca fiind eretică, şi la scurt timp după aceea Galilei a fost sfătuit de către papa Paul al V-lea să nu „susţină, înveţe sau apere” doctrina condamnată. Mai târziu, în custodia Inchiziţiei, el a fost forţat să-şi retracteze punctele de vedere.

Teologii bisericii erau fără îndoială sinceri în convingerea lor că pământul nu se învârtea în jurul soarelui, fapt evidenţiat de reacţia lor frenetică la opiniile lui Galilei. Cu toate acestea, sinceritatea, convingerea şi intensitatea reacţiei lor a

Cuprins

făcut descoperirile lui Galilei nule şi neavenite? Nu a determinat ştiinţa reală faptul că planetele într-adevăr se învârtesc în jurul soarelui? Poziţia bisericii a cauzat cumva încetarea călătoriei pe orbita desemnată de Dumnezeu în jurul soarelui? Nu. Opiniile bisericii erau greşite, incorecte. Sinceritatea lor nu a putut desfiinţa realitatea.

Acelaşi lucru este adevărat în legătură cu religia astăzi. Sinceritatea şi convingerea sunt virtuţi lăudabile, însă ele nu pot schimba falsitatea în adevăr, nici nu pot converti religia falsă într-una adevărată. Este o iluzie încărcată cu consecinţe terifiante să credem că nu contează pentru Dumnezeu, că toate religiile sunt îndeajuns de bune. O scurtă privire în istorie arată că genul fals nu a fost niciodată destul de bun pentru Dumnezeu. Sistemele false ale religiei, împreună cu adepţii lor, oricât de sinceri, au fost receptorii mâniei lui Dumnezeu în perioadele anterioare de judecată.

RESPINSE DE DUMNEZEU

Luaţi în considerare exemplele Asiriei şi Babilonului, a doua, respectiv a treia putere mondială. În ambele stăpâniri religia era proeminentă. La apogeul puterii Babilonului, în timpul unui ospăţ religios, purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, Daniel, i-a spus regelui că din cauza închinării false, „Tu ai fost cântărit în balanţă şi ai fost găsit necorespunzător.” Chiar în acea noapte hoardele medo-persane au invadat oraşul ce părea de nepătruns, l-au ucis pe rege şi au subjugat Babilonul. Unde este sistemul babilonian de închinare astăzi? Au fost cruţaţi zeii şi templele lui pentru că erau o religie şi închinătorii ei erau sinceri? Nu. Era o formă falsă de închinare, dezaprobată de către Dumnezeu, care a prezis distrugerea ei.

Acelaşi lucru era adevărat şi despre forma de închinare asiriană. Când Sanherib, regele Asiriei, a lovit Ierusalimul, el i-a batjocorit pe izraeliţi cu aceste cuvinte: „Şi-au scăpat oare dumnezeii naţiunilor ţara din mâna regelui Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului şi ai Arpadului? Unde sunt dumnezeii Sefarvaimului, ai Henei şi ai Ivei? Au scăpat ei Samaria din mâna mea? Care dintre toţi dumnezeii acestor ţări şi-a mai scăpat ţara din mâna mea?” Sanherib a ameninţat Ierusalimul cu înfrângerea, crezând că zeul lui îi va da victoria. A fost înfăptuită convingerea lui religioasă? Notaţi concluzia asupra subiectului: „În noaptea aceea, îngerul lui Iehova a ieşit şi a ucis o sută optzeci şi cinci de mii de oameni din tabăra asirienilor. Când poporul s-a sculat dis-de-dimineaţă, iată că toţi erau cadavre, erau morţi.” Ce s-a întâmplat cu Sanherib? „În timp ce se pleca în casa lui Nisroc, dumnezeul său... fiii lui, l-au ucis cu sabia.” (2Regi 18:33-35; 19:35, 37) Religia asiriană nu a salvat poporul sau pe Sanherib de la dezastru. Religia lor nu era îndeajuns de bună pentru Dumnezeu.

La acest sfârşit al sistemului prezent de lucruri, o soartă similară va pune stăpânire peste acele religii ce nu sunt destul de bune pentru Dumnezeu. Doar cea îndeajuns de bună pentru Dumnezeu va supravieţui aşa cum Daniel a supravieţuit răsturnării Babilonului şi aşa cum Ierusalimul a scăpat de hoardele asiriene ale lui Sanherib.

Cuprins

DE CE NU ÎNDEAJUNS DE BUNĂ?

Ce este şi întotdeauna a fost greşit la închinarea falsă? Isus a spus: „Nu toţi cei care îmi spun 'Învăţătorule, învăţătorule,' vor intra în regatul cerurilor, *ci acela care face voia Tatălui Meu care este în ceruri.* Mulţi îmi vor spune în acea zi: 'Învăţătorule, învăţătorule, oare nu am profeţit noi în numele Tău, şi am alungat demonii în numele Tău, şi am înfăptuit multe lucrări puternice în numele tău?' Şi totuşi atunci le voi mărturisi: nu v-am cunoscut niciodată. Plecaţi de lângă mine, *voi lucrători ai nelegiuirii."* Aceştia ce protestează au crezut că religia lor era suficient de bună pentru ei, dar nu s-au obosit niciodată să consulte Cartea cerinţelor lui Dumnezeu pentru a se asigura că este destul de bună pentru El! Ei efectuau slujba, însă contrar felului în care ceruse Dumnezeu. Era felul lor, nu al lui Dumnezeu. Prin urmare, serviciul lor era închinare nelegiuită, inacceptabilă şi respinsă. – Mat. 7:21-23.

Religiile lumii nu fac voia lui Dumnezeu astăzi. Dacă o făceau, ar fi trebuit să ne aşteptăm să vedem rezultatele din primul secol cu prima organizaţie creştină. Un rezultat uimitor al adevăratei închinări care ar aşeza-o deasupra tuturor celorlalte a fost menţionat de Isus la Ioan 17:3: „Aceasta înseamnă viaţă veşnică, luarea lor la cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care L-ai trimis, Isus Cristos." Adepţii religiei corecte, cea îndeajuns de bună pentru Dumnezeu, şi-ar CUNOAŞTE DUMNEZEUL. Ei ar fi familiarizaţi cu numele, scopul şi voinţa Lui.

Câte dintre religiile lumii cunosc aceste puncte vitale? Un răspuns tipic a fost dat de către un preot după cum a fost raportat de către *Evening News* din Paterson, New Jersey, în 2 ianuarie 1960. El a spus: „Cea mai mare sarcină cu care se confruntă biserica astăzi este convertirea propriilor ei membri." Articolul a adăugat: „Sondajele indică faptul că milioane de membri ai bisericii au idei extrem de vagi despre afirmaţiile centrale ale credinţei... Un pastor din California, de exemplu, a fost profund şocat recent de descoperirea că nici măcar un singur membru adult al congregaţiei lui nu a obţinut o notă de trecere la un test compus din 20 de întrebări simple despre Biblie."

În religiile de toate confesiunile a fost observat acelaşi lucru. Un serviciu de presă din Elveţia a relatat: „Jumătate dintre copii nici măcar nu ştiu ce înseamnă să-şi împreuneze mâinile şi să se roage. Părinţii lor nu le-au spus niciodată." Într-un buletin al unei parohii catolice din Franţa era declarat următorul lucru: „Sutele de copii de nouă ani pe care îi înrolăm pentru catehism ştiu puţine sau deloc despre Dumnezeu şi creştinism. În privinţele temporale, lumeşti, nu le lipseşte nimic. Religios, le lipseşte totul, nu ştiu nimic."

Mulţi oameni îşi petrec o viaţă întreagă în organizaţii religioase, şi totuşi sunt incapabili să dezbată inteligent ceea ce au învăţat. Întrebaţi o persoană religioasă obişnuită ceea ce crede şi, mai important, care sunt bazele credinţei ei, şi nu va putea să vă dea informaţia. Ce aţi gândi dacă i-aţi asigura copilului dumneavoastră educaţia până la colegiu şi aţi descoperi că după absolvire el nu ştie să scrie sau să citească? Dacă copilul a fost normal, aţi fi forţaţi să concluzionaţi că sistemul educaţional a fost greşit. De asemenea, după atâta timp investit în religie, atunci

Cuprins

când oamenii nu pot da un motiv pentru credinţa lor, concluzia este, fără scăpare că, nu doar cel ce se închină, cât şi sistemul închinării este greşit.

Apostolul Petru a dat această cerinţă creştină: „întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre.” (1Pet. 3:15) Inabilitatea adepţilor religiilor creştinătăţii de a face aceasta dovedeşte fără îndoială că spiritul lui Dumnezeu nu este cu aceste religii, altfel ele ar „străluci alături de spirit” şi ar putea să-i convingă şi pe alţii că a lor este credinţa adevărată. Adevăraţii creştini din singura religie corectă pot face aceasta. Cu ei, cunoaşterea lui Dumnezeu, împreună cu abilitatea şi dorinţa de a o comunica şi altora, abundă.

Data viitoare când martorii lui Iehova vă bat la uşă, rugaţi-i să vă dea motive biblice pentru speranţa lor. Dacă ei vă pot spune numele lui Dumnezeu, scopurile Lui şi voinţa Lui pentru zilele noastre, atunci veţi şti cu siguranţă că au o religie îndeajuns de bună, nu doar pentru martorii lui Iehova, ci îndeajuns de bună pentru ca Dumnezeu s-o păstreze în timpul sfârşitului lumii.

Cât de dezastruos ar fi să urmăm mulţumiţi o religie şi să descoperim la executarea divină a judecăţii la Armaghedon că aceasta a fost îndeajuns de bună pentru noi, însă nu şi pentru Dumnezeu!

Cetatea care s-a încrezut în fortificaţii

Lachis a fost o cetate care se considera sigură şi de necucerit. Într-adevăr, locuitorii săi se încredeau în fortificaţiile cetăţii şi L-au dat uitării pe Iehova. Oraşul se situa la aproximativ 48 de km în partea de sud-vest a Ierusalimului. Înainte de a înainta spre Ierusalim, Senaherib, regele Asiriei, a hotărât să nimicească fortăreaţa Lachisului. Iată ce scrie în Biblie: „S-a întâmplat că Senaherib, regele Asiriei, s-a ridicat împotriva tuturor oraşelor fortificate din Iuda, începând să le cucerească. În cele din urmă, regele Asiriei l-a trimis pe Rabşache din Lachis la Ierusalim.” – Isa. 36:1, 2.

Descoperirile arheologice ne oferă o idee despre duritatea asediului împotriva Lachisului. Din ordinul regelui Senaherib au fost realizate uriaşe gravuri ce descriu scene ale asediului. Aceste gravuri, care se află acum la British Museum, au fost descoperite de către Sir Austen Layard la ruinele cetăţii Ninive. Descriind imaginile gravate pe 13 dale de piatră, John Elder scrie în „*Profeţi, idoli şi săpători*”:

„Pe ele sunt scrise cuvintele: ‘Senaherib, regele lumii, regele Asiriei, şedea pe un tron, trecând în revistă prada [luată] din Lachis’. Zidurile cetăţii Lachis sunt reprezentate în vârful unui deal abrupt. Cetatea avea turnuri şi ieşinduri cu

Cuprins

ferestruici cu zăbrele; balustrade de lemn şi ceea ce par a fi nişte scuturi rotunde sunt proiectate de pe parapetul turnurilor...

Zidurile şi turnurile sunt ocupate de apărători care aruncă cu pietre şi săgeţi în atacatori. Pot fi numărate nu mai puţin de zece ziduri de asediu pe care atacatorii le-au ridicat împotriva glacisului abrupt care proteja zidurile. Acestea sunt construite din cărămizi, pietre, pământ şi trunchiuri de copaci. Sunt şapte berbeci rostogoliţi spre ziduri pe aceste căi de acces. Fiecare maşină de război este urcată pe patru roţi fiind acoperite cu piele şi având un coviltir în faţă. Fiecare dintre acestea adăposteşte trei oameni – unul care dirijează berbecele sau care foloseşte un drug de fier pentru a smulge pietre din ziduri; un altul aruncă săgeţi de sub coviltir iar cel de-al treilea toarnă apă dintr-un cancioc cu mâner lung pe arzătoarele pe care apărătorii le aruncă pe tancul primitiv. În acest basorelief, totul se întâmplă deodată: asedierea, atacul şi capitularea.

Arcaşii sunt îngenuncheaţi în primele rânduri, în următoarea descriere sunt aplecaţi înainte iar în a treia parte sunt ridicaţi, toţi fiind înfăţişaţi în timp ce trag cu săgeţile în apărătorii cetăţii. Scutierii ce poartă scuturi din nuiele împletite acoperite cu piei de animale îi protejează pe arcaşi care se adăpostesc şi ei în spatele rândurilor. Mai sunt acolo oameni care aruncă cu praştia şi cu săgeţile. Scările pregătite pentru escaladare cad pe lângă ziduri; într-o încercare disperată de a opri înaintarea, asediaţii îşi aruncă carele în capetele atacatorilor."

Când Senaherib a ameninţat Ierusalimul, regele Iezechia a lăsat apărarea oraşului în mâinile lui Iehova, iar într-o noapte îngerul lui Iehova a nimicit 185.000 de soldaţi din tabăra asirienilor. „Ca atare, Senaherib, regele Asiriei, s-a retras." – 2Reg. 19:35, 36.

În cele din urmă, Lachis a fost reconstruită devenind o cetate puternică. Când Iehova l-a trimis pe împăratul babilonian Nebucadneţar împotriva necredinciosului Ierusalim în anul 607 î.Cr., nici Lachisul nu a scăpat de distrugere. Locuitorii săi Îl dăduseră uitării pe Iehova, iar cetatea merita să fie distrusă, după cum profeţise Mica. (Mica 1:13) Ruinele Lachisului au fost cercetate în anii 1930 de către expediţia de cercetare arheologică Wellcome-Marston, condusă iniţial de către J. L. Starkey. Membrii expediţiei au descoperit dovezi înfiorătoare ale asediului lui Nebucadneţar. Iată ce scrie Werner Keller în cartea „*Şi totuşi Biblia are dreptate*":

„Analizele stratului ce marca lucrarea de distrugere babiloniană au produs, spre uimirea lui Starkey, cenuşă. Era o cantitate incredibilă de cenuşă... Inginerii lui Nebucadneţar erau specialişti în incendii, stăpânind în trecut arta pornirii incendiilor. Ei au adus la faţa locului tot felul de lemne pe care le-au găsit,... au construit un morman de lemne înalt cât o casă în afara zidurilor şi i-au dat foc... Zile şi nopţi la rând flăcările s-au înălţat în sus: un cerc de foc s-a prelins pe ziduri de sus până jos. Forţa de asediu a crescut tot mai mult până ce pietrele albite de căldură au explodat iar zidurile au cedat."

Pentru că s-a bazat pe fortificaţii şi echipament militar, uitând de Iehova, Lachisul şi-a meritat soarta. Ruinele acestei cetăţi de odinioară au rămas ca

Cuprins

avertisment pentru toţi cei care se încred în oameni şi în arme în loc să se încreadă în Iehova Cel Preaînalt.

Ce înseamnă pentru tine ÎMPĂRĂȚIA lui Dumnezeu?

CÂND repeţi Rugăciunea Domnului, rosteşti cuvintele: „Să vină împărăţia Ta.” (Mat. 6:10) Ce înseamnă acel regat pentru tine? Ce rol joacă în viaţa ta? De ce ne-a instruit Isus să ne rugăm pentru acest regat chiar înainte de a cere pâinea noastră cea de toate zilele, iertare sau eliberarea din ispită?

Regatul lui Dumnezeu este menţionat atât de des în Scripturi încât este evident faptul că este doctrina centrală a întregii Biblii. Faptul că Isus ne-a îndemnat să ne rugăm încontinuu pentru el arată importanţa lui în scopurile lui Dumnezeu. Numai în cartea lui Matei Regatul este menţionat de mai mult de cincizeci de ori! Însă în legătură cu ce? Ioan Botezătorul face referire la el în aceste cuvinte: „Pocăiţi-vă, căci *împărăţia cerurilor* este aproape.” (Mat. 3:2) Când Isus şi-a trimis discipolii, el a poruncit: „Mergeţi şi predicaţi spunând, *Împărăţia cerurilor* s-a apropiat.” (Mat. 10:7) Acesta nu avea să fie un regat pământesc, ci unul care avea să conducă din cerurile invizibile pământul şi oamenii de pe el.

Cine va fi regele? Luca 1:31, 33 afirmă: „O să-i strigaţi numele Isus... şi el va fi rege... şi regatul Lui nu va avea sfârşit.” Întronat în glorie cerească, regele Isus Cristos va distruge această lume ticăloasă şi pe toţi cei ce o iubesc. Cu ticăloşia odată dispărută, Dumnezeu va „şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi, nici jalea nici bocetul nici durerea nu vor mai fi.” (Rev. 21:4) Isaia 9:7 adaugă: „Abundenţa conducerii princiare şi păcii nu va avea sfârşit.”

Regatul va însemna sfârşitul bolilor, tristeţii, urii, opresiunii şi războiului! Va însemna eliberarea de sub frică, eliberarea de sub sărăcie şi eliberarea de sub moarte. Va însemna pace între Dumnezeu şi om, pace între om şi om, pace între om şi trupul său, pace între oameni şi animale şi pace între om şi pământ. Întregul mapamond transformat într-un paradis! Acesta este marele scop al Regatului pentru om.

CE AR TREBUI SĂ ÎNSEMNE

Ce înseamnă regatul cerului pentru Dumnezeu? El este cel care garantează venirea Lui; este regatul Lui. Regatul înseamnă atât de mult pentru Dumnezeu încât şi-a oferit singurul Fiu născut ca şi Rege al acelui regat. Înseamnă atât de mult în primul rând pentru că Regatul este mijlocul prin care Iehova îşi va revendica numele şi suveranitatea Lui; de asemenea este mijlocul pe care El l-a oferit pentru alinarea omenirii nefericite!

Cuprins

Oamenii de credinţă dinaintea lui Isus au aşteptat cu nerăbdare Regatul ca fiind singura soluţie pentru problemele lumii. Avraam a fost un asemenea om. „Prin credinţă Avraam, atunci când a fost chemat, a ascultat să meargă într-un loc... deşi nu ştia unde merge. Căci el aştepta oraşul cu temelii adevărate, oraş al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu.” (Evr. 11:8, 10) Acel oraş ceresc, regatul, însemna atât de mult pentru Avraam încât era dispus să facă orice i-ar fi cerut Dumnezeu, chiar dacă nu înţelegea în totalitate la acea vreme. El a călătorit într-un ţinut necunoscut şi era dispus să-şi ofere singurul fiu dacă era necesar. Speranţa unui viitor regat al păcii şi fericirii însemna totul pentru Avraam! Orice altceva era subordonat acelei speranţe.

Mulţi alţii, cum ar fi Abel, Enoh, Noe, Sara şi Moise, au pus pe locul întâi în vieţile lor speranţa regatului. Şi-au primit ei răsplata înainte să moară? Nu. Ei au trebuit să aştepte până când regatul ceresc a fost întemeiat. Atunci ei vor fi readuşi la viaţă pe pământ sub domnia lui. „În credinţă au murit toţi aceştia, deşi n-au primit împlinirea promisiunilor, ci doar le-au văzut de departe şi le-au salutat... Dar acum ei năzuiesc spre un loc mai bun, unul care aparţine cerului.” – Evr. 11:13, 16.

Când Isus era pe pământ, pe ce şi-a centrat El învăţătura Sa? Reformă socială? Politică? Dezarmare? Nu; problema de importanţă supremă era regatul cerului! Când Satan l-a ispitit pe Isus cu conducerea regatelor pământeşti, el l-a respins. Regatul ceresc însemna mult mai mult pentru El. El ştia că toate regatele pământeşti vor dispărea până la urmă, făcându-i loc conducerii permanente a regatului lui Dumnezeu.

Ca un om perfect, Isus ar fi putut excela în orice – sport, afaceri, politică, arte şi aşa mai departe. Notaţi ce a ales să facă: „Şi Isus a străbătut toate oraşele şi satele, predând în sinagogile lor, predicând *vestea bună despre regat.”* (Mat. 9:35) După moartea şi învierea Lui, ce a însemnat regatul pentru El? Faptele 1:3 relatează: Şi pentru apostoli de asemenea „prin multe dovezi de netăgăduit, acestora li s-a şi arătat viu, după ce suferise, ei L-au văzut pe parcursul a patruzeci de zile şi El a vorbit despre lucrurile *referitoare la regatul lui Dumnezeu.*” Cel mai important om care a păşit vreodată pe pământ s-a lăsat absorbit de munca Regatului!

ISUS ILUSTREAZĂ IMPORTANŢA LUI

Isus a folosit ilustrări pentru a imprima ascultătorilor Lui locul pe care ar trebui să-l aibă regatul lui Dumnezeu în vieţile lor. El a spus: „Regatul cerurilor este asemenea unei comori ascunse într-un câmp, pe care un om a găsit-o şi a ascuns-o. Apoi, de bucurie, se duce şi vinde tot ce are şi cumpără câmpul acela.” (Mat. 13:44) Ce încântare este să găseşti comori ascunse! Nu am vinde noi tot ce avem pentru a cumpăra proprietatea care ne-ar îmbogăţi pe viaţă? Omul din relatare a făcut chiar acest lucru. El şi-a focalizat atenţia pe lucrul cel mai valoros. Toate celelalte erau secundare. O ilustrare potrivită pentru ceea ce regatul cerului ar trebui să însemne pentru căutătorul vieţii veşnice!

Isus a mai dat o altă ilustrare: „Regatul cerurilor este şi asemenea unui negustor voiajor care caută perle scumpe. Când a găsit o perlă de mare valoare, a plecat, a

Cuprins

vândut imediat tot ce avea şi a cumpărat-o." (Mat. 13:45, 46) O perlă de mare valoare urma să fie avută! Nimic altceva nu se putea apropia de ea ca şi valoare. Acest om „imediat" şi-a vândut toate bunurile pentru a ridica preţul acestei perle. Probabil că s-a zbătut mult pentru a face tranzacţiile necesare. Cât de incomod trebuie să fi fost să-şi rearanjeze afacerile şi proprietăţile personale ca să facă aceasta! Însă nu a contat. El căuta perle fine, iar acum găsise una care le depăşea cu mult pe toate celelalte ca valoare. El trebuia să acţioneze pe loc, înainte să piardă oportunitatea! Perla nepreţuită ar fi compensat tot disconfortul. La fel ar fi şi cu Regatul. Punerea lui pe locul întâi în vieţile noastre ar putea fi ceva dificil pentru început. Ar putea ridica probleme şi inconveniente într-o anumită măsură. Însă priviţi recompensa – Regatul cerurilor! Ce altceva ar putea fi comparat cu un asemenea premiu rar?

Regatul era atât de important încât Isus a spus: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, ce veţi mânca sau ce veţi bea, sau pentru corpurile voastre, cu ce vă veţi îmbrăca.... Continuaţi *să căutaţi mai întâi regatul* şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." (Mat. 6:25, 33) A vrut Isus să spună să nu muncim sau să nu ne planificăm vieţile? Nu. Isus a muncit. El a vrut ca alţii să muncească. Ceea ce sublinia El era faptul că traiul nostru nu ar trebui să fie o obsesie până la excluderea lucrurilor mai importante. Regatul ar trebui să fie pe primul loc în vieţile noastre, apoi celelalte considerente. Dacă, datorită devotării noastre intereselor regatului, vom avea dificultăţi în câştigarea traiului nostru, atunci Dumnezeu ne va ajuta.

Cât este de nesăbuit este să ne cheltuim energia vitală pe lucruri care nu vor duce la viaţă în Regat. Străduinţa noastră furioasă de a face bani, de a construi proprietăţi mari, sau de a deveni remarcabili nu ne va adăuga o zi în plus la durata noastră de viaţă. Se depune atât de mult efort în furnizarea unei asigurări pentru siguranţă unei familii. Cu toate acestea, cât se depune în cea mai importantă asigurare: construirea unui nume bun cu Dumnezeu pentru a putea trăi pentru totdeauna în regatul Lui?

Pentru a sublinia puternic cât de mult ar trebui să însemne Regatul, Isus a spus: „Dacă mâna ta te face să te poticneşti, taie-o. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă ciung decât să ai două mâini şi să te duci în Gheenă, în focul care nu poate fi stins. Dacă piciorul tău te face să te poticneşti, taie-l. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă şchiop decât să ai două picioare şi să fii aruncat în Gheenă. Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l şi aruncă-l. Este mai bine pentru tine să intri în regatul lui Dumnezeu cu un singur ochi decât să ai doi ochi şi să fii aruncat în Gheenă." – Marcu 9:43-47.

Regatul lui Dumnezeu este un premiu atât de dorit încât nimic, nu contează cât de drag, indiferent dacă sunt posesiuni, prietenii, sau chiar membrele noastre nu ar trebui să ne împiedice să-l căutăm. Dacă ocupaţia noastră interferează, ar trebui făcută o reajustare. Dacă gospodăria ne ocupă tot timpul, este nevoie de o planificare mai bună sau de o casă mai mică. Dacă hobby-urile noastre ne limitează căutarea regatului întâi, timpul petrecut pentru ele ar trebui redus. Pe scurt, tot ce constituie o piedică trebuie dat deoparte! Aceasta nu înseamnă să

Cuprins

renunţăm la toată munca, la hobby-uri sau la recreaţie. Înseamnă punerea lucrurilor la locul lor adecvat. Lucrurile mai importante ar trebui să fie pe primul loc. Eliminarea sau minimalizarea unor lucruri sau obiceiuri adânc înrădăcinate poate fi dureroasă, însă priviţi astfel: dacă o operaţie dureroasă ar deveni necesară, cu posibila pierdere a unei mâini sau a unui picior, nu am trece prin ea pentru a ne salva viaţa? În acelaşi fel, la început poate fi dureros să ne scufundăm dorinţele noastre egoiste în voinţa Domnului, însă operaţia este vitală dacă dorim ca vieţile noastre să fie ocrotite de El!

Regatul a însemnat totul pentru primii creştini. Atitudinea apostolului Pavel a fost una tipică: „am acceptat să pierd toate lucrurile şi le consider nişte gunoaie, ca să-l câştig pe Cristos şi să fiu găsit în unitate cu El... ca să văd dacă pot în vreun fel să ajung la învierea timpurie din morţi.” – Filip. 3:8-11.

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU LUME

Înseamnă Regatul toate acestea pentru lume? Nu, nu înseamnă. Acest lucru nu ar trebui să fie surprinzător, pentru că „toată lumea e în puterea celui viclean.” (1Ioan 5:19) Satan a orbit chiar şi minţile liderilor religioşi în ceea ce priveşte regatul lui Dumnezeu. Mulţi cred că înseamnă convertirea lumii la Cristos. Un cleric, notând eşecul oamenilor de a permite ca regatul lui Dumnezeu să însemne ceva pentru ei, a spus: „Oamenii acum se închină la idolii păgâni ai banilor, succesului, statutului şi confortului. Se pare că ne-am pierdut cumva simţul misiunii pozitive şi dinamice a lumii – misiunea de a schimba lumea în direcţia regatului lui Dumnezeu.” Când oamenii sunt învăţaţi că regatul lui Dumnezeu înseamnă răspândirea tărâmului creştinătăţii pe întreg mapamondul, mai este de mirare că un eşec în a face aceasta este asociat cu eşecul regatului lui Dumnezeu?

Eşecul marii majorităţi a oamenilor în a vedea Regatul nu înseamnă că Regatul a eşuat. Dovedeşte exact opusul! Priviţi lumea din jurul vostru astăzi. Tulburarea popoarelor, nelegiuirea sporită şi puterea crescândă a ideologiilor păcătoase sunt dovezi clare că Regatul deja a fost înfiinţat în ceruri! Cum aşa? Perioada de necazuri prin care trece omenirea acum este exact ceea ce Isus a spus că se va întâmpla. Profeţia Bibliei arată clar că începând cu 1914 regatul cerului a fost operativ. Trăim în perioada de tranziţie dintre vechi şi nou. În curând regatul stabilit va şterge acest întreg sistem de lucruri, pavând calea pentru o conducere pacifistă, dreaptă pe pământ.

POŢI CĂUTA ÎNTÂI REGATUL

În prezent, sute de mii de oameni caută întâi Regatul. O întreagă societate de oameni, societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, o societate ce se măreşte rapid, l-au făcut cel mai important lucru din vieţile lor. Faptul că toţi aceşti oameni din toate rasele, limbile şi domeniile o fac, dovedeşte că şi tu o poţi face. Motivul pentru care ei pot pune Regatul pe primul loc este faptul că ştiu care sunt scopurile şi cerinţele lui. Însă a însemnat atât de mult pentru ei la început? Nu, poate că nu

Cuprins

erau interesaţi în mod deosebit la început, însă cunoaşterea din ce în ce mai aprofundată le-a schimbat punctul de vedere.

Pe măsură ce înveţi din ce în ce mai mult despre regatul lui Dumnezeu dragostea ta pentru autorul lui, Iehova Dumnezeu, şi pentru regele lui Isus Cristos, va creşte. Vei învăţa de asemenea să-i iubeşti pe cei care vor să trăiască în paradisul refăcut ca subiecţi ai regatului lui Dumnezeu şi care arată acest lucru punând interesele Regatului pe primul loc acum. Şi tu vei dori să arăţi prin acţiunile tale că Regatul este forţa motivantă din viaţa ta. Cu spiritul puternic al lui Dumnezeu sprijinindu-ţi eforturile, şi tu poţi căuta întâi Regatul.

Este urgent să faci asta acum. Destinele veşnice sunt determinate în acest timp al judecăţii. Celor ce caută întâi Regatul le este promisă supravieţuirea la sfârşitul acestei lumi. Ca un popor unit ei vor trece într-o lume a păcii nesfârşite, a fericirii şi a vieţii, toate sub îndrumarea regatului lui Dumnezeu.

Ce înseamnă regatul lui Dumnezeu pentru tine? Viaţa ta depinde de răspunsul tău.

Urmându-mi scopul în viaţă

Povestire de Eva Barney

Ce altceva ar mai putea vrea cineva? Ce şi-ar mai putea dori cineva în viaţă? Fiind binecuvântată cu o casă confortabilă, o slujbă bună, cele mai frumoase haine, cu bani la bancă, cu acţiuni într-o firmă de renume, maşina familiei la dispoziţie oricând şi cu nişte părinţi minunaţi – mă gândeam: „Oare asta înseamnă să-mi urmăresc scopul în viaţă?”. Fiindcă m-am dedicat lui Iehova în anul 1923, trebuie să împlinesc voia divină. De acum înainte viaţa mea trebuie să fie condusă de către Cuvântul lui Dumnezeu care mi-a fost explicat foarte clar de către Spiritul Său cel Sfânt şi de către organizaţia Sa.

După o studiere conştiincioasă a Bibliei, m-am convins că trebuie să renunţ la bunăstarea materială pentru a-mi urmări scopul în viaţă, făcând loc pentru a-mi dedica tot timpul, puterea şi resursele pentru predicarea „acestei veşti bune despre împărăţie”. Să fiu convinsă mental de acest lucru a fost ceva, dar mi s-a părut extrem de greu să trăiesc conform acestor convingeri. Cum mi-aş fi putut părăsi mama, tatăl, casa, slujba şi rudele? Cum rămânea cu finanţele? Ce ar fi spus prietenii şi rudele? Au apărut şi mai multe întrebări ştiind că tatăl meu s-ar fi supărat foarte tare. Puteam face acest lucru?

INTRAREA ÎN SERVICIUL DE PIONIERAT

Fără a şti de lupta ce se dădea în mintea mea, buna mea prietenă Bessie How, o foarte conştiincioasă martoră a lui Iehova, mi-a scris invitându-mă să-mi petrec concediul în lucrarea de pionierat alături de ea. Am acceptat cu bucurie oferta sa binevoitoare, fără a-mi da seama însă de schimbarea ce avea să fie produsă în viaţa mea de către cele două săptămâni de muncă din uşă în uşă. Prin

Cuprins

urmare, am lucrat ca pionier în concediu. Acum pot aprecia motivul pentru care Societatea a înfiinţat slujirea de pionierat în vacanţă, căci această slujire mi-a arătat modul în care să-mi urmăresc scopul în viaţă.

Primul pas a fost să renunţ la slujba mea laică. Şi în acest caz m-a sprijinit tot buna mea prietenă Bessie, ajutându-mă să scriu o cerere de demisie. În dimineaţa următoare mă aflam în biroul operatoarei şefe, ţinând în mână cererea de demisie şi cartea *Mântuirea* căci doream să i le înmânez personal. Ea nu se afla la birou. Temându-mă să nu mă răzgândesc brusc, le-am pus repede pe biroul ei şi am plecat. La ora 4 în acea după-amiază, am primit un telefon prin care eram anunţată să mă prezint în biroul ei. Fiindcă îmi citise cererea de demisie, dorea mai multe informaţii cu privire la motivul plecării mele. Mi se prezenta o adevărată şansă, aşa că am profitat de aceasta. La mărturia mea, ea a răspuns că în toţi anii de când lucra în companie nu mai primise niciodată o asemenea cerere de demisie. De obicei, angajaţii demisionau fie pentru că urmau să se căsătorească, fie pentru că primiseră o funcţie mult mai bine plătită. În plus, religia sa „nu oferea o astfel de credinţă – părăsirea unei slujbe bune pentru o muncă ce nu oferea niciun câştig financiar”. Gândindu-se la mine, ea mi-a oferit şase luni de concediu fără plată în timpul cărora să „îţi încerci noua slujbă”. Refuzându-i oferta pe motiv că „toate punţile de legătură trebuiau dărâmate”, am plecat cu binecuvântarea ei şi cu urarea ei de a avea succes. Luarea acestui pas ce ducea spre scopul final mi-a adus împăcare. Mi-am exprimat recunoştinţa faţă de Iehova fiindcă mă întărise.

Desigur că tatăl meu s-a înfuriat şi a afirmat cu supărare că dacă plecam de acasă pentru a merge în acea „lucrare de predicare” nu mai trebuia să mă mai întorc niciodată acasă. Desigur că m-am simţit rănită, dar eram hotărâtă să plec.

GĂSIND MULŢUMIRE ÎN LUCRARE

Luându-mi rămas bun de la prieteni şi rude, eu şi partenera mea am plecat curând pentru a ne împlini prima însărcinare în Iroquois, Ontario. După ce ne-am găsit camera şi ne-am instalat, mi s-a făcut, brusc, dor de casă. Singurul lucru pe care îl puteam face era să sun acasă. Vocea mamei mele avea un sunet atât de plăcut pentru urechile mele, încât mi-a trecut dorul de casă şi am fost cuprinsă de mulţumire, de un minunat sentiment de libertate. Cât de încântător era! Scăpasem de grijile acestei lumi! Eram neîmpovărată! Slujirea lui Iehova cu normă întreagă ne-a dus mai departe până în Cardinal, Ontario, după care am fost trimise spre Montreal, Quebec. Cât de revigorant era să lucrez cu alţi şapte pionieri, tineri ca mine, complet dedicaţi lui Iehova! E adevărat că am avut parte şi de probleme: vreme rea, cheltuieli neprevăzute, boală, opoziţie religioasă şi un aproape continuu amestec din partea poliţiei, care s-a soldat şi cu câteva arestări. Însă, orice experienţă neplăcută a fost compensată căci am întâlnit persoane binevoitoare din categoria oilor. Cu cât aceşti oameni apreciau tot mai mult mesajul, cu atât mai mult creştea şi bucuria noastră.

Eu trimiteam regulat acasă scrisori în care povesteam despre aceste extraordinare experienţe fericite. Mama aprecia aceste relatări, dar tatăl meu nu voia să ştie decât când urma să mă întorc acasă.

Cuprins

După moartea sa, a trebuit să iau o altă decizie: să continui să-mi urmăresc scopul în viaţă în Montreal, să primesc o zonă acasă unde să acţionez ca pionier sau să-mi găsesc de lucru şi să devin editor al adunării ca să pot sta acasă şi să fiu alături de mama mea? Fiind o martoră devotată, mama a insistat ca eu să-mi continui lucrarea de pionierat. Simţindu-mă obligată să stau cu ea, am primit o zonă din preajma oraşului şi mi-am continuat lucrarea de pionierat de acasă.

Brusc, m-am simţit nesigură şi am fost cuprinsă de îndoieli şi temeri. Îmi cheltuisem toţi banii din contul bancar. Obligaţiunile mele fuseseră vândute. Bazându-mă pe propria înţelegere, am ajuns să cred că trebuia să îmi asigur o altă rezervă de bani. Într-o dimineaţă devreme, în timp ce mă pregăteam să plec de acasă pentru a-mi căuta de lucru, mama mi-a înmânat o scrisoare. Oare ce putea să fie aceasta, la ora 7:30 dimineaţa? În plic se găseau bani şi un scurt bileţel: „Sper să-ţi fie de folos în lucrarea ta de pionierat.” Asta era! De atunci, niciodată nu m-am mai îndoit de promisiunea făcută de către Isus că aveam să primesc cele necesare dacă aş fi căutat mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Sa. (Matei 6:33) Niciodată nu s-a întâmplat altfel în toţi cei 30 de ani ai mei de pionierat!

VREMURI DE PERSECUŢIE

În 1933 a fost organizată o activitate specială de distribuire a unor broşuri în limba franceză în oraşul Quebec. Chiar dacă riscau să fie arestate, s-au oferit voluntare 200 de persoane. Curând, 30 de bărbaţi şi femei au fost arestaţi şi duşi la sediul poliţiei „pentru interogatoriu”. S-a cerut plata unei cauţiuni înainte de eliberare. Chiar dacă eram închişi, toţi am petrecut un timp minunat. Gardienii, printre care se afla şi „Maica Stareţă”, au fost uimiţi să afle că existau oameni care se simţeau bine în închisoare. De ce nu ar fi fost aşa? Eram martorii lui Iehova şi nu aveam de ce să ne temem. Am fost acuzaţi de „conspiraţie la răzvrătire”. Procesul care a durat patru zile, a fost animat şi interesant. A fost o experienţă minunată, iar Iehova ne-a oferit victorie.

La începutul anului 1938, când Societatea a început pregătirea pentru munca specială de pionierat, am primit şi eu o cerere de înregistrare. În timp ce mă gândeam la acest lucru, un frate înţelept m-a sfătuit să accept orice fel de invitaţie aş fi primit din partea Societăţii. Cererea a fost aprobată şi până în ziua de azi nu încetez să-I mulţumesc lui Iehova pentru pregătirea celor care I se închină în a se gândi unii la alţii şi a se îndemna la activităţi juste.

În acelaşi an m-am confruntat cu o altă perspectivă încântătoare – căsătoria. Ar fi intervenit căsătoria în activitatea mea? Oare noi, cuplul de oameni căsătoriţi, am fi putut continua să ne urmărim scopul în viaţă? Viitorul meu soţ făcea şi el parte din lucrarea specială de pionierat. Ne-am gândit că din moment ce puteam lucra în calitate de pionieri speciali, necăsătoriţi fiind, de ce nu ne-am fi putut continua activitatea şi după ce ne-am fi căsătorit? Timp de 22 de ani soţul meu a fost un tovarăş iubitor, grijuliu, mereu gata să aline şi să încurajeze.

Doi ani mai târziu, în 1940, guvernul canadian a pus interdicţie organizaţiei martorilor lui Iehova din Canada. Imediat au fost reamintite cuvintele rostite de un

Cuprins

fost preşedinte al Societăţii: „Noi nu ne vom ascunde!” Astfel că am hotărât să continuăm răspândirea veştii celei bune despre împărăţia instaurată şi să susţinem numele lui Iehova, fără a ţine cont de interdicţie.

Faptul că organizaţia a fost declarată „ilegală” nu a făcut decât să ne avertizeze cu privire la posibilitatea arestului şi a închisorii. Nu am avut prea mult de aşteptat. În dimineaţa următoare, fiind conştienţi pe deplin de consecinţe, trei dintre noi au ieşit pentru a-şi petrece ziua activând în lucrarea de mărturie. Soţul meu a fost arestat, iar Marjorie Held şi cu mine am fost duse la sediul poliţiei, unde ne-au ţinut o scurtă perioadă, după care ne-au condus până acasă. Acest lucru s-a întâmplat în Kingston, Ontario.

De atunci înainte scopul meu în viaţă a fost urmărit dintr-o mică rulotă. Am slujit în Londra şi Woodstock, Ontario, apoi în Truro, Glace Bay şi Sydney Mines, Noua Scoţie. În timpul anilor de interdicţie, micuţa noastră „casă pe roţi” a fost invadată de poliţie nu mai puţin de 14 ori. Dar ce bucuroşi am fost să le oferim mărturie poliţiştilor folosindu-ne de Biblia *American Standard Version*!

Pentru noi începea o nouă zi! Soţul meu a venit acasă cu un plic lung. Era o scrisoare de la preşedinte, care ne invita să participăm la a cincea clasă a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghe ce s-a ţinut la South Lansing, New York. Acesta era un lucru la care speraserăm şi pentru care ne rugaserăm. Asta presupunea următoarele lucruri: trebuia să ne pregătim pentru cinci luni de studiu aprofundat; trebuia să ne facem bagajele şi să părăsim ţara şi să fim dispuşi a merge oriunde ne-ar fi trimis Societatea. Erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam, aveam atâtea de învăţat! Acele cinci luni s-au dovedit a fi cele mai binecuvântate luni din vieţile noastre! Fiind acum umpluţi peste măsură cu hrană spirituală solidă, eram nerăbdători să ne primim însărcinarea „în străinătate”, adică să mergem pe insula cea rece, sălbatică şi totuşi plină de culoare a Newfoundland-ului, aflată în afara coastei estice a Canadei.

„PESCUIREA DE OAMENI” ÎN NEWFOUNDLAND

Fiind bine pregătiţi acum pentru lucrare, am început să ne implicăm în mod practic în găsirea „celorlalte oi” din al doilea oraş al Newfoundland-ului, Corner Brook, situat în Bay of Islands, la gura râului Humber. Valea Râului Humber a devenit celebră pentru frumuseţea sa pitorească, pentru dealurile sale majestuoase şi pentru pescuitul somonului. Aici urma să începem „pescuirea oamenilor”. – Mat. 4:19

Cât de bine m-am simţit într-o dimineaţă când am vizitat o tânără foarte prietenoasă ce a comandat o biblie şi m-a rugat să o sun în weekend când avea să fie acasă şi soţul ei. Am sunat şi am aflat că el nu era deloc interesat de religie şi de când se căsătorise nu mai fusese la biserică. Eu i-am spus: „Cred că sunteţi persoana pe care o căutam.” M-au invitat din nou pe la ei. În timpul mai multor convorbiri, el a ascultat cu foarte mare atenţie înregistrări din Biblie. În cele din urmă, a început un studiu biblic în mijlocul unei adevărate perdele de fum de ţigară. Participând la întâlniri, el a observat că nimeni nu fuma, astfel că s-a lăsat şi

Cuprins

el de fumat imediat. Soţia şi familia lui au început în curând să aprecieze adevărul. În prezent, mulţi membri din familia sa sunt martori dedicaţi, căutând pacea.

În acelaşi cartier, în vârful unui deal lung şi abrupt, am dat peste o familie ce aparţinea cultului adventist, dar era pregătită să afle adevărul. Aceşti oameni au primit oferta de materiale pe care le-am dat-o şi m-au invitat din nou pe la ei. Am ţinut studii săptămânale regulate în urma cărora două fete s-au dedicat lui Iehova, petrecându-şi vacanţele în lucrarea de predicare alături de noi. Mai târziu, părinţii au fost botezaţi. Una dintre fete a devenit misionară în Peru, absolvind şcoala Gilead, iar cealaltă îşi urmăreşte scopul în viaţă în Carbonear, Newfoundland, lucrând ca pionier special. Părinţii sunt slujitori credincioşi în cadrul adunării din Corner Brook.

O altă fată din acest oraş situat pe coasta de vest care fusese botezată ca martoră înainte de sosirea noastră se asociase cu persoane nepotrivite, dar a decis să renunţe la acest stil de viaţă. După ce şi-a dat demisia, a participat la prima sa adunare de anvergură a martorilor lui Iehova din Cleveland, Ohio, în anul 1946, iar după ce s-a întors în Newfoundland, a început lucrarea de pionierat. După ce a activat cu normă întreagă în lucrare timp de doi ani, a fost chemată la Gilead, iar acum e misionară în Saint John.

Cuvintele nu-mi sunt de ajuns când încerc să vorbesc despre bucuriile şi binecuvântările pe care le-am primit în cei şase ani de tovărăşie plină de iubire în Corner Brook. Nu ne-a fost uşor să părăsim această adunare prosperă. Cu toate acestea, Iehova ne pregătise altceva de făcut în casa misionară St. John, unde putem continua să învăţăm cum să ne dovedim iubirea pentru Iehova şi pentru fraţii noştri, convieţuind în iubire şi facere de bine.

Cât de satisfăcător este să vedem Sala Regatului plină de închinători ai lui Iehova şi oameni binevoitori care se întâlnesc în fiecare noapte! De aceea se discută despre construirea unei clădiri noi, mult mai încăpătoare. Printre aceşti oameni fericiţi se află şi o familie ce a fost contactată într-o dimineaţă geroasă. La sfârşitul predicii şi când a venit vorba despre oferta pentru cele două reviste *Turnul de Veghe* şi *Treziţi-vă!*, fiul de şapte ani a exclamat: „Tati, dă-i cei doi dolari şi ia-le pe amândouă!”. Imediat omul respectiv a plătit şi m-a invitat să revin. După ce am studiat cu familia sa timp de doi ani, am avut o reală bucurie să asist la momentul în care băiatul cel mare s-a consacrat lui Iehova alături de multe alte mii de persoane în cadrul Adunării Voinţei Divine din oraşul New York în anul 1958.

ADUNAREA DE LA CORNER BROOK

În anul 1959, ne aşteptau mult mai multe binecuvântări. Una dintre acestea a fost adunarea Awake Ministers District ţinută în spaţiosul local Humber Gardens din Corner Brook. Sosind cu trenul din St. John’s, am privit la peronul gării ce roia pur şi simplu de martori ai lui Iehova şi, înşirate în afara gării, erau un lung şir de maşini ce purtau plăcuţe colorate pe care era scris mesajul public ce avea să fie transmis de către preşedintele Societăţii în ultima zi a convenţiei. Ce privilegiu deosebit a fost să ne bucurăm de o asemenea tovărăşie a altor persoane din familia fericită a Dumnezeului făcător de minuni mai ales fiindcă alături de noi erau

Cuprins

fratele Knorr şi soţia sa. Fără întârziere, martorii ce soseau erau transportaţi cu aceste maşini până la Humber Gardens. În cadrul acestei adunări, părinţii băiatului botezat în New York au fost supuşi botezului în apă ca simbol al dedicării lor faţă de Iehova.

Privind în urmă la ultimii 30 de ani în care mi-am urmărit scopul în viaţă, le sunt recunoscătoare lui Iehova şi organizaţiei Sale fiindcă datorită ajutorului, îndrumării, protecţiei şi sfaturilor primite, am ajuns să apreciez cu adevărat faptul că „chiar şi atunci când o persoană trăieşte în bunăstare, viaţa sa nu e dată de lucrurile pe care le deţine”. (Luca 12:15) Mă rog cu sinceritate să pot continua să-L iubesc pe Iehova cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea şi tăria mea şi să-mi iubesc apropiaţii ca pe mine însămi. Acest lucru presupune să-mi ajut apropiaţii să afle despre singurul Dumnezeu adevărat şi despre Isus Cristos, căci acest lucru aduce binecuvântare, iar binecuvântarea lui Iehova e cea care ne îmbogăţeşte.

• Ce înţelegem prin „a privi la ficat”, după cum scrie în Ezechiel 21:21?

Iată ce citim în Ezechiel 21:21 despre Nebucadneţar: „Regele Babilonului stă la răscrucea a două drumuri, încercând să ghicească; el trage cu săgeţile, consultă oracolul şi cercetează ficatul.” Acest obicei de a analiza ficatul în cazul profeţiilor, practică ce e cunoscută drept hepatoscopie, se baza pe ideea străveche cum că ficatul reprezenta centrul vitalităţii, activităţii, emoţiilor şi afecţiunii. Fără îndoială că acest lucru se datora faptului că ficatul e un organ plin cu sânge, în om o şesime din cantitatea de sânge aflându-se în ficat.

În vechea Asirie, preotul se numea *baru*, care înseamnă „cercetător”, căci cercetarea ficatului juca un rol important în viaţa unui preot. Ficatul fiind un organ diversificat, fiind alcătuit din lobi, canale, apendici şi având vene, creste şi alte însemne, permitea o largă varietate de interpretări. Dacă, de exemplu, o anumită adâncitură era neobişnuit de lungă se spunea că prevestea o domnie lungă pentru rege. Dacă era o inversare în mărimea comparativă a anumitor părţi, acest lucru însemna că urma să aibă loc o inversiune, cum ar fi, de exemplu, că un servitor avea să domnească peste stăpânul său. Apoi, dacă un anumit semn se găsea pe partea dreaptă, era considerat o premoniţie favorabilă, dar dacă se afla pe partea stângă, era considerat o premoniţie nefavorabilă. Precedentul juca de asemenea un rol important. Astfel, dacă o anumită condiţie din ficat era urmată de o turnură favorabilă a evenimentelor se credea că o condiţie asemănătoare la un animal proaspăt tăiat constituia tot o întorsătură favorabilă a evenimentelor. Hepatoscopia a fost folosită iniţial de către asirieni şi babilonieni, iar mai târziu a fost adoptată de către greci şi romani. În perioada modernă, rămăşiţe ale acesteia se mai regăsesc în anumite ţinuturi primitive din Africa şi Asia.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1960 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CĂSĂTORIA ÎN PARADIS - Pag.763

„CREŞTINII DE OREZ" NU SUNT CREŞTINI - Pag.773

CREŞTINII -SPECTATORI SAU PARTICIPANŢI? - Pag.775

CĂSĂTORIA ÎN AFARA PARADISULUI - Pag.779

EXERCITAREA ÎNŢELEPCIUNII PRACTICE ÎNTR-O LUME CONDAMNATĂ - Pag.786

IACOV – OMUL LUI DUMNEZEU, PAŞNIC ŞI CU FIRE BLÂNDĂ - Pag.787

CEL „CE E DISPREŢUIT" - Pag.792

CE ÎNSEAMNĂ HALLOWEEN-UL PENTRU TINE? - Pag.794

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.797

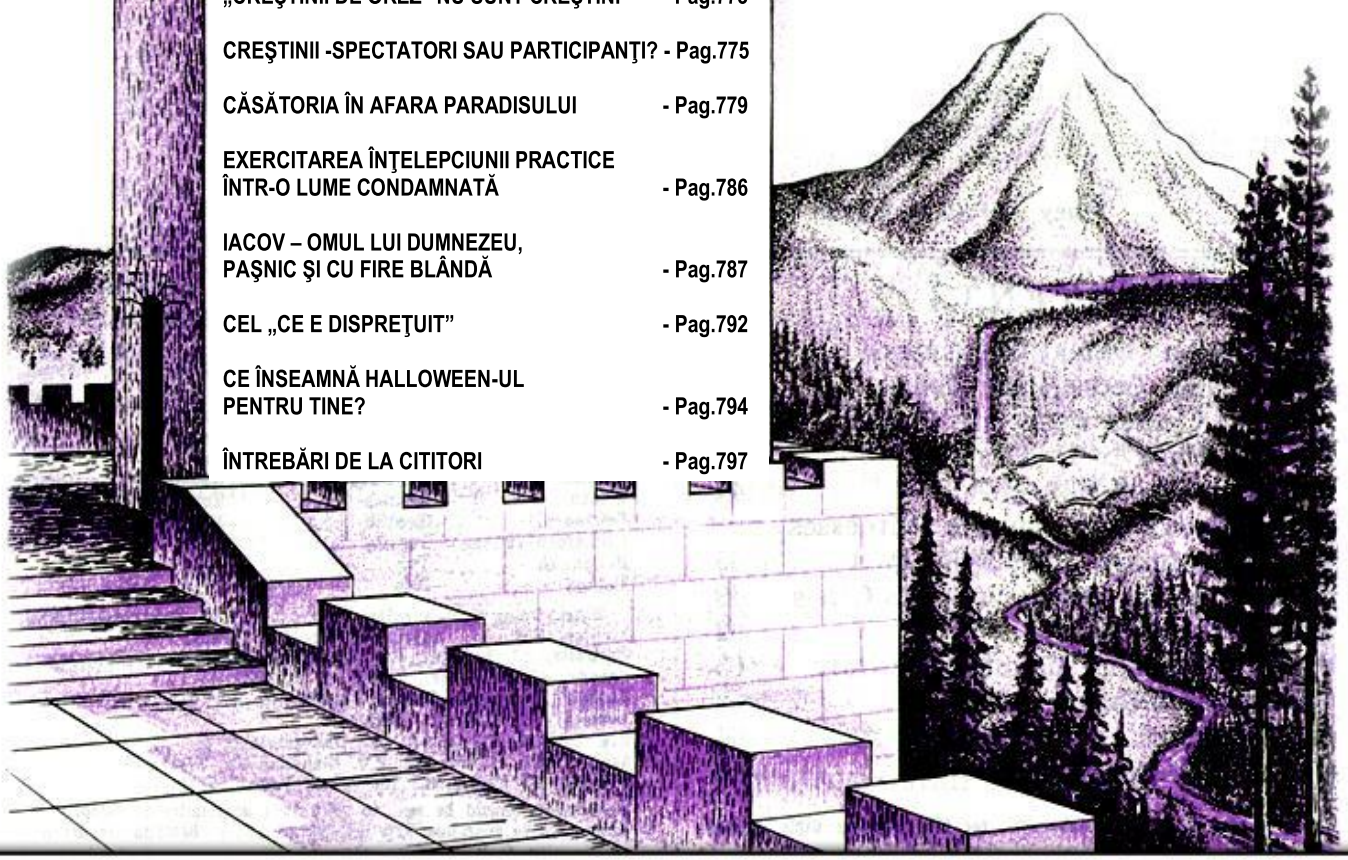

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

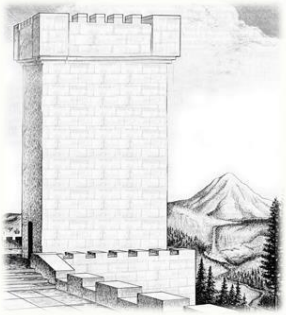

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1960 Nr. 21

CĂSĂTORIA ÎN

PARADIS

„Domnul Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a aşezat în paradisul plăcerii, ca să-l lucreze şi să-l păzească. Din coasta pe care o luase din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi i-a adus-o lui Adam.” – Gen. 2:15, 22. Dy.

Căsătoria dintre un bărbat şi o femeie a început în Paradis. Când Paradisul va fi restaurat pe pământ sub împărăţia Domnului Dumnezeu, va exista căsătoria bărbatului cu femeia până când scopul divin al acestei uniuni va fi îndeplinit.

2. În mod corect, căsătoria trebuie tratată cu onoare şi respect. Căsătoria era un privilegiu paradisiac pentru bărbat şi femeie. Ea adaugă o nuanţă de frumuseţe şi bucurie paradisului pământesc. Căsătoria umană vine de la sursa cea mai onorabilă şi respectabilă. Creatorul ei era ceresc, Dumnezeu Atotputernicul, care nu greşeşte şi care nu păcătuieşte. El a fost Creatorul omului. Spre sfârşitul celei de-a şasea „zile” a creaţiei, acest Creator Sfânt şi Preaînalt a adus pe lume pe cea mai înaltă fiinţă pământească. „Apoi [în cer] Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste animale domestice, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ.’” (Gen. 1:26) Spunându-i agentului său creator, Fiului său ceresc: „EI să stăpânească” Dumnezeu îi indica Fiului că aveau să fie mai mulţi oameni pe pământ, având fiinţele inferioare supuse lor. Cum aveau să fie produşi aceşti oameni? Dumnezeu i-a arătat Fiului creator acest lucru.

3. Ce a folosit Dumnezeu ca material de construcţie? În Cartea Lui, Sfânta Biblie, el ne spune: „Iehova Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu. Apoi Iehova Dumnezeu a sădit o grădină [un parc, un paradis] în Eden, spre răsărit; şi a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.” (Gen. 2: 7, 8 şi *note marginale*) Apostolul creştin Pavel subliniază inspirata autoritate a acestui citat biblic din capitolul 2 din Geneza când spune: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu… Omul dintâi este din pământ şi făcut din ţărână.” – 1Cor. 15: 45-47.

Cuprins

4. Pentru început, Iehova Dumnezeu a făcut un singur om, dar nu ca experiment. După a cui imagine l-a făcut pe om – după imaginea unei maimuţe sau a unei alte primate? Nu, ci aşa cum i-a spus Dumnezeu Fiului său creator: „după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.” (Geneza 1:26) „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.” (Gen. 1:27) De aceea, primul bărbat, care era un bărbat perfect şi un „fiu al lui Dumnezeu” avea calităţi mentale, morale şi emoţionale pe care speciile de animale cele mai înalte nu le au. (Luca 3:38) Acelaşi apostol Pavel a confirmat inspirata autoritate a Genezei, capitolul 1, din care am citat mai devreme, atunci când spune: „Omul nu este dator să-şi acopere capul, pentru că el este chipul şi slava lui Dumnezeu.” Primul om, Adam, conducea familia umană. Deci el avea prioritate sau precedenţă peste următoarea fiinţă umană care avea să apară pe pământ. Dumnezeu, Creatorul lui şi Tatăl lui ceresc vroia ca fiul Adam să aibă un tovarăş pământesc pe măsura lui. Cum i l-a furnizat Dumnezeu pe acest tovarăş?

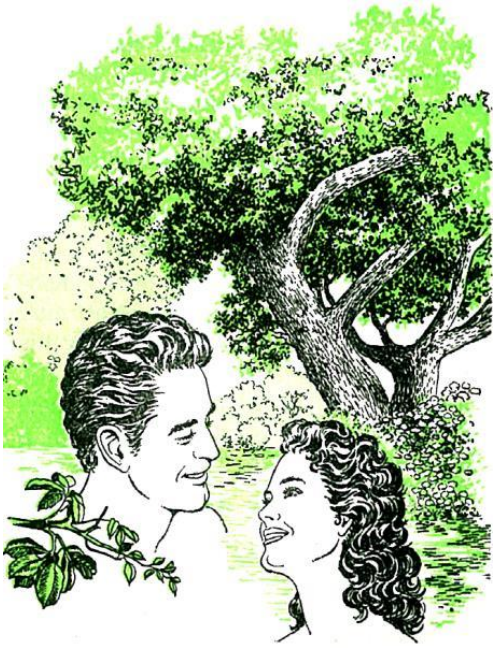

5. Dumnezeu nu a ales vreo maimuţă pentru Adam, bărbatul perfect. Asta ar fi însemnat ca fiul lui să fi devenit bestial şi să fi comis o bestialitate. Biolog Suprem, Iehova Dumnezeu, ştia că Adam nu se poate încrucişa cu o maimuţă sau cu o primată pentru a produce o corcitură, umplând pământul cu descendenţi. De aceea savanţii fără credinţă s-au făcut singuri de râs şi au dat greş în experimentul de a încrucişa un bărbat sau o femeie cu o maimuţă sau o primată pentru a produce urmaşi, astfel încât dovedească teoria că omul este înrudit cu familia maimuţelor sau cu maimuţele antropoide. – Ex. 22:19; Lev. 18:23-25.

6. Ca Tată, Dumnezeu dorea să-l mulţumească pe fiul său pământesc, Adam. I-a arătat lui Adam toate fiarele şi toate păsările şi i-a lăsat fiului său sarcina de a da nume tuturor fiarelor şi păsărilor. Adam însă nu a simţit nici cea mai mică dorinţă să fie pereche cu vreo fiară sau animal domestic, sau cu vreo primată, săvârşind o bestialitate cu aceste fiinţe subumane. Nici una nu era ca bărbatul perfect, Adam, „fiul lui Dumnezeu.” Rezultatul studiilor biologice ale lui Adam au fost rezumate în următorul comentariu din Geneza 2:20: „pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească.” Ce putea face Dumnezeu cu atât mai mult cu cât zisese: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”? Ar putea Dumnezeu să fie în stare să producă o fiinţă care l-ar mulţumi pe Adam şi să-i fie pe plac, deşi nu mai văzuse vreodată această fiinţă? Ca un Tată înţelept ştia cum să-l mulţumească pe fiul lui cu un tovarăş de viaţă adevărat. – Gen. 2:18.

Cuprins

7. Închipuie-ţi un bărbat normal fiind trezit dintr-un somn adânc fără vise şi fiind prezentat unei fecioare de o frumuseţe perfectă din aceeaşi familie umană ca şi el, prima pe care a văzut-o vreodată! Aceasta a fost experienţa lui Adam. „Atunci Iehova Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Iehova Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la bărbat." – Gen. 2:21, 22.

8. Iehova Dumnezeu nu face greşeli. Ca un Savant preocupat de exactitudine, el nu comite erori de gândire. El nu este un peţitor prost. Deci, care au fost reacţiile fiului său uman la această întâlnire? Dumnezeu i-a explicat lui Adam cine este acea fiinţă de parte femeiască şi cum a apărut ea. Astfel Adam ştia că ea nu avea legătură cu animalele şi păsările pe care le inspectase şi le denumise mai devreme. A apreciat faptul că era voinţa Tatălui său ceresc ca el să accepte în căsătorie această fiinţă femeiască. Nu putea şi nu vroia să refuze pe cineva făcut din propria lui carne şi din propriile lui oase. El a fost foarte încântat să o accepte de soţie şi să o ia în casa lui ca ajutor şi companion complementar. El a fost extrem de mulţumit cu ea, spre fericirea Tatălui. „Şi bărbatul [*ish*] a zis: „Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie" [*ish.shah*], pentru că a fost luată din bărbat [*ish*]." – Gen. 2:23.

9. Aşa a apărut textul din Geneza 1:27: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut." Apoi ca să enunţe regula teocrată care avea să controleze acolo în Grădina Raiului, Dumnezeu a adăugat la izbucnirea poetică a lui Adam spunând, în Geneza 2:24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa şi se vor face un singur trup". Peste 4000 de ani Isus Cristos, Fiul ceresc al lui Dumnezeu, a confirmat inspirata autenticitate a primului şi celui de-al doilea capitol din Geneza. El a demonstrat că ele nu erau contradictorii, ci erau în acord unul cu altul, prin ce a spus bărbaţilor religioşi care invalidaseră Cuvântul lui Dumnezeu cu tradiţiile lor. Isus a citat din ambele capitole şi a spus: „Oare n-aţi citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască şi a zis: 'De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa, şi cei doi vor fi un singur trup'?…Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă." (Mat. 19:4-6) În consecinţă, Grădina Raiului trebuia să aibă familii independente, înrudite totuşi intre ele.

PRIMUL PREŢ AL CĂSĂTORIEI

10. Primirea unei neveste l-a costat pe Adam o coastă. Deoarece această primă femeie a fost creată din primul bărbat, Adam, care a fost el însuşi creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, acea femeie a devenit gloria bărbatului. Inspiratul apostol Pavel plasează următorul înţeles asupra relaţiei dintre bărbat şi femeie: „Bărbatul este chipul şi slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat." (1Cor. 11:7-9) Deoarece bărbatul era chipul şi asemănarea pământească a lui Dumnezeu, femeia –

Cuprins

nevasta lui, avea toate motivele să dea dovadă de mult respect faţă de bărbatul ei. În acest mod putea ea să reflecte cel mai bine gloria bărbatului ei. Ea era astfel un lucru bun pentru Adam. „Cine găseşte o nevastă bună găseşte fericirea; este un har pe care-l capătă de la Iehova.”, ne spune Proverbe 18:22. Femeia a fost un lucru bun de la Tatăl ceresc, căci este scris: „orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor cereşti.” – Iac. 1:17.

11. Din acest motiv Grădina Raiului era locul căsătoriei perfecte, între bărbatul perfect creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi femeia perfectă care putea să reflecte în mod fidel gloria perfectă a bărbatului, spre lauda lui Dumnezeu. Fiindcă vine de la Dumnezeul sfânt, şi căsătoria este sfântă. Ea nu este păcătoasă, dar se poate păcătui împotriva ei.

12. Dumnezeu Creatorul a vrut ca această uniune să fie o binecuvântare pentru bărbat şi femeie, El a vrut ca ei să locuiască împreună în pace, amândoi conlucrând să împlinească scopul perfect al lui Iehova Dumnezeu. De aceea, după ce bărbatul Adam a acceptat-o pe femeie ca nevastă, Creatorul şi Tatăl lor ceresc putea să-i binecuvânteze.

13. Binecuvântarea lui şi voinţa lui pentru ei este enunţată în următoarele cuvinte: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: ‘Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ.’” (Gen. 1:27, 28) Dumnezeu nu putea binecuvânta ceva rău, aşa cum nu putea binecuvânta un lucru păcătos şi impropriu. Crearea femeii perfecte a fost un lucru bun pentru că nu era bine pentru singurul bărbat pe pământ să fie unicul din specia lui. La fel, căsătoria bărbatului perfect cu femeia perfectă în Paradis era un lucru bun deoarece servea scopului binecuvântat al Tatălui ceresc, acela de a umple pământul cu fiinţe umane perfecte şi transformarea întregului pământ într-un paradis al casei eterne pentru o rasă umană perfectă. Relatarea biblică include căsnicia perfectă din Paradis în „ziua” a şasea spunându-ne: „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că toate erau foarte bune. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a şasea.” – Gen. 1:31.

14. Aceasta era forma timpurie de căsătorie pe pământ, şi etnologii de frunte ai secolului XX care nu au credinţă, caută în zadar ceva mai timpuriu sau diferit. Când Iehova Dumnezeu a căsătorit bărbatul perfect cu femeia perfectă în Paradis a furnizat El cumva posibilitatea divorţului acestui cuplu tânăr la o dată ulterioară? Nu, de ce ar fi făcut-o? El le-a aşezat înainte perspectiva unei uniuni veşnice în pace şi în armonie cu o familie perfectă, fericită, cu urmaşi care umplu paradisul, cuprinzând tot pământul. În ziua fericită a căsătoriei, lui Adam nu i-a trecut gândul de divorţ prin minte. Nici nu ştia de aşa ceva. De ce-ar vrea să divorţeze de el însuşi, os din osul lui şi carne din carnea lui? Cineva care era „o singură carne” cu el, cineva pe care Iehova Dumnezeu îl pusese la jug împreună cu el? Atât el, cât şi nevasta lui erau hotărâţi să împlinească scopul bun al căsătoriei perfecte.

Cuprins

15. Căsătoria lor indisolubilă era o ilustrare umană a mai marii căsătorii, cea dintre Tatăl ceresc şi tovarăşa lui cerească asemănătoare unei neveste, şi anume organizaţia lui cerească invizibilă de fii spirituali sfinţi. Cu mult înainte să creeze bărbatul şi femeia, Dumnezeu crease o organizaţie cerească de fii. Din locul lor de vedere invizibil şi ceresc ei asistaseră la crearea pământului. Iehova Dumnezeu s-a referit la aceşti fii organizaţi atunci când a vorbit cu Iov cel cu frică de Dumnezeu din ţinutul Uz. „Unde erai tu când am întemeiat pământul? … atunci când stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?" (Iov 38:4, 7) Iehova Dumnezeu vorbea cu conducătorul acestei organizaţii cereşti de fii atunci când a spus: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ." (Gen. 1:26) Această întreagă organizaţie de fii angelici a pornit de la Iehova Dumnezeu pentru că sunt creaţia lui prin intermediul forţei active sau spiritului. Aceasta este semnificaţia preluării coastei lui Adam şi construirea unei neveste pentru el.

16. Pe această organizaţie cerească angelică Dumnezeu a unit-o de el prin fire indisolubile, ca cele de căsătorie, astfel încât el vorbeşte de organizaţia universală de îngeri ca de nevasta lui. El se referea la această femeie simbolică cerească când a spus marelui Şarpe care a adus păcatul în Grădina Raiului: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul." (Gen. 3:15) După această promisiune, organizaţiei cereşti, angelice i-a trebuit mult timp ca să dea Sămânţa promisă, adică pe Cristos sau Mesia. De aceea ea era asemuită cu Sara cea fără copii, nevasta patriarhului Avraam, care la nouăzeci de an i-a născut lui Avraam primul şi singurul lor fiu pe nume Isaac. Vorbind organizaţiei sale cereşti aflată sub figura Sarei, Iehova Dumnezeu a asigurat-o profetic pe „femeia" sau „nevasta" lui că ea la timpul cuvenit avea să nască Sămânţa promisă adică pe Cristos. Dumnezeu a zis: „Bucură-te, stearpo care nu naşti!... căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numeşte Dumnezeul întregului pământ, căci Iehova te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită şi cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinereţe, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău." – Isa. 54:1, 5, 6.

17. Avraam n-a divorţat niciodată de Sara, nevasta lui. Ea a murit la treizeci şi şapte de ani după ce îl născuse pe singurul lor fiu, Isaac. (Gen. 23:1, 2) Iehova Dumnezeu nu va divorţa niciodată de organizaţia lui cerească şi credincioasă, „nevasta" sau „femeia" lui, reprezentată pe pământ de Sara. Acesta este modelul ceresc corect pentru toate căsătoriile omeneşti începând cu cea a lui Adam şi Eva în Grădina Raiului de pe pământul paradiziac. – Gal. 4:26-28.

18. Căsătoria lui Adam era monogamă, pentru că Dumnezeu i-a dat o singură nevastă. Dacă Adam şi Eva ar fi rămas credincioşi în paradis şi ar fi adus pe lume fii şi fiice perfecte în acel parc edenic, ei ar fi urmat modelul divin. Ar fi dat fiecărui fiu o singură fiică ca nevastă, fiecare fiică fiind fecioară. Aceste căsătorii ar fi fost indisolubile. Toate aceste persoane căsătorite ar fi continuat

Cuprins

credincioase Dumnezeului lor şi niciuna nu ar fi fost pedepsită ca urmare a păcatului, adică nu ar fi primit moartea. Niciuna nu ar fi murit şi nicio căsătorie nu s-ar fi dizolvat prin moarte. Nu ar fi existat văduvi şi văduve care se recăsătoresc.

19. Toate căsătoriile ar fi fost roditoare în a aduce pe lume mulţi copii în perfecţiune. Sarcina nevestelor ar fi fost o experienţă minunată, veselă, fără pic de teamă. Toate acestea ar fi fost pentru realizarea scopului divin, acela de a umple pământul cu locuitori umani perfecţi, care cultivă şi îngrijesc paradisul mondial, casa lor veşnică. Când acest scop ar fi fost atins, cuplurile căsătorite urmau să dea dovadă de auto-control şi s-ar fi abţinut de la a mai avea copii. Potrivit cu voinţa lui Dumnezeu şi aranjamentul lui, puterea lor de procreare şi-ar fi atins de asemenea limita, şi ar fi încetat să mai funcţioneze. În paradis căsătoria nu ar fi însemnat pentru tinerii căsătoriţi „necazuri pământeşti”, aşa cum a prezis Pavel pentru cuplurile căsătorite acum. – 1Cor. 7:28.

20. Scopul lui Dumnezeu de a avea un pământ paradisiac, cu bărbaţi şi femei dumnezeieşti, perfecţi care îl laudă pe marele Creator va fi atins la vremea hotărâtă, indiferent de starea prezentă a căsătoriilor umane. Da, în ciuda faptului că miliarde de copii din căsătorii acum dizolvate zac morţi în praful sau mizeria pământului. Scopul frumos privitor la pământ pe care Dumnezeu l-a dezvăluit lui Adam şi Eva în Grădina Raiului este valabil încă, şi pentru el nu este imposibil. Inamicului principal al scopului său El îi declară: „Iehova al oştirilor a jurat şi a zis: ‘Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. … Iehova al oştirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?’” – Isa. 14:24-27.

21. Câtă nefericire mintală şi nereuşită, câtă suferinţă umană, câtă ocară adusă numelui lui Dumnezeu şi cuvântului lui ar fi fost evitată în familia umană dacă toate căsătoriile dintre bărbaţi şi femei ar fi avut loc în Paradis şi nu doar într-un paradis local de peste Orientul Mijlociu ci un paradis extins peste tot pământul, supus de către cupluri perfecte, ascultători şi neprihăniţi şi de copiii lor sfinţi! Dumnezeu crease posibilitatea ca toate căsătoriile umane să aibă loc în Grădina Raiului mărită. În final a fost o singură căsătorie în paradisul pământesc, aceea de acum aproape şase mii de ani.

22. Acea uniune binecuvântată dintre Adam şi Eva perfecţi a fost începută în casa lor perfectă sub binecuvântarea lui Dumnezeu. De ce s-a ajuns la aşa o neînţelegere şi nefericire conjugală? Deoarece un bărbat şi nevasta lui, deşi erau perfecţi, nu au reuşit să îşi îndeplinească obligaţiile de căsătorie şi să-şi menţină relaţia corectă dintre ei, atunci când au avut primul test. Un intrus, un distrugător de familii şi de căsătorii a apărut, o persoană care a avut ideea de a folosi tot acest aranjament divin într-un avantaj egoist. Acesta era un spirit-fiu al lui Dumnezeu, care era ambiţios şi rebel, care îşi câştigase numele de Satana, Diavolul. Nu a discutat cu cuplul căsătorit. Nu – a început să vorbească printr-un şarpe când Eva era singură, departe de capul familiei, soţul ei, Adam. În mod corect Eva i-a spus şarpelui ce-i spusese soţul ei, că Dumnezeu le-a interzis să mănânce din „pomul cunoştinţei binelui şi răului”. Ea urma cuvintele soţului ei şi exemplul lui de a nu mânca din pom. Soţul ei era un profet în relaţia dintre ea şi

Cuprins

Iehova Dumnezeu, şi pe vremea aceea era un profet adevărat. Aşa că ea arăta respect pentru cuvântul lui Dumnezeu, cât şi soţului ei prin care se transmitea cuvântul lui Dumnezeu.

IGNORAREA CAPULUI FAMILIEI ÎN CĂSĂTORIE

23. Însă acum, şarpele (sau cel invizibil din spatele lui) i-a spus Evei că soţul ei era un profet fals. A zis calomniator că Iehova Dumnezeu era un mincinos, că nu era Atotputernic, că nu era în stare să impună penalizarea dată de el pentru încălcarea legii lui. „Atunci şarpele a zis femeii: 'Hotărât, că nu veţi muri [atât tu cât şi soţul tău], dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el [pomul interzis], vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.'" – Gen. 3:4, 5.

24. Evei i-a plăcut ideea de a fi ca Tatăl ceresc şi aşa că a luat din fructul interzis. Dar ce mod a ales pentru a deveni ca Tatăl – prin neascultare! Prin aceasta a comis o încălcare a căsătoriei teocrate; nu s-a consultat cu soţul ei în calitatea lui de profet al lui Dumnezeu. S-a întâmplat cu ea cum avea să se întâmple cu descendenţii ei, izraeliţii, în criza de peste multe milenii: „Înţelepţii sunt daţi de ruşine, sunt uimiţi, sunt prinşi, căci au nesocotit cuvântul lui Iehova. Şi ce înţelepciune au ei?" (Ier. 8:9) Mai rău – acum vroia să-şi exerseze influenţa asupra soţului ei ca el să urmeze înţelepciunea pe care ea credea că o posedă!

25. Mai târziu Adam s-a întors. El nu s-a întâlnit cu aceeaşi femeie pe care o cunoştea. S-a întâlnit cu o femeie care avea mai multă încredere în ea însăşi decât i se dădea voie. Devenise un transgresor, o femeie neascultătoare faţă de Dumnezeul şi Tatăl lor. Ea i-a oferit fructul interzis lui Adam, ca verificare a propriului păcat. Atunci s-a lovit Adam de prima problemă în căsătorie! Dumnezeu nu era acolo să pună întrebări. Totuşi Adam ştia că nevasta lui păcătuise grav şi că intrase sub pedeapsa cu moartea anunţată de Dumnezeu. „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit." (Gen. 2:17) Această pedeapsă cu moartea ar putea dizolva căsătoria lui Adam cu frumoasa Eva. Adam nu avea autoritatea să divorţeze de Eva; ea era os din osul lui şi carne din carnea lui. Ea era „de o carne" cu el, legaţi fiind de Iehova Dumnezeu însuşi.

26. Totuşi Adam ar fi putut divorţa de transgresiunea Evei chiar atunci, refuzând fructul interzis din mâna ei şi la persuasiunile ei. Este adevărat că Dumnezeu Tatăl ceresc zisese: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa", dar nu trebuie să-şi părăsească Dumnezeul. Pe cine iubea Adam mai mult – pe nevastă sau pe Dumnezeul Dătător de viaţă? Pentru a acţiona corect faţă de nevasta sa, Adam nu avea nevoie să aştepte până când a auzit „glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină [Paradisul] în răcoarea zilei." Putea să-şi arate puterea lui teocrată de cap de familie, ca un soţ izraelit din naţiunea aleasă a lui Dumnezeu, peste multe milenii. Izraeliţii au ajuns în relaţie cu Dumnezeu printr-un legământ oficial prin mijlocitorul Moise, profetul, pe când

Cuprins

Adam şi Eva erau în relaţie direct cu Dumnezeu ca proprii lui copii perfecţi, neavând nevoie de mediator. – Gen. 2:24; 3:8.

27. În cazul femeii izraelite, legea dată de Dumnezeu prin Moise declara: „Juruinţa unei femei văduve sau despărţite de bărbat, făgăduinţa cu care se va fi legat ea [neavând un soţ pe post de cap], va rămâne în picioare pentru ea. Când o femeie, fiind încă în casa bărbatului ei, va face juruinţe sau se va lega cu vreun jurământ, şi bărbatul ei va afla de lucrul acesta, dacă nu-i zice nimic şi n-o opreşte, toate juruinţele ei vor rămâne în picioare, şi toate făgăduinţele prin care se va fi legat ea vor rămâne în picioare: dar dacă bărbatul ei nu le primeşte în ziua când află de ele, orice juruinţă şi orice făgăduinţă ieşite de pe buzele ei nu vor mai avea niciun preţ, bărbatul ei nu le-a primit; şi Domnul o va ierta. Bărbatul ei poate întări şi bărbatul ei poate desfiinţa orice juruinţă, orice jurământ cu care se leagă ea ca să-şi mâhnească sufletul. Dar dacă nu le primeşte, după ce a trecut ziua în care le-a aflat, va fi vinovat de păcatul nevestei lui.” (Num. 30:9-13, 15) Dacă Adam ar fi dezminţit transgresiunea nevestei nu ar fi primit fructul din frumoasa mână a soţiei lui, s-ar fi lepădat de transgresiunea ei şi ar fi continuat ca profet al lui Iehova pentru familia umană. N-ar fi fost cu conştiinţa încărcată şi n-ar fi trebuit să se ascundă atunci când Iehova a ieşit să se plimbe în răcoarea zilei.

28. În acest caz nu era vorba de o masă pregătită de nevastă şi soţul mâncând ce era pus înaintea lui fără să pună întrebări din considerente morale. La Adam considerentele morale au început să funcţioneze, pentru că ştia ce fruct era îndemnat să mănânce – fructul interzis de Dumnezeul lor Creator, Stăpânul Paradisului.

29. Era momentul ca Adam să-şi arate puterea teocrată de cap de familie. În loc de asta el s-a lăsat prins de teama gândului că îşi va pierde nevasta când Dumnezeu impunea pedeapsa morţii. El a lăsat-o pe nevasta lui să-l înveţe neascultarea faţă de legea lui Dumnezeu, lege care este supremă. El a urmat-o pe nevasta lui păcătoasă, fiind indus în eroare de argumentele şirete şi false ale Şarpelui. El i-a confirmat păcatul mâncând de asemenea din fructul oprit. El nu a fost la înălţimea obligaţiei lui în calitate de cap al familiei să protejeze familia cu care fusese autorizat să umple pământul. În consecinţă, în calitate de cap al familiei păcătoase el era mai responsabil. În armonie cu aceasta, apostolul Pavel a scris: „Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de încălcarea poruncii.” – 1Tim. 2:12-14.

30. Când Dumnezeu a pronunţat judecata asupra cuplului păcătos, el a învinuit în primul rând de distrugerea căsătoriei pe răzvrătitul spiritual din spatele şarpelui. Dumnezeu i-a spus Şarpelui: „tu ai făcut lucrul acesta”. Apoi, Dumnezeu l-a condamnat pe Satan Diavolul la o distrugere viitoare sub călcâiul Seminţei „femeii” sau „nevestei” cereşti a lui Dumnezeu. – Gen. 3:14, 15.

31. Totuşi, în ceea ce priveşte cuplul uman, Iehova Dumnezeu a considerat că răspunderea mai mare îi aparţine soţului. Adam a fost cel condamnat

Cuprins

de Dumnezeu să mănânce fructele unui pământ blestemat în afara paradisului până murea şi se descompunea în praf în ţărâna blestemată.

32. Judecata lui Dumnezeu asupra nevestei, Eva, îi prevestea durerile naşterii şi subordonarea. Ea nu strălucise în calitate de „glorie a bărbatului". Ea ignorase rolul soţului de profet, ignorase avertismentul de la Iehova Dumnezeu şi comisese un păcat sub falsa îndrumare a unui străin, un calomniator atât al lui Dumnezeu cât şi al profetului Lui. În judecata lui, Dumnezeu i-a spus nevestei: „dorinţele tale se vor ţine după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine." (Gen. 3:16) De atunci şi până a murit, ea a îndurat dominaţia unui bărbat dinadins păcătos şi imperfect, care nu era în relaţie cu Dumnezeu, aceasta bineînţeles în cazul în care Adam, care a trăit 930 de ani, a trăit mai mult decât ea.

33. Aşa a luat sfârşit viaţa conjugală în liniştita Grădină a Raiului. Aceasta din cauza păcatului care este încălcarea legii sacre a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vroia să se mai mănânce din fructele edenice la care Adam şi Eva cei păcătoşi nu aveau dreptul, şi din care Adam, poate urmând exemplul nevestei, ar mai putea mânca. „Domnul Dumnezeu a zis: 'Iată că omul a ajuns ca unul din noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci.' – De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina [Paradisului] Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii." – Gen. 3:22-24.

34. Viaţa de oameni căsătoriţi în Paradis s-a terminat atât de dezastruos pentru că bărbatul şi soţia lui nu au menţinut relaţia dată de la Dumnezeu. Totuşi căsătoria ideală din paradis va fi în curând savurată pe deplin spre lauda marelui Creator al căsătoriei. Nu, aceasta nu se va întâmpla prin moartea iubiţilor şi ajungerea lor în ceruri ca să fie împreună în căsnicie cerească. Va fi prin supravieţuirea bătăliei de la Armaghedon, bătălie care va avea loc în curând. După ce acel război universal îi va distruge pe toţi cei care astăzi conduc pământul, împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos, Sămânţa „femeii" lui, va restaura paradisul pe pământ şi îl va extinde pe toată planeta. Cuplurile supravieţuitoare credincioase îşi vor continua viaţa împreună şi după Armaghedon, direct în Paradisul restaurat. Supravieţuitorii necăsătoriţi se vor bucura de privilegiul de a-şi încheia căsătoria cu parteneri teocraţi şi vor avea fericirea creşterii de copii în condiţii paradisiace. Satana Diavolul va fi înrobit. Toţi aceşti oameni vor avea privilegiul restabilirii numelui lui Iehova Dumnezeu, dovedind că viaţa căsătorită în Paradis poate fi un succes binecuvântat.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Unde a început căsătoria între oameni şi unde i se va împlini scopul?
2. (a) Cum ar trebui tratată căsătoria şi de ce? (b) Atunci când Dumnezeu Şi-a anunţat decizia de a crea omul, ce întrebare a apărut şi de ce?
3. Pentru a crea omul, de unde a făcut rost Dumnezeu de materialele de construcţie şi cum verifică Pavel relatarea din Geneză despre acest lucru?

Cuprins

4. De ce are omul însuşiri mentale, morale şi emoţionale pe care maimuţele şi primatele nu le au şi de ce e necesar ca partea masculină a omului să fie conducătoarea însoţitoarei sale pământeşti?
5. De ce nu a împerecheat Dumnezeu omul cu vreo maimuţă sau vreo primată, şi astfel, cum au reuşit savanţii necredincioşi să se facă de râs?
6. Care a fost rezultatul studiului biologic al lui Adam din grădina Edenului şi cum a fost testată astfel capacitatea lui Dumnezeu în calitate de Tată creativ?
7, 8. (a) Cum Şi-a mulţumit Iehova Dumnezeu fiul pământesc cu o pereche adevărată? (b) Cum a reacţionat Adam atunci când Dumnezeu i-a prezentat-o pe viitoarea sa tovarăşă edenică? De ce?
9. De către ce fel de familii urma a fi populat Edenul şi cum a confirmat Isus Cristos înţelegerea inspirată dintre primul capitol al Genezei şi cel de-al doilea?
10. (a) Cum explică Pavel relaţia dintre bărbat şi femeie în slava lor relativă? (b) De ce a reprezentat femeia perfectă un lucru bun pentru bărbatul perfect?
11. Edenul a fost locul cărui fel de căsnicie şi de ce este sfântă căsnicia?
12, 13. De ce a putut Dumnezeu să binecuvânteze cuplul omenesc căsătorit şi de ce a fost căsătoria unul dintre lucrurile considerate bune de către Dumnezeu?
14. Oare Dumnezeu a oferit cele necesare în cazul unui viitor divorţ al acestui cuplu şi ce atitudine faţă de divorţ avea Adam pe când se aflau în Eden?
15. Ce anume ilustra această căsătorie între oameni şi ce anume reprezenta faptul că din Adam fusese scoasă o coastă pentru a ajuta la crearea soţiei sale?
16. (a) Cum s-a referit Dumnezeu la organizaţia Sa cerească în Eden şi de ce? (b) De ce a fost aceasta comparată cu Sara în Isaia 54:1-6?
17. Ce reprezintă faptul că Avraam nu a divorţat niciodată de Sara şi pentru ce anume este acest lucru un model?
18. De ce şi cum ar fi fost căsătoriile din Eden monogame datorită unei credinţe neîntrerupte?
19. Ce fel de experienţă ar fi fost naşterea în Eden şi în ce măsură ar fi avut loc?
20. În ciuda stării în care se află căsătoria oamenilor şi progenitura sa moartă, care rămâne în continuare scopul lui Dumnezeu şi ce îi spune El celui mai mare împotrivitor al acestuia?
21. Câte căsătorii au avut loc în rai şi de ce anume ar fi scăpat familiile oamenilor dacă toate căsătoriile ar fi avut loc acolo?
22. (a) De ce căsătoria din cer a avut drept rezultat o asemenea dispută domestică şi nefericire? (b) La ce anume fusese atentă Eva şi de ce?
23. Ce spunea şarpele acum şi drept ce i-a acuzat pe Adam şi pe Dumnezeu a fi?
24. Ce ruptură a produs Eva în căsătoria sa şi cum a propus ea să-şi folosească presupusa înţelepciune?
25. (a) Cum a ajuns Adam să se confrunte cu prima sa problemă în căsnicie? (b) Putea Adam să divorţeze de Eva şi ce anume a dus la acea situaţie?
26, 27. (a) Cum ar fi putut Adam să divorţeze în urma păcatului comis de Eva şi ce fel de responsabilitate ar fi exercitat astfel? (b) Cum a fost impus rolul de conducere, cu puterea aferentă, al soţului în legea Israelului şi cum ar fi putut Adam continua să fie profetul lui Dumnezeu?

Cuprins

28. De ce nu ar fi putut mânca Adam în cunoştinţă de cauză fructul ce i-a fost oferit de către Eva?
29. (a) Cum a decăzut Adam în ceea ce priveşte împlinirea rolului său de conducător? (b) Cum a arătat Pavel cine purta cea mai mare vină în comiterea păcatului?
30. Pe cine a considerat Dumnezeu a fi principalul vinovat pentru distrugerea acestei căsnicii şi care a fost pedeapsa pentru acest lucru?
31, 32. (a) Cum se arată pe cine a considerat Dumnezeu a fi mai vinovat în cadrul cuplului căsătorit? (b) Cum a reuşit Eva să nu reflecte „slava omului" şi ce fel de pedeapsă i-a aplicat Dumnezeu?
33. În urma căror măsuri luate de Dumnezeu a încetat căsnicia din cer şi din ce cauză?
34. Cum va putea fi realizată în scurt timp căsnicia în rai şi ce privilegiu vor avea cuplurile căsătorite datorită Celui care a iniţiat căsătoria?

„CREŞTINII DE OREZ" NU SUNT CREŞTINI

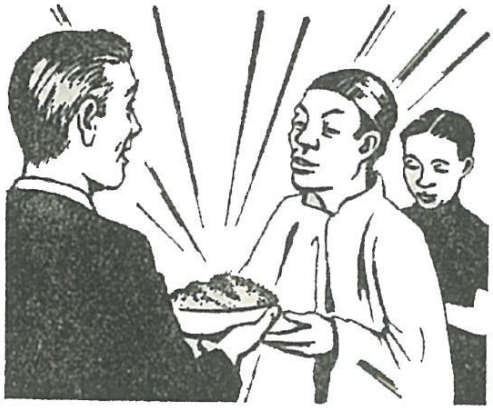

„Creştinii de orez" au dispărut de pe partea de ţărm a Chinei. Cel puţin asta a afirmat dr. Tracey K. Jones Jr. la o întâlnire recentă a Consiliului Misiunilor Metodiste, după cum citează revista *The Christian Century* în numărul din 20 februarie 1960.

Ce este un „creştin de orez"? Cineva care a fost convins să adopte una dintre religiile creştinismului după ce i-a fost oferit orez sau un alt fel de mâncare. Din moment ce hrănirea stomacului nu te ajută să ai convingeri puternice, nu e de mirare că presiunea comunistă din China îi va determina pe aceşti „creştini de orez" să renunţe la aşa-zisul lor creştinism.

Chiar dacă comunismul a înlăturat „creştinii de orez" de pe teritoriul Chinei, astfel de persoane vor continua să apară în alte părţi atât timp cât organizaţiile religioase vor folosi aceleaşi tactici. Astfel, revista religioasă săptămânală menţionată mai sus preciza într-un articol anterior: „Noile biserici romano-catolice ce au fost construite în locuri [ca Formosa] în care nu exista o populaţie catolică au fost echipate pentru a depozita şi a distribui ajutoare... Preoţii au folosit materialele oferite de guvernul american la preţuri foarte mici drept momeală pentru convertiţi şi ca să-i convingă pe aceştia să nu renunţe la credinţă."

Foarte pertinentă s-a dovedit a fi întrebarea cu numărul cinci dintr-o serie de 11 întrebări trimise de consiliul mondial al bisericilor către membrii săi: „Suntem de acord că trebuie să renegăm orice acţiune a bisericii prin care sunt oferite avantaje materiale sau sociale pentru a influenţa anumite persoane să

Cuprins

devină membre ale bisericii sau presiunile neadecvate exercitate asupra oamenilor în vremuri de neajutorare sau necaz?”

Nu înseamnă deloc că „creştinii de orez” s-ar găsi numai în ţările consumatoare de orez din Asia. Dimpotrivă, întreaga creştinătate este infestată cu acest virus plin de egoism care îi determină pe oameni să pretindă a I se închina lui Dumnezeu, dar să facă acest lucru având alte motive. Acesta este motivul pentru care se observă o creştere uriaşă în anumite ţări a numărului membrilor Bisericii, a respectării sărbătorilor religioase, a vânzării de articole religioase şi a construirii de noi biserici. Faptul că această activitate sporită nu reprezintă un creştinism sincer se arată prin creşterea ratei crimei, delicvenţei şi imoralităţii în aceleaşi ţări.

Apostolul Pavel a spus că aceşti „creştini de orez” sunt „oameni cu mintea coruptă şi lipsiţi de adevăr care consideră că devotamentul divin este un mijloc de câştig”. Profeţind „că în zilele din urmă ne vom confrunta cu o perioadă critică ce va fi greu de suportat”, Pavel descrie mai departe numeroasele faţete ale delicvenţei întâlnite în lumea noastră, după care spune că oamenii ar fi „mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament dumnezeiesc ce se dovedeşte lipsit de putere; plecaţi de lângă aceştia”. – 1Tim. 6:5; 2Tim. 3:1-5.

La drept vorbind, nu pot exista creştini de orez. Pot fi metodişti de orez, prezbiterieni de orez şi catolici de orez, dar nu creştini de orez, căci Isus Cristos nu a prezentat niciun astfel de precedent. El a pus mai mare preţ pe latura spirituală decât pe cea fizică, spunând: „Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci cu fiecare vorbă rostită de gura lui Iehova.” El i-a numit fericiţi pe cei care „sunt conştienţi de nevoia lor spirituală, căci Împărăţia Cerurilor le e rezervată acestora. Fericiţi sunt cei care sunt flămânzi şi însetaţi [nu după orez şi vin ci] după neprihănire, căci aceştia se vor îndestula.” – Mat. 4:4; 5:3, 6.

E adevărat că atunci când mulţimile de oameni au stat cu El zile întregi şi au rămas fără mâncare, în loc să îi vadă murind de foame, Isus le-a oferit în mod miraculos mâncare putând hrăni mii de oameni cu doar câteva pâini şi câţiva peşti în cel puţin vreo două ocazii. Însă când unii oameni L-au urmat doar pentru a primi hrană, El i-a certat: „Cu adevărat vă spun că voi veniţi după Mine nu fiindcă aţi fi văzut semne [dovezi că El era un profet al lui Dumnezeu] ci fiindcă aţi mâncat din pâini şi v-au plăcut. Trebuie să munciţi, dar nu pentru mâncarea care piere, ci pentru mâncarea ce vă va rămâne pentru viaţa veşnică care vă va fi oferită de Fiul omului, căci Acesta a fost aprobat de Tatăl, de Dumnezeu Însuşi.” – Ioan 6:25-27.

Adevăratul creştinism nu se bazează pe egoism, ci pe altruism sau iubire: „Trebuie să Îl iubiţi pe Iehova Dumnezeul vostru cu toată inima voastră, cu tot sufletul vostru, cu toată mintea voastră şi cu toată tăria voastră”, şi „trebuie să vă iubiţi aproapele ca pe voi înşivă”. Isus a mai spus că „Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească şi să-şi dea sufletul drept răscumpărare în schimbul banilor”. Prin ceea ce a făcut, Isus a arătat că aprecia faptul că „e o mai mare fericire atunci când dăm decât atunci când primim”. – Marcu 12:30, 31; Faptele 20:35.

Cuprins

Pot fi luate ca atare învăţăturile lui Isus în vremea noastră? Existând atât de mult egoism, este oare posibil să aplicăm aceste principii creştine? Desigur, iar societatea lumii celei noi a martorilor lui Iehova oferă un foarte bun exemplu în acest sens. Marea lor majoritate provin din religiile populare ale lumii, din păgânism şi creştinism. Ce i-a determinat pe aceştia să devină martori creştini ai lui Iehova? Absolut nimic de natură materială. Ei s-au convertit fiindcă iubesc adevărul, Îl iubesc pe Dumnezeu şi îşi iubesc semenii. Ceea ce i-a atras pe mulţi ar fi principiile înalte şi zelul celor care le-au prezentat acest mesaj şi, mai ales, măreaţa speranţă în Împărăţia lui Dumnezeu şi în binecuvântările pe care aceasta le va aduce într-o lume nouă a neprihănirii.

Cât de practice au fost aceste metode? Fără ajutorul „orezului", numărul slujitorilor care predică în fiecare lună a crescut de până la trei ori şi jumătate în zece ani, adică de la 230,532 în 1949 până la 803,482 în 1959. Aceştia au dat la o parte orice fel de prejudecăţi rasiale, politice, naţionale şi culturale lucrând într-o unitate plină de armonie în 172 de ţinuturi şi insule. Adevărata creştinătate nu are nevoie de „orez" pentru a produce creştini!

POATE fi învingătoare o armată dacă generalul a luptat, dar trupele au refuzat? Poate câştiga o echipă de atleţi dacă căpitanul a fugit, iar ceilalţi nu?

Trupele care au refuzat ar fi judecate pentru răzvrătire. Pedeapsa în timp de război este moartea. O echipă care a refuzat să alerge ar fi descalificată şi ar fi folosiţi alţi atleţi dornici să concureze.

Creştinii sunt asemănaţi cu soldaţii şi cu alergătorii. „Ca un bun ostaş al lui Isus Cristos, ia-ţi partea la suferinţă. Niciun om care munceşte ca ostaş nu se amestecă cu treburile negustoreşti ale vieţii, ca să fie pe placul celui care l-a înscris în oaste. Mai mult, dacă cineva luptă chiar şi la jocuri, el este încununat doar dacă a luptat după rânduieli." (2Tim. 2:3-5) „Să alergăm cu stăruinţă alergarea care stă înaintea noastră, în timp ce ne uităm cu atenţie la căpetenia şi desăvârşitorul credinţei noastre, Isus." – Evr. 12:1, 2.

DOAR PREOŢIMEA?

Sugerează aceste cuvinte că doar slujitorii sau preoţii religiei pot fi participanţi? Sunt ei singurii implicaţi într-un concurs pentru viaţă? Nu, toţi cei care caută viaţa

Cuprins

veşnică trebuie să ia parte. Toţi cei care doresc răsplata trebuie să participe. A lua parte este esenţial, dar esenţială este şi supunerea faţă de legi. O armată poate lupta, dar dacă ostaşii sunt echipaţi slab şi prost pregătiţi, va pierde. Un alergător poate alerga, dar dacă nu s-a antrenat şi dacă nu aleargă conform regulilor, el nu va primi premiul. La 1 Corinteni 9:24 apostolul Pavel spune: „Nu ştiţi că cei care aleargă în locul de alergare aleargă toţi, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi în aşa fel încât să îl căpătaţi.” Prin urmare, creştinul trebuie să facă tot ce îi stă în putere ca să fie învingător fără a încălca regulile.

Soldaţi? Alergători? Participanţi? Da. Dar observatori sau spectatori? Nu. Creştinii nu sunt încurajaţi niciunde în Scripturile Greceşti Creştine numai să se uite în timp ce ceilalţi participă în cursa pentru viaţă. Creştinii nu sunt încurajaţi niciunde să asculte numai, în timp ce alţii vorbesc. Un dicţionar defineşte „creştin” astfel: „cel care crede în Cristos; cel care Îi urmează exemplul sau învăţăturile; membru al religiei înfiinţate de El.” Mai simplu, creştinii trebuie să fie precum Cristos. Cum era Cristos? Cum erau apostolii şi ucenicii şi creştinii timpurii? Ei erau spectatori sau participanţi? Apostolul Pavel a afirmat: „Am ajuns o privelişte pompoasă pentru lume, atât pentru îngeri, cât şi pentru oameni.” Creştinii timpurii erau parte din piesă, parte din acţiune. Ne-creştinii erau parte din public, inactivi. – 1 Cor. 4:9.

Creştinii Îl iubesc pe Cristos. Ce implică această dragoste? Isus a spus: „Dacă cineva Mă iubeşte, va păzi cuvântul Meu... Cel care nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele; iar cuvântul pe care îl auziţi nu este al Meu, ci este al Tatălui care M-a trimis.” (Ioan 14:23, 24) Dragostea se exprimă prin fapte. Isus i-a îndemnat pe urmaşii Lui să păzească cuvintele Tatălui Său. Ascultarea cerinţelor lui Dumnezeu erau vitale pentru mântuire. Dragostea pentru Dumnezeu şi dragostea pentru Cristos trebuie dovedite prin ascultarea poruncilor Lor.

Care porunci? Cei care merg la biserică cred în general că acestea sunt poruncile legate de moralitate, bunătate, vorbire curată, integritate şi aşa mai departe. Acestea sunt importante, dar mai sunt şi altele. Trebuie să urmăm exemplul lui Isus ca slujitori ai lui Dumnezeu.

Când Isus a cutreierat pământul, El i-a învăţat pe alţii despre căile lui Dumnezeu. În plus, El i-a pregătit pe cei care Îl auzeau să facă aceeaşi muncă de învăţare ca a Lui. Observaţi cum i-a însărcinat pe alţii: „Pe aceştia doisprezece Isus i-a trimis, dându-le aceste porunci: ... Pe când mergeţi, predicaţi, spunând: ‚Împărăţia cerurilor este aproape.’” După moartea şi învierea Lui, s-a făcut o muncă de învăţare şi mai mare. Când s-a întors din mormânt, Isus a spus: „Mergeţi şi faceţi ucenici printre oamenii din toate neamurile,... învăţaţi-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit.” (Mat. 10:5, 7; 28:19, 20) Un ucenic face ce face învăţătorul lui. Cei cărora li s-a predicat urmau să devină predicatori. Ucenicii erau participanţi, nu spectatori!

Ce metodă s-ar folosi pentru a îndeplini aceste porunci de a predica? Înseamnă oare să foloseşti clădiri pentru a strânge oamenii laolaltă pentru a auzi un propovăduitor sau un slujitor? Ar fi de folos şi asta, dar nu ar fi metoda elementară de a îndeplini propovăduirea. Isus a arătat ce trebuie făcut: „În orice cetate sau sat

Cuprins

intraţi, *căutaţi* cine este merituos... Când intraţi în casă, salutaţi gospodăria; iar dacă casa este merituoasă, fie ca pacea pe care i-o doriţi să vină asupra ei... Oriunde cineva nu vă primeşte înăuntru sau nu vă ascultă cuvintele, când ieşiţi din acea casă sau din acea cetate scuturaţi praful de pe picioarele voastre." (Mat. 10:11-14) Învăţătorul nu îi cere ascultătorului să vină la el. Învăţătorul merge la publicul său! La Faptele Apostolilor 20:20 apostolul Pavel a spus: „Nu m-am dat în lături de la a vă spune toate lucrurile care vă erau de folos sau de la a vă învăţa în faţa lumii şi din casă în casă."

Din *casă în casă!* Aceasta este principala metodă pe care Isus a poruncit urmaşilor Săi să o folosească în munca de predică.

Este adevărat că aceste porunci au fost date cu peste 1900 de ani în urmă. Totuşi, vârsta lor nu anulează aplicarea lor în timpul nostru. Ele au importanţă deosebită mai ales acum. Era în care trăim a fost deosebită anume de către Isus ca fiind „ultimele zile" care vor vedea sfârşitul acestei lumi rele şi înlocuirea ei cu noua lume a lui Dumnezeu. Punând accentul pe semnul compus al sfârşitului, Isus a spus: „Această evanghelie a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit ca să slujească drept mărturie pentru toate neamurile, iar atunci va veni împlinirea sfârşitului." – Mat. 24:14.

Isus a predicat mult. Apostolii şi ucenicii Lui au predicat încă şi mai mult, ca grup. Dar cea mai mare campanie de predică şi învăţare din toată istoria se va face acum! Da, Isus că i se va predica întregii lumi locuite. Oamenii din toate neamurile trebuie înştiinţaţi de osânda iminentă a acestui sistem şi să li se spună evanghelia înveselitoare a Împărăţiei întemeiate a lui Dumnezeu.

NU PENTRU TOŢI?

Cine va face asta? Creştinii – *toţi* creştinii! Unora li se poate părea prea generalizat, că Isus nu a avut niciodată ca toţi să devină predicatori sau învăţători. Ei sunt de părere că, întrucât cei care se alătură religiei lor nu se implică în propovăduirea din casă în casă, nu este necesar. Prin urmare, ar fi bine ca aceştia să ia aminte la următoarele afirmaţii ale conducătorilor grupurilor de biserici mai mari.

Preotul catolic John A. O'Brien, scriind pentru publicaţia *Extension* din ianuarie 1959, a afirmat: „‚Am alte oi,' a spus Isus, ‚care nu sunt din această Stână: şi pe ele trebuie să le aduc. Şi vor auzi glasul Meu, şi va fi o Stână şi un Păstor.' Cum vor fi aduse acestea în adevărata Stână? Nu stând acasă, ci *mergând la ele*. Aceasta cere apostolatul încălţămintei din piele, *sunarea la uşi, vizite* amabile *la case.*"

Fac catolicii asta? O'Brien răspunde: „Munca poate fi făcută dacă cei 37,000,000 laici ai noştri îşi dau jos haina, îşi suflecă mânecile, şi să treacă la treabă alături de păstorii lor spirituali." Faptul că sunt îndemnaţi să înceapă indică în mod clar că nu o fac. După ce a povestit că a fost nevoie de 250 de catolici ca să convertească o persoană, el a adăugat: „245 nu au mişcat un deget sau nici nu s-au gândit măcar să o facă. În schimb, fiecare martor al lui Iehova petrece mai multe ore pe săptămână încercând să câştige mai mulţi adepţi." Pe cine foloseşte ca exemplu pentru ce trebuie făcut? Pe martorii lui Iehova!

Cuprins

Alt preot, vorbind cu un grup al Consiliului Naţional al Bisericilor, a spus: „Trebuie să recunoaşteţi că mărturia este fundamentală. Este baza credinţei noastre.” În Anglia, Canon Bryan Green scrie în ediţia din 14 mai, 1960, a *Birmingham Post:* „Băgăm bani în campanii evanghelistice scumpe, în organizaţii centrale şi în supra-împodobirea clădirilor. Nu ar fi mai bine ca banii să fie cheltuiţi în... învăţarea oamenilor laici să se întoarcă la sarcina apostolică de vestire din casă în casă? De ce apostolică? Pavel ne spune în Faptele Apostolilor cum nu ‚s-a dat înapoi de la a învăţa atât în faţa lumii cât şi din casă în casă.’”

Se aşteaptă Canon Green ca acestea să fie luate în seamă de poporul lui? El se plânge: „O idee bună, poate; dar avem noi oare devotamentul şi stăruinţa în Biserica Creştină ca să îndeplinim o astfel de sarcină cu succes la nivel naţional aşa cum se cere?... Am putea la fel de bine să întrebăm unde sunt tinerii din Bisericile noastre Creştine – lăsând deoparte preoţimea – care sunt dispuşi să facă astfel de sacrificii pentru cauza lui Cristos şi a Evangheliei Lui?” Evident, acest lider religios are puţine speranţe să îi ridice pe laici să facă propovăduirea din casă în casă. Remarcă el vreun grup ca exemplu? El afirmă: „Aspectul principal în care martorii lui Iehova au ceva ce să înveţe Biserica Creştină este credinţa lor în puterea literaturii, şi în distribuirea din casă în casă. Aşa muncesc ei. Oamenii sunt într-adevăr dedicaţi sarcinii lor. Ei chiar îşi fac treaba... fiindcă ei cred că au o sarcină divină.”

Publicaţia *Evening News* din Paterson, New Jersey, din 5 mai, 1960, a specificat principalele denumiri religioase legate de acest tip de propovăduire. Spunea: „Ce este această propovăduire a laicilor mult discutată? Scriitorii protestanţi şi catolici, care au scos nenumărate cărţi despre acest subiect în ultimul timp, au fost de acord că... fiecare laic este chemat să ajute la comunicarea evangheliei lui Cristos celora care nu au auzit-o sau nu au înţeles-o. Porunca de a propovădui evanghelia ‚fiecărei făpturi vii’ nu a fost îndreptată numai spre preoţi hirotoniţi: a fost dată pentru întreaga biserică. Iar laicii formează mai mult decât 99 la sută din efectivul bisericii.”

Revista *Lutheran Witness* din 20 octombrie, 1959, a vorbit despre datoria tuturor de a propovădui: „Luther a ridicat laicii din poziţia lor inferioară şi a făcut din fiecare creştin un ‚preot.’ Prima şi principala dintre aceste activităţi ‚preoţeşti’ este mărturia lui Cristos prin viaţă, iubire şi buze. A fi ai Lui înseamnă a fi martorii Lui!... Sub Dumnezeu, fiecare creştin ar trebui să fie în echipa de martori. Încă din secolul al patrulea, renumitul tată al bisericii, Ieronim, a declarat; ‚Botezul este hirotonisirea laicilor.’”

În aceeaşi publicaţie, un profesor de la un seminar teologic arată improbabilitatea foarte mare ca laicii să fie activi în această biserică. Dr. Herman Sasse a vorbit „luteranilor din lumea întreagă, care din cauză că au devenit indiferenţi la auzul doctrinei luterane, nu pot da răspunsuri hotărâte şi satisfăcătoare... Bisericile noastre se află exact în aceeaşi poziţie ca cea în care se regăseşte anglicanismul. Biserica Anglicană este de asemenea incapabilă să spună, chiar dacă este lumea bisericilor reformate, întocmai ceea ce crede.”

Cuprins

Preotul baptist L. Tarr din Canada a arătat gravitatea faptului de a nu fi un participant: „Fiecare creştin ar trebui să fie implicat activ în munca Evangheliei. Această eră cere ucenici. Orice duce lipsă de aceasta este ipocrizie. El a recunoscut apoi că cei care merg la biserică „se consideră mai degrabă spectatori decât participanţi."

UNDE STĂ RESPONSABILITATEA

Cum poate înainta o armată fără a fi învăţat să îşi folosească armele? Cum poate concura un alergător dacă nu a învăţat niciodată să alerge? Cum poate fi martor un creştin dacă nu ştie la ce să fie martor? Neştiinţa îngrozitoare care există în creştinism în ceea ce priveşte adevărurile Bibliei face ca mărturisirea lor să fie imposibilă. Publicaţia *State Journal* din Lansing, Michigan, din 11 mai, 1960, a exprimat această părere, spunând: „Aceasta nu va fi o sarcină uşoară. Incultura religioasă abundă în stranele bisericilor americane, şi niciun laic, oricât de dornic ar fi, nu poate sluji ca un apostol pronunţat al unei credinţe pe care nu o înţelege în întregime."

Povara responsabilităţii pentru această lipsă de cunoaştere corectă rămâne la liderii spirituali. Ei nu au învăţat cu fidelitate adevărurile Bibliei. Ei nu au folosit metodele biblice din casă în casă pentru a da exemplul bun. Este ca şi cum generalul ar fi refuzat să ia parte la război, ca şi cum căpitanul ar fi refuzat să îşi ajute echipa. Ca urmare, atât preoţimea, cât şi laicii, da, atât generalii, cât şi trupele, atât căpitanii, cât şi alergătorii, au fost descalificaţi de către marele judecător – Iehova Dumnezeu. Aşa cum a fost adevărat pentru neamul Israelului, aşa s-a dovedit a fi adevărat şi pentru creştinism: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care face roade." – Mat. 21:43.

Dumnezeu îi va folosi pe cei care doresc să participe şi să fie martorii Lui. Astăzi, sute de mii de martori ai lui Iehova au răspuns la porunca lui Isus de a predica evanghelia Împărăţiei din casă în casă. Numai ei au fost credincioşi acestei porunci. Cât de ciudat este, aşadar, că alte religii recunosc mărturia ca fiind esenţială, şi totuşi îi persecută şi li se opun celor care face ceea ce ei recomandă!

Viaţa veşnică este un premiu minunat. Spectatorii nu o vor dobândi, dar participanţii da. Nu deveniţi un spectator inactiv, ci participaţi pentru a fi pe placul lui Dumnezeu şi pentru a câştiga viaţa în noua Lui lume!

Căsătoria în afara Paradisului

Cuplul alungat, Adam şi Eva, şi-au continuat căsnicia în afara Paradisului din Eden. Putem fi siguri că de acolo înainte, nu a fost un mariaj liniştit. Acolo pe pământul blestemat ei au început să-şi nască copiii infectaţi cu păcat într-o stare muribundă începând de la naştere. Adam „a devenit tatăl fiilor şi fiicelor." (Gen. 4:1; 5:4) De-a lungul timpului, noi căsătorii au fost încheiate. Fiii maturi ai lui

Cuprins

Adam s-au căsătorit cu fiicele mature ale lui Adam. Aşadar este relatat că după ce primul lor născut Cain „a avut relaţii intime cu soţia lui, ea a rămas însărcinată şi l-a născut pe Enoh.” În Biblie sunt înregistrate şase generaţii de la Cain, care au trăit de pe urma lui „în ţara Fugii la est de Eden.” (Gen. 4:16-24) Cain a avut un frate mai mic pe nume Set. Familia umană de astăzi îşi trasează descendenţa de la Set, nu de la Cain, ai cărui urmaşi au fost distruşi toţi în marele Potop. Printre descendenţii lui Set se numărau profetul Enoh şi Noe, constructorul arcei în care opt suflete omeneşti au supravieţuit potopului mondial. – 1Pet. 3:20; 2Pet. 2:5.

[2] Referitor la zilele lui Noe dinaintea potopului, Isus Cristos însuşi ne spune că „oamenii în zilele dinaintea potopului mâncau şi beau, se căsătoreau şi-şi dădeau femeile în căsătorie, până în ziua când Noe a intrat în arcă.” (Mat. 24:38) Cum erau înfăptuite acele căsătorii, Sfânta Biblie nu relatează. Poligamia a fost introdusă de către Lameh, un descendent al ticălosului Cain, deoarece Lameh şi-a luat două soţii pentru el. (Gen. 4:19-24) În zilele lui Noe dinaintea potopului „fiii lui Dumnezeu” din cer s-au materializat pe pământ pentru a se căsători cu frumoasele „fiice ale oamenilor.” Este relatat că aceşti neascultători „fii ai lui Dumnezeu” şi-au satisfăcut pasiunile „luând de soţii pe toate pe care şi le-au ales,” şi au avut urmaşi de rase diferite numiţi nefilimi, „puternicii de altădată, bărbaţi cu renume.” Câte soţii şi-au ales şi şi-au luat fiecare dintre aceşti pasionali „fii ai lui Dumnezeu” şi dacă au luat femei măritate legal de lângă soţii lor pentru că erau atât de frumoase, Biblia nu ne spune. – Gen. 6:1-4.

[3] Un lucru este sigur: toţi poligamii au fost distruşi de către Potop, pentru că supravieţuitorul Noe şi cei trei fii ai lui au avut fiecare doar câte o soţie. Din moment ce Isus Cristos a spus că lucrurile vor fi în zilele Lui din „timpul sfârşitului” acestei lumi ticăloase la fel cum erau în zilele lui Noe, ştim că nici unor bigami sau poligami nu li se va permite să supravieţuiască sfârşitului acestei lumi rele şi prin urmare să trăiască în continuare în Paradis sub regatul lui Dumnezeu. Aşadar, familia umană a început de la un bărbat care avea doar o singură soţie; familia umană a fost salvată de la marele potop de către un bărbat care avea doar o soţie, împreună cu fiii lui monogami; iar familia umană va fi menţinută în viaţă fără întrerupere până la sfârşitul acestui „sistem prezent viclean al lucrurilor” de către bărbaţii, femeile şi copiii cu frica lui Dumnezeu care sunt adepţii stricţi ai monogamiei – căsătoria unei singure femei cu un singur bărbat.

[4] Imediat după potop, Iehova Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe cei trei fii ai lui şi le-a spus, aşa cum spusese şi când îi binecuvântase pe Adam şi Eva în Paradisul Edenului: „Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul.” Astfel El a autorizat căsătoria urmaşilor lor, spunând de asemenea: „Iar voi fiţi roditori şi înmulţiţi-vă, răspândiţi-vă pe pământ şi înmulţiţi-vă pe el.” (Gen. 9:1-7) Astăzi, cu mai mult de patruzeci şi trei de secole mai târziu, oamenii cred că pământul este plin de oameni şi că există o explozie a populaţiei. Însă distrugerea acestui sistem ticălos de lucruri în războiul universal de la Armaghedon va reduce drastic populaţia pământului, aşa cum a făcut-o şi Potopul. Prin urmare, toate persoanele dedicate lui Dumnezeu, care aşteaptă cu nerăbdare să se bucure de viaţa de căsătorit în paradisul pământesc promis sub regatul lui Dumnezeu, acum îşi

Cuprins

examinează în mod conştient relaţiile. Ei vor să le aducă în armonie cu regulile şi standardele Cuvântului lui Dumnezeu în ceea ce priveşte moralitatea, căsnicia şi divorţul.

[5] Astăzi obiceiurile şi standardele căsniciei diferă pe întreg pământul. În diferite ţinuturi, legile făcute de om pot aproba şi permite aceasta. Însă marea întrebare în acest critic „timp al sfârşitului” este: Legea lui Iehova Dumnezeu din zilele noastre aprobă acestea? Care este legea căsniciei lui Dumnezeu care se aplică acum în acest „timp al sfârşitului”? Există câteva practici ale căsniciei pe care Dumnezeu le-a permis şi le-a reglat printre slujitorii Lui aleşi în secolele dinaintea lui Cristos, însă pe care astăzi nu le-am putea lua drept standard pentru persoanele căsătorite care vor să fie plăcute lui Dumnezeu acum. Deci haideţi să facem o examinare.

[6] La patru sute de ani după potop, prietenul lui Iehova, strămoşul Avraam era un om căsătorit cu o singură soţie, Sara. Când el avea optzeci şi cinci de ani şi Sara şaptezeci şi cinci, ei încă nu aveau niciun copil din cauza infertilităţii Sarei. Sara s-a hotărât să adopte un copil. Pentru aceasta, ea i-a dăruit-o pe servitoarea ei egipteană Hagar lui Avraam pentru ca el să aibă relaţii intime cu ea astfel încât ea să nască fiul mult dorit. Hagar a născut un fiu, care a fost numit Ismael; iar Sara a adoptat acest copil ca fiind al ei. Nu există nicio relatare cum că în următorii cincisprezece ani Avraam a mai avut alte relaţii cu Hagar ca şi a doua soţie. Cu toate acestea, o asemenea modalitate de compensare pentru o soţie infertilă, sau chiar inseminarea artificială din zilele noastre pentru a avea un copil nu sunt aprobate de către Dumnezeu acum. Deşi Dumnezeu a promis că-l va binecuvânta pe Ismael şi-l va înmulţi, totuşi Dumnezeu nu a permis ca acest copil adoptat să fie moştenitorul lui Avraam. Sara însăşi trebuia să devină mama moştenitorului.

[7] Câţiva ani mai târziu, Dumnezeul cel Atotputernic a reînviat puterile reproducătoare ale lui Avraam şi ale Sarei, şi i-a dat în mod miraculos lui Avraam un fiu prin Sara, când ea avea nouăzeci de ani şi el o sută. Chiar nu fusese nevoie de o a doua soţie pentru Avraam astfel încât el să aibă un băiat moştenitor căruia să-i dea promisiunea legământului lui Dumnezeu referitoare la o sământă pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. La câţiva ani după aceasta, Sara a cerut ca cea de-a doua soţie şi fiul ei Ismael să fie alungaţi din gospodărie. Dumnezeu a aprobat acest lucru, iar Avraam s-a supus voinţei arătate de Dumnezeu şi i-a trimis pe Hagar şi pe Ismael departe, să nu se mai întoarcă niciodată. (Gen. 16:1 până la 21:21; Gal. 4:22-31) Astăzi Iehova Dumnezeu nu aprobă ca slujitorii Lui să aibă două soţii, deşi obiceiul ca un bărbat să aibă femei ca şi soţii secundare în afara soţiei sale legale poate fi unul acceptat şi permis în multe ţări.

[8] Singurul fiu al Sarei, Isaac, a rămas la o singură soţie. El a urmat exemplul divin arătat în Paradisul Edenului şi expus de asemenea şi în supravieţuitorii potopului, Noe şi cei trei fii ai săi. Isaac a făcut aceasta, în ciuda faptului că soţia sa Rebeca a fost infertilă timp de douăzeci de ani înainte de a-i naşte pe gemenii Iacov şi Esau. (Gen. 25:19-26) În felul acesta, Isaac a servit credincios scopului lui Dumnezeu în ilustrarea faptului că Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, va avea doar o singură mireasă spirituală, şi anume, congregaţia creştină adevărată a lui

Cuprins

Dumnezeu, formată din 144.000 de urmaşi credincioşi, pe care Dumnezeu îi adoptă ca şi copiii Săi spirituali. (Gal. 4:28-31) Scriindu-le acestor copii spirituali ai lui Dumnezeu, apostolul Pavel le spune corintienilor din Corint cărora le-a adus adevărul despre Cristos: „Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soţ, lui Cristos, şi vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă.” – 2Cor. 11:2.

AVÂND MAI MULT DE O SOŢIE DEODATĂ

[9] Dintre fiii gemeni ai lui Isaac, Iacov a fost cel pe care Dumnezeu l-a ales să primească promisiunea divină făcută lui Avraam pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ prin Sămânţa „femeii” lui Dumnezeu. Iacov a vrut să fie asemeni tatălui său, Isaac, şi să aibă doar o singură soţie, şi anume, pe Rahela, fiica unchiului său Laban. Iacov era rudă cu Laban, însă Iacov nu avea s-o primească pe Rahela gratis. Aşadar Iacov i-a spus lui Laban: „Sunt gata să-ţi slujesc şapte ani pentru Rahela, fiica ta cea mică.” Aceasta fiind înţelegerea, Iacov a slujit şapte ani pentru Rahela. „În ochii lui au părut doar câteva zile pentru că o iubea.” Timpul nu a trecut repede pur şi simplu pentru că Iacov era atât de îndrăgostit de Rahela încât nu şi-a dat seama de trecerea timpului; ci mai degrabă pentru că el o iubea pe Rahela atât de mult încât a crezut că şapte ani de muncă grea este un preţ mic pentru o fată atât de preţioasă. Dragostea adâncă a lui Iacov pentru Rahela a fost pentru el un scut împotriva imoralităţii. De-a lungul celor şapte ani de logodnă cu Rahela el şi-a păstrat virginitatea, la fel cum a făcut şi ea, pentru a fi curat din punct de vedere moral când se va căsători cu ea.

[10] În această privinţă Iacov a fost un exemplu pentru creştinii de astăzi. Câţi dintre oamenii care se declară creştini ar mai fi dispuşi să plătească preţul a şapte ani de păstorit sau o altă muncă grea şi încă să creadă că este ieftin? Câţi dintre ei ar avea puterea morală de a-şi păstra virginitatea, sau starea de celibat, în timpul celor şapte ani de logodnă, pentru a se oferi caşti şi curaţi partenerilor lor maritali? Chiar şi cu o perioadă de logodnă mult mai scurtă de şapte ani, toţi creştinii dedicaţi ar trebui să respecte angajamentul, aşa cum a făcut Iacov, şi să-şi păstreze bunele moravuri.

[11] La sfârşitul perioadei de logodnă, Iacov i-a spus unchiului său bătrân: „Dă-mi soţia, pentru că s-au împlinit zilele, şi lasă-mă să mă culc cu ea.” (Gen. 29:18-21) Iacov avea acum dreptul să o ceară pe Rahela ca pe soţia lui, nu doar pentru a se bucura de patul conjugal cu ea ci şi pentru a forma un cămin independent propriu şi pentru a întemeia o familie, având în vedere că acum el avea optzeci şi patru de ani şi era moştenitorul natural al promisiunii avraamice. Fratele geamăn al lui Iacov, Esau, era căsătorit deja de patruzeci şi patru de ani. Esau era un vânător sălbatic şi aventuros şi un bărbat pasionat. Contrar dorinţelor părinţilor lui, care erau se temeau de Iehova şi respectau legământul avraamic, Esau s-a căsătorit cu femei necredincioase din ţinut, două hitite. „Ele erau o sursă de amărăciune a spiritului pentru Isaac şi Rebeca,” părinţii lui. Da, Esau a devenit poligam, din propria lui alegere şi acţiune. Când avea şaptezeci şi şapte de ani, el şi-a luat o a treia soţie, o verişoară de-a lui, o ismaelită. (Gen. 26:34, 35; 28:8, 9) Aceasta se

Cuprins

întâmpla pe când fratele lui geamăn Iacov începea să muncească ca şi preţ al miresei lui pentru a intra în posesia Rahelei, o credincioasă în Iehova, Dumnezeul lui Avraam şi Isaac.

[12] Iacov nu a devenit poligam intenţionat, pentru a-l imita pe fratele lui Esau. Poligamia nu a făcut parte din planul său original. Singura femeie pe care el o dorea era Rahela. Totuşi, în noaptea nunţii, Laban i-a prezentat-o ca soţie lui Iacov pe sora Rahelei, Lea, sub un văl gros care i-a ascuns identitatea. A doua zi dimineaţă Iacov a descoperit că avusese relaţii cu Lea, nu cu Rahela.

[13] De ce i-a jucat Laban această farsă ginerelui său? Pentru că Lea era mai mare decât Rahela, iar Laban, tatăl său, a argumentat că nu este obiceiul ţinutului ca fiica cea mică să se mărite înaintea primei născute. Odată cu Lea, Laban şi-a dat şi servitoarea Zilpa ca să o slujească ca servitoare pe Lea, şi ca şi a doua soţie dacă ar fi necesar. Dar Iacov avea o singură dragoste adevărată şi încă o voia pe Rahela. Aşa că Laban i-a sugerat lui Iacov să mai muncească alţi şapte ani ca plată a preţului miresei pentru Rahela. Iacov a fost de acord.

[14] La sfârşitul săptămânii de sărbătorire a căsătoriei lui Iacov cu Lea, Laban i-a dat-o lui Iacov pe Rahela în căsătorie, iar Iacov a început să plătească preţul miresei prin muncă grea. El a muncit preţul întreg, pe care în continuare l-a considerat ca fiind mult mai mic decât valoarea preaiubitei lui Rahela. Laban i-a dat o servitoare şi Rahelei. (Gen. 29:9-30) Astfel, se vede că Iacov a fost înşelat ca să devină poligam. Cu toate acestea, el s-a căsătorit cu surori cu frica lui Iehova; iar Iehova Dumnezeu nu şi-a exprimat dezaprobarea. De fapt, El l-a binecuvântat pe Iacov cu doisprezece fii şi o fiică de la aceste două surori şi servitoarele lor.

[15] Mai târziu, când Iehova Dumnezeu a organizat aceşti doisprezece fii şi familiile lor în naţiunea Israelului şi a eliberat această naţiune din sclavie în Egipt, Iehova încă a permis poligamia în acest popor. Însă a interzis ca un poligam să se căsătorească cu surorile de sânge în timpul vieţilor lor. El a poruncit: „Cât timp trăieşte soţia ta, să n-o iei de soţie şi pe sora ei şi să-i dezveleşti goliciunea, ca să-i fie rivală.” (Lev. 18:18) Cel mai mare poligam din istoria Israelului (dar nu din lume) a fost regele Solomon al Ierusalimului. „El a avut şapte sute de soţii, prinţese, şi trei sute de concubine, iar soţiile lui i-au abătut treptat inima,” de la închinarea la Iehova ca singurul Dumnezeu viu şi adevărat. Aceasta s-a întâmplat pentru că Solomon a urmat exemplul lui Esau de a se căsători cu soţii străine, inclusiv fiica faraonului Egiptului. (1Reg. 11:1-3) Cu înţelepciune Iehova Dumnezeu a poruncit privitor la viitorii regi ai Israelului: „De asemenea, să nu-şi înmulţească soţiile, ca să nu i se abată inima,... să-şi scrie într-o carte o copie a acestei legi, după cea care este dată în grija preoţilor, a leviţilor. Aceasta să rămână la el şi s-o citească în toate zilele vieţii sale, ca să înveţe să se teamă de Iehova, Dumnezeul său.” – Deut. 17:17-19.

[16] Aşadar, Dumnezeu într-adevăr a permis poligamia în Israelul antic, însă a formulat prevederi legale în ceea ce o priveşte pentru a proteja soţia originală a poligamului precum şi orice altă soţie şi copiii lor. (Deut. 21:15-17) Practica poligamiei a servit fără îndoială la crearea unei mari populaţii în naţiunea Israelului natural.

Cuprins

[17] Când Israelul a ajuns sub conducerea cuceritorilor lumii, romanii, în primul secol î.Cr., poligamia scăzuse în rândurile izraeliţilor sau evreilor. Spune *The Jewish Encyclopedia* (volumul VIII, pag. 336): „Monogamia era regulă printre evreii din timpurile romane, însă existau excepţii notabile.” Prin legea dată izraeliţilor prin profetul lui Iehova, Moise, evreii care încă pretind că sunt sub acea lege s-ar putea simţi liberi să practice poligamia în acelaşi fel în care o fac rudele lor îndepărtate, mahomedanii arabi. În contrast pătrunzător, Isus Cristos a afirmat ca fiind voinţa lui Dumnezeu pentru adepţii Lui mariajul care a copiat exemplul din Paradis. Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, era perfect şi fără păcat. Deci în privinţa căsătoriei umane El a păstrat standardul omului perfect în Paradis, acela al omului ce are doar o singură soţie. (Mat. 19:1-9) Este singurul standard ce va fi permis în Paradisul ce urmează a fi restaurat în curând sub regatul lui Dumnezeu.

[18] Înainte ca Regele Solomon să se întoarcă de la închinarea pură la Dumnezeu, el a scris aceste cuvinte: „A găsit cineva o soţie bună? A găsit un lucru bun şi capătă bunăvoinţa lui Iehova.” (Prov. 18:22) „Casa şi avuţia se moştenesc de la părinţi, dar o soţie prevăzătoare este de la Iehova.” (Prov. 19:14) Un închinător al lui Iehova Dumnezeu ar trebui să fie dispus ca soţia lui să-l coste ceva, fie înainte sau după căsătorie, mai ales o soţie care i-ar aduce bunăvoinţa lui Iehova, o soţie pe care ar putea-o considera „de la Iehova” datorită dedicării ei complete şi exclusive lui Dumnezeu.

[19] În timpurile biblice printre oamenii aleşi ai lui Dumnezeu era obiceiul de a plăti un preţ de mireasă ca şi cheltuială iniţială de a avea o soţie. David, ucigaşul uriaşului, a plătit două sute de prepuţuri ale soldaţilor filisteni pentru soţia sa Mical, fiica regelui Saul. (1Sam. 18:20-27) Profetul Osea a plătit cincisprezece bucăţi de argint şi o măsură de un homer şi jumătate de orz pentru soţia lui. (Osea 3:1-3) Isus Cristos a plătit pentru mireasa Lui spirituală prin sacrificiul propriei vieţi. (Efes. 5:25, 26) Amintiţi-vă de asemenea că Eva l-a costat pe Adam o coastă. – Gen. 2:21, 22.

[20] Acest obicei străvechi încă persistă în multe părţi ale lumii astăzi. De asemenea, în unele părţi există obiceiul ca tatăl să dea o zestre odată cu fiica lui, adică, bani, bunuri sau o proprietate pe care o femeie le aduce mirelui ei la căsătorie. Aceasta este scumpă pentru tatăl ei. Însă acordarea zestrei era practicată în vechime chiar şi în naţiunea Israelului. Luaţi cazul lui Caleb, tovarăşul lui Iosua în spionarea ţinutului Canaanului. În ciuda vârstei, i-a fost permis să treacă râul Iordan şi să intre în Ţara Promisă a Palestinei cu Iosua în calitate de succesor al profetului Moise. Caleb a trebuit să-şi cucerească partea lui de ţinut. El a promis că o va da pe fiica lui, Acsa bărbatului care va cuceri oraşul inamic Chiriat-Sefer. Nepotul său Otniel l-a cucerit. Când Acsa îi era dată ca soţie, ea a cerut o adăugare la o anumită zestre de la tatăl ei Caleb. Prin urmare, printr-o bucată sudică de pământ pentru ea, Caleb a adăugat necesarele izvoare de apă. – Ios. 15:13-19.

[21] Regele faraon al Egiptului şi-a măritat fiica cu regele Solomon. Faraonul i-a dat miresei ca şi „cadou de despărţire” sau zestre, oraşul Ghezer, oraş pe care regele Solomon l-a construit apoi. (1Reg. 9:16, 17) Zestrea nu este un mod prin care este plătit un bărbat pentru a se căsători cu fiica cuiva, însă oferă asistenţă

Cuprins

materială bărbatului care o ia. O scuteşte pe ea de a fi în întregime o cheltuială pentru soţul ei.

[22] Când congregaţia creştină a fost înfiinţată în ziua de Rusalii, anul 33, membrii originali erau evrei şi cei care deveniseră evrei prozeliţi prin circumcizie. Timp de trei ani şi jumătate, congregaţia creştină a continuat exclusiv cu evrei şi prozeliţi. Aceşti evrei şi-au adus obiceiurile lor de căsătorie în unele privinţe în creştinism. Chiar şi Isus Cristos, Conducătorul lor, a folosit obiceiurile de căsătorie evreieşti pentru a ilustra povestirile Lui prin parabole. (Mat. 22:1-14; 25:1-13; Luca 12:35-40) Unele aranjamente de căsătorie ale evreilor au fost, într-adevăr, abolite de către noul legământ al lui Iehova cu congregaţia creştină, deşi le făcuse cunoscute şi le autorizase în legea Lui pentru evrei prin Moise. Însă nu există nicio relatare că preţul de mireasă şi zestrea au fost abolite sau interzise printre creştini, nu, nici sărbătorirea nunţilor. Noul legământ al lui Iehova, totuşi, a restaurat pentru congregaţia creştină standardul perfect al căsniciei pe care El însuşi a înfiinţat-o cu bărbatul si femeia perfectă în Paradisul Edenului. Acel standard trebuie să-l urmăm noi creştinii astăzi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.În afara Edenului, la ce a dus continuarea căsătoriei, iar urmaşii căruia dintre fiii lui Adam au supravieţuit potopului?

2. Cine a introdus poligamia şi cum au ajuns să se căsătorească cu femei pământeşti neascultătorii „fii ai lui Dumnezeu”?

3. Ce s-a întâmplat cu poligamii în timpul potopului şi acceptând ce fel de căsnicie va putea supravieţui familia oamenilor pentru a ajunge în rai?

4. Cum a arătat Dumnezeu că a îngăduit căsătoria copiilor supravieţuitorilor potopului şi ce îi determină acum pe cei care se aşteaptă să supravieţuiască Armaghedonului să-şi analizeze relaţiile?

5. (a) În ceea ce priveşte obiceiurile şi standardele unei căsnicii, care este întrebarea importantă la care ar trebui să ne gândim acum în „vremea din urmă”? (b) Anumite obiceiuri în căsnicie pe care Dumnezeu le-a îngăduit în trecut ar putea fi considerate standarde în prezent?

6. Cum a încercat Sara, soţia lui Avraam, să compenseze pentru faptul că era stearpă? Îngăduie Dumnezeu o asemenea acţiune în prezent?

7. (a) Cum a arătat Dumnezeu că nu era nevoie de o a doua soţie pentru ca Avraam să poată da mai departe unui fiu binecuvântarea cu privire la urmaşi? (b) Acest obicei întâlnit în multe ţări de a avea două soţii este o atitudine demnă de urmat în prezent de către slujitorii lui Dumnezeu?

8. (a) Al cui exemplu l-a urmat Isaac, fiul lui Avraam, în ceea ce priveşte căsnicia? (b) Înfăţişând ce faptă importantă a putut Isaac să slujească?

9. (a) Cum a aranjat Iacov să obţină o soţie de la unchiul său Laban? (b) Împotriva cărui păcat a oferit protecţie dragostea profundă a lui Iacov pentru Rahela?

10. În această privinţă, cum este Iacov un model de urmat pentru creştinii de azi?

Cuprins

11. (a) Ce avea în minte Iacov atunci când i-a cerut-o pe Rahela unchiului său Laban la sfârşitul celor şapte ani de muncă? (b) În ce priveşte căsnicia, cum se dovedise lipsit de respect Esau, fratele său geamăn, faţă de părinţii săi şi faţă de legământul avraamic?

12, 13. Cum a ajuns poligam Iacov, contrar voinţei sale?

14. Când a primit-o Iacov pe Rahela de soţie şi cum a dovedit Iehova Dumnezeu dacă a fost de acord sau nu cu poligamia lui Iacov în aceste condiţii?

15. (a) Ce poruncă a dat Dumnezeu cu privire la ideea că acelaşi om s-ar putea căsători cu două surori în Israel? (b) Cum a urmat regele Solomon exemplul lui Esau, dar ce a poruncit cu înţelepciune Dumnezeu cu privire la viitorii regi ai Israelului?

16. Chiar dacă a îngăduit poligamia în Israel, ce anume a mai făcut Dumnezeu cu privire la aceasta?

17. Care era statutul poligamiei în Israelul din vremea lui Isus şi ce standard în căsnicie a susţinut El că ar trebui respectat de ucenicii Săi?

18. De ce ar trebui ca cineva care I se închină lui Iehova să fie de acord că trebuie să plătească pentru soţia sa şi ce soţie ar putea fi considerată ca fiind „de la Iehova”?

19. Ce exemple de plată oferită pentru o soţie sunt prezentate în Biblie?

20, 21. În anumite locuri, ce obicei de nuntă costisitor pentru tatăl miresei mai există încă şi ce exemple ne oferă Biblia în acest sens?

22. (a) În timpul Rusaliilor din anul 33 d.Cr. s-a renunţat cumva la plata şi zestrea oferite pentru mirese în cadrul adunării creştinilor şi ce dovezi avem în acest sens? (b) Conform noului legământ încheiat cu Dumnezeu, ce standard în căsnicie trebuie să respecte creştinii în prezent?

Exercitarea înţelepciunii practice într-o lume condamnată

Chiar dacă a reuşit să ajungă în spaţiu, omul modern nu a reuşit să ajungă în rai, acolo unde se află Iehova Dumnezeu. Chiar dacă, cu cât mai mult învaţă despre natură, cu atât mai multe dovezi are care să sprijine existenţa lui Dumnezeu, nu reuşeşte să vadă implicarea lui Dumnezeu în lucrările Sale, semănând cu un viţel la poarta nouă. O asemenea înţelepciune nu e practică deloc. De ce? Fiindcă nu numai că a umplut pământul de neînţelegere, confuzie şi corupţie, dar ignoră şi faptul că numai Iehova Dumnezeu poate oferi siguranţă acum şi în timpul Armaghedonului.

Oamenii şi naţiunile luptă prosteşte pentru dobândirea puterii mondiale. Ignorând Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu realizează faptul că s-a oferit de mult timp răspunsul cu privire la cine deţine conducerea întregii lumi. Însuşi Iehova Dumnezeu I-a oferit spre administrare totul Fiului Său Isus Cristos. Cei ce sunt înţelepţi se vor supune acestui Împărat puternic şi Îi vor împlini voia. – Efes. 1:10-12.

Cuprins

După cum a arătat şi Isus în una dintre ilustraţiile Sale, atunci când te confrunţi cu forţe superioare, cel mai înţelept e să obţii pacea. Din moment ce Isus Cristos va acţiona în curând în calitate de Călău al Dumnezeului Atotputernic, este un lucru înţelept să cădem la pace cu Dumnezeu supunându-ne voii Sale. Fiindcă am acceptat pacea, trebuie să fim dispuşi a renunţa la toate bunurile noastre dacă e necesar şi să continuăm să ne plătim cheltuielile devotamentului nostru. De atunci înainte trebuie să fim neclintiţi şi hotărâţi în această privinţă. Dacă ne permitem să fim slabi, asemenea sării ce şi-a pierdut gustul, nu vom mai putea fi folosiţi de Dumnezeu. – Luca 14:25-35.

Pentru a arăta mai departe cum acţionează înţelepciunea practică într-o lume condamnată, Isus a povestit despre un administrator neloial care, când era pe cale să-şi piardă funcţia, şi-a făcut prieteni scăzând din sumele pe care datornicii trebuiau să le plătească stăpânului său. Stăpânul său, nu Isus Cristos, l-a lăudat pentru iscusinţa sa, adică pentru înţelepciunea sa practică. La fel şi noi acum, dacă dăm dovadă de înţelepciune practică, ne vom împrieteni cu Iehova Dumnezeu şi cu Isus Cristos indiferent de ce fel de bogăţii necinstite am avea. Apoi, când această lume veche va dispărea, Prietenii aceştia ne vor duce în locuinţe veşnice. – Luca 16:1-9.

Aşa cum a subliniat şi Isus în predica de pe munte, nu e de ajuns numai să auzim vestea cea bună despre împărăţia lui Dumnezeu şi să credem că e adevărat. Trebuie să şi facem ceva în această privinţă. Doar atunci vom fi asemenea înţeleptului care şi-a construit casa pe o stâncă. Dacă ascultăm poruncile drepte ale lui Dumnezeu, vom avea o bază solidă care ne va permite să supravieţuim Armaghedonului. – Mat. 7:24-27.

Poruncile echitabile ale lui Dumnezeu din prezent fac referire la a-i face cunoscute numele şi împărăţia predicând din casă în casă, pe străzi şi ori de câte ori ni se oferă şansa. Trebuie să lucrăm eficient pregătindu-ne cât mai bine. Atunci, unealta noastră, Cuvântul lui Dumnezeu, va fi asemenea unui topor ascuţit, eficient în împlinirea scopului nostru. – Ecl. 10:10.

Mai ales în această lună noiembrie, haideţi să ne folosim toţi înţelepciunea practică îndemnându-i pe ceilalţi să facă pace cu Dumnezeu şi folosindu-ne de toate mijloacele pe care le avem pentru a ne împrieteni cu Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos.

IACOV – Omul lui Dumnezeu, paşnic şi cu fire blândă

Eşti vreodată tentat să iei legea în propriile mâini datorită unei nedreptăţi? Te simţi vreodată stârnit să foloseşti forţa pentru a obţine ceea îţi cuvine? Deşi aceasta este politica naţiunilor lumii, s-ar putea să nu fie politica adevăraţilor slujitori ai lui Iehova. În schimb, ei trebuie să urmeze sfatul:

Cuprins

„Iubiţii mei fraţi, nu vă răzbunaţi singuri, ci faceţi loc mâniei, căci este scris: ‘Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti, zice Iehova.’” Da, în asemenea condiţii, calea înţeleaptă pentru noi este de a ne aminti cuvintele lui Isus: „Fericiţi sunt cei blânzi.” „Fericiţi sunt cei împăciuitori.” – Rom. 12:19; Mat. 5:5, 9.

Un servitor credincios al lui Dumnezeu al cărui curs a dovedit înţelepciunea blândeţii temperamentului şi a caracterului paşnic a fost Iacov. El a arătat aceste calităţi în relaţiile sale cu tatăl său, cu fratele lui geamăn, cu socrul său, cu fiii lui şi cu străinii. În mod repetat el a ales să nu lupte pentru drepturile lui, preferând pacea în locul fructelor controversei. El a fost binecuvântat din belşug, atât spiritual cât şi material, stabilind un exemplu pentru noi.

Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile tatălui lui Iacov, a făcut-o pe Rebeca, soţia lui Isaac, să conceapă gemeni după o infertilitate de aproape douăzeci de ani. Înainte ca cei doi să fie născuţi, Iehova a prezis că cel mai mare îl va servi pe cel mai mic. La naşterea gemenilor, cel mai mare, din cauza pielii sale păroase, a fost numit Esau, care înseamnă „păros”. Cel mai mic a fost numit Iacov, însemnând „Înlocuitor; A Prinde Călcâiul cu Mâna,” pentru că la naşterea lui el a prins călcâiul fratelui său. – Gen. 25:21-26.

Iacov, în contrast cu Esau care iubea viaţa în aer liber şi care era un vânător iscusit, era un om onest, inofensiv şi inocent care prefera să trăiască în corturi. Iacov aprecia lucrurile spirituale; Dumnezeul lui, Iehova, era apropiat şi adevărat pentru el, după cum poate fi văzut în jurământul şi rugăciunile sale. El şi-a pus multă încredere în promisiunea lui Dumnezeu pe care tatăl său a moştenit-o de la Avraam. Fără îndoială că Iacov a observat că Esau nu preţuia în mod deosebit această comoară, altfel cu greu ar fi îndrăznit să sugereze ca Esau să o cedeze pentru un simplu castron cu tocană. Dacă Esau ar fi apreciat cu adevărat dreptul său de întâi născut, atunci, chiar dacă ar fi fost hămesit, ar fi refuzat cu dispreţ oferta lui Iacov. Dar nu, Esau era un om materialist, cu o gândire trupească. Iacov nu i-a făcut nicio nedreptate în negocierea cu el pentru dreptul întâiului născut. – Gen. 25:27-34.

Deşi Esau a pecetluit înţelegerea cu un jurământ, el a fost gata să primească binecuvântarea care venea odată cu dreptul întâiului născut de la tatăl său. Iacov se pare că a fost reticent să forţeze problema certându-se cu Esau sau cu tatăl lui, Isaac. A fost nevoie ca Rebeca să-l convingă pe Iacov să facă paşii necesari – pe care el i-a făcut întruchipându-l pe Esau – pentru a-şi asigura binecuvântarea care venea odată cu dreptul întâiul născut la care el era acum îndreptăţit. Mai mult, nu a indicat Iehova că Iacov va primi dreptul întâiului născut prezicând că cel mai mare îl va servi pe cel mai mic? – Gen. 27:1-40.

Cu toate acestea, cei mai mulţi comentatori ai Bibliei găsesc greşeala la Iacov. Ei vorbesc despre „trişarea şi înşelătoria” lui şi despre „luarea frauduloasă a dreptului întâiului născut al lui Esau,” şi aşa mai departe. Însă asemenea critică nefavorabilă a lui Iacov este nelalocul ei. Mai degrabă Esau este cel ce ar trebui cenzurat pentru că a dorit să primească binecuvântarea dreptului întâiului născut după ce l-a vândut. Cu siguranţă Isaac nu l-a învinovăţit pe Iacov, pentru că, imediat după aceea, când l-a trimis pe Iacov la rudele mamei sale pentru a-şi găsi o

Cuprins

soţie, el l-a binecuvântat din nou pe Iacov. Iar Cuvântul lui Dumnezeu, în loc să-l critice pe Iacov, îl critică pe Esau: „Esau şi-a dispreţuit dreptul său din naştere.” „L-am iubit pe Iacov, însă l-am urât pe Esau.” „Oricine nu apreciază lucrurile sacre, ca Esau, care în schimbul unei mese şi-a dat drepturile lui ca întâi născut.” – Gen. 28:1-4; 25:34; Rom. 9:13; Evr. 12:16.

IACOV OBŢINE O MARE GOSPODĂRIE

Până la această dată Iacov era un om trecut de şaptezeci de ani, iar destinaţia sa, Paddan-aram era la circa cinci sute de mile depărtare. Pe drum, Iehova i-a apărut într-un vis, i-a repetat promisiunea avraamică şi l-a asigurat pe Iacov că va merge cu el şi că va avea o întoarcere sigură. La trezire, Iacov s-a închinat la Iehova şi a făcut un jurământ să-i dea lui Iehova o zecime din tot ce va obţine la întoarcerea lui în siguranţă. – Gen. 28:13-22.

După ce a sosit la locuinţa unchiului său Laban, Iacov a întâlnit-o şi s-a îndrăgostit de frumoasa lui verişoară Rahela. El a acceptat să muncească şapte ani pentru Rahela, care i s-au părut ca şi câteva zile datorită dragostei şi aprecierii lui pentru Rahela. Însă la sfârşitul celor şapte ani, Laban, la adăpostul nopţii, l-a înşelat pe Iacov dându-i-o pe fiica lui mai mare şi mai simplă, Lea. Iacov s-ar fi putut ridica cu arme împotriva unei asemenea fraude palpabile, însă nu a făcut-o. În schimb, el a acceptat să mai muncească alţi şapte ani, Rahela fiindu-i dată în săptămâna următoare. Iacov, preferând astfel pacea în locul conflictului, nu a fost rănit. Dacă ar fi rămas ferm pe poziţii şi ar fi insistat să o aibă doar pe Rahela, el ar fi avut doar doi fii în loc de doisprezece şi o fiică. Şi să luăm aminte că Lea i-a născut şi pe Levi şi pe Iuda, capetele de familie ale celor două cele mai onorante triburi ale Israelului. – Gen. 29:1-35.

După ce Iacov a servit la Laban timp de paisprezece ani şi după naşterea celui de-al unsprezecelea fiu, Iosif, el l-a rugat pe Laban să-l trimită înapoi în ţara lui. Însă Laban a şovăit pentru că de când venise Iacov, el prosperase. Iacov a acceptat să stea cu condiţia să primească toate oile pătate şi colorate, berbecii tineri maro-închis şi caprele colorate şi pătate. Iacov acum începuse să aibă grijă de propriile lui interese, fără să neglijeze turmele lui Laban; Iehova de asemenea l-a ajutat să prospere foarte mult. Acum Laban şi fiii lui deveniseră invidioşi pe Iacov. Observând aceasta, Iacov a ales un moment oportun pentru a pleca în ţara lui. – Gen. 30:25-31:18.

Descoperind că Iacov l-a părăsit, Laban a pornit în urmărirea lui, şi la sfârşitul celor şapte zile l-a prins pe Iacov din urmă. Dar nu înainte ca Iehova să apară în faţa lui Laban şi să-l avertizeze să nu vorbească urât cu Iacov. Când Laban s-a întâlnit cu Iacov, el a început să se certe cu Iacov, însă Iacov s-a menţinut pe poziţii. El a arătat către cei douăzeci de ani loiali de muncă grea şi cât de nedrept îl tratase Laban, schimbându-i plata de zece ori. În mod egoist, necinstit şi ipocrit, Laban a afirmat că tot ceea ce avea Iacov îi aparţinea de fapt lui Laban, în acest fel desconsiderând cei douăzeci de ani de muncă grea. La sfârşit, totuşi, el a încheiat un legământ cu Iacov pentru relaţii paşnice între cele două gospodării. Pentru a o comemora ei au alcătuit un monument din pietre pe care l-au numit „movila

Cuprins

martoră" şi „Turnul de veghere." Apoi Laban s-a dus înapoi iar Iacov şi-a continuat drumul. – Gen. 31:19-55.

Pus acum în faţa perspectivei de a-l întâlni pe Esau, Iacov a trimis înainte mesageri care să pledeze pentru reconciliere. Când aceştia s-au întors cu vestea că răzbunătorul lui frate venea spre el cu patru sute de oameni, Iacov a apelat cu toată convingerea la Iehova pentru ajutor. În acelaşi timp el i-a trimis lui Esau un cadou deosebit de generos alcătuit din oi, capre, cămile, vite, măgari, peste cinci sute luate toate în considerare.

După ce a trimis acest cadou, Iacov s-a întâlnit cu un străin care a început să se lupte cu el şi care s-a dovedit a fi un înger al lui Dumnezeu. Iacov s-a luptat cu acesta toată noaptea iar dimineaţa l-a lăsat să plece cu condiţia ca el să-l binecuvânteze pe Iacov. Îngerul l-a binecuvântat apoi pe Iacov şi i-a spus că numele lui nu va mai fi Iacov ci Israel, pentru că s-a întrecut cu succes cu Dumnezeu. – Gen. 32:22-31.

Temându-se de ce era mai rău, Iacov şi-a împărţit tabăra în două părţi, astfel încât daca o parte ar fi fost atacată cealaltă să poată scăpa. Cu toate acestea, când Esau l-a întâlnit pe Iacov, el l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat şi amândoi au izbucnit în lacrimi. Deşi Esau l-a asigurat pe Iacov că avea multe posesiuni, Iacov a insistat ca el să accepte cadoul lui, ceea ce a şi făcut. Rugăciunile şi acţiunile lui Iacov în armonie cu rugăciunile lui s-a dovedit roditoare. – Gen. 33:1-16.

ÎNAPOI ÎN ŢARA CANAANULUI

Cu timpul, Iacov s-a stabilit în Canaan, aproape de Şechem. Într-o zi, fiica lui, Dina, eşuând în păzirea asocierilor ei, a vizitat fiicele păgâne ale ţării. Ea a fost observată de către unul dintre căpeteniile ţării, care a violat-o. Iacov evident a intenţionat să urmeze un curs similar cu cel al tatălui şi al bunicului său în circumstanţe oarecum similare, acela al păcii. Însă fiii lui nu doreau acest lucru. Ei au dat frâu liber cu cruzime unui sângeros atac asupra întregului oraş pentru a răzbuna umilinţa surorii lor. Acest lucru l-a făcut pe Iacov să se plângă: „Aţi adus nenorocirea asupra mea, făcându-mă o duhoare pentru locuitorii ţării,... Ei se vor aduna împotriva mea, mă vor ataca şi mă vor nimici împreună cu casa mea, iar eu nu am decât puţini oameni." Fără îndoială, ca să evite această eventualitate, Iehova l-a instruit pe Iacov să părăsească zona şi să meargă la Betel. În plus, Dumnezeu a făcut ca frica să se coboare peste oamenii ţării astfel încât ei nu l-au urmărit pe Iacov şi gospodăria sa. – Gen. 33:18 până la 35:7.

În timpul călătoriei ce a urmat, Iehova i s-a arătat din nou lui Iacov şi şi-a reîntărit promisiunea faţă de el; soţia lui Iacov, Rahela a murit dând naştere celui de-al doilea fiu al ei, Beniamin; primul fiu născut al lui Iacov, Ruben, şi-a trădat tatăl având relaţii cu Bilha, una din concubinele tatălui său; şi, nu la mult timp după ce Iacov a ajuns în Hebron, unde locuia bătrânul său tată Isaac, acesta din urmă a murit la vârsta de 180 de ani. – Gen. 35:9-29.

Din nou Iacov şi gospodăria sa s-au stabilit în ţara Canaanului. Pierzând-o pe Rahela, soţia lui favorită, era normal ca Iacov să-i acorde o afecţiune specială primului fiu născut, Iosif. Acest lucru, împreună cu legarea lui Iosif de anumite

Cuprins

vise prezicând preamărirea lui, a fost atât de dispreţuit de către fraţii lui încât au hotărât să scape de el, însă au fost convinşi de Iuda să-l vândă ca sclav în schimb. Apoi l-au lăsat pe tatăl lor să înţeleagă că Iosif a fost omorât de fiarele sălbatice. Foametea l-a determinat pe Iacov să-şi trimită fiii, cu excepţia lui Beniamin, cel mai tânăr, în Egipt pentru provizii, unde, fără ştirea lui, Iosif era acum premier. Când Iacov a auzit aceasta, a fost atât de bucuros încât nu s-a mai gândit să le ceară o explicaţie fiilor lui. El a acceptat invitaţia lui Iosif de a merge în Egipt, iar pe drum Iehova l-a asigurat că aceasta era voinţa Lui şi că prin Iacov va lua naştere o mare naţiune. – Gen. 46:1-4.

IACOV ÎN EGIPT

Iacov avea acum 130 de ani şi, după cum îi spusese faraonului, aceştia erau puţini şi neplăcuţi, puţini comparativ cu cei ai tatălui şi bunicului său, care amândoi îl întrecuseră pe Iacov cu circa treizeci de ani. Cu toate acestea, bucuria avea să-i încununeze bătrâneţea. El şi familia lui erau stabiliţi în regiunea Egiptului, cea mai potrivită pentru turmele lor. Şi nu doar că l-a revăzut pe Iosif, dar de asemenea el i-a văzut şi pe cei doi fii ai lui Iosif, Efraim şi Manase; pe aceştia i-a binecuvântat şi a rostit profeţia legată de ei care mai târziu avea să se îndeplinească. – Gen. 47:3-12; 48:8-16.

Imaginaţi-vi-l acum pe bătrânul Iacov, în vârstă de 147 de ani, înconjurat de cei doisprezece fii ai lui în timp ce îşi spune testamentul şi rosteşte profeţia divină. Este în acelaşi timp o zi a judecăţii. El începe prin a-şi condamna puternic cel dintâi născut fiu pentru că a pângărit aşternutul tatălui său. Apoi, îi mustră sever pe fiii lui, Simeon şi Levi, pentru răzbunarea plină de sânge a violului surorii lor, Dina. Cum primii trei s-au eliminat singuri prin cursul acţiunilor lor, Iacov i-a dat binecuvântarea principală lui Iuda: „Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Şilo; şi de el vor asculta popoarele.” (Oare Iuda nu s-a arătat ca fiind cel mai de încredere şi mai matur dintre toţi fiii lui Iacov, prin apărarea lui de Iosif şi Beniamin? Cu siguranţa că da!) Apoi au apărut profeţiile referitoare la cei opt fii rămaşi ai lui Iacov, precum şi instrucţiuni despre înmormântarea rămăşiţelor sale. „Astfel Iacov a terminat de dat porunci fiilor lui... şi a murit.” – Gen. 49:1-33.

Iacov într-adevăr a fost un om al lui Dumnezeu, blajin şi paşnic. El a trăit aproape de Dumnezeu şi s-a rugat foarte des, iar Dumnezeu l-a onorat prin apariţii repetate. Pentru că Iacov nu se grăbea să lupte pentru drepturile lui, Dumnezeu a manevrat lucrurile în aşa fel încât Iacov a primit ceea ce i se cuvenea. El a fost binecuvântat în mod unic cu primirea promisiunii avraamice şi a primit unul din cele mai mari onoruri pe care le putea primi un muritor: a avut numele lui asociat cu singurul Dumnezeu adevărat Iehova, pentru că din nou citim despre Iehova ca fiind numit „Dumnezeul lui Iacov.” – 2Sam. 23:1; Ps. 81:1, 4.

Iacov este onorat mai departe prin faptul că el a servit la ilustrarea congregaţiei creştine formată din 144,000 de membri. Aşa cum Avraam l-a oglindit pe Iehova Dumnezeu şi Isaac l-a oglindit pe Isus Cristos, în acelaşi fel Iacov a întruchipat mireasa lui Cristos. (Mat. 8:11) Acestora în mod special li se aplică cuvintele lui

Cuprins

Isus: „Fericiţi sunt cei blânzi căci ei vor moşteni pământul. Fericiţi sunt cei împăciuitori căci ei vor fi numiţi ‘fiii lui Dumnezeu’.” (Mat. 5:5, 9) Rămăşiţa acestora pe pământ în timpurile moderne este numită de asemenea „Iacov” la Ieremia 30:7-11, unde experienţele tulburătoare din timpul şi imediat de după primul război mondial sunt prezise.

Iacov este un bun exemplu pentru toţi slujitorii lui Dumnezeu de astăzi. Şi ei trebuie să aibă o apreciere ascuţită a lucrurilor spirituale şi să fie blânzi şi împăciuitori. De asemenea, ei trebuie să imite disponibilitatea lui Iacov de a îndura greutăţile de dragul oilor încredinţate în grija lui. (Gen. 31:36-42) Într-adevăr, „ tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră.” – Rom. 15:4.

Cel „ce e dispreţuit”

Istoricul roman Suetoniu a scris istoria a 12 împăraţi romani. Fiul unui cavaler roman, Suetoniu a obţinut mare parte din informaţiile despre cei mai răi dintre cezari de la martori oculari. El însuşi a trăit aproape 30 de ani sub domnia cezarilor, având acces direct la arhivele imperiului şi ale senatului. E interesant să remarcăm descrierea făcută de Suetoniu lui Tiberiu Cezar, cel la care e făcută o referire profetică în Biblie drept „cel ce va fi dispreţuit”. Aceasta din cauza defectelor sale. (Dan. 11:21) Suetoniu scrie despre acest om dispreţuit în opera sa *Viaţa celor 12 cezari* (tradusă de către Robert Graves):

• „Anumite semne privitoare la caracterul sălbatic şi neînduplecat al lui Tiberiu pot fi observate chiar din copilăria sa. Theodorus de Gadara, care l-a învăţat retorică, pare a fi fost primul care a observat acest lucru, căci având ocazia să îl certe pe Tiberiu, l-a numit ‘bucată de lut plămădită cu sânge’. După ce el a devenit împărat, pe când câştiga favoarea oamenilor pretinzând a fi moderat, nu e nicio îndoială că Theodorus a avut dreptate...”

• „Un pretor l-a întrebat pe Tiberiu dacă, după părerea sa, curţile ar trebui să se întrunească pentru judecarea cazurilor de lezmajestate. Tiberiu a răspuns că legea trebuie aplicată, iar el a aplicat-o într-un mod cât se poate de crud. Un om a fost acuzat că a decapitat o imagine a lui Cezar August pentru a înlocui un alt cap. Cazul său a fost judecat în Senat şi existând un conflict stârnit de dovezi, Tiberiu a cerut ca martorii să fie interogaţi sub tortură. Acuzatul a fost condamnat la moarte, acesta fiind un precedent pentru acuzaţiile exagerate: acum, oamenii puteau fi executaţi pentru... că-şi schimbau hainele, dacă s-ar fi îmbrăcat ca Cezar August sau dacă ar fi avut asupra lor un inel sau o monedă cu capul lui Cezar August imprimat atunci când ar fi intrat într-o toaletă sau într-un bordel; sau dacă ar fi criticat orice ar fi spus sau ar fi făcut vreodată Cezar August. Punctul culminant a

Cuprins

fost atins atunci când un om a murit doar pentru că a permis să i se acorde onoruri de către consiliul oraşului său natal în aceeaşi zi în care i se acordaseră odată onoruri lui Cezar August."

• „Tiberiu a făcut nenumărate alte ticăloşii sub pretextul reformării moralei publice, dar, de fapt, numai pentru a-şi satisface pofta de a vedea oameni suferind. Foarte multe satire au fost scrise împotriva ticăloşiilor săvârşite în acea perioadă..."

• „La câteva zile după ce a sosit pe insula Capri, un pescar i-a tulburat brusc liniştea arătându-i un mugilid uriaş pe care abia îl târâse de pe stâncile neumblate de la capătul insulei. Tiberiu s-a speriat atât de tare încât le-a poruncit gărzilor să-i frece faţa pescarului cu mugilidul. Solzii i-au sfâşiat pielea până la carne, iar bietul om a strigat în chinul său: 'Slavă cerului că nu i-am adus Cezarului acel crab uriaş pe care l-am prins!' Tiberiu a cerut să fie adus şi crabul, acesta fiind folosit în acelaşi fel..."

• „În curând, Tiberiu s-a dedat la orice fel de cruzime şi niciodată nu a dus lipsă de victime: acestea erau în primul rând reprezentate de prietenii mamei sale şi de cunoştinţe mai puţin intime;... în cele din urmă prietenii lui Sejanus [comandantul gărzilor pretoriene, care a fost şi el executat]. Odată ce Sejanus a dispărut, numărul cruzimilor sale a crescut, lucru ce dovedeşte că nu Sejanus a fost cel care, după părerile unora, îl îndemna să le comită, ci el doar oferea oportunităţile ce i se cereau..."

• „Ne-ar lua foarte mult timp să alcătuim o listă detaliată a atrocităţilor comise de Tiberiu, de aceea mă voi mulţumi să dau doar câteva exemple. Nu trecea nicio zi, fie ea şi una sfântă, în care să nu aibă loc o execuţie... Mare parte din victimele sale de sex masculin erau acuzate şi pedepsite alături de copiii lor – unele chiar de către copiii lor – iar rudelor li se interzicea să ţină doliu. Premii speciale li se ofereau informatorilor care făcuseră denunţul şi uneori chiar şi martorii erau premiaţi. Declaraţia unui informator era crezută întotdeauna..."

• „Trupurile celor executaţi erau aruncate pe Treptele Gemoniene şi târâte cu cârlige în râul Tibru – erau în jur de 20 pe zi, inclusiv femei şi copii. Tradiţia interzicea strangularea fecioarelor, astfel că atunci când fetiţele erau condamnate să moară astfel, călăul începea prin a le viola... În Capri, încă se mai vede locul din vârful stâncii de unde Tiberiu obişnuia să-şi urmărească victimele atunci când erau aruncate în mare..."

• „Există încă destule dovezi nu doar cu privire la ura pe care Tiberiu şi-a atras-o ci şi despre starea de groază în care trăia şi el însuşi ca şi despre insultele ce i se adresau... Prima ştire despre moartea sa a provocat atât de multă bucurie în Roma încât oamenii au început să fugă strigând: 'În Tibru cu Tiberiu!' iar alţii au început să adreseze rugăciuni zeiţei pământului şi zeilor infernului să nu-i ofere găzduire decât în adâncuri printre cei condamnaţi."

• „Cu adevărat, Tiberiu Cezar a fost o persoană dispreţuită."

Cuprins

Ce înseamnă Halloween-ul pentru tine?

În noaptea de Halloween, atunci când te întâlneşti cu tineri mascaţi şi costumaţi ce adresează ameninţarea „ne daţi or nu ne daţi”, ţi se pare un lucru drăguţ, ţi se pare a fi doar o ocazie nevinovată pentru ca cei mici să se bucure? Consideri că Halloween-ul este un moment în care să mergi la petreceri cu costume, să prinzi mere şi să sculptezi o faţă înfricoşătoare într-un dovleac golit? Crezi în poveştile despre învierea spiritelor sau despre vrăjitoare, stafii şi spiriduşi? Este această zi din an o ocazie serioasă pentru tine în care vizitezi mormintele celor iubiţi şi participi la slujbe religioase speciale? Oamenii au păreri diferite cu privire la sărbătorirea Halloween-ului. Ce înseamnă pentru tine?

De fapt, Halloween înseamnă „Ziua Tuturor Spiritelor” sau „Ziua Tuturor Sfinţilor”. În secolul al VIII-lea, papa Grigorie al III-lea a stabilit ziua de întâi noiembrie ca dată în care să se sărbătorească toţi sfinţii, de aceea numindu-se Ziua Tuturor Sfinţilor. Conform *Enciclopediei catolice*, are loc un festin de cel mai înalt rang. Din moment ce toţi sfinţii sunt consideraţi oameni binecuvântaţi, ajunul festinului ţinut în numele lor a ajuns să fie numit Ziua Tuturor Sfinţilor, adică Halloween.

În S.U.A., pe data de 31 octombrie este noaptea de Halloween, un moment de distracţie plin de gălăgie şi în care se fac farse. Aceasta a fost numită cea mai rea noapte a anului din cauza vandalismului, căci atât tinerii cât şi adulţii o iau razna. În ţările latino-americane se sărbătoreşte în data de doi noiembrie, dar într-un mod total diferit. Data de doi noiembrie este ziua în care are loc festivalul romano-catolic Ziua Tuturor Sufletelor ce datează din secolul al XI-lea. Acest festival se bazează pe credinţa că sufletele morţilor pot fi ajutate să scape de purgatoriu pentru a ajunge în rai datorită rugăciunilor şi a faptelor de milostenie a celor credincioşi de pe pământ. Prin urmare, în timpul acestui festival, care este numit Ziua Morţilor şi are loc a doua zi după Ziua Tuturor Sfinţilor, oamenii merg la mormintele celor dragi, oferind rugăciuni şi milostenii pentru cei morţi.

Halloween-ul şi Biblia

Pentru tine, Halloween-ul înseamnă onorarea sfinţilor morţi şi comemorarea morţilor prin înălţarea unor rugăciuni pentru sufletele lor? Chiar dacă Halloween-ul şi sărbătorile asociate acestuia sunt sărbători religioase creştine în cinstea morţilor, unde se face în Biblie vreo referire la un precedent pentru acestea? Nicăieri. Când Corneliu a căzut la picioarele apostolului Petru pentru a-l slăvi, Petru nu a fost de acord cu gestul său şi a spus: „Ridică-te căci şi eu sunt om.” Atunci când apostolul Ioan a căzut în genunchi pentru a se închina unui înger, a fost certat de acesta care i-a poruncit: „Ai grijă! Nu face asta! Închină-te lui Dumnezeu!” (Faptele 10:26; Rev. 19:10) Apostolul Pavel a avertizat de

asemenea că oamenii care ar fi apelat la „vreo formă de închinare către îngeri”, nu ar mai fi câştigat preţul vieţii. Creştinii înţelepţi evită orice celebrare în onoarea oricărei alte persoane în afară de Dumnezeu. – Col. 2:18.

Iată ce ne învaţă Biblia: „Sufletul ce păcătuieşte va muri.” (Ezec. 18:4) Din moment ce sufletele celor morţi nu sunt vii, acestea nu pot fi ajutate de rugăciunile celor de pe pământ. Aşadar, Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor nu are nicio bază biblică şi dovedeşte lipsă de credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată ce ne mai învaţă Biblia: „Educă-ţi băiatul să urmeze calea ce i se potriveşte şi nici când va îmbătrâni nu se va abate de la aceasta.” (Prov. 22:6) Cum s-ar putea potrivi acest verset cu tradiţia dăruirii de dulciuri specifică Halloween-ului? Poate părea drăguţ să vezi copiii sunând la case şi rostind ameninţarea „ne daţi or nu ne daţi”, dar mai este oare drăguţ când aceştia cresc şi ajung să ameninţe oamenii cu violenţă dacă nu li se dă ceea ce cer? Oare acest obicei de Halloween ajută la creşterea unui copil într-un mod corect, sau îl îndreaptă spre o cale necreştină a vandalismului şi infracţiunii?

Rădăcini păgâne

Rădăcinile sărbătorii de Halloween, chiar dacă nu se regăsesc în Biblie, au origine păgână. Egiptenii precreştini, grecii şi romanii toţi aveau o sărbătoare dedicată morţilor. Aceşti oameni din vechime credeau că în timpul acestor sărbători sufletele celor morţi se întorceau, de aceea lăsau mâncare pentru acestea şi aprindeau lămpi pentru ca sufletele să nu se rătăcească.

Druizii se închinau lui Samhain, zeul morţilor, dar şi unui zeu al soarelui pentru care calul era sfânt. În data de 1 noiembrie, care pentru ei era şi Anul Nou, organizau un festival în care îi cinsteau pe ambii zei. Se credea că sufletele celor care muriseră în acel an, din cauza păcatelor lor, erau închise în trupurile unor animale inferioare, iar în timpul acestui festival Samhain le aduna, după care sufletele erau eliberate pentru a putea merge în raiul druizilor. În ajunul sărbătorii în cinstea lui Samhain, celţii păgâni aprindeau focuri de tabără, crezând că acest lucru îi putea proteja de spiritele rele.

Numeroasele trăsături ale sărbătorii de Halloween şi de ziua morţilor din prezent se regăsesc în păgânism. Oamenii din vechime asociau această perioadă din an cu lumea supranaturală şi cu revenirea sufletelor moarte, astfel că Biserica Catolică a fost gata să adopte această dată pentru sărbătoarea sa de Ziua Tuturor Sfinţilor sau Ziua Tuturor Spiritelor. Astfel oamenii îşi puteau păstra credinţele şi obiceiurile păgâne, putând sărbători în acelaşi timp festivaluri creştine de cel mai înalt rang. Însă, masca folosită de creştinism peste aceste sărbători păgâne este atât de transparentă încât nu e nicio urmă de îndoială că Halloween-ul are rădăcini păgâne.

Ce înseamnă Halloween-ul pentru un creştin

E interesant de remarcat faptul că Reforma Protestantă a început în noaptea de Halloween. Cum e posibil? Martin Luther, ştiind că oamenii obişnuiau să se adune la biserica din Wittenberg, Germania, în ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor, a ales

Cuprins

acea noapte în care să prindă în cuie tezele sale de uşa bisericii. Când le-au citit, resentimentele înăbuşite ale oamenilor împotriva Bisericii Catolice au izbucnit. Multe practici păgâne au fost părăsite de către reformaţi, sărbătoarea Halloween-ului fiind una dintre acestea.

Cum ar trebui să privească creştinii de azi Halloween-ul? Creştinii trebuie să fie motivaţi de către principiile biblice şi nu de către argumente omeneşti cum ar fi: „Ce e rău în a lăsa copiii să participe la petreceri cu costume? Toată lumea participă, iar copiilor le e greu să fie diferiţi.” Din punct de vedere biblic, copiilor nu le e interzis să participe la petreceri costumate, sau să joace jocuri cum ar fi prinderea merelor. Totuşi, dacă fac aceste lucruri în cadrul sărbătoririi Halloween-ului, ar însemna că participă la o sărbătoare păgână, iar asta ar însemna încălcarea principiilor biblice. Cu siguranţă, Isus Cristos, care a respectat mereu ceea ce scrie în Biblie, ar da atenţie poruncilor divine care spun: „Nu adoptaţi obiceiurile naţiunilor”, şi „nu umblaţi pe căile alese de naţiuni.” (Lev. 20:23; Ier. 10:2) Isus nu s-a lăsat niciodată influenţat de gândirea oamenilor, ajungând să încalce poruncile biblice! Aşadar, nici creştinii de azi nu trebuie să facă niciun fel de compromis, chiar dacă asta ar însemna să fie diferiţi şi să se separe de restul lumii.

Primii creştini au călcat pe urmele lui Isus cu atenţie. Ei au dat ascultare poruncii lui Iehova: „Nu vă înhămaţi în mod nepotrivit la acelaşi jug cu necredincioşii... Ieşiţi din rândul lor şi despărţiţi-vă de ei. Nu vă atingeţi de lucrurile necurate.” (2Cor. 6:14, 17) În cartea sa, *Istoria declinului şi prăbuşirii Imperiului Roman* (Vol. I, pag. 396, 397), Edward Gibbon afirmă că primii creştini nu participau la „jocurile pe care le sărbătoreau prinţul şi oamenii în cinstea anumitor sărbători ale lor... În aceste ocazii deosebite, creştinul era obligat să părăsească persoanele care îi erau cele mai dragi numai ca să nu se facă vinovat de a fi participat la acele ceremonii profane... Tentaţiile periculoase care încolţeau din toate părţile încercând să-l ia prin surprindere pe credinciosul neatent îl asaltau cu o şi mai mare violenţă în timpul acestor festivaluri solemne.”

Aceeaşi situaţie există şi în prezent. În zilele în care au loc sărbători păgâne precum Halloween-ul, adevăraţii creştini trebuie să fie mult mai atenţi „pentru a nu se lăsa murdăriţi de lume.” Părinţii creştini vor da dovadă că îşi iubesc copiii cu adevărat dacă le explică de ce slujitorii credincioşi lui Iehova nu participă la sărbătorirea Halloween-ului. Dacă, la fel ca în cazul primilor creştini, acest lucru „îi va sili să se despartă de prieteni din lumea veche”, asiguraţi-i că Îi aduc bucurie în inimă lui Iehova fiindcă nu au acceptat să facă un compromis. – Iac. 1:27; Prov. 27:11.

Ce veţi face dacă în noaptea de Halloween vi se va adresa ameninţarea „Ne daţi ori nu ne daţi”? Ar trebui să daţi? Creştinii nu sunt egoişti, dar aici e vorba de un principiu, iar adevăraţii creştini nu renunţă la principiile biblice. Aţi putea profita de acest moment pentru a explica această situaţie şi îi puteţi chiar invita pe copii să vină în altă zi, promiţându-le că le veţi oferi mai multe informaţii, dar şi ceva bun.

Chiar dacă Halloween-ul se dă drept sărbătoare creştină, este de fapt o sărbătoare păgână. Aceasta nu a dat naştere rodului pur al creştinismului, ci este o

Cuprins

noapte în care oamenii se tem pentru siguranţa bunurilor lor. Creştinii vor să trăiască într-o lume nouă în care „locuieşte neprihănirea”. Ei se străduiesc să trăiască acum aşa cum vor trăi atunci în acea lume nouă. Sărbătorile păgâne precum Halloween-ul nu vor fi păstrate, aşa că nu trebuie sărbătorite nici acum de către creştini. – 2Pet. 3:13.

• Vă rog să răspundeţi la întrebarea mea în *Turnul de veghere* – anonim

Printre numeroşii cititori ai revistei *Turnul de veghere* care cer informaţii se numără şi unii care pun întrebări personale la care cer un răspuns biblic, însă fără a da vreun nume sau vreo adresă. Alţii scriu adresa, dar nu se semnează. Spre binele tuturor, am vrea să prezentăm aici care e politica Societăţii cu privire la răspunsurile oferite la întrebările primite.

Societatea îi ajută cu bucurie pe toţi cei care caută cu sinceritate să afle răspunsuri bazate pe Biblie. În primul rând, răspunsul personal îi este transmis prin poştă celui care a adresat întrebarea. Acele întrebări care prezintă destul interes şi importanţă sunt tipărite în această rubrică a revistei cu întrebări de la cititori. Întrebările de natură personală îi privesc doar pe cei direct interesaţi, astfel că acestea nu sunt publicate. În alte cazuri, întrebările adresate sunt asemenea altor întrebări la care s-au oferit răspunsuri în numere recente ale revistei. Desigur că acestea nu vor fi publicate din nou imediat, ci va fi trimis un răspuns personal, iar de multe ori, se va face referire la numerele revistei în care s-a discutat despre respectivele subiecte.

Cu toate acestea, politica Societăţii este de a nu răspunde scrisorilor ce nu sunt semnate. Toţi cei care vor să beneficieze de ajutorul pe care redactorii revistei îl dau, prezentând răspunsuri biblice la întrebări de natură personală sau doctrinală trebuie să se semneze (nu doar cu iniţialele) şi să-şi scrie adresa pentru a fi siguri că li se va acorda atenţie.

• Vor fi cutremure în lumea cea nouă? – D. S., U.S.A.

În prezent se crede că majoritatea cutremurelor sunt provocate de alunecarea unor uriaşe porţiuni de pământ în faliile sau crăpăturile pământului, în timp ce altele se datorează activităţii vulcanice sau prăbuşirii peşterilor de calcar. Printre teoriile enunţate pentru explicarea alunecării faliilor se numără şi alungirea provocată de contracţia ce apare în urma răcirii pământului. Ţinând cont de această cauză naturală, nu putem crede că Iehova Dumnezeu sau diavolul Satana sunt cei care provoacă cutremurele în prezent.

Cutremurele sunt menţionate în mod repetat în Biblie. Se pare că unele dintre acestea au fost provocate de Iehova, sau au fost stabilite de El. Printre acestea se numără şi cel în care au fost înghiţite locuinţele lui Core, Datan şi

Cuprins

Abiram, dar şi cele care s-au petrecut în timpul morţii şi învierii lui Isus. – Num. 16:31-33; Mat. 27:51-54; 28:2.

Isus, care a luat parte la creaţie, fără îndoială că a prevăzut tasarea scoarţei pământeşti şi apariţia unor presiuni uriaşe înăuntru ce trebuiau să fie eliberate. În calitate de Creator Suprem, sigur ştia că în această vreme a zilelor din urmă vor spori aceste tulburări. – Mat. 24:7.

Totuşi, nu trebuie să ne temem că aşa ceva se va întâmpla în lumea cea nouă. Isus Cristos, Creatorul Suprem subordonat lui Iehova şi Cel despre care se spune că „toate lucrurile au apărut datorită Lui”, a fost înscăunat în cer drept Împărat nemuritor al lumii celei noi. (Prov. 8:30; Ioan 1:3) Cu o grijă plină de iubire, El va avea grijă ca nimic rău să nu li se întâmple locuitorilor lumii celei noi din partea forţelor naturii, căci El a fost Cel care a liniştit apele tulburate ale Mării Galileii atunci când o barcă „era gata să se scufunde.” (Marcu 4:37-41) Cunoscând prea bine structura pământului, El va avea grijă ca presiunile interne să se elibereze în zonele nepopulate ale pământului sau sub ocean, pentru ca omul să nu păţească nimic, ori va face în aşa fel încât oamenii să se mute din aceste zone înainte de apariţia vreunei probleme. Putem fi siguri de acest lucru: nimeni nu va fi rănit de vreun astfel de fenomen în lumea cea nouă. Fără îndoială că atunci când întregul pământ va fi transformat într-un paradis, cutremurele vor înceta.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1960 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ SUSŢINEM CARACTERUL ONORABIL AL CĂSĂTORIEI	- Pag.801
SIMŢIŢI O DURERE CÂND DAŢI?	- Pag.812
SĂ NE CĂSĂTORIM ÎN CINSTE	- Pag.814
MAREA GALILEII	- Pag.820
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag.822
SĂ FACEM DEOSEBIRE ÎNTRE ADUNAREA LUI DUMNEZEU ŞI ÎMPĂRĂŢIA SA	- Pag.828
DEDICAŢIE LA BETELUL DIN BROOKLYN	- Pag.832
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.835

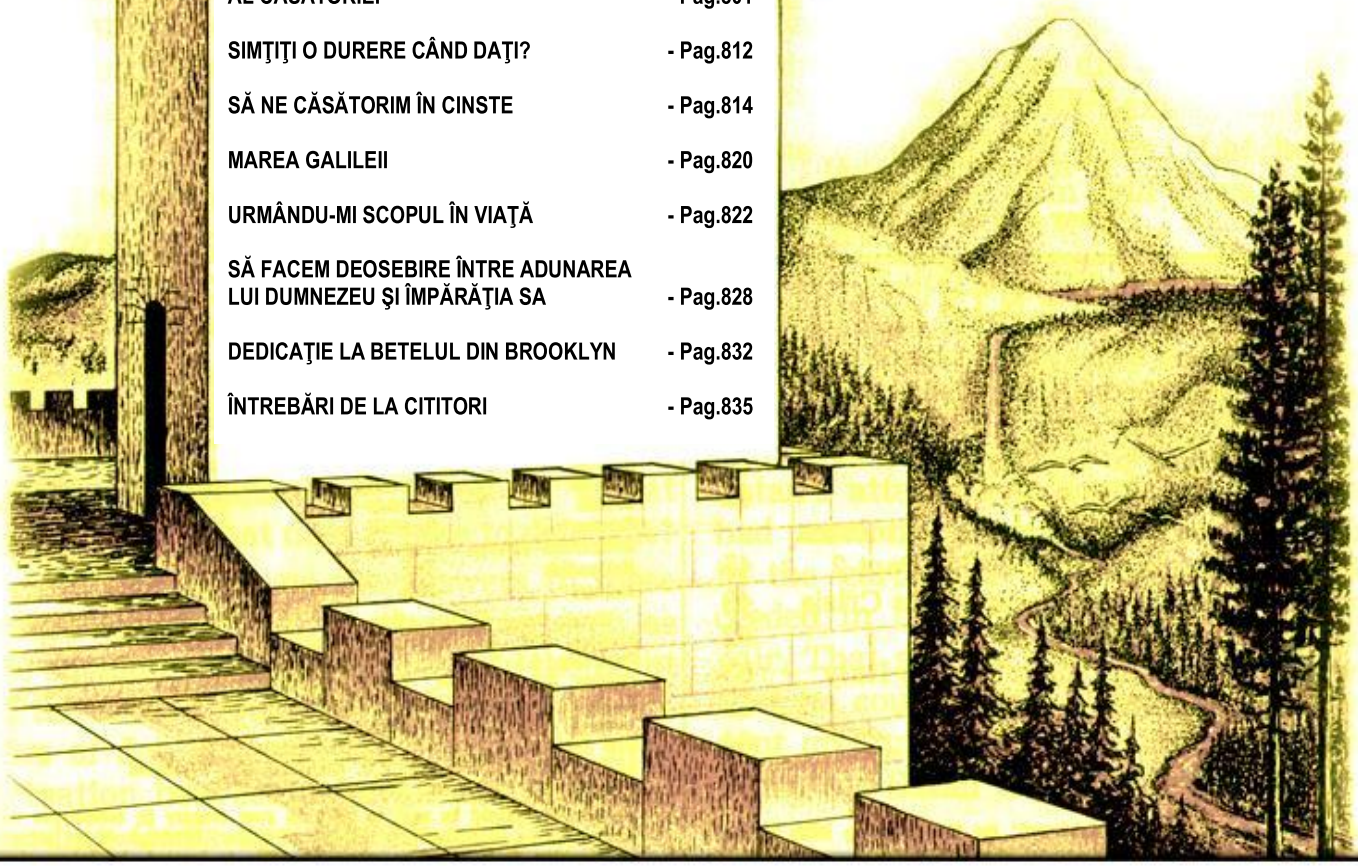

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

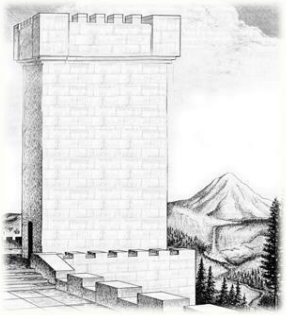

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1960 Nr. 22

SĂ SUSȚINEM caracterul onorabil AL CĂSĂTORIEI

„Căsătoria să fie onorabilă printre toţi, iar patul conjugal să fie fără pată, căci Dumnezeu îi va judeca pe fornicatori şi adulteri.” – Evr. 13:4.

CĂSNICIA, odată ce aţi intrat în ea, ar trebui să fie menţinută cu onoare, fiind un angajament stabilit de însuşi Dumnezeu. Căsnicia ar trebui de asemenea abordată cu onoare. Căsătoria este un lucru serios, responsabil, care a prezentat multe probleme în afara Paradisului din Eden unde a fost început; iar o abordare onorabilă a ei ar trebui să aibă un efect benefic. Ar trebui să ajute căsnicia să aibă succes. Într-adevăr, prin căsătorie bărbatul şi soţia ar trebui să facă tot posibilul să-L onoreze pe Dumnezeu, Tatăl ceresc iubitor care s-a îngrijit de această uniune ce ar fi fost complet slăvită dacă ar fi continuat în Paradis. În mod corect, se aşteaptă de la Dumnezeu să binecuvânteze uniunea unui asemenea cuplu ce-l onorează pe Dumnezeu. Dar dacă legile şi regulile Lui pentru o căsnicie fericită sunt ignorate şi violate, nu ar trebui să ne aşteptăm de la Dumnezeu să binecuvânteze ci ar trebui să ne aşteptăm ca El să-şi execute judecata. Nefericirea şi suferinţa vor urma cu siguranţă. Dumnezeu a făcut reguli ce guvernează toate celelalte lucruri ale creaţiei Lui; tot la fel, el a făcut legi ce guvernează acest aranjament privilegiat al căsniciei. Cuplurile căsătorite, sau cele care se gândesc să se căsătorească, Îl onorează luând în considerare legile şi reglementările Lui înregistrate în Cartea Lui sfântă, Biblia. Acest lucru face posibilă binecuvântarea divină şi succesul.

[2] Fiul ceresc al lui Dumnezeu nu a devenit omul Isus Cristos pentru a se căsători cu una dintre fiicele descendente ale păcătosului Adam. Aceea nu era voinţa lui Dumnezeu pentru El. Cu toate acestea, Isus a onorat căsnicia printre oamenii lui Dumnezeu. Când a acceptat invitaţia şi a participat la nunta din Cana Galileei, El a înfăptuit primul Său miracol pe pământ, transformând apa în vin de cel mai bun soi, pentru a contribui la bucuria şi veselia ocaziei. (Ioan 2:1-11) El respecta adânc acest aranjament al lui Dumnezeu pentru fericirea omului; şi El a fost cel care a spus: „Ceea ce a pus Dumnezeu într-un singur jug omul să nu

Cuprins

despartă.” (Mat. 19:6) El a pledat pentru căsătoria umană ideală, făcând-o regulă pentru adepţii Lui.

[3] Apostolul creştin Pavel a avut aceeaşi consideraţie înaltă pentru căsnicie la fel cum a avut Învăţătorul Său, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Pavel a spus: „Căsătoria să fie onorabilă la toţi şi patul conjugal să fie nepângărit, căci Dumnezeu îi va judeca pe fornicatori şi pe adulteri.” (Evrei 13:4) În limbaj figurativ, Pavel s-a referit la apropierea de căsătorie pe care o face congregaţia creştină cu cerescul glorificat Isus Cristos ca şi Mirele ei spiritual. Iată cuvintele lui Pavel către membrii acestei congregaţii creştine: „Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum Cristosul a iubit de asemenea congregaţia şi s-a dat pe El însuşi pentru ea, pentru a o putea-o sanctifica, curăţind-o cu baia de apă cu ajutorul cuvântului [lui Dumnezeu], pentru a putea prezenta congregaţia în toată splendoarea ei, fără o pată sau rid sau vreunul din lucrurile acestea, ci sfântă şi fără defect.” (Efes. 5:25-27) Cât de onorabilă trebuie să fie apropierea pentru cea mai mare dintre căsătorii, aceea dintre Isus Cristos şi congregaţia sa credincioasă de 144,000 de membri!

[4] Arătând nelinişte pentru pregătirea şi abordarea adecvată căsătoriei, apostolul Pavel a scris de asemenea congregaţiei: „Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soţ, lui Cristos, şi vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă. Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos.” (2Cor. 11:2, 3) De asemenea, cu o referinţă mai directă la comportamentul personal în această privinţă, Pavel a scris: „Iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră, ca să vă abţineţi de la fornicaţie, ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare, nu în pofte sexuale lacome, asemenea naţiunilor care nu-l cunosc pe Dumnezeu.” – 1Tes. 4:3-5.

[5] În cursul normal, obişnuit al lucrurilor, toată viaţa umană se îndreaptă către bărbaţi ce se căsătoresc cu femei, cu o perspectivă de a fi roditori şi de a produce copii după imaginea şi asemănarea unei persoane. (Gen. 5:1-3) Când un băiat atinge vârsta de la treisprezece la şaisprezece ani iar fetele vârsta de la unsprezece la paisprezece ani, organele reproducătoare ajung la maturitate. Băiatul şi fata ating ceea ce se numeşte vârsta pubertăţii sau maturitate, şi îşi pot îndeplini rolurile lor în aducerea copiilor pe lume.

[6] Scopul lui Dumnezeu a fost ca fiecare creatură umană să fie înzestrată cu abilitatea de a face copii de-a lungul timpului şi astfel să se poată bucura de viaţa de căsătorit şi să-şi servească scopul până ce umplerea pământului cu oameni adulţi corecţi, asemănători lui Dumnezeu a fost împlinită. (Gen. 1:26-28) În conformitate, Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia cu organe sexuale pentru un scop minunat în armonie cu voinţa divină. Aceste organe sexuale aşadar nu trebuiesc tratate ca şi jucării, nici nu trebuiesc abuzate, folosite greşit sau aplicate greşit. Îngrijirea corectă a organelor sexuale se aplică şi înainte şi după căsătorie, pentru a conduce la o căsnicie de succes, fericită. Când aruncăm o privire de perspectivă asupra lucrurilor, pregătirea sănătoasă şi ajutătoare a unui copil pentru

Cuprins

viitoarea căsnicie începe de fapt înaintea naşterii acelui copil. Da, în această privinţă o mare responsabilitate o au părinţii, care ar trebui să se gândească nu doar la copilul lor ci şi la nepotul lor. Nimeni, nici părinţii, nici persoanele care nu sunt părinţi, nu ar trebui să dorească sau să aibă dreptul să distrugă oportunitatea, privilegiul şi dreptul natural al unui copil de a intra într-o căsnicie curată, onorabilă.

[7] Dacă avem respectul cuvenit pentru dreptul şi privilegiul de a ne căsători, vom dori să ne pregătim să o preluăm cu onoare. De asemenea vom avea respectul cuvenit pentru dreptul unei alte persoane, băiat sau fată, bărbat sau femeie, de a se căsători într-un mod demn, onorabil. Aceasta înseamnă că nu am dori să contaminăm sau să corupem pe noi sau pe alţii, astfel încât să fim într-o condiţie necurată când intrăm în această stare onorabilă de căsătorie.

BUNE MORAVURI

[8] Aceasta cere ca noi să dezvoltăm bune moravuri. Părinţii sau tutorii copiilor ar trebui să-i înveţe realităţile vieţii. Aceasta părinţii o pot face într-o manieră curată, respectabilă şi înălţătoare. Indiferent dacă unii doctori cred aceasta, „şanţul drumului" sau aleea murdară nu este locul pentru ca băieţii şi fetele să înveţe realităţile vieţii, despre abuz, perversiuni, degradare şi idolatria sexului. De mii de ani propria Carte a Creatorului, Sfânta Biblie, a fost cea mai bună carte de pe pământ pentru a-i învăţa pe adulţi şi pe copii realităţile de bază ale vieţii, de la cum am ajuns aici de la Adam şi Eva, de ce există şi bărbaţi şi femei, şi cum putem fiecare să alegem să ne îndeplinim rolurile într-un mod evlavios spre continuarea şi extinderea prezentă a familiei umane. Părinţii şi tutorii ar trebui să fie înţelepţi şi să folosească Biblia în revelarea realităţilor nobile ale vieţii pentru minţile curioase şi cercetătoare ale copiilor ce se maturizează. Astfel ei pot contracara influenţa coruptă a „şanţului." În acest fel ei îi ajută pe copii devreme în abordarea adecvată a căsătoriei mai târziu în viaţă. Acum când profeticul Cuvânt al lui Dumnezeu ţine speranţa supravieţuirii războiului universal de la Armaghedon, ce privilegiu mare au părinţii astăzi de a-şi pregăti copiii pentru căsnicie ca şi supravieţuitori ai Armaghedonului în lumea dreaptă a lui Dumnezeu, în Paradisul restaurat pe pământ!

[9] Toate persoanele care acum caută pacea datorită faptului că iubesc o viaţă evlavioasă şi doresc să vadă zile bune pentru totdeauna în regatul lui Dumnezeu trebuie să-şi urmărească moravurile continuu. Conform unor raporturi publicate despre condiţiile globale, niciodată omenirea nu a trăit într-o lume mai coruptă, cel puţin de la imorala lume dinaintea potopului din zilele lui Noe. Fornicaţia, adulterul, sodomia şi bestialitatea sunt din ce în ce mai îngăduite la un nivel şocant. Acum o mie nouă sute de ani apostolul Pavel a comentat despre imoralitatea lumii păgâne şi a recomandat o protecţie pentru creştini. El le-a scris tovarăşilor credincioşi din Corint, Grecia, spunând: „În ce priveşte lucrurile despre care aţi scris, este bine pentru bărbat să nu se atingă de femeie. Totuşi, din cauza fornicaţiei atât de răspândite, fiecare bărbat să-şi aibă soţia lui şi fiecare femeie să-şi aibă soţul ei." (1Cor. 7:1, 2) Pavel a recomandat căsătoria onorabilă.

Cuprins

[10] Totuşi, având în vedere „fornicaţia atât de răspândită” astăzi, este o chestiune nu doar de evitare a fornicaţiei înainte de căsătorie, ci şi de abţinere de la adulter după căsătorie. Astăzi o mulţime de femei atrăgătoare sunt dispuse să-şi vândă sau să-şi ofere trupurile spre vânzare pentru satisfacerea ilegală a pasiunilor sexuale ale bărbaţilor imorali. Astăzi există o mulţime de băieţi şi bărbaţi care de asemenea sunt dispuşi să-şi vândă trupurile şi să devină efeminaţi, „bărbaţi ţinuţi pentru scopuri nenaturale,” pentru a satisface pofta trupească a bărbaţilor care preferă să se culce carnal cu bărbaţi în mod similar cu modul în care un bărbat se culcă cu o femeie; ceea ce este un „lucru detestabil.” (1Cor. 6:9; Rom. 1:27; Lev. 18:22) Într-un avertisment, Cuvântul lui Dumnezeu arată consecinţele înfricoşătoare ale imoralităţii.

[11] În această conexiune, apostolul Pavel ne explică semnificaţia dragostei, spunând: „cine îşi iubeşte semenul a împlinit legea. De fapt, codul legii: „Să nu comiţi adulter,... şi orice altă poruncă, este cuprins în acest cuvânt, şi anume: „Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.“ (Rom. 13:8, 9) Nu este niciun fel de iubire de seamăn exprimată în fornicaţie, adulter sau sodomie. Este doar permiterea pasiunii arzătoare să preia controlul cu mult rău urmând fizic, social şi spiritual, conştiinţa fiind de asemenea afectată. Cu mare sinceritate Cuvântul lui Dumnezeu avertizează poporul Lui împotriva prostituatelor profesioniste sau a oricărei fete sau femei ce doreşte să se joace de-a prostituata pentru moment, linguşind cu bună ştiinţă victima masculină. Împrumutarea de sine pentru a deveni victima uneltirilor unei persoane imorale este începutul a ceea ce s-ar putea sfârşi cu moarte, atât moarte fizică cât şi moarte spirituală. Motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu are ceva de spus în legătură cu aceasta este următorul:

[12] „Ca să te scape de femeia străină, de necunoscuta [necunoscută lui Dumnezeu] care foloseşte cuvinte mieroase, care l-a părăsit pe prietenul apropiat al tinereţii ei şi a uitat legământul Dumnezeului ei [dacă este devotată lui Dumnezeu şi sub noul legământ făcut cu oamenii lui Dumnezeu]. Căci casa ei se cufundă în moarte, iar cărările ei duc la cei ce zac neputincioşi în moarte. Niciunul dintre cei ce au relaţii cu ea nu se va întoarce şi nu va mai găsi cărările celor vii.” – Prov. 2:16-19.

[13] Imoralitatea poate fi calea către ceea ce bărbaţii şi femeile imorale numesc „sofisticare,” formarea unei persoane înţelepte din punct de vedere laic; însă nu este calea spre o înţelepciune curată, pură, dătătoare de viaţă. Nu este calea spre trăire adevărată. Cei ce se acompaniază cu imoralii s-ar putea să nu mai recâştige niciodată calea celor ce sunt pe drumul vieţii veşnice. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea trezi într-un loc de unde nu se mai pot întoarce acum, locul fără întoarcere, Şeol, mormântul comun al omenirii, sau, şi mai rău, locul anihilării eterne, Gheena. Aceasta nu este o problemă la care sofisticaţii să rânjească indiferenţi, fără să fie preocupaţi, în această eră a penicilinei. Este ceva la care toţi, copiii şi adulţii, virginii şi celibatarii şi cei căsătoriţi, trebuie să reflecteze în lumina înţelepciunii cereşti afirmate clar şi relatată îndelung. Feriţi-vă de persoanele imorale, şi de cele din afara organizaţiei poporului lui Dumnezeu şi de cele care s-ar putea agăţa de ea sau s-ar putea strecura în ea, şi s-ar putea stabili de

Cuprins

faţadă în ea. Păziţi-vă împotriva adăpostirii şi cultivării dorinţelor imorale. Nu fiţi ca şi tineretul neexperimentat, căruia îi lipseşte o inimă bună, o inimă morală, un motiv bun, curat, şi care, prin urmare, se pune în calea abordării uşoare de către un sclav al imoralităţii:

[14] „El trecea pe stradă, pe la colţul străzii acestei femei, şi mergea pe drumul care duce spre casa ei în amurg, în seara zilei, la lăsarea nopţii şi a întunericului. Şi iată că i-a ieşit înainte o femeie în veşminte de prostituată şi cu inima vicleană.... Este când afară, când în pieţele publice şi stă la pândă la fiecare colţ. Ea l-a apucat şi l-a sărutat, apoi, cu o faţă neruşinată... Ea îl înşeală cu marea ei putere de convingere. Îl amăgeşte cu buzele ei mieroase. Deodată, el se duce după ea, ca taurul care merge la înjunghiere şi ca nebunul pus în cătuşe pentru disciplinare, până când o săgeată îi străpunge ficatul, ca pasărea care se repede în laţ. Nu ştie că sufletul [sau viaţa] îi este în pericol." – Prov. 7:7-23; *citire marginală.*

[15] Dacă sunteţi ispitit de cineva imoral, imaginaţi-vă că sunteţi ca un taur tras de un cârlig din nas sau de un belciug ce merge supus la propria voastră tăiere. Este această imagine amuzantă? Râdeţi de dumneavoastră? Cuvintele de seducţie ale persoanei imorale, „Apele furate sunt dulci." (Prov. 9:17) Pot fi pentru câteva minute împlinite plăcut prin satisfacţie sexuală, însă unde vă găsiţi? Într-o capcană a morţii ca o pasăre! Vai, spre marea dumneavoastră durere, o săgeată de moarte vă străpunge ficatul. Apoi vine tristeţea, da, durerea ca de moarte de după. De asemenea, chinul conştiinţei!

[16] Cartea inspirată a Proverbelor era explicită, da, corectă în mod specific când spunea că o săgeată letală străpunge ficatul celor imorali. Ficatul este o ţintă pentru organismele bolilor. În laboratoare s-a descoperit de către medici că organismul minuscul spiralat asociat cu teribila boală venerică numită sifilis poate fi detectat frecvent în număr mare în celulele hepatice, deşi a fost găsit de asemenea în ţesuturile plămânilor, splinei şi inimii. În cazul celeilalte boli teribile numită gonoree, gonococul bacterial care cauzează boala poate fi preluat de către vasele de sânge din corp şi distribuit să afecteze nu doar organele genitale, ci aproape orice organ din corpul uman, intrând în membrana ficatului, cea mai mare glandă din corpul omului, şi de asemenea în cea a creierului, măduvei spinării, inimii şi altor organe. Biblia este prin urmare corectă din punct de vedere medical.

[17] Când o persoană pasionată curtează de bunăvoie imoralitatea, ea flirtează cu moartea. Când o persoană îşi permite să devină pasionată în circumstanţe neadecvate şi cedează invitaţiilor şi dorinţelor flatante, înflăcărate şi subtile ale imoralităţii, ea apreciază foarte puţin deocamdată pericolul grozav la care se expune sau cedează. Ea se prăbuşeşte pe drumul bolii, da, lipsei de linişte şi pace, drumul către Şeol, mormântul comun al omenirii. Fie nu îi pasă sau uită fie nu ştie că se expune deschis la contactarea dezgustătorului sifilis, care împreună cu alcoolismul şi tuberculoza este catalogat ca fiind una din cele trei mari plăgi ce afectează omenirea astăzi.

[18] Manifestările de gradul trei ale sifilisului, afectarea creierului, ochilor, ficatului şi aşa mai departe, au cea mai mare însemnătate pentru corpul uman. În acest caz leziunile creierului şi măduvei spinării sunt pe locul întâi ca frecvenţă şi

Cuprins

gravitate. Cele mai temute sunt leziunile centrilor nervoşi. Acestea pot duce la ataxie locomotorie şi paralizie generală, la pareză (paralizia parţială), sau la paralizia unei jumătăţi a corpului. În afară de aceasta, pot exista efecte ereditare transmise copilului ce se naşte după aceea.

[19] Se spune că „nicio boală nu a avut o influenţă atât de criminală asupra copiilor ca sifilisul." Când şi mama şi tatăl sunt sifilitici, infectarea copilului lor este aproape inevitabilă. Primele sarcini pot sfârşi cu avorturi; apoi apar copiii născuţi morţi sau un copil viu la naştere dar care moare curând; apoi copiii sifilitici, pătaţi, ce au o slăbiciune nativă sau o incapacitate înnăscută pentru viaţă, copii opriţi din creştere fizic şi mental, adeseori debili mintal sau chiar retardaţi, da, copii care sunt monstruozităţi. Ce mod de a pregăti un copil pentru a aborda viitoarea căsnicie cu onoare!

[20] Fiecare persoană sifilitică este o sursă de potenţial pericol pentru cineva cu care acela vine în contact direct, fie soţia, soţul sau copiii. O persoană se teme să ridice un ziar sau o revistă ori să se şteargă pe un prosop pe care s-a şters o persoană sifilitică, sau să înoate în apropierea lui. În legătură cu mariajul, *The Encyclopedia Americana* spune: „În special, totuşi, în relaţia sa cu căsnicia, ravagiile sifilisului ca şi plagă socială sunt de cel mai mare interes şi importanţă.... Un bărbat sifilitic nu ar trebui să se căsătorească atâta vreme cât este capabil de a purta contaminarea către soţia lui sau de a concepe copii sifilitici.... Bărbatul sifilitic poate fi expus pericolelor, consecinţele bolii lui, care îl fac nepotrivit pentru poziţia responsabilă de cap şi stâlp al familiei. Posibila existenţă a unor asemenea condiţii descalificante trebuie întotdeauna luată în considerare în ceea ce priveşte chestiunea căsătoriei." – Volumul 26, ediţia din 1929, pagina 180.

[21] Voi, părinţi, da, şi voi copii, iată nişte ştiri pe care să le priviţi ca pe un fel de barometru al bolilor venerice de pe pământ. Un studiu la nivel naţional în Statele Unite a dezvăluit că în acest an 1960 bolile venerice sunt în creştere în populaţie. Adolescenţii devin din ce în ce mai implicaţi în bolile „dragostei sexuale." Fără ruşine, o fată de aproximativ treisprezece sau paisprezece ani a numit optzeci de bărbaţi cu care a avut relaţii sexuale. Conform raportului, pe durata celor doi ani 1957 şi 1958, numărul de copii cu limita de vârstă între zece şi paisprezece ani având boli infecţioase venerice a crescut de la 2.443 la 2.793 sau 14.3%. Numărul din grupa de vârstă de cincisprezece până la nouăsprezece ani a crescut cu 11.4%. Potrivit unui director al unei Asociaţii Sociale de Sănătate este estimat că existau de fapt 60.000 de *noi* cazuri de sifilis şi mai mult de un milion de cazuri *noi* de gonoree, inclusiv un număr necunoscut de cazuri neraportate. – *New York Times*, 24 februarie 1960.

[22] În 5 aprilie 1960, un expert federal al Statelor Unite a spus că numărul cazurilor de sifilis infecţios din ţară a arătat o creştere de 42% în ultima jumătate a anului 1959 faţă de aceeaşi perioadă a lui 1958. Creşterea a fost declarată ca fiind „extrem de alarmantă", în special în anumite oraşe mari. – *New York Times*, 6 aprilie 1960.

[23] Este prostesc din partea celor înclinaţi imoral să depindă de puterea penicilinei pentru a compensa bolile venerice şi astfel să creadă că pot risca. În

Cuprins

ciuda penicilinei care este la îndemână astăzi, acele boli numite după zeiţa păgână a dragostei sexuale, Venus, sunt în creştere. Cu acestea nu ne putem juca în siguranţă, însă trebuie să ne păzim cu stricteţe împotriva lor. Boala gonoreei nu mai este considerată din punct de vedere medical boala inocentă, neimportantă, aşa cum se întâmpla odată. Profesia medicală consideră acum gonoreea ca fiind una dintre cele mai formidabile plăgi sociale ale timpului nostru. Contractarea acestei boli prin imoralitate cu siguranţă nu conduce la o căsătorie paşnică, de succes şi fericită. Gonoreea la un părinte poate rezulta în pierderea parţială sau completă a vederii unui copil născut dintr-un părinte bolnav. În cazul copiilor nou-născuţi, se estimează că zece până la douăzeci la sută din toate orbirile sunt datorate infecţiei acelui microorganism numit gonococ.

[24] Gonoreea în cazul femeilor poate deveni atât de serioasă încât să le ruineze total speranţa de a avea copii. Gonoreea este una din principalele cauze ale infertilităţii feminine. Complicaţiile de asemenea pot cauza sterilitate la bărbaţi. Se crede că gonoreea la partenerul masculin este responsabil pentru 45% din căsniciile fără copii. Şaptezeci la sută sau mai mult din sterilitatea la femei se datorează faptului că soţul îi transmite gonoree soţiei lui. Raportul spune că în fiecare an mii de soţii tinere şi inocente sunt astfel infectate, soţii contribuind fără să ştie în multe cazuri la distrugerea sănătăţii şi vieţii partenerelor lor de căsătorie. Soţiile pot fi astfel aduse la semi-invaliditate, incapacitate de a merge, şi suferinţă în alte feluri. În final, este posibil ca ei să se simtă obligaţi să cheme un chirurg pentru alinarea durerii şi să fie castraţi prin tăierea organelor lor reproducătoare date de Dumnezeu. Dacă boala responsabilă este detectată în urma purtării imorale din partea unuia dintre soţi sau amândurora, este într-adevăr un preţ mare de plătit pentru încălcarea legii lui Dumnezeu, doar pentru o plăcere pasageră.

„MAI BINE SĂ TE CĂSĂTOREŞTI” – ATUNCI, CÂND ŞI DE CE?

[25] În această lume unde păcatele trupeşti şi adulterul abundă mai mult ca niciodată, conform sfatului apostolului Pavel nu este neînţelept să ai un partener de căsătorie, ca să te poţi căsători pentru a nu păcătui. Atunci cel ce renunţă la burlăcie face bine. În ceea ce priveşte persoanele singure, Pavel spune: „Dacă nu au autocontrol, să se căsătorească, deoarece este mai bine să se căsătorească decât să fie cuprinşi de dorinţe”. (1Cor. 7:2, 8, 9, 38) Dacă cineva decide să urmeze paşii spre a se căsători, acela ar trebui să o facă onorabil, cu respect faţă de legile lui Dumnezeu şi înţelepciunea cerească, în acest fel apropiindu-se curat de viitorul partener, fără de vina păcatului trupesc. Dacă este un om căsătorit, atunci el trebuie să-şi respecte patul conjugal şi să se abţină de la adulter. Faimosul fizician şi autor German Max S. Nordau spunea: „Indiferent de cât de mult iubim un anumit individ, noi nu încetăm să fim susceptibili la influenţa întregului sex”. Observarea cuiva asupra câtorva sau mai multor cupluri căsătorite pare să confirme afirmaţia doctorului. Fără îndoială toţi trebuie să se ferească în zilele noastre, indiferent dacă

Cuprins

sunt căsătoriţi sau nu. Către omul căsătorit sau către cel singur ce încearcă să se căsătorească, Proverbele 5:15-23 spun:

[26] „Bea apă din propriul rezervor şi din ceea ce curge din adâncul fântânii tale [asta înseamnă, dinăuntrul partenerului tău legal de căsătorie, ca un izvor de fericire sexuală şi de plăcere]. Ar trebui ca izvoarele tale [de satisfacţie sexuală] să fie împrăştiate înafara uşilor [unde femeile uşoare stau şi aşteaptă], şiroaiele tale de apă [pentru împrospătare sexuală] în pieţele publice [unde prostituatele se oferă pentru un preţ]? Lasă-le să se dovedească a fi doar pentru tine [alături de partenerul de căsătorie] şi nu pentru străini alături de tine. Lasă-ţi sursa de apă [sursa ta de satisfacţie sexuală] să demonstreze că este binecuvântată [nu blestemată de Dumnezeu] şi bucură-te cu soţia tinereţii tale, o adorabilă căprioară şi o fermecătoare capră de munte. Lasă ca sânii ei [nu cei ai femeilor imorale] să te îmbete tot timpul. Cu iubirea ei poţi să fii în permanenţă în extaz. Atunci de ce ar trebui ca tu, fiule, să fii în extaz cu o femeie străină sau să îmbrăţişezi pieptul unei femei străine? Căile omului se află în faţa ochilor lui Iehova, iar el contemplă toţi paşii săi. Propriile sale greşeli îl vor prinde pe cel păcătos şi in funiile propriului păcat el va fi ţinut. El va fi cel ce va muri deoarece nu este disciplină [fără disciplină de sine, nu-şi impune disciplină] şi din cauza abundenţei naivităţii lui o apucă pe căi greşite”.

[27] Un creştin căsătorit este obligat să fie satisfăcut de propria-i soţie. Dacă un creştin dedicat doreşte să aibă o femeie, el trebuie să se căsătorească onorabil cu ea. Un creştin căsătorit trebuie să nu-şi dorească să-şi suplimenteze soţia cu o altă femeie din interiorul congregaţiei creştine sau din afara ei şi astfel să aibă rezervoare, fântâni, izvoare sau şuvoaie de apă din care să tragă plăcere sexuală „înafara uşilor sale [înafara casei sale]” şi afară „în pieţele publice”. Un soţ infidel poate încerca să facă asta în secret sau în întuneric, dar o astfel de persoană să-şi amintească faptul că drumurile unui creştin dedicat sunt „în faţa ochilor lui Iehova” şi că Iehova „contemplă asupra tuturor paşilor săi”. Nimic nu scapă de Iehova ca Judecător. El ne previne că greşelile oricărui creştin făcute pe ascuns îl vor ajunge din urmă ca pe o persoană vicleană. El îşi va da seama când, poate, va descoperi că a avut o boală ruşinoasă ce i-a mistuit corpul, sau că puterile sale de reproducere sunt ucise, sau nevasta sa devine sterilă ori dă naştere unui copil mort sau orbit, deformat sau bolnav.

[28] Cu suferinţă el va fi determinat să-şi dea seama, în privinţa femeii imorale cu care el a devenit un trup că „repercusiunea adusă de ea este la fel de amară ca pelinul; este la fel de ascuţită ca o sabie cu două tăişuri. Picioarele ei coboară spre moarte. Picioarele ei pun stăpânire pe însuşi Sheold. Ea nu contemplă calea vieţii.... în viitor va trebui să gemi atunci când carnea şi organismul tău ajung să moară. Iar tu va trebui să spui: ‘Cum am urât disciplina iar inima mea a nerespectat până şi mustrarea!’ Şi nu am ascultat vocea instructorilor mei, iar urechea nu am înclinat-o la profesorii mei. Cu uşurinţă am ajuns să fiu implicat în fiecare fel de răutate în mijlocul congregaţiei şi al adunării.” – Prov. 5:3-14.

[29] În afară de boala şi durerea pe care creştinul ce urmează imoralitatea o aduce asupra propriului trup, asupra soţiei ce este un trup cu el şi asupra viitorilor săi

Cuprins

copii, el aduce ne-unitate, neîncredere şi neîmpăcare în viaţa sa conjugală. Dar mai rău de atât, el se conduce pe sine pe calea morţii spirituale. El plăteşte preţul contrazicerii lui Dumnezeu, ai cărui ochi au fost aţintiţi asupra căilor şi paşilor săi. Când acest Judecător ceresc face ca fără de greş să-l ajungă din urmă erorile pe cel viclean şi sforile păcatului său îl vor lega, Iehova îl aduce la judecată în faţa congregaţiei pământeşti, adunarea creştinească. Ca o ruşine pentru Dumnezeu şi congregaţia sa el este exclus, alungat din congregaţie în dezonoare spre locul unde este lumea moartă. Proverbe 22:14 avertizează: „Gura femeilor străine este o groapă adâncă. Cel blamat de Iehova va cădea în ea." Ştiind pe cine Iehova Dumnezeu va blama, vrem noi să suferim blamarea sa căzând în groapa adâncă a imoralităţii deschisă pentru noi din care curge miere a unei persoane imorale, fie ea bărbat sau femeie? Vrem noi să fim înlăturaţi din organizaţia aprobată şi curată a lui Iehova?

[30] Nu din propria noastră dorinţă, calea necurăţeniei morale poate fi tentant deschisă către noi? Atunci să ne amintim cine suntem deoarece ne-am dedicat pe noi lui Iehova Dumnezeu. Dacă eşti un creştin dedicat pe care Dumnezeu l-a chemat să facă parte din soţia cerească a Fiului Său Isus Cristos deci eşti şi căsătorit cu Cristos, atunci ţie Pavel îţi spune: „Nu ştiţi voi că trupurile voastre sunt parte a lui Cristos? Să iau eu atunci membrii lui Cristos şi să-i fac parte dintr-o prostituată? Niciodată să nu se întâmple asta! Ce! Ştii tu că cel ce este legat de o prostituată este un trup [cu ea]? „Pentru că cei doi", spune El [în povestea creaţiei din Geneză 2:24], „vor fi un trup". Dar cel ce este legat de Dumnezeu este un spirit. Fugiţi de adulter. Oricare alt păcat pe care un om l-ar putea comite este înafara trupului său, dar cel ce înfăptuieşte păcate trupeşti păcătuieşte împotriva propriului trup." – 1Cor. 6:15-18.

[31] Deci dacă un membru al trupului spiritual al lui Cristos comite o imoralitate cu cineva de sex opus, bărbat sau femeie, acela încearcă să ia un membru al trupului lui Cristos şi să-l facă un trup cu persoana imorală în păcat trupesc sau adulter. Crezi tu că Isus Cristos îşi va da acordul să fie făcut unul cu o prostituată sau cu o persoană ce comite adulter? Nici pentru un moment! Cineva nu poate să fie un trup cu persoană murdară moral şi în acelaşi timp „un spirit" cu Domnul Isus Cristos. Făcându-se din punct de vedere sexual o persoană cu cei murdari moral, acela păcătuieşte împotriva propriului corp. Uniunea ilegală carnală a cuiva poate să aibă ca rezultat contactarea unei boli oribile şi alte consecinţe ce au legătură cu moartea. Asta poate include ca, congregaţia Creştină să predea membrul imoral lui Satan „pentru distrugerea cărnii", ca spiritul congregaţiei curate să poată fi salvat în ziua Domnului. „Înlăturaţi omul viclean dintre voi", a ordonat autoritar apostolul. – 1Cor. 5:4, 13.

[32] Chiar dacă nu eşti o parte spirituală a „trupului lui Cristos", dar eşti dedicat lui Dumnezeu în speranţa lumii Sale noi a dreptăţii, atunci gândeşte-te ce eşti înainte să te complaci în imoralitate. Gândeşte-te să-ţi faci trupul, trup ce aparţine Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, „un trup" cu o persoană imorală! Este de acord Societatea Lumii Noi să fie făcută „un trup" sau o unitate cu un depravat sau cu o persoană adulteră? Nici pentru un moment! Dacă nu ai respect pentru ea

Cuprins

şi numele ei bun, spiritul lui Dumnezeu nu-L va lăsa să aibă vreun respect pentru tine în imoralitatea ta. Nu te poate număra ca unul de-al Lui, deoarece tu vei aduce ocară asupra Lui şi asupra Dumnezeului al cărui nume îl poartă; de aceea tu eşti o piedică pentru ceilalţi.

[33]Acesta este un lucru la care fetele misionare trebuie să se gândească foarte serios în misiunile din străinătate, când ele sunt urmărite pătimaş de băieţii sau bărbaţii nativi, ce operează cu uşurinţă şi afişează o faţadă de interes în mesajul Bibliei transmis de fata misionară ca apoi să le încerce cu avansuri sugestive şi improprii, pentru a le înmuia. Asta este ceva la care să se gândească Creştinii dedicaţi oameni tineri care intră în anii căsătoriei şi care poate visează la o căsătorie fericită şi de succes sub binecuvântarea lui Dumnezeu, fie înainte sau după bătălia Armaghedonului. Asta este ceva la care trebuie să se gândească toţi membrii Societăţii Lumii Noi în această lume degradată, lume imorală a tentaţiei, în care suntem obligaţi să păstrăm integritatea morală pentru Dumnezeu. Nu încercaţi să învăţaţi prin „calea mai grea".

[34] În timp ce reflectăm asupra seriozităţii problemei, ne simţim mişcaţi să oferim rugăciunea dăruită de psalmist după ce comisese o greşeală morală gravă: „Creează-mă într-o inimă mai pură, O Doamne, şi pune-mă într-un nou spirit, într-unul ferm." – Ps. 51:10.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Cum trebuie abordată şi menţinută căsătoria pentru a fi benefică?
   (b) Ce trebuie să facă un cuplu căsătorit pentru a avea binecuvântarea divină şi pentru a avea succes?
2. S-a căsătorit Isus Cristos pe pământ şi care era atitudinea sa faţă de căsătoria între cei ce sunt din poporul lui Dumnezeu ?
3. Cum s-a exprimat Pavel cu privire la căsătorie şi cum a descris el felul în care congregaţia creştină abordează căsătoria ei cu Cristos?
4. Cum s-a exprimat Pavel datorită preocupării sale pentru succesul căsătoriei congregaţiei creştine ?
5. În procesul dezvoltării fizice a băieţilor şi fetelor, în ce sens merge desfăşurarea vieţii oamenilor?
6. Cum trebuie considerate în mod corect organele sexuale şi are cineva dreptul să se amestece atunci când un copil intră în sfârşit într-o căsătorie curată?
7. Care este atitudinea corectă pe care trebuie să o avem, dacă respectăm dreptul nostru de a ne căsători, precum şi dreptul altora de a se căsători?
   (a) Având în vedere cele de mai sus, ce trebuie să facă părinţii pentru a răspunde întrebărilor copiilor curioşi şi care este cea mai bună carte care îi poate ajuta în această privinţă?
   (b) Pentru ce privilegiu îi pot pregăti astfel părinţii pe copiii lor?
8. Asupra cărui lucru trebuie să vegheze întotdeauna creştinii aflaţi în căutarea păcii şi ce le-a recomandat Pavel să facă într-o lume imorală?
9. Cu ce se confruntă un om înainte şi după căsătorie şi ce ispite care

Cuprins

îndeamnă la imoralitate sunt larg răspândite astăzi?

10. (a) Iubirea aproapelui este o formă de imoralitate sau ce altceva?
    (b) Acceptarea avansurilor imorale venite de la cineva se poate termina cum?
11. Potrivit Proverbelor 2:16-19, care este motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu discută această problemă?
12. (a) De ce nu este imoralitatea calea spre viaţa adevărată şi de cine trebuie să se ferească membrii unei congregaţii?
    (b) Ca ce tineri fără experienţă nu trebuie noi să fim?
13. În armonie cu această comparaţie, cum trebuie să ne vedem pe noi înşine când suntem ispitiţi de cineva imoral şi deci în ce situaţie am ajunge cedând ispitei?
14. În ce mod se dovedeşte că Biblia este corectă din punct de vedere medical atunci când ne spune cum o săgeată despică în două ficatul unui om imoral?
15. Când cineva în mod deliberat cochetează cu imoralitatea, cu ce flirtează de fapt şi la ce se expune?
16. De ce simptomele sifilisului de gradul trei au cel mai mare impact pentru corpul omenesc?
17. De ce nicio altă boală nu are consecinţe atât de ucigătoare asupra descendenţilor cuiva, cum are sifilisul?
18. De ce o persoană bolnavă de sifilis este un pericol potenţial pentru ceilalţi şi, ca boală socială, de ce face acest lucru ca o căsătorie cu cineva infectat cu sifilis să fie nerecomandabilă?
19. În ce măsură un studiu la nivel naţional publicat în Statele Unite în 1960 arată că bolile venerice sunt în creştere?
20. Ce a spus un expert federal din Statele Unite în 1960 cu privire la înmulţirea cazurilor de sifilis infecţios?
21. De ce folosirea penicilinei în zilele noastre nu reprezintă un antidot pentru contractarea bolilor venerice şi de ce îmbolnăvirea de gonoree nu poate duce la o căsătorie liniştită şi fericită?
22. Cât poate fi de gravă gonoreea în cazul femeilor şi cât de mare este preţul pe care cineva îl plăteşte pentru imoralitatea care îl infectează cu gonoree?
23. (a) În ce situaţie, cineva care renunţă la celibat, face un lucru bun?
    (b) De ce în zilele noastre, chiar dacă suntem căsătoriţi, trebuie să fim atenţi?
24. Ce spun Proverbele, în versetele 5:15-23, bărbaţilor căsătoriţi şi celibatarilor care intenţionează să se căsătorească?
25. (a) Ce alte relaţii nu trebuie ca un creştin să dorească să aibă în plus faţă de relaţia cu soţia sa şi de ce?
    (b) Cum s-ar putea ca greşelile ce sunt urmarea unor fapte săvârşite pe ascuns de un creştin, să iasă la iveală, dovedind astfel că aceste greşeli „l-au ajuns din urmă”?

Cuprins

26. 28 Prin suferinţa rezultată, ce ar putea el să înţeleagă în cele din urmă, cu privire la femeia cu care a comis faptele imorale?
27. (a) Ce provoacă în viaţa familiei sale creştinul care a păcătuit, pe lângă durerea fizică?
    (b) În ce situaţie se aduce el şi la ce fel de denunţ se expune?
28. (a) Datorită devotamentului nostru faţă de Dumnezeu, ce trebuie să ne amintim când imoralitatea ni se prezintă neinvitată?
    (b) Ce spune Pavel unui creştin căsătorit cu Cristos în legătură cu cele de mai sus?
29. La ce fapte comise cu membri ai corpului său spiritual nu ar fi Cristos de acord? Şi ce consecinţe fatale pot avea păcatele imorale împotriva propriului trup?
30. Tot astfel, dacă cineva este o persoană dedicată, dar nu face parte din „corpul" lui Cristos, la ce ar trebui să se gândească înainte de a săvârşi acte imorale, şi ce trebuie să facă Societatea Lumea Nouă faţă de o persoană imorală?
31. Pentru cine sunt aceste fapte ceva la care trebuie să se gândească cu seriozitate şi în ce fel nu trebuie să ne dorim să aflăm despre consecinţele imoralităţii?
32. Ce rugăciune a psalmistului simţim nevoia să rostim?

SIMŢIŢI O DURERE CÂND DAŢI?

La orice colţ de stradă, publicul este chemat să facă donaţii. Prin poştă, la telefon, din casă în casă şi de pe stradă se aude strigătul „Daţi", „Daţi pentru cei nevoiaşi", „Ne trebuie ajutorul dumneavoastră". Sunt create rugăminţi care să meargă la inimă şi să deschidă baierele pungii. Portmonee şi poşete sunt deschise prin presiunea opiniei publice. Se subliniază ideea că datul este o îndatorire religioasă. Ca urmare, doar în Statele Unite aproape cinci miliarde de dolari se varsă anual pentru acţiuni caritabile, din buzunare şi din poşete individuale.

Deşi Biblia spune, „Dumnezeu iubeşte pe cel ce dă cu voioşie" iar Isus a spus, „E mai multă mulţumire în a da decât în a primi", publicului i se spune „daţi până doare". Sub presiune, lumea dă, şi de multe ori recunoaşte că chiar doare. Dar de ce este aşa de dureros pentru atâţia oameni să dea, când Isus a zis că acest lucru este cel ce aduce mulţumirea mai mare? Ai descoperit că este dureros să dai? – 2Cor. 9:7; Fapte 20:35.

A scoate bani de la oameni în numele lui Dumnezeu a devenit o mare afacere. Este o sursă de amărăciune şi aduce durere şi nu mulţumire celor vizaţi. Pe 3 aprilie 1960, publicaţia *Sunday Express* de la Londra prezenta cu litere de-o

Cuprins

şchioapă titlul: „Experţii în afaceri vor mări strângerea de fonduri pentru biserica romano-catolică” Organizaţia cu răspundere limitată, *Cathos Ltd*, cu filiale prin toată Canada, Statele Unite, Australia şi Marea Britanie, este specializată exclusiv în creşterea fondurilor bisericii romano-catolice. Publicaţia londoneză descrie menirea acestei organizaţii ca fiind aceea de a dubla veniturile bisericii romano-catolice în Marea Britanie. Acest proiect are binecuvântarea primatului romano-catolic, Cardinalul Geoffrey.

Parte din programul Cathos este mersul din casă în casă şi contactarea tuturor familiilor catolice din parohie pentru a le obţine semnătura pe un angajament prin care îşi dau acordul să contribuie o anumită sumă săptămânală bisericii. Inclus este şi un mare banchet de „bun venit”. Prima campanie Cathos în Marea Britanie a început în această primăvară în Potter's Bar, Middlesex cu un mare banchet pentru 300 de enoriaşi. Scopul anunţat a fost să crească cheta anuală a parohiei de la 4900 de dolari la 10080 de dolari. Domnul Harold Brinjes, preşedinte al organizaţiei Cathos, a spus: „Locuitorii din Potters Bar vor da până când îi va durea puţin. Aceasta este de aşteptat ca parte a procesului de ajustare, odată cu venirea noastră.”

Da, doare să fii darnic când eşti constrâns să fii astfel, oricât de bună ar fi cauza. Când cineva se simte obligat să dea, adică dacă este darnic fiindcă altfel are parte de priviri supărate, pline de reproş sau chiar cuvinte aspre, atunci datul nu aduce mulţumire, ci doare. Astfel practica religioasă de a trece de la un enoriaş la celălalt o tavă pentru chetă, aşa încât cel sărac se simte obligat să fie în concurenţă cu contribuţiile mari ale celui bogat, nu aduce fericirea ci doare. Cel ce este bogat, contribuind în mod ostentativ, primeşte o răsplată imediată – ‘preţuirea lumească’. Cel sărac, simţind nevoia de a menţine un aer respectabil, „donează până îl doare”. Nici primul, nici al doilea nu are parte de fericirea sau mulţumirea de care vorbea Isus. – Mat. 6:2.

Odată membrii congregaţiei creştine din Ierusalim au cunoscut nevoi materiale datorită foametei din ţară. Pavel povesteşte că fraţii lor creştini din Macedonia, deşi săraci „din dorinţa lor proprie, se tot rugau de noi cu rugăminţi stăruitoare pentru privilegiul de a dărui şi pentru a lua parte la munca de preoţie destinată celor sfinţi.” El a spus că ei dădeau „mai mult decât puteau”. Nimeni nu i-a obligat sau nu i-a strâns cu uşa pe creştinii macedoneni să dea, ei o făceau de bună voie, se rugau pentru a primi şansa de a le da altora. Acest lucru îi făcea fericiţi pentru că ei ştiau că cei pe care îi iubeau cu ardoare aveau să aibă de câştigat prin acţiunea lor. – 2Cor. 8:1-4.

În zilele noastre, prin dărnicie cum poate obţine cineva fericirea? Pentru a obţine fericirea prin dărnicie omul trebuie să-şi formeze un caracter generos, trebuie să asculte de cele două porunci de căpătâi de a-l iubi pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea, cu tot sufletul şi cu toată puterea şi pe aproapele lui ca pe sine însuşi. Având o asemenea iubire, omul dă din inimă, dă pentru că aşa este fericită persoana pe care o iubeşte. El se bucură de posibilitatea de a-şi exprima iubirea prin dărnicie. El câştigă fericirea mai mare, deşi şi cel aflat la

Cuprins

nevoie, care primeşte este de asemenea foarte fericit. Aşa a fost situaţia când creştinii macedoneni au dat fraţilor lor din Ierusalim.

Ca exemplu din zilele noastre, să ne gândim la creştinii martori ai lui Iehova care au ieşit din lagărele de concentrare germane la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Ca şi creştinii din Ierusalim, ei aveau nevoie de ajutor. Fraţii lor creştini din toată lumea erau bucuroşi pentru privilegiul de a contribui cu lucruri de care fraţii lor germani aveau nevoie. În prezent aceşti martori germani deţin o cantitate însemnată de lucruri materiale şi cu altruism ei contribuie cu sute de mii de dolari mai mult decât este nevoie pentru dezvoltarea muncii de predicare pe pământul lor. Aceşti bani i-au ajutat pe fraţii lor şi au finanţat trimiterea de misionari în multe zone din lume. Cine poate spune că martorii germani nu au primit o fericire mai mare prin dărnicie decât cea pe care o simţeau când primeau de la fraţii lor la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial?

Este adevărat că nu toţi deţin bunuri materiale pe care să le dea dar ei tot pot să aibă parte de fericirea mai mare, pe care o simţi atunci când dai. Să ne gândim la exemplul apostolului Petru. În faţa uşii templului era un olog care cerea de pomană. „Petru a spus: ‘Aur şi argint nu am, dar ce am este ceea ce îţi voi da. În numele lui Isus Cristos, nazareteanul, mergi!’” Bărbatul a fost vindecat imediat şi a sărit în sus cu mare bucurie Ce fericire trebuie să fi simţit Petru pentru că a putut să îl vindece pe acel olog recunoscător. Este adevărat că noi astăzi putem da un dar mai nepreţuit decât sănătatea. Isus a spus că cunoaşterea sa şi a Tatălui său Iehova înseamnă viaţă veşnică. Aşa că voi înşivă trebuie să căpătaţi această cunoaştere şi să o daţi la alţii. Cum va tresălta inima voastră cu o bucurie inegalabilă atunci când vedeţi ochi care se luminează odată cu înţelegerea primită şi strălucesc de bucurie pe când vizualizează noua lume pe care le-ai deschis-o arătându-le că ea poate fi speranţa lor de nezdruncinat! Acest fel de dărnicie nu vă va produce nicio durere, ci vă va face să apreciaţi ce a vrut să spună Isus atunci când a zis: „E mai multă mulţumire în a da decât în a primi” – Fapte 3:6; 20:35; Ioan 17:3.

Să ne căsătorim în cinste

S-a pus de curând întrebarea: se obţin rezultate mai bune la căsătorie atunci când părinţii cuplului aranjează căsătoria copiilor lor, ca în India de astăzi şi ca în Israelul antic, decât atunci când fiii şi fiicele îşi găsesc singuri aleşii? De exemplu, în India divorţul este aproape necunoscut. În Statele Unite ale Americii în care ştrengarul „Cupidon”, fiul Venerei, se zice că aranjează căsătoriile, o pătrime dintre ele sfârşesc în divorţ legal ca să nu mai vorbim de separări legale sau nu.

2. Ce putem spune în legătură cu creştinii devotaţi? Nu putem cere ca standardele aranjărilor căsătoriilor care sunt în Statele Unite şi în ţări europene să

Cuprins

fie impuse creştinilor devotaţi din alte ţări unde există alte obiceiuri. Nimic din Scripturile Greco-Creştine nu modifică sau interzice obiceiurile evreilor, de unde vine Isus cât şi primii creştini, ca părinţii să aranjeze căsătoria copiilor lor minori. Isaac avea chiar patruzeci de ani când tatăl său Avraam, cu care Isaac locuia în continuare, i-a găsit o nevastă cu frică de Dumnezeu. Iacov, fiul lui Isaac, avea 77 de ani când tatăl său orb i-a spus unde să se ducă şi să-şi ia o nevastă, în timp ce fratele geamăn al lui Iacov, Esau, la patruzeci de ani şi-a aranjat singur căsătoria şi a devenit bigam cu neveste păgâne. Iacov cel ascultător însă, a primit binecuvântarea avraamică prin Isaac.

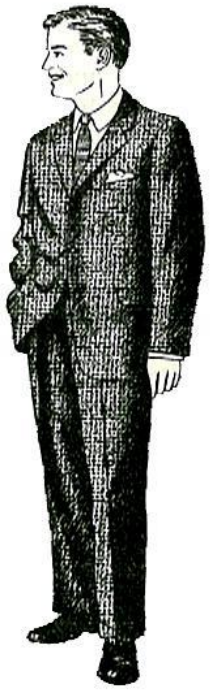

3. În oferirea de sfaturi la căsătorie apostolul Pavel nu le-a spus copiilor să nu asculte de dorinţa părinţilor. El a spus însă: „Celor neînsuraţi şi văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine. Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească.” (1Cor. 7:8, 9) Amintiţi-vă că văduvele erau persoane independente în ceea ce priveşte aranjamentele de căsătorie. Pentru această categorie Pavel a spus: „este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune” şi să cadă în păcat. De aceea, legat de „persoanele văduve mai tinere” din congregaţia creştină, el a spus: „atunci când pofta le desparte de Cristos, vor să se mărite din nou şi se fac vinovate de faptul că îşi calcă credinţa dintâi. Totodată se deprind să umble fără nicio treabă din casă în casă; şi nu numai că sunt leneşe, dar sunt şi limbute şi iscoditoare, şi vorbesc ce nu trebuie vorbit. Vreau, dar, ca văduvele tinere să se mărite şi să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea potrivnicului niciun prilej de ocară, căci unele s-au şi întors să urmeze pe Satana.” (1Tim. 5:11-15) În afara văduvelor care nu mai sunt sub legea parentală, Pavel nu a spus că părinţii ca buni creştini, evrei sau greci, nu mai aveau dreptul să facă alegerile şi aranjamentele pentru căsătorie pentru copiii lor minori.

4. Totuşi în exercitarea drepturilor lor potrivit cu obiceiurile şi legea locală de a alege un soţ sau o soţie fiului sau fiicei, părinţii devotaţi lui Dumnezeu prin Isus Cristos ar trebui să fie conduşi de principii creştine. Ei trebuie să se închine în faţa hotărârii lui Dumnezeu, ca Avraam. Dumnezeu a apărat bunăstarea spirituală a fiului ca moştenitor al promisiunii avraamice alegând pentru Isaac o soţie credincioasă lui Iehova Dumnezeu. Astfel el nu l-a pus pe Isaac la un jug inegal.

5. La rândul său Isaac l-a avertizat pe fiul său cu frică de Dumnezeu, Iacov, de căsătoria cu o păgână necredincioasă şi l-a trimis la casa bunicului Betuel după o mireasă. Puternicul Samson a insistat ca tatăl său, Manoa, în ciuda împotrivirilor acestuia, să-l căsătorească cu o femeie filistină păgână deoarece

Cuprins

Samson vroia să intre înăuntrul organizaţiei filistine pentru a duce la capăt răzbunare divină împotriva acestor cotropitori aşa că „era de la Iehova” (Jud. 14:1-4) Deci nu dorinţele sexuale l-au condus pe Samson, ci scopul declarat al lui Dumnezeu că „el va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor” (Jud. 13:5) Părinţi creştini, care aderă la dreptul lor local de a aranja căsătorii, sunt prin urmare obligaţi să-şi căsătorească copiii numai cu creştini devotaţi din cadrul organizaţiei teocrate a lui Iehova, punându-i astfel sub un jug egal, un jug conjugal teocrat. În ce alt mod ar putea taţii să se ferească să nu îi supere pe copiii lor şi să-i crească „în mustrarea şi învăţătura lui Iehova.”? (Efes. 6:4) Cu siguranţă, un tată creştin care pune un jug inegal copilului său credincios, alegând un necredincios nedevotat se dovedeşte a fi foarte imatur în principiile sale creştine, un bărbat care caută un câştig materialist egoist, un prost cap de familie şi un bărbat nepotrivit să-i fie încredinţată conducerea unei congregaţii creştine – 1Tim. 3:2-5; 2Cor. 6:14-16; 7:1.

6. Exercitarea dreptului parental de aranjare a căsătoriei poate fi o problemă serioasă pentru unii copii. Acesta este cazul când tatăl sau tutorele nu este un martor devotat al lui Iehova pe când, fiul sau fiica sunt persoane devotate lui Iehova. Daca tatăl sau tutorele nu respectă devotamentul copilului faţă de Iehova şi cu bună ştiinţă îl căsătoreşte cu cineva care nu este membru al societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova, atunci fiul sau fiica devotată poate ridica obiecţii. Explicaţii ar putea fi oferite că este contrar legii si voinţei lui Iehova ca un martor devotat al lui Iehova să se căsătorească cu un necredincios nedevotat. Copilul credincios poate cel puţin să ceară cu sinceritate părintelui să-i găsească jumătatea printre martorii lui Iehova din societatea Lumii Noi. Dacă copilul în mod conştient refuză să se căsătorească cu un necredincios nedevotat, pot apărea persecuţii în familie. Dar persoana creştină credincioasă va suferi aceste persecuţii de la o casă divizată, în numele păstrării integrităţii. – Mat. 10:34-37; 1Pet. 2:19.

7. Acolo unde alegerea jumătăţii este permisă unui fiu sau unei fiice de către părinţi, atunci fiul sau fiica, care sunt creştini devotaţi, sunt sub ordin apostolic să se căsătorească cu cine doresc, dar numai „în Domnul” adică, numai cu cineva de asemenea în uniune cu Dumnezeu. (1Cor. 7:39; *note marginale*) Astfel libertatea de a-şi alege soţul sau soţia pentru un martor devotat al lui Iehova este o libertate îngrădita. Este libertate însoţită de siguranţă; care duce la pace şi fericire, deoarece rezultă în egalitate religioasă în cuplul aflat la jugul căsătoriei.

8. Dacă părinţii sunt şi ei creştini devotaţi, atunci copilul va urma instrucţiunea apostolică de a-şi cinsti părinţii care sunt în uniune cu Domnul respectându-le dorinţa teocrată de a-şi căsători copilul în Domnul, într-o organizaţie aprobată de Dumnezeu (Efes. 8:1-3) În acest fel, copilul căsătorindu-se în Domnul nu produce „amărăciunea spiritului” sau „dezgust” în relaţiile de familie, aşa cum a cauzat Esau părinţilor Isaac şi Rebeca, pentru că el în mod profan ‘nu aprecia lucrurile sacre.’ – Gen. 26:34, 35; 27:46; 28:1; Evr. 12:16, 17.

9. Scriind creştinilor evrei, apostolul Pavel spune: „Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea”. (Evr. 13:4) Dacă căsătoria este onorabilă printre evreii creştini şi printre toţi martorii devotaţi ai lui Iehova, cum poate exista ruşine că eşti

Cuprins

căsătorit? Nu poate sau nu ar trebui să existe. Ca urmare, acest eveniment trebuie consemnat în dosarele oficiale ale congregaţiei creştine cu care persoana căsătorită este asociată ca membru.

10. Pot toate cuplurile care trăiesc împreună ca soţ şi soţie, să-şi înscrie în acest fel căsătoria în dosarele congregaţiei? Nu, nu pot, dacă locuiesc împreună fără să aibă o nuntă creştină legală. În unele locuri un bărbat şi o femeie pot accepta să locuiască împreună în cea mai mare intimitate, ca soţ şi soţie, dar fără autorizare legală sau înregistrare. Acest lucru se numeşte local „căsătorie consensuală" Deşi acest gen de căsătorie este tolerat local şi poate câştiga recunoaşterea vecinilor, pentru Cuvântul lui Dumnezeu însă este curvie sau preacurvie dacă oricare din membrii este deja căsătorit şi nu este divorţat din motive temeinice.

11. În alte locuri se încheie ceea ce se numeşte „căsătorie după legea comună". Este o căsătorie care reprezintă o înţelegere în cadrul cuplului fără o ceremonie oficială de căsătorie ţinută de un servitor autorizat al statului, dar care căsătorie se poate dovedi prin scrieri, declaraţii sau prin comportamentul cuplului, În unele state sau regiuni asemenea căsătorii sunt legale; în alte state ale aceluiaşi ţinut poate fi ilegală. Dacă un cuplu se mută dintr-un stat unde este legal într-un stat unde nu este legal, unii îi pot găsi vinovaţi de curvie sau preacurvie, chiar dacă vin doar la o convenţie, Astfel cuplul poate să nu aibă parte de acelaşi respect şi recunoaştere peste tot. Încurcături legale pot apare de exemplu în lăsarea moştenirii copiilor unei căsătorii după legea comună şi aşa mai departe. Fără îndoială aceasta nu este un statut ireproşabil în care să se afle un creştin.

NECESITATEA LEGALIZĂRII CĂSĂTORIEI

12. Cum Cuvântul lui Dumnezeu condamnă curvia şi preacurvia, congregaţia de oameni devotaţi lui pe pământ nu poate recunoaşte cuplurile care trăiesc într-o căsătorie consensuală. Nu îi poate accepta ca membri cu statut şi ca reprezentanţi ai congregaţiei. În ce priveşte căsătoria după legea comună, ea are aşa un statut nesigur pentru că nu este universal recunoscută şi aprobată, aşa că societatea Lumii Noi nu poate considera cuplurile astfel căsătorite ca persoane acceptabile pentru botez, ca simbol al unui devotament adevărat lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Înainte să poată fi consideraţi devotaţi lui Dumnezeu şi vrednici de a fi botezaţi în apă, se cere ca cei ce locuiesc împreună intr-o căsătorie după legea comună să o legalizeze printr-o ceremonie oficială de căsătorie ţinută de un reprezentant autorizat al statului, înaintea martorilor necesari. Pentru cei ce locuiesc într-o căsătorie consensuală aceleaşi cerinţe de legalitate devin necesare, dacă vor să iasă din starea de curvie sau preacurvie din punctul de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu. Condiţiile enumerate pe pagina 574, paragraful 20 din 15 Septembrie 1956 în *Turnul de Veghere* sunt o concesie pe care încă o permitem.

13. Prin căsătoria legală înaintea martorilor, cuplul îşi exprimă solemn jurămintele unul altuia şi acceptă toate obligaţiile căsniciei. De asemenea ei oferă copiilor un statut corespunzător, cu toate privilegiile şi drepturile în conformitate cu legea lui Dumnezeu şi legea pământului. Dând astfel un statut onorabil uniunii

Cuprins

lor ca bărbat şi femeie şi curăţiţi moral, ei se pot devota lui Dumnezeu şi pot avea o poziţie în societatea Lumii Noi în care căsătoria trebuie păstrată în onoare şi patul conjugal să fie nepângărit, pentru că Dumnezeu „va judeca pe curvari şi pe preacurvari.” Sub asemenea circumstanţe onorabile căsătoria lor poate fi înregistrată cu statul şi poate fi trecută în dosarele congregaţiei unde se întâlnesc şi predică.

14. Căsătoria părinţilor pământeşti ai lui Isus şi căsătoriile strămoşilor lui au fost înregistrate în documentele satului. De aceea ştim că potrivit cărnii, Isus era într-adevăr Mesia, fiul lui Avraam şi fiul regelui David, şi că astfel era în drept să fie moştenitorul promisiunii făcute de Iehova Dumnezeu lui Avraam şi de asemenea moştenitorul legământului de domnie veşnică făcut de Dumnezeu cu regele David. Aceasta era adevărat atât indirect prin tatăl său vitreg, Iosif cât şi direct prin mama sa pământească, Maria. Aşa a putut apostolul Matei să pună mâna pe arborele genealogic al familiei lui Iosif, şi Luca pe arborele genealogic al Mariei. Căsătoriile strămoşilor pământeşti ai lui Isus erau onorabile şi fuseseră făcute publice şi confirmate legal. Lui Isus nu avea de ce să-i fie ruşine în această privinţă. Îngerii din Betleem nu s-au ruşinat să mărturisească naşterea lui la Betleem. Noi, ca adepţi şi imitatori ai lui Isus Cristos şi ca asociaţi ai congregaţiei creştine al cărui Cap este, trebuie să fim la fel de onorabili în căsătorie ca şi strămoşii lui.

15. Maria a fost promisă în căsătorie tâmplarului Iosif, care avea să devină tatăl vitreg al fiului ei. Dar în timpul cât au fost logodiţi, Iosif nu a avut relaţii sexuale cu logodnica sa, Maria. Nu au avut relaţii nici chiar după ce a ascultat ordinul îngerului şi s-a căsătorit cu Maria însărcinată. A aşteptat până după naşterea lui Isus. (Mat. 1:18-25) Deoarece sarcina Mariei a fost miraculoasă, Iosif la început a crezut că ea încălcase jurământul logodnei, De aceea el intenţiona să divorţeze de ea în secret, deoarece el „nu vroia să o dea în spectacol în public” prin omorâre cu pietre pentru imoralitate.

16. Strămoşul lui Iosif, patriarhul Iacov, fusese logodit cu frumoasa Rahela timp de şapte ani. Totuşi în tot acest timp cât el a muncit ca să plătească preţul pentru mireasa lui el nu a avut relaţii sexuale cu ea. Numai la sfârşitul logodnei a cerut-o el tatălui ei, Laban, ca ei să poată fi legal căsătoriţi şi să poată avea onorabil relaţii cu ea. Astfel Iacov şi Rahela au avut o abordare onorabilă a căsătoriei – Gen. 29:20-30.

17. În ziua de azi, când martorii dedicaţi ai lui Iehova se logodesc, ei nu pot avea relaţii sexuale înainte să fie căsătoriţi oficial înaintea martorilor şi înainte să fie înregistraţi ca fiind căsătoriţi. Dacă nu practică autocontrolul chiar când sunt singuri şi neobservaţi şi se lasă în voia pasiunii, ei au curvit, Faptul că sunt logodiţi nu scuză situaţia şi nici nu o scoate din imoralitatea curviei. Pentru asemenea necurăţenie ei pot fi excluşi din congregaţia creştină. Un preot creştin are dreptul să refuze să-i căsătorească, lăsându-i să fie căsătoriţi de un angajat al statului dacă doresc să continue cu căsătoria după ce au fost înlăturaţi şi înainte de a fi reprimiţi în congregaţie.

Cuprins

18. Pentru a asigura o căsnicie fericită, cuplurile trebuie să înveţe să se cunoască bine. Amândoi trebuie să afle dacă celălalt este biblic liber să se căsătorească sau să se recăsătorească. Fiecare trebuie de asemenea să ştie dacă celălalt este apt să se căsătorească şi să îndeplinească îndatoririle de căsătorie fără pericol ci cu plăcere şi cu rezultatele scontate. Dacă părinţii cuplului nu fac aranjamentul matrimonial sau nu fac investigaţiile necesare, atunci cuplul logodit va trebui să şi le facă singur, în mod deschis, fără ruşine şi cu seriozitate. Este normal să-şi facă analize de sânge şi alte examene medicale cerute înaintea căsătoriei şi înainte de a obţine un certificat de căsătorie.

19. Nu luaţi nimic ca fiind de la sine înţeles. Aflaţi cum stau lucrurile. Atunci nu va exista groază în loc de extaz în noaptea nunţii sau mai târziu ca atunci când o fată latino-americană, devotată lui Dumnezeu, s-a căsătorit la indemnul unui prieten al mirelui. Prea târziu a fost şocată să afle că s-a căsătorit cu un lepros nedeclarat. Leprosul nu a dat dovadă de dragoste creştină atunci când şi-a ascuns boala dezgustătoare. Prietenul mirelui nu a arătat o dragoste frăţească când a uneltit căsnicia şi nu i-a spus adevărul bietei fete. Când faptul a fost adus înaintea Societăţii Turnului de Veghere în numele fetei nefericite, Societatea nu a putut face nimic pentru a o elibera de consecinţele îngrozitoare datorate lipsei de cercetare înainte de căsătorie ca apoi să poată lua o decizie inteligentă. Foarte nefericit acest exemplu deoarece boala nu este un motiv biblic întemeiat pentru un divorţ care te eliberează să te recăsătoreşti fără să comiţi un adulter! O asemenea abordare oarbă şi ignorantă, aduce după sine lipsa armoniei căsătoriei.

20. Când un creştin abordează căsătoria informat în mod corect şi cu un comportament onorabil şi pe urmă păşeşte în ea cu onoare, căsătoria are bucurii, privilegii şi binecuvântări. Îl onorează pe Dumnezeu, Fondatorul ceresc al căsniciei. Dar mai multe discuţii pe această temă şi pe tema răspunderilor cu greutate şi demne dintr-o căsătorie onorabilă, lăsăm pentru articole viitoare care să ofere răspunsuri în conformitate cu Biblia, cel mai bun îndrumar pentru persoane căsătorite.

Întrebări pentru Studiu

1. Ce întrebare s-a pus recent în legătură cu aranjarea căsătoriilor şi având în vedere ce fapte matrimoniale?

2. În legătură cu impunerea de aranjamente de căsătorie dintr-un ţinut asupra creştinilor din alt ţinut, ce trebuie spus având în vedere exemplele biblice?

3. În ceea ce-i priveşte pe părinţi, ce nu i-a sfătuit Pavel pe copii, şi ce drept nu a refuzat el părinţilor creştini în ce priveşte căsătoria?

4. Însă atunci când îşi exercită drepturile, pe baza căror principii trebuie controlaţi părinţii creştini, pentru a păstra ce în siguranţă?

5. (a) Atunci când a influenţat ca tatăl lui să-i aranjeze o căsnicie filistină, de ce nu a încălcat Samson regulile căsătoriei? (b) Prin exercitarea incorectă a drepturilor lui cum poate un tată creştin să se dovedească necalificat pentru supravegherea congregaţiei?

Cuprins

6. Cum poate acest drept parental să devină o problemă serioasă pentru un copil devotat şi cum poate în acest context să fie persecutat un copil dintr-o familie divizată?

7. Acolo unde un copil creştin are dreptul să-şi aleagă un tovarăş de viaţă, câtă libertate are el de fapt şi cum devine această o libertate însoţită de siguranţă?

8. Căsătorindu-se numai „în Domnul" ce arată un copil părinţilor săi creştini şi ce situaţie este astfel evitată?

9. Dacă căsnicia este un lucru de laudă între creştini, ce reacţie interioară nu trebuie să aibă cineva căsătorit şi unde trebuie înregistrată căsătoria?

10. (a) Ce este o căsătorie consensuală, şi în locurile unde este practicată la scară mare poate fi ea înregistrată în dosarele congregaţiei ca un trai în comun legal? (b) Cum este ea numită de Biblie?

11. De ce nu este aşa numita căsătorie civilă un statut corect pentru un creştin?

12. De ce nu poate congregaţia creştină să-i primească pe cei ce au căsătorii consensuale sau civile, şi ce trebuie să se întâmple înainte ca cei ce trăiesc în aceste căsătorii să fie primiţi pentru botezul în apă?

13. Căsătorindu-se legal ce realizează pentru binele general cei ce trăiau înainte în căsătorii consensuale sau civile şi unde poate fi înregistrată căsătoria lor?

14. În această relaţie de ce nu avea Isus de ce să fie ruşinat de părinţii lui pământeşti şi de strămoşii lui şi de ce nu puteau îngerii să se ruşineze la mărturisirea naşterii lui?

15. Ce trebuie precizat despre relaţiile sexuale ale lui Iosif cu Maria? Şi vinovată de ce a crezut el un timp că este ea, meritând pedepsită?

16. Cum au avut Iacov şi Rahela o abordare onorabilă a căsătoriei?

17. Ce sunt din punctul de vedere biblic relaţiile sexuale pe perioada logodnei şi cum poate fi cuplul penalizat de către congregaţie?

18. Înaintea căsătoriei, pentru a o face una reuşită, în legătură cu ce trebuie un cuplu să se informeze legat unul de celălalt?

19. De ce trebuie cuplurile să cunoască datele celuilalt înainte de a se hotărî să se căsătorească şi ce exemplu real subliniază importanţa acestui fapt?

20. Sub ce circumstanţe este o căsătorie cu binecuvântări şi care este cel mai bun îndrumar pentru cuplurile căsătorite?

MAREA GALILEII

O prezenţă proeminentă în munca de preoţie desfăşurată pe pământ de Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, era frumoasa Mare a Galileii. Era numită şi „Marea Tiberias" deoarece Irod Antipa îşi construise pe ţărmul mării, capitala cu acest nume în onoarea lui Cezar Tiberias. În vremea lui Moise se numea „Marea lui Cinneret". Macabeii i-au schimbat numele în „Marea lui Ghenezaret", după câmpia extrem de roditoare din apropierea ei. Doctorul erudit şi foarte umblat

Cuprins

Luca niciodată nu se referă în scrierile lui, la ea ca la o mare, ci ca la un lac, ceea ce şi era, „Lacul Ghenezaret”. – Mat. 4:12, 13; Ioan 6:1; Num. 34:11; Luca 5:1.

Marea Galileii are o formă ovală de pară, între 12 şi 14 mile lungime şi aproximativ 8 mile lăţime. Provincia Galileii se întindea în nordul şi în vestul ei, iar Perea era în est, dincolo de Iordan şi în sud. Nivelul ei este aproximativ cu 700 de picioare sub cel al Mării Mediterane şi are o adâncime între 150 şi 200 de picioare. Râul Iordan trece prin ea de la Munţii Libanului din nord, până la vărsare în Marea Moartă. Datorită dealurilor din estul şi vestul mării, mari vânturi de pe munţii din nord se abat asupra ei producând furtuni puternice.

Aşa cum multe insule frumoase sunt bijuterii de smarald într-o mare albastră, tot aşa marea Galileii este o bijuterie din acvamarin, cu verde aprins ca fundal. Bine a fost numită „Lacul de albastru”. Evreii din vremea lui Isus o numeau „poarta Paradisului”, în timp ce în Talmud ea este numită coroana Galileii. Clima de pe coastele mării era fără cusur, căci primăvara venea devreme şi îngheţul nu se producea niciodată. Era o destinaţie de vară favorită în rândul romanilor.

În zilele lui Isus, la Marea Galileii se desfăşura un pescuit înfloritor, remarcabil atât pentru cantitatea cât şi pentru calitatea peştelui. Aceştia difereau ca aspect şi gust, potrivit lui Iosefus, istoricul, care a fost guvernatorul Galileii după moartea lui Isus Cristos. Marea avea de asemenea o industrie navală – 230 de vapoare de diverse mărimi.

Un mare număr de oraşe se întindeau de-a lungul coastelor, inclusiv cel mai mare dintre ele care era oraşul unde locuia Isus după ce şi-a început munca de preoţie, Capernaum, Corazin, un centru de sănătate, Tiberias capitala, Magdala oraşul Mariei Magdalena şi Beţaida, care înseamnă „casa pescuitului.” – Mat. 11:20-24; Ioan 6:23; Mat. 15:39.

Pe malurile Mării Galileii şi-a început Isus munca de preoţie şi şi-a făcut primii patru discipoli. În cel puţin două rânduri Isus a calmat furtunile violente care şuierau deasupra apelor sale. În aceste ape s-a aruncat o turmă de porci după ce o legiune de demoni i-a cuprins. De aici Isus a predicat dintr-o barcă, datorită marii mulţimii din acele momente. Şi tot de aici a dat printre altele parabola semănătorului. – Mat. 4:18-22; 8:24-27; 13:1-8.

Tot pe suprafaţa acestei mări din Galileea a mers odată Isus pentru a se alătura discipolilor săi când a început o furtună în mijlocul nopţii şi pe care Petru a făcut şi el câţiva paşi timizi, dar a început să se scufunde datorită lipsei sale de credinţă. Tot din această mare la porunca lui Isus, Petru a prins un peşte în a cărui gură a găsit un ban de argint cu care Petru a plătit taxa de templu. Şi tot aici după înviere şi-a întâlnit Isus discipolii şi i-a dat lui Petru poruncă întreită să-i hrănească turma. – Mat. 14:24-31, 15, 29; 17:27; Ioan 21:1-17.

Marea Galileii era cu adevărat unică în frumuseţea şi bogăţia ei şi era unică mai ales prin asocierea cu munca de preoţie timpurie a lui Isus.

Cuprins

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

Povestit de W. B. Akin

La începutul secolului, Daniel Roy Akin, vânzător ambulant pentru Societatea Turnului de Veghere, s-a dus la poşta din Key West, statul Florida, ca să-şi ridice corespondenţa. El a fost servit de o tânără drăguţă. La puţin timp după aceea, ea a devenit soţia lui Daniel Akin, şi cum amândoi erau creştini devotaţi, au străbătut împreună statul Florida distribuind publicaţiile Turnului de Veghere şi înfiinţând clase de studiere a Bibliei în diverse oraşe, printre care se afla şi oraşul Tampa. Era mult de lucru acolo, şi familia Akin a rămas în acea zonă până ce grupul a devenit mai consolidat. Acolo s-a născut primul lor copil în anul 1905, şi, după doi ani, pe când familia era ocupată cu o lucrare în Knoxville, din Tennessee, m-am născut eu.

Tata a murit când aveam nouă ani, dar încă ţin minte sfaturile lui biblice către noi copiii, şi fără îndoială această disciplină timpurie şi acest model de devotament din partea părinţilor în timpul anilor în care m-am format au fost toate hotărâtoare în alegerea mea de a urma un scop în viaţă care să-i fie pe plac lui Iehova. Când aveam 13 ani, mama m-a trimis să locuiesc la ferma lui Mary Newsom, o soră credincioasă şi devotată. şi acolo am primit în continuare o bună disciplină şi obişnuinţă cu munca şi cu Biblia. La o vârstă foarte fragedă mă încântau relatările despre David, Moise, Avraam şi alţi bărbaţi credincioşi din vechime şi pentru mine aceşti curajoşi luptători pentru adevăr păreau mult mai vrednici de a fi modele de comportament decât personajele politice care întotdeauna caută gloria personală şi laude de la supuşii lor.

1928, UN MOMENT DE COTITURĂ

În 1923, la vârsta de 16 ani, am participat la convenţia Studenţilor Internaţionali ai Bibliei în Jacksonville, statul Florida şi în timpul acestei convenţii am hotărât să-mi dedic viaţa lui Iehova şi slujirii sale. Cuvântarea Fratelui Rutherford despre „Parale şi Talanţi”, care mai târziu a fost publicată în *Turnul de Veghere*, m-a făcut să văd cu claritate datoria pe care o am faţă de Creatorul meu. Am fost botezat la puţin timp după convenţie şi am început imediat să-mi fac planuri să încep munca de vânzător ambulant de cărţi religioase. Deşi a trebuit să amân acest lucru timp de cinci ani datorită obligaţiilor de familie, pe 1 martie 1928, am trimis după un formular pentru această muncă de pionierat şi, mai spre sfârşitul anului, am putut să încep să-mi urmez scopul în viaţă prin practicarea cu normă întreagă a vocaţiei alese, aceea de preot pionier.

Marea convenţie din 1928 avea să se ţină la Detroit şi eu îmi făcusem planuri ca de acolo să plec la zona de care mă ocupam, dar imediat după aceea am fost invitat de un cuplu credincios, format din F. F. şi Carrie Green, să mă alătur lor în lucrarea lor din Augusta, statul Georgia. Ce sentiment minunat simţeam când

Cuprins

mă trezeam dimineaţa şi îmi dădeam seama că în sfârşit aveam cu adevărat un singur lucru de făcut – să predic vestea cea bună a împărăţiei lui Iehova! Visul mi se împlinise!

Da, 1928 a fost un an foarte bun pentru mine, căci nu numai că am început să-mi împlinesc scopul în viaţă ca preot, dar mi-am găsit şi partenera de viaţă. Aleasa mea începuse de asemenea munca de pionierat în acelaşi an, şi ne-am căsătorit în decembrie. Aşa am ajuns ca eu şi Christine să împărţim aceleaşi experienţe fericite de 32 de ani încoace – ani plini de activităţi teocratice şi de fericire. V-ar face plăcere să ne însoţiţi prin periplele noastre?

MUNCA TIMPURIE DE PIONIERAT

Din 1928 până în 1937 ne-am desfăşurat munca în zonele noastre, pe comitate, adică am vizitat toate casele din oraşe, cât şi ultima casă din capătul drumului de ţară. În timpul acestei perioade de nouă ani, împreună cu alţi pionieri, am muncit în aproximativ patruzeci de comitate din Georgia, Carolina de Sud şi vestul Carolinei de Nord, lăsând mii de cărţi şi Biblii în casele pe unde am trecut. Munca nu era organizată aşa cum este azi, ea consta mai ales din lăsarea de publicaţii la cei de bună credinţă şi apoi plecarea spre alt teritoriu. Totuşi se mai revenea câteodată şi era plăcut să afli de noi congregaţii înfiinţându-se din loc în loc.

Vieţile noastre fuseseră pline de privilegii şi de binecuvântări şi înainte de 1937, dar ne aşteptau nişte surprize plăcute începând din acel an. De multe ori vorbisem de nevoia stringentă de a avea mai mulţi lucrători pe teren, care să aibă grijă de marea mulţime de oameni de bună credinţă care primeau cărţile, dar pe care apoi nu avea cine să-i înveţe. Cum puteau fi ajutate aceste mii de persoane? Iehova trebuie că a auzit rugăminţile poporului său şi a început să răspundă la ele cu fidelitate. Începând din toamna lui 1937 sute de pionieri au primit însărcinări speciale să lucreze în zone dens populate. Însărcinarea noastră era în Trenton, statul New Jersey. Ce schimbare faţă de plasarea de cărţi şi plecarea mai departe! Acum puteam să ne întoarcem la toate persoanele interesate. Adevărata muncă de strângere intrase în desfăşurare!

MUNCA ZONALĂ

Următorul pas înainte a fost întărirea congregaţiei prin muncă zonala, şi Iehova cu bunătate ne-a făcut să fim părtaşi şi la această activitate. Prima noastră însărcinare a fost zona numărul unu în New Jersey. Era reconfortant să vezi predicatorii (*'publishers'*) urmând instrucţiunile organizaţiei şi sporindu-şi activitatea şi eficienţa ca predicatori ai veştilor bune. Stând de vorbă şi locuind cu atâţi servitori devotaţi ai lui Iehova a fost o bucurie care nu se va uita niciodată. Nu a existat vreo clipă de plictiseală datorită muncii depuse de opozanţi. Arestări, procese la tribunal, copii daţi afară din şcoală din cauza controversei legată de salutul steagului – toate erau la ordinea zilei pe teritoriul primarului oraşului Jersey, pe nume Hague dar supranumit „Eu sunt legea.” Dar Iehova ne-a făcut

Cuprins

victorioşi, şi prin opozanţi nu s-a reuşit decât o şi mai mare publicitate făcută adevărului.

Apoi a venit anul 1939 şi Al Doilea Război Mondial. Am auzit ştirea la radio în rulota noastră în oraşul Newark din statul New Jersey. Cum avea să schimbe acest eveniment cutremurător lucrarea de strângere a recoltei? Avea să o încetinească? Răspunsul lui Iehova a fost mai degrabă să o accelereze, aşa cum arată rapoartele din acei ani de război.

Merită să-i încurajezi pe fraţi să-şi sporească privilegiile de slujire printr-o dedicare cu normă întreagă muncii de pionierat? Să luăm următorul exemplu: Pe când vizitam o mică congregaţie din Ardmore, statul Pennsylvania, am stat la Oscar Seuss, servul congregaţiei. Acesta o ducea bine din punct de vedere financiar, trăia într-o casă confortabilă cu două băi, dar avea foarte puţin timp dedicat predicării împărăţiei. S-a lansat sugestia că probabil că scrisoarea despre pionieratul în Societate era adresată şi lui. Cum? Să încerci să fii pionier cu o familie – o soţie şi doi băieţi mici? După câteva luni, familia Seuss locuia cu bucurie împreună cu noi în cadrul însărcinării de pionierat pe care o primiseră iar mai târziu privilegiile de slujire ale fratelui au crescut atât încât a devenit reprezentant itinerant al societăţii. Acum, după 19 ani, el încă este pe baricade. La fiecare convenţie după aceea, când ne vedeau, el împreună cu nevasta lui, ne îmbrăţişau şi ne mulţumeau că le-am dat imboldul necesar pentru munca de pionierat exact la timpul potrivit.

Munca zonală a luat sfârşit în 1941, după care am fost repartizaţi în Bristol, statul Pennsylvania, ca pionieri speciali şi apoi mai târziu în Rahway, New Jersey. Acolo am dat o carte unei mame dar, după două, trei vizite înapoi nu m-am mai dus datorită lipsei de interes pe care am simţit-o din partea ei. Opt ani mai târziu am primit o scrisoare de la o tânără soră măritată care locuia în Washington DC, şi care era pionieră, întrebându-mă dacă îmi amintesc de detaliile acelei vizite de verificare din Rahway şi de o fată adolescentă care îmi asculta predicile din Biblie. Ea era fata! Vă închipuiţi ce bucurie am simţit la primirea acestei scrisori?

PREGĂTIREA GILEAD

Primăvara lui 1943. Aveam invitaţie să participăm la a doua clasă a lui Gilead! Ce privilegiu am avut timp de cinci luni şi jumătate, asociindu-ne cu atâţia fraţi devotaţi, studiind împreună şi pregătindu-ne pentru adevărata muncă de expansiune făcută în pământuri străine! Această perioadă edificatoare s-a terminat prea repede, dar mai erau mii de suflete flămânde care aşteptau să fie hrănite cu aceeaşi mâncare bogată pe care o primisem noi la şcoala Gilead a Turnului de Veghere. Însărcinarea noastră era Peru, America de Sud, cu alţi şase, dar nu era posibil să intrăm imediat în această ţară.

Între timp, am primit o repartizare în Woonsocket, statul Rhode Island. Ni s-a spus că este o zonă grea, dar lucrătorii dinaintea noastră în mod clar reuşiseră mult în a deschide inimile oamenilor. Niciodată nu am văzut atâtea cupluri, da, familii întregi care să primească adevărul şi să devină activi în aşa de puţin timp

Cuprins

aşa cum am văzut cât am stat în Woonsocket. Aceşti oameni au continuat în forţă şi acum deţin o frumoasă Sala a Împărăţiei.

A urmat apoi Washington DC. Războiul în sfârşit se apropia de final în 1945, şi Societatea deja avea planuri avansate pentru ajutorarea oamenilor decepţionaţi din Europa şi de aiurea. Aceasta însemna contactarea reprezentanţilor diverselor guverne, aflaţi la Washington, pentru a aranja ca misionari de la Turnul de Veghere să intre în ţara lor pentru a organiza lucrarea atât de importanta de a da îndrumare spirituală şi mângâiere acestor persoane îndoliate. În plus, existau îndatoriri în congregaţia locală, extrem de plăcute pentru supraveghetori care trebuiau rezolvate aşa ca Washington a fost o însărcinare foarte fericită şi interesantă.

ÎN CONTINUARE, PLECAREA ÎN PERU

Apoi a venit marea veste! La sfârşitul verii din 1946 au venit instrucţiuni din Brooklyn ca toţi opt să plecăm în Miami, Florida, să ne urcăm în avionul care pleca pe 19 octombrie la miezul nopţii spre Sud, cu destinaţia Peru. Cu siguranţă acesta a fost cel mai palpitant moment din vieţile noastre – să fim cu adevărat în drum spre o însărcinare în străinătate! Peru nu este o ţară prea mare, dar eram numai opt misionari la opt milioane de oameni. Părea o răspundere uriaşă ca noi opt oameni să hrănim acea multitudine de oameni., dar cu credinţa că Iehova ne va îndruma strădaniile acolo unde trebuie, ne-am pus pe treabă. Vă puteţi închipui ceva mai palpitant decât demararea muncii noastre într-o asemenea ţară? Nu ne-a luat mult să ne obişnuim cu limba. La început făceam multe greşeli dar oamenii erau foarte drăguţi şi oile au început să vină foarte repede.

Ca serv de depozit era o bucurie pentru mine să trimit acele prime mici rapoarte şi apoi să observ creşterea constantă lună de lună până la înfiinţarea branşei în 1949. A doua congregaţie s-a format în anul următor. În timpul vizitei fratelui Knorr în 1949, am întrebat când ne putem începe munca în oraşele ţării şi răspunsul a fost „Aşteaptă să ne consolidăm în capitală.” Înţelept sfat. În câţiva ani un număr însemnat de fraţi peruvieni ajunseseră la destulă maturitate ca să fie trimişi ca pionieri speciali şi aceşti fraţi locali au fost în mare parte răspunzători de creşterea cu 31% a numărului de predicatori în Peru în 1959.

EXPERIENŢE PE TEREN

Am putea umple o carte cu experienţele minunate pe care le-am avut, dar nici una nu ne încântă mai tare ca cea din prima zi de lucru în acea ţară. Am pornit cu Biblii şi cărţi din uşă-n uşă folosind o pancartă tipărită pentru a prezenta mesajul. La una din case, Christine a întâlnit o doamnă care era foarte amabilă şi care a încercat să-i spună să meargă să discute cu soţul ei în magazinul său de croitorie, aflat puţin mai departe pe aceeaşi stradă. Pentru că nu reuşea s-o facă pe Christine să înţeleagă, a luat-o de braţ şi a dus-o la magazinul de croitorie, unde lucrau la acea oră soţul ei şi alţi patru oameni. Unul din ei a luat cartea ceilalţi însă erau prietenoşi dar erau sceptici în legătură cu „protestanţii”, aşa cum ne credeau ei. Altă familie de pe aceeaşi stradă a primit cărţile. Când am revenit cu o vizită

Cuprins

am început studiul cu ambele familii şi în puţin timp aceste două studii au produs 11 predicatori ai Împărăţiei. Trei dintre ei au devenit pionieri şi unul dintre ei este acum pionier special în munţii Anzi. Toate acestea au fost rodul primei zile de lucru! Mama celei de-a doua familii menţionate, Ana la Torre, nu ştia să citească dar a devenit unul din cei mai sârguincioşi predicatori şi era foarte bună cu citatele din Scripturi în munca ei din uşă-n uşă. Sinceritatea ei era molipsitoare. Acolo unde găsea interes mă lua cu ea la vizita de revenire şi în felul acesta ea a fost vitală în aducerea multora în lumina adevărului. A murit credincioasă depunând mărturie până la ultima suflare.

Când a început exodul misionarilor şi altor pionieri din capitală către provincii, noi am fost trimişi în Chorillos, altă frumoasă însărcinare chiar la ţărmul albastrului Pacific, foarte aproape de Lima. Alte oi, altă muncă de păstorit, alte experienţe frumoase! În trei ani, o congregaţie zdravănă de 25 de predicatori atinsese un anumit grad de maturitate, şi acum eram gata să ne avântăm din nou în luptă.

Înainte să plecăm din Chorillos trebuie să vă povestesc o altă experienţă. Soţia mea a contactat o doamnă în munca ei din uşă-n uşă, care a primit cartea *„Fie ca Dumnezeul tău să fie cel adevărat”*. Când a revenit săptămâna următoare, uşa s-a deschis doar puţin şi doamna i-a spus speriată că nu putea să o lase în casă. Ea dusese cartea preotului pentru binecuvântare şi el i-o luase, spunându-i că misionariatul nostru nu era un lucru bun, că ea infiltra comunismul în casele oamenilor prin intermediul Bibliei şi că ar trebui să o dea afară din casă. Christine a râs şi a spus: „Dar nu poţi să mă dai afară, din moment ce eu sunt afară. Deschide uşa şi lasă-mă înăuntru şi atunci poţi să faci cum ţi-a spus preotul şi să mă dai afară.” Uşa s-a deschis, Martora a intrat şi a rămas o oră. În timpul acelei săptămâni murise mama femeii şi ea a ascultat cu atenţie mesajul despre cei morţi. La urmă ea a spus: „Sunt înapoi în situaţia de săptămâna trecută, vreau cartea dar acum nu am bani. Dar stai! Mi-a venit o idee! A plecat din cameră şi s-a întors cu un mic plic cu margini negre. Preotul îi spusese să le spună prietenilor ei să nu dea bani pe flori pentru mama ei moartă, ci să pună banii într-un plic pentru el, că el avea să se roage pentru odihna sufletului ei şi că asta avea să fie o mare alinare pentru fiică. Ea a scos destui bani dintr-unul din plicuri, spunând: „Sunt sigură că această carte îmi va aduce mai multă mângâiere decât rugăciunea preotului.” Ea s-a dovedit a fi cu adevărat una din oile Domnului iar astăzi este o predicatoare fericită şi sârguincioasă a veştii celei bune către alţii care sunt îndoliaţi.

Aprilie 1957 – suntem din nou pe drum. De data aceasta spre marea vale fertilă Cañete, la o sută de mile la sud de Lima. Întreaga coastă a ţării este deşertică, dar acolo unde ape coboară din munţi ca să irige solul bogat acesta produce din abundenţă. Pe întinsele ferme de bumbac lucrează mii de lucrători agricoli care câştigă în medie numai 50 sau 60 de cenţi pe zi (în bani americani) şi pe multe din aceste ferme, dacă un lucrător îşi schimbă religia, este imediat dat afară. Preoţii au un control aproape complet. Trăind în această atmosferă de frică şi sărăcie, puţini sunt cei ce au curajul să ia atitudine pentru adevăr, dar noi am găsit mulţi oameni de bună credinţă, care, cu timpul, fără îndoială vor deveni destul de

Cuprins

puternici pentru a se rupe de ideile vechi, în numele libertăţii, şi pentru a se asocia Societăţii Lumea Nouă. Înainte de plecarea noastră s-a format o congregaţie din şase predicatori, care includea şi trei fraţi botezaţi, iar noi avem credinţa că Iehova va continua să binecuvânteze eforturile lor sârguincioase pentru a găsi „oile”.

Când am plecat din Cañete în luna octombrie a anului 1959, două surori din Peru, pionieri speciali au fost delegate acolo pentru a continua ceea ce începusem noi. Christine studiase cu una dintre aceste surori, iar pe cea de a doua o găsisem eu la Lima, în urmă cu unsprezece ani. Ele fuseseră promovate de la predicatori ai congregaţiei la pionieri eficienţi, şi acum primeau prima însărcinare în calitate de pionieri speciali, pentru a ajuta congregaţia nou formată la Cañete. Mai este de mirare că ne-a plăcut detaşarea în Peru aşa de mult?

Acum, în anul 1960, noi suntem repartizaţi în Tacna, un drăguţ orăşel din Peru, situat la graniţa cu Chile, la care ajungi în doar treizeci de minute cu maşina, mergând pe autostrada Pan-Americana. La nord-est vedem crestele zimţate ale Anzilor – cele mai înalte piscuri fiind acoperite cu zăpadă la vremea aceasta din an. Clima este foarte blândă, cu zile calde şi nopţi răcoroase, iar furtuni nu sunt niciodată. Este foarte plăcut să lucrezi cu aceşti oameni, buni la suflet şi care sunt neobişnuit de atenţi la mesajul împărăţiei. Am găsit deja câteva persoane care au o atitudine favorabila faţă de neprihănire şi care fac progrese evidente în studiul lor.

Cu toate aceste binecuvântări, mai rămâne ceva pe care să ţi-l doreşti? Poate doar un singur lucru. Noi nu putem contacta pe toţi oamenii de aici, pentru a ne ocupa de ei, aşa cum am dori şi dacă unii dintre voi, dragi cititori devotaţi lui Iehova, aţi dori să veniţi aici cu familiile pentru a ajuta acolo unde este nevoie, bucuria noastră ar fi întreagă. Avem deja câteva familii devotate care fac o munca foarte bună. Ele au asigurat stabilitatea congregaţiilor nou-formate şi permit pionierilor sa meargă pe teren, în districte îndepărtate. Avem însă nevoie de mai mult ajutor. Acum avem aproximativ o mie de predicatori, dar sunt opt milioane de oameni cărora este nevoie sa li se predice vestea cea bună.

În cursul acestei scurte vizite, am putut să prezint în rezumat numai câteva dintre amintirile cele mai memorabile din viaţa fericită pe care am dus-o ca slujitori cu program întreg ai lui Iehova Dumnezeu. Aş putea povesti mult mai mult despre protecţia plină de iubire a lui Iehova şi despre grija arătată de el în momentele periculoase, despre cum ne-a asigurat la timp cele necesare de-a lungul drumului, despre numeroşii prieteni pe care ni i-am făcut, despre locurile pe care le-am văzut, despre privilegiile binecuvântate ale slujirii în timpul adunărilor şi convenţiilor, la Toronto, Detroit, Columbus, Madison Square Garden, Saint Louis, Stadionul Yankee şi altele. Aceste dulci amintiri ne dau imbold să continuăm „să urmăm Mielul, oriunde merge el.” Şi avem sentimentul că vor veni vremuri şi mai frumoase. Momentul victoriei este mult mai aproape decât era atunci când am început. Nu v-ar plăcea şi vouă să vă bucuraţi de privilegiile muncii de pionierat când uşa este încă deschisă? Şi voi puteţi face aceste lucruri!

Cuprins

Să facem deosebire între adunarea lui Dumnezeu şi Împărăţia Sa

CE este congregaţia lui Dumnezeu? Ce este regatul lui Dumnezeu? În ce feluri face Biblia diferenţa dintre cele două? Pentru răspunsurile noastre să ne îndreptăm nu spre numeroasele opinii conflictuale ale teologilor catolici şi protestanţi, ci spre însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, urmând sfatul apostolului: „Lasă-l pe Domnul să fie găsit adevărat, chiar dacă fiecare om urmează să fie găsit mincinos.” – Rom. 3:4.

Când ne referim la congregaţia Domnului, scriitorii Scripturii Creştine Greceşti folosesc cuvântul *ekklesía,* din care provine cuvântul englezesc „ecclesia.” Acesta la rândul său este derivat din două rădăcini greceşti, *ek,* „afară”, şi *kaleín,* „a chema”. Are înţelesul unui grup de persoane, o adunare sau o congregaţie strânsă în mod oficial sau neoficial.

Privitor la *ekklesía, Imperial Bible Dictionary* spune: „cuvântul *ekklesía* niciodată, în Noul Testament, nu semnifică clădirea propriu-zisă în care creştinii se adunau pentru adoraţie publică; prima menţiune a structurilor comune de acest gen se petrece cu mult după era apostolică.” Dat fiind acest fapt, este mai bine să traducem acest termen prin „congregaţie” sau „adunare”, aşa cum face *Traducerea Lumii Noi,* decât „biserică”, cum fac majoritatea versiunilor engleze. Pentru majoritatea persoanelor, „biserica” reprezintă o clădire pentru veneraţie religioasă, mai degrabă decât congregaţia ce se implică in rugăciune.

Cuvântul *ekklesía* în sine nu are o conotaţie religioasă, cu toate că a ajuns să aibă asociaţii religioase. Folosirea lui pentru o adunare seculară se regăseşte în Fapte 19:29-41, unde citim despre o adunare de efeseni chemaţi sau adunaţi laolaltă pentru a protesta asupra efectului pe care l-a avut predicarea apostolului Pavel şi a discipolilor săi în privinţa întemeierii altarelor.

Se poate spune că Noe şi familia sa au fost prima eclezie sau congregaţie, deoarece cu siguranţă ei au fost chemaţi sau separaţi de contemporanii lor, viclenii antediluvieni, atât datorită veneraţiei pure pentru Dumnezeu cât şi pentru munca lor în construirea arcei.

Totuşi, primii care au fost în special numiţi eclezie sau congregaţie în Scripturi au fost fiii lui Israel. În mod repetat traducerea Septuagintei Greceşti a Scripturilor Evreieşti foloseşte termenul *ekklesía* pentru a se referi la această congregaţie, începând de pe vremea lui Moise. (Deut. 9:10) Psalmistul David scria: „În mijlocul congregaţiei Te voi preamări.” Luca a folosit acelaşi cuvânt citând referinţa lui Ştefan la naţiunea Israelului în sălbăticie: „Acesta este el [Moise] care a venit pentru a fi în mijlocul congregaţiei în sălbăticie.” – Ps. 22:22; Fapte 7:38.

Cuprins

În mod cert naţiunea Israelului a fost o eclezie sau congregaţie, pentru că Dumnezeu, prin intermediul lui Moise, i-a chemat afară pe membrii ei din Egipt, după cum a spus mai târziu prin profetul său: „Când Israel a fost un băiat, atunci Eu am început să-l iubesc şi din Egipt L-am chemat pe fiul Meu.” În Septuagintă, cuvântul folosit aici pentru „chemat” are aceeaşi rădăcină cu ecclesia. – Osea 11:1.

CONGREGAŢIA CREŞTINĂ A LUI DUMNEZEU

Naţiunea lui Israel a continuat să fie adunarea, eclezia sau congregaţia lui Dumnezeu, doar până în momentul Rusaliilor, anul 33 d.Cr.; după aceea Dumnezeu a început să cheme altă congregaţie – congregaţia creştină. Primii care au compus-o au fost chemaţi afară din congregaţia evreiască respinsă – respinsă din cauza necredinţei ei în Fiul lui Dumnezeu, Mesia. Începând de pe vremea lui Cornelius, membrii acestei congregaţii creştine au fost de asemenea chemaţi şi din rândurile neamurilor. Corect este denumită congregaţia creştină, deoarece Isus Cristos a vorbit despre ea ca şi „congregaţia Mea.” Şi corect a făcut asta, deoarece „Cristos de asemenea iubea congregaţia şi s-a jertfit pentru ea”. Dar, şi mai mult, este „congregaţia lui Dumnezeu”, deoarece ea include atât pe Isus cât şi pe trupul Său format din cei ce Îi urmează paşii. – Mat. 16:18; Efes. 5:25; Fapte 20:28; Gal. 1:13.

Cum termenul *ekklesía* sau congregaţie nu este folosit niciodată pentru a descrie o clădire, scriitorii Scripturii Creştine Greceşti l-au folosit în patru feluri diferite. În primul rând, termenul este folosit pentru descrierea întregii „congregaţii a primilor născuţi care au fost urcaţi la ceruri” şi pe care alte scripturi o arată a fi limitată la 144,000. Termenul este de asemenea aplicat pentru toţi cei chemaţi ce au trăit la un moment dat. Prin urmare, Pavel îi sfătuieşte pe creştini să „se ferească să devină motiv de a se împiedica de evrei cât şi de greci”, asta însemnând străini, şi „pentru congregaţia lui Dumnezeu.” – Evr. 12:23; 1Cor. 10:32; Rev. 7:4; 14:1, 3.

La toţi cei chemaţi drept creştini într-o locaţie geografică specifică se face referire ca la o congregaţie: „congregaţia ce a fost în Ierusalim”, „congregaţia ce este în Corint”, „congregaţia din Efes, din Smyrna, din Pergamum, din Tiatira, din Sardis, din Filadelfia şi din Laodicea” ş.a.m.d. (Fapte 8:1; 1Cor. 1:2; Rev. 1:11) Acestea nu au acţionat independent una de cealaltă. Toate au recunoscut autoritatea guvernantă a corpului Ierusalimului, care consistă din apostoli şi alţi oameni mai bătrâni de acolo. În zilele apostolilor nu erau alte vederi sau episcopii cum s-au dezvoltat mai târziu, cu papa de la Roma câştigând în sfârşit asupra celorlalţi. – Fapte 15:22-41; 16:4, 5.

Şi în sfârşit, termenul *ekklesía* este folosit pentru a numi un grup de chemaţi, ce se adunau în mod regulat într-o anumită casă. Aceştia de asemenea erau denumiţi o congregaţie: „Transmiteţi salutările mele lui Prisca şi Aquila colegii mei în Isus Cristos,... şi salutaţi congregaţia ce este în casa lor.” – Rom. 16:3-5; Filim. 2.

Astăzi mai este doar o mică parte, formată din circa 13,000 de oameni, ce declară că aparţin „congregaţiei Domnului”. Aceştia sunt împrăştiaţi între 20,000 de congregaţii în 176 de ţări diferite, fiind asociaţi cu aproape 800,000 de creştini

Cuprins

activi ce nu fac o profesie din a fi cei „ce au fost înrolaţi în rai”. Aceştia au fost denumiţi de Isus drept „alte oi” care nu fac parte din turma Sa cerească, ei fiind descrişi ca „o mare mulţime, pe care niciun om nu a putut să o numere,... stând înaintea tronului [Lui Dumnezeu] şi înaintea Mielului”. Deoarece aceştia manifestă aceeaşi credinţă şi lucrări ca cei ce aparţin turmei cereşti, aceştia au ajuns să fie asociaţi cu prezenta „congregaţie creştină” de pe Pământ. – Ioan 10:16; Rev. 7:9.

REGATUL DOMNULUI

Ce este regatul Domnului? Potrivit teologilor protestanţi cunoscuţi, este „organizaţia omenirii prin dragoste”. Aceşti lideri religioşi susţin că este de datoria congregaţiei creştine să influenţeze legislaţia în interesul omului ce munceşte şi a raselor asuprite. Ei predică ceea ce ei numesc „o evanghelie socială” şi în acest fel ar aduce regatul lui Dumnezeu în mintea şi inimile oamenilor. Totuşi, asemenea lideri religioşi se întreabă care este scopul sau însărcinarea congregaţiei creştine şi ce este regatul lui Dumnezeu.

Sarcina lui Dumnezeu pentru congregaţia Creştină, încă de pe vremea Rusaliilor, este nu de a aduce împărăţia lui Dumnezeu, ci de a fi în primul rând „martor al adevărului”, aşa cum a fost Isus Cristos. De ce şi-a îndreptat Dumnezeu „atenţia asupra naţiunilor”? „Pentru a lua din ele un popor pentru numele Său.” Da, aceştia sunt „chemaţi afară din întuneric în lumina minunată a lui Dumnezeu pentru scopul special de a declara pretutindeni excelenţa lui Dumnezeu”. Şi în al doilea rând, scopul lui Dumnezeu pentru ei este sanctificarea lor, să se pregătească pentru un loc în regatul ceresc prin loialitate faţă de comisia lor de predicare şi prin a urma un drum vertical, astfel cucerind lumea de sub controlul lui Satan. Isus a spus: „Pe cel ce cucereşte Îl voi lăsa să stea cu Mine pe tron, aşa cum Eu am cucerit şi am stat cu Tatăl Meu pe tronul Lui.” – Ioan 18:37; Fapte 15:14; 1Pet. 2:9; Rev. 3:21.

Cât despre regatul lui Dumnezeu, este o adevărată conducere. *Basileía* este cuvântul invariabil folosit ca „regat” în Scripturile Creştine Greceşti. Este definit ca „un regat, tărâm, regiune sau ţară condusă de un rege; putere regească, autoritate, stăpânire, regat, demnitate regală, titlul şi onoare unui rege.”

Adevărat, Isus a spus: „Regatul lui Dumnezeu este înăuntrul tău.” (Luca 17:21, *AV*) Totuşi, a făcut acest lucru vorbind cu fariseii, pe care i-a descris ca ipocriţi, spunând că tatăl lor este Diavolul. Cu siguranţă regatul lui Dumnezeu nu poate fi în ei. O redare mai bună spune: „Regatul lui Dumnezeu este în mijlocul tău.” El poate spune asta deoarece *basileía* se aplică de asemenea regelui unui regat, „demnitatea regală.” – Luca 17:21; vezi de asemenea *RS, AV,* margine.

Isus Cristos le-a poruncit adepţilor Lui să se roage ca regatul lui Dumnezeu să vină şi voia lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe Pământ. Dacă venirea regatului lui Dumnezeu depinde de faptul că aşa numitele congregaţii creştine trebuie să reuşească să împlinească legea lui Dumnezeu pe pământ, acesta nu ar mai veni niciodată, şi aceasta din cauză că în prezent, legea lui Dumnezeu este nerespectată pe pământ mai mult ca oricând. Puterile răutăţii sunt prea adânc înrădăcinate şi

Cuprins

egoismul este prea puternic înfipt în inima omului pentru ca fiinţele umane imperfecte să poată reuşi să aducă regatul lui Dumnezeu.

Despre naţiunile viclene şi asupritoare ale Pământului, Dumnezeu i-a spus Fiului Său: „Le vei sfărâma cu un sceptru de fier, precum vasul unui olar Îi vei zdrobi în bucăţi”. Regatul lui Dumnezeu va „sfărâma şi va pune capăt tuturor acestor regate, iar el va dăinui pentru vecie”. Odată ce Pământul a fost scăpat de răutate, toţi locuitorii rămaşi vor dobândi dreptate, inclusiv cei ce urmează să se nască şi cei înviaţi din morţi. Mai mult de atât, regatul lui Dumnezeu va transforma întreg Pământul într-un paradis, iar Cristos va continua să domnească până ce toţi duşmanii Săi, inclusiv moartea însăşi, vor fi distruşi. Atunci nu vor mai fi ani, deoarece „moartea nu va mai fi, nici plângerea ori strigătul ori durerea nu vor mai fi. Lucrurile anterioare au fost transmise!” – Ps. 2:9; Dan. 2:44; Rev. 21:4.

DIFERENŢIEREA DINTRE CELE DOUĂ

În timp ce Scripturile par să folosească câteodată expresiile „congregaţie” şi „regat” alternativ, este un număr de deosebiri între cele două pe care am face bine să-l observăm. Astfel, congregaţia creştină este denumită copiii sau „fiii regatului”, dar niciodată nu este vorbit despre ea ca fiii congregaţiei. „Regat” este prin urmare un termen mai amplu decât este „congregaţie”. De fapt, Iehova Dumnezeu Însuşi este Sursa Regatului, întrucât El va „da regatul”. De asemenea, un regat nu are doar o familie regală ci şi un domeniu. – Mat. 13:38; Rev. 11:17; Dan. 4:17, 25.

Apoi din nou, în timp ce congregaţia lui Dumnezeu a început la Rusalii, împlinirea profeţiilor Bibliei indică faptul că regatul lui Dumnezeu a început în 1914, după ce Isus, asemănat cu „un anumit om de origine nobilă”, Şi-a primit regatul şi S-a întors. Timp de nouăsprezece secole, congregaţia creştină, prezentă de-a lungul pământului s-a rugat pentru venirea lui Dumnezeu. Aceia ce au devenit nerăbdători şi au dorit să domnească înaintea venirii lui Dumnezeu au greşit grav şi au pierdut speranţa cerească. Au fost din aceştia în vremea lui Pavel, în Corint, iar ei au fost sever mustraţi de apostol. Când citim că Dumnezeu ne-a „strămutat [acei ce aparţin congregaţiei Creştine] în regatul iubirii Fiului Său”, nu poate însemna decât că credinţa lor a fost transferată, nu că ei vor urma să domnească în timp ce sunt pe Pământ. – Luca 19:12; 1Cor. 4:8; Col. 1:13.

Mai departe, am menţionat că au fost multe congregaţii de creştini în vremuri timpurii, aşa cum sunt şi acum, însă întotdeauna este un singur Regat. În orice moment începând cu Rusaliile acei chemaţi să fie membri ai trupului lui Cristos au făcut parte din congregaţia creştină, dar despre acest lucru nu se poate vorbi ca despre un regat. De asemenea, din congregaţia creştină sau *ekklesía* sunt chemaţi cei de pe Pământ iar în relaţie cu Pământul este prin urmare congregaţia creştină, cât timp sunt pe pământ. Regatul, totuşi, este în principal unul ceresc şi va domni din ceruri, cu toate că îşi va extinde binecuvântările pe Pământ.

Nu ar trebui să trecem cu vederea faptul că apartenenţa la congregaţia creştină precedă apartenenţa în regatul lui Dumnezeu. Cineva devine un membru al congregaţiei lui Dumnezeu urmând anumiţi paşi – paşii cunoştinţei, încrederii,

Cuprins

căirii, transformării şi dedicării, iar prin sfinţirea acestuia de către Dumnezeu, spiritul Său sfânt îi oferă speranţă divină. Dar apartenenţa în regatul lui Dumnezeu vine numai după demonstrarea credinţei: „Noi trebuie să intrăm în regatul lui Dumnezeu prin multe necazuri.” Şi, într-un sfârşit, congregaţia creştină de pe Pământ se va sfârşi, atunci când ultimii Săi membrii vor muri şi vor fi ridicaţi la prima înviere. Regatul lui Dumnezeu însă nu se va sfârşi niciodată. – Fapte 14:22; Isa. 9:7; Luca 1:33.

Astfel am adus în atenţia noastră ce este congregaţia lui Dumnezeu, *ekklesía* sau cei chemaţi, ce este regatul lui Dumnezeu, *basileía,* şi că, în timp ce acestea două implică una pe cealaltă, sunt multe aspecte în care trebuie să facem distingeri între cele două.

Dedicaţie
la Betelul din Brooklyn

„ACUM este momentul să ne extindem!” Acestea au fost cuvintele emoţionante ale preşedintelui Societăţii Tractului şi Bibliei Turnului de Veghere, N. H. Knorr, rostite luni seara, pe data de 10 octombrie 1960, la inaugurării noii clădiri Betel în Brooklyn, New York. „Această nouă clădire cu douăsprezece etaje,” spunea Fratele Knorr, „este o indicaţie a binecuvântării lui Iehova asupra acestei organizaţii.”

În Sala Regatului erau adunate 630 de persoane, familia Betelului din Brooklyn, împreună cu alţi fraţi ce au lucrat la noua structură. „Frumuseţea acestei clădiri se datorează mâinilor voastre,” spunea Fratele Knorr; pentru o vreme, o companie de construcţii a fost angajată să facă majoritatea muncii, aceşti fraţi au făcut curăţenia, zugrăvirea, aşezarea ţiglelor şi alte munci pentru a face clădirea o adevărată minune a frumuseţii. Da, au avut o mare parte în această muncă, reducând aşadar costurile şi asigurând o clădire de o calitate mai bună.

„Această organizaţie este în creştere”, a menţionat cu empatie Fratele Knorr, iar noua clădire este cu adevărat necesară. În 1950 erau doar 355 de membri ai familiei Betel; în 1955 erau 445; acum în 1960 sunt 607 membri ai sediului familiei, iar facilităţile de găzduire au devenit neîncăpătoare.

CARACTERISTICILE CONSTRUCŢIEI

Privind unele aspecte ale noii clădiri, Fratele Knorr a spus cum a început demolarea clădirilor aflate pe şantier în 8 decembrie 1958 şi a fost terminată până în 8 aprilie 1959. Pe 21 mai 1959, primul beton a fost turnat – 12,658 de tone au fost folosite, ranforsate de 472 de tone de oţel şi circa 230,000 de cărămizi au fost

Cuprins

folosite pentru suprafaţa exterioară a clădirii. O trăsătură neobişnuită a clădirii este tunelul ce leagă noua clădire de casa Betel aflată la adresa *124 Columbia Heights*.

Noua clădire are forma literei L, partea lungă a L-ului, se întinde de la Columbia Heights de-a lungul Străzii Orange până pe Strada Willow. Partea scurtă este de-a lungul Străzii Willow. Primele două etaje ale clădirii sunt înconjurate cu marmură şi sticlă şi această zonă va fi folosită pentru birouri şi facilităţi şcolare.

Vorbind despre o trăsătură încântătoare a noii clădiri, Fratele Knorr a povestit despre curte şi grădini. Cu faţa înspre Columbia Heights şi flancând două porţi de fier forjat, sunt doi piloni de intrare făcuţi din cărămidă; pilonii ţin la exterior un gard din fier forjat. Pentru a intra în clădire trebuie să treci de pilonii de la intrare pe un drum din lespezi albastre. În centrul curţii, care este lungă de 125 de picioare şi lată de 44 de picioare, este o piscină făcute din dale albastre. Curtea „va deveni o grădină frumoasă, o pădure în miniatură", spunea Fratele Knorr. Pe lângă numeroase răsaduri de flori vor fi copaci de multe feluri, cum ar fi mesteacăn alb, arţari de zahăr şi un cireş coreean.

FACILITĂŢI ŞCOLARE

Noua clădire va găzdui *Watchtower Bible School of Gilead*, care, spunea Fratele Knorr, este transformată în Betel. Localizate la etajul al doilea al noii clădiri, dea lungul Străzii Willow, sunt patru săli de clasă frumoase. La acelaşi etaj, cu faţa spre curte, este o sală de lectură spaţioasă, unde întregul corp studenţesc se poate aduna. Imediat deasupra acesteia, la etajul trei, este biblioteca şcolii care este formată din şase secţiuni si un o cameră de zi. La etajul trei, patru şi cinci sunt camere pentru elevi.

Începând cu data de 17 Octombrie, preşedintele Societăţii a spus: servitorii din jurisdicţii şi din districte ale Statelor Unite şi Canada sunt chemaţi la şcoală aici în Brooklyn pentru ca toţi să urmeze cursul *Kingdom Ministry School* ce este acum predat slujitorilor congregaţiei de la *Kingdom Ministry School* din South Lansing. Apoi de la 1 ianuarie, 1961, studenţii vor veni din colţurile lumii, aproape câte o sută, în fiecare an, pentru un nou curs şcolar la *Watchtower Bible School of Gilead.* Deşi vor sta un an întreg la Betel, cursul Şcolii Gilead va dura zece luni. Vor fi instruiţi în aşa măsură încât fiecare dintre ei poate să intre într-una din Ramurile Societăţii şi să îndeplinească ce muncă este necesară. Pe lângă cursurile obişnuite, se va face practică în birourile Societăţii, la fabrică şi în casă.

Unul dintre lucrurile la care familia Betel s-a gândit este unde va mânca, sala de mese de acum fiind aglomerată. Fratele Knorr a explicat că *Kingdom Hall* situat la Columbia Heights 136 va fi transformat într-o altă sală de mese.

Discursul Fratelui Knorr despre noua clădire şi societatea Lumii Noii ce se extinde a fost încurajator pentru toţi cei prezenţi. „Suntem recunoscători lui Iehova Dumnezeu pentru această clădire", spunea preşedintele Societăţii în încheiere; iar în rugăciune el i-a mulţumit lui Iehova Dumnezeu pentru clădire şi binecuvântările au sfinţit această zi. Familia Betel a apreciat în mod deosebit aranjamentele făcute de Societate cu această ocazie, incluzând un tur al fabricii şi al noii case şi o masă specială pentru cei ce lucrează la Betel.

Cuprins

SIMPOZIONUL ORATORILOR

Înaintea vorbelor adresate de Fratele Knorr, a fost plăcerea tuturor celor adunaţi să asculte un simpozion de trei oratori ai familiei Betel. Primul ce a urcat la vorbitor, după cântec şi rugăciune, a fost A. H. Macmillan, care este asociat cu Societatea încă din 1900. Fratele Macmillan povestea că acum cincizeci şi unu de ani Societatea s-a mutat din Allgheny, Pennsylvania, la Brooklyn când erau doar treizeci de membri în sediul familiei. Ce contrast faţă de vremurile de acum! Fratele Macmillan a accentuat faptul că Iehova Dumnezeu îşi dăruieşte oamenii. Noua clădire, spunea el, a fost ridicată pentru muncă de pregătire, pregătire ce va fi purtată mai departe în lumea nouă. Făcând referire la numeroşii ani ca reprezentant special al Societăţii, Fratele Macmillan spunea cu apreciere pentru privilegiile sale: „Dacă ar trebui să îndeplinesc cei şaizeci de ani de serviciu din nou, aş lucra mai intens, mai sârguincios."

Secretarul trezoreriei Societăţii, Grant Suiter, a urmat după Fratele Macmillan. Fratele Suiter a vorbit despre subiectul finanţării clădirilor Societăţii de-a lungul anilor. El a accentuat faptul că toate clădirile Societăţii au fost dintotdeauna finanţate dinăuntrul Societăţii Lumii Noi. El a explicat că băncile lumeşti şi alte instituţii au vrut să împrumute bani Societăţii, dar asemenea împrumuturi nu au fost necesare deoarece fraţii au răspuns foarte bine cu daruri şi împrumuturi. Finanţarea clădirilor Societăţii a fost dintotdeauna făcută de Martorii lui Iehova.

Vice-preşedintele Societăţii, F. W. Franz, a vorbit după aceea. „Nu este un contrast ciudat?" a spus în deschidere. „Iată-ne aici pe Strada Willow şi tocmai am cântat unul din cântecele Sionului. Slavă Domnului, însă, nu suntem lângă râurile Babilonului şi nu am atârnat harpele în sălciile de acolo! Suntem pe Strada Willow, dar am început să cântăm cântecele Sionului ca oameni liberi, demonstrând bunătatea-iubitoare a lui Iehova Dumnezeu." – Ps. 137:1-4, *AV*.

Făcând referire la expansiunea organizaţiei lui Iehova, Fratele Franz spunea: „Acest loc este un simbol al întregii situaţii globale," unul al expansiunii şi al gloriei. Noua clădire, spunea fratele Franz, este „glorios de frumoasă", amintindu-ne de cuvintele psalmistului: că oricine s-ar afla în templul lui Iehova ar vorbi despre măreţia sa. Noul *Kingdom Hall,* cu o capacitate de aproximativ 750 de persoane, are o atmosferă veselă, demnă de Societatea Lumii Noi. Bogăţia edificiului este evidenţiată de furnirul de alun aşezat pe toate laturile şi o platformă din capătul nordic în formă de semicerc ce este decorată cu două locuri pentru plante.

Făcând referire la clădirile Betelului, Fratele Franz spunea: „Nu sunt doar dormitoare; ele sunt clădiri pentru lucru dedicate scopului educaţiei. Aceasta este cea mai grandioasă instituţie educaţională de pe întreg Pământul."

Preşedintele Societăţii a urmat cu principala dedicaţie, întregul program durând două ore şi jumătate. După rugăciunea de închidere a fratelui Knorr, a fost o pauză de zece minute; apoi la 10:25 p.m. Familia Betel a inaugurat folosirea curentă a *Kingdom Hall* prin mijloacele studiului Vegherii de luni seara. A fost o zi fericită pentru familia Betelului din Brooklyn, iar dedicaţiile de la Betelul din Brooklyn accentuează cuvintele Fratelui Knorr că „este timpul să ne extindem!"

Cuprins

- **Ce poziţie trebuie să aibă copiii creştinilor devotaţi faţă de activităţile artistice ale şcolii lor din preajma sărbătorilor? Dar faţă de programul de Crăciun şi cântatul de colinde? Dar faţă de sărbătorirea zilelor de naştere la şcoală? – M. C., Statele Unite.**

În perioada sărbătorilor, toţi elevii dintr-o clasă pot fi puşi să coloreze sau să deseneze tablouri legate de acea sărbătoare. Este parte dintr-o temă de şcoală şi prin simpla desenare sau colorare a pozelor, micul elev nu dovedeşte comemorarea sărbătorii şi nici nu arată că îi acordă importanţă. El doar îndeplineşte o temă de la şcoală şi îndemânarea sa este testată şi perfecţionată. Deci, fiind o chestiune de îndemânare şi fiind o temă dată de şcoală, copilul unor părinţi credincioşi o poate îndeplini.

Însă participarea la petreceri sau sărbători, care nu au scop educativ, ci în primul rând recreativ, este altă situaţie. Asemenea sărbători cum ar fi Halloween-ul, Ziua recunoştinţei, Crăciunul, Anul nou, Ziua Sfântului Valentin şi Paştele îşi au rădăcinile în păgânism. Scriptura Greacă creştină nu menţionează asemenea sărbători. În privinţa lor sunt valabile cuvintele apostolului Pavel: „Eu spun că acele lucruri pe care le sacrifică naţiunile, sunt sacrificate demonilor şi nu lui Dumnezeu. Nu vreau să deveniţi părtaşi cu demonii. Nu puteţi să beţi din paharul lui Iehova şi din paharul demonilor. Nu puteţi lua parte la ‘masa lui Iehova’ şi la masa demonilor. Sau vrem să trezim invidia lui Iehova? Doar nu suntem mai puternici decât el, nu? Ce armonie poate exista între Cristos şi Belial? Ce poziţie poate avea o persoană credincioasă faţă de un necredincios? Ce înţelegere poate avea templul lui Dumnezeu cu idolii? – 1Cor. 10:20-22; 2Cor. 6:15, 16.

În ceea ce priveşte zilele de naştere, este într-adevăr cel puţin ieşit din comun că deşi avem dovezi de serbări ale unor zile de naştere chiar şi în Egiptul antic, nu cunoaştem ziua de naştere a lui Isus şi nici a vreunuia dintre apostolii săi. Mesajul este evident – Iehova Dumnezeu nu a vrut ca noi să sărbătorim aceste zile de naştere, căci altfel, data când au loc ar fi rămas înregistrată. În Cuvântul său numai două serbări în cinstea unor zile de naştere sunt pomenite, ambele pentru regi fără Dumnezeu şi în ambele cazuri există şi câte o execuţie: odată a brutarului şef al Faraonului şi apoi a lui Ioan Botezătorul. (Gen. 40:20-22; Mat. 14:6-10) Chiar şi evreii din acele timpuri „priveau zilele de naştere ca făcând parte din venerarea idolilor.” Şi aceasta fără îndoială datorită ritualurilor păgâne care sunt ţinute în onoarea celor consideraţi sfinţii patroni ai zilei de naştere a individului.” – *Cyclopædia* de McClintock şi Strong

Copiii părinţilor creştini devotaţi trebuie deci să nu ia parte la sărbătorirea unor asemenea evenimente sau la zile de naştere. Acestea includ sărbătorile

Cuprins

naţionaliste cât şi cele cu origine parţial sau total păgână. Tocmai copiii pot prezenta aceste adevăruri dascălilor lor, şi depunând astfel mărturie, ei arată că deşi tineri, au convingeri creştine ferme. Dar dacă copilul nu poate face acest lucru bine, atunci bineînţeles, unul din părinţi trebuie să aibă grijă să-i scutească pe baza principiului conştiinţei şi libertăţii religioase. – Ps. 8:2; Prov. 22:6.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1960 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CREDINCIOŞII CĂSĂTORIŢI CHEMAŢI LA PACE ŞI SALVARE	- Pag.871
„FIŢI ATENŢI CUM ASCULTAŢI!”	- Pag.871
IUBIREA ESTE ÎNDURĂTOARE – TU EŞTI?	- Pag.871
DESPĂRŢIRE ŞI DIVORŢ DE DRAGUL PĂCII	- Pag.871
LEGĂMINTELE DINTRE DUMNEZEU ŞI OM	- Pag.871
URMĂRIND PACEA PRIN DRAGOSTE DE VIAŢĂ	- Pag.871
PIATRA MOABITĂ	- Pag.871
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.873

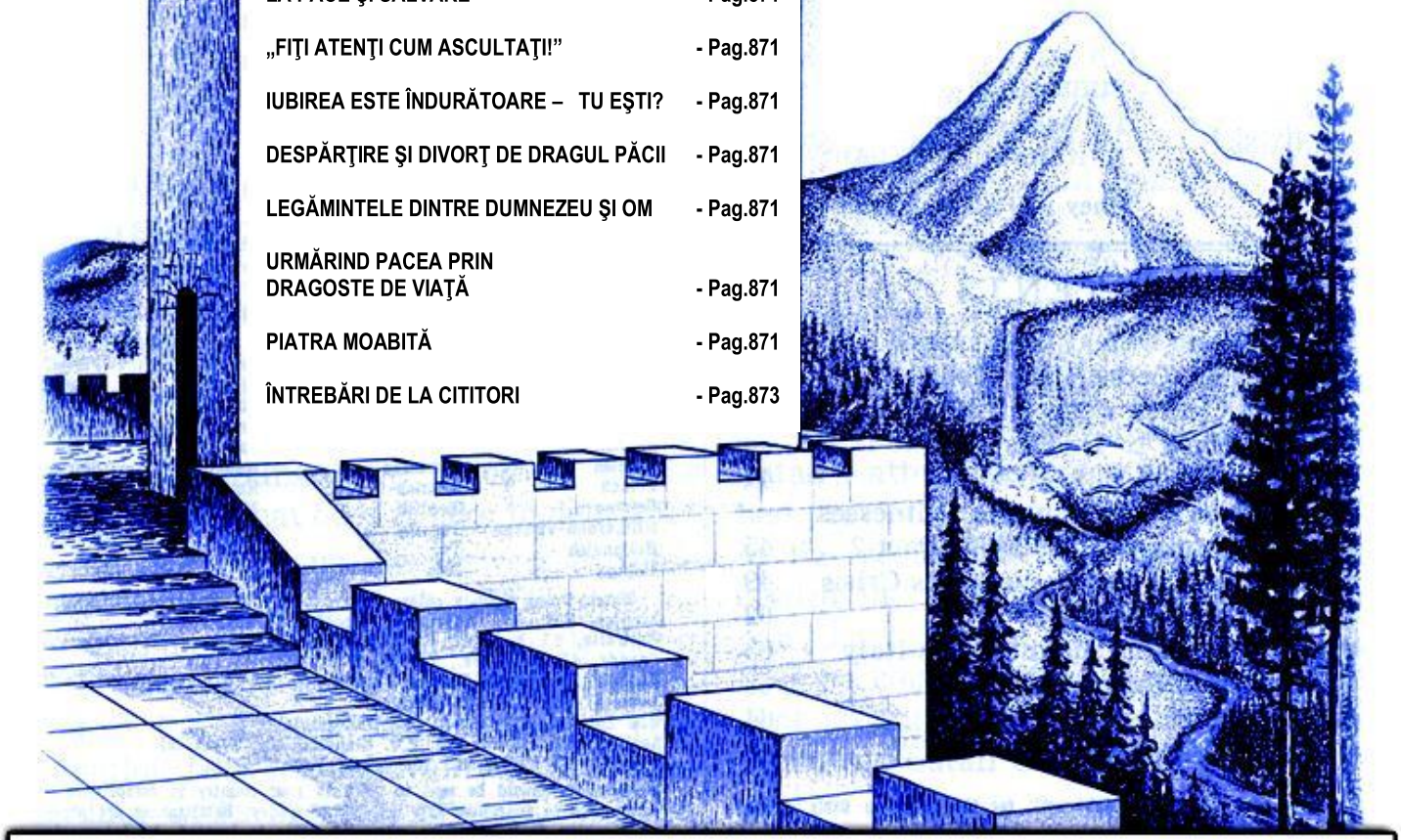

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

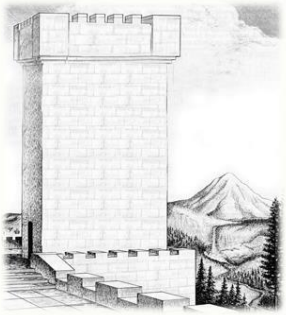

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Monthly

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1960 **Nr. 23**

Credincioşii căsătoriți chemați la pace şi salvare

„În împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legaţi: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.” – 1Cor. 7:15.

Căsătoria, când a fost prima dată introdusă omului, a fost concepută ca un aranjament paşnic. A fost concepută pentru fericirea bărbatului, deoarece Creatorul – tată al primului bărbat Adam, a văzut că nu era bine ca el să fie singur.

2. Totul era proiectat să facă căsătoria paşnică şi armonioasă. Cea cu care era însurat bărbatul era o fiinţă feminină perfectă făcută să fie sprijinul bărbatului, complementul lui. Ea era parte intimă a lui, căci era os din oasele lui şi carne din carnea lui, aşa cum spusese chiar bărbatul. Foarte important, bărbatul şi femeia erau de aceeaşi religie; erau amândoi copii ai lui Iehova Dumnezeu, împărtăşindu-se lui şi slăvindu-l. Aveau binecuvântarea Tatălui divin şi li se spusese limpede ce aveau de făcut în casa lor paradisiacă. Îndatoririle lor nu erau în conflict, aveau scopul comun de-a împlini voinţa lui Dumnezeu şi aceasta cerea o colaborare paşnică. Aveau capacitatea de a se iubi unul pe altul, şi asta în mod natural. Mai mult decât orice trebuiau să-şi fi iubit Tatăl şi Dumnezeul, deşi nu-l vedeau. Prin ascultare iubitoare faţă de Dumnezeu căsătoria lor care începuse atât de favorabil ar fi putut continua în pace şi fericire – Geneza 1:26 la 2:25.

3. Apostolul creştin Pavel, o autoritate asupra căsătoriilor pentru credincioşi, a scris multe lucruri importante despre căsătorie. Supraveghetorului sau superintendentului unei congregaţii creştine Pavel i-a scris: „Dar Spiritul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă… ei opresc căsătoria.” (1Tim. 4:1-3) Totuşi Sfânta Biblie nu interzice căsătoria nici chiar celor douăsprezece temelii ai fundaţiei creştine, cei doisprezece apostoli. După o rugăciune de o noapte către Dumnezeu, Isus şi-a ales cei doisprezece apostoli şi printre ei l-a inclus pe Simon căruia Isus i-a zis Petru sau Cefas. La vremea aceea Petru sau Cefas era un bărbat însurat, şi avea o soacră căreia Isus i-a vindecat o boală a corpului. (Luca 6:12-15; Ioan 1:42; Mat. 8:14, 15) În apărarea apostolilor de a se însura cu o soră întru credinţă, Pavel a scris: „Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru… Iată răspunsul meu de apărare împotriva celor ce mă cercetează. N-avem dreptul să mâncăm şi să bem?

Cuprins

N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalţi apostoli şi fraţii Domnului şi Chifa?" (1Cor. 9:1-5) Cuvântul lui Dumnezeu răspunde că Da.

4. Pavel le-a scris lui Timotei şi Tit că cei numiţi de creştinătate „episcopi" şi „diaconi" şi „preoţi" se pot căsători. Pentru a-l cita pe Tit 1:5-7 din Biblia Versiunea romano-catolică Douay: „Te-am lăsat …ca să aşezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit: dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioşi, care să nu fie învinuiţi de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană". De asemenea 1Timotei 3:2-4, 12 (*Dy*) spune: „Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste… să-şi chiverniseasc bine casa şi să-şi ţină copiii în supunere cu toată cuviinţa."

5. Observaţi cerinţa repetată „bărbat al unei singure neveste". Unii traducători şi comentatori înţeleg aceasta prin „căsătorit doar odată" adică nefiind căsătorit de mai multe or, astfel excluzând divorţaţii recăsătoriţi şi văduvii recăsătoriţi. Dar traducătorul evreu H. J. Schonfield redă astfel pasajul 1Timotei 3:12 „Diaconii să fie bărbaţi care să rămână căsătoriţi cu o singură nevastă şi să ştie să-şi cârmuiască bine copiii şi casele lor." Şi traducătorul aramaic G. M. Lamsa redă acelaşi verset: „Diaconii să fie bărbaţi dintre cei care nu au fost poligami şi să ştie să-şi cârmuiască bine copiii şi casele lor." Monsignorul romano-catolic R. A. Knox redă această expresie crucială ca: „credincios unei singure neveste" şi are următoarea notă de subsol: „Credincios unei sigure neveste poate însemna, dar nu neapărat, că în regulile Bisericii timpurii un văduv recăsătorit nu era eligibil pentru episcopat"

6. Expresia greacă pentru „bărbat al unei singure neveste" însemna soţul unei singure neveste în viaţă. În vremurile apostolice poligamia era practicată printre necreştini şi chiar printre ebraici sau evrei (din care provin primii membrii ai congregaţiei creştine) existau cazuri notabile de poligamie.

7. Nici un bărbat poligam nu avea voie să fie supraveghetor într-o congregaţie creştină sau servitor ministerial al acestuia. Nici o persoană poligamă nu putea să devină un creştin şi astfel un membru al congregaţiei creştine devotat şi botezat. Sub legământul legii mozaice pe care Dumnezeu l-a făcut cu evreii, poligamia era permisă dar era strict supravegheată în naţiunea precreştină a Israelului Cele mai răsunătoare cazuri de poligamie în toată istoria Israelului este cazul regelui Solomon din Ierusalim. El avea şapte sute de neveste şi trei sute de concubine dar în cele din urmă a suferit cădere religioasă din această cauză. (1Reg. 11:3) Cazul lui Solomon, este întrecut in număr de căsătorii poligame de doi şefi din Africa din acest secol, Cei doi erau, şeful din Loango (în ce este azi Republica Congo) şi şeful din Mutesa, Uganda, care aveau fiecare în jur de 7000 de neveste. (potrivit revistei New York Times Magazine 24 Aprilie, 1960, pagina 114) Însă prin sacrificiul vieţii lui Isus Cristos legământul mozaic a fost abrogat şi prin Isus Cristos ca Mediator Iehova Dumnezeu a stabilit un nou legământ cu congregaţia adepţilor lui Isus. Sub noul legământ bigamia sau poligamia sunt interzise în congregaţia creştină devotată şi botezată. Modelul paradisiac al primului bărbat şi

Cuprins

al primei sale femei a fost restaurat. În această privinţă, supraveghetorii trebuie să fie exemple pentru ceilalţi.

8. Cum poate un om poligam să devină un creştin devotat şi botezat care pe urmă se asociază cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova? Prin renunţarea la toate soţiile în afară de una singură. Însă e posibil să fie obligat apoi să le întreţină pe ele cât şi pe copiii lor, dar nu mai poate avea relaţii sexuale cu ele ca neveste sau concubine. Trebuie să o recunoască pe una singură de soţie şi numai ei să-i onoreze îndatorirea matrimonială.

9. Acest lucru e un test serios pentru un poligam care se bucură de mesajul biblic al neprihănirii Lumii Noi care permite numai căsătorii cu o nevastă în pământul paradisiac. Dar poligamul trebuie să facă faţă acestui test dacă vrea să supravieţuiască bătăliei universale a lui Dumnezeu de la Armaghedon şi să ajungă viu în Lumea Noua de sub „noile Ceruri", adică sub împărăţia lui Dumnezeu aflată sub conducerea lui Isus Cristos. Un asemenea test explică de ce mahomedanismul se întinde mai mult în Africa decât creştinismul. Mahomedanismul permite poligamia într-o măsură şi de aceea unul din evangheliştii creştinătăţii reîntors de curând dintr-un tur de predicare în Africa a zis: „Pentru fiecare trei convertiri la creştinism sunt şapte convertiri la islam". (*New York Times*, 30 martie 1960*)* Totuşi, deşi înseamnă renunţarea la poligamie în multe cazuri, mii de africani tineri devin martori botezaţi şi devotaţi ai lui Iehova în fiecare an.

10. În ce priveşte un singur ales în viaţă, este clar că Cristos şi apostolii săi nu au interzis recăsătoria pentru creştini văduviţi. Legat de persoanele văduve tinere a căror impulsuri sexuale se manifestau, Pavel i-a spus supraveghetorului Timotei: „Celor neînsuraţi şi văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine. Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă." – 1Cor. 7:8-9.

11. Căsătoria ar preveni astfel sustragerea lor de la slujitul eficient al lui Dumnezeu. I-ar apăra de comportament care ar „da prilej duşmanului să se denigreze" congregaţia creştină, de care aparţine persoana văduvă. Ce e permis văduvelor e corect să fie permis şi văduvilor. Aici nu există imoralitate, căci explică Pavel: „Dacă deci, când îi trăieşte bărbatul, ea se mărită cu altul, se va chema adulteră; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, aşa că nu mai este adulteră, dacă se mărită cu altul." (Rom. 7:3) Deci de ce ar fi un văduv recăsătorit nedemn să fie supraveghetor?

RĂSPUNDERI ÎNALTE

12. Cele precedente trebuie avute în vedere când citim cuvintele lui Pavel: „Fiecare, fraţilor, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat." (1Cor. 7:24) Pavel nu a vrut să spună că o persoană care primeşte chemarea când încă singură sau o persoană văduvă trebuie să rămână necăsătorită. Pavel spune că e mai bine pentru ei ca creştini să nu se căsătorească, dar anumite condiţii sau dezvoltări pot face căsătoria de preferat pentru ei din motive de moralitate, Aşa că Pavel de fapt se referea la anumite condiţii ce nu pot fi schimbate în care credincioşii erau când au primit chemarea de la Dumnezeu i-a

Cuprins

chemat să fie adepţii lui Cristos Dacă Dumnezeu însuşi ignoră asemenea trăsături care nu pot fi schimbate ale unui credincios, atunci credinciosul nu trebuie să-şi facă griji că se află în situaţia respectivă. Dacă Dumnezeu l-a ales să fie creştin atunci poate să continue să fie creştin în aceeaşi stare.

13. Pentru a clarifica aceasta Pavel spune: „Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat Domnul şi în care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rânduiala pe care am aşezat-o în toate bisericile. Dacă cineva a fost chemat pe când era tăiat împrejur, să rămână tăiat împrejur. Dacă cineva a fost chemat pe când era netăiat împrejur, să nu se taie împrejur. Tăierea împrejur nu este nimic, şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Fiecare să rămână în chemarea pe care o avea când a fost chemat. Ai fost chemat când erai rob? Să nu te nelinişteşti de lucrul acesta; dar, dacă poţi să ajungi slobod, foloseşte-te. Căci robul chemat în Domnul este un slobozit al Domnului. Tot aşa, cel slobod care a fost chemat este un rob al lui Cristos. Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Nu vă faceţi, dar, robi oamenilor.” – 1Cor. 7:17-23 *citire marginală.*

14. Dar Pavele, ce-i cu persoanele chemate când sunt căsătorite sau nu au fost căsătorite? „Cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare. Iată, dar, ce cred eu că este bine, având în vedere strâmtorarea de acum: este bine pentru fiecare să rămână aşa cum este. Eşti legat de o nevastă? Nu căuta să fii dezlegat. Nu eşti legat de o nevastă? Nu căuta nevastă. Însă, dacă te însori, nu păcătuieşti. Dacă fecioara se mărită, nu păcătuieşte. Dar fiinţele acestea vor avea necazuri pământeşti, şi eu aş vrea să vi le cruţ.” – 1Cor. 7:25-28.

15. O căsătorie onorabilă nu e păcătoasă şi prin ea se evită curvia. Totuşi există „necazuri pământeşti” care o însoţesc „având în vedere strâmtorarea de acum” din afara Grădinii Raiului. Căsătoria nu rezolvă toate problemele. Deşi rezolvă o problemă, ea creează altele noi.

16. O persoană îşi poate schimba starea de feciorie ca un bărbat tăiat împrejur sau nu, ca un sclav sau ca un om liber rămânând însă în această stare. Chemarea de la Dumnezeu este ceea ce determină dacă cineva poate rămâne în situaţia în care e la momentul respectiv. Luaţi aminte vorbele lui Pavel: „Fiecare, fraţilor, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat.” (1Cor. 7:24) Nu spune, în orice condiţie era cineva când îl găseşte adevărul sau vestea împărăţiei în acea condiţie să rămână. Altfel, dacă adevărul l-ar găsi ca prostituată, vameş, într-o căsătorie consensuală sau după legea comună, atunci persoana ar fi autorizată să rămână în acea situaţie în acelaşi timp fiind creştin adevărat.

17. Este adevărat că Isus a spus preoţilor şi prezbiterilor religioşi de la Ierusalim: „Adevărat vă spun că vameşii şi prostituatele merg înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu.” Dar ei nu vor intra în Împărăţie ca vameşi lacomi şi extorcatori sau ca prostituate; căci Pavel a zis: ‘Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost

Cuprins

sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Cristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru.'" (1Cor. 6:9-11) Nu, aceste prostituate şi aceşti vameşi trebuiau întâi să se cureţe şi să se dedice lui Dumnezeu prin Isus Cristos şi pe urmă să fie botezaţi înainte ca Dumnezeu să-i cheme.

18. De aceea Isus a adăugat: „Adevărat vă spun că vameşii şi prostituatele merg înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, şi nu l-aţi crezut. Dar vameşii şi prostituatele l-au crezut: şi, măcar că aţi văzut lucrul acesta, nu v-aţi căit, în urmă, ca să-l credeţi." (Mat. 21:31, 32) Dumnezeu nu cheamă prostituate şi vameşi şi alţii asemenea; dar i-a chemat pe cei ce înainte erau aşa dar nu au rămas astfel. Deci acei ce astăzi trăiesc în curvie, adulter, căsătorii consensuale sau căsătorii după legea comună trebuie să înceteze aceasta sau trebuie să se căsătorească legal. Abia atunci se pot devota lui Dumnezeu, pot fi botezaţi şi pot primi chemare în *ministeriatul* lui.

19. Prin căsătorie o persoană îşi creează serioase limitări şi obligaţii. Aceste responsabilităţi trebuie tratate demn. Când o femeie se căsătoreşte ea intră într-o stare de independenţă faţă de părinţi dar de asemenea intră într-o stare de subordonare faţă de soţul ei. Ea intră sub conducerea capului familiei.

20. Acest lucru trebuie ca ea să îl ia în considerare înainte de măritiş, şi nu să se răzvrătească după aceea. Ea nu trebuie să ignore sau să fie indiferentă faţă de acest aspect. „Dar vreau să ştiţi", spune apostolul Pavel, „că Isus Cristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii şi că Dumnezeu este Capul lui Cristos." Şi Dumnezeu nu are nici un cap deasupra lui De aceea cu anumite ocazii, în anumite situaţii şi când desfăşoară anumite funcţii o femeie trebuie să poarte pe cap ceva ca semn că este sub autoritatea bărbatului. „Bărbatul nu este dator să-şi acopere capul, pentru că el este chipul şi slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei… Căci, dacă femeia este din bărbat, tot aşa şi bărbatul prin femeie, şi toate sunt de la Dumnezeu." (1Cor. 11:3, 7-12) Deci dacă o fată nu vrea alt cap conducător în afară de cel al tatălui, să nu se mărite. Ca nevastă creştină ea trebuie să recunoască pe soţ drept cap de familie.

21. Potrivit cu Biblia, o nevastă este proprietatea bărbatului ei mai ales în cazul când preţul miresei a fost plătit. De aceea, biblic, o femeie măritată este numită „beulah" adică „deţinută" ca nevastă. Forma masculină a acestui cuvânt este „baal" care chiar astăzi în Israelul modern este cuvântul evreiesc pentru „soţ". Cuvântul înseamnă de fapt „deţinător, stăpân".

22. Astfel Deuteronomul 22:22 vorbeşte de o „femeie deţinută [*beulah*] de un proprietar [*baal*]." Proverbe 30: 23 vorbeşte de „o femeie când este luată ca nevastă" Exodul 21:3 vorbeşte de „deţinătorul [*baal*] unei neveste" Naţiunii antice a Israelului Iehova Dumnezeu spune: „Eu însumi am devenit proprietarul [*baal*] vostru, al poporului" (Ier. 3:14) „Femeii" sale simbolice, mama promise seminţe mesianice, Iehova spune: „te vor numi: 'Plăcerea Mea este în ea', şi ţara ta o vor

Cuprins

numi „Beula”, „Măritată”, căci Domnul Îşi pune plăcerea în tine, şi ţara ta se va mărita iarăşi. Cum se uneşte un tânăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine.” (Isa. 62:4, 5) Din acest motiv Boaz, stră-străbunicul lui David zice în faţa martorilor în Betleem: „Pe Rut…am cumpărat-o de nevastă.” – Rut 4:10; Ex. 20: 17.

23. O femeie care se căsătoreşte intră sub o lege nouă. Ce lege sau a cui lege? Răspunsul apostolic este următorul: „Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăieşte el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei… dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege” (Rom. 7:2, 3) În armonie cu acest aranjament aceeaşi autoritate apostolică comandă: „Supuneţi-vă unii altora în frica lui Cristos. Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Cristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Şi după cum Biserica este supusă lui Cristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile… Încolo, fiecare din voi să-şi iubească nevasta ca pe sine; şi nevasta să se teamă de bărbat.” – Efes. 5:21-24, 33.

24. Nevestele trebuie să facă acest lucru din teamă de Cristos, Această regulă teocrată se aplică împreună cu minunatul adevăr: „Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Cristos Isus. Toţi care aţi fost botezaţi pentru Cristos v-aţi îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Cristos Isus. Şi, dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi ‘sământa’ lui Avraam, moştenitori prin făgăduinţă.” (Gal. 3:26-29) Ei sunt toţi la fel în privinţa noii lor personalităţi: „şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul şi în toţi.” Pentru că aceasta nu înlătură relaţia de căsătorie şi ascultarea soţului faţă de soţie, Paul adaugă mai târziu: „Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri, cum se cuvine în Domnul.” – Col. 3:10, 11, 18.

EXERCITAREA CORECTĂ A CONDUCERII

25. Dacă o femeie creştină este înţeleaptă şi teocrată şi ascultă de instrucţiunea apostolului să se căsătorească „numai în Domnul” atunci îşi apără interesele spirituale. Îşi uşurează viaţa de nevastă pentru că se căsătoreşte cu un bărbat „în uniune cu Domnul”, un bărbat care este sub ordine stricte să-şi menţină proprietatea de soţ şi să exercite conducerea şi să aplice legea potrivit cu „noua personalitate” creştină. El o deţine pe nevasta sa, dar ca şi creştin nu poate abuza sau folosi necorespunzător proprietatea lui, deoarece aparţine de asemenea lui Cristos care a răscumpărat-o cu preţul vieţii lui umane, perfecte. De aceea ea este tovarăş de moştenire împreună cu soţul ei a promisiunii vieţii eterne în Lumea Noua a lui Dumnezeu. Deci soţul ei ar face o greşeală imensă dacă ar împiedica-o de la o obţine acea moştenire preţioasă, zdrobindu-i practic viaţa eternă viitoare.

24. Apostolul însurat Petru (Cefas) spune bărbaţilor creştini în legătură cu nevestele lor: „Bărbaţilor, purtaţi-vă şi voi, la rândul vostru, cu înţelepciune cu

Cuprins

nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moşteni împreună cu voi harul vieţii, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre. Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi." (1Pet. 3:7, 8) Dacă un soţ îşi onorează nevasta ca pe un vas mai slab fizic deoarece ea este un vas feminine, el o va mânui cu grijă şi tandreţe ca să-i fie de valoare în continuare. Va vrea să n-o spargă şi să n-o ştirbească şi să nu-i distrugă ajutorul preţios. El va încerca să-i apere viaţa, nu doar viaţa prezentă pe pământ dar, mai important, şi viaţa viitoare în Lumea Noua viitoare, lumea neprihănirii. El se va ruga cu ea şi pentru ea.

27. Soţul creştin o va ţine pe nevasta lui în unison cu el în ce priveşte învăţătura biblică şi înţelegerea ei dar şi în ce priveşte înţelepciunea practică. El îi va arăta ei înţelegere ca unui semen. Deşi va exercita conducerea în familie, el nu va deveni îngâmfat ci va avea „mintea umilă". Cum un bărbat nu trebuie să-şi acopere capul pentru că el este „gloria şi imaginea lui Dumnezeu" el va fi atent să-şi exercite conducerea aşa cum face Dumnezeu, intr-un mod care să-l oglindească pe Dumnezeu în conducerea sa şi să-l glorifice astfel pe Dumnezeu nevestei sale. Cum „femeia este gloria bărbatului" bărbatul nu o va reduce la o condiţie fără glorie, unde ea nu îi va aduce glorie, în care nu va putea reflecta ce soţ bun şi cu frica lui Dumnezeu este el pentru ea atât acasă cât şi în congregaţie. Dacă el este supraveghetor de congregaţie cu atât mai mult va vrea să o vadă ca „gloria" lui spirituală în care el se reflectă.

28. Capul oricărui bărbat este Cristos, şi bărbatul se teme „să nu-şi necinstească capul" (1Cor. 11:3, 4). De aceea se va strădui să fie gloria celui ce-i este Cap spiritual. Ca soţ el poate face aceasta tratându-şi nevasta, mai ales dacă e devotată şi botezată, ca pe o fecioară măritată cu el. Apostolul Pavel foloseşte următoarea comparaţie pentru a stimula bărbaţii credincioşi să se poarte cu nevestele lor astfel încât să-i ducă la salvare:

29. „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Cristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană. Tot aşa trebuie să-şi iubească şi bărbaţii nevestele, ca pe trupurile lor. Cine îşi iubeşte nevasta se iubeşte pe sine însuşi. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrăneşte, îl îngrijeşte cu drag, ca şi Cristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui. 'De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa, şi cei doi vor fi un singur trup.' Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Cristos şi despre Biserică). – Încolo, fiecare din voi să-şi iubească nevasta ca pe sine." – Efes. 5:25-33.

PURTAREA UNUI JUG INEGAL

30. Acolo unde soţul îşi iubeşte soţia cu credinţă şi devotament şi soţia la rându-i arată respect pentru soţ, există pace, armonie şi fericire în casă. Într-un mod demn, onorabil, întregitor ei îşi vor acorda unul altuia cu dragoste datoria conjugală. „Bărbatul să-şi împlinească faţă de nevastă datoria de soţ; şi tot aşa să

Cuprins

facă şi nevasta faţă de bărbat. Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân peste trupul lui, ci nevasta. Să nu vă lipsiţi unul pe altul de datoria de soţi, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea; apoi să vă împreunaţi iarăşi, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre. Lucrul acesta îl spun ca o îngăduinţă; nu fac din el o poruncă." (1Cor. 7:3-6) Pavel a spus aceasta ca o concesie datorită faptului că preacurvia prevala în acea lume păgână.

31. Cuplurile căsătorite devotate şi botezate ar trebui să muncească să stea împreună cu o singură inimă, o singură minte şi un singur obiectiv: „Celor căsătoriţi le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta." Soţia care a plecat, deşi trăieşte departe, trebuie să ţină minte următoarea lege divină: „O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăieşte bărbatul; dar, dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul." (1Cor. 7:10, 11, 39) Legată fiind de legea soţului, ea nu se va simţi liberă să se poarte cum ar putea sau cum o face o femeie nemăritată, astfel periclitându-şi curăţenia morală. Dacă judecă corect va căuta moduri să se împace cu soţul ei în viaţă şi să se întoarcă la el. Va avea grijă să nu se poarte într-un mod imoral pe durata separării de el astfel încât el să nu se umple de dezgust şi în schimb să fie dornic, chiar nerăbdător, ca ea să se întoarcă fără să aibă motive de reproş sau suspiciune. Aceeaşi regulă se aplică şi lui soţului care îşi părăseşte soţia fără divorţ legal.

32. În această privinţă, ambii soţi separaţi trebuie să ţină minte că ei reprezintă ceva mai înalt, mai măreţ şi mai important decât legătura lor conjugală. Aceasta este congregaţia creştină cu care ei sunt asociaţi şi sunt obligaţi să fie miniştri activi ai Cuvântului lui Dumnezeu. Deci ei ar trebui să se ferească cu dezgust de orice acţiune care ar furniza noroiul reproşului şi acuzaţii aruncate spre organizaţia onorabilă al lui Dumnezeu.

33. Totuşi, ce se întâmplă cu cuplurile dintr-un jug religios inegal, unde unul este un credincios botezat şi devotat, un ministru hirotonisit al lui Iehova Dumnezeu şi celălalt este un necredincios faţă de societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova deoarece e ateu sau are altă credinţă religioasă. Această inegalitate religioasă e de aşteptat să producă lipsă de armonie.

34. În căutarea liniştii, trebuie credinciosul să-l lase pe necredincios? Nu neapărat. Nici nu este credinciosul liber automat să-l părăsească pe necredincios. Trebuie să nu uităm că atunci când cineva primeşte adevărul şi devine credincios devotându-se lui Dumnezeu şi primind botezul, aceasta nu anulează sau rupe legătura conjugală dinainte. Credinţa şi primirea Împărăţiei poate cauza diviziune în familie, aşa cum a prezis Isus în Matei 10:34-36. Dar aceasta nu înseamnă curmarea căsătoriei. Isus nu e un distrugător de căsnicii. Modul înţelept şi optimist de a trata un jug inegal este redat de Pavel pentru credincios:

35. „Celorlalţi [oameni căsătoriţi] le zic eu, nu Domnul: dacă un frate are o nevastă necredincioasă, şi ea voieşte să trăiască înainte cu el, să nu se

Cuprins

despartă de ea. Şi dacă o femeie are un bărbat necredincios, şi el voieşte să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei. Căci bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă, şi nevasta necredincioasă este sfinţită prin fratele; altminteri, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi. Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legaţi: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace. Căci ce ştii tu, nevastă, dacă îţi vei mântui bărbatul? Sau ce ştii tu, bărbate, dacă îţi vei mântui nevasta?" – 1Cor. 7:12-16.

36. În afară de religie sau credinţă, un credincios al lui Dumnezeu devotat şi botezat nu trebuie să-i dea nevestei fără credinţă vreun motiv să vrea să se despartă de el. Datorită efectelor binefăcătoare a credinţei soţului asupra lui, ea ar trebui să vadă motive în plus să locuiască cu el la fel ca înainte ca el să devină ministru hirotonisit al lui Dumnezeu. Paralela acestui caz, adică o soţie credincioasă şi un soţ fără credinţă, este identică.

37. Să luăm cazul nevestei evreice Eunice şi al soţului ei grec şi păgân. Ei aveau un fiu pe nume Timotei. În timp, cam la 44 d.Cr, apostolul Pavel şi cu Barnabas au predicat şi în oraşul lor şi Eunice şi cu mama ei Lois au devenit creştine. Şi-a părăsit acum Eunice soţul grec fiindcă el rămăsese păgân? Nu, căci el nu se schimbase. Eunice îl asculta şi chiar nu l-a circumcis pe fiul lor Timotei pentru că el avea obiecţii. Dacă tatăl lui îl ducea pe Timotei la temple păgâne nu ni se spune. Dar mama lui Timotei, Eunice şi bunica Lois au avut grijă ca el să primească educaţia biblică religioasă, căci chiar ele l-au învăţat de acasă. Astfel din copilărie, Timotei evreu pe jumătate, ştia textele sfinte care îl făceau înţelept întru salvarea prin credinţă în Mesia. (2Tim. 3:14, 15; 1:5; Fapte 14:4-18) Această educaţie religioasă de acasă al lui Timotei a prevalat peste orice influenţă păgână de la tatăl lui grec. De aceea când Pavel a venit în oraşul lor prima dată Timotei s-a alăturat mamei evreice şi bunicii, devenind creştin. De aceea Pavel îi putea vorbi lui Timotei ca la „adevăratul meu copil în credinţă", „copilul meu preaiubit" – 1Tim. 1:1,2; 2Tim. 1:1, 2.

38. La vizita înapoi al lui Pavel în oraş, l-a găsit pe Timotei ca pe un „discipol… de care fraţii din Listra şi Iconia vorbeau de bine." Mama lui Eunice era, bineînţeles de acord, şi tatăl păgân nu s-a împotrivit unei vieţi de misionar pentru fiul său; şi aşa ca Pavel a aranjat să-l ia pe Timotei cu el şi Silas. Pentru a

Cuprins

scoate orice îndoială din minţile evreilor din zonă legată de persoana căreia îi predicau, Paul l-a circumcise pe Timotei, care nu mai era copil, „căci toţi ştiau că tatăl lui era grec” (Fapte 16:1-3) Dacă Eunice, mama lui, l-a convertit vreodată pe soţul ei păgân la creştinism, continuând să locuiască cu el atâta timp cât el a fost de acord, nu ştim. Totuşi la puţin timp înainte de martiriu, Pavel i-a scris lui Timotei o ultimă scrisoare şi a vorbit de credinţa din sufletul mamei Eunice. – 2Tim. 1:5.

39. Aşa ca Eunice este un exemplu pentru credincioşii creştini devotaţi care sunt căsătoriţi cu un păgân sau cu o persoană din alt sistem religios. Dacă unul din soţi nu are credinţă şi alege să locuiască în continuare cu celălalt soţ care este un martor al lui Iehova creştin şi devotat atunci aceasta este o şansă minunată pentru soţul credincios să încerce să-l „salveze” pe partener. Soţul credincios trebuie prin urmare să întreprindă lucruri pozitive, anume să-l trateze pe soţul necredincios ca „sanctificat în relaţia” cu acesta. Aceasta înseamnă că trebuie să se poarte cu soţul necredincios ca şi cum s-ar purta cu Dumnezeu însuşi. Domnul Dumnezeu este o persoana sanctificată(Efes. 6:7; Col. 3:22-24) De asemenea orice copii dependenţi de căsătorie trebuie consideraţi ca fiind „sfinţi” şi deci trataţi ca fiind curaţi. Credinciosul va urma exemplul lui Eunice şi se va strădui să dea copiilor „sfinţi” învăţături biblice, ca ei să poată continua să fie sfinţi şi poate în cele din urma chiar să se dedice personal lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Nu numai salvarea lor dar şi a celuilalt soţ este în joc. Deci e indicat să locuiască în continuare împreună.

40. Chiar dacă partenerul de căsătorie se opune şi este greu de mulţumit, credinciosul să nu se simtă obligat să plece. Credinciosul trebuie să suporte persecuţie şi opoziţie aşa cum suportă persecuţie şi opoziţie în teritoriul în care predică din casă-n casa. Prin acest comportament salvarea soţului necredincios devine posibilă. Iată mai departe argumentul apostolului Petru atunci când scria creştinilor persecutaţi. Petru spune:

41 „Slugilor, fiţi supuse stăpânilor voştri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni şi blânzi, ci şi celor greu de mulţumit… dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta [la suferinţă injustă] aţi fost chemaţi; fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui… Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri [*baals*, Biblia evreiască]; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat şi în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor [care podoabe exterioare nu vor câştiga pe un soţ care nu este ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu], ci [podoaba] să fie omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu şi erau supuse bărbaţilor lor; ca Sara, care asculta pe Avraam şi-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-aţi făcut voi [nevestele], dacă faceţi binele fără să vă temeţi de ceva [de la soţii voştri].” – 1Pet. 2:18 la 3:6.

Cuprins

Întrebări pentru studiu

1. Pentru că nu era bine pentru Adam să fie singur, ce trebuia să fie căsătoria pentru bărbat?

2. Cum a început căsătoria favorabil pentru Adam si Eva şi cum ar fi putut continua în pace şi fericire?

3. Interzicerea căsătoriilor arată o depărtare de ce şi cum ilustrează cazul apostolilor dacă Biblia interzice creştini de orice rang să se căsătorească?

4. Cum arată instrucţiunile lui Pavel către Timotei şi Tit dacă se pot căsători aşa numiţii „episcopi", „diaconi" şi „preoţi"?

5. Expresia „soţul unei singure neveste este considerat de unii comentatori şi traducători să însemne ce şi astfel cine poate fi interzis sa aibă o poziţie importantă în congregaţie?

6. De ce era această calificare potrivită vremurilor apostolice?

7. Ce exemple notabile de poligamie există în Israel şi în Africa, şi ce standard de căsătorie există pentru creştini în noul legământ al lui Dumnezeu cu poporul său?

8. Ce trebuie să facă un bărbat poligam ca să devină un membru botezat al societăţii Lumii Noi?

9. Pentru a supravieţui Armaghedonului în noua lume a lui Dumnezeu ce trebuie să facă un poligam şi unde în lume trebuie sa treacă acest test mulţi credincioşi?

10. Ce dorinţă şi instrucţiune exprimată al lui Pavel dovedeşte că recăsătoria nu era interzisă creştinilor văduviţi?

11. De ce ar fi bună căsătoria pentru persoane văduve tinere şi de ce nu ar fi exclus de la poziţia de supraveghetor un văduv recăsătorit?

12. Când Pavel a spus că cine primeşte chemarea să rămână în situaţia în care e, se referea la burlăcie sau la ce în general şi de ce?

13. Ce condiţii specific menţionează Pavel în 1 Corinteni 7:17-23?

14. Ce spune Pavel celor căsătoriţi şi celor încă necăsătoriţi?

15. Cât rezolvă căsătoria problemele oamenilor?

16. Cât priveşte expresia „în starea în care era când a fost chemat" de ce sau de ce nu se referă aceasta la starea necăsătorită sau la o viaţă imorală sau nedreaptă?

17. Cum a explicat Pavel cuvintele lui Isus că vameşii şi prostituatele vor ajunge în împărăţia lui Dumnezeu înaintea preoţilor religioşi sau prezbiterilor?

18. Aşa cum indică cuvintele lui Isus în legătură cu Ioan Botezătorul, cheamă Dumnezeu la el pe prostituate şi pe vameşi, şi în ce condiţii au astăzi cei imorali posibilitatea de a fi chemaţi?

19. În ceea ce priveşte independenţa şi rolul de conducător în familie, în ce aranjament intră o femeie prin căsătorie?

20. Ca să fie o nevastă creştină ce trebuie ea să recunoască aşa cum subliniază Pavel în 1 Corinteni 11:3, 7-12?

Cuprins

21. De ce se refera scripturile evreieşti la nevastă ca la „beulah” şi la bărbat ca „baal”?

22. Ce exemple biblice vorbesc de soţ ca de proprietar şi de femeie ca de femeia deţinută?

23. Sub ce lege nouă intră o femeie măritată aşa cum ne arată Pavel?

24. De ce regula supunerii soţiei faţă de soţ se aplică în ciuda faptului că ei nu sunt nici de parte femeiască nici bărbătească în problema uniunii cu Cristos?

25. Având în vedere conducerea şi legea soţului cum se apără spiritual o femeie, şi de ce?

26. Petru spune soţilor să-şi onoreze nevestele ca pe ce fel de vas, şi în consecinţă ce fel de consideraţie trebuie un soţ creştin sa-i arate nevestei?

27. În exercitarea conducerii familie, cum îşi va trata un soţ creştin nevasta fiindcă el este „imaginea şi gloria lui Dumnezeu” iar ea este „gloria bărbatului”?

28,29. (a) Din punctul de vedere al relaţiei cu nevasta sa cum trebuie să se străduiască un creştin să fie gloria celui ce-i este Cap spiritual? (b) În Efeseni 5:25-33, cum stimulează Pavel pe credincioşi să-şi trateze nevestele intr-un mod care să le favorizeze salvarea?

30. Cum trebuie să-şi îndeplinească un soţ şi o soţie îndatoririle conjugale şi ce a spus Pavel ca concesie în această privinţă cuplurilor credincioase?

31. În loc să încerce să se despartă, ce ar trebui să încerce să facă un cuplu creştin, dar în timpul oricărei despărţiri convenite cum trebuie să se comporte fiecare individual?

21. Ce lucru înalt ar trebui să-şi amintească ca reprezintă cuplurile creştine despărţite, şi deci pe ce drum nu trebuie ei să purceadă?

33,34 (a) Când un cuplu are un jug religios inegal trebuie credinciosul să-l părăsească pe necredincios? (b) Ce trebuie să ţină minte credinciosul odată ce a acceptat şi s-a devotat adevărului?

35. Ce cale înţeleaptă şi optimistă sugerează Pavel pentru rezolvarea unui caz de jug inegal?

36. Datorită efectului adevărului asupra partenerului ce va vrea să facă partenerul necredincios?

37. Cum a arătat mama lui Timotei, Eunice respect pentru soţul ei păgân şi totuşi cum şi-a făcut obligaţia religioasă fată de fiul ei?

38. Care a fost atitudinea lui Eunice legată de o carieră de misionar pentru Timotei şi de ce s-a practicat atunci circumcizia lui Timotei?

39. Pentru ce femeie creştină este un exemplu Eunice şi cum se poartă soţul credincios cu soţul necredincios ca şi cum acesta ar fi sanctificat şi orice copil al lor ar fi sfânt?

40,41 (a) În cazul în care soţul necredincios este greu de mulţumit, care trebuie să fie calea urmată de credincios? (b) Cum le sfătuieşte Petru pe nevestele puse la jug inegal fără să intre în conflict cu principiul enunţat la răspunsul precedent?

Cuprins

„Fiţi atenţi cum ascultaţi!”

ŢI s-a întâmplat vreodată să nu îţi poţi aminti numele unei persoane care tocmai ţi-a fost prezentată? Atunci când ai participat la o întâlnire ţi s-a spus vreodată că ceea ce tocmai ai zis a mai zis altcineva înaintea ta? Sau, la plecarea de la o întâlnire, ţi s-a întâmplat vreodată să nu îţi aminteşti numele celor care au vorbit sau subiectele despre care s-a discutat? Este foarte posibil să fi avut una sau alta din astfel de experienţe. Dacă ele se întâmplă în mod obişnuit, atunci este foarte important pentru bunăstarea ta eternă, să asculţi sfatul lui Isus de a „lua aminte la cum asculţi.” – Luca 8:18.

În unele ocazii, neputinţa minţii noastre de a percepe ceea ce se spune poate fi tratată cu uşurinţă; cu toate acestea, acest fapt nu este unul de luat în râs. S-a întâmplat odată ca un tânăr inginer, într-o conferinţă, să discute despre detaliile unei instalaţii, pentru un client important. La un moment dat el a sugerat ceva ce el a considerat a fi o soluţie potrivită pentru acea problemă. După o clipă de stânjenitoare tăcere, directorul proiectului a început să râdă, spunând că aceeaşi propunere a fost făcută câteva minute mai înainte şi a fost refuzată. Incidentul a provocat râsete în acel moment; câteva luni mai târziu a fost reamintită de tânărul inginer, dar nu într-un mod ilar. Apoi, proiectul a fost încheiat cu succes şi majoritatea tinerilor ingineri care au lucrat la acest proiect, au fost promovaţi, însă nu şi cel care s-a făcut de râs la conferinţă, pentru că „nu a dat atenţie la cum să asculte.”

Instrucţiunile lui Isus, ce privesc *cum* ascultăm, subliniază faptul că există moduri nepotrivite de a asculta, ce trebuie evitate. Astfel de obiceiuri nepotrivite de a asculta pot avea efecte serioase, nu numai pierderea locului de muncă sau pierderea unei promovări, ci chiar şi pierderea vieţilor noastre. Ascultarea defectuoasă a oamenilor de astăzi a determinat un număr de mari companii şi mai mult de douăzeci de colegii, să înfiinţeze „clinici de ascultare” pentru a studia obiceiurile de ascultare ale oamenilor şi pentru a descoperi cum să le îmbunătăţească.

Astfel de studii au dezvăluit ceea ce ne poate spune chiar propria noastră experienţă – minţile noastre, adesea, nu se concentrează pe ceea ce se spune. Din moment ce gândurile noastre pot alerga de la patru la zece ori mai repede decât ceea ce majoritatea oamenilor spun, noi nu ne lăsăm mintea, adesea, să stăruie asupra lucrurilor spuse. În schimb, nu mai acordăm atenţie – „Mă întreb dacă am stins cuptorul, înainte să plec.” „Oh, trebuie să mă văd cu cutare după întâlnire” – şi până dăm din nou atenţie la ce se spune, s-ar putea ca motivul instrucţiei să fie pierdut. Cât de potrivită şi adevărată este învăţătura lui Isus de a „lua aminte la *ce* asculţi”! – Marcu 4:24.

A lua aminte la ceea ce asculţi înseamnă mai mult decât a fi atent la cuvintele rostite. Un ascultător slab, ascultă numai cuvintele dar nu înţelege ideile comunicate. El nu a învăţat să caute şi să aleagă ideile principale şi să recunoască

argumentele puternice şi detaliile care susţin aceste idei. Bineînţeles, un bun orator, cu o schiţă binefăcută, poate uşura situaţia pentru ascultător, însă, un bun ascultător va învăţa să descopere punctele principale şi argumentele de sprijin chiar şi într-un discurs complicat, susţinut într-un mod monoton şi fără de interes. În astfel de ocazii, un astfel de orator deţine materialul mult preţuit, iar ascultătorul bun este cel care va beneficia de el.

În zilele lui Isus, mulţi oameni L-au ascultat. Ei s-au minunat de spusele Lui şi s-au bucurat la auzul Lui. Cu toate acestea, Isus a arătat că mulţi erau ascultători săraci, când a grăit următoarele: „Deşi ascultă, ei s-ar putea să audă şi totuşi să nu înţeleagă." Un bun ascultător are un motiv bun de a asculta. Scopul lui este să dobândească cunoaşterea pe care o poate folosi în viitor, atât pentru beneficiul lui cât şi a celor cu care va intra în contact. Majoritatea oamenilor care L-au auzit pe Isus nu au dat dovadă de această caracteristică, de dobândirea unui motiv ce este atât de potrivit ascultătorilor buni. În schimb, ei au fost precum cei din zilele lui Ezechiel, iar Isus era pentru ei „asemenea unuia cu o voce frumoasă ce cânta la un instrument cu coarde." Ei au ascultat cuvintele Lui, dar nu le-au urmat. – Marcu 4:12; Ezec. 33:32.

Mama lui Isus, Maria, era un ascultător bun, oferind un tipar creştinilor ce au urmat. Atunci când păstorii au găsit-o pe ea şi pe copilaşul Isus în staul şi au dezvăluit detaliile despre cum au fost ghidaţi acolo de către îngeri, istoria ne spune că „Maria a început să păstreze toate vorbele, trăgând concluzii în mintea ei." În momentul în care Isus era numai un copil şi spunea vorbe de înţelepciune, „mama Lui a păstrat cu grijă toate spusele în inima ei." Un ascultător bun este mereu pregătit să descopere înţelesul celor spuse. El va medita şi va chibzui la ceea ce a auzit şi va păstra aceste vorbe pentru a le folosi mai târziu. – Luca 2:19, 51.

O mare greşeală cu privire la modul de ascultare, dezvăluită de un studiu înfăptuit de studenţii clinicii, constă în faptul că mulţi oameni blochează din punct de vedere mintal ideile care se opun părerilor deja înrădăcinate înlăuntrul lor. În mod inconştient, ei se tem că ar putea auzi ceva care i-ar putea determina să-şi pună întrebări cu privire la viziunile lor. Urechea posedă o nemaipomenită abilitate de a se concentra pe ceea ce vrea să audă şi de a bloca ceea ce nu doreşte să audă. Li se permite cuvintelor să pătrundă în ureche dar nu le este permis să pătrundă în creier.

Un exemplu foarte bun ne-a fost oferit în zilele lui Noe. Scripturile spun că „Noe a fost un propovăduitor al dreptăţii"; oamenii au auzit ceea ce spunea dar „nu au băgat de seamă până când potopul nu a venit şi i-a înghiţit pe toţi." (2Pet. 2:5; Mat. 24:39) Ei şi-au blocat minţile nelăsându-şi minţile să proceseze ceea ce auzeau. „Ei nu au fost atenţi" la ceea ce au auzit. Era un mesaj care se opunea modului lor de gândire şi modului lor de viaţă şi, astfel, la fel cum a fost descoperit de către cercetători că se aplică în cazul oamenilor de astăzi, ei au blocat din punct de vedere mintal ceea ce nu au vrut să audă. Astfel de obiceiuri sărace, de a asculta, a dus la nimicirea lor pe vecie.

Isus a spus că „la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, la fel se va întâmpla şi la venirea Fiului omului." (Mat. 24:37) În această perioadă, a celei de-a doua

Cuprins

veniri a lui Cristos, la fel ca în zilele lui Noe, majoritatea oamenilor nu iau aminte la cum ascultă. Este o problemă pe viaţă şi pe moarte! Toţi cei care iubesc viaţa, atunci când aud cuvintele despre viaţă rostite din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, „vor lua aminte la ceea ce aud." Ei „vor lua aminte mai mult decât de obicei la lucrurile pe care le aud, pentru a nu se îndepărta vreodată de ele." – Evr. 2:1.

IUBIREA este îndurătoare – Tu eşti?

CÂT de departe ar putea merge un automobil fără ulei? Nu va trece mult timp până ce fricţiunea datorată frecării unor componente unele de altele ar distruge segmente importante ale motorului. Uleiul este necesar pentru a elimina sau măcar pentru a reduce această fricţiune.

În privinţa relaţiilor umane avem nevoie de un astfel de agent pentru a elimina sau reduce fricţiunea datorită vieţii de zi cu zi. Un astfel de agent este iubirea. Iubirea, precum este predată în Biblie, cuprinde mai mult decât cuvinte binevoitoare, deşi ele sunt de asemenea esenţiale. Iubirea însăşi, se exprimă prin acte altruiste de conduită. Este pozitivă şi activă, nu negativă sau inactivă. Ea se construieşte; nu se dărâmă. Din cauza unei asemenea lipse de iubire, întreaga rasă umană este sfâşiată de fricţiunile vieţii. Societatea este alimentată până aproape de nivelul de răbufnire cu ură, frică, separări, conflicte, nesiguranţă şi tulburare a naţiunilor.

IUBIREA ESTE MILOASĂ

O parte integrală din iubire este constituită de calitatea milei. O definiţie a milei găsită în dicţionar sună în felul următor: „Este necesară mai multă bunătate decât dreptate; bunătate mai presus de ceea ce poate fi susţinut sau de aşteptat; purtare binevoitoare; compasiune." Toate aceste definiţii sunt caracteristici ale altruismului; prin urmare, părţi ale iubirii.

A fi nemilos înseamnă a fi egoist, contradictoriul iubirii. A fi nemilos înseamnă a nu fi dispus să ierţi. Dezvăluie o dorinţă de a cere de la ceilalţi mai mult decât ar trebui. Lipsa de milă este o dovadă de ură, nu de iubire.

PAIE ŞI BÂRNE

În timpul în care Isus a fost pe pământ, El a folosit adesea ilustraţii, sau pilde, pentru a-şi învăţa ascultătorii, într-un mod convingător, despre nevoia de iubire şi de milă. El a ştiut că oamenii au tendinţa de a nu acorda atenţie acestor lucruri. El a văzut cu câtă uşurinţă unii oameni îi criticau pe ceilalţi, ignorând propriile lor neajunsuri. El a mai observat, de asemenea, că cei care se grăbeau să condamne, aveau adesea păcate mult mai grave decât cele pe care le găseau la ceilalţi. Ce

Cuprins

limbă putea El folosi, atunci, pentru a lăsa o adâncă impresie celorlalţi despre nebunia acestei rele şi nemiloase fapte?

Isus a avut cuvintele potrivite pentru această problemă a comportamentului uman. El a folosit o imagine cu ajutorul cuvintelor, o ilustrare, care a impresionat publicul Lui. Era o imagine pe care nu aveau să o uite prea curând. El a spus, precum ne este relatat la Matei 7:3-5: „De ce, atunci, te uiţi la paiul din ochiul fratelui tău, dar nu vezi bârna din propriul tău ochi? Sau cum poţi spune fratelui tău: 'Lasă-mă să-ţi scot paiul din ochi'; când iată! O bârnă e în ochiul tău? Prefăcutule! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi apoi vei vedea limpede cum poţi scoate paiul din ochiul fratelui tău."

Isus a folosit această exagerare pentru a accentua esenţa. Ar fi caraghios ca cineva care dă dovadă de o greşeală, asemenea bârnei din pildă, în ce priveşte persoana lui, să se plângă despre o greşeală mică, asemenea paiului din pildă, în ce priveşte persoana altuia şi să îl condamne pentru ea. Cel care caută greşelile ar trebui să se îngrijească de această imensă scândură sau bucată de lemn, această bârnă care este atât de evidentă celorlalţi, dar pe care el preferă să o ignore pentru a se lega de micile greşeli comise de altcineva.

Creştinii trebuie să se sfătuiască reciproc, cu iubire, pentru ca toţi să poată fi formaţi şi modelaţi în indivizi asemănători lui Cristos. Cu toate acestea, cel care încearcă să condamne orice defect pe care îl are altcineva, spiritul lui şi conduita lui fiind greşite, se dovedeşte a fi un făţarnic. Căci astfel a rostit apostolul Pavel: „Căci nicio scuză nu ai tu, omule, oricine eşti, de vei judeca; căci prin judecarea altuia, te învinovăţeşti pe tine, căci tu cel care judeci, aceleaşi lucruri le înfăptuieşti." (Rom. 2:1) Un critic bun, ar trebui să pornească cu propria lui casă şi să vadă lucrurile de care ar putea fi vinovat, ce ar putea fi la fel de rele sau chiar mai grave decât cele pe care le vede la alţii. Ilustraţia lui Isus a demonstrat că sfatul nostru ar trebui să fie mereu temperat cu iubire, realizând că oricine, inclusiv noi, pierdem semnul perfecţiunii, într-un fel sau altul.

Un motiv pentru care unii îi critică aprig şi pripit pe ceilalţi este din cauza dorinţei lor de a evita să se uite la propriile lor eşecuri. Pentru a-şi construi mândria, o persoană îi va dărâma pe ceilalţi, sugerând că el nu ar fi precum cel pe care îl critică; prin urmare, că îi este superior. Critica acidă distrage, astfel, atenţia de la propriile lui neajunsuri. Un astfel de exemplu este constituit de Fariseii din zilele lui Isus. Ei au insistat pe greşelile altora, de natura paiului din pildă, în ceea ce privea Legea, în timp ce ei înşişi erau vinovaţi de acuzaţii mult mai grave. Cu privire la aceşti răi şi făţarnici Farisei, Isus a spus: „Ei vorbesc însă nu înfăptuiesc. Ei leagă încărcături grele şi le pun pe umerii omenirii, însă ei nu vor să le clintească nici măcar cu un deget. Vai vouă, scribilor şi Fariseilor, făţarnicilor! Căci voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar voi aţi încălcat cele mai însemnate lucruri din Lege, judecata şi mila şi credinţa." – Mat. 23:3, 4, 23.

Bârna din ochii lor a fost lipsa lor de iubire, de milă, de dreptate şi de credinţă. Şi cu toate acestea ei au considerat că este potrivit să-i critice pe cei ale căror greşeli au fost mici precum paiul! La fel se întâmplă şi cu lumea în care trăim noi astăzi. Oare naţiunile, rasele, partidele politice, partenerii de căsătorie, da, oamenii

Cuprins

din toate categoriile vieţii, oare nu găsesc ei potrivit a-i condamna pe ceilalţi într-un mod lipsit de iubire, în timp ce ei au aceleaşi sau chiar mai evidente neajunsuri decât aceia?

A fi nemilos faţă de ceilalţi înseamnă a nu recunoaşte, sau a ignora, un adevăr fundamental. Care este acela?

ASCENDENŢĂ COMUNĂ

Fiecare persoană de pe pământ este un descendent al lui Adam. Care este semnificaţia acestui lucru? În Romani 5:12 se spune: „Printr-un singur om a ajuns păcatul pe pământ şi moartea în păcat, iar, astfel, moartea s-a răspândit tuturor oamenilor, căci toţi au păcătuit.” Fiecare om de pe pământ se naşte păcătos! Nimeni nu este capabil de fapte şi de gânduri desăvârşite. Toţi tind spre fapte rele din cauza păcatului şi imperfecţiunii moştenite de la Adam. Noi nu ar trebui să cerem perfecţiune celorlalţi, din moment ce nici noi nu putem fi perfecţi. Aceasta nu înseamnă că păcatele grave trebuie să fie nesocotite. Pentru încălcările serioase ale poruncilor Scripturilor, Isus a înfăptuit o procedură ce trebuie urmată, după cum este înscris în Matei, capitolul 18, versetele 15 până la 17.

Aminteşte-ţi, milostenia cuprinde „mai multă bunătate decât necesită dreptatea.” Ne-am putea pripi în a cere răzbunare sau o dreptate absolută în momentul în care cineva ne supără sau greşeşte faţă de noi. Însă, ce s-ar întâmpla dacă Iehova Dumnezeu ar cere o dreptate desăvârşită? Din moment ce Adam a păcătuit asemenea unui reprezentant liber şi virtuos şi a ales să dea naştere copiilor, care nu mai erau responsabilitatea lui Dumnezeu, oare, dreptatea desăvârşită nu ar însemna ca noi toţi să murim fără nici o speranţă la o viaţă veşnică? Noi toţi ne naştem în păcat şi, prin urmare ne îndepărtăm uşor de semnul perfecţiunii. Noi nu avem dreptul la viaţă.

Ca atare, putem fi recunoscători că, precum este scris la 1 Ioan 4:16: „Dumnezeu este iubire.” Datorită acestei iubiri, Iehova temperează dreptatea cu milostenia, oferindu-l pe Fiul Său drept recompensă, pentru ca cei care au credinţă să primească viaţă. Cu tandreţe şi compasiune, asemenea unui tată iertător, Iehova trece cu vederea tendinţa noastră de a înfăptui lucruri rele, numai dacă Îi vom copia iubirea şi îi vom înfăptui vrerea. „Binecuvântat fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl tandrei milostenii şi Dumnezeul tuturor mângâierilor.” – 2Cor. 1:3.

Dacă apreciem iubirea lui Dumnezeu şi milostenia lui pentru noi, trebuie să o împărtăşim şi altora. Pe de cealaltă parte, dacă noi, după ce împărtăşim milostenia lui Iehova, nu o dăruim, la rândul nostru, altora, ci ne luăm de ‚paiul din ochiul fratelui nostru’, ignorând astfel enorma bârnă din ochiul nostru, ar fi de mirare dacă Dumnezeu şi-ar lua înapoi milostenia pe care ne-a arătat-o? Isus a arătat că exact aşa se va întâmpla: „Căci de vei ierta fărădelegile oamenilor, Tatăl tău ceresc te va ierta şi El pe tine; dar de nu vei ierta fărădelegile oamenilor, nici Tatăl tău păcatele tale nu le va ierta.” – Mat. 6:14, 15.

Cuprins

FEMEIA PĂCĂTOASĂ

Într-o zi, Isus lua cina cu un Fariseu. Ocazia respectivă a făcut posibilă semnalarea necesităţii de primire şi de dăruire a milosteniei şi iertării. Astfel ni se relatează: „Şi iată! O femeie ce era cunoscută în oraş ca şi păcătoasă, a auzit că El lua masa în casa Fariseului şi ea a adus o lădiţă de alabastru plină cu uleiuri parfumate şi îngenunchind la picioarele Lui, ea a plâns şi picioarele a început a i le uda cu lacrimile ei şi cu părul din capul ei le ştergea. I-a sărutat picioarele şi le-a uns cu ulei parfumat. Privind acestea, Fariseul care L-a invitat, şi-a spus în sinea lui: 'Acest om, dacă un profet era, ar fi trebuit să ştie cine şi ce fel de femeie este cea care Îl atinge, că ea o păcătoasă este.'" – Luca 7:37-39.

Fariseul a considerat-o pe această femeie inferioară lui, gândindu-se că Isus ar fi trebuit să reacţioneze la fel ca el. Isus îi cunoştea gândurile lui făţarnice. „Răspunzându-i, astfel a grăit Isus: 'Simon, am ceva să îţi spun.' El a rostit: 'Spune Învăţătorule!' 'Doi oameni erau datori unui om care îi împrumutase; unul datora cinci sute de dinari iar celălalt cincizeci. Când nu au mai avut cu ce să plătească banii înapoi, el i-a iertat pe amândoi. Prin urmare, care dintre ei îl va iubi mai mult?' Răspunsul lui Simon a fost: 'Cred că cel care datora mai mult.' El i-a spus: 'Bine ai judecat.' Apoi, s-a întors către femeie şi i-a spus lui Simon: 'Vezi femeia aceasta? În casa ta am intrat Eu; apă pentru picioare nu mi-ai dat. Dar această femeie picioarele Mi le-a udat cu lacrimile ei şi cu părul ei le-a şters. Tu nu m-ai sărutat; dar această femeie, de când aici am venit, nu a încetat să îmi sărute picioarele. Tu nu mi-ai uns creştetul cu ulei; dar această femeie mi-a uns picioarele cu ulei parfumat. În temeiul acestora, ţie îţi spun, păcatele ei, deşi mari, iertate sunt, căci un fapt de mare iubire a săvârşit; dar cel căruia puţin i se iartă, puţin iubeşte." – Luca 7:40-47.

Piosul Fariseu a fost cel care a pierdut. Prin modul său rău de gândire el a considerat păcătoasa femeie ca fiind sub rangul său şi nevrednică de atenţia sa. În acelaşi timp, el nu L-a cinstit pe Isus. Femeia păcătoasă L-a cinstit. Nu este vorba despre faptul că ea a fost o păcătoasă mai mare decât Fariseul, deşi unii ar putea crede asta. Probabil tocmai opusul a fost adevărat, precum tocmai Isus i-a lămurit cu alte ocazii pe Farisei. S-a referit la faptul că ea a recunoscut nevoia de milostenie şi iertare. Ea a realizat cu adevărat şi profund, existenţa păcatului ei. Ea a simţit, de asemenea, nevoia de a-şi arăta iubirea prin fapte. Fariseul nu a simţit nevoia să facă niciunul din aceste lucruri. El a crezut că este drept şi că nu trebuie să se căiască. Din această cauză, el nu a considerat că este nevoie de înfăptuirea acestor acte de iubire, precum a făcut femeia. Iubirea lui pentru Cristos nu era la fel de mare. Din cauza neîmpărtăşirii lui a milosteniei şi iubirii pentru alţi păcătoşi,

Cuprins

păcatele lui s-au dovedit a fi mai grave. Isus i-a spus femeii: „Credinţa ta te-a salvat; pleacă liniştită.” Nu există nicio înregistrare că i-ar fi spus Fariseului că iubirea lui l-a salvat. – Luca 7:50.

CE AR TREBUI SĂ FACI

Lumea fără de iubire de astăzi este precum Fariseii. Calea ei rece, nemiloasă a nimicit vieţile a milioane de oameni. A semănat ură. Nu poate semăna iubire. Nu după mult timp, Iehova îşi va lua înapoi milostenia pe care i-a dăruit-o acum aproape 4,000 de ani, de la potopul din zilele lui Noe. La războiul universal, Armaghedon, El îi va nimici prin dreptate pe cei fără de iubire şi nemiloşi. Aceea va fi o perioadă de nemaipomenită tulburare pentru această lume plină de conflicte. Cei care şi-au dovedit iubirea prin milostenie şi iertare, vor fi cruţaţi şi li se va deschide calea spre o lume nouă, unde, sub mâna iubitoare a lui Dumnezeu, omenirea va fi adusă din nou, treptat, la perfecţiune.

Toate persoanele ce posedă sentimentul de dreptate ar trebui să-şi dorească restaurarea acelui paradis. Tu vrei acest lucru? Dacă vrei şi eşti dispus să primeşti ocrotirea lui Dumnezeu şi dacă vrei să fii protejat cu milostenie împotriva crizei mondiale ce se apropie, ar trebui să sădeşti iubire, învăţând cum să fii milostiv cu semenii tăi. Nu te îngrijora dacă el nu-ţi răspunde actelor tale de iubire. Dacă ceilalţi vor continua să fie răi şi nemiloşi, în ciuda iubirii tale, ei vor fi cei care vor avea de pierdut. Ei vor trebui să răspundă în faţa lui Iehova, însă tu L-ai mulţumit pe Dumnezeu arătându-i în mod continuu iubire şi milostenie.

Vor fi cei care vor aprecia iubirea şi milostenia ta şi care vor ajunge să înţeleagă scopurile lui Dumnezeu, asemenea femeii păcătoase. Iuda 22, 23 spune: „Continuă, de asemenea, să arăţi milostenie celor care au îndoieli; salvează-i, înşfăcându-i din foc. Însă, continuă să arăţi milostenie faţă de ceilalţi, cu frică, în timp ce urăşti până şi veştmintele care au fost pătate de trup.”

Fericirea de acum şi viaţa veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu sunt beneficiile unui drum al vieţii plin de iubire şi de milostenie. Isus a spus: „Fericiţi sunt cei milostivi, căci ei milă vor arăta.” Dacă doreşti viaţă veşnică pe paradisul pământesc al lui Dumnezeu, fii zgârcit cu criticile, însă risipitor de iubire; fii sărac în a găsi greşeli, însă generos cu milostenia. De vei face aceste lucruri, pe Dumnezeu Îl vei copia, căci „Iehova este milostiv şi binevoitor, încet la mânie şi plin de iubitoare bunăvoinţă.” – Mat. 5:7; Ps. 103:8.

Dezastrele – O caracteristică a epocii noastre

Anii 1950 au fost numiţi deceniul dezastrelor în America. Ca rezultat al dezastrelor cum ar fi uraganele, inundaţiile, tornadele şi incendiile, 29,000 de case au fost distruse iar 600,000 au fost avariate, lăsând 1,600,000 de oameni fără locuinţă. Nu este de mirare că Crucea Roşie Americană a numit anii '50 ca fiind cel mai dezastruos deceniu din istoria naţiunii.

Cuprins

EXISTĂ numeroase cazuri în care credincioşii devotaţi şi botezaţi au ascultat sfatul apostolului Pavel şi au continuat să locuiască împreună cu partenerii necredincioşi pentru a găsi bucuria de a-şi 'salva', în cele din urmă, partenerul de căsătorie. Dar ce se întâmplă cu credinciosul care se foloseşte de spiritul lui Dumnezeu pentru a rezista persecuţiei şi depune eforturi pentru a păstra căsătoria, dar al cărui partener necredincios consideră că acest lucru este neplăcut şi se îndepărtează, dorind să trăiască singur altundeva sau să divorţeze ori să se despartă în mod legal? Pavel a răspuns: „Dar dacă necredinciosul vrea să plece, lasă-l să plece, un frate sau o soră nu este atunci în robie, căci Dumnezeu la pace te cheamă." – 1Cor. 7:15.

[2] Interesat fiind de propria lui pace creştină, credinciosul l-ar putea lăsa pe necredinciosul partener de viaţă să plece şi să locuiască altundeva. Necredinciosul plecat s-ar putea să nu se mai recăsătorească, la fel cum nu ar face nici un credincios creştin despărţit: „Dar de ea chiar va pleca, singură să rămână sau cu soţul ei să se împace." (1Cor. 7:11) Credinciosul abandonat nu deţine bazele biblice pentru a săvârşi un divorţ legal, cu alte cuvinte, nu se poate divorţa numai pe baza abandonării sau incompatibilităţii credinţelor religioase. Astfel, chiar dacă divorţează, el nu ar avea libertatea oferită de Scripturi, de a-şi uşura nesatisfăcătoarea şi legala singurătate, remăritându-se. Isus Cristos Însuşi, spune următoarele cuvinte:

[3] „Nişte farisei s-au apropiat de el, cu gând să-l ispitească, şi au zis: 'Îi este permis unui bărbat să divorţeze de soţia sa pentru orice motiv?' Răspunzând, el a zis: 'N-aţi citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc şi a spus: «De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor fi o singură carne»? Aşa că nu mai sunt doi, ci o singură carne. Deci ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug omul să nu despartă'. Ei i-au zis: 'Atunci de ce a poruncit Moise să-i dea un certificat de divorţ şi să divorţeze de ea?' El le-a zis: 'Din cauza împietririi inimii voastre a îngăduit Moise să divorţaţi de soţiile voastre, dar n-a fost aşa de la început. Eu vă spun că cine divorţează de soţia lui din alt motiv decât fornicaţia şi se căsătoreşte cu alta comite adulter'." – Mat. 19:3-9; Deut. 24:1-4.

[4] Astfel, Isus nu a spus că divorţul ar trebui interzis de legea Statului din orice motiv, chiar şi din cauza adulterului. Preoţii habotnici de astăzi, care insistă cu privire la o astfel de lege, de interzicere a divorţului, vor să lege partenerii de căsătorie nevinovaţi de cei adulteri. Printr-o astfel de lege ei îl apără pe partenerul adulter şi, de asemenea, încurajează şi promovează infidelitatea, neoferind niciun

Cuprins

fel de alinare partenerului nevinovat. Dacă i-ar permite partenerului fidel să divorţeze de cel adulter, atunci s-ar anula iertarea confesională, precum căreia, preoţii se îndreaptă spre partenerul adulter. În acel caz, cel care comite adulterul nu ar mai fi protejat de indulgenţa preoţilor sau de iertarea păcatelor celui adulter, care numai se împărtăşeşte dar nu se schimbă. Metoda biblică, cea mai eficientă, de a reduce sau de preveni divorţurile legale este prin învăţătura Sfintelor Scripturi şi a moralităţii ei şi prin menţinerea congregaţiei creştine lipsită de membrii adulteri, şi nu prin adoptarea unei legi total potrivnică divorţului. O astfel de lege nu a împiedicat niciodată adulterul.

[5] Legea lui Dumnezeu, sub noul Lui legământ, precum a fost enunţată de Isus prin cuvintele mai sus citate, permite cu siguranţă divorţul, bazat pe motive potrivite. Acel temei biblic, sau conform Noului Legământ, este adulterul. Divorţul bazat pe acest motiv îi permite partenerului nevinovat să se recăsătorească fără a comite astfel un adulter prin recăsătorie. Divorţul din orice alte motive nu îl eliberează legal pe cel separat să se recăsătorească fără a fi vinovat de adulter în ochii lui Dumnezeu, devenind astfel nevrednic de a fi membru în congregaţia Sa, condusă de Cristos. Astfel trebuie înţelese cuvintele lui Isus, spuse în Predica de pe Munte. El s-a referit la legea divorţului, înregistrată de profetul Moise în Deuteronomul 24:1 şi a spus: „Tu ai auzit ce a fost grăit, 'Nu trebuie să comiţi adulter.'… Mai mult decât atât, s-a mai spus, 'Oricine divorţează de soţia lui, un certificat de divorţ să îi dea.' Însă, ţie îţi spun că oricine de soţia lui se desparte din alt motiv decât fornicaţia, victimă a adulterului o face, iar oricine cu o femeie despărţită se căsătoreşte, este vinovat de adulter." – Mat. 5:27-32.

[6] Dacă un creştin devotat divorţează de soţia sa din cauza adulterului, cum o poate face obiect al adulterului? Ea este deja o femeie adulteră prin calea ei şi datorită alegerii ei. Nu divorţul ar face-o vinovată de adulter. Cu toate acestea, dacă soţul divorţează de soţie din alte motive, chiar şi motive acceptate de legile ţării, cu excepţia fornicaţiei sau adulterului, atunci el o expune adulterului pe viitor. Cum se explică acest lucru? Căci, conform legii lui Dumnezeu, femeia ne-adulteră nu este despărţită de soţul ei printr-un astfel de divorţ care nu este biblic. Ea încă mai este soţia lui şi nu este liberă să se recăsătorească şi să aibă relaţii sexuale cu alt soţ acceptat de lege.

[7] Prin urmare, atunci când Isus a spus, „oricine se însoară cu o femeie divorţată comite adulter," el nu se referă la o femeie divorţată. El se referă la femeia divorţată din punct de vedere legal „din alt motiv decât fornicaţia"; cu alte cuvinte, o femeie care nu a comis adulter dar este divorţată. Acelaşi principiu se aplică şi soţului de care a divorţat soţia, deşi el nu a comis un adulter. Orice femeie care se va mărita cu el, îl va conduce spre adulter şi ea va deveni o adulteră.

[8] În Marcu 10:11, 12, afirmaţia lui Isus despre divorţ este: „Oricine se desparte de soţia lui şi se căsătoreşte cu alta, comite un act de adulter împotriva ei, şi dacă este o femeie cea care de soţul ei se desparte şi cu un altul se mărită, ea este vinovată de adulter." În Luca 16:18 putem citi ceva asemănător: „Oricine de soţia lui se desparte şi cu o alta se însoară, adulter comite, iar cel care cu o femeie despărţită se însoară, adulter comite."

Cuprins

[9] Acele versete nu interzic divorţul. Însă, ele ar transmite, cu alte cuvinte, că niciun om divorţat nu ar avea dreptul să se recăsătorească, numai după moartea partenerului de căsătorie; o recăsătorire din timpul vieţii ar însemna încălcarea legii lui Dumnezeu cu privire la adulter. Cu toate acestea, acele două versiuni ale cuvintelor lui Isus, despre divorţ, trebuie explicate în concordanţă cu afirmaţia completă, înregistrată de apostolul Matei, care demonstrează că ceea ce Marcu şi Luca au spus despre divorţ este adevărat, dacă motivul pentru cererea de divorţ este altul decât adulterul comis de partenerul necredincios. Persoana singură, ce comite fornicaţia cu o femeie preacurvară, devine „un singur trup" cu o femeie care nu este soţia lui. La fel, cel care comite adulterul, devine un singur trup, nu cu soţia lui legală, ci cu persoana imorală cu care trăieşte în mod ilegal. Adulterul păcătuieşte, astfel, prin propriul său trup. Da, nu numai cu propriul său trup dar şi faţă de soţia lui legală, care a fost până în acel moment „un singur trup" cu el. (1Cor. 6:16, 17) Din acest motiv, adulterul rupe cu adevărat uniunea căsătoriei. De aceea, divorţul provocat de comiterea unui adulter, dizolvă din punct de vedere formal şi în mod complet uniunea legală a căsătoriei. El eliberează partenerul nevinovat, îi permite să se recăsătorească, cu onoare şi fără nicio pată cu privire la buna sa moralitate, în timpul vieţii partenerului vinovat de care a divorţat.

[10] Divorţul de un partener adulter, nu îl expune pe răufăcătorul divorţat adulterului. Mai degrabă, căsătoria legală, atât cât a ţinut, a eşuat în a-l proteja pe răufăcător de imoralitate. Astfel, cel care se căsătoreşte cu adulterul divorţat se căsătoreşte numai cu o persoană care nu este curată, cu un păcat din punct de vedere moral; iar această recăsătorire nu determină adulterul divorţat să fie adulter pentru prima oară. Dacă partenerul de căsătorie nevinovat divorţează de partenerul adulter, el se eliberează pentru a se putea recăsători. Cel care divorţează în concordanţă cu Scripturile nu se desparte numai pentru a se descotorosi de partenerul adulter, pe care nu îl mai iubeşte şi cu care nu se mai simte în siguranţă să trăiască sau să aibă relaţii sexuale, ci se eliberează, cu adevărat, pentru a se putea recăsători, dacă acest lucru este cel mai înţelept lucru de făcut, datorită nevoii de un partener fidel şi devotat. Divorţând de partenerul adulter, el îi permite, pur şi simplu, să aibă viaţa pe care şi-o doreşte, o viaţă desfrânată.

JUDECATA ÎMPOTRIVA CELOR DESFRÂNAŢI

[11] Comiterea unui adulter poate provoca o nenorocire căsătoriei legale prin ajungerea la divorţ. Însă cu siguranţă aduce neplăceri mai mari în privinţa relaţiei cu Dumnezeu, care a venit acum la templul spiritual împreună cu Mesagerul Lui judiciar, Isus Cristos, pentru a judeca. El ne avertizează: „'Eu voi veni aproape de voi, oamenilor, pentru a vă judeca, şi un martor grăbit împotriva vrăjitorilor voi fi şi împotriva preacurvarilor, … căci ei de Mine nu au avut frică,' a grăit Iehova al oştirilor." – Mal. 3:1, 5; Evr. 13:4.

[12] Această judecată divină se va materializa prin alungarea celui care a comis adulterul din congregaţie. Decizia judecătorească este înmânată congregaţiei:

Cuprins

„Încetează prietenia cu oricine se numeşte frate dar care este adulter … nici măcar nu mânca alături de un astfel de om… Îndepărtaţi-l pe omul ticălos din mijlocul vostru.” (1Cor. 5:11-13) Nu există viaţă veşnică în afara organizaţiei etice a lui Dumnezeu. Prin urmare, alungarea adulterului ar putea fi un act iniţial de judecată care duce spre drumul eternei distrugeri a celui care a păcătuit. Numai dacă el dă dovadă de căinţă neprefăcută, care vine din inimă faţă de Dumnezeu, şi numai dacă încearcă în mod sincer să se păstreze curat din punct de vedere etic, dându-şi silinţa să nu contamineze congregaţia, Dumnezeu îi poate îngădui congregaţiei să îl reprimească pe păcătosul îndreptat, supunându-l la o perioadă de probă până va recâştiga încrederea.

[13] Dacă partenerul căsătoriei adulter se împărtăşeşte şi arată o sinceră căinţă şi promite să fie credincios şi fidel jurământului căsătoriei, iar apoi va implora iertare, partenerul nevinovat poate alege să îl ierte şi să reia căsătoria şi să renunţe la divorţ. Sub anumite circumstanţe, aceste fapte nu numai că păstrează legământul căsătoriei, ci îl împiedică, de asemenea, pe cel nevinovat de a trebui să trăiască, să mănânce şi să doarmă cu un partener alungat din congregaţie; o situaţie foarte dificilă din punct de vedere spiritual. De ce?

[14] Imoralitatea afectează privilegiile de care s-ar putea cineva bucura, în rândurile congregaţiei. Din acest motiv, partenerul care a comis adulterul ar trebui să se împărtăşească reprezentanţilor congregaţiei. Aceşti slujitori responsabili ai congregaţiei ar putea lua în considerare căinţa şi amărăciunea celui care a greşit, dacă a fost prima abatere, şi ei ar putea, prin compasiune, să respecte decizia partenerului nevinovat de a-l ierta pe cel ce se căieşte, pe cel dispus să se schimbe; şi pentru a păstra unirea spirituală a cuplului căsătorit, ei nu l-ar alunga din congregaţie pe cel care a înşelat. Ei l-ar face responsabil pe cel nevinovat să impună o perioadă de probă celui care a păcătuit, atât cât este nevoie pentru a demonstra că păcătosul a revenit la un bun comportament moral; ei îl vor verifica pe cel păcătos în fiecare lună, timp de un an, pentru a-l ajuta să se schimbe. Însă, dacă păcătosul a fost responsabil de anumite sedii sau de anumite misiuni ale lucrării, atunci reprezentanţii comisiei congregaţiei trebuie să-l înlăture de la conducerea unor astfel de sedii sau de la îndeplinirea unor astfel de misiuni. Din ce cauză? Din cauză că potrivit Scripturilor, calificările pentru a deţine o astfel de poziţie, cu responsabilitate şi săvârşire a unei slujbe speciale în mijlocul congregaţiei, ocupantul trebuie să constituie un exemplu, trebuie să fie determinat, cu conştiinţa curată, deasupra reproşurilor aduse mijlocitorilor Diavolului. (1Tim. 3:1-9; Tit 1:5-9) Prin urmare, deşi cel păcătos, dar care se căieşte, a fost iertat de partenerul de căsătorie nevinovat şi de reprezentanţii comisiei congregaţiei, el este considerat nepotrivit pentru a ocupa o funcţie în sedii sau de a săvârşi un serviciu special.

[15] În multe cazuri, iertarea de către partenerul nevinovat se poate dovedi a fi limitată privind puterea de a-l scăpa pe cel adulter de toate consecinţele serioase rezultate în urma imoralităţii. Dacă partenerul imoral a comis adulterul cu o persoană din afara congregaţiei, împotriva unui astfel de om adulter sau stricat, congregaţia nu trebuie să ia nicio măsură. Nu este nevoie să i se ceară iertare

Cuprins

acelui adulter sau acelui om stricat şi nici nu trebuie îndreptate lucrurile cu un astfel de străin desfrânat. Dar dacă cineva a comis păcatul cu cineva din propria congregaţie sau din altă congregaţie creştină, atunci iertarea partenerului nevinovat s-ar putea să nu fie suficientă pentru a împiedica o alungare din congregaţie.

[16] Să presupunem că adulterul a fost comis cu soţul sau cu soţia altei persoane din aceeaşi congregaţie sau din altă congregaţie, sau cu o persoană minoră, aflată încă sub îngrijirea părinţilor sau a unui tutore. Atunci, cei care sunt în mod grav afectaţi de greşeala morală ar intra în acelaşi cadru. Soţul a cărui soţie a fost violată, sau soţia a cărei soţ a păcătuit cu soţia altcuiva, sau părinţii a căror copil a fost păcălit – iartă ei oare? Sau doresc ei să fie luate măsuri disciplinare împotriva persoanei imorale căsătorite? Partenerul de căsătorie nevinovat poate ierta, din motive personale, însă el nu poate ierta în numele celor care au fost răniţi. O astfel de iertare, personală şi cu caracter intern nu poate îndrepta situaţia exterioară, provocată de cel vinovat. Nu poate înăbuşi cererile îndreptate spre congregaţie pentru a se lua măsuri disciplinare sau cererile de a repara, prin căi legale, altundeva decât curţile judecătoreşti ale ţării. Congregaţia poate, prin urmare, să renunţe la calitatea lui de membru, în ciuda iertării personale de către cel nevinovat a celui păcătos.

[17] Comisia congregaţiei trebuie să se gândească de asemenea la gravitatea faptei. Cât de mare a fost? Au fost cumva şi alte congregaţii implicate, a avut cumva de suferit puritatea organizaţiei lor locale? Să spunem, de exemplu, că un bărbat căsătorit a făcut, în mod obişnuit, călătorii la un anumit număr de congregaţii şi că în toate acestea, sau în unele dintre acestea, el a făcut avansuri nepotrivite femeilor singure sau unor soţii – oriunde a putut găsi o soră docilă sau doritoare. El comite un act general de desfrâu tocmai în mijlocul sfintei congregaţii a lui Dumnezeu. El pângăreşte organizaţia lui Dumnezeu, prin acele câteva congregaţii. El abuzează de funcţia pe care o deţine, în ceea ce priveşte acele congregaţii. Fiind acoperit de slujirea lui oficială, el se strecoară numai pentru a-şi satisface dorinţele lui perverse. El convinge surorile slabe şi timide în a-i ceda intenţiilor lui necurate. Când este singur, el se roagă la Dumnezeu să îl ierte, însă el nu săvârşeşte niciun fel de efort pentru a se controla sau pentru a se îndrepta. Astfel că el continuă să păcătuiască, având impresia greşită că bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, dăruită prin Cristos, îi va anula păcatele, pe care el se bucură să le comită, fără a se gândi la puritatea şi la numele congregaţiei lui Dumnezeu.

[18] Un asemenea om se dovedeşte a fi unul dintre aceia despre care se vorbeşte la Iuda 4: „Unii oameni au alunecat asemenea celor de acum mult timp, condamnaţi de către Scripturi judecăţii, descrişi aici, ca oameni păgâni, folosindu-se de nemeritata bunătate a lui Dumnezeu ca de o scuză pentru purtarea lor desfrânată şi fiind prefăcuţi faţă de singurul nostru Stăpân şi Domn, Isus Cristos.”

[19] În ochii lui Dumnezeu, acest om călător, responsabil, este găsit şi expus. Soţia lui îl iartă în momentul în care el recunoaşte că a greşit. Însă, este iertarea ei de vreun ajutor? Nu! Nu prezintă nicio protecţie pentru el împotriva meritatelor consecinţe. El nu se poate schimba peste noapte. Recunoaşterea sa forţată a vinei şi exprimarea regretului nu înseamnă că transformarea este adevărată. El reprezintă

Cuprins

un pericol în mijlocul congregaţiei oamenilor devotaţi ai lui Dumnezeu, o influenţă rea şi puternică ce poate stârni toată mulţimea. El este un profanator intenţionat şi înrăit a ceea ce este sfânt. El nu este demn de încredere, reprezintă un risc – este un om ce nu îşi are locul printre noi. Potrivit legilor Bibliei el trebuie alungat din congregaţie. Congregaţia lui Dumnezeu trebuie să fie curată şi păzită, chiar dacă soţia lui îl iartă şi nu doreşte să divorţeze de el.

[20] Dar ce se întâmplă cu persoana adultă care este singură şi care comite fornicaţii şi care nu are un partener căruia să-i confeseze păcatul? Atunci când el este supărat şi simte păcatul lui ca pe un cuţit în inimă, poate el să meargă la cineva pentru a cere ajutor? Comisia congregaţiei de slujire este alcătuită din fraţi calificaţi spiritual care slujesc întreaga congregaţie. Dacă o persoană celibatară este acuzată de încălcarea poruncii lui Iehova, el îşi poate împărtăşi păcatul comisiei. Comisia va decide apoi ce măsură disciplinară va fi luată în fiecare caz, fie de alungare din congregaţie, fie de verificare. Ei deţin responsabilitatea de a păzi bunăstarea congregaţiei şi a fiecărui membru al acesteia şi trebuie să determine ce este de făcut spre binele congregaţiei. Dacă ei vor descoperi că persoana singură a păcătuit într-un moment de repeziciune, dacă a fost prima sa abatere şi dacă atitudinea lui dezvăluie amărăciune şi căinţă, ei trebuie să-şi îndeplinească datoriile lor în faţa lui Iehova de a arăta milostenie, la fel ca şi în cazul unui păcătos căsătorit şi de a stabili o perioadă de verificare, timp în care cel care a greşit le va raporta în mod regulat despre comportamentul lui şi despre eforturile lui de a se schimba. Dacă el ar fi un slujitor, bineînţeles că ar trebui să renunţe la funcţia lui, căci nu mai este de încredere.

CĂUTAREA PĂCII DE CĂTRE CEI CĂSĂTORIŢI

[21] De-a lungul anului de slujire 1958-1959, au fost 6,552 de membri alungaţi de Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, din motive diferite. Multe dintre ele au fost cazuri de imoralitate, fornicaţie sau adulter. Acolo unde a fost potrivit şi oportun, a fost arătată milostenie şi au fost 1,597 dintre cei alungaţi pe parcursul timpului, care au fost reprimiţi între 1958 şi 1959 datorită dovezilor de amărăciune adevărată, căinţă şi schimbare. Aceia au primit o perioadă de verificare, un interval de timp bine stabilit, înainte de a primi din nou privilegiile de bază ca a tuturor membrilor congregaţiei. Astfel, la sfârşitul respectivului an de slujire au fost, dintre toţi cei cărora li s-a luat calitatea de membru de-a lungul ultimilor ani, un total de 25,143 care erau încă alungaţi din congregaţia oamenilor lui Iehova. Chiar dacă este greu pentru cineva să îi dea afară din congregaţie, noi ne alinăm să ştim că din sute de mii de oameni care săvârşesc acţiuni de propovăduire pe pământ, numai 0,81 % au fost alungaţi din congregaţie. Aceasta semnifică numai opt zecimi din 1%. Cu toate acestea, acea mică cifră reprezintă totuşi un avertisment pentru fiecare dintre noi.

[22] Alungarea din congregaţie îndepărtează o persoană de la relaţiile paşnice cu Iehova Dumnezeu. Creştinii căsătoriţi ar trebui să evite cu groază o astfel de

Cuprins

năruire a păcii cu Dumnezeu. Dumnezeu i-a chemat pe creştinii căsătoriţi spre pace. (1Cor. 7:15) În momentul în care sunt căsătoriţi fie ca ei să păstreze cu gelozie pacea lor cu El. Aceasta înseamnă a păzi, pe cât de mult posibil, pacea lor din sânul familiei, cea dintre soţ şi soţie. Până la sfârşit fie ca ei să-şi trăiască vieţile devotaţi lui Dumnezeu şi lui Cristos şi fideli partenerilor lor de căsătorie, cu care formează „un singur trup".

[23] De cealaltă parte a universalului război al Armaghedonului, acum nu atât de îndepărtat, se află Paradisul reinstaurat al pământului. Dar încă din zilele noastre, încă din anul 1919, marele Cultivator şi Plantator, Iehova Dumnezeu, a dus martorii devotaţi de pe pământ într-un Paradis spiritual. Acolo, ei se bucură de pace, bucurie şi de toate roadele duhului spirit şi ei împărtăşesc toate roadele lucrărilor bune prin propovăduirea veştii bune a Regatului, în toată lumea. În acest Paradis spiritual, la fel ca cel iniţial, din grădina Eden, pe când era ocupat de cei doi oameni desăvârşiţi, Adam şi Eva, nu este loc pentru poligamie sau pentru comportamente nepotrivite în căsătorie, sau pentru dispreţul faţă de relaţia teocratică dintre un bărbat şi o femeie. Fie ca şi credincioşii căsătoriţi să reflecteze asupra situaţiei şi să profite de ocazie pentru a face eforturi în salvarea partenerului de căsătorie mult iubit. Prin comportamentul lor în mariaj, fie ca ei să îl slăvească pe Dumnezeu. Mare va fi recompensa lor. Căsătoria lor îi va servi scopurilor Lui şi îşi va juca rolul în răzbunarea Lui pentru a dărui cu afecţiune această uniune demnă, cinstită şi paşnică, dintre un soţ şi o soţie.

Întrebări pentru studiu

1. Dacă, după toate străduinţele partenerul de viaţă necredincios doreşte să plece şi să locuiască separat, ce trebuie să facă soţul sau soţia care are credinţă?
2. Dacă o despărţire are loc, este aceasta un motiv pentru divorţ în conformitate cu Scriptura şi poate fi ea urmată de recăsătorirea cu altcineva?
3. Ce spune Isus în legătură cu aceasta, potrivit lui Matei 19: 3 – 9?
4. Cuvintele lui Isus susţin oare decretarea unei legi total anti-divorţ şi care este modul cel mai eficient de a reduce sau a preveni cazurile de divorţ legal?
5. Ce fel de divorţ are baze biblice şi ce privilegiu acordă el partenerului inocent?
6. Oare atât divorţul biblic cât şi non-biblic fac femeia să fie vinovată de adulter sau dacă există o diferenţă, care este aceasta?
7. La ce fel de persoană divorţată s-a referit atunci Isus când a spus că cine se însoară cu o femeie divorţată comite un adulter?
8. (a) Luate separat ce înseamnă declaraţiile lui Marcu şi Luca din punct de vedere al tuturor celor divorţaţi? (b) În armonie cu ce trebuie explicate afirmaţiile lui Marcu şi ale lui Luca şi de ce distruge adulterul căsnicia şi deschide drumul către divorţul biblic?
9. Divorţând de un partener adulterin de ce este acesta cât şi partenerul inocent eliberat?
10. Pe lângă căsniciile legale, cărui lucru serios îi aduce adulterul dezastrul, mai ales de când Iehova a venit la templu?

Cuprins

11. Care este decizia judiciară legată de o asemenea persoană imorală şi care este singurul mod prin care cel imoral poate fi salvat de distrugerea eternă?
12. (a) Când un partener comite un adulter, cum poate fi păstrată legătura căsătoriei şi cum poate cuplul să continue să locuiască împreună? (b) Prin ce demers poate congregaţia să îl oprească pe partenerul nevinovat şi iertător de la a mai trebui să locuiască cu partenerul decăzut? (c) Deşi cel adulterin poate fi iertat, ce trebuie să se întâmple cu orice funcţie sau poziţie pe care o deţinea în cadrul congregaţiei? De ce?
13. În ce situaţii ar duce iertarea din partea partenerului la oprirea înlăturării din organizaţie a celui vinovat?
14. În cazul în care un membru comite un adulter în cadrul congregaţiei sau în altă congregaţie, de ce ar putea congregaţia vinovatului să fie nevoită să-l înlăture în ciuda iertării din partea partenerului nevinovat?
15. (a) De exemplu cum ar putea un bărbat care are o funcţie oficială ce necesită muncă de teren, să viziteze şi să corupă un număr de femei care consimt la aceasta într-o asemenea congregaţie externă şi să se roage în acelaşi timp creând celorlalţi o impresie falsa?
16. De ce trebuie un asemenea bărbat să fie înlăturat din congregaţie chiar dacă nevasta lui îl iartă şi nu divorţează de el?
17. Când un adult necăsătorit comite acte sexuale şi doreşte să-şi mărturisească păcatul, la cine trebuie să meargă şi cum va interacţiona congregaţia cu el?
21. (a) În timpul anului de slujire 1958-1959, câţi au fost înlăturaţi din societatea Lumea Nouă? Câţi au fost reinstauraţi? Câţi au rămas înlăturaţi? (b) Este procentajul mic de membri înlăturaţi un număr ce poate fi ignorat?
22. Pentru ce au chemare creştinii căsătoriţi şi cum trebuie ei să păzească acest lucru?
23. (a) De ce, mai ales acum nu este loc pentru căsnicii greşite aşa cum nu era nici în Eden? (b) Ce trebuie atunci să facă creştinii căsătoriţi pentru a-l mulţumi pe Creatorul de căsnicii pentru bărbat şi femeie?

Legământele dintre Dumnezeu şi om

DACĂ ar fi posibil, ai fi de acord să faci o înţelegere cu o furnică? Ai face un legământ cu o muscă? Dacă aceste creaturi ar avea suficientă inteligenţă pentru a gândi şi pentru a comunica cu tine, le-ai promite lor lucruri care vor ajuta la îmbunătăţirea lor şi apoi îţi vei ţine acea

Cuprins

promisiune? Sau le-ai dispreţui, ai refuza să faci un legământ cu ele pentru că sunt atât de mici, slabe şi insignifiante?

Insignifianţa omului în comparaţie cu Dumnezeu este mult mai izbitoare decât diferenţa dintre o furnică, sau o muscă, comparativ cu omul. Pentru Dumnezeu, naţiuni întregi înseamnă mai puţin decât o furnică, chiar mai puţin şi decât particule fine de nisip. „Iată! Neamurile sunt asemenea unei picături din găleată; şi ca particula de nisip pe scara ce lor le-a fost dată." (Isa. 40:15) În ciuda faptului că neamurile sunt mai mici decât particulele fine de nisip în ochii lui Dumnezeu, El a binevoit să facă legăminte cu oamenii care cred în El.

Un legământ poate fi un pact de comun acord, între două părţi, sau o promisiune din partea unuia pentru a face un lucru pentru celălalt. Cuvântul evreu pentru aceasta are o rădăcină care se traduce prin „a tăia". Ea provine, cu siguranţă, dintr-un vechi obicei de a tăia sau împărţi un animal sacrificat pentru a consemna un legământ. Această practică este menţionată la Ieremia 34:18, cu aceste cuvinte: „Ei nu au urmat cuvintele legământului pe care le-au promis înaintea Mea, prin mielul de ei tăiat în două, pe care l-au împărţit." Aceasta este explicaţia expresiei „a tăia un legământ." − Gen. 15:18.

LEGĂMÂNTUL LUI NOE

Marele Conducător al Universului i-a dat o promisiune lui Noe înainte de potop, promisiune care poate fi considerată prima manifestare directă a unui legământ între Dumnezeu şi om. „Legământul Meu cu tine îl fac, iar tu în arcă trebuie să intri, tu şi fiii tăi şi soţia ta şi soţiile fiilor tăi." (Gen. 6:18) Acesta a fost un legământ care se referea la supravieţuirea lui Noe şi a familiei lui. Noe şi-a arătat credinţa în promisiunile lui Dumnezeu şi onoarea sa prin supunerea lui, construind arca şi intrând în ea împreună cu familia. Dacă el nu făcea ceea ce I s-a poruncit de către Dumnezeu, neascultarea lui ar fi anulat legământul şi nu ar fi fost salvat. Oamenii care încalcă înţelegerile cu Dumnezeu sunt cei care „merită moartea." − Rom. 1:31, 32.

După trecerea potopului Iehova a făcut un alt legământ cu Noe, folosindu-l ca pe un reprezentant al rasei umane. Legământul conţinea o promisiune care spunea că Iehova Dumnezeu nu va mai distruge niciodată omenirea printr-un potop. Deoarece curcubeul a fost oferit drept simbol vizual şi memento al respectării promisiunii, legământul a fost cunoscut drept legământul curcubeului. „Legământul cu tine îl fac: niciodată nu va mai fi tot neamul înecat de ape printr-un potop şi nici un potop nu va mai fi care va distruge pământul. Curcubeul meu dintre nori îl dau şi un semn va fi al legământului dintre Mine şi pământ." − Gen. 9:11, 13.

Deşi îndeplinirea acestui legământ promis nu s-a înrădăcinat în acţiunile oamenilor, aceasta nu înseamnă că omul poate încălca legea divină menţionată în Geneza 9:4-6, despre sanctitatea sângelui sau vieţii, fără a avea nicio pedeapsă. Fără a-şi încălca promisiunea cu privire la un alt potop global, Dumnezeu poate distruge prin alte mijloace oamenii care îi încalcă în mod deliberat poruncile.

Cuprins

LEGĂMÂNTUL CU AVRAAM

După cum s-a putut observa, oamenii cu care Dumnezeu a făcut un legământ au fost oameni de credinţă, oameni care L-au ascultat. Avraam a fost un astfel de om. El s-a născut la 352 de ani după potop, iar la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani el a avut onoarea de a face un legământ cu Conducătorul Universului. Iehova a făcut un legământ cu el, spunând: „Eu un mare neam din tine voi desprinde şi pe tine te voi binecuvânta şi numele tău mare îl voi face şi pe tine o binecuvântare te voi face. Şi îi voi binecuvânta pe cei care te binecuvântează, iar cel care rău îţi va face, pe el îl voi blestema şi toate familiile pământului cu siguranţă se vor binecuvânta prin tine.” − Gen. 12:2, 3.

Legământul lui Iehova cu Avraam a luat naştere atunci când Avraam a ascultat porunca divină de a-şi părăsi ţara şi de a merge în ţinuturile Canaan-ului. În multe ocazii ce au urmat, Dumnezeu a confirmat legământul. O astfel de ocazie s-a ivit atunci când Avraam a trecut un test greu de credinţă, care l-a implicat pe fiul lui Isaac. − Gen. 22:15-18.

Legământul lui Avraam şi-a găsit îndeplinirea prin Isus Cristos. El face parte din seminţia lui Avraam, cea care aduce binecuvântarea asupra tuturor neamurilor pământului care au credinţă în el şi în mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu. „Scopul a fost ca binecuvântarea lui Avraam să se răspândească asupra neamurilor prin Isus Cristos.” − Gal. 3:14.

Datorită credinţei lui, Avraam a fost văzut ca un om drept în ochii lui Dumnezeu. Drept semn sau sigiliu al acestei constatări, Iehova a făcut cu el legământul circumciziei. Acesta era un legământ care îi cerea lui Avraam şi de asemenea copiilor lui de genul masculin, la fel ca şi servitorilor lui, de a se supune circumciziei. Cu privire la acestea, Pavel a spus, multe secole mai târziu: „El a primit un semn, circumcizia, drept sigiliu al dreptei credinţe pe care el a avut-o în viaţa sa netăiată împrejur, pentru ca dreptatea lor să conteze.” − Rom. 4:11.

LEGĂMÂNTUL LEGII

Iehova a făcut un legământ cu urmaşii lui Avraam, la 430 de ani după legământul cu Avraam. A fost înfăptuit pe Muntele Horeb din Arabia, în timp ce ei erau adunaţi la baza muntelui. Acest legământ memorabil a devenit cunoscut ca legământul legii. Reprezintă un nemaipomenit exemplu al manifestării marelui Conducător al Universului de nemeritată bunătate către oameni.

Legământul legii nu a înlocuit legământul cu Avraam, ci a fost numai o adăugire. A condus oamenii spre Seminţia lui Avraam, Isus Cristos. „Cât despre legământul înainte făcut de către Dumnezeu, Legea care s-a născut la patru sute şi treizeci de ani mai târziu nu a anulat-o, nu a nimicit promisiunea.” − Gal. 3:17.

Pentru urmaşii trupeşti ai lui Avraam, legământul legii a trebuit să servească drept protecţie împotriva influenţelor negative ale neamurilor păgâne şi de asemenea, să-i facă să-şi conştientizeze condiţia de păcătoşi şi nevoia lor de un sacrificiu desăvârşit şi de căinţă a păcatelor. „De ce atunci, Legea? A fost adăugată

pentru a se manifesta schimbarea, până când seminţia va atinge promisiunea care a fost făcută." − Gal. 3:19.

Legământul legii a fost bilateral. Iehova a promis că va face neamul Israelului proprietatea Sa deosebită şi că îi va dărui anumite binecuvântări, cu condiţia ca locuitorii lui să rămână în continuare supuşi. „'Dacă îmi veţi asculta întocmai vocea şi veţi păstra întocmai legământul, atunci cu siguranţă neamul meu favorit veţi fi, dintre toate neamurile, căci întregul pământ al Meu este. Iar voi un regat al preoţilor veţi fi pentru Mine şi un neam sfânt'.… Apoi, toţi oamenii în acelaşi timp au răspuns şi au spus: 'Tot ceea ce Iehova a grăit noi vrem să înfăptuim.'" (Ex. 19:5, 6, 8) Legământul a fost confirmat prin sângele animalelor sacrificate. „Iar Moise sângele l-a luat şi peste oameni l-a aruncat şi a spus: 'Acesta este sângele legământului pe care Iehova cu voi l-a făcut prin aceste cuvinte.'" − Ex. 24:8.

LEGĂMÂNTUL CU LEVIŢII

În momentul în care oamenii Israelului au construit un viţel din aur drept obiect al preamăririi, în timpul când s-au adăpostit la poalele Muntelui Horeb, fiii lui Levi au fost primii care s-au opus alături de Moise acestui comportament nelegiuit. Datorită dorinţei de preamărire pură, ei l-au ascultat numaidecât pe Moise prin omorârea a 3,000 de păgâni. Binecuvântarea pe care Iehova le-a oferit-o după aceea a fost un legământ al preoţiei. Ei au fost despărţiţi de restul lumii pentru a înfăptui un serviciu special lui Iehova. „Iehova a continuat să-I vorbească lui Moise, spunând: 'Cât despre Mine, iată! Eu, leviţii dintre fiii Israelului îi voi lua, în schimbul tuturor primilor născuţi din pântecele fiilor lui Israel, iar leviţii ai Mei vor trebui să fie.'" − Num. 3:11; Ex. 32:26-29.

A fost o râvnă asemănătoare, pentru slăvirea pură a lui Iehova, cea care l-a determinat pe levitul Phinehas, un nepot de-al lui Aron, de a ucide un izraelit şi pe femeia midianită care îl preamărea pe Baal, pe care bărbatul a ales-o pentru el, contrar poruncii lui Dumnezeu. Datorită acestei râvne, Iehova a făcut un legământ cu Phinehas, unul al păcii, promiţându-i că preoţia va rămâne în familia sa. Se pare că el a devenit un lider al familiei Korahites, care a păzit intrările în sfântul cort şi în tabără. Din moment ce acest legământ era unul al preoţiei, poate fi considerat ca făcând parte din legământul leviţilor. „Aici sunt alături de legământul Meu de pace. Şi un legământ al preoţiei pentru el trebuie să fie, pe o perioadă necunoscută, pentru el şi pentru copiii ce îl vor urma." − Num. 25:12, 13.

LEGĂMÂNTUL REGATULUI

Datorită credinţei şi supunerii lui, Regele David a ieşit în evidenţă în faţa lui Iehova pentru a deveni un părtaş al unui nemaipomenit legământ. Era un legământ al regatului care susţinea legământul cu Avraam, căci asigura îndeplinirea promisiunii de a binecuvânta neamurile şi familiile pământului. „Cu siguranţă voi ridica seminţia ta, care după tine va veni, care dinlăuntrul tău se va naşte şi regatul tău îl voi face. El este cel care, o casă în numele Meu va ridica, iar eu cu putere şi pentru totdeauna voi stabili tronul regatului." − 2Sam. 7:12, 13.

Cuprins

Seminţia pe care Dumnezeu a mărit-o, din David, şi al cărui regat, cu desăvârşire l-a stabilit, este Isus Cristos. „Acesta, măreţ, va fi şi Fiul Celui mai de Sus va fi numit şi Iehova Dumnezeu tronul lui David I-l va dărui, tatăl său, iar El rege va fi pentru totdeauna peste casa lui Iacov şi regatul Lui sfârşit nu va avea.” − Luca 1:32, 33.

Legământul regatului are o importanţă vitală pentru omenire, căci el asigură stabilirea păcii eterne pe pământ şi constituie o poruncă dreaptă pentru toţi oamenii. Dumnezeu îşi va ţine promisiunea. − Ps. 89:33-37.

NOUL LEGĂMÂNT

Cu mult timp înainte, Iehova a prezis stabilirea unui nou legământ, pentru a înlocui vechiul legământ al legii, după ce acesta şi-a atins scopul. Din moment ce scopul Legii a fost de a ghida urmaşii lui Avraam spre Seminţia promisă, şi anume Isus Cristos, acesta a luat sfârşit în momentul în care Cristos şi-a îndeplinit misiunea, aceea de a-şi oferi viaţa drept recompensă. „Cristos este sfârşitul înfăptuit al Legii.” − Rom. 10:4.

Iehova a prezis noul legământ prin profetul Ieremia. „‘Iată! Sunt zile ce vor veni’, este cuvântarea lui Iehova, ‘iar Eu cu casa Israelului şi cu casa lui Iuda un nou legământ voi face.’” (Ier. 31:31) Isus a anunţat acest legământ credincioşilor Lui, în noaptea dinaintea morţii Lui: „Această cupă este noul legământ, legat prin sângele Meu.” (1Cor. 11:25) Sângele sacrificiului Lui desăvârşit a validat legământul şi l-a pus în vigoare. La cincizeci de zile după învierea sa, legământul a început să funcţioneze, atunci când primul dintre cei 144,000 de izraeliţi spirituali a fost primit în mijlocul lui.

Noul legământ nu a fost făcut cu Israelul trupesc ci cu Israelul spiritual, alcătuit din evrei şi din oameni care nu erau evrei. „Mai mult decât atât, dacă lui Cristos îi aparţii, cu adevărat din seminţia lui Avraam te tragi, moştenitoare a promisiunii.” (Gal. 3:29) Aceşti izraeliţi spirituali au primit minunata promisiune de a deveni preoţi şi regi, alături de Cristos, în regatul Lui ceresc. Alegerea lor dintre toate neamurile, ca oameni ai lui Dumnezeu, a făcut ca scopul legământului să se îndeplinească. Desăvârşitul merit al sacrificiului lui Cristos, de ispăşire a păcatelor, le-a permis îndeplinirea promisiunii: „Eu greşeala lor o voi ierta şi de păcatul lor nu voi mai aduce aminte.” (Ier. 31:34) Datorită acelui sacrificiu, greşelile lor şi păcatul lor moştenit, ele sunt iertate, iar virtuozitatea le este atribuită, pentru ca ei să fie născuţi fiii spirituali ai lui Dumnezeu.

Noul legământ nu anulează legământul cu Avraam sau legământul regatului, ci este numai o adăugire valoroasă care face înfăptuirea posibilă. Deşi cei 144,000 de izraeliţi spirituali sunt singurii primiţi în acest legământ, nu sunt singurii care beneficiază de pe urma lui. La timpul lui, el va arunca binecuvântările asupra unei mari mulţimi de oameni credincioşi.

Prin aceste diferite legăminte, Dumnezeu şi-a arătat marea iubire şi lipsă de egoism, dovedind că măreţia Lui şi solemnitatea Lui nu înseamnă că nu este interesat de oamenii inferiori. În loc să îi ignore, El le arată nemeritată bunătate. Legămintele făcute cu oamenii credincioşi ne oferă nouă speranţa într-un viitor

Cuprins

glorios pe un pământ minunat. Cuvântul Lui nu se va întoarce la El „fără rezultate”. − Isa. 55:11.

URMĂRIND PACEA PRIN DRAGOSTE DE VIAŢĂ

Ce om întreg la minte nu iubeşte viaţa şi nu îşi doreşte zile bune? Fără viaţă nu ne-am putea bucura de nimic. Totuşi, viaţa fără pace nu ar avea zile bune. Pacea cu cine? Pacea, în primul rând cu Dumnezeu. De ce? Pentru că fără ea, pacea cu semenii nu ar fi posibilă. Atât de puţină pace există între oamenii acestei lumi din cauză că ei nu sunt foarte interesaţi să facă pace cu Dumnezeu. – 1Pet. 3:8-12.

Noi, în calitatea noastră de creştini devotaţi, am făcut pace cu Dumnezeu, ne-am reconciliat cu el, iar acum vrem să realizăm pacea şi cu ceilalţi oameni, atât cu cei din congregaţia creştină, cât şi cu cei din afara ei. Pentru aceasta noi trebuie să ne schimbăm gândirea din temelii. Trebuie să ne debarasăm de toate acele idei învechite despre superioritatea unei rase sau a unei naţiuni. Prin sacrificiul său, Isus Cristos nu a dărâmat barierele sau zidul dintre evrei şi neamuri doar pentru a ne lăsa să ridicăm alte bariere, ci pentru ca adepţii lui din întreaga lume să poată să se adune într-o singură turmă. – Efes. 2:11-18; Col. 3:11.

În căutarea păcii ne ajută foarte mult Împărăţia, înălţată în 1914, precum şi domnia teocratică pe care am stabilit-o între noi în 1938. Cum? Pentru că aşa cum atunci când era un rege în Israel, oamenii nu mai puteau face ceea ce ei considerau că este drept, tot astfel, întemeierea Împărăţiei a adus o supraveghere mai strictă, mai ales începând din 1919. Iar din 1938, inegalităţile care existau în întreaga lume între oamenii lui Dumnezeu au fost desfiinţate prin împlinirea profeţiei din Isaia 60:17.

Autocontrolul este absolut obligatoriu în atingerea păcii de către noi. „Păzeşte-ţi limba de ceea ce este rău şi păzeşte-ţi buzele ca să nu înşele”. Noi nu putem răspunde cu injurii la injurii şi cu jignire la jignire, ci trebuie să încercăm să aducem o binecuvântare, amintindu-ne că „un răspuns blând goneşte furia.” Pur şi simplu, noi trebuie să ne abţinem de la orice vorbe provocatoare. – Ps. 34:13; Prov. 15:1.

Nici nu putem lăsa să ne scape din vedere nevoia de a ne ruga pentru pace. Dacă dorim din inimă binele organizaţiei lui Dumnezeu, trebuie să ne gândim la vorbele psalmistului: „Cere pacea Ierusalimului. Cei ce te iubesc vor fi liberi de griji. Fie ca pacea să dăinuiască în cetatea ta.... De dragul fraţilor mei şi a tovarăşilor mei, voi vorbi eu acum. ‘Pacea fie cu voi.’” Apostolul Pavel ne arată că o asemenea rugăciune pentru pace este rodnică: „Prin rugăciune şi implorare alături de mulţumiri, faceţi ca cererile voastre să fie făcute cunoscute lui Dumnezeu şi ca pacea lui Dumnezeu care se înalţă mai presus de orice gând să vă

Cuprins

păzească inimile şi puterea minţii voastre prin mijlocirea lui Isus Cristos." – Ps. 122:6, 7; Filip. 4:6, 7.

Fără îndoială, cel mai bun mod de a realiza pacea este acela de a fi „mereu ocupaţi în munca pentru Domnul". Pacea cu Dumnezeu şi cu semenii noştri nu înseamnă lene, neglijenţă, huzur sau inactivitate. Nicidecum! Cu pacea domnind între noi, noi mergem mai departe „purtând pe picioare veştile bune ale păcii," şi putem spune cu adevărat gospodarilor pe care îi întâlnim: „Pacea fie cu această casă." Îi chemăm pe toţi cei care ne aud să se împace cu Dumnezeu. Realizarea păcii înseamnă de asemenea să fim amabili şi plini de tact atunci când prezentăm mesajul şi mai ales atunci când suntem confruntaţi cu opoziţia. Este o muncă ce aduce multă bucurie, pentru că „cei care îndeamnă la pace au bucurie." – 1Cor. 15:58; Efes. 6:15; Luca 10:5; Prov. 12:20.

[Note de subsol]

Pentru detalii, a se vedea *Turnul de Veghere*, din 15 decembrie 1959.

PIATRA MOABITĂ

„În ceea ce-l priveşte pe Meşa, regele din Moab, el a devenit crescător de oi şi a plătit regelui Israelului o sută de mii de miei şi o sută de mii de berbeci netunşi. Şi s-a întâmplat imediat după moartea lui Ahab că regele din Moab a început revolta împotriva regelui din Israel." (2Reg. 3:4, 5) Revolta regelui Meşa din Moab este coroborată şi de alte scrieri foarte vechi, pe lângă cele din Biblie, şi anume de o inscripţie pe o piatră numită Piatra Moabită. Scrisă într-un dialect ce se deosebeşte puţin de ebraica biblică, ea a fost construită de regele Meşa, în mare parte pentru a comemora această revoltă. În 1868 această piatră a fost găsită pe teritoriul ţinutului Moab. Referitor la aceasta, James B. Pritchard scrie în *Arheologia şi Vechiul Testament:*

„O dezvoltare spectaculoasă a istoriei biblice a venit de la o inscripţie canaanită, numită piatra moabită, care s-a găsit cu nouăzeci de ani în urmă în satul arab Dhiban din Transiordania, cam la mijlocul coastei de est a Mării Moarte. Celebra lespede de bazalt negru este inscripţionată cu relatarea războaielor şi planurile de construcţie ale lui Meşa, regele Moabului. Textul, de 34 de rânduri lungime, este scris la persoana întâi singular şi începe cu o tiradă oarecum lăudăroasă a lui Meşa, regele Moabului, în legătură cu triumfurile lui asupra casei lui Omri, regele Israelului.

Cuprins

Meşa a interpretat victoria duşmanului său Israel ca un semn al mâniei dumnezeului propriu cu pământul său. ‘În ce-l priveşte pe Omri, regele Israelului, el a umilit Moabul timp de mulţi ani, căci Chemoş era supărat pe pământul lui. Şi după el a venit fiul său care de asemenea a spus: «Voi umili Moabul» în vremurile mele a grăit el astfel, dar eu am triumfat asupra lui şi asupra casei lui, pe când Israelul a pierit pe veci!’

Meşa [a spus el] şi-a primit poruncile de bătălie de la zeul său, Chemoş. Atunci când zeul său i-a dat o victorie, el „i-a dedicat” – acelaşi cuvânt se foloseşte în inscripţie ca cel ce este folosit în relatarea evreiască despre Iosua dedicând prada de război de la Ierihon lui Iahve – toţi locuitorii oraşului Nebo, Dumnezeului său, Aştar Chemoş. Scena acaparării oraşului Nebo este descrisă de Meşa. ‘Si Chemoş mi-a spus: «Mergi şi ia Nebo de la Israel!» Aşa că am mers noaptea şi m-am luptat cu el de la răsăritul soarelui până la prânz, luându-l şi omorându-i pe toţi: şapte mii de bărbaţi, băieţi, femei, fete şi servitoare, căci îi dedicasem distrugerii în numele zeului Aştar Chemoş şi de-acolo am luat … lui Yahve [Iehova], târându-i înaintea lui Chemoş.’ În acest scurt pasaj avem singura menţiune a numelui Dumnezeului Israelului, Iahve [Iehova], găsită vreodată pomenită în afara Palestinei.”

Regele Moabului era cu adevărat lăudăros. Laudele lui ar putea părea că arată victoria zeului fals al Moabului Chemoş asupra Dumnezeului adevărat, Iehova. Dar piatra Moabită nu spune întreaga poveste. După revolta lui Meşa, Regele Iehoram al Israelului a apelat la ajutorul Regelui Iehoşafat al Iudeii într-o expediţie împotriva Moabului. Forţele aliate au fost însă aproape distruse în sălbăticia uscată datorită lipsei de apă. În aceste vremuri grele, Iehoşafat a trimis după profetul Elisei. Acesta a explicat că Iehova va ajuta în războiul împotriva Moabului doar de dragul lui Iehoşafat. Elisei a spus regelui Israelului următoarele: „Aşa cum Iehova al oştirilor în faţa căruia eu stau este viu, dacă nu aş avea în vedere pe Iehoşafat, regele Iudeii pentru care am consideraţie, la tine nici nu m-aş uita, şi nici nu te-aş vedea.” Iehova va da biruinţă asupra Moabului, a spus Elisei „şi acesta va fi un lucru mărunt în ochii lui Iehova şi el cu siguranţă va da Moabul pe mâinile voastre.” Conform promisiunii lui Iehova, moabiţii au fost aspru umiliţi şi înfrânţi. – 2Reg. 3:14, 18.

Falsul zeu Chemoş nu putea salva Moabul şi scrierile Regelui Meşa pe piatra Moabită nu pot acoperi victoria lui Iehova asupra Moabului, căci Biblia conţine multe profeţii, iar dovezile istorice confirmă împlinirea lor. Zice Ieremia: „Moabul cu siguranţă va fi anihilat ca popor, căci împotriva lui Iehova îşi dă el mari aere [cum a făcut Meşa pe piatra Moabită] Vai ţie, O Moab! Oamenii Chemoşului au pierit.” Şi Ţefania a spus profetic: „De aceea aşa cum eu sunt viu,” este rostirea lui Iehova al oştirilor, Dumnezeul Israelului: „Moab însuşi va deveni ca Sodoma şi fiii lui Ammon ca Gomora, un loc al ciulinilor, o groapă de sare, un loc al dezolării pentru eternitate... Asta vor primi în locul mândriei lor, pentru că au adus ocări şi îşi dădeau mari aere împotriva poporului lui Iehova al oştirilor.” – Ier. 48:42, 46; Ţef. 2:8, 10.

Cuprins

- **Ce principii biblice ne călăuzesc în educarea copiilor în locuinţele în care un părinte este un martor creştin credincios al lui Iehova iar celălalt nu? – întrebare bazată pe multe din scrisorile primite.**

Potrivit Scripturilor, soţul şi tatăl este capul familiei. Dacă el este un credincios martor creştin al lui Iehova, este răspunderea lui să aibă grijă ca familia lui să primească bunuri spirituale cât şi materiale. (1Tim. 5:8) Chiar dacă nevasta este necredincioasă, el trebuie să aibă grijă ca şi copiii lui să primească o educaţie şi o pregătire creştină corespunzătoare, atât acasă cât şi în Sala Împărăţiei; în plus el trebuie să facă tot ce poate pentru a o ajuta pe soţie să vadă adevărul. Totodată el trebuie să-i dea soţiei sale libertatea de a-l slăvi pe Dumnezeu în felul ei şi ea poate insista câteodată să-i ducă pe copii la locul ei de slăvire. Dându-i libertatea de credinţă poate chiar să însemne să o lase să împodobească bradul într-o cameră a casei în anotimpul corespunzător, deşi soţul credincios nu va lăsa ca alte camere ale casei sau exteriorul casei să fie decorate. Acordându-i astfel libertatea religioasă soţiei sale el dovedeşte că o iubeşte ca pe sine însuşi. – Efes. 5:28, 29.

În cazul în care tatăl este *necredincios*, deoarece este capul familiei, poate dicta religia copiilor. Totuşi, având în vedere faptul că mama răspunde de comportamentul copiilor în absenţa tatălui, ea trebuie să-i înveţe pe copii principiile adevărate şi le poate da mărturie după cum i se iveşte ocazia. În cazurile când soţul este foarte opus ideii, ea nu poate să-i ducă la slujbă sau la întruniri dacă el se opune. Dar ea poate continua prin variate metode să-i înveţe pe copii principiile şi adevărurile Bibliei, iar dacă copiii pun întrebări, ea are dreptul să le răspundă.

Să presupunem că un asemenea tată ar face caz de salutul la steag. Cum toţi creştinii au poruncă de la Cuvântul lui Dumnezeu să îşi susţină crezurile şi acţiunile, o mamă devotată are dreptul de a-şi prezenta argumentele şi de a da o explicaţie, nu numai copiilor ci soţului ei, aşa ca toată familia să-i înţeleagă credinţa în principiile creştine. (1Pet. 3:15) Cum în acest caz tatăl se opune ca mama să-i pună pe copii să adopte poziţia biblică cu privire la salutul la steag, mama în afară explicării copiilor ce au de spus Scripturile în această privinţă, nu are dreptul de a insista ca aceştia să asculte de principiul biblic în această privinţă, deoarece soţul, capul familiei, le cere copiilor să ia parte la ceremonie. Copiii trebuie să ţină seama de dorinţa tatălui lor şi mama nu poate interveni trimiţându-i un bilet învăţătoarei şi cerându-i acesteia să le permită copiilor ei să nu participe la o astfel de ceremonie, atunci când aceasta are loc în şcoală. Totuşi, dacă după ce copiii află de punctul de vedere al mamei lor, ei văd că este în armonie cu scriptura şi deci voia lui Dumnezeu şi dacă din proprie convingere iau o atitudine în şcoală şi în alte locuri şi refuză să participe la asemenea ceremonii, atunci bineînţeles o asemenea acţiune nu este datorată insistenţelor mamei, ci îşi are origine în voia copilului şi soţul nu are ce să-i reproşeze. La urma urmei este răspunderea

Cuprins

copilului să aibă o poziţie conformă punctului său de vedere şi dacă tatăl îl pedepseşte pentru că se abţine cu conştiinciozitate de la ceremonii patriotice, atunci copilul are de suferit în numele neprihănirii. – 1Pet. 2:19, 20.

În armonie cu sfatul pe care îl întâlnim la 1 Petru 3:1-6, soţia creştină devotată a unui necredincios va fi exemplară în comportament şi va arăta un adânc respect soţului ei şi îi va învăţa pe copii acelaşi lucru. Totuşi, ea nu va neglija să participe activ la slava adevărată şi prin comportamentul ei credincios şi prin lucrurile de care vorbeşte ea va exercita o influenţă puternică atât asupra soţului, cât şi asupra copiilor, pentru ca şi ei să fie salvaţi. – 1Cor. 7:14, 16.

În cazul copilului care arată înclinaţie către adevărurile Bibliei învăţate de la părintele credincios, principiile creştine trebuie să-i călăuzească comportamentul. Părintele necredincios poate insista în continuare să îl ducă pe copil la biserică, iar copilul minor, supus în mod corect părintelui său, ar avea obligaţia să asculte, dar la biserică nu ar participa cu conştiinciozitate la ceremoniile păgâne, şi când perioadele de discuţie îi oferă posibilitatea, el ar apăra Cuvântul Tatălui său ceresc. Când un părinte necredincios îi cere copilului să facă ceva care ar încălca în mod direct legea lui Iehova Dumnezeu, acesta trebuie să se călăuzească de sfatul biblic: „Trebuie să-l ascultăm pe Dumnezeu ca stăpân şi nu pe oameni”; „Cel ce are o mai mare dragoste pentru tatăl sau mama lui decât are pentru mine, nu este vrednic de mine”; „Copii, ascultaţi-vă părinţii, dar în armonie cu Domnul, căci aşa cere neprihănirea.” – Fapte 5:29, Mat. 10: 37, Efes. 6:1.

Astfel, în toate situaţiile, membrii devotaţi ai unei case neunitare în credinţă trebuie să-şi evalueze corect circumstanţele. Ei recunosc că prima lor răspundere este faţă de Dumnezeu şi în consecinţă se conformează poruncii date de Dumnezeu în legătură cu recunoaşterea capului familiei şi arată dragostea şi respectul adânc care decurg de aici.

- **Desfăşoară preoţii lui Iehova ceremonii de căsătorie între două persoane care nu şi-au exprimat devotamentul? – L. S., SUA.**

Dacă un preot creştin al lui Iehova ţine sau nu ritualul de căsătorie între două persoane nedevotate este în întregime hotărârea lui şi depinde de circumstanţe. El poate hotărî că poate da o bună mărturie a adevărului, că principiile înalte ale societăţii Lumii Noi pot ajunge cunoscute şi că cele două persoane pot primi sfaturi biblice adecvate asupra seriozităţii şi obligaţiilor căsătoriei.

Însă înainte de a ţine acest ritual, preotul creştin al lui Iehova trebuie întâi să se asigure că ambii parteneri sunt liberi din punct de vedere biblic să se căsătorească. Mai mult, persoanele trebuie să fie onorabile, fiind bine văzute de oamenii din afară. Dar chiar şi când aceste condiţii sunt îndeplinite, este la latitudinea preotului să aleagă să desfăşoare sau nu această ceremonie. Nu este obligat să o facă.

În ceea ce priveşte folosirea Sălii Împărăţiei într-o asemenea situaţie depinde în întregime de comitetul congregaţiei.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1960 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

O MANIFESTARE DE UNITATE ÎNTR-O LUME DEZBINATĂ - Pag.877

SEMĂNAŢI DIN BELŞUG ŞI CULEGEŢI DIN BELŞUG - Pag.882

DE CE SĂRBĂTORESC EI 25 DECEMBRIE? - Pag.884

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.888

UNITATEA TUTUROR OAMENILOR CU BUNĂVOINŢĂ A FOST PROMISĂ - Pag.891

„MĂRTURII FAVORABILE DE LA OAMENII DIN AFARĂ” - Pag.903

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.905

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

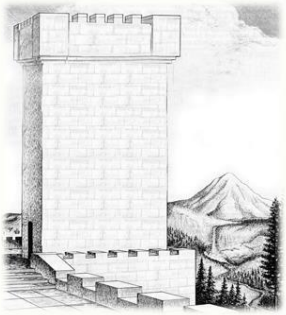

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1960 **Nr. 24**

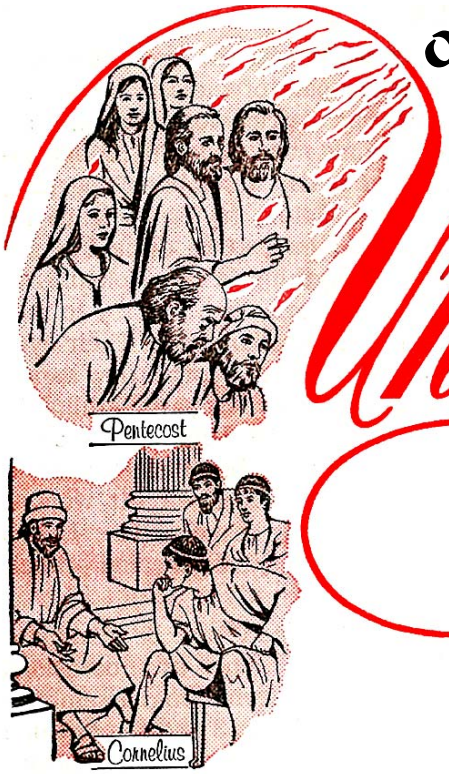

O manifestare de unitate *într-o lume dezbinată*

Unity IN A SPLIT-UP WORLD

„Uniţi îi voi face, ca o turmă într-un ţarc, ca un cârd în mijlocul pajiştii; ei vor face gălăgie din cauza oamenilor.” − Mica 2:12.

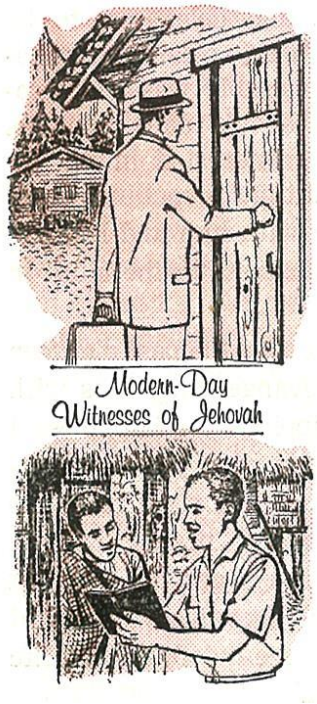

O DEMONSTRAŢIE a unirii − unde putem noi găsi o astfel de stare, astăzi, pe pământ? Putem noi găsi o manifestare a unei adevărate unificări, pentru a servi drept tipar întregii omeniri? În prezent există multe lucruri măreţe care se autointitulează „unite”. Avem drept exemplu Naţiunile Unite. Aceasta este o uniune formată din mai mult de nouăzeci de naţiuni, şi datorită mărimii ei ar trebui în mod cert să impresioneze omenirea prin unificarea ei. Dar este ea cu adevărat unită, mai mult decât prin numele ei? Cu siguranţă nu a ţinut lumea la un loc, pentru că naţiunile din Vest, naţiunile din Est şi naţiunile neutre, au adus cu ele, în organizaţie, diferenţe politice, sociale, rasiale, precum şi idei şi obiective religioase.

[2] Un alt lucru măreţ este constituit de către naţiunile comuniste. În anul 1960, în luna iunie, reprezentanţii ţărilor sovietice s-au întâlnit în Bucureşti, România; şi pe data de 27 iunie, cele douăsprezece partide comuniste conducătoare, inclusiv partidul Chinezesc Roşu, au eliberat

Cuprins

un comunicat care le reafirma unificarea lor în obiective şi acţiuni. „Participanţii la conferinţă”, spunea ultimul paragraf, „declară că partidele Comuniste şi Muncitoreşti vor continua să sprijine alăturarea ţărilor din sistemul global socialist şi vor păzi unificarea precum ochii din cap, în lupta pentru pacea şi siguranţa oamenilor, pentru triumful mai marii cauze marxist-leniniste.” Însă este oare cu adevărat unitate în acel mare bloc ce îmbrăţişează o treime din populaţia lumii? Faptele susţin afirmaţia, însă există temeri că odată cu acea unificare, liderii vor putea constrânge şi vor putea, în sfârşit, impune dominaţia lor asupra oamenilor.

[3] Lăsând la o parte grupurile mari, până şi un grup mic, asemenea unei familii compusă din soţ, soţie şi copii, este greu de păstrat ca un grup unit. Însă, în astfel de grupuri mici putem vedea manifestarea unirii care ar trebui să domine întreaga omenire, spre binele lor. De asemenea, dintr-un lucru mic, un lucru măreţ poate creşte, pentru a îmbrăţişa, la timpul potrivit „toţi oamenii de bunăvoinţă”, toate acestea datorită unificării lui. Un astfel de grup mic este „mica turmă”, după cum Bunul Păstor, profetul din Nazaret, şi-a numit adunarea de discipoli.

[4] Nu, noi nu ne referim la creştinătatea ultimelor şaisprezece secole. Creştinătatea nu a fost niciodată „o turmă mică”. Astăzi, ea pretinde că include 848,659,038 de creştini, număr ce reprezintă aproximativ o treime din întreaga populaţie a pământului. Creştinismul cu romano-catolicii, clericii Ortodoxiei din Est şi protestanţii, nu este unit, politic sau social, ca să nu mai menţionăm că este o fraudă din punct de vedere religios, în ciuda afirmaţiilor că ar fi creştinism. Recentul apel al Papei, din oraşul Vatican, pentru unirea bisericilor creştinismului, potrivit cu apropiatul consiliu ecumenic, este o declaraţie disperată a destrămării religioşilor, a căror lipsă de unitate este ruşinea lor şi care contrazice creştinătatea lor. Nu, noi ne referim la ceva care dintotdeauna a fost foarte mic, restrâns – şi anume la adevărata biserică creştină, sau congregaţia. A început cu numai 120 de membri de pe pământ, în Ierusalim; şi datorită unui miracol săvârşit de Dumnezeu, această congregaţie a crescut în acea zi, de Rusalii, din anul 33 d.Cr, „la aproape trei mii de suflete.” Ceva timp mai târziu s-a constatat că acel număr a crescut la „aproape cinci mii”. − Faptele 1:15; 2:1-41; 4:4.

[5] Dând tonul potrivit pentru singura şi adevărata biserică creştină de după aceea, congregaţia urmaşilor lui Isus Cristos a început prin unitate şi pace. Istoria Bibliei cu privire la aceasta, după creşterea ei la trei mii de membrii, dovedeşte aceste afirmaţii: după ce au fost botezaţi în apă, în numele lui Isus Cristos, „ei au continuat să fie devotaţi învăţăturilor spuse de apostoli şi să se alăture la mese şi la rugăciuni. Cu adevărat, frica a început să cadă peste fiecare suflet şi multe minuni şi semne au început să se întâmple cu apostolii. Toţi cei care au crezut, au avut toate lucrurile împreună şi ei şi-au vândut casele şi lucrurile şi au început să le împartă oricui avea nevoie de ajutor. Şi zi după zi, ei mergeau mereu la templu cu un singur gând, şi mesele le luau în casele lor şi împărţeau hrana cu mare bucurie şi cu toată inima, slăvindu-l pe Dumnezeu şi fiind primiţi de oameni.” − Faptele 2:42-47.

[6] Această unificare a fost păstrată în ciuda opunerii duşmanilor religioşi. Istoria spune: „După ce au făcut această implorare, locul în care erau adunaţi s-a zguduit

Cuprins

şi toţi s-au umplut de spirit sfânt şi vorbeau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulţimea celor care crezuseră era cu o inimă şi cu un suflet şi niciunul nu spunea că vreunul dintre lucrurile pe care le avea era al lui, ci aveau toate în comun." Unificarea se poate să fi fost simplu de făcut, o faptă uşoară atunci când întreaga congregaţie era alcătuită din evrei adevăraţi şi din prozeliţi circumcişi; dar ce se întâmpla cu cei care nu erau evrei, necircumcişi credincioşi care erau primiţi în congregaţie?

[7] Apoi, s-a produs o sporire a înţelegerii problemelor iar unitatea internaţională a congregaţiei a supravieţuit. Credincioşii evrei şi prozeliţii i-au primit cu braţele deschise pe cei din rândurile neamurilor, bucurându-se de mărirea milosteniei lui Dumnezeu pentru cei care nu erau evrei. „Ei au încuviinţat şi L-au glorificat pe Dumnezeu, spunând: 'Bine, atunci, Dumnezeu a fost de acord cu căinţa altor neamuri, pentru scopul vieţii oamenilor.'" − Faptele 4:31, 32; 11:1-18.

[8] Cum a fost posibil atunci ca tocmai creştinătatea scindată să devină baza comunismului marxist? Din cauză că a existat o „cădere" sau o separare rebelă din partea multora din „mica turmă" ai adevăratei congregaţii, exact cum a fost prevestit. (2Tes. 2:3) Cu privire la plecarea unui supraveghetor al unei anumite congregaţii, apostolul creştin Pavel a avertizat: „Ştiu că după plecarea mea, lupi aprigi vor intra printre voi şi cu turma, se vor purta fără tandreţe, şi dintre voi oameni se vor ridica şi lucruri neclare vor vorbi pentru a-i face pe discipoli să-i urmeze. Astfel, nu adormiţi." (Faptele 20:29-31) Aproape de sfârşitul primului secol, fratele apostol al lui Pavel, Ioan, le-a scris adevăraţilor creştini, înzestraţi cu spiritul lui Dumnezeu: „Este ceasul din urmă şi, după cum aţi auzit că vine anticristul, au şi apărut acum mulţi anticrişti; din aceasta ştim că este ceasul din urmă. Ei au ieşit dintre noi, dar nu erau de-ai noştri, pentru că, dacă ar fi fost de-ai noştri, ar fi rămas cu noi. Dar au ieşit ca să se arate clar că nu toţi sunt de-ai noştri. Voi aveţi o ungere de la cel sfânt. Toţi aveţi cunoştinţă." − 1Ioan 2:18-20.

[9] De-a lungul a celor peste optsprezece secole ce au trecut de atunci, mulţi s-au îndepărtat de „mica turmă", ca mulţi lupi făţarnici să se alăture şi să sfâşie spiritual multe oi; oamenii s-au răsculat din mica turmă şi au început să vorbească lucruri neclare, despre tradiţii şi despre doctrine şi despre legi ale oamenilor, îndepărtându-i pe mulţi discipoli adevăraţi şi conducându-i pe o cale greşită pe mulţi alţii care nu au fost niciodată discipoli. Apostolul Petru a scris în semn de avertisment: „Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt. Totuşi, în mijlocul poporului au fost şi profeţi falşi, aşa cum şi în mijlocul vostru vor fi învăţători falşi. Aceştia vor introduce pe furiş secte distrugătoare şi îl vor renega chiar pe proprietarul care i-a cumpărat, aducând asupra lor înşişi o distrugere grabnică. Şi mulţi vor urma faptele conduitei lor libertine, iar din cauza lor, calea adevărului va fi vorbită de rău." (2Pet. 1:21 la 2:2) Potrivit acestei profeţii, „mica turmă" de astăzi şi „cunoaşterea lor despre adevăr" a fost predestinată să fie vorbită de rău de către cei care şi-au întors spatele adevărului şi care i-au urmat pe liderii sectelor religioase.

Cuprins

[10] Nu ne putem aştepta ca „mica turmă”, sau rămaşii devotaţi ai acesteia, să fie îndrăgiţi. Cu toate acestea, adevărata unificare trebuie să fie căutată în mijlocul acestei „mici turme”, acestui grup restrâns sau organizaţia de astăzi, la fel ca şi în primul secol al Erei Unanime. Astfel că ne pierdem timpul şi ne uităm în partea greşită atunci când privim spre marea organizaţie, creştinătatea, înghiţită cu sute de milioane de membrii, pentru demonstraţia adevăratei unificări pentru toată omenirea.

[11] De ce să nu ne uităm, în mod chibzuit spre „mica turmă” reprezentată de cei rămaşi astăzi, pentru unificarea ce marchează adevărata şi singura congregaţie creştină? Stăpânul şi Conducătorul „micii turme”, s-a rugat la Dumnezeu ca unitatea ei să reziste. Ascultă-l în timp ce se roagă printre apostolii credincioşi pentru ultima dată înainte de martiriul şi învierea lui din morţi:

[12] „Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toţi să fie una, aşa cum tu, Tată, eşti în unitate cu mine şi eu sunt în unitate cu tine, ca şi ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis. Şi le-am dat gloria pe care tu mi-ai dat-o mie, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una. Eu în unitate cu ei şi tu în unitate cu mine, pentru ca ei să fie făcuţi perfecţi în unitate, ca lumea să ştie că tu m-ai trimis şi că i-ai iubit cum m-ai iubit pe mine.” − Ioan 17:20-23.

[13] De-a lungul existenţei ei până în această zi, creştinătatea nu a obţinut şi nici nu a arătat îndeplinirea rugăciunii lui Isus pentru unificare, pentru „mica Sa turmă”. De ce nu? Pentru că Isus nu s-a rugat pentru creştinătate, cea alcătuită din mai mult de o mie de secte. El nu s-a rugat pentru persoane păcătoase care se îndepărtează de adevăr şi pentru persoane care urmează oamenii ce vorbesc lucruri neclare pentru a-i face pe discipoli să-i urmeze pe ei şi nu pe Cristos. El s-a rugat pentru unificarea continuă a micii Sale turme, pe măsură ce i s-au alăturat mai multe oi spirituale, în aceeaşi îngrădire, având-l pe Cristos ca Păstor al lor.

[14] Motivul pentru care s-a rugat astfel a fost că El Însuşi se întorcea în ceruri după învierea Sa din morţi şi că îşi lăsa oile în grija păstorilor de El aleşi în timpul cât va fi plecat departe de puterea lor de a-L vedea. Astfel că, în rugăciunea Lui, El spune: „Nu mai sunt pe această lume, însă ei în lume sunt şi Eu la Tine vin. Tată Sfânt, ai grijă de ei, spre binele numelui Tău pe care Mie Mi l-ai dăruit, pentru ca ei să fie uniţi ca Noi.. .acum vin la Tine şi spun acestea în lume pentru ca ei bucuria Mea să o simtă pe deplin. La fel cum Tu pe Mine M-ai trimis în această lume, la fel îi trimit şi Eu pe ei în lume.” − Ioan 17:11, 13, 18.

[15] Ia aminte la formularea „Tată Sfânt”. Prin ea, Isus nu s-a referit la niciun fel de rang numit în mod blasfemator „tată sfânt” ca cele folosite în oraşul Vatican, în mijlocul Romei. Isus vorbea Celui pe care Petru L-a numit „Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos”. (1Pet. 1:3) Isus L-a rugat pe Tatăl Sfânt să păzească turma Lui mică de oi din grijă pentru numele Lui, nume despre care Isus oamenilor a vorbit, oameni pentru care Tatăl Sfânt în lume L-a trimis, mica turmă de discipoli. Numele Tatălui Sfânt al lui Isus Cristos este Iehova. Ca dovadă a acestui lucru, Psalmii 2:7, 11, 12 spun, cu referinţă profetică la Sfântul Tată şi Fiul Lui: „Lasă-mă despre porunca lui Iehova să vorbesc, mi-a spus el, ‚Tu Fiul Meu

Cuprins

eşti; Eu, astăzi, am devenit Tatăl Tău.' Slujeşte-l pe Iehova cu frică şi bucură-te tremurând. Sărută fiul, pentru ca El să nu fie tămâiat şi voi în calea-i să nu staţi, căci mânia Lui repede se aprinde." (Vezi de asemenea Faptele 4:24-30) Mica turmă căreia Isus i-a vorbit despre numele Tatălui Sfânt trebuie, prin urmare, să fie Creştini martori ai lui Iehova. (Isa. 43:10-12, *AS; Yg; Da; NW*) Din grijă pentru numele Său Iehova, Sfântul Tată a vegheat peste ei până acum şi i-a condus spre unificarea pentru care Isus Cristos se ruga. Prin ei, putem vedea astăzi demonstraţia de unire într-o lume destrămată.

Întrebări pentru studiu

1,2. (a) La ce ar servi o manifestare de adevărată unitate pe pământ? (b) Cu privire la organizaţiile mari, ce grupuri mari pretind că sunt unite şi ce arată faptele cu privire la pretenţiile lor?

3,4.(a) În contrast cu lucrurile mari, unde se poate arăta unitatea reală şi cu ce posibilitate? (b) În legătură cu aceasta, la ce lucru cu adevărat mic se face referire şi care a fost începutul său şi creşterea sa la început?

5. La început cum a găsit congregaţia tonul potrivit cu privire la situaţia sa internă, şi cum se oglindeşte aceasta în documente?

6.,7 (a) Cum a rezistat această uniune în timpul persecuţiilor religioase? (b) Ce s-a întâmplat cu acea unitate atunci când congregaţia nu a mai fost formată exclusiv din evrei naturali şi prozeliţi circumcişi?

8,9. (a) Ce avertizare din partea lui Pavel şi a lui Ioan arată cât de divizată ajunsese creştinătatea? (b) Cum a prevăzut Petru aceasta şi cum a spus el că vor vorbi despre calea adevărului cei care nu au dat atenţie avertizării?

10.De aceea în ce direcţie trebuie să privim pentru a căuta dovezi de unitate fără a ne pierde timpul?

11,12 Ce rugăciune pentru unitate a înălţat Isus spre Dumnezeu şi în ce direcţie ne îndreaptă această rugăciune ca să privim pentru a găsi unitatea?.

13.Dacă Isus a înălţat această rugăciune pentru unitate, de ce creştinătatea nu a avut niciun beneficiu de pe urma acestei rugăciuni?

14.Ce a spus Isus în rugăciunea sa pentru unitate care să arate de ce el s-a rugat anume pentru acest lucru?

15. (a) La cine s-a referit Isus atunci când a folosit expresia „Tatăl Sfânt"? (b) Prin folosirea de către Isus a numelui Tatălui său cum se înţelege mica turmă şi ce rugăciune a lui Isus s-a îndeplinit cu privire la mica sa turmă?

Cuprins

SEMĂNAŢI DIN BELŞUG ŞI CULEGEŢI DIN BELŞUG

EXISTĂ o zicală, „Cu cât dăruieşti mai mult cu atât mai mult primeşti.” Cu toate acestea, dictonul sună mai bine decât este cu adevărat. Câţi dintre oameni nu au pus timp, energie şi bani într-un anume proiect, mai mult decât alţii, numai pentru a culege mai puţin deoarece „timpul şi neprevăzutul” îi împiedică pe toţi oamenii? Însă, acea regulă spusă de apostolul Pavel, atunci când le-a scris creştinilor corinteni, cu gândire trupească şi avuţii, se aplică neîncetat: „Cine cu zgârcenie seamănă, puţin va culege, dar cine din plin seamănă, din plin va culege.” − Ecl. 9:11; 2Cor. 9:6.

De ce? Pentru că ceea ce apostolul Pavel avea în minte, nu era o recompensă de posesii materiale ci o recompensă mult mai mare − recompensa binecuvântării lui Iehova care îmbogăţeşte şi care nici o durere nu aduce’, şi, mai marea fericire care vine odată cu dăruirea şi nu cu primirea.’ − Prov. 10:22; Faptele 20:35.

Ia aminte, de asemenea, că principiile Scripturilor pun accentul pe calitate şi nu pe cantitate. O persoană poate dărui mult şi totuşi cu moderaţie; o persoană poate dărui puţin şi cu toate acestea din plin. De aceea, apostolul a observat în legătură cu acestea: „Căci dacă bunăvoinţa este acolo mai întâi, este potrivită mai ales cu ceea ce un om are şi nu cu ce nu are un om.” − 2Cor. 8:12.

La orice fel de domeniu al relaţiilor umane şi al strădaniei ne-am uita, se aplică regula că cel care din plin sădeşte, din plin culege. Se aplică relaţiilor dintre vecini, dintre angajator şi angajat, dintre vânzător şi client şi aşa mai departe. Căci Isus a arătat: „Dăruieşte şi oamenii ţie îţi vor dărui. Ei îţi vor turna în poală o măsură îndestulată, îndesată, scuturată şi care pe dinafară dă. Căci cu ce măsură vei da cu acea măsură vei primi în schimb.” Această regulă nu se va aplica oricărei situaţii; există câţiva oameni foarte egoişti, însă „oamenii” vor face întocmai, pentru că este o lege generală precum că generozitatea este contagioasă, la fel cum este şi zgârcenia. − Luca 6:38.

Cât de mult se aplică acest principiu în familie! Partenerii care sădesc din plin de-a lungul timpului, cu tandreţe, cu chibzuinţă, cu afecţiune şi cu răbdare, vor descoperi că şi partenerii lor la fel procedează, iar cei care cu zgârcenie sădesc în privinţa acestora puţin vor culege. Părinţii care sădesc din plin, în ceea ce priveşte timpul, interesul, răbdarea, iubirea şi disciplina, vor culege din plin, având nişte copii care le vor umple inima de bucurie. Fără îndoială, o cauză de bază a delincvenţei juvenile de astăzi, este refuzul părinţilor de a sădi din plin în privinţa copiilor lor, prin sacrificarea plăcerilor personale pentru a le acorda timpul, atenţia şi afecţiunea de care ei au nevoie pentru a se dezvolta în persoane integre. − Deut. 6:5-7; Efes. 6:4.

Cu siguranţă, acest principiu se aplică domeniului ce ţine de învăţătură, de studiul personal. Studentul care sădeşte din plin timp şi energie pentru studiul sârguincios, va culege din plin, cu o minte plină de cunoaştere şi o bună reputaţie.

Cuprins

Acelaşi lucru se aplică şi în cazul slujitorului creştin. Dacă cineva se supune în mod sârguincios, profită cu înţelepciune de timpul potrivit pentru studiul Bibliei, prin stabilirea unui orar pentru acesta, chiar citind atunci când călătoreşte sau aşteaptă pe alţii, sau autobuze, sau trenuri, el va deveni „un muncitor, cu nimic de care să se ruşineze, care cuvântul adevărului bine îl foloseşte.” − 2Tim. 2:15.

Chiar şi în ceea ce priveşte rugăciunea, principiul sădirii din plin şi culesului din plin se aplică. Sunt rugăciunile noastre zgârcite, în dimensiune sau cu privire la ce conţin ele, sau sunt ele abundente în ambele privinţe? Dacă vom sădi din plin rugăciunile, gândindu-ne la alţii, în afară de noi şi de rudele noastre apropiate şi dacă vom continua să ne rugăm, vorbind sincer despre gândurile noastre în loc să ne grăbim în a le spune, într-un mod mecanic, atunci, şi noi putem spera la o culegere din plin a binecuvântărilor lui Iehova. De aceea suntem noi avertizaţi să ne „rugăm încontinuu” şi să „stăruim în rugăciune”. Da, „nu fii prea entuziasmat de ceva, ci prin rugăciune şi implorare, alături de mulţumiri, permite-i rugăciunii tale de Dumnezeu să fie cunoscută şi pacea lui Dumnezeu, care domină orice gând, inima ta o va păzi şi puterile tale de chibzuinţă, prin Isus Cristos.” − 1Tes. 5:17; Rom. 12:12; Filip. 4:6.

De asemenea, acest principiu al Scripturilor de a culege pe cât sădim, se aplică profesiei de învăţător, carierei educaţionale. Un educator, învăţător sau profesor universitar care dăruieşte cu zgârcenie studenţilor sau elevilor lui, nu va găsi nici o satisfacţie în munca sa. Dar acela care îşi dăruieşte din plin timpul, puterea, interesul şi chiar şi pe el însuşi, va culege din plin, apreciere din partea lor şi vederea progresului lor, dacă nu va primi chiar şi o promovare.

Acest lucru se aplică cu precădere celei mai măreţe profesii de învăţător, aceea din ministerul creştin. Cât de mult va sădi un slujitor creştin sămânţa adevărului lui Dumnezeu în inimile oamenilor din împrejurimile lui, acolo unde el slujeşte, pe atât de mult va culege. Iar dacă el studiază Biblia cu cineva şi se dovedeşte a fi interesat şi dornic de a-şi petrece timpul cu un astfel de om − poate chiar mergând în vizită din când în când, în alte zile decât cele dedicate studiului − el poate spera la o bună recoltă.

Acest principiu poate explica de ce, uneori, un membru al congregaţiei, ai cărui responsabilităţi îi permit să petreacă numai un timp determinat în scopul slujirii, are mai multe roade de pe urma muncii sale, decât cel care are parte de mai mult timp. Sădind din plin, el se dedică cu toată inima faptelor săvârşite; el arată un adevărat interes în privinţa oamenilor din teritoriul său − urmărind toate mesajele de atunci când nu a fost acasă şi sunând înapoi oriunde există un pic de interes. Cei cu care studiază Biblia acasă îi simt sinceritatea lui şi de asemenea, simt urgenţa înfăptuirii lucrurilor de ei studiate. Ei vin în cel mai scurt timp la întâlnirile congregaţiei şi se alătură slujirii. Rezultatele culese în urma unui astfel de nemărginit serviciu sunt abundente.

Fie ca toţi, prin urmare, să sădească din plin în orice domeniu al relaţiilor umane şi al stăruinţei. Făcând astfel, ei vor culege din plin, cu siguranţă, dacă nu binecuvântări ale oamenilor, în mod cert binecuvântări spirituale.

Cuprins

De ce sărbătoresc ei 25 decembrie?

POATE că cel mai firesc răspuns la această întrebare este: „Pentru că este ziua în care Isus a fost născut.” Dar nimeni nu susţine cu seriozitate că Isus a fost născut pe data de 25 Decembrie. De fapt, este chiar evident faptul că El nu a fost născut în luna decembrie. Deşi data precisă a naşterii lui Isus nu este cunoscută, faptul că păstorii au petrecut noaptea în câmp elimină luna decembrie. Toamna ar fi un sezon mult mai logic.

Mulţi oameni vor spune: „Din moment ce nu ştim când a fost El născut, fiecare zi este la fel de bună ca oricare alta, atâta timp cât vom sărbători ziua Lui de naştere.” Cu toate acestea, această afirmaţie nu este corectă, precum vom vedea mai departe.

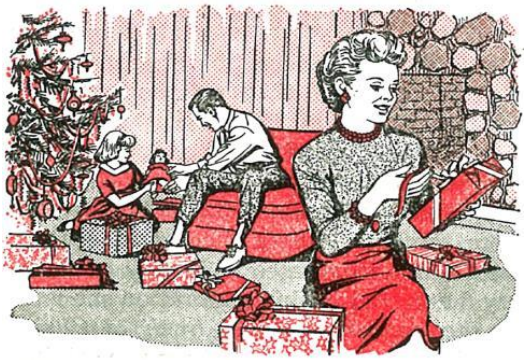

Sărbătoarea Crăciunului nu este atât de veche pe cât am crede. Nu datează din timpul lui Isus, al apostolilor şi discipolilor Lui. Scriitorii Sfintei Scripturi nu au menţionat niciodată data naşterii lui Isus, deşi s-ar fi putut să o cunoască. Ceea ce precizează ei este data morţii lui Isus. Data este exactă − cea de-a patrusprezecea zi a lunii evreieşti Nisan. Isus a poruncit discipolilor Lui să celebreze acea zi, dar nici Isus, nici apostolii Lui şi nici discipolii Lui nu au menţionat sărbătorirea naşterii Lui. Auguste Hollard spune, cu adevărat, în *Les Origines des Fêtes Chrétiennes*: „Primii creştini nici măcar nu aveau intenţia de a sărbători naşterea lui Isus: aniversarea morţii Lui a prezentat un mai mare interes pentru ei, la fel ca şi învierea Lui, adică victoria Lui asupra morţii.”

Atât autorităţile Catolice cât şi cele Protestante sunt de acord cu aceste afirmaţii. Oscar Cullman, Protestant, Doctor în Teologie, colaborator cu Universităţile din Strasbourg şi Basel şi cu ‹École› des ‹Hautes-Études› din Paris, a scris: „Sărbătorirea noastră a Crăciunului, pe data de 25 decembrie, era necunoscută Creştinilor din primele trei secole. Până la începutul celui de-al patrulea secol, această zi, s-a stabilit a fi, apoi, o zi importantă a Bisericii Creştine, dăruită în mod necunoscut creştinilor.” Stareţul romano-catolic, L. Duchesne, le-a explicat studenţilor lui din cadrul Institutului catolic, din Paris (*Institut Catholique*) că „nu este o tradiţie autorizată cea a zilei naşterii lui Cristos.” El a discutat mai apoi despre diferitele date care au fost propuse de numeroase autorităţi bisericeşti, în timpul celui de-al treilea secol, şi a adăugat: „Cei care au propus astfel de combinaţii, în mod evident nu au ştiut nimic cu privire la existenţa celebrării Crăciunului.”

Cuprins

SPECULAŢII DESPRE NAŞTEREA SA

Este interesant de văzut că în acele antice zile şi în absenţa unei anumite afirmaţii din Sfintele Scripturi, s-a crezut că Isus a fost născut primăvara. Stareţul Duchesne spune: „Cât despre luna şi ziua, Îndurătorul din Alexandria [care a trăit în cel de-al treilea secol] vorbeşte despre calcule ce au avut drept rezultate ziua de 18 sau 19 aprilie sau, din nou 29 mai; însă acestea au fost calcule personale, ele nu au stabilit nici o sărbătoare. Cartea numită ‚De Pascha Computus', publicată în anul 243, în Africa sau în Italia, spune că D.N. [Domnul nostru] a fost născut pe data de 28 martie."

Vei vedea cu adevărat cât de puţine se cunosc despre adevărata dată a naşterii lui Cristos, atunci când vei cunoaşte ciudata metodă prin care această carte menţionată mai sus a ajuns la data de 28 martie. A contrazis faptul că atunci când Dumnezeu a creat lumea, El a separat mai întâi lumina de întuneric. Dumnezeu este perfect, astfel că acea împărţire trebuie să fi fost făcută în mod egal. Noaptea şi ziua sunt egale la echinocţiu, data de 25 martie, din calendarul roman. Soarele a fost creat în cea de-a patra zi, prin urmare, data de 28 martie. Următorul pas în această jonglerie ambiguă de idei a fost afirmaţia că din moment ce în Maleahi 4:2, Cristos este „soarele dreptăţii", El s-a născut în ziua în care soarele a fost creat − 28 martie.

Primăvara a fost anotimpul favorit al acestor calcule, uitând complet de precisa profeţie a lui Daniel, care demonstra că Isus va propovădui timp de trei ani şi o *jumătate* de an, după botezul Lui, la vârsta de treizeci de ani, majoritatea autorităţilor bisericeşti ale acelei ere crezând că Isus va trăi un număr rotund de ani. Cel puţin un scriitor, Îndurătorul din Alexandria, i-a batjocorit pe cei care, prin astfel de speculaţii, au încercat să determine data de naştere a lui Cristos. El nu a fost, însă, pe deplin dezvinovăţit, deoarece el pare a fi în favoarea unei date de 17 noiembrie.

CÂND S-A SCHIMBAT ÎN FAVOAREA DATEI DE 25 DECEMBRIE

Data de 25 decembrie nu a fost prima dată sărbătorită ca naştere a lui Cristos. În timp ce diferitele speculaţii menţionate mai sus, nu au fost stabilite ca o sărbătoare sau un festival adus în onoarea naşterii lui Isus, a fost aleasă o altă dată. Din nou, Îndurătorul din Alexandria este cel care scrie că discipolii Basilide celebrau botezul lui Isus pe data de 6 sau 10 ianuarie. Ei au crezut că „apariţia" (grecescul: *epipháneia*) lui Cristos se petrecea în momentul botezului Lui, iar ei au numit această sărbătoare Boboteaza. Biserica a considerat că această doctrină este o erezie şi a luptat împotriva ei *adăugând sărbătorirea naşterii lui Cristos* deja existentei celebrări a botezului, în aceeaşi zi. Ca atare, Cullman spune: „Putem observa că din prima jumătate a celui de-al patrulea secol, Biserica a sărbătorit Boboteaza pe data de 6 ianuarie şi că prin această sărbătoare, ea a *unit botezul şi naşterea lui Cristos*. Nimic nu a fost înlăturat de la originala sărbătoare a botezului; pur şi simplu a fost adăugată sărbătoarea naşterii."

Cuprins

Deşi Boboteaza este încă data dăruirii de cadouri pentru multe ţări latine, nu mai este sărbătorită ca ziua naşterii lui Isus. Când a fost acea dată schimbată în cea de 25 decembrie? Stareţul Duchesne spune că cea mai veche dovadă este calendarul „înfăptuit la Roma în anul 336". Cullman adaugă: „25 decembrie, ca zi aniversară a naşterii lui Cristos, este atestată la Roma, din anul 336 şi că ar fi trebuit sărbătorită ca astăzi, de mai demult, din timpul stăpânirii lui Constantin cel Mare."

PREAMĂRIREA PĂGÂNĂ A SOARELUI

De ce de pe vremea lui Constantin? Cullman ne oferă un motiv foarte important, „faptul că, în lumea păgână, 25 decembrie a fost celebrată ca o foarte importantă sărbătoare în onoarea Soarelui şi că împăratul Constantin cel Mare a vrut în mod intenţionat să alăture preamărirea Soarelui celei creştine." În timp ce biserica spune că a ales datele acestor sărbători păgâne „pentru a concura cu preamărirea păgână", Constantin, împăratul roman, înzestrat cu un simţ politic foarte dezvoltat, a dorit un imperiu unit şi nu dezbinat. Prin urmare, el a dorit sărbători care să aibă nume creştin, nu pentru a concura cu cele păgâne ci pentru a le uni.

Acest împărat, care a avut destulă influenţă, încât putea convoca el însuşi primul dintre cele douăzeci de consilii generale (sau ecumenice) de pe lista bisericii catolice − o putere care în acest secol douăzeci îi revine lui Ioan XXIII însuşi! − nu s-a opus celebrărilor păgâne, ci a fost de acord cu ele. „Pe tot parcursul vieţii lui", spune Cullman, „el nu a încetat să fie în favoarea preamăririi Soarelui."

Vă veţi aminti că preamărirea soarelui a acestui nebotezat Constantin a fost responsabilă pentru construirea bisericilor Creştine cu faţa spre est, cum s-a discutat de altfel în revista *Treziţi-vă!* din 22 septembrie, 1959. Tot Constantin a fost cel care, în anul 321, a legalizat melanjul dintre ziua de odihnă „creştină" din timpul săptămânii şi ziua dedicată preamăririi soarelui − încă numită „Duminică" [Sunday] în limbile germanice.

Cullman spune: „Analogia oferită de cuvântul duminică, care a devenit sub conducerea lui Constantin o sărbătoare oficială, explică, în opinia noastră, că, încă din timpul vieţii lui, şi cu siguranţă influenţată de el, sărbătoarea naşterii lui Cristos a fost schimbată cu data de 25 decembrie, mare sărbătoare în cinstea soarelui."

Faptul că această celebrare a început în Roma lui Constantin şi nu în altă locaţie a vechii biserici, precum Antioch, Ierusalim sau Alexandria, ne este demonstrat de către un scriitor din secolul patru. Stareţul Duchesne ne explică: „Sărbătoarea Crăciunului a fost, la început, o celebrare caracteristică Bisericii Latine. Sfântul Ioan Gură de Aur mărturiseşte într-o predică, din anul 386, că ea a fost introdusă în Antioch, cu numai zece ani în urmă, sau în jurul anului 375. La acel timp el a spus că sărbătoarea nu era încă ţinută la Ierusalim şi nici în Alexandria. În această ultimă metropolă sărbătoarea a fost adoptată în jurul anului 430."

Cuprins

În zilele lui Papa Leo cel Mare (440-461) existau catolici care încă mai sărbătoreau, pe acea dată păgână, naşterea soarelui în locul naşterii lui Cristos. Chiar şi acum, această păgână sărbătoare a *Natalis Invicti*, sau „naşterea nemuritorului [soare],” s-a perpetuat prin multe obiceiuri, precum aprinderea focurilor şi aşa mai departe, obiceiuri încă urmate de cei care sărbătoresc Crăciunul.

Oricine este familiar cu Sfintele Scripturi cunoaşte locul condamnat pe care soarele îl ocupă, în ochii lui Dumnezeu. Aproape general printre păgâni, fie ei romani, africani sau chiar şi indieni americani, preamărirea soarelui a fost cu desăvârşire interzisă oamenilor lui Dumnezeu. De fiecare dată când acesta este menţionat în Scripturile însufleţite, este blamat ca fiind una dintre metodele prin care Satan îndepărtează slăvirea oamenilor de Creator şi o ghidează spre ceva fals.

La Deuteronomul 4:19, de exemplu, slujirea „soarelui şi lunii şi stelelor” este pusă în aceeaşi categorie păcătoasă cu idolatria. Este atât de condamnabilă în ochii lui Dumnezeu, încât la Deuteronomul 17:3-5 persoana care slujeşte „soarele sau luna sau oştirea cerurilor” se spune că practică un astfel „de lucru detestabil” încât este demn de moarte! Mai mult, printre impurităţile interzise de bunul Rege Iosia, în cel de-al şaptelea secol dinaintea lui Cristos, se aflau idolatrii „preoţi străini de Dumnezeu” şi cei care ofereau „jertfe de fum lui Baal, soarelui şi lunii.” Cu toate acestea, o astfel de slăvire a soarelui din Roma, a fost fundalul sărbătorii Crăciunului de astăzi! − 2Reg. 23:5.

Profanarea templului lui Iehova, povestită de Ezechiel, în capitolul 8, vorbeşte despre „lucrurile detestabile” pe lângă odioasele imagini desenate pe zidurile templului şi cărora bătrânii Israelului tămâie au dat. Vorbeşte despre „lucrurile detestabile” chiar mai aprig decât cele comise de femeile care plângeau pentru zeul Babilonian Tamuz, în templul dedicat adevăratului Dumnezeu. Ce fel de „lucruri detestabile”? Douăzeci şi cinci de oameni „îngenunchind spre est, în faţa soarelui.” Cu toate acestea, slăvirea soarelui, transmisă păgânilor Romani ai celui de-al treilea şi patrulea secol al erei noastre, este *baza sărbătorii de astăzi a Crăciunului!*

CE AR TREBUI SĂ FACĂ CREŞTINII

Faptul că data naşterii lui Isus nu este menţionată în Scripturi, deşi ele sunt clare în legătură cu data morţii Lui, ar trebui să fie un avertisment pentru creştini. Nu este vorba despre faptul că această dată nu a fost cunoscută scriitorilor Bibliei. Dimpotrivă, este ca şi cum a fost în mod intenţionat ignorată, ca şi cum ar fi fost tăinuită dinadins. Nimic din Sfintele Scripturi − nici măcar *un cuvânt* − nu ne indică nouă că ar trebui să sărbătorim naşterea lui Cristos. Într-adevăr, dacă ar fi fost destinat să facem acest lucru, Istoria Divină ne-ar fi dat cel puţin data. Lipsa acelei zile nu este o neglijenţă. Aceşti scriitori ai Bibliei erau însufleţiţi de sfântul duh, promis de Cristos şi acel spirit le-a adus lor aminte de toate detaliile importante. Isus le-a spus: „Însă ajutorul, sfântul spirit pe care Tatăl în numele Meu îl va trimite, acela vă va învăţa toate lucrurile şi vă va face să vă aduceţi aminte de toate cele de Mine spuse.” − Ioan 14:26.

Cuprins

Complet contrar acestei zile, ce este atât de mult datorată păgânismului, este singura sărbătoare pe care Creştinii trebuie să o sărbătorească. Acea sărbătoare nu este naşterea lui Isus, ci moartea Lui. Data este exactă − data Paştelui Evreiesc, 14 Nisan potrivit calendarului evreiesc. Acesta se sărbătoreşte, nu iarna, ci primăvara. Cu privire la această nouă sărbătoare proclamată de Isus, El a spus: „Continuaţi acest lucru să îl faceţi în amintirea mea." (Luca 22:19) Acea afirmaţie nu a fost niciodată făcută despre naşterea lui Isus. Comemorarea morţii Lui, primăvara, este *singura* sărbătoare poruncită de Biblie Creştinilor să o păstreze.

Deşi autorităţile citate în acest articol nu au aceeaşi părere, vechii creştini ai primelor secole au avut dreptate în respingerea sărbătorii păgâne, asociată cu numele lui Cristos. Adevăraţii creştini o resping, de asemenea, sărbătorind nu renaşterea soarelui, indiferent de numele ei, ci numai moartea lui Cristos. Ei vor înfăptui astfel deoarece ei sunt de acord cu apostolul Petru care spune că „timpul trecut este îndeajuns pentru ca voi să cunoaşteţi dorinţa neamurilor." −1 Petru 4:3.

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

Povestit de D. G. Bradley

Tatăl meu avea cele *Şapte Volume de Studii Biblice* şi le citea înainte de venirea mea pe lume. Pe când eram un mic copil, mama mea, deşi nu era încă în adevăr, găzduia reprezentanţi ai Societăţii care făceau vizite la domiciliu, atunci când veneau în zona noastră. Rude ale familiei noastre au fost martori ai lui Iehova încă de la începutul Primului Război Mondial. Cu toate acestea, casa noastră nu a devenit teocratică decât în 1939, când părinţii mei şi cu mine am adoptat cu toţii o poziţie efectivă şi am devenit activi în propovăduirea adevărului.

Doi pionieri au fost cei ce m-au făcut să cad pe gânduri. Mama i-a găzduit când au venit în orăşelul nostru din Preeria Canadiană. Deşi la început nu vroiam să-i ascult, după puţin timp mesajul Împărăţiei a început să mă atragă din ce în ce mai mult. Până atunci nu mă rugasem singur în viaţa mea şi acum iată-mă dorind să cer mai multe informaţii şi mai multe cunoştinţe şi neştiind cum să procedez. Aşa că am memorat versetele din Psalmi 25:4, 5 şi timp de două săptămâni am repetat acele versete noapte de noapte înainte să mă culc. Ce transformare a avut loc în viaţa mea! La o lună după ce pionerii veniseră la noi în casă slujeam alături de ei. În luna următoare (septembrie) i-am prezentat angajatorului demisia mea şi în decembrie aveam prima mea sarcină de pionier – cu o lună înaintea botezului meu.

Primul contact cu pionieratul a durat doar câteva luni dar a fost îndeajuns ca să sădească în mine dorinţa fierbinte de a-mi face din acesta scopul vieţii mele. Eu şi partenerul meu am călătorit cu o rulotă şi o echipă de cai destul de demodată în

Cuprins

lunile de iarnă şi am trecut la biciclete când a venit primăvara. Teritoriul era departe de orice congregaţie şi casele erau foarte răsfirate. Cea mai remarcabilă experienţă trăită de mine în acea perioadă a fost una simplă dar care m-a făcut foarte fericit. Am lăsat cartea *Salvarea* la nevasta unui fermier care a arătat un mare interes. Chiar în acea vreme acea parte a teritoriului repartizat nouă ne-a fost luat şi dat la alţi doi pionieri, aşa că nu am mai revenit cu o vizită. Imaginaţi-vă bucuria mea când peste multe luni aceşti pionieri mi-au spus că, atunci când în sfârşit i-au făcut o vizită acestei femei, ea era ocupată cu vizite la toate fermele din zonă ducând cartea *Salvarea* şi spunându-le la oameni ceea ce învăţase.

Acele prime luni binecuvântate de pionierat s-au încheiat brusc când guvernul canadian a interzis în mod surprinzător atât lucrarea noastră cât şi organizaţia făcând ilegal pentru cineva să fie martor al lui Iehova. Fiind încă foarte imatur nu am ştiut ce să fac şi m-am apucat de muncă laică. Această slujbă s-a dovedit a fi utilă, căci mi-a dat multă libertate în a ajuta congregaţiile învecinate pe timpul interdicţiei. Totuşi nu puteam să-mi scot pionieratul din minte. Când vorbeam despre acest lucru, unii îmi spuneau să rămân acolo unde eram, pentru că astfel era voia lui Iehova. Acest lucru nu era destul pentru mine şi în cele din urmă am scris societăţii pentru un sfat. Răspunsul lor a fost: „Dacă dorinţa ta este să fii în slujba de pionierat, atunci asta trebuie să faci.” Având aceste cuvinte de încurajare de la sursa corectă m-am întors repede la teritoriul meu cu o bicicletă şi cu o rulotă mică rulotă împrumutată mie cu generozitate de către un frate. Posibilitatea problemelor financiare nici nu îmi trecea prin cap. Singurul meu gând era că trebuie să fac pionierat şi asta şi vroiam să fac. În două luni m-am întors la congregaţie şi mi-am luat o partener – unul permanent, o soţie. Ruby şi cu mine ne-am căsătorit în octombrie 1942 şi împreună am pornit într-o carieră de slujire veselă care nu s-a sfârşit încă.

RĂMÂNÂND LA SLUJBA DE PIONIERAT

Cei ce cunosc iernile din preeria canadiană vor înţelege când spun că nu puteam rămâne la ţară în mica rulotă fără pereţi dubli pe care o aveam. De aceea în prima iarnă ne-am dus în oraş, unde locuiau părinţii mei, un loc cu populaţia de aproximativ 5500 de oameni. Aici pentru prima dată am avut privilegiul să asist în formarea unei noi congregaţii, cu nu mai puţin de 22 de predicatori. Cu unii dintre ei studiasem împreună şi îi asistasem în slujire.

Primii câţiva ani care au urmat acelei ierni au fost cei mai grei pentru noi. În cele din urmă după o serie de ghinioane, mai ales legate de maşini, am scris la filiala din Toronto şi am cerut o însărcinare de pionierat unde ne-am descurca fără maşină. Ni s-a răspuns cu o invitaţie să mergem în oraşul London din provincia Ontario, oraş aflat la 1700 de mile depărtare.

Aş vrea să menţionez acum de lecţia pe care am învăţat-o şi îmi pare bine să spun că mi-a servit şi nu a fost în detrimentul meu. Câţiva fraţi bine intenţionaţi au băgat de seamă cum ne zbăteam să rămânem în slujba de pionierat şi cu sinceritate au gândit că nu abordăm problema corect. Ei credeau că ar fi mai bine să slujim ca buni predicatori ai congregaţiei până când va veni un moment mai oportun pentru

Cuprins

pionierat Au fost momente când şi noi ne-am întrebat dacă asta este ceea ce trebuie să facem. Apoi ne gândeam, „Dacă alţii pot fi pionieri, noi de ce să nu putem?” Acestea erau gândurile noastre atunci când societatea ne-a invitat să plecăm în oraşul London. Să mergem? Câteva zile am discutat problema şi apoi am ajuns la următoarea concluzie: ”Dacă nu era bine că încercam să rămânem în slujba de pionierat, ne-ar fi invitat Societatea să ne ducem în oraşul London? După o analiză atentă şi însoţită de rugăciuni, amândoi am ajuns ferm convinşi că trebuie să mergem, şi aşa am şi făcut. Cred că a fost cea mai importantă hotărâre pe care am luat-o vreodată, după dedicarea mea lui Dumnezeu şi a reprezentat baza pentru toate celelalte care vor veni. Cât de important era să ne bazăm pe călăuzirea lui Iehova prin organizaţia sa!

După un an de pionierat adevărat în asociere voioasă cu dragii noştri fraţi şi surori din congregaţia din London, provincia Ontario, am fost trimişi la Ottawa ca pionieri speciali şi apoi înapoi în sudul provinciei în munca de circuit.

Aşa cum este cazul multora, dorinţa noastră pentru Gilead şi slujire în străinătate ne-a rămas puternică în inimă din momentul când am aflat de ea. În final în septembrie 1947, ne-am alăturat altor peste o sută de fraţi şi surori din diverse colţuri ale Statelor Unite şi ale Canadei timp de cinci luni, pentru cel mai intensiv studiu pe care îl făcusem în viaţa mea. Lucrurile pe care Iehova le-a explicat înţelegerii noastre în timpul acelui curs, lucruri legate de Cuvântul său, de scopul său, de organizaţia sa şi de cerinţele unei vieţii creştineşti, sunt lucruri care nu vor fi niciodată uitate.

CASA NOASTRĂ DIN AFRICA

Chiar înainte să absolvim, Fratele Knorr ne-a repartizat misiunile în străinătate. Rhodesia de Sud, Africa! Cât de entuziaşti eram! Rapoarte recente ne informaseră că locul era propice pentru o recoltă imensă în Africa, şi acum aveam să luăm şi noi parte. Abia ne stăpâneam emoţiile. În cele din urmă a venit ziua când am plecat cu vaporul şi pe 15 februarie 1949, am ajuns în noua noastră casă din Rhodesia de Sud. Aceasta se întâmpla cu peste 11 ani în urmă şi azi nu mai este o casă nouă. Peste jumătate din anii mei dedicaţi adevărului au fost petrecuţi în această ţară.

Când am ajuns aici, interdicţia broşurilor şi cărţilor noastre tocmai fusese ridicată de puţin timp şi o filială nouă fusese stabilită cu doar un an înainte. Pe plan extern societatea Lumea Noua cunoscuse multe binecuvântări în această ţară. Cu zece ani în urmă numele „Turnul de Veghere” era sinonim cu teama. Oamenii aveau cele mai fantastice idei despre noi, dar acum acea neînţelegere este aproape complet dispărută. Deşi există opoziţia obişnuită din partea clerului, oamenii nu se mai tem de „Turnul de Veghere” ci mai degrabă au ajuns să vadă că martorii lui Iehova sunt oameni buni, demni de încredere. Aşa cum ne-a un reprezentant oficial „Acum zece ani când auzeam de „Turnul de Veghere” mi se ridica părul în cap. Dar acum am înţeles că sunteţi cea mai stabilizatoare organizaţie din ţară.” A fost minunat să vedem cum această transformare a avut loc.

Pe plan intern organizaţia a crescut şi s-a maturizat foarte bine. Fraţii africani sunt simpli şi uşor de îndrăgit şi răspund foarte bine asistenţei din inimă. Ce plăcere a

Cuprins

fost să-i privim lepădându-se de lanţurile tradiţiilor şi superstiţiilor pentru a se îmbrăca cu o personalitate nouă! Aici în Salisbury populaţiile africane şi europene locuiesc în comunităţi separate. Când am sosit în Salisbury existau cinci predicatori europeni şi o congregaţie africană. Peste zece ani erau 16 congregaţii africane şi două europene având un total de 1500 de predicatori. Şi când mă gândesc că dacă nu aş fi continuat să îmi urmez scopul în viaţă nu aş fi avut privilegiul să trăiesc şi să particip la această creştere!

Dintre diversele etape ale slujirii pe care am avut privilegiul să le desfăşor în această ţară, munca districtuală a fost cea mai palpitanta, deşi toate părţile au avut binecuvântările lor. În munca districtuală era mereu ceva nou de învăţat sau de trăit: adunări în aer liber, vorbitul prin traducător, încercarea de a învăţa o limbă cu totul nouă. Un lucru pe care nu l-aş rata pentru nimic în lume este privirea de pe feţele fraţilor atunci când încerci să le vorbeşti în limba lor. Li se luminează ochii şi îşi spun unul altuia ce fericiţi sunt ca poţi să le vorbeşti. Datorită unor probleme de sănătate a trebuit să mă retrag din munca districtuală în 1954, dar după un an de misionariat cu jumătate de normă şi de muncă de circuit am fost invitat la sediul filialei. Am avut de atunci privilegiul de a fi un serv la filială.

Această relatare nu ar fi completă dacă nu menţionez două ocazii când am luat parte la întruniri internaţionale în New York, prima în 1953 şi ultima in 1958. Suntem foarte recunoscători lui Iehova pentru acest fapt minunat şi mulţumim fraţilor şi surorilor din întreaga lume care au făcut posibil ca noi împreună cu alţi misionari şi delegaţi să fim acolo. Una din multele experienţe plăcute de la ultima întrunire a fost asocierea cu dragul meu tată, care totdeauna a fost foarte interesat ca eu să rămân cu normă întreagă în munca de predicare. A fost plăcut să vorbesc cu el şi să aflu de neclintirea lui faţă de adevăr chiar şi la vârsta lui înaintată.

Când privesc înapoi la cei 18 ani de evanghelism cu normă întreagă, o fac cu mare bucurie, o bucurie pe care am trăit-o alături de Ruby, nevasta mea, care m-a susţinut şi m-a încurajat de la început. Mă rog constant ca împreună să găsim încântare în a urma voia lui Iehova, aşa cum ne este ea dezvăluită câte puţin odată, până în veşnicie, într-o viaţă fără sfârşit.

Unitatea
tuturor oamenilor cu bunăvoinţă a fost promisă

Unul dintre profeţii Domnului dinaintea lui Cristos a fost Mica din Moreşet, din teritoriul tribal al lui Iuda. Numele lui Mica înseamnă „Cine este precum Iehova?” Mica este cunoscut în special pentru prevestirea naşterii lui Isus Cristos în Betleemul lui Iuda. (Mica 5:2) După ce a prevestit naşterea lui Isus acolo, Mica a adăugat: „El va sta şi va păstori cu puterea lui Iehova, în măreţia numelui lui Iehova, Dumnezeul său. Ei vor locui în siguranţă, pentru că domnia lui va ajunge

Cuprins

până la marginile pământului. Şi el va fi pacea." (Mica 5:4, 5) Prevestind experienţele rămăşiţelor micii turme spirituale de oi a lui Isus, în calitate de reprezentant al lui Iehova, a spus: „Îi voi strânge, Iacob, pe toţi ai tăi! Voi aduna rămăşiţa lui Israel! Îi voi pune laolaltă şi vor fi ca o turmă în ţarc, ca o turmă în mijlocul păşunii ei. Şi va fi mare zarvă de oameni " – Mica 2:12

[2] Pentru a înţelege această profeţie, trebuie să ne amintim că Iacob şi Israel sunt numele aceleaşi persoane, deoarece Dumnezeu Iehova l-a supranumit pe patriarhul Iacob Israel. „Israel" înseamnă „Concurent (Perseverator) cu Dumnezeu" (Gen. 32:28, notă de subsol) Este de la sine înţeles că rămăşiţele lui Iacov sau Israel, pe care Iehova Dumnezeu a promis să le adune şi să le pună laolaltă ca pe o turmă de oi în ţarc urmau să fie unite în favoarea Conducătorului care avea să se nască în Betleemul lui Iuda şi care avea să devină „conducător în Israel, ale cărui origini sunt de la începuturi, din zilele fără de timp." În numele acestor rămăşiţe ale lui Iacob sau Israel, acesta „va sta şi va păstori cu puterea lui Iehova, în măreţia numelui lui Iehova, Dumnezeul său." Prin urmare, această profeţie a lui Mica 2:12 cu privire la unitate cu siguranţă se referă la adunarea Creştină a lui „Israel al lui Dumnezeu", Israel spiritual. – Gal. 6 :16.

[3] Un alt fapt care explică mai clar cine este acest „Israel al lui Dumnezeu" îl găsim în Isaia 43:1, 10, unde Dumnezeu se adresează lui Iacob sau Israel şi îi spune: „Şi acum, iată ce a spus Iehova, Creatorul tău, o, Iacob, şi Cel ce te-a întocmit, o, Israele: „Nu te teme, căci te-am răscumpărat! Te-am chemat pe nume, eşti al meu. Voi sunteţi martorii mei", zice Iehova, „da, slujitorul meu pe care l-am ales." Dumnezeu repetă această identificare al lui Iacob cu Israel în versetul 12, spunând: „nu era niciun dumnezeu străin printre voi. Voi sunteţi deci martorii mei", zice Iehova, „iar eu sunt Dumnezeu." (*AS*) Prin urmare, „Israel al lui Dumnezeu" nu înseamnă „creştinătate", ci adunarea martorilor lui Iehova Dumnezeu creştini. Aceasta nu poate să arate altceva decât unitate.

[4] Există o unitate care există în tot universul văzut. Acum, dacă Iehova cel Preaînalt şi Atotputernic Dumnezeu poate să unifice şi să conducă un univers în miliardele de ani lumina de spaţiu, cu siguranţă poate să unifice o adunare de martori creştini pe acest pământ mic, chiar dacă martorii lui din prezent pe întreg pământul numără doar sute de mii de oameni. În Cuvântul său profetic el a promis să unifice şi să menţină unitatea. Prezentele faptele realizate dovedesc că a făcut acest lucru, întocmai cum a propovăduit Isus.

[5] Înainte ca adunarea martorilor lui Iehova creştini să existe, a existat adunarea martorilor evrei sau izraeliţi. Isus Cristos s-a născut ca membru al acestei adunări anterioare a martorilor lui Iehova, şi a devenit Conducătorul următoarei adunări de martori creştini. (Ioan 18:37) Folosind drept exemplu istoric adunarea sa de martori evrei, Iehova a promis să-şi unifice martorii creştini. După ce Regele Solomon al Ierusalimului a murit în anul 997 î.Cr., dezbinarea a năpăstuit poporul lui Israel pentru 460 de ani. Totul s-a întâmplat din cauza căderii Regelui Solomon de la pura închinare la Dumnezeu Iehova. Poporul lui Israel a suferit o revoltă a zece din cele doisprezece triburi ale sale, şi două regate s-au răsculat, unul al lui Iuda iar celălalt al Israelului de Nord. Regatul Israelului de Nord s-a desprins din

Cuprins

punct de vedere politic de Ierusalim şi de linia regală al lui David; iar la scurt timp s-a desprins şi din punct de vedere religios. S-a instaurat închinarea falsă la idoli, la început, a viţeilor de aur şi mai târziu a zeului păgân Baal.

[6] Şi ce probleme aduce cu sine căderea de la pura închinare la singurul Dumnezeu adevărat şi viu! În anul 740 î.Cr., Regatul Israelului de Nord a fost distrus de marea putere a lumii, Asiria, şi majoritatea izraeliţilor care au supravieţuit au fost împinşi spre captivitate, în ţinuturile depărtate ale Asiriei. Regatul soră, cel al lui Iuda, nu a primit nicio avertizare şi a căzut în închinarea falsă. S-a îndepărtat de Dumnezeu Iehova, iar Dumnezeu s-a îndepărtat de el. A permis ca templele regatului să fie distruse, iar evreii care au supravieţuit să fie duşi în captivitate în ţinutul cuceritorilor, Babilon.

[7] Astfel, începând cu 607 î.Cr., populaţia celor două regate, cel al lui Israel şi cel al lui Iuda, a fost exilată în „ţinutul duşmanului”. Această captivitate în Babilon a tuturor celor doisprezece triburi a reprezentat pedeapsa lui Iehova pentru căderea în păcat prin nesupunere de la singura religie pură, nemânjită. Dar Dumnezeu Iehova este milostiv cu cei care se tem de el. (Ps. 103:13) Pentru a le păstra vii speranţele şi pentru a-i mângâia pe durata celor şaptezeci de ani în care Ierusalim şi tărâmul lui Iuda a rămas pustiit în ruine, prin profeţii săi, Dumnezeu Iehova le-a prevestit eliberarea din Babilon şi întoarcerea în Ierusalim pentru a reface acolo închinarea unită la Dumnezeu Iehova.

[8] Nu independenţa şi suveranitatea naţională pentru Israel l-au determinat pe Dumnezeu să elibereze rămăşiţa credincioasă a martorilor săi evrei din Babilon. Restabilirea adevăratei sale închinări în oraşul în care şi-a pus numele a fost lucrul care l-a determinat pe Dumnezeu să „adune rămăşiţa lui Israel” şi în mod milostiv să-i aducă în oraşul care îi poartă numele, să refacă templul închinării sale. Dorinţa de a reface închinarea la Dumnezeul adevărat în locul său numit a fost ceea ce trebuie să fi motivat „rămăşiţele lui Israel” să părăsească Babilonul, „tărâmul nordului”, şi să se târască înapoi în Ierusalim şi Iuda. Luaţi aminte la felul în care profetul lui Iehova, Ieremia, a prevestit atât întoarcerea lor în ţara natală dar şi motivele înflăcărate care le-au crescut dorinţa de a se întoarce acasă:

[9] „În timpul acela, vor numi Ierusalimul tronul lui Iehova. Şi toate naţiunile se vor aduna în el pentru numele lui Iehova, la Ierusalim, şi nu vor mai umbla în încăpăţânarea inimii lor rele. În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla alături de casa lui Israel şi vor veni împreună din ţara de la nord în ţara pe care le-am dat-o ca moştenire strămoşilor voştri. ” – Ier. 3:17, 18.

[10] „‘În zilele acelea şi la timpul acela’, zice Iehova, ‘fiii lui Israel vor veni împreună cu fiii lui Iuda. Ei vor umbla, vor umbla plângând şi-l vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul spre Sion, cu feţele îndreptate în direcţia aceea, şi vor zice: Veniţi să ne alipim de Iehova printr-un legământ de durată indefinită, care nu va fi uitat. Dar Răscumpărătorul lor este puternic, Iehova al armatelor este numele său. El le va apăra negreşit cauza, ca să dea odihnă ţării şi să-i tulbure pe locuitorii Babilonului.”’ – Ier. 50:4, 5, 34.

Cuprins

[11] Republica Israel nu a fost fondată în 1948 în modul în care descrie Ieremia. Reîntoarcerea adevăraţilor evrei în Palestina şi în Republica Israel nu reprezintă împlinirea profeţiei lui Ieremia. Prima împlinire a profeţiei a avut loc în 537 î.Cr., după căderea Babilonului înainte cuceritorilor mezi şi perşi. În acel an, regele persan Cirus a proclamat un decret şi a lăsat o parte din rămăşita martorilor evrei ai lui Iehova să părăsească Babilonul, să se întoarcă în ţinutul pustiit al lui Iuda şi să construiască din nou templul lui Iehova la Ierusalim. Sfânta Scriptură notează această împlinire la scară mică a profeţiei lui Ieremia (2Cron. 36:20-23, Ezra de la 1:1 la 3:13) Acest eveniment istoric a fost în sine o imagine profetică a împlinirii complete, la scară largă a profeţiei lui Ieremia din 1919 d.Cr., după încheierea Primului Război Mondial. Acest lucru s-a întâmplat în cazul rămăşiţei martorilor creştini ai lui Iehova. Din acest motiv, înaintea anului 1919, niciun grup de creştini practicanţi nu îndrăzneau să se prezinte în calitate de martori ai lui Iehova. Însă din acest moment, şi în special din anul 1931, numele creştinilor consacraţi, botezaţi, a devenit cunoscut în întreaga lume. Adunarea martorilor lui Iehova este temută în Rusia Comunistă şi în ţările sale satelit, unde, din cauză că martorii sunt obligaţi să acţioneze pe ascuns, presa sovietică îi compară cu „păianjeni.”

[12] În timpul Primului Război Mondial din 1914-1918, conspiratorii religioşi au profitat de pe urma nebuniei războiului şi au încercat să distrugă aceşti creştini ce studiau Biblia. Drept urmare martorii lui Iehova au fost aduşi în captivitate sub naţiile creştinătăţii, precum martorii evrei în Babilon între 607 şi 537 î.Cr. Dar în primul an postbelic (1919) au fost eliberaţi din acea captivitate babiloniană. În acel an au organizat o adunare internaţională, care a fost o întrunire a mii dintre ei cu scopul de a se pregăti pentru cea mai importantă lucrare creştină din istoria umană, de a fi martor la Dumnezeu Iehova. Cu lacrimi au căutat favoare în faţa sa. S-au hotărât să păstreze legământul cu ei, „legământul cu mine [Iehova] prin jertfă”, noul legământ bazat pe jertfa umană a lui Isus Cristos. (Ps. 50:5, Versiunea autorizată; *AS*) Cu toate că martorii provin din multele naţionalităţi, rase, culori şi limbi ale lumii, şi în special din multele sisteme de religii din interiorul şi din afara creştinătăţii, aceştia au fost sudaţi într-o unitate care s-a dovedit de neînfrânt de către fascişti, nazişti, comunişti şi persecutori religioşi.

[13] Unitatea lor de neîntrecut se datorează faptului că s-au ţinut departe de politica acestei lumi şi deoarece ‘caută mai întâi regatul şi dreptatea Sa’, după cum Isus Cristos şi-a instruit adevăraţii adepţi să facă (Mat. 6:9, 10, 33) Sunt uniţi în a oferi din inimă credinţa lor nedivizată Regelui pe care Dumnezeu Iehova l-a ales şi l-a instalat pentru a conduce pentru El asupra întregii umanităţi, şi anume, Isus Cristos. În 1914 a sosit vremea sa să vină în regatul său ceresc la mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Unitatea Martorilor de a se supune lui, „Fiul lui David”, a fost prevestită de profetul Ezechiel.

[14] Ezechiel a trăit în perioada profetului Ieremia. Cu o sută de ani înaintea lui Ezechiel, Regatul Israelului de Nord de sub dominaţia tribului lui Efraim, fiul lui Iosif, a fost distrus şi supravieţuitorii izraeliţi au fost duşi departe în exil. Acum, Regatul lui Iuda de sub autoritatea casei regale a lui David era pe cale să fie

Cuprins

distrusă. Ezechiel a prevestit ruinarea regatului şi distrugerea templului lui Iehova şi a Ierusalimului, şi faptul că evreii supravieţuitori vor fi târâţi în exil în Babilon. Însă profesiile sale nu au lăsat evreii şi izraeliţii în deznădejde, prevestind reîntoarcerea lor unită din Babilon pentru a reda închinarea lui Iehova ţări natale iubite. El a prevestit că izraeliţii din nord şi iudeii din sud se vor reuni într-o singură naţie sub un singur conducător, fiul lui David. Aici, acum, Ezechiel relatează felul în care vor ieşi din mormintele lor de speranţe în scădere din Babilon şi se vor reuni în ţara natală dată de la Dumnezeu, sub un conducător din seminţia lui David!

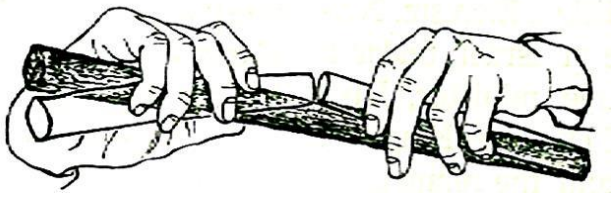

[15] Pentru a ilustra reuniunea, lui Ezechiel i s-a spus să ia două beţe, pe unul să fie scris „Pentru Iosif, băţul lui Efraim" iar pe celălalt „Pentru Iuda", reprezentând altădată două regate ale unui singur popor, Israel. În faţa ochilor acestor membrii de trib, Ezechiel urma să pună un băţ peste celălalt când, în mod miraculos, acestea au devenit un singur băţ lung în mâna sa. În explicaţia acestui semn miraculos, lui Ezechiel i s-a poruncit să spună:

[16] „Aşa a zis Domnul Suveran Iehova: 'Iată că iau băţul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, şi triburile lui Israel, tovarăşii săi, şi le voi pune pe el, adică pe băţul lui Iuda, şi voi face din ele un singur băţ şi vor deveni unul singur în mâna mea.... Iată că îi iau pe fiii lui Israel din mijlocul naţiunilor la care s-au dus; da, îi voi aduna din toate părţile şi-i voi aduce pe pământul lor. Voi face din ei o singură naţiune în ţară, pe munţii lui Israel, şi un singur rege va fi regele tuturor; nu vor mai fi două naţiuni, nici nu vor mai fi împărţiţi în două regate. Slujitorul meu David va fi rege peste ei şi toţi vor avea un singur păstor; vor umbla potrivit hotărârilor mele judecătoreşti, vor respecta legile mele şi le vor îndeplini.... iar David, slujitorul meu, va fi căpetenia lor pe timp indefinit. Şi voi încheia cu ei un legământ de pace; un legământ de durată indefinită va fi cu ei.'" – Ezec. 37:19, 21, 22, 24-26.

REUNIUNEA DE DURATĂ

[17] Evreii adevăraţi de azi nu sunt uniţi, nici măcar în cauza sionismului politic. Nici Republica Israel, sub o preşedinţie cu prim-ministru, nu îl are pe Isus Cristos, Fiul lui David, drept Rege şi Păstor. Dar ce s-a întâmplat cu rămăşiţa „Israelului lui Dumnezeu", izraeliţii spirituali, martorii lui Iehova creştini? De la eliberarea din captivitatea babiloniană până la Primul Război Mondial le-a fost redat locul de favoare şi de aprobare a lui Dumnezeu. În această avere spirituală ei au un rege, Fiul uns al lui Iehova, Isus Cristos, Fiul lui David. În ciuda diferenţelor politice, sociale, rasiale şi originilor religioase, Dumnezeu Atotputernicul le-a făcut o singură naţiune spirituală sub un Păstor – Regele întronat Isus Cristos. Ei nu sunt divizaţi, după cum erau două beţe, precum poporul din vechime din Israel cu un rege sus în nord în Samaria şi alt rege jos în sud în Ierusalim. De când martorii lui Iehova creştini şi-au acceptat Regele, Isus Cristos, în calitate de Conducător şi Păstor al lor, ei nu au nimic de-a face cu afacerile politice ale acestei lumi. Nu

Cuprins

permit diplomaţiilor politice şi alegerilor, răscoalelor şi revoltelor să îi despartă. Forţa atotputernică a lui Iehova i-a făcut „un băţ,” „o naţie,” sub „un rege.” Ei sunt un băţ sau un instrument în mâna sa puternică pentru a face munca sa.

[18] Martorii lui Iehova sunt azi cunoscuţi acţionând ca instrument al lui Iehova în 176 ţinuturi şi teritorii diferite şi astfel sunt în contact cu multe naţionalităţi, rase, culori, limbi, grupuri sociale şi obiceiuri locale. Totuşi, toţi aceşti martori extrem de dispersaţi cred, acţionează şi propovăduiesc la fel şi se leagă rapid de promisiunea unităţii. Din aceste ţinuturi, multe persoane precum oile, acceptă mesajul Regelui şi regatului lui Dumnezeu, şi astfel numărul martorilor creşte. Într-o astfel de creştere şi unitate este îndeplinită într-un mod spectaculos profeţia lui Osea pronunţată cu mult timp în urmă în zilele unui Israel divizat:

[19] „Numărul fiilor lui Israel va fi ca firele de nisip ale mării, care nu pot fi măsurate sau numărate. Iar în locul în care li se spunea: ‘Voi nu sunteţi poporul meu’ li se va spune: ‘Fiii Dumnezeului celui viu’. Şi fiii lui Iuda şi fiii lui Israel vor fi adunaţi în unitate, îşi vor alege o singură căpetenie şi vor urca din ţară [din Babilon], pentru că mare va fi ziua Izreelului”. – Osea 1:10, 11.

[20] Petru aplică profeţia lui Osea turmei spirituale a lui Israel, pentru ca azi noi să ştim că este corect să căutăm împlinirea ei în martorii lui Iehova creştini. – 1Pet. 2:9, 10.

[21] Ce minunat este faptul că aceşti martori care au fost înainte atât de divizaţi din punct de vedere religios şi politic şi social atât în creştinătate cât şi în rândurile neamurilor, acum au fost „adunaţi în unitate”! Acest lucru se datorează faptului că s-au săturat de acest sistem mondial de separare a lucrurilor şi au ridicat un cap peste ei înşişi, şi anume, Regele uns şi întronat al lui Iehova, Isus Cristos. Acest devotament unit, către Conducătorul ales de Iehova pentru lumea nouă de dreptate, a avut aprobarea Lui şi astfel a dus la creşterea şi răspândirea martorilor lui Iehova, o însămânţare întinsă a acestora.

[22] În acest sens, aceasta este într-adevăr o zi „mare”, deoarece este „ziua lui Iezreel”. Numele Iezreel înseamnă „Dumnezeu [El] va sădi sămânţa”. Sămânţa pe care Dumnezeu o plantează pe întreg pământul este reprezentată prin martorii săi. El face ca sămânţa simbolică să crească, astfel să producă mai multă sămânţă. (1Cor. 3:6-9), iar astfel numărul martorilor Lui creşte pe întreg pământul. Devin mulţi, şi în măsura în care numărul lor nu a fost prezis nici de însuşi Dumnezeu, aceştia trebuie să devină numeroşi „ca firele de nisip ale mării, care nu pot fi măsurate sau numărate.” Din acest motiv, după cum este prezis în Mica 2:12, au devenit „mare zarvă de oameni” într-un ţarc în care Dumnezeu Iehova i-a pus în unitate. Sunetul lor vesel este auzit tot mai tare pe întreg pământul.

[23] Cu mult timp în urmă, singurul Rege-Păstor, Isus Cristos, a vorbit despre adunarea unei mari mulţimi de „alte oi” în legătură şi cooperare cu „mica turmă” a Israelului spiritual. Într-o profeţie, care este în mod remarcabil îndeplinită în prezent, el a spus: „Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile şi oile mele mă cunosc pe mine, aşa cum Tatăl mă cunoaşte pe mine şi eu îl cunosc pe Tatăl. Eu îmi dau sufletul [sau viaţa] pentru oi. Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu şi vor fi o

Cuprins

singură turmă cu un singur păstor." (Ioan 10 :14-16) Acest „singur păstor" şi-a jertfit viaţa pământească pentru toate oile, atât pentru mica turmă cât şi pentru turma mare formată din alte oi. Toate oile îi datorează lui viaţa şi salvarea, nu unor pastori religioşi sau conducători politici de-ai creştinătăţii. Pentru a-şi arăta recunoştinţa şi într-o totală dependenţă de El pentru viaţa veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu, trebuie să îl urmeze pe Păstorul cel bun, Isus Cristos. În ciuda tuturor schimbărilor lumii, urmându-l pe Singurul Păstor, ei trebuie să rămână uniţi, ca „o singură turmă".

[24] Isus fiind singurul păstor bun de urmat, şi-a avertizat adepţii săi, care sunt precum oile, să nu urmeze un lider uman. Pe o perioadă considerabilă de ani, o mare parte din creştinătatea romano-catolică a urmat un *Duce* („Conducător") italian, numit Mussolini; iar o altă mare parte a creştinătăţii romano-catolice a urmat un Fuhrer („Conducător") german, numit Adolf Hitler, un „fiu al Bisericii". Dar martorii lui Iehova au refuzat să îi urmeze atât pe unul cât şi pe altul, chiar şi în urma persecuţiilor. Martorii au supravieţuit, dar acei lideri politici umani, susţinuţi de preoţii romano-catolici, nu au supravieţuit, lăsându-şi adepţii într-o stare deplorabilă. În mod inteligent martorii lui Iehova au ascultat porunca singurului lor Păstor: „să nu numiţi tată [spiritual] al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Şi să nu vă numiţi 'conducători', pentru că unul singur este Conducătorul vostru, Cristos." – Mat. 23:9, 10.

[25] La o adunare internaţională din America de Nord unde au fost prezenţi mii de martori ai lui Iehova, aceştia şi-au exprimat în mod unit şi zgomotos opunerea faţă de un conducător uman, chiar şi a unui conducător religios. Acest lucru s-a întâmplat în vara anului 1941, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, când sentimentul romano-catolic din America a fost puternic îndreptat spre conducătorii Axei Puterii, Hitler şi Mussolini. Între 6 şi 10 august 1941, această adunare internaţională a avut loc în Arena Sf. Louis, în Missouri. În ultima zi a adunării, duminică, în ciuda înrăutăţirii rapide a stării sale de sănătate, preşedintele de atunci a Societăţii de tractate şi a Bibliei Turnului de Veghe, Joseph F. Rutherford, a transmis un mesaj public al Regatului unei vaste audienţe estimate la 115,000 de persoane. După transmiterea mesajului a dat cuvântul final Martorilor adunaţi, aceasta fiind şi ultima sa apariţie publică înainte să moară la data de 8 ianuarie 1942. Ceea ce a spus preşedintele Rutherford, respectând conducerea, în acel ultim discurs zecilor de mii de martori ai lui Iehova, este de interes special în această legătură. Am lăsat un observator interesat de această adunare să ne dea un raport, publicat în Turnul de Veghere din 15 septembrie 1941, pagina 288, alineatul 6:

[26] „Pentru a dovedi pentru totdeauna netemeinicia tuturor acuzaţiilor şi remarcilor false publicate că el [Rutherford] este conducătorul martorilor lui Iehova, a spus: 'Vreau ca străinii de aici să ştie ce părere aveţi despre om drept CONDUCĂTORUL vostru, încât aceştia să nu uite. De fiecare dată când ceva se ridică şi începe să crească, se spune că este un mare om conducător care aduce cu sine urmări impresionante. Dacă există vreo persoană în public care consideră că eu, acest om stând aici, este conducătorul martorilor lui Iehova, să spună Da.' Dar a fost 'Nu!' empatic în unanimitate. 'Dacă voi, cei prezenţi aici, credeţi că eu sunt

Cuprins

doar unul dintre slujitorii Domnului, şi că lucrăm umăr la umăr în unitate, slujindu-l pe Dumnezeu şi pe Cristos, spuneţi Da.' Da-ul în unanimitate a fost puternic şi răspicat. 'Ei bine, nu trebuie să aveţi nevoie de mine ca un conducător pământesc pentru a face o mulţime ca aceasta să funcţioneze'. Apoi le-a cerut să se întoarcă la îndatoririle corespunzătoare fiecăruia şi 'să puneţi mai mulţi aburi... puneţi tot timpul când puteţi.' Apoi a oferit cuvinte de binecuvântare."

[27] În acord deplin cu poziţia teocratică luată de acei zeci de mii de reprezentanţi la adunarea din 1941, azi martorii lui Iehova nu urmează niciun conducător american; fie el preşedintele Societăţii Turnului de Veghere sau altul. Ei nu urmează niciun conducător uman. În vederea unităţii pe întreg pământul ei urmează Singurul Păstor care s-a sacrificat pe sine însuşi, Isus Cristos, care acum domneşte la dreapta lui Dumnezeu Iehova în Rai. – Pet. 3:22.

[28] Cu toate că martorii lui Iehova nu pot încă comunica unul cu celălalt, din cauza problemelor şi a ostilităţilor din diferitele ţări în care se află, ei vor continua să-l urmeze pe singurul Conducător şi Rege ales de Dumnezeu. Niciunul dintre adevăraţii martori ai lui Iehova nu ar profita de pe urma ruperii internaţionale de comunicare pentru a încerca, într-o ambiţie egoistă, să se numească conducător naţional şi să stabilească o organizaţie religioasă naţională. Martorii lui Iehova au fost toţi atât de bine învăţaţi în credinţa Bibliei şi atât de bine antrenaţi în propovăduirea mesajul său încât toţi duc mai departe închinarea şi activităţile lor teocratice chiar dacă sunt despărţiţi de fraţii din alte ţinuturi. Ei nu ascultă glasul oricui doreşte să fie conducător, ci recunosc şi ascultă glasul Singurului lor Păstor. El este deasupra tuturor naţiunilor pământeşti şi va „păstori toate naţiunile cu un toiag de fier" şi îi va arunca în bucăţi în bătălia Armaghedonului, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." – Rev. 12:5; 16:14, 16; Ioan 10:4, 5; Ps. 2:8, 9.

UNITATE ÎN EXPRIMARE ŞI ACŢIUNE

[29] În contra regatului lui Dumnezeu este spiritul acestei lumi, spirit care o dezbină. Spiritul ei dezbinător, totuşi, nu va infecta turma de oi a lui Iehova, aflate sub conducerea Păstorului cel bun, Isus Cristos. Pe lângă faptul că îl au pe singurul conducător supranaţional din Rai, martorii lui Iehova au singurul element de legătură eficientă pentru a menţine organizaţia lor teocratică unită în mijlocul acestei lumi. Elementul de legătură este spiritul lui Dumnezeu Iehova; „şi rodul spiritului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine." (Gal. 5:22, 23) Nimic nu este superior iubirii pe care Cristos o are pentru unitatea turmei de oi a lui Dumnezeu, pentru care Fiul lui şi-a vărsat de bunăvoie sângele. Într-un apel pentru unitate a turmei lui Dumnezeu, apostolul Pavel le-a scris: „îmbrăcaţi-vă cu iubirea, pentru că este o legătură perfectă a unităţii! De asemenea, pacea lui Cristos să domnească în inima voastră, căci, de fapt, la ea aţi fost chemaţi într-un singur corp!" (Col. 3:14, 15) Întrucât martorii cultivă rodul spiritului, dragostea, legătura perfectă a uniunii devine tot mai puternică şi rezistentă în uniune. Şi unde este uniune sau unitate, acolo este pace, ordine şi armonie. Dumnezeu îşi cheamă credincioşii să fie un

Cuprins

singur corp, o singură organizaţie. El dezaprobă lipsa de unitate, dezordinea şi diviziunea. Prin apostolul Pavel ne-a poruncit:

[30] „Să fiţi cu ochii pe cei care contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, provoacă dezbinări şi prilejuri de poticnire, şi evitaţi-i, fiindcă oamenii de felul acesta nu sunt sclavi ai Domnului nostru Cristos, ci ai pântecelui lor. Prin cuvinte mieroase şi vorbiri măgulitoare ei amăgesc inimile celor fără răutate." – Rom. 16:17, 18.

[31] În unele ţinuturi care şi-au câştigat de curând independenţa ca naţie şi unde puterile coloniale imperialiste nu mai sunt la putere, guvernul nativ a întâmpinat mari dificultăţi din cauza vrajbelor şi a luptelor dintre triburi, acestea punând în pericol stabilitatea guvernului. Luptele dintre triburile naţiunii vechi a lui Israel serveşte drept avertisment biblic micii turme a Israelului spiritual şi tuturor tovarăşilor săi, marea turmă a „celorlalte oi". Isus a avertizat: „Orice regat dezbinat împotriva lui însuşi este pustiit şi orice oraş sau casă dezbinată împotriva ei înseşi nu va dăinui." (Mat. 12:25) Organizaţia vizibilă a martorilor Regatului lui Iehova este ca oraşul Ierusalim din zilele credinciosului Rege David, solid construit împreună şi cu cei care se întâlnesc în el, uniţi în credinţa regelui uns stând pe tronul lui Iehova. Regele David a descris acest Ierusalim, unde au venit cu credinţă să se închine la casa lui Iehova cele doisprezece triburi ale lui Israel, spunând: „Ierusalimul este construit ca un oraş, strâns unit într-un întreg, unde au urcat triburile, triburile lui Iah, ca aducere-aminte pentru Israel, ca să aducă mulţumiri numelui lui Iehova." (Ps. 122:3, 4) Închinarea la Dumnezeu cel adevărat şi cu viaţă, Iehova, a fost ceea ce a strâns împreună cele doisprezece triburi, şi prin închinare s-a format o loialitate înflăcărată regelui uns al lui Iehova. Acest lucru a făcut ca toate luptele dintre triburi să se simtă deplasate. A făcut pace.

[32] Eforturile puterilor comuniste şi ale altor forţe adversare au dat în vileag faptul că Satana Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri", luptă acum în special pentru a crăpa şi a distruge unitatea exemplară a societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Profeţia lui Ezechiel (capitolele 38, 39) ne previne că Satana joacă rolul lui Gog din Magog. În pielea acestuia, el îşi adună toţi membrii conspiratori de pe pământ şi îi uneşte într-un atac total şi final asupra Israelului spiritual al lui Iehova şi al tuturor tovarăşilor loiali, „celelalte oi". Din moment ce Gog ne atacă cu o armată mixtă şi unită, atunci noi îl vom confrunta pe Gog şi pe armata sa cu un front perfect unit, pe întreg pământul. Trebuie să facem acest lucru chiar dacă am putea fi separaţi, fizic vorbind, de fraţii noştri din alte ţinuturi, şi chiar dacă niciunul dintre corpurile de conducere vizibile ale adunării lui Dumnezeu nu poate fi prezent şi nu ne poate veghea direct.

[33] Apostolul Pavel a făcut apel la un front unit împotriva duşmanului când şi-a exprimat dorinţa în care „fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Şi aceasta este de la Dumnezeu, pentru că, de dragul lui Cristos, vi s-a dat privilegiul nu numai de a crede în el, ci şi de a suferi pentru el." (Filip. 1:27-29) Cristos nu ne va abandona dacă suferim pentru el. Cristos ne-a promis

Cuprins

nouă, adepţilor săi supuşi: „Şi iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului.” (Mat. 28:20) Avându-l pe Cristos cu noi pe toate fronturile, trebuie să ieşim victorioşi. Atacul unit al armatei lui Gog va cădea înaintea frontului nostru victorios cum Dumnezeu Atotputernicul se ridică în apărarea noastră, aruncă forţele lui Gog în dezbinare, dezordine, confuzie şi panică, cauzând distrugerea lor totală.

[34] Niciodată nu trebuie să ne lăsăm geloziile şi invidiile personale, ambiţiile egoiste, rivalităţile, competiţiile, mândria de naţie, culoare, educaţie sau cultură socială, şi ranchiuna să se bage între noi şi să ne despartă. Într-o lume dezbinată, în afară de dușmănia față de regatul lui Dumnezeu şi faţă de martorii săi propovăduitori, trebuie să ne păstrăm rândurile de nepătruns, şi feţele îndreptate spre duşman. În ciuda condiţiei tot mai rea a lumii, avem o muncă de făcut, şi pentru ca această muncă să aibă rezultate, pentru gloria lui Dumnezeu, este nevoie de un efort unit din partea noastră, a tuturor, de pe întreg pământul. Speranţa noastră că el se va ridica şi va avea grijă de duşmanii şi persecutorii noştri nu este în van.

[35] În Ţefania 3:8, 9, ni se spune: „‘De aceea, aşteptaţi-mă’, zice Iehova, ‘până în ziua când mă voi ridica la pradă, căci, potrivit hotărârii mele judecătoreşti, voi strânge naţiunile, voi aduna regatele ca să vărs peste ele condamnarea mea, toată mânia mea aprinsă, fiindcă tot pământul va fi mistuit de focul zelului meu. Atunci voi da popoarelor o limbă pură, pentru ca toate să cheme numele lui Iehova, ca să-i slujească umăr la umăr [literal, cu un umăr].’” Indiferent de numărul mare de popoare din care noi, Martorii, venim şi ne dăruim lui Iehova, el ne-a oferit schimbarea unei „limbi pure”, cu un scop anume. Acel scop este de a-l sluji pe Iehova umăr la umăr, printr-un serviciu de informaţii solide. Unitatea noastră de „limbă pură” cu privire la regatul lui Dumnezeu şi lumea nouă distruge neînţelegerea ce ne dezbină. Ne uneşte puternic în exprimare şi în acţiune.

[36] „Dumnezeul care ne dă pacea” ne-a eliberat din captivitatea babiloniană. Ne-a adus în oraşul său sfânt, copia modernă a vechiului Sion sau Israel, regatul stabilit sub Cristos. Nouă, foştii prizonieri, ne-a oferit libertatea religiei cu scopul de a ne folosi corect libertatea, în armonie cu voinţa pe care şi-a exprimat-o Dumnezeu. Vechiul Israel, în eliberarea din Babilon, a reprezentat o ilustrare a acesteia, şi profeţia care odată s-a putut aplica acestei ilustrări, se aplică acum lucrului modern care a fost ilustrat. „Lucrul acesta este scris pentru generaţia viitoare, iar poporul care va fi creat îl va lăuda pe Iah. Căci el s-a uitat din înălţimea sa sfântă, Iehova a privit din ceruri spre pământ, ca să audă suspinele prizonierului şi să-I dezlege pe cei sortiţi morţii [de către duşmanul Babilon], pentru ca numele lui Iehova să fie proclamat în Sion şi lauda lui în Ierusalim, când toate popoarele vor fi strânse laolaltă, şi pentru ca regatele să-i slujească lui Iehova. (Ps. 102:18-22) Sionismul politic, după cum este formulat în Republica Israel, nu împlineşte această profeţie, pentru că sionismul politic nu poartă numele lui Iehova; nu declară numele său în vechiul, nici în noul oraş al Ierusalimului, şi nici nu îl laudă şi slujeşte pe Dumnezeu. Măsurată prin faptele de azi, profeţia se împlineşte prin martorii

Cuprins

Regatului lui Iehova, care au fost adunaţi din mulţimea de popoare şi din multe regatele politice de pe pământ.

[37] Din cauza unei astfel eliberări şi restaurări a martorilor lui, ordinea de zi pentru toţi cei care veghează şi desluşesc această lucrare a lui Dumnezeu este de a publica această mântuire prin el. „Ascultă! Străjerii tăi şi-au înălţat glasul. Ei strigă de bucurie într-un glas, căci vor vedea cu ochii lor când Iehova va restabili Sionul. Înveseliţi-vă, strigaţi de bucurie într-un glas, locuri devastate ale Ierusalimului, căci Iehova şi-a mângâiat poporul, a răscumpărat Ierusalimul! Iehova şi-a dezgolit braţul sfânt înaintea ochilor tuturor naţiunilor şi toate marginile pământului vor vedea salvarea Dumnezeului nostru.” – Isa. 52:8-10.

[38] Acesta este motivul pentru care omenirea asistă la felul în care martorii lui Iehova răspândesc mesajul despre regatul lui Dumnezeu şi binecuvântările sale pentru toţi oamenii cu credinţă, mergând până la capătul lumii. Însăşi prezenţa şi activitatea acestor martori pe tot pământul este o mărturie vie a eliberării pe care Dumnezeu Atotputernicul le-a oferit-o din această lume babiloniană aflată sub stăpânirea diavolului Satan. Oriunde merg, ei îşi înalţă vocile, strigând de bucurie într-un glas vestea bună. Ei nu mai sunt precum locurile devastate ale vechiului Ierusalim, vorbind spiritual, ei sunt abundenţi în rodul regatului lui Dumnezeu. Peste tot strigă veseli într-un glas, pentru că toţi sunt în acord şi păstrează unitatea.

[39] Pentru aceia care îl iubesc pe Dumnezeu, şi care studiază acest miracol modern, şi anume felul în care Iehova se comportă cu poporul său dedicat, ce minunat şi ce călduros şi încurajator este acest lucru! „Iată ce bine şi ce plăcut este ca fraţii să locuiască împreună în unitate!” (Ps. 133:1) Şi nu este doar plăcut de privit. Acest locuit împreună în unitate este ceva extrem de bun pentru aceşti fraţi spirituali, şi face lucrurile să fie plăcute între ei. Împreună putem face munca de azi a lui Dumnezeu, întărindu-ne unul pe altul şi încurajându-ne unul pe altul, asigurând astfel succesul. Spiritul psalmistului David se înalţă prin însăşi fiinţa noastră şi ne face să strigăm „O! Preamăriţi-l pe Iehova împreună cu mine, să-i înălţăm cu toţii numele!” (Ps. 34:3) Da, împreună să-l mărim şi să-i înălţăm numele lui valoros, pentru că el a rupt armata inimicului şi ne-a pus împreună şi ne-a pus drept martorii lui împreună în unitate, ca turma sa în ţarcul său de protecţie sub Cristos. A promis unitatea tuturor oamenilor cu credinţă în această lume dezbinată, şi în propria apărare, el a făcut o realitate binecuvântată şi o va păstra în glorioasa sa lume nouă.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Cum era însemnat Mica ca profet al lui Iehova? (b) Ce profeţie a rostit el cu privire la turma lui Iehova şi la păstorul Său pentru turmă?
2. (a) În ce fel trebuia să fie adunaţi cei rămaşi din Iacov sau din Israel pentru a fi strânşi şi uniţi? (b) Cui trebuie să i se aplice prin urmare această profeţie a lui Mica?
3. Ce profeţie a lui Isaia ne identifică mai clar cine este acest „Israel al lui Dumnezeu”?

Cuprins

4. Ce observaţie legată de univers ne dă o asigurare în legătură cu unitatea congregaţiei martorilor creştini, şi ce dovedesc faptele în privinţa unui răspuns la rugăciunile lui Isus?
5-6. (a) Pentru care congregaţie de martori ai lui Iehova a devenit Isus Cristos Cap? (b) De ce au fost loviţi de lipsă de unitate oamenii Israelului după moartea lui Solomon, care a fost cauza adevărată şi ce probleme a cauzat acest lucru Israelului?
7. Surghiunul Israelului în Babilon a fost expresia a ce venită de la Dumnezeu, dar în milostenia lui, ce a făcut el pentru speranţa şi alinarea lor?
8-10. (a) Ce l-a făcut pe Dumnezeu să restaureze rămăşiţa Israelului şi care era cauza pentru ei în această problemă? (b) În ce profeţie a prezis Ieremia cauza întoarcerii lor acasă?
11-12. (a) Cum şi când s-a împlinit profeţia lui Ieremia la scară mică? (b) Când a avut loc împlinirea la scară mare şi cu ce efect asupra naţiunilor?
13. Cum au devenit cu forţa captivi martorii lui Iehova, cum i-au căutat ei mila şi în ce măsură au devenit ei de nedespărţit?
14. Căror fapte se datorează unitatea lor inegalabilă?
15. În preajma cărui eveniment iminent a făcut profeţii Ezechiel şi de ce profeţiile lui nu i-au părăsit pe evreii deznădăjduiţi?
16 (a) Cum a ilustrat Ezechiel reunirea Israelului divizat? (b) Ce i s-a poruncit lui Ezechiel să spună ca explicaţie pentru semnul dat?
17. Cine au fost azi uniţi într-un băţ simbolic şi sub ce unic împărat?
18-20. (a) În ciuda căror oprelişti vădesc martorii lui Iehova unitate şi la ce duce aceasta?(b) Cum a fost această unitate şi creştere prorocită de Osea şi cui aplică Petru profeţia lui Osea?
21. De ce este un lucru minunat că aceşti martori au fost adunaţi împreună în unitate şi din ce fapt a rezultat aceasta?
22. Cum s-a dovedit aceasta a fi marea „zi a lui Jezreel” şi cum a devenit ţarcul unităţii „zgomotos datorită oamenilor”?
23. Ce profeţie a spus Isus în legătură cu adunarea oilor într-o singură turmă şi de ce trebuie aceste oi să rămână unite în ciuda oricăror răzmeriţe mondiale?
24. Ce experienţă tristă a avut „creştinătatea” secolului XX prin urmarea conducătorilor lumeşti, şi cum au rezistat martorii lui Iehova acestor conducători?
25 La ce convenţie internaţională din timpul celui de-al Doilea Război Mondial s-au exprimat martorii lui Iehova în privinţa conducerii omeneşti şi cine a ridicat această întrebare?
26. Cum a prezentat această chestiune J. F. Rutherford la convenţie şi cu ce rezultat?
27. Pe cine deci urmează martorii lui Iehova în calitate de conducător?
28. Chiar şi în ce circumstanţe nefavorabile s-ar feri ei să urmeze vreun aşa-numit conducător uman şi de ce?

Cuprins

29.-30. (a) Ce liant bun au martorii lui Iehova pentru a ţine organizaţia teocrată unită? (b) Ce dezaprobă Dumnezeu în organizaţia sa, şi prin urmare împotriva căror oameni ne previne el prin intermediul lui Pavel?

31. (a) Ce fel de avertisment trebuie să fie luptele inter-tribale din Israelul antic şi pentru cine din ziua de azi? (b) Cum trebuie să fie organizaţia vizibilă a lui Iehova ca Ierusalimul din vremea lui David şi prin urmare ce face ca toate războaiele inter-tribale să nu-şi aibă locul?

32.Ce trădează eforturile forţelor inamice cu privire la „dumnezeul acestor vremuri" şi cum trebuie să răspundă martorii lui Iehova la atacurile lui Gog?

33. Cum a îndemnat Pavel la un front unit de creştini şi ce se va întâmpla înaintea frontului nostru unit în lupta cu Gog?

34. Cum trebuie să ne păstrăm rândurile ca să nu se rupă şi ce cere munca ce trebuie acum îndeplinită?

35. În Ţefania 3:8, 9 ce spune Iehova despre ridicarea sa, ce schimbări ne-a dat el şi de ce?

36. Cum spune Psalmul 102:18-22 că trebuie folosită izbăvirea pe care Dumnezeu o dă prizonierilor condamnaţi la moarte şi în cine îşi găseşte această profeţie împlinirea?

37. După Isaia 52: 8-10, ce trebuie să facă cei ce privesc şi pătrund lucrarea lui Dumnezeu de izbăvire şi restaurare?

38. Întru împlinirea acestei profeţii, ce vede de fapt azi toată omenirea?

39. (a) În ce fel este bine şi plăcut pentru fraţi să locuiască împreună în unitate? (b) De ce trebuie să fim împreună pentru a-l preamări pe Iehova şi a-i slăvi numele? (c) Cum s-a restaurat el prin promisiunea sa legată de unitate?

„Mărturii favorabile de la oamenii din afară"

Deşi martorii lui Iehova nu se bucură de prea mare popularitate, munca pe care o fac şi modul în care o fac, cu zel şi entuziasm, au fost scoase în evidenţă în presa din Brazilia, mai ales atunci când au organizat convenţii. Deoarece roadele şi nu aparenţele sunt cele care contează în faţa lui Dumnezeu, martorii lui Iehova recunosc ca adevărate cuvintele apostolului Pavel, din 1 Timotei 3:7, când spune că „trebuie să existe o mărturie favorabilă de la oamenii din afară." În felul acesta, ei au arătat că sunt creştini maturi. Ziarul *O Tempo* din 7 ianuarie 1959, publicat în oraşul Sao Paulo, a scris: „Deşi există multe religii importante, care fac propagandă în toate părţile globului, în prezent nu există nici măcar una pe faţa pământului care să arate aceeaşi dragoste şi unitate ca organizaţia teocratica a martorilor lui Iehova în societatea Lumea Nouă."

Există o explicaţie de ce martorii lui Iehova sunt astfel. Răspunzând la întrebarea „Care este explicaţia pentru zelul şi entuziasmul lor?", ziarul *Diario de Comercio e Industria,* care apare la Sao Paulo, în numărul său din 8 ianuarie 1959

Cuprins

a scris: „Sfatul dat de apostolul Pavel tânărului său ajutor, Timotei, 'învăţaţi pentru a arăta că Dumnezeu vă aprobă' este constant subliniat în faţa martorilor, şi în acest scop, ei participă la cinci întâlniri pe săptămână. Aceasta, alături de studiul personal al Bibliei şi al altor subiecte înrudite cu aceasta este motivul pentru care ei se comportă ca nişte oameni cu un scop precis în viaţă."

Subliniind scopul creştinilor de a citi şi propovădui Biblia, publicaţia *Diario de Mogi* din 7 ianuarie 1959, a publicat următoarele sub titlul „Martorii lui Iehova declară război analfabetismului": „Un instructor calificat porneşte săptămânal pentru a-i învăţa cu răbdare pe alţii cum să citească şi să scrie, insistând ca elevii să se străduiască cât pot de mult pentru că este spre folosul lor." „Deoarece trebuie să devină predicatori ai lui Dumnezeu, elevii trebuie să înveţe limba pentru a putea ţine discursuri."

Datorită activităţii martorilor lui Iehova în această foarte importantă muncă de evanghelizare, progresul lor a fost remarcat. *Luta Democratica* din Rio de Janeiro, din 22 ianuarie 1959 a scris: „Religia martorilor lui Iehova a crescut în importanţă de la an la an în opinia poporului brazilian." Cu privire la acelaşi subiect, publicaţia *Correio de Manhã,* din Rio, din 8 februarie, a spus: „Având ca obiectiv formarea morală şi spirituală a poporului brazilian, activitatea martorilor lui Iehova a fost marcată în ţara noastră de organizarea de convenţii religioase."

Modul în care martorii lui Iehova predică evanghelia a dat naştere următoarelor comentarii: „Martorii lui Iehova au un mod neobişnuit de a-şi propaga religia. Ei îi vizitează pe oameni acasă şi îşi prezintă credinţa în faţa fiecărui locatar, prezentând numeroase citate din texte biblice. Ei folosesc numai limba portugheză în toate întâlnirile ţinute în cele 587 de congregaţii pe care le au, de la Amazon la Rio Grande do Sul." (*O Jornal,* Rio de Janeiro, 29 decembrie 1959) „Fiecare membru primit în denominaţie este în esenţă un predicator. Este datoria lui să meargă din casă în casă, pentru a explica Biblia oamenilor." – *Diario Carioca*

Explicând modul în care procedează martorii lui Iehova, *Ultima Hora* din Rio a spus: „Martorii lui Iehova nu obligă pe nimeni să intre în ţarcul lor; ei desfăşoară o muncă de studiere sistematică a Bibliei, explicând adevărurile biblice şi numai cei ce raţionează deplin şi recunosc virtuţile ei vor fi capabili să intre în rândurile Martorilor. Din acest motiv, „Martorii" nu botează copiii. Asupra acestui aspect, Correio de Manha din 21 februarie 1959 a publicat următoarea informaţie: „Cu această ocazie am observat prezenţa unui număr de tineri având vârste cuprinse între 12 şi 16 ani. Am încercat să aflăm de la ei dacă erau botezaţi datorită influenţei familiei sau pentru că aşa vroiau ei, fără nicio constrângere. Toţi ne-au spus clar că nu erau obligaţi prin niciun mod de influenţare, deşi membrii unora din familiile lor erau martorii lui Iehova."

Se dau de asemenea declaraţii favorabile cu privire la faptul că ei nu discriminează în niciun fel. *O Dia* din Rio spune: „Persoane din toate clasele sociale se alătură mişcării martorilor lui Iehova."

Cuprins

- **Matei 24:30 spune: „Toate triburile de pe pământ se vor jelui şi ele îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii din ceruri cu putere şi mare slavă.” De ce se spune că cuvântul grecesc tradus aici este „a vedea”, când cuvântul este *horáo*, care înseamnă „a distinge”, şi practic toate scripturile care folosesc cuvântul *horáo,* exprimă sensul de a vedea efectiv şi nu doar de a distinge un lucru sau o persoană? – J. S., U.S.A.**

Străduania de a forţa primul sens pe care acest verb din limba greacă îl are adeseori, anume de a vedea efectiv cu ochiul liber, în toate textele ce folosesc acest termen când se vorbeşte de a doua prezenţă a lui Cristos, nu numai că este împotriva învăţăturii de bază conţinută în Scripturi, care spune că a doua prezenţă a lui Isus va fi nevăzută, dar încalcă orice sens al verbului *hordo* însuşi.

În limba greacă, verbul *horáo* este defectiv, ceea ce înseamnă că el nu are toate timpurile şi că trebuie folosite verbe cu alte rădăcini pentru a completa sensul de „vedere”. Acest lucru este valabil la timpul viitor şi de asemenea la timpul aorist. Folosirea acestor verbe suplimentare nu poate fi deci invocată ca argument, aşa cum fac unii, că *horáo* are întotdeauna un sens literal. Astfel în Lexiconul Grec – Englez, de Liddell şi Scott se arată că *horáo* înseamnă nu numai a vedea cu ochiul liber, ci şi a percepe, a observa şi „în sens metaforic, cu referire la a vedea cu ochii minţii, *a discerne, a percepe.”* – 1948. paginile 1244, 1245.

De aceea, trebuie să analizăm atât contextul cât şi mărturia din restul Scripturilor care ne arată dacă *horáo* se referă textual la „vedere”, la a vedea cu ochiul liber, sau la vederea spirituală, la a vedea cu ochii celui ce înţelege, ce are discernământ. Datorită dovezilor din restul Scripturilor cu privire la revenirea Domnului nostru, *horáo,* când este folosit în acest context, trebuie să se refere la discernământ şi nu la vederea fizică. Deoarece el va fi spirit, va fi imposibil pentru ochiul omenesc să-l vadă pur şi simplu. Totuşi, cu ochii lor, oamenii vor vedea manifestările exterioare care vor dovedi prezenţa sa invizibilă şi sosirea sa. Prin mijlocirea acestor manifestări exterioare, ei vor vedea, metaforic vorbind, cu ochii minţii, că el a venit la bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic. – Rev. 1:17.

Sensul metaforic al lui *horáo*, acela de discernământ, este dovedit clar în Romani 1:20, unde cuvântul grec *horáo* este folosit în combinaţie cu prepoziţia *kata*, pentru a forma verbul grecesc *kathoráo.* Traducerea *New World* redă verbul *kathoráo* prin „sunt văzuţi clar”, înţelegând prin aceasta „percepuţi clar.” Evident, lucrurile care sunt văzute clar în acest caz sunt lucruri care nu pot fi văzute cu ochiul liber, ci pot fi numai desluşite, anume calităţile invizibile ale lui Dumnezeu: „Căci calităţile sale invizibile se văd clar de la facerea lumii încoace, pentru că ele sunt înţelese prin lucrurile care sunt făcute, chiar prin puterea sa eternă şi Dumnezeirea sa, astfel încât ele sunt de nedezvinovăţit.”

Cuprins

În concluzie, să reţinem o scriptură care dovedeşte că prezenţa lui Isus trebuie să fie conştientizată de lume numai cu ochii înţelegerii. Acest lucru se găseşte în Ioan 14:19, care în Traducerea Lumii Noi sună astfel: „Peste puţin timp lumea nu mă va mai vedea, dar voi mă veţi vedea, pentru că eu trăiesc şi voi veţi trăi.” Discipolii, cu ochii lor în sensul propriu, l-au văzut pe Isus pe pământ după învierea sa, şi după cei ei înşişi vor fi sculaţi din morţi, îl vor vedea cu adevărat pe Isus, în calitate de fiinţe spirituale. Acolo nu a fost vorba doar de a-l fi perceput. Deci, dacă în cazul lor, a-l vedea a însemnat a-l vedea pe Isus cu vederea lor fizică, atunci când Isus, în acelaşi context spune că lumea nu îl va mai vedea, înseamnă că ei nu îl vor mai vedea în mod fizic, cu ochii lor, care sunt tot ce au, adică cu ochii lor fizici, ca oameni. Vedem deci că folosirea verbului grecesc *horáo* nu poate fi invocată ca argument că la cea de a doua prezenţă a sa toţi oamenii îl vor privi cu ochii lor materiali, cu ochii lor naturali.

- **La pagina 129 din cartea „*De la Paradisul Pierdut la Paradisul Regăsit*” se spune că Ioan era singur când Isus a venit la el pentru a fi botezat. De ce se face această afirmaţie? – J. B., U.S.A.**

Această afirmaţie nu se face nicăieri în Scriptură în mod concret, dar toate dovezile din Scripturi arată înspre această direcţie. Iehova Dumnezeu i-a dat însărcinare lui Ioan Botezătorul să-l prezinte pe Isus ca Mielul lui Dumnezeu. Pentru ca Ioan să-l poată identifica pe Mesia când va veni şi să-l prezinte în mod convingător semenilor săi evrei, Iehova Dumnezeu i-a spus lui Ioan că acela asupra căruia el va vedea pogorându-se spiritul lui Dumnezeu va fi Mesia cel promis, cel ce botează cu spiritul sfânt. – Ioan 1:29 -34.

De aici decurge concluzia că, deoarece acesta trebuia să fie un semn dat lui Ioan pentru a-l califica să-şi îndeplinească însărcinarea, alţii nu au văzut semnul, pentru că ei nu aveau această însărcinare. De fapt, dacă o mare mulţime ar fi fost acolo şi ar fi văzut şi aflat ce se întâmpla – anume spiritul sfânt coborând sub forma fizică a unei porumbiţe şi aşezându-se pe Isus şi vocea lui Iehova proclamând din cer: „Acesta este Fiul meu, cel Iubit, pe care l-am aprobat” – s-ar fi creat o asemenea senzaţie încât de îndată s-ar fi dus vestea peste graniţă şi toată Galileea şi Iudeea ar fi aflat despre asta. Mai mult decât atât, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, cu siguranţă cel puţin unul dintre scriitorii Evangheliei ar fi menţionat efectul pe care acest miracol l-ar fi avut asupra mulţimii care ar fi fost de faţă. De aceea, deşi nu există în mod concret un text anume din Scripturi care să spună cu atâtea cuvinte că Ioan şi Isus erau singuri în momentul botezului lui Isus, aceasta este deducţia logică ce decurge din mărturia biblică cu privire la acest subiect. – Mat. 3:16, 17.

În legătură cu aceasta trebuie să observăm că atunci când Iehova a hotărât din nou să aducă o mărturie similară cu privire la Isus, Isus a luat cu el numai trei dintre apostolii săi preferaţi pentru a fi martori la acest miracol, care a avut loc pe muntele schimbării la faţă, când Iehova a spus cuvinte asemănătoare : „Acesta este Fiul meu, cel Iubit, pe care l-am aprobat, ascultaţi-l.” – Mat. 17:1-5.

Cuprins